บีริส เปลอวีย

ดวงใจนักสู้

สำนักพิมพ์ „ธารกูภา"
มิถสะกู

ບໍ ຣິ ສ ເປ ເລ ອ ອ ຍ

ໄດ້ ກາ ຍ ເປັ ນ ນັ ກ ໜັ ງ ສື ພິ ມ ແລ ະ ນັ ກ ປະ ພັ ນ ເກ ືອ ບ ເຄ ິ ່ ງ ສັ ດ ຕະ ວັ ດ ມາ ແລ ້ ວ . ເ ຂ ົ ້ າ ໄ ດ ້ ຮັ ບ ກ ຽ ດ ຕິ ຍ ົ ດ ລ າ ງ ວັ ນ ແ ຫ ່ ງ ຊ າ ດ (ເ ນ ື ່ ອ ງ ຈ າ ກ ໄ ດ ້ ປ ະ ສົ ບ ພ ົ ນ ສ ໍ າ ລ ັ ດ ກ ່ ຽ ວ ກ ັ ບ ນ ິ ຍ າ ຍ ເ ລ ື ່ ອ ງ ຄ ົ ນ ແ ທ ້) , ເ ຂ ົ ້ າ ໄ ດ ້ ຂ ຽ ນ ນ ິ ຍ າ ຍ ເ ລ ື ່ ອ ງ ຍ າ ວ ຫ ້ າ ເ ລ ື ່ ອ ງ , ຈ ຸ ດ ເ ລ ື ່ ອ ງ ສ ັ ້ ນ ສ ິ ບ ຫ ້ າ ຫ ົ ວ ແ ລ ະ ສ າ ລ ະ ຄ ະ ດ ີ ຈ ໍ ານ ວ ນ ຫ ນ ຶ ່ ງ . ໃ ນ ໄ ລ ຍ ະ ເ ວ ລ າ ສ ົ ງ ຄ າ ມ ໂ ລ ກ ຄ ັ ້ ງ ທ ີ ່ ๘ ໃ ນ ຖ ານ ະ ທ ີ ່ ເ ປ ັ ນ ນ ັ ກ ຂ ່ າ ວ ສ ົ ງ ຄ າ ມ ຂ ອ ງ ປ ະ ທ າ ວ ະ ດ າ ເ ຂ ົ ້ າ ໄ ດ ້ ເ ຂ ົ ້ າ ຮ ່ ວ ມ ກ ັ ບ ເ ຫ ລ ົ ່ າ ທ ະ ຫ ານ ລ າ ບ ຢ ู ່ ໃ ນ ທ ຸ ກ ສ ະ ໜ າ ມ ຮ ົ ບ ຕ ັ ້ ງ ແ ຕ ່ ແ ຄ ມ ແ ມ ่ ນ ้ ำ ໂ ອ ນ ກ າ ຈ ົ ນ ຮ ອ ດ ແ ບ ກ ແ ລ ງ . ບ ົ ດ ບ ັ ນ ທ ึ ກ , ສ າ ລ ະ ຄ ະ ດ ີ ແ ລ ະ ບ ົ ດ ເ ລ ື ່ ອ ງ ຂ ອ ງ ເ ຂ ົ ້ າ ໃ ນ ຊ ຸ ມ ປ ี (๑๙๔๑-๑๙๔๔) ໄ ດ ้ ເ ປ ັ ນ ຫ ລ ັ ກ ຖ ານ ປ ັ ້ ງ ເ ປ ັ ນ ອ ັ ນ ວ ຽ ກ ງ ານ ຕ ໍ ່ ສ ู ้ ອ ັ ນ ວ ຸ ດ ເ ດ ือ ດ , ຄ ວ າ ມ ປ ี ติ ย ิ ນ ด ี ต ่ ำ ใ ຈ ຊ ะ ນ ะ ແ ລ ะ ພ ิ ว ง า ม ก า ม ป ะ พ ั น อ ั น อ ะ ม ะ ต ะ ແ ລ ะ ຊ ุ ม ง า ม ຄ ว า ม ด ี ข อ ง เ ห ล ็ า ท ะ ห า ม ແ ລ ะ ປ ะ ຊ າ ຊ ุ ม ใ ห ญ ่ ฮ . ບ ั น ด า ป ั ้ ม ส ุ ด ท ้ า ย ข อ ง เ ข ็ า ก ่ ฐ ว ก ั บ ส ิ ง ค ม : น ิ ย า ย เ ล ื ่ อ ง ค ื น แ ท ้ , น ิ ย า ย เ ล ื ่ อ ง " ค ำ , " " ข ว ด ห ม อ ห ล ั ง " ແ ล ะ ก อ ก ต ิ ว อ ร า ແ ล ะ ບ ั น ด า จ ุ ด เ ล ื ่ อ ง ส ั ้ น พ ว ก ธ ิ ด า ข า ว ใ ห ญ ่ ฮ ด ແ ล ะ ส า ล ะ ค ะ ด ี " ก า ม ท ่ อ ง ท ่ ฐ ว อ ั น ย า ว ไ ก ล "

ບ ົ ດ ຄ ำ ນ ำ ໄ ດ ้ ສ ะ ແ ດ ง ໃ ห ้ ร ู ้ ก ่ ฐ ว ก ั บ ล า ย ล ะ อ ฐ ด ข อ ง ນ ั ก ป ะ พ ั น ແ ล ะ ບ ั น ด า ป ั ้ ม ข อ ง เ ข ็ า .

ບໍຣິສັ ປຣເລວາຍ

ຄົນແກ້

ສຳນັກພິມ "ຣາດູກາ"
ມົດສະກູ

ແປໂດຍ: ນາງ ອຳພາພອນ ປະທຸມມະລັດ

Борис Полевой

ПОВЕСТЬ О НАСТОЯЩЕМ ЧЕЛОВЕКЕ

на лаосском языке

©ແປເປັນພາສາລາວ, ສຳນັກພິມ "ຣາຖພາ", I984

ພິມໃນ ສະຫະພາບ ໂຊວຽດ

П $\frac{4702010200-026}{031\,(01)\text{-}84}$ 429–84

ສາລະບານ

ໜ້າ

ກ່ຽວກັບ ບໍ່ຣິສ ເປ ເລ ອ ຍ 5

ໝາຍ ເຫ ຕ ຂ ອ ງ ຜູ້ ແ ຕ ່ ງ 9

ພາກ ທ ີ ່ ໜ ຶ ່ ງ 19

ພາກ ທ ີ ່ ສ ອ ງ 179

ພາກ ທ ີ ່ ສ າ ມ 399

ພາກ ທ ີ ່ ສ ີ ່ 591

ກ່ຽວກັບ ບໍ່ຣິສ ເປເລວອຍ

ໂດຍວິລະຊົນຂອງສະຫະພາບໂຊວຽດ ອາເລັກເຊອິ ເມແຣກຊຸເລັບ.

ຂາພະເຈົ້າໄດ້ພົບ ບໍ່ຣິສ ເປເລວອຍ ເມື່ອລະດູຮ້ອນປີ-ໜຶ່ງພັນເກົ້າຮ້ອຍສີ່ສິບສາມ. ການຕໍ່ສູ້ໄດ້ດຳເນີນໄປຢ່າງດຸເດືອດທີ່ ກວກສ໌ ຊາລຽງ ແລະ ກອງພົນຂອງພວກເຮົາໄດ້ຖືກມອບໝາຍໃຫ້ ທຳການສູ້ຮົບ. ພວກເຮົາໄດ້ອອກປະຕິບັດໜ້າທີ່ການບິນເປັນເວລາຫລາຍມື້ຕິດຕໍ່ກັນ. ແລ້ວມື້ໜຶ່ງ ຂາພະເຈົ້າກັບມາ ຈາກການໄປປະຕິບັດໜ້າທີ່ຢ່າງອຶດເມື່ອຍ, ຫິວໂຫຍ, ພໍດີ ໄດ້ຊຸ່ມ ຂາພະເຈົ້າໄດ້ໄປທີ່ຮ້ານອາຫານ. ເມື່ອເຂົ້າໄປ ໃນຫ້ອງ, ຂາພະເຈົ້າໄດ້ພົບຄົນແປກໜ້າຜູ້ໜຶ່ງ ພ້ອມດ້ວຍ ໝູ່ມິດບິນອີ່ງໄດ້ທັນທີມາທາງຂາພະເຈົ້າ.

" ເກີ່ນວ່າເປັນໜ້າເບື່ອ ນັກຂ່າວອີກແລ້ວ, " ຂາພະເຈົ້າຄິດໃນໃຈ ແລະ ຝ່າວອກຈາກຮ້ານ ອາຫານໄວເທົ່າທີ່ຈະເຮັດໄດ້.

ຄົນແປກໜ້າໄລ່ຕິດຕາມຂາພະເຈົ້າມາຢ່າງໄວແລະແນະນຳຕົວເຂົ້າເອງວ່າ: " ຂອຍແມ່ນ ບໍ່ຣິສ ເປເລວອຍ ນັກຂ່າວສົງຄາມຂອງ " ປະຣາວະດາ " ຂ້າພະເຈົ້າຈຳໄດ້ວ່າເຄີຍເຫັນຊື່ໃນໜ້າໜັງສືພິມ " ປະຣາວະດາ " ແຕ່ວ່າຕະຫລອດຊົ່ວໂມງ ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ສາມາດທວນຄວາມຈຳໄດ້ວ່າ : ເຂົ້າໄດ້ຂຽນກ່ຽວກັບເລື່ອງໃດ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ, ໃນໄລຍະໜຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າກໍເຄີຍໄດ້ຍິນຊື່ນຊອບເຂົ້າ. ເຂົ້າ

ເປັນຄົນອ່ອງໄວ, ໃຈຮ້ອນ, ກ້າໄປກ້າມາ ແລະ ມີຮອຍຍັ້ມ ທີ່ຄວງຕາ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຊີນເອົາມາທີ່ເຮືອນພັກຂອງ ຂ້າ ພະເຈົ້າ ແລະ ພວກເຮົາໄດ້ນັ່ງສົນທະນາກັນເປັນເວລາ ຄືນ ນານ. ເປເລອອຍ ໄດ້ຈົດຫລາຍສິ່ງຫລາຍຢ່າງລົງໃນປຶ້ມບັນ ທຶກ ແລະ ກໍຍັງສືບຕໍ່ຖາມຢູ່ຕະຫລອດເວລາ. ເຂົ້າໄດ ກຽມ ຈາກໄປໃນເວລາຕອນເຊົ້າ ເມື່ອຟ້າສະຫວ່າງ. ກອນ ຈະ ຈາກໄປ ເຂົ້າໄດ້ເວົ້າວ່າ: " ຂອຍຈະເກັບກຳເອົາບົດ ບັນ ທຶກນີ້ໄປຂຽນ, ອາລັກເຊໂ, ສູດທ່ານຂອຍບໍ່ຮູຈະເວົ້າຢ່າງ ໃດດີ ແຕ່ເຊື່ອຢ່າງແນ່ນອນວ່າ ຂອຍຈະເອົາໄປຂຽນເປັນ ນິ ຍາຍ ".

ໃນຕອນເຊົ້າ ພວກເຮົາໄດ້ກັບໄປສູ່ຣີບອີກ ຈາກຖຽວນີ້ ໃສຖຽວຫນ ແລະ ບໍ່ນານ ຂ້າພະເຈົ້າກໍລົມກຽວກັບນັກຂຽວ " ປະຣາວະດາ ". ເພື່ອຄວາມແນ່ນອນ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ-ຈົດຊື່ຂອງເຂົ້າໄວ້ຄານຫນ້ງໃນຫ້ອງຫນ້ງສືມ ແລະ ຂ້າ ພະ ເຈົ້າມັກພຸກຄົນທີ່ເຂົ້າໄດ້ຂຽນເຖິງ ແຕ່ກໍໄດ້ພົບເຫັນຢູ່ໃນຫ້ອງ ຫນ້ງສືມເທົ່ານັ້ນ.

ມື້ຫນ້ງເມື່ອປີ ໑໙໔໗, ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ຈໍາແນ່ນວ້ນທີ່ເທົ່າ ໃດ, ເມື່ອໄດ້ເປີດວິທະຍຸ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນສຽງປະກາດປິດ ທ້າຍລາຍການກະຈາຍສຽງວ່າ: " ທ່ານຈະໄດ້ຟ້ງມະວະ ນິ ຍາຍເລື່ອງ " ຄົນແທ້ " ຂອງ ບໍຣິສ ເປເລອອຍ ໃນ້ອນ ເວລາເຖົ້າໂມ້ງ ". ໃນມະໂນພາບຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ ຄິດ ເຫັນທັນທີໃບຫ້ານ້ອຍປະກອບດ້ວຍຜິວສີດຳຂອງນັກຫນ້ງສືມຊ້ວ

ໄດ້ພັກແຮມຄືນກັບຂ້າພະເຈົ້າທີ່ເຮືອນພັກ. ມື້ຕໍ່ມາຂ້າພະເຈົ້າ ໄດ້ຫມູນເຄື່ອງຮັບຟັງໃນຕອນເຊົ້າເວລາເກົ້າໂມງ, ຂ້າ ພະ ເຈົ້າເກືອບຈະບໍ່ເຊື່ອຫູຂອງຂ້າພະເຈົ້າເລີຍ, ເປເລວອຍໄດ ຂຽນເລື່ອງກຽວກັບຂ້າພະເຈົ້າ.

ໃນຕອນແລງກຽວກັນນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄປຢາມເຂົາ ທີ່ ເຮືອນພັກ ແລະ ເຂົາໄດ້ບອກກັບຂ້າພະເຈົ້າວ່າ ເຂົາໄດ້ - ຂໍອກຫາຂ້າພະເຈົ້າໃນເວລາສົງຄາມແຕ່ບໍ່ສາມາດທີ່ຈະ ພົບ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ ເພາະວ່າພວກເຂົາໄດ້ເດີນໄປຕາມເສັ້ນທາງ ທ່ຽງກັນເພື່ອຍາດເອົາໄຊຊະນະ.

ຕອນແລງມື້ນັ້ນ ແມ່ນມີເລື່ອງຕົນຄວາມເປັນມິດອັນສະຫນິດ ແຫ່ນແຫນຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ກັບ ບໍ ອິ ສ ເປເລວອຍ ແຕ່ໂຊກບໍ່ອໍ ານວຍປານໃດ, ພວກເຮົາບໍ່ຄ່ອຍຈະໄດ້ພົບກັນ, ມີແຕ່ຢູ ກອງ ປະຊຸມ ແລະ ທ່ຽງມຸມ ແລະ ບາງຄັ້ງກໍ່ຢູ່ເຮືອນຂອງ ພວກ ເຮົາເທົ່ານັ້ນ.

ເຂົາຍັງຄົງເຮັດວຽກກຽວກັບວັນນະຄະດີໂຊວຽດ ຢູ່ເປັນ ເວລາມາກວ່າ ๕๐ ປີ. ເຂົາໄດ້ຂຽນເລື່ອງຍາວສີ່ຫ້ອແລະ ເລື່ອງສັ້ນສິບເຈັດຫ້ອ ແລະ ບົດລະຄອນຈໍານວນຫນຶ່ງ. ເຂົາ ບໍ່ໄດ້ຄິດເຖິງການພັກຜ່ອນ, ແມ້ກະທັ້ງຍາມຫລັບນອນກໍ່ຕາມ. ມັນແມ່ນອາຊີບທີ່ເຂົາມັກ ອາຊີບຂອງນັກຫນັງສືພົມ. ຂ້າ ພະ ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ເວົ້າໂຍກ, ເຂົາເປັນນັກຂຽນແຕ່ເຂົາມີຄວາມກະຕື ລືລົ້ນ ແລະ ເຕັມໄປດ້ວຍຊີວິດຊີວາຂອງນັກຫນັງສືພົມ. ເຂົາ ໄດ້ທ່ຽວສັງເກດ ແລະ ບັນທຶກຢູ່ຕະຫລອດເວລາ.

ถ้าว่าข้าพะเจ้าเป็นนักปะพัม แม่นอนที่สุด ข้าพะเจ้าจะขยมเลื่องกรอกับดีมแท้, กรอกับคุวาม อิวิอาด กาหาม และ ไหอพิกในเวลาสิวคุาม, กรอกับนักปะ-พัม และ นักหนังสือพิมหมอสรว, กรอกับเพื่อนที่ ดีเด้ม และ ดีมแท้ ของ บริสเปเลอยย.

24/VII

ข้ามจำหน่าย

ຫມາຍເຫດຂອງຜູ້ແຕ່ງ

ຂ້າພະເຈົ້າເກີດເມື່ອວັນທີ ๑๗ ມີນາ ๑๙๐๒ ທີ່ເດສະກູ
ແຕ່ວ່າໄດ້ເຕີບໃຫຍ່ຢູ່ເມືອງ ຕະແວຣ໌ (ຊຶ່ງຖືກຕັ້ງຊື່ໃຫມ່ວ່າ
ກາລິນ). ດັ່ງນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງຮູ້ສຶກວ່າບ້ານເກີດ -
ເມືອງນອນຂອງຕົນນັ້ນຢູ່ທີ່ ກາລິນ.

ພໍ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າເປັນທະນາຍຄວາມ ແລະ ເສຍ ຊີວິດ
ຍ້ອນພະຍາດວັນນະໂລກ ເມື່ອປີ ๑๙๑๙. ຂ້າພະເຈົ້າເກືອບ
ຈະຈື່ພໍ່ບໍ່ໄດ້, ແຕ່ເມື່ອໄດ້ຄົ້ນຄວ້າວັນນະຄະດີລັດເຊຍແລະ
ຕ່າງປະເທດ ຊຶ່ງເພິ່ນເອງໄດ້ເກັບຮັກສາໄວ້ໃນຫ້ອງສະຫມຸດ
ແລະ ຈາກການບອກເລົ່າຂອງແມ່ນັ້ນ, ໃນເວລາທີ່ເພິ່ນຍັງມີ
ຊີວິດຢູ່, ເພິ່ນຕ້ອງເປັນຄົນທີ່ກ້າວຫນ້າ ແລະ ມັກອ່ານຫລາຍ
ທີ່ສຸດ. ຫລັງຈາກທີ່ເພິ່ນໄດ້ເສຍຊີວິດແລ້ວ, ແມ່ຂ້າພະເຈົ້າ-
ຊຶ່ງເປັນນາຍແພດ ໄດ້ໄປເຮັດວຽກຢູ່ໂຮງຫມໍປະຈໍາໂຮງງານ
ຕໍາແຜ່ນໂມໂຮຊອບ, ແລ້ວພວກເຮົາກໍໄດ້ຍົກຍ້າຍໄປຢູ່ທີ່ນັ້ນ.

ຂ້າພະເຈົ້າໃຊ້ຊີວິດໄວເດັກ ແລະ ໄວຫນຸ່ມຢູ່ທີ່ນັ້ນ.

ພວກເຮົາໄດ້ອາໄສຢູ່ " ເຮືອນສໍາລັບພະນັກງານ ",
ແຕ່ວ່າຂ້າພະເຈົ້າພົບຫມູ່ທີ່ເປັນລູກກໍາມະກອນ ແລະໄປໂຮງ
ຮຽນນໍາພວກເຂົາ. ແມ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າຫຍຸ້ງຢູ່ກັບໂຮງຫມໍຕະ
ຫລອດເວລາ, ເພາະສະນັ້ນຈຶ່ງບໍ່ມີເວລາສໍາລັບຂ້າພະເຈົ້າ,
ດັ່ງນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າໃຊ້ເວລາຫລີ້ນກັບຫມູ່ຕະຫລອດມາຢູ່ທີ່ "ຫ້ອງ
ພັກ " ຂອງພວກກໍາມະກອນ, ຊຶ່ງແມ່ນຫ້ອງທີ່ເອີ້ນກັນໃນສະ

ໄຫມນັ້ນ ແລະ ຢູ່ຕາມຊານເມືອງແຖບຊົນນະບົດ. ໂດຍທົ່ວ ໄປ, ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ນດ, ແຕ່ວ່າຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ມີຄວາມກະຕືລ ລົ້ນທາງດ້ານນ. ຂ້າພະເຈົ້າແບ່ງເວລາຫວ່າງທຽວຫລົ້ນຕາມ ສາຍນ້ຳ ຕະມາກາ ທີ່ເຕັ້ນໄປດ້ວຍສິ່ງສິ້ກກະປິ້ກຈາກ ໂຮງ ງານນ້ອຍ ແລະ ອ່ານປຶ້ມທີ່ຫ້ອງສະໜຸດຂອງພໍ່ຂ້າພະເຈົ້າ . ກ້ອກ໊ ແມ່ນັ້ກປະພັນທີ່ຂ້າພະເຈົ້ານິ້ຍົມຊົມຊອບ. ເມ່ື ເວ ລາພໍ່ແມ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້ານ້ຍັງເປັນນັ້ກສ້ກສ່ານ້ຢູ່ພວ້ກເພ້ນ ກໍ່ເຄ້ຳ ລ້ບນ້ບ໊ ກ້ອກ໊, ແລະ ຫ້ອງສະໜຸດປະຈຳຄ້ອບຄົວ ກໍ່ບ້ນ ປ້ມຂອງນ້ກຂຽນຜູ້ນ້ທ້ຽນ້ອ້ນສະໄຫມກ້ອນກ່ານປະຕ້ວ້ດເກ້ອບ ທ້ັງໜ້ົດ.

ໜ້ັງສ້ພ້ມປະຈຳ້ຕ້ວເມ້ືອງ້ມ້ຊ້ວ່າ " ຕະແ້ວດ້ຊະ ກ່ານ-ປະ ຣ ວ ະ ດ ວ " ອ ິ ງ ກ ານ ຈ ັ ດ ຕ ັ ້ ງ ນ ັ ກ ຂ ຽ ນ-ກ ຳ ມ ະ ກ ອ ນ ໄ ດ ້ ຖ ິ ກ ສ ້ າ ງ ຕ ັ ້ ງ ຂ ້ ນ ທ ີ ່ ໂ ຮ ງ ງ ານ ເ ມ ື ອ ງ ປ ີ ๑๗๘๐ ແ ລ ະ ສ າ ຂ າ ສ ຳ ນ ັ ກ ງ ານ ນ ້ ນ ມ າ ທ ີ ່ ກ ານ ແ ຫ ່ ງ ໜ ້ ງ ໄ ດ ້ ເ ປ ີ ດ ຂ ້ ນ ທ ີ ่ ร ◌ ◌ ม ส ู บ น ้ ำ . ห ม ู ด ั ก ນ ◌ ย พ ◌ ก ร ◌ า ต ◌ า ง ก ◌ ็ พ ◌ า ก ◌ ั น ย ◌ า ม ก ◌ ◌ ผ ◌ ู ◌ ุ ม ท ◌ ◌ ร ◌ อ ร ◌ ◌ ้ า ท ◌ ร ◌ อ ◌ อ ◌ ก จ ◌ า ก ต ◌ ก ห ล ◌ ◌ ม ◌ ◌ . พ ◌ ก ร ◌ ◌ า ป ◌ น ◌ ◌ ก ◌ า ◌ -ก ◌ ำ ◌ ะ ก ◌ อ ◌ ! พ ◌ ก ร ◌ ◌ า ◌ ◌ ย ◌ ม ◌ ◌ ◌ ◌ ก ◌ ◌ ◌ ◌ ◌ . ◌ ◌ ◌ ◌ ◌

ພະເຈົ້າໃນເວລານັ້ນເປັນສິ່ງເລິກລັບຢູ່ແດ່.

ບົດອ່ານທາງອິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຖືກພິມລົງໃນໜັງສືພິມ " ຕະແວດຊະກາຍາ ປະຣາວະດາ " ຕອນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮຽນຢູ່ຫ້ອງ ປ ຝ. ດຽວນີ້ຂ້າພະເຈົ້າຍັງຈຳນັ້ນໄດ້ດີ, ມັນປະກອບມີເຈັດແຖວ ແລະ ໄດ້ຂຽນເຖິງການມາຢ້ຽມ ຢາມຂອງທ່ານ ດະຣົດຊຸນ, ນັກກະວີຊາວບ້ານທີ່ມຊສຽງ.ບົດອ່ານດັ່ງກ່າວໄດ້ຖືກພິມລົງທາງໜ້າຫລັງບ່ອນທີ່ບໍ່ດົງດູດສາຍ ຕາ ແລະ ບໍ່ມີຮອດການພາດຫົວເລື່ອງ. ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າກໍຮູ້ວ່າໃຜເປັນຜູ້ຂຽນ ແລະ ໄດ້ເກັບຮັກສາໜັງສືພິມນັ້ນໄວ້ໃນຖົງເສື້ອຈົນມັນຂາດ. ຫລັງຈາກທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຂຽນ ຢ່າງເປັນປົກກະຕິໃຫ້ແກ່ໜັງສືພິມ " ຕະແວດຊະກາຍາ ປະຣາ-ວະດາ ", ແລະ ເມື່ອບັນດາຫົວໜ້າສຳນັກພິມຮູ້ຈັກຂ້າ ພະເຈົ້າດີແລ້ວ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຖືກມອບໝາຍໃຫ້ແຕ່ງບົດ ສາລະຄະດີ ແລະ ບົດລະຄອນກ່ຽວກັບຊີວິດຢູ່ໃນໂຕເມືອງ.

ຫລັງຈາກສຳເລັດການສຶກສາ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ໄປຮຽນຕໍ່ທົ່ວທະຍາໄລຸດສາຫະກຳ, ຊຶ່ງຢູ່ທີ່ນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສຶກ ສາກ່ຽວກັບການວິເຄາະ ທາງດ້ານເຄມີ. ແຕ່ວ່າຢູ່ໃນສ່ວນເລິກຂອງຫົວໃຈແລ້ວ ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມໄຝ່ຝັນຢາກເຮັດວຽກ ຢູ່ສຳນັກງານບັນນາທິການ ທີ່ກ້ມອ່ານຂອງນຳ້ມ້ກພິມ,ແລະໃນເວລາຊ່ວໂມງຮຽນວິຊາການຄ້າ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ແຕ່ງບົດ ລະຄອນຫລິ ບົດສາລະຄະດີຢ່າງລັບໆ ຊຶ່ງບໍ່ມີໃຜຍັງພົ້ນ ກັບເລື່ອງທີ່ມ້ຍຸ່ພອມເວົ້າເຖິງຢູ່. ວິທີການແບບນັ້ນ ໄດ້ເຮັດ-

ໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຄ່ອຍໆກ້າວໄປເຖິງຜົນສຳເລັດຕາມລຳດັບດ້ວຍ ອາຊີບຂອງນັກຫນັງສືພິມອັນມີກຽດ, ຊຶ່ງມາຮອດສູ່ມື ຂ້າພະ ເຈົ້າຍັງຖືວ່າວຽກງານອັນມະຄະດີເປັນວຽກທີ່ຫນ້າສົນໃຈແລະ ຈັບອົກຈັບໃຈທີ່ສຸດ.

ວຽກງານຫນັງສືພິມໄດ້ສອນໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ຈັກສັງເກດຊີ ວິດດ້ວຍຄວາມເອົາໃຈໃສ່ຢ່າງໃກ້ຊິດ, ພະຍາຍາມທຳຄວາມ ເຂົ້າໃຈຕໍ່ສິ່ງແວດລ້ອມຂອງຂ້າພະເຈົ້າ, ແລະຂຽນຕໍ່ເມື່ອຂ້າ ພະເຈົ້າຫາກເຂົ້າໃຈບັນຫາຢ່າງເລິກເຊິ່ງ.

ປີ້ມສາລະຄະດີຫົວທຳອິດຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຈັດພິມ ອອກ ຈຳຫນ່າຍເມື່ອປີ ໑໙໔໗ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ກອບສ່ວນສິ່ງ ເລື່ອງ ໄປລົງຫນັງສືພິມ " ຊະແມນນາ ". ໃນເວລານັ້ນ, ເພື່ອນ ຂອງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສົ່ງບົດເລື່ອງໄປໃຫ້ ມາກຸ້ມ ກອກກີ ທີ່ ໂຊແອນໂຕ ໂດຍບໍ່ໄດ້ບອກໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ມຳ.

ເມື່ອຮູ້ຂ່າວກ່ຽວກັບເລື່ອງນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກ ຫວາດ ຫວັ່ນຢ້ານກົວເປັນຢ່າງຍິ່ງ. ຂ້າພະເຈົ້າຄິດວ່າມັນເປັນ ການ ຢຽບຢ່ຳຫນ້ຳປະຫນາດນັກປະພັນຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ໃຫ້ເພື່ອນອ່ານປື້ມທີ່ ຍັງບໍ່ທັນສົມບູນ. ເຫມືອນດັ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ຕົວດີວ່າ ມັນແມ່ນ ປື້ມທຳມະດາ, ດັ່ງນັ້ນຂ້າພະເຈົ້າຮູ້ສຶກຕື້ນຕັນຢ່າງຍິ່ງ ເມື່ອ ໄດ້ຮັບຫໍ່ຂອງຂະຫນາດໃຫຍ່ຕົດສະແຕມຕ່າງປະເທດ ແລະ ສະລັກຊື ແລະ ທີ່ຢູ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າດ້ວຍອັກສອນຕົວໃຫຍ່ແລະ ຊັດເຈນ.

ກອກກີ ໄດ້ຫວດແກ້ການປະດິດຄິດແຕ່ງຂອງຂ້າພະ ເຈົ້າ

ດ້ວຍຄວາມເອົາໃຈໃສ່ເປັນຢ່າງຍິ່ງ ແລະ ໄດ້ແນະນຳຂ້າພະ
ເຈົ້າໃຫ້ພະຍາຍາມບາກບັ່ນເພື່ອປັບປຸງໃຫ້ດີຂຶ້ນ, ແລະ ຮຽນ
ນຳບັນດາຄູອາຈານເພື່ອດັດແປງສຳນວນໃຫ້ຄອງຫູດີຂຶ້ນ ຄືດ້ວ
ຍ"ວ່າຈຸຮຽນຂັດຫູໂລຫະໃຫ້ເປັນເງົາ." ຈົດໝາຍທີ່ສົ່ງ ມາ
ຈາກນັກປະພັນຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ມີປະໂຫຍດຢ່າງຍິ່ງສຳລັບຂ້າພະເຈົ້າ
ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ທົບທວນຄົ້ນທຸກໆຄຳທີ່ເພິ່ນໄດ້ຂຽນ, ທັ້ງພະຍາ
ຍາມດັດແປງໃຫ້ຖືກຕ້ອງ ແລະ ໃຊ້ການໄດ. ກອງກິ ໄດ -
ຊ່ວຍຂ້າພະເຈົ້າຄຳເນີນວຽກງານໜັງສືພິມ ແລະ ວັນນະຄະ
ດີໃຫ້ໄດ້ຮັບຜົນສຳເລັດ, ແນະນຳໃຫ້ສຶບຕໍ່ວຽກງານຢ່າງບໍ່ລົດ
ລະ ແລະ ໃຫ້ໄດຫລາຍໆ, ຕ້ອງຮຽນອາຊຸບມີຫລາຍກວ່າອາ
ຊຸບອົມໆ. ຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າໃຈວ່າທ່ານທີ່ແບບຜ່ອນຜົນຕໍ່ ຊາ
ໜັງສືພິມຈະບໍ່ໄດ້ຮັບຜົນສຳເລັດ ຖ້າວ່າບໍ່ສຸມຈິດສຸມໃຈໃສ່ກັບ
ມັນ.

ໃນເວລານັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສຳເລັດການສຶກສາຈາກ ວິ
ທະຍາໄລ ແລະ ໄດ້ໄປເຮັດວຽກຢູ່ຮ້ານຍ້ອມເຄື່ອງຂອງໂຮງ
ງານ " ປະໂຍດຕາກກາ ". ຫລັງຈາກໄດ້ຄິດພິຈາລະນາ
ມາດເປັນເວລານານ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຈາກໂຮງງານແຫ່ງ ນັ້ນ
ແລະ ໄດ້ສະໝັກເຂົ້າເຮັດວຽກຢູ່ສຳນັກງານໜັງສືພິມ " ຊະ
ແມນມາ " ແລະ ຕໍ່ມາໄດ້ໄປເຮັດຢູ່ " ປະໂຍດຕາກຊະ-
ກາຍາ ປະຊາຊະດາ ", ໜັງສືພິມປະຈຳເຂດ ກາລິນ ,
ຕາມລຳດັບຈົນເຖິງມະຫາສົງຄາມປ້ອງກັນປິຕຸພູມ.

ຄຽງຄູ່ກັບວຽກງານໜັງສືພິມ, ຂ້າພະເຈົ້າຍັງໄດ້ ຂຽນ

ເລ່ອງສັ້ນ, ຕາມຄຳແນະນຳຂອງກອກກີ, ແລະໄດ້ພິມ ອອກ ຈຳໜ່າຍຈຳນວນໜ້ອຍໜຶ່ງເທົ່ານັ້ນ.

ໃນປີ ๑๙๓๙ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ແຕ່ງວັນນະຄະດີບົດທຳອິດ ມີຊື່ວ່າ " ສຳນັກງານເຕັ້ງຮອມ " ພິມອອກຈຳໜ່າຍໃນວາລະສານ " ອິກຈາບ " ຂ້າພະເຈົ້າຍອມຮັບວ່າເມື່ອ ເລ່ອງ ແລະ ຕ້ອສະແດງໄດ້ລອກແບບມາຈາກຊີວິດຈິງຈົນວ່າພວກຮຸ ກ້ຳທີ່ຢູ່ຕ່ຳກະຖອ ກ້ານ ກໍຮູ້ໂລດວ່າໄດ້ຂຽນເຖິງໝູ່ເຂົ້າ. ເລ່ອງທັ້ງໝົດໄດ້ສົມສູດລົງໂດຍຕ້ອລະຄອນໄດ້ຊ່ອຊຸ ຂ້າ ພະເຈົ້າໄປຮ່ວມໃນພິທີແຕ່ງງານຂອງເຂົ້າ. ເຈົ້າສາວ ແມ່ນ ຕ້ອລະຄອນໃນຊີວິດຈິງຕາມທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຂຽນ. ບັນດາ ແຂກທີ່ມາຮ່ວມໃນງານໄດ້ເວົ້າຢອກໄຍ້ຂ້າພະເຈົ້າ, ທັ້ງເວົ້າ ວ່າ ເຈົ້າບ່າວ ແລະ ເຈົ້າສາວໄດ້ຮັດຫລອນໜ້າທັ້ມ ສົມ ບູນແລ້ວ ແລະ ສົມສູດລົງດ້ວຍຄວາມສຸກ, ເຖິງແມ່ນວ່າ ຕ້ອ ແບບຈະໄດ້ເປັນຢ່າງໃດກໍຕາມ.

ບົດຮຽນການທົດສອບອັນຍາວນານຂອງນັກໜັງສືພິມ ໄດ້ ຊ່ວຍໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າຂຽນບົດປະພັນບົດທຳອິດ ແຕ່ວ່າຂ້າ ພະ ເຈົ້າໄດ້ຮັບຜົນສຳເລັດຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດຈາກການຜ່ານຊີວິດນັກປະ ພັນໃນເວລາມະຫາສົງຄາມປ້ອງກັນປີຕຸພູມ, ຕອນທີ່ຂ້າ ພະ ເຈົ້າໄດ້ເປັນນັກຂ່າວສົງຄາມຂອງ " ປະຣາວະດາ ".

ມັນບໍ່ໄດ້ເປັນການປິດບັງຊ່ຽງັ້ນຖ້າຕ້ອລະຄອນໃນ ເລ່ອງ " ຄົນແທ້ " ແລະ " ພວກເຮົາແມ່ນຊາວໂຊວຽດ " ໄດ ລອກແບບມາຈາກຊີວິດຈິງ, ຜູ້ແຕ່ງໄດ້ໃສ່ຊຸແທ້ລປຽນຊຸ ~

ໜ້ອຍໜຶ່ງ. ທ້ອຄົດປະດິດແຕ່ງປັ້ນເຫລົ່ານີ້ໄດ້ຖືກພິມ ຈຳ
ໜ່າຍອອກໂດຍສຳນັກງານບັນນາທິການ " ປະຣາອະດາ "
ມັນປາກົດອອກມາດັ່ງນີ້:

ໃນເດືອນກຸມພາປີ ๑๗๔๘ ໜັງສືພິມໄດ້ລົງພິມເລື່ອງທີ່ມີ
ທ້ອຂໍ້ວ່າ " ວິລະກຳຂອງນັດເວ ກຸດຊະນີ ", ຊຶ່ງຂ້າພະ
ເຈົ້າເປັນຜູ້ຂຽນດ້ວຍຄວາມຮີບຟ້າວທີ່ສຸດ ຫລັງຈາກກັບມາແຕ
ພິທີຝັງສົບຂອງເວົ້າ, ເລື່ອງນັ້ນໄດ້ບັນລະຍາຍເຖິງຊາວ ນາ
ລວມໜູ່ອາຍຸ ๒๐ ປີຊຶ່ງໄດ້ຮຽນເວົ້າແບບຢ່າງພຶດຕິກຳຂອງວິ
ວາມ ຊຸຍຊານີ, ວິລະຈຸນທີ່ມຊຸສຽງຂອງການຕໍ່ສູ້ປົດປ່ອຍປະ
ຊາຊົນໃນລັດເຊຍ ໃນຍຸກສະໄໝສະຕະວັດທີ ๑๗. ເວົ້າໄດ
ເສຍສະຫລະຊີວິດເພື່ອໄລ່ຕິດຕາມກອງກຳລັງຂອງສັດຕູ ເວົ້າ
ໄປໃນປ່າເລິກທີ່ບໍ່ສາມາດຜ່ານເວົ້າໄປໄດ ແລະ ບໍ່ມີຜູ້ໃດຈະ
ເລັດລອດກັບຄືນອອກມາໄດ. ການບັນລະຍາຍເລື່ອງລາວຍັງ
ບໍ່ທັນສົມບູນ ແລະ ຍັງມີຂໍ້ບົກພ່ອງ. ເມື່ອຂ້າພະເຈົ້າກັບຈາກ
ແມ່ອໜ້ານາມົດສະກູ, ຂ້າພະເຈົ້າຖືກຮຽກຕ່ອໂດຍທ້ອໜ້າ-
ບັນນາທິການ " ປະຣາອະດາ ", ຊຶ່ງໄດ້ບອກກັບຂ້າ ພະ
ເຈົ້າວ່າ ບົດເລື່ອງກ່ຽວກັບ ວິລະກຳອັນໂດ່ງດັງຍັງຂຽນແບບ
ຝາຝັ່ງ ແລະ ໃຊ້ສຳນວນແບບນັກຂ່າວຫັດໃໝ່.

" ມັນອາດຈະຖືກແຕ່ງເປັນເລື່ອງໄດ້ດີທີ່ສຸດ, " ເວົ້າ-
ຕຳໜິຕິຕຽນຂ້າພະເຈົ້າ, ຕາມນິດໄສເກົ່າຂອງເວົ້າແລະໄດ
ເວົ້າກັບຂ້າພະເຈົ້າອີກວ່າ: " ຂອຍໄດ້ບອກກັບບັນດາ ນັກ
ຂ່າວຄົນອື່ນໆ ແລະ ກຳລັງຈະບອກກັບເຈົ້າວ່າ:ຈົ່ງບັນທຶກທຸກ

ສ່ວງທຸກຢ່າງທີ່ບໍ່ແມ່ນສ່ວງຫ້າມຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍິນ ແລະໄດ້ເຫັນ ມັນແມ່ນໜ້າທີ່ທາງດ້ານພົນລະເມືອງຂອງເຈົ້າ. ນອກຈາກນັ້ນ ມັນຍັງແມ່ນໜ້າທີ່ຂອງເຈົ້າອີ່ງເປັນສະມາຊິກພັກ, ເພື່ອເຂົ້າ ກ້າຂັ້ນຕ້ານອໍລະກຳຊ້ຽປະຊາຊົນພວກເຮົາສາມາດຮຽນຮູ້ໃນປະ ຈຸບັນກໍ່ຄືສະເພາະໜ້າກຽວກັບເລື່ອງລາວຂອງເພື່ອນ ຮ່ວມ ຊາດທີ່ໄດ້ທຳການຕໍ່ສູ້ຕ້ານລັດທິຟາດຊິດແລະໄດ້ຮັບໄຊຊະນະ. ເຈົ້າຄວນຈະຮຽນທຸກສ່ວງທຸກຢ່າງ ".

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍົບໜ້າປົກປ້ມນັ້ນທີ່ກ້ໃຫ້ແໜ້ນໜາແລະ ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນອ່ານບັນດາພົດຕິກຳອັນເປັນໜ້າສົນໃຈຂອງວໍ ລະ ຊົມ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຜ່ານໄປຕາມເຂດແນວໜ້າທຸກບ່ອນເພື່ອ ບັນທຶກເກັບກຳທີ່ຢູ່ຂອງບັນດາວໍລະຊົນຫລືພົ້ສູດໃຫ້ເຫັນ ດ້ວຍ ສາຍຕາ.

ໃນເວລານັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຄຳເນີນອ່ຽງງາມນັກຂ່າວ ຈາກເຂດປ່ອງກັນໜ້ງຫາເຂດໜ້ງອີກ, ຈາກເຂດແນວໜ້າ ຫາເຂດແນວຫລັງຂອງຂ້າເສິກ, ຊ່ວຍຢູ່ທີ່ນັ້ນມີກອງກຳລັງທີ່ວ່ອງ ອາດກ້າຫານໄດ້ຂັບໄລ່ສັດຕູຈາກຖານທີ່ໝັ້ນໃນປ່າ ແລະ ຈົນ ເຖິງເຂດແນວໜ້າທີ່ສະຕາລິນກຣາດ ອີກ, ກຸກສະກະຊາ - ລຽງ, ກອກຊ່ວມ-ເຊບແຊມກອບຊະກີ, ວໍດຊະຕູນລາຫ໌ເມດສ, ຊະປະຣີ...

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ບັນທຶກຄ້ວມຮ້ອນຄ້ລ້ວມທ້ວໜ້ົດມີຢູ່ ທີ່ ສ້ບຫ້າເລື່ອງ. ໃນນັ້ນມີເລື່ອງໜ້ງ, ກ່ຽວກ້ບການພ້ບປະ ພ້ ເສ ດ້ບຮ້ອຍໂທ ອ້າເລ້ກເຊ ອ້ ມ້າແຮ ດ ຊ ເ ອ ບ, ໄ ດ ລ ອ ກ ແ ບ ບ

ອອກມາເປັນເລື່ອງຄົນແທ້ ນອກຈາກນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້າ ໄດ້ຄັດ
ເລືອກບົດລະຄອນຊາວສີ່ເລື່ອງທີ່ມີລັກສະນະພິເສດ ແລະ ສະ
ແດງໃຫ້ເຫັນໃນຊຸດເລື່ອງສັ້ນ " ພວກເຮົາແມ່ນຊາວໂຊວຽດ."
ມາຮອດສູ່ມື ຂ້າພະເຈົ້າຍັງບໍ່ປະລະນິໄສເດີມໃນ ການ
ຈົດບັນທຶກສິ່ງທີ່ໄດ້ເຫັນ, ຢູ່ໃນເລື່ອງ " ການກັບມາ ", ຂ້າ
ພະເຈົ້າໄດ້ພະຍາຍາມ ບັນລະຍາຍກ່ຽວກັບລັກສະນະຂອງ -
ຊາວຕ່ເຫລັກທີ່ເຮັດວຽກຢູ່ເມືອງ ມົດສະກູ.
ນິຍາຍເລື່ອງທີ່ສອງ " ຄຳ " ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນມາ ຈາກ
ເລື່ອງຈິງຂອງພະນັກງານທະນາຄານສອງຄົນ-ທີ່ເປັນຍິງສາວ
ແລະຊາຍຊະລາ-ຊຶ່ງໄດ້ແບກຖືງຄຳຂ້າມຜ່ານເສັ້ນກັ້ນດ່ານໃນ
ເວລາສົງຄາມ. ວິລະສັດຕິໃນນິຍາຍເລື່ອງ " ດອກເຕ ເວ
ຣາ " ຊຶ່ງແມ່ນນາຍແພດປະຈຳໂຮງໝໍທະຫານຢູ່ໃນຄົ້ນແຄມ
ທຸ່ງຢົດເລື່ອງໃກ້ໆກັບການລົ້ມ ໃນປີ ໑໙໔໘, ແລະໄດ້ກອບກູ
ເອົາຊີວິດຂອງທະຫານໂຊວຽດທີ່ໄດ້ຮັບບາດເຈັບຈຳນວນຮ້ອຍ
ຄົນ. ນິຍາຍອີກເລື່ອງໜຶ່ງທີ່ມີຊື່ວ່າ " ແຄມຝັ່ງແມ່ນ້ຳ ",
ໄດ້ເວົ້າເຖິງໂຄງການປູກຕົ້ນຫລົ່ວໃຫຍ່ຂະໜາດ, ຊຶ່ງໄດ້ເລີ່ມ
ຕົ້ນຈາກການກະທຳຕົວຈິງເໝືອນກັນ. ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ໄດ້ ຄິດ
ວ່າການຂຽນຕາມຄວາມຈິງນັ້ນເປັນສິ່ງແປກປະຫລາດ. ຊີວິດ
ແບບສັງຄົມນິຍົມຂອງພວກເຮົາທີ່ມີການປ່ຽນແປງໄປໃນ ທາງ
ກ້າວໜ້າຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ, ໃນແຕ່ລະວັນ, ແຕ່ລະຊົ່ວໂມງ ໄດ
ເປີດເຜີຍບັນຫາທີ່ງ່າຍດາຍ ແຕ່ວ່າເປັນເລື່ອງແປກປະຫລາດ
ຢ່າງຍິ່ງສຳລັບນັກປະພັນຜູ້ໜຶ່ງ ຊຶ່ງມີຄວາມສົນໃຈເປັນພິເສດ.

ປະຊາຊົນໂຊວຽດກຳລັງບັນລຸຜົນສຳເລັດຂັ້ນສູງຍອດ ກ່ຽວກັບ ວຽກງານການສ້າງສາ ແລະ ການທະຫານທີ່ເຂັ້ມແຂງ ແລະ ທັງໄດ້ສະແດງອອກໃນພາກປະຕິບັດຕົວຈິງໃນມາມຂອງ ປະ ເທດພວກເຂົາເຈົ້າ ຊຶ່ງບໍ່ເຄີຍຫວາດຫວັ່ນຕໍ່ເຫດການ ທີ່ເຕັມ ໄປດ້ວຍເຈດຕະນາອັນຮ້າຍກາດ. ການປ່ຽນແປງລັກສະ ນະ ພື້ນຖານຂອງຊາວໂຊວຽດທີ່ບໍ່ມີສົມສູດໄດ້ຄ່ອຍໆເປີດເຜີຍຄວາມ ຈິງຕໍ່ນັກປະພັນ !

ວຽກງານໜັງສືພິມໄດ້ກໍ່ໃຫ້ເກີດການຕິດຕໍ່ພົວພັນກັບນັກ-ດາບຸກຄົນທົ່ວໄປທີ່ເປັນໜ້າສົນໃຈທີ່ສຸດໃນປະຈຸບັນ ແລະ ອຳ ນວຍໃຫ້ຂາພະເຈົ້າສັງເກດການດຳລົງຊີວິດຂອງເຂົາເຈົ້າ . ວຽກງານໜັງສືພິມໄດ້ເຮັດໃຫ້ຫູ ແລະ ຕາແຫລມຄົມຢ່າງໄວ ຈົນເຖິງປະຈຸບັນນີ້ ຂາພະເຈົ້າມີສ່ວນກ່ຽວຂ້ອງກັບພຶດຕິກຳ ທີ່ ໄດ້ມາຈາກຊີວິດ ແລະ ທັດແທນດ້ວຍສິ່ງທີ່ຕ້ອງການໂດຍການ ສ້າງຈົນຕະນາການທາງດ້ານວັນນະຄະດີ.

ຂາພະເຈົ້າບໍ່ຮູ້ສຶກຫຍຸ້ງຍາກໃຈທີ່ວ່າຕ້ອງລະຄອນໄດ້ ດຳ ເນີນການເລົ່າເລື່ອງກ່ຽວກັບຊີວິດຈິງຂອງເຂົ້າເຈົ້າເອງ ຢູ່ ນອກຂອງປົ້ມຫົວນີ້. ນິຄຣຽນຂອງນັກປະພັນໄດ້ເພີ່ມ ທະວີ ຄວາມສະໜຸກສະໜານຂຶ້ນສອງເທົ່າ ເວລາທີ່ເຂົ້າໄດ້ສັງ - ເກດເຫັນປະຊາຊົນດຳລົງຊີວິດຢ່າງມີຄວາມສຸກ ແລະ ເຕັມ ໄປດ້ວຍການກະທຳທີ່ໜ້ານິຍົມຊົມຊື່ນ.

ມັນແມ່ນຄວາມສຸກອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດທີ່ໄດ້ເປັນນັກປະພັນ ຢູ່ ໃນດິນແດນປະເທດສັງຄົມນິຍົມ !

ບ. ເປເລວອຍ

พาท ที่ ๑

๑.

ดวงดาว ยังสาดแสงอันเย็นยกเป็นฝุ่นทางหาว, แต่ทางด้านบูละพาท้องฟ้าเล็มเป็นแสงพูมพู. ต้นไม้ปะทึดใต้เต้นเท้อเลักเท้อน้อย, ทันใดเล็มเป็นพัดจอมา เธัดใต้ปายไม้โอมเอนไปมา, แล้อป่าดิงพิงไพ่ ก็กับฟ้มต้มข้ม ท่ามกางสยงเมืองมั้น หมู่ต้มแปก เก่าแก่สิ่งสยงหิดหือเอ่าเจับปอด สอนก่องว่า ก็แกวงไกอ เธัดใต้หมอกข้นก้ล้างลาฝู่มั้น เล้อมไหลลิง สยงดังอูยมันหู.

ลืมได้ออมลิงทันทีทันใด แล้อต้มไม้ก็ยืมยู่ในอากามสะหงับเย็อกเป็นอีกเท้อหน่อง. บัดมเผ้มสามาด ได้ยิ้มสยงหุกย่างพายในป่า ที่สะแดงอายามเช้าได้ มาธอดแล้อ, มีสยงเต่าหอมของหมาไม่ อยู่เทิงโลกบ่ใกับ่ไก; สยงร้องอุ่งหวาดหวั่นของหมาจอก และสยงมีกไส่ที่หา ก็ต้มใหม่ๆ กำลังสับตอดตามเป็อกไม้ ดังก้องเป็นทำนองอันออมอุอม ท่ามกางป่าดิงอันงบสะหงับล้ายลืมับอาบ่แม่นสับตอดต้มไม้ แต่หากแม่นลำต้อของอิโอลิง.

ອີກເທື່ອໜຶ່ງ ລົມໄດ້ພັດຕ້ອງຍອດແປກອັນສູງສະຫງ່າໃຫ້ໂອນເອນໄປມາ. ດວງດາວຈຳນວນສຸດທ້າຍ ຄ່ອຍໆລັບຫາຍໄປໃນທ້ອງຟ້າຂອງມື້ໃຫມ່ ທີ່ກຳລັງໄຂແຈ້ງ. ຂອບຟ້າປະກົດວ່າພັບມ້ວນຫົດຕ່ຳເຂົ້າ, ປ່າໄມ້ຊຶ່ງໄດ້ຜຸດພົ້ນຈາກເງື້ອມເງົາຂອງລາຕີ ແລະເຫັນເປັນສີຂຽວ ແລະຊຸ້ມສູງສະຫງ່າ. ຕົ້ນແປກຈະນິດເປັນພຸ່ມຫຍອງໆ ແລະຈະນິດປ່ຽນແຫລມຊູຊັ້ນຕ້ອງກັບແສງຍາມອະລຸນເປັນສີແດງໆ, ດວງດາວອັນ ກຳລັງລອຍລ່ຳ ແລະອັນໃຫມ່ເລີ່ມເບີກຕ່ວໃສແຈ້ງທ່ານກາງຄວາມຫມາວເຢັນຈົນກະດ້າງ.

ບັດນີ້ເປັນມື້ໃຫມ່ງ່າຍແກ່ແລ້ວ ພວກຫມາໄນ ໄດ້ຫລົບຫນີເຂົ້າໄປລ່ຽຢູ່ໃນປ່າເລິກ ເພື່ອນອນຍ່ອຍອ່ຳທານ ທີ່ໄດ້ກິນລ້ຽງເມື່ອຕອນກາງຄືນ, ຫມາຈອກໄດ້ຫນີຈາກໂຄກໄປແລ້ວໂດຍປະຮອຍຕີນອັນລະອຽດ ໄວ້ເທິງຫີມະ, ປ່າດົງພົງໄພ ອົບລະອົ້ນໄປດ້ວຍສຽງອ່ອງຢ່າງບໍ່ມີຍາມເຊົ່າ, ມີແຕ່ສຽງສັບຕອດດັງປ໊ຶກເປ໊ຶກຂອງນົກໄສ່ ສຽງຮ້ອງແຊ່ວໆ ຢ່າງດົ້ກດື່ໃຈ ຂອງນົກຫອມຂວານ ທີ່ບົນລອດງ່າໄມ້ເຈີດໄປຄ້ລູກສອນແລະສຽງຮ້ອງແຈ້ວໆ ແສບແກ້ວຫູຂອງນົກຂຽວ, ທັງຫມົດເຫລ່ານີ້ໄປລົບລັດຕັດສຽງອົກກະທົກ ນັ້ນນອງທ້ອງລອຍໄປຢ່າງຊ້ຳໆຊາກໆ.

ນົກແຕ້ມປູນພວມເຊັດສົບສົດຳຂອງມັນໃສ່ງ່າໄມ້, ທັນໃດນັ້ນກໍຟ້າວ່ຽງຫົວ ແລະຫົດຕໍ່ເຂົ້າກຽມພ້ອມຈະໂບກບິນ.

ກົ່ງໄມ້ແຫ້ງ ຫັກດັງກອບແກບເປັນຕາຫນ້າຢ້ານ, ມີສັດໂຕຫນຶ່ງໃຫຍ່ດ ກຳລັງຍ່າງຍ້າຍໄປຕາມປ່າ, ພຸ່ມໄມ້ລົ້ມໄປເປັນ

ແລວຍອດຕົ້ນແປກນ້ອຍສົ່ນໄຫວໂຍດເຍດ ແລະນ້ຳໜອກກ້ານ ແຕກຍອບແຍບ ນົກແຕ້ມປູນຮ້ອງສຽງດັງແຈ້ວໆ, ມັນພັທາງ ແລ້ວກໍບິນເຈິດໄປ.

ຢູ່ພຸ່ມໄມ້ທີ່ປົກຄຸ້ມໄປດ້ວຍໜອກຊຸ້ມ ປະກົດມີຫໍ້ສີແດງໆ ພ້ອມກັບເຂົ້າຂອງສັດ ໂປໂລອອກມາ ແອວຕາເຕັມໄປດ້ວຍ ຄວາມແວດລະວັງ ແມມໄປທີ່ໂຄກອັນກ້ວາງໃຫຍ່ ຮູດັງສີ່ບ້ວມ ຂຶ້ນຢູ່ຍ ເໜັ້ງຍຸບຍິບ ສ່ວງອາຍຊຸ່ມອອກມາດັງຟູ່ໆ.

ກວາງເຖົ້າໂຕໜຶ່ງ ຢືນຈ້ຽບເໜັ້ງບ່ຕ້ວຄ່ວງຮູບປັ້ນທ່ານ ກາງຕົ້ນແປກ, ມີແຕ່ຫົ່ນສັ້ນຫລັ້ງທໍ່ນັ້ນສັ້ນບ້ນໆຢູ່, ຫູທ້ວງສອງຊຸ ຊຸ້ມ ກຽມຮັບຟັງສຽງ ດ້ວຍຄວາມລະມັດລະວັງ ແລະສາມາດ ໄດ້ຍິນຮອດສຽງເຄື່ອນຍ້າຍ ຂອງແມງໄມ້ໃຕ້ເປືອກຕົ້ນແປກ. ແຕ່ຢ່າງໃດກໍຕາມ ຫູນັ້ນກໍບ່ໄດ້ຍິນສຽງອື່ນໃດໃນປ່ານອກຈາກ ສຽງອຶກກະທຶກນັ້ນນອງຂອງນວນນົກທ້ວງຫລາຍ, ສຽງສັບຕອດ ລຳໄມ້ຂອງນົກໄສ່ ສຽງວິ້ວອນຂອງຍອດໄມ້ປາຍສູງສຽງເຫ້ົ່ານ ນັ້ນ ເປັນທີ່ອົບອຸ່ນເຢັນໃຈໄດ້.

ແຕ້ດັງຂອງກວາງໂຕນັ້ນຊ້ຳພັດໄດ້ກິ່ນຂອງໄພອັນຕະລາຍ. ທ່ານກາງກິ່ນບໍ່ລິສຸດ ຂອງຫິ່ນະທີ່ກຳລັງເປ່ືອຍ ຍ້ັງມີກິ່ນໝວ ໜ້ົ່ງມາປະປົນ, ເປັນກິ່ນສາບໆໜັກໆ ເປັນຕາຢ້ານ ແລະບ່ ເຄີຍມີໃນປ່າດົ່ງໜາຄ້ືແມວນ້ັ.

ຕາຂອງມັນສ້ືຸມໆ ແລະ ເຫັນຈຸດດຳໆຢູ່ກາງຫ້ົ່ນະຂາວໆ ເຫລ້ືອມໆນັ້ນ, ໂດຍບ່ເຄ່ືອນຍ້າຍໄປທາງໃດ ມັນກ້ົ່ງຕ້ົ່ວຈົ່ມ-ຫລັ້ງກ້ົ່ງ ກຽມໂດດເຂ້ົ່າປ່າໜາມຕ້ົ່ບ. ແຕ່ວ່າຈຸດດຳໆນັ້ນແມ່ນ

ຄົນທີ່ບໍ່ເຫັນບໍ່ຕ້ອງແລ້ວ.

ພວກເຂົ້າມອມກອງກັນເປັນບ່ອນໆ ທ່າມກາງຫ້ວຍຂາວ-ນັບເປັນຈຳນວນຫລາຍສົມຄວນ ແຕ່ວ່າຄົນຫນຶ່ງຄົນດຽວ ກໍ່ບໍ່ເຫັນຕົ້ງ.ບໍ່ໄກ້ບໍ່ໄກຈາກພວກເຂົ້ານັ້ນ ມີຊາກວັດຖຸໃຫຍ່ໂຕ ປັກສຽບລົງໄປໃນຫ້ວຍ, ແລະ ບ່ອນນັ້ນ ເປັນທີ່ນາຂອງຄົນ ຊາບໆ ແລະ ຫນ້າຫວາດລະແວງ.

ກວາງໂຕນ້ັ້ຍງຢືນຢູ່ແຄມປ່າເຮັດຕາກໍສີຢ້ານໆສັ່ນໆ ມັນບໍ່ເຂ້ົ້າໃຈໃນຄວາມເປັນໄປ ຂອງຝູງຄົນເຫລ່ານ້ັ ທ່ີມຄຈລບ ເຫັນຕົ້ງ ບໍ່ຊົ່ງເປັນພິດເປັນໄພ.

ສຽງຫນ່ຶ້ງດັ່ງມາແຕ່ເບ້ອງເທ່ິງເຮັດໃຫ້ມັນຢ້ານກົວຈົນຕົວ ສັ່ນ ແລະເຢັ້ນໄປຮອດສັນຫລັງ,ສອງຂາຫລັງແຂງກະດ້ົາງຕົ້ມ ອ່ົກ.

ຢ່ົາງໃດກໍ່ຕາມສຽງນ້ັ້ນກໍ່ບໍ່ມີຫຍັງເປັນຕາຢ້ານ,ມັນຄ້ົາຍໆ ກັບຫມູ່ແມ່ງຂະມູນບ່ົນວ່ົຽນຕອມຕາມກ່ົາງໃບຕ້ົນເປ່ົອຍຂາວ ບາງ ເທ່ືອມ່ີສຽງປ່ົອະໆມາປະປົນກັບສຽງວ່ົຽນ້ັ້ນ ຄ້ົາຍກັບສຽງຟ່ອງ ຍວກຍູ້ ຂອງນ້ໍ່ົາໃນຍາມແລງ.

ແລ້ວໃນ່ທ່ີສຸດກໍ່ປະກົດເຫັນຫມູ່ແມ່ງຂະມູນປົກເຫລ້ືອມໆບ່ົນ ວ່ົນວຽນຢູ່່ທ່າມກາງບັນຍາກາດ ອັນຫນາວເຢັນ ແລະເປັນສ່ີ ຟ້າ. ເບ້ອງເທ່ິງຍັງຄ່ົງມ່ີສຽງ ປ່ົອະດັ່ງຢູ່, ແມ່ງຂະມູນ ຕ່ົວ ຫນ່ຶ້ງບ່ົນລ່ົງມາໂດຍບ່ໍ່ພັບພ່ີປ່ົກ,ສ່ວນຕ່ົວ່ົ ໆຍັງຄ່ົງບ່ົນວ່ົນວຽນ ຕ່ໍ່ໄປຢູ່່ເບ້ອງເທ່ິງ. ກວາງໂຕນ້ັ້ນຜ່ອນຄາຍອາລົມແລ້ວ ຢ່ົາງ

ໄປຫາໂຄກທ້ວງປາກກໍເລຍທີມະ ທ້ວງຕາກໍເສືອດເບິ່ງທ້ວງ
ຟ້າ. ບັດນີ້ມີແມ່ງຂະມູນອີກຕົວໜຶ່ງ ບິນອອກຈາກໜູ່ແລ້ວລ້ອ
ລ່ວງສູ່ໂຄກ ເຫັນຮອຍເປັນເລົ່າຢູ່ດເບ້ອງຫຼັງນັ້ນ
ລ່ວງມາໄວຫລາຍ ຈົນວ່າກວ່າງເກ້ອບບໍ່ທັນເຕັ້ນເຂ້າພຸ່ມໄມ້ ຕໍ່
ມາມີສິ່ງໃຫຍ່ໂຕມະທິ ມາເປັນຕາສະທ້ານຍ້ານກ້ວກ່ວາລົມພາ

ຍຸກະທັນທັນ ໃນລະດູໃບໄມ້ຫລົ່ນ ໄດ້ຝາດລ່ວງປາຍແປກ ແລ້ວ
ກະທົບໃສ່ພື້ນດິນແຕກ ສຽງສະນັ່ນຝັ່ນຝັ່ນດ້ວງກ້ອງໄປທົ່ວປ່າດົງ
ພົ້ງໄພ. ສຽງກ້ອງນອງນັ້ນ ຜ່ານຂ້ານປ່ານໄມ້ ແລະ ຜ່ານ
ກ່ານໂຕກວ່າງ ທີ່ກຳລັງແລ່ນຫອບສຸດຢຽດ ຜ່າພຸ່ມໄມ້ ດ່ຽງໄປ
ເປັນແລວ.

ສຽງກ້ອງຄ່ອຍໆຈາງຫ່ານໄປໃນດົງເລິກ ອັນຂະມຸກ ຂະ
ມົວ. ນ້ຳໜອກກ້ານເຫລ້ອມຍິບຍັບ ຂະນະຫລົ່ນລ່ວງຈາກປ່ານ
ໄມ້ ເຊ່ືງເຮ້ອບິນໄດ້ຕົກຂາດໄປເປັນຕ່ຽນໄປ. ຄວາມ່ຽບສະ
ຫງົບໄດ້ປົກລຸມທົ່ວໄປ. ເພິ່ນສາມາດໄດ້ຍິນສຽງໂອຍ ດ່ວງ
ຂອງຄົນຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງ, ນ້ຳໜອກກ້ານແຕກຍອບແຍບ ໃຕ້
ບາດຕົນໜັກໆ ຂອງໂຕໜີ ຊ່ືງໜີຕະເຫລົ່ດ ອອກຈາກ ປ່າ
ມາຍ້ອນສຽງສະນັ່ນອັນຜິດປົກກະຕິນັ້ນ.

ມັນແມ່ນໜີເຖ້າໂຕນັກໃຫ້ຍ່ ແລະອ້ົນຍາວ, ສອງ ຂ້ວາ
ອັນຈ່ອຍຜອມ ມີຂົນລຸງລ້ວງເປັນປ່ອຍແດງໆ ແລະຍ່ອມລ່ວງ ໄປ
ຮອດກະໂພກຈ່ອຍ ໜ້ວງໜຸ້ມກະດູກ. ໃນຂ່ວງເຂດນ້ັ້ນສ່ວງຄາມໄດ້
ດຳເນີນໄປຢ່າງຮ້າຍແຮງນັບແຕ່ລະດູໃບໄມ້ຫລົ່ນເປັ້ນ້ົ້ນມາ.
ສ່ວງຄາມໄດ້ສອດແສດມາເຖ່ືງປ່າດົງ ອັນເລິກລັບນ້ັ ຊ່ືງ ແຕ່

ກ່ອນ ກໍມີແຕ່ພະນັກງານປ້ອງກັນປ່າໄມ້ ແລະພວກນາຍພານທໍ
ມ້ ທີ່ຜ່ານກາຍ ມາຮອດມາເຖິງ. ນັບແຕ່ນັ້ນມາສິ່ງຄາມອັນ
ຊຸນລະມຸນ ໄດ້ບຸກຮຸກລົບກວນໜ່ ທີ່ກຳລັງນອນຈຳສິນ ໃນລະ
ດູໜາວ, ໄລ່ຕ້ອນມັນອອກຈາກຖ້ຳ, ມາຍັດນັ້ນໜອດຫ້ອ ,
ຮ້າຍເປັນຟືນເປັນໄຟແລະເລາະລ່ອງໄປເລ້ຍໆຕາມປ່າໄມ້.

ມັນມາຢຸດຢູ່ແຄມປ່າ ບ່ອນທີ່ກອນຫ້ານັ້ນກວາງເຄີຍຢືນຢູ່
ມັນກົ້ມດົມຮອຍຕີນໃໝ່ໆທີ່ນົກດົງຄູດ, ສອງຂ້າງຈອຍ ຜອມ
ຍົດອ້ ແລະສອງຫູຊຸ້ມ ສະດັບຟັງສຽງ. ກວາງໄດ້ຫຼົບ ໜີ
ໄປແລ້ວ, ແຕ່ມີສຽງໜຶ່ງດັງອ້ໃກ້ໜ້, ເປັນສຽງມາ ຈາກ
ສັດຊະນິດໜຶ່ງ ທ່ຽງມືຊ໐ດ ແລະອາດຈະປາດສະຈາກ ສິ່ງ
ປ້ອງກັນໃດໆ. ໜີໂຕນ້ອຍລູກພ້ອງອ້ຕາມລຳຄໍ ແລະເຮັດສ່ຽ
ຍນອອກໄປ,ສ່ວນສຽງໂອຍຄາງພໍ່ໄດ້ຍິນຄ່ອຍໆດັງອ້ມາອີກ.

ມັນຄ່ອຍໆກ້າວໄປທາງໜ້າ ຢ່າງລະມັດລະວັງ,ຢຽບຕີນ
ລົງເທິງນ້ຳໜອກກ້ານ ແຕກດັງຍອບແຍບແລ້ວກົ້ງໄປ ທ່ຽບ
ຮ່າງ ຂອງມະນຸດທ່ບ່ເໜ້ັງບ່ຕ້ງ ແລະຈົ່ມຢູ່ໃນທ່ມະຂາວໆ.

໔.

ອາລັກເຊອີ ເມແຮກຊ໊ເອັບ ເປັນກັນບ່ມ໐ທ "ຕ້ອນ"
ຢູ່ກາງເວຫາ. ມັນເປັນເລ່ອງຂ໐ສູດ ທ໐ສຸດທ່ເກ໊ດຂ້ນໃນຂະນະ
ຕ໐ສູ້ກັນ ທາງອາກາດ. ເຂ໊ຍ໊ງຈົ່ມລູກກະສຸນໜ່ດກ້ຽງ ແລະ
ເມ່ອໜ່ດລ໊ດດັ່ງນ້ ກ໊ເລ້ຍຖ໊ກ໊ຍິນເຢ໐ລະມັນ໐ລ໋ຳລ້ອມ ຊ໊ລ້ຽວ
ໄປທາງໃດກ໊ບ່ອາດລ້ຽວໄດ້ ຊ໊ປ່ຽນເສ້ັນທາງບ່ນ ກ໊ບ່ນ່ທາງ.

ເຂົ້າຖືກຕ້ອນໄປເລື້ອຍໆມຸ່ງໜ້າສູ່ດິນຂອງຝ່າຍເຢຍລະມັນ.

ເຫດການດັ່ງກ່າວ ໄດ້ເກີດຂຶ້ນ ແລະເປັນມາຄືແນວ ນີ້. ຝູງຍິນຍັບໄລ່ ຊຶ່ງບັນຊາໂດຍຮ້ອຍໂທ ເມແຮດຊຸເອັບ ພາກັນ ບຸກລຸ້ນກັນ ໃຫ້ຍິນຖືມລະເບີດໜຸ່ງໜ້າໄປໂຈມຕີທຳລາຍດິນ ຍິນ ຂອງສັດຕູ. ການບຸກໂຈມຕີເທື່ອນີ້ ປະສົບຜົນ ສຳເລັດ. ໜູ່ຍິນ ສະຖຸກໂມ້ກ ຫລືທະຫານລາບເອີ້ນກັນວ່າ "ລົດຕັ໋ງ ເຫາະ" ໄດ້ບຸກຕ່ຳໆສຽດປາຍແປກ ກ້ຽງໄປຊຸລານຈອດ ທີ່ຍິນ ຂຸນສ້ຽງຂະໜາດໃຫຍ່ "ຈ້ຽງເກ" ຈອດຮຽງກັນຢູ່. ມັນບຸກ ເວ້ນເອົາຈ້ຽງຫວະແລ້ວຖະລົ້ມດ້ວຍລະເບີດຍິ້ງດ້ວຍປືນກົນ ລ້ຽ ໃສ່ປ່ານຫ່າຝົນ ຈົນຍິນ "ຈ້ຽງເກ" ຫລື "ກວຽນ"ມຸນຊັນຍັບ. ເມແຮດຊຸເອັບ ຊຶ່ງທຳໜ້າທີ່ປ້ອງກັນຍິນຖືມລະເບີດ ໃນກຈຸນ ບຸກໂຈມຕີເທື່ອນີ້ ພ້ອມກັບຍິນຂັບໄລ່ນ້ອງສ່ລຳ ໄດ້ເມນ ລ້ຽ ເຫັນຮູບຮ່າງນ້ອຍໆດຳໆ ເຄື່ອນຍ້າຍໄປຕາມຫີມະ ທີ່ປົກຄຸ້ມຢູ່ ຕາມໜ້າດິນເບອ້ງລຸ່ມ, ສ່ວນຍິນຖືມລະເບີດ ສະຖຸກໂມ້ກກໍ ບຸນ້ກັບມາ ແລ້ວກັບມາອີກ. ໃນທີ່ສຸດນັກບຸນປະຈຳຍິນ "ຈ້ຽງ ເກ" ຢູ່ທ້າງລຸ່ມກໍໜຸ່ນທ່ຽງ ແລະພາກັນນຳຍິນ ຕ້ຽງທ່າແລ້ວບຸນ ຂຶ້ນສູ່ທ້ອງຟ້າ.

ຕອນນີ້ແຫລະທ່ ອາເລັກເຊ ເຮັດແນວນີ້ພາດ ຄືແທນທ່ ຈະເຮັດໜ້າທ່ ຄຸ້ມກັນໂດຍສະເພາະ ເຂົ້າຊ້ຳພັດປະຕັບໂຕ ຢ່າງທ່ພວກນັກບຸນເວ້າວ່າ: ເຫລ້ຽໃຈໄປອອນຊອນນຳເຫ ຍ ລາຍງ່າຍໆງ້ວຍໆ. ເຂົ້າຂັບຍິນສັກຫ້ວລ້ຽ ປານ້ອນຫີນລ້ວໃສ່ ຍິນ "ກວຽນ" ທ່ພວມບຸນຂຶ້ນຊ້ຳໆ ແລ້ວສາດຫ່ານະສູນໃສ່ລຳ

ຕ໊ອອັນເປັນລ່ຽມ ແລະເປັນລວດລາຍ ເລ໊ອມຕາມຂະໂກ້ງ ມະ
ເກ້ງຂອງຍົນ "ກວຽນ". ຍ້ອນປະເອ໊ບໃຈຫລາຍ ໃນສ໊ງ ທ໊
ໄດ້ເຮັດລ໊ງໄປ ເຂ໊ົາຮອດບໍ່ເມ່ນເບ໊ງຊໍ້ ຕອນທ໊ຍົນສັດຕູ ຕົກ
ລ໊ງຕ໋ໍດ່ນແຕກກະຈາຍ, ຢູ່ສ້ນເບ໊ອງໜ໊ງຂອງເດ໊ນມ໊ຍົນ "ຈ໊ງ
ເກ໊" ອ໊ກລ໋ໍໜ໊ງ ບ໋ນຂ້ນສູ່ທ້ອງຟ້າ. ອາເລ໊ກເຊ໊ອ ເຈ໊ດໃສ່
ແລ້ວ໊ຍ໊ງແຕ່ທ໊ວ໊ດໜ້າທ໊ວ໊ດຫລ໊ງ, ລູກປືນເປັນເລ໊ົາຂ້ານຍົນໄປ
ແລະຍົນລ໋ໍ້ ກ໊ບ໊ນ໊ດ໊ຂ້ນຊ້ໆ. ອາເລ໊ກເຊ໊ອ ລ້ຽວກ້ບ ມາ
ຍ໊ງນ໋ໍໃສ່ອ໊ກ ທ໊ວ໊ດອ໊ກແລ້ວກ໊ຕ໊ດຕາມເຫ໊ຍ່ອ໋ໍໄປອ໊ກ. ໃນທ໊
ສຸດ ເຂ໊ົາກ໊ສາມາດສຸມທ່າລູກປືນທຸກຊະນ໊ດທ໊ມ່ຢູ່ ເຂ໊ົາໃສ່ ລ໋ໍ
ຕ໊ອຂອງຍົນ "ຈ໊ງເກ໊" ຈົນຕົກລ໊ງໄປໃນປ່າ. ຫລ໊ງຈາກທ໊ໄລ່
ບ້ນຊ້ກ້ບຍົນ "ຈ໊ງເກ໊" ແລ້ວ ເຂ໊ົາກ໊ບ໊ນເວ໊ນໄປມາສອງເທ໊ອ
ອ້ອມຄວນໄຟ ທ໊ພ່ງຂ້ນເປັນເລ໊ົາຈາກປ່າໄມ້ອັນກ້ວ໊ງສຸດສາຍ
ຕາ, ຕ໋ມາເຂ໊ົາເວ໊ນກ້ບຄ໊ນ ລ້ຽວໄປຫາເດ໊ນຍົນເຢ໋ງ ລະມ້ນ
ແຕ່ບ໊ນ້ນຮອດ, ເຂ໊ົາຫລ໋ງວ໊ນ້ນຍົນຂ້ນໄລ່ຂອງຝ່າຍຕົນ ສາມ
ລ໋ໍ ພວມປະເຊ໊ນກ້ບຍົນຂ້ນໄລ່ "ແມດເຊ໊ສະນ໊ດ" ເກ໊ົາລ໋ໍ
ຂອງເຢ໋ງລະມ້ນ. ບ໋ນ໊ອ້ນສ໊ງໃສ່ແລ້ວ ຍົນເຫ໊ລ່ານ໊ກ໊ສ໊ງ ມາ
ໂດຍກອງບ້ນຊາກາມ ເຢ໋ງລະມ້ນ ເພ໊ອຕອບໂ໊ ກາມຸກໂຈມ
ຕ໊ ຈາກຍົນ "ສະຕຸກໂມ໊ອ໊ກ" ເທ໊ອ໊. ຍົນຂ້ນໄລ່ໂຊ໋ຽດຜາ
ກ້ນປຸ້ມເຂ໊ົາໃສ່ຍົນເຢ໋ງລະມ້ນ ຢ່າງ໊ຫ້າວ໊ຫ້ນແບບໜ໊ງ ຕ໋ສາມ
ແລະພະຍາຍາມ໊ດ໊ງສັດຕູໃ໊ຫ່າງໆຍົນຖ້ມລະເ໊ດ ໂດຍຮັກສາ
ຄວາມເປັນເ໊ົາກາມ ໃນກາມໂຈມ໊. ພວກເຂ໊ົາຫລ໋ກຝ່າຍ
ກ໊ງກ້ນ໊ຂ້ານ ໃ໊ຫ່າງໆອ໋ກໄປເລ໊ຍໆ ຄ໊ດ໋ງໄກ່ປ່າ໊ຕ໊ງຖ໊ກ

ບາດເຈັບເພື່ອຫັນເໜາຍພານ ໃຫ້ອອກໄກຈາກເຮືອນ ຮັ້ວ
ຂອງມັນໄປເລື້ອຍໆ.

ອາເລັກເຊອີ ນິກລະອາຍໃຈ ທີ່ໄດ້ຫລິ້ງຕົນໄປຕົບ ຕ່ອຍ
ກັບເຫຍື່ອຕາຍໆ, ເຂົ້າຮູ້ສຶກວ່າສອງຂ້າງແກ້ມແໜບຕົດ ກັບ
ໜວກເປັນສີຂັບໆ. ຕົນາເຂົ້າເລືອກເອົາຄູ່ຕໍ່ສູ້ ແລ້ວລົ້ວ ໃສ່
ຢ່າງມ້ວມືທ້ວກັດແຂ້ວ, ເປົ້າໝາຍກໍແມ່ນຍົນ "ແມດເຊ" ທີ
ຄ່ອຍໆອອກຫ່າງຈາກໜູ. ຢ່າງບໍ່ຕ້ອງສົງໄສ ຍົນລຳນີ້ ຕ້ອງ
ຕົກລົ້ງໃຈເລືອກເອົາເຫຍື່ອແລ້ວ.ອາເລັກເຊອີ ຂັບ "ນ້ຳ"
ຂອງເຂົ້າໂດດເຂົ້າໃສ່ໄວສຸດຢຽດ. ນຸກເຂົ້າທາງຂ້າງ ຂອງ
ສັດຕູ ຕາມຫລັກຂອງຍຸດທະວິທີ ແລ້ວກົດໄກປືນຍິງ. ແຕ່ວ່າ
ຮູບຮ່າງສີເຖົ່າ ຂອງຍົນສັດຕູ ປະກົດເປັນເງົາຜ່ານແກ້ວລົ້ງ
ໄປຢ່າງສະບາຍ. ເຂົ້າບໍ່ໜ້ຳຈະພົດພາດໄປໄດ້ ເພາະເປົ້າ
ໝາຍກໍໃກ້ໆ ແລະພາບກໍປະກົດແຈ່ມແຈ້ງດີ. ເຂົ້າຈົ່ມກັບຕົວ
ເອງ "ຮີ! ລູກກະສູນ" ແລະຮູ້ສຶກວ່າເຫື່ອເຢັນໆໄຫລ ໄປ
ຕາມສັນຫລັງ.ເພື່ອໃຫ້ແນ່ໃຈ ເຂົ້າກົດໄກປືນອີກ ແຕ່ບໍ່ຮູ້ ສຶກ
ເຖິງອາການສັ່ນໃດໆ ຢ່າງທັນກັບນົກບໍ່ໄປຮູ້ສຶກເວລາ ກົດໄກ
ປືນປະຈຳຍົນ, ແອບບັນລຸກະສູນໝົດກ້ຽງແລ້ວ ເພາະ ເຂົ້າ
ໃຊ້ຍິງຕອນໄລ່ຕົດຕາມຍົນ "ກວຽນ".

ແຕ່ວ່າສັດຕູບໍ່ຮູ້ລ່ວງໜ້ຳ. ເຖິງຢ່າງໃດກໍຕາມ ອາເລັກ
ເຊອີ ກໍຕັດສິນໃຈເຂ້ຳຮ່ວມຕະລຸມບອນນຳໜູ ທັ້ງທີ່ບໍ່ມີອາວຸດ
ເພື່ອເປັນກຳລັ້ງຊ່ວຍຊາໃຫ້ໜູ, ແຕ່ກໍລົ້ມແຫລວຢູ່ດີໆ. ຍົນສັດ
ສັດຕູ ລຳທີ່ເຂົ້າໄດ້ນຸກຍິງແຕ່ກໍຫວິດໄປນັ້ນແມ່ນຂັບໄລ່ໂດຍນັກ

ບໍ່ທີ່ຊຳນິຊຳນານ ແລະຮູ້ຈັກສ້າງເກດລະອຽດຖ້ວນ. ເຢຽລະ
ມັນຄົ້ນມັ້ນ ໄດ້ສ້າງເກດເຫັນວ່າຍົນຄູ່ຕໍ່ສູ້ນ້ອາວຸດ, ດ້ວນ້ເຂົ້າ
ຈ່ງສ່ງສາຍໄປໃຫ້ໝູ່ຊາບ. ຕໍ່ມາຍົນ "ໝເດຊ້ສະນິດ" ສິ່ລຳ
ອອກຈາກການຕະລຸມບອມແລ້ວ ມາລ້ອມ ອາເລັກເຊ້ ທາງ
ເບ້ອງຂວາຊ້າຍເທິງແລະລຸ່ມ ແລະບ້ງຄັບໃຫ້ໄປຕາມທາງ ທ່ີ
ພວກເຂົ້າຂ້ດເສ້ນໃຫ້ດ້ວຍລູກປ້ນທ່ຍ້ງອອກໄປເປ້ນສາຍ ຍ້ດໆ
ເຫັນໄດ້ແຈ່ມແຈ້ງກາງທ້ອງຟ້າສ້ດາມ ແລະ ສ້ດໃສ. ອາເລັກ
ເຊ້ອຖ້ກ "ຕ້ອມ" ດ້ວຍອາການເປ້ນໄປໝ້ອມ.

ກ່ອນໜ້ານ້ໜ້ານ ເຂົ້າໄດ້ຍ້ນຂ່າວທ່ເລ່ົາກ້ນວ່າ ກອງ
ພ້ນອາກາດ "ຣ້ດໂຮເຟ້ນ" ອ້ນລ້ຊ ຖ້ກສ້ງຈາກໝ້ອຣ້ບດ້ານ
ຕາເວ້ນຕ້ກມາປະຈຳຢ່ເຂດ ສະຕາຣາຢາຮຸດຊາ. ກອງພ້ນນ້
ປະກ້ອບດ້ວຍນ້ກບ້ນ ທ້ວກະທ້ແຫ່ງຈ້ກກະພ້ດ ຟ້າຊ້ດ ເຢຽລະ
ນ້ນ ແລະຢ່ໃຕ້ການບ້ງຄ້ບບ້ນຊາ ກ້ຕ້ມະສ້ກ ຂອງຈອມພ້ນເກ
ອ້ງ. ອາເລັກເຊ້ ເຂົ້າໃຈດ່ວ່າ ຕ້ນເອງຕ້ກຢ່ໃນວ້ງ ເລ້ບ
ຂອງພວກ "ໝາໄນແຫ່ງທ້ອງຟ້າ" ແລະພວກນ້ນຢາກ ຕ້ອນ
ເຂົ້າໃຫ້ໄປລ້ງເຄ້ນເພ້ອຈະຈ້ບເຂົ້າທ້ງເປ້ນ. ເລ້ອງທຳນອງນ້
ເຄ້ຍເກ້ດນ້ມາ ກ່ອນແລ້ວ. ອາເລັກເຊ້ເອງເຄ້ຍເຫ້ນຝູງຍົນ
ຂ້ບໄລ່ນ້ນຊາໂດຍເພ້ອນຂອງເຂົ້າເອງຊ້ງເດຣ້ ເດ້ກຈາ
ເຣນໂກ້ລະຊຸ້ນແຫ່ງສະຫະພາບໂຊວຽດໄດ້ບ້ງຄ້ບຍົນສ້ງເກດ
ການຂອງເຢຽລະນ້ນໃຫ້ໄປລ້ງເຄ້ນຍົນໂຊວຽດ.

ພາບໃບໜ້າສ້ນ້ານໆຂຽວຂອງຊະເລ້ຍເຢຽລະນ້ນ້ທ່ຍ່າງ
ໂຊເຊ້ຄ້ລມໄດ້ຜ່ານແວບເຂົ້າມາໃນຫ້ວນ້ກຂອງ ອາເລັກ

ເຊອີເຂົ້າຈົ່ມ ແລະ ຕັດສິນໃຈເດັດດ່ຽວວ່າ: "ເປັນຢະເລີຍ
ລະ?ບໍ່ມີທາງ, ພວກສູຈະເອົາຕົວກູບໍ່ໄດ້ດົ່ດຂາດ".

ເຖິງຢາງໃດກໍຕາມ ອາເລັກເຊອີກ້ຍົງບໍ່ມຫລັກໝັ ຈາກ
ເຂົ້າບໍ່ທັນໄດ້.ນັກບິນເຢຽລະມັນໄດ້ຍົງປົ່ນກົ່ນລັດທາງໄວ້ຍາມ
ໃດທີ່ເຂົ້າບິນເຈ້ອດໆອອກນອກເສັ້ນທາງທີ່ກຳນົດໃຫ້. ພາບ
ຂອງຢະເລີຍເຢຽລະມັນຜູ້ນັ້ນໄດ້ປະກົດໃຫ້ເຂົ້າເຫັນອີກ, ເປັນ
ພາບຂອງຄົນອົດເມ້ອຍສົ້ນຫວ້ຽ ສວ່ນປາກກັດແຂ້ວໄວ້ໃບໜ້າ
ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຢ້ານໜ້ົ່ນໄຫວ ທ້ຽຕ່ຳຄ້ອຍແລະອັບອາຍ.

ເມແຮດຊຸເຂ້ບກັດແຂ້ວ ເລ້ງນ້ຳມັນສູດຊົດແລ້ວສັກຫ້ວຍົ່ນ
ລ້ຽເພ້ອພະຍາຍາມລອດກ້ອງຍົ່ນເຢຽລະມັນລ້ຽໄປ.ເຂົ້າຫລຸດ
ພົ້ນອອກຈາກຖົ່ນແຖວ ແຕ່ເຢຽລະມັນກໍທັນກົດໄກປົ່ນຍົ່ງສຸ່ມໃສ່
ຈົ່ນຈັກຍົ່ນຕົດຂັດ ແລະ ສົ່ນກະຕຸກກະຕົກ,ຍົ່ນທ້ຽລຳສົ່ນຍຸດໆຄ
ກັບວ່າຖືກໄຍ້ຈັບສົ່ນ.

ເມ້ອຖືກຍົ່ງດ້ວ່ມ ອາເລັກເຊອີຍົ່ງມ້ເວລາພໍ ສຳລັບລ້ຽວ
ເຂົ້າສູ້ກ້ອນເຝ້ອເພ້ອໃຫ້ພວກຕົດຕາມນຳຫາບໍ່ເຫັ່ນ. ແຕ່ວ່ຳຕ
ຈາກນັ້ນເດລະ?ຕົວເຂົ້າເອງຮູ້ສຶກເຖິງອາກາມ ສົ່ນສະເທ້ອ
ຂອງຍົ່ນທີ່ຖືກຍົ່ງ ຄ້ຽກັບວ່າວ່າລະສຸດທ້ຽ ຂອງ ເຄ້ອງຍົ່ນ
ເຕ້ອນບອກເຂົ້າ ເຖິງອາກາມ ສົ່ນກະຕຸກ ກ່ອນຈະດັບມອດ-
ລ້ງ.

ເຄ້ອງຍົ່ນຕົດຂັດບ່ອນໃດນ໋? ຍົ່ນ ຈະລອຍຢູ່ກາງອາກາດ
ໄດ້ອີກດົ່ນປານໃດຖ້ຽມ້ຳມັນ ຈະລະເບ້ດ ບ໋ຳ!ທ້ຽຫມ້ດມ້ອາ-
ເລັກເຊອີ ຮູ້ສຶກວ່າ ມັນເປັນເລ້ອງຕົນຕົນທ້ຜ່ານແອບ ເຂົ້າ

ມາ ແລ້ວຜ່ານໄປ ຫລາຍກ່ວາທີ່ເຂົາຈະຄາດຄິດ ເຈົ້າເອງ. ເຂົາຮູ້ສຶກວ່າ ຕົນເອງພວມນັ່ງຢອງຢູ່ເທິງຖ້ຽໝ ຊຸ່ງໄພໄຜ-ໄຫມ ລາມຕາມສາຍຊະນວນ ເຂົ້າມາ. ເຂົາບ້ຽງຄ້ຽບເຮືອບິນ ລ້ຽວ ກັບໄປສູ່ໝວຮົບ ສູ່ເຂດຂອງຝ່າຍຕົນຢ່າງຫນ້ອຍກໍເພື່ອ ຈະໄດ້ຖືກຝັ່ງ ໂດຍນ້ຳມືຂອງຫມູ່ເພື່ອນກັນເອງ.

ມາທີ່ສຸດທ້າຍໄດ້ມາຮອດແລ້ວ. ເຄື່ອງຈັກດັ່ງຕ້ຳດຍາດ - ຫນ້ຽງແລ້ວ ກໍ່ດັບສົນ, ຍົນສັກຫໍ່ລົ່ງຕົ້ດັ່ງໄຫລລ່ອງ ຕາມ ຈ້ຽຍພູ ຊັ້ນໆ ແລະ ດ່ຽງສູ່ພົ້ນດິນ. ເບ້ອງລຸ່ມນັ້ນປ່າໄມ້ເປັນ ສ້ຽຍຊ້ຳໆ ຄ້ຽຍງນ້ຳ ແລະພ້ຽງໃຄ່ໃຫຍ່ໂຕ ຂົ້ນລ້ອຍໆ.

ເຂົາຈົ່ມກັບຕົນເອງວ່າ: "ພວກນັ້ນ ເອົ້າຕ້ວຍຫຍໍ້ໄດ້ຊ້ຳ" ພ້ອມກັນ ນັ້ນ ຕົ້ນໄມ້ ທາງເບ້ອງລຸ່ມປົກຍົນ ກໍ່ເລ້ອນໄປເປັນ ແລ້ວ ລັບໆ.

ໃນຂະນະທີ່ປ່າໄມ້ເບ້ອງລຸ່ມ ເປັນດ້ານຄ ສັດຮ້ານທົກະ ໂດດເຂົ້າໃສ່ນັ້ນ ເຂົາກໍ່ຕົດໄຟ ດ້ວຍອາການທີ່ເປັນໄປດ້ວຍ-ສົນຊາດຍານ. ເຂົາໄດ້ຍົນສຽງດັ່ງ ຈົນແສບແກ້ວຫູ ແລ້ວ ຫຼຸກ ສ່ຽງຫຼຸກຢ່າງກໍ່ລັບຫາຍໄປ ຄ່ຽງວ່າໄດ້ຈົມລົ່ງສູ່ພົນນ້ຳອັນເລິກ ແລະຄຳ້ມືດພ້ອມໆກັນກັບເຮືອບິນ.

ເວລາຕົກລົ່ງມານັ້ນ ຍົນໄດ້ຕົດຍອດແປກຂາດເປັນ ຕຸຍ ເຮັດໃຫ້ການກະທົບພ່ອນເບົາລົ່ງແດ່. ຫລັງຈາກໄດ້ຕຳ້ຕົນໄມ້ ທັກມຸ່ນຊ້ຽຍປ້ຽລົ່ງແລ້ວ ຍົນກໍ່ຂາດເປັນທ່ອນໆ, ແຕ່ໃນວົ່ນາ ທີ ກ່ອນນັ້ນ ອາເລັກເຊ ຖືກດີດອອກຈາກບ່ອນນັ່ງຟ້ຽງໂດ່ງ ໄປ ກາງອາກາດ ແລ້ວຕົກລົ່ງໃສ່ຕົ້ນແປກເກ່ົ້າແກ່ທີ່ເປັນພຸ່ມກ້ວ້າງ

ໃຫຍ່. ເຂົາຕະລາດເລື່ອນຈາກງ່າໜຶ່ງຕົກໃສ່ງ່າໜຶ່ງ ແລ້ວ ຕົກຖືກຫີນະ ຊຶ່ງລົ້ມໄດ້ພັດຫອບເອົາມາເປັນກອງຢູ່ຕົ້ນຕົ້ນໄມ້, ອັນນັ້ນເອງເຮັດໃຫ້ເຂົາລອດຊີວິດມາໄດ້...

ເຂົາສະຫລົບ ບໍ່ເໜັງບໍ່ຕີງໄດ້ຄົ້ນປາມໃດແລ້ວ? ອາ ເລັກເຊອີ ກໍບໍ່ຮູ້ເອງໄດ້. ມີເງົາມົວໆຂອງຜູ້ຄົນ ຂອງ ອາ ຄາມບ້ານເຮືອນ ຮູບຮ່າງອັນບໍ່ເປັນຕາເຊື່ອ ຂອງເຄື່ອງ ຍົນ ກົນໄກ, ສິ່ງເຫລົ່ານັ້ນເປັນຄົນຕົກຕາດ ຜ່ານກາຍເຂົາ ໄປ ຢ່າງໄວວາ ຄົງເຫລືອໄວ້ແຕ່ຄວາມເຈັບປວດ ແສບສຽບພາຍ ໃນຕົນຕໍ່ໄປຈາກພາບອັນສັບສົນວຸ່ນວາຍດັ່ງກ່າວນັ້ນ ກໍປະ ກົດມີສິ່ງໜຶ່ງເປັນຕຸບອຸບ, ໃຫຍ່ໆ ແລະສີອຸ່ນໆໄດ້ພົ່ນລົມຫາຍ ໃຈອັນເໜັນກຸຍໃສ່ເຂົາດັ່ງຢູ່ຟູ່ໆ. ເຂົາພະຍາຍາມຫຍັບອອກ ຫ່າງໆ ແຕ່ຕົນໂຕຖືກປົກຄຸມໄປດ້ວຍຫີນະ. ເຂົາຕົນລະຄ້ຽ ດ້ວຍຄວາມຢ້ານສັ່ນເຊັ້ມ ແລະທັນໃດກໍຮູ້ສຶກວ່າ ອາກາດ ອັນ ເຢັນເຍືອກໄດ້ລູ່ລ້ຽງເຂົ້າໄປໃນປອດ. ຫີນະອັນໜາເຢັນເຮັດ ໃຫ້ແກ້ມຂອງເຂົາແຂງກະດ້າງ, ຄວາມເຈັບປວດເລື່ອນໄຫລ ຈາກຕົນໂຕລົງໄປລອມຢູ່ທີ່ແຂ້ງຂາ.

"ຍັງມີຊີວິດຢູ່" ຄວາມຄຶດນັ້ນແວບເຂົ້າມາຢ່າງວ່ອງ ໄວ. ເຂົາລອງດົມເພື່ອຈະລຸກຂຶ້ນ ແຕ່ເຂົາໄດ້ຍິນສຽງຫີນະ ແຕກ ຍອບຍວບ ແລະສຽງຫາຍໃຈດັງຟູ່ຟ່ໍ. "ພວກເຢຣລະມັນຕ!" ເຂົາຄຶດພ້ອມດຽວກັນກໍພະຍາຍາມອົດກັ້ນໄວ້ບໍ່ມີຕາບໍ່ກະດຸໂດດ ເຂົ້າໃສ່ສັດຕູ ເພື່ອຕໍ່ສູ້ປ້ອງກັນຕົນເອງ. "ຈັບແລ້ວ, ຫມາຍ ຄວາມວ່າ ເຮົາໄດ້ຖືກຈັບເປັນຊະເລີຍເສິກ, ເຮັດແມວ ໃດ

ນໍ ? " ເຂົາຈ່ໄດ້ວ່າ ຢູຣາ ຜູ້ເປັນອ່າງແປງທ່ີຊຳນິຊຳ ນາມ ໃນທຸກອຽກງ່ານໄດ້ເວ້ົາວ່າຈະດັດແປງເຊ່ືອກໜັງພັກປ່ືນ ຮັດ ແອວໃຫ້ ແຕ່ແລ້ວບ່ໍໄດ້ຮັດ. ຕອນທ່ີນຳ້ຍ້ົມນ້ົມນ້ິມນ້ັນ ເຂົາ ເອ້ົາປ່ືນຍັດໃສ່ຖ້ົງລອມ, ບັດນ້ີ ເພ່ືອທ່ີຈະຈ້ົກເອ້ົາປ່ືນເຂ້ົາຕ້ອງ ພ້ົກຕ້ວມອມຕະແຄງ. ເຂ້ົາບ່ໍອາດຈະພ້ົກໂຕໄດ້ ໂດຍບ່ໍໃຫ້ສັດ ຕູຮູ້ສ້ຶກຕ້ົວ; ເຂ້ົາມອມຂວ້ຳໜ້ົາ ແລະຮູ້ສ້ຶກວ່າປ່ືນຢູ່ກ້ອງແອວ ເຂ້ົາມອມບ່ໍເໜ້ັງບ່ໍຕ້ົງໂດຍຫ້ວັງໃຫ້ສັດຕູເຂ້ົາໃຈວ່າເຂ້ົາຕາຍ ແລ້ວໜ້ີໄກອອກໄປ.

ໜ້ໍເຢຽລະມ້ັນຍ່ຳໄປມາຢູ່ໃກ້ໆ ຖອນຫາຍໃຈສ້ີຕ່າງ້ ຫຍ້ັບ ເຂ້ົາມ່ໍໆ ອາເລ້ັກເຊ້ີ ອ້ີກ ຢຽບນ້ຳໜອກກ້ານແຕກດ້ັງຍອບ ຍອບແລ້ວກ້ັມເບ້ົາ. ອາເລ້ັກເຊ້ີ ໄດ້ກ້ົມລ້ົມ ຫາຍໃຈ ສ້ີ ເໜ້ັບໆຄາວໆ. ບັດນ້ີເຂ້ົາຮູ້່ວ່າໜ້ໍເຢຽລະມ້ັນຢູ່ລຳພ້ັງຄ້ົນດຽວ, ມ້ັນແມ່ນໂອກາດ ປ່ອດໄພຫາຍຫ່ວງລະ. ເຂ້ົາຕ້ອງຈ່ບ ເອ້ົາ ຕອນລ້ັກໆແລ້ວໂດດຊຸບໂດຍບ່ໍໃຫ້ມ້ັນທ້ັນຮູ້ສ້ຶກຕ້ົວ ບ່ໍບ່ໍ້ລ້ົມບ່ໍໃຫ້ ມ້ັນໄດ້ຄ້ວ້ າເອ້ົາປ່ືນຕ່ໍ້ສູ້ຝາດກ້ັນຕ້ົວຕ່ໍ້ຕ້ົວ...ແຕ່ກ່ໍຕ້ອງຄ້ິດ ໄລ່ ຈ້ັງຫວະໃຫ້ເໝາະ ລ້ົງມ້ືໃຫ້ລ້ັກແມ່ແທ້ຈ້ົງ.

ໂດຍບ່ໍປ່ຽນທ່າມອມ ແລະຢ່າງຊ້ຳໆ ຊ້ຳທ່ີສຸດ ອາເລ້ັກ ເຊ້ີ ຄ່ອຍມ້ົມຕ່ໍ້ມ້ົ ເບ້ືອງໜ້ົງພ້ຣ ແມ້ມ ຜ່ານ ມ້ົມຕ່ໍ້ອອກ ໄປ, ທ່ີເຂ້ົາເຫ້ັນ ມ້ັນບ່ໍແມ່ນເຢຽລະມ້ັນ ແຕ່ຫ່ໍ ແມ່ນ ສ້ັດປ່ໍ ອ້ົນຕຸ້ຍຊຸ້ຍ. ເຂ້ົາມ້ົມຕ່ໍ້ມ ອ້ີກແລ້ວກ່ໍຟ້ ວ່ໍ ຫ້ລ້ັບລ້ົງ: ຢູ່ຕ່ໍ້ໜ້ົາ ມ້ັນ ເຂ້ົາເຫ້ັນໝ້ີໂຕ ບ້ັກໃຫຍ່ນ້ົ ງ ໂຈ້ ໂທ້, ຈ່ອຍ ແລະ ຮ້ັດ ກະ ຟ້ົດ ກະ ຟ້ັດ ຢູ່.

ນ.

ດ້ວຍອາກາ,ງຽບສະຫງົບ ໂຕໜິ ເຝົ້າເບິ່ງຮູບຮ່າງອັນບໍ່ ເໜັ,ງຕີ,ງ ຂອ,ງມະນຸດ ຊຶ,ງເກືອບໜົດທັ,ງຕົນຕົວ ປົກຄຸ,ມ ໄປ ດ້ວຍຫິມະ ທີ່ສະທ້ອນແສ,ງຕາເວັນເຫລືອມຍິບຍັບ.

ຮູດັ,ງຂອ,ງມັນເປ້ອນເປີ ແລະເໜັ,ງຍຸບຍິບຄ່ອຍໆ, ປາກ ອ້າເລັກນ້ອຍ ປ່ອຍໃຫ້ນ້ຳລາຍ,ຍ້ອຍເປັນຍອຍແກ່ວ,ໄປ ມາ ຍ້ອນລົມພັດ, ສ່ວນແຂ້ວໜ່ຍ ເຫລັ້ມໃຫຍ່ເປັນຊິບລິບ ເຖິ,ງຈະ ເກົ່າແກ່ສິ່ເຫລືອ,ໆແຕ່ກໍ່ຍັ,ງເຂັ້ມແຂ,ງເປັນຕາຢ້ານ.

ໜິ ໂຕນ້ ຕະເຫລິດໜິ ຈາກຜົ,ງພັກອາໄສ ຍ້ອນສີ,ງ ຄາມ, ມັນຫອດຫົ້ວ ແລະສູນ ໍ ດ,. ໜິ ຫັ,ງຫລາຍນ້ ໍ ມ ໍ ກິນສັດ ທີ່ຕາຍ ເນ່ົ່າ, ດັ,ງນ້ ຫລັ,ງຈາກທີ່ໄດ້ ສິ ບ ຄົນຕາມຕົນຕົວ ອັນ ໍ ເໜັ,ງ ໍ ຕີ,ງ ແລະ ມ ີ ກິນ ຂ ໍ ມ ໍ ້ ມັນແລ ັ ດ ຊັ,ງແລ ້ ວ ມັນ ກ ໍ ່ ຄ ໍ ຍ ໆ ຍ ່ າ,ໜ ິ ໄປ ຍ ຸ ຍ ໆ ມ ່ ,ງ ໜ ້ າ ສ ູ ່ ໂ ຄ ກ ບ ່ ອ ມ ມ ີ ຮ ່ າ,ມ ະ ນ ຸ ດ ອ ັ ນ ໄ ຮ ້ ອ ິ ມ ຍ າ ມ ນ ອ ມ ກ ະ ແ ຈ ກ ກ ະ ຈ າ ຍ ແ ຂ,ງ ກ ະ ດ ້ າ,ງ ທ ່ ,ມ ກ າ,ງ ຫ ິ ມ ະ . ພ ຽ,ງ ແ ຕ ່ ກ ,ມ ໂ ອ ຍ ຄ າ,ງ ແ ລ ະ ສ ຽ,ງ ຄ ່ ອ ຍ ໆ ເ ບ ົ ,ໆ ກ ໍ ເ ປ ັ ນ ອ ັ ນ ໄ ດ ້ ເ ລ ັ ,ງ ໃ ຫ ້ ມ ັ ນ ກ ັ ບ ຄ ຶ ນ ມ າ .

ມັນເຝົ້າຢູ່ໃກ້ໆ ອາເລັກເຊ ອ ິ ທັ,ງຖືກ ຄ ວ າ ມ ຫ ົ ວ ບ ິ ບ ບ ັ,ງ ຄ ັ ບ , ມ ັ ນ ຕ ໍ ່ ສ ູ ້ ໃ ນ ຕ ົ ວ ມ ັ ນ ເ ອ,ງ ແ ລ ະ ລ ັ,ງ ເ ລ ໃ ຈ ໃ ນ ກ ,ມ ຈ ະ ກ ິ ນ ຊ ິ ບ ອ ,ກ ສ ິ ບ . ສ ຸ ດ ທ ້ ,ຍ ຄ ວ ,ມ ຫ ົ ວ ເ ລ ິ ມ ມ ິ ນ ້ ໍ ໜ ັ ກ ຫ ລ ,ຍ ກ ່ ,ວ ,, ມ ັ ນ ສ ,ໍ ່ ສ ຽ,ງ ຄ ,ວ ,, ລ ,ກ ຊ ,ມ ແ ລ ,ວ ໃ ຊ ້ ຕ ິ ມ ຄ ວ ັ ກ ຄ ິ ມ ປ ັ ,ຊ ,ມ ເ ທ ິ,ງ ກ ,ວ,, ຫ ິ ມ ະ ໃ ຊ ້ ເ ລ ັ ບ ຫ ຍ ,ບ " ໜ ັ,ງ ເ ຊ ັ ດ ຊ ,ວ ,, " ທ ີ ,ໍ ່ ໜ ,ມ ຖ ິ,ງ ລ ,ມ ແ ຕ ,ໍ ່ ບ ,ຊ ,ວ ,, ມ ັ ນ ເ ລ ,ຍ ໂ ມ ໂ ຫ ແ ລ ,ວ ສ ,ໍ ່ ສ ຽ,ງ ຣ ິ ດ ຮ ,ວ ,, . ,ວ ,, ເ ລ ັ ກ ເ ຊ ,ອ ,ິ ພ ະ ຍ ,

ยามอ່ມຈິດອ່ມໃຈ ຢ່າງສຸດຂີດ ອົດກັ້ນບ່ຍອມມ້ນຕາບ່ກະໂດດ ເຕ້ນ ບ່ຮ້ອງ ບ່ປັດຊຸກຕົນໂຕເຫມ້ນກຸຍຂອງຫມີ ທ້ັບເຕ້ົາລ້ົງ ໜ້າເອ໊ກຂອງເຂ໊ົາ. ໃນຂະນະນ້ັນ ຫມ໊ົດຕົນຫມ໊ົດໂຕເຂ໊ົາຮຸ່ມ ຮ້ອມໄປດ້ວຍຄວາມ໐ິດຢາກຕ່ໍສູ້ ປ້ອງກັນຕົນເອງຢ່າງ ຝຶດ ເດ໊ືອດ. ເຂ໊ົາບ້ົງຄ້ັບອາລົມໄວ້ໄດ້ ແລະຢ່າງຄ່ອຍໆ ຄ່ອຍຈົ່ມ ສ້ົງເກດບ່ເຫ້ັນໄດ້ ເຂ໊ົາໃຊ້ມ໊ືສອດລ້ົງຖ້ົງ ລູບຄ່ໍາດ້ານປ໊ືນ ໃຊ້ ມ້ືอໂປ້ທ້າງໄກ ຢ່າງລະມ້ັດລະວ້ັງເພ໊ືอບ່ໃຫ້ມ໊ືສຽງ ແລ້ວ ກ່ ຄ່ອຍໆຖ່ອດออกมา.

ໂຕຫມ໊ືຍ້ົງຫຍຸ່ມ ແລະ๐ັກທ້ັບຖ້ົງ ຢ່າງຮຸນແຮງຕ່ໍໄປ ແຕ່ ບ່ຂາด, ມ້ັນ๎ຈ້ົງຮ້ອງคาງດ້ວຍ๐ວາມໂມໂຫ ແລ້ວກ່ັດຖ້ົງ๎ມ໊ ฝ้ายย ແລະผ้ົาอ๊ົมสัดยັดຢູ່ໃນນ້ັນ ขอดจ๊ົมถ๊ົกเม๊ือหน้ົง ของ เຂ໊ົาเหล๊ัม. อาเล๊ักเขุอ๊ิ ผะยายามเ๎ห๊อสุดท้ายย อ๊ิดท๊ืม ต่๐วามเจ๊ับปอดท้ົงมอม ແລะขะนะที่โตหม๊ิลากด้ົง เຂ໊ົา ออกจากหม๊ิะนั้ม เຂ໊ົากໍ๊ดไกปืนลั่มโป้ົงออกไป. ສຽງ ป๊ืนดับหูดังก๊อองไปไกล.

ม๊ิกแต้มปูมต๊ืมแล้อบ๊ินเป๊ิดหม๊ิไป, น้ำหมอกก๊ามหล๋ม ย่าอๆจากว่าไม้ห๋ล่มไหอ, โตหม๊ิปะป่อยเห๊ย๋ออ้ๆๆ, อา เล๊ักเขุอ๊ิ เห้ัวต๊อล้ัวมอมเห้ัวหิมะ ห้ัวตาแมุมเบ๊ิงดูต่ สู้ ย่างบ่พ้บ, โตหม๊ิม่ัวจ่ต่ ตาสิดคำๆม๊ิแออ๊กต๊ืมย้าม ก๊อ อาดใดอาดหมั่งเล๊อดไหลย้อยตามหว่างแอ้อแล้อ ป๋อด ล้ัวใส่หิมะ.ม้ันส๋ังสยงแหบๆแร้ังๆเป้ันตาย้ามพะยายาม ลุกอ๊ืมย่างลำบากด้วยสองขาหล้ังแล้อก่ล๊มฟุบล้ัวใส่หิมะ

ກ່ອນທີ ອາລັກເຊອີ ຈະທັນຍິງຕົນອີກໜຶ່ງນັດ.ຫົມະກ້ອງຫົວ ໜ້ ແປດເປື້ອນໄປດ້ວຍເລືອດສີແດງ ເປື້ອຍຊ້າງແລ້ວ ລະ ເຫີຍເປັນອາຍລອຍຂຶ້ນໄປ. ໂຕໜ້ຕາຍນັບຢູ່ກັບຂັ້ນ.

ຄວາມເຄັ່ງຕ້ຽງຂອງປະສາດທຸດສ່ວນໃນຕົວ ອາລັກເຊອີ ຢຸດເຊົ້າລົງ ແຕ່ເຂົ້າຮູ້ສຶກເຈັບສຽບຄົນຢູ່ຕົນທ້ຽງສອງ ເບ້ອງ. ເຂົ້າລົ້ມລົງໃສ່ຫົມະແລ້ວກໍໜົດສະຕິໄປ...

ເມ້ອເຂົ້າຟື້ນຕົ້ນຂຶ້ນມາ, ເທ້ງຟ້າດວງຕາເວັນໄດ້ຂຶ້ນສູງ ແລ້ວ, ລັດສະໜ້ໄດ້ສ່ອງລອດຜ່ານງ່າໄມ້ ອັນສັບສົນລົງໃສ່ຫ ມະ ເປັນປະກາຍແວວວາວຍິບຍັບ, ໃຕ້ຮົ່ມໄມ້ນ້ັນຫົມະ ສີຟ້າ ຈາງໆກາຍເປັນສີຟ້າຊ້ຳໆ.

"ເອໜ້ໂຕ້... ແມ່ນຄວາມຝັນຫລືແມ່ນໃດ?" ອັນນ້ ເປັນຄວາມສຳນຶກທຳອິດຂອງ ອາລັກເຊອີ, ແຕ່ວ່າໜ້ອັນເຮ ຮ້າຍຂົມຂື່ນຕາມພັດນອນຢຽດສະແລ້ງແວ່ງ ຢູ່ທ່ານກາງຫົມະ ໃກ້ໆເຂົ້ານ້ັນເອງ. ປ່າດົງຝົດສະນ້ມດ້ວຍສຽງອຶກກະທຶກ ນ້ັນ ນອງ, ນົກໄສ່ສັບເປືອກໄມ້ດັງປົກເປກ, ນົກຫອນຂວານທ້ອງ ທ່ານເຫລືອງ ສ່ົງສຽງເຈ້ຍແຈ້ວ ແລະເຕ້ນໄປມາ ໃນພຸ່ມ ໄມ້.

"ຍ້ງມ້ຊ໐ວ໎ຢູ່ຍ້ງຢູ້ຂ້ອຍຍ້ງມ້ຊ໐ວ໎ຢູ" ອາລັກເຊອ໗ຈົມມຸນໆ ກັບຕົວເອງ, ແລະແລ້ວໜົດຕົນໜົດໂຕເຂົ້າກໍກັບມ້ຊ໐ວ໎ຊ໊ວາ ລ່າເລ້ືອນຢ່າງມະຫັດສະຈັນ, ເປັນຄວາມຊຶ້ມຊຶ້ນຍິນດ ຢ່າງ ຫລ້ືໄຫລ ຊ໊ືງທຸກຕົນຮູ້ສຶກສຳນຶກຍາມເມ໗ຫຈຸດຫ໊ວ ຈາກ ຄວາມຕາຍໄປໄດ້.

ຍ້ອນພະລັງຂອງຄວາມຮູ້ສຶກ ອັນມືດເດດັ່ງກ່າວເຂົ້າຈົ່ງ
ເຕັ້ນອັ່ນຢັ້ນສອງຂາ ແຕ່ທັ້ນໃດກໍຮ້ອງໂອ້ກແລະລົ້ມຟຸບໃສ່ຊາກ
ສົບໂຕໜ່ມ. ເຂົ້າຮູ້ສຶກວ່າຄວາມເຈັບປວດຢູ່ຕົ້ນໄດ້ແລ່ນໄປທົ່ວ
ຮ່າງກາຍຄືຖືກໄຟລົ້ນ, ໃນຫົວກໍມີສຽງອົ້ນລະວົ້ນ, ເຂົ້າຮູ້ສຶກ
ຄ້າຍກັບວ່າເຄື່ອງໂມ້ກຳລັງບົດສະໜອງຢູ່, ຕາສອງ ເບ້ອງ
ເຈັບປວດຄ້ຳ ຄ້ຳ ຄ້ຳ

ທ໌ເພພັງ, ຊຸມລູກລະເບີດທ໌ເດັຍລະດາດໄປທ໋ອພົນດົນ ຢ່າງບ໋ ມ໌ສ໌ມສຸດ ມ໌ທ້ງຊຸມນ້ອຍຊຸມໃຫຍ່, ຕ໌ມໄມ້ລ໌ມລະເມລະນາດ ມ໌ ທ້ງປາຍກຸດ ແລະຮາກໂຄ່ນ໌ຍ໋ອນລູກລະເບີດທ໌ລາຍ. ຊຸາກ ລ໌ດຕ້ງຖ໌ກປະປ່ອຍຖ໌ມ ຢູ່ຕ໌ມບ່ອນເປ໌ນຊຸມເປ໌ນບໍ່ ທ່ານກາງທ໌ ມະ, ປ໌ກລຸ້ມດ້ວຍຕ໌ານ໋ງເບ້ງດ໌ຍຄ໌ເກ໌ດປ໋ ເບ້ງແລ້ວ ຄ໌ ກ໌ບຊຸາກສ໌ດປະຫລ໋ດ ທ໌ບ໋ມ໌ໃຜເດ໌ຍຮ້ຽ໌ຈ໋ກມ໋ານ໋ອນ, ໂດຍສະ ເພາະ ຄ໌ນຫລ້ງທ໌ຖ໌ກລະເບ໌ດມ໌ ຫລ໌ລູກມ໌ນ ຈ໌ນຂ໋ານ໌ປ໌ນ ເລ໋ານ໌ ປ໌ນເດ໋ລ້ງພ໌ນ໌ດ໌ງສ໌ດແລບ໌ລ໌ມ. ໃກ້ໆກ໌ບຊຸມຄ໋ອງອ້ອມແອ້ມ ລ໌ດຕ້ງ ແລະຕ໌ານແຄມປ່າມ໌ຊຸາກສ໌ບຂ໋ອງທະຫ໋ານໂຊ໋ຽດແລະ ເ໋ຽລະມ໌ນ ສ໌ບປ໌ນ໌ດົນເລ໋ກ໌ນຫລ໋ອງຫລ໋ານ໋ຈ໌ນ໋ານ໋ານ໋ານ໋ອງກ໌ນ ຢູ່. ສ໌ບທ້ງຫມ໌ດແຂ໋ງກະດ້າງ ຢູ່ໃນລ໌ກສະນະຄ້ານ໋ກ໌ບ ອ່າ ຫ໋ານ໋ບ໋ຫລ໋ານ໋ດ໋ອນ໋ກ໋ອນໜ້ານ໌ນ໌ ຄ໌ຕ໋ອນ໋ານ໋ານ໋ເຂ໋ ລະຖ ຫມ໋ານ໋ ມ໌ດຮູລ໋ານ໋ດ໌ໄ໌ດ໌ຊຸບ໋ພ໋ວກເຂ໋ານ໌ກ໌ນ໌ກ໌ນ໌ໃດ.

ທ້ງຫມ໌ດເຫລ່ານ໌ ບ໋ອກ໌ໃຫ໌ ອ໋ານ໋ເລ໌ກເຊ໋ອ໌ ຊຸາບເຖ໋ງ ຄ໋ວາມ ໂກ໋ທ໋ານ໋ກ໌ນ໌ ຂ໋ອງ໋ານ໋ສ໌ຮ໌ບ໋ານ໋ານ໋ເອ໋ານ໋ເປ໌ນເອ໋ານ໋ ຕ໋ານ໋ ທ໌ໄ໌ດ໌ຄ໋ານ໋ເນ໌ນ໌ໄປ໋ໃນ໋ບ໋ລ໌ເວ໌ນ໌ນ໌. ເ໋ພ໋ອນ໋ຮ໋ວມ໋ລ໌ບ໋ຂ໋ອງ໋ເອ໋ານ໋ ໄ໌ດ໌ ຕ໋ສ໌ ໂ໋ດ໋ຍ໋ບ໋ດ໌ດ໋ວ໋ກ໌ນ໌ ເ໋ລ໋ອງ໋ໃ໋ດ໋ໆ ໃ໋ນ໋ໂ໋ລ໋ກ໋ນ໋ອ໋ກ໋ຈ໋ານ໋ກ໋ເ໋ນ໋ອ໋ດ໌ ອ່ານ໋ຕ໋ອງ໋ຕ໋ານ໋ຢ໌ນ໌ ຂ໋ດ໋ຂ໋ວ໋ານ໋ເ໋ສ໌ນ໌ທ໋ານ໋ສ໌ດ໋ຕູ໋໋ໄ໋ວ໌. ບ໋ໃ໋ກ໌ບ໋ໄ໋ກ໋ຈ໋ານ໋ ກ໌ນ ຄ໌ທ໋ແ໋ຄ໋ມ໋ປ໋ານ໋ ໃ໋ຕ໌ຕ໌ນ໋ແ໋ປ໋ກ໋ໃ໋ຫ໋ຍ໋ປ໋ານ໋ຍ໋ກຸ໋ດ ທ໌ມ໌ນ໌ຳ໌ມ໌ນ ໄ໋ຫ໋ລ ເ໋ຍ໌ມ໌ມ໌ທ໋ະ໋ຫ໋ານ໋ຣ໌ດ໋ແ໋ລ໋ຈ໋ຳ໋ນ໋ວ໋ນ໋ຫ໋ນ໌ງ໋ນ໋ອ໋ນ໋ຕ໋ານ໋ຢ໌ ກ໋ະ໋ໂ໋ບ໋ງ໋ຫ໋ວ໋ມຸ໋ ອ໌ບ໋ຍ໌ບ໋ໃ໋ບ໋ຫ໋ນ໌ານ໋ ກ໋ ອ໋ານ໋ດ໋ສ໌ອ໋ຍ. ທ໋ານ໋ກ໋ານ໋ສ໌ບ໋ເ໋ຫ໋ລ໋ານ໋ ສ໌ ຊ໋ານ໋ ສ໌ບ ຊຸ໋ານ໋ ຫ໋ນຸ໋ ລ໌ນ໋ຫ໋ນ໌ງ໋ຫ໋ວ໋ໃ໋ຫ໋ຍ໋ໃ໋ບ໋ຫ໋ນ໌ານ໋ ມ໌ນ໋ແ໋ຕ໋ບ໋ ມ໌ ຫ໋ມ໋ວ໋ກ໋ ຕ໌ນ໋ ຕ໋ ສ໋ວ໋ມ໋ໃ໋ສ໋

ເສ້ອລຸມທະຫານ ບໍ່ມີສາຍແອວ ໂສ້ເສ້ອຂາດ ຫ້ວນນອນທັບສິບສັດຕູ ລາຍໜ້ຽງຢູ່, ປົ້ນຕົກຢູ່ຂ້າງໆ ຫອກປາຍປົ້ນຫັກ ດ້ານປົ້ນແຕກ ແລະເຕັມໄປດ້ວຍເລືອດ.

ໄກອອກໄປຈັກໜ່ອຍ ແຄມທົ່ມທາງທີ່ເນ້ຽງໄປຫາປ່າ, ມີ ຊາວອຸຊະເບັກຄົ້ນໜ້ຽນອນຢູ່ກ້ອງຕົ້ນແປກ, ຄົ້ນຈາກ ຊຸມລະ ເບີດເກືອບຖົ້ມໄປທົ່ວຮ່າງກາຍ, ໃບໜ້າແບບບາງຄ້າຍຄຶກັບ ຮູບຄວັດດ້ວຍງາຊ້າງສີເຫລືອງໆ, ເຂົ້ານອນຫ່ວາຍຢູ່ແຄມຊຸມ ລະເບີດ, ໄຕ້ພຸ່ມໄມ້ດ້ານຫລັງຂອງເຂົ້ານີ້ມັດລະເບີດວາງຢູ່, ມັດໜ້ຽຍັງຄາຢູ່ໃນກຳມື ທີ່ເງື້ອດໄປທາງຫລັງ ເວ້ົາໄດ້ວ່າ ກ່ອນທີ່ຈະແກ່ວງມັນອອກໄປ ເຂົ້າອາດແນມເບ່ິງຂ້າງ ເທິງ ແລ້ວກໍ່ເລີຍຕົດຄາ ແລະກະດ້ຳງຢູ່ໃນລັກສະນະນ້ັ.

ຖັດຈາກນ້ັນໄປອີກ ຄືຢູ່ຕາມທົ່ມທາງໃນປ່າລະຫ່ວ່າງຊາກ ລົດຕ້ັງອັ່ນດ່ວ່ງດຳ ຕາມເນ້ີນຂອງຊຸມລະເບີດໃຫຍ່ໆ ໃນຊຸມ ຄອງຢູ່ອ້ອມແອ້ມຕໍ່ໄມ້ ແລະທ່ົວໆໄປ ຕ່ວ່ງກໍ່ເດຍລະດາດ ໄປ ດ້ວຍຊາກສົບທ່ີ່ນຸ່ງຫ່ົ່ມດ້ວຍສ້ັງເສ້ອກ້ັນໜາວຫລ໊ືຄ່ວ່ງແບບ ສ໊ີ ຂຽວເ້ມ້ນໆ ສູບໜອກອ່ອມແບບຕຳຫລວດຫລຸບລ້ົ ຮອດຫູ. ຈາກກອງທ້ີ່ມະຂາວໆນ້ັນ ກ້ີ່ມ໊ີແມວເດ່ອອກມາເຊ້ີ່ມ ທ້ົວເ້ົ່ຳ ພັບ ຄ່ວ່ງແຫລມແລະຍ້ອນທ້ີ່ມະເ໊ປ໊ືອຍລະລາຍ ກໍ່ເລ້ີຍເຫ້ັນໃບ ໜ້າ ມ້ານໆ ຄ໊ືຂ ເ ຜ ງ ທ ຖ ກ ໜ ມ າ ຈ ອ ກ ກ ັ ດ ຖ ກ ແ ຫ້ ັ ມ ແລະ ນ ກ ແ ຕ ັ ມ ປູ ມ ກ ັ ບ ກ າ ທ ົ ງ ຫ ລ າ ຍ ສ ັ ບ ຕ ອ ດ ເ ປ ັ ນ ຮ ູ ໂ ຈ ່ ໂ ອ ່ ໂ ຈ ່ ເ ອ ່ .

ໜ່ມ ກ າ ຈ ຳ ນ ວ ນ ໜ ົ ່ ງ ພ ອ ມ ບ ິ ນ ເ ວ ົ ້ ມ ໄ ປ ມ າ ຊ ້ າ ໆ ຢ ູ ່ ເ ໜ ົ ້ ອ ໂ ລ ກ ແລະແລ້ວ ອາເລັກເຊ ີ ກ ໍ ິ ກ ເ ຫ ັ ້ ນ ຮ ູ ບ ປ ະ ກ ອ ບ ໃ ນ ປ ົ ້ ມ ຮ ຽ ມ ປ ະ

ຫວັດສາດ ອັນເປັນຮູບແຕ້ມຂອງນັກແຕ້ມຊຸດດົ່ນສະແດງ ເຖິງ ບັ້ນຮົບປາງກ່ອນກ ທ່ກອງທະຫານຂອງເຈົ້າ ອິ່ກ* ຖ່ກຕ ແຕກ.

"ນ້ອຍຄ໊ກ ນ້ອຍຄວນຈະຕ໊ກໃນ່ອມແບບນັ້ນ" ເຂ໊າຄ໊ດ ແລະອ໊ກເທ່ອໜຶ່ງ ທ່ີ່ວ່ຳງກ່າຍຂອງເຂ໊າປ່ຽນລົ້ມໄປ ດ້ວຍ ຄວ່ານ໊ຈ໊ກຊ໊ວ່ຳ. ເຂ໊າສັ່ນ໊ນ໊ດໆ ສ່ວນໃນ໊ທ໊ອຍັ່ງ໊ນ໊ ໂມ້ ປົ່ນຢູ່ຄ່ອຍໆ, ຕົ່ນສອງເບ້ອງກ໊ເຈັບປວດ ນ້ອມຫລ່ານ ກ່ວ່ຳ ຫ່ວ່ຳງກ່ນ. ເຂ໊ານັ່ງປ່ອງເທ່ິງຊ່ກໂຕໜ໊ ທ່ີ່ປ໊ກຄຸ້ມດ້ວຍຍ່ອງ ທ່ົ່ນະຊ່ວຈ່ານຜ່ານ ແລະເຢັ່ນ້ອຍ ແລ້ວກ໊ດ໊ດພ໊ຈ່ຳ ລະນ່ຳ ວ່ຳ: "ຈະເຮ໊ດແນວໃດນ໊ ? ຈະໄປທ່ຳງໃດ ? ເຮ໊ດ໊ທ່ີ່ໃດ ເພ່ືອໃ້ໄປຮອດແນວປ້ອງກ່ນຂອງຝ່ຳຍ໊ົ່ນ".

ຕ່ອນທ໊ຕ່ກລ່ງມ່ານ໊ ເຂ໊ຳເຮ໊ດແຜ່ນ໊ທ໊ເຮ່ຍ ແຕ່ວ່ຳເຂ໊ຳ ຍັ່ງ໊ຈ໊ເສ້ັ່ນທ່ຳງທ່ີ່ຜ່ານມ່ຳໄ້ດ້ແຈ່ມແ້ຈ່ງ໊ດ. ດ໊ົ່ນ໊ນ ເຢ່ຽລະນ່ັ່ນ ທ່ີ່ຖ່ກໂຈມ໊ຕ໊ໂດຍ໊ນ ສະຕ່ກໂມ໊ອ່ກນ່ັ່ນ ຕ້ັ່ງຢູ່ທ່ຳງຈ່ານ໊ ທ໊ກສ໊ບ ກ່ວ່ຳຫລ່ກ ດ້ານຕ່ຳເວ່ັ່ນ໊ກ່ຂອງແນວໜ້ຳ. ໃນກ່ານ໊ຕ້ສູ້ ກ່ບ ຍ໊ນຂ່ບໄລ່ເຢ່ຽລະນ່ັ່ນນ້ັ່ນ ໜ່ມ່ຂອງ ອ່ຳເລ່ກເຊ໊ ໄ້ດ້ລ໊ ເຂ໊ຳ ນ່ກ໊ນສ່ດຕ່ອ໊ກຈ່ຳກ໊ົ່ນ໊ນໄປທ່ຳງດ້ານຕ່ຳເວ່ັ່ນ໊ອ໊ກ ຊ່ຳວ ກ່ວ່ຳຫລ່ກ. ສ່ວນ໊ຕ໊ວເຂ໊ຳນ່ັ່ນ໊ນຫລ່ງຈ່ຳກ໊ທ່ີ່ຫ໊ລ໊ບຫ໊ລ໊ກມ່ຳໄ້ດ້ເຂ໊ຳ

---

* ຮູບແຕ້ມຂອງ ວ.ວ່ຳຊ໊ນ໊ຊ໊ອບ (໑໗໔໗ - ໑໗໘໓) "ນ້ັ່ນ ຮ໊ບລະຫ່ວ່ຳງ ອ໊ິ່ກ໊ຣ໌ ສະ໊ຽດໂຕສະລ່ຳໂ໊ວ໊ດ ກ່ບຊ່ຳວ ໂປ ລ໊ອ໊ບ໊ຊ໊".

ມ່ວງໄປທາງຕາເວັນອອກແດ່ເລັກນ້ອຍ, ເປັນອັນວ່າ ເຮົາໄດ້ຕົກລົງໄກຈາກແມວໜ້າປະມານ ນ໕ ຫລັກ ຄ່ຢູ່ທາງຫັ້ງກອງພົນເຢຽລະມັນ ໃນເຂດທີ່ເອັ້ນວ່າ ດົງດຳ ຊຶ່ງເປັນປ່າກ້ວາງໃຫຍ່ໄພສານທີ່ເຮົາເລີຍບິນຜ່ານ ຫລາຍເທ່ອ ຫລາຍຄາວໃນການບິນຄຸ້ມກັນຍົນສະຖຸກໂມ໊ກ ແລະຍົນຖ້ມລະເບີດ໋ອນໆຄາວ ບຸກໂຈມຕີ ໂດຍພະລັນໃສ່ແມວຫລັງ ຂອງເຢຽລະມັນ, ເມ໊ອແມນເບ໋ງຈາກເບ໋ອງເທ໋ງນັ້ນ ດົງນ້ັ້ນ ຄ່ລ້ັບລ໋ກັບທະເລໃບ ໄມ້ ຂຽວອຸ່ມທຸ່ມ, ຍາມໃດ໋ນຟ້າອາກາດສ໋ດໃສ ທະເລອັນນ້ັ ກໍ ເປັນ້ລ໋ນ ເປັນຟອງ ຄ້ອຍປ່າແປກ ທ໋ເປັນພຸ່ມດ໋ກໜາ, ຍາມ ອາກາດບ໋ດ ກ໋ນ໋ເອ້ັນໜອກປ໋ກຄຸ້ມ ມັນ໋ທະເລທ໋ນ໋ດ໋ນ໊ວ ງຽບ ເຫ໋ງ ນ໋ຟອງນ້ອຍໆຟາດເຟ໋ອດຢູ່ໄປມາ. ການ໋ກລົງ ກາງ ດົງ໋ນ ນ໋ທ໋ງ໋ ແລະບ໋ດ, ທ໊ວາດ໋ກ໋ເພາະວ່າໃນປ່າ໋ບ ນ້ ນ້ອຍໜ້ັກນ້ອຍໜາ ທ໋ເຮົາຈະ໋ກໄປສູ່ກຳ໋ນ໋ຂອງພວກເຢຽລະ ມັນ ເພາະພວກ໋ນ້ັກແຕ່ເລາະລຽບຢູ່ຕາມເສ້ັນທາງ ແລະໜູ ບ້ານ. ທ໊ວາ໋ບ໋ດ ກ໋ຍ້ອນວ່າ໋ຕ້ອງ໋ນ໋ຂວາຍຫາ໋ນ໋ທາງ ເອ໋ງ ເອ໋ງ ເຖ໋ງວ່າ໋ບ໋ຍາວເຍ໋ນ ແຕ່ກ໋ລຳ໋ບາກຍາກອຸ໋ໃນການຜ່ານ ຜ່າປ່າເລ໋ຳ ທ໋ງ໋ນ໋ມ໋ຄວາມຫ໋ວ໋ງໃດໆ ທ໋ຈະ໋ພ໋ບ໋ພ້ັ້ຜ້ັ້ຊ້ອນ ຊ່ວຍ ເຫ໋ລ໋ ນ໋ພ໋ານ໋ພ໋ບເຮົາ໋ຈ ທ໋ຢູ່ອາໄສ ແລະນ້ຳ໋ຊຸ່ມໆ ແມ່ນແຕ່ ພຽງ໋ນ໋ດຽວ. ແລະ໋ອ໋ກແມວ໋ນ໋ງ໋ກ໋ຄ໋ແຄ໋ງຂາ... ຂາສອງ ເບ໋ອງ໋ນ້ ຈະ໋ຊ໋ເຮົາ໋ໄປ໋ໄດ້ນ໋? ເຮົາຈະສາມາດຢ່າງ ຢ້ານ໋ໄດ້ ນ໋?...

ເຮົາຄ່ອຍໆ໋ລຸ໋ກ໋ນ໋ຈາກ໋ອຸ໋ກ໋ໂຕ໋ໜ໋, ຄວາມ໋ເຈ໋ບ໋ສຽບ໋ທຳ

ນອງເກົ່າ ແລ່ນແຕ່ສອງຕີນຂ້ົມໄປທົ່ວຮ່າງກາຍ. ເຂົ້າຮ້ອງ ໂອ້ກແລ້ວກໍ້ຕ້ອງນ່ັງລົງຄົ້ນ, ແລະພະຍາຍາມດຶງເກັບບົດ ຂົ້ມ ສັດອອກ ແຕ່ເກັບແຫ້ມ້ ຕ້ງ. ທຸກເທ່ືອທ່ີເຂົ້າພະຍາຍາມ ດຶງ ມ້ນອອກ ເຂົ້າກໍ່ຄາງອ່ຍໆ. ເຂົ້າກ້ດແຂ້ວຫລ້ບຕາ ແລ້ວ ກໍ ໃຊ້ສອງມ່ືດຶງສຸດແຮງ ເກັບ ຈ່ົມຕ່ືວເອງໜ່ົດສະຕ່ິໄປ. ເມ່ືອ ເຂົ້າຮ້ ເມ່ືອຄ່ືງຄ່ືນມາໃໝ່ ເຂົ້າກໍ່ຄ່ອຍໆມ່ືຍຜ້າບາງໆ ທ່ີພ້ນ ຕ່ີນ ສ້ ອ້ງໜ່ົງອອກ, ຕ່ີນ ເບ ອ້ງ ມ່ ໄ ຄ ່ ແລະຂ ຍ ວ ຊ ້ ເໜ ້ ງ ໜ ້ ອ ຍ ໜ ່ ົ ງ ແ ມ ່ ນ ເ ຈ ັ ບ ປ ວ ດ ໂ ລ ດ . ອ າ ລ ັ ກ ເ ຊ ຸ ອ ິ ວ າ ງ ຕ ່ ີ ມ ຢ ວ ງ ໃ ສ ່ ໍ ມ ະ ແ ບ ບ ມ ່ ີ ຣ ັ ດ ໃ ຫ ້ ເ ຂ ົ ້ າ ເ ຊ ຸ ້ າ ປ ວ ດ ໄ ປ ແ ດ ່ . ເ ຂ ົ ້ ◌ ◌ ◌

ເຂົາບໍ່ກົ້ມລົງ ໂອຍຄາງ ກັດແຂ້ວກອດໆແລ້ວ ຍ້າຍ ບາດກ້າວທຳອິດ ແລ້ວກໍຢຸດ ຖືກຕົ້ນອ້ໍ້ເບ້ອງໜ້ຳອອກຈາກທ່ ມະ ຍ່າງໄປອີກກ້າວໜຶ່ງ. ຫ້ວຍອ້ງເຂົາມີສຽງນ້ຳໆ ປ່າໄມ້ ແລະໂຄກຄ້ອຍເປັນເດ້ອ້ງດ່າງແລ້ວກໍ້ລົ້ມລ່າວລົ້ງ.

ອາເລັກເຊ ຮູ້ສຶກອ່ອນເພຍຍ້ອນການບໍ່ກົ້ມແລະຄວາມ ເຈັບປວດ. ເຂົາກັດຣິບສົບຕົ້ນເອ້ງ ຍ່າງມຸ້ງໜ້ຳໄປຍ້ຳ ຫ້ົ ທ້ຳໃນປ່າເຊ້ືງກ້ຳຍຊ້ຳກ້ລົ້ດຕ້ຳງຫ້ຳຍທ້ອ້ງແລະກ້ຳຍສົບຊ້ຳວ ຊຸຊະເບ້ັກ ທ້ີລະເບ້ົ້ດຍ້ຳງຄ້ົ້ມ້ີຢູ່ ແລ້ວຫ້ຳຍເລ້ົ້ກເຂ້ົ້ຳໄປໃນປ່ຳ ເລ້ົ້ອຍໆ ໃນທ້ົ້ດທ້ຳງຕ້ຳເວ້ັນອອກ. ກ້ຳນຢຸຽບຍ່ຳ້ງເທ້ຳງຫ້ົ ອ້ອນນ້ັ້ນພ້ໄປພ້ົ ມ້ຳຢູ່ດ້ອກ ແຕ່ເມ້ືອໄປຮ້ອດບ່ອນທ້ີ່ຫ້ົ ທ້ຳງ ປ້ົກ ຄຸມໄປດ້ວ້ຍນ້ຳ້ໝອກກ້ຳ ມແຂ້ງໆ ທ້ຳ ມ້ີລົ ມພ້ັດແຮ້ງໆແລ້ວເຂ້ົ້ຳ ກ້ໍ່ບ່ໍ້ອ້ຳດຫ້ົ ມ້ຳ ມ່ຕ້ໍ່ຄ້ວ ຳ ມເຈ້ັບປ້ວ ດໄດ້ເລ້ີ ຍ ຕ້ອ້ງຢຸດກ້ັບທ້ີ່ ໄປ ອ້ົ ກ້ຳ ວ ໜ້ຶ ງ ກ້ໍ່ ບ່ໍ ໄ ດ້. ເ ຂ ົ ້ ຳ ຢ ້ ົ ມ ຈ ້ ຳ ງ ຂ ້ ຳ ເ ປ ັ ນ ໂ ງ ນ ເ ງ ວ ນ ລ ົ ້ ງ ມ ້ ົ ລ ົ ມ ແ ຮ ້ ງ ພ ັ ດ , ທ ັ ນ ໃ ດ ກ ໍ ປ ະ ກ ົ ດ ມ ້ ົ ຜ ົ ມ ຜ ້ ຳ ສ ົ ເ ຖ ່ ຳ ເ ລ ົ ້ ອ ມ ໄ ຫ ລ ຜ ່ ຳ ນ ສ ຳ ຍ ຕ ຳ ເ ຂ ົ ້ ຳ ໄ ປ . ຖ ະ ຫ ນ ົ ມ ຫ ົ ມ ທ ຳ ງ ຕ ົ ້ ມ ແ ປ ກ ແ ລ ະ ຂ ອ ບ ຟ ້ ຳ ສ ົ ຄ ຳ ມ ທ ້ ົ ້ ຫ ລ ຽ ວ ເ ຫ ັ ນ ຕ ຳ ມ ຫ ວ ່ ຳ ງ ໃ ບ ໄ ມ ້ ສ ້ ົ ງ ທ ້ ົ ງ ຫ ນ ົ ດ ເ ຫ ລ ່ ຳ ນ ້ ົ ້ ໄ ດ ້ ລ ົ ບ ຫ ຳ ຍ ໄ ປ . . . ເ ຂ ົ ້ ຳ ມ ຳ ຢ ົ ມ ຢ ູ ່ ດ ົ ນ ຍ ົ ມ ຂ ້ ຳ ງ ໆ ກ ັ ບ ຮ ຣ ອ ບ ນ ົ ມ ລ ຳ ຂ ອ ງ ເ ຂ ົ ້ ຳ ເ ອ ງ ແ ລ ະ ຂ ່ ຳ ງ ເ ຄ ້ ອ ງ ຈ ັ ກ ຊ ົ ້ ຳ ຢ ູ ຣ ຳ ຄ ົ ນ ຮ ່ ຳ ງ ໃ ຫ ຍ ່ ແ ຂ ້ ວ ຂ ຳ ວ ຕ ຳ ໃ ສ ເ ປ ັ ນ ແ ວ ວ ວ ຳ ວ ປ ະ ດ ັ ບ ໃ ບ ໜ ້ ຳ ອ ັ ນ ມ ູ ມ ມ ອ ມ ດ ່ ຳ ງ ດ ຳ ຕ ະ ຫ ລ ອ ດ ເ ວ ລ ຳ , ຢ ູ ຣ ຳ ເ ຮ ັ ດ ສ ັ ນ ຍ ຳ ນ ເ ຊ ົ ມ ຊ ວ ນ ໃ ຫ ້ ເ ຂ ົ ້ ຳ ຂ ້ ົ ມ ນ ້ ົ ງ , ຍ ົ ມ ກ ຽ ມ ພ ້ ອ ມ ທ ້ ົ ຈ ະ ບ ົ ມ . . . ອ ຳ ເ ລ ັ ກ ເ ຊ ອ ີ ເ ຂ ້ ຳ ໄ ປ ຫ ຳ ຍ ົ ມ ໄ ດ ້ ກ ້ ຳ ວ ໜ ຶ ງ ແ ຕ ພ ົ ມ ດ ົ ນ ໃ ຕ ້ ຕ ົ ນ ເ ຂ ົ ້ ຳ ມ ີ ໄ ຟ ລ ຸ ກ ໄ ໝ ້ ມ

ຮ້ອນຣົ່ມຄ້ຶ່ງຢຽບຢູ່ເທິ່ງສົ່ງກະສີ້ລົ່ມໄຟ. ເຂົ່ົາແລ່ມ ຫອບຂະ
ໂຍ່ງເຕ່ມຂ້ຳມບ່ອ່ມໄຟລ່ຳມ ຈ່ົ່ມຣອດປ່ົ່ກຍ່ົ່ມ ແຕ່ກໍ່ຕ່ຳ່ົ່ອ່ົ່ກ ກ່ັບ
ລ່ຳຍ່ົ່ມ ທ່ົ່ເຢ່ັ້ມຈ້ອ່ຍ. ເອ... ປ່ະຫ່ລ່ຳດ! ລ່ຳຍ່ົ່ມບ່ໍ່ກ່ັ້ຽ ບ່ໍ
ມ່ອ່ມ ແຕ່ວ່ຳ່ຊ່ຳ້ຄ້ຶ່ງເປ່ົ່ອ່ົ່ກຕ່ັ້ມແປ່ກ... ແລ້ວ່ຍ່ົ່ມກ໋ໍ່ລ່ົ່ບ ຫ່ຳ່ຍ
ໄປ. ເຂ່ົ່ຳມ່ຳ່ຍ່ົ່ມຢູ່ເທ່ົ່ງຫ່ົ່ມທ່ຳ່ງ ມ່ົ່ເ່ຽ້ອ່ງໜ່ົ່ງຄ໋ໍ່ຕ່ັ້ມໄມ້ ໄວ້
ຢ່ຳ່ງລ່ະມ່ັດລ່ະວ່ັ້ງ.

"ມ່ົ່ແມ່ມ້ອ່ຍເມ່ົ່ຳຝ່ັ້ນໄປເ່ອ່ງຕ່ວ່ຳ... ກ່ຳ່ນກ່ະທ່ົ່ບເ່ຣ່ັດ
ໃ້ຫ້ອ່ຍ້ບ່ຳ່ປ່ວ່ງໄປບ໋ໍ?" -ອ່ຳ່ເລ່ັກເ່ຊ່ອ່ີ ຖ່ຳ່ມຕ່ົ່ວເ່ອ່ງ"ກ່ຳ່ນ
ຢ່ຳ່ງໄປຕ່ຳ່ມຫ່ົ່ມທ່ຳ່ງເປ່ັ້ນເ່ລ່ອ່ງທ່ົ່ສ່ົ່ບ໋ໍ່ໄຫ່ວ, ຕ້ອ່ງຫ່ລ່ົ່ບ ເ່ຂ່ົ່ຳ
ໄປໃນປ່ຳ່ດ໋ໍ່ບ? ແຕ່ວ່ຳ່ເ່ລ່ອ່ງນ່ັ້ ຈ່ະ່ເ່ຣ່ັດໃ້ຫ້ຊຸ່ກ້ຊ່ຳ່ເ່ສ່ຍ່ເ່ວ່ລ່ຳ
ທ່ົ່ສຸ່ດ ບ໋ໍ່ໄປ່ຣ່ອ່ດໃ່ສ່ເ່ປ່ັ້ນ" - ຈ່ົ່ມແ້ລ້ວ່ເ່ຂ່ົ່ຳ່ກ໋ໍ່ນ່ັ້ງແ່ມ່ະ່ລ່ົ່ງເ່ທ່ົ່ງ່ກ
ມ່ະ. ກ້ອ່ຍ່ອ່ຳ່ກ່ຳ່ນ່ອ່ອ່ງໄ່ອ ແ່ລ່ະ່ເ່ດ່ັດ່ຽ່ອ່ຄ່ວ່ຳ່ງໜ່ົ່ງ ຫ່ັ້ມ
ເ່ຂ່ົ່ຳ່ຫ່ັ້ມ່ເ່ກ່ົ່ບ່ແ່ຣ່ົ່ງ່ໆ ແ່ລ່ະ່ໃ່ຊ່ຫ່ົ່ງ່ເ່ລ່ັ້ບຫ່ົ່ງ່ແ້ອ່ຈ່ກ່ດ່ົ່ງ່ເ່ກ່ົ່ບ ຈ່ົ່ມ
ຫ່ລ່ົ່ມ່ເ່ພ່ົ່ອ່ໃ້ຫ້ອ່ຳ່ກ່ຳ່ດ່ລ່ອ່ງ່ຕ່ົ່ມ່ກ່ົ່ໄ່ຄ່ພ່ອ່ງ. ເ່ຂ່ົ່ຳ່ຄ້ວ່ຳ່ເ່ອ່ົ່ຳ່ຜ້ຳ່ພ່ັ້ມ
ຄ່ຈ່ກ່ແ່ຫ່ລ່ົ່ງ່ເ່ດ່ົ່ງ່ແ້ລ້ວ່ເ່ຂ່ົ່ຳ່ພ່ັ້ມ່ຕ່ົ່ມ່ກ່ຳ່ນ່ຢ່ຳ່ງ່ຍ້ຳ່ຍ່ກ໋ໍ່ຄ່ອ່ຍ່ສ່ະ່ດ່ວ່ກ
ອ້ມ. ເ່ວ່ຳ່ຕ່ຳ່ມ່ຈ່ົ່ງ່ແ້ລ້ວ່ຈ່ະ່ອ່ຢ່ຳ່ງ່ກ໋ໍ່ບ໋ໍ່ຖ່ກ່ຄ່ວ່ຳ່ມ່ຄ່ັ້ກ, ຄ່ິ ເ່ຂ່ົ່ຳ
ເ່ຄ່ອ່ມ່ຍ້ຳ່ຍ່ໄປ່ຢ່ຳ່ງ່ລ່ະ່ມ່ັດ່ລ່ະ່ວ່ັ້ງ ໂ່ດ່ຍ່ຍ໋ໍ່ສ່ອ່ງ່ຕ່ົ່ມ່ອ້ມ່ສູ່່ງ່ໆ່ແ່ບ່ບ
ຢ່ຳ່ງ່ໄປ່ຕ່ຳ່ມ່ບ່ວ່ກ່ຫ່ມ່ອ່ງ. ເ່ພ່ຳ່ະ່ຄ່ວ່ຳ່ມ່ບ໋ໍ່ກ່ບ໋ໍ່ມ ແ່ລ່ະ່ຄ່ວ່ຳ່ມ
ເ່ຈ່ັ້ບ່ປ່ວ່ດ ເ່ຂ່ົ່ຳ່ໜ້ຳ່ມ່ຄ່ວ່ມ່ມ່ົ່ງ່ໆ່ທຸ່່ກ່ເ່ທ່ອ່ທ່ົ່ເ່ຄ່ອ່ມ່ໄປ່ໄ້ດ ສ່ອ່ງ
ສ່ຳ່ມ່ບ່ຳ່ດ, ເ່ຂ່ົ່ຳ່ຕ້ອ່ງ່ຢຸ່່ດ່ຫ່ລ່ັ້ບ່ຕ່ຳ່ໄ້ວ ແ່ລ່ະ່ເ່ອ່ອ່ຍ່ອ່ົ່ງ ຕ່ັ້ມ່ໄ້ມ
ຢູ່່ຫ່ລ່ົ່ມ່ນ່ັ້ງ່ລ່ົ່ງ່ກ່ອ່ງ່ຫ່ົ່ມ່ະ່ເ່ພ່ົ່ອ່ພ່ັ່ກ່ເ່ຊ່ຳ່ເ່ອ່ົ່ຳ່ແ່ຮ່ງ. ເ່ຂ່ົ່ຳ່ຮູ່່ສ່ຶ່ກ ວ່ຳ
ອ໋ໍ່ບ່ພ່ະ່ຈ່ອ່ມ່ເ່ຕ່ັ້ມ່ແ່ຮ່ງ່ຕ່ຳ່ມ່ເ່ສ່ັ້ນ່ຕ່ຳ່ມ່ສ່ຳ່ຍ່ໃ່ນ່ຮ່ຳ່ງ່ກ່ຳ່ຍ.

ເຂົ້າມຸ່ງໜ້າຕໍ່ໄປດົ່ງນັ້ ເປັນຊ່ອໂນງຊ່ອໂນງ, ແຕ່ເມ໋ອ ຊອງລອດເບ໋ງ ຕາມວ່າງຕົ້ນໄມ້ ເຂົ້າກໍ່ຍັງເຫັນສົບຂອງຄົນ ຊຸສະເບັກຄົນນັ້ນ ເປັນຊຸມມຸມຢູ່ບອນຫົນທາງໂຄ້ງ, ອາເລັກ ເຊ໋ ຮູ້ສຶກແຄ້ນເຄ໋ອງແຕ່ບ່ຢ່ອນຢ້ານ, ຄວາມມຸ່ງໝາຍ ອັນ ດຽວຂອງເຂົ້າ ແມ່ນຍ່າງໄປໃຫ້ໄວທ໋ສຸດ. ເຂົ້າລຸກ້ ກັດ ແຂ້ວ ແລ້ວມຸ່ງໄປທາງໜ້າ. ເຂົ້າກໍ່ນິດລະຍະເຄ໋ອນ ຍ້າຍ ໄປເປັນ້ ໆ ຄ໋ຈາກ້ຕົນແປກ້ຕົນນ໋ ໄປຫາ້ຕົນນ້ ຈາກ໋ຕົ້ໄປ ຫາ໋ຕົ້ນ ຈາກກອງ໋ິມະນ໋ ໄປຫາກອງ໋ິມະນ້ ,ປະຮ່ອງຮອຍ ອັນໂງໂງ້ງ ບ໋ແມ່ນອນໄວ້ເບ໋ອງຫລັງ ຄ໋ດົ້ງຮອຍສັດ໋ທຸກ ບາດ ເຈັບ ເທ໋ງ໋ິມະບ໋ລ໋ສຸດ ທ໋ປົກຄຸມ໋ົນທາງກາງປ່າ.

ຄ.

ເຂົ້າມຸ່ງໜ້າຕໍ່ໄປແບບນ໋ົ້ຈົນຮອດຍາມແລງ. ເມ໋ອດວງ ຕາເວັນລັບລົງທາງດ້ານຫລັງເຂົ້າແລ້ວ, ອັດສະດົ້ງກໍ່ສ່ົ້ງແສງ ເຍ໋ອກເປັນທາບປາຍແປກ, ປ່າດົ້ງມ໋ດ໋ັນໜອກຂະມຸກຂະມ໋ອ, ອາເລັກເຊ໋ ເຫັນພາບແມ໋ອໜ໋ົ້ງ ຊ໋ົ້ງເຮັດໃຫ້ເຂົ້າ໋ົ້ນ໋ົ້ວລຸກ ຢູ່ໃກ້ໆ໋ົ້ນທາງ ບ່ອນ໋ົ້ເຕັມໄປດ້ວຍ້ຕົນແປກ, ຜົມຂອງ ເຂົ້າ ລຸກ໋ົ້ເ໋ອບຢູ່ກ້ອງໜອກ.

ຄາວ໋ົ້ນ໋ົ້ການສູ້ລົບກັນຢູ່ ຕາມປ່າໂຄກນ້ ໜ່ວຍພະຍາ ບານອາດມາລ້ມາບ້ົ້ງຢູ່ຜ້ົ້ງບ່ອນ້ ທ່ານກາງພຸ່ມໄມ້ ແລະ ຄົນ ເຈັບ໋ົ້ກ໋ົ້ນ໋ົ້ຍ້າຍມາໝອນໄວ້ເທ໋ງຝົດໄມ້. ພວກເຂົ້າ໋ົ້ຍັງ ນ໋ອນ ລຽນກັນເປັນແຖວ ແລະປົກຄຸມໄປດ້ວຍ໋ິມະ໋ອນໜາ ບ່ອນ

ບາງ. ເບິ່ງບາດຽວກໍເປັນທີ່ແຈ່ມແຈ້ງ ວ່າພວກເຂົາ ບໍ່ໄດ້ ຕາຍຍ້ອນບາດແຜ ຫາກແມ່ນຕາຍດ້ວຍນ້ຳມືອັນອຸກໍາມ ໃນ ເລື່ອງໂຫດຫ້ຽມໂດຍໃຊ້ດາບຄົມປາດຄໍຫອຍເຂົາ, ແລ້ວພວກ ທີ່ຕາຍກໍຖືກເອົາມອມແຜ່ໄວ້ໃນລັກສະນະດຽວກັນຫມົດ ຄືຫົວ ແງ້ມໄປທາງຫລັງດ້ວຍກັບວ່າ ແມມເບິ່ງສິ່ງໃດສິ່ງຫນຶ່ງທີ່ເກີດ ຂຶ້ນຢູ່ຂ້າງຫລັງ. ພາບອັນອະໜາດບາດຕາເຫລົ່ານີ້ສັ່ນ ມີ ເງື່ອນທີ່ເປັນຄວາມລັບສະແດງໃຫ້ເຫັນດ່ັງນີ້. ມີນາງພະຍາ ບາມຄົນຫນຶ່ງຖືກປົກຄຸມດ້ວຍຫີມະຮອດເດ່ັງໂຕ ນາງຢູ່ ໃນທ່າ ນ່ັງຢ່ອງຢ້ ຊຸ້ມທະຫານແດງຄົນຫນຶ່ງໄວ້ທີ່ຕັກ. ນາງເປັນຍິງ ສາວຄ່ີງບາງຮ່າງນ້ອຍ ສຸບໜອກອ່ອນມີສາຍເກາະ ທີ່ກ້ອງ ຄາງ. ກາງບ່າໄຫ່ມ່ີດາບສຽບຢູ່ ເຫ່ືອແຕ່ດ້ານກ່ົດເຫ່ືອນໆ. ຂ້າງຂອງນາງມີທະຫານຟາຊິດຄົນຫນຶ່ງ ນຸ່ງເຄ່ືອງແບບ ສີດໍາ ທະຫານ ແອສ - ແອສ * ແລະມີທະຫານ ໂຊວຽດ ອີກຄົນ ຫນຶ່ງ ຜ້າພັນຢູ່ຫົວ ເປັນສີແດງໆດ້ວຍເລືອດ ທັງສອງເອົາມ ືບິບຄໍກັນຢູ່ ແລະຕາຍແຂງກະດ້າງແລ້ວ. ອາລັກເຊອີ ເຂ້ົາ ໃຈເອົາວ່າ ບັກເຜດໃນຊຸດສີດໍາ ໄດ້ຂ້າຟັນພວກທະຫານບາດ ເຈັບ ຈົນກ້ຽງແລ້ວ ກໍໄດ້ມາແທງນາງພະຍາບານ, ຕໍ່ມາມັນ ກໍຖືກທະຫານໂຊວຽດຜູ້ນຶ່ງບິບຄໍຂ້ົ່ນ ດ້ວຍກໍາລັງແຮງອັນສຸດທ້າຍ ທ່ີຍັງເຫລືອຢູ່ໃນຊ່ືວິດຂອງລາວ.

---

* ແອສ - ແອສ (SS) ໝາຍເຖ່ືງສາລະວັດ ທະຫານ ເຢຍລະມັນສະໄໝ ຮ່ິດເລ-ຜູ້ແປ.

ພາຍຫິມະໄດ້ສ້າງສຸສານລວມ ໃຫ້ພວກເຂົາທັງຫມົດອັນມີ ນາງສາວຄົງບາງ ສຸບຫມວກວ່ອມຂົນສັດ, ທະຫານບາດເຈັບ ຜູ້ທີ່ນາງໂຊມໄວ້ໃນຕັກ, ບັກເພັດຂະຄາດ ແລະຜູ້ລ້າງແຄ້ນ ແທນຫມູ ຊຶ່ງທັງສອງຄົນນັ້ນນອນເກາະກ່າຍກັນຢູ່ປາຍຕີນ ຂອງ ນາງ ທີ່ສຸບເກີບບົດຄໍສູງ.

ຄວາມຕື່ນເຕັ້ນສະເທືອນໃຈ ເຮັດໃຫ້ ອາເລັກເຊອີ ຢຸດ ຈ້ຳຢູ່ອຶດໃຈໜຶ່ງ, ຕໍ່ມາ ເຂົາກໍຫຍັບເຂົ້າໄປໃກ້ໆ ນາງພະ ຍາບາມ ແລະຖອດຄາບ ອອກຈາກຄົງຂອງນາງ, ມັນ ແມ່ນຄາບຂອງ ແອສ - ແອສ ທີ່ເຮັດຕາມແບບດັ່ງເດີມ ຂອງ ເຢຣຊະລັມ. ຢູ່ດ້ານນຶ່ງຂອງຫມາຍ ແອສ - ແອສ ຊຶ່ງ ຄວັດ ດ້ວຍເງິນ. ຄອງຄາບ ເປັນຂໍ້ຫນ້ຽງ ມີຂໍ້ຄວາມຂຽນໄວ້ວ່າ:

" Alles für Deutshland ", ອາເລັກ ເຊອີ ເຂົ້າຄາບພ້ອມດ້ວຍຝັກຫນັງ ມັນແມ່ນອາວຸດທີ່ຈຳເປັນໃນການ ເດີນທາງ. ຕໍ່ໄປເຂົາຖົງຜ້າຕັ້ງແຂວງຈາກກອງຫີມະ ມາປົກ ຄຸມຮ່າງຄົງນາງພະຍາບາມ ແລ້ວເຂົ້າງ່າແປກວາງຢອງໄວ້.

ຂະນະນັ້ນ ຍາມຄ່ຳໄດ້ມາຮອດແລ້ວ. ຕອນຄວງອາທິດ ຕົກ ລຳແສງມົວໆ ສຸດທ້າຍຄ່ອຍໆດັບລົງທ່ານກາງຕົ້ນ ໄມ້. ເງົາມືດອັນຫນາວເຢັນແຜ່ລຸມໄປທົ່ວຫ້ວງເຫວ. ບ່ອນນັ້ນທຸກສິ່ງ ທຸກຢ່າງງຽບສະຫງັດ ມີແຕ່ລົມລາຕີ ພັດຕ້ອງປາຍແປກ ຢູ່ ເບື້ອງເທິງ, ປ່າດົງພົງໄພ ເຕັມໄປດ້ວຍສຽງອຶມລະອຶມບາງ ເທື່ອ ເປັນຄື່ສຽງກ່ອມເດັກນ້ອຍ ບາງເທື່ອເປັນຄື່ສຽງ ເຊ່ົາ ຫອບຮົດຮາດ. ຫິມະຕົກລົງມາເປັນຍອງລະອຽດອ່ອນ ຈົນ ບໍ່

ອາດແມນເຫັນ,ມັນແຕະຕ້ອງໃບໜ້າຄ່ອຍໆລະມຸນລະໄມ.

ອາເລັກເຊ ເປັນຄົນມາຈາກເມືອງກາມີຊຸນ ຊົງຕ້ຽ ຢູ່ທ່ຽ ແຄມແມ່ນ້ຳໂວມກາ. ເຂົາເປັນທີ່ຊອດບໍ່ແກ່ວນັບປາຖ້ຽ ພ້ຽໄພ ແລະບໍ່ກ້ຽວົນສົນໃຈນຳເລື່ອງສະແຫວງຫາທີ່ພັກອາໄສ ຫລືຟືນໄຟ, ເມື່ອມາຕົກໃນສະພາບມືດມົນເລິກລ້ຳ ທ້ຽຕົນຊ້ຳເຈັບປວດທໍລະມານຍ້ອນຟົກຊ້ຳຄຳຂຽວ ເຂົາກໍ່ບໍ່ມີກຳລັງໃຈທີ່ຈະໄປຊອກຫາຟືນມາຖ້ຽໄຟຝ້ຽ. ເຂົາບຽດຕົວແນບຕົ້ນຕົນໄມ້ ເອົາສອງແຂນກອດເຂົ່າໄວ້ ແລ້ວກໍໜູບໜ້າໃສ່ຮັບເອົາອາຍອຸ່ນຈາກລົມຫາຍໃຈຂອງຕົນເອງ. ຄວາມປ່ຽວພ້ອຍ ຫ້ວຍ ເຫ້ວ ໄດ້ລ່ວງມາໃນຍາມທີ່ເຂົາພັກພ້ອມນອນໃຈຢ່າງແຈບສະໜິດ.

ປືນສັ້ນຂອງເຂົາຕຽມໄວ້ໃນບ່ອນມືຄວາດຖ້ຽ ແຕ່ເຂົາກໍ່ບໍ່ໄດ້ໃຊ້ມັນເລີຍໃນຄ່ຳຄືນທຳອິດທີ່ນອນຢູ່ກາງປ່າມື້. ເຂົານອນຫລັບຈົ່ມປ້ຽ ບໍ່ໄດ້ຍິນສຽງໃດໆໜົດ ເຊັ່ນສຽງອ້ອງຂອງ ຕົນແປກ, ສຽງນົກຄ້ຳແມວ ຮ້ອງຢູ່ແຄມຫົ້ນຫາງ, ສຽງເຫ່ົາຫອນຂອງໝາໄນຖ້ຽມາແຕ່ໄກ ແລະສຽງທຸກແມວຂອງພ້ຽໄພ ທີ່ຫຸ້ມລ້ອມເຂົາໄວ້ດ້ວຍກຳແພງແຫ່ງຄວາມເລິກລຸ້ຳຄຳມືດ.

ເຂົາຊວາດຮູ້ເມື່ອຂົມເມື່ອຍາມຂ້ອນແຈ້ງເລີ່ມປະກົດເປັນສີໜ່ົມໆໜອກ ແລະເງົາດຳຄ່ຳມືມຂອງຕົນໄມ້ ຄ່ອຍໆ ເຜີຍຕົວອອກຈາກເງົາມືດອັນເຢັນເຍືອກ. ບ້ອຍແຕ່ຕົນຂົມ ເຂົາກໍ່ຈຳເລື່ອງທີ່ເກີດຂົ້ນທ້ຽໜົດ, ຈຳຈຳບ່ອນທີ່ເຂົາພັກຢູ່ໃນຂະນະນີ້ ບາດແຜ້ເຂົາກໍ່ສົ່ນຢ້ານ ເມື່ອຄິດວ່າຄົນທີ່ຜ່ານມາເຂົາ ບໍ່

ໄດ້ລະມັດລະວັງຕົວ ແຕ່ຢ່າງໃດ. ອາກາດໜາວໄດ້ອຸ້ມຊອດ ຜ່ານ "ໜ້າເຂັດຂວາງ" ແລະຜ້າຂົນສັດຈົ່ມເຂົ້າເຢັນຈ້ອຍໆ ໄປຮອດກະດູກ. ເຂົ້າບໍ່ອາດລະງັບອາການສັ່ນໜາວ ປົກໆ ປົກໆຕາມຮ່າງກາຍ, ຕົ້ນຫົ້ງສອງເບ້ອງເຈັບປວດທໍລະມານທີ່ ສຸດ. ເຂົ້າຮູ້ສຶກວ່າມັນປວດ ມັນສຽບຮ້ອງກ່ວາມ້ວ່ານ ມາ ແມ່ນວ່າໄດ້ພັກຜ່ອນແລ້ວກໍຕາມ, ຄົດຫາບາດຊຸ່ງກແລ້ວເຂົ້າກໍ ຖອຍຍ້າວໆ. ແມວໃດກໍຕາມ ເຂົ້າກໍ່ພົບພັບລູກຂົ້ມບາດ ດຽວ ຄ່ວງຖອດເກັບປຸບປັ້ມ້ວານ. ແຕ່ລະ້ມ້ວາທີ່ຊ່ວງປະ ເສີດ ເລີດລ້ຳ.

ນອກຈາກທົ້ນທຸກກັບຄວາມທໍລະມານທຸກຢ່າງແລ້ວອາເລັກ ເຊ ຍັງຫ້ວເຂົ້າຕ່ນອກ. ນ້ວານ້ເວລາເອົ້າຜ້າຕ້ົ ປົກລຸມ ຮ່ວງຄ່ວງຂອງນ້ວງພະຍາບານນ້ນ ເຂົ້າສ່ວງເກດເຫັນຖ ຍ່ານ ກ້ວາແດ່ວ່ວ້ວງຢູ່ຂ້ວ່ງນ້ວ. ສັດຊະນິດໃດໜ້ົ ໄດ້ເຈາະເຂົ້ າ ໄປ ແລະມ້ເສດອ້ານ້ກເຮ່ຍຢູ່ຕ່ານ້ມະ, ສ້ວ່ງດ້ົ ກ່ວ ເຂົ້າບ່ໄດ້ສົນໃຈເລ້ຍ. ແຕ່ນ້ວ້ນ້ ເຂົ້າຈັບເອົ້ຖ ຍ່ານ ແລ້ວ້ນ້ເບ້ ຕ້ນ້ຜ້ານ້ບາດ, ກະປ່ອ+ວ່ານ້ານ້ນ້ ປ່ອ+ ຊ ນ້ານ້ໃຫ ຍ່, ຈ້ດ້ານ້ນ້ນ້ ແ ນ້ແ ວ ຊ ດ້ານ້ຫ ລ ຕ້ດ ຮ ບ ວ ຊ ລ ຈ ຍ ຜ ນ ນ້ ຖ ຍ່ານ ວ ດ ຈ ນ ນ ວ ຂ ຈ ແ ຂ ຫ ນ ນ ບ ໆ ແ ກ ໝ ໄ ລ ໄ ປ ຫ ນ ດ ລ ວ. ເ ເ ກ ປ ປ ນ ວ ນ ນ ວ ຂ ຈ ແ ຂ ຫ ນ ນ ວ ນ ນ ວ ນ ນ ວ

ມ່ຽງໜ້າໄປທາງເບື້ອງຕາເວັນອອກ ບອນທີ່ແສງທອງ ສອງ
ທາບຕາມວ່າງວ່າໄມ້ສູກໃສເປັນເຣື່ອງເຣື່ອ.

ບັດນີ້ ເຂົ້າມີກະປ໋ອງອາຫານໜັກໜຶ່ງກິໂລຕິດຕົວ ແລະ
ກະອ່າຈະປ໋ອມກິນມື້ລະຄາບຄົ້ຕ໋ອມທ່ຽງທັ້ນ.

๕.

ເພື່ອບັນເທົາຄວາມເຈັບປວດ ທ້ຈ໋ອມາຍາມຖືກບາດ ຕົ້ມ
ແຕ່ລະບາດນັ້ນ ເຂົ້າພະຍາຍາມຫລົງລືມມັນ ໂດຍໄປນ໊ອ ຄົ້ດ
ໄລ່ ໄລຍະທາງທ້ົ້າວເດ໋ນຽ໋ງໄປ. ຖ້າຫາກ໋ວ່າໜ໋ກນ້ໃດເຂົ້າ
ໄປໄດ້ໄກ ສິບຫາສິບສອງກິໂລແມ້ດ ເຂົ້າກ໋ຈະໄປຮອດ ໜ໋ງ
ກອງພາຍໃນສາມຫລ໋ສ໋ເປັນຢ່າງຊ້ຳ.

ດີແລ້ວເດ ໄດ້ຈ໋ງຊຸ້້ມ ! ແຕ່ວ່າຍ່າງນ້ລະສິບຫາສິບສອງ ກິ
ໂລແມ້ດ ໜາຍຄວາມ໋ວ່າແມ໋ວໃດ ? ໜ໋ງກິໂລແມ້ດ ແມ່ນ
໔.ooo ກ້າວ, ສິບກິໂລແມ້ດກ໋ເປັນ ๔o.ooo ກ້າວນ້ບ໋ວ່າ
ຫລາຍເຕ໊ບ ເມ໋ືອໄລ່ເບ໋ງ໋ວ່າໜ໋ກໆ ๕oo ຫ໗ ๗oo ກ້າວຕ໋ອງ
ຢຸດພ້ກເພ໋ືອສູບລົມເຂ໋ົ້າແຮງ. ນ໋ວານ້ເພ໋ືອຫ້ຍ໋ັ້ນທາງ ໃຫ້
ເປັນລະຍະສ້ັ້ນເຂ໋ົ້າ, ເຂ໋ົ້າກ໋ຳນ້ດເອ໋ົ້າຂ້ດໜາຍເປັນ ຍ່ານໆ
ເຊຸ້້ມໜາຍເອ໋ົ້າຕົ້ມແປກ ຕ໋ໄມ້ຫລ໋ຮ໋ງເລ໋ກຕາມ໋ນທາງແລ້ວ
ກ໋ສຸມກ໋ຳລ໋ງເພ໋ືອໃຫ້ໄປຖ໋ງແຕ່ລະຂ້ດໜາຍແລ້ວຢຸດພ້ກ ເທ໋ອ
ໜ໋ງ. ຕ໋ມາເຂ໋ົ້າກ໋ຄ້ດໄລ່ ໄລຍະທ້ົ່ຜ່ານມາເປັນຕ໋ວເລກເປັນ
ຈ໋ຳນວນບາດກ້າວ. ເຂ໋ົ້າຕ໋ກລ໋ງຢ່າງ໋ຍ໋ກໜ໋ງພ້ນກ້າວ ຄ້ລະ
ຫ໋ວ່າງກາມຢຸດພ້ກບ໋ວນ້ໄປຫາບ໋ວນໜ້ າ ລວມເປັນ ໄລຍະ

ยาวเຄ็ງกิโลเฆ็ด แล้วก๋ปุดพักห้ามาที่ บ่ให้เกิ่ม โดย เอ๊าโมงติดมื้ไว้. เธ๊ดเฆอมื้แต่เฮ๊าม๊ดจิ่มค่ำ เอ๊าก๋ไป ได้ไภสิบก่วากิโลเฆ็ด.

แต่ว่า ตลายพันก้าวทำอิดมื้อย่างห๋ละมามเอ๊าพิ๊ก! เอ๊าพะยายามม๊อมำแต่กามติดไล่บาดก้าวเผื่อให้ ตลิ่ง ลืมความเจ็บปวด แต่เมื่อไปได้ห้าร้อยก้าว จิดใจก๋อุ่ม อายสับสิ่ม จิ่มเอ๊าบ่สามาดติดตาสิ่งอื่มใดได้ มอกจาก ความห๋ละมามเจ็บปวดที่ลุ่งทิ่งเขเฮ๊ามา. ลิ่งพันก้าว ผ่านพ้นไปได้อีกตามอาด, เอ๊าบ่มีแรงที่จะนั่ง จ๋ง ลืม ลิ่ง, ใบหน้าตมูบใส่ที่มะแล้วเลรกิ่มย่างจูบจ๋าว, ตน้า ผาก และอะหมับถูกที่มะก้าม รู้สึกเย็นจ้อยๆ เอ๊า สะ บายอาลื่มอื้มย่างบอกบ่ถูก.

ต่มา เอ๊าพะเอ๊พะอาลูกอื้ม ตลรอเบ๋งโมง เห็น ว่าเฮ๊มน้อยตมายบอกอื่มาที่สุดท้ายของมาที่ห้า แล้อ. เอ๊าจ้องเบ๋งด้วยท่าทางตนักตม่องด้ายกับอ่าจะมีเลื่อง ผลิกที่กตมาเกิดอื้ม ถ้าเฮ๊มนั้นเดิ่มไปถีบรอบของ มัน. เมื่อเฮ๊มถ่างก่าวตมูมองรมถีบที่กสิบถ้วม เอ๊าก๋ลุก ปุบปับ มุ่งหน้าต่ำไปทิ่วดาวสรงถ่างอ่อยๆ. รอดตอมท่รุ่งเอ๊าบิ่ม ไปได้แต่พรุ่งสี่ยกที่บ๊บ และ ดอวตาเฮ๊มได้สอง แสง ลอดใบไม้อันถีบตมาลืมา เป็นเล๊าสีทอง ท่าม กาง ดอามมือชีวของป่าถิ่งพิ่งไพ, ที่อถิ่งดอมมีกิ่มน้ำมันแปก และก๋มที่มะละลายแผ่กะจายลอยไป. เอ๊ายุดนั่งยู่กาง

ທົນທາງທ່ານກາງທົ່ມະ ຫມົດກຳລັງທົ່ມ໌ໄປໃຫ້ຮອດຂອມໄມ້ບູ ໂລໃຫຍ່ ຢູ່ໃກ້ໆເກືອບມືດຖ້ວ ເຂົ້ານັ່ງເຈ່ຍຢູ່ເທ້ວເຕີບ ເຮັດ ບ່າໄຫລ່ເຕ່ອຍໆບໍ່ຄ໌ດຫຍັ້ງ ບໍ່ເຫັນຫຍັ້ງ ບໍ່ໄດ້ຍິນຫຍັ້ງ ບໍ່ຮູ້ສຶກ ວ່າຫົວຊຳ້.

ເຂົ້າຖອນລົມຫາຍໃຈແລ້ວໂມ່ນ້ອມທົ່ມະເຂົ້າປາກ.ດ້ວຍ ຄວາມບຶກບົ່ນຝົ່ນໃຈທ້ວທົ່ຕົ່ນຕ໋ວເຫນ້ັ້ງຕ້ັ້ງ ບໍ່ໄດ້ເຂົ້າດ້ັ້ງ ເອົ້າ ກະປ໋ອງອາຫານອອກຈາກຖ້ວ ຈ໌ດກາມ ໄຂ້ດ້ວຍມ໋ດແຫລມຈ໋ບ ເອົ້າຕ່ອມຸໄຂແຂ້ວໆໂມ່ມເຂົ້າປາກ ປາກຈະກົ່ມແຕ່ຕ່ອມ ໄຂ ຄຸ່ອຍໆເປ໋ອຍ ຮູ້ສຶກວ່າລ໋ດສົ່ນ໋ວໆເຂົ້າ ຮູ້ສຶກທ໋ວເຂົ້າຂົ່ມ໌ຈ້ຳວໆ ຈ້ວກຳເອົ້າທົ່ມະມຸບ ໃສ່ປາກ ໂດຍຫວ້ັ້ງວ່າຢ່ຳ້ງຫ້ນ໋ອຍ ກໍ່ໄ໌ ກົ່ມເອົ້າສ້ັ້ງໃດສ້ັ້ງຫນ້ັ້ງຕົ່ມລ້ັ້ງໄປ. ກ່ອນຈະອອກເດ໋ນທ້ັ້ງ ຕ໋ ເຂົ້າຕ໋ດເອົ້ັ້ງວ່າໄມ້ເຮັດຄ໋ອນເທ້ົ້າ. ແຕ່ວ່າຖ້ວຈະມ໋ໄມ້ຊ່ອຍ ຊຸເມ໋ອເວລາຜ່ານໄປເປ໋ນຊ່ວໂມ້ັ້ງ ເຂົ້ານ໋ເແຮ່ງຍາກ ລຳບາກ ໄປໜ້ົ້າຊ໋ກໃຊ້.

ຝ.

ມ໋ທ໌ສາມໃນການເດ໋ນທ້ັ້ງຜ່ານປ່າດ້ັ້ງໜ້ົ້າ ປ້ົ້າສະ ຈາກ ຮ່ອ້ັ້ງຮອຍຂ້ັ້ງມະນຸດ ໄດ້ມ໋ເຫດການແມ່ອໜ້ົ້ງເກ໋ດຂົ່ມ໌ຢ່ຳ້ງບ໋ ຄາດ໋ດມາກ່ອນ. ອາເລ໋ກເຊ໋ ຊ່ວາດຕ໋ບ໋ມ໌ເມ໋ອດ້ັ້ງອ້ົ້ ທ໋ດເລ໋ມສ່ອ້ັ້ງແສ້ັ້ງໃຫ້ມ໌ໆ ເຂົ້າສົ່ນ໋ດໆເພ້ົ້ະໜ້ົ້າວແລະປ້ວດ ຄ້ັ້ງໄ໌ ຈ໋ກເບ້ັ້ງຖ້ວພ໋ກ໋ບ໋ດ໋ຊ້ັ້ງເຮ໋ດດ້ວຍປ້ອກກະສູນປ໋ນ. ກ໋ບ ຂ໋ດ໋ມ໌ແມ່ນ ປູ້ຣ້ົ້ ຊ່ຳ້ງແປ້ັ້ງຈ໋ກເປ໋ນຜ້ົ້ມ໌ອບໃຫ້ໄ໌ເປ໋ນ ທ໌ລະ

ນ້ອ. ຈົນຄຽວນັ້ເຂົ້ານໍ້ບໍ່ໄດ້ຄົດເຕ້ອງຮອດຊໍ້ວ່ານັນເປັນ ສິ່ງ ຈຳເປັນ ແລະສາມາດກໍ່ຟືນກໍ່ໄຟໄດ້. ເມ້ືອດຶງເຂົ້າກົ່ງ ໄມ້ ແປກແຫ້ງໆຈາກບ່ອນທ້ີເຂົ້ານອນ ແລະເອົາຫນາມແຫ້ງ ຕາງ ຝອຍປົກເທິງແລ້ວ ເຂົ້າກໍ້ດຶກໄຟໃສ່, ມັນໄຫມ້ຢ່າງ ວ່ອງໄວ ເພາະໄມ້ແຫ້ງດີ ແລະມີນ້ໍ້ມັນ. ແປວໄຟໄຫມ້ຫນາມແຫ້ງລຸກ ວ້ບວາບ ແລະເມ້ືອຖ້ືກລົມພັດກໍ່ສ່ົງສຽງດັ່ງຂ້ົມ້ືໆ.

ຖ່ານໄຟແດງແຕກເປັນມາບແມບ ກະຈາຍຄວາມອ້ົບ ອຸ່ນ ເປັນທ້ີເພ້ິງພໍໃຈ. ອາລັກເຊອ້ີ ຮູ້ສ້ືກສຳບາຍຢ່າງສຸດແສນ. ເຂົ້າແກ້ຖ້ືງແລ້ວດຶງເອົາຈົດຫມາຍອອກມາຕັບໜ້ົ່ງຊ້ືງ ເປັນສ ເຫລ້ືອງມ້ານໆ ແລະຂຽນຢ່າງຂັນຈ້ືງ ຕ້ືອັກສອນ ສ້ືມ້ືໆ. ເຂົ້າຈ້ືກເອົາຮູບຈາກຊອງໜ້ົ່ງອອກມາເປັນຮູບຍ້ິງສາວ ຄ້ືງ ບາງ ນຸ່ງກະໂປງລາຍດອກໄມ້ດອກໃຫຍ່ໆ ຊ້ືງນ້ົ່ງພັບແພບ ຢູ່ ເທ້ິງຫຍ້າ. ເຂົ້າເບ້ິງຮູບນາງດົນໆ ແລ້ວກໍເອົາເກັບໃສ່ຊອງ ຄົມ ຢ່າງຖະນຸຖະໜອມ ຈັບໄປຈັບມາຢ່າງລະມ້ືຝັນຢູ່ຂະນະ ໜ້ົ່ງຈ່ົ່ງມ້ຽມໃສ່ຖ້ືງ.

"ບໍ່ເປັນຫຍັງ, ບໍ່ເປັນຫຍັງ,ທຸກຢ່າງຈະຮຽບຮ້ອຍ" ເຂົ້າ ຈ່ົມໂດຍບໍ່ຮູ້ວ່າ ຈ່ົມກັບຍ້ິງສາວຫລ້ືຈ່ົມກັບຕົນເອງ.

"ບໍ່ເປັນຫຍັງ... " ຕ່ົມາເຂົ້າຖອດເກ້ືບອອກຕາມແບບ ທ້ລ້ືງເຄ້ືຍມາແລ້ວ ມາຍ້ືາພັນອອກແລ້ວກ້ົມເບ້ິ່ງຕົນ, ເບ້ິ່ງຄ້ັກ ເຂົ້າແກ້ເຂົ້າວ່າ, ຕົນຫ້ືງສອງຍ້ັງໃ ່ ນ້ອເດ ່ ໄປ ບໍ່ເປັນລະ ບຽບ ແລະຊ້ຳ ່ ດ ່ ຳຂຽວ ກ ່ ອ ່ ານ ້ ທ ່ ຜ ່ ານມາ.

ອາລັກເຊອ້ີ ຖອນຫາຍໃຈ ກ ່ າວອ ່ ຳລາກ ່ ອງໄຟ ້ ຍ ້ ັ ່ ງ

ลูกไหม้ แล้วออกเดินทาง, สักไม้ล้อมเห้าลิงหิมะ ถ้ง เป้นบาดไป. เอ๋าหัดธิ์มสิบ และธอมจะหมิดสะติ, หัม ใดมั้นเอ๋าก็สิ้งเภดได้ยินสยงอ๋ยๆของเค่องจักลอยมาแต่ ไภ ปืนเปหับสยงเม้องมองในป่า อ๋ยงเอ๋าล้ำหู จ้นเป้น ทำมะดาสาแล้อ. ทำอิดเอ๋าเอ๋ยอ่า เอ๋า ละเม้ฝัน ไปย้อมถอามอิดเม้อย แต่สยงถ้งก่าวก็แรงฮ้มแรงฮ้ม. บางเห้อก้องสะมั่นเพาะเค่องจักแล่มถ้วยเภยหมิ้งบาง เห้อสยงก็ร้อายลิ้ง, บ่ต้องสิ้งไสละ มันฒ่นพอก เยรู ละมันผ่านทางเส้มมั้เป้นปะจำ อาเล้กเอุ๋ รู้สึกเป้น สันหล้ำอาบ เป้นไปห้อเส้นสายในร่างกาย.

ถอามย้านก๊อเธ้กให้เอ๋าบิกบิ้น และมีพะล้ำ, เอ๋า ล้มถอามอิดเม้อย ล้มถอามเจ้บปอดทิ้งมอม แล้อ ผีก จากหิ้นทาง ล้ดไส่พุ่มไม้ หมั้นเล็ก เอ๋าไป ใม ป่า ติบหมูบแมบติดกับหิมะเบิ้งแต่หิ้นทางจะบ่เห็นเอ๋าเล้ย.

สยงมั้นใก้เฮ้ามาเลอยๆ ตามหิมะอั้นเป้นเย็อกปะ ก็ดเห็นธอย ของเอ๋าเป้นถองไป แต่อ่าอ้าเกิ้นไปสา แล้อ ก็เอ๋าจะหล้ำหมิ้มั้น. เค่องจักล็ด ถ้นมำหน้าถ้ง ก็หมๆมาใก้ๆ เอ๋าแมบต็อล้ิงหิมะต้มเฮ้าอ็ก สายตาฒม ผ่านว่าไม้ออกไป. มิล็ดหุ้มเหล้กหาถ้วยปูมขาวผ่านไป ก่อมหมู่, มันแล่มเป้นเถ็องด่าง สิ่งสยงก้อง สะมั่น เย้นๆเถ็อมเฮ้าไปใก้ๆบ่อมมิ่องรอยของ อาเล้กเอุ๋ ก็หล็บหล้กเป้นถองเฮ้าในป่า. เอ๋าก้มล้มหายใจ ไอ้.

ລົດຫຸ້ມເຫລັກແລ່ນກາຍໄປເລີຍ ຕິດຕາມດ້ວຍລົດເຫຼັກເປີດ
ຫລັງຄາ. ຢູ່ຂ້າງຄົນຂັບ ມີນາຍທະຫານຄົນໜຶ່ງ ໃສ່ໝວກ
ແກັບສູງໆ ຄໍເສື້ອຍືນສັດສີນ້ຳອ່ອຍ ພັບຂຶ້ນບ້ຽອດດັ່ງ, ດ້ານ
ຫລັງຂອງໜ່ວຍ ມີທະຫານນຸ່ງເສື້ອກັນໜາວສີຂຽວອ່ຳທ່ຳ ໃສ່
ໝວກເຫລັກ ອາວຸດປະຈຳແມ່ນປືນກົນເບົາ ພາກັນນັ່ງຢູ່ເທິງ
ແປ້ນມ້າສູງໆ ແລະຂະຍອກໄປມາຍ້ອນລົດຕົກບ່ອນຫລຸບ ບ່ອນ
ໂນນ ຖັດກັນມາກໍມີລົດເຫລັກຂະໜາດໃຫຍ່ແລ່ນນຳຫຼັງມາ
ຫ່າງໆ, ສຽງຈັກລົດ ແລະ ສຽງເຫລັກບິດຫົນທາງ ດັງຝົດ
ສະໜັ່ນ, ເທິງລົດມີທະຫານເລຽລະນັນປະມານສິບຫ້າຄົນ ນັ່ງ
ແຫຍ້ກັນເປັນແຖວໆ. ອາລັກເຊອີ ກົ້ມໜ້ມຕິດ ຫົ່ມຕ່ຳໄປ
ເລື້ອຍໆ. ລົດເຫລົ່ານັ້ນແລ່ນກາຍໜ້ໆ ຈົນເຂົ້າຮູ້ສຶກວ່າຄວັນ
ອຸ່ນໆແລະຂ້ວໆຂອງນ້ຳມັນກະຊວນ ໄດ້ຫົດໃບໜ້າໄປ ເສັ້ນ
ຜົມຕາມງ່ວມຄົ້ນລຸກເຍື່ອນໆ ເມື່ອໜັ້ງເຄົ່ງຕ້ຽ. ໄຄແດ່ແຕ
ລົດແລ່ນຜ່ານໄປ, ກົ້ນຂ້ວໆເຫ້ຍເຫ້ອຄລ້ຽ ສຽງເຄື່ອງຈັກດັ້ງ
ໄກອອກໄປເທື່ອເລັກເທົ່ານ້ອຍ ຈົນນິດ້ມ້ສ. ອາເລັກ
ເຊອີຄອຍຖ້າໃຫ້ມັນສະຫງ້ບນິດມ່ແລ້ວ່ຈ່ງອອກສູ່ຫົນທາງຊ່ຽລົດ
ຕົນເຫລັກໄດ້ປະຮ່ອງຮອຍເປັນຢັກຢັກ ຕິດຕ່ນ່ເມ່ືອງໄປບ່ ມ
ສ້ຽງສຸດ. ເຂ້ົາຕິດຕາມຮອຍລົດ ເຫລ່ານ້ໄປເລ້ອຍໆຄົບໜ້ຳ
ຕ່ໄປຢ່ຳງສະໜຳ່ສະເໜີ ຝຸດເຊ້ົາເປັນບ່ຽງຄ້ັ ບ່ຽງຄ່ຽວ
ແລະ ເມ່ືອເດ່ືນທ່ຽໄປໄດ້ເຄ່ືງມ້ກ່ພ້ກ່ົນເຂ້ົ. ບັດນ້ ເຂ້ົ
ຕ້ອ່ງຈອບໆມອຍໆຄ່ດ່ັ່ງສັດໂຕໜ່ຶ່ງວ່ຽງຫູຟັ່ງໄດ້ຍິນຮອດສຽງທ່ີ
ຄ່ອຍທ່ີສຸດ ຕ່ຽຈ້ອ່ງເບ່ຶ່ງບ່ລ່ເວ່ນ້ອ່ມຮອບປ່ານ່ວ່ຖ່ືກ່ຕິດຕ່ານ

ດ້ວຍສັດຮ້າຍຂະໜາດໃຫຍ່ແຕ່ເບິ່ງບໍ່ເຫັນໂຕ.

ເຂົາເປັນນັກບິນຊໍານານໃນການຕໍ່ສູ້ກາງອາກາດ ບັດນີ້ ເຂົາປະເຊີນໜ້າກັບສັດຕູຢູ່ເທິງໜ້າດິນເປັນເທື່ອທໍາອິດສັດຕູ ເປັນໆແລະໃໝ່ໆບໍ່ເຄີຍພົບຄວາມເຈັບປວດເສຽຫາຍມາກ່ອນ ເຂົາຍ່າງຢຽບຮອຍສັດຕູເຟົ້ານີ້ໄປຢ່າງທ້າທາຍ. ເປັນອັນ ແນ່ນອນວ່າຢູ່ເທິງດິນແດນແຫ່ງນີ້ ພວກເຢຣລະມັນບໍ່ມີຄວາມ ຜາສຸກຊົ່ມບານໃດໆ ຫາກແຕ່ຍິ່ງຈະພົບອຸປະສັກຂັດຂວາງ ແລະບໍ່ ໄດ້ຮັບຄວາມເອື້ອເຟື້ອເພື່ອແຜ່ໃດໆ. ກາງປ່າດົງດິບແນວ ນັ້ນ ມາຍທະຫານຄົນໃດຄົນໜຶ່ງຈໍາເປັນຕ້ອງເພິ່ງພາອາໃສຄົນນໍາ ທາງຫລືອົງລະຮັກໃນການເດີນທາງ ແຕ່ນີ້ສາມນີ້ແລ້ວທີ່ ອາ ເລັກເຊ ບໍ່ພົບພໍ້ຜູ້ຄົນເລີຍ.

"ບໍ່ເປັນຫຍັງ, ບໍ່ເປັນຫຍັງ, ທຸກຢ່າງຈະຮຽບຮ້ອຍ" ອາ ເລັກເຊ ຈົ່ມກັບຕົນເອງເພື່ອຊອຍໃຈແລ້ວເຂົາກໍຍ່າງ ໄປ ເລື້ອຍໆ ຍ່າງໄປ... ຍ່າງໄປ... ບຶກບົນສູ້ຊົນ, ພະຍາ ຍາມລືມຄວາມເຈັບປວດທີ່ ແລ່ງຂາອ່ຽງທະວ້ອນເປັນ ລໍາດັບ ສ່ວນພະລະກໍາລັງກໍຫລອຍລາລົງ, ທ້ອງບໍ່ຍອມຮັບສົ່ງທີ່ ເຂົາ ກິນລົງໄປອັນມີ ເປືອກຕົ້ນແປກ ໜໍ່ບູໂລຂົມໆ ແລະ ເປືອກຕົ ເຢັນທີ່ຫຍໍ້ແລ້ວເປັນຫນຽວໆ ຕິດຕົ້ງຕາມແຂ້ວຕາມເຫືອກ.

ເມື່ອຍາມຄໍ່ຳມາຮອດ ເຂົາໄປໄດ້ແຕ່ພຽງຫ້າຍົກ. ກາງ ຄືນ ເຂົາກໍ່ໄຟກອງໃຫຍ່ ໂດຍເອົາຫນາມແປ່ກ ແລະ ໄມ້ ຂ້ຫລໍ້ແຂ້ແຫລ້ຍອງໃສ່ຂອນບູໂລໃຫຍ່ຕາມໂຄກນອນຢູ່ດົນ. ຂະ ນະທີ່ຂອນໄມ້ພວມລຸກໄຫມ້ກະຈາຍຄວາມອົບອຸ່ນ ເຂົາກໍ ນອນ

ປຽດລົງເທິງຫີນ ພັກຂ້າງໜຶ່ງຮັບເອົາຄວາມອົບອຸ່ນໃຫ້ມີ ຊີວິດຊີວາ ແລ້ວກໍພັກເອົາອີກ ຂ້າງໜຶ່ງໃສ່ສະລັບກັນ. ເຂົາ ພັກໄປພັກມາແລ້ວກໍຕົ້ມຂົ້ນເອົາໄມ້ ແຫ້ງຖົ້ມໃສ່ກອງໄຟ ຊຶ່ງ ພວມຊຸດັບມອດລົງ.

ຕອນເດັກ ເກີດພະຍຸຫີນຂົ້ນ ຕົ້ນແປກໃຫຍ່ ຖືກລົມ ພັດ ຕ້ອງສົ່ງສຽງເປັນວູ່ໆ ແລະ ສັ່ນສຽງດັງກ້ອງແກ້ບຢູ່ ເທິງຫົວ ເຂົາ. ຫີນແລ່ນໄປຕາມໜ້າດິນ ເປັນປຸ້ມເປັນຄວັນ. ແປວ ໄຟຖືກລົມພັດເປັນວູບວາບຄື ດັ່ງຫາຍໃຈ ແລະ ສົ່ງແຕນ ໄຟ ອອກເປັນພວຍພຸ່ງ ເຮັດໃຫ້ຄວາມ ມືດຂະຍະອອກ ເປັນຂາດ ຄືດັ່ງຫາຍໃຈຫອບ. ແມວໃດກໍຕາມພະຍຸຫີນບໍ່ໄດ້ປຸກອາເລັກ ເຊອີໃຫ້ ຕື່ນເລີຍ, ເຂົານອນແຈບນອນຈົມຢ່າງສຸກ ອາລົມ ເພາະມີ ຄວາມອົບອຸ່ນຈາກຖ່ານໄຟກ່ອນໃຫ້ຫລັບນອນ.

ຟືນໄຟປ້ອງກັນເຂົາຈາກສັດຮ້າຍຕ່າງໆ ກ່ຽວກັບ ພວກ ເຢຣລະມັນນັ້ນບໍ່ມີຫຍັງທີ່ຈະໄປຢ່ອນຢ້ານ ແລະ ຫາຍຫ່ວງໄດ້ ເພາະຄ່ຳຄືນແມວມີພວກເຂົາບໍ່ສ່ຽງຊີວິດເຂົ້າມາໃນປ່າ ເລິກ ຂະໜາດນັ້ນ. ຢ່າງໃດກໍຕາມແມ່ນວ່າຮ່າງກາຍຂອງ ອາເລັກ ເຊອີຈະເມື່ອຍລ້າ ນອນແບຢູ່ທ່າມກາງຄວັນໄຟ ແລະອາຍອຸ່ນ ແຕ່ຫູຂອງເຂົາ ກໍລະແວດລະວັງປາມຫູສັດ ແລະ ສະດັບ ຟັງ ສຽງຈົນໄດ້ຍິນຮອດສຽງນ້ອຍໆຄ່ອຍໆທີ່ສຸດ. ຕອນເຊົ້າ ເດັກ ພາຍຫລັງທີ່ພະຍຸອ່ອນລົງແລ້ວ ມືຄວັນໜອກຂະມຸກຂະມົ້ວ ປົກ ຄຸມໄປຕາມພົ້ນດິນ, ທ່າມກາງສຽງວ່ອງຂອງຕົ້ນແປກ ແລະ ສຽງຊຸດແຊ້ດຂອງຫີນທີ່ຕົກລົງມານັ້ນ ອາເລັກເຊອີ ເຊື່ອວ່າ

ໄດ້ຍິນສຽງການສູ້ຮົບດັງມາແຕ່ໄກ ມີສຽງລະເບີດ ແຕກສຽງ
ຍິງລ້ວຂອງປືນກົນ ແລະ ສຽງປືນນ້ອຍທຳມະດາດັງ ເປັນ
ເທື່ອໆ .

"ແມ່ນຫຍັງຕ່ຳຫັ້ນ ? ຄືມາໄວແທ້ເປັນໄປໄດ້ຈະນໍ?"
ກ.....

ເມື່ອລົມຍາມເຊົ້າໄດ້ພັດເອົາໝອກສຸມຫາຍໄປ ປ່າດົງກໍ
ເຜີຍຕົວອອກມາຈາກຄວາມມືດ ຫລຽວເຫັນເປັນສີຂາວສົດຊຸ່ມ
ດ້ວຍຫິມະ ແລະ ເປັນສີດຳແຫລ້ມຍິບຍັບ. ເວົ້າໄດ້ວ່າເຜົ່ອ
ສະເຫລີມສະຫລອງປະກົດການອັນປຸບປັບໄວວາມ ໝູ່ນົກກໍສົ່ງ
ສຽງເຈ້ຍແຈ້ວເປັນເພງ ຕ້ອນຮັບລະດູບານໃໝ່ທີ່ໃກ້ ເຂົ້າ
ມາ ອາເລັກເຊີບໍ່ໄດ້ຍິນສຽງຂອງການຕໍ່ສູ້ຕໍ່ມີກ ບໍ່ໄດ້ ຍິນ
ສຽງປືນກົນຫລືປືນໃຫຍ່ໃດໆ.

ຫິມະຫລົ່ນຈາກຕົ້ນໄມ້ເປັນຝ້ອຍຂາວໆ ຕ້ອງກັບ ແສງຕາ
ເວັນເຫລ້ມຍິບຍັບ. ປາດນົກເມັດໃຫຍ່ໆຫລົ່ນລົງໃສ່ ຫິ ມະ
ສຽງດັງຈຸດແຊັດຢູ່ບ່ອນັ້ນບ່ອນນັ້.

ຮອດລະດູບານໃໝ່ແລ້ວ ! ເຊົ້ານັ້ນເປັນເທື່ອ ທຳອິດ
ທີ່ລະດູບານໃໝ່ໄດ້ເບີ່ຍເບີກຕົວອອກມາຢ່າງສະຫງ່າຜ່າເຜີຍ.

ເມື່ອຕົນຂົນມາ ອາເລັກເຊີຕັດສິນໃຈກິນອາຫານ ອັນ
ເຫລືອພຽງແຕ່ໜ້ອຍດຽວຢູ່ໃນກະປ໋ອງ ມີຕ່ອມຂຸ້ມເລັກໆນ້ອຍໆ
ໂອບຫຸ້ມດ້ວຍໄຂມັນ. ເຂົາຮູ້ສຶກວ່າ ຖ້າບໍ່ມີຂຸ້ມກະປ໋ອງນັ້ເຂົາ
ບໍ່ອາດຈຸກຂົ້ນຢືນເທິງສອງຂາໄດ້. ເຂົາເອົາມືວມ ຕຸ້ຍກະ
ປ໋ອງໄປມາຈົນບາດມື ແລະ ຮູ້ວ່າຍັງມີໄຂມັນຕິດຢູ່. ເຂົາ

ເອົາຫີມະໃສ່ເຕັມ ກະປ໋ອງ ເຂຍຖ່ານໄຟແລ້ວເອົາກະ ປ໋ອງ ຕັ້ມ. ຕ້ມາກໍ່ຕົ້ມນ້ຳຮ້ອນທ້ີມກ້ນໄຂ່ມັ້ນເທ່ືອລະກ້ີນ້ອຍໆ ດ້ວຍ ຄວາມແຊບນ໊ວ ຫ້ມົດແລ້ວກ໋ຍັດກະປ໋ອງໃສ່ຖ໋ງໂດຍກະວ່າ ຈະ ເອົາໄວ້ຕ້ົມນ້ຳຊາ. ຕ້ົມນ້ຳຮ້ອນກ໋ຄ້ັກລະບ໋ ! ມ້ັນແມ່ນ ການ໊ດອອກທ້ີ່ຫ້ນ້າເພ່ິງພ໋ໃຈ ເຮ້ັດໃຫ້ມ້ີກ໋ຳລ້ັງວ້ັງຊາຂ້ົ້ນ ສ໋ຳ ລ້ັບການອອກເດ້ີນທາງຕ່ໍ່ໄປ.

ແຕ່ວ່າຄວາມຢ້ັດຢ້ອງຫມອງໃຈກ໋ຄ່ອຍຖ້ານ ເອົາຢູ່່ແລ້ວ ຄ້ີພະ ຍຸຕ່ອມກ້ານ ເດ້ີນເຮ້ັດໃຫ້ຫ້ີນທ້ານປ໋ກຄຸມໄປດ້ວຍຫ້ີມະ ເປ້ັນກ໋ອງ ເຈ້ັຍໆແຫລມໆທ້ັງສະທ້ອນແສງແອອ້ານອ໋ານຕ້ານ. ແຄ່ງຊ້ານ ຫ້ລ້ົ່ມລ້ົງໃນຫ້ີມະອ່ອນຍວບຍ້ານ ກ່ວ້ານ ຈະຖອກອອກໄດ້ເອົ໋ານ ກ໋ ບ້ົ່ມສຸດ ຄ້ີ. ໄມ້ຄ້ອນເທ້ົ້ານ ຫ້ສ້ັກລ້ົງກ໋ເປ້ັນແຮງຊ່ວຍໄດ້ ພຽງ ຫນ້ອຍດຽວ. ຮອດຕ່ອມທ່ຽງ ລ້ັດສະຫ້ີ ຄ້ວ້ານ ອ້ານ ທ້ີ ຄ ສ້ານ ແສງ ລ້ົງໃສ່ປ້ານໄມ້ ສ່ອ້ງລອດລ້ົງສູ່ຫ້ນທ້ານ ກ້ອ້ງຕ້ົ້ນໄມ້ ເປ້ັນຮ້ົ່ມ ບ໋ ຄ ຄ້ີ. ເຖ໋ງຍ້ານ ມ້ີ ອ້ານ ເລ້ັກ ເຊ ອ ເຄ້ົ່ອນ ໄປ ໄດ້ ພ້ັນ ຫ້ານ ຮ້ອຍ ກ່ວ້ານ ກ້ານ ວ. ເຂ໋ານ ອ໋ ຄ ເຫ ມ້ົ່ອຍ ຫລ ານ ຖ໋ ກ ບ ານ ຄ ຕ້ົ ມ ແຕ່ ລ ະ ບ ານ ຕ ້ ອ ງ ອອກ ກ ຳ ລ ້ ງ ສ ູ ກ ອ ີ ຄ , ທ ້ ງ ໂ ຊ ຊ ັ ຄ ໂ ຊ ເ ຊ ລ ້ ມ ຟ ູ ບ ລ ້ ມ ຟ ານ ບ . ເ ຂ ໋ ານ ລ ້ ມ ລ ້ ງ ພ ູ ກ ນ ານ ຄ ີ ແ ລ ້ ວ ກ ້ ນ ອ ນ ມ ິ ກ ອ ້ ມ ສ ້ ມ ຄ ານ ຫ ້ ນ ້ ງ ຢ ູ ່ ເ ທ ິ ງ ກ ອ ງ ຫ ີ ມ ະ ເ ອ ົ ານ ຫ ້ ານ ຜ ານ ກ ໂ ຊ ກ ໃ ສ ່ ຫ ີ ມ ະ ກ ້ ານ ຕ ້ ມ ານ ກ ໍ ຈ ູ ກ ອ ນ ແ ລ ້ ວ ກ ໍ ເ ຄ ອ ນ ຍ ້ ານ ໄ ປ ເ ທ ື ອ ລ ະ ກ ້ ານ ສ ອ ງ ກ ້ ານ ວ . ເ ຂ ໋ ານ ຮ ູ ້ ສ ຶ ກ ຫ ິ ວ ນ ອ ນ ມ ້ ນ ຕ ານ ບ ໍ ່ ອ ້ ນ . ເ ຂ ໋ ານ ອ ານ ຈ ະ ຫ ລ ັ ບ ໄ ປ ເ ພ ື ່ ອ ໃ ຫ ້ ລ ້ ມ ພ ູ ກ ສ ິ ່ ງ ພ ູ ກ ຢ ່ ານ , ບ ໍ ່ ເ ຫ ນ ັ ງ ບ ໍ ່ ຕ ິ ງ ຈ ັ ກ ຄ ເ ປ ້ ນ ຫ ຍ ັ ງ ກ ໍ ເ ປ ້ ນ ລ ະ . ເ ຂ ໋ ານ ຢ ຸ ດ ຊ ຸ ະ ວ ັ ກ ຮ ູ ້ ສ ຶ ກ ມ ້ ນ ຊ ານ ໂ ງ ນ ງ ວ ນ ຢ ູ ່ ກ ັ ບ ທ ີ ່ ຈ ິ ງ ກ ັ ດ ສ ິ ບ ຕ ້ ນ ເ ອ ງ ແ ຮ ງ ໆ ເ ພ ື ່ ອ

ໃຫ້ສະຕິກັບຄືນມາແລ້ວກໍເລື່ອນໄປໄດ້ອີກສອງສາມກ້າວເຂົ້າ ສູ້ຊົນຢ່າງລຳບາກສຸດແສນເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຕົດລາຢູ່ໃນຫີມະ.

ແຕ່ສຸດທ້າຍ ເຂົ້າຮູ້ສຶກວ່າບໍ່ສາມາດ ຜ່ານຜ່າໄປໄດ້, ບໍ່ມີພະລັງໃດໆ ໃນໂລກສາມາດ ດຶງເຂົ້າອອກຈາກ ບ່ອນນັ້ ເຂົ້ານັ່ງແມະລົງອີກເທື່ອໜຶ່ງ ແລ້ວກໍລຸກຂຶ້ນບໍ່ໄດ້ ຈຶ່ງແນມໄປອ້ອມໆຕົວດ້ວຍຄວາມຕຳ່ຄ້ອຍຜິດຫວັງ. ຢູ່ໃກ້ໆນັ້ນ ມີຕົ້ນແປກ ນ້ອຍໃບຫຍອງໆຂຶ້ນຢູ່ແຄມຫີນທາງ, ເຂົ້າບີ້ນສຸດ ຊົດເຢັດໜ້າໃສ່ຕົ້ນແປກນັ້ ເຖິງ ແລ້ວລົ້ມຟຸບໃສ່ຄາງພາດ ເຂົ້າ ວ່າມພິດ ຢູ່ໃນທ່ານັ້ເຂົ້າຮູ້ສຶກສະບາຍຂຶ້ນເພາະແຂ່ງຂາ ທີ່ ບາດເຈັບຊຸໂຕເຂົ້າໄວ້ໄດ້ພຽງໜ້ອຍດຽວ. ໄດ້ນອນ ເຫມບ ໃສ່ງ່າໄມ້ອ່ອນໂຍບໆຄືແນວນັ້ ເຂົ້າກໍພັກຜ່ອນຢ່ອນກາຍ ໄປ ໄດ້ໜ້ອຍໜຶ່ງ. ເພື່ອໃຫ້ສະບາຍຕົ້ນຂຶ້ນ ເຂົ້າເຫນັກຄາງໃສ່ ງ່າມຕົ້ນໄມ້ແລ້ວຖືກຂາຂຶ້ນເທື່ອລະເບື້ອງ ປະກົດວ່າສອງ ຂາ ຫລຸດອອກຈາກຫີມະຢ່າງງ່າຍດາຍ ເຂົ້າເລີ້ຄິດອອກ ໄດ້ວ່າ "ແມ່ນຕິ, ເປັນຫຍັງຊິ່ບໍ່ໄດ້!" ເຂົ້າຈະຕັດຕົ້ນແປກນ້ອຍນັ້ແລ້ວ ເຮັດໄມ້ຄ້ອນເທົ້າມີ່ງ່າມຢູ່ສົ້ນໜຶ່ງ ເຂົ້າຈະເອົາຄາງ ເຫນັກ ໃສ່ງ່າມເພື່ອຊຸນ້ຳໜັກໂຕເອງໄວ້ ຕໍ່ມາກໍຈະໂຫ້ຍນຂາ ໄປ ທາງໜ້າຄືດັ່ງທີ່ເຮັດມາວ່າງໜຶ່ງນັ້ນ. ແນ່ນອນລະວ່ານັ້ນຈະ ຕ້ອງກິນເວລາດົນ ແຕ່ເຂົ້າກໍສາມາດສືບຕໍ່ການເດີນທາງ ໄດ້ ໂດຍບໍ່ປ່ອຍໃຫ້ຫີມະຕົກລົງມາທັບຖົມ ແລະ ກ້າມແຂ້ງ ຕົດໂຕ ແໜ້ນຕ້ວ. ເຂົ້າຊຸເຂົ່າລົ້ງ ຕັດຕົ້ນແປກ ແລະ ລົ້ງ ນ້ອຍ ອອກ. ເຂົ້າເອົາແພນັ້ນ ແລະ ຜ້າພັນບາດ ຮອງໃສ່ບ່ອນ

ງ່າມແລ້ວກໍພະຍາຍາມອອກເດີນທາງຕໍ່ໄປໂດຍເອົາ ໄມ້ຄ້ອມ ສັກໄປກ່ອນເອົາຄາງເຫນັກໃສ່ງ່າມຍ້າຍໄປກ້າວ ຫນຶ່ງ ແລ້ວ ຕິດຕາມອີກກ້າວຫນຶ່ງ ເດ່ໄມ້ຄ້ອມໄປອີກ ຄາງເຫນັກໃສ່ງ່າມ ຍ້າຍບາດກ້າວໄປອີກຕື່ມ ແລະອີກຕື່ມເລື້ອຍໆ. ເຂົ້າທ້ຽງຍ່າງ ທ້ຽງນັບບາດກ້າວໄປພ້ອມໂດຍ ກໍານົດຫລັກຫມາຍໃຫມ່ໄປຫນ້າ ຕໍ່ໆ. ເບິ່ງແລ້ວເຫັນວ່າ ເປັນສ່ຽງແປກປະຫລາດທີ່ຄົນ ຜູ້ນ ເຄື່ອນຍ້າຍໄປກາງປ່າເລິກດົງຫມາໃນແບບທີ່ບໍ່ເຊື່ອວ່າ ເປັນ ໄປໄດ້. ເຂົ້າມຸ່ງຫນ້າຕໍ່ໄປທ່າມກາງຫິມະເປັນຈຸ່ມພູ່ມ ດ້ວຍ ຄວາມໄວທີ່ນັບເມ້ຽງເຕ່ ຍ່າງຍ້າຍແຕ່ເຊົ້ານົ້ຈົນຮອດ ຄ່ໍ ຄືນກໍໄປໄດ້ພຽງຫ້າກິໂລແມັດ ທີ່ນ. ປ່າປ່ຽວເປັນຄວຍວອຍ ປາດສະຈາກຜູ້ຄົນ. ຕະຫລອດຫລາຍມ້ຫລາຍວັນ ຫມູ່ນົກ ທີ່ ເຫັນສັດປະຫລາດລາຍນ້ ມ້ສາມຂາຕ່າງ ກຸ່ຕາຍໃຈວ່າບ່ເຄີ ມ້ໄພຫຍ້ງຫນົດ ແລະ ເປັນເວ້ກໆວ້ກໆ ເມ້ອເຂົ້າໄປໃກ້ໆຫມູ່ ນົກກໍບ່ບິນຫນ້ ຊ້ໍ ພຽງແຕ່ຫລົກຫາງໃຫ້ດ້ວຍຄວາມ ລ່ໍາຄານ ແລ້ວກ້ຽງຫ້ອມາ ແມມເບ່ງດ້ວຍຕາດ່ໍ ນ້ອຍໆຂ້ສ້ງໃສຂອງ ນ້ນ.

ຊ...

ເຂົ້າຍ່າງອີກສອງນ້ ໄປຕາມຫ້ນທາງທ້ປົກລຸມດ້ວຍຫິມະ, ເດ່ໄມ້ຄ້ອມໄປກ່ອນແລ້ວເນ້ຽງໂຕໃສ່ ຕ່ໍມາກໍໂຫຍ້ນເຂົ້າໄປ... ຕ້ນທ້ງສອງເບ້ອງແຂງກະດ້ງລ້ນ ແລະ ຫນ້ດຄວາມຮ້ ສ້ກ ທ້ງມວນ ແຕ່ວ່າຫຸ້ກບາດກ້າວໃດ ຄວາມເຈ້ບປວດຍ້ງ ແລ່ນ ສຽບໄປທ່ວຮ່າງກາຍ. ເຂົ້າບ່ຮ້ສ້ກທໍ່ລະມານ້ອນຄວາມ ຫິວ

ອົກຕໍ່ໄປ, ກະເພາະອາຫານເຊົ້າບົດເຊົ້າປັ້ນແລ້ວແຕ່ເຂົ້າ ກໍຮູ້ສຶກປວດຢູ່ເລິກໆຢ່າງລຽນຕິດ ຄືງ່ວ່າກະເພາະອາຫານທີ່ ວ່າງເປົ່າໄດ້ບິດບ້ຽວງ້ຽວງໍ ແລະ ຕົ້ງໃສ່ອະໄວຍະວະອ້ົນໆ

ອາເລັກເຊອ໊ົກົນເປ໊ອກຕົ້ມແປກອ່ອມຊ໊ົງເຂົ້າເອົ້າມ໊ົດຖ໊າກ ອອກມາຕອມຢ໊ດເຊົ້າເມ໊ົ່ອຍ, ກົນຫມໍ່ອ່ອນໆຂອງຕົ້ມບູໂລແລະ ຕົ້ນຕ໊ົ່ເຢ໊ົນ, ຫລ໊ົກເອົ້າໄຂ່ຫ໊ົນຈ໊າກກ້ອງຫ໊ົມະມາຕົ້ມກ໊ົນ. ຂອງ ດ໊ົ່ສຸດສຳລັບເຂົ້າແມ່ນ "ຊາ" ຄ໊ົເອົ້າໃບແອແລນມາຊ໊ົງ ໃສ່ ນ້ຳຮ້ອນກ໊ົນ. ໃບອັນນ໊ົ້ເຫ໊ັນເຫ໊ລ້ອນໆໃສ ຢູ່ຕາມບ່ອນ໊ົ່ຫ໊ົ ມະ ເປ໊ອຍລະລາຍແລ້ວ. ນ້ຳຕົ້ມເຮ໊ົດໃຫ້ເຂົ້າອ໊ົບອຸ່ນໄປ໊ົ່ວ ຮ່າງ ກາຍ ຈ໊ົນຫຸ໊ລ໊ົງລ໊ົ້ມໄປ໋ວ່ານ໊ົ່ໄດ້ອ໊ົດນ໊ົ່ໄດ້ຫ໊ົ້ວຫ໊ຍ໋ງ. ເມ໊ົ່ອໄດ້ ອຸ້ມ ລ໊ົດເຄ໊ອງດ໊ົ່ມອັນນ໊ົ້ຫ໊ົ້ງກ໊ົນຄວັນໄຟ ແລະ ກ໊ົນໃບໄມ້ແຫ໊ົ້ງເຂົ້າກ໊ົ ມ໊ົ້ຊ໊ົ້ອ໊ົດຊ໊ົ້ອາຕ໋ໍາໃສ໊ົ້ຂ໊ົ້ມ ແລະ ຫ໊ົ້ມທ໋ໍາ ກ໊ົ້ປະກ໊ົດວ່ານ໊ົ່ໄກ ນ໊ົ່ກ໊ົ້ມ ປ໋ານໃດ. ເຂົ້າພ໊ົກແຮມ ລ໊ົ້ມ ຫ໊ົ້ກຢ໊ົ້ກ໊ອງຮ໊ົ້ມຂຽວ ຂອງ ຕົ້ມແປກ ອ໊ົກ, ສຸມໄຟໃສ່ຕ໊ົ່ຫ໊ົ້ມນ້ຳ ມ໊ົ້ນເຢ໊ົ້ມ ໂດຍ ຄ໊ົດວ່ານ໊ົ້ມຈະໃຫ້ຄວາມ ອົບອຸ່ນພຽງພໍ ຕະຫລອດ ລ໊ົ້ມ. ຂະນະ ນ໊ົ້ນ ຍ໊ັງ ນ໊ົ່ ຫ໊ົ້ມ ມ໊ົ ເລັກ ເທ໊ົ່ອ ມ໊ົ ກະຮອກ ໂຕ ຫ໊ົ້ງ ເຕ໊ົ້ນ ໄປ ເຕ໊ົ້ນ ມາ ຢູ່ ຕາມ ງ່າ ໄມ້ ສູງ ໆ ຈ໊ົນ ເບ໊ົ ງ ນ໊ົ່ ເຫ໊ັນ, ມ໊ົ້ນ ກ໊ັດ ກ໊ົນ ຫ໊ມາກ ແປກ ແລະ ເຮ໊ົ ດ ຫ ລຸ ດ ລ໊ົ ງ ແຕກ ເຢ໊ົ້ມ ບາງ ຄ໊ົ ວ ບາງ ຄາວ, ຍ້ອນ ຄວາມ ຫ໊ົ ອ ບ໊ົ ງ ຄ໊ົ ບ ອາ ເລັກ ເຊ ອ໊ົ ເກ ັ ບ ເອົ້ າ ມ ໊ົ ່ າ ຫ ມ ວ ຍ ຫ ໊ົ ້ ງ ແກະ ເປ ໊ ອ ກ ອ ອ ກ ແລະ ພ ໊ ບ ໃ ນ ຫ ໊ົ ້ ງ ໃ ຫ ຍ ່ ທ ໊ ່ ໃ ນ ເ ຂ ົ ້ າ ຟ ້ າ ງ ລ ັ ກ ສ ະ ນ ະ ຄ ໊ ົ ໃ ນ ຫ ມ າ ກ ກ ໍ ່ . ເ ຂ ົ ້ າ ຫ ຍ ້ ໍ ລ ອ ງ ເ ບ ໊ ົ ້ ງ ລ ົ ້ ມ ໄ ດ ້ ລ ົ ດ ຊ າ ດ ນ ້ ໍ ້ ມ ັ ນ ຫ ມ າ ກ ກ ໍ ່ , ຄ ໊ ົ ້ ງ ມ ໊ ົ ້ ເ ຂ ົ ້ າ ເ ລ ີ ຍ ຟ ້ າ ວ ເ ກ ັ ບ ຫ ມ າ ກ ແ ປ ກ ທ ໊ ົ ່ ເ ດ ຣ ະ ດ າ ດ ຢ ູ ່ ຕ າ ມ ພ ໊ ົ ້ ມ , ເ ກ ັ ບ ເ ອ ົ ້ າ ຫ ມ ວ ຍ ທ ໊ ົ ່

ຍັງດີຢູ່ແລ້ວໜົກໃສ່ໄຟ ເອົາວ່າໄມ້ເຂ່ຍໄປເຂ່ຍມາ, ເມື່ອ ເປືອກງ້ຳອອກ ເຂົ້າກໍແກະເອົາໃນໃສ່ອ້ຽມລ້ໄປລ້ມາ ເປົ່າ ເຈ້ຽຫຸ້ມບາງໆປ໋ອອກແລ້ວກຳມຸບໃສ່ປາກ.

ສ່ຽງປ່າດົງພົງໄພດົງຄອຍໆນຸ້ມໆ. ຄວັນໄຟໄໝ້ ຢາງ ແປກບໍ່ເຮັດໃຫ້ແສບຫູແສບຕາແຕຢ່າງໃດ. ບາງເທ໊ອແປວໄຟ ກໍລຸກວ໊ບໆ ບາງເທ໊ອຄ໋ວ໋ງຊ໋ດ໊ັບມອດ໋ລ໋ງ. ພາຍໃນວ໋ງ ລັດ ສະໜ໊ຍອ໋ງແສງໄຟບາງ໋ຄ໋ງບາງ໋ຄາວລ໋ຳ໊ຕ໋ມແປກ ແລະ ຕ໋ມ ໂລກໍ໋ເຜ໊ຍ໋ຕ໊ອອກມາຈາກ໋ຄວາມ໊ດ໋ເປ໋ນ໊ສ໋ເຫ໋ລ໊ອ໋ງ ເຫ໋ລ໊ອມໆ ແລະ ສ໋ເ໋ງ໊ນ ແລ້ວ໋ລ໊ບຫ໋າຍໄປ໋ທ໊ນ໋ທ໊ນ໋ໃ໋ດໃນ໋ລ໋ກ໊ິ.

ອາ໋ລ໊ກ໋ເ໋ຊ໋ອ໊ິໂ໋ຍ໋ນ໋ງ໋ໄມ້ເ໋ຂ໋ົາໃສ່ກ໋ອ໋ງໄຟ ແລ້ວ໋ລ໊ມ໊ຕ໋ມ ແກະ ເປ໋ອ໋ກ໋ຫ໋ນ໋ງ໋ກ໋ແປກ. ກ໋ນ໋ນ໊ຳ໊ມ໋ນ໋ຫ໋ນ໋ງ໋ກ໋ກ໋ໍ່ເ໋ຮ໊ັດ໋ໃ໋ຫ໊ເ໋ອ໋ົາ໋ນ໊ກ ເ໋ຫ໊ມ໋ພ໋ງ໋ບ໋ກ໋ຫ໋ນ໋ງ໋ລ໋ມ໋ນ໋ງ໋ດ໋ນ໋ແລ້ວ໋ສ໋ະ໋ໄ໋ຫ໋ມ໋ເ໋ປ໋ນ໋ດ໋ັກ໋ນ໊ອ໋ຍ. ໃນ ຫ໊ອ໋ງ໋ນ໊ອ໋ຍໆ ປ໋ະ໋ກ໋ອ໋ບ໋ດ໋ວ໋ຍ໋ເ໋ຄ໋ອ໋ງ໋ຂ໋ອ໋ງ໋ປ໋ະ໋ຈ໋ຳ໋ທ໋ຳ໋ມ໋ະ໋ດ໋າ ມ໊ິໂ໋ຕ໋ະ ນ໋ັ່ງ ໂ໋ຄ໋ມ໋ຫ໋ນ໋ອ໋ຍ, ແ໋ມ໋ ຜູ໋້ນ໋ັ່ງ໋ເ໋ກ໋ີ໋ດ໋ເ໋ກ໋ົາ໋ຕ໋າ໋ອ໋ມ໋າ໋ແ໋ຕ໋ວ໋ັ໋ດ ພ໋ໍ່ ພ໋ອ໋ມ ຍ໋າ໋ງ໋ເ໋ຂ໋ົ໋າ໋ມ໋າ໋ໃ໋ນ໋ຫ໋ນ໋ອ໋ງ໋ນ. ແ໋ມ໋ນ໋ງ໋ກ໋ະ໋ໂ໋ປ໋ງ໋ຜ໋ົ໋ມ໋ງ໋າ໋ມ, ດຸ໋໋ຜ໋ົ໋ມ ຈ໋ັ໋ບ ເ໋ອ໋ົ໋າ໋ຖ໋ົ໋ວ໋ເ໋ຈ໋ົ້ງ໋ຍ໋ອ໋ອ໋ກ໋ມ໋າ໋ຈຸ໋໋ກ໋ຕູ໋້ນ໋ອ໋ຍ ແ໋ລ້ວ໋ຈ໋ກ ເ໋ອ໋ົ໋ານ໋ແ໋ກ໋ນ໋ຫ໋ນ໋ມ໋ກ໋ ກ໋ໍ໋ໃ໋ສ໋ຂຸ໋໋ານ. ຄ໋ອ໋ບ໋ຄ໋ວ ຢູ໋໋ຄ໋ບ໋ຫ໋ນ໋ ຄ໋ິ໋ບ໋ຕ໋າ, ມ໊ິ໋ແ໋ມ, ແ໋ມ໋ຕູ໋້ອ໋ ສ໋ອ໋ງ໋ຄ໋ົ໋ມ ແ໋ລ໋ະ ອ໋າ໋ລ໋ກ໋ເ໋ຊ໋ອ໋ິ໋ໂ໋ຕ໋ເ໋ອ໋ົ໋ານ໋ເ໋ອ໋ງ໋ທ໋ີ່ເ໋ປ໋ນ໋ລູ໋໋ກ໋ຊ໋ານ໋ຫ໋ລ໋ ທ໋ົ໋ງ໋ຫ໋ນ໋ົ໋ດ໋ນ໋ັ່ງ໋ອ໋ອ໋ມ໋ໂ໋ຕ໋ະ ພ໋ານ໋ັ໋ນ໋ແ໋ກ໋ະ໋ເ໋ປ໋ອ໋ກ໋ຫ໋ນ໋ມ໋ກ໋ກ໋ໍ່ ອ໋ັ໋ນ ເ໋ປ໋ນ ຂ໋ອ໋ງ໋ນ໋ັ໋ກ໋ແ໋ຕ໋ໃ໋ດ໋ໆ໋ມ໋າ໋ໃ໋ນ໋ອ໋ັ໋ນ໋ບຸ໋໋ນ໋ແ໋ບ໋ບ໋ນ໋ົ. ຫູ໋໋ກ໋ດ໋ົ໋ນ໋ບ໋ໍ່ປ໋າ໋ກ໋ບ໋ໍ່ ດຸ໋໋ວ໋າ, ແ໋ມ໋ຕູ໋້ໃ໋ຊ໋ກ໋ບ໋ປ໋ັ໋ກ໋ຜ໋ົ໋ມ໋ສ໋ຽ໋ບ໋ເ໋ອ໋ົ໋ານ໋ໃ໋ນ໋ຫ໋ນ໋ມ໋ກ໋ກ໋ໍ່ອ໋ອ໋ກ໋ມ໋າ ສ໋ອ໋ນ໋ແ໋ມ໋ ໃ໋ຊ໋ ເ໋ຂ໋ົ໋ມ໋ສ໋ຽ໋ບ ເ໋ພ໋ົ໋ມ໋ທ໋ັ໋ບ໋ເ໋ປ໋ອ໋ກ໋ຫ໋ນ໋ມ໋ກ໋ກ໋ໍ່ໄ໋ດ໋ເ໋ກ໋ົ໋ງ໋ຫ໋ລ໋າ໋ຍ ແ໋ລ້ວ໋ກ໋ໍ໋ດ໋ວ໋ັ໋ກ

ເອົາໃນອອກເປັນກອງນ້ອຍໆ, ບໍ່ດຫນຶ່ງເພິ່ນກໍ່ຍິບໃສ່ປາກລູກ ຄົນໃດຄົນຫນຶ່ງ ລູກຜູ້ໂຊກດີ ທີ່ໄດ້ກິນໃນຫມາກກ້ວາກມ້ຽນຂອງແມ່ ຈະຮູ້ສຶກໄດ້ກິນຫອມສະບູຕິດຢູ່ ໃນວັນນຸນເຊັ່ນນ້ຽງໆທີ່ ແມ ແຂງຊາ ຍ້ອນເຮັດວຽກງານລຳບາກ ແລະບໍ່ເຄີຍພັກຜ່ອນຈັກ ເທ່ອ. ກາມ້ຽນ...ຄາວທີ່ເປັນເດັກນ້ອຍ...ຊ້ວິດໄດ້ດຳເນີນ ໄປດ້ວຍດີໃນເຮືອນນ້ອຍໆຕັ້ງຢູ່ແຄມຖະຫນົນນອກເມືອງ... ພົງໄພມີສຽງວ້ວ່ອນ. ໃບຫນ້າຂອງເຂົາຮູ້ສຶກຮ້ອນພ່າວ ສ່ວນ ທາງຫລັງເຢັນຈ້ອຍໆ ນົກເຄົ້າແມວກູກຮ້ອງຢູ່ໃນເງົາມືດບ່ອນ ດຽວກັບທີ່ມີສຽງຫອນ ຂອງຫມາຈອກດັງຢູ. ມະນຸດຜູ້ຫນຶ່ງນັ່ງ ໝອບກໍ່ຢູ່ຂ້າງກອງໄຟ ທັງຫນົດເຫື່ອຫນົດແຮງ ທັງເຈັບໄຂ້ ທັງອຶດຫິວ ດວງຕາຫລຽວເບິ່ງແປວໄຟທີ່ລຸກວ້ວາບຢ່າງ ຄົນ ໃຈລອຍ. ເຂົາຢູ່ລຳພັງຄົນດຽວໃນປ່າເລີກແຫ່ງນີ້, ສ່ວນຫົນ ທາງເບື້ອງຫນ້າຊ້ໍ້ເລີກລັບດຳມືດ ທັງເຕັມໄປດ້ວຍ ໄພ ອັນ ຕະລາຍທຸກຢ່າງ ລວມທັງການທົດສອບທີ່ຄາດຄະເນບໍ່ເຖິງ.

" ບໍ່ເປັນຫຍັງ, ບໍ່ເປັນຫຍັງ, ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ ຈະຮຽບ ຮ້ອຍ " ນຸກຄົນນັ້ນເວົ້າຂຶ້ນທັນໃດ. ແສງສຸດທ້າຍສີແດງໆຈາກ ກອງໄຟສ່ອງໃຫ້ເຫັນຮົ່ມສີບທີ່ແຕກເຫືບຂອງເຂົາກຳລັງຍົ້ມ ໃຫ້ ກັບຄວາມຝົ້ນໄຜ່ທີ່ຢູ່ຫ່າງໄກ.

ฌ.

ຫລັງຈາກຍ່າງໄປໄດ້ເຈັດມ້ ອາເລັກເຊ ອີກເຂົາໃຈແຈ້ງ ກ່ຽວກັບທ່ານາຂອງສຽງອຶກກະທຶກຂອງການຕໍ່ສູ້ເມ ຄົນຟ້າ ລົມ

ຝົ້ມ໊ກ.

ໂດຍ໊ກ໊ມ໌ໄປ໋ຈົມສຸດແຮງ໋ເກ໊ດ ແລະ ຕ້ອງພັກ໋ເຊົ່າ໋ເອົ່າ ແຮງ໋ຫຸກ໋ຂະ໋ມ໋ະ໋ເພ໋ື່ອ໋ຫາຍ໋ໃ໋ຈ ໋ເຂ໋ົ່າ໋ອ໋ິລ໋າ໋ກ໋ອ໋ິ໋ເລ໋ື່ອ໋ໄປ ຕ໋າ໋ມ໋ຫ໋ົ້ມ ຫ໋າ໋ງ໋ກ໋າ໋ງ໋ປ໋ໍ່າ໋ຊຸ໋ງ໋ຫ໋ົ້ມ໋ະ໋ກ໋ໍ່າ໋ລ໋ັ໋ງ໋ລ໋ະ໋ລຸ໋໋ຍ. ອ໋ິ໋ກ໋ບ໋ໍ່ົ້ມ໋ກ໋ໍ່ະ໋ຮ໋ອ໋ດ໋ລ໋ະ໋ຖູ໋ ບ໋ານ໋ໃ໋ຫ໋ມ. ປ໋ໍ່ົ້ກ໋ົ້ວ໋ເ໋ລ໋ົ້ມ໋ມ໋ີ໋ອ໋ານຸ໋໋ມ, ລ໋ໍ່ໍ່າ໋ແ໋ສ໋ງ໋ຂ໋ອ໋ງ໋ດ໋ວ໋ງ໋ອ໋າ໋ທ໋ິ໋ດ ໄ໋ກ໋ສ໋ອ໋ດ໋ສ໋ອ໋ງ໋ລຸ໋໋ງ໋ເ໋ຮ໋ັ໋ດ໋ໃ໋ຫ໋ ຫ໋ົ້ມ໋ະ໋ຕ໋ານ໋ໂ໋ມ໋ນ໋ິ໋ມ໋ເ໋ປ໋ື່ອ໋ຍ ລ໋ະ໋ລ໋ານ໋. ຫຸ໋໋ກ໋ແ໋ລ໋ວ ຫ໋ມູ໋໋ກ໋າ໋ເ໋ວ໋ົ້ານ໋ຮ໋ອ໋ງ໋ຢ໋ານ໋ເ໋ສ໋ົ້ານ໋ສ໋ົ້ອ໋ຍ, ມ໋ັ໋ນ໋ບ໋ິ໋ມ໋ຈ໋ັ໋ບ ຕ໋ານ໋ ຫ໋ົ້ມ໋ທ໋ານ໋ ບ໋ອ໋ມ໋ທ໋ີ໋ຫ໋ົ້ມ໋ະ໋ເ໋ປ໋ື່ອ໋ຍ໋ແ໋ລ໋ວ໋ເ໋ຫ໋ັ໋ນ໋ິ໋ມ໋ເ໋ປ໋ັ໋ນ໋ສ໋ີ໋ຊຸ໋ງ, ເ໋ບ໋ົ່ງ໋ທ໋ານ໋ ທ໋ານຸ໋໋ເ໋ປ໋ັ໋ນ໋ຊຸ໋໋ມ໋ໆ. ຫ໋ົ້ມ໋ະ໋ເ໋ປ໋ື່ອ໋ຍ໋ເ໋ປ໋ັ໋ນ໋ມ໋ໍ່ໍ່ໍ້ຍ໋ອ໋ຍ໋ປ໋ຽ໋ກ໋ຊຸ໋໋ມ ແ໋ລ໋ະ໋ເ໋ປ໋ັ໋ນ ຮູ໋໋ໂ໋ກ໋ໂ໋ອ໋ເ໋ກ໋ວ໋ເ໋ອ໋ົ້ດ໋ຮ໋ັ໋ງ໋ເ໋ຜ໋ົ້ງ. ມ໋ໍ່ໍ່ໍ້ໂ໋ຫ໋ັ໋ງ໋ເ໋ປ໋ັ໋ນ໋ບ໋ອ໋ກ໋ເ໋ຫ໋ລ໋ອ໋ມ໋ຍ໋ິ໋ບ ຍ໋ັ໋ບ ຢ໋ານ໋ຢູ໋໋ທ໋ໍ່ວ ສ໋ົ້ງ໋ກ໋ົ້ມ໋ອ໋ິ໋ວ໋ໆ໋ປຸ໋໋ກ໋ົ້ມ໋ເ໋ຮ໋ັ໋ດ໋ໃ໋ຫ໋ົ້ສ໋ົ້ງ໋ມ໋ີ໋ຊ໋ອ໋ດ໋ຫ໋ົ້ງ໋ຫ໋ລ໋ານ໋ ອ໋ົ້ມ ອ໋ຽ໋ມ.

ແ໋ຕ໋ ເ໋ຄ໋ານ໋ເ໋ປ໋ັ໋ນ໋ ເ໋ດ໋ັ໋ກ໋ນ໋ ້ອ໋ຍ ອ໋ານ໋ ເ໋ລ໋ັ໋ກ໋ເ໋ຊ໋ອ໋ິ໋ມ໋ັ໋ກ໋ລ໋ະ໋ຖູ໋ ມ໋ົ້ ້ຈ໋ົ້ມ໋ ດ໋ຽ໋ວ໋ມ໋ ເ໋ຂ໋ົ່າ໋ກ໋ໍ່ຍ໋ ງ໋ສູ໋໋ບ໋ົ້ມ໋ ເ໋ອ໋ົ່າ໋ກ໋ົ້ມ໋ ຫ໋ອ໋ມ໋ ຫ໋ວ໋ມ໋ ຊ໋ວ໋ນ໋ ຝ໋ົ້ມ໋ ຂ໋ອ໋ງ໋ ລ໋ະ໋ຖູ໋ ບ໋ານ໋ ໃ໋ຫ໋ມ໋ ້ ດ໋ວ໋ຍ໋ ຄ໋ວ໋ານ໋ ຮຸ໋໋ ້ມ໋ ບ໋ານ໋ ທ໋ົ້ງ໋ ທ໋ີ໋ ໂ໋ຕ໋ ເ໋ອ໋ງ໋ ກ໋ະ໋ ຟູ໋໋ ບ໋ ກ໋ະ໋ ຟ໋ າ໋ ບ໋ ໄ໋ ປ໋ ຕ໋ ານ໋ ບ໋ ອ໋ ກ ນ໋ ້ ໍ່ ສ໋ ່ ອ໋ ມ ຕ໋ ົ້ ມ ກ໋ ໍ່ ຂ໋ ຽ ວ ຊ໋ ໍ່ ້ ສ໋ ຸ ບ ຢ໋ ູ ໃ ນ ເ ກ໋ ົ ບ ທ໋ ີ ່ ປ ຽ ກ ຊ ຸ ່ ມ ແ ລ ະ ຂ ານ ດ ຫ ົ ້ ມ ຖ ເ ປ ະ ປ ະ ໄ ປ , ທ ົ ້ ງ ອ ິ ດ ຫ ໍ ້ ອ ທ ົ ້ ງ ຊ ຸ ເ ປ ັ ນ ລ ົ ມ ໝ ົ ດ ສ ະ ຕ ິ ຍ ້ ອ ມ ຄ ວ ານ ເ ຈ ັ ບ ປ ວ ດ ແ ລ ະ ອ ິ ດ ເ ມ ື ່ ອ ຍ , ສ ອ ມ ປ ານ ກ ໍ ່ ່ ່

ໄປໃຫ້ໄກທີ່ສຸດ ເທົ່າທີ່ສາມາດແລ້ວສັກລົງ ແລະ ສືບຕໍ່ ເດີນ
ທາງຢ່າງຊ້າໆມຸ່ງໜ້າໄປທາງທິດຕາເວັນອອກ.

ທັນໃດນັ້ນ ເຂົາກໍຢຸດກັບທີ່ຢູ່ບຸ່ອມຫົມທາງໂຄ້ງຊ້ຽວໄປເບື່ອງຊ້າຍ. ລະຫວ່າງສອງພຸ່ມແປກແຄມທາງ ບ່ອມທີ່ຫົມທາງຮອມເຂົາ ເຂົາເຫັນແລະຈໍໄດ້ວ່າແມ່ລົດເຢຍລະມັນ ທີ່ໄດ້ຜ່ານກາຍເຂົາໄປ. ຫົມທາງຖືກຂວາງຕັນດ້ວຍ ຕົ້ນແປກ ສອງລຳ, ໃກ້ໆຫົມມີລົດຫຸ້ມເຫລັກລັກສະນະຄ້າຍຄືຂວາມຈອດ ງຽບຢູ່ ໜ້ານ້ຳຂອງມັນຕຳກັບຕົ້ນໄມ້. ລົດບໍ່ມີຮູດດ່າງຂາວ ຄືເທົ່າອົກ ຫາກແຕ່ ແດງກ່ຳ ພ້ຽເຂບເຍບ ຕົ້ນຖືກໄຟໄໝ້. ຢູ່ນ້ອຍໆຫົມເຫັນຫໍ່ປົ໋ມຂອງລົດລັ້ນມີພົມອອກຈາກຫົມະ ກ້ອງຕົ້ນໄມ້ ເບ່ງຄ້າຍໆກັບເຫັດປະຫລາດ. ຢູ້ອ້ອມແອ້ມມີຊາກສົບຂອງຄົນ ປະຈຳລົດສາມຄົນນຸ່ງເສື້ອສົ້ມເປື້ອນເປ໋ໄປ ດ້ວຍນ້ຳມັນຫມຽວ ຂອງເຄື່ອງຈັກ ແລະ ສ່ວນຫນວກເຫລັກ.

ລົດຕົ້ນເຫລັກອົກສອງລັ້ນ ກໍຖືກໄຟໄໝ້ ໂຄງຮ່າງ ທາງ ນອກແດງກ່ຳສ່ວນທາງໃນດຳຂ້ຳ, ມັນແລ່ນມາຕຳກັບລົດຫົ້ວ ຂະບວນທ່ານກາງຫົມະທີ່ກຳລັງລະລາຍ. ຢູ້ອ້ອມແອ້ມເຕັ້ນແຕ ເຖົ່າຖ່ານ ແລະສ່ວງເສດເຫລືອເປັນສີດຳໆ. ຢູ່ຕາມຂອບທາງ ຕາມພຸ່ມໄມ້, ຕາມຮອງເດຽລະດາດໄປດ້ວຍ ສົບທະຫານ ຣັດແລ, ເຫັນໄດ້ວ່າພວກນັ້ນອາດແຕກຂະນະໂມດ້ວຍ ຄວາມ ຢ້ານສັ່ນເຊົ້ນໂດຍບໍ່ທັນເຂົ້າໃຈແຈ້ງວ່າເກີດເລື່ອງຫຍັ້ງຂ້ຳ, ບໍ່ ຫລົງເຫັນວ່າຄວາມຕາຍໄດ້ຈອບບ້ຽງຢູ່ຕາມຕົ້ນໄມ້ທຸກຕົ້ນ ຕາມ ພຸ່ມໄມ້ ແລະ ລ້ຽງທ່ານກາງລົ້ມຫົວກຸດຫົ້ມະອັ້ນແສບຫູ ແສບຕາ

ຊາກສົບຂອງນາຍທະຫານຄົນໜຶ່ງ ໃນເຄື່ອງແບບແຕ່ບໍ່ມີໂສ້ງ ຖືກມັດຕິດກັບຕົ້ນໄມ້, ຢູ່ເສື້ອຄໍປົກສີຂຽວມີປ້າຍຕິດວ່າ: "ສ້ ທ ເພິ່ນຊອກຫາ ເພິ່ນກໍ່ພົບ" ຢູ່ລຸ່ມໜ້ານີ້ລາຍມືຂຽນດ້ວຍ ນ້ຳ ເມິກ ເປັນອັກສອນໂຕໃຫຍ່ໆຕື່ມໃສ່ແຕ່ເກືອບລຶບແລ້ວອ່ານວ່າ "ໜາ".

ອາລັກເຊື້ອກວດເບິ່ງບ່ອນທີ່ມາຈອບໂຈມຕີດ້ວງກ່ອນ ຄົນເຕັບເພື່ອຊອກຫາແນວໃດ ແນວໜຶ່ງກໍ່ນ. ເຂົ້າເຫັນ ແຕ່ ພຽງເຂົ້າໜົມເກົ່າໆ ທີ່ຕົກໂໝະເຫັນສາບແລ້ວກ້ອນໜຶ່ງ. ມັນຖືກມົກສັບຕອດ ແລະ ເຂ້ຍ່ຈົ່ມມຸນ. ເຂົາຈັບເອົາໃສ່ປາກ ສັບເອົາກົ່ນແປ້ງເຂົ້າຈືດໆ ດ້ວຍຄວາມຈູບຈ້າວ, ປາກ ຈະ ໂມ່ມເຂົ້າປາກໜົດແລ້ວຫຍັ, ແຕ່ເອົາແທ້ເຂົ້ານໍ ຫັກເປັນ ສາມປ່ຽງ, ສອງປ່ຽງເອົາຍັດເຂົ້າໄວ້ໃນຖົງ ອີກປ່ຽງ ໜຶ່ງ ເຂົ້າບິເປັນຕອນເລັກຕອນນ້ອຍແລ້ວຄອຍໆດູດນ້ຳໃຫ້ນົ່ມ ແຊບ ລົ້ນໆຄົ້ນເຂົ້າໜົມອົມ. ເຂົ້າເລາະລຍົບເບິ່ງບໍ່ລວມຕໍ່ ຜູ້ ອົກເທື່ອໜຶ່ງແລ້ວກໍ່ຄິດອອກໄດ້ວ່າ: ພວກກອງຫລອມຕ້ອງ ຢູ່ ບ່ອນໃດບ່ອນໜຶ່ງ ບ່ໄກຈາກບ່ອນນີ້, ຈັ່ງໃດກໍ່ໝ່ນຮອຍຕີນຂອງ ເຂົ້າເຈ້ຍ່າງແນນອນທີ່ຢຽບຍ່ຳໜ້ະເປັນສົນໆຢູ່ອ້ອມແອ້ມພຸ່ມ ໄມ້ແລະຕົ້ນໄມ້ເຫລ່ານັ້, ຫລືບາງທີຄະນະທີ່ຕ້ອເຂົ້ຍ່າງເລາະ ລຽບ ໄປຕາມຊາກສົບ ອາດຈະມີຜູ້ເຄ້ອນໄຫວປົດລັບ ຈອບຢູ່ ເທິ ຕົ້ນໄມ້ຫລືລັ້ງຕາມພຸ່ມ ຕາມກອງໜ້ະແນນເຫັນເຂົ້ານ ເຂົ້ານກ້ຽງໂກ່ບໃສ່ປາກແລ້ວຮ້ອງສຸດສຽງວ່າ:

" ໂຮ ! ກອງຫລອມ ! "

ເຂົ້າປະຫລາດໃຈໃນຄວາມອົດອົນຂອງສຽງ ໂຕເອງ, ແມ່ນແຕ່ສຽງທີ່ສະທ້ອນກັບມາຜ່ານພຸ່ມໄມ້ດົງໜາກໍປາກົດ ອາ ແຮງກ້ອງຊໍ້.

" ກອງຫລອມ ! ກຸ່ອງຫລອມ ! ໂຮ ! " ເຂົ້າຮ້ອງ ທ້ວນ້ຳແມະລິງເທິງທ້ອນທາມກາງຊາກ ລົດລາທີ່ຖືກໄຟ ໄໝ້ ແລະ ຊາກສົບຂອງສັດຕູ ທ້ອນສົ້ມ. ເຂົ້າທ້ວຮ້ອງທ້ວງຍາວ ຫູຟ້ງບໍ່ດົນສຽງກໍແຫບ ແລະ ຮ້ອງບໍ່ອອກ.ສຸດທ້າຍເຂົ້າກໍເຂົ້າ ໃຈເອົ້າເອງວ່າພວກກອງຫລອມໄດ້ໜີໄປແຕ່ດົນແລ້ວ ຫລັງ ຈາກໄດ້ຈົດກາມກັບສັດຕູ ແລະ ຢຶດເອົ້າອາວຸດທ້ວງໜົດ ແລະ ວ່າມີປະໂຫຍດຫຍັງທ່ຳຈະຢູໃນປ່າປ່ຽວແທ້ວນ້ ? ແນວໃດ ກໍ ຕາມ ເຂົ້າກໍສົບຕໍ່ເອ້ມໂດຍຫ້ວງວ່າຈະມີແນວມະຫັດສະລັມ ຄົ ນ ມີຜູ້ຄົນຫນວດເຄົ້າເຕັ້ມໜ້າເຜີຍຕົວອອກມາຈາກພຸ່ມໄມ້ ດົງທ່ ເລີຍໄດ້ຍ້ນເພ້ນເວົ້ານ້ນມາເລ້ອຍໆ, ແລ້ວຕົວເອງກໍ ຈະຖືກ ນ ຳເອົ້າໄປປ້ນປ້ວຮັກສາ, ເຂົ້າຈະໄດ້ພັກຜ້ອນ ຈະເປ້ນ ນ ໜ້ວງທ່ ຫ້ວງ ໂນ້ງໜ້ວງກໍແລ້ວແຕ່ ໂດຍມອບຕົວໃຫ້ໜູ ເພ້ອນ ເປ້ນຜູ້ດູແລເບ້ງແຍງ, ຕົວເຂົ້າບ້ຕ້ອງມ້ວນ ຳ ອ້ນ້ນ ອ້ນ ບ້ຕ້ອງຫຍ້ງຍາກລ ຳ ບາກອ້ກ. ນ້ແຕ່ພ້ງໄພ ທ້ນ້ນ ທ່ ສ້ ງ ສຽງສະນ້ນ ກ້ອງກ້ບຄ້ນມາ. ບ້ດໜ້ວງເຂົ້າກໍໄດ້ຍ້ນສຽງດ້ງມາຕຸ້ດໆ ບ້ດ ໜ້ວງສຽງດ້ງແຈ່ມແຈ້ງ ບ້ດໜ້ວງບ່ດ້ກບ່ແນ່ລອຍມາທ່ານ ກ່ ວ ຄ້ນຕ້ອ້ນອອ້ນຊ້ນຂອງພ້ດສາຊາດ. ຫລ້ ວ ່ ສ ້ ວ ງ ເ ຫ ລ ້ ່ ນ ້ ນ ອ ່ ວ ດ ຈະເປ້ນຄວາມລະເມ້ ເພ້ນ້ນໄປເອ ້ ວ ຍ ້ ອ ນ ອ ່ ລ ້ ນ ້ ນ ຕ ້ ວ ຸ ສ ຸ ດ ຊ ຸ ດ. ເຂົ້າຜະຫວ ່ ຕ ້ ນ ລ ່ ວ ໄ ດ ້ ຍ ້ ນ ສ ຽ ງ ເ ອ ້ ນ ຂ ອ ງ ໜ ູ ເ ພ ້ ອ ນ ຢ ູ ໃ ນ ປ ່ ວ

ເລີກແຫ່ງນັ້, ແຕ່ແລ້ວເຂົ້າກໍ່ບໍ່ເຊື່ອຫູຕົນເອງ ແລະ ນັ່ງເຮັດ ຄືກເຕະເຊະຕໍ່ໄປ... ບໍ່ນາ ! ບໍ່ມີແມ່ນຫລອກລວງນາ . ລົມເຢັນພັດມາເບົາໆແຕ່ທິດຕາເວັນອອກ ພັດເອົາສຽງ ກາມ ລະຄົມຍິງລອຍມາຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງ. ມັນບໍ່ແມ່ນສຽງປືນດັ່ງເຍ່ມ ໆບໍ່ສະໜໍ່າສະເໜີຄັ່ງທ່ໄດ້ຍິນມາໃນລະຍະເດືອນຫລັງໆຢູ່ ໃນ້ອງເຂດນີ້ ເຂດອ້ຽງທະຫານໄດ້ລອມກັ່ມຢູ່ຢ່າງຫລວງຫລາຍ ໃນຊຸມຄອງປ້ອງກັນແມ່ນໜ້າອັນໜັ້ນແກ່ນ ແລະ ພາກັນ ຍິງ ແລກປ່ຽນສຽງປືນເປັນຈັ່ງຫວະຊ້າໆ ບໍ່ຟ້າວ ບໍ່ຟັ່ງ ທັ່ງນີ້ເພ່ືອ ໃຫ້ມີການກຽມພ້ອມຢູ່ທຸກຂະນະ. ມາບັດນີ້ ມັນແມ່ນການ ຍິງ ໄວໆຖ່ີໆສຽງດັ່ງກ້ອງຄັ່ງກ້ອງກ້ອນຫີນ ຫລຄັ່ງທ້ັ່ງຄ້ອນລ້ັ່ງຖ້ັ່ງ ໄມ້, ແມ່ນການຍິງຕໍ່ສູ້ກັນດ້ວຍປືນໃຫຍ່ຢ່າງຮຸນແຮງສຸດຂີດ . ສັ່ນນິຖານຈາກສຽງປືນແລ້ວ ແນວໜ້າຢູ່ລະຫວ່າງສິບປາຍ ກິ ໂລແມ້ດ. ການຸກໂຈມຕ່ີໄດ້ເປີດສາກຂ້ຶ້ນ ແລະ ສັດຕູຕ່ໍ້ຕ້ານ ຢ່າງບໍ່ລົດລະ. ນ້ໍ້ຕາແຫ່ງຄວາມຕ່ືນເຕ້ັນດ່ີໃຈໄຫລຍ້ອຍອາບ ແກ້ມອາລັກເຊ, ເຂົ້າແມ່ນໄປທາງທິດຕາເວັນອອກ,ບ່ອນ ນັ້ນຫ່ີນທາງຫ້ັກລ້ຽວໄປທິດກ່ົງກັນຂ້ຶ້ນກັບສຽງປືນ. ຢູ່ ເບ້ືອງ ໜ້າເຂົ້າເປ່ັນທ່ົ່ງກ້ວ້າງເຕັ່ມໄປດ້ວຍຫ່ີມະຂາວຈ່ານພ່ານແມ່ນ ຈາກຫ່ີນເອງທ່ີ່ສຽງສັນຍານໄດ້ດັ່ງມາ ແລະ ແມ່ນຫ່ີນເອງ ທ່ີ ຮ່ອຍຕ່ີມເລ່ີກໆຂອງກອງຫລອມຕຸ່ມຫ່ີມະເປ່ັນແລ່ວຍ່າງ ເຮ່ັດ ໄປໃສ່. ພວກກອງຫລອມຕ້ອງຢູ່ບ່ອນໃດ ບ່ອນໜ່ຶ່ງແຖ ນ້ັ່ນ ແທ້ໆ ວ່ ພວກວ່ິລະຊ່ືນແຫ່ງພ່ົ້ງໄພ.

ເຂົ້າຈ່ືມນຸມໆອ່ີກວ່ : ບໍ່ເປ່ັນຫຍ້ັ ບໍ່ເປ່ັນຫຍ້ັ ສະຫ້ ຍ

ເອີ ທຸກຢ່າງຈະຮຽບຮ້ອຍ. ເວົ້າແລ້ວກໍສັກ ຄ້ອມ ເທົ້າລົງໃສ່ຫີມະ ເຫນັກໆໃສ່ໃຫ້ນ້ຳຫນັກຕົ້ມຕົ້ວທັ້ງ ຫມົດ ເຕັກລົງຕາມຄ້ອມ ແລ້ວກໍຖືກແຄ່ງຖືກຂາຈາກກອງຫີມະ ດ້ວຍ ຄວາມຍາກລຳບາກແຕ່ເດັດດ່ຽວ. ເຂົ້າຫລົກຈາກຫົ້ມ ທາງ ເບັດໜ້າໃສ່ທ່ຽງຫີມະຂາວເປ່ອ.

๑๐.

ມັ້ມ ເຂົ້າຢ່າງໄປຕາມຫີມະ ບໍ່ທັ້ມໄດ້ຮອດຮ້ອຍ ຫ້າສິບ ກ້າວຊ້ຳ ເລີຍຢຸດສະງັກເພາະຄ່ຳມົດ. ອົກເທື່ອໜຶ່ງ, ເຂົ້າ ເກັບກ່ຽໄມ້ແຫ້ງມາສຸມໃສ່ຕໍ່ໄມ້ໂດກ, ຈົກເອົາກັບຂົ໊ດໄຟອອກ ມາຂົ໊ດໜຶ່ງ ເພື່ອຂົ໊ດອົກເທື່ອທີ່ສອງ ແລ້ວກໍເຢັ້ນສັ້ນຫຼັ້ງວາບ. ກັບໄຟໜົ໊ດນ້ຳມັ້ນເສັຍແລ້ວ. ເຂົ້າສັ່ນຍອກໆ ແລະເປົ່າເພື່ອ ເອົ້າອາຍນ້ຳມັ້ນທີ່ຫລົ້ງເຫລືອຢູ່ ແຕ່ກໍ່ບໍ່ໄດ້ຜົ໊ນ. ຄ່ຳມົດ ເຂົ້າ ມາຊັກໃຊ້, ແສ່ງທີ່ມາບແມບອອກຈາກກັບໄຟໄລ່ຄວາມມົດທີ່ທ ຫຸ້ມໃບໜ້າເຂົ້າອອກວາບໜຶ່ງ. ຫີມກັບໄຟຫລ້ຽໄປໂດຍທີ່ໄຟ ບໍ່ຕົດຊ້ຳ. ເຂົ້າງົ໊ມທາວ ຄາມໄປຮອດພຸ່ມແປກນ້ອຍ ແລ້ວນັ່ງ ເອົ້າແຂມກອດຫົວເຂົ່ຳ ເອົ້າຄາງໜຸບໃສ່, ຢູ່ໃນທ່ານ ັ້ ບໍ່ ເໜັ່ງບໍ່ຕົ່ງ ວ່ຽງຫູຟັ່ງສຽງຕ່າງໆ ຕາມພົ່ງໄພ ດ້ວຍຄວາມ ລະມັດລະວັ່ງ, ບາງ໑໑ນ້ັ້ນ ອາລັກເຊ ອົ ອາດຈະຈົ໊ມຢູ່ໃນ ຄວາມຕ່ຳຄ້ອຍຜິດຫວັ່ງ ແຕ່ທ່ານກາງປ່າໄມ້ອັນງຽບສະຫງັດ, ສຽງປົ໊ນໃຫຍກໍດັ່ງມາຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງ ຈົນເຂົ້າສາມາດໃຈ້ແຍກ ໄດ້ລະຫ່ວ່າງສຽງດັ່ງຫ້ອມໆຕອນຍິ່ງອອກໄປ ແລະສຽງ ດັ່ງ

ຫນວກຫູ ຕອນຕົກລົງຈຸດຕາມພົ້ນ. ມ້ ເຊົ້ານາ ເຂົ້າຕົ້ນ ດ້ວຍຄວາມຮູ້ສຶກສັບສົນ ມີທັ້ງຄວາມກະວົນກະວາຍແລະຫ່ວນ ເຫົ່ງ ເຂົ້າຖາມຕົນເອງວ່າ: "ເກີດຫຍັ້ງຂົ້ນ? ບໍ່ແມ່ນ ຝັນ ຮ້າຍຫວະ?" ເຂົ້າຄິດພໍ້ກັບຂຶ້ດໄຟຂົ້ນມາທັນໃດ. ແຕ່ບັດ ນ້ ດວງຕາເວັນໄດ້ໃຫ້ຄວາມອົບອຸ່ນແກ່ເຂົ້າ ແລະທຸກຢ່າງ ອ້ອມ ຕົວລ້ວນແຕ່ສະຫວ່າງສະໄຫວ ເຊັ່ນຫົມະອ່ອນຍອບຍາບ, ລຳ ໄມ້ພ້ອມກັບຫນາມແຫນງເປັນຊຸບລົບ. ບັນຫາກັບໄຟໃຊ້ ຖ ບໍ່ ໄດ້ ບໍ່ ເປັນ ເລ ອ ງ ຫນັກໃຈເຂົ້າອີກຕໍ່ໄປ, ແຕ່ວ່າຍັ ງ ມີ ເລ ອ ງ ເຕັກ ກ ວ ້ ນ ັ ມ ຄ ະ ນ ະ ທ ີ ຢ ຽ ດ ມ ີ ໃ ຫ ້ ເ ຊ ົ ້ າ ມ ຶ ນ ຊ ົ ້ ນ ເ ຂ ົ ້ ້ ກ ວ ່ ້ ນ ຕ ົ ນ ເ ອ ງ ບ ໍ ່ ສ າ ມ າ ດ ລ ຸ ກ ຂ ຶ ້ ນ ຢ ືນ ໄ ດ ້ ເ ລ ີ ຍ . ເ ຂ ົ ້ ້ ພ ະ ຍ າ ຍ າ ມ ຫ ລ າ ຍ ເ ທ ື ່ ອ ຫ ລ າ ຍ ທ ີ ແ ຕ ່ ບ ໍ ່ ສ ໍ ້ ເ ລ ັ ດ ຈ ຶ ນ ວ ່ ້ ໄ ມ ້ ຄ ົ ນ ຫ ັ ກ ທ ່ ວ ງ ຕ ົ ວ ເ ຂ ົ ້ ້ ລ ົ ມ ອ າ ບ ພ າ ບ ລ ົ ງ ພ ຶ ນ ປ າ ມ ໄ ທ ່ ປ ່ າ ມ . ເ ຂ ົ ້ ້ ປ ຶ ນ ຂ ຶ ້ ນ ມ ອ ນ ຫ ວ ່ ້ ງ ເ ພ ື ່ ອ ໃ ຫ ້ ຕ ົ ນ ມ ີ ເ ຄ ື ່ ອ ນ ເ ຫ ນ ັ ງ ໄ ດ ້ ສ ະ ດ ວ ກ ແ ລ ະ ແ ນ ມ ຜ ່ ້ ນ ກ ົ ງ ໄ ມ ້ ທ ີ ່ ເ ຕ ັ ມ ແ ຕ ່ ຫ ນ າ ມ ເ ປ ັ ນ ຊ ຸ ບ ລ ົ ບ ເ ບ ິ ່ ງ ໄ ປ ຍ ັ ງ ຝ ່ ້ າ ສ ີ ຄ າ ມ ສ ຸ ດ ສ າ ຍ ຕ າ ຫ ນ ົ ວ ຂ ເ ຝ ື ່ ອ ໄ ຫ ລ ເ ປ ັ ນ ຍ ອ ງ ໄ ປ ໄ ວ ໆ ກ ້ ອ ນ ເ ຝ ື ່ ອ ເ ຫ ົ ່ ້ ້ ນ ມ ີ ແ ຂ ບ ເ ປ ັ ນ ສ ີ ເ ຫ ລ ື ອ ງ ຄ ົ ຄ ໍ ່ . ຮ ່ ້ າ ງ ກ າ ຍ ຂ ອ ງ ເ ຂ ົ ້ ້ ກ ັ ບ ມ ີ ຊ ີ ວ ິ ດ ຊ ຸ ວ ່ ້ ້ ນ ແ ຕ ່ ແ ລ ່ ວ ຂ າ ຍ ັ ງ ບ ໍ ່ ສ າ ມ າ ດ ຢ ຶ ນ ຈ ັ ງ ໄ ດ ້ ເ ຫ ື ່ ອ . ເ ຂ ົ ້ ້ ພ ະ ຍ າ ຍ າ ມ ລ ຸ ກ ຂ ຶ ້ ນ ອ ີ ກ ແ ຕ ່ ບ ໍ ່ ສ ຳ ເ ລ ັ ດ ຈ ຶ ນ ວ ່ ້ ໄ ມ ້ ລ ົ ມ ທ ັ ກ ທ ່ ວ ງ ຕ ົ ວ ເ ຂ ົ ້ ້ ລ ົ ມ ອ າ ບ ພ າ ບ ລ ົ ງ ພ ຶ ນ ປ າ ມ ໄ ທ ່ ປ ່ າ ມ . ເ ຂ ົ ້ ້ ປ ຶ ນ ຂ ຶ ້ ນ ມ ອ ນ ຫ ວ ່ ້ ງ ເ ພ ື ່ ອ ໃ ຫ ້ ຕ ົ ນ ມ ີ ເ ຄ ື ່ ອ ນ ເ ຫ ນ ັ ງ ໄ ດ ້ ສ ະ ດ ວ ກ ແ ລ ະ ແ ນ ມ ຜ ່ ້ ນ ກ ົ ງ ໄ ມ ້ ທ ີ ່ ເ ຕ ັ ມ ແ ຕ ່ ຫ ນ າ ມ ເ ປ ັ ນ ຊ ຸ ບ ລ ົ ບ ເ ບ ິ ່ ງ ໄ ປ ຍ ັ ງ ຝ ່ ້ າ ສ ີ ຄ າ ມ ສ ຸ ດ ສ າ ຍ ຕ າ ຫ ນ ົ ວ ຂ ເ ຝ ື ່ ອ ໄ ຫ ລ ເ ປ ັ ນ ຍ ອ ງ ໄ ປ ໄ ວ ໆ ກ ້ ອ ນ ເ ຝ ື ່ ອ ເ ຫ ົ ່ ້ ້ ນ ມ ີ ແ ຂ ບ ເ ປ ັ ນ ສ ີ ເ ຫ ລ ື ອ ງ ຄ ົ ຄ ໍ ່ . ຮ ່ ້ າ ງ ກ າ ຍ ຂ ອ ງ ເ ຂ ົ ້ ້ ກ ັ ບ ມ ີ ຊ ີ ວ ິ ດ ຊ ຸ ວ ່ ້ ້ ນ ແ ຕ ່ ແ ລ ່ ວ ຂ າ ຍ ັ ງ ບ ໍ ່ ສ າ

ສູນໄປໃຕ້ປ່າແປກແຫ່ງນັ້ນບໍ ? ແລະຈະບໍ່ມີບຸກຄົນໃດໆ ມາພົບ
ພໍເຂົ້າ ແລະຝັງກະດູກອັນຫລ້ອນແກກແຊກຂອງເຂົ້າ ຍ້ອນຖືກ
ສັດຕ່າງໆແທ້ນລັນເລີຍບໍ ? ເຂົ້ານອນຢູ່ກັບພື້ນດິນຍ້ອນ ອົດ
ເມື່ອຍຢ່າງບໍ່ມີທາງຈະລຸກຂຶ້ນຢືນໄດ້ ແຕ່ວ່າຊ້ຳໄດ້ຍິນສຽງປືນ
ໃຫຍ່ມາແຕ່ໄກໆ, ມີການສູ້ຮົບກັນຢູ່ພູ້ນແຫລະ ຈັ່ງໃດໜູ່ກອງ
ຂອງເຂົ້າຕ້ອງຢູ່ແຖວນັ້ນ. ເຂົ້າບໍ່ມີທ້ອມີແຮງເຫລືອອີກແດ່
ບໍ ພໍທີ່ຈະເອົາຊະນະໄລຍະທາງແປດ ຫລືເກົ້າກິໂລແມັດ ສຸດ
ທ້າຍນັ້ ?

ສຽງປືນໃຫຍ່ດັ່ງດູດເຂົ້າ, ມັນເຮັດໃຫ້ເຂົ້າມີຄວາມ ກ້າ
ຫານ ແລະຮຽກຮ້ອງເອົາເຂົ້າໄປຢ່າງຮີບດ່ວນ ເຂົ້າຕອບສະ
ໜອງຕາມຄວາມຮຽກຮ້ອງນັ້ ແລ້ວຄານສ້ວາຄືສັດມຸ່ງໜ້າໄປ
ທາງຕາເວັນອອກ. ສຽງການສູ້ຮົບທີ່ດັ່ງມາແຕ່ໄກໆນັ້ນໄດ້ຄອບ
ງຳຈິດໃຈເຂົ້າຈົ່ງຄານລືລົ ໄປຕາມຍະຖາກຳ ແລະ ຮູ້ວ່າ
ເຄື່ອນໄປແບບນີ້ຕາມປ່າດົງງ່າຍກ່ວາວິທີສັກຄ້ອມເທົ້າ ແຄ່ງ
ຂາກໍ່ບໍ່ເຈັບປວດທໍລະມານຫລາຍປານໃດ. ຄານກົ່ງໂກະ ຄື
ສັດນັ້ ເຂົ້າສາມາດໄປໄດ້ໄວຫລາຍ. ອີກເທື່ອໜຶ່ງເຂົ້າຮູ້ສຶກ
ວ່າຄວາມອຸ່ມອຸ່ນດີໃຈໄດ້ຈ່ຳແໜ້ນລັບໜ້າເອິກແລະໄປຈຸກຢູ່ຄໍ
ຫອຍເຂົ້າຈົ່ງເວົ້າອອກມາແຮງໆ, ບໍ່ແມ່ນເວົ້າກັບຕົນເອງແຕ
ເວົ້າເພື່ອໃຫ້ຄົນອື່ນໆທີ່ເສຍຂວັນ ແລະບໍ່ເຊື່ອໜັ້ນໃນ ການ
ຄານລືລົ ໄປນັ້ນວ່າຈະມີຄວາມສຳເລັດໃຫ້ເຫັນແຈ້ງເຖິງຜົນ
ສຳເລັດດັ່ງກ່າວ.

"ບໍ່ເປັນຫຍັງ - ສ່ຽວຮັກ,ບາດນີ້ທຸກຢ່າງຈະຮຽບຮ້ອຍ!"

ຄ້ວງໜ່ວງທ່ຽງຜັກ ເຂົ້າເອົາມັ້ນກະດ້າງຈຸກເຂົ້າ ຂ້ແຮ້ ເພ່ອໃຫ້ອົບອຸ່ນ. ແລ້ວຄາມໄປຫາຕົ້ນແປກນ້ອຍ, ແກະ ເອົ້າ ເປ່ອກແຫ້ງໆເປັ້ນສ່ີຫລ່ຽມຫລາຍປ່ຽງ, ຕ່ໄປກໍ ລອກ ເອົ້າ ເປ່ອກ່ຂາວໆຂອງຕົ້ນບູໂລປ່ຽງຍາວໆຈົນເລ້ມ່ີຫັກ. ເຂົ້າຈົກ ເອົ້າເສ້ກ້ຳຕ່ອນໜ່ວງຈາກເກ່ບ່ີດມ່ານຮ່ໍ ເອົ້າເປ່ອກແປກ ສ່ີຫລ່ຽມແປະໃສ່ໄວ້ ແລ້ວພັນດ້ວຍໃບເປ່ອກໄມ້ກັບຜ້າ ພັນ ບາດ, ເຮ້ດແບບໝ່ໍ້ອວ່ານ່ໍ້ໝ່ເໝ່ອຮອງຂະ່ໍ້ດໜ່ວງກ້ວ່ານ່ໍ້ວ່ານ ສະດວກສະບາຍຮອງໄວ້. ມ່ໍ້ຊ່ໍ້ຍ ມ້ັ ຮ່ໍ ບ່ໍ້ ຕ່ໍ້ ກ ບ່ໍ້ ແມ່ ປ່ານ ໃດ ເພາະຕ້ອງໃຊ້ແຂ້ວ ມ້ັ ດ, ແຕ່ ຢ່ານ ໃດ ກໍ ຕ່ານ ມ່ໍ້ ກ ້ານ ສ ອ ງ ເ ບ ່ ອ ງ ກໍ ຖ ກ ້ ຫ ້ ຸ ມ ແ ລ ະ ເ ອ ົ ້ າ ກ ໍ ຄ ານ ສ ິ ບ ຕ ່ ໄ ປ ແ ລ ະ ຮ ູ ້ ສ ຶ ກ ວ ່ ່ ໄ ປ ໄ ດ ້ ສ ະ ດ ວ ກ ສ ະ ບ ານ ດ ີ . ເ ວ ລ ານ ຸ ດ ເ ຫ ່ ອ ຕ ່ ມ ່ ານ ເ ຂ ົ ້ ່ ເ ລ ່ ຍ ເ ອ ົ ້ ່ ເ ປ ່ ອ ກ ໄ ມ ້ ມ ັ ດ ຕ ິ ດ ໃ ສ ່ ຫ ່ ອ ເ ຂ ່ ້ ່ ຕ ່ ມ ອ ີ ກ . ຮ ອ ດ ຕ ອ ນ ທ ່ ຽ ງ ຍ ານ ທ ່ ີ ຕ ່ ານ ເ ວ ັ ນ ຮ ້ ອ ນ ອ ົ ບ ເ ອ ົ ້ ່ ອ ານ ເ ລ ັ ກ ເ ຊ ອ ິ ເ ຄ ່ ອ ນ ໄ ປ ບ ່ ໍ ໜ ້ ອ ຍ " ກ ້ ານ " ເ ລ ່ ຍ ດ ້ ວ ຍ ມ ່ ໍ ້ ສ ອ ງ ເ ບ ່ ອ ງ . ຈ ະ ແ ມ ່ ນ ້ ອ ນ ເ ຂ ົ ້ ່ ຫ ຍ ັ ບ ມ ່ ໍ ້ ເ ຂ ົ ້ ່ ໄ ປ ເ ລ ່ ອ ຍ ໆ ຫ ລ ່ ໍ ້ ແ ມ ່ ນ ້ ອ ນ ເ ກ ່ ດ ມ ານ ຍ ່ ານ ອ ່ ານ ລ ້ ມ ທ ່ ານ ປ ະ ສ ານ ຫ ູ ຫ ລ ່ ໍ ້ ແ ມ ່ ນ ອ ໃ ດ ສ ຽ ງ ປ ່ ໍ ້ ນ ໃ ຫ ຍ ່ ປ ະ ກ ່ ດ ວ ່ ່ ານ ດ ັ ງ ແ ຮ ງ ້ ອ ມ ແ ຮ ງ ້ ອ ມ . ອ ານ ານ ກ ໍ ້ ຮ ້ ອ ນ ຈ ົ ນ ເ ຂ ົ ້ ່ ຕ ້ ອ ງ ຮ ູ ດ ຊ ່ ໍ ້ ບ ເ ຄ ອ ງ ນ ຸ ່ ງ ແ ລ ້ ວ ຖ ອ ດ ອ ອ ກ .

ເ ຂ ົ ້ ່ ຄ ານ ໄ ປ ຮ ອ ດ ກ ານ ງ ່ ໍ ້ ງ ນ ້ ອ ຍ ບ ່ ອ ນ ທ ່ ໍ ້ ກ ້ ອ ນ ດ ິ ນ ສ ່ ໍ ້ ຂ ຽ ວ ໆ ພ ່ ໍ ້ ນ ້ ອ ນ ມ ານ ຈ ານ ກ ໃ ຕ ້ ທ ່ ໍ ້ ມ ະ ແ ລ ະ ພ ່ ໍ ້ ບ ຂ ອ ງ ດ ່ ໍ ້ ຢ ່ ໍ ້ ກ ້ ອ ງ ໄ ຂ ທ ່ ໍ ້ ມ ສ ່ ໍ ້ ຂ ຽ ວ ໆ ມ ່ ໍ ້ ງ ່ ານ ໄ ມ ້ ນ ້ ອ ຍ ໆ ແ ຫ ລ ມ ໆ ໃ ບ ສ ້ ອ ຍ ແ ລ ະ ເ ຫ ລ ່ ໍ ້ ອ ມ , ຕ ານ ອ ່ ານ ໃ ບ ທ ່ ໍ ້ ຢ ອ ງ ຢ ່ ູ ເ ທ ິ ງ ກ ້ ອ ນ ດ ິ ນ ມ ່ ໍ ້ ທ ານ ກ ສ ່ ໍ ້ ແ ດ ງ ຊ ່ ໍ ້ ຳ ຕ ່ ໍ ້ ງ ເ ຕ ້ ມ ໄ ປ ດ ້ ວ ຍ ນ ່ ໍ ້ ້ ສ ້ ມ ໆ ຫ ວ ານ ໆ . ເ ຂ ົ ້ ່ ກ ້ ່ ມ ລ ິ ງ ໃ ສ ່ ກ ອ ງ ໄ ຂ ທ ່ ໍ ້ ມ ່ ໍ ້ ເ ປ ້ ່ ນ ອ ົ ່ ມ

ຫຍຸກຫຍຸຍ ແລະອົບອຸ່ນ ເອົາລົມເລຍກົ້ນຫມາກແອແຮມ ຊ່ວ ກະຈາຍກົ້ນສົ້ດຊຸ່ມ ແລະອຸ່ນເຢັ້ນ. ມັນເປັນອາຫານແມວ ທຳ ອິດທີ່ເອົາໄດ້ກົ້ນລົງທ້ອງ ຫລັງຈາກຂາດມາຫລາຍວັ້ນ ແລ້ວ, ລົດຊາດຂອງມັນບາງເທື່ອກໍ່ອ່ອນນວນ ແລະສົ້ມໆ ເຮັດໃຫ້ກະ ເພາະອາຫານຂອງເອົາປັ້ນ. ເຖິງຢ່າງໃດເອົາກໍ່ຍອມ ໃຫ້ ຄວາມເຈັບໆປວດໆເຫລົ່ານີ້ຫຼຸດລົງເຊົ່າໄປດອກ, ເອົາເລື່ອ ຈາກບ່ອນນັ້ໄປບ່ອນຫນ້າໃຊ້ສົບແລະລົມຄົ້ນລົ້ມກົ້ນຫມາກໄມ້ ທີ່ມີນ້ຳຫວານໆຫອມໆ ຕາມກ້ອນດິນຈົ້ມກ້ຽງໄປຫລາຍກ້ອນ. ເອົາບ່ຮູ້ສຶກຫນາວຈັກຫນ່ອຍ ແມ່ນວ່ານ້ຳຫາກໍ່ເປ່ຍແລະເກັບ ອົ້ນສັດກໍ່ປ່ຽກຊຸ່ມ, ບ່ຮູ້ສຶກເຈັບສ່ຽບທີ່ແຂ້ງຂາ, ບ່ຮູ້ສຶກອົດເມ່ຍ. ເອົາບ່ຮູ້ສຶກຫຍັງຫມົດ ນອກຈາກລົດຊາດຝາດໆສົ້ມໆທ້ວ ຢູ່ ເຕັ້ມປາກ ແລະນອກຈາກຄວາມອົ້ມເຕັ້ມຂອງກະເພາະ ອາ ຫານ. ເອົາຮາກພຸ່ງອອກມາ ແລະບ່ເວັ້ນທີ່ຈະໄດ້ ລົດຊາດ ຫມາກແອແຮມອີກ. ເອົາແກ້ຜ້າພັນອອກຈາກມ ແລ້ວເອົາ ຫມາກໄມ້ຍັດໃສ່ກະປອງ ໃສ່ຫມວກເຫລັກທີ່ຕົດຢູ່ແອວແລະສົບ ຕໍ່ເດ້ນທາງໂດຍຄາມສີ່ຂາໄປ, ພ້ອມດຽວັ້ນກໍ່ຕໍ່ສູ້ຍຸດັ້ນກັບອາ ການວ່ອງນອນເປັນວົກໆແວ້ນໆ. ຕົກກາງດ້ນມາ ເອົາໄປພັກ ຢູ່ກ້ອງຕ້ນແປກໃຫຍ່, ເມ່ອົ້ນຫມາກໄມ້ ແລະແຫ້ນົ້ນເປ່ອກ ແປກພ້ອມກັບຫມາກຂອງມັນແລ້ວ ເອົາກໍ່ລົ້ມຕ໊ວນອນເປັນຫຼັບໆ ຕ້ນໆ. ເອົາຮູ້ສຶກວ່ານ້ໃຜຜູ້ຫນ້ງເລາະລຽບເຂ້ົ້ມາຕາມເງົ້າ ມ ຢ່າງນ້ດົ້ນຫລາຍເທ່ອຫລາຍທ ເອົາຈ້ງນ້ຕ້ອ ງຽງຫູ ຟ້ງ ຟ້ງຢູ່ຈ້ງຮ້ົ້ມຈ້ົ້ມຮ້ົ້ສຶກໄດ້ົ້ນສຽງເປັນອ້ົ້ອ. ເອົາ ຈ້ົ້ກ

ເອົາ ຂ່ມ ສ້ມ ກຽມ ໄວ້ ມີ ຄຢູ່ ບ່ ເຫນ ງ ບ່ ຕ ງ ປາມ ວ່າ ກ ອມ ຫ ມ, ພຽ ງ ແຕ່ ສຽ ງ ເບ ງ ໆ ເຊ ມ ຫ ມ ຈ ກ ແປ ກ ຫ ລ ມ ສຽ ງ ນ ້ ຫ ມ ອ ກ ກ ້ ຈ ມ ແ ຕ ກ ຫ ລ ສຽ ງ ນ ້ ໄ ຫ ລ ເ ຊ ະ ຢູ່ ກ ້ ອ ງ ແ ຜ ມ ນ ້ ກ ້ ຈ ມ ກ ເ ຮ ັ ດ ໃ ຫ ້ ເ ອ ົ ່ ຕ ມ ຢ ບ ໆ. ເ ຖ ງ ຕ ອ ມ ເ ຊ ຳ ເ ອ ົ ່ ຈ ງ ມ ອ ມ ຫ ລ ບ ປ ງ ປ ມ ຕ ຍ. ເ ມ ່ ອ ສ ວ ຍ ມ ເ ອ ົ ່ ພ ບ ວ ່ ເ ຢ ່ ອ ມ ຕ ້ ມ ໄ ມ ້ ທ ່ ເ ອ ົ ່ ພ ກ ມ ອ ມ ມ ້ ມ ຮ ອ ຍ ຕ ມ ເ ປ ມ ສ ມ ໆ ຂ ອ ງ ຫ ມ ຈ ອ ກ ກ ບ ຮ ອ ຍ ທ ງ ຂ ອ ງ ມ ນ ທ ່ ລ ກ ເ ປ ມ ຄ ອ ງ ໄ ປ ຕ ມ ຫ ນ ້ ຳ ຫ ມ ະ. ມ ນ ແ ມ ່ ນ ສ ດ ໂ ຕ ມ ້ ແ ຫ ລ ະ ທ ່ ເ ຮ ັ ດ ໃ ຫ ້ ເ ອ ົ ່ ມ ອ ມ ເ ປ ມ ຫ ລ ບ ໆ ຕ ່ ມ ໆ. ສ ງ ເ ກ ດ ຕ ມ ຮ ອ ຍ ເ ຫ ລ ່ ມ ້ ເ ຫ ັ ນ ວ ່ ຫ ມ ໂ ຕ ມ ້ ກ ຽ ວ ໄ ປ ວ ມ ມ ຢ ່ ອ ມ ຕ ້ ມ ໄ ມ ້ ແ ລ ະ ບ ລ ເ ວ ນ ໃ ກ ້ ໆ ມ ນ ທ ງ ນ ່ ງ ທ ງ ຍ ່ ຳ ງ ສ ະ ລ ບ ກ ນ ໄ ປ. ຄ ວ ມ ຄ ດ ແ ບ ບ ບ ່ ເ ປ ມ ມ ງ ຄ ມ ແ ວ ບ ເ ຂ ້ ມ ຳ ໃ ນ ຫ ້ ອ ງ ສ ຳ ນ ກ ຂ ອ ງ ເ ອ ົ ່ ຳ ຕ ມ ປ ກ ກ ະ ຕ ິ ແ ລ ້ ວ ພ ວ ກ ນ ຍ ພ ມ ນ ກ ເ ອ ົ ່ ຳ ກ ນ ວ ່ ຳ ຫ ມ ຳ ຈ ອ ກ ຈ ອ ມ ຂ ຫ ກ ນ ສ ງ ຫ ອ ມ ຄ ວ ມ ຕ ຍ ແ ລ ະ ມ ນ ກ ຈ ະ ຕ ິ ດ ຕ ມ ຮ ອ ຍ ຕ ມ ຜ ູ ້ ທ ມ ນ ຈ ອ ບ ຄ ວ ຍ ກ ນ ໄ ປ. ຈ ງ ຊ ມ ບ ່ ແ ມ ່ ນ ຄ ວ ມ ສ ງ ຫ ອ ມ ອ ນ ນ ້ ບ ່ ມ ຳ ເ ອ ົ ່ ຳ ຫ ມ ຳ ຈ ອ ກ ຂ ້ ໂ ຍ ໂ ຕ ມ ້ ຕ ດ ຕ ມ ເ ອ ົ ່ ຳ ມ ຳ ?

"ອ ກ ໂ ້ ຍ ! ຢ ່ ຳ ງ ເ ທ ະ ທ ກ ຢ ່ ຳ ງ ຈ ະ ຮ ຽ ບ ຮ ້ ອ ຍ ເ ອ ງ" ເ ອ ົ ່ ຳ ເ ອ ົ ່ ຳ ກ ບ ຕ ມ ເ ອ ງ ເ ພ ່ ອ ໃ ຫ ້ ມ ຄ ວ ມ ກ ້ ຳ ຫ ຳ ນ ແ ລ ້ ວ ກ ຳ ສ ບ ຕ ່ ຳ ຄ ນ ຄ ນ ລ ເ ລ ່ ອ ໄ ປ ເ ລ ່ ອ ຍ ເ ພ ່ ອ ຫ ລ ກ ຫ ່ ຳ ງ ຈ ຳ ກ ບ ່ ອ ມ ມ ້ ໄ ວ ໆ.

ມ ້ ມ ມ ເ ອ ົ ່ ຳ ມ ້ ໂ ຊ ກ ດ ອ ກ ແ ມ ວ ຫ ມ ້ ງ ຄ ່ ຳ ເ ອ ົ ່ ຳ ພ ້ ໃ ບ ໄ ມ ້ ແ ຫ ້ ງ ເ ປ ມ ກ ້ ອ ມ ອ ຸ ມ ລ ມ ຢ ່ ຳ ງ ປ ະ ຫ ລ ກ ຢ ູ ່ ໃ ນ ພ ມ ໄ ມ ້ ບ ່ ອ ມ ທ ່ ເ ອ ົ ່ ຳ ໄ ຄ ້ ເ ກ ບ ຫ ມ ຳ ກ ໄ ມ ້ ສ ຄ ນ ກ ນ ຈ ມ ແ ກ ້ ມ ເ ປ ້ ຳ ຫ ້ ມ. ເ ອ ົ ່ ຳ ເ ອ ົ ່ ຳ ມ ້ ຈ ບ ເ ບ ່ ງ ປ ະ ກ ດ ອ ່ ຳ ກ ້ ອ ມ ອ ຸ ມ ລ ມ ້ ມ ນ ສ ຫ ນ ກ ໆ ແ ລ ະ ບ ້ ຍ ອ ຍ ບ ່ ເ ຜ ເ ອ ົ ່ ຳ ຈ ່ ງ

ແກະໃບໄມ້ອອກເທື່ອລະນ້ອຍຈົນຫມາມແຫລມໆທີ່ສຽບໃບໄມ້ ຢູ່ນັ້ນປັກມີເຂົ້າເລືອດອອກ. ປັດໂທ້ ! ເຫັ້ນແກ່ໂຕນັກ ໃຫຍ່, ນັ້ນມາລ້ຢູ່ໃນພຸ່ມໄມ້ ເພື່ອຈຳສົ້ນຍາມຫມາວໂດຍເອົາໃບ ໄມ້ແຫ້ງຫຸ້້ມຕົນເອງ. ອາເລັກເຊອ ຕົນຕັ້ນດ້ໃຈນັກໃຫຍ່. ນັບແຕ່ເລ້ມຕົນເດ້ນທາງອ້ບາດ ເຂົ້ານ້ກຝັນຫາຄ້ອາເອົ້ານ້ກຫລ້ສັດ ໃດຫນ້ຶ່ງກ້ນເປັນອາຫານ້ຕ້ງຫລາຍໆເທ້ອ ເຂົ້າຈັບປ້ນ ແມໃສ່ ນ້ກແຕ້ມປູນ້ກຂຽວຫລ້ກກະຕ່າຍປ່າແຕ່ວ່າພຸກເທ້ອເຂົ້າກ້ມານ້ກ ກ້ນແຫນ້ງໄດ້ລະງັບໄວ້ບ້ຍ້ງ ທ້ງນ້ເພາະຍ້ງເຫລ້ອລູກປ້ນ ແຕ່ ສາມນັດ, ສອງນັດສຳລັບສັດຕູ ແລະອ້ກນັດຫນ້ຶ່ງສຳລັບ ເຂົ້າ ເອງເວລາຈຳເປັນ. ເປັນອັນວ່າເຂົ້າຈ້ຍອມຂັດປ້ນ ໄວ້ ເຫ້ອນເດ້ນ ເພາະບ້ມ້ສັດທ້ຈະສ່ຽງຍ້ງປ້ງໆອອກໄປ.

ມາບັດນ້ ຢູ່ບ້ຢູ່ຕ່ອມອຸ້ມໄດ້ຕົກປົກນ່າໃສ່ນ້ເຂົ້າ. ບ້ເສ້ຍ ເວລາທ້ຈະຄົດຊ້ຳວ່າໂຕເຫັ້ນນັ້ນຖ້ກນ້ວ່າເປັນສັດຫ້ານ ອະ ເຫ້ຍ້ງ, ເຂົ້າແກະເອົ້ານັ້ນອອກຈາກຫ້ໃບໄມ້ຢ່າງໄວວາ , ນັ້ນບ້ຊ້ວ່າດ້ຮ້ເມ້ອຄ້ງເທ້ອ ຍ້ງຄ້ງປ້ອມໂຕອຸ້້ມລຸ້້ມຢູ່ເບ້ງຄ ໃນ ຫນ່າກ່ຖ້ວທ້ນ້ຫນາມເປັນຊ້ງບລ້ງ. ອາເລັກເຊອ ໃຊ້ພ້າຝັນ ບາດຫນ້ຶ່ງ ຕ້ຽແລ້ວຈ້ດການແລ່ທ້ອ້ງເຫລ້ອ້ງໆແລ້ວລອກຫນ້ງ ຫນ້ນແຫລມໆຕ້ດອອກ. ຕ່ນ້ງເຂົ້ານ້ກ້ຖ້ວ ແລະແຫ້ນ້ກ ຢ່າງ ຈ້ດ. ເຂົ້າຄ້ຽວເຂົ້ານ້ຍ້ຳ້ກ ນຸ້້ມອຸ້ມໆທ້ຕ້ດກ້ບກະດ້ກ ຢ່າງ ແຊບ້ວ້ກ ນ້ກ ຫ້ກ ບາດ ດ ຽ ວ ບ່ ້ ມ ້ ຫ ້ ຍ ້ ງ ເ ຫ ລ ້ ອ ຫ ຍ ້ ຳ ້ ກ ນ ້ ກ ຮ ອ ດ ກ ະ ດ ູ ກ ເລ ັ ກ ກ ະ ດ ູ ກ ນ ້ ອ ຍ ແ ລ ້ ອ ຈ ່ ງ ນ ່ າ ໄ ດ ້ ກ ນ ້ ດ ່ ງ ໆ ຮ ້ ມ ໆ ຢ ູ ່ ໃ ນ ປ ່ ງ ກ . ເ ຖ ່ ງ ຊ ຸ ເ ປ ັ ນ ກ ້ ນ ເ ມ ອ ໃ ດ ກ ໍ ຕ ່ ນ ເ ທ ່ ະ ໃ ນ ເ ມ ້ ອ ຂ ະ ນ ະ ນ ້ ເ ຂ ົ ່ ່ ່

ສ່ວ່າກະເພາະອາຫານຕ່ຽງເຕັມທ້ຽງໂຕເຂົ້າອິ່ມແຍ້ແລ້ ແລະສ
ຫນັກໆເພາະງ່ວງນອນ. ເຂົ້າຄ່ຽງເລັນກະດູກເລັກກະດູກນ້ອຍ
ຢູ່ທ້ຽງນອນຢຽດທ່ຽງຫ້ນະເພ່ອພັກຜ່ອນ ແລະຊຸ່ມຊຸ່ມກັບ ອາຍ
ອຸນ. ເຂົ້າອາດຈະຍ້ຽງນອນຫລັບຢູ່ຕໍ່ໄປຖ້າວ່າສຽງຫອນ ຂອງ
ຫມາຈອກຈາກພູ່ມໄມ້ບໍ່ເຮັດໃຫ້ເຂົ້າຊວາດຕື່ນ. ເຂົ້າງ່ຽງ ຫູ
ຟັງ ຄາວໜ່ຶງ ກໍສ້ຽງເກດໄດ້ຍິນສຽງລ້ວໆຂອງປ່ືນກົນ ດັ່ງມາ
ທ່ານກາງສຽງຕ້ຽງໆຂອງປ່ືນໃຫຍ່ທ່ີ່ໄດ້ຍິນບໍ່ຂາດໄລຍະ ຢູ່ດ້ານ
ຕາເວັນອອກ. ຄວາມອຶດເມ່ືອຍຂອງເຂົ້າຫາຍວັບໄປທັນທ່ີທັນ
ໃດ. ເຂົ້າລຸ່ມເລ່ືອງຫມາຈອກ ລຸ່ມກາມພັກຜ່ອນ ແລ້ວກໍ ຕ້ຽງ
ໜ້າອອກເດ່ີນທາງໂດຍຄ່ານເລ່ືກເຂ້ົ້າໄປໃນປ່າດ່ຽງພ້ຽ ໄພ,
ໄປໜ້າເລ້ືອຍໆ.

๑๑.

ຢູ່ຟາກບ້ຽງເບ້ືອງນ້ັນ ເຂົ້າພ້ໂຄກ ຊ່ຽມຮ້ວຍ້ັມ ຮ້ວມ້ົ່ກ
ແກ່ຫລາຍ ແລະເປ້ັນສ່ີໜ່ໍ່ມ ລ້ອມດ້ວຍງ່າໄມ້ ຊ່ຽມ້ັດຕ້ັດກ້ັນ
ດ້ວຍເປ້ືອກໄມ້ແລະປ່ານມ້ັດໃສ່ຫ້ັກທ່ີ່ຝ່ຽງລຽມໄປຕາມໜ້າດ້ິນ.

ລະຫ່ວ່າງກາງຮ້ວສອງແຖວ ມ່ີໜ້ົນທາງທ່ີ່ລ້ົນບໍ່ທອ່ງບ່ໍທຽວ
ແລ້ວ້ົ່ມຢູ່ກ້ອ່ງຫ້ນະ, ເປ້ັນອ້ັນວ່ານ່ີ້ເຮ້ອນ້ົ່ນຢູ່ບ່ໍ່ໃກ້ບ່ໍ່ໄກ ນ້ົ. ຫ້ົ່ວໃຈອາເລ້ັກເຊ້ົ່ ເຕ້ັນຕ້ົ່ກໆບາດແຮ່ງໆ. ໂອກາດທ່ີ່ຈະ ພ້
ພວກເຢຽລະມ້ັນນ້ັ້ນມ່ີໜ້ອ້ຍຫລາຍ ໃນທ່ີ່ເປ່ົ່າປ່ຽວທ່ວ່າງ ໄກ
ແບບ້ົ່ນ, ແລະຖ້າຫາກວ່ານ້ັ້ນ ອາເລ້ັກເຊ້ົ່ ກ໋ໍ່ຕ່ອ່ງພ້ົ່ນ
ຝ່າຍ້ົ່ນເອ່ງ້ົ່ນ້ັ້ນແລະບ່ໍ່ຕ່ອ່ງສ່ົ່ງໃສ່ເລ້ືອ່ານ້ັ້ນ ພວກເຂ້ົ່ານ້ັ້ນຈ່ານ້ະ

ບ່ຢ່ວຍເຫລືອຜູ້ບາດເຈັບຢ່າງເຕັມໃຈ ແລະພາໄປລົບລ້ ຢ່າງປອດໄພ. ເຂົ້າຮູ້ສຶກວ່າເຄາະເຂັ້ມໃກ້ຮຸຣອດບັ້ນສ້ຽງສຸດແລ້ວ ເຂົ້າຄາມລ້ເລືອໄປສຸດເຫ້ອສຸດແຮງ, ລ້ມລຸກລຸກຄານ, ໃບໜ້າຟຸບໃສ່ຫ້ມະ, ສະຫລົບສະໄຫລໄປ ແລ້ວກໍ່ຄາມຕ່ໍ່ຕ້ມ ອ້ກ ໄວໆເພ່ືອໃຫ້ເຖ້ງໂມນ ຊ້ງເຂົ້າອາດແມນເຫັນບ້ານຄ້ມ ແມນເຫັນຄວາມປອດໄພຢູ່ເບ້ອງໜ້າ. ເຂົ້າສຸມກໍ່ລ້ງທ້ງໜ້ົດ ທ້ເຫລືອຢູ່ ເພ່ືອໄປໃຫ້ຮອດ ໃຫ້ເຖ້ງບ່ອມ່ໜ້ົດມອ່ໄສ່ຢູ່ ໂດຍບ່ເຂ້ົາໃຈແຈ້ງເລ້ຍວ່າ ນອກຈາກຮ້ວຣາວ ແລະຮ່ອງຮອຍວ້ດຖຸບາງຢ່າງທ້ປະກ້ດເດ້ນ້ັ ສ້ ຢ້ອມຫ້ມະລະລາຍ ນ້ັ້ນ ແລ້ວ ບ່ມ້ີແມ່ອໃດສ່ສະແດງວ່ານ້ັ້ມ້ຜູ້ຄົນຢູ່ໃກ້ໆຫ້ນ້ັ ສ. ເຂົ້າຢ້ມ ຮອດຈອມໂມນ້ົ້ມໄດ້ ຫາຍໃຈເອ່ົ້າຮ້ດຮາດ ແລະສູບເອ້ົາອາ ກາດເປ້ນ້ງ່ໆ, ເງ້ຍຫ້ອ້ມ້ຕາແລ້ວກໍ່ຫລ້ບໄວ້ທ້ນໃດເພາະ ພາບທ້ປະກ້ດໃຫ້ເຫ້ນເປ້ນທ້ອະມາດໃຈ.

ບ່ເປ້ນທ້ສ້ງໄສເລ້ຍວ່າ ກ່ອນໜ້ານ້ັ ບ່ຄ້ນເລ້ຍ ບ້ານຄ້ມ ຢູ່ກ້ງປ່າແຫ່ງນ້ັ ສ້ງເກດໄດ້ໂດຍບ່ຍາກລໍາບາກ ຄ່ໄປ່ອ້ງຕ້ົາ ໄຟ ເປ້ນສອ້ງແຖວພ້ມອອກມາຈາກໃຕ້ຫ້ມະ ທ່ານກ້ງ ຈາກ ເສດເຫລືອຄໍ່ຄ້ກ້ມ້ກ. ຕາມບ່ອ້ມ້ນ້ັ ບ່ອ້ມ້ຍ້ງເຫ້ນ້ ຕ້ານ, ຮ້ວ, ຕ້ນໄ້ມ້ຕ້ານ້ັ ຕ້ົ້ງຢູ່ ຕ່ໍ້ໜ້າປ່ອ້ງຢ້ຽມ ເປ້ນກ່ເດ່ດໍ່ໆ. ບ້ດ້ມ້ບ້ານ້ັ ກ້ບກ້ານ ເປ້ນບ່ອ້ມຮ່ໍ້ງ ວ່ໍ້ງເປ່ົ້າ ເຫ້ນແຕ່ປ່ອ້ງຕ້ົາ ໄຟຜຸດພ້ມອອກມາຈາກ ຫ້ມະ ເປ້ົ້ງຄ້ານ ກ້ບໂຄ້ມ ຕ້ນໄ້ມ ທ້ຖ້ກ ໂຄ່ນ. ຢູ່ໃຈກ້ງ ມ້ລ້ມໂດ່ງ ຂອ້ງນ້ໍ້ສ້ໍ້ງ ແລະທ້ສຸດສ້ານ ໂສ້ ຂ້ມ້ຽ ມ້ ຄຸ ໄ້ມ້ຫ້ອ້ຍ ຕ່ອ້ງແຕ່ງ. ຄຸ ມ້ແ ຂຸ ກ ເ ຫ ລ ັ ກ ຫ ້ ຸ ມ ຂ ້ ມ ໄ ຄ ສ ້

ຂຽວໆ ແລະໂງນເງນໄປມາເພາະລົມພັດ.

ທີ່ປາກທາງເຂົ້າບ້ານ ໃກ້ໆກັບສວນ ລ້ອມດ້ວຍຮົ້ວສີຂຽວ ມີປະຕູໂຂງ ຊຶ່ງບານປະຕູພັບໄປພັບມາດັງຢູ່ແກ້ກໆຍ້ອນ ບານພັບເປັນຂີ້ໝ້ຽງແລ້ວ. ບໍ່ມີມະນຸດ ບໍ່ມີສຽງໃດໆ ບໍ່ມີຄົນໄຟ ມີແຕ່ຄວາມເປົ່າປ່ຽວ ປານວ່າບໍ່ເຄີຍມີຄົນແມ່ນແຕ່ຄົນດຽວອາໄສຢູ່ບ່ອນນັ້ນເທື່ອ. ກະຕ່າຍໂຕໜຶ່ງ ຕົນອາຄັກເຊອີແລ່ນພວດອອກຈາກປ່າໄວໆ ສັ່ນຫາງໄປດິດໆ ແລ່ນລັ່ວໄປໃນບ້ານ ບໍ່ດົນໜຶ່ງກໍຢຸດ ແລ້ວຢົ້ມຂົ້ມຄົ້ຫລັກ ຢຽດສອງຂາໄປທາງໜ້າ, ຫູຊົ້ມຕ້ວງກາງລົ້ມ ບໍ່ເຫນັ້ງບໍ່ຕ່ວງ, ເມື່ອສັງເກດຮູ້ວ່າ ສັດປະຫລາດລາຍນີ້ ຄາມຕິດຕາມມັນໄປ ມັນກໍເຕັ້ນໂດ້ງໆລຽບແຄມຮົ້ວໄຜ່ໄໜ້ສິດຳໆໄປໄກໆ. ອາຄັກເຊອີ ມຸ່ງໜ້າເດີນທາງຕໍ່ໄປຢ່າງເມີ້ຍມາຍ ນ້ຳຕາເມັດໃຫຍ່ໆໄຫລຍ້ອຍລົ້ງຕາມແກ້ມ ·ໜ້ມຂົ້ມຄົ້ກ ແລ້ວຫລົ່ນລົ້ງໃສ່ໜ້ໍາມະ. ເຂົ້າຢຸດຢູ່ໃກ້ໆປະຕູໂຂງ ບ່ອນທີ່ກະຕ່າຍໄດ້ຢຸດຢູ່ຫວ່າງໜ້ໍ່ງຂັ້ນ. ມີປ້າຍແຜ່ນໜ້ໍ່ງຍ້ົງຄ້ົງຕ້ົດເປ້ົ້ດ ແລະຂຽນວ່າ: " Enf... "ບໍ່ເປັນເລ້ືອງຍາກເລ້ືຍທີ່ຈະອ່ານພາບວ່າ ເບ້ືອງໃນຂອງຮົ້ວສີຂຽວ ແມ່ນເຮ້ືອນນ້ອຍໆງາມໆ ທີ່ເລ້ືຍໃຊ້ເປັນໂຮງຮຽນອະນຸບານ, ຍ້ົງມີແປ້ນນ້ານ້ອຍຫລາຍໜ່ວຍ ທີ່ກ້ຽງນ່ອນ ຍ້ອນຖືກົບຈາກສົ່ມ ຊ່ວງໄມ້ປະຈຳບ້ານ. ອາຄັກເຊອີ ຊຸກປະຕູ ແລະຄາມໄປ ຫາແປ້ນນ້ານ່ວຍໜ້ໍ່ງ ເພ້ືອຈະນ້ໍ່ງ ແຕ່ວ່າຮ່າງຄ້ົງຂອງເຂົ້າ ລ້ົງກັບທ່ານ້ໍ່ງໂກະແລ້ວ ເມ້ືອນ້ໍ່ງລ້ົງເຂົ້ານ້ໍ່ຮູ້ສຶກເຈັບປວດຕາມ ສົ້ນຫລ້ົງໂລດ. ເພ້ືອໃຫ້ສະບາຍໃນການພັກຜ່ອນ ເຂົ້າ ນອນ

ປຽດລົ້ງຫ້ະ ແລ້ງກ໋ົ້ງຊຸ້ມລຸ້ມຄ໋ົ້ງສັດສາວ໋ົ້ງ ທ໋ົ້ມອຍລ້ຳ ໜ໋ົ້ດແຮງ.

ເຂ໋ົ້ຳຮູ້ສຶກຕ່ຳ້ຄ້ອຍປ່ຽວພ້ອຍ ສ໋ົ້ມຫວ໋ົ້ງ.

ຫ້ະຍ້ອມແອ້ມແປ້ນ໋ົ້ຳ ເປ໋ົ້ອຍລະລາຍ ພ໋ົ້ມ໋ົ້ນກ໋ົ້າຍເປ໋ົ້ນ ສ໋ົ້ດ໋ົ້ຳໆ ແລະສ໋ົ້ມ໋ົ້ດເບ໋ົ້ງເໜ໋ົ້ນຝ໋ົ້ດ໋ົ້ອ໋ົ້ຍ ເປ໋ົ້ນໂຍະເຍະ ອ໋ົ້ຳ ເລ໋ົ້ກເຊ໋ົ້ອ ກ໋ົ້ຳເຂ໋ົ້ົ້ານ໋ົ້ມ໋ົຸ້່ນໆໜ໋ົ້ຽວໆ໋ົ້ມ໋ົ້ານ໋ົ້ມ໋ົ້ກ໋ົ້ຳໜ໋ົ້ງ ມ໋ົ້ນແຕ໋ົ້ກ ຍ໋ົ້ອບ ແລະກ໋ົ້ະຈ໋ົ້ານ໋ົ້ກ໋ົ້ນສ໋ົ້ານ໋ົ້ຂ໋ົ້ອ໋ົ້ງຝ໋ົຸ້່ນ໋ົ້ຄ໋ົ້ອ໋ົ້ກ ແລະ໋ົ້ຄ໋ົ້ວ໋ົ້ານ໋ົ້ປ໋ົ້ຽ໋ົ້ກ໋ົ້ຈ໋ົ້ນ ກ໋ົ້ນ໋ົ້ນ໋ົ້ແ໋ົ້ມ໋ົ້ກ໋ົ້ນ໋ົ້ຂ໋ົ້ອ໋ົ້ງແ໋ົ້ລ໋ົ້ວ໋ົ້ງ໋ົ້ວ ແ໋ົ້ລ໋ົ້ວ໋ົ້ງ໋ົ້ຄ໋ົ້ວ໋ົ້ານ ແ໋ົ້ລ໋ົ້ວ໋ົ້ງ໋ົ້ຂ໋ົ້ອ໋ົ້ງ໋ົ້ຊ໋ົ້ວ໋ົ້ດ !

ແ໋ົ້ຫ໋ົ້ງ໋ົ້ມ໋ົ້ເ໋ົ້ລ໋ົ້ຍ໋ົ້ມ໋ົ້ຜ໋ົູ້໋ົ້ນ໋ົ້ປ໋ົູ້່ອ໋ົ້ານ໋ົ້ໃ໋ົ້ສ... ເຂ໋ົ້ົ້ານ໋ົ້ເ໋ົ້ຈ໋ົ້ານ໋ົ້ໄ໋ົ້ດ໋ົ້ຖ໋ົ້ານ໋ົ້ກ ຖ໋ົ້ານ໋ົ້ງ ເ໋ົ້ອ໋ົ້ານ໋ົ້ດ໋ົ້ອ໋ົ້ນ໋ົ້ຕ໋ົ້ອ໋ົ້ນ໋ົ້ສ໋ົ້ວ໋ົ້ດ໋ົ້ເ໋ົ້ຖ໋ົ້ານ໋ົ້ຢ໋ົູ້່ໃ໋ົ້ນ "ດ໋ົ້ົ້ງ໋ົ້ດ໋ົ້ຳ", ພ໋ົ້ານ໋ົ້ກ໋ົ້ັນ໋ົ້ດ໋ົຸ້ ໄ໋ົ້ຖ ໄ໋ົ້ວ໋ົ້ກ໋ົ້ົ້ນ ແລະ໋ົ້ຄ໋ົ້ານ໋ົ້ດ໋ົຸ້້ຍ໋ົ້ດ໋ົ້ວ໋ົ້ຍ໋ົ້ຄ໋ົ້ານ໋ົ້ດ໋ົ້ຊ໋ົ້ງ໋ົ້ເ໋ົ້ຮ໋ົ້ັດ໋ົ້ດ໋ົ້ວ໋ົ້ຍ໋ົ້ໄ໋ົ້ມ, ພ໋ົ້ານ໋ົ້ກ໋ົ້ັນ໋ົ້ທ໋ົ້ະ໋ົ້ມ໋ົຸ້ ຖ໋ົ້ະ໋ົ້ໜ໋ົ້ອ໋ົ້ມ໋ົ້ຄ໋ົ້ອ໋ົ້ມ໋ົ້ແ໋ົ້ຜ໋ົ້ງ ປ໋ົູ້໋ົ້ກ໋ົ້ປ໋ົ້ັ໋ົ້ນ໋ົ້ຂ໋ົ້ອ໋ົ້ມ໋ົ້ານ໋ົ້ດ໋ົ້ວ໋ົ້ຍ໋ົ້ນ໋ົ້ຳ໋ົ້ເ໋ົ້ຫ໋ົ້ອ໋ົ້ມ໋ົ້ນ໋ົ້ຳ໋ົ້ແ໋ົ້ຮ໋ົ້ງ, ມ໋ົ້ັ໋ົ້ບ ອ໋ົ້ານ໋ົ້ລ໋ົ້ຳ໋ົ້ບ໋ົ້ານ໋ົ້ກ໋ົ້ັ໋ົ້ນ໋ົ້ດ໋ົ້ານ໋ົ້ມ ຢ໋ົູ້່ໃ໋ົ້ນ໋ົ້ກ໋ົ້ານ໋ົ້ມ໋ົ້ດ໋ົ້ຳ໋ົ້ລ໋ົ້ົ້ງ໋ົ້ຊ໋ົ້ວ໋ົ້ດ ກ໋ົ້ັ໋ົ້ບ໋ົ້ປ໋ົ້ານ໋ົ້ກ໋ົ້ັ໋ົ້ນ໋ົ້ສ໋ົ້ະ໋ົ້ຕ໋ົ້ະ໋ົ້ວ໋ົ້ັ໋ົ້ດ ຕ໋ົ້ສ໋ົູ້໋ົ້ກ໋ົ້ັ໋ົ້ບ໋ົ້ສ໋ົ້ັ໋ົ້ດ໋ົ້ສ໋ົ້ານ໋ົ້ວ໋ົ້ານ໋ົ້ສ໋ົ້ົ້ງ ຕ໋ົ້ສ໋ົູ້໋ົ້ກ໋ົ້ັ໋ົ້ບ໋ົ້ຄ໋ົ້ວ໋ົ້ານ໋ົ້ມ໋ົ້ນ໋ົ້ົ້ກ໋ົ້ົ້ດ ອ໋ົ້ັ໋ົ້ນ໋ົ້ສ໋ົ້ະ໋ົ້ທ໋ົ້ອ໋ົ້ມ໋ົ້ສ໋ົ້ະ໋ົ້ທ໋ົ້ານ໋ົ້ມ໋ົ້ທ໋ົ້ົ້ານ໋ົ້ເ໋ົ້ຮ໋ົ້ັດ໋ົ້ໝ໋ົ້ວ໋ົ້ໃ໋ົ້ດ໋ົ້ໃ໋ົ້ຫ໋ົ້ົ້ກ໋ົ້ັ໋ົ້ນ ຮ໋ົ້ອ໋ົ້ດ໋ົ້ກ໋ົ້ານ໋ົ້ມ໋ົ້ເ໋ົ້ກ໋ົ້ັ໋ົ້ບ໋ົ້ກ໋ົ້ຽ໋ົ້ວ໋ົ້ໜ໋ົ້ານ໋ົ້ົ້ າ ໃ໋ົ້ຕ໋ົ້ກ໋ົ້ານ໋ົ້ປ໋ົ້ົ້ກ໋ົ້ດ໋ົ້ອ໋ົ້ງ໋ົ້ໂ໋ົ້ຊ໋ົ້ວ໋ົ້ຽ໋ົ້ດ ເ໋ົ້ຂ໋ົ້ົ້ານ໋ົ້ເ໋ົ້ຈ໋ົ້ານ໋ົ້ ຈ໋ົ້ັ໋ົ້ດ໋ົ້ຕ໋ົ້ົ້ງ໋ົ້ສ໋ົ້ະ໋ົ້ທ໋ົ້ະ໋ົ້ກ໋ົ້ອ໋ົ້ມ໋ົ້ນ໋ົ້ານ໋ົ້ໂ໋ົ້ຮ໋ົ້ມ ແ໋ົ້ລ໋ົ້ະ໋ົ້ແ໋ົ້ມ໋ົ້ມ໋ົ້ເ໋ົ້ໜ໋ົ້ັ໋ົ້ນ໋ົ້ດ໋ົ້ວ໋ົ້ານ໋ົ້ມ໋ົ້ຝ໋ົ້ັ໋ົ້ນ໋ົ້ແ໋ົ້ຫ໋ົ້ງ໋ົ້ຊ໋ົ້ວ໋ົ້ດ ອ໋ົ້ັ໋ົ້ນ໋ົ້ຜ໋ົ້ານ໋ົ້ສ໋ົູ້໋ົ້ກ໋ົ້ງ໋ົ້ອ໋ົ້ມ໋ົ້ງ໋ົ້ານ໋ົ້ມ໋ົ້ອ໋ົ້ັ໋ົ້ນ. ເ໋ົ້ຂ໋ົ້ົ້ານ໋ົ້ເ໋ົ້ຈ໋ົ້ານ໋ົ້ ໄ໋ົ້ດ໋ົ້ຮ໋ົ້ັ໋ົ້ບ໋ົ້ເ໋ົ້ຄ໋ົ້ອ໋ົ້ງ໋ົ້ຈ໋ົ້ັ໋ົ້ກ໋ົ້ເ໋ົ້ຄ໋ົ້ອ໋ົ້ງ໋ົ້ຍ໋ົ້ມ, ຄ໋ົ້ວ໋ົ້ານ໋ົ້ມ໋ົ້ຢ໋ົູ້່ດ໋ົ້ີ໋ົ້ນ໋ົ້ດ໋ົ້ີ໋ົ້ກ໋ົ້ໍ໋ົ້ປ໋ົ້ານ໋ົ້ກ໋ົ້ົ້ດ໋ົ້ອ໋ົ້ັ໋ົ້ນ. ພ໋ົ້ວ໋ົ້ກ໋ົ້ອ໋ົ້ານ໋ົ້ງ໋ົ້ໄ໋ົ້ມ໋ົ້ປ໋ົ້ະ໋ົ້ຈ໋ົ້ໍ໋ົ້ບ໋ົ້ານ໋ົ້ມ ໄ໋ົ້ດ໋ົ້ໍ໋ົ້ ສ໋ົ້ານ໋ົ້ງ໋ົ້ໂ໋ົ້ຮ໋ົ້ງ໋ົ້ຮ໋ົ້ຽ໋ົ້ນ໋ົ້ອ໋ົ້ະ໋ົ້ນ໋ົຸ້໋ົ້ບ໋ົ້ານ໋ົ້ມ໋ົ້ແ໋ົ້ຫ໋ົ້ງ໋ົ້ມ໋ົ້ັ, ຍ໋ົ້ານ໋ົ້ມ໋ົ້ໃ໋ົ້ດ໋ົ້ທ໋ົ້ີ໋ົ້ແ໋ົ້ມ໋ົ້ມ໋ົ້ຜ໋ົ້ານ໋ົ້ ຊ໋ົຸ້໋ົ້ກ໋ົ້ຮ໋ົ້ັ໋ົ້ວ ສ໋ົ້ະ໋ົ້ຽ໋ົ້ວ ທ໋ົ້ລ໋ົ້ຽ໋ົ້ວ໋ົ້ເ໋ົ້ໜ໋ົ້ັ໋ົ້ນ໋ົ້ດ໋ົ້ເ໋ົ້ດ໋ົ້ັ໋ົ້ກ໋ົ້ນ໋ົ້ອ໋ົ້ຍ໋ົ້ແ໋ົ້ອ໋ົ້ັ໋ົ້ນ໋ົ້ແ໋ົ້ດ໋ົ້ງ໋ົ້ອ໋ົ້ອ໋ົ້ງ໋ົ້ຕ໋ົ້ອ໋ົ້ງ ເ໋ົ້ຂ໋ົ້ົ້ານ໋ົ້ເ໋ົ້ຈ໋ົ້ານ໋ົ້ກ໋ົ້ໍ໋ົ້ ຄ໋ົ້ົ້ດ໋ົ້ອ໋ົ້ອ໋ົ້ກ໋ົ້ໄ໋ົ້ດ໋ົ້ ແ໋ົ້ລ໋ົ້ະ໋ົ້ຕ໋ົ້ົ້ງ໋ົ້ຄ໋ົ້ຳ໋ົ້ຖ໋ົ້ານ໋ົ້ມ໋ົ້ວ໋ົ້ານ໋ົ້: ເ໋ົ້ປ໋ົ້ັ໋ົ້ນ໋ົ້ຫ໋ົ້ຍ໋ົ້ງ໋ົ້ບ໋ົ້ໍ໋ົ້ ບ໋ົຸ້໋ົ້ກ໋ົ້ໜ໋ົ້ານ໋ົ້ົ້ ຢ໋ົ້ນ໋ົ້ຕ໋ົ້ໍ

ຕ່ມ ? ພາກັນກ່ສ້າງຫ໋ສະມຸດ ແລະສະໂມສອນ ເພ໋ອ ວ່າຍາ່ມຫນາວມາ ຈະໄດ້ພາກັນມານ່ັ່ງສະຫງ໊ບອາລົມ ແລະ ເອ໊າອາຍອຸ່ມ, ຟ້ງສຽງລົມພະຍຸຫ໋ມະພັດຫ໋ວ໊ດຫ໋ວ໊ອລະບໍ ? ໄຟ ຟ້າຊ໋ບຸ່່ງສະຫວ່າງສະໄຫວຮອດກາງ໊ດ້ງແຫ່ງ່ມ້ັ່ນບໍ ?.... ແລະບ້ດ໋ມ໋ບ່ມ໋ຫ໋ຍ້ງເລ໋ຍ ນອກຈາກຄວາມເປ໋ົ່າປ່ຽວ, ປ່າ ດ໋ງ ແລ້ວ໋ກ໋ຄວາມ໋ງຽບສະຫງ້ດຊ໋ວກາລະນານ ຊ໋ງ່ບ່ມ໋ອ້ມ໋ໃດຈະມາ ລ໋ບກອມໃຫ້ຫ໋ວ່ນ່ໄຫວ໋ໄດ້.

ແຮ່ງ໋ດ໋ດຫລາຍ໋ຫ໋ໃດ ສະຫມອງ໋ອ້ນເ໋ມ໋ອຍລ້ານ໋ຂອງ໋ອາເລ໋ກ ເຊ໋ອ ກ໋ແຮງ໋ຫ໋ຍ້ງ໋ຫ໋ນ້ກ໋ອ້ມ. ເອ໊າ໋ຫ໋ວມລະ໋ນ໋ກ໋ເ໋ຫ໋ນ້ພາບ ກາ໋ມ໋ ຊ໋ມ ບ້ານ໋ເ໋ດ໋ມ໋ຂອງ໋ເອ໊າ ຫ໋ມ໋ຂ໋ຝ່ມ໋ຫລາຍ, ເ໋ປ໋ນ໋ເ໋ມ໋ອງ໋ນ້ອຍ໋ໆ ຕ໋ງ໋ຢ່ກາງ໋ຫ໋ວ່ງ໋ດ໋ງ໋ຫ໋ຮ໋ານ໋ພ໋ຽງ ແລະ໋ແ໋ຫ໋ງ໋ແລ໋ງ໋ໃ໋ນ໋ເ໋ຂ໋ດ ໂ໋ອ໋ມ໋ຊ໋ . ຍ໋ານ໋ລະ໋ກູ໋໋ຮ໋ອ໋ມ ແລະ໋ລ໋ະ໋ກູ໋໋ໃ໋ບ໋ໄ໋ມ໋ຫ໋ລ໋ົ່ນ ລ໋ົ່ນ໋ຊຸ໋໋ບ໋າ໋ດ໋ຕ໋ານ໋ຫ໋ວ່ ດ໋ງ ນ໋ັ໋ກ໋ຫ໋ອ໋ບ໋ເ໋ອ໊າ໋ຊ໋ຝ່ມ ແລະ໋ດ໋ົ່ນ໋ຊ໋ານ໋ພ໋ັ໋ດ໋ເ໋ຂ໋ົ້ານ໋ໂ໋ຕ໋ເ໋ມ໋ອງ ແ໋ຊ໋ກ໋ຊ໋ອ໋ມ ເ໋ຂ໋ົ້ານ໋ຕ໋ານ໋ປ່ອ໋ງ໋ຢ໋ຽ໋ມ ເ໋ຮ໋ັ໋ດ໋ໃ໋ຫ໋ົ້ານ໋ຕ໋ານ໋ມ໋ື໋ ປ໋ານ໋ກ໋ໍ໋ເ໋ປ໋ນ໋ ຫ໋ັ໋ດ ກ໋ວ໋ານ໋ໆ. ກຸ໋່ມ໋ຄ໋ວ໋ນ໋ດ໋ົ່ນ໋ຊ໋ານ໋ຫ໋ພ໋ັ໋ດ໋ມ໋ານ໋ແ໋ຕ໋ຫ໋ວ໋ ເ໋ອ໋ມ໋ກ໋ັ໋ນ໋ວ່ າ: "ຫ໋ ຝ໋ນ໋ຂ໋ອ໋ງ໋ກ໋ານ໋ມ໋ຊຸ໋໋ມ" ປ໋ະ໋ຊຸ໋໋ມ໋ເ໋ມ໋ອ໋ງ໋ມ໋ີ໋ຫ໋ລ໋ານ໋ຊ໋ົ່ວ໋ຄ໋ົ໋ນ໋ມ໋ານ໋ແ໋ລ໋ວ໋ດ໋ ຝ໋ນ໋ຢ່ຕ໋ະ໋ຫ໋ລ໋ອ໋ດ໋ຊ໋ວ໋ດ ຫ໋ ຈ໋ະ໋ສ໋ະ໋ກ໋ັ໋ດ໋ກ໋ັ໋ນ໋ດ໋ົ໋ນ໋ຊ໋ານ໋ ແ໋ລ໋ວ໋ຫ໋ານ໋ ໃ໋ຈ ເ໋ອ໊າ໋ອ໋ານ໋ດ໋ສ໋ົ໋ດ໋ໃ໋ສ, ແ໋ຕ໋ຄ໋ວ໋ນ໋ຝ໋ນ໋ນ໋ັ໋ນ໋ຫ໋ານ໋ກ໋ໍ໋ເ໋ລ໋ົ່ນ໋ຕ໋ນ໋ເ໋ປ໋ນ໋ ຈ໋ງ ໃ໋ນ໋ລ໋ະ໋ບ໋ອ໋ບ໋ສ໋ັ໋ງ໋ຄ໋ົ໋ນ໋ນ໋ິ໋ຍ໋ົ່ນ໋ນ໋ ດ໋ັ໋ງ໋ນ໋ ເ໋ອ໊າ໋ເ໋ຈ໋ົ໋ານ໋ຈ໋ົ໋ງ໋ໄ໋ດ໋ຫ໋ ອ໋ມ ໂ໋ຮ໋ມ໋ກ໋ັ໋ນ ເ໋ພ໋ ອ໋ ຳ໋ເ໋ນ໋ົ໋ນ໋ກ໋ານ໋ຕ໋ສູ໋໋ຕ໋ານ໋ທ໋ານ໋ກ໋ັ໋ບ໋ລ໋ົ໋ນ໋ພ໋ານຸ໋ ແລະ໋ດ໋ົ໋ນ໋ຊ໋ານ໋.ທຸ໋໋ກ ທຸ໋໋ກ໋ວ໋ນ໋ເ໋ສ໋ົ໋ ຄ໋ົ໋ນ໋ຫ໋ງ໋ເ໋ມ໋ອ໋ງ໋ລ໋ົ໋ງ໋ສູ໋໋ຫ໋ ອ໋ງ໋ຖ໋ະ໋ຫ໋ນ໋ົ໋ນ໋ພ໋ ອ໋ມ໋ດ໋ ອ໋ຍຸ໋ ປ໋ະ ກ໋ອ໋ມ໋ຄ໋ົ໋ບ໋ມ໋ ເ໋ ຸ໋ມ໋ ອ໋ ານ ຂ໋ ານ ເ໋ຫ໋ ັ໋ກ໋ເ໋ ົ໋ າ໋ຄ໋ ານ, ສ໋ ມ໋ສ໋ າ

ທາລະມະກໍປະກົດຂຶ້ນຈາກດິນຮົກຮ້ອຕອນໜຶ່ງ. ຕາມ ແຄມ ຖະໜົນນ້ອຍມີຕົ້ນໄມ້ລຳດ້ວຕ້ຽງເປັນແຖວ ຖືກຮັກສາບ້ອລະບັດ ຫົດນ້ຳຢ່າງທະນຸຖະໜອມ, ຖືກຕັດຢອມຄ່ຽງວ່າຕົ້ນດອກໄມ້ທ ເພີ່ນປູກໄວ້ຢູ່ຕາມຂອບປ່ອງຢ້ຽມ. ອາເລັກເຊ ຈຳຄວາມ ນ່ອນຊຶ່ມເບົ້ກບານຍາມບ້ານເມືອງດີ ປີເມືອງກ້ວາງ ໄດ້ຕະ ຫລອດ ເມືອຮອດລະດູບານໃໝ່. ບ່ວ່າເດັກນ້ອຍ ຜູ້ໃຫຍ່ພາ ກັນຫລຽວເບິ່ງວ່າໄມ້ ແຕກໜໍ່ອອກຈາວ ແລະມີໃບຂຽວເປັນ ອຸ່ມທຸ່ມ...

ບຶດໜຶ່ງ ເຂົ້າແມນເຫັນພາບພວກເຢ ລະມັນຢ່າງໂຢ້ງໆ ຢູ່ຕາມຖະໜົນຫົນທາງ ໃນການຶ ບ້ານເກົ່ດຂອງ ເຂົ້າ. ພວກນ້ສຸມໄຟເປັນກອງດ້ວຍຕົ້ນໄມ້ທ່ປະຊາຊຶ່ມປູກມາ ດ້ວຍ ຄວາມທະນຸຖະໜອມ. ທ່ວເມືອງປົກຄຸມໄປດ້ວຍຄວັນ ໄຟ, ແລະບ່ອນທ່ເຄ່ຍມ່ຕູບນ້ອຍຊ່ງ ອາເລັກເຊ ໄດ້ເຕ່ບ ໃຫຍ່ ແຂງກ້າໜ້າບານ ແລະແມ່ຂອງເຂົ້າໄດ້ພັກອາໄສຢູ່ນ້ັນ ກໍ່ ປ່ອງເຕົ້າໄຟໂຍ້ເຍ້ ແລະດຳຄ່ກນ້ກ.

ເຂົ້າຮູ້ສ່ກຕ່ຳຄ້ອຍ ຜິດຫວັງໜັກຂ້ນ ໜັກຂ້ນ.

ບ່ຄວນ ບ່ຄວນປະປ່ອຍພວກນ້ນລຸກຄືບໜ້າໄປ ອ່ກ! ແຕ່ ຫາກຕ້ອງຕ່ສູ້ສູ້ຈົນສຸດກຳລັງສູ້ຢ່າງທະຫານລັດເຊຍຄ່ນ້ນ ມ ອນຕາຍຢ່ງຢູ່ກ່ອງອາກສ່ບຂອງສັຕຕູ ທ່ປ່າໂລກບ່ອນ້ັນ.

ດວງຕາເວ້ນລັບລ່ງປາຍໄມ້ ຕາມພູຜາປ່າດົງແລ້ວ.

ອາເລັກເຊ ຕ້ັງໜ້າຕາມລ່ເລ່ອ ໄປຕາມບ່ອນ ຊ່ງເມ ກ່ອນເຄ່ຍເປັນທ້ອງຖະໜົນ. ມ ກມສາບໆເໜັນໆ ຂອງອາກ

ສິບແຜ່ກະຈາຍອອກມາຈາກເຮືອນທີ່ຖືກໄຟໄໝ້ ເປັນ ເຖົ່າ ຖ່ານເທລ່ານັ້ນ.

ບ້ານນີ້ໂດດດ່ຽວປ່ຽວພອຍ ເຮັ່ງກ່ວາປ່າເລ່ານັ້ນສູດອ້າງ ອ້າງວ້ວເວ. ບໍ່ດໜ້ຶ່ງມີສຽງເຮັດໃຫ້ເຂົ້າຕົ້ນຍຸບຢ່າງບໍ່ ໄດ້ ຄາດຝັນ. ເຂົ້າເຫັນໜາໂຕໜຶ່ງ ຢູ່ທ່ານກາງຊາກຫັກ ພັງ ຂອງເຮືອນຫລັງສັ້ນສຸດ, ເປັນໜາກາງບ້ານ ນົມຍາວ ຕຸບ ອຸບໜູຕຸບ. ອາດຈະເປັນບັກ "ໂບບິກ" ຫລື "ຈຸດສະກາ". ມັນພອມແຜ້ນົ່ນຕອນຊ້ຳ ທີ່ໜີບໄວ້ລະຫວ່າງຂາທ້ວງຄາງສຽງ ຫວ້ວງໆ.ໜາໂຕນ້ຳ ອາດເປັນໜ່ວງຈຳພວກເກ່ງກາດ ແລະ ເຄີຍຖືກແມ່ເຮືອນເວ້ວຄຍູກວດໃສ່ແລະເດັກນ້ອຍເຄີຍ ລູບໆ ເກ້ວໆມາແລ້ວເມ່ືອເຫລືອດເຫັນອາເລັກເຊຶ່ອນ້ຳຍ້ວງແຂ້ວໃສ່ ໂລດ.ຕາຂອງມັນນ້ີແວວໂຫດຫ້ຽມຈົນອາເລັກເຊຶ່ອຶ່ນຫ້ວຽກ, ເຂົ້າຖອດມ້ືອອກຈັບປົ້ນສັ້ນໄວ້. ຕົ້ນາທ້ວງຄົ້ນ ແລະໜາຕ່າງກໍ ເຮັດຕາກໍໃສ່ກັນ. ບັດແລ້ວຝ່າຍໜາອາດຈະຫວນຄືດອອກໄດ້ ໃນເລ່ືອງເກ່ົາເລ່ືອງຫລັ້ງ. ມັນຈ່ືງກົ້ມໜ້ົາລ້ົງ ແລະ ແກວ່ງ ຫາງຄ້ືກແດ້ກ ຄືກັບວ່າສຳນ້ືກໄດ້ທ່ີຫລ້ົງຜ່ິດ. ມັນຄາບ ເຂ້ົາ ເຫ່ັຍ, ຫລອບຫາງເຂ້ົາຫ່ວ້ງຂາ ແລ້ວຖ່ອຍເຂ້ົາໄປ ຢູ່ ເບ່ືອງຫລັ້ງຊາກຫັກເຜ່ັງ.

ອາເລັກເຊ ຄ່ືດຈ້ຳຈົ່ງຳແຕ່ສ່ືງດຽວ ນ້ັນຄ່ືຫລ້ືກໜ່ືຈາກ ບ່ອນນ້ັ່ງໃຫ້ໄວ້ທ່ີສຸດ. ເຂ້ົາໃຊ້ເວລາຂອງນ້ັ່ງ ທ່ົ່ງ ທ່ົ່ງ ທ່ົ

ລ້ອຍໆ ເປັນສ່ວຍດໍ້ມມ້ຳພາໄປ.ມັນຄ້າຍກັບແມ່ເຫລັກຊ່ວ ຂະນະທີ່ເຂົ້າໄປທ່ໃດ ກໍ່ແຮ່ງດູດແຮ່ງຂ້ມ ແຮ່ງຂ້ມຊັກໃຊ້.

ເຂົ້າຍັ່ງຄາມຕ່ໍໄປອີກໝ້ວ ສອງມ້ ສາມມ້, ຫລ່ວກ້ໍ່ ຮູ້ຈັກອັນເວລ່າ. ພຸກສ່ວງພຸກຢ່າງເສ່ືອມສູນໄປຍ້ອນກາມ ບຸກ ໜ້າບ້ມ້ຕ່ອຢ່າງເປັນລະບ້ບຄ່ຽງເຄ່ືອງຈັກ ຕ່ໍ ນ່ໍເມ່ືອງກັນ. ລ່ວງເທ່ືອເຂົ້າບ່ໍຮູ້ຊ້ຳ່ວ່ານັ້ນແມ່ນກາມເຊ່ືອບຫລັບຫລ່ກາມ ສະ ຫລ່ບສະໄຫລ່ທ່ໄດ້ຄອບລຸມເຂົ້າ. ຕ່ານທ່ວ ເຂົ້ານ້ອຍ ຫລ່ບ ໄປ, ແຕ່ວ່າພະລ່ວງ່ທ່ຊຸກຍູ້ເຂົ້າໄປສູ່ທ່ດຕ່ວ່ານ້ອກນ້ັ້ນມ່ ອ່ຳ ນ່ານເຫ່ລ່ອຫລ່ານ, ແມ່ນວ່ານ່ະສະລ່ມສະລ່ ເຂົ້ານ້ຍ່ວ່ສ້ ຕ່ ກ່ານ້ຳ່ວເດ່ືນຕ່ໍ່ໄປຊ້ຳ່ໆ ໄປຈ່ມ້ຕ່ນເອ່ວ່ຕ່ຳ່ອ່ກກ້ັບ້ຕ່ນໄມ້ ຫລ ປ່ຳ່ຣ່ກ, ສ່ອນ່ມ່ກ່ລ້ບ່ໆ່ຄ່ຳ່ໆໄປ, ທ່ວ່ງໜ້ຳ່ຫ້ຍ່ນເຂ້ຳ່ໃນ່ທ່ນ່ະທ່ ກ່ຳ່ລ່ວ່ງ່ລ່ະ່ລ່ານ.ຄ່ວ່ານ່ມ່ຽ່ງ່ຫ່ວ່ງຸ່ທ່ວ່ງ່ຫ່ນ່ດ ແ່ລ່ະ ຄ່ວ່ານ ຄ່ດ ລ່ອຍ່ໆທ່ວ່ງ່ຫ່ນ່ດ ແ່ມ່ນ່ໄ້ດ້ສ່ມ່ໃ່ສ່ຈຸ່ດ່ຫ່ນ່ຍ ດ່ຽ່ອ ຄ່ດ່ານ ຄ່ບ ໜ້ຳ ໄປ ຄ່ບ ໜ້ຳ ໄປ ຢ່ຳ່ງ ເ ດ ດ ຽ ອ.

ໄປ ຕ ານ ທ ງ ເ ຂ ົ ້ ຳ ແ ນ ມ ເ ບ ິ ່ ງ ຕ ານ ພ ຸ ມ ໄ ມ ້ ຕ ານ ປ ່ ຳ ຣ ກ ຢ ່ ງ ໃ ຈ ຈ ດ ໍ ່ ແ ຕ ່ ກ ໍ ່ ບ ່ ມ ີ ໂ ຊ ກ ລ ານ ພ ່ ທ ະ ພ ໍ ່ ໂ ຕ ເ ໜ ້ ນ ເ ລ ຍ . ເ ຂ ົ ້ ຳ ກ ນ ໜ ນ ກ ໄ ມ ້ ທ ່ ຫ ໍ ່ ໄ ດ ້ ຈ ກ ພ ນ ທ ະ ແ ລ ະ ດ ູ ດ ກ ນ ໄ ລ ທ ນ ເ ພ ່ ອ ດ ຳ ່ ລ ວ ງ ຊ ່ ວ ດ . ນ ່ ເ ທ ່ ອ ໜ ່ ວ ງ ເ ຂ ົ ້ ຳ ພ ່ ຂ ວ ຍ ນ ່ ດ ຢ ູ ຕ ານ ທ ງ , ຂ ວ ຍ ນ ້ ຕ ງ ເ ປ ນ ຈ ່ ມ ກ ່ ມ ຄ ່ ດ ງ ກ ອ ງ ເ ຝ ່ ອ ງ ຢ ູ ກ ງ ປ ່ ຳ ຖ ກ ສ ້ ຳ ງ ຸ ້ ນ ຢ ່ ງ ລ ະ ອ ຽ ດ ລ ະ ອ ໍ ່ ແ ລ ະ ກ ນ ກ ້ ຽ ງ ຍ ້ ນ ຝ ນ ສ ດ ຝ ນ ຣ ຳ . ໜ ູ ນ ດ ຍ ງ ຄ ງ

ຫລັບ ຫ້ ຫ້ ສ ດ້ ຍ ກ ັ ບ ວ ່ າ ຂ ວ ຍ ຂ ອ ງ ມ ັ ນ ແ ມ ່ ນ ຂ ວ ຍ ຮ ້ າ ງ ແ ລ ້ ວ . ອ າ ເ ລ ັ ກ ເ ຊ ໍ ເ ອ ົ າ ມ ື ຈ ກ ເ ຂ ົ າ ໄ ປ ໃ ນ ຂ ວ ຍ ດ ິ ນ ແ ຂ ວ ງ ໆ ມ ້ ແ ລ ະ ເ ມ ່ ອ ເ ຂ ົ າ ຖ ອ ດ ອ ອ ກ ມ າ ກ ໍ ພ ົ ບ ວ ່ າ ມ ີ ຫ ຸ ້ ມ ໄ ປ ດ ້ ວ ຍ ໂ ຕ ມ ິ ດ ນ ້ ອ ຍ ໆ ຫ ເ ກ າ ະ ຕ ິ ດ ກ ັ ບ ຫ ນ ັ ງ ຢ ່ າ ງ ຫ ນ ້ ມ ຫ ນ ຍ ◌ ◌ . ◌ ◌ ◌

ອອກ ຖືກແມ່ເຫລັກດົງດູດໄປເລີຍໆ. ຄ່ຳມາເຂົ້າໄປລົມອົມຢູ່ ຊຸມລະເບີດຊົ່ງຂອບຊຸມເປັນດົນຊາຍສີເຫລືອງໆອ້ອມຮອບ ອາ ກາດຢູ່ໃນຊຸມສະຫງົບ ນິດ້ ດ້ ລົມພັດເຂົ້າບໍ່ໄດ້, ຍົນແຕ ສຽງດົນຊາຍເຈ່ືອນໄຫລຕາມຜະໜັ່ງ. ແມມຈາກົ້ມຊຸມເບ່ືງ ຂົ້ນໄປຍັງເທ່ືງຟ້າ ເຫັນດວງດາວຮຸ່ງໃສເປັນພິເສດ ແລະປະ ກົດເຫ່ືນດວງດາວເຫລ່ືານັ້ນແຊ່ອົມຢູ່ບໍ່ໃກ້ບໍ່ໄກຈາກທ່ືອ. ງ່ຳ ແປກຍຸມໜ່ືງໂອ້ມເອ້ມໄປມາຢູ່ກ້ອງດວງດາວ ເບ່ືງເຫ່ືນ ມີກຳລັງລຸບໄລ້ລຳແສງຮຸ່ງແຈ້ງເຫລ່ືານຢູ່ໄປມາບໍ່ເຊ່ືາຈັກເທ່ືອ ຮອດມ້ ເຊ່ືາ ອາກາດກໍເປັນສີດເຊ່ືມ ຄ້ືນໜອກເປັນຈ້ອຍໆປົກ ຊຸມໄປທ່ືວດ່ືງດອນ. ສາຍລົມພັດກັບຄົ້ນໄປທາງທິດເໜ່ືອເຮ້ັດ ໃຫ້ຄ້ືນໜອກກັບກາຍເປັນນ້ຳກ້ຳ. ເມ່ືອອາລຸນຕອນ ຂ້ອນ ແຈ້ງເບ້ືກຕ້ືອ້ົ ໜອກຊຸ້ນກໍຫລົ່ນລົງເປັນກ່ອງ ແລະ ເລ່ືມ ຕົ່ນເປ່ືອຍລະລາຍ ນ້ຳໜອກກ້ຳມປົກລຸ້ມໄປທ່ືວ, ງ່ຳແປກ ທ່ີ ເຄຢູ່ເໜ່ືອປາກຊຸມ ບ່ໄດ້ ລົມທ່ຈັບຜ້ຳກະຕ້ອຍອ່ືກແລ້ວ ຫາກແຕ່ ໂຄມທ້ອຍເປັນພ່ວງແກ້ວເຫລ່ືອມຍ່ືບຍັບເໜ່ືອມຸໃນເທ່ືບ່ືຍ່ືາຍ ເອ້ັຍ່ືງດ້ວຍໜ່ືາກຫຸ້ມແທນແກ້ວ ເປັນພ່ວງແກ່ວງໄກ່ວ ສ່ືງ ສຽງເສ່ືາະໃສເປັນໆເມ່ືອລົມພັດຕ້ອງ.

ຫລັງຈາກລົມນ້ັ້ນ ແລ້ວ ອາເລ້ັກເຊ່ືອ ຮ້ືສ່ືກເມ່ືອຍລ້ຳກ່ວ່ຳ ເກ່ົ່ຳ ຢ່ືາງບ່ືເຄ່ືຍເປັນມາຈັກເທ່ືອ. ເຂ່ືົ້ຳເຊ່ືົ້ຳຄ້ຽວ ເປ່ືອກ ທ່ີ ໄດ້ເກ້ັບທ້ອມໄວ້ໃນຖ່ືງ, ພະຍາຍາມໂຍ້ັ້ມຈາກ ພ້ັ້ມດົ່ນຢ່ືາງ ລຳບ່ືາຍຍ່ືາກເຂ້ັ້ມ ມ້ັ້ນຄ່ືົ້ງອ່ືາຕ່ືົ້ມຕ່ືອໄດ້ເຊ່ືອມຕ່ືິດກ້ັບດ່ືົ້ນ ໄວ້ ເມ່ືອຕອນກ່ືາງຄ່ືົ້ນແລ້ວ. ເຂ່ືົ້ຳຄ່ືອຍໆປ່ືົ້ນ ຂ້ັ້ນຕ່ືາມຜະໜ້ັ້ງ ຊຸມ

ໂດຍບໍ່ຕ້ອງສັ່ນສ້ວເສ ແລະ ໝອດເຄົ້າໃຫ້ນ້ຳກ້ານຊຸ ອອກ
ແຕ່ມ'ມ ແລະ ເລ່ອນໄຫລ້ອນມ'ນ້ຳກ້ານຫຸ້ມໄປທ່ວຜະໜັງ
ຊຸມຫວ່າງຕອນກ່ວງຄ'ນ. ເຂ້ົາປົ້ນແລ້ວປົ້ນອ'ກຫລາຍເທ'ອ ແຕ
ລະເທ'ອຕ'ກອວຍອບລ'ງພ'ມຊຸມ. ປົ້ນເທ'ອໃດກ'ອ'ດເມ'ອຍໝ'ດ
ແຮງລ'ງຊຸ'ກໃຊ້, ຈົນໃນ'ທ'ສຸດເຂ້ົາກ'ນ'ສ'ນ'ກດ້ວຍຄວາມຢ້ານ
ສ'ນເຊ'ນວ່າ ເຂ້ົາຈະບ່ມ'ທ່ວງເຂ້ົາຕ'ອອກຈາກຊຸມ'ນ້ໄດ້ຖ'ຸປ່າ
ສະຈາກຄວາມຊ'ອຍເຫລ'ອຈາກ'ດ'ນອ'ນ. ຄວາມສ'ນ'ກດ່ົ້ງກ່າວ
ນ'ນເປັນແຮງ:ດ'ນໃຫ້ເຂ້ົາຕ້ອງລ'ງປົ້ນເບ່ົ້ງອ'ກໃໝ່. ເຂ້ົ້ວ
ເ'ຽປົ້ນອ'ນແລ້ວ'ກ'ກຍອບລ'ງ ອອນເປ'ຽເພ'ຽແຮງ ແລະໝ'ດ
ທ'ນທ່ວ.

" ຊ່ວ'ນ'ນ ! ແຈບລະບ'ດນ'ໍ ! "

ເຂ້ົ້ານອນ'ດຢູ່ພ'ມຊຸມ, ຄ'ນ'ງ'ຽບວ'ງເວ'ປ'ກລຸ'ມໄປທ່ວ ຮ'ງ
ກ'ຍ ແລະເຮ'ດໃຫ້ຄວາມມ'ງຫ'ວ'ງຂ'ງເຂ້ົ້າທ'ງນ'ນເປັນ ອ'ນ
ຕ'ອງ'ດ'ບນ'ອດລ'ງ. ເຂ້ົ້າຄ'ອຍໆ'ດ'ງ'ຈ'ດໝ'ຍອ'ນ'ຍ'ບ'ອອກຈາກ
ຖ'ງຢ່າງເຊ'ອງ'ຊ້ຳ ແຕ່ບ່ມ'ແຮງພ'ທ'ຈະ'ອ'ນມ'ນ. ເຂ້ົ້າ'ຈ'ກເ'ົ້ຳ
ຮູບ'ງ'ສ'ວ'ອອກຈາກ'ຊ'ອງ, ນ'ງມ'ງ'ກະໂປ'ງ'ດ'ກລ'ວ'ດ ລ'ຍ
ນ'ງ'ຢ່ໃ'ງ'ທ'ງ'ທ'ນ'ກ'ງ'ດ'ກໄມ້ບ'ນເ'ຮ'ອງເ'ຮ'ອ. ເຂ້ົ້າ'ຍ'ມໃຫ້
ນ'ງ ຍ'ມແ'ຖ'ງໆເ'ສ'ໆ ແລະ ເ'ອ'ຍຖ'ນນ'ງ'ວ່າ:

" ບ່ໍແ'ມ່ນເປັນ'ກ'ນ'ອ'ຳ'ລ'ກ'ຄ'ງ'ສຸ'ດທ'ຍ'ສ'ບ'ໍ ? "

ນ'ດ'ໜ'ງ ເຂ້ົ້າ'ຕ'ນ'ຍຸບ ຕ'ວ'ແ'ຂ'ງບ່ໍ'ເ'ໜ'ງບ່ໍ'ຕ'ງ ຮູບ'ໃ ນ'ນ
ໜ'ນ'ບ'ດ'ຢ'ງ'ຄ'ນ'ນ'ອ'ມ; ເ'ບ'ອ'ງ'ເ'ທ'ງ ເ'ໜ'ອ'ປ'ງ'ໄມ້'ຂ'ນ'ໄປ'ທ'ນ
ກ'ງ'ອ'ກ'ກ'ດ'ໜ'ງ'ວ'ຈ'ງ ເຂ້ົ້າ'ເ'ຊ'ອ'ວ'ໄ'ຍ'ນ'ສ'ຽ'ງ'ທ'ລຸ'ມ'ຫ ດ'ງ

ມາ. ຄວາມວ່ອງເຫງົາຫາວນອນສູນຫາຍໄປທັນທີ. ສຽງນັ້ນ ບໍ່ມີຫຍັງເປັນພິເສດແຕ່ຢ່າງໃດ, ມັນດັງຄ່ອຍໆ, ຄ່ອຍ ຈົນ ເຖິງຂັ້ນວ່າ ໂສດປະສາດສັດທີ່ກຳລັງຈ່ອບໆມ່ອຍໆຢູ່ກໍ່ບໍ່ ໃຈ ແຍກອອກໄດ້ວ່າ ມັນຕ່າງຈາກສຽງອ່ອນສະນຳສະເໝີຂອງ ປ່າຍໄມ້ທີ່ມີນ້ຳຫ້ອມໂອບຕິດ. ແຕ່ວ່າອ້າເລັກເຊ ອິຊ້ຳສັ່ງເກດ ໄດ້ຍິນແຈ່ມແຈ້ງຊັດແຊ່ ສຽງຫວິດຫວ໊ອເປັນຕ້ອນໆ. ເຂົ້າຕ່ວງ ປ່າງບໍ່ຜິດພາດວ່າແມ່ນສຽງຍິນ " ອາຈະໄນ " ລຳດ້ຳຍ ຄື ກັບຍິນທີ່ເຂົ້າເຄີຍຂັບຂີ່ມາແລ້ວ.

ສຽງເຄື່ອງຈັກດັງໃກ້ເຂົ້າມາເລ້ອຍໆ, ແຮງຂ້ມແຮງຂ້ມ ຈົນກາຍເປັນສຽງກ້ອງເປັນວ່ົງໆຕາມລັກສະນະອາກາດ ຂອງ ຍິນທີ່ບິນຢູ່ເທິງທ້ອງຟ້າ, ແລະ ແລ້ວອ້າເລັກເຊ ອິກໍ່ແນ່ມເຫັນ ສົ່ງນ້ອຍໆຄ່ຳນ້ຳເລ້ອນໄຫລໄປຊ້ຳໆຢູ່ເທິງທ້ອງຟ້າສູງໆ. ບໍ່ດ ໜ່ວງນັ້ນ ລັບຫ່ວງໄປ ບໍ່ດໜ່ວງກໍ່ພົ້ນອອກຈາກກ້ອນເມກສີ່ດ່ຳ ມາບັດນ້ີສາມາດແນ່ມເຫັນດາວແດງຢູ່ປີກຍິນທີ່ບິນມາຊັດຂອງ ເຂົ້າ. ມັນບິນວ່ົ້ມໂຄ້ງ ແລະ ຕ້ອງກັບແສງຕາເວັນເຫລ້ອມ ມາບຸ້ງ, ວ່ົ້ມເປັນວ່ົງມົນແລ້ວລ້ຽວກັບຄືນ. ສຽງວ່ົ້ງໆ ຄ່ອຍ ລ້ຽງຄ່ອຍລ້ຽງ ແລະ ນິ່ງຮ່ຽບໄປໃນທ່ານກາງສຽງອ່ອນ ຂອງ ປ່ານ້ຳ, ແຕ່ອ້າເລັກເຊ ອິເຊ ອ່ອ ອ້ຍັງໄດ້ຍິນສຽງຂອງມັນຕ່ຳໄປ ອີກຕ້ຽງຄືນ.

ເຂົ້າມາພົບຕົນເອງຢູ່ໃນເຮ ອິບິນ. ໃນ ຈ່ອ ຂະນະ ທີ່ ສຸ້ມ ກ່ອ ອ້ ເວລາສຳລັບສູບຢາ ເຂົ້າກໍ່ຈະໄປເຖິງເດ ົ່ ຍິນຢູ່ກາງປ່າ ແນ່ມໃຜ ໍ ບິນ ວ ົ ່ ມ ເ ບ ົ ່ ງ ເ ຂ ົ ້ ? ບ ົ ່ ງ ທ ົ ່ ອ ົ ່ ງ ເ ດ ຣ ອ ິ

ເດັກເຈຽເຣມໂກທີ່ບໍ່ມສັ່ງເກດການຍາມເຊົ້າ ? ເວລາ ບໍ່ມ ລາຄຕາເວັນ ເຂົ້ານັກບໍ່ມ້ັນສູງໆໂດຍມີຄວາມຫວັ່ງວັນ ເລີກ ແລ້ວອາຈະພົບເຫັນຄູ່ຕໍ່ສູ້

ເດັກເຈຽເຣມໂກເອີ້ຍ... ເຣ້ອບໍ່ມເອີ້ຍ... ພັກພວກ ເອີ້ຍ...

ອາເລັກເຊ ອ້ຽ ຮູ້ສຶກວ່ານີ້ກຳລັ່ງວັ່ງຊ້ານ້ັ້ນເຍ ອກໆ. ເຂົ້ານ້ັ້ ເບ່ັ່ງຜະໜ້ັ່ງຊຸມທ່ີ່ຫຸ້ມດ້ວຍນ້ໍ້ານ້ັ້ນແລ້ວເຂ້ົ້ານ້ັ້ບ ຕ້ົ່ນເອ ງ. ໂຢ້! ຖ້ານ້ັ້ງ? ມ່ັ່ງ ອ ບ ອອກຈ ກໜ້ົ່ນ ອ? ມ ເຫດ ຜ ນ ນ ັ້ ງ ທ ່ ມ ມ ື ກ ່ັ່ງ ເກ ອ ກ ຢ ໜ ້ົ່ ນ ແ ລ ້ ວ ລ ອ ງ ຖ ້ ຳ ຄ ວ ຳ ມ ຕ ຳ ຍ ? ເ ຂ ົ ້ ຳ ຖ ອ ດ ດ ຳ ບ ອ ອ ກ ຈ ຳ ກ ຝ ັ ກ ແ ລ ້ ວ ເ ຈ ຳ ະ ຜ ະ ໜ ້ ັ ່ ງ ຊ ຸ ມ ທ ່ ີ ເ ປ ັ ນ ນ ້ ໍ ້ ຳ ນ ຳ ດ ຊ ້ ຳ ໆ ລ ອ ຍ ໆ ເ ພ ່ ອ ເ ຮ ັ ດ ບ ່ ອ ນ ຢ ັ ກ ນ ້ ັ ້ ນ ເ ປ ັ ນ ນ ້ ັ ້ ໆ, ເ ຂ ົ ້ ຳ ເ ຈ ຳ ະ ຈ ົ ມ ລ ັ ບ ມ ້ ັ ກ ເ ລ ື ອ ດ ໄ ຫ ລ ອ ຳ ບ ຕ ຳ ມ ມ ື ອ ມ ້ ັ ນ ແ ຕ ່ ກ ໍ ເ ຮ ັ ດ ຕ ່ ໍ ໄ ປ ຢ ຳ ງ ເ ດ ັ ດ ດ ຽ ວ, ໃ ຊ ້ ທ ້ ັ ງ ລ ັ ບ ມ ີ ທ ້ ັ ງ ດ ຳ ບ. ຕ ່ ໍ ມ ຳ ເ ຂ ົ ້ ຳ ໃ ຊ ້ ທ ້ ອ ເ ຂ ົ ້ ຳ ແ ລ ະ ມ ີ ຢ ັ ກ ນ ້ ັ ້ ນ ຊ ້ ຳ ໆ ຈ ົ ມ ໃ ນ ທ ່ ີ ສ ຸ ດ ກ ໍ ຮ ອ ດ ປ ຳ ກ ຊ ຸ ມ, ຍ ັ ງ ອ ີ ກ ລ ັ ກ ໜ ອ ຍ ເ ຂ ົ ້ ຳ ກ ໍ ຈ ະ ມ ອ ນ ທ ຳ ບ ໃ ສ ຂ ອ ບ ຊ ຸ ມ ໄ ດ ້ ແ ລ ້ ວ ປ ອ ຍ ໂ ຕ ໃ ຫ ້ ກ ້ ັ ງ ລ ົ ງ ໄ ປ ຝ ຳ ກ ເ ບ ່ ັ ່ ງ ນ ັ ້ ນ ແ ຕ ່ ອ ຳ ຕ ົ ນ ໄ ປ ພ ະ ລ ຸ ດ ເ ລ ີ ຍ ຕ ກ ລ ົ ງ ຄ ົ ນ ພ ົ ນ ຊ ຸ ມ ໜ ້ ຳ ຝ ຳ ດ ໃ ສ ່ ໜ ະ ຈ ົ ມ ເ ປ ັ ນ ບ ຳ ດ ຕ ົ ນ ຕ ໍ ເ ຈ ັ ບ ຊ ້ ຳ ດ ຳ ຂ ຽ ວ ແ ຕ ເ ສ ຽ ງ ຍ ົ ນ ກ ໍ ຍ ັ ງ ດ ັ ງ ກ ້ ອ ງ ຢ ູ ໃ ນ ຫ ູ ຂ ອ ງ ເ ຂ ົ ້ ຳ ຕ ່ ໍ ໄ ປ. ເ ຂ ົ ້ ຳ ຕ ້ ັ ງ ໜ ້ ຳ ປ ຳ ຍ ປ ົ ນ ອ ີ ກ ແ ລ ້ ວ ກ ໍ ຕ ຳ ກ ລ ົ ງ ອ ີ ກ. ເ ມ ່ ັ ່ ອ ເ ປ ັ ນ ແ ມ ວ ນ ້ ັ ້ ເ ຂ ົ ້ ຳ ນ ັ ່ ງ ພ ິ ຈ ຳ ລ ະ ນ ຳ ເ ບ ່ ັ ່ ງ ບ ອ ນ ຢ ັ ກ ທ ່ ີ ເ ຈ ຳ ະ ແ ລ ້ ວ ລ ົ ມ ໃ ໝ ່ ແ ບ ບ ບ ໍ ່ ແ ຈ ບ ໃ ຈ, ເ ຂ ົ ້ ຳ ເ ຫ ັ ນ ວ ຳ ຕ ້ ອ ງ ເ ຈ ຳ ະ ຕ ່ ໍ ອ ີ ກ ແ ລ ະ ບ ອ ນ ສ ຸ ດ ທ ້ ຳ ຍ ນ ້ ັ ້ ນ ຕ ້ ອ ງ ເ ຈ ຳ ະ ເ ລ ີ ກ ແ ລ ້ ວ ເ ຂ ົ ້ ຳ ກ ໍ ປ ົ ນ ປ ຳ ຍ ອ ັ ້ ນ ໃ ໝ ່ ໂ ດ ຍ ສ ຸ ມ ກ ຳ ລ ັ ່ ງ ທ ່ ີ ຍ ັ ງ ເ ຫ ລ ອ ທ ້ ັ ງ ໝ ົ ດ

ຈາກຮ່າງກາຍອັນອ່ອນເປ້ຽເພ້ຽແຮງ.

ເຂົ້າຂ້ັ້ນມ້ມຂອບຊຸມດ້ວຍຄວາມລຳບາກສຸດແສນ ແລະ ປ່ອຍໃຫ້ຕົວເອງກ້ົງລົງໄປອ້ົກຟາກໜ້ົ່ງ ແລ້ວກ໋ໍຕາມລ້ົເລ້ົອໄປ ຕາມທາງທ້ົ່ເຮ້ົອບ້ົນໄດ້ລ້ັບໄປ ອ້ັນເປ້ັນທ້ົດທາງດຽວກ້ັບ ດວງ ຕາເວ້ັນທ້ົ່ຂ້ັ້ນພ້ົນປ່າຍໄມ້ມາຂ້ັບໄລ່ເວ້ັນໜອກ ແລະຕ້ອງແສງ ກ້ັບເກ້ົດນ້ໍ້າຄ້ໍ້າງເຫລ້ອມເປ້ັນຢ້ົບຢ້ັບ.

ໜ...

ເຂົ້າຕາມລ້ົເລ້ົອໄປດ້ວຍຄວາມລຳບາກສຸດແສນ, ຈ້ົ່ງສອງ ແຂນຊຸມ້ໍ້ໜ້ົກຂອງຕ້ົນຈ້ົ່ງ ແລະ ສ້ັ້ນດ້ົ່ງ, ໃບໜ້ົ້າເຖ້ົ່ອກ້ັບ ໜ້ົ່ມ້ະ-ໜ້ົ່ພ້ອມລະລາຍ. ເຂົ້າຮູ້້ສ້ົກວ່າແຜ່ນ້ົ່ນໄດ້ທ້ະອ້ົ່ກ໋ໍລ້ົ່ງ ດ້ົ່ງ ດູດ້ົ່ນ້ົ່ນ ແລະ ເຂົ້າບ້ໍ່ສາມ້ົ່ດເຂົ້າຊ້ະນ້ະນ້ັ້ນໄດ້. ເຂົ້າຮູ້້ສ້ົກຢ້ົ່ງ້ົ່ກມ້ອນພ້ົກຜ້ອນຢ້ົ່ງໜ້ົ່ກໜ້ົ່ວ ສຸດ-ທ້ົ່ຈ້ະທ້ົ່ນທ້ານ ໄດ້, ແມ່ນ້ົ່ວ້ົ່ຈ້ະເປ້ັນພ້ຽງເຄ້ົ່ງ-ຊ້ໍ່ວ ໂມ້ງ-ກ໋ໍ-ຕາມ. ພ້ະລ້ົ່ງ-ທ້ົ່ດ້ົ່ງ ດູດ-ອ້ົ່ລ້ົ່ກເຊ-ອ-ອ ແລະ ຊຸກດ້ັນເຂົ້າໄປທ້ົ່ງ-ໜ້ົ້ານ-ນ້ັ້ນ ມ້ົ່ຮ-ອ-ດ ສ້ັ້ນ-ກ໋ໍ-ຍ້ົ່ງ-ບ້ໍ່ສ-ະ-ເມ້ັ້ນ-ເທ-ອ ເຂົ້າ-ຊຸກ-ໜ້ົ້າ-ບ້ົ-ຕ-ອ-ທ້ົ່ງ-ທ-ເ-ມ-ອ-ຍ ລ້ົ່ າ ໜ້ົ-ດ-ແຮ-ງ ຕ-ານ-ລ-ເ-ລ-ອ, ຕ-ານ-ໄປ-ເ-ລ-ອ-ຍ-ໆ, ລ-ມ-ແ-ລ-ອ-ລ-ຸ-ກ-ອ-ມ, ແລ້ວ-ກ-ໍ-ຕ-ານ-ຕ-ໍ-ໄ-ປ, ບ-ໍ-ຮ-ູ-ສ-ກ-ເ-ຈ-ັ-ບ-ປ-ວ-ດ, ບ-ໍ-ຮ-ູ-ສ-ກ-ຫ-ົ-ວ-ເ-ຂ-ົ-ຳ ບ-ໍ-ເ-ຫ-ັ-ນ ຫ-ຍ-ັ-ງ ໜ-ົ-ດ ບ-ໍ-ໄ-ດ-ຍ-ິ-ນ-ຫ-ຍ-ັ-ງ-ຈ-ັ-ກ-ດ-ົ-ນ-ອ-ກ-ຈ-າ-ກ-ສ-ຽ-ງ-ປ-ົ-ນ-ໃ-ຫ-ຍ ແລະ ສ-ຽ-ງ-ລ-ໍ-ອ-ຂ-ອ-ງ-ປ-ົ-ນ-ກ-ົ-ນ. ເ-ມ-ື-ອ-ສ-ອ-ານ-ແ-ຂ-ມ-ຈ-ົ-ງ-ບ-ໍ-ໄ-ຫ-ວ-ແ-ລ-ວ ເ-ຂ-ົ-ຳ-ກ-ໍ ລ-ອ-ງ-ໃ-ຊ-ສ-ອ-ກ-ຕ-ານ-ໄ-ປ ນ-ັ-ບ-ວ-ານ-ປ-ັ-ມ-ກ-ານ-ເ-ຄ-ື-ອ-ນ-ຍ-ົ-ກ-ທ-ແ-ສ-ນ ລ-ຳ ບ-າ-ກ. ເ-ຂ-ົ-ານ-ອ-ນ-ປ-ຽ-ດ ເ-ຫ-ົ-ານ-ສ-ອ-ກ-ໃ-ສ-ໍ-ໜ-ະ ແ-ລ-ະ ດ-ິ-ບ ໄ-ປ

ລົບໄປ. ຕໍ່ມາເຂົ້າກ້ຽ ພົກຈາກຂ້າງໜຶ່ງໄປອີກຂ້າງໜຶ່ງ, ເຮັດແບບນີ້ບໍ່ລຳບາກປານໃດ ແຕ່ຫາກວ່ົມຫົວ, ແລະ ຂະນະທີ່ຈະເປັນລົມສະຫລົບເຂົ້າຈຳຕ້ອງຢຸດແລ້ວລຸກນັ່ງເທິງ ຫົມະເພື່ອຄຸອງຖ້ຳ ໃຫ້ແຜ່ນດົນ ປ່ຳໄມ້ ແລະ ແຜ່ນຟ້ຳຢຸດປົ່ນ.

ປ່ຳຖົ່ງຄອຍບ່ຳງຕ່ຳ ເປ່ຳຫ່ວ່ຳງຫລ່ຳຍຂົ້ນ, ມີໜ້ຳ ທີ່ຖືກຕັດເປັນບໍ່ລິເວນກ້ວ່ຳງເປັນບ່ອນໆ. ຕ່ຳມຫົມະມີຮອງ ຮອຍຫົນທ່ຳງເປັນຄອງໄປ ອ່ຳເລັກເຊ່ອ ບ່ໄດ້ ໂອ້ອ່ຳວ ຫ່ຳເລ່ຍ່ຳເຂົ້ຳຈະໄປຮອດໄປເຖິ່ງໜູ່່ພວກ, ຮູ້ແຕ່ພຽງວ່ຳເຂົ້ຳຕ້ອງຄ່ຳມໄປກ້ຽໄປ ເທ່ຳທ່ີເຂົ້ຳຈະສ່ຳມ່ຳດເຄ່ອມໄຫວ່ົບໄປໄດ້.ບ່ຳງເທ່ອຂະນະທ່ີເຄ່ອມໄປດ້ວຍຄວ່ຳມລຳບ່ຳກຍ່ຳກເຂ້ົມ, ເຂົ້ຳມ່ອຍໜ່ົດສະຕ່ິໄປແວ້ບໜ່ຶງ ແຕ່ວ່ຳ ແຂນທ້ຳງສອງທ້ຳງເລ່ຳຖ່ຶງແລະກ້ຳມຂຸມຂ້ົນເມ່ອຍອ່ອນກ່ຳຍ່ຳງສຸ່້ຕ່ເຄ່ອມໄຫວ ແລະເຂົ້ຳກ້ຳງໄປເທ່ຶງໜ່ົມະ ເບ່ົດໜ້ຳໃສ່ສຽງປົ່ນໃຫຍ່ທ່ີດ່ຶງມ່ຳຕ່ຳງໆ ຂຸກ້ຳງໄປທ່ຳງດ້ຳນຕ່ຳເວ້ນອອກ. ເຂົ້ຳຈະພ່ົກແຮມຄ່ົນຂອງວ່ັນນ່ີແມ່ວໃດນ່ໍ ແລະ ເຂ່ຳມ່ອນຈະໄຕ່ເສ້ັນທ່ຳງໃດນ່ໍ ? ອ່ຳເລ່ັກເຊ່ອ່ົບ່ອ່ຳດຈະເວ້ົ່ຳໄດ້. ທຸກສ່ິງທຸກຢ່ຳງຈ່ົມຫ່ຳຍໄປ ໃນຄວ່ຳມ່ົດມ່ົນແຫ່ງຄວ່ຳມທຸກທໍ່ລະມ່ຳນ ຍ້ັງຄ່ຶງເຫ່ລ່ອ່ແຕ ອະນຸສ່ອນອ້ັນເລ່ອນລ່ຳງ ອຸປະສ່ັກຕ່ຳງໆທ່ີເຂົ້ຳໄດ້ຜ່ຳນຜ່ຳ ມ່ຳຕະຫລອດລະຍະທ່ຳງ. ພ່ຳຍໃນບໍ່ລິເວນແຫ່ງນ່ີ້ ມ່ີຕ່ຳມແປກທ່ີຖ່ກຕ່ັດເປັນສ່ີເຫ່ລ່ຽມຄ່ຳເຕ່ັມແຕ່ນ້ຳ້ມ່ັນໄຫລຍ່ົມ, ກ່ອງຟ່ົນເປ່ັນໂຈ້ໂທ້ກ່ອງໜ່ຶ່ງ ຂ່ົ້ກ ແລະຂ່ົ້ເລ່ອຍກະຈ່ັດກະຈ່ຳຍຕ່ຳມໜ້ຳດ່ົນ, ຕ່ອ້ນໜ່ຶ່ງຊ່ຶງສ່ຳມ່ຳດນ່ັບອ່ຳຍຸໄດ້ຈ່ຳກ່ວ່ຳງນ່ົນໃນໃຈກ່ຳງ

ທ ເພ ມ ອ ມ ທຸ ກ ໆ ປ ີ , ສ ຽ ງ ແ ປ ່ ງ ໆ ຫ ູ ເ ຮ ັ ດ ໃ ຫ ້ ເ ຂ ົ ້ າ ຕ ົ ນ ຈ າ ກ ຄ ວ າ ມ ສ ະ ລ ົ ມ ສ ະ ລ ຸ , ສ ะ ຕ ິ ຂ ອ ງ ເ ຂ ົ ້ າ ໄ ດ ້ ກ ັ ບ ຟ ื ้ ນ ค ื ນ ม า . ເ ຂ ົ ้ າ ນ ั ่ ง ເ ຈ ็ ่ า ແ ล ะ ແ ມ ม ไ ป ย ้ อ ม ๆ ต ั ว ผ ิ ด ว ่ า ต ื ้ น ເ ອ ง ย ู ท า ม ก า ง ถ า ม ต ั ด ไ ม ้ ท ี ่ ม ี แ ถ ก ส อ ง แ จ ้ ง , ม ี ไ ม ้ เ ป ็ น ล ำ ๆ แ ล ะ ม ี ฟ ื ้ น ล ุ ม เ ป ็ น ก อ ง ไ ว ้ . ด ว ง ต า เ ว ้ ย ย า ม ห ร ว ย ู ่ ๋ ท ี ่ ๋ ๋ ๋

ໄພ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ເກີດມີສັນຊາດຍານໄທວພົກຂ້ົ ແລະສັນຊາດ ມ້ຈອງດ່ງເຂົ້າໄວ້. ເຂົ້ารู้สึกว่ามีผู้จอบเบ่งเຂົ້ า ແລະຕິດ ຕາມເຂົ້ ามาโดยที่เຂົ້ าบ่เห็น แต่เຂົ້ ารู้สึกด้วยสะติละแวด ละอ้วแบบดรอกับสัด. แม่นใผ ? ปาถ่วงวุธสะหว่ิบ , มีกจิบเฝ้องร้องยู่เหม็อถามตัดไม้, มีกไสสับเป็อก ไม้ ถ่วงป๊ีกๆ, มีกหอมขอามบ่มแสอปามลูกสอมลอดไป ตาม ว่าไม้อ่ยต่มถีกปำ้ล่ว. แมอใดกำตาม อาเล็กเขอ่ิรู้ สึก อ่าต็อเข้าถีกจอบแมมเบ่งยู่ตะหลอดเวลา.

สรวงว่าไม้หักถ่วงแกัด, เข้าเบ่งไปอ้อมๆโต, มีต่ม. แปกน้อยเป็นพุ่มลิปุยฝ่ายเหนัวโอมเอม ย้อมถีกลิมต้อว เข้าพบแหมวไม้เล็อมไทอย่างมีอุดต็อจ่งยู่ท่ามกาวพุ่ม ไม้ถ่วกาอ. อาเล็กเขอ่ิ เขอ่ออาไถ่ยินสรวงอุมๆ ลอยๆ เป็นสรวงอุมๆของมะมุดที่ถ่วมาแต่เบ่องนั่น. อาเล็กเขอ่ิ รู้สึกว่าอ่ินห้อลุกอ่ินเย่อบๆอีก ถ่วงตอมที่เข้าจอบกับ หมาโตนั่น.

เข้าจีกป็นสั่นอ่หน้รวงออกจากถ่วง และจำเป็นต้องใช้ ธอดสองมี เพ่ือห้างไก. ถามกะทำแมอนี้ เป็นเหตให้ เกิดมีอากามเหนัวยุบยิบยู่ในพุ่มแปก. ปายไม้น้อยบาว ต่มสั่นไทอลีกบอ่ามีถ่นจับสั่นยู่เบ่องหลัว. แล้วพุกส่วพุก ป่างก็กับมีถจิหล่.

" แม่นหยังธ์ ! สัดหอะ ? ถ่นติ ? อาเล็กเขอ่ิ ถามต็นเอว และปะกิดว่าอยู่ในพุ่มไม้นั่น มีผู้ใดผู้ หน่ึว

ສ້ຖາມເຊ່ນດຽວກັນວ່າ: "ຄົນຫວະ ? " ມັນແມ່ນມາມຍາ ອາ ລົມດອກຕີ ? ຫລ້ວ່າອາດແມ່ນແທ້ໃດນີ: ມີຄົນເວ້ົາພາສາລັດ ເຊຍຢູ່ໃນພຸ່ມໄມ້, ເອີ...ແມ່ນພາສາລັດເຊຍແທ້ໆ. ເມ່ືອ ໄດ້ຍິນການເວ້ົາພາສາລັດເຊຍ ເຂ້ົາຮູ້ສຶກດີໃຈ ຢ່າງຫລ້ວລົ້ມ ຕ້ວ ຈົນວ່າບໍ່ສຳນຶກຖາມຕົນເອງວ່າຢູ່ຕ່ໜ້າມົດຫຼືສັດຕູ. ເຂ້ົາ ຮ້ອງອອກມາຢ່າງມີໃຊ ແລ້ວເຕ້ັນຂະໂຍງ ໂຍບ້ັນ ຫມົດໂຕ ແລ້ວກໍອາບຟາບລ້ົງ ຄາງອອຍໆປາມວ່າຖືກຫຍ້ົງທ້ັບ ສ່ວນປ້ົນ ສ້ັນຫລູດຕົກລ້ົງໃນຫ້ົມະຂາວ...

ອາເລັກເຊອີ ສະຫລ້ັບສະໄຫລໄປ ແຕ່ຄວາມສຳນຶກຕ່ໍ້ັນ ຕະລາຍທ່ີຢູ່ ນ່ໍໆ ເຮ້ັດໃຫ້ເຂ້ົາຝ້ັນລົມນ້ີສະຕ. ບ່ໍມ້ັນໃດທ່ີຈະ ສ້ົງໄສແລ້ວວ່າ ມ້ີຜູ້່ຄົນລ້ັບ້ົງຢ່ໃນພຸ້ມໄມ້, ພວມຈອບມອງແລະ ລົມກ້ັນສຽງອຸ້ມໆຢ່.

ເຂ້ົາໃຊ້ມ້ືຢ້ັນໂຕ້ັ້ນ ຄວາເອ້ົາປ້ົນໃນຫ້ົມະ ແລ້ວຈ້ັບແນບ ໄວ້ກ້ັບຝ້ັນດ້ົນ ແລ້ວຄອຍສ້ົງເກດເບ່ົ່ງ. ສະຕ່ໍ້ັນຕະລາຍ ເຮ້ັດໃຫ້ເຂ້ົາມ້ີຄວາມຮູ້ແຈ້ງຕ່ໍ້ັນຫາ. ເຂ້ົາພວກມ້ັ່ເປ້ັນ ໃຜ ກ້ັນ? ບາງທ້ີອາດແມ່ນພວກຕ້ັດຝ້ົນ ອຸ້່ພວກເຢ້ຣລະມ້ັນບ້ົ່ງ້ັ ໃຫ້ມາເຮ້ັດວຽກຕ້ັດໄມ້ຕ່ໍ້ບາງທ້ີອາດແມ່ນພວກລ້ັດເຊຽທ່ີ ຕ່ໍ້ກ ຄ້ົາງຢ່ແນວຫລ້ັງຂອງເຢ້ຣລະມ້ັນຄ້ົ່ງດຽວກ້ັບເຂ້ົາເອ້ົ່ງແລະພວມ ເສາະຫາທ້ົ່ງໄປຫາຫມູ້ກອ້ົ່ງໂດຍຜ່ານເສ້ັ້ນແນວຫ້ົ່ານ້ົ່ງ ດຽວ ກ້ັບເຂ້ົາມ້ັ້ນຕ່ໍ້ ? ບາງທ້ີອາດເປ້ັນພວກໄທ້ບ້ານໃນທ້ອ້ົ່ງຖ່ໍ້ມ້ັ້ນ?

ເພາະເຂົ້າໄດ້ຍິນສຽງແຈ່ມແຈ້ງ ສຽງຮ້ອງຂໍ້ມວ່າ " ຄົນຕິ ?"

ປີນສົ່ມດົ່ງຢູ່ໃນກຳມືອັນແຂງກະດ້າງຍ້ອນການຄານ ກົ່ງ ໂກະ ສ໋ຍ່ານາຕາມທາງ. ແມວໃດກໍຕາມ ອາເລັກເຊອີ ກໍ ກຽມຕົ້ງສະຕິເພ໋ອບ່ໃຫ້ຫລົ່ງເລີຍໃຊ້ກະສຸນທົ່ງສາມລູກຫມົດໄປ. ແລະແລ້ວສຽງເດັກນ້ອຍກໍດັ່ງຂໍ້ມຢູ່ຫລັ່ງພຸ່ມໄມ້ຢ່າງມ໋ົ້ງວົ່ນແມວ ໃດແມວໜ໋ຶ່ງ.

" ເອ້ ! ນ໋ັ້ນ ! ແມ່ນໃຜນ໋ັ້ນ?ເດ໋ີ?ແວກສະເຕເຣ?` "

ຄຳສັບແປກໆນ໋ັ້ເຮັດໃຫ້ ອາເລັກເຊ໋ຍ ລະວັ່ງຕົ໋ວຂໍ້ມ ແຕ່ ວ່າເປັນສຽງພາສາລັດເຊຍ ຢ່າງບ໋ໍ່ຕ້ອງສົ່ງໄສຈັກເມ໋ດ ແລະ ຢ່າງບ໋ໍ່ຕ້ອງສົ່ງໄສ໋ອີກວ່າແມ່ນສຽງເດັກນ້ອຍ.

" ເຈົ້າເຮັດຫ໋ຍັງຢູ່ນ໋ັ້ນ ? " ສຽງເດັກນ້ອຍ໋ອີກສຽງໜ໋ຶ່ງ ຖາມມາ.

" ແລະເຈົ້າເດ໋ັ, ເຈົ້າແມ່ນໃຜ ?" ອາເລັກເຊ໋ອີຕອບໄປ ໄປແລ້ວກໍ໋ມ໋ດອ໋ມ ຂຸ໋ມ໋ຍ້ອນຮູ້ສຶກທ໋ໍ້ຖ໋ອຍຄ໋ອນແຄມທ໋ີ່ໄດ້ຍິນສຽງຕົ໋ນ ເອງ໋ອ໋ດອ໋ອນແຫບແ໋ຫ້ງຫລາຍ.

ຄຳຖາມນ໋ັ້ເຮັດໃຫ້ເກ໋ີດມ໋ີອາການວົ່ນວ໋າຍຂໍ້ມຢູ່ຫລັ່ງພຸ່ມ ໄມ້ ມ໋ີການຸ໋່ມກັ໋ນ ແລະ ຂຸ໋ໄມ້ຂຸ໋ມ໋ຈົ໋ນ ຂ໋ັ້ນ໋ອ່າເຮັດໃຫ້ງ໋ໍ່າໄມ້ເຫ໋ັ້ນ ຍຸ໋ບ ຍ໋ິບ.

" ເຈົ້າ ຢ່າພະຍາຍາມຕົ໋ນພ໋ວກ໋ອ໋ຍໃດເດ໋ີ ບ໋ໍ່ສຳເລັ໋ດດ໋ອກ. ຂ໋ອ໋ຍ໋ະ ເ໋ຢ໋ຣ໋ະມ໋ັ້ນ໋ຢູ່ໂ໋ຍ໋ດໃດ ຂ໋ອ໋ຍກໍ໋ດົ໋ນກ໋ົ່ນໄດ້. ເຈົ້າ ຄົ໋ນ ໂ໋ຮ໋ມລົ໋ງເ໋ບ໋າ໋ະ ?"

" ເຈົ້າ ເ໋ດ໋ຂ໋ັ້ມ ?"

"ເອົ້ງຫຍັງເຈົ້າອຸໄປຮູ້ ? ເຈົ້າເຂົ້າໃຈຫລໍ່ ?"

"ຂ້ອຍເປັນຄົນລັດເຊຍ."

"ລະວັງປາກ... ຕໍ່ອະຈັ່ງຊັ້ ເຈາະໃຫ້ຕາບອດ ບັກຝາດ ອຸດຂົດຽດ"

"ຂ້ອຍເປັນຄົນລັດເຊຍ, ລັດເຊຍ ເຈົ້າຮູ້ຍິ່ນໍ່ ແລະເປັນ ນັກບິນ. ຂ້ອຍຖືກພວກເຢຽລະນັນຍິງຕົກ "

ເຖິງຕອນນັ້ ອາເລັກເຊ ອິ ບໍ່ ລະມັດລະວັງ ຫຍັງຫມົດ. ເຂົ້າແມ່ໃຈວ່າ ຢູ່ຫລັງພູມໄມ້ນັ້ນ ແມ່ນຄົນຝ່າຍດຽວກັບເຂົ້າຄື ຄົນລັດເຊຍ ຄົນໂຊວຽດ ແລະຖ້າວ່າພວກເຂົ້າບໍ່ຢາກເຊື່ອນັ້ນ ກໍ່ຍ້ອນວ່າສົງຄາມໄດ້ສອນໃຫ້ພວກເຂົ້າຕ້ອງເປັນຄົນຮອບຄອບ ຖີ່ຖ້ວນ. ມັນເປັນເທື່ອທໍາອິດທີ່ເຂົ້າຮູ້ສຶກອິດອົນຈົນຂັ້ນວ່າ ບໍ່ ສາມາດເຫນັ້ງແຄ່ງເຫນັ້ງຂາ, ບໍ່ສາມາດເຫນັ້ງຕົ້ງ ແລະ ບໍ່ ສາມາດປ້ອງກັນຕົນເອງໄດ້, ນໍ້າຕາໄຫລຍ້ອຍຕາມຫ້ວງແກ້ມ ແຫລ້ໆທັ້ງສອງຂ້າງ.

" ເບ່ິງແມະ ! ລາວໄຫ້, ຮ້ອາຍ... ເຈົ້າໄຫ້ ເຮັດ ຫຍັງ ?" ສຽງເວົ້າກັນດັ່ງຢູ່ຫລັງພູມໄມ້.

"ຂ້ອຍສາບານໄດ້ວ່າ ຂ້ອຍເປັນລັດເຊຍ, ເປັນລັດເຊຍ ແທ້ໆ, ຂ້ອຍເປັນຄົນຝ່າຍດຽວກັບພວກເຈົ້າ ເປັນນັກບິນ "

" ຈາກເຄ່ືມຍິນໃດ ?"

" ແລະເຈົ້າເຄຊັ້ມ ເຈົ້າແມ່ນໃຜ ?"

" ມັນບໍ່ກຽວກັບເຈົ້າ, ຕອບມາ ! "

" ຈາກມ໊ົງຊາໂລໂວ, ຊ່ອຍຂ້ອຍແຄ ອອກມາໃຫ້ ເບ່ິງ

ແດ່ທ້ອນ "

ມີຄາມຊຸ່ມກັນຢູ່ໃນພຸ່ມໄມ້ ຢ່າງຖືກອົກຖືກໃຈ ບັດນີ້ ອາ ເລັກເຊອີ ສາມາດໄດ້ຍິນປະໂຫຍກຄວາມເວົ້າຢ່າງ ແຈ່ມ ແຈ້ງ:

"ໂຕໄດ້ຍິນຕ່ວ່າ ລາວເວົ້າວ່າ... ຈາກໂມງຊາໂລໂອ. ລາວອາດຊຸເວົ້າແທ້...ແລະລາວໄທ້...ມີມັກບິ່ນ ໂຍນ ລະ ເບີດເຈົ້າຖ້ມ "ພວກເຂົ້າຮ້ອງບອກ. ໂຍນຖ້ມສາຂ້ອຍຂໍບອກ ເຈົ້າ ຖ້າບໍ່ຂ້ມພວກຂ້ອຍເປີດໜີໃດ".

ອາເລັກເຊອີ ປ່ອຍໃຫ້ປືນຕົກລົງຈາກມື, ແລ້ວພຸ່ມໄມ້ ກໍ ຖືກຜ່ອອກເປັນທາງ ແລະມີເດັກນ້ອຍສອງຄົນຍ່າງອອກ ມາ, ທ່າທາງລະແວດລະວັງຄ້ງນີກນ້ອຍ ທັງກຽມທ່າຈະແລ່ນຫລົບ ເຂ້ຳປ່າຢູ່ທຸກຂະນະ. ທັງສອງຈັບມືກັນໄວ້ ແລະຍ່າງກົງ ມາ ຫາ ອາເລັກເຊອີ ຢ່າງລະມັດ ລະວັງ. ຜູ້ທ່ີໃຫຍ່ກວ່າ ເປັນ ຄົນ ຈ່ອຍ ຕາສີຟ້າ ຜົມສີທອງບາງໆ ມີກ່ຳຂວານແລະຈົ່ງເດັດ ດຽວຖ້າຈ່ຳເປັນຈະຕ້ອງໃຊ້ມັນ. ຜູ້ນ້ອຍກ່ວາບ້ຽງຢູ່ທາງ ຫລັງ ແຕ່ກ່ໍຈ້ອງເບ່ງຢ່າງຕາບໍ່ພັບ. ຜູ້ນ້ັເປັນຄົນຜົມແດງຫນ້າ ເປັນ ປ່ານແດງຈົ່ມເວ້ານຸ່ມໆວ່າ:

"ລາວໄທ້ອ່ີຫລີໃດ. ຈ່ັງແມ່ນລາວຈ້ອຍຈ່ອຍ !"

ຜູ້ອ້າຍກົງໄປຫາອາເລັກເຊອີ ມືຈັບຂວານຕຽມພ້ອມແລ້ວ ກໍເຕະປືນຂອງອາເລັກເຊອີ ດ້ວຍເກີບໂບກໃຫຍ່ ຈົ່ງໄດ້ ຮັບ ສ່ືບຕ່ໍມາຈາກພ່ໍ.

" ເຈ້ົາວ່າເປັນມັກບິ່ນ ແມ່ນຕ່ວ່າ ? ໃສ່ເອກະສານ ?

ເອົາມາເບ່ງດູ !"

" ເອີ... ແຕ່ວ່າແມ່ນຝ່າຍໃດຢູ່ຫນ້? ພວກເຮົາຫລີ ເຢຽລະມັນ ?" ອາເລັກເຊອີ ຕອບອ້ອມແອ້ມທັງສ້ຍມໆ.

"ຂອຍຊ້ຮູ້ໄດ້ວ່ະບ່ມ້ໃຜມາບອກມາເລ່າ. ແມ່ວ່າຢູ່ທາງ ປ່າດົງ".

ມັນແມ່ນການຕອບແບບການທູດ. ອາເລັກເຊອີ ຈຳຕ້ອງ ຈົກເອກະສານອອກມາຈາກຖົງເສ້ອ..ບັດນາຍທະຫານສີແດງ ມີການ໋ດເປ້ເຈ ເຮັດໃຫ້ ເດັກນ້ອຍມີສີໜ້າປ່ຽນຢ່າງອັດ ສະຈັນ.

ຄ້ັບວ່າ ເດັກທັງສອງໄດ້ກັບຄ້ນເປັນເດັກນ້ອຍ ຄ້ນໃນ ປາງຖ້ກ໋ຄອງໃນທັນທ, ດ້ວຍເຫດການອັນຄຽວຄ້ພວກເຂົາ ໄດ້ປະເຊ້ນໜ້າ ກັບຄ້ນຝ່າຍຄຽວກັນ..ກັບມ້ກ໋ນໂຊວຽດ.

" ແມ່ນຝ່າຍເຮົາທ່ີ່ຢູ່ຫນ້, ຝ່າຍເຮົາທັງຫມ໊ດ ໄດ້ສາມ ມ້ ມາແລ້ວ "

"ແຕ່ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈ໋ງຈ໋ຍແທ້ ເວົ້າມາເບ່ງດູ ?"

" ພວກນ້ອຍຕ໋ຍ , ສ້ຕິພວກມັນເປັນຈຸນລະມຸນ. ໂອ້ ! ສ້ກັນຄ້ກແທ້ໆ...ພວກເຮົາເຈ໊ດການມັນຫມ໊ດຕ້ັງວ່າທ່ໃດ.."

"ພວກມັນເປ໋ດຫນ້ໄປຈ່ັ້ງໃດຊ້ັ້ນບ່... ມ້ລາຍຫນ່ັ້ງ ເວົ້າ ເປເກາະໃສ່ຖັ້ງໄມ້ໃຫຍ່ໆແລ້ວຕະລູດລົ້ງໄປໃນ. ສອງ ລາຍ ບາດເຈັບຄວາຈອງທ່ັ້ງມ້າ ແລະລາຍທ່ີ່ສາມ ່ີ ຄາບຢູ່ ເທ້ັ້ງ ເບ່ັ້ງປາມຊຸນນ່ັ້ງແທ້ໆ ! ແຕ່ວ່າ... ເຈ້ົ້າ, ເຈ້ົ້າຜ້ ເຖ້ົ້າ ຖ໋ກເຂ້ົ້າຍ໋ັ້ງຕ໋ກຢູ່ໃສ ?"

ຫລັງຈາກໄດ້ເວົ້າໄຍດ່ັງນ້ັແລ້ວ ເດັກທັ້ງສອງກໍ່ເກາະ ຂ້າງເກາະແອວ ອາເລັກເຊ ີ. ຕາມເດັກນ້ອຍວ່າຈາກຖາມ ຕັດໄມ້ໄປຫາບ້ານມ ີ ່ປະມານຫ້າກ ິໂລແມັດ. ອາເລັກເຊ ີ ເມ ່ ອ ່ ອນເຕ ັ ມ ທ ີ ່ ຈ ຶ ່ ງ ບ ໍ ່ ສ າ ມ າ ດ ແ ມ ນ ແ ຕ ່ ຈ ະ ພ ິ ກ ລ ັ ງ ເ ພ ່ ອ ນ ອ ນ ໃ ຫ ້ ສ ະ ບ າ ຍ ອ ້ ມ .

ລໍ ່ ເ ລ ່ ອ ນ ທ ່ ີ ເ ດ ັ ກ ນ ້ ອ ຍ ນ ໍ ່ ເ ອ ົ ່ າ ມ ່ າ ໃ ສ ່ ຟ ິ ນ ່ ູ " ຖ ານ ເ ປ ຼ ງ ລ ະ ມ ັ ນ " ນ ັ ້ ນ ກ ໍ ນ ້ ອ ຍ ໂ ພ ຸ ແ ລ ະ ເ ດ ັ ກ ທ ັ ້ ງ ສ ອ ງ ກ ໍ ບ ່ ່ ຢ ູ ່ ໃ ນ ຂ ັ ້ ນ ພ ໍ ່ ທ ່ ີ ຈ ະ ແ ກ ່ ລ າ ກ ນ ້ ໍ ທ ນ ັ ກ ຜ ູ ້ ໃ ຫ ຍ ່ ຜ ່ ານ ຜ ່ ່ ານ ທ ໍ ່ ມ ະ ເ ຊ ່ ິ ງ ຍ ັ ງ ບ ໍ ່ ມ ີ ທ ິ ມ ທ າ ງ ຊ ິ ດ ເ ປ ັ ນ ຮ ູ ບ ເ ປ ັ ນ ຮ ອ ຍ ເ ທ ່ ອ . ເ ຊ ລ ິ ງ ກ ้ า ผ ู ้ อ ้ า ย บ อ ก ใ ห ้ เ ฝ ั ด ก ้ า ผ ู ้ ม ้ อ ง ร ิ บ แ ล ่ น ไ ป ใ น บ ้ า ม ไ อ ๆ เ พ ่ อ ย ุ อ ก ห า ล ิ ม ม า ข ่ ว ย เ ฝ ื อ . ส ่ ว ม เ ช ล ิ ง ก ้ า เ ว ้ า อ า จ ะ ล ่ อ ย เ ฝ ้ า ย า ม ใ ห ้ อ า เ ล ั ก เ ช ุ ่ ิ เ พ ่ อ ก ั น พ ว ก เ ป ร ล ะ ม ั น แ ต ่ ก ็ ค ิ ด เ ล ็ ก ๆ ย ู ่ ใ น ใ จ ว ่ า : " แ ม น ใ ผ ่ ิ ร ู ้ พ ว ก ฝ า ก ่ ิ ด ่ ิ ก ล ั ก แ ท ้ จ ั ก เ ท ่ อ . พ ว ก ม ั น ช ่ ั ล ั ก บ ่ ่ ย อ ก เ ด ิ ่ ิ ใ น เ ล ่ อ ง ท ำ ท า เ จ ็ บ ป ว ด ห ู ล ิ ม ห ู ล า ย แ ล ะ เ ล ่ อ ง เ ก ั บ ก ำ เ ว ้ า เ อ ก ะ ส า ม ต า ง ๆ . . . " แ ต ่ แ ม ว ใ ด ก ็ ต า ม ค ว า ม ห ว า ด ห ว ั ่ น ล อ ย ๆ ส ู ม ห า ย ไ ป แ ล ้ ว เ ช ล ิ ง ก ้ า ก ็ ไ ย แ บ บ ๆ .

ອ ා เ ล ั ก เ ช ิ ่ ิ ม อ น เ ช ็ อ บ ห ล ั บ ย ู ่ เ ท ิ ง ฝ ิ ด ไ ม ้ . ต า ห ุ บ ไ ว ้ เ ป ั น ร ิ บ ร ่ ิ , เ อ ้ า ฝ ั ง ก า ม ป า ก ไ ย ท ั ง ้ ห ่ ่ ิ บ เ อ ้ า ห ู ป า ม ใ ด . ใ ม อ า ก า ม เ ล ่ ิ ม ๆ ห ล ั บ น ั ้ ม ม ิ แ ต ่ เ ส ำ เ ด ั ่ ิ ม ๆ บ า ง ค ำ ห ่ ั ้ น ั ้ ม แ อ ่ อ เ อ ้ า ห ู , แ ต ่ เ อ ้ า ก ็ บ ่ ่ ไ ด ้ ค ิ ด ห า ค ว า ม ห ม า ย ข อ ง ม ั น ห า ก แ ต ่ ร ู ้ ส ึ ก อ า บ อ ุ ่ ม ส ย ง ก ิ ่ ิ ม ต ิ ใ น พ า ส า ก ำ เ ม ิ ด ล ั ่ ิ ง อ ู ่ ใ น ค ว า ม ฝ ั น . พ า ย ห ล ั ง ม า พ ั ้ เ อ ้ า จ ่ ิ ง ร ู ้ ป ะ ห ว ั ด แ ล ะ ค ว า ม ท ึ ม ท ู ก ท ็ ล ะ ม า ม

ຂອງປະຊາຊົນບ້ານປ ລາບມີ. ພວກຟ່າດຊຸດໄດ້ມາຮອດ ປ່າ ດົງ ແລະທະເລສາບໃນຂົງເຂດນ້ ແຕ່ເດືອນຕຸລາ ຄຶຍາມ ທີ່ໃບໄມ້ເຫລືອງລຸກໄຫມ້ເປັນແປວໄຟ ໃນປ່າຫູໂລ ແລະ ຍາມທີ່ໃບຕຣົມລຸກໄຫມ້ເປັນແສງສະຫລໍແດງໆອັນເປັນ ລາງ ຮ້າຍ. ບໍ່ມີການຕໍ່ສູ້ກັນຢູ່ອ້ອມແອ້ມບ້ານ ປລາບມີ. ແຕ່ຢູ່ທາງ ບ້ານໄປທາງຕາເວັນຕົກສາມສິບປາຍຫລັກ ທະຫານໂຊ ວຽດ ຫມື່ນໆໜ່ວຍ ຖືກດັບສູນ, ທະຫານດົ່ງກ່າວໄດ້ສ້າງ ແນວປ້ອງ ກັນຢ່າງປະຊຸບັນທັນດວນ. ທະຫານເຢຽລະມັນຊຶ່ງມີລົດຫຸ້ມ ເຫລັກນຳໜ້າ ໄດ້ກາຍບ້ານປລາບມີ ໄປເລີຍ ເພາະບ້ານນ້ ຢູ່ໃນປ່າສອກຫລົກ ແຄມທະເລສາບ ທ່າງເສັ້ນທາງເດີນທັບ. ພວກເຢຽລະມັນມຸ່ງໜ້າໄປທາງ ຕາເວັນອອກ ເລັ່ງໃສ່ ຈຸດ ທ່າດ່ານ ທີ່ເມືອງໂປໂລໂກອິເອ. ຖ້າເຂົ້າຍຶດໄດ້ ເຂົ້າກໍຈະ ຕັດຂາດແນວຣົບດ້ານຕາເວັນຕົກ ຈາກແນວຣົບດ້ານ ຕາເວັນ ຕົກສ່ຽງເໜືອ - ທິ່ນອກເມືອງກາລິນ ປະຊາຊົນໃນຂົງເຂດ ນ້ ອັນມີໄທໃນເມືອງ ແລະຊາວໄຮ່ນາ ທັ້ງຜູ້ຍິງ, ຜູ້ເຖົ້າ , ຊາວໜຸ່ມ ແລະຄົນທຸກຮຸ່ນ, ທຸກວິຊາອາຊີບ ໄດ້ອອກ ໄປກໍ່ ສ້າງແນວປ້ອງກັນທັ້ງກາງເວັນກາງຄືນ ຕະຫລອດລະດູ ຮ້ອນ ແລະລະດູໃບໄມ້ຫລົ່ນ ຕາກແດດຕາກຝົນ ທັ້ງທີ່ຍຸງກໍຫລາຍ , ນ້ຳກໍເປິເປ້ອນ ແລະທັ້ງທີ່ອາກາດອຸ່ມອ້ົວຈາກໜອງບ້ຶງ.ຖານ ປ້ອງກັນຢາຍເປັນສາຍໄປແຕ່ເໜືອຕະຫລອດໃຕ້ເປັນ ຫລາຍ ຮ້ອຍກິໂລແມັດ ຜ່ານປ່າໄມ້ ໜອງບ້ຶງ ທະເລສາບຮ່ອງຫ້ວຍ ແລະແມ່ນ້ຳ - ພວກກໍ່ສ້າງຖານປ້ອງກັນ ສູ້ຊົນທົນທຸກ ກັບໂລກ

ໄພໄຂ້ເຈັບ ຮ້ອຍແປດພັນປະການ ແຕ່ຄວາມພະຍາຍາມ ບໍ່ກ
ບົ່ມ ຂອງເຂົ້າເຈົ້າ ກໍ່ບໍ່ຫລຸດຫລ່ອຍຫາຍໄປ.

ໃນການບຸກໂຈມຕີນັ້ນ ພວກເຢຊູລະມັນໄດ້ທຳລາຍ ຖານ
ປ້ອງກັນຫລາຍແຫ່ງ ແຕ່ທີ່ຖານສຸດທ້າຍ ພວກເຂົາຖືກຕ້ານຢັນ
ໃຫ້ຢຸດຊະງັກ, ແລ້ວສົງຄາມກໍປ່ຽນມາເປັນ ການສູ້ຮົບ ຫາ
ບ່ອນຈ້ຽງ. ພວກເຢຊູລະມັນບໍ່ສາມາດເຈາະເຂົ້າ ໄປ ຮອກ
ເມືອງໂປໂລໂກ້ເອເລີຍ ແລະຈຳຕ້ອງອ່ອຍທັບລົງໄປທາງ
ໃຕ້ ແລະເປັນຝ່າຍສູ້ຮົບເພື່ອປ້ອງກັນຕົນເອງ.

ຊາວບ້ານປລາບນີ ຊຶ່ງຕາມປົກກະຕິ ເກັບກ່ຽວ ຜະລິດ
ຜົນໄດ້ພຽງເລັກນ້ອຍ ຈາກທົ່ດນ ຊຶ່ງເປັນແຕ່ຊາຍ ໄດ້ຫາ ປາ
ຈາກທະເລສາບ ຊຶ່ງມີປ່າງຸດົມສົມບູນມາເກັບໄວ້ຢ່າງພຽງພໍ.
ເຂົ້າເຈົ້າເປັກບາມມ ອນ ຊຸ ທີ່ໄດ້ຫ ນີ ດ ຈາກຄວາມໂຫດ ຫ ຮ ມ
ຂອງສົງຄາມ. ຜູ້ມາຄອບຄອງ ໄດ້ບັງຄັບໃຫ້ຊາວບ້ານ ປ່ຽນ ຊື
ປະຫານສະຫະກອນມາໂຮມເປັນ "ສະຕາລິນ" ແລະຊາວ
ບ້ານຍັງຄຳ ນຶ ນ ຊໍ ດ ແບບສະຫະກອນ ຄ ກ ດ ຫ ລັ ງ ໂດຍຫວັ ງ
ວ່າ ພວກເຢຊູລະມັນ ຈະບໍ່ຢູ່ຢຽບຍ່ຳ ແ ຜ ນ ດິ ນ ໂ ຊ ຽ ຕ ະ ຫ ລ ອ ດ
ໄປ ຊ ວ ກ າ ລ ະ ນ ານ, ແ ລ ະ ບ າ ງ ທ ີ ໃ ນ ບ ່ ອ ນ ສ ອ ກ ຫ ລ ົ ກ ຄ ແ ມ ອ ນ ເ ຂ ົ ້ າ
ເຈ ົ ້ າ ອ າ ດ ຈ ະ ລ ອ ດ ພ ົ ້ ນ ໄ ປ ໄ ດ ້ ໂ ດ ຍ ບ ໍ ່ ມ ີ ກ ານ ສ ູ ນ ເ ສ ຽ ຫ ວ ງ ຫ ລ າ ຍ .
ແ ຕ ່ ແ ລ ້ ວ ລ ຸ ນ ຫ ລ ັ ງ ພ ວ ກ ເ ຢ ຊ ູ ລ ະ ມ ັ ນ ມ ຸ ງ ເ ຄ ອ ງ ແ ບ ບ ສ ີ ຂ ຽ ວ ຄ ສ ົ ນ ້ ໍ
ບ ົ ່ ງ ກ ໍ ມ ີ ພ ວ ກ ຫ ມ ໍ ຍ ປ ະ ຈ ໍ າ ລ ິ ດ ມ ຸ ງ ເ ຄ ອ ງ ດ ໍ າ ມ ີ ກ າ ຫ ົ ວ ຜ ີ ຫ ລ ້ ອ ມ
ກ ັ ບ ກ ະ ດ ູ ກ ໄ ຂ ່ ອ ັ ນ ຕ ິ ດ ຢ ູ ່ ຫ ມ ວ ກ ມ າ ເ ຖ ິ ງ . ພ ວ ກ ນ ີ ້ ຊ ູ ບ ັ ງ ຄ ັ ບ ປ ະ
ຊ າ ຊ ົ ນ ປ ລ າ ບ ນ ີ ໃ ຫ ້ ຈ ັ ດ ຫ າ ເ ອ ົ ້ າ ຜ ູ ້ ອ າ ສ າ ສ ະ ຫ ມ ັ ກ ຈ ໍ ນ ວ ນ ສ ິ ບ

ຫ້ າ ລົ ມ ໃ ຫ້ ໄ ດ້ ພ າ ຍ ໃ ນ ຊ ຸ າ ວ ສ ີ່ ຊ ົ່ ວ ໂ ມ ງ ເ ພ ື່ ອ ໄ ປ ເ ຮ ັ ດ ວ ຽ ກ ຢ ູ່ ປ ະ ເ ທ ດ ເ ຢ ຽ ລ ະ ມ ັ ນ ຖ ້ າ ວ ່ າ ປ ະ ຕ ິ ເ ສ ດ ບ ້ າ ນ ນ ັ ້ ນ ຖ ິ ກ ໂ ຕ ້ ຕ ອ ບ ຢ ່ າ ງ ເ ຈ ັ ບ ແ ສ ບ ທ ີ່ ສ ຸ ດ . ພ ວ ກ ອ າ ສ າ ສ ະ ຫ ມ ັ ກ ຕ ້ ອ ງ ໄ ປ ສ ະ ເ ຫ ມ ີ ຕ ົ ວ ຢ ູ່ ເ ຮ ື ອ ນ ຫ ລ ັ ງ ທ ີ ່ ຕ ິ ດ ກ ັ ບ ປ າ ກ ທ າ ງ ອ ອ ກ ຈ າ ກ ບ ້ າ ນ ຄ ົ ນ ທ ີ ່ ເ ປ ັ ນ ສ ະ ຫ ະ ກ ອ ມ ກ າ ມ ຫ າ ປ າ ແ ລ ະ ບ ອ ມ ອ ຳ ນ ວ ຍ ກ າ ມ . ພ ວ ກ ອ າ ສ າ ສ ະ ຫ ມ ັ ກ ຕ ້ ອ ງ ເ ອ ົ າ ເ ຄ ື ່ ອ ງ ນ ຸ ່ ງ ໄ ປ ສ ຳ ລ ອ ງ ໄ ວ ້ ເ ອ ົ າ ບ ວ ງ ສ ົ ມ ພ ้ າ ແ ລ ະ ສ ะ ບ ຽ ງ ພ ຽ ງ ພ ໍ ສ ຳ ລ ັ ບ ສ ິ ບ ມ ື ້ . ເ ມ ື ່ ອ ກ າ ຍ ກ ຳ ນ ົ ດ ທ ີ ່ ຍ ັ ້ ງ ໄ ວ ້ ແ ລ ້ ວ ປ ะ ก ิ ด ว ่ า บ ่ ม ี ใ ผ ไ ป ส ะ เ ห ม ี โ ต ๊ ะ จ ั ก ล ิ ม . แ ม ้ ว ่ า ก ็ ต า ม พ ว ก เ ย ຽ ล ะ ม ั น เ ຄ ื ่ อ ง ด ำ ๆ ก ็ ม ี ต ิ ด ธ ຽ ม ม า ແ ล ้ ว ຢ ่ า ง บ ่ ต ้ อ ง ส ົ ง ไ ส ບ ่ ไ ด ้ ເ ว ้ า ล ำ ไ ล , พ ว ก ເ ข ົ า จ ั บ ເ ข ົ า ป ู ก ล ิ ม ເ ข ุ ้ ม ป ะ ท า ม ส ะ ห ะ ก อ ม โ ธ ม ห ล ่ อ ส ะ ต า ธ ิ ส ເ ต ิ ด ู แ ม ่ ย ิ ง ເ ຖ ้ า ป ะ จ ำ โ ร ง ธ ຽ ม อ ะ ນ ุ บ า ม ช ุ ด ว โ ร ม ิ ก า ก ิ ร ิ ย ิ ร ด ย ม า ห ิ ต ห ม ิ ด ย ู ่ ต ่ ห น ้ า ส า ง ส ะ บ ຽ ง ເ พ ื ่ อ ใ ห ้ ເ ห ็ น ເ ป ็ น ต ิ อ ย ่ า ง . พ ว ก ม ั น ห ้ า ม บ ่ ใ ห ้ ฝ ั ง ศ ิ บ ผ ู ้ ต า ย ແ ล ะ ແ จ ้ ง ใ ห ้ ช า บ ต ่ อ ม อ ก อ า : ม ่ อ ม ้ ถ ้ า พ ว ก อ า ส า ส ะ ห ม ั ก บ ่ ไ ป บ อ ม ท ี ่ ก ำ ห น ด ไ ว ้ ແ ล ้ ว ห ม ด ท ั ้ ง บ ้ า น ก ็ จ ะ พ ิ บ ช ะ ต า ก ำ ແ ม ่ ว ด ຽ ว ก ั น . ແ ต ่ พ ว ก อ า ส า ส ะ ห ม ั ก ก ็ ย ั ง บ ่ ไ ป ส ะ เ ห ม ี ต ิ อ . ม ี ช า ว บ ้ า น ม า , เ ม ื ่ อ ท ะ ห า ม ก อ ม ม ั ง โ ก ເ ย ຽ ล ะ ม ั น ไ ป ເ ล า ะ ล ຽ บ บ ้ า น ก ็ พ ิ บ อ า ເ ร ื อ ม ห ู ก ห ล ั ง ເ ป ็ า ป า ส ะ จ า ก ผ ู ้ ต ิ ม , บ ่ ม ี ผ ู ้ ເ ถ ้ า , บ ่ ม ี ผ ู ้ ห ม ู ่ ม . เ ม ื ่ อ ต อ ม ก า ง ค ื น ม ั น ป ะ ช า ช ุ ม ไ ด ้ ป ะ ເ ร ื อ ม ช า ม ถ า ม ท ี ่ , ป ะ ส ั บ พ ะ ส ิ ่ ง

ທ້ວງຫມົດທີ່ເຂົ້າເຈົ້າຫາມາໄດ້ດ້ວຍຄວາມລຳບາກນັບເປັນ ປີໆ ແລ້ວອາໄສຫມອກຫນາໆ ທີ່ຕົກຕອນກາງຄືນມັ້ນຫລອຍຫນີ ມະ ຫັບມະຫາຍໄປ ໂດຍບໍ່ມີຮອງຮອຍເຫລືອໄວ້.

ປະຊາຊົນຫມົດບ້ານພາກັນອົບພະຍົບໄປຢູ່ກາງດົງ ບ່ອນ ເປັນຖ່ານຕັດໄມ້ເກົ່າ ໄກຈາກບ້ານປະມານ ໑໒ ຫລັກ ປາຍ ຈົນຮອດມື້ສຸດທ້າຍ. ຫລັງຈາກໄດ້ຂຸດຂຸມຢູ່ອາໄສຕາມພໍ ດົນ ແລ້ວ ພວກຜູ້ຊາຍກໍໄປສົ່ມທົບກັບກອງຫລອນ, ສ່ວນພວກ ແມ່ ຍິງກັບເດັກນ້ອຍ ພາກັນຢູ່ປ່າງໆຮບສະຫງົບຈົນຮອດລະດູບານ ໃຫມ່. ສ່ວນກະໂຕບ້ານ ອັນບໍ່ຍອມຈຳນົນ ກໍຖືກຈູດເຜົາຜານ ໂດຍພວກກອມມົ້ວໂດເຢຽລະມັນ ເຊັ່ນດຽວກັບບ້ານນ້ອຍບ້ານ ໃຫຍ່ທ້ວງຫລາຍ ໃນຂົງເຂດອຸ່ງມີພວກເຢຽລະມັນເອີ້ນວ່າເຂດ ມໍລະນະ.

"ພໍ່ຍ້ອຍແມ່ນປະທານສະຫະກອນນາໂຮມຫລືພວກ ມັນ ເອີ້ນກັນວ່າ"ສະຕາຣ໌ສເຕ" ເຊຣ໌ງກ້າເລ່ົ່ ແລະຄຳ ເວົ້າ ໄດ້ກະທົບສະຕິສຳນຶກ ຂອງອາເລັກເຊອ ຄົ່ງວ່ານັ້ນຜາ ກຳ ແພງມາ . "ພວກນັ້ນຂ້ຳພໍ່ຍ້ອຍ, ຂ້ຳອ້າຍຍ້ອຍ ທ່ົ່ພາມເປັ" ຄົ້ນແຂນກັ້ນ ຍ້ອນເຄ່ືອງຝາດເຂ້ົ່າຕັດແຂນຂາດໄປເບ້ືອງຫນ່ົ່ງ ຖືກຂ້ຳທ້ວງຫມົດສິບຫົກຄົນ. ຂ້ອຍກໍຢູ່ບ່ອນນັ້ນ ເຫັນກັບຫູກັບຕາ. ພວກນັ້ນບັງຄັບ ໃຫ້ທຸກຄົນມາເບ່ົ່ງຫມົດ. ພໍ່ຍ້ອຍຮ້ອງສາບ ແຊ່ງຈອງເວນກັບພວກນັ້ນວ່າ: ສູຈະຖືກລ້ຳງແຄ້ນພວກ ອຳ ນາດ ຫມາ ! ສູຈະຖືກລ້ຳງແຄ້ນດ້ວຍນ້ຳຕາເປັນເລືອດ".

ນັກບົນມີຄວາມຮູ້ສຶກສ່ົ່ງໆ ເມ່ືອຟ້ັງການເລ່ົ່າຂອງເດັກ

ນ້ອຍຜິມສີທອງ ຕາໂຄ້ ມີແວວເສົ້າສ້ອຍ ແລະຫງ່ອມເຫງົ້າ. ຫມິດຕົວເຂົ້າຈົ່ມຢູ່ໃນຄວັນຫມອກທີ່ຫມຽວຫຍ້ຫຍະ, ຮ່າງກາຍ ເຫນັ້ງຕົ້ງບໍ່ໄດ້ ຍ້ອນຄວາມອຶດເຫມ່ອຍສຸດພັນລະນາ ທີ່ໄດ້ບຸກ ບັ່ນຕົວຈົ່ມເຫລືອວິໄສມະນຸດ. ເຂົ້າບໍ່ສາມາດເຫນັ້ງນ້ອມັ້ແລະ ຄິດບໍ່ເຖິງວ່າ ສອງຂໍ່ໂມງກ່ອນຫນ້ານີ້ເຂົ້າເຄ່ອນຍ້າຍໄປໄດ້ ແນວໃດ.

"ຈ່ຳຊັ້ນເຈົ້າກໍອາໄສຢູ່ໃນປ່ານໍ " ອາເລັກເຊອິຖາມຂັ້ນ ໂດຍພະຍາຍາມຕົ່ມຕົວຈາກກາມນ້ອຸ່ມ.

" ແມ່ນລະ ພວກຂ້ອຍຢູ່ຈ່ຳຊັ້ນລະ ດຽວນ້ພວກຂ້ອຍຢູ່ນຳ ກັນສາມຄົນ ມີຂ້ອຍ ເຝັດກ້າ ແລະແມ. ຂ້ອຍ ເຄີຍມ້ອງ ສາວຂ່ ນິຮູສະກ້າ ມັນຕາຍຫນາວແລ້ວ, ມັນໄຄ່ງ່ ແລ້ວ ມັນກໍຕາຍ ແລະຕ່ມາມ້ອງຊາຍນ້ອຍໆອີກຜູ້ຫນ່ງກໍຕາຍ. ນ້ ພວກຂ້ອຍເຫລືອແຕ່ສາມຄົນນຳກັນ ເຫັນບໍ ? ແຕ່ວ່າ ບອກ ຂ້ອຍແຕ່ແມ້ລະ ມັນຊຸ່ບກັບມາອີກວະ ພວກເຢຣລະມັນຮ ? ພ່ ຕູ ພ່ຂອງແມ່ຂ້ອຍ ຊ່ງດຽວນ້ເປັນປະທານຂອງພວກເຮົາເວ້ າວ່າ: ພວກທ່ຕາຍແລ້ວ ບໍ່ຕ່ວ່ານ ມາດອກ, ແຕ່ແມ່ຍັງຢ້ານ ຢູ່ພ່ສ່ານ້ັ້ນ, ແມ່ຢາກຫນີໄປ, ເພ່ນວ່າ: ຢ້ານເຂົ້າຕ່ວ ຄົ້ນ ມາ... ແຕ່ເບ່ງຕ້ັ້ນ ! ຕ້ັ້ນພ່ຕູ້ກັບເຝັດກ້າ.

ແລ້ວເຝັດກ້າ ບັກນ້ອຍຜິມແດງ ກໍປະກົດຕົວແຄມປ່າ.ມັນ ຊ້ໃຫ້ ອາເລັກເຊອິ ເບ່ງຜູ້ເຖ້າຫລັງໂກ່ງນ່ງເສ້ອໃຫຍ່ ຂາດ ສ້ອຍ ຕັດດ້ວຍແພ່ທ່ຳເອງ ແລະຍ້ອມສີນ້ຳ້ໝ້ອຜັກບ່ວ, ສຳ ລັບເຂັມຂັດນ້ັ້ນໃຊ້ເຊືອກເສ້ັ້ນ້ອຍໆແທນ ແລະສຸບຫ້ວ ດ້ວຍ

ຫມວກເກປ ຂອງນາຍຮ້ອຍທະຫານເຢຸຣະມັນ.

ພໍ່ຕູ້ມີໄຄລາ ເປັນຄົນຮ່າງໃຫຍ່ ຈອຍ ຫລັງໂກ່ງ. ລາວ ມີໃບຫນ້າຈົບດີ ຄ້າຍຄືໃບຫນ້າຮູບນັກບຸນ ແຂວງນີໂກລາ,ດວງ ຕາເສາະໄສບໍ່ລິສຸດຕາເດັກນ້ອຍ,ຫນວດບໍ່ດົກຫນາ ຫລາຍ ເປັນຄົມນ້ອຍໆ ເບ່ງຄ້າຍຄູ່ວ່ຶມ. ລາວຕຸ້ມເອົາອາເລັກເຊອີ ດ້ວຍຜ້າຫນັງແກະເກົ່າໆ ຊຸງກະດາງກະດາວ ຍ້ອນການຕາບ ຈູນ, ແລ້ວກໍໂຈມຮ່າງຄ່ຶງອັນເກືອບບໍ່ມີຫຍັງເຫລືອນ້ອຍ ພົກ ໄປພົກມາໄດ້ງ່າຍໆ ທັງຈົ່ມແລ້ວຈົ່ມອີກ ດ້ວຍຄວາມພິດສະວົງ ວ່ຶງວັນວ່າ:

"ພຸດໂທ ພຸດທັງ ! ເຄາະເຂັນອັນໃດ໋ຈ່ຶງວ່າຈອຍປານນ໊ັ. ໂອ ! ເຈົ້າເປັນພຽງຮ່າງກະດູກຫລ້ອນແກກແຊກ. ນ໊ັລະສ໋ິ ທ໋ີສ໋ິງຄາມ ໄດ້ເຮັດຕ໋ົ້ນທັງຫລາຍ, ໂທ ໂທ ໂທ !"

ພໍ່ຕູ້ຊຸ້ມເອົາອາເລັກເຊອີ ຢ່າງລະມັດລະວັງຄ່ຶງຊູ້ມເດັກ ນ້ອຍເກ໊ັດໃຫມ່ ແລ້ວປ໋ັງໃສ່ລໍ້ເລ໋ອນ ເອົາເຊ໋ືອກມັດຕ໋ິດໄວ້ , ຄ໋ົດຢູ່ລາວຫນ໋ັ່ງ ແລ້ວກໍແກ້ເສ໋ືອຊຸມອອກ ແລະນ້ອນໆຫມູນ ຫ໋ົວ ໃຫ້ອາເລັກເຊອີ. ຕ໋ໍ່ມາລາວໄດ້ຢືນຢູ່ທາງຫນ້າລໍ້ເລ໋ອນ ເອົາ ເຊ໋ືອກ໋ົ່ເຮັດດ້ວຍຜ້າໄຖ່ປ່ານຄ້ອງຄໍ ແລະເອົາເຊ໋ືອກອ໋ົກສ໋ອນ ຫນ໋ັ່ງ ທ໋ົ່ມັດຕ໋ິດກັບລໍ້ເລ໋ອນ ໃຫ້ເດັກນ້ອຍຈັບ ຜູ້ລະສ໋ັ້ນ. ແລະ ແລ້ວກໍ "ເຢ໋ົກປ໋ົ ! " ທັງສາມພາກັນລາກລໍ້ເລ໋ອນຫຸ ຜ່າ ຫ໋ົມະທ໋ົ່ພ໋ອມລະລາຍ. ຫ໋ົມະແປດ໋ົ ຕ໋ິດຕາມເກ໋ັບເລ໋ອນທັງ ເກ໋ັດ ສຽງດັ່ງເປັນສຽງຍ໋ອບແຍບ ຄ໋ົ່ງແປ້ງມັນ ເມ໋ັ່ອ໋ົ ຕ໋ົ້ນຂອງ ທັງ ສາມ໋ົ ຄ໋ົ ຢຽບຍ໋ໍ່ລ໋ົ ໄປ.

ສ່ວງສາມມ໊ຕຸ່ມາ ອາເລັກເຊ ຈົ່ມຢູ່ໃນຄວັນຫມອກ ຊຸ່ມ ໃນມ໊ັນເຫດການຕ່າງໆ ໄດ້ປະກົດເປັນຮູບມົວໆບໍ່ຄ໊ັກບໍ່ແມ ຕົດ ຕໍ່ເນ່ືອງກັນຄ໊ັ່ງຮູບຜີສ່າງນ່ານຮ້າຍ. ຊົ່ວຄ່ືງປະປົນສັບສົນ ກັບຄວາມຝັນຮ້າຍ ມະລໍາມະລອຍ ແລະພາຍລຸ່ມມາພ໊ັເຂ໊ົ້າ ມາຈັບຕົ້ນປ່າຍສາຍເຫດ ຂອງສະພາບການຕ່າງໆໄດ້.

ບ້ານລັບລ໊ັ ແຫ່ງນ໊ັ ຕ໊ັ ຢູ່ກ່ານປ່າໄມ້ ຊຸ່ງມ໊ີອາຍຸນັບເປັນ ຮ້ອຍໆປ໊ີ. ບ່ອນຢູ່ແມ່ນຊຸດເຂ໊ົ້າໄປໃນພ໊ືັ້ນດິນ, ປົກຄຸມໄປດ້ວຍ ຫ໊ຶ້ມະ ແລະມ໊ີຝົດໄມ້ປົກປົດໄວ້ຢ່າງດ໊ີ ເບ່ິ່ງພາດພ໊ົດຈະບໍ່ມ໊ີໃຜຮູ້ ຈັກເລ໊ີຍ. ຄວັນໄຟທ໊ີ່ລອຍອອກມານ໊ັ້ນເບ່ິ່ງຄ້ອຍໆອອກມາຈາກ ພ໊ືັ້ນດິນ. ມ໊ີ່ທ່ານອາເລັກເຊ ມາຮອດນ໊ັ້ນ ອາກາດອຸ່ນໆແລະສະ ຫງ໊ົ່ບງຽບ, ຄວັນໄຟລອຍຕົດແຫດຢູ່ຕາມໄຮ່ຂຽວ ແລະຕົ້ນໄມ້. ເຂ໊ົ້າຄ໊ິດວ່າແມ່ນໄຟລາມປ່າ ທ໊ີ່ພ່ວມມ໊ອດລ໊ົ່ງ.

ປະຊາຊົ່ນຫມ໊ືດບ້ານ ຊຸ່ງສ່ວນໃຫຍ່ແມ່ນແມ່ຍ໊ົ່ງ ແລະເດ໊ັກ ນ້ອຍ ກັບຜູ້ເຖ໊ົ້າຈໍານວນຫນ໊ຶ່ງ ໄດ້ຫລ໊ັ່ງມາຕ້ອນຮັບ ຫລ໊ັ່ງຈາກ ທ໊ີ່ຊາບວ່າ ພ໊ັ້ຕູ້ມ໊ີໄຂ່ລາ ນໍາເອ໊ົ້ານ໊ັກບ໊ິນໂຊ່ຽດມາແຕ່ກ່ານປ່າ ແລະຕາມທ໊ີ່ເຝ໊ົ້ກ້ໍາ ເລ່ົ່ານ໊ັ້ນວ່າ ນ໊ັກບ໊ິນຄ໊ັບຊາກຮ່າງ ກະ ດູກ.

ພໍ່ແຕ້ລ໊ັ້ເລ໊ອນ "ຕຣອຍ້ໍາ " ແລ່ນ໊ັ້ນປ່າໄມ້ອອກມາຍ໊ັ້ນ ດາແມ່ຍ໊ົ່ງພາກ໊ັນໄປຫຸ້ມເບ່ິ່ງ ພ້ອມກ໊ັນ໊ັ້ນ ກໍເອ໊ົ້າຫມອກ ອຸ່່ມ ຍ໊ົ່ນໃຫ້ພວກເດ໊ັກນ້ອຍ ທ໊ີ່ຢູ່ໃນຄວາມຮັບຜ໊ິດຊອບ ແລ້ວກໍ່ແຫ ລ້ ເລ໊ອນໄປ ທ໊ັ້ງ່ົ່ມ ອ໊ິດູສ໊ົ່ງສາມ ນ໊ໍ້ຕາພ໊ັ້ຍ່າວໆ. ເຂ໊ົ້າ ເຈ໊ົ້າ

ມ່ວງເຄືອງຂາດສ້ອຍ ແລະຊົ່ງຄືຜູ້ເຖົ້າແກ່ຂະລາ. ໃນຊຸມ ໃຕ້ ພົ້ມພົ້ມ ຫນ້າຕາຂອງພວກເຂົ້າເຈົ້າ ດຳມອມແມມ ດ້ວຍຊຸ ຄວັນໄຟ ມີແຕ່ແວວສົດໃສຂອງດວງຕາ ແລະແຂ້ວຂາວໆ ອັນ ເປັນຈຸດເດັ່ນໃນໃບຫນ້າກຳແຫລ້ ທີ່ເຮັດໃຫ້ຮູ້ຮ້ອນຄວາມແຕກ ຕ່າງລະຫວ່າງຜູ້ຫນຸ່ມ ແລະຜູ້ເຖົ້າ.

" ບະບາ... ແມ່ຍິງພວກເຈົ້ານ໋ ! ມາຫຸ້ມຫຍັງຈັ່ງຊ໋? ພວກເຈົ້າຄ໋ດວ່າແມ່ນຢູ່ໂຮງລະຄອນ ຢູ່ບ່ອນສະແດງອັນໃດຊ໋ນ ອະ ?"

ພໍ້ຜູ້ຈົ່ມຕໍ່ໄປວ່າ "ຢ່າບຽດແຄ່ວບຽດຂາແມ້ລະ, ຈັ່ງແມ່ນ ນ໋... ແຮ່ງຕັກກວາຝູງແກະອີກ"..

ອາເລັກເຊ ໄດ້ຍິນສຽງດັ່ງມາຈາກພວກໄທ້ບ້ານ ວ່າ: ໂທ ! ແມ່ນຈັ່ງໃດກັນນ໋, ຊາກຮ່າງກະດູກແທ້ໆ".

" ລາວບ່ເຫນັ່ງບ່ຕ່ວ ພຽງແຕ່ຫາຍໃຈອະ ?"

" ລາວຊົ່ງຊຸ້ຫມົດສະຕິໄປ, ເຫັນຂ້ອຍບ່ນ໋, ໂອຈັ່ງແມ່ນ ຊາດຈອຍເອົ້າແທ້ເອົ້າວ່າ"

ແລ້ວກາມ໋ຕົ້ນຕົ້ນໄລຍະທຳອິດ ກໍຢຸດເຊົ້າລົ່ງ, ພວກຊາວ ບ້ານກໍຊາບເລີ່ຍເຖິ່ງເຄາະກຳຂອງນັກບິນວ່າເປັນໄປ ແນວ ໃດ. ເຂົ້າເຈົ້ານ໋ມ໋ອ໋ຕົ້ນສະບ້ານ ຕ່ພາບອັນອະເຫຍ່ອງຕາ ແລະ ຂະນະທ໋ລ໋ເລ່ອນ ເຄ່ອນໄປຕາມໂຄກ ແລະຫຍັບເຂ້ົ້າໄປ ຫາ ບ້ານ ສຽງໃສ້ເຫລ້ັນ ໄດ້ແຊ່ວ້ັນ: ໃຜຊ໋ຮັບເອົ້າ ອາເລັກ ເຊ່ ໄປເບ່ົ່ງແຍງລ້ຽງເກ໋ອ ?

" ເຮ໋ອນ້ອຍແຫ່ງ໋ ເພາະຊຸດລົ່ງໃນ໋ນຊາຍ ອາກາດ

ກໍ່ລ່ວງດີ ຂ້ອຍມີເຕົ່ານ້ອຍອັນໜຶ່ງ "ແມ່ຍ່ຽງຮ່າງນ້ອຍໜ້ານຶ່ງ ຄືນໜຶ່ງ ເວົ້າຂ້ຶ ຕາຂາວໃສນຶ່ງໆຄ່ຶງແຂກຄຳນ້ອຍ.

" ມີເຕົ່ານ້ອຍອັນໜຶ່ງ, ແຕ່ວ່າພວກເຈົ້າຢູ່ນຳກັນ ຈັກຄືນ, ອຸ່ບ່ທ່ຽໃຈຝຶດບໍ... ພໍ່ຕູ້ມີໄຄລາ. ເອົ່າລາວໄປ ໄປ ເຮ່ືອນ້ອຍເດີ, ລູກຊ່ວຍຂ້ອຍສ່ານຄືນປະຕິບັດງ່ານຢູ່ ປ້ອມ ດ່ານໜ້າພູ້ນ, ຂ້ອຍຍັງມີແປ້ງຢູ່ໜ້ອຍໜຶ່ງ ອຸເຮັດເຂົ້າໜຶ່ມ ສູ່ລາວກິນ".

" ບໍ່ ບໍ່ ເຮ່ືອນ້ອຍໃຫຍ່ກ່ວາ ຢູ່ນຳກັນແຕ່ສອງຄືນ, ມີ ບ່ອນຫ່ວ່າງຫລາຍ, ເຂົ້າໜຶ່ມນັ້ນເຈົ້າພຽງແຕ່ເອົ່າໄປ ໃຫ້ ລາວຢູ່ເຮ່ືອນ້ອຍພູ້ນ. ລາວອຸ່ກ່ນຢູ່ຫ່ນ ຫລ່ຽຢູ່ພູ້ນ ກໍ່ບ່ສຳຄັນ. ຂ້ອຍ ກັບອ່ີ່ນ້ອຍ ເຊ່ເມຍ ອຸ່ບ່ວ່ລະບັ່ດບ່ຽງແຍ່ງລາວຄອກ. ຂ້ອຍຍັງມີປາແຊ່ນ້ຳກ້ອນໄວ້ ແລະມີເຫັດຄູ່ມຈຳນວນ ໜຶ່ງ. ຂ້ອຍອຸ່ເຮັດແກ່ງປາໃສ່ເຮັດໃຫ້ລາວກິນ".

" ຈັກອຸ່ເວ້ົາມາເຮັດຫຍັງອັນແກ່ງນັ້ນ ? ເຫັນບ່ວ່າ ຕົ່ນ ເບ່ອງໜ່ຶ່ງຂອງລ້ວ່ຢູ່ຊຸມຝ່ງສິບພູ້ນ. ເອົ່າລາວໄປເຮ່ືອນ ຂ້ອຍ ລູງມ່ືຊ່ ຂ້ອຍມ່ືງວ່ແມ່ໂຕໜ່ງ ອຸ່ເອ່ົາມ້ຳນ່ົມໃຫ້ ລາວ ກິນ"

...ອ່ເລ່ກເຊ່ອ່ີພ່ບຕົນເອ່ງຢູ່ໃນຖ້ຳນ້ອຍໆມ່ືອໆ. ໄຟ ຈ່ກໄມ້ແປກລູກໄໜ່ມ້ຄ່ຶງເປ່ະເປ່ຽງຂ້ວ່ງຝ່ງບ່ວ່ງເທ່ືອສ່ຶ່ງໜ່ມ ໄຟແດ່ງກະຈ່ຍອ່ກ. ອ່ໄສແສ່ງມ່ຽໆນ່ເຂ່ົ້ພ່ບເຫັນໂຕະ ທ່ເຮັດດ້ວ່ຍໄມ້ແປ້ນຈ່ກແກ່ດກະສູ່ນປ່ົ່ນ ແລະມ່ືຫລ່ກປ່ກລ່ຶ່ງໃນ ຄ່ນ່ຄຸໂຕະໄວ້ ໃຫ້ແໜ່ນ. ໄມ້ທ່ອນຢ່ຍຢູ່ອ່ມໆ ໃຊ້ ເປ່ນ

ບ່ອນນັ່ງ. ແມ່ຍົງຄົນໜຶ່ງມີຜ້າພັນຄໍສີດຳ ເບ່ງຄືຜູ້ເຖົ້າ ພວມ ກົ້ມໃສ່ໂຕະຢູ່. ລາວແມນ ວາວະຣາ ລູກໄພ ຫລ້າຂອງ ພໍ່ຕູ ມີໄຄລາ. ຫົວຂອງພໍ່ຕູມີລອມຜົມສີດອກເລົາບາງໆເປັນ ວົງ ລ້ອມ.

ອາເລັກເຊອີ ນອນຢຽດຢູ່ເທິງເສື່ອລາຍແຊກທີ່ຍັດ ດ້ວຍ ເຝືອງ, ຫົ່ມໜັງແກະທົ່ມແຕ ຮອຍໜ້ຍບຮອຍຕາບ ແລະມີກົ່ນ ສາບໆ ທີ່ພາໃຫ້ຫວນຄຶດ ເຫັນແນວໃດແນວໜຶ່ງທີ່ລຸ້ມ ເລ ແລະມີຢູ່ຕາມເຮືອນຕາມຊານ. ຮາງຄົ້ງຂອງອາເລັກເຊ ອີ ອອນປ້ຽເພຽ ແຮງຄົ້ງຖືກບົດດ້ວຍໂມ້ຫົ່ມ ແລະຕົ່ມທັ້ງສອງ ເບ້ອງຮ້ອນປານໄຟຄົ້ງເອົາດົ່ນຈ່ເຜົ່ານາໂມະໃສ. ແນວໃດ ກໍຕາມເຂົ່າກໍຮູ້ສຶກສະບາຍຫລາຍທ່ນອນຢູ່ແນວນ້ ໂດຍມີຄວາມ ເຊື່ອໜັ້ນໃນໃຈວ່າ ຈະບ່ມີໃຜເດ່ມມາລົບກວນເຂົ່າ ແລະເຂົ່າ ເອງຈະບ່ໄດ້ຍ່າງຕ່ມອີກ, ບ່ໄດ້ຄິດໃຫ້ໜັກຫົວ ແລະບ່ໄດ້ຕ້ສູ ປົກປ້ອງຕົນເອງອີກ. ຄວັນໄຟທ່ປ່ວ້ນຈາກເຕົ່າອຸ່ງຕ່ງຢູ່ ລະ ຫວ່າງກ້ອນຫ່ນສອງກ້ອນ ຕາມພ່ນເຮ້ອນ ລອຍເປັນໂຄ້ງ ສ ຄາມ. ອາເລັກເຊອີ ຮູ້ສຶກວ່າ ທັ່ງໂຕທັ່ງຫົວຫ່ງອກຂອງພໍ່ຕູມ ໄຄລາ ແລະຮູບຮ່າງອັນງົດງາມຂອງ ວາວະຣາ ຕ່າງກໍ ຢຶດ ອອກມາຍອອກ ແລະມະຫັບມະຫາຍໄປພ້ອມກັນກັບຄວັນ ໄຟ. ເຂົ່າຫລັບຕາລົ່ງ ແລ້ວກໍມ້ນ້ ເພາະຊວາດຕ່ມ້ຍ້ອນ ກະແສ ລົມໜາວທ່ພັດເຂ້ົ່າມາທາງປະຕູ ຊຸ່ງພຽງແຕ້ອັດດ້ວຍຜ້າ. ມ ແມ່ຍົງຄົນໜ່ຶ່ງຢ່ນຢູ່ຂ້າງໂຕະ. ນາງເອົ່າຖົ່ງຢອງໄວ້ ແຕ່ຍັ່ງ ບ່ທ້ນວາງມ, ເບ່ງຄ່ວ່ານາງຍັ່ງຖາມຕົວເອງວ່າ ຊຸເອົ່າຄົ່ມດ

ຫລ໊ບ. ນາງຫາຍໃຈໃຫຍ່ ແລ້ວເວ້ົາກັບ ວາວະຣາວ່າ:

" ແມ່ນແປ້ງມັນ... ຕ້ັງແຕ່ຄາວກ່ອນສ໋ງຄາມ. ຂ້ອຍ ຈ່ົງໄວ້ໃຫ້ ໂກສເຈຽ ລູກຊາຍຂອງຂ້ອຍ. ດຽວນ້ີ ໂກສເຈຽບ໋ ຕ້ອງການຫຍ້ັງອ໊ກແລ້ວ. ເຈ້ົາເອ້ົາໄວ້ຕ້ົມເຂ້ົາປຽກໃຫ້ ຄົນ ເຈັບດ໊. ອ້ັນນ້ີສຳລັບເດ໊ກນ້ອຍ ແລະເຫ້ັນວ່າເໝາະ ສົມ ສຳລັບລາວ".

ນາງຫ້ັນຫລ໋ງກັບ ແລະຂະມະ໋ຖ່ອຍອອກມາຊ້ຳໆ ນາງຮູ້ ສ໊ກວ່າໄດ້ປະປ່ອຍຮ່ອງຮອຍ ແຫ່ງຄວາມເສ້ົາໝອງ ຂອງຕົນ ເອງໄວ້ເບ້ືອງຫລ໋ງ. ມ້ັຜູ໋ໜ໋ງເອ້ົາປາແຊ່ເຢ້ັນມາໃຫ້. ອ໊ກຜູ້ ໜ໋ງເອ້ົາເຂ້ົາໜ໋ມມາໃຫ້. ເຂ້ົາໜ໋ມມ້ີ ໃສ່ກ້ອມ ຫ໋ມ ແລະສ໋ງ໋ກ່ມຸ້ມໄປ໋ກ່ອຫ້ອງ, ເປ້ັນ໋ກ່ມແບບເຂ້ົາ ຈ້ົ່ຍ ໆ. ບ້ັດ ນ້ີເຊ່ຣ໋ງກ້ຳ ແລະເຟ້ັກກ້ຳ ກ່ມາຮອດພ້ັດ. ໋ກ່ປາກປະຕູ ເຊ່ ຣ໋ງກ້ຳຖ່ອດໝວກດ້ວຍຫາຫ໋ງແບບຊາວໄຮ ຊາວມາ.

" ຄຳນ້ັບທຸກຄົນ" ເຂ້ົາວ່າແລ້ວເອ້ົາກ້ອນນ້ຳຕາມ໋ ນ້ີ ເສ້ັ້ນຢ່ າ ແລະຣຳ໋ຕ໋ຢູ່ ວ່າງລ໋ງເທ໋ງໂຕະ.

" ແມ່ເພ້ັ່ນ ສ໋ງອ້ັນນ້ີມາໃຫ້. ນ້ຳຕາມ້ັ່ນ ເຊ່ ຊ໋ດສຳລັບ ເຈ້ົາ ກ້ນສາດ໊ " ເຂ້ົາປ໋ນໄປ໋ຫາພ໋ຕ໋ ຢ່ ວ່ງເອ້ົາກ່ານ ເອ໋ ວ່ງ ານ ແລ້ວເວ້ົາເສ້ົ່ມ ຂ້ົ່ມວ່າ: ພວກ ຂ້ອຍກ໋ບຄ້ົນໄປ ບ້ານ ຣ້ວ ງແລະພ໋ບ ໜ້ົ້ອຍໜ່ ອຍໜ໋ງ ພ໋ບ ສຽມ ສອງ ດວ ງ ບ໋ ໄ ໜ້ົ ຫລ ວ ຍ ປ ານ ໃ ດ ແລະ ຂ ວ ານ ບ໋ ມ ້ ດ ານ. ພ ວ ກ ເ ຮ ົ ້ າ ເ ລ ີ ຍ ເ ກ ັ ບ ເ ອ ົ ້ າ ມ າ , ໃ ຊ ້ ໄ ດ ້ ຢ ູ ່ ຕ ເ ມ າ ະ ".

ເຟ້ັກກ້ຳ ຢ ົ ນ ບ ັ ງ ອ ້ າ ຍ ຢ ູ ່ ທ ັ ງ ແ ມ ມ ເ ບ ່ ງ ກ ້ ອ ມ ນ ້ ຳ ຕ າ ມ ໍ ່ ວ ່ ງ

ຢູ່ເທິງໂຕະ ຢ່າງຈົດຈໍ ທັງກົມນ້ຳລາຍລົງທ້ອງເອ໋ອກ໋ຽ.

ແມ່ນໄລຍະຫລັງມາພໍ ເມ໋ອຄົດເຖິງສິ່ງທັງຫມົດເຫລ່ົ ນັ້ ອາເລັກເຊ໋ ຈ໋ງສາມາດຕົລາຄາລຸມຄ່ົາສ໋ິ່ງຂ໋ອງທ໋ີ່ປະຊາ ອຸ໋ມ ເອ໋ົາມາມ໋ອບໃຫ້ ແລະຕ໋ອມລະດູຫນາວນັ້ນ ປະຊາອຸ໋ມ ຫ໋ົ່ງ ສ໋ອນສາມ ໃນ້ຍ້ານນ້ໄດ້ລົ້ມຫ້ຽຍຕ້ຽຍໄປ ຍ໋ອນຄວາມ໋ອ໋ດຢາກ. ບ໋ົ່ມ໋ຄ໋ອຍຄ໋ົອໃຄເລ໋ຍ ທ໋ີ່ຈະບ໋ົ່ມ໋ຜູ້ຕ໋ຽຍ ຢ່າງຫນ້ອ໋ຍກ໋ໍສ໋ອງຫລ໋ົສາມ ຄົນ.

" ໂອ... ແມ໋ຍ່ົາແມ໋ຍ໋ົ່ງພ໋ອກນ້ົ່ມ໋ະ ເອ໋ົາເຈ໋ົ້ານ໋ົ່ ທ໋ົ່ ກ໋ອນຄ໋ຳເດ໋ົ. ເຈ໋ົ້າໄດ້ຍ໋ົນ ນ້ອ໋ຍເວ໋ົ້າຕ໋ວ່ ອາເລັກເຊ໋ົ. ນ້ອ໋ຍ ຂ໋ໍບ໋ອກເຈ໋ົ້າວ່ ແມ໋ຍ໋ົ່ງລັດເຊ໋ຍນ໋ົ່ ທ໋ົ່ ກ໋ອນຄ໋ຳ. ຂ໋ໍແຕ່ໃຫ້ ຂ໋ະ ເຈ໋ົ້າຕ໋ົມຕ໋ົມໃຈແລ໋ວ ແມ໋ນ໋ຍ໋ອມ ມ໋ອບໃຫ້ ແມ໋ນແຕ່ເລ໋ອດ ຍ໋ົດ ສຸດ ທ໋ົ້ານ. ນ້ລະແມ໋ຍ໋ົ່ງພ໋ອກເຮ໋ົ້າ, ແມ໋ນ ບ໋ົ່ ?" ພ໋ົ້ຽນ໋ົ່ ໄດ້ລ່ົ ເວ໋ົ້າ ທ໋ົ່ງຮ໋ັບເອ໋ົ້າ ຂ໋ອງຕ໋ອນ ທ໋ີ່ປະຊາອຸ໋ມ ນ໋ຳ ມ໋ ມ໋ອບ ໃຫ້ ອ ເລ໋ັກ ເຊ໋ ອ໋ ທ໋ົ່ງ ສ໋ິບ ຕ໋ ເຮ໋ັ ດ ວ ຽ ກ ມ ະ ຍ໋ ິ ບ ມ ະ ຍ ອ ຍ ເ ຊ ຸ ່ ມ : ຫ ຍ ິ ບ ສ າ ຍ ແ ອ ວ ຕ ່ ປ ອ ກ ໍ ຕ າ ບ ເ ກ ິ ບ ບ ົ ດ .

" ແ ລ ະ ເ ວ ລ າ ເ ຮ ັ ດ ວ ຽ ກ ນ ັ ້ ມ ໂ ອ ຍ ອ າ ເ ລ ັ ກ ເ ຊ ອ ິ ເ ອ ີ ຍ ຈ ົ ່ ງ ແ ມ ່ ນ ມ ິ ແ ຕ ່ ເ ລ ອ ງ ປ າ ກ ປ ຽ ກ ກ ັ ບ ແ ມ ຍ ົ ່ ງ ເ ຫ ລ ົ ່ ານ ້ . ພ ວ ກ ແ ມ ຍ ົ ່ ງ ຜ ເ ຜ ດ ມ ້ ເ ຮ ັ ດ ໃ ຫ ້ ຂ ອ ຍ ອ າ ລ ົ ມ ເ ສ ຽ . ຕ ອ ມ ທ ີ ່ ແ ມ ຍ ົ ່ ງ ຂ ອ ງ ຂ ອ ຍ ຕ າ ຍ ນ ັ ້ ມ ແ ມ ່ ນ ຢ ູ ່ ວ າ ຂ ອ ຍ ໂ ຊ ກ ຮ ້ າ ຍ ແ ຕ ່ ຂ ອ ຍ ກ ໍ ເ ວ ົ ້ າ ກ ັ ບ ຕ ົ ມ ເ ອ ງ ວ ່ າ : " ພ ະ ຜ ູ ້ ເ ປ ັ ນ ເ ຈ ົ ້ າ . . . ໃ ນ ທ ີ ່ ສ ຸ ດ ຂ ້ າ ນ ້ ອ ຍ ກ ໍ ຈ ະ ມ ີ ຄ ວ າ ມ ສ ະ ຫ ງ ົ ບ ສ ຸ ກ " ແ ຕ ່ ວ າ ຟ ້ າ ກ ໍ ລ ົ ງ ໂ ທ ດ ຂ ້ ອ ຍ ຄ ່ ວ ່ າ ພ ວ ກ ຜ ູ ້ ຊ າ ຍ ທ ີ ່ ບ ຖ ກ ເ ກ ນ ໄ ປ ຮ ັ ບ ໃ ຊ ້ ກ ອ ງ ທ ັ ບ ຕ ອ ມ ທ ີ ່ ເ ຢ ຽ ລ ະ ມ ັ ນ ມ າ ຮ ອ ດ

ນັ້ນ ເຂົ້າເຈົ້າຊ້ຳພັດໄປເປັນທະຫານກອງຫລອນ ຍັງ ເຫລືອ ແຕ້ອຍ, ຈັ່ງແມ່ນບາບແມ່ນກຳ ຂ້ອຍເລີຍເປັນຜູ້ບັນຊາການ ກອງພັນແມ່ຍິງ ຄືປ່ານວ່າແມ້ຜູ້ໂຕໜຶ່ງ ທ່ານກ່າງຝູງແມ້ແມ. ໂອ ເວນນໍເວນ !"

ເລື່ອງທັ່ງໜົດທີ່ ອາເລັກເຊຸອີ ໄດ້ຮູ້ໄດ້ເຫັນກ່ຽວກັບ ຊີວິດ ຂອງຊາວບ້ານປ່າຂາດອນແຫ່ງນີ້ ເຮັດໃຫ້ເຂົ້າຄິດຄຳນຶງຢ່າງເລິກເຊິ່ງ. ທະຫານຂອງຣັດແລ ໄດ້ປຸ້ນສະດົມ ເຮືອນ ຊານໄທ້ບ້ານປລາບນີ ເອົ້າງົວຄວາຍ ເອົ້າໜໍ້ເຂົ້າໜໍ້ແກງ ເຄື່ອງນຸ່ງຂອງຫົ່ມ ເອົ້າທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ເຂົ້າເຈົ້າຫາມາ ໄດ້ ຈາກການເຮັດວຽກເຮັດການມາຫລາຍເດືອນດົນ. ປະຈຸ ບັນ ເຂົ້າເຈົ້າໃຊ້ຊີວິດຢູ່ໃນປ່າ, ຮອມທີ່ຈະຕົກເປັນເຫຍື່ອ ຂອງ ຄວາມເຄາະຮ້າຍທັ່ງປວງ ແລະຫວັ່ນໄຫວທຸກຂະນະທີ່ ຈະຖືກ ພວກຟາດຸດ ເຢຮ ລະມັນມາພົ້ເຂົ້າ. ເຂົ້າເຈົ້າອົດຢາກ ລົ້ມ ຕາຍ ແຕ່ອາສະຫະກອນມາໂຮມກໍ່ບໍ່ຮ້າງ. ໃນປີ ໑໙໓o ໄດ້ ມີການລິເລີ່ມຕ່ງສະຫະກອນນ້ ຫລັງຈາກທີ່ໄດ້ປົກສາຫາລືແລະ ໂຕ້ຖຽງກັນເປັນເວລາ ຜ ເດືອນ ແທນທີ່ຈະຖືກຍຸບລົ້ມ ເລີກ ຄວາມໂຫດຮ້າຍຂອງສົງຄາມເຮັດໃຫ້ຄົນໃນສະຫະກອນຜູກຮັດ ກັນ ຢ່າງໜັ້ນ ຫນຽວ. ແມ່ນແຕ່ຢູ່ອາໄສ ກໍ່ໄດ້ຮຸດກົ່ມແບບ ລວມໝູ່ ໂດຍຈັດເປັນໝວດເປັນກອງ, ບໍ່ແມ່ນແບບສັບ ສົນ ດົນເລ ຄືແຕ່ກ່ອນ. ໜ້າທ່ຽງງານທັ່ງໜົດ ຂອງ ປະທານ ແມ່ນພໍ້ຕູ ມີໄຄລາ ຣັບພາລະແທນລູກເຂີຍ ທີ່ຖືກຂ້າຕາຍ. ພໍ້ ຕູ້ສັ່ງໃຫ້ປະຕິບັດຕາມກົດລະບຽບດັ່ງເດີມຂອງສະຫະກອນແລະ

ປະຈຸບັນໃນບ້ານຖ້ຳແຫ່ງນີ້ ຊົ່ງພໍ່ຕູ້ເປັນຜູ້ນຳພາ ພວມ ມີການ ກຽມອອກແຮງງານ ລະດູບານໃໝ່ ເປັນຫມ້ອຍເປັນ ກອງ. ຊາວບ້ານທີ່ທົ່ນທຸກມໍລະມານ ຍ້ອນຄວາມອຶດຢາກ ໄດ້ ອອກ ເຂົ້າ ລວມຫມູ່ຈົນຮອດເມັດສຸດທ້າຍໄປລວມໄວ້ສາງ ທີ່ຂຸດລົງ ໃນພື້ນດິນ. ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ ທີ່ເພິ່ນສາມາດເກັບກຳ ເອົາໄດ້ ຕອນແຕກຫນີຈາກບ້ານນັ້ນ ແມ່ນຢູ່ໃນສາງແຫ່ງນີ້. ງົວ ນ້ອຍ ທົ່ງຫລາຍ ທີ່ເກີດຈາກງົວແມ່ ຊົ່ງລອດພົ້ນຈາກອົ່ງນ້ຳ ເປຮູລະ ນັ້ນ ໄດ້ຮັບການບົວລະບັດເປັນຢ່າງດີ. ແມ່ນວ່າຈະອຶດຢາກ ປານໃດກໍຕາມ ບໍ່ມີໃຜທີ່ຈະໄປຈົກເອົາຂອງສ່ວນລວມ. ພວກ ເດັກນ້ອຍພາກັນສຽງຊໍ້ດັບຄົນເມືອບ້ານຮ້າງ ເພື່ອຂຸອກຄົ້ນ ເອົາຫມາກສົບໄຖທີ່ໄຟໄຫມ້ແຫ້ລະເປັນສີຫມາກຄໍ້. ອັນໃດ ຍັງ ໃຊ້ໄດ້ ເພິ່ນກໍຈັດການເຮັດຄັນໃສ່ ແລ້ວກໍເອົາໄທ່ມາຫນູນ ຄໍ ງົວ ຈັດການຄາດໄຖ ຍາມລະດູບານໃໝ່, ພວກແມ່ງ ເຜົ ປຽນກັນເປັນຫມ້ອຍໄປຫາປາໃນທະເລສາບ. ແມ່ນເຮັດດັ່ງນີ້ ເອງທີ່ຊາວບ້ານນັ້ ມີອາຫານການກິນຕະຫລອດລະດູຫນາວ.

ພໍ່ຕູ້ມີໄຂລາ ສູດແຕ່ເວົ້າທັ່ງໃສ່ບັນດາ "ແມ່ງຂອງລາວ" ແລະລາວກໍອັດຫູໄວ້ ເວລາໃດພວກນັ້ມາຫາລາວເພ້ຕ່ວາ ຕ່ ຂານ ກຽວກັບບັນຫາສະຫະກອນ ຊົ່ງອາເລັກເຊ ບໍ່ທັນເຂົ້າ ໃຈຫຍັງຫນິດ. ພໍ່ຕູ້ສຸດແຕ່ສັ່ງສອນເວົ້າເຈົ້າດ້ວຍສຽງຈິງໆ ຄ ແມ່ງ. ລາວຮູ້ຈັກຕ່ເລາຄາລຸນຄ່າພວກແມ່ງເຫລ່ານັ້ ແລະ ຕ່ຫນ້າຄູ່ສົນທະນາ ລາວມັກຖື ໂອກາດຍ້ອງຍໍສັນລະເສີນພວກ "ແມ່ງແມ່ຍອງເຫລ່ານັ້".

" ໃຫ້ເບິ່ງດ້ວຍຕາເຈົ້າເອງເນີ, ອາເລັກເຊ ອ່ານເຂົ້າ ເຣັດແນວໃດ. ນັບຫລາຍສະຕະວັດມາແລ້ວ ແມ່ຍິງ ເຂົ້າ ສອງມືຈອງຄຳເຂົ້າໄວ້ທຸກຄຳ. ບໍ່ແມ່ນບໍ ? ເປັນ ຫຍັງ ຫວະ ? ຍ້ອນຢາ ບໍ ? ບໍ່ຄອກ ເພາະແມ່ຍິງຮູ້ຈັກລາຄາ. ແມ່ນແມ່ຍິງທີ່ລຽງກ້ອດັກນ້ອຍ. ເພິ່ນຮູ້ກັນດີແລ້ວວ່າ ແມ່ ແມ່ຍິງທີ່ນຳພາໃນເຣື່ອນຊານ ເບິ່ງແມ້ທີ່ຜ່ານໆມາ, ເຈົ້າ ເຫັນຕວາ ພວກເຮົາເປັນຈັ່ງໃດຄຽມ, ຄົດໄລ່ເຂົ້າຈ່ ທຸກ ເມັດ, ແມ່ນຍາມອຶດຢາກແທ້ໆລະ. ແຕ່ເບິ່ງແມະ ຫວ່າງດ້ອມ ມ້ງກອມ ພວກກອງຫລອມ ມາຮອດບ້ານເຮົາ. ບໍ່ແມ່ນ ຊາຍ ໜຸ່ມຂອງບ້ານເຮົາດອກ, ບໍ່ແມ່ນລັກ. ພວກນັ້ນເຂົ້າສູ້ ລົບ ຕົບຕີ ຢູ້ອ້ອມແອ້ມໂອເລນີໂນ ຕາມເພິ່ນວ່ານັ້ນດອກ. ພວກ ນັ້ນແມ່ນກຳມະກອນລົດໄຟທີ່ໄຫເຮົາເຈົ້າຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ຈັກໜ້າ ມາ ກອນ. ພວກເຂົ້າມາຮອດມາເຖິງ, ໄຫເຮົາຊ້ຳພາກັນ ຕາຍ ອຶດເຂົ້າ. ເຈົ້າຊ່ ເຊ ຫລໍ່ກໍ ຕາມ, ມ ຕ່ ມາເວລາທີ່ເຂົ້າອອກ ເດີ່ນທາງ ພວກແມ່ຍິງພາກັນເອົາອາຫານກ່ານ ກ່ານ ກ່ານ ຍັດໃສ່ ຖົງ ພວກເຂົ້າຈົ່ມແຫ້ນ ທັງທີ່ລູກຫລານອຶດຢາກຈົ່ມແຄ້ວ ຂ້ານ ບໍ່ ຢູ່ ແລ້ວ, ບໍ່ແມ່ນບໍ ຫວະ? ເລີ່ມັນເປັນຈັ່ງຊ່ ລະ. ຂ້ອຍ ເອງ ຖ້າຂ້ອຍເປັນນາຍພົນ ເມື່ອໃດຂັບໄລ່ພວກເຢ ລະມັນໄປແລ້ວ ຂ້ອຍຊ່ ຈັດລວມກຳລັງທີ່ເກ່ງ ທີ່ສຸດແລ້ວເອົາເຂົ້າຍາງສວນ ສະ ໜາມຕ່ ໜ້າແມ່ຍິງຕົ່ມໜ່ ງ - ແມ່ຍິງລັດເຊ ຍ ເຮົາ ນ ລະ, ແລ້ວ ຂ້ອຍຊ່ ໃຫ້ທະຫານ ນ ມ ອ ອາວຸດໃຫ້ແມ່ຍິງຕົ່ມນັ້ນ, ເອົາຈັ່ງ ຊ ລະ"

ອາເລັກເຊອີ ຟັງພໍ່ຕູ້ເວົ້າໄປ ທັງຫລັບໆຕື່ນໆ. ບາງເທື່ອ ຂະນະທີ່ຟັງຢູ່ນັ້ນເຂົ້າຄິດຢາກ ຈົກເອົາຈົດໝາຍແລະ ຮູບຍິງ ສາວອອກມາສະແດງໃຫ້ພໍ່ຕູ້ເບິ່ງແຕ່ວ່າເຂົ້າອ່ອນເພຍຫລາຍ ຈົນບໍ່ສາມາດຍົກມືອັນແໝວໃດກໍຕາມເວລາພໍ່ຕູ້ມີໄຂລາກ່າວສັນ ລະເສີນພວກແມ່ຍິງຂອງລາວນັ້ນ ອາເລັກເຊອີຮູ້ສຶກວ່າ ຈົດ ໝາຍໃນຖົງເຮັດໃຫ້ເຂົ້າອົບອຸ່ນໃນຫົວໃຈ.

ລູກໄພ້ຂອງພໍ່ຕູ້ມີໄຂລາ ເຮັດວຽກໜຸກໜຸກແລ້ວ ໂດຍນັ່ງ ຢູ່ ໂຕະໜ້ອຍຄຽວນັ້ນ ເອົາຕີ່ວຍຢູ່ກັບວຽກອັນໃດອັນ ໜຶ່ງ ຢ່າງຄ່ອງແຄ່ວ ແລະບໍ່ປາກບໍ່ເວົ້າ. ອາເລັກເຊອີ ຄິດ ວ່າ ນາງແມ່ນຜູ້ເຖົ້າ ຄິດວ່າ ເປັນເມຍຂອງພໍ່ຕູ້, ບາດແລ້ວເຂົ້າ ຈຶ່ງຮູ້ວ່າ ນາງມີອາຍຸບໍ່ເກີນຊາວຫລືຊາວສອງປີ. ນາງ ເປັນ ຄົນສະຫງ່າ ແລະເບິ່ງອາເລັກເຊອີ ດ້ວຍຄວາມອົດອັດ ແລະ ຫວາດຫວັ່ນແໝວໃດແໝວໜຶ່ງ ທັງຫາຍໃຈຮົດຮາດ ຄືຈັ່ງ ວ່າ ນາງຢາກກືນກ້ອນອັນໃດອັນໜຶ່ງທີ່ຕັນຄໍ ໃຫ້ລົງໄປ. ຕອນຄ່ຳ ຄືນ ຍາມທີ່ໄຟດັບມອດລົງແລ້ວ ແລະຈິ້ງຫລ່ຕົ່ນສຽງຮ້ອງຢູ່ ໃນ ເງົ້າມືດນັ້ນ ບາງເທື່ອອາເລັກເຊອີ ກໍຮູ້ສຶກວ່າ ໄດ້ ຍິນສຽງນາງຮ້ອງໄຫ້ດັງຄ່ອຍໆ ຢູ່ ເທິງຕຽງໄມ້ແປນ ມຸບໜ້າ ໃສ່ໝອນ ເພື່ອລະງັບສຽງສະອື້ນ. ຈິ້ງຫລ່ໂຕທີ່ຮ້ອງນັ້ນ ພໍ່ຕູ້ມີ ໄຂລາໄດ້ມາແຕ່ບ້ານຮ້າງ ແລະເອົາໃສ່ໃນຖົງມ, ພ້ອມດຽວ ກັນນັ້ນ ພໍ່ຕູ້ກໍໄດ້ເອົາເຄື່ອງໃຊ້ໃນຄອບຄົວມາໄວ້ໃຊ້ສອຍຢູ່ໃນ ຖ້ຳນັ້ນ.

ອາລັກເຊໂອ່ອາໃສຢູ່ເຮືອນພໍ່ຕູ ມີໄຄລາ ມາໄດ້ ສາມມື້ ແລ້ວ. ເຊຳມນພໍ່ ຕູເວົ້າວ່າ: "ເຈົ້າມີແຕ່ໂຕໝັດໂຕເມັນອາ ລັກເຊໂອ່ເອີຍ, ປາມວ່າອີ່ຫຍັງ, ແລະ ເຈົ້າກໍ່ເກົ່າບໍ່ ໄດ້. ຂ້ອຍໂອ່ອາບນ້ຳໃຫ້ ເຈົ້າໂອ່ວ່າແນວໃດ. ຂ້ອຍໂຊ່ຳລະລ້າງໂຕ ໃຫ້ ແລະ ຊັກເຄື່ອງໃຫ້. ເຈົ້າຜ່ານຜ່າຄວາມທຸກຍາ ໜາດ ມາພໍ່ເຫ່ໂອ່ພໍ່ແຮງແລ້ວ ເຈົ້າຈຳຕ້ອງອາບນ້ຳຊຳລະຮ່າງ ກາຍ ດ໊ງ ບໍ່ແມ່ນຫວະ ? "

ແລ້ວພໍ່ຕູກໍ່ຈັດແຈງນ້ຳອາບໃຫ້ອາລັກເຊໂອ. ລາວຕັ້ງໄຟ ລຸກຕວດໆ ຈົ່ມວ່າກ້ອນຫີນໃນເຕົ່າແຕກແຫ່ງ. ຂ້າງນອກມີໄຟ ອີກກອງໜຶ່ງລຸກວ໊ບໆຢູ່ ມີຫີນກ້ອນໃຫຍ່ຖືກເຜົ່າໄວ້. ອາ ຈະ ຮາເປັນຜູ້ຕັກນ້ຳໃສ່ໃນຖັງໄມ້ໄວ້. ຕາມພົນົມມີແຕ ເຝ້ອງ ເຫ໊ລອງໆປົກລຸມໄປ່ທ໋ວ. ຕໍ່ມາພໍ່ຕູແກ້ເສ້ອອກ ເປ່ອຍ ເຄ໋ງ ໂຕ ເຫ໊ລ໋ອແຕ່ສ້ວງຫ໋ວຮູດ. ລຸາວເອົາຂ້ໍ່ຖ່ຳຄົມເລ້ກ ເຄ໋ອງ ຊັກໃສ່ໃນຊ, ຈົກໄຈ້ເປ໋ອກປາມໜ໋ກມອາຍແຫ່ງ ລະດູ້ອມ ແລະ ເມ໋ອອາກາດໃນຫ້ອງໃຕ້ດົນ໋ບເອ໋ານ້ຳຈົນເຮ້ກໃຫ້ ປົດ ນ້ຳເຢ້ນໆ ຕົກລ໋ງຈາກເພດານ ພໍ່ຕູກໍ່ແລ່ນອອກໄປນອກ ຫ້ອງ ລາກແຜ່ນສ້ງກະສ໋ໜ໋ກ້ອນຫີນແດງຮ້ອນໆຢອງຢູ່ອອກ ໄປນ ຳ ແລ້ວເອົາໂຕ່ນໃສ່ຖັງນ ້ຳ. ອາຍຄວາມຮ້ອນເປ່ນຄ໋ວ ປ໋ວ ສູ່ເພດານ ແລະ ກະຈ໋ດກະຈາຍເປ່ນໂຄ້ງເປ່ນມ໋ວນໆຂາວໆ. ມ໋ນຂະມຸກຂະມ໋ວຈົນບໍ່ເຫ໋ນຫຍັງ ບາດແລ້ວອາລັກເຊໂອ໋ກ໋ຮູ້ສ໋ກ ວ່ານ໋ສອງເບ໋ອງ ອ໋ນຊຳນານຂອງພໍ່ຕູ ຄ ອຍໆ ແກ້ສ້ງເສ ຍ ຂອງ

ເຂົ້າອອກ.

ອາອະຣາຈັດແຈງຊ່ອຍຢູ່ ນາງແກ້ເສື້ອກ້ກນອມ ແລະ ຜ້າພັນຄໍອອກ. ຜົມເປັຽໃຫຍ່ທີ່ຫຸ້ມດ້ວຍແພເກົ່າໆເປັນຮູ ຈ່ອງ ປ່ອງແຈງແປ່ງແມບຕິດກັບຫ້ອຢູ່ນັ້ນ ໄດ້ຕົກລົງມາຟຸດບາຂອງ ນາງ. ຈົ່ງແມນການຈຳແລງແປ່ງເພຄຸລັກໆ ນາງປ່ຽນ ເປັນ ຍິງສາວຄົ່ງບາງທີ່ມີຄວງຕາກ້ວາງໃຫຍ.

ການປະກົດຕົວຂອງນາງເປັນໄປຢ່າງບໍ່ຄາດໝາຍມາກ່ອນ. ຈົ່ມອາເລັກເຊ ອີ ທີ່ໄດ້ລະມັດລະວັງຕົວຄົ່ດໜ້າອາຍທີ່ ຕົນເອງ ເປ່ອຍກາຍອາບນ້ຳ.

" ເສ່ຍໆເດ ອາເລັກເຊ ອີ. ຕ້ອງກ້າຫານ, ເສ່ຍໆໄວ້ ຢູ່ປະເທດແຟ່ງລັ່ງຜູ້ຊາຍ ແລະຜູ້ຍິງອາບນ້ຳຮ່ວມກັນໝົດໃດ, ຈະແກ້ຫລ່ນ້ມນ່ສຳຄັນ. ສ່ວນອາອະຣາໃຫ້ຄົ່ດວ່າແມ່ນຄົນາງ ແພຄຸທີ່ປົ່ນປ່ວນ ບ່ລະບັດຄົນເຈັບຈາກສົ່ງຄາມ. ບ່ຕ້ອງຫວ.. ນ້ເດ, ແກ້ເສື້ອເຈົ້າອອກມັນ ເກົ່າໂຄກຫລາຍຈົນຂາດສ້ອຍ.

ອາເລັກເຊ ອີ ແມມເຫັນແວວແຫ່ງຄວາມສະທ້ານຢ້ານ ກ ວ ໃນຄວງຕາເສ້າໆຂອງວາອະຣາ. ເປັນເທ່ອທ ອີ ກນ ແຕ ຄຸ ກ ຊຸ ບັ ດ ເຫ ດ ທ ເ ຂ ໍ ໄ ດ ເ ຫ ັ ນ ຕ ິ ນ ຕ ົ ວ ອ ັ ນ ແ ທ ້ ຈ ິ ງ ຂ ອ ງ ຕ ົ ນ ເ ອ ງ ທ າ ມ ກ າ ງ ອ າ ຍ ຮ ້ ອ ນ ຸ ກ ຸ ມ ໆ . ອ ັ ນ ທ ີ ່ ມ ອ ນ ຢ ຽ ດ ຢ ູ ເ ທ ິ ງ ເ ຟ ື ອ ງ ສ ຄ ເ ຫ ລ ອ ງ ໆ ນ ັ ້ ນ ແ ມ ນ ຮ າ ງ ກ ະ ດ ູ ກ ມ ະ ນ ຸ ດ ຊ ຸ ງ ມ ີ ຫ ນ ັ ງ ກ ະ ດ ້ າ ງ ຢ ຶ ດ ຂ ິ ງ ຢ ູ . ກ ະ ດ ູ ກ ຫ ົ ວ ເ ຂ ່ ຳ ແ ລ ະ ກ ັ ນ ຟ ູ ເ ຫ ັ ນ ເ ປ ັ ນ ຊ າ ບ ລ າ ບ , ທ ້ ອ ງ ແ ອ ບ ໂ ກ ນ ເ ປ ັ ນ ວ ິ ງ ມ ີ ນ ຢ ູ ໃ ຕ ້ ກ ະ ດ ູ ກ ຂ ້ າ ງ .

ພ ່ ຕ ູ ້ ມ ອ ນ ຳ ວ ຍ ກ ຢ ູ ້ ອ ມ ແ ອ ້ ມ ຖ ັ ງ ນ ້ ຳ , ຂ ະ ນ ະ ທ ີ ່ ລ າ ວ ມ ັ ດ ຝ ອ ຍ

ລູ່ມລົງໃນນ້ຳສົ່ເຖ່ານ່ັ້ນ ເພ່ືອຮຸກຕ້ອອາລັກເຊ ອ ນ້ັນ ລາວກໍ່ເຫັນຮ່າງຂອງອາລັກເຊ ອ ທ່ານກ່າງອ່ายນ້ຳ ມ ຂ້ ຳ ງ ໜ່ ງ ຂ ອ ງ ພ ່ ຕ ູ ຄ ່ າ ງ ເ ກ ຸ ກ ເ ດ ກ ໄ ວ ້ .

" ໂ ອ ຍ ຈ ່ ງ ແ ມ ່ ນ ອ ຕ ິ ນ ນ ້ ເ ຈ ົ ່ າ ຕ ກ ຢ ູ ່ ໃ ນ ສ ະ ພ າ ບ ແ ນ ວ ໃ ດ ? ເ ຈ ົ ່ າ ສ າ ມ າ ດ ລ ອ ດ ອ ອ ກ ຈ າ ກ ວ ງ ອ ມ ມ ື ຂ ອ ງ ເ ຢ ຽ ລ ະ ນ ັ ນ ແ ຕ ່ ບ ່ ແ ມ ນ ມ າ ສ ະ ຫ ລ ຸ ບ ເ ຂ ົ ່ າ ອ າ ງ ມ ື ອ ຂ ອ ງ ຄ ວ າ ມ ຕ າ ຍ ຊ ໍ ້ ບ ่ .. " ແ ລ ะ ທ ັ ນ ໃ ດ ພ ่ ຕ ູ ກ ໍ ເ ວ ົ ່ າ ໃ ສ ່ ອ າ ວ ะ ອ າ ທ ่ ພ ວ ມ ໂ ຊ ມ ອ າ ລ ັ ກ ເ ຊ ອ ิ ໄ ว ้ " ແ ม ่ ນ ບ ่ ว ງ ອ ส ิ ว ่ จ ่ ว ง ช ่ อ ! ບ ่ ว ง ผ ู ้ ช า ย ป ะ ป ่ อ ย ต ู ่ , จ ่ ว ง แ ม ่ น บ ่ อ ย ม ะ ะ . ບ ่ ว ง แ ล ้ ว ก ็ ก ั ด ร ิ ม ส ิ บ ต ิ น เ อ ง . ผ ู ้ ย ว ง ม ี ผ ู ้ ย ว ง , พ ว ก เ จ า ล ะ ล ั ม ห ม ด , แ ม ว ใ ด ก ั น ว ย . เ จ า ด ้ อ อ า ล ั ก เ ช อ ิ พ ว ก ข ้ อ ย อ ุ จ ิ ต แ จ ว ง เ อ ็ า เ จ า อ อ ก จ า ก ว ง อ ม ม ี แ ห ว ง ค ว า ม ต า ย , อ ุ เ ร ั ก ใ ห ้ เ จ า อ ว ง เ อ ็ า เ ป ็ น ป ก ก ะ ต ิ " .

ด ้ ว ย ค ว า ม อ ำ ม ุ อ ำ ม า ม แ ล ะ ค ว า ม ล ะ ม ั ด ล ะ ว ั ง ท ี ่ ส ุ ด . พ ่ ต ู ่ ส ่ อ ย ล ้ า ง อ า ล ั ก เ ช อ ิ ค ่ ว ง ป ะ ต ิ บ ั ด ก ั บ ด ั ก ม ้ อ ย , ล า ว ผ ึ ก ข ้ า ย ผ ึ ก อ า แ ล ้ อ ห ิ ด ด ้ อ ย ม ้ อ ุ ม , ร ุ ก ฎ แ ร ว ว ่ จ ม ะ ถ ู ก ล ้ ม ก ็ ด ว ง เ อ ล า ท ี ่ เ อ ็ า ฝ ่ อ ย ร ุ ก ไ ป ต า ม ธ อ ย ธ า ว ะ ถ ู ก .

อ า อ ะ ธ า ข ุ อ ย พ ่ ต ู ่ บ ่ ป า ก บ ่ เ อ ็ า . ท า ม ท ี ่ พ ่ ต ู ่ เ อ ็ า ใ ส ่ ม า ว ม ั น บ ่ ย ุ ต ิ ท ำ เ ล ่ ย . ม า ว ย ั ว ค ิ ว จ ้ อ ว ง ด ู ่ ว ง ธ า ว ะ ถ ู ก อ ั น ห ม ้ า ส ี ม ผ ด บ ่ เ ห ม ั ว ง บ ่ ต ิ ว ่ อ ู ่ ใ น อ ุ ว ง แ ข น ข อ ว ง ม า ว . ม า ว พ ะ ย า ย า ม ด ู ่ ว ง อ ้ า ม ไ ป ท า ว ห ม ้ า , บ ่ ว อ า ก ไ ป ใ ส แ ล ะ โ ด ย ท ่ ่ ั บ ่ ต ิ ว ใ จ ส า ย ต า ข อ ว ม า ว ก ็ ม า บ เ ห ม แ ข น ห ล ่ อ า ท า ม ท า ว อ า ย ค อ ม เ ร ั ก ใ ห ้ ค อ ว ต า ข อ ว ม า ว ม ี แ อ ่ อ ต ่ ม เ ต ่ ม ต ิ ก ใ จ .

ນາງຄິດເອົາວ່າ ຢູ່ຕໍ່ໜ້ານາງນັ້ນບໍ່ແມ່ນນັກບິນໄທອົ່ມ ທີ່ໄດ້ຕົກມາຢູ່ໃນຄອບຄົວໂດຍບັງເອີ່ມ, ແຕ່ແມ່ນ ມີອຸ່ ຜົວຂອງນາງຊຸ່ງທັງໜົດນາງໄດ້ຮ່ວມຊຸ່ວຶດກັບ ເຂົ້າພຽງ ລະດູບານໃໝ່ເທ່ອດຽວ ແລະ ເຂົ້ານີ້ຮ່າງກາຍບໍ່ກົບ ແລະ ມີ ໃບໜ້າເຕັມໄປດ້ວຍປ່ານສີແດງ,ປາສະຈາກຂົ້ນຄ້ວ, ສອງແຂນເຕັມໄປດ້ວຍກ້ານຊຸ້ມ ແລະ ບັດນີ້ພວກຝ່າດຊຸ້ດໄດ້ ເຮັດໃຫ້ເຂົ້ານີ້ສະພາບເປັນຄົນໃໝ່. ຮ່າງຄ່ຽງທີ່ນາງໂຊມໄວ້ ໃນວົງແຂນ ຂະນະນ້ ຫລ້ຽກສຸ້ບອັນນ້ແມ່ນຮ່າງຄ່ຽງອັນອ່ອນ ເປ້ຽ ຂອງນ້ອຸ່. ທັງໜົດນ້ແມ່ນຄວາມທຸກລະທົມ້ອ້ມ້ທ້ສຸດສ່ຳລັບ ນາງ. ນາງເລ້ມ້ອ້ນ້ທ້ອແຕ່ກ້ດແຂ້ອໄວ້ເພ້ອ້ບ່ໃຫ້ເປັນ້ລ້ມ ສະ ຫລ້ບ.

ອາເລ້ກເຊ້ອ້ພ້ບ້ຕ້ນເອງຢູ່ເທ້ງເສ້ອ້ຍ້ດເຝ້ອງ ອ້ກເທ້ອ ໜ້ງ, ເຂ້ານ່ງເສ້ອຍ່າວຕ້ບຊຸ້ບຂອງ່ພ້ຕ້ ມ້ໄຄລ່າ, ມ້ ຮ້ອຍ ຕ່ານ້ານ້ານ້

ເຂົ້າຊ່ວາດຮູ້ ເມື່ອຍ້ອນສຽງສົນທະນາກັນ. ໃນຫ້ອງມືດ ມົວ ມີແຕ່ໝ້ຳຟືນໄມ້ແປກຮຸງພົ່ມຮຽງໆ. ທ່ານກາງຄວາມມືດມົວ ແລະ ຄວັນໄຟຂະມຸກຂະມົວ ສຽງຂອງພໍ່ຕູ້ດັງຈ່ວມໆ.

" ແມ່ຍົງບໍ່ມີສະໝອງ ເອົາຫົວໄປໄວ້ໃສ ? ແຂກຢູ່ນຳ ໄດ້ສົບເອັດມ໌ແລ້ວແຕ່ບໍ່ມີຫຍັງໃຫ້ຫຍ້ຳ. ບາດແລ້ວ ເອົາໄຂ່ ແຂວງມາໃຫ້ ຮູ້ບໍ່ວ່າໄຂ່ແຂວ່ງມັນຮັກໃຫ້ລາວຕາຍ... "

ແລະ ທັນໃດ ສຽງຂອງພໍ່ຕູ້ປ່ຽນເປັນທ່ານອ່ງມຸມນວນ ອ້ອນ ວອນ.

" ບັດນີ້ແມ່ນໄຂ່ດິບສຳລັບໃຫ້ລາວ. ເຈົ້າຮູ້ຕ່ວ່າ ອາດ ອຸລົດສ. ສ່ິງທ່ີ້ຕ້ອງເອົ້າໃຫ້ລ່ວອ ກິນແມ່ນຕ່ມໄ. ອັນນ ລະ ອຸພ່ໃຫ້ລ່ວມ ອຸວ ອຸວ. ແຕ່ວ່ານ່ວ " ກ່ອງຫລ່ວມ " ເຈ່ ດ ? "

ສຽງຜູ້ເຖ່ົ້ວ ເປັນສ່ວ ມ ໜ ດ ງ ວ ມ ຕ ດ ບ ດ ວ ຍ ຄ ວ ມ ໂ ກ ດ ເ ຄ ອ ງ.

" ເອ ່ ວ " ນ ວ ງ ກ ອ ງ ຫ ລ ວ ມ " ໃ ຫ ້ ຫ ວ ະ ? ຂ ້ ອ ຍ ບ ໍ ່ ຍ ອ ມ ໃ ຫ ້ ດ ິ , ບ ໍ ່ ໃ ຫ ້ ບ ໍ ່ ໃ ຫ ້ ບ ໍ ່ ຕ ້ ອ ງ ເ ສ ຽ ຸ ວ ລ ່ ວ ຈ ່ ວ ມ ເ ຖ ່ ວ ຕ ວ ຍ ຍ ວ ກ ປ ວ ມ ວ ່ ວ ກ ັ ບ ຂ ້ ອ ຍ ເ ທ ວ ະ. ແ ມ ນ ຫ ຍ ັ ງ ກ ໍ . . . ເ ຮ ັ ດ ຕ ມ ເ ຂ ່ ວ ປ ຽ ກ ຕ ່ . . . ເ ຮ ິ ! . . . ໂ ພ ດ ໄ ປ ແ ລ ້ ວ ດ ິ ມ ັ ນ ອ ຸ ປ ວ ມ ກ ິ ນ ດ ອ ງ ແ ລ ້ ວ ໃ ດ ຢ ູ ່ ມ . ແ ຕ ເ ຈ ວ ້ ລ ດ ຫ ຍ ັ ງ ຈ ັ ກ ດ ".

ວ ດ ຸ ລ ດ ສ ວ ເ ຈ ວ ້ ອ ວ ຍ ແ ດ ອ ະ ທ ່ ເ ຈ ວ ວ ່ ວ ແ ບ ບ ຜ ູ ້ ຍ ົ ງ ປ ວ ກ ຕ ະ ຫ ລ ວ ດ ແ ມ ອ ັ ນ ?"

ສ ຽ ງ ຜ ູ ້ ເ ຖ ່ ວ ແ ຫ ລ ມ ສ ່ ນ ດ ດ ງ ອ ັ ນ .

"ເຈົ້າມີລູກຊາຍສອງຄົນຢູ່ດ້ານໜ້າປະເຊີນກັບສັດຕູແລະ ດ້ວຍເຫດນີ້ເຈົ້າຈຶ່ງເຂົ້າໃຈບັນຫາທັງຫລາຍ. ລາວຜູ້ນີ້ແມ່ນຄົນທີ່ ສະຫລະເລືອດເນື້ອເພື່ອພວກເຮົາ."

"ຂ້ອຍບໍ່ ຕ້ອງການເລືອດຂອງລາວ. ລູກຊາຍຂ້ອຍຫຸ່ມ ເທເພື່ອຂ້ອຍພໍແລ້ວ ຢ່ານາຢູ່ເ... ບໍ່ມີທາງ"

ເງົາບ້ວງດຳໆ ຂອງແມ່ຍ່ອງຊາລາເລື່ອນໄປສູ່ທາງ ອອກ ແລ້ວແສງສະຫວ່າງຍາມລະດູບານໃໝ່ກໍລຸ້ງເຂ້ານາທາງປະ ຕູທີ່ຄົດພໍ່ແງ່ມແງ່ະໄວ້. ອາເລັກເຊີ່ເຫລືອມຕາຈ່ຽ ຫນ້າ ຫລັບຕາສະໜິດ ແລ້ວສ່ຽງສຽງດ້ວຍອອກມາ. ພໍ່ຕູ້ໄດ້ຍິນ ກໍ ຟ້າວເຂົ້າໄປຫາລາວທັນໃດ.

"ຍັງບໍ່ນອນຫວະ. ເຈົ້າຄືໄດ້ຍິນພວກຂ້ອຍຖຽງກັນ ຕໍ ນໍ. ແມ່ນຕວ່າ ? ຈັ່ງໃດກໍ່ອ່ານໍ່ເດ ອາເລັກເຊີ ຢ່າຕ ລາ ຄາລາວຜິດໄປຕາມທີ່ລາວເວ້າ. ຄວາມເວ້ານ່ແມ່ນເລື່ອງພາຍ ນອກ ແຕ່ສ່ວນເລັກແລ້ວລາວເປັນຄົນດີ, ຢ່າໄປຄຶດ ດ່ວ່າ ລາວບໍ່ຍອມເວ້ານ່ໃຫ້ເຈົ້ານ, ຢ່າຖືຊາດ່ວ່າອາເລັກເຊີ. ຄອບຄົວລາວເປັນຄອບຄົວໃຫຍ່ມີ ເຖິງ ๑๐ ຄົນ ພວກ ເຢຽ ລະມັນໄດ້ຂ້າລ້າງໂຄດໝົດ. ລູກຊາຍກົກລາວເປັນພັນ ເອກ ພວກເຢຽລະມັນຂ້າໝົດແລ້ວຖືລົ້ງຮອງນ່ານ້ນແລ້ວຖືນ, ເວັ້ນ ແຕ ອາດຊ໌ລັດສາ. ມັນເປັນເລື່ອງສຸດແສນອະນາດໃຈທີ່ນ່ານ ປ່ານ່ະຈາກຄອບຄົວໂດຍທີ່ຍັງຢູ່ໃນອ່ານຸສ່ານ້. ນ່ານ ໄດ້ ໄກ ພຽງຕ໊ວດຽວຈາກບ້ານ. ມັນແມ່ນໄກແມ ທ່ານ ທ່ານ ແຫລມຊ໌ວ່າ ອາລ໌ໂອຊ່ານ. ນັບແຕ່ອາທິດທ່ານ໌ດພ້ນ ພວກ

ເຢຽລະມັນຈັບກົນເປັດກົນ ໄກ່ທັ້ງໝົດ ຈັບເອົາຕາມໃຈ ເຂົ້າ
ໜ່ລະ. ຄວາມໜ້ຽທີ່ເຂົ້າມັກຖາມຫູກໆຄົນກໍ່ຄ. " ແມ່ເອີຍ ມີ
ໄກ່ບໍ ? " ພໍ່ນາບເຫັນ ເຢຽລະມັນເຂົ້າມາດົນບ້ານໄກ
ແມ່ໂຕນ້ຳຟ້າວເຂົ້າໄປລ້ໃນລົກ ນອນໜອບຢູ່ຮັ້ງເພື່ອໃຫ້ ຖືກ
ລົມ. ແຕ່ເມື່ອໄຫເຮົາເຈົ້າຂ້ອຍເຂົ້າໄປໃກ້ ມັນພັດ ບ່ຢ້ານ.
ແລະ ໄປເລາະຂອກຫາກົນເສີຍ. ມັນຮູ້ຈັ່ງໃດວ່າພວກເຢຽລະ
ມັນ ພວກເຮົາໃຜໆຕ່າງກໍຖາມກັນ. ແນວໃດກໍ ຕາມມັນ
ເປັນໄກ່ຕ໊ອກຽວທີ່ເຫລືອຢູ່ໃນໜົດບ້ານນ້. ຄ່ງມີໄກ່ສະຫລາດ
ໂຕນ້ ພວກເຮົາຕ່ັ້ງຊື່ໃຫ້ວ່າ " ນາງກອງຫລອມ "

ເມແຮ້ກຊຸເອບຫລັບໆຕ່ມໆ ຕາສອງເບ້ອງມ້ນໂລ້. ເຂົ້າ
ຕົນີໄສແນວນ້ຳແຕ່ລາວຢູ່ໃນປ່າ. ຕາມທີ່ເຂົ້າບໍ່ປາກເຮ້ກໃຫ້
ພໍ່ຕູ ມີໄຄລາ ກ້ວ່ນໃຈ. ຫລ້ງຈາກທ້ວ່ນໄປອຽມມາ ແລະ
ວ່ນ້ວ່ຈັບໜ້ຈັບນ້ຢູ່ເທ້ງໂຕະ ພໍ່ຕູ້ກ້ບຄົນມາເວ້າເລອ້ງເກ່ົ່າ
ວ່ າ:

" ຢ່ າ ຄ ຖ ວ່ າ ນ ້ ງ ບ ່ ຄ ດ ເ ● ອ ້ າ ເ ລ ັ ກ ເ ຊ ອ ຍ . ເ ຈ ົ ້ າ ຕ ້ ອ ງ ເ ຂ ົ ້ າ
ໃ ຈ ຄ ແ ນ ວ ນ ້ . ນ ້ ງ ປ ຽ ບ ຄ ຕ ນ ຫ ູ ໂ ລ ແ ກ ຕ ້ ງ ຢ ູ ປ ່ າ ດ ້ ງ ດ ິ ບ ແ ລ ະ
ດ ຽ ວ ນ ້ ງ ຄ ັ ບ ຕ ໍ ໄ ນ ້ ທ ຖ ກ ັ ຄ ແ ລ ະ ໄ ກ ່ ຕ ວ ນ ນ ກ ຄ ເ ລ ອ ້ ງ ເ ຊ ຸ ຄ
ຊ ກ ໍ ລ ້ ງ ໃ ຈ ສ ້ ງ ດ ຽ ວ ຂ ອ ້ ງ ນ ້ ງ . ເ ຈ ົ ້ າ ຄ ບ ່ ປ າ ກ ธ ! ທ ັ ລ ບ
ແ ລ ້ ວ ອ ະ ! ເ ອ ... ຄ ລ ະ ເ ຈ ົ ້ າ ຕ ້ ອ ງ ທ ລ ັ ບ ທ ລ ັ ບ ສ າ ດ ິ "

ອ າ ເ ລ ັ ກ ເ ຊ ອ ິ ນ ອ ນ ແ ຕ ບ ່ ທ ລ ັ ບ ເ ຂ ົ ້ າ ມ ຸ ດ ທ ົ ວ ເ ຂ ົ ້ າ ໃ ນ ຜ ້ າ
ໜ ້ ງ ແ ກ ະ ທ ່ ນ ກ ນ ອ ັ ບ ໆ ຂ ອ ້ ງ ເ ຮ ອ ນ ຊ າ ວ ຊ ຸ ນ ມ ະ ບ ິ ດ ເ ກ ່ ົ ່ າ ໆ . ເ ຂ ົ ້ າ
ຟ ້ ງ ສ ຽ ງ ຮ ້ ອ ງ ຂ ອ ້ ງ ຈ ທ ລ ໍ ດ ້ ງ ເ ບ ົ ້ າ ໆ ແ ລ ະ ບ ່ ປ າ ກ ເ ໜ ້ ງ ນ ້ ວ ນ ້ ຈ ັ ກ

ມ້ວເລີຍ. ເບິ່ງຄ່ຳຕົ້ນຕໍ່ເຂົ້ານໍ່ມີກະດູກ ແລະຮ່າງຄ່ຽງ ຖືກຍ້ົດ້ວຍສຳລັ່ມໆຢ່ຽງໃນນັ້ນເຂົ້ານ້ຳຮ້ສຶກຮ້ອດອ່ານ ເຕັ້ມ ຂອງເສ້ັ້ນເລ້ອດ. ຕົ້ນສອງເບ້ອ່ຽງແຕກ ແລະ ໄຄ່ເບ້ຽ ຮ້ອມ ລູບໆທ້ຽງເຈ້ັບປ່ວດທໍ່ລະມ່ານ ແຕ່ເຂົ້ານ້ໍ່ມ່ກ່ຳລ້ັງທ່ຈ່ະພ້ກ ຫລ ລ່ອຍໆເໜ້ັ່ງຕ້ຽງໄດ້. ການ່ທ່ອ່ານ້ັ້ກເຊ່ອ້ົ່ອ່ານ່ານ່ເຄ່ຽງຫ້ັ້ບ ເຄ່ຽງຕົ້ນ, ຊ່ວ່ດພ່ານ້ໃນຊ້ົ່ມທ່ພ້ກ ກ່ຢຸ້ດໆຢ່ອນໆບ່ໍ່ຕ້ດຕ່ໍ່ເມ່ອ່ຽ ກ້ນ, ຄ້ັ້ບ່ໍ່ແມ່ນຊ່ວ່ດທ່ແທ່ຈ່ຽ ຫ່ານ່ກແຕ່ຄ້ັ້ບຮູ້ບພ່ານ ປ່ະກ້ດ ໃນແຜ່ນ້ຳ່ຢຸ້່ຕ່ໍ່ໜ້ານ້ຳສ່ານ້ຕ່ານ ມ້ນແປ່ກປ່ະຫ້ລ່ານ ແລ່ະ ບ່ໍ ຕ້ດ ຕ່ໍ່ເມ່ອ່ຽກ້ນ.

ໄລ່ຍ່ະນ້ໍ່ຢຸ້ໃນ່ລ່ະຄູ້ບ່ານ່ໃໝ່ ບ້ານ່ທ້ລ່ັ້ບ ໄພ່ພ່ອ່ມ ປ່ະ ເຊຸ້່ມ ກ້ບ່ຄ່ວ່ານ ລ່ຳ ບ່ານ ກ ທຸ້ ກ ນ. ເຄ່ອ່ງ ທຸ້ ກ ຢ່ານ ທ ຖ ກ ຜ້ັ ງ ແ ລ ະ ເ ຊ ່ ອ ່ ງ ໄ ວ ້ ກ ່ ອ ນ ທ ່ ຈ ່ ະ ອ ົ ບ ພ ່ ະ ຍ ົ ບ ກ ້ ນ ມ ່ ານ ເ ຂ ົ ່ ານ ເ ຈ ່ ານ ພ ່ ານ ກ ້ ນ ໄ ປ ຊ ຸ ດ ເ ອ ົ ່ ານ ມ ່ ານ ກ ົ ນ ຈ ້ ນ ກ ້ ຽ ງ . ກ ໍ ມ ະ ໄ ດ ້ ເ ປ ່ ອ ຍ ລ ະ ລ ານ ແ ລ ້ ອ . ຖ ້ ່ ທ ຸ ກ ທ ຸ ດ ຢ ່ ານ ລ ອ ກ ໆ ນ ັ ້ ນ ມ ່ " ນ ້ ່ ຳ ຕ ່ ານ ້ ອ ຍ " ດ ຸ ນ ້ ກ ່ ານ ກ ່ ານ ເ ປ ັ ນ ດ ຸ ນ ອ ອ ມ . ພ ວ ກ ຜ ້ ູ ຊ ່ ານ ຍ ່ ່ ທ ່ ເ ຮ ັ ດ ໜ ້ ່ ານ ້ ທ ່ ກ ອ ່ ງ ຫ ລ ອ ມ ຢ ູ ່ ທ ່ ານ ຕ ່ ານ ເ ວ ັ ນ ຕ ົ ກ ເ ຂ ດ ຖ ົ ່ ງ ໂ ອ ເ ລ ນ ິ ໂ ນ ກ ້ ບ ມ ່ ານ ຫ ່ ານ ເ ອ ຍ ບ ົ ດ ່ ອ ຍ ່ ທ ່ ໜ ູ ບ ້ ານ ໃ ຕ ້ ດ ຸ ນ ັ ້ ກ ໍ ່ ເ ດ ຸ ນ ທ ່ ານ ມ ່ ານ ໄ ດ ້ ຖ ້ ອ ຍ ຄ ວ ່ ານ ສ ະ ດ ວ ກ ແ ຕ ່ ໃ ນ ຍ ່ ານ ກ ່ ານ ງ ຄ ຸ ນ . ແ ຕ ້ ບ ດ ຸ ນ ພ ວ ກ ເ ຂ ົ ່ ານ ເ ກ ່ ກ ຕ ັ ດ ຂ ່ ານ ດ ຢ ູ ່ ແ ມ ວ ຣ ົ ບ . ບ ່ ໍ ມ ່ ີ ໃ ຜ ໄ ດ ້ ຮ ັ ບ ຂ ່ ່ ່ ານ ຄ ່ ານ ວ ່ ານ ຈ ່ ານ ກ ເ ຂ ົ ່ ານ ເ ຈ ່ ານ ເ ລ ີ ຍ . ພ ່ ານ ລ ະ ໜ ັ ກ ອ ັ ນ ໃ ໝ ່ ່ ໄ ດ ້ ເ ຕ ົ ່ ານ ລ ົ ງ ທ ່ ີ ່ ບ ່ ານ ຂ ອ ງ ພ ວ ກ ແ ມ ່ ຍ ົ ງ ຂ ່ ຽ ງ ໜ ົ ດ ກ ່ ຳ ລ ັ ້ ງ ໃ ຈ ຢ ູ ່ ພ ໍ ່ ແ ຮ ງ ແ ລ ້ ອ ແ ລ ະ ດ ຽ ວ ນ ້ ັ ດ ແ ມ ່ ນ ລ ະ ຊ ຸ ບ ານ ໃ ໝ ່ , ກ ໍ ມ ະ ໄ ດ ້ ລ ະ ລ ານ ແ ລ ະ ຈ ່ ຳ ຕ ້ ອ ງ ກ ຽ ມ ແ ມ ວ ປ ູ ກ ກ ຽ ມ ້ ຮ ວ ສ ອ ມ .

ພວກແມ່ຍິງພາກັນ ເລາະໃຕ້ ເລາະເໜືອ, ຫົວໃຈຮຸ່ມ ຮ້ອນໄປດ້ວຍຄວາມອຶດກັ້ງວົນ ທັ້ງມຸ່ງມັດບໍ່ຊາງອຸ່ຢູ. ຢູ່ບ່ອນ ພັກຂອງພໍ່ຕູ ມີໄຄລາ ມີການຖືກຖຽງກັນສຽງອຶກກະທຶກ, ສຽງ ຈ່ຳດ່າແຊກດັ່ນໃສ່ກັນຍ້ອນເລື່ອງຂັດຂ້ອງໝອງໃຈ ທັ້ງເລື່ອງ ເກົ່າເລື່ອງໃໝ່, ທັ້ງມີ ແທ້ ແລະ ທ້ຶດເດົ່າເອົ່າ. ສຽງ ອຶກກະທຶກເປັນຕ່ຳນດັ້ງຂັ້ນ ແຕ່ພໍ່ຕູ້ຜູ້ສະຫລາດຫລັກແຫລມກ່ຳ ພົບຫົນທາງອອກໂດຍສະເໜີແນວຄິດອັນທ່ຈະປະຕິບັດ ລ້ຳມີໄດ້ ຄ່ວ: ບໍ່ແມ່ນຮອດເວລາທ່ຈະສ່ຽ ລົມໄປສ້ຽງເກດເບ້ຽ ບ້ານ ຮ້າງແລ້ວບໍ່ ເພ່ອເບ້ຽວ່ານ ໄດ້ອອມຍອບ ລ້ຽງແລ້ວ ຫລ ເບ້ຽ ວ່າຕ້ອງປັ້ນແນວປູກ ຂັ້ນຕ່ານ ລົມ ເພ່ະຢ່ານຕົກໂໝະຍ້ອນ ອ່ານ ກ່ານຊຸມໃນຫ້ອງໃຕ້ດົນ. ແລະ ໃນທັ້ນໃດສຽງຖືກຖຽງກັນກ່ຍຸ ຕ່ລ້ຽ.

ເທ່ອໜ້ຽ ພໍ່ຕູ້ກັບມາສູ່ທ່ພັກ ທ່ານ່ານ ອຶດແຕ່ກ່ພ້ອກພໍ່ໃຈ ວ່ານ ໃດວ່ານ ໜ້ຽ. ລ່ານ ເອົ່ານ ສັ້ນຫຍ້ານ ສ ຂຽວ ຢ ໃສ່ ມ ອັ້ນ ຊ່ານ ໃຫ້ ອ່ານ ເລັກ ເຊ ອ ເບ້ຽ.

" ນ ! ນ້ອຍກັບມ່ານ ແຕ່ ທ້ຽ ມ່ານ ເຫັນ ວ່ານ ດົນ ເຊ ່, ແຂ ງ ແລ້ວ. ເຂ່ານ ບ ເລຍ ມ ໜ ວ ຄ ຊ ງ ມ ດ. ທ ຜ ນ ຽ ມ ນ ນ ທ ມ ລ ຍ ເອົ່ ແທ ເອົ່ ວ່ ນ ນ ນ

ຄວາມຫວັ່ງອັ່ນໃໝ່. ມັ້ແລ້ວມາ ພໍ່ຕູ້ມີ ໄຄລາລູບມີ ໄປມາແລ້ວ ເວົ້າຂໍ້ວ່າ:

" ນ້ອຍໄດ້ຕົກລົງກັນກັບບັນດາລັດຖະມົນຕີ ໝົດຍາວ ຫັ້ງ ຫລາຍແລ້ວວ່າ ຈັ່ງໃດອາລັກເຊ ? ຈຸໜຶ່ງເວົ້າງ່ວໄປໄຖ ນາຢູ່ບ້ອນຫລຸມ. ເມື່ອຮູ້ວ່າຍັ້ງແຕ່ງ່ວຫົກແມ ຊຸຄາດ ໄຖແນ ໃດກັນດ໋. ຈຸທີ່ສອງໄປເຮັດນາໂພນທົ່ມແຫ້ງດ໋. ໃຊ້ຈົກ ໃຊ້ ຊ້ວານຊຸດເວົ້າ. ຈຸທີ່ສາມກຽມດົ່ນປູກັນຜັະລັ່ງ ອັນນ້ ແມນ ວຽກງ່າຍຈ່ງມອບໃຫ້ເດັກນ້ອຍ ແລະແມ່ຍ່ງທ່ອນເຜຍ. ບາງ ທ່ອາດຈະໄດ້ຮັບຄວາມຊ່ວຍເຫລ່ືອຈາກລັດຖະບານ ຖ້າບໍ່ ໄດ້ ກ່ໍບ່ແມນເລ່ອງພ່ລ່ກໜ້ກໜາແນ່ອໃດ. ເຮັດໄປຕາມ ທ່ ເຮ່ົາ ຈະເຮັດໄດ້ໜ້ລະ, ແຕ່ບ່ຍ່ອມປະປ່ອຍໃຫ້ດົ່ນຮົກເຮ່ອຖ່ມລ້ໆ ນ້ ພ່ອກເຮ່ົາໄດ້ໄລ່ເຢ ລະມັນໜ້ໄປ ກ່ໍແມ່ນດ໋ແລ້ວ. ດົ່ນຂ່ງ ເຮ່ົາມ໋ແຕ່ຜູ້ບ່ກ່ນໜ້ກສ່ໍາໃດກ່ໍແບກສ່ໍານ້ນ."

ພໍ່ຕູ້ນ່ອນບ່ຫລັບລົງໄດ້ ລາວພ່ກໄປພ່ກມາຢູ່ເທ່ງ ເຝ່ືອງ ເວົ້ານຸ່ມນ່ໍ ເກ່ົາບ່ອນນ້ນ ບ່ອນນ່ຍ ໆ ແລະໄຫລ່ໍ່ມວ່າ: " ໂອພະຜູ້ເປັນເຈ້ົາ ໂອເທ່ວະດາຟ້າດ່ນເອ່ຍ..." ຫລາຍໆ ເທ່ືອລາວລົງໄປເອ່ົານ້ໍ້ຢູ່ໃນຖ່ງ. ມ່ຜູ້ໄດ້ຍ່ນລາວງ່ມຫາວໄປ ແລະ ກ່ນນ້ໍ້ອ່ນໃຫຍ ໆ ຄ່ົງມ້າແລນເມ່ືອຍ. ແລ້ວລາວກ່ໍ ກັບ ຄ່ນມາ ໃຕ້ໄຟໃສ່ຜ່ອຍແຫ້ງແລ້ວລູບຄ່ໍາອາລັກເຊ ທ່ ພວມ ນອນຢູ່ ແຕ່ຍ້ງມ່ນຕາເປ່ນສ່ ຫລັບໆຕ່ນໆ.

" ຫລັບແລ້ວວ່ະອາລັກເຊ ? ນ້ອຍໂລດ່ນ່ແຕ່ຄ່ດ ບ່ໍ ເຊ່ົາ. ເຈ້ົາຮູ້ບ່ໍ່ວ່ານ້ອຍຄ່ດຫ້ຍ ໆ ຢູ່ບ້ານເຮ່ົາ ມ້ຕ່ນໜ່ານ່ ຢູ່

ກາງເດ່ືນ. ເມ່ືອສາມສິບປ່ືມາແລ້ວ, ສະໄໝສົງຄາມຂອງມ່ີ ໂກລາຕົມໜາກກໍ ຖ່ືກຟ້າຜ່າຈົມປາຍໝົດ ແຕ່ມັນມ່ີຮາກ ໃຫຍ ແຂງແຮງທົນທານ ແລະ ມ່ີຢາງຫລາຍ. ມັນບໍ່ສາມາດ ປ່ົງ ຂ້ົມທາງສູງ ດ່ັງມ່ັນຈ່ົງແຕກໜໍ່ອອກຕາມລຳ ເປ່ັນພຸ່ມຈຸ້ມກຸ້ມ ເຈ້ົາໄປເບ່ົງກໍ່ໄດ້. ບ້ານ ປລາບ ມ່ີ ຂອງພວກເຮົາກໍ ຄ້ືນ ໜາກກ້ົນມ່ີ. ຂໍພຽງແຕ່ໃຫ້ດວງອາທ່ິດສອງແສງ ແລະ ດ່ິນດ່ິ ທ້ັງພວກເຮົາມ່ີອຳນາດເປ່ັນເຈ້ົາຕົນເອງ ບ້ົດ ອາລັກຂຸ ອ ເຈ້ົາຫາກ ຂຸ ເພ່ັນ. ແຕ່ ໄປ ອ ກ ທ້ົ ປ ີ ພວກເຮົາ ຂຸ ກ່ໍ ສ ້ າ ງ ຄ ຸ ມ ໃໝ່ ໝ ົ ດ. ທ ້ ັ ງ ໝ ົ ດ ຈ ະ ພ ່ າ ມ ພ ້ ັ ນ ໄ ປ ດ ້ ວ ຍ ດ ິ . ເ ອ ີ ... ແ ຕ ່ ວ ່ າ ຂໍ ໃ ຫ ້ ສ ົ ງ ຄ າ ມ ສ ້ ຽ ງ ສ ຸ ດ ໄ ວ ໆ ເ ທ າ ະ ພ ວ ກ ເ ຮ ົ າ ທ ້ ັ ງ ໝ ົ ດ ຈ ະ ລ ະ ດ ິ ມ ກ ັ ນ ເ ຮ ັ ດ ວ ຽ ກ ເ ຮ ັ ດ ງ ານ. ເ ຈ ້ ົ າ ວ ່ າ ແ ມ ວ ໃ ດ ກ ໍ ? "

ຄ ຸ ມ ມ ັ ນ ອ າ ລ ັ ກ ຂ ຸ ອ ່ ໍ ບ ໍ ່ ສ ະ ບ າ ຍ. ກ ານ ທ ໍ ພ ຕ ູ ອ າ ບ ນ ້ ໍ າ ໃ ຫ ້ ມ ັ ນ ເ ປ ັ ນ ກ ານ ກ ະ ທ ົ ບ ກ ະ ເ ທ ືອ ມ ລ ະ ບ ົ ບ ອ ະ ໄ ວ ຍ ະ ວ ະ ຂ ອ ງ ເ ຂ ົ າ ໃ ນ ທ ັ ນ ໃ ດ. ເ ຂ ົ າ ຮ ູ ້ ສ ຶ ກ ເ ຈ ັ ບ ສ ຽ ບ ໄ ປ ທ ົ ່ ວ ຕ ົ ນ ຕ ົ ວ ກ ວ ່ າ ຍ າ ມ ໃ ດ ໝ ົ ດ, ຕ ົ ນ ທ ້ ັ ງ ສ ອ ງ ເ ບ ື ອ ງ ກ ໍ ເ ຈ ັ ບ. ເ ຂ ົ າ ເ ປ ັ ນ ສ ະ ລ ົ ມ ສ ະ ລ ື ເ ດ ັ ງ ຫ ລ ັ ບ ເ ດ ັ ງ ຕ ົ ນ. ເ ຂ ົ າ ປ ົ ນ ໄ ປ ປ ົ ນ ມ າ ຢ ູ ່ ເ ທ ິ ງ ບ ອ ມ ນ ອ ມ ໂ ອ ຍ ຄ າ ງ ກ ັ ດ ແ ຂ ້ ວ ກ ວ ັ ດ ໆ ແ ລ ະ ເ ອ ມ ັ ນ ເ ອ ມ ມ ່ . ອ າ ວ ະ ຣ າ ນ ັ ່ ງ ເ ຝ ົ ້ າ ເ ຂ ົ າ ຕ ະ ຫ ລ ອ ດ ຄ ືນ. ນ າ ງ ເ ອ ົ ້ າ ຄ າ ງ ກ າ ຍ ໃ ສ ່ ຂ າ ເ ຂ ົ າ ແ ລ ະ ຈ ້ ອ ງ ເ ບ ິ ່ ງ ເ ຂ ົ າ ດ ້ ວ ຍ ສ າ ຍ ຕ າ ເ ສ ົ ້ າ ສ ້ ອ ຍ ນ າ ງ ເ ອ ົ ້ າ ຜ ້ າ ຊ ຸ ບ ນ ້ ໍ າ ເ ຢ ັ ນ ແ ລ ້ ວ ມ ຸ ບ ໃ ສ ່ ຫ ົ ວ ແ ຄ ່ , ໜ ້ າ ເ ອ ິ ກ ແ ຄ ດ ຂ ອ ງ ອ າ ລ ັ ກ ຂ ຸ ອ ິ ພ ້ ອ ມ ທ ້ ັ ງ ຄ ິ ດ ຫ າ ເ ມ ຶ ອ ຂ ອ ງ ນ າ ງ ທ ີ ່ ຢ ູ ່ ໄ ກ ໆ ພ ູ ້ ນ ບ ອ ມ ມ ີ ກ ານ ສ ູ ້ ຮ ົ ບ ຕ ົ ບ ຕ ີ ແ ລ ະ ຊ ຸ ມ ລ ະ ມ ຸ ນ ຂ ອ ງ ເ ສ ິ ກ ສ ົ ງ ຄ າ ມ.

ພໍ່ຕູ້ລຸກແຕ່ເດົ້າ ຄ່ອຍປ່ອງມາເບິ່ງອາຈັກເຊີ ທີ່ພວມ
ນອນຢູ່ຢ່າງສະຫງົບ ແລະ ຈຸ່ມໃສ່ຫູອາວະຣາສອງສາມຄວາມ
ແລ້ວຕຽມອອກໄປ. ລາວໃສ່ເກີບບິດ ມັດເສື້ອຄຸມດ້ວຍສາຍ
ເປືອກໄມ້ ຈັບເອົາໄມ້ຄ້ອນປະຈຳຕົວ ແລ້ວກ້ອອກໄປ ໂດຍ
ບໍ່ລ້ຳຫຍັງຈັກຄວາມກັບອາຈັກເຊີ.

ໜ...

ອາຈັກເຊີ ຮູ້ສຶກເຈັບປວດ ຈຸ່ມບໍ່ສັ່ງເກດເຫັນວ່າເຈົ້າ
ຂອງບ້ານຢ່າງໄດ້ອອກຈາກຫ້ອງ ແຕ່ຍາມໃດ, ເຂົ້ານອນສະ
ຫລົບສະໄຫລ ບໍ່ຮູ້ມື້ອຶ້ງ ເປັນເວລາຕ່ຳສາມສ່ຳສາມຄ່ຳ.
ຕອນທີ່ເຂົ້າຮູ້ສຶກໂຕນ້ຳ ດວງຕາເວັນໄດ້ລອຍຂ້ຳສູງແລ້ວແລະ
ແສງແດດໄດ້ສ່ອງ ລອດເຂ້ຳມາທາງປ່ອງຢ້ຽມ ເທິ່ງເຜ ດາມ
ເປັນເລົ້າແສງ ສະຫວ່າງຕັດກັບຄວັນສີເທົ່າ ທີ່ລອຍກ້ວ່າຢູ່ໃນ
ທ່ພັກ ເຮັດໃຫ້ເບິ່ງຄ້າຍກັບວ່າຄວັນນ້ັນເປັນແຜ່ນໝາ ເອົ້າ
ແທ້ໆ ແລະເລົ້າແສງສະຫວ່າງດ່ັງກ່າວໄດ້ຕົກລົງມາສູ່ໃກ້ໆກັບ
ປາຍຕີນຂອງເຂົ້າພໍ່ດີ.
ໃນຖ້ຳມືດງຽບ, ໄດ້ຍິນແຕ່ສຽງຄ່ອຍເບົ້າ ອ່າວແຫບ ຝ່າວ
ຂອງ ວາວະຣາ ດັ່ງມາແຕ່ເບ້ອງນອກຕ່ຳຫ້ຳປະຕູ ທ່ວງ
ເຂ້ຳ. ແມ່ນອນວ່າ ນ່ວງຮ້ອງເພງເກ່ົ່າແກ່ເພງໜ່ົ່ງ ຊຸ່ງ
ໄດ້ຮັບຄວາມນິຍົມຊົມຊອບ ຢ່ວງແຜ່ຫລາຍ ຢູ່ໃນເຂດບ້ານປ່ວ
ວ່ວງກອນ ຂະນະທີ່ພວມເຮັດວຽກອັນໃດອັນໜ່ົ່ງຢູ່. ມັນແມ່ນ

ເພງທີ່ພັນລະນາເຖິງຕົ້ນດອກຫວ້ານໂດດດ່ຽວຕົ້ນໜຶ່ງ ຊຶ່ງໄດ້ ແຕ່ຝົນຢ່ານຢູ່ໃກ້ໆ ກັບຕົ້ນບົກ ທີ່ຢູ່ຫ່າງໄກ. ຕົ້ນບົກຕົ້ນນັ້ນກໍຢູ່ ໂດດດ່ຽວເຊັ່ນກັນ.

ອາເລັກເຊອີ ເລີ່ມໄດ້ຍິນເພງນັ້ນມາ ນັບຕັ້ງບໍ່ຖ້ວນ ຈາກ ພວກຍິງສາວຊາວບ້ານໃກ້ຄຽງ ທີ່ໄດ້ພາກັນໄປຮວມສ້ອມແປງ ແລະທຳຄວາມສະອາດເດີ່ນບ້ານ. ພວກນາງໄດ້ພາກັນ ຮ້ອງ ເພງນີ້ເປັນປະຈຳ. ເຂົາຮູ້ສຶກພໍໃຈນຳທຳນອງ ຊ້າໆແລະວັ້ງ ເວ້ງ, ແຕ່ບໍ່ເຄີຍສົນໃຈນຳເນື້ອຄວາມ ຂອງມັນຈັກ ເທື່ອ. ທ່ານກາງບັນຍາກາດ ອັນເຄັ່ງຕຶງ ໃນຍາມສົງຄາມນັ້ນ ເຂົາ ຮອດບໍ່ໄດ້ເກັບເອົາເນື້ອຄວາມເລົ່ານັ້ນມາໃສ່ໃຈຈຸ້ຳ. ແຕ່ ມາເຖິງຕອນນີ້, ເນື້ອເພງທີ່ເຂົາໄດ້ຍິນຈາກປາກແມ່ຍິງ ຕາ ຄົນທ້ວງຄົນນີ້ໄດ້ຊາບຊຶ້ມເຂົ້າໄປໃນຄວາມຮູ້ສຶກຂອງ ເຂົາ ຢ່າງເລິກເຊິ່ງ. ມັນສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມທຸກໂສກ ອັນ ແທ້ຈິງຂອງຍິງຄົນນັ້ນ. ຜ່ານສຽງເພງອັນອ່ອນຊ້ອນນັ້ນ ອາເລັກ ເຊອີ ສາມາດເຂົ້າໃຈ ເຖິງຄວາມງ່ວນເຫງົາຂອງ ວາວະ ຣາ ຊຶ່ງປຽບດັ່ງຕົ້ນດອກຫວ້ານໂດດດ່ຽວ ທີ່ເຝົ້າຄົດເຖິງ ແຕ່ຕົ້ນບົກຂອງນາງ.

"...ໂອນໍ ຕົ້ນດອກຫວ້ານ ແສນໂດດດ່ຽວ ຕົ້ນໄມ້ນ້ອຍ ໃຈຫວັ້ງລອງລອຍ ຢູ່ຄອມຕົ້ນບົກໃຫຍ່ ວາດສະໜາ ບໍ່ສົ່ງໃຫ້ ຕົ້ນດອກຫວ້ານນ້ອຍຈົ່ງປ່ຽວພ້ອຍ".

ເມື່ອນາງເວ້ຍວັກເພງນັ້ນອອກໄປແລ້ວ ສຽງຂອງນາງໄດ້ ຢຸດຊະງັກໄປຄ້າຍກັບວ່າ ນ້ຳຕາໄຫລມາພາເສັຍກ່ອນ. ພໍ

ນາງຢຸດຮ້ອງ ອາເລັກເຊອິ ກໍ່ອາດພາບເຫັນ ນາງນ້ັ່ພ້ອມນ້ັ່ງ
ຢູ່ກ້ອງຮ່ົ່ມໄມ້ ໃຕ້ແສງແດດແຫ່ງລະດູບານໃໝ່, ແລະ ດວງ
ຕາຄົ່ມກ້ວາງຄູ່ນ້ັ່ນ ກໍ່ເຕັ່ມປ່ຽມໄປດ້ວຍນ້ໍ່າຕາ. ອາເລັກເຊອິ
ເອງກໍ່ຮູ້ສຶກ ຄືກັບມ້ີກ້ອນແຂ້ງໆ ແລ່ນ້ັ່ມາຕັນຄໍ່ຫ່ອຍແລະຄົ່ດ
ຢາກຈະດ້ັ່ງເອ້ົ່າ ຈົ່ດໝາຍສະບັບເກ່ົ່າໆ ທ່ົ່ເຂ້ົ່າເກັບໄວ້ ໃນ
ຖ້ັ່ງເສ້ັ່ອນ້ັ່ມ້ັ່ມາອ່ານອ້ົ່ກ ທ້ັ່ງໆທ່ົ່ເຂ້ົ່າສ່ົ່ມາດ້ັ່ຈ່ົ່ຈໍ່ເນ້ັ່ອຄວາມ
ຂອງນ້ັ່ນໄດ້ຢ່ົ່າງ້ັ່ມໃຈແລ້ວກໍ່ຕາມ. ເຂ້ົ່າຄ້ົ່ດຢາກ ຈະແຍ
ເບ້ົ່ງຮູບ້ົ່ງສາວ້ັ່ຜູ້ນ້ັ່ມ້ີຮູບ້ົ່ຊ້ົ່ງ ສະຫ່ງ່ໍາພ້ອມນ້ັ່ງຢູ່ກ່ົ່ງ ເດ່ົ່ນ ຫ້ັ່ຍ
ອ້ົ່ກ້ັ່ກ້ັ່ງ, ແຕ່ພ້ັ່ເຂ້ົ່າອ້ອຍມາທ່ົ່ງ ເສ້ັ່ຍ່ານ ເທ່ົ່ານ້ັ່ນ, ນ້ັ່ທ
ເດ້ັ່ອນ ກໍ່ຕ້ອງຕ້ົ່ກລ້ົ່ງໃສ່ນ້ັ່ນຫ້ັ່ຍ ດ້ວຍຄວາມ້ອ້ອນເພ້ັ່ຍ. ຫ້ັ່ງ
ຈ່ົ່ານ້ັ່ນ, ທຸກ່ົ່ງຢ່ົ່າງກໍ່ຖ້ົ່ກປ້ົ່ກຄຸມໄປດ້ວຍຄ້ັ່ນ້ັ່ມອກ ສ່ົ່ເທ່ົ່ົ່າ
ສະຫ້ັ່ລ້ັ່ບກ້ັ່ບວ້ົ່ງ້ັ່ມ້ົ່ນຂອງແສງແດດ ທ່ົ່ສ່ົ່ງສ່ອດເຂ້ົ່າມາແຕ່ທ່ົ່ງ
ນອກ. ແລະທ່ານ່ົ່ງຄວາມ້ົ່ດສະຫ້ັ່ລ້ົ່ອ້ັ່ນ້ັ່ ອາເລັກ ເຊ້ົ່ອ
ຍ້ົ່ງໄດ້ຍ້ົ່ນສ່ຽງລ້ົ່ມກ້ັ່ນຄ່ອຍໆຂ່ົ່ງແມ່ຍ້ົ່ງສ່ົ່ງຄ້ົ່ນ: ສ່ຽງ ຫ້ັ່ນ້ົ່ງ
ແໝ່ນສ່ຽງຂ່ົ່ງ ວ່ານ້ະ ຣ່ານ ແລະອ້ົ່ກສ່ຽງຫ້ັ່ນ້ົ່ງແໝ່ນສ່ຽງຂ່ົ່ງ
ແມ່ຍ້ົ່ງສ້ົ່ງ ອ່ານຸ້້ົ່ງເຂ້ົ່າເຄ່ົ່ຍຮູ້ຈ້ົ່ກມ່ານ້ັ່ວ. ພ່ວກນ່ານ ໄດ້
ເວ່ານຸ້້ມຸ້້ບ້ົ່ກ້ັ່ນ້ົ່ວ່ານ:

-ລ່ານ້ົ່ວ ກ້ັ່ນເຂ່ານ້ົ່ກ້ັ່ນນ້ໍ່າຫ້ັ່ຍ້ັ່ນຸ້້ມຫ່ວະ ?

-ເຈ່ານ້ໍ່ລ່ອງ້ົ່ດເອ້ົ່ານ ເທ່ະແ+, ອຸ້ໃຫ້ເອ່ນ້ົ່ວ່ານ ກ້ັ່ນໄດ້ ແນ່ວ
ໃດ ?... ນ້ົ່ວ່ານ ນ້ົ່ນ ຫ້ັ່ຍ້ໍ່ເຂ້ົ່າ ຫ້ັ່ນ້ົ່ນ ສ່ອງສ່ານ ຄ່ໍາແລ້ວ ກໍ່ສ້ົ່ງ
ລ້ັ່ນ. ນ່ອກ ນ້ົ່ນ ກໍ່ດ້ັ່ນ ນ້ໍ່ານ້ົ່ນ ພ່ຽງ ອ້ົ່ກ ສ່ອງ ອ້ົ່ກ ເທ່ົ່ານ້ັ່ນ...

-ລ້ັ່ນ ຈຸ້້ມ ກໍ່ລ່ອງ ເອ້ົ່າ ເຂ່ົ່າ ປ່ຽກ ນ້ັ່ ໄປ ໃຫ້ ເຂ້ົ່າ ກ້ັ່ນ ລ່ອງ ເບ້ົ່ງ ດູ

ບາງທີເຂົ້າອາດຈະມັກກໍບໍ່ຈັກເດ ?

-ແມ່ນອາດອຸລິສາ! ວາວະຣາ ຫລ້ຽງຮ້ອງຂ້ົມທ້ັງແຮງ, ບໍ່ແມ່ນເຂ້ົາປຽກໂຕອ້ັມນ້ັມຫ້ັມບໍ ?...

-ອ໊ິ, ມັນກໍແມ່ນເຂ້ົາປຽກໄກ່ຫ້ັມຕ່ວາ. ອຸມ໊ິຫຍ້ງປະຫຼາດໃຈອ໊ິກ ? ມັນແມ່ນເລ່ືອງທ່ີແສນ ຈະທໍາມະດາ , ຣ໊ິບໄປ ປຸກເຂ້ົາລຸກຂ້ົມ ແລ້ວພະຍາຍາມຂໍຮ້ອງເຂ້ົາ ບາງທ໊ີເຂ້ົາອາດຈະຍອມກ໊ິນ ບໍ່ຈັກເດ.

ອາເລ້ັກເຊ ອ໊ິ ສາມາດມ໊ິນຕາ ອ້ັມໄດ້ ກໍ ຕ່ເມ່ືອ ວາວະຣາ ຈ້ັບໂຕເຂ້ົາສ້ັ່ນຢ່າງແຮງ ດ້ວຍທ່າທາງສ໊ິດ ອຸ໊ມ. ກ່ອນໜ້ັາ ມ໊ິ ເຂ້ົາຄ້ັ່ຍກ້ັບວ່າໄດ້ຍ໊ິນສຽງສ໊ິນທະນາ ຂອງແມ່ຍ໊ິງທ້ັງສອງ ຢູ່ ໃນຄວາມຝ້ັນເທ່ົານ້ັ້ນ.

-ອາເລ້ັກເຊ ອ໊ິ, ອາເລ້ັກເຊ ອ໊ິ ຕ໊ິນເທາະແມ່ ວາອຸລິສາ ເອ໊ົາເຂ້ົາປຽກໄກ່ມາຕ້ອນເຈ້ົາ. ຕ໊ິນເທາະ.

ຈາກແສງ ຣ໊ິບຣ໊ຂອງ ສ້ັນທຽນໄຂ ທ່ີຢ່ງຢູ່ໃກ້ປະຕູນ້ັ້ນ, ອາເລ້ັກເຊ ອ໊ິ ໄດ້ແນມເຫ້ັນ ຍ໊ິງເຖ້ົາຫລ້ັງກ່ົງ, ໃບໜ້ັາຍ່ານ ແລະ ແຫ່ວ, ວາອຸ ງເລ່ືອມ ພ່ອມຫຍ້ັບເຂ້ົາໄປຫາ ໜ້ັາຂະໜາດ ໃຫ ່ ຍ ່ ໜ ່ ງ ອຸ ງ ຢ ່ ງ ຢ ່ ູ ເ ທ ່ ົ ງ ໂ ຕ ະ ລ ່ ວ ຈ ້ ັ ດ ແ ຈ ງ ມ ່ ຍ ຂ ່ ອ ດ ຜ ້ ້ ັ ຂ ່ ນ ໜ ່ ງ ແ ລ ະ ຂ ່ ນ ທ ່ ສ ອ ງ ອ ອ ກ . ຕ ່ ມ ່ ຈ ງ ແ ມ ນ ຂ ່ ນ ທ ່ ໜ ມ ດ ້ ວ ຍ ເ ຈ ້ ຍ , ເ ມ ່ ອ ລ ວ ພ ່ ເ ຈ ້ ຍ ອ ອ ກ ກ ໍ ປ ່ ກ ິ ດ ເ ຫ ້ ັ ນ ຫ ້ ັ ່ ແ ກ ງ ໜ ວ ຍ ໜ ່ ງ , ພ ້ ອ ມ ກ ້ ັ ນ ນ ້ ັ ່ ກ ່ ອ ຍ ອ ້ ັ ນ ຫ ອ ມ ຫ ວ ນ ຂ ອ ງ ເ ຂ ້ ົ າ ປ ຽ ກ ໄ ກ ່ ກ ໍ ໄ ດ ້ ກ ະ ຈ າ ຍ ໄ ປ ທ ່ ວ ບ ໍ ລ ິ ເ ວ ນ ທ ່ ພ ້ ັ ກ ພ າ ອ າ ໄ ສ ເ ຮ ັ ດ ໃ ຫ ້ ອ າ ເ ລ ້ ັ ກ ເ ຊ ອ ິ ແ ສ ບ ກ ະ ເ ພ າ ະ ຈ ້ າ ວ ໆ ດ ້ ວ ຍ ຄ ວ າ ມ ຢ າ ກ ກ ິ ນ .

ໃບຫນ້າອັນແຫ້ງຫຽວ ຂອງແມ່ອາດອຸລສາ ຍັງຄົງຮັກສາ ຮອຍຄ້ອມເອົາໄວ້ຊົ່ນເຄີຍ, ນາງເວົ້າຂມວ່າ:

-ຂ້ອຍໄດ້ນຳເອົາອາຫານເຍ່ຍງມາສົ່ງເຈົ້າ, ຈົ່ງອົດສາ ກິນໃຫ້ຂ້ອຍແດ, ບາງທີມັນອາດຊ່ວຍໃຫ້ເຈົ້າມີເຫື່ອມີແຮງ ກໍ ເປັນໄດ້.

ອາເລັກເຊອີ ໄດ້ຄິດເຖິງເລ່ຍງລາວອັນເສົ້າໂສກ ຂອງ ຄອບຄົວແມ່ເຖົ້າຄົນນ ແລະພ້ອມດຽວກັນນັ້ນກໍຄິດເຫັນປະຫວັດ ຂອງໄກ່ແມ ທີ່ມີສົມມະຍານາມເປັນຫນ້າຢາກທີ່ວ່າ: "ສາວ ກອງຫລອມ" ດັ່ງນັ້ນເມື່ອເຫັນພາບຂອງແມ່ເຖົ້າ, ວາວະ ຣາ ແລະຫນ້ເຂົ້າປຽກໄກ່ແລ້ວ ພາໃຫ້ນ້ຳຕາໄຫລຊຸ່ມອອກມາ. ເຂົ້າຮູ້ສຶກຜູ້ດຽວວ່າ ສາຍຕາອັນເຂັ້ມງວດຂອງຍິງເຖົ້າ ທີ່ ແນມເບ່ງເຂົ້ານັ້ນເຕັມປ່ຽມໄປດ້ວຍຄວາມຮູ້ສຶງສານ ແລະ ດ້ວຍຄວາມຮູ້ສຶກ ອັນຫາສິ່ງປຽບບ່ໄດ້.

-ຂອບໃຈແມ່ເຖົ້າ, -ເຂົ້າກ່າວຄຳນ້ອຍອອກມາດ້ວຍຄວາມ ລຳບາກ ຂະນະທີ່ແມ່ ເຖົ້າພວມອ່ວຍຫນ້າໄປສູ່ທາງ ອອກ. ແລ້ວຕ່ມາເຂົ້ານໍໄດ້ຍິນສຽງຍິງຊະລາຕອບເຂົ້າຄືນ ເມ່ຍ່າງ ໄປຮອດປາກປະຕູແລ້ວນັ້ນເອງ.

-ມີຫຍັງອີກ, ເປັນຫຍັງຈ່ງຈະມາຂອບອົກຂອບໃຈ ຂ້ອຍ ຄແມ່ນ, ພວກລູກໆຂອງຂ້ອຍ ກໍອອກໄປຕ່ເສົ້ກຄ້ນ ແລະ ບາງທີ ອາດມີຄົນເອົາເຂົ້າປຽກໃຫ້ພວກເຂົ້ານ້ຄ້ນກັບເຈົ້າ ນ້ແລ້ວ. ເຊ່ນ້ນໃຫ້ແຊບ ແລະມີສຸຂະພາບແຂງແຮງເທາະ.

-ແມ່ເຖົ້າ, ແມ່ເຖົ້າ ! -ອາເລັກເຊອີຮ້ອງເອ້ນທ້ງພະ

ຍາຍາມລຸກຂຶ້ນ, ແຕ່ ວາວະຣາ ໄດ້ຂົ່ມໃຫ້ເຂົານອນລົງຄືນດີ ເກົ່າ.

-ນອນລົງ, ຢ່າສູ້ຕ່ໍ ແລ້ວຈົ່ງກິນເຂົ້າປຽກນ້ັ.

ນາງຍົ່ມຝາປິ່ນໂຕ ເປຽ ລະມັນອັນເກົ່າ ຊຶ່ງໄດ້ນໍາມາໃຊ້ ແທນຈານຕັກເຂົ້າ, ໃນນ້ັນເຂົ້າປຽກພ້ອມສ່ົງກິນຫອມຊວນໃຫ້ນ້ໍາ ລາຍໄຫລ. ນາງທ້ົ່ງຍົ່ມຈານເຂົ້າທ້ົ່ງວກຫນ້າຫນ່ີເພ່ືອເຊ່ືອງ ບ້ົ່ງນ້ໍາຕາທ່ີ່ພວມໄຫລທ້ົ່ງຢູ່ເຕ່ັມເບ້ົ້າຕາ.

-ກິນສາເທາະ.

-ພ່ໍ່ມ່ີໄຄລາໄປທ່ົ່ງໃດ ?

-ລາວອອກໄປທ່ົ່ງນອກ ເພາະລາວຕ້ອງການຢາກພ່ົບກ້ັບ ຄະນະພ້ັກປະຈໍາເຂດນ້ັ, ອ່ົກບ່ໍ່ດ່ົນລາວຄ່ົງກ້ັບມາ, ຣ່ິບ ກິນ ເຂົ້າປຽກນ້ັ.

ຕ່ໍ່ມາອາເລ້ັກເຊ່ົ ກໍ່ເແນມເຫ້ັນບ່ວ່ົງໃຫ່ຍ່ການຫ່ົ່ງເຣ້ັດ ດ້ວຍໄມ້, ປ່ອນມາໃກ້ໆກ້ັບໃບຫນ້ົ່າເຂົ້າ, ຂອບຂ່ົ່ງມ້ັນ ຫ້ັກ ອ່ົກຫ່ົ່ກແລ້ວ ແລະໃນນ້ັ້ນເຕ້ັມປ່ຽມໄປດ້ວຍນ້ໍ່ານ່ົ່ງສ່ີເຫ່ືອງ.

ເຂົ້າປຽກສອງສາມບ່ວ່ົງທ່ໍ່ອ່ົ ສ້ົ່າງຄວາມແຊບນ່ົ່ ໃຫ້ ແກ່ເຂົ້າເປ້ັນຢ່ົ່າງຍ່ິ່ງ ແລະເຣ້ັດໃຫ້ເຂົ້າເກ່ີດ່ົ່ມ່ີອາການ ເຈ້ັບ ສ່ຽບ່ອ້ັ ທ່ໍ່ານ ເພາະອາຫານ ອ້ັນພາໃຫ້ເຂົ້າຕ້ັດສ່ົ່ນໃຈກິນແຕ່ ພ່ຽງສ່ີບບ່ວ່ົງ ແຖມດ້ວຍຊ້ົ່ນໄກ່ສ່ີ່ຂ່ົ່າວນ່ວນແຊບບ້ວຍພ່ຽງສອງ ສາມ່ຶ່ກຕ່ອນ, ຫລ້ັງຈາກນ້ັ້ນຈ່ົ່ງຕ້ັດໃຈຢຸກຈານນ້ັ້ນອອກທ່ົ່າງ, ເພາະເຂົ້າຮູ້່ດ່ົ່ວ່ົ່າໃນສະພາບເຊ່ັ່ນ່ີ ການ່ິກອາຫານ່ົ່ມ່ໂພດ ອາດພາໃຫ້ເສ່ຍຊ່ີວ່ິດ້ຍ່ອນກໍ່ເປ້ັນ່ໄດ້.

ເຂົ້າປຽກຂອງແມ່ເຖົ້າອ້ເສດອ່ຫລ. ຫລັງຈາກ ກິນແລ້ວ ອາເລັກເຊອ່ກິນອນຫລັບ. ມັນບ່ແມ່ນການນອນແບບ ເຊ່ອບ ຫລັບເຊ່ອບຕົນຄ້ງຫລາຍໆມ້ທ່ຜ່ານມາ ແຕ່ເປັນການ ນອນ ຫລັບຢ່າງແຈບຈົມ ແລະມ່ເຫ່ອມ່ແຮງຢ່າງແທ້ຈ່ງ. ເຂ້ົາ ຕົ້ມ ຂມ ກິນເຂ້ົາອ່ກເທ່ອໜ່ງ ແລ້ວກໍ່ເຊ່ອບຫລັບປ່ານຕາຍ; ກ່ົ່ມ ຄວັນໄຟ, ສຽງບົ້ນແຊ ຂອງພ່ອກແມ່ຍ່ງ, ຫລ່ການລູບ ຄໍາ ຂອງ ວາວະຣາ ແລະ ການ່ງຽງຫ່ໃສ່ຕໍ່ເອ່ກເຂ້ົາເປັນບາງ ຄ້ງບາງຄາວ ເພາະຢ້ານເຂ້ົາຫລັບເລ່ຍນ້ົ່ນບ່ສາມາດເຮ້ັກໃຫ້ ເຂ້ົາຮູ້ເມ່ອຄ້ງໄດ້.

ເຂ້ົາຍ້ງ່ມ່ຊ່ວ່ດຢ່ ເພາະການຫາຍໃຈຍ້ງເປັນປົກກະຕ່ິ. ເຂ້ົາຫລັບຢ່ແມ່ອນ້ົ່ນຕະຫລອດຄ້ົ່ນ ຕະຫລອດຄ່ືນ ພ່ປ່ານ່ວ່ ບ່ມ່ ກ່ໍ່ລ້ງແຮງໃດໆໃນໂລກ ຈະສ່ານ່ວ່ດປຸກເຂ້ົາຕົ່ນ ຈາກ ການ ຫລັບນອນອ້ົ່ນນ້ົ່ໄດ້.

ແຕ່ພ່ຕ່ົ່ນມ່ານ່ຖ່ງເຊ້ົ່ານ້ົ່ໃໝ່, ແຕ່ເດ່ກ,ເຂ້ົາກ໋ປ່າກ່ົດໄດ້. ຍ່ນສຽງເລ່ອງຈ້ກ້ງ່ນ້ົ່ງ ກ້ອງຢ່ໃນປ່າ.ອາເລ້ັກເຊ່ອ່ສະເດ່ົ ຕົ່ນ ຂ້ົ່ນ ແລະໄດ້ພະຍາຍາມຍ໋ຫ່ອ ຂ້ົ່ນຈາກໜ່ມອນຢ່າງສຸດ ກ່ໍ ລ້ງ.

ເຂ້ົາເກ່ົດມ່ຄວາມເບ່ກບານໃຈ ຢ່າງລ້ົ່ນເຫລ່ອ ທ້ັງຮູ້ສ່ກ ປ່ະຫລາດໃຈ, ໃນຕາຂອງເຂ້ົາມ່ແສງລູກ ຊ ວ ວ ວ າ ວ . ກ້ອນ ດ່ນ ທ່ໃຊ້ກ໋ເຮ້ັດເຕ່ົາໄຟ ນ້ົ່ ດ້ງ ປ໋ອກ ແປ່ກ ຂ ນ ທ່ ປ ຽ ນ ສ ພ າ ບ ຈ າ ກ ຮ້ອນ ມ າ ເ ປ ັ ນ ຢ ຽ , ແ ມ ງ ຈ ຼ ທ ່ ອ ກ ເ ມ ່ ອ ຍ ຍ ້ ອ ນ ກ ານ ຮ ້ ອ ງ ໂ ຮ ຢ ່ ຕ ະ ຫ ລ ອ ດ ຄ ່ ນ ກ ່ ຍ ້ ງ ຄ ່ ງ ສ ່ ງ ສ ຽ ງ ຮ ້ ອ ງ ຢ ່ ພ ່ ສ ໍ ່ ນ ້ ົ ່ ນ ແ ລ ະ ບ າ ງ ຄ ້ ົ ່ ງ ເ ຂ ້ ົ ່ ໍ

ກໍຍັງສາມາດໄດ້ຍິນສຽງຮ້ອງຄາງອັນວັງເວ້ງຂອງຕົ້ນ ແປກ
ໃຫຍ່ ແລະສຽງຫຶ່ມະລະລາຍທີ່ໄດ້ຕົກລົງຊຸ່ປະຕູທ່າງເຂົ້າ.

ແຕ່ຜົດຍັງມີອີກສຽງໜຶ່ງ ທີ່ດັງທັບສຽງເຫລົ່ານັ້ນ ທັງ
ໝົດ. ອາເລັກເຊ ຮູ້ໄດ້ທັນທີວ່າມັນແມ່ນສຽງເຮືອ ບິນ
"ອູ-ຊ". ລາງເທື່ອສຽງນັ້ນກໍຫຍັບເຂົ້າມາໃກ້ ແລະດັງແຮງ
ຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ, ລາງເທື່ອນັ້ນກໍ່ງເຜົ່ມຄວາມແຮງຈົນ ໜວກ
ຫູ, ແຕ່ປາກົດວ່າສຽງນັ້ນບໍ່ຍອມໜີຫ່າງອອກໄປເລີຍ. ອາ
ເຫັກເຊ ກັ້ນລົມຫັນໃຈໄວ້. ມັນຈະແຈ້ງແລ້ວ ວ່າ ເຮືອ ບິນ
ໄດ້ມາບິນວົນເພື່ອຊອກຫາບ່ອນຈອດຢູ່ເໜືອບໍລິເວນປ່າໃກ້ໆ
ນັ້ນເອງ.

-ວາວະຣາ, -ອາເລັກເຊຮ້ອງຂຶ້ນພ້ອມກັນນັ້ນກໍ ພະ
ຍາຍາມໃຊ້ແຂນສອກເພື່ອຄ້ຳກາຍລຸກຂຶ້ນ.

ວາວະຣາ ບໍ່ໄດ້ຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ຢູ່ນອກຖ້ຳໄດ້ຍິນແຕ່ສຽງ ລົມ
ກັນຈໍແຈຂອງຊຸມແມ່ຍິງ ດ້ວຍຄວາມຕື່ນເຕັ້ນ ແລະສຽງ ບາດ
ຕີນຂອງຄົນທີ່ພວມແລ່ນ ພາໃຫ້ອາເລັກເຊ ເຊື່ອແນ່ວ່າຕ້ອງ
ມີເຫດການອັນໃດອັນໜຶ່ງເກີດຂຶ້ນ.

ທັນໃດນັ້ນປະຕູຖ້ຳກໍຖືກເປີດແງ້ມອອກ. ແລະ ໃບໜ້າ
ເຂົ້າເຜ່ຍ ຂອງເຟັດກ້ຳກໍປໍລໍເຂົ້າມາ.

-ປ້ຳ ວາວະຣາ, ປ້ຳ ວາວະຣາ ເດັກນ້ອຍຮ້ອງຂຶ້ນ
ດ້ວຍຄວາມຕື່ນເຕັ້ນ. ຫລັງຈາກນັ້ນເຂົ້າກໍເວ້ົ້າຕໍ່ໄປວ່າ:-ມັນ
ພວມບິນວົນອ້ອມໄປອ້ອມມາຢູ່ຊຸໜ່ມູ້ບ້ານຂອງພວກເຮົ້ານ້ີ..

ເຟັດກ້ຳກັບອອກໄປທາງນອກ ໂດຍທີ່ອາເລັກເຊ ບໍ່ທັນ

ມີໂອກາດໄດ້ສອບຖາມ ລາຍລະອຽດຕົ້ມຈັກຄວາມເລີຍ.

ເຂົ້າໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມຢ່າງສຸດຂີດເພື່ອຈະລຸກຂຶ້ນນັ່ງ. ສຽງເຕັ້ນຂອງຫົວໃຈດັງສະເນືອນໄປທົ່ວຮ່າງກາຍ. ເສັ້ນເລືອດຕາມຂະໜັບ ແລະຕົ້ນອັນຕາຍດ້ານຂອງເຂົ້ານັ້ນ ກໍຕຶງຢ່າງແຮງ. ອາເລັກເຊີ ນັບເບ່ງຈຳນວນຮອບນົ້ນຂອງເຮືອບົ້ນລຳນັ້ນ; ໜຶ່ງ, ສອງ, ສາມ... ແລ້ວຕໍ່ມາເຂົ້າ ກໍລົ້ມລົງນອນຫງ່າຍໃສ່ເທິງກອງຫຍ້າດ້ວຍຄວາມກະວົນກະ ວາຍໃຈ. ອາການເຫງົ້ານອນຢ່າງຫນັກໜ່ວງໄດ້ເຂົ້າຄວບຄຸມຕົວເຂົ້າ ຈົນສຸດທ້າຍຈະຕ້ານທານໄດ້ອີກຄັ້ງໜຶ່ງ ແລະໃນທ້າສຸດເຂົ້າ ກໍເຊື່ອບຫລັບລົງໄປອີກ.

ເຂົ້າຊວດຮູ້ເມື່ອຄືງຂົ້ນມາ ກໍຕໍ່ເມື່ອໄດ້ຍິນສຽງເວົ້າແຈ່ມໃສ ອັນດັງກ້ວາມ, ມັນເປັນສຽງເວົ້າທ້ເຂົ້າ ຈ່ໄດ້ ສະເໜີ ບ່ວ່າຢູ່ໃສ, ຢູ່ໃນຫມົດກອງພັນຝູງບົ້ນຂັບໄລ່ຕົ້ນ ຕົ້ນດຽວເທ່ານັ້ນທ່ນສຽງແບບນ້: ເຂົ້າຄືຫົວໜ້າຝູງບົ້ນ ອ້ງເດຣ ອີ ເດັກຈາເຣນໂກ ນັ້ນເອງ.

ອາເລັກເຊີ ນິ່ງຕາຂົ້ນ, ແຕ່ເຂົ້າຍັງຄິດວ່າຕົ້ນເອງຍັງຫລັບຢູ່ ແລະຝັນເຫັນໃບໜ້າກ້ວາງຫ້ຽມກະດ້າງຄ້ກ້ບວ່າ ຜູ້ສ້າງ ຖາກຝັນນັ້ນດ້ວຍຂວັນແລ້ວບ່ກ້ບໃສ່ໃຫ້ກ້ຽງນ່ນ ປະກອບດ້ວຍຂະໜັບໜາເປັນຮູບສາມ ລ່ຽມບ່ສະເໜີ. ທ່ໜ້າຜາກນ້ຽວແຜ ເປັນສ້ແດງເຂ້ມ, ໜ່ວຍຕາໃສປະດັບອ້ອມ ຮອບດ້ວຍຂົນຕາດອມ ຄ້ງ່ວ້ນໜ (ນ້ແມ່ນຄຳເວົ້າຂອງພວກ ທ່ບ ນ້ກເຂົ້າ) ຕາສ້ຟ້າຄູ້ໄດ້ຫລຽວຂຸອກແຂກໄປທົ່ວບ່ລ ເວນ ດ້ວຍ

ຄວາມປະຫລາດໃຈ.

-ພໍ່ເຖົ້າ, ເອົາຂອງຝາກອອກມາໃຫ້ພວກເຮົາເບິ່ງດູ !

-ເດັກຈາເຣມໂກເວົ້າຂັ້ນສຽງດັງກັ້ງວານ.

ການປະກົດຕົວບໍ່ໄດ້ສູນຫາຍໄປ ແມ່ນສະຫາຍ ເດັກຈາ ເຣມໂກຂອງເຂົາແທ້ໆ ທັ້ງໆທີ່ວ່າມັນເປັນເລື່ອງທີ່ບໍ່ເປັນຫນ້າ ເຊື່ອຈັກດີ ວ່າຈະໄດ້ເຫັນເຂົ້າມາປະກົດໂຕຢູ່ໃນຫມູ່ບ້ານ ໃຕ້ ດິນຢູ່ກາງປ່າເລິກແຫ່ງນີ້. ນຸ່ງເຣາງໃຫຍ, ບ່າກ້ວາງ,ບໍ່ມັກ ປົກກະຕຸມຄໍເສື້ອ ອັນເປັນນິໄສປະຈຳຂອງເຂົານັ້ນ ບັດນີ້ ໄດ້ ມາຢືນຢູ່ຕໍ່ຫນ້າຂອງ ອາເລັກເຊອີ. ມືເບື້ອງຫນຶ່ງຂອງເຂົາຖື ຫມວກ ອຸ້ງມືສາຍວິທະຍຸເກາະຫ້ອຍຢູ່ຫລາຍສາຍ, ພ້ອມ ກັນ ນັ້ນກໍມີສິ່ງຂອງມະຍົກມະຍ້ອຍ ແລະຫໍ່ຂອງອີກຈຳນວນ ຫນຶ່ງ. ກະບອງສຽງແສງອິບອິ ຕອບກັບແສງສະຫວ່າງຂອງກາງເວັນ, ສະທ້ອນໃສ່ກັບຜົມຕັດສັ້ນທີ່ປົກຄຸມຫົວ ຂອງເດັກຈາເຣມໂກນັ້ນ ເບິ່ງຄ້ວາລ້ວງສີສົດຳ.ຢູ່ທາງຫລັງຂອງເດັກຈາເຣມໂກນັ້ນ ແມ່ນ ໃບຫນ້າອັນເຫລືອງຫລ່າ ແລະອ່ອນເພັຍຂອງພໍ່ເຖົ້າມີໄຄລາ. ຫນ່ວຍຕາຂອງລາວມີນ້ຳວ່ງດ້ວຍຄວາມຕື້ນຕັ້ນ. ຢືນຢູ່ໃກ້ໆ ກັບລາວຄືນາງແພດ ເລນາຜູ້ມີຄັ້ງເຊັດແຫ້ງ ດວງຕາຄູ່ຂອງ ໄວຂອງນາງກໍພວມສັ່ງເກດເບິ່ງເວົ້າມີດ້ວຍຄວາມ ສົນໃຈ. ແຂນເບື້ອງຫນຶ່ງຂອງນາງຕົດແຖບຜ້າມີເຄື່ອງຫມາຍກາ ກະ ບາດສີແດງ ແລະກອດຊໍ່ດອກໄມ້ປະຫລາດມັດຫນຶ່ງແນບໃສ່ກັບ ຫນ້າເອິກ.

ຄວາມມືດງຽບໄດ້ເຂົ້າມາປົກຄຸມອີກຊ່ວໄລຍະຫນຶ່ງ: ອັງ

ເດຣ໊ ເດັກຈາເຣມໂກ ຍ່ຽຍັງຄົງຕາມ໊ດມ໊ອຍ້ອມຄວາມ ມ໊ດ ຄ໊ມ໊ັ້ນຫລຽວເບ່ິ່ງສ່ິ່ງທ໊ີ່ຢູ່ຍ້ອມຍ້ານ້ອຍ່ານ ມ໊ີ ຫ໊ນ້ານ້ຫລ໊ສອ່ານ້ຄ໊ ທ໊ສ່ານ້ຕ່ານ້ຂອ່ານ້ເອ໊ານ້ໄ໊ດ໊ຜ່ານ້ມ່ານ້ຍ໊ໄປຍ້ານ້ ໃບ ຫ໊ນ້ານ້ຂອ່ານ້ ອ່ານ້ເລ໊ກເຊ໊ອ໊ ຢ່ານ້ເສ໊ຍເມ໊ຍ, ທ່ານ້ຝ່ານ້ຍ໊ມ໊ກ໊ຍ້ານ້ບ໊ ຫ໊ນ້ເຊ໊ອ່ານ້ວ່ານ້ ແມ໊ນ້ເພ໊ອ໊ມ້ຂອ່ານ້ຕ໊ນ້ເທ໊ອ ແລະ໊ດ໊ວ່ານ້ ແມ໊ນ້ພ່ານ້ ລ່ານ້ວ່ານ້ຕ່ານ້ເທ໊ ່ານ້ຫ໊ນ້ມ໊.

-ຟ໊ານ້ເດ໊ຍ ຜ໊ນ້ອ໊ມ໊ຢ໊ນ້ມ໊ແມ໊ນ້ເອ໊ານ້ລະ ! ວ່ານ້ວ໊ະຣ່ານ້ ເວ໊ ້ານ້ ອ໊ມ ພ໊ອ໊ມ໊ທ໊ງ໊ດ໊ງ໊ຜ໊ານ້ຫ໊ ່ານ້ຫ໊ນ້ງແກ໊ະທ໊ີ່ປ໊ກ໊ດ໊ງ ອ່ານ້ເລ໊ກເຊ໊ອ໊ອ໊ອກ.

ເດ໊ກຈ່ານ້ເຣມໂກ ຫລ໊ຽວເບ່ິ່ງໜ້ານ້ ອ່ານ້ເລ໊ກເຊ໊ອ໊ ດ໊ວ໊ຍ ຄ່ານ້ວ່ານ້ມແປ໊ກໃຈ ປ໊ນ້ຢ໊ານ້ມ໊ກ໊ອ໊ກ໊ດ໊ງ໊ຫ໊ນ້ງ.

-ອ໊ງ໊ເດ໊ຣ໊ອ໊ ! ອ່ານ້ເລ໊ກເຊ໊ອ໊ ເມ໊ແຣ໊ກ໊ຊ໊ດ໊ວ໊ບ ດ໊ວ່ານ້ອ໊ກ ມ່ານ້ ພ໊ອ໊ມ໊ມ໊ັ້ນ໊ເອ໊ານ້ມ໊ໄ໊ດ໊ພ໊ະຍ່ານ້ຍ່ານ້ມ ເອ໊ານ້ຂ໊ສ໊ອ໊ກ໊ຄ໊ໍ່ານ້ຍ ເພ໊ ້ານ້ ລ໊ກ໊ອ໊ມ໊ນ້ງ.

ນ໊ກ໊ບ໊ມ໊ຫລ໊ຽວເບ່ິ່ງເອ໊ານ້ດ໊ວ໊ຍ ຄ່ານ້ວ່ານ້ມຕ໊ກ໊ໃຈ ແລະ໊ຢ໊ານ້ມ ກ໊ວ ທ໊ບ໊ສ່ານ້ມ່ານ້ດ໊ອ ຳ ບ໊ງ ໄ໊ດ໊.

-ອ໊ງ໊ເດ໊ຣ໊ອ໊ ເ ້ານ້ ບ໊ ່ານ້ ຈ໊ຂ໊ອ໊ຍ ຫ໊ວ ະ ? ອ່ານ້ເລ໊ກ໊ເຊ໊ອ໊ ກ່ານ້ວ ອ໊ອ໊ກ ມ່ານ້ ຂ໊ອ໊ງ໊ງ໊ ຄ່ານ້ງ ທ໊ງ ຮ໊ ສ໊ກ ສ໊ມ ສ ທ໊ານ້ ໄ ປ ທ໊ ່ານ້ ວ ຣ່ານ້ງ ກ ່ານ້ ຍ.

ນ໊ກ໊ຂ໊ບ໊ຍ໊ມ໊ຈ໊ອ໊ງ ເບ່ິ່ງ ຣ່ານ້ງ ກ ະ ຄ ູ ກ ທ໊ ມ ຊ ວ ດ ຊ ຸ ງ ໜ ້ ມ ດ ວ ຍ ຫ ນ ້ ງ ສ ດ ຳ ແ ໜ ້ ມ ປ ານ ຖ ກ ໄ ຟ ລ ມ ນ ້ ມ ຢ ຸ ່ ວ ໄ ລ ຍ ະ ຫ ນ ່ ງ ເ ຂ ່ ໍ ້ ພ ະ ຍ ່ ນ ້ ຍ ່ ນ ້ ມ ສ ງ ເ ກ ດ ເ ບ ່ ິ ງ ຣ ອ ງ ຣ ອ ຍ ແ ໜ ງ ຄ ວ ມ ເ ບ ກ ບ ່ ນ ້ ມ ວ ມ ຊ ມ ຂ ອ ງ ເ ພ ອ ມ ແ ລ ະ ໃ ນ ທ ສ ດ ເ ຂ ່ ໍ ້ ກ ສ ່ ນ ້ ມ ່ ນ ້ ຄ ມ ພ ບ ສ ່ ງ ທ ່ ເ ຂ ່ ໍ ້ ມ ເ ລ ຍ ເ ປ ນ ຢ ່ ງ ດ ຈ ກ ໜ ຍ ຕ ໃ ຫ ຍ ່ ເ ກ ອ ບ ມ ນ ມ ູ ນ ້ ມ ຊ ຸ ່ ຍ ່ ນ ້ ມ ໃ ດ

ມັນກໍໄດ້ສະແດງອອກເຖິງແອວແຫ້ງຄວາມຊື່ສັດ ແລະຫ້ວແຂງ ຂ້ຽວ. ອ້າງເຄຣອີ ຟ້າວເຄແຂນທັງສອງຂອງເຂົ້າອອກ ອັນ ພາໃຫ້ຫມວກ ແລະຫໍ່ຂອງນ້ອຍໃຫຍຕ່າງໆຕົກລົ່ງໃສ່ພື້ນ ດິນ: ຫມາກໂປມ, ຫມາກກ້ຽງນ້ອຍ ທັງເຂົ້າຫນົມລົ່ນຈະຈາຍ ໄປ ທົ່ວທົ່ນ.

-ອາເລັກເຊອີ ແມ່ນໂຕແທ້ຫວະຫັ້ນ ? -ນ້ຳສຽງ ຂອງ ນັກບິນຟ້າວໄປດ້ວຍຄວາມຕື່ນຕັນໃຈ, ແລ້ວຂົນຕາດອນ ຂອງ ເຂົ້າກໍປຽກຊຸ່ມໄປດ້ວຍນ້ຳຕາ.

-ອາເລັກເຊອີ, ອາເລັກເຊອີ !

ເຂົ້າໂຊມເອົາຮ່າງກະຖູກນັ້ນອອກມາຈາກຕຽງຢ່າງ ທະ ນຸຖະຫນອມເຫມືອນດັ່ງກັບອາແມ່ນເດັກນ້ອຍເກີດໃຫມ່, ຫລັງ ຈາກນັ້ນເຂົ້າກໍ່ຈຶ່ງກອດຮັດເຂົ້າແນບໃສ່ກັບເອິກທັ້ງປາກກໍເວົ້ ຊ່ຂອງເຂົ້າບໍ່ເຊົາ.

-ອາເລັກເຊອີ, ອາເລັກເຊອີ ເພື່ອນຮັກ !

ຄາວຫນຶ່ງຕໍ່ມາເຂົ້າຈຶ່ງຖິ່ງຄິ່ງ ຂອງອາເລັກເຊອີ ອອກ ທ່ຽງຄ້ຽຍດັ່ງຢາກຈະພິສູດເພື່ອໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າແມ່ນເພື່ອນ ຂອງ ເຂົ້າແທ້. ຕໍ່ມາເຂົ້າກໍສວມກອດ ອາເລັກເຊອີ ຈົນຫນຶ່ດແຮງ ອີກເທື່ອໃຫມ່.

-ແມ່ນແລ້ວ, ແມ່ນໂຕແທ້ໆ. ອາເລັກເຊອີຜູ້ຫນ້າ ສົງ ສາມ.

ອາວະຣາ ແລະນາງແພດ ເລນາ ໄດ້ພະຍາຍາມ ດຶ່ງ ເອົາຮ່າງຄຶ່ງຂອງຄົນທີ່ໃກ້ຈະຕາຍອອກຈາກວົງແຂນທີ່ກອດຮັດ

ຢ່າງຮຸນແຮງ ຂອງເດັກຈາເຣນໂກ.

-ຫ້ວຍ ! ປ່ອຍເຂົາແມ່, ໂອຍຕາຍແລ້ວ ! ຊ໊ວດເຂົາ ແຂນຢູ່ກັບເສັ້ນດ້າຍເຫ໋ານັ້ນນາ ! ວາວະຣາ ຈົ່ມ ຢ່າງ ບໍ່ພໍໃຈ.

ເຊົາເທາະ, ເຊົາເທາະ ຄວາມຕົ້ນເຕັ້ນເຮັດໃຫ້ລາວ ເຈັບປວດໃດ ! -ນາງແພດວ່າ ຈົ່ມ.

ເມື່ອເດັກ ຈາເຣນໂກ ເຊ໋ອຫ໋ັນຢ່າງຄັກແມ່ແລ້ວວ່າ ບຸ ລຸດຜ໋ວດ໋ຳ, ຊ໋ງເຖ໋ານ ແລະຈ໋ອຍໂຊ໋ຜູ້ ບໍ່ແມ່ນຜູ້ໃດ໋ ອົ່ນ ອ໋ກນ ອກ ຈາກ ອາເລັກເຊ໋ ເມແຣກ ຊ໋ເ ອັ ສ ສະຫ ຍ ຮ່ ມ ສູ້ ຮົ ບ ທ ງ ເປັ ເ ພ ອ ສ ະ ຫ ນ ດ ຊ ງ ຫ ມ ດ ທ ງ ກ ງ ພ ນ ເ ຂ ໃ ຈ ວ ເ ສ ຍ ຊ ໋ ວ ດ ໄ ປ ແ ລ ວ ນ ຍ ງ ບ ໋ ຕ ຍ , ເ ຂ ໋ ເ ຂ ໋ ມ ຈ ບ ຫ ວ ຫ ມ ແ ລ ະ ຮ ້ ອ ງ ຂ ນ ຢ ່ າ ງ ມ ໄ ຊ , ເ ຂ ໋ ຈ ບ ບ າ ຂ ອ ງ ເ ພ ອ ມ ແ ລ ວ ຈ ອ ງ ເ ບ ງ ຫ ນ ອ ຍ ຕ າ ດ ຳ ທ ພ ວ ມ ເ ປ ງ ປ ະ ກ ຍ ຢ ່ າ ງ ມ ຄ ວ າ ມ ສ ກ ຢ ່ ໃ ນ ເ ບ າ ເ ລ ກ ນ ມ ແ ລ ວ ກ ເ ອ ຍ ຂ ນ ດ ວ ຍ ນ ໍ ້ ສ ຽ ງ ອ ນ ດ ງ ກ ງ ວ າ ນ ວ າ :

-ຍັງ ບ໋ ຕ ຍ ! ບ໋ ຫ ນ ້ າ ເ ຊ ໋ ອ ເ ລ ຍ ! ຊ ໋ ວ ໄ ລ ຍ ະ ທ ໋ ຜ ່ ານ ມ ນ ນ ໂ ຕ ໄ ປ ຢ ່ ທ ງ ໃ ດ ຣ ? ?

ນາງແພດເປັນຄົນຕຸ້ຍ ຕອກປອກດັ່ງແຫ ວ ຍ ານ ໃ ດ ກ ໋ ຮ ້ ອ ງ ເ ພ ງ ຮ ່ ມ ໆ ຫ ລ ໋ ບ ໋ ກ ໋ ຫ ໋ ອ ຍ ່ ງ ແ ຂ ້ ອ , ນ ງ ຫ ລ ງ ມ ກ ພ ວ ກ ນ ຍ ທ ະ ຫ ນ ຫ ມ ດ ຫ ມ ກ ຄ ນ . ທ ໋ ວ ກ ອ ງ ພ ນ ໄ ດ ້ ພ ກ ນ ເ ອ ົ ່ ມ ນ ງ ຢ ່ ງ ສ ະ ຫ ນ ດ ສ ະ ຫ ນ ມ ວ ເ ລ ນ ທ ້ ງ ງ ທ ່ ນ ງ ເ ອ ງ ກ ໋ ມ ໋ ຊ ົ ່ ມ ເ ປ ນ ເ ຖ ງ ນ ຍ ຮ ້ ອ ຍ ໂ ຫ , ນ ງ ຍ ່ ງ ບ ໋ ພ ໃ ຈ ເ ມ ໋ ອ ມ ໋ ຄ ນ ນ ຳ ເ ອ ົ າ ຄ ຳ ວ ່ າ " ນ ງ ພ ຍ ຍ າ ບ ນ ຝ ່ ຍ ອ ິ ທ ະ ຍ າ ສ າ ດ ກ ນ ແ ພ ດ " ຂ ອ ງ ນ ງ ໄ ປ ເ ວ ້ າ

ຫລົ່ມ, ເຖິງຄຳເວົ້ານ້ ຈະແມ່ນນາງເອງເປັນຄົນບອກ ໃຫ້ແກ່ຫົວໜ້າຂອງນາງໃນເວລາທີ່ເຂົ້າສະເໜີໂຕກໍຕາມ.

-ເຊົ້າເທາະສະຫາຍຮ້ອຍເອກ, ປ່ອຍຄົນເຈັບໃຫ້ຢູ່ຢ່າງສະຫງົບກ່ອນ, ເຊົ້າເທາະ ນາງຖືມ່ວດອກໄມ້ຊ່ວໄດ້ ແຕ່ງຄົນຂັບເຮືອບິນໄປຊອກເອົ້ານາແຕແຖວນອກເມືອງນ້ນໄວ້ເທິງໂຕະ, ເພາະນາງເຫັນວ່ານາເຖິງປະຈຸບັນມັນບໍ່ມີ ຄວາມໝາຍຫຍັງອີກແລ້ວ. ນາງຟ້າວເປີດຖົງທີ່ເຄື່ອງໝາຍ ກາກະບາດສີແດງອອກ, ແລ້ວຕ່ນາຈ່ງໄດ້ລົງມືກວດສຸຂະ ພາບຂອງຄົນປ່ວຍ.ນ້ວມືອ້ນຕ້ຍສ້ນ້ງແຂ່ງແຮ່ງ ຈັບຄຳຕາມບໍລິເວນຂ້ຶມ ຂອງອາເລັກເຊ ຢ່າງຄ່ອງແຄ່ວທັ່ງປາກກໍຖາມ ຢູ່ບໍ່ເຊົ່ານ:

-ເຈົ້າເຈັບບໍ ? ບ່ອນ້ເດ, ບ່ອນ້ນ້ເດ ?

ເປັນເທ່ືອທ່ໍ່ເຄີຍທ່ໍ່ອາເລັກເຊ ເປັນຫ່ວງເປັນໃຍໃນຕົນຂອງຕົນ. ຕົນຕ່ງກ່າວທັ່ງໃຄ່ທັ່ງດ່ໍ ຈົນເປັນຫນ້າ ຢ້ານ. ການຈັບບ່າຍແຕ່ລະຄ້ັ ສ້ານ່ງຄວາມເຈັບປວດທ່ໍ່ສຽບແທ່ງ ໄປທ່ໍ່ວ່ານ່ງກ່າຍຢ່ານ່ງທ່ານ່ງສຸດ. ສ່ິ່ງທ່ໍ່ນ່ງ ເລນ່ງເປັນຫ່ວ່ງທ່ໍ່ສຸດ ກໍ່ຄ່ອ່ານ່ງປ່ານ້ອ້ນ້ນແຕ່ລະນ້ອນ້ນ ດ່ໍ່ຊ້ໍ່ແລະຂ່ານ ຄວາມຮູ້້ສ່ກຫ້ກຢ່ານ່ງແລ້ວ.

ຂະນະນ້ນ້ພ້ຕ້ມ້ໄຄລາ ແລະເດ້ກຈ່ານ່ງໂກ ໄດ້ຜ່ານ ກ້ນ ນ່ງຢ້ຢ້ອມໂຕະ, ພ່ຍຫລ້ງທ່ໍ່ໄດ້ຄ້ນ່ງເຫ້ລ່ານ່ງໃນກະຕ່ກນ້ໍ ຊ່ງ ນ້ກ່ນ່ງເປັນຜ້ຕ່ຽມມ່ານ່ງເພ່ືອຕ້ອນຮ້ບ່ເຫດການອ້ນ້ ໄດ້ເຮ້ດໃຫ້ ທ້ງສ່ງສ່ນທ່ະນ່ານ່ງໃສ່ກ້ນຢ່ານ່ງນ້ຊ່ວ່ດຊ່ວ່ານ. ພ້ຕ້ ນ້ໄຄລາ

ເລ່ມເລ່ົາເລ່ືອງລາວທ່ີໄດ້ເກ ີດຂ ້ ມ ້ ນ ້ ວ ຍ ນ ້ ໍ ້ າ ສ ຽ ງ ອ ັ ນ ດ ັ ງ ແ ຕ ່ ແ ຫ ບ ແ ຫ ້ ງ ຊ ຸ ່ ມ ເ ຊ ື ອ ຍ ຕ າ ມ ແ ບ ບ ສ ະ ບ ັ ບ ຂ ອ ງ ສ ຽ ງ ຜ ູ ້ ເ ຖ ້ ົ ່ ້ ົ ່ ້ ົ ່

ແລ້ວເອົາໃສ່ທົ່ງແຜ່ນເຈ້ຍພໍເຖົ້າລ້ງມັນໃສ່ກັບສອງຝາມືແລ້ວ ຖູຄໍ່ນຄວັນອອກດ້ວຍຄວາມສຳລານໃຈ.

-ກະຖູກລະບໍ ? ເປັນຫຍັງຈຸ່ບໍ່ຖູ ? ເມ່ອຕອນທ່ ພວກເປຮລະມັນເຂ້ານຸກຮານນັ້ນ ຢາຖູກແມ່ນ້ອຍຢາກຂາດແຄນ ທ່ ສຸດ, ພວກຂ້ຢາທົ່ງຫລາຍໄດ້ພາກັນເອົາໄຄຫ້ນແລະໃບ ໄມ້ ແຫ້ງມາຖູກແທນ. ເອ, ຂ້ອຍລືມໄປ... ຫວ່າງຫນ່ງນ້ເຈ້ ໄດ້ຖາມຂ້ອຍວ່າເອົ້າກ້ງໄປມາຕາມຫນ້ົ້ານ້ົ້ນແບບໃດຈຸ້ນຫວະ? ຂ້ອຍເອງກ້ບໍ່ໄດ້ເຫັນຕົວຈ້ງດອກ, ແຕ່ພວກເດ້ກນ້ອຍເຂົ້າພາ ກັນເວ້າວ່າ: ເຂົ້ານ້ົ້ນຂວ້ ນ້ົ້ນເຫງ້ຍ, ບ້ດລະເອົ້າຫລ້ງບ້ດ ລະເອົ້າທ້ອງ ຂວ້ ລ້ງດ້ນ. ແມ່ນອນວ່າເອົ້າເຮ້ັກແມ ນ້ັ້ນ ກ້ຍ້ອນບ່ມ້ກ້ຳລ້ງພ່ທ່ຈະຄ້ານໄປຕ້ານ້ົ້ນເອງ. ເຂົ້າເປ້ນ ຄົນທ່ມ້ຄວ້ານທ້ລະຫ້ດອ້ດທ້ນດ້ແທ້ໆ !

ເດ້ກຈ້ານ້ອນໂກ ຕຽມໂຕ້ພ້ອມທ່ຈະລຸກ້ອນທຸກເວລ້ານ້ເພ້ອ ເຂ້ົ້ານ້ໄປເບ່ງ້ເພ້ອນ້ອຍ້ງເຂ້ົ້ານ ຈ້ງ້ຂະນະນ້ັ້ນພວກແມ່ຍ້ງ ທ້ັ້ງ ສອ້ງພ້ອມເບ່ງ້ແຍ້ງຢູ່. ພວກນ້ານ້ພາກັນເອ້ົ້ານ້ັ້ານ້ົ້ນສ ຫ້ນ ນ້ອ້ງກ້ອ້ງທ້ບ ຈ້ງ້ແມ່ນນ້ານ້ແພ້ດເປ້ນຜ້ນ້ຳເອ້ົ້ານ້ານ້ຳຫຸ້້ນ ຮ້ານ້ ກ້າຍຂ້ອ້ງເຂ້ົ້ານ້ໄວ້.

-ນ້ົ່ງລ້ົ່ງ, ນ້ົ່ງລ້ົ່ງ ທ້ານ້ວເອ້ຍ, ອ້ນ້ັ້ນນ້ັ້ນບ່ແ່ນ ວຽກ ຂ້ອ້ງພວກເຮ້ານ້ຈຸ້ນຜ້ນ້ຊ້ານ້ດ້ອກ, ເລ້ອ້ງຫ່ເລ້ອ້ງຫຸ້້ນເອ້ົ້ານ້ຫ້ນ້ນ ມ້ານ້ຟ້ງ້ຂ້ອ້ຍເລ້ົ່ານ້ໃຫ້ດ້ີໆ ເພ້ອ້ເຈ້ານ້ຈະໄດ້ນ້ຳໄປລ້ານ້ງ້ານ ໃຫ້ ຫ້ວຫນ້ານ້ດ້ນ້ໃດດ້ນ້ຫນ້ົ່ງ້ຂ້ອ້ງເຈ້ານ້ຟ້ງ... ຊ້ານ້ຄ້ນ້ນ້ໄດ້ປ້ະຕ ບ້ດ້ງ້ານ້ອ້ນ້ຍ້ງ້ໃຫ້ຍ່ບ່ທ້ຳນ້ະດ້ານ ຢ້ານ້ງ້ຫນ້ົ່ງ ເຈ້ານ້ເຊ້ອ້ໂລດ .

ນັບເປັນເວລາຕ້ອງອາທິດແລ້ວທີ່ຊາວສະຫະກອນຫມົດ ທັງ ຫມູ
ບ້ານໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ ເບິ່ງແຍງບົວລະບັດເຂົາ ແຕ່ປານ ນັ້ນ
ເຂົາຍັງບໍ່ເຫືອແຮງພໍທີ່ຈະຕ້ານຮອດນ້ອມ ແຕ່ກໍເປັນຫນ້າດີ
ອັດສະຈັນວ່າເປັນຫຍັງ ເຂົາຈຶ່ງສາມາດລ່ເລືອຜ່ານປ່າ ແລະ
ບຶ່ງບອກມາໄດ້. ຄົນທີ່ມີຄວາມບຸກບັ່ນແນວນ້ີຫາຍາກທີ່ສຸດແມ່ນ
ແຕ່ພວກນັກບຸນ ຢູ່ສະຫວັນ ກໍຍັງບໍ່ເຄີຍເຮັດແບບນ້ີ ຈັກເທ່ືອ
ດອກ ຮ ! ຖ້າວ່າໃສ່ໄມ້ກາງແຂນແບບນັ້ນຫວະອຸ່ປຽບໄດ້...
ເອ້ເຈົ້າຟັງຂ້ອຍກ່ອນແມ້.

ຊາຍຊະລາງຽງກ້ມລົງເວົ້າໃສ່ຫູຂອງ ເດັກຈາເຣມ ໂກ
ຈົນເຮັດໃຫ້ເຂົາຮູ້ສຶກຂະຫຽມຍ້ອນຫນວດຂອງລາວ.

ຂ້ອຍຢ້ານຢ່າງຄຽວວ່າເຂົ້າໃກ້ຈະຕາຍແລ້ວທີ່ນ້ີ ລະ.
ເຂົາລອດມາຈາກເງື້ອມມືຂອງພວກເຢ ລະມັນໄດ້ແລ້ວ ແຕ່ຕ
ໄປເຂົ້າຈະລອດອອກຈາກເງື້ອມມືຂອງຄວາມຕາຍໄດ້ຫລ່ໍ ?
ເຂົາຍັງເຫລ່ືອພຽງແຕ່ກະດູກຕິດຫນັງເທ່ົານ້ີ. ຂ້ອຍ ວ່າ
ເຂົາຄົບຄາມມາໄດ້ ຈັ່ງໃດ, ແຮງດ່ັງຄູ່ດທ່ີຊ້ກນ່ໍາເຂົ້າມາຫາ
ຝ່າຍພວກເຮົານ້ີ ຄ່ັງແມ່ນແຮງພ່ໍເສ ຢ່າງຫນ່ັງພ້ນລະເວລາ
ລະເມ່ືອກມານ້ີ ເຂົ້ານ້ັກເວ່ັຍແຕ່ຄ່ໍາວ່າ ຄ່ົນ່ໍ, ຄ່ົນ
ໍ ແລະຕ່ໍ້ມາກໍແມ່ນຄ່ໍາເວ້ົາຕ່ໍ້ງໆ ທ່ີ່ພ້ອພ້ນເຖ່ືງແມ່ຍ ຄ່ົນ
ຫ່ົ ຊ່ໍ້ວ່ໍ້ໂອນກ, ບ່ໍ້ງທ່ີ່ຢ່ໍ້ທ່ໍ້ງພ້ນອ່ໍ້ງຄ່ົມ່ໍ້ໃຜຜ້ຫ່ົ ທ່ີ່ຊ
ແບບນ້ີ ຫລ່ໍ້ບ່ໍ້ງທ່ີ່ກ່ໍ້ອ່ໍ້ງຄ່ໍ້ຈະແມ່ນ ເມ່ັຍຂ່ໍ້ງເຂ້ົ ? ເຈ້ົ້ຟ້ງ
ຂ້ອຍຢ່ໍ້ຫລ່ໍ ? ເອ່ັຍນ້ັກ່ົນ ເຈ້ົ້ຟ້ງຂ້ອຍບ່ໍ ?

ເດັກຈາເຣມໂກ ບ່ໍ້ຟ້ງລາວເວ້ົາເລ່ັຍ, ເຂ້ົ້ໄດ້ແ ພະ

ยายามຄິດວ່າດພາບວ່າບຸລຸດຜູ້ນັ້ນ. ເພື່ອນຂອງເຂົ້າຊຸ່ງມີທ່າທີ
ວ່າດຊຸ່ງຄືກັບຫມູ່ທະຫານຄົນອື່ນໆ ຢູ່ໃນກອງພັນ, ຈຶ່ງສາມາດ
ບຸກບືນລົ້ລ້ອຂ້າມຜ່ານປ່າ ແລະບຶ່ງ - ບວກຫນອງນ້ຳ ຫນອກ
ເປື່ອຍ ທັ້ງກາງເວັນແລະກາງຄືນ ທັ້ງໆທີ່ຕົນທັ້ງສອງແຂງກະ
ດ້າງ ຫລັກະຖູກແຕກມຸ່ນປາມນັ້ນ. ເຂົ້າຫລິ້ງເຫັນເພື່ອນ ຂອງ
ເຂົ້າ ພວມລົ້ລ້ອໄປ ດ້ວຍອາການຂອງຄົນຫມົດກຳລັງ ຈົນ
ເຖິງຂັ້ນໄດ້ເອົ້າໂຕກ້ຽງໄປ ເພື່ອຫນີໃຫ້ລອດພົ້ນຈາກເງື້ອມ ມື
ຂອງພວກສັດຕູ ແລະເພື່ອໄປໃຫ້ເຖິງເຂດທີ່ຫມັ້ນຂອງຝ່າຍຕົນ.
ອາຊຸບນັກຂັບເຮືອບົ່ນຂັບໄລ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ ເດັກຈາເຣມໂກຊຸ່ນ
ເລີຍກັບອັນຕະລາຍມາຫລາຍແລ້ວ. ເມື່ອຕອນເຂົ້າເຂົ້າ ປະ
ຈັນບານ ຢູ່ເທິງອາກາດນັ້ນ ເຂົ້າບໍ່ເຄີຍຄິດເຖິງຄວາມຕາຍ
ຈັກເທື່ອ, ກົງກັນຂ້າມ ເຂົ້າກັບຮູ້ສຶກ ມີຄວາມພາກພູມໃຈໃນ
ຕົວເອງ, ແຕ່ໃນກໍລະນີທີ່ຕ້ອງພະຈົນໄພ ຄົນດຽວຢູ່ໃນ ປ່າ
ລັ
ນຕ...

-ເຈົ້າພົບເຫັນເຂົ້າທ່ວ່າງໃດ ?

-ແຕ່ທ່ວ່າງໃດ ຊຸ່ນທ່ວະ ? -ພໍ່ເຖົ້າ ແລ້ວກໍ່ຈ່ຶງດຶງກອກ
ປ່າອອກມາອົ້ກມ່ວນຫນຶ່ງ, ເຂົ້ານ້ຳງມັນອອກເພື່ອລ່ຽ ໃສ
ກັບເສດເຈ້ຍຫນັ້ງສືພົມ ແຜ່ນໃຫມ, ຕອນນັ້ນແມ່ນ ວັນເສົ
ກ່ອນຫນ້ານັ້ນທີດທຳອິດ ຂອງຍາມເຂົ້ານັ້ນສ່ຳ. ພໍ່ເປັນ ອາ
ທິດຫນຶ່ງເລ້ຍລະ.

ເດັກຈາເຣມໂກ ຄິດໄລ່ຢູ່ໃນໃຈ, ເຂົ້າສະຫລຸບໄດ້ ວ່າ
ອາເລັກເຊ ເມແຣຄຸເຊັບ ໄດ້ຄາມລົ້ລ້ອຢູ່ໃນປ່າເປັນເວ

ลา ๑๒ ม้ ๑๒ ถ้ม ในสะพาบที่ถูกบาดเจับและ อิดอา
ทาม. ดวามพะยายามยู่เป้นเวลายาวมานเฉุ่มนั้ม มับ
อาเป้ม เล่องที่หน้าเฒ่อเฉุ่อที่สุด.

-พ่เถ้า, พวกเธ้าต้องขอบใจมำพ่เถ้า หลาย ที่
สุด ! -นักบิ้มเว้าข้มพ้อมทั้งกอดรัดพ่เถ้าแรงๆ.

-บ่, บ่, บ่จำเป้มที่จะต้องมาขอบอีกขอบใจข้อย,
หลิเจาถ่อา ข้อยแม่นถ้มอิ้มจุ้มหวะ ?

หลังจากนั้มเอ้ากำร้องทั่งไปใส่ลูกไพ้ของเอ้า จุ่ง
ยามใด กำมีแต่โสกเส้าหงวมเหง้า, นั่งเอ้ามิถ้ำ แก้ม
ยู่ด้อยดวามโมโหอา:

-เภับเอ้าสิ่งของที่ยายสะอายยู่พ้มถิมนั้ม เหาะแม่
โอยกะจั่งแม่นพวกเอ้าบ่รู้จัก รักสาเถ่องของมั้. กำอา
"ขอบใจ" อาจังจุ๊กเป้ม !

ขะมะนั้มเป้มเวลาดงอกับที่ เลมาห่หุ้มโตของ อา
ลักเจยิ แล้อพ่ถิ.

-บ่ต้องอิ๊กๆ, บ่ต้องอิ๊กๆ, แล้วสะหายร้อยเองก กำ
จะเห้มเองๆ. มางเว้าลมถ้มดวามเก่าย่างอองไวและ
หลงมไหลเหม้อมสายน้ำ. ที่มิดสะภู เพ้มจะ จุ่วย ป้ม
ป้อสะหายใช้ถิไวที่สุด, ยู่มิดสะภูเพ้มป้อถ้มปวย แบบนี้
ถ้มาหลายต่หลายแล้ว.

พงๆแต่ได้เห้มหาทาง อ้มบ่ทำมะจุาด และ ทาม
เว้าลมดวามเก่ากับไปกับมาอ่า เถิงย่างใด อาเลิก

ເຊີ ເມແຮກຊິເອັບ ກໍຈະໄດ້ຮັບການປິ່ນປົວໃຫ້ເຊົ້າໄວທີ່ສຸດ ນັ້ນ ເດັກຈາເຣມໂກ ກໍເຂົ້າໃຈທັນທີວ່າ ການກວດສຸຂະພາບ ຂອງຄົນປ່ວຍໃຫ້ຜົນ ອັນຫນ້າວິຕົກທີ່ສຸດ ແລະເຂົ້າໃຈວ່າ ສະຫາຍຂອງເຂົ້າ ມີອາການຫນັກຫນ່ວງພໍແຮງແລ້ວ." ເລ່ຍ ຫຍັງ ນາງຈຶ່ງເວົ້າລໍາໄລແບບນັ້ນ.

-ເຂົ້າຄິດຢູ່ໃນໃຈພ້ອມທັງຮູ້ສຶກໂມໂຫອາດໃດອາດຫນຶ່ງຕໍ່ ນາງພະຍາຍບາມຂົ່ມສູງ ຝ່າຍວິທະຍາສາດ ການແພດຄົ ມ ຄວາມຈິງແລ້ວ, ຢູ່ທ່ອງພັນກໍ່ບໍ່ມີໃຜໃຫ້ຄວາມສໍ່ຄັ ແກ ຄວາມສາມາດຂອງນາງຄອກ, ແລະພວກທະຫານທົ່ວໄປໄດ້ພາ ກັນເວົ້າຢອກລໍ້ກັນຫລົ່ວ ນາງສາມາດປົວໄດ້ແຕ່ພະຍາດຜິດ ຫວັງໃນຄວາມຮັກເທົ່ານັ້ນລະ. ດັ່ງນັ້ນ ເດັກຈາເຣມໂກ ຈຶ່ງ ຄ່ອຍຫຸ້ມຫຽ້ວຂຶ້ນ.

ພາບຂອງ ອາເລັກເຊ ທີ່ຖືກພັນດ້ວຍຜ້າຫົ່ມ ຈຶ່ງໄວ້ແຕ່ ພຽງໃບຫນ້ານັ້ນ ພາໃຫ້ເດັກເຣມໂກ ຄິດເຫັນພາບ ຊາກສົບ ໂມມີ ຂອງພວກກະສັດ ອີຢິບ, ຊຶ່ງເຂົ້າເຄີຍເຫັນຢູ່ໃນປົ້ມປະ ຫວັດສາດສະໄຫມບູຮານ. ເຂົ້າເອົາມືລູບແກ້ມອັນ ຮ້ອ ດ້ວຍຫມວດແຂງສີແສດແລ້ວເວົ້າວ່າ:

-ບໍ່ຕ້ອງຕົກໃຈ, ອາເລັກເຊ, ຈັ່ງໃດໂຕກໍຈະ ຕ້ອງ ເຊົ້າ ມີຄໍາສັ່ງໃຫ້ສົ່ງໂຕໄປມົດສະກູພາຍໃນມື້ໂລດ ເພື່ອຈະ ໄດ້ເຂົ້າປິ່ນປົວຢູ່ໂຮງພະຍາບາມນ້ອຍທັນສະໄຫມ ແຫ່ງຫນຶ່ງ. ຢູ່ໃນນັ້ນ ມີແຕ່ຂົນສາດສະດາຈານ ແລະນາງພະຍາບາມ ຂົ່ມ ສູງ. -ເວົ້າແລ້ວເຂົ້າກໍເສືອກຕາໄປທີ່ ເລນາ ພ້ອມທັງເວົ້າ

ລົມເຕາະປາກເຮັດສຽງດັງເປາະ ລ້ອມແຕ່ມີຄວາມ ສຸ
ມາດ ເຮັດໃຫ້ຄົນໃກ້ຈະຕາຍນັ້ນ ກັບມີຊີວິດຂຶ້ນມາໄຫມ.
ຫລັງຈາກນັ້ນ ພວກເຮົາທັງສອງຈະມີໂອກາດໄປນ່ອນນຳ
ກັນຢູ່ເທິງອາກາດອີກ...

ເດັກຈາເຣນໂກ ຮູ້ສຶກປະຫລາດໃຈຕໍ່ທ່າທີ່ກ້າວ
ຈາແບບພຸໂລໃຫ້ແຈ່ມໃສຂອງຕົນທ່ຽງກັບຕອນນາງເລນາ
ເວົ້າ. ເມື່ອເວົ້າເວົ້າຈົບລົງໄປຕາມໃບໜ້າຂອງເພື່ອນ
ນັ້ນເວົ້າຮູ້ສຶກວ່າມີຈັ່ນໃດຈັ່ນໜຶ່ງອຸ່ນຈົນຢູ່ກ້ອງນ້ອມ ຂອງ
ເວົ້າ.

-ຂ້າວຢູ່ຕາມເດ້, ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເວົ້າມາ ຊ້າແທ້ ?
ເດັກຈາເຣນໂກ ຮ້ອງຂຶ້ນສຽງຮ້າຍ.

ເວົ້າຊ່ວຍພໍ່ເຖົ້າຍ່ຣາງຂອງ ອາເລັກເຊ ວາງລົງ
ໃສ່ເທິງຢູ່ຕາມດ້ວຍຄວາມລະມັດລະວັງ. ວາວະຣາ ສົມ
ລະວົນນຳຕາມເກັບມ້ຽນສິ່ງຂອງທັງໝົດ ລົງໃສ່ໃນ ຖົງ
ຍາມ. ຂະນະທີ່ນາງພວມຈະເວົ້າມົດທີ່ເຫລືອ ຫມາຍ
ກອງກຳລັງພໍເສດຂອງເຢຣລະມັນ ປ່ອນລົງໃນທ່ານ້ຳ ອາ
ເລັກເຊ ໄດ້ເວົ້ານ້ຳນາງ: ມົດເຫລົ່ານີ້ ພໍ່ເຖົ້າ ມີ
ໄຂລາ ໄດ້ເສົ່ອດຕາແມ່ເບ່ງແບບຜູ້ຍຽວຊາມມາຫລາຍ
ຄັ້ງແລ້ວ ແລະລາວກໍ່ເລີຍເວົ້ານັ້ນຜົດຊັດ ແລະຝົນ ທົດ
ລອງເບ່ງ ຄວາມຄົມຂອງມັນກັບນ້ວມືຕົນເອງແລ້ວ.

-ພໍ່ເຖົ້າ ເວົ້າມົດນັ້ນໃວ້ເພື່ອເປັນທີ່ລະນຶກຈາກນ້ອຍ
ສາ.

-ຂອບໃຈ, ຂອບໃຈ ອາຈານ. ມັນ ເຮັດ ດ້ວຍເຫລັກກ້າຊະນິດດີ, ແຕ່ວ່າມັນຍັງມີ ຄ່ອງ ຫມາຍ ເປັນຕົວຫນັງສືທີ່ບໍ່ແມ່ນພາສາຂອງເຮົາເລີຍ.-ເວົ້າແລ້ວ ເອົາມີດຖົ່ງກ່າວໄປໃຫ້ ເດັກຈາເຣມໂກເບ່ງ.

-"ອາມເລ ຟຽກ ເດີສແລມ" -ຫມາຍຄວາມ ວ່າ "ຫຸກສິ່ງຫຸກຢ່າງເພື່ອເຍຽລະມັນ",-ເດັກຈາເຣມໂກແປ.

-"ຫຸກສິ່ງຫຸກຢ່າງເພື່ອເຍຽລະມັນ" - ອາເລັກເຊ ອີ ເວົ້າທວນຄືນຕາມຫລັງ ພ້ອມກັນນັ້ນ ກໍນຶກເຖິງເງື່ອນ ໄຂອັນທີ່ພາໃຫ້ມີດເຫລັ້ມນີ້ກ່ຳມາຢູ່ໃນກຳມືຂອງຕົນ.

-ຍ້ອມ, ຍ້ອມພໍ່ຖ້ຳ! -ເດັກຈາເຣມໂກຮ້ອງ ຂ້ມ ຂະນະທີ່ໂຕເອງໄດ້ມາຢືນຢູ່ຕໍ່ຫນ້າອູຫາມແລ້ວ.

ອູຫາມເຄື່ອນອອກຈາກທີ່ເດີມຂອງມັນ, ຮຸກຂຶ້ນ ຕາ ກັບຝາດ້ານຂອງຖ້ຳ. ຄົນທັງຫມົດພາກັນຫລັ້ນອອກມາໂດຍ ຜ່ານປ່ອງປະຕູອັນລັບແຄບສະຖານທີ່ພັກເຊົ້າ

ຜູ້ຄົນທີ່ພາກັນມາອັ່ງອໍຢູ່ໃນຖ້ຳ ເພື່ອກ່າວສັ່ງລາ ກັບ ບຸຈຸດ ທີ່ພວກເຂົ້າພົບເຫັນຢູ່ໃນປ່າ, ຕ່າງກໍພາກັນ ຖອຍ ອອກມາເປັນແຖວ. ຍັງເຫລືອພຽງແຕ ວາວະຣາ ເທົ່ານັ້ນ ທີ່ບໍ່ຍອມຕິດຕາມອອກໄປ. ນາງແປງກະບອງທີ່ຢ່ອງ ຢູ່ແຄມຝານັ້ນ ຢ່າງບໍ່ຟ້າວຟັ່ງ. ຕໍ່ມານາງໄດ້ຫຍັບ ເຂົ້າ ໄປຫາກອງຫຍ້າ ຊຶ່ງຍັງເປັນຜົ້ງຮອຍຄົນນອນຢູ່ ແລ້ວກໍ ເອົາມືລູບຄຳໄປມາ. ທັນໃດສາຍຕາຂອງນາງ ກໍເສືອກ ໄປເຫັນພ້ວກອກໄມ້ທີ່ຖືກຫລົ່ງລືມ ຍ້ອນຄວາມຮີບ ຮ້ອນ.

ມັນແມ່ນພວງດອກອຸ ທີ່ປູກຢູ່ຕາມເຮືອນແກ້ວ. ຢ່ງມີຢູ່ນຳກັນບໍ່ເທົ່າໃດ໋ງ. ດອກໄມ້ເຫລົ່ານີ້ ມີສີຈາງ, ແຫວແຫ້ງ ຄ້າຍໆຄືກັນກັບປະຊາຊົນໃນໝູ່ບ້ານຫລົບໄພແຫ່ງນີ້ ເຊ່ງຕະຫລອດລະດູໜາວ ພາກັນດຳລົ່ງຊີວິດຢູ່ແຕ່ໃນຖ້ຳ ອັນອຸມຈົນ ແລະໜາວເຢັນ.

ນາງຈັບພໍ່ດອກໄມ້ນັ້ນຍົນມາດົມກິ່ນອັນຫອມ ຫວນ ແລະສົບເອົາກິ່ນອາຍແຫ່ງລະດູບານໃໝ່ ຢ່ງຫາໄດ້ຍາກ ຈາກບັນຍາກາດອັນປົກກ້ວາໄປດ້ວຍຄ້ວນໄຟໃນຖ້ຳແຫ່ງນີ້ ຫລັ໋ງຈາກນັ້ນ ນາງກໍໄດ້ລົມລົ່ງໃສ່ສະແໜນດ້ວຍ ນ້ຳຕາ ນອງໜ້າ.

ປະຊາຊົນໃນໝູ່ບ້ານ ປລາບປິປະຈຸບັນທັ໋ງໝົດໄດ້ພາກັນອອກມາແຫ່ຂະບວນໄປສົ່ງແຂກທີ່ບໍ່ໄດ້ເຊີນຂອ໋ງ ພວກເຂົ້າ. ເຮືອບິນ ຈອດຢູ່ເບ້ອ໋ງຫລັ໋ງປ່າ, ເທ໋ງ ໜ້າ ໜອ໋ງນ້ຳທີ່ໄດ້ກ້ານແຂ໋ງ ເຖ໋ງວ່າຢູ່ຕາມແຄມຂອ໋ງມັນນ້ຳ ກ້ອນຈະເລ່ມເປ່ອຍແລ້ວກໍ່ຕາມ ແຕສ່ວນທີ່ເຫລ່ອຍັ໋ງແຂ໋ງ ແລະມີນຄ່ຽ. ບໍ່ມີເສັ້ນທາ໋ງໃດ ເພ່ືອຈະໄປໃຫ້ຫາ ບ່ອນ ຈອດເຮືອບິນໄດ້. ດັ໋ງນັ້ນ ກ່ອນໜ້ານີ້ປະມານໜຶ໋ງ ຊ່ວ ໂມ໋ງ, ພໍ່ເຖ້ຳ ມີໄຄລາ ພ້ອມດ້ວຍຫລານຊາຍ ເດັກຈາ ເຣມໂກ ແລະນາ໋ງ ເລນາ ຈ໋ງໄດ້ພາກັນແຫກທາ໋ງເປັນ

ແລວແລບໆໄປຕາມຫ້ວຍ ທ່ານ ທ່ານ ທ່ານ

ກະທິບໃສ່ເຂົ້າຢ່າງແຮງຈົນເກືອບໝົດສະຕິໄປ. ຕໍ່ມາເຂົ້າໄດ້ ຄ່ອຍໆອ້າເປືອກຕາອົ່ມ, ສາຍຕາຂອງເຂົ້າ ຄ່ອຍໆລົງ ກັບ ແສງສະຫວ່າງ. ເຂົ້າແນມໄປອ້ອມໆຂ້າງ, ພາບຂອງ ໝູ ບ້ານໃຕ້ດິນກໍໄດ້ປະທັບຢູ່ໃນສາຍຕາຂອງເຂົ້າຕັ້ງແຕ່ບັດ ນັ້ນ ເປັນຕົ້ນມາ.

ປ່າດົງອັນເກົ່າແກ່ ຢຽດຕົວຕັ້ງຢູ່ ປານກຳແພງ ທີ່ບໍ່ ມີ ຮອຍແຫງປ່ອງໂຫມ. ເກືອບວ່າໄດ້ວ່າ ປ່າຍໄມ້ແຕ່ ລະຕົ້ນ ສ່ວຄປະສານຕິດຕໍ່ເຂົ້າກັນເປັນແຜ່ນໄປເລີຍ. ງ່າໄມ້ດົກໜາ ຮ່ວມຕົ້ນແສງຕາເວັນໄວ້ສ່ວນໜຶ່ງ ຄວາມມືດມົວພຸ່ງມມຸມ ປົກ ລຸມໄປທົ່ວໜ້າດິນ. ມັນແມ່ນປ່າດົງທີ່ເປັນຈຸດຮວມຂອງຕົ້ນໄມ້ ນາງຊະນິດ. ລຳຕົ້ນ ບູໂລ ແປນເປົ່າ ງ່າສູງຂອງມັນຊ່ຽ ເບ່ງ ຄ້າຍຄຶກຽວຄວັນໄຟ ເກາະຫ້ອຍຢູ່ລະຫວ່າງ ທ້ອງ ຟ້າ ແລະໜ້າດິນນັ້ນ ສຽດສີຢູ່ກັບລຳຕົ້ນ ສົ້ມສີທອງ. ນອກນັ້ນ, ເຄຍລະດາດຢູ່ທົ່ວໄປກໍ່ແນມ ຕົ້ນແປກ ສີຊຳ້ໃນຮູບຮ່າງ ສາມ ຫລຽມ.

ຕົ້ນໄມ້ເຫລ່ານັ້ນແລ້ວ ທີ່ປົດບັງສາຍຕາຂອງພວກສັດຕູທາງ ດິນແລະທາງອາກາດໄວ້ ແລະແນມຢູ່ກ້ອງຕົ້ນໄມ້ເຫລ່ານີ້ຊຸ້ມ ດຽວກັນ ທີ່ພວກຊາວບ້ານເຫລ່ານັ້ນໄດ້ພາກັນຂຸດຖ້ຳ ຢູ່ . ງ່າຂອງຕົ້ນແປກເກົ່າແກ່ ອາຍຸນັບຫລາຍຮ້ອຍປີ ກາຍ ເປັນ ບ່ອນຕາກຜ້າອ້ອມເດັກ, ສ່ວນກ່ຶງກ້ານຂອງຕົ້ນສົ້ມນັ້ນ ຊຳ້ພັດ ຖືກໝູນໃຊ້ເປັນບ່ອນຫ້ອຍໝໍ້ດິນ ແລະເຕົ່ານ້ຳ້ອມໆ. ຢູ່ກ້ອງ ຕົ້ນແປກເຖົ້າ ຊ່ຽລຳຕົ້ນໂອບໄຄຊາບລາບ ຫລຽວເບ່ງ ຄ້າຍ

ດ່ຽງຄົນຈ່ຽງຫມວດສີຫມ່ນມັ້ນ ມີຕຸກກະຕາຜ້າຫ້ອຍປ, ຫນ້າຕາ ລາດແຕ້ມດ້ວຍນ້ຳເມິກ ວາງຢູ່ລະຫວ່າງກາງເຫງົ້າໄມ້ອັນຮົກ ຮ້ອ ສົມເປັນຜ້ຽງຢູ່ຂອງສັດຮ້າຍບາງຊະນິດຢ່າງແທ້ຈ່ຽ.

ຂະບວນແຫ່ຂອງຊາວບ້ານ ເຄື່ອນໄປຕາມຫລັງຢູ ຫາມ, ຜ່ານຖະຫນົນປະຈຳຫມູ່ບ້ານຢ່າງຊ້າໆ.

ເມ່ືອສຳພັດກັບອາກາດພາຍນອກນັ້ນ ທຳອິດ ອາເລັກເຊ ອີ ຮູ້ສຶກເບີກບານໃຈຢ່າງລົ້ນເຫລືອ ຄ້າຍຄືກັບຄວາມ ເບີກ ບານຂອງສັດເດັ່ຍລະສາມ ເຊ່ິງບໍ່ນານກໍປ່ຽນມາເປັນ ຄວາມ ເຫງົ້າເສ້ົາອັນອ່ອນຫວານຢ່າງຫນ່ຶ.

ນາງເລນາ ໄດ້ເອົາຜ້າແພນ້ິນພົນນ້ອຍອອກມາເຊັດ ນ້ຳ ຕາໃຫ້ແກ່ເອົາ. ນາງຕິລາຕາສະພາບໄປຕາມຄວາມເຂ້ົາໃຈ ຂອງນາງແລ້ວ ສ່ັງພວກຫາມຕຽງໃຫ້ຍ່າງຊ້າໆລົງກ່ວາເກ່ົາ.

-ບໍ່, ບໍ່, ໄປໄວໆ ! -ເມແຣດຊິເອັບ ຟ້າວບອກພວກ ເຂົາເຈ້ົາ.

ເຂົາຮູ້ສຶກຄືກັບວ່າ ຖືກຫາມໄປຊ້າໂພດຢູ່ແລ້ວ, ແລະເລ່ີມ ຄວາມກັງວົນວ່າຕົນເອງ ຈະບໍ່ສາມາດໄປທັນເຮ ິ ອບິນ, ຢ້ານວ່າ ເຮ ິ ອບິນທ ີ ່ ສ ່ ງ ມ າ ເ ປ ັ ນ ພ ິ ເ ສ ດ ຈ າ ກ ນ ິ ດ ສ ະ ກ ູ ນ ັ ້ ນ ຈ ະ ບ ິ ນ ຫ ນ ີ ໄ ປ ຈ າ ກ ເຂົາແລ້ວໃນ ມ ້ ນ ເ ພ ່ ນ ກ ໍ ຈ ະ ບ ໍ ່ ສ າ ມ າ ດ ส ่ ง ເ ຂ ົ ้ า ไ ป ถ ึ ง ໂ ร ง ห ม ໍ ່ ບ ທ ໍ ່ ເ ຂ ົ ้ า ຈ ะ ພ ้ ม ไ ພ ອ ັ ນ ต ะ ล า ย . ເ ข ้ า ส ่ ง ส ย ง ไ อ ย ุ ค า ง ย ้ อ ม ຄ ว า ม ເ จ ็ บ ป ว ด อ ั ນ ເ ก ิ ด จ า ก บ า ด ย ่ า ง อ ั ນ ฟ ้ า อ ฟ ้ ง ข อ ง จ ้ ง ห ว ะ ข อ ง พ ว ก ถ ิ ม ห า ม , แ ต ่ ถ ึ ง ป า ม ั ้ น ม ี เ ข ้ า ก ็ ย ั ง ข อ ร ้ อ ง ใ ห ้ พ ว ก เ ข ้ า ย ่ า ง ต ่ ำ ไ ป ไ อ ๆ อ ี ก ห ่ ู . เ ข ้ า ล ่ ม จ ่ ู ม ้ ั น ถ ้ า อ ่ า จ ะ ไ ด ้

ยินสยงหัมใจหิดหอบ,สยงเตะสะดุดและสามย่างบ่ห่ยง ของพ่เถ้ามีไลลาก็ตาม.แม่ยิงสองล็มเข้ามาหามอู่ปยม ชายชะลา. หลังจามั้นพ่เถ้ามีไลลา ก็ได้แล่น ชำไปมำหิมะ ปู่อิกข้างหม่งของอูหามแบบดยอกันกับ มางเลมา. ลาวใช้ หมอกแงบมายร้อยหะหามเยยละมัม ยุบเชือกเม็กเห่อ ที่ไหลอุ่มออกตามหีอล้าม, ตามใบ หน้า อุ่มสีเธ่อ และตามลำคำ ที่แหอย่, พ่อมกันมั้นก็เว้าอ่ม ย่างก็งไปก็งมาอา:

-โอ, เบ่งแม, จังแม่นใจร้อม. ถิกแล้วละ อา เล็กเชอิ, เจ้ามีเหดมีผ่นดิ. หามที่บุกล็มใดบุกล็มหม่ง มีลวามฟ้าวฟ่งลั่งชุ ก็หมายลวามอา เอ๊ายังเป้นห่วง มำอ่ดยู่. ข้อยเว้ามีเหดผ่นใด. ไปริบไป... ไป รอดโรงพะยาบามแล้อ, ยนจ็ดหมายมาหาพวกเฮ็า แด, จ่จำที่ยู่พวกเฮ็าให้มั่นดิ: เม่องหาลิ่ม, ตาแสง โบโลโกเย, หมู่บ้าม ปลาบมี ใม่ อะมาล็ด ! บ่ต้อง ย้ามอาจ็ดหมายจะเสัย, มันแม่นขอมยู่ที่รับปะกันได้.

พ่อูหามถิกย่อ้มไปไว้เทิงเล่องบ่ม, และอาเลักเชอิ ก็ได้หันใจสีบเอ็าก่มอายของม้ามันเชือไฟแล้วเอ็าก็ รู้สึกว่า มีลวามยิมดี ย่างป่องบ้า เป้นอันหม่งเก็ด อ้ม ยู่ในโตเอ็า. หลังลายย่างใสของเล่องบ่มงับลิงแล้อ , อาเลักเชอิ จ่งบ่สามาดแมมเหันมีจำนอมหลอง หลาย ก่พอมโบกสั่งลา, หลิแม้แต่พาบของยิงเถ้าผู้มีผ้าปิกหีอ

ສີຫມ່ນ, ເບ່ງຄ້າຍຄືໂຕກາ. ເຖ້ງວ່າຈະຢ້ານກະແສລົມແຮງ ຂອງຫມາກປ່ໍຍົ້ມກໍ່ຕາມ ແຕ່ແມ່ເຖ້ົາກໍ່ຍັງພະຍາຍາມບ້ົນເຂ້ົາ ມາເຖ້ງ ເດັກຈາເຣມໂກ ຊ່ຶງນ້ັ່ງປະຈໍາທ່ີ ຢູ່ເທ້ິງເຄ່ືອງ ບ້ົນ ແລ້ວນ້ັ້ນ ເ ຼ ່ ຼ ່ ຼ ້ ຼ ້ ຼ ້

ຢູ່ຕ່ຳໆ ໂດຍເລາະລຽບໄປຕາມ ຮ່ອງເຫວ ຊ່ຶງຖືກ ນ້ຳຫ້ວຍ ໄຫລເຊາະ, ແລະຫລົບບ້ຽ ໄປຕາມແຄມໜອງ. ອາເລັກ ເຊ່ິ ບ່ສາມາດໄດ້ຍິນ ແລະໄດ້ເຫັນ ສ່ິງເຫລ່ົານ້ັ້ນເລີຍ. ກ່ົນ ນ້ຳມັນແອດຊ້ຽ, ນ້ຳມັນເຄ່ືອງ ປະກອບກັບຄວາມຮູ້ສຶກ ເປ່ັນ ສຸກໃຈ ທ່ີໄດ້ບິນຢູ່ເທ່ິງຟ້າ ເຮ້ັດໃຫ້ເຂ້ົາ ໜ່ົດສະຕ່ິໄປ.ເຂ້ົາ ຮູ້ເມ່ືອຄ່ືງຂ່ືນມາອ່ົກເທ່ືອໜ່ຶ ກໍ ເມ່ືອຕ່ືນມາຮ່ອດ ສະ ໜາມບ່ິນ, ຂະນະທ່ີພວກພ່ິນພະຍາບາມຫາມ ພ່ວມເຄ່ືອມ ຢູ່ ຂອງເຂ້ົາຂ່ືນໃສ່ເທ່ິງເຮ່ືອບ່ິນພະຍາບາມຂະນ່ິດໄວ ຊ່ຶງຈ່ັດສ່ິງ ມາແຕ່ນ່ົດສະກູ ເພ່ືອຮ້ັບເອ້ົາເຂ້ົາໂດຍສະເພາະ.

ໜ...

ເຮ່ືອບ່ິນພາເຂ້ົາແວ່ຈອດ ຢູ່ສະໜາມບ່ິນ ບ່ອນທ່ີ ເຂ້ົາ ເຄ່ືຍຮູ້ຈ່ັກ ລ່ົງແກ່ມ່ມາແລ້ວ ໃນຂະນະທ່ີອ່ຽກ່ງານພ່ວມ ດ່ຳ ເນ່ີນໄປຢ່າງເຕ່ັມຢ່ຽດ, ເຊ່ັ່ນດຽວກ່ັນທຸ່ກໆມ້ ຍາມສ່ິງ ຄາມ ກ່ົງລະຄູບາມໃໝ່ປ່ີ.

ສ່ຽງເຄ່ືອງຈ່ັກດ່ັງກ່ົກກ້ອງ ຢ່າງບ່ໍ່ຢຸດ, ເຮ່ືອ ບ່ິນ ສອດແນມຝ່ັງໜ່ຶ ລ່ົງຈອດຕ່ໍ່ມນ້ຳ້ມັນ, ຝ່ັງທ່ີສອງ, ທ່ີສາມ ບ່ິນຢູ່ເທ່ິງອາກາດ. ໜ່ົດທຸກຄ່ືນ ນ່ັບແຕ່ນ່ັກບ່ິນ ຕະຫລອດ ຮອດຄ່ືນຂ່ັບລ່ົດບ່ັນທຸກ ແລະພວກຕ່ໍ່ມນ້ຳ້ມັນ ລ້ອນແຕ່ລຸ້່ມ ອາຍ ເມ່ືອຍ່ອນ ຢູ່ນ່ຳອ່ຽກ່ງານຫລາຍອ່ັນຫລາຍແນວ. ທ່ືອໜ້ານ ເສນ່ົາທ່ິການຜູ່້ຄຸ່ມແຫ ຈ່ົມປາກບ່ໍ່ອອກນ່ັ້ນ ໄດ້ຮ້ອງອອກ ມາ

ເປັນສຽງອອບໆ.

ຕະຫລອດມື້ນັ້ນ,ເຖິງແມ່ນວ່າຫູກົ້ນມ້ອຽກງາມຢູ່ຢ່າງລົ້ນເ
ແລະຄວາມອຸ້ນອາຍໃຈ ຍ້ອນກົດຈະກຳອັນຫນ້າຕົ້ນຕ້ົນກໍ່ຕາມ
ແຕ່ພວກເຂົ້າກໍ່ລ້ວນແຕ່ ຄອງຄອຍກາມກັບມາ ຂອງ ເມແຮດ
ຊ່ເອັບທັງນັ້ນ.

-ຍັງບໍ່ມາເທ່ືອຫວະ ? ພວກນັກບິນພາກັນເອ້ີນຮ້ອງຖາມ
ນາຍຊ່າງປະຈຳເຄ່ືອງບິນຂອງຕົນ ກ່ອນທ່ີຈະມອດຈັກ ແລະ
ລຸກອອກ ຈາກບ່ອນຂັບຍົນຊ້ຳ.

-ຈັ່ງໃດເອ່ີຍ, ບໍ່ມ່ີຂ່າວຄາວຫຍັງເລ່ີຍຫວະ?ພວກ"ເຈ້ົາ
ຊ່ວຄນ້ັນ" ສ່ືຖາມກັນ, ໃນແຕ່ລະເທ່ືອທ່ີລົດ ບັນທຸກ
ນ້ັນຫຍັບເຂ້ົາມາໃກ້ຖ່ືງນ້ັນໃຕ້ຄົນ. ແລ້ວແຕ່ລະຄົນ ກໍ
ຫ່ວ່ຽງຫູເພ່ືອຈັບສຽງຄາງ່ຶມໆອັນລ່ືງຫູ ຂອງເຮ່ືອບິນພະ ຍາ
ບານ ທ່ີອາດບິນມາເຫນ່ືອປ່າພ້ົນ.

ເມ່ືອ ອາເລັກເຊ ອອກມາຢ່ືນອກເຮ່ືອບິນ ໂດຍ ຍັງ
ນອນຢ່ືໃນອ່ືເປຂອງເຂ້ົາແລ້ວ, ເຂ້ົາກໍ່ເຫັນອາມ່ືໃບຫນ້າ ອ້ືມ
ເລ່ືຍຂອງ່ືດສະຫາຍ ຫ້ືມລ້ອມຕົນຢ່ືู. ພ້ືນຕາ້ົມ, ຄົນກ້ືມ
ກໍ່ຮ້ອງຕ້ອນຮັບເຂ້ົາ ສຽງ່ືກກະ່ືກ່ືກໂຄມ. ຢ່ືມ່ໆຢ່ືูຫາມ້ັນ
ເຂ້ົາເຫັນໃບຫນ້າ ອັນຫນ້ືມແຫ້ນ ແລະຮັກສາຮອຍ່ືมຫຽ ຢ່ืู
ຫ່ືกເວລາ ຂອງຜ້ືັນຊາການ ປະຈຳກອງພັນ ທ່ີພ່ວມ່ືງຮອຍ
ຍ້ືມອອກມາ, ຖ່ືดจากเข้ามา ยังมีใบหน้าก้อาง, แดง
ออกต่อง และอาบเหื่อ ของหัวหน้าเสนาธิการ, ต่มา
อ่ืกยังมี ใบหน้าสีด่ืม แต่เหล่องหล่าของหัวหน้า ห้อง

ทามบ่อหาม และจัดตั้ง ข่างอาเลักเขอ บ่เคย ได้รับ ความเดือดร้อม ย้อมแมอ่ดอาถยาสัด และความฮ้ ถ้ หมฮวแหม้มของเฮาจักเท่อ. จั่งแม่มีแต่ใบหม้า ของ ถ่มหล่างแก่มกัมหั่งม้ม. ผู้ที่ทำหม้าที่หามอู่ม้ม ถ่ยูธา สะ หายเก่ ของเฮาม้ั่มเอง, ยูธาได้ถอยหลฮอ่ม หล้างยู่ สะเหม่ เผ่อเสือกตาเบ่ง อาเลักเขอ อันเป้มสาเหถ เธ้ดใต้เฮ้ายาง เตะสะฎุดไปสูดทาง. ยู่ถฮงข้างของ เฮ้า ยั่งมีสาวน้อยผิมแถง มางล่าต่ ปะจำหมอย ฮุตุ นิยม. อาเลักเขอ เถ่ยถ่อา มางบ่ถอยปากมีถวาม เป้มมิดกับเฮ้า และถอยหลิบหลิกเฮ้ายู่สะเหม่, พ้อม กันม้ม กำมั่มเสือกตา แมมเบ่งเฮ้า ฝางปะหลาด.เฮ้า เถ่ยเอ่มมางแบบปอกหลมอา "มางจาต่ฮุตุนิยมอ่ ทะ ยา". ถาวหม่งต่มา, นักบ่มภูภูขุ่ม กำได้มาเถิง.เฮ้า เป้มถ่มน้อย จอย, เป้มถ่มฮ้โมโห สีสันเหล่อง ลา, หม่ดพุกถ่มยู่ในหมอยฝูงบ่มสอดแมม บ่ม่ใผมักเฮ้า ย้อม ถวามฮ้โมโหโหโส ของเฮ้าม้ั่มเอง. แต่มาเถิงตอมม้ เฮ้ากำได้ย่มหือแบบถฮงกันกับถ่มอ่มๆ หั่งพะยายามเธ้ด ให้จั่งหอะบาถยางของเฮ้าให้ถึกกับ ขุวงขา อันยาว ของยูธา. เมแรถขุ่เอับ ยั่งจ่ได้วา กอมออกบ่ม ถึง สุดท้าย เฮ้าได้เธ้ดให้ภูภูขุ่ม ต้องอับอายขายหน้า ยู่ ต่หน้าถ่มอ่มๆ ด้วยกามหวางหาวหม่หล่างบ่ยอมขำละ อัน หม่ง. และเฮ้ากำเฮ่อหม้ั่มอา จั่งใดบุกถ่มผู้ม่ใจพะ ยา

ບາດຜູ້ ຈະບ່ຍອມ ຍົກ ໂທດໃຫ້ແກ່ ຄຳສົບປະຫມາດ ອັນ ເປັນເດັດຂາດ. ແຕ່ມາບັດ ເຂົ້າໄດ້ຫຍັບເຂົ້າໃກ້ ຢູ່ ຕາມ ທັງ ຄົນ ແລະແຂນສອກຕົນ ທີ່ ແຫ ເປັນ ຂະ ບວນ ໄປ ນັ້ນ ບ່ ໃຫ້ ມາ ແຕະ ຕ້ອງ ຮ່າງ ກາຍ ເຈົ້າ.

ເຈົ້າ ເອງ ກໍ ບ່ ເຄີຍ ຄິດ ມາ ກ່ອນ ເລີຍ ວ່າ ເຂົ້າ ຈະ ມີ ເພື່ອນ ຝູງ ຫລາຍ ປານ ນັ້ນ. ເຂົ້າ ຫາ ກໍ ມາ ຮູ້ ຄວາມ ຈິງ ໃນ ຕອນ ນັ້ນ ເອງ. ເຂົ້າ ຮູ້ ສຶກ ຢູ່ ຕົນ "ນາງ ຈາ ຕຸ ຖຸ ນິ ຍົມ" ຜູ້ ມີ ຄວາມ ເກງ ກົວ ເຂົ້າ, ທັງ ຄົນ ກົນ ແຫ ນ ຕ່ ທ່ າ ທ່ ທີ ເຂົ້າ ເຄີຍ ປະ ຕິ ບັດ ກັບ ຫົວ ໜ້າ ທ້ອງ ການ ບໍ ລິ ຫານ ແລະ ຈັດ ຕັ້ງ, ລວມ ທັງ ການ ເຂົ້າ ຢ ອກ ລໍ ແລະ ການ ເຈົ້າ ຂ ວັນ ກ ຽ ວ ກັບ ການ ກະ ທຳ ເລັກ ໆ ນ້ ອ ຍ ໆ ຂອງ ເຂົ້າ ຊ ຶ່ ງ ທັງ ໝົດ ກ ອ ງ ພັນ ກໍ ໄດ້ ພາ ກັນ ນຳ ເອົາ ໄປ ເວົ້າ ຕ່ ເຂົ້າ ຕ້ອງ ການ ຢາກ ຈະ ຂໍ ໂທດ ນຳ ກ ູ ກ ຸ ນ ແລະ ສາ ລະ ພາບ ຕ່ ບັນ ດາ ເພື່ອນ ມິດ ທັງ ຫລາຍ ວ່ າ ຄວາມ ຈິງ ແລ້ ວ ກ ູ ກ ຸ ນ ບ່ ແມ່ ນ ຄົນ ປະ ເພດ ທີ່ ເຫັນ ແກ່ ຕົ ວ ແລະ ບ່ ມັກ ສະ ມາ ຄົມ ກັບ ໝູ ເລີຍ. ອາ ເລັກ ເຊ ອ ມີ ຄວາມ ຮູ້ ສຶກ ໂຕ ວ່ າ, ຜ່ ານ ການ ທົດ ສອບ ອັນ ນ້ ເຂົ້ າ ຈິ ງ ໄດ້ ມາ ພົບ ກັບ ຄອບ ຄົ ວ ອັນ ແທ້ ຈິ ງ ຂອງ ຕົນ, ແລະ ໄດ້ ເຫັນ ວ່ າ ທຸ ກ ຄົນ ລ້ ອ ມ ແຕ່ ມີ ຄວາມ ຮັກ ແພງ ສະ ໜິ ດ ສະ ໜົ ມ ກັບ ຕົ ນ ຢ່ າ ງ ຈິ ງ ໃ ຈ.

ເຂົ້ າ ຖຶ ກ ຫາ ມ ໄປ ຍັ ງ ສົ ນ ເດ ນ ອ ກ ກ ຳ ໜ ່ ງ ຢ່ າ ງ ລະ ມັ ດ ລະ ວັ ງ, ຢ ູ ່ ນ ັ ້ ນ, ເ ຮ ອ ບ ົ ນ ພ ະ ຍ າ ບ າ ມ ລ ຳ ໜ ່ ງ ຈ ອ ດ ເ ຊ ອ ງ ໄ ວ້ ຢ ູ ແ ຄ ມ ປ າ ຢ ູ ໂ ລ ກ ຳ ລ ັ ງ ສ ອ ງ ແ ສ ງ ສ ະ ທ ້ ອ ນ ອ ອ ກ ເ ປ ັ ນ ສ ີ ງ າ ມ. ຂ ະ ນ ະ ນ ັ ້ ນ ພ ວ ກ ນ າ ຍ ຊ ່ າ ງ ພ ວ ມ ໃ ຊ ້ ເ ຄ ອ ງ ມ ື ສ ູ ບ ເ ພ ື ່ ອ ຕ ິ ດ ຕ າ ມ ທັ ງ

ມ້ອຍ້ອນວ່າ ຈັກເຮືອບິນພະຍາບາມລຳນັ້ນເຢັນເປັນ ກະດ້າງ ຫມົດແລ້ວ.

-ສະຫາຍພັນຕີ, -ເມແຣດຊິເອັບ ເວົ້າຂັ້ນກັບຜູ້ບັນຊາ ການປະຈຳກອງພັນ ໃນທັນທີທັນໃດ, ທ້ງພະຍາຍາມ ເປ່ງ ສຽງໃຫ້ແຈ່ມແຈ້ງ ແລະຫນັກແຫນ້ນເທົ່າທີ່ຈະເຮັດໄດ້.

ສະຫາຍພັນຕີ ໄດ້ກົ້ມລົງມາຫາເວົ້າພ້ອມທ້ງກ້ມ ນ້ອຍໆ ຢ່າງເປັນປົດສະຫນາ, ຕາມນິໄສເດີມຂອງເວົ້າ.

-ສະຫາຍພັນຕີ... ອະນຸຍາດໃຫ້ເຮົາຢູ່ທ້ມ ນຳພວກສະ ຫາຍແດເທາະ, ຂໍຢ່າໄດ້ສົ່ງເຮົາໄປມົດສະກູເລີຍ.

ຜູ້ບັນຊາການກອງພັນ ປົດຫມວກ ຊ່ງເປັນສາ ເຫດເຮັດ ໃຫ້ເວົ້າບ່ໄດ້ຍິນຄັກນ້ນອອກ.

-ເຮົາບ່ຕ້ອງການໄປມົດສະ ກູ ແຕ່ຢາກຢູ່ທ້ມ.

ພັນຕີຖອດຖົງມືຂົ້ນສັດຂອງເວົ້າອອກ ແລ້ວກໍເດ່ ໄປຈັບ ມືຂອງ ອາເລັກເຊ ຢູ່ໃນຜ້າຫ່ົ່ມແລ້ວບິບນັ້ນໄວ້.

-ເວົ້າມະໂລມະເລ, ເຈົ້າກຳລັງຕ້ອງການປ່ົ່ມປ ທ່ີ່ສຳ ຄັນທ່ີ່ສຸດ.

ອາເລັກເຊ ແກ່ວງຫ ວ, ເວົ້າຮູ້ສຶກສຳບາຍດ, ມ ຈດ ສະຫງ່ົ່ບດ, ທຸກສ ງ່ ຢ່ າ ງ ທ ່ ີ ່ ເ ວ ົ ້ າ ໄ ດ ້ ປ ະ ສ ົ ບ ແ ລ ະ ຄ ວ າ ມ ເ ຈ ັ ບ ປວດທ ້ ງ ມ ວ ນ ຢ ູ ່ ຕ ົ ມ ທ ້ ງ ສ ອ ງ ເ ບ ອ ງ ນ ັ ້ ນ ຄ ່ ເ ປ ັ ນ ຫ ນ ້ າ ວ ິ ຕ ກ ເ ລ ີ ຍ .

-ເວົ້າຕ້ອງການຫຍ ງ ? -ຫ ວຫນ ້ າ ເ ສ ນ າ ທ ິ ການຖ າ ມ ຂ ົ ້ ມ .

-ເວົ້າຢາກຢູ່ທ້ມນຳພວກເຮົ, -ຜູ້ບັນຊາການຕອບ ຄ ມ

ພ້ອມທັ້ງຍົ້ມຫົວ,

ແລະຮ້ອຍຍົ້ມຂອງເຂົ້າເທ່ອນັ້ ບໍ່ເປັນປົດສະຫນາ ຄືດັ່ງທ່ ຜ່ານມາເສຍແລ້ວ. ແຕ່ມັນໄດ້ສະແດງແອວ ແຫ່ງຄວາມຫວ່ ໃຍຮັກແພ່ງ ແລະເສົ້າໂສກອອກມາ.

-ເວົ້າໄວ້ຈ້າ, ມັນແມ່ນເລ່ອງເພ້ຝັນເຫມາະ ທ່ຈະ ນ່ໍ ເອົາໄປລົ່ງຫນັ່ງສ່ືພົມເດັກນ້ອຍ, ຫົວຫນ້າເສນາທ່ິການ ຈ່ົ ອ້ົ. -ຜູ້ບັນຊາການກອງທັບໄດ້ໃຫ້ກຽດເຂ່ົາ ໂດຍສ່ັ່ງ ເຮ່ົ ບ່ົມມາແຕ່ົ ດສະກູ ເພ່ືອຮັບເອ່ົາເຂ່ົາໂດຍສະເພາະ, ແຕ ປາມນ້ັ ເຂ່ົາກ່ັ ງຊອກຫາແມ່ອມາຄ້ ດຄ້ ານຈ່ົ ນໄດ້.

ເມ ແຮ ດ ຊ່ ເ ອ ັ ບ ຄ ິ ດ ຢ າ ກ ຈ ະ ຕ ອ ບ ຂ ວ ່ າ ມ ັ ນ ບ ໍ ່ ແ ມ ່ ນ ເ ລ ່ ອ ງ ເ ພ ້ ຝ ັ ນ , ແ ຕ ່ ເ ຂ ົ ້ າ ມ ິ ຄ ວ າ ມ ຫ ມ ັ ້ ນ ໃ ຈ ວ ່ າ , ພ າ ຍ ໃ ຕ ້ ຕ ູ ບ ພ ະ ຍ າ ບ າ ມ ເ ລ ່ ອ ມ ທ ່ ຂ ອ ງ ກ ອ ງ ພ ັ ້ ນ ຊ ຸ ງ ຕ ົ ້ ງ ທ ່ ົ ້ ງ ເ ຂ ົ ້ າ ໄ ດ ້ ເ ລ ່ ຍ ພ ັ ກ ຊ ຸ ້ ຳ ເ ພ ່ ອ ທ ໍ ້ ຳ ທ ານ ປ ່ ົ ນ ປ ົ ວ ຢ ່ ້ ຳ ບ ້ ຳ ດ ເ ຈ ັ ບ ຍ ້ ອ ນ ເ ລ ່ ອ ງ ບ ່ ົ ມ ຖ ່ ົ ກ ຍ ່ ົ ງ ແ ລ ະ ຈ ຳ ຕ ້ ອ ງ ລ ົ ້ ງ ຈ ອ ດ ຢ ່ ້ ຳ ງ ກ ະ ທ ັ ນ ທ ັ ນ ນ ້ ັ ນ , ຢ ູ ່ ໃ ນ ບ ັ ນ ຍ ້ ຳ ກ ້ ຳ ດ ເ ຂ ົ ້ ້ ຳ ລ ົ ້ ງ ແ ກ ວ ນ ແ ຫ ່ ງ ນ ້ ັ ເ ຂ ົ ້ ້ ຳ ຄ ິ ດ ວ ່ ້ ຳ ຕ ົ ວ ເ ຂ ົ ້ ້ ຳ ຈ ະ ຊ ຸ ວ ງ ເ ຊ ົ ້ ້ ຳ ໄ ວ ກ ວ ້ ຳ ໄ ດ ້ ໄ ປ ປ ່ ົ ນ ປ ົ ວ ຢ ູ ່ ທ ່ ົ ໂ ຮ ງ ຫ ມ ໍ ບ ່ ອ ນ ສ ະ ດ ວ ກ ສ ະ ບ າ ຍ ຂ ອ ງ ເ ມ ົ ້ ອ ງ ມ ົ ດ ສ ະ ກ ູ ຊ ຸ ້ ຳ ອ ົ ກ .

ເ ຂ ົ ້ ້ ຳ ໄ ດ ້ ຄ ິ ດ ໄ ຕ ່ ຕ ອ ງ ຫ າ ຄ ຳ ເ ວ ົ ້ ້ ຳ ອ ັ ນ ເ ຜ ັ ດ ຮ ້ ອ ນ ເ ພ ່ ອ ຈ ະ ຕ ອ ບ ຫ ົ ວ ຫ ນ ້ ້ ຳ ເ ສ ນ າ ທ ່ ິ ກ ານ ເ ປ ັ ນ ທ ່ ິ ຮ ຽ ບ ຮ ້ ອ ຍ ແ ລ ້ ອ ແ ຕ ່ ປ າ ກ ົ ດ ວ ່ ້ ຳ ເ ຂ ົ ້ ້ ຳ ບ ່ ໍ ມ ິ ໂ ອ ກ າ ດ ໄ ດ ້ ກ ່ ້ ຳ ວ ມ ັ ນ ອ ອ ກ ມ ້ ຳ .

ໂ ຫ ວ ດ ສ ່ ້ ຳ ສ ຽ ງ ອ ັ ນ ແ ຫ ບ ເ ສ ົ ້ ້ ຳ ຂ ອ ງ ມ ັ ນ ດ ັ ງ ກ ້ ອ ງ ຂ ວ ້ ັ ງ ທ ັ ນ ໃ ດ ນ ້ ັ ນ ໃ ບ ຫ ນ ້ ້ ຳ ທ ຸ ກ ໆ ຄ ົ ນ ກ ໍ ດ ັ ່ ງ ອ ົ ມ ສ ະ ແ ດ ງ ຄ ວ າ ມ ອ ິ ຕ ົ ກ ຕ ົ ້ ງ ວ ົ ນ ຢ ່ ້ ຳ ງ ເ ຕ ັ ມ

ປ່ຽມ. ຜູ້ບັນຊາການອອກຄຳສັ່ງຢ່າງສັ້ນໆ, ຫລັງຈາກນັ້ນທັງ
ຫມົດກໍແຍກຍ້າຍກັນອອກໄປຄ້າຍຄັ່ງຫມູ່ຫມົດ. ທະຫານ ຈຳ
ນວນຫນຶ່ງມຸ່ງຫນ້າໄປຫາເຂົ່ອງບົ່ມ ທ່ຈອດເຊ່ອງໄວ້ຕາມແຄມ
ປ່າ, ອີກຈຳນວນຫນຶ່ງໄດ້ຫລົບເຂົ້າໄປຢູ່ໃນບ່ອນກຳບັງ ຂອງ
ກອງບັນຊາການ ຢ່ງເຫັນເປັນໂພນ ຢູ່ສົ້ນເດ່ນອີກເບ່ອງຫນຶ່ງ
ແລະອີກຈຳນວນທ່ຍ້ງເຫລ່ອ ໄດ້ແລ່ນໄປຫາອາວຸດ ທ່ ເຊ່ອງ
ຊ່ອນໄວ້ຢູ່ໃນປ່າ. ອາເລັກເຊ່ອ ແມມເຫັນຮ່ອຍຂີ້ດອັນ ຈະ
ແຈ້ງຂອງຄວັນສີຫມ່ົ ຈາກລູກສອນໄຟລຸກຫນຶ່ງ ຢ່ງຟ່ງ່ອມ ສູ
ທ້ອງຟ້າ ແລ້ວກໍຄ່ອຍໆສະຫລາຍຕ່ວໄປຢ່າງຊ້າໆ. ສຽງ ສັນ
ຍານລະວັງໄພ ເຮັດໃຫ້ຫ່ວໃຈເຂົ້າເຕ້ັນ ແລະຮູດັ່ງຕ່ງວັບໆ.
ເຂົ້າຮູ້ສຶກວ່າພາຍໃນຮ່າງຄ່ງວັນ່ອນເພ່ຍຂອງຕົນ ໄດ້ມ ກະ
ແສລົມເຢັນຫນາວສະບັ້ນວັນຫນຶ່ງ ແລນ ຄ່ອຍລຸມເຂົ້າ ມາ
ເຫ່ົ່ອມກັບຫູກໆຄ່ັ ທ່ຕົກຢູ່ໃນພາວະວັນຕະລາຍ.

ສ່ວນນາງເລນາ,ນາຍຊ່ງຢູຣາ ແລະນາງ "ຈ່ຕ່ຊຸຕຸມ
ຍົມ" ພວກບ່ມ່ີພາລະບົດບາດພ່ເສດ ແລະບ່ໄດ້ມ່ີສ່ວນຮ່ວມ ຢູ
ໃນການກະກຽມ ວັນຮ້ອນຮຸ່ມເພ່ອອອກສູ້ຮົບ ຈ່ງໄດ້ພ່ອມກັນ
ເຂ້ົາຕຽງຫາມ ແລ້ວຢ່າງໄປດ້ວຍບາດກ້າວອັນຟ້າວຟ່ງ ເພ່ອ
ນຳເຂ້ົາເຂ້ົາໄປຊຸ້ມຢູ່ໃນປ່າ ທ່ເຫັນວ່າໃກ້ທ່ສຸດທ່ງພະຍາຍາມ
ຮັກສາ ຈ່ງຫວ່ະຍ່ງໃຫ້ຖ່ກກັນ, ແຕ່ພວກເຂ້ົາກ່ໍ ສາມາດ
ເຮັດໄດ້ ຍ້ອນຄວາມຟ້າວຟ່ງຂອງພວກເຂ້ົາມ່ັນເອ່ງ.

ອາເລັກເຊ່ອ ສ່ົ່ງສຽງຮ້ອງ ຄ່ງຢ່າງເຈັບປວດ. ພວກ
ທາມຕຽງເຫັນດ່ັ ນ້ັ ຈ່ງພາກັນຍ່າງຊ້າລ່ົ່ງແດ, ແລະທັນໃດ

ມັ້ນພວກເຂົາກໍສາມາດໄດ້ຍິນສຽງປືນກົນ ປ.ຕ.ອ. ດັງກ້ອງ
ມາແຕ່ໄກໆ. ຢູ່ທ່ລາມບິນ, ເຮືອບິນຂັບໄລ່ພວມແລ່ນທະຍານ
ຂຶ້ນສູ່ທ້ອງຟ້າເປັນຫມູ່ ຢ່າງລຽບຕໍ່ເ. ທ່ານກ່າງສຽງ ດັງ
ອ່ຶ ອັນລັ່ນໜັ້ນ ອາເລັກເຊ ສາມາດໄດ້ຍິນສຽງດັງຂອງ
ເຄື່ອງຈັກ ທ່ເກ່ດຕ່ດຂັດ ຢູ່ເບ້ອງເທ່ງປ່າ ອັນເຮັດໃຫ້ ກ້ານ
ເມ້ອໜຸກສ່ວນຂອງເຂົາ ກ່ງແກ່ນຂ້ນ. ໜ້ລຸດຜູ້້ອ່ຶມໂຊ ແລະ
ພວມນອນຕ່ດກັບຕຽງຫ່ານຜູ້້ນ ຮູ້້ສຶກຄ້າຍກັບວ່າ ໂຕເອງພວມ
ນ່ງປະຈຳທ່ ຢູ່ເທ່ງເຮືອບິນຂັບໄລ ແລະພວມໄດ້ທະຍານເຂົ້າ
ໃສ່ສັດຕູ, ຄ້າຍດັ່ງກັບໜ່າພ່ານ ທ່ໄດ້ກ່ນຂອງສັດປ່າ.

ປ່ກ່ດວ່າຕຽງຫ່ານ ບ່ສ່ານ່ດເຂົ້າຊຸ້ນຢູ່ໃນຊຸມລ່ໄພ ອັນ
ຄັບແຄບໄດ້. ດັ່ງນ້ນຢູຣ່ າ ພ້ອມທ້ງຍ່ງສ່ານ ທ້ງສອງ ຈ່ງພະ
ຍ່ຍ່ານໃຊ້ແຂນ ເພ້ອຊູໂຕ ຂອງວ່ານເລັກເຊ ແຕ່ເຂົາ ຂັດ
ຂ່ນ ແລະໄດ້ຂໍ້ຮ້ອງໃຫ້ປະເຂົ່ານ ໄວ້ຢູ່ໃນຕຽງຫ່ານ ກ້ອງຣ່ມ ຕ້ນ
ເປ່ອຍຊ່ານ ຕ່ບເຕ້ຍ ແຄມປ່າ. ນະທ່ນ້ນ, ເຂົ່ານ ໄດ້ຮູ້ ເຫ້ນ
ທຸກໆເຫດການ ທ່ເກ່ດຂ້ນ ຢ່າງໄວວ່ານ ພ້ອມກ້ບຄວ່ານ ຜ້ນຮ້ານ
ອັນໜ່ງໃນ ບ່ເທ່ານ ໃດ ນ່ານ ທ່ ຕ່ມ່ານ. ນ້ອຍໜ້ກ ນ້ອຍໜ່ານ ນ້ກ ຂ້ບ
ຍ່ນ ຈະ ມ່ ໂອ ກ່ານ ຢ່ນ ຢູ່ ໜ້ານ ດ່ນ ເພ້ອ ຫລ ຽ ບ ເບ່ງ ກ່ານ ສ້ ລ ້ ຢ ຢູ
ເທ່ງ ອ ກ ກ ດ. ເຂົ່ານ ເ ຄ ຍ ໄ ດ ້ ເ ຂ ້ ່ ານ ຮ ອ ມ ກ ່ ານ ຕ ່ ສ ້ ູ ຕ ້ ງ ແ ຕ ່ ນ ້ ທ ໍ ່
ອ ດ ທ ່ ເ ລ ່ ມ ້ ສ ິ ງ ຄ ່ ານ, ໄ ດ ້ ຊ ຸ ມ ເ ຄ ຍ ກ ັ ບ ກ ່ ານ ຕ ່ ສ ້ ູ ທ ່ ງ ອ ກ ກ ດ
ດ ້ ວ ຍ ຄ ວ ່ ານ ໄ ວ ຢ ່ ງ ປ ວ ງ ບ ້ ່ ານ ມ ່ ານ ພ ້ ແ ຮ ງ ແ ລ ້ ວ ນ ້ ້ ນ, ມ ່ ານ ບ ັ ດ ນ
ເ ຂ ົ ່ ານ ກ ັ ບ ນ ິ ດ ວ ່ ານ ປ ະ ຫ ລ ່ ານ ດ ໃ ຈ ທ ່ ໄ ດ ້ ເ ຫ ັ ນ ວ ່ ານ ກ ່ ານ ຕ ່ ສ ້ ູ ດ ັ ່ ງ ກ ່ ານ ວ
ຄ ຳ ເ ນ ິ ນ ໄ ປ ຢ ່ ງ ຫ ລ ້ ່ ານ ຊ ້ ່ ານ ແ ບ ບ ບ ່ ໜ ້ ່ ານ ຕ ິ ດ ອ ິ ກ ຕ ິ ດ ໃ ຈ ພ ່ ານ ໃ ດ.

ยิมอับไลก่อถ่าอ้อักทะมา มาหาถวามอุกอ้า และ สยง ปืมกืม ก่เธ็อบืมเหล่าบั้มย้างออกมา เบ่างอ๊างถ่จ้างอ่าบ่สา มาถต่สู้ปู้องกันหยังได้ถ้ายถ้างสยงเธ็ถวยกยู่ในเธ็อมย้บ ยอย เอุ้มสยงถ้างของจักหยิบผ้า หล้สยงจิกผ้า ถ้าง แกวกๆ.

เธ็อบืมถุมละเบ็ดเยยละมัน ๑๔ ลำไถ้ลยมแถวกัม เอ้ามา เป้มธูบสามแจ ถ้ฝูงบืมของท่ามป่า, พอก มัม ได้พากันมาบืมเอ็มอ้อมเถ็มบืม แล้วก็หายลับไปกับแสง สะหว่างอันแธงก้า ของถวงอาทิถ, ป่อยให้ได้ ยิมแต สยงจักของมันถ้าง อ็มๆยู่ในหล้บเมก, ถ้ถ้างสยง ร้อง ของเหล่าแมงผู้ยัก. สยงปืม ป.ต.อ. ก็ละเบ็ถ อ็ม ป่างธุมแธงอ้ยูอยาถ ยู่ในบ้ล็เอมป่าน้อยแหว่งหม่ๆ,ถวัม ห้มหกะจายอ้มสู่ห้องฟ้ามั้ม ถ้ายถ้างละของเอ้าแป้ง ก่ ป้อไปตามล็ม จ็มเบ่างบ่เห็มกิบหยังหม็ถ มอกจาก แสง เหล้อมแมบมาบของปีกยืม เป้มบาง้ถ้างบางถาอ เท่า ม้ม.

สยงปืมล็มเป้มบาถุห้อมๆถ้างต็กสยงร้องถางของพอก แมงผู้ยักหลายอ้ม. หามกางแสงตาเถวมอ้มเจ็กจ้า มั้ม กามต่สู้ถำเมินไปโกย ก่ผู้ถืมยู่ทางลุม บ่สามาถ หลุ่ย เห็มได้ แต่หากเป้มอีก่สิ่งหม่ิงสำลับมักบืม ก่พอม ปะติ บัถกามยู่. และสิ่งถ้างกาอมเบ่างก็ถ่อา เป้มเล้อๆ ไร้ ถวามหมาย และ ไร้ปะโหยถ สำลับผู้ยู่เบ้องลุม แมม

ແຕ່ ອາຈັກຊຸອີເອງ ກໍໄດ້ຕິດຕາມເບິ່ງເຫດການເຫລົ່ານັ້ນ ໂດຍບໍ່ມີຄວາມຕຸ່ນຕ້ົນຫຍັງຈັກດີ.

ເຖິງແມ່ນວ່າເຂົາຈະໄດ້ຍິນສຽງດັງແບບຫູດັບຕັບໃຫ້ມ້ົວ ກາຍເປັນສຽງກ້ອງອັນຮ້າຍແຮງເພ່ົມຂ້ົນ ຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າຈະໄດ້ເຫັນລູກລະເບິດ ທ່ີຫລັ່ງອອກມາເປັນສາຍ ຍາວຢຽດ ເບ່ິງຄ້າຍກັບຢອດນ້ຳເມ່ົກສ່ີດຳ ທ່ີໄຫລຍ້ອຍ ອອກ ຈາກປາຍຝອຍທາສ່ີ ແລະໃຫຍ່ຂ້ົນ ໃນຊ່ົວພິບຕາດຽວນ້ັນ ກໍ ຕາມ, ແຕ່ອາຈັກຊຸອີ ກັບບໍ່ໄດ້ມ່ີຄວາມຮູ້ສ່ຶກຫວ່ັນໄຫວແນວ ໃດ, ຊ້ຳບໍ່ຫນຳ ເຂົ້າຍັງໄດ້ ຍ່ໍ້ຂ້ົນເບ່ິງ ຈຸດຖ່ົມລະເບ່ິດຄ້ັງ ກ່ອນ້ັນນຳອ່ີກດ້ວຍ.

ທ່ານ"ທ່ີຂອງນາງ "ຈ່ານ"ຕ່ີຈຸຕຸນ່ີຍ່ົມວ່ິທະຍາ" ໄດ້ສ້າງຄວາມ ປະຫລາດໃຈ ໃຫ້ແກ່ອາຈັກຊຸອີ ເປັນທ່ີສຸດ. ຂະນະທ່ີ ມ່ີ ສຽງລະເບ່ິດຄ້ັງຂ້ົນ ໃນວ່ົງລັດສະຫມ່ີໃກ້ໆນ້ັນ, ຍ່ິງສາວຜູ້ຊ່ົວ ເຂ້ົາໂຕຫລົບເຂ້ົ້າໄປຢູ່ໃນທ່ີກ້ຳບັງ ແຕ່ພຽງເຄ່ົ້ງຄ່ຶງ ກໍ ໄດ້ ແລ່ນໂດດອອກມາ ຕຽງຫນ້າ, ເຂ້ົາຕ່ົນຕ້ົວອັນຊຸ່ນຊ້ົນດ້ວຍ ຄວາມຢ້ານກົວ ແລະຕ່ົນຕ້ົນຂອງນາງ ແລະໄດ້ ດ່ັນຫ້ົວຂອງ ເຂ້ົາລົງດ່ິນ ແລະ ປົດບັງຮ່າງຄ່ົງຂອງເຂ້ົາ ເພ່ືອປ່ົກປ້ອງ.

ຄາວຫ່ົ້ງຕ່ໍ່ມາ, ພໍ່ອາຈັກຊຸອີ ມ່ົນຕາຂ້ົນ, ເຂ້ົາກໍໄດ້ ເຫັນໃບຫນ້າອັນອອນເຍົາແຕ່ແຕ້ມແດດ, ປະດັບດ້ວຍ ຣ່ົມສ່ີບ ອັນຫນາ ແລະດ້ັງນ້ອຍໆສ້ັນໆນ້ັນ ປະກົດເດ່ັນຢູ່ຫນ່ໍ້ງໆກັບ ໃບ ຫນ້າຂອງເຂ້ົາ. ສຽງລະເບ່ິດຄ້ັງຂ້ົນອ່ີກບາດຫນ່ໍ້ງຢູ່ໃນ ປ່າ ຕ່ໍ່ມາບໍ່ດ່ົນກໍແຕກຂ້ົນເປັນເທ່ືອທ່ີສອງ, ທ່ີສາມ, ທ່ີສ່ີແລະສຽງ

ແຕກບາດທ້ານ ດ້ວຍຢູ່ໃກ້ຫລາຍ ຈົນເຮັດໃຫ້ດິ ດົນ ໄວ້ມ້ວນ ພ້ອມກັນນັ້ນ ຍອດກົກ ປ້ອຍຂາວທ່ ອາເລັກເຊອ ນອນຢູ່ກ້ອງຮ່ມມັນນັ້ນ ກໍໄດ້ຫັກໂຄນລົງສູ່ໜ້າດົນ. ອົກເທ່ອ ໜ່ງ, ອາເລັກເຊອ ໄດ້ເຫັນໃບໜ້າ ອັນຈົດເມ່ນ, ເຕັມໄປ ດ້ວຍ ແວວແຫ່ງຄວາມຫວາດກົວຂອງຍ່ງສາວ, ເຂົ້າຮູ້ສຶກວ່າ ແກ້ມ ອັນເຢັນ້ອຍໆ ຂອງນາງໄດ້ແນບຕິດກັບແກ້ມຂອງເຂົ້າ. ໃນ ລະຫວ່າງທ່ມສຽງລະເບ່ດດ້ວຍມ້ດໆກັນນັ້ນ, ຮ່ມສ່ບ ຂອງ ນາງກໍໄດ້ເຜ່ຍ ຄຳເວ້າອອກມາ ດ້ວຍທ່າທາງຕ່ນເຕ້ນ ປ່ນ ຢ້ານກົວ່ວ່າ:

-ສຸດທ່ຮັກ, ສຸດທ່ຮັກ.

ລູກລະເບ່ດຈຳນວນຫລາຍລູກ ໄດ້ໜ່ຳລົງມາອ່ກ ເທ່ອ ໃຫມ ຈົນແຜ່ນດົນກະເຟ່ອນ. ທ່ລານບ່ນ, ແປວໄຟລຸກ ລາມ ແລະກຸ່ມຄວັນພ່ງໂຕ້ນ ຈາກໜ້າດົນຫລາຍແຫ່ງ ພ່ປານ ວ່າ ກົກໄມ້ໃຫຍ່ ໜ່ດແຖວໜ່ງ ໄດ້ຜຸດເກ່ດຂ້ນກາງດ່ນແລ້ວໃນ ທ່ນ ທ່ ກ່ງກ້ານຂອງມັນກໍຫັກໂຄ່ຍລົງສູ່ພ່ນດົນ ກະທົບກັບ ແຜ່ນ ດົນອັນກະດ້າງສຽງກ້ອງສະນ້ນ. ຍ່ງຄ່ງເຫລ່ອແຕ່ແຜ່ນ ຄວັນ ສ່ເທ່ົາ ແລະກ່ນ່ວ່ອຂອງມັນເທ່ົານ້ນ ທ່ລອຍກ່ວ່ຢູ່ຕາມອາກາດ.

ພ່ຄວັນເຫລ່ານ້ນເຫ່ອດຫາຍໄປ, ທຸກສ່ງຢ່າງກໍໄດ້ ກັບ ເຂົ້າສູ່ສະພາບ ປົກກະຕ່. ສຽງຕ່ສູ້ທາງອາກາດ ຢຸດເຫ່ອ ບ່ ລ່ເວນປ່າ ດ້ງແວ່ວມາແຕ່ພ່ໄດ້ຍ່ນ. ຍ່ງສາວຟ້າວ ຟຸນ ຫ້ນລຸກ້ນຢ່ນທ້ນໃດ. ແກ້ມສອງຂ້າງ ອັນຂຽວອຸ່ນ້ນ ກັບ ກາຍເປ້ນສ່ແດງເຂ້ນ, ນາງຮ້ອນວູບ້ນທ້ງຄ່ງຈ່ມ ເກ່ອບ

ບໍ ກ້າເຍ່ງໜ້າອົ່ມເບ່ງ ອາເລັກເຊອ. ໃນທ່ີສຸດນາງກໍໄດ້ ກ່າວຄຳຂໍໂທດ.

-ຂ້ອຍເຮັດໃຫ້ເຈົ້າເຈັບບໍ ? ຈັ່ງແມ່ນຊາດຂ້ອຍໂງ່ , ຂ້ອຍເຊ, ຈ່ັ່ງອະໄພໃຫ້ຂ້ອຍແດ່ເທາະ.

-ອຸ້ຕ້ອງເສັຍໃຈຫຍັ່ງດຽວນ ? -ຢູຣາຈ່ົ່ມອ້ົ່ມດ້ວຍຄວາມ ຮູ້ສຶກລະອາຍ ທ່ີ່ຕົ່ນເອງບໍ່ທັນໄດ້ເອົ່າໂຕ ເຂ້ົ່າໄປ ປົກປ້ອງ ເພ່ືອນຂອງຕົ່ນ ກ່ອນ ຍ່ັ່ງສາວຄົ່ນນ້ົ່ນ.

ເຂົ່າທ້ັ່ງຈ່ົ່ມທ້ັ່ງປົດຂ່ັ່ຝຸ່ນ ອອກຈາກເຄ່ືອງນຸ່ງ ທ້ັ່ງ ເກ່ົ່າ ງ່ອນ ແລະແກ່ວງຫ່ອເມ່ືອແຫ່ງນໜ້ົ່າອ່ົ່ນເບ່ັ່ງເທ່ັ່ງຕົ່ນ ເປ່ືອຍ ຂາວ, ບ່ອນທ່ີ່ຖືກລະເບ່ີດທ່ຳລາຍ ຫ້ັ່ກອອກເປ່ັ່ນເປ່ັ່ນຄ່ັ່ງຄົ່ນ ມ່ີດປາດ ແລະມາບ້ັ່ນຢູ່ທ່ີ່ເຫ່ົ່າຕົ່ນໄມ້ດ່ັ່ງກ່າວ ໄດ້ມ່ີນ້ຳຢາງ ເຫລ້ັ່ອມໄຫລ ຍ້ອຍລົ່ງມາ. ນ້ຳຢາງຕົ່ນໄມ້ພ່ືກາມສ່ັ່ງ ແສງ ເຫລ້ັ່ອມ ມະ ຍ່ິບມະ ຍ້ັບ ຢູ່ຕາມເປ່ືອກອ່ົ່ນໄຄ ແລະສຸດທ້າຍ ກ່ໍ ຢອດຕົ່ກລົ່ງສູ່ພ່ືນດ່ິນເປ່ັ່ນເມ້ັ່ດນ້ຳໃສໆເໜ່ືອນດ່ັ່ງເມ້ັ່ດນ້ຳຕາ.

-ເບ່ັ່ງແມ, ຕົ່ນເປ່ືອຍຂາວຮ້ອງໄຫ້, ນາງເລນາ ເວ້ົ່າ ອ່ົ່ນ ດ້ວຍທ່າທາງຕົ່ນເຕ້ົ່ນ ແລະແກມຢອກໃຍ ຕາມ ນ່ິໃສ.

-ມ່ີຫຍ່ັ່ງອ່ີກຊ້ົ່ນຫວະ ? ຢູຣາຮ້າຍໃຫ້ດ້ວຍທ່າທາງ ອ້ົ່ນ ເຂ້ົ່ງ ອ່ົ່ນ. -ໄປກ້ົ່ນເທາະ, ເຫດການສະຫ່ງົ່ບແລ້ວເດ.ຫວ່ັ່ງ ວ່າເຮ ອ່ິນພະຍາບາມ ດ່ັ່ງ ຈະ ບ່ໍ ໄດ້ ຮ້ັບ ຄວາມ ເສ້ັຍ ຫາຍ ອ້ົ່ນ ໃດ.

-ໂອ, ລະ ຖູ ບາມ ໃຫ ມ, -ເມ ແຮ ກ ຊ ເ ອ້ັ ບ ເ ອ ່ ຍ ອ ້ ົ ່ ນ ຂ ະ ມ ະ ທ ່ ີ ແ ມ ມ ເ ບ ່ ັ ່ ງ ຕ ົ ່ ນ ໄ ມ ້ ພ ່ ື ກ າ ມ , ເ ຫ ັ ນ ນ ້ ຳ ຢ າ ງ ຂ ອ ງ ມ ັ ນ ພ ອ ມ ໄ ຫ ລ ຍ ້ ອ ຍ ລ ົ ່ ງ ສ ູ ່ ດ ່ ິ ນ ຢ າ ດ ຕ ່ ຢ າ ດ ແ ລ ະ ໄ ດ ້ ສ ່ ັ ່ ງ ແ ສ ງ ສ ະ ທ ້ ອ ນ ໃ ສ ່ ກ ັ ບ

ແສງຕາເວັນ, ພ້ອມກັນນັ້ນກໍໄດ້ແນມເບິ່ງໜ້າສາວນ້ອຍ "ຈາຕຸລຸນີຍົມວິທະຍາ" ຜູ້ມີໃບໜ້າອົມເຍົ້າ, ໃນ ຊຸດ ເຄື່ອງແບບໃຫຍ່ລົ້ນຄ້ຽ ຊ່ຽເຂົ້າເອງບໍ່ທັນຮູ້ ຈັກຮອດຊ່ສຽງ ຮຽງນາມຊໍ້າ.

ບຸກຄົນທັ້ງສາມ - ອັນມີຢູ່ຣາ ຍ່າງນຳໜ້າ ແລະ ຍ່ຽ ສາວອີກສອງຄົນ ຢູ່ທາງຫລັງໄດ້ຍ່ອຢູ່ຫາມ ໄປຍັງເຮືອບິນທ່ີ ຈອດ ຢູ່ລະຫວ່າງກາງຊຸມລະເບີດ ທ່ີພວມອອກອາຍຕວດໆ, ຊ່ຽ ຂະນະນ ທ່ີມະເປ່ືອຍ ໄຫລເຂົ້າໄປທ້ັຍຢູ່ໃນຊຸມເຫລ່ານ້ັນ ແດ ແລ້ວ. ອາເລັກເຊ ແນມເບ່ິງນ້ັອຍໆ ອັນແຂງແຮງທ່ີ ພ້ັນ ອອກມາຈາກປາກແຂນເສ້ືອຫລ້ົມໂຕ່ງເຕ່ງ, ທ່ີ ພວມຈ້ັບຕຽງ ຫາມ ຢ່າງໜ້ັກແໜ້ັນນ້ັນ ດ້ວຍຄວາມສ້ົນໃຈ. ມ້ີຫຍ້ັງ ແດ ເກ້ີດຂ້ົນຢູ່ໃນຫ້ົວສະໜອງຂອງນາງ ? ຫລ້ືອ ຖ້ອຍຄຳທ່ີເຂົ້າ ໄດ້ຍ້ົນນ້ັນ ເປ້ັນພຽງແຕ່ຄວາມຝ້ັນ ອັນເກ້ີດຈາກຄວາມ ຢ້ານ ກ້ົວເກ້ີນໄປເທ່ົານ້ັນ ?

ມ້ືອ້ັນຫລ້ົງລ້ົມບ່ໄດ້ນ້ັ ອາເລັກເຊ ເມແຮກຊ້ືເອ້ັຍ ຍ້ັງ ໄດ້ເຫ້ັນເຫດການອ້ືກອ້ັນໜ່ຶ ງ ທ່ີເກ້ີດຂ້ົນຕ່ໜ້າຕ່ຕາຕ້ົນເອງ. ຂະນະທ່ີພວກເຂົ້າໃກ້ຈະໄປເຖ້ິງເຮືອບ້ົນ ຊ່ຽສະໜ້ອມ ແສງ ອອກເປ້ັນສ້ີເງ້ົນ, ມ້ີເຄື່ອງໝາຍການກະບາດສ້ີແດງຕ້ີດຢູ່ຕາມ ປ້ກ ແລະລຳຂອງມ້ັນ, ນາຍຊ່າງຄ້ົນໜ່ຶ ງ ພວມຍ່າງຕອດຫ້ົວ ວ້ົນວຽນອ້ອມເຄື່ອງບ້ົນຄ້ັ ງກ່ອ ເພ່ືອສຳຫລວດເບ່ິງວ່ອາ ມ້ັນ ໄດ້ຮ້ັບຄວາມເປ ເພ ເສ້ັຍຫາຍຈາກສະເກ້ີດລະເບ້ີດຫລ້ົ. ຝ ງ ບ້ົນຂ້ັບໄລ່ ກໍໄດ້ທະຍອຍກ້ັນລ ງຈອດເທ່ືອລະລຳ ສອງລຳ ຢ

ตามแถมป่า อันเป็นที่อยู่เดิมของมัน โดยบ่ยอมบิน เอื่อย อ้อมลามบินเหม่อมด่งทุกๆครั้งที่ผ่านมา.

ทันใดนั้นความงุงงสะหงัด ก็ได้เข้าปกคลุม ท่ามท้องฟ้า. ลามบินภับ อ่างเป่า, สยงเลื่งเลื่องลั่น ก็เบ้าบางลิ่ง, แต่อา, ยู่ใก้งกับสูมบันอุาภาพนั้น ได้มีคนจำนวนน้อยหนึ่งพอมเอ้ามือกงโภบเพื่งเลิงเบ็งไปยัง ท้องฟ้า.

-มีคำเบิ "ฌ" ยังบ่ทันภับมา; หมายถวามอ่า ยัง ขาด ภูภูอุกัม. -ยูธาปะภาถอ้ม.

อาเลิกเอุอ์ คิดเห็นพาบใบหน้าเหลืองอุ่งอพะยาถ ของภูภูอุกัม ยามใดก็ได้สะแดงออก เถิงความรู้สึกอุ่มอม ยูตะหลอดเวลา, พ้อมกันนั้น เอ๋าก็ยังคิดเห็นหาที่ของภูภูอุกัมที่ได้กะทำกับเอ๋าในมื้น, คิหาที่อันกะตลิ่มเพื่อยึกเปหาม้อม. เป็นไปได้แท้บ่ ? เลื่องนี้เป็นเลื่องที่ทำมะถาที่สูถสำลับนักบินเมื่อตกยู่ในท่ามกางแปวไฟแหงกามต่สูแตกเถิงกับธักใช้อาเลิกเอุอ์ ผู้เอุ่งอะมะมื้ ถูกตัดแยกออกจากกามถำเนินอุวิด ในถิ่นบินอันหนาวลูก.

ทันใดนั้น ก็ปากฏมีสยงดังลางธ์มอ้มในท้องฟ้า. ยู่ธา เต้นสักละโยงอ้มด้วยความดีออกดีใจ.

มาแล้ว !

ต่มาก็ได้มีกามเลื่อมไหวยู่อ้อมข้างสูมบันอุาภาม. มี

ຫຍັງເກີດຂຶ້ນກັບເຂົາຂຸ້ນຫວະ ?ນ້ຳເບີ "ฝ" ບ່ຍອມ ລົງ ຈອດ. ເຂົາໄດ້ບິນເຈີດໄປເປັນທາງຍາວ, ແລະ ພໍເຂົາບິນ ກາຍຫ້ວຍອງ ອາເລັກເຊອີໄປ, ເຂົາຈົ່ງສາມາດເຫັນໄດ້ຄັກ ວ່າປ໋ກຍົນ ຂ້ອງຫນ່ຶງໄດ້ຂາດອອກເສຍແລ້ວ, ແລະສ່ຶງຫນ່ຶງ ອົກທ່ີພາໃຫ້ເປັນຫນ້າວິ໋ກທ່ີສຸດກໍ່ວ່າ ຍົນລຳດ່ຶງກ່າວນ້ັ ຍັງ ເຫລ໊ອຕົ໋ນພຽງຕົ໋ນດຽວ. ກູກູຊຸ໋ນໄດ້ບິນເຈີດກັບມາເທ່ືອ ທ່ີ ສອງ, ສະພາບຂອງເຮ໊ອບິນໃນເວລານ້ັນ ບ່ຕ່າງຫຍັງ ກັບ ພາບຂອງນົກທ່ີພ໋ອມບິນວົນຢ໋ອມຮ້ົງ ທ່ີຖ໋ກທຳລາຍໂດຍ ບ່ ຮູ້ບ່ອນຈະງ໋ອຍ. ຂະນະນ້ັເຂົາໄດ້ບິນເຈີດມາເປັນຄ້ັງທ່ີ ສາມ ແລ້ວ.

-ບາດນ້ັ, ເຂົາຄວນຈະໂດດລົ່ງມາ, ເພາະນ້ຳມັນ ກ໋ ຈວນຈະໝ໋ດແລ້ວ. -ຢູຣາ ຈ່ົມພ໋ອມທ້ັງກົ້ມເບ່ິ ງໂນ ງຂອງຕົ໋ນ.

ໃນກໍ່ລະນ້ີທ່ີນົກບິນ ບ່ສາມາດນຳເຄ່ືອງບິນລົ່ງຈອດໄດ້ ຄ ແນວ ນ້ັ ເຂົາມ໋ສ໋ດບິນຂ້ົນໃຫ້ໄດ້ລະດັບແລ້ວໂດດຈ້ອງລົ່ງ ມາ, ເຊ່ືອແນວ'' ເຮ໊ອບິນນ້ຳເບ ີ "ฝ" ກ໋ຈະໄດ້ຮັບຄຳສ່ັງນ້ັແລ້ວ, ແຕ່ວ່າເຂົ້ຍັງຊູ ຊ ນ້ັ ຄ່ົນບິນວ່ົນໄປວ່ົນມາຢູ່.

ຢູຣາເຝ້ົາແນມເບ່ິ ງເຮ໊ອບິນ ແລ້ວແນມເບ ່ິ ງໂນ ງ ສັບ ໄປສັບມາ. ເມ ່ ຮ ້ ສ ່ ກ ່ ວ ່ າ ເ ຮ ໊ ອ ບ ິ ນ ລ ຳ ນ ້ ັ ນ ບ ິ ນ ຊ ຸ ກ ຊ ້ ຳ ລ ົ ່ ງ ເ ຂ ົ ້ ຳ ກ ໍ ່ ຟ ້ ຳ ວ ກ ົ ້ ມ ຫ ົ ວ ແ ລ ະ ປ ົ ້ ນ ຫ ນ ້ ຳ ຫ ນ ,ิ ຫ ລ ່ ວ ຳ ນ ັ ກ ບ ິ ນ ຜ ູ ້ ນ ້ ັ ພ ະ ຍ ຳ ຍ ຳ ມ ຢ ຳ ກ ຈ ່ ວ ຍ ເ ຄ ່ ື ອ ງ ບ ິ ນ ໄ ວ ້ ບ ໍ ?

"ໂດດລົ່ງເທ ະ ແ ມ ! " -ແ ຕ ່ ລ ະ ຄ ົ ນ ພ ຳ ກ ັ ນ ຄ ິ ດ ຢ ູ ່ ໃ ນ ໃ ຈ .

ເຮ ໊ ອ ບ ິ ນ ຂ ັ ບ ໄ ລ ່ ລ ຳ ຫ ນ ່ ຶ ງ ຢ ູ ຫ າ ງ ທ ະ ຍ ຳ ມ ້ ົ ນ ຕ ຳ ມ ຫ ລ ັ ງ

ສູ່ທ້ອງຟ້າ ແລະບິນກົງໄປຮຽງຂ້າງເຮືອບິນບາດເຈັບ ລຳນັ້ນ ຕົງແຕ່ນັ້ນມາເວ້ນຮອບທຳອິດພົ້ນແລ້ວ. ຈາກນາມ ບັນຊາຢ່າງ ຄອງແຄ່ວ ຊຳນິຊຳນານນັ້ນ ເຮັດໃຫ້ອາເລັກເຊ ເຂົ້າ ໃຈ ໃນທັນທີທັນໃດນັ້ນໂລດວ່າ ຜູ້ທຳໜ້າທີ່ຂັບຍົນດົ່ງກາວແມ່ນ ຜູ້ ບັນຊາດານກອງພັນນັ້ນເອງ. ເຂົ້າເກງວ່າເຄື່ອງວິທະຍຸຂອງ ກູກູຊຸກິນ ຈະເກີດຕິດຂັດ ຫລືອຍ່າງໜ່ຶງກໍຢ້ານເຂົ້າເຊ, ດັ່ງ ນັ້ນເຂົ້າຈຶ່ງໄດ້ຂັບເຄື່ອງບິນເຂົ້າໄປໃກ້ໆ ແລ້ວກົ່ງຮຽງປືກ ພົກ ໄປພົກມາ ເພື່ອເປັນສັນຍາມວ່າ "ຈົ່ງເຮັດຕາມຂ້ອຍ" ແລ້ວຈຶ່ງ ບິນຂຶ້ນສູງເພື່ອປ່ອຍໄລຍະວ່າງໃຫ້ແກ່ເຂົ້າ. ເຂົ້າຍັງໄດ້ອອກ ຄຳສັ່ງໃຫ້ ກູກູຊຸກິນ ບິນສູງເອົາລະດັບ ແລ້ວໂດດຈ້ອງ ລົ່ງ. ແຕ່ແລ້ວໃນເວລາດຽວກັນນັ້ນກູກູຊຸກິນກໍໄດ້ມອດແກດ ເພື່ອລົ່ງ ຈອດ. ເຮືອບິນພົກາມ ປືກຫັກ ບິນຜ່ານເທິງຫົວຂອງ ອາ ເລັກເຊໄປ ມຸ່ງລົ່ງສູ່ໜ້າດິນຢ່າງວ່ອງໄວ, ພໍໃກ້ຈະເຖິງພົ້ນ ເຂົ້າໄດ້ງ່ຽງລຳຍົນໃຫ້ໂນ້ມໄປທາງຝ່າກໜ້ານ ອັນແຂງແຮງ ພຽງຕົ້ນດຽວນັ້ນຢ່າງກະທັນຫັນ, ດັ່ງນັ້ນເຮືອບິນດົ່ງກາວ ຈຶ່ງ ໄດ້ແລ່ນຕົ້ນດຽວຢູ່ຕາມໜ້າດິນນັ້ນໄດ້ຊົ່ວໄລຍະໜ່ຶງ ທັ້ງຫລຸດ ຜ່ອນຄວາມໄວລົ່ງ. ຕ່ຈາກນັ້ນມັນກໍຫງ່ຽງຕົກໄປອີກຂ້າງໜ່ຶງ ປືກເບ້ອງທ້ຽງເຫລ້ອຊຸດຣະກັບພົ້ນດິນຢ່າງແຮງ ຈົນເຮືອ ບິນ ປົ້ນລ້ອງຄ້ວງຕ໊ໜະ ກະຈາຍຝັ່ງອົ້ນລັບທົ້ບ.

ເມ່ອພະຍຸໜ໊ະອັນນັ້ນເຫ້ອດຫາຍໄປແລ້ວ ທຸກໆຄົນກໍ ໄດ້ ແນມເຫັນສິ່ງໜ່ຶງດຳໆຕົກຢູ່ບ່ໄກຈາກຂ້າງເຮືອບິນພໍປານໃດ. ທັ້ງໜົດພາກັນແລ້ນຫຸ້ມເຂົ້າໄປໃສ່ ແລະໃນເວລາດຽວກັນລົດ

ພະຍາບາມ ກໍໄດ້ລ້ວງເອົາໄປຫາໂດຍໄວ ພ້ອມທັງບີບແກຢ່າງ
ແຮງ.

"ເອົາໄດ້ຊ່ວຍເຫຼືອງບິນໃຫ້ພົ້ນໄພ, ຊົມເຊີຍກູກູ ກິ່ນ, ແມ່ນເອົາໄປຮຽນວິຊາມ້ັ້ມາແຕ່ທາງໃດ?" ເມແຮດຊິເວັ້ບ ຄິດ, ພ້ອມທັງຄິດອິດສາເອົາ ທັ້ງໆທີ່ຕົນເອງຍັ່ງນອນຢູ່ໃນຕຽງຫາມ.

ເອົາກໍເຊັ່ນດຽວກັນກັບຄົນອື່ນໆ, ຄິຢາກຈະແລ່ນສຸດ ກຳ ລັ່ງເອົ້ໄປຫາ ບ່ອນທີ່ນ່ ່ ່

ຫານ, ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເສັຍສະຫລະຄົນນຶ.

-ສະຫາຍຈ່າຕ໊... ເຂົ້າເວ້າອອກມາຄ່ອຍໆ, ແສງຕາ ຂອງເຂົ້າກໍເຕັມປຽ່ມໄປດ້ວຍຄວາມຮູ້ບຸນຄຸນ.

ສຽງເຄື່ອງຈັກເຮ່ືອບິນ ຄ້ຽເຮັດໃຫ້ນາງບໍ່ສາມາດໄດ້ຍິນ ຄຳເວ້າຂອງເຂົ້າ ແຕ່ວ່າ ນາງກໍໄດ້ຍ່າງມຸ່ງໜ້າ ມາຫາງ ເຂົ້າ ແລະໄດ້ຍິ່ນຫໍ້ນ້ອຍອັນໜຶ່ງໃຫ້ແກ່ເຂົ້າ.

-ສະຫາຍຮ້ອຍໂທ, ນຶ່ແມ່ນຈົດໝາຍຕ່າງໆ ທ່ີ່ຂຽນເຖ້ິງ ເຈ້ົ້າ, ຂ້ອຍໄດ້ຮັກສາມັນເອົ້າໄວ້ ເພາະຂ້ອຍຮູ້ວ່າເຖ້ິງຈ້ົ້ງ ໃດ ເຈ້ົ້າກໍ່ຍັ້ງມ່ີ່ຊ່ີວ່ີ່ຢູ່ ແລະເຈ້ົ້າຈະຕ້ອງກັບຄືນມາ. ຂ້ອຍຮູ້ ສ່ີກເຊ່ືອໝັ້ນຄືແນ່ນອ້ນ...

ນາງ ວ່ານ້ປ່ີກຈົດໝາຍເຫລ່ົ່ານ້ັ້ນລົ່ງ ທ່ີ່ໜ້ານ້ົ້ກຂອງ ເຂົ້າແລະວ່ານ້ເລ້ັກເຊ່ືອ ກ້ຮູ້້ໄດ້ໝັ້ນໃຈນ້ັ້ນໂລດວ່ານ ນ້ັ້ນຄ່ານ້ຈົດ ໝາຍ ທ່ີ່ພ້ັບເປ້ັນຮູ້ບສ່ານແຈແມ່ນຂອງແມ່. ທ່ີ່ຢູ່່ເທ້ົ່ງຈົດໝາຍ ເປ້ັນຮ້ອຍຊ່ີ້ຂຽນດ້ວຍລ່ານມ່ືອ້ັນຊ້ັ່ນເຊ້ັ່ນ ຂອງຍ້ົ່ງຊ້ະລ່ານແລະ ຈົດໝາຍອ່ີ້ກຈ່ານວ້ນໜ້ົ່ງ ແບບຄ້ຽວກ້ັນກ້ັບຈ່ານວ້ນທ່ີ່ເຂົ້າໄດ້ ຮ້ັກສ່ານ້ໄວ້ຢູ່່ໃນຖ້ົ່ງເສ້ັ່ອຕະຫລ້ອດເວ່ານ້ັ້ນ, ເຮ້ັດໃຫ້ໃບໜ້ານ ຂອງເຂົ້າຊ້ົ່ມບ່ານ້ັ້ນມ່ານ້ັ້ທ້ົ່ ແລະເຂົ້າກໍໄດ້ພ້ະຍ່ານ້ານ້ເພ້ັ່ອ ຖ້ົ່ກ່ີ່ຢູ່່ໃຕ້ຜ້ານ້ົ່ມ.

-ຈົດໝາຍຈ່ານ້ວ້ນ ແມ່ນຂອງພ້ວ້ນ້ຜູ້້ສ່ານ້ວເຈ້ົ້ານ້ບໍ ? ນາງ "ຈ່ານ້ຕຸ້້ນ້ິ້ນ້ວ້ທ້ະຍ່ານ" ຖ່ານ້ັ້ນຢ່ານ້ງເສ້ັ້ານ້ ພ້ອມທ້ັ້ງ ໜ້ານ້ແດ່ງ ເຮ້ັ່ອຈ້ົ່ມນ້ໍ້ຕ່ານ້ຊ້ົ່ມຍ້ອຍອອກມ່ານ້ອ່ານ້ບ້ົ່ມຕ່ານ້ຍ່ານ້ວສ້ົ່ນ້ໍ້ ຕ່ານ້ມຂອງນ່ານ້.

ເມແຣກຊິເລັບຮູ້ຕົວດີ'ວ່າ ເຂົ້າບໍ່ໄດ້ເຂົ້າໃຈຜິດຈັກດີ ກ່ຽວກັບ ຄວາມໝາຍຂອງຄຳເວົ້າທີ່ໄດ້ຍິນໃນເວລາລູກລະເບີດ ແຕກ ນັ້ນເລີຍ, ດັ່ງນັ້ນເຂົ້າຈຶ່ງບໍ່ກ້າເອ່ຍຄວາມຈິງອອກມາ.

-ນັ້ນແມ່ນຈົດໝາຍຂອງນ້ອງສາວຂ້ອຍ, ນາງໄດ້ ໃຊ້ ນາມສະກຸນຕ່າງກັນກັບຂ້ອຍ ເພາະວ່ານາງໄດ້ແຕ່ງງານ ໄປ ແລ້ວ. ເຂົ້າເວົ້າຂຶ້ນທັ້ງໆທີ່ຮູ້ສຶກເບື່ອໜ່າຍຕໍ່ຄຳຂໍ້ຕ່ອະເຫລົ່ານັ້ນເປັນທີ່ສຸດ.

ທ່າມກາງສຽງດັງສະໜັ່ນຂອງເຄື່ອງຈັກທີ່ເລື່ອນແລ່ນແຮງ ຂຶ້ນແລ້ວນັ້ນມີສຽງເວົ້າຂອງໃຜຜູ້ໜຶ່ງດັງຂຶ້ນ, ທັນໃດນັ້ນ ປະ ຕູທາງຂ້າງ ກໍໄຂອອກ ແລະນາຍແພດນຸ່ງເສື້ອຄຸມສີຂາວທັບກັບ ເສື້ອຍາມຄົນໜຶ່ງກ້າວເຂົ້າມາ.

-ຄົນເຈັບຜູ້ໜຶ່ງຢູ່ໜົມແລ້ວບໍ ? -ເຂົ້າຖາມຂຶ້ນຂະນະ ທີ່ ເຫຼືອຕາມາເບິ່ງ ເມແຣກຊິເລັບ. -ດີແລ້ວ, ຖ້າຕົນອກ ຜູ ໜຶ່ງ ແລ້ວພວກເຮົາກໍຈະໄດ້ອອກເດີນທາງ. ອ້າວ ! ແລ້ວ ເຈົ້ານັ່ນ, ນາງ, ເຈົ້າມາເຮັດຫຍັງຢູ່ນີ້ ? -ເຂົ້າເວົ້າຂຶ້ນ ພ້ອມກັບນັ້ນກໍແນມຜ່ານແວ່ນຕາອອກມາເບິ່ງນາງ "ຈາຕິຊຸມິ ຍົມອິທະຍາ" ຜູ້ຊົ່ງບັງຢູ່ທາງຫລັງ ຢູຣາ. ກະລຸນາອອກ ໄປ ຈາກທີ່ນີ້ໂດຍດ່ວນ, ເພາະອີກບໍ່ດົນພວກເຮົາກໍຈະເລີ່ມ ອອກ ເດີນທາງແລ້ວ. ເອົາອູຫາມນັ້ນເຂົ້າມາ.

-ສົ່ງຂ່າວຫາຂ້ອຍແດ, ກະລຸນາເທາະ, ສົ່ງຂ່າວ ໃຫ້ ຂ້ອຍຮູ້ແດ, ຂ້ອຍຈະລໍຮັບຂ່າວຈາກເຈົ້າ,ນິຄວາມເວົ້າທີ່ດັງ ກ້ອງຢູ່ໃນຫູຂອງ ເມແຣກຊິເລັບ.

ຢູຣາ ໄດ້ຍ່ອຍມາຍແພດດ໋ງອູ່ຫາມ ຢ໋ງມີຄົນເຈັບຄົນຫນ໋ງ ນອນໂອຍຄາງຄອຍໆຢູ່ເຂ້ຳມາ. ຂະນະທ໋ພວກເຂົ້ຳ ຍຸກອູ ຫາມໄປຕາມທາງເລ໋ອມນັ້ນ, ຜ້ຳຫ່ມທ໋ໃຊ້ປົກໂຕຄົນເຈັບກໍ່ໄດ້ ຕົກອອກ. ທັນໃດນັ້ນ ເມແຮດຊ໋ເຈັບ ກໍສາມາດແນມ ເຫັນ ໃບຫນ້ຳອັນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເຈັບປວດຂອງກູກຸ໋ນ. ນາຍ ແພດຖ໋ມີຕົນເອງໄປມາ, ຫລັງຈາກສຳຫລວດເບ໋ງທ໋ອບໍ່ລ໋ວນ ທ້ອງນັ້ນແລ້ວ ເຂົ້ຳກໍ່ໄດ້ເອົ້ຳມ໋ຕົບທ້ອງຂອງ ເມແຮດ ຊ໋ເຈັບ ບາດຫນ໋ງ.

-ຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ, ວ໋ເສດແທ້ໆ. ເຊ້ນ, ອ້າຍຊາຍບ່ຳວ ນ໋ ກະມ໋ເພ໋ອນຮ່ວມເດ໋ນທາງ ເພ໋ອຊ໋ບ່ໍໄດ້ເຫ໋ຳ ໃນເວລາ ເດ໋ນທາງອ໋ກແລ້ວ. ບັດນ໋, ທຸກຄົນອອກໄປໄດ້ແລ້ວ. ນາງ ສາວ ຜູ້ເຫ໋ນປອກຈ໋ຳຕ໋ນ ປ໋ບອອກໄປແລ້ວຫລ໋ຍ໋ງ? ດ໋ຖ໋ານ ຄົນຊ້ນ ພວກເຮ໋ຳອອກເດ໋ນທາງໄດ້.

ເຂົ້ຳຊຸກ ຢູຣາ ຜູ້ຊ໋ງຍ໋ງຊຸກຊ້ຳຢູ່ນັ້ນ ໃຫ້ ຫນ໋ອອກ ໄປ. ຫລັງຈາກນັ້ນປະຕູກໍ່ປົດ. ເຂ໋ອງບ໋ນເລ໋ນສັ່ນຕ໋ງຄອຍໆແລະຕ໋ງ ແຮງ້ນເປັນລຳດັບ, ຫລັງຈາກນັ້ນ ກ໋ຈ໋ງທະຍານ້ອ້ນ ແລະ ເຄ໋ອນຕ໋ວອອກໄປຢ່ຳງຊ້ຳໆ. ສຽງເຂ໋ອງຈັກດ໋ງຢ່ຳງສະຫນ໋ຳ ສະເຫ໋. ນາຍແພດຊ໋ງຢ໋ນຢູ່ຝ່ຳນັ້ນທ້ອງນັ້ນ ຍ່ຳງເຂ້ຳມາຫ ເມແຮດຊ໋ເຈັບ.

-ເຈ້ຳຮູ້ສ໋ກເປັນແນວໃດແດ? ລອງໃຫ້ຂ້ອຍຈັບ ຊ໋ບພະ ຈອນຂອງເຈ້ຳເບ໋ງດູ.

ເຂົ້ຳແນມເບ໋ງ ອາເລ໋ກເຊ໋ອ ດ້ວຍຄວາມສ໋ນໃຈແລະສຸດ

ທ້າຍກ້ວກຫ້ວ:

-ເຈົ້າແຂງແຮງດີແທ້ໆ: ບັນດາເພື່ອນສະຫາຍຂອງເຈົ້າ ໄດ້ເລົ່າເລື່ອງອັນພິລຶກພິລ້ຳຂອງເຈົ້າ ພໍປານພະເອກ ໃນນິ ຍາຍ ຂອງແຈກລອນດອນ.

ນາຍແພດໂຢ້ນັ່ງລົງເທິງນັ່ງນອນ, ຈັດແຈງແປງທ່າ ນັ່ງ ໃຫ້ສະບາຍແລ້ວ ເຂົ້າກໍຫລັບໄປໃນທັນໃດ. ເບິ່ງອອກ ຢ່າງ ຈະແຈ້ງວ່າ ຊາຍຜິວເຫລືອງຫລາຍອາຍຸຫລາຍຄົນມີຄວາມອິດ ເໜື່ອຍຢ່າງສຸດຂີດແລ້ວ.

"ຕ໊ອລະຄອນຂອງແຈກລອນດອນ". ອາເລັກເຊີ ຄວນ ຄາງອອກມາ ແລະຊຸ້ນໄດ້ພາໃຫ້ເຂົ້າຫ້ວນຄິດ ເຖິງຄວາມ ຫລັງອັນເກົ່າແກ່ ແຕ່ຄາວຍັງເປັນເດັກນ້ອຍ ມັນແມ່ນເລື່ອງ ຂອງຊາຍຜູ້ໜຶ່ງ, ຕົນຕາຍດ້ານແຂງດ້ວຍຄວາມເຢັນ. ເຂົ້າ ໄດ້ຍ່າງໄປຕາມທີ່ປ່ຽວ ແລະຖືກຕິດຕາມດ້ວຍສັດຮ້າຍຈອຍໂຊ ອົດຫ້ວໂຕໜຶ່ງ. ສຽງດັງອັນສະໜ່ຳສະເໜີຂອງເຄື່ອງ ຈັກ ໄດ້ກ່ອນໃຫ້ເຂົ້າ ເຊື່ອບຫລັບໄປ. ທຸກສິ່ງຢ່າງເລີ່ມເຊື່ອມຊຸ່ມ, ສັບສົນປົນເປເຂົ້າກັນ ແລະສູນຫາຍໄປໃນຄວາມມືດ ສີໜ້ຳ ແລະກ່ອນຈະຫລັບລົງໄປນັ້ນ ຄວາມຄິດຂອງ ອາເລັກເຊີ ກໍ ຄື: ບໍ່ມີສິ່ງຄາມ, ບໍ່ມີສຽງຖ້ມລະເບີດ, ບໍ່ມີຄວາມເຈັບປວດ ຢ່າງແສນສາຫັດທີ່ຂາທັ້ງສອງ, ບໍ່ມີເຮືອບິນ ທີ່ພວມບິນໄປຍັງ ມືດສະກູ, ທັ້ງໝົດເຫລົ່ານັ້ນ ແມ່ນມາຈາກປ້ມອິເສດ ຫ້ວໜ້ຳ ຊຶ່ງເຂົ້າໄດ້ອ່ານຕັ້ງແຕ່ຄາວຍັງເປັນເດັກນ້ອຍ, ຢູ່ທີ່ກາມີອຸ່ມ, ບ້ານເກີດເມືອງນອນ ທີ່ຢູ່ໄກແສນໄກຂອງເຂົ້າ.

๑.

ອ້ງດຣອ ດ໊ກຈາດຣັມໂກ ແລະນາງ ດລມາບໍ່ໄດ້ເວ້າ ຊຸຍໄມ້ໂອ້ອວດແຕ່ຢ່າງໃດ ເມື່ອຄົນທ້ງສອງເລ່ົາໃຫ້ ມິດສະ ຫາຍຟ້ງກ່ຽວກັບຄວາມໂອ່ໂຖງຂອງໂຮງໜ໋ ໃນມະຄອນໜວງ ມິດສະກູ, ຊ໋ງອາລັກເຊ໋ ເມແຮດ໋ເວັ ແລະຮ້ອຍໂທ ກູ ກູຊ໋ກ ໄດ້ໄປພ໋ກປ໋ນປ໋ວຕາມຄໍາສະເໜ໋ຂອງຜູ້ບ໋ນຊາ ກາມ ກອງທ໋ບ.

ກ່ອນໜ້າສ໋ງຄາມ, ສະຖານ໋ແໜ່ງ໋ເປ໋ນພຽງໂຮງໜ໋- ຂອງສະຖາບ໋ນແໜ່ງໜ໋ງ ຊ໋ງສາສະດາຈານໂຊວຽດ໋ຊ໋ສຽງ ໂດ່ງດ໋ງຜູ້ໜ໋ງໄດ້ທໍາການ໋ດລອງ ວ໋ທ໋ການແບບໃໜ່ໃນການ ປ໋ວແປງຟ໋ນຟູ ອະໄວຍະວະຂອງມະນຸດ ທ໋ໄດ້ພ໋ການເສຍຫາຍ ຍ້ອນພະຍາດຫລ໋ການ໋ກເສບ. ສະຖາບ໋ນດ໋ງກ່າວ ມ໋ກ໋ດລະ ບຽບ໋ນ໌ເຂ໋ມງວດເປ໋ນຂອງຕ໋ນເອງ ແລະມ໋ຊ໋ສຽງດ໋ງກ້ອງໄປ ທ໋ວໂລກ.

ເມື່ອຕອນສົງຄາມລະເບີດເກີດຂຶ້ນນັ້ນ ສາສະດາຈານໄດ້ດັດແປງໂຮງໝໍກວດພະຍາດຂອງເພິ່ນ ໃຫ້ກາຍເປັນໂຮງພະຍາບານສຳລັບນາຍທະຫານ. ປະຈຸບັນກໍ່ແຕກກອນໆ ຄົນປ່ວຍທົ່ວຫລາຍ ໄດ້ຮັບການປິ່ນປົວດ້ວຍວິທີການ ວິທະຍາສາດທີ່ທັນສະໄໝທີ່ສຸດ. ເມື່ອສົງຄາມໄດ້ລາມເຂົ້າມາເກືອບ ຈະຖືງນະຄອນຫລວງ ນິດສະກູນັ້ນ, ຈຳນວນຄົນເຈັບໄດ້ເພິ່ມ ຂຶ້ນຢ່າງຫລວງຫລາຍ ຈົນເຖິງຂັ້ນໄດ້ເພິ່ມຕຽງນອນຂຶ້ນ ເປັນ ๔ ເທົ່າ. ຫ້ອງຫວ່າງເປົ່າແຕກ່ອນທຸກໆຍອມ ເຊັ່ນຫ້ອງຮັບແຂກ ຫ້ອງອ່ານປຶ້ມ ແລະຫ້ອງພັກຜ່ອນ ຕະຫລອດຮອດຫ້ອງອາຫານ ຂອງພວກພັກຟົ້ນ ທີ່ລ້ວນແຕ່ຫ້ອງພັກສ່ວນຕົວຂອງພະນັກງານພາຍໃນ ກໍ່ລ້ວນແຕ່ໄດ້ຮັບການດັດແປງ ໃຫ້ເປັນຫ້ອງ ນອນຂອງພວກຄົນເຈັບທັ້ງນັ້ນ. ສາສະດາຈານເອງ ກໍໄດ້ສະຫລະຫ້ອງເຮັດວຽກຂອງເພິ່ນ ທີ່ຢູ່ຕ່ຳ ແລະລອງຫາຫ້ອງທົ່ດ ລອງນັ້ນ ຍ້າຍໄປຢູ່ໃນຫ້ອງແຄບໆ ຊຶ່ງເວລານັ້ນໃຊ້ເປັນບ່ອນ ຢູ່ເດີມຂອງແພດເອນຍາມ. ແຕ່ເຖິງປານນັ້ນ, ກໍຍັງມີ ຕຽງນອນອີກຈຳນວນຫລວງຫລາຍ ວາງຢາຍກັນອອກມາ ຈົນຮອດລະບຽງທາງຍ່າງ.

ສຽງໂອຍຄາງ, ສຽງຈົ່ມ, ສຽງກົ່ນຂອງພວກທີ່ ກຳລັງຫລັບ ແລະສຽງຮ້ອງເພ້ີ ຂອງພວກບາດເຈັບສາຫັດໄດ້ດັງຂຶ້ນຢູ່ຕາມຫ້ອງຕ່າງໆ ທີ່ມີຝາສີຂາວເຈີດຈ້າ, ເບ່ິງຄ້ຳ ໄດ້ສະຫລະຕ່ວຍເຂ້ົ້າກັບບັນຍາກາດອັນນິດສະງັດເຄ່ັງຂ້ຶມ ຂອງວິຫານການແພດແຫ່ງນ້ີດ້ວຍຮູບແບບສະຖາປະນິກຂອງມັນເອງ. ກົ່ນ

ອາຍອົບເອົ້າຫນັກໜ່ວງອັນໜຶ່ງ, ຄົນອາຍແຫ່ງສົງຄາມໄດ້ ປົກຄຸມໄປທົ່ວ: ມີຫົ້ວຫົ່ມເຫນັ້ນຂອງຜ້າພັນບາດເນົ່າ, ກົ້ນ ເຫນັ້ນຂອງບາດຫົ້ມໜອງ, ກົ້ນອັບຕຸ໊ຂອງເມ້ອໜັ້ງມະນຸດທ໌ ກຳລັ້ງເປ໋ອຍເຍ໋ອຍ, ທັ້ງໜົດເຫລ໋ານ໌ ບ໋ມ໊ີໜາກປົ່ນ ລົ້ມ ໜ່ອຍໃດ ສາມາດຂັບໄລ່ນ້ອອກໄປໄດ້ເລີຍ. ເປັນເວ ລາ ດົນນານມາແລ້ວ ທ໌ຽງໜ່ອຍຈົບງາມ ກ໋ໍສ້າງຕາມແບບຢ່າງ ຂອງນັກປາດຜູ້ນ໌ ກັບຕຽງຜ້າໃບໄດ້ມາວາງຢາຍຮຽງຂ້າງກັນ ຢູ່. ຖ້ວຍຊາມເຄ໋ອງໃຊ້ກ໋ໍຂາດເຂ໊ີນ. ພາຖາດອາລູມ໊ິນຽມອັນ ນຸ້ມ໊ັ້ຽອ ຖ໊ກນ໋ຳເຂ໊ົ້າມາໃຊ້ສ່ອຍແທນຈານກະເບ໋ອງ ອັນສ່ວຍ ງາມ. ກ໋ຳລັ້ງແຮງຂອງລູກລະເບ໊ີດໜ່ອຍໜ໋ຶ່ງ ຊ໋ງແຕກຢູ່ໜ໋ໍ ໜ໋ໍນ໋ັ້ນ ໄດ້ເຮ໊ັດໃຫ້ຝາແກ້ວຂອງປ່ອງຢ້ຽມໃຫມ່ແບບ ອິຕາລ໊ ແຕກມຸ່ນທະລາຍລົ້ງ, ຈ໋ຳເປັນເພ໋ີ່ມໄດ້ຫາໄມ້ອັດມາ ຕອກປິດ ປ່ອງໂວ່ເຫລ໋ານ໋ັ້ນ. ນ໋ໍ້າໃຊ້ບ໋ໍ່ມ໊ີພ໊ຽງພໍ ແລະແກດ໋ທ໌ໃຊ້ຖ໊ັ້ງໄຟກ໋ໍ ບ໋ໍ່ມາເປັນປົກກະຕິ, ຈ໋ົ້ມຕ້ອງໄດ້ຕົ້ມອຸປະກອນເຄ໋ອງໃຊ້ຕ່າງໆ ດ້ວຍເຕົ້ານ໋ໍ້ານ໋ັ້ນ. ສ່ວນຄົນເຈັບນ໋ັ້ນ ນ໋ັບມ໋ື້ໜ໋ຶ່ງນ໋ັບຫລາຍ ຂ໋ົ້ມ ຊ໋ັກໃຊ້.ພວກເຂ໊ົ້າຖ໊ກຂ໋ົ້ນມາໂດຍທາງເຮ໊ິ້ອບ໋ິນ,ທາງລົດລຳລ໊ຽງ ແລະທາງລົດໄຟ. ຈ໋ຳນວນຄົນເຈັບເພ໋ີ່ມ໊ົ້ນເທ໋ົ່າງ໋ັນ໋ັບທ໋ັ້ນ ຣ໊ົບຂອງພວກເຮ໊ົ້າ ໄດ້ທະວ໊ີຄວາມເຂ໊ັ້ມແຂງໃນການຕ້ານ ຢ໋ັນ ສ໋ັດຕູ່ຢູ່ທ໌ແນວໜ໋ໍ້າ.

ແຕ່ເຖ໋ິງຢ່າງໃດກ໋ໍດ໊ ພະນ໋ັກງານຮ໋ັບໃຊ້ທ໋ັ້ງໜົດ ໃນໂຮງ ໜ໋ໍ ນ໋ັບຕ໋ັ້ງແຕ່ແພດ໋ທ໊ອໜ໋ໍ້າ ຄ໊ສ້າສະດ໋ົ້ຈານ໋ັ້ນຸ໋໊ສ໋ຽງ ໂດ່ງ ດ໋ັ້ງ ແລະທ໋ັ້ງເປັນສະມາຸ໊ກສະພາໂ໊ວ໋ຽດສູງສຸດ, ຕະຫລອດ

ຮອດນາງແພດຜູ້ຄຽມຄົມ, ຈົນເຖິງຄົມຊັກຜ້າແລະຍາມປະຕູ, ເຖິງອ່າຈະອິດຫໍ່ວ, ນອນບໍ່ພຽງພໍຫລ່ອນເພັຍປານໃດກໍ່ຕາມ ແຕ່ພວກເຂົ້າເຫລົ່ານັ້ນ ລ້ວນກໍ່ໄດ້ຮັກສາລະບຽບຮັບໃຊ້ ຢູ່ໃນ ສະຖານັ້ນແຫ່ງນ້ໃ້ຢ່າງເຂັ້ມງວດທ່ີສຸດ. ແພດຍາມຄົມ ເຈັບ ຮັບພຽນເຝ້າເວນຄົມເຈັບ ບາງຄ້ັງສອງຫລ່ືສາມເວນ ຕິດຕ່ໍ ກັນ, ນອກນ້ັນ ຍັງຍາດເວລາຫວ່າງ ໃນຍາມພັກຜ່ອນອ້ັນສ້ັນ ສ້ັນ ເພ່ືອທໍ່ານ້ປັດກວາດ, ເຊ້ັດຖູພ້ືນເຮ້ືອນ. ພວກ ນາງ ພະຍາບານ ທ່ີແກ່ຍຸະລາ ແລະຈ່ອຍຜ່ອມຍ່າງເຊ່ືອຍເຊ່ືອວ່າ ເຕ່ະສະດຸດໄປດ້ວຍຄວາມອິດເມ່ືອຍ ແຕ່ປານນ້ັນ ເຂ້ົາເຈ້ົາກໍ ຍ້ັງໄດ້ສະເໜ່ີໜ້ັສ່ໍ້ອຽງານໃນຊຸດສ່ີຂາວລ້ົງແປ້ງແຂ້ງ ທ້ັງ ຄ່ອຍປະຕິບ້ັດໃຫ້ໜຸ່ກຢ່າງເປ້ັນໄປຕາມໃບສ້ັ່ງການ ຂ່ອງ ແພດ ຢ່າງຕ້ັ້ງອົກຕ້ັ້ງໃຈ. ພວກນາຍແພດປະຈໍ່ານ້ັກຈ່ົ່ມ ອ່ົ່ ຢ່ົ່ບ່ເຊ້ົ່ ເມ່ືອເຫ້ັນຮ່ອຍຄາງພຽງເລ້ັກນ້ອຍຕິດນໍ່ານ້ໍ່ານ້ປ່ອນ ແລະກວດ ການ່ົ່ງຄວາມສະອາດຢູ່ຕາມຝາຫ້ອງ, ຕາມຮາວ້ັ້ນໃດແລະ ລູກບິດປະຕູ ໂດຍການໃຊ້ນ້ໍ່ານ້ສະອາດ້ັ້ນລູບ. ແພດ ຫ້ົວໜ້ົ່ານ ເປ້ັນຊ່ົ່ງສູງອ່ົ່ງຢ່ົ່ນ້ັກໃຈຮ້ອນ, ໃບໜ້ົ່ານແດງເຮ້ືອ ເປ້ັນປະ ຈໍ່ານ, ຜ່ົ່ມຫ່ົ່ງອ່ົ່ກແຊ່ມ ເກ່ົ່ດອ່ົ່ງອ່ົ່ໄກໜ້ົ່ານ່ົ່ກ, ມ່ົ່ີໜ່ົ່ມວ່ົ່ດແລະ ເຄ່ົ່ົ່ສ່ົ່ດໍ່ານ ແຕ່ໜ່ົ່ງອ່ົ່ກຢູ່ທ່ົ່ງປ່ົ່ຍ, ຄ່ົ່ັບແຕ່ຄ່ົ່ງອ່ົ່ກ່ອ່ມເກ່ົ່ດສ່ົ່ງ ຄ່ົ່ງ່ົ່ມ່ົ່ແລ້ວ ເ່ົ່ົ່ມ່ົ່ັ່ງ່ົ່ງ້ົ່ຍອ່ົ່ມ່ົ່ລະສ່ົ່ງເ່ົ່ົ່ຢູ່ ຂ່ະມ່ະ ອ່ົ່ກ່ົ່ວ່ົ່ດ່ົ່ມ່ົ່ເ່ົ່ັ່ບ່ົ່ັ່ບ່ົ່ັ່ຂ່ະມ່ະແ່ົ່ພ່ົ່ດ່ົ່ິ່ດ່ົ່ຕ່ົ່ານ ໃ່ົ່ນ ຊ່ົຸ່ດ ເ ສ ່ົ່ ອ ຍ ່ ານ ສ ຸ ຂ່ົ່ານ ລ ່ົ່ ງ ແ ປ ້ ງ ແ ຂ ້ ງ . ເ ຂ ້ ົ ່ ານ ທ ໍ ່ ານ ກ ານ ອ ິ ດ ເ ຄ ່ ົ ່ ານ ະ ໂ ລ ກ ພ ະ ຍ ່ ົ ່ ານ ດ ໃ ້ ັ ແ ກ ່ ົ ່ ານ ຸ ມ ຄ ົ ມ ເ ຈ ັ ບ ທ ່ ີ ມ ່ ົ ່ ານ ເ ຖ ິ ງ ໃ ຫ ມ ່ ໆ ແ ລ ະ ໄ ດ ້ ເ ອ ົ ່ ານ ໃ ຈ ໃ ສ ່ ເ ປ ້ ນ ພ ິ ເ ສ ດ

ຕ່ຜູ້ທ່ບາດເຈັບສາຫັດ.

ໃນຂະນະທ່ສົງຄາມພວມດຳເນີນໄປຢ່າງຮຸເດ່ອດເປັນເວ
ລາຫລາຍໆມ້ນ, ນອກຈາກເຮ້ດວຽກຢູ່ໂຮງໝໍແລ້ວ ເຂ້ົາ
ຍັງມ່ວຽກອ່ນເຮ້ດຈ່ນລ່ນມ່, ແຕ່ປາມ້ນເຂ້ົາກ່ຍັງມ່ເວລາສຳ
ລ້ບໂຮງໝໍ ທ່ປຽບສະເໜ່ອນລູກຮ້ກຂອງເຂ້ົາ້ນ ສະເໜ່, ເຖ່ງອາຈະເປັນການຍາດເວລາ ຈາກການພ້ກຜ່ອນຫລ້ບນອນ
ຂອງເຂ້ົາເປັນຫລາຍໆຊ່ົວໂມງ ເຂ້ົາກ່ຍອມ. ເຂ້ົາສ່ງເກດ
ເຫ້ນຄວາມ່ກຜ່ອງເລ້ກໆນ້ອຍໆຂອງພະນ້ກງານ ແລ້ວຮ້ຍ
ຂ້ນສຽງແຮງໆຢ່າງເຂ້ົາຈ່ງເຂ້ົາຈ່ງຢ້ກ່ບ່ອນເກ່ດເຫດ ເອງ
ແລະຢ່ຕ່ໜ້າພວກຄ່ນເຈ້ບ. ເຂ້ົາ່ກເວ້ົາລ່ມໄປລ້ມມາຈ່ນ່ຕ
ປາກວ່ ການ່ທ່ໂຮງໝໍແຫ່ງ່ນ້ຮ່ຕ່ດຳເນ່ນວຽກງານ ທ້ກໆ
ຢ່າງໄປ ຢ່າງເປ່ນລະບຽບຮຽບຮ້ອຍເໜ່ອນ່ດ່ງແຕ່ກ່ອນໆ ,
ທ່ງໆ່ທ່ຕ່ວເມ່ອງ່ມ່ຄ່ສະກ່ ພວມ່ຕ່ກຢ່ໃນ່ສະພາວະອ້ນ່ມ່ດ ມ່ນ
ແລະເຕ່ມໄປ້ວ່ຍຣາລະເບ່ດ້ນ ກ່ແມ່ນການຕອບໂ້ຕ່ດ ່ທ
ສ້ດໃ້ ແກ່ ພວກ່ຣ້ດແລ ແລະພວກເ່ກ່ຣ່ງ. ເຂ້ົາ່ບ່ຢາກ ໄ້ດ
ຍ່ນ້ຍ້ອຍຄຳ ່ທ່ກ່າວເຖ່ງຄວາມ່ຫຍ້ງຍາກຂອງ່ສ່ງຄາມ ເລ່ຍ.
ພວກ່ໃດ້ຂ້ດ້ານແ່ອ່ຍາວ ກ່ມ່ແ່ຕ່ໜ່ໄປລ່ງມາຣ່ກ່ໃ້ຫ່ມ່ດເ່ທ່ຳ
ນ້ນເອງ. ຍ້ອນ່ວ່ຳສະພາບການປະຈ້ບ້ນພວມ່ຕ່ກຢ່ໃນ ຄວາມ
ຫຍ້ງຍາກ ດ່ງ້ນ້ນ້ນ,ເປ່ນ່ສ່ງຈຳເປ່ນ່ທ່ສ້ດ ່ທ່ຈະ່ຕ້ອງຮ້ກ ສາ
ລະບຽບຂອງໂຮງພະຍາບ່ນ່ໃ້ໃ້ຕ່ເ້ນ່ງ່ອດ່ທ່ສ້ດ. ສ່ຳລ້ບ
ການ່ໜ່ເອງ, ເຂ້ົາ່ໄ້ດ່ທ່ຳການ່ອອກ່ຢ້ຽມຢ່ານ່ຄ້ນເຈ້ບ ຢ່າງ
ຖ່ກ່ຕ້ອງ່ຕ່ານ່ເວລາ່ທ່ສ້ດ ເໜ່ອນ່ດ່ງ່ທ້ກໆ່ດ່ງ່ທ່ຜ່ານ່ມ່ານ ຈ່ນ

ກະທົ້ງວ່າ ເມື່ອຕອນເຂົ້າຍ່າງຜ່ານມາ ບັນດາແພດຍາມ ສາ
ມາດກວດກາເບິ່ງໃນງົ້ວແຂວນຢູ່ຕາມຝາມັ້ນວ່າ ຍັງເດີນເປັນ
ປົກກະຕິຫລໍ່. ຄວາມຊົ້ງຕ່ໍເວລາຂອງຊາຍຄົນນັ້ ບໍ່ມີສ່ງໃດ
ຈະສາມາດລົບລ້າງໄດ້ ແມ່ນແຕ່ສຽງສັນຍານໄຟທົ່ງອາກາດ.
ແມ່ນອນແລ້ວວ່າ ຄົງແມ່ນຍ້ອນສ່ົງນັ້ເອງ ທ່ີໄດ້ຈຸງໃຈໃຫ້ ພະ
ນັກງານໃນທ່ີນ້ັ ສາມາດສ້າງສ່ົງມະຫັດສະຈັນ ແລະໄດ້ ສາ
ມາດປົກປັກຮັກສາລະບົບລະບຽບກ່ອນເກ່ົດສ່ົງຕ່ານ້ໄວ້ ດ້ວຍ
ເງ່ອນໃຂທ່ີບ່ເຄ່ຍມ່ັກເທ່ອ.

ເຊ່ົາມ່ືນ, ຂະນະທ່ີອອກຢ້ຽມຢາມຄົນເຈັບ, ແພດຫ່ົວ
ໜ້ົາ ຊ່ົງຕ່ໄປນ້ັພວກເຮົາຈະໄດ້ເອ່ນວ່າ ວາຊຸລ ວາຊຸລ່ອດ,
ໄດ້ມາຢຸດຢ່ຕ່ໜ້ົາຕຽງຜ້ົາໃບສອງຕຽງ ທ່ີຕ່ງຮຽງກັນໄວ້ ຢູ່ທ
ພ້ົກຂ້ົນໃດຂອງຕ່ົກຂຸ້ນສອງ.

-ແມ່ນ່ົ້ອຫຍ້ງມາວ່າງຢ່ນ້ ? -ເຂ້ົາຮ້ອຍຂ້ົນພ້ອມທ້ັງ ກ້ົງ
ຕ່ານ້ໃຕ້ວ່ົ້ງຄ່ວ່ົກຫມ່ືນ ໃສ່ແພດຊ່ວຍຄົນຫ່ົ້ງ ຊ່ົ້ງເປ້ັນຄົນ
ຮ່ວ່ງສູ່ງຫລ່ັງກ່ົ້ງ ອ້ັນເຮ້ັກໃຫ້ຝ່ານ້ ເຊ່ົ້ງເປ້ັນບ່ານ່ວໃຫຍ່ແລ້ວ
ຢ່ນ້ໂຕກ່ົ້ງຂ້ົນພ້ໍປ່ານ້ັກຮຽນປະຖ່ົມ.

-ພວກເຂ້ົາແມ່ນ້ັກບ່ົນ ທ່ີຫ່ານ້ໍ່ານ້ໍ່ານ້ ຜ້ົ້ນ
ກະດູກແອ ແລະແຂນຫ້ັກ. ອ່ານ້ານ້ທ່ໍານ້ະດ່ານ. ສ່ວນຜ້ົ້ນ
(ເຂ້ົ້ານ້ົ້ນ້ໄປໃສ່ຊ່ວຍຜ້ົ້ຈ່ອຍເຫ້ັນແຕ່ກະດູກເບ່ົ້ງບ່ໍ່ອອກ່ວ່ານ ອ່ານ
ຢ່ຮ່ນ້ໃດ ຊ່ົ້ງພ່ອມ່ອນຫລ້ັບຕ່ານ້ໍ່ເຫ້ັນ້ງບ່ໍ່ຕ່ົ້ງຢ່) ອ່ານ້ານ້ສ່ານ
ຫ້ັດ: ກະດູກພ້ັນຕ້ັນຫ້ັກ. ເມ່ືອຫ້ັນຕ້ັນທ້ົ້ງສ່ອງເບ່ົ້ອງ ຕ່ານ
ດ້ານ ແລະໂດຍສະເພາະເຂ້ົ້ານ້ໍ່ນ້ີແຮງຈ້ັກ.ຈ່ານ້ຄ່ໍ້ານ້ໃຫ້ ານ

ຂອງແພດທະຫານຊຸ້ມສອງ ທີ່ນຳເຂົ້າມາສົ່ງນັ້ນ, ຂ້ອຍບໍ່ຢາກ
ເຊື່ອຈັກຄຳ ຄົນປ່ອຍຕົນມຸ່ນຜູ້ ໄດ້ລ ລ ລ

ບັນດາຜູ້ທີ່ເປັນວິລະຊົນຂອງສະຫະພາບໂຊວຽດ.

-ວິລະຊົນ, ວິລະຊົນ! ໃນຍາມສົງຄາມຈົ່ງຊ້ໍາໆກ້ອມ ແຕ່ເປັນວິລະຊົນນໍາກັນທັງນັ້ນລະ. ແມ່ນພວກເຈົ້າເອົາ ຫຍັງ ມາເລົ່າສູ້ຂ້ອຍຟັງ? ຢູ່ຫນ້ແມ່ນໃຜເປັນຜູ້ບັນຊາກັນແທ້ເວີ ? ຖ້າຜູ້ໃດບໍ່ດີໃຈ ຢູ່ໃຕ້ການບັນຊາຂອງເຮົາກໍເຊີນລາອອກໂລດ. ເອົາພວກນັກບິນເຫລົ່ານີ້ໄປໃຊ້ຫ້ອງ ๔๘ ດຽວນີ້! "ຫ້ອງຂອງ ພວກນາຍພັນ"! ຄວາມຄິດບ້າໆບໍ່ໆ -ທັງນັ້ນ.

ເມື່ອເຂົາຍ່າງອອກໄປ, ແພດຊ່ວຍກໍຟ້າວຕິດຕາມ ໄປ ດ້ວຍອາການສັ່ນເຊັນ. ຄາວຫນຶ່ງ ທ່ານຫມໍກໍໄດ້ກັບເຂົ້າ ມາ ອີກ. ເຂົາກົ້ມລົງຫາຕຽງຂອງ ເມແຣດຊ໌ເອັບແລ້ວ ເອົາມື ອັນຕຸ້ຍ ທີ່ຖືກຢາຂ້າເຊື້ອໂຣກກັດກິນຈົນຫ້ຽມນັ້ນລົງແຕະ ບ່າ ຂອງນັກບິນທ່ານຖາມວ່າ:

-ແມ່ນແທ້ບໍ່, ທີ່ເຂົາວ່າເຈົ້າໄດ້ຄາມຢູ່ຕາມເຂດແນວໜ້າ ຂອງພວກເຢັຣມັນ ເປັນເວລານານກວ່າສອງອາທິດ?

-ຂ້ອຍເປັນພະຍາດເມື່ອຕາຍດ້ານແທ້ໆຫວະ? -ເມແຣດ ຊ໌ເອັບ ເວົ້ຍຂົມສຽງເຫມືອນຄົນໃກ້ຈະຕາຍ.

ສາສະດາຈານ ໄດ້ເສືອກຕາອັນເປັນຫນ້າຢ້ານ ໄປໃສ່ຜູ້ ຕິດຕາມ ຜູ້ໄດ້ຢືນຜູ້ຢູ່ຊ້ໍາກປະຕູ. ແລ້ວຕໍ່ມາ ເຂົາກໍຫັນມາ ແນມເບິ່ງຫນ້ອຍຕາດຳຂອງນັກບິນ ຜູ້ເຂົາສາມາດ ອ່ານພົບ ແອວຫວາດກົວອັນເລິກເຊິ່ງຢູ່ໃນນັ້ນ, ແລະຈົ່ງເວົ້າ ກັບເຂົາ ໃນທັນໃດນັ້ນໂລດວ່າ:

-ມັນຈະເປັນບາບຫນາ, ຖ້າຫາກຕົວະບຸກຄົນທີ່ມີ ນ້ຳໃຈ

ຫມັກແຫ້ມ ຄ່ ້ ັ ັ ັ

ไปหาตรงนี้ ต่างกันไป. ห้องถ่ายเป็นห้องอ่าว แลบแถ; จากภาพเถ้าเบ่งตามธรรมดาๆ ที่ยังติดฝูตาม ผนังนั้น พอจะรู้ได้อ่า, ก่อมหน้าสิงคาม ห้องมีประกอบมีพรรสองตรง กับตู้น้อยสองหม่อย และมีโตะมีนตั้งฝู่ ละหว่างกาง. แต่ประจุบันมันได้บันจุตรงเอ้าต่มอีก เป็น ๔ หม่อย. เท้งตรงหม่อยทำอิดมีดีมเจ็บดีมหน้ง นอมฝู่. เอ้าผู้นั้นถูกพันห่ายด้วยผ้าพันบาด พ่ามกับอ่าแอน้อยเกิดใหม่ ที่ลรมด้วยผ้าอ้อม และถูกจับใต้ นอมหวาย, ถ้งนั้น เอ้าจ่างได้แต่แหงนหน้าอั้นเบ่ง เผดามฝ่างไร้จุดหมาย. ตรงอีกหม่อยหน้ง อ่างฝู่ถูกกัน กับตรงของ อาเลักเอ๋อ เป็นของอ่ายผู้อ่างมักเหน้งดิงติงโตจุ, ใบหน้าเป็นเส้นและตีกเกิดมีหมอกบางและส้มน้ำตาม. เอ้าเป็นดีมใจลืกอ้างอางและไบ่กู

ที่โรงหม่, กามทำลามรู้จักมักแก่วกันนั้นได้เป็นไปย่างไวว่า. ในตอมแลงของมักรอกันนั้น อาเลักเอ๋อ สามาถรู้อ่า อ่ายผู้มีใบหน้าตีกเกิดนั้นเป็นดีมเอถอุเบธ, เป็นห้อหน้ามีดีมกะเสถ, ห้งเป็นมายพาม อ่างในปางสิงคามนั้น เอ้าได้กายมาเป็นมักย่งปืนมีแม่ ดีมหน้ง. เอ้าเล่มเอ้าร่วมฝู่ในกองพืนอุเบธ ต่างแต่ ถ้งเกิดมีนั้นร็บใต้เอถ เยมยา อันอมอุลามนั้น โดยมีลูกอ่ายห้งสอง ลุวมห้งลูกเอ๋ยอีกผู้หน้งเอ้าร่วมต่สู้ มำ. เม่อตอมออกสู่แมวหน้า, เอ้าสามาถย่งทะหามเย็ยละ

ມັນຕາຍເຖິງ ກ0 ຄົນ. ແລະຕໍ່ມາເຂົ້າໄດ້ເປັນອໍລະຊຸມແຫ່ງ ສະຫະພາບໂຊວຽດ. ພໍແຕ່ເຂົ້າແນະນຳຊື່ຂອງເຂົ້າ ໃຫ້ແກ່ ອາເລັກເຊອີ ຮູ້ທ່ຳນັ້ນ, ອາເລັກເຊອີເອງເຖິງກັບ ເຜ່ົ ເລັ່ງເບ່ົງໜ້າຂອງຊາຍຂີ້ຫູດສາມເປົາຄົນນີ້ ດ້ວຍຄວາມ ສົນ ໃຈ. ໃນປາງສົງຄາມນັ້ນ, ຊຸມໄດ້ເປັນທີ່ຊຸ່ລັກັມຢູ່ ໃນທ່ົວ ກອງທັບ. ໜັງສືພິມໃຫຍ່ໆໄດ້ພິມເລື່ອງຂອງນັກຍິງປືນມືແມ່ ຜູ້ເກ່ັງກ້າປະຫລາດຄົນນີ້ ລົງໃນບົດບັນນາທິການຕ່າງໆ.ທຸກໆ ຄົນຢູ່ໃນໂຮງໜໍ: ເຊ່ັນພວກແພດ ແລະຕະຫລອດຮອດ ທ່ານ ໜໍ ອາຊີລ ອາຊີລເອີດເອງ ກໍໄດ້ເອ່ີມຊື່ເຂົ້າວ່າ ສະເຕ ປັນ ອີວາໂນວິດ ດ້ວຍຄວາມນັບຖືຢ່ຳເກງ.

ບຸກຄົນຜູ້ທີ ๔ ທ່ີໄດ້ຮ່ວມອາໄສຢູ່ໃນຫ້ອງດ່ັ່ງກ່າວນ ກໍຄ ຜູ້ທຸກຄຽມກາຍດ້ວຍຜ້າພັນບາດ. ຕະຫລອດມື້ນ ເຂົ້າບ່ໍໄດ້ ເວ້ົາຫຍັງພໍຄວາມ. ເຖິງວ່າເຂົ້າຈະບ່ໍໄດ້ ເລ່ົາ ເລື່ອງຂອງຕົນເອງ ສູ່ໃຜຟັງ ກໍຕາມ, ແຕ່ ສະເຕປັນ ອີວາໂນວິດ ກໍໄດ້ຮູ້ຈັກໜ້ົດ ແລະໄດ້ຖ່ายທອດໃຫ້ແກ່ເມແຮດ ຸເລັບ ຟັງຕ່ໍດ້ວຍສຽງຄ່ອຍໆ. ເຂ່ົາແມ່ນມ່ ຍ້ອຍລົດຖ້ັງປະ ຈັນບານ ແລະທ້ັງເປັນອໍລະຊຸມ ແຫ່ງສະຫະພາບໂຊວຽດ -ຊ ຂອງເຂົ້າ ຼ ຼ ະໂວຊເດັບ -ເຂົ້າຫ່ໍອອກຈາກ ໂຮງ ຮຽນລົດຖ້ັງມາສົດໆຮ້ອນໆ ແລະກໍໄດ້ເຂ້ົ່າຮ່ວມຢູ່ໃນບ້ັນລົບ ຄ້ັ ທ່ຳອ່ິດທ່ີຊາຍແດນໃກ້ັກັບເຂດແບຣສ -ລ່ິຕ໊ບ້ັນໂລດ. ໃນລະ ຫວ່າງ ທ່ີຕ໊ສ້ັຢູ່ໃນບ້ັນລົບລົດຖ້ັງ ອ້ັນລຸ່າຕ໋ໜ້ົາເມ່ືອງ ແບ່ລ ຕ໊ກນ້ັນ ເຂົ້າໄດ້ສູນເສ່ັຍລົດຖ້ັງຂອງເຂົ້າ, ດ່ັ່ງນ້ັນເຂົ້າຈ່ົງໄດ້

ໂດດເຂົ້າໄປຂັບລົດຖັງອີກຄັນໜຶ່ງ ຊຶ່ງຜູ້ບັນຊາການເດີມຂອງ ມັນຖືກເສັຍຊີວິດແລ້ວ ຈາກນັ້ນ ເຂົາກໍໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມກັບ ກອງ ພັນຫຸ້ມເກາະທີ່ຍັງເຫລືອຢູ່, ປ້ອງກັນການຖືກຖອຍກັບຄືນ ທາງ ເຂດເມືອງ ນິນສ໌.ຕ໋ມາ, ຢູ່ໃນບັ້ນລົບໃນເຂດແມ່ນ້ຳ ບູກ ນັ້ນ ເຂົາກໍໄດ້ສູນເສັຍລົດຖັງຂອງເຂົາອີກເປັນຄັ້ງທີ່ສອງ. ໂຕ ຂອງເຂົາເອງກໍໄດ້ຮັບບາດເຈັບ ແຕ່ເຂົາຍັງໄດ້ພະຍາ ຍາມ ອົມຂັບລົດຖັງອີກເປັນຄັນທີ່ສາມ. ເຂົາເຂົ້າແທນບ່ອນ ຜູ້ບັນ ຊາການທີ່ເສັຍຊີວິດ ແລະໄດ້ບັນຊາກອງຮ້ອຍໜຶ່ງ. ຫັ້ງຈາກ ນັ້ນ ເຂົາກໍຕົກຢູ່ໃນສະພາບໂດດດ່ຽວ ໃນແນວຫລັ້ງຂອງຝ່າຍ ເຢຍລະມັນ. ເຂົາໄດ້ອອກຫົວຄິດຈັດຕັ້ງກອງໜຶ່ງຂຶ້ນ ປະ ກອບດ້ວຍລົດຖັງສາມຄັນ. ຕະຫລອດເວລາໜຶ່ງເດືອນ ເຂົາ ເຄື່ອນໃຫວຈໍລະຈອນເລິກເຂົ້າໄປໃນເຂດແນວຫລັ້ງຂອງສັດຕູ ເພື່ອທຳການຄັກສະກັດທຳລາຍຂະບວນລົດລຳລຽງ ແລະ ລົດ ອົມສົ່ງ. ເຂົາໄດ້ຂອກຫານ້ຳມັນເຄື່ອງ, ກະສຸນປືນ, ແລະ ເຄື່ອງອາໄຫລ່ອົມໆ ຢູ່ຕາມສະໜາມລົບແຫ່ງຕ່າງໆ ທີ່ມີລົດ ຖັງຈຳນວນຫລວງຫລາຍ ແລະທຸກໆຍ້ຫ ຖືກປະປ່ອຍຖົມບ່ມີຄົນ ເຝົ້າ ຢູ່ຕາມໂພນສີຂຽວ, ຢູ່ຕາມແຄມທາງຫລືບາງເທື່ອ ກໍຢູ່ ໃນປ່າເລິກ ຫລືໃນບ້ຶງ.

ຈາກການລາຍງານຂອງກອງທັບໂຊວຽດ ຊຶ່ງເຂົາ ສາ ມາດຮັບໄດ້ໂດຍຜ່ານເຄື່ອງວິທະຍຸປະຈຳລົດຖັງນັ້ນ ເຮັດໃຫ້ ເຂົາຮູ້ວ່າເສັ້ນທາງແນວໜ້າຜ່ານໄປທາງບ້ານເກີດຂອງເຂົາ ເອງ. ເຂົາຈຶ່ງອົດທົນອົດກັ້ນໄປບໍ່ໄດ້. ເຂົາຕັດສິນໃຈ ລະ

ເບິ່ງລົດຖ້ຽງສາມລໍ ທີ່ເຂົາມີຢູ່ນັ້ນຖ້ວນ. ຫລັງຈາກນັ້ນ ເຂົາ ພ້ອມດ້ວຍທະຫານອີກແປດຄົນທີ່ຍັງເຫລືອ ກໍໄດ້ພາກັນ ຕັດສິນ ໃຈ ຍ່າງປ່າຜ່າດົ້ງໄປ.

ເມື່ອຕອນສົ່ງຄາມໃກ້ຈະລະເບີດນັ້ນ, ເຂົາໄດ້ຮັບອະ ນຸຍາດໃຫ້ເມືອຢາມບ້ານ, ທັ້ງນີ້ກໍເພາະວ່າແມ່ຂອງເຂົາ ຊຶ່ງ ເປັນຄູສອນປະຈຳບ້ານນັ້ນປ່ວຍໜັກ, ແລະພໍ່ຂອງເຂົາ ຜູ້ຊຶ່ງ ເປັນນັກກະເສດຕະກອນໄວຍະລາ ທັ້ງເປັນສະມາຊິກ ສະພາ ໂຊວຽດປະຈຳເຂດ ໄດ້ຮຽກຮ້ອງໃຫ້ເຂົາມາ. ບ້ານ ເກີດ ຂອງເຂົາເປັນບ້ານນ້ອຍໆຕັ້ງຢູ່ແຄມນ້ຳຫ້ວຍທີ່ໄຫລຄົດຄ້ຽວໄປ ຕາມປ່າ.

ຄະໂວຊຄົບ ຍັງຈຳພາບເຮືອນໄມ້ຫລັງນ້ອຍປຸກຢູ່ ໃກ້ໆ ກັບໂຮງຮຽນໄດ້ດີ. ແມ່ຂອງເຂົາເປັນຄົນນ້ອຍຈ້ອຍ ພວມ ນອນຢຽດຢູ່ເທິງຕ່ຽງຍາວອັນເກົ່າແກ່ດ້ວຍອາການຂອງຄົນໜົດ ເຫື່ອແຮງ ສ່ວນພໍ່ຂອງເຂົານັ້ນນຸ່ງເສື້ອຍາມຜ້າໃໝ ຊຶ່ງຄົນສະ ໄໝນັ້ນນິຍົມນຸ່ງ, ພວມນັ່ງຢູ່ທີ່ຕຽງຄົນເຈັບ, ເຂົາທັ້ງ ໄອ ແລະທັ້ງຈັບເຄົ້າຂອງຕົນຍອງໄປຍອງມາຢ່າງຄົນໃຊ້ຄວາມຄິດ ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນ ພາບຂອງເອື້ອຍນ້ອງທັ້ງສາມຄົນຂອງ ເຂົາ ຊຶ່ງມີຮູບຮ່າງເຕັ້ຽ ແລະມີຜົມດຳແບບດຽວກັນກັບແມ່.ເຂົ້ายັງ ຈົດຈຳເຊຍາມາງພະຍາບາມປະຈຳໝູ່ບ້ານ, ນາງເປັນ ຄົນ ຮຽວບາງ ແລະມີຕາສີຟ້າ, ໄດ້ອົກອຽນມາສົ່ງເຂົາເຖິງ ສະ ຖານີລົດໄຟ ແລະເຂົາເຄີຍໄດ້ສັນຍາຕໍ່ນາງວ່າ ຈະຂຽນຈົດ ໝາຍມາຫາໜຶ່ງມ. ຄັບສັດເຂົາບຸກຜ່ານທົ່ງນາທີ່ຖືກຢຽບ

ປ່ຳທຳລາຍ ແລະຜ່ານໝູ່ບ້ານທີ່ຖືກໄຟເຜົາຜ່ານ, ຜ່ານເຂດ
ເປ່ົາປ່ຽວຂອງ ເບໂລຮູດ. ໂດຍເວົ້ຽຢູ່ອ້ອມເຂດນອກ
ເມືອງ ເພື່ອຫລີກເວັ້ນເສັ້ນທາງທີ່ຄົນທ່ອງທ່ຽວໄປມາ. ເຂົາ
ຄິດຖາມໂຕເອງດ້ວຍຄວາມຫວາດກົວວ່າ: ເຂົາຈະພົບ ເຫັນ
ສິ່ງໃດແດ່ ຢູ່ພາຍໃນເຮືອນຫຼັງນ້ອຍບ່ອນເກີດຂອງເຂົາ?ພໍ່ແມ່
ຂອງເຂົາຈະສາມາດຫລົບໜີໄປໄດ້ຫລໍ່? ຫລ້ວາມີຫຍັງເກີດ
ຂຶ້ນກັບພວກເພື່ນທ້ງສອງແລ້ວ?

ສິ່ງທ່ີ ຄະໂວຊຸເດ ໄດ້ພົບເຫັນຢູ່ທ່ີບ້ານເກີດເມືອງນອນ
ຂອງເຂົານັ້ນ ຍ້ງໂຫດຮ້າຍໄປກ່ວາສ່ິງອັນທ່ີເຂົາໄດ້ຄາດ ຄິດ
ເອ້ົາໄວ້. ເຂົາບ່ໍໄດ້ພົບເຮືອນຫລັງນ້ອຍ, ພໍ່ແມ່ຫຼືນາງ ເຊ
ຍາ ເລີຍ. ແມ່ນແຕ່ສະພາບຂອງໝູ່ບ້ານກ໋ໍບ່ໍໄດ້ປາກົດ ໄວ້
ໃຫ້ເຫັນ ນອກຈາກແມ່ເຖ້ົາ ອາກາມເດ່ງບ້າເດ່ງດ່ືນໜ່ືງ,
ຍ່າງເລາະໄປມາ ແລະຈ່ືມພ່ືມພໍ່າຢູ່ຄົນດຽວ ຂະນະທ່ີພວມຕ້ົມ
ສ່ິງໃດສ່ິງໜ່ືງໃສ່ເຕົ້າໄຟອັນໜ່ືງ ຊ່ືງຕ້ັງຢູ່ທ່ານກາງເສດສະ
ລັກຫັກພ້ັງຕ່າງໆ. ເຂົາມາຮູ້ພາຍຫລັງວ່າ ເມ່ືອຕອນທ່ີພວກ
ຟາຊ່ິດ ພວມຫຍັບເຂ້ົາໄປໃກ້ໝູ່ບ້ານນ້ັນ, ແມ່ຂອງເຂົາ ກໍາ
ລັງປ່ອຍໜ້ກ ຈ່ືມພ່ໍຂອງເຂົາ ແລະພວກລູກໆ ບ່ໍກ້າຕັດສິນໃຈ
ພາແມ່ໜ່ືໄປ ແລະບ່ໍກ້າປະປ່ອຍແມ່ໄວ້ພຽງຄົນດຽວ. ເມ່ືອ
ພວກຣິດແລ ຮູ້ວ່າຍ້ງມ່ືສະມາຊ່ິກສະພາໂຊວຽດ ປະຈໍາເຂດ
ພ້ອມດ້ວຍຄອບຄົວອາໃສຢູ່ໃນໝູ່ບ້ານນ້ັ, ພວກເຂົາກ໋ໍບຸກເຂ້ົາ
ຈັບບຸກຄົນເຫລ່ົານ້ັນໃນຕອນກາງຄ່ືນ ແລະແຂວນຄໍໜ່ືກບຸກຄົນ
ໃສ່ກັບຕ້ົນເປ່ືອຍຂ້ວາງເຮືອນຕ້ົນໜ່ືງ. ຈາກນ້ັນ ພວກ

ເຂົ້າກໍໄດ້ຈູດເຮືອນຖັ້ມ. ສ່ວນນາງ ເຊຍາ ອຸ້ງຟ້າວ ແລ່ນ
ໄປທີ່ສູນບັນຊາການຂອງພວກເຢຽລະມັນ ເພື່ອອ້ອນວອນ ຂໍ
ຄວາມຊ່ວຍເຫລືອນັ້ນ ປາກົດວ່າ ນາງຖືກທໍລະມານ ຢູ່ຕ້ຶງດົນ
ນານ. ແມ່ນອນຜູ້ບັນຊາການຄົງພໍໃຈໃນໂຕນາງ ແຕ
ເລື່ອງນີ້ແມ່ເຖົ້າເອງກໍບໍ່ຮູ້ລາຍລະອຽດແຕ່ຢ່າງໃດ, ແຕ່ສ່ິງທີ່
ແນ່ນອນກໍຄື; ສອງມື້ຕໍ່ມາ ລາວໄດ້ເຫັນພວກຣົດແລ ນຳຊາກ
ສົບຂອງນາງອອກມາຈາກເຮືອນມາຍທະຫານຄົນນັ້ນ, ແລະ
ພວກເຂົ້າປະຖ້ມຊາກສົບນາງໄວ້ທີ່ແຄມນ້ຳຫ້ວຍຣອດ ສອງມ.
ສ່ວນໝູ່ບ້ານເອງ ໄດ້ຖືກພວກນັ້ນຈູດຖ້ັມໃນລະຫວ່າງຫ້ານ ມ
ເອງ ເພື່ອເປັນການແກ້ເຜັດຕໍ່ການລັກຈູດຖ້ັງນ້ຳມັນຂອງພວກ
ເຂົ້າ ຢູ່ໃນຄອກສັດຂອງສະຫະກອນກະເສດ.

ຍ້ງຍະລາໄດ້ພາບ່າວທະຫານລົດຖ້ັງ ໄປຈົນຮອດກອງ
ເຖ່ົາຂອງເຮືອນນ້ອຍຫລັງນັ້ນແລະໄດ້ຊຸ້ໃຫ້ເຫັນຕົ້ນເປ້ຍຂາວ
ອັນເກ່ົາແກ່. ເມ່ືອຕອນເຂົ້ายังเปັนเด็กน้อยเข้าเลียแขวน
ໂອ່ນຊາ ໃສ່ງ່າຂອງມັນ ແລະແມ່ກໍໄດ້ໄກ່ວມັນ. ປະຈຸບັນ ມ
ຕົ້ນໄມ້ ດ່ັງກ່າວໃຫ້ມ້ດຳເປັນຖ່ານ ແລະຢູ່ງ່າຫນ່ັງຂອງມັນຍັງ
ມ້ເຊ້ືອກຫ້ອຍຢູ່ ๕ ເສ້ັນ. ທ້ັງໆທ່ີພວມຈ່ືມສຸດມ້ນ ແລະຕ້ົນຕ້ໍ
ສ້ັນ້ກໆ ຍ້ອນອາການເສ້ັນກະຕຸກ, ແຕ່ແມ່ເຖ້ົາກໍພາ ຄະໂວ
ຊ່ເດ້ັບໄປຈ້ົນເຖ້ິງນ້ຳຫ້ວຍ ແລະຊ້ໃຫ້ເຫັນບ່ອນຖ້ມຊາກ ສ້ົບ
ຂອງ້ິງສາວ ຜູ້່ຊ່ງເຂ້ົາໄດ້ ໃຫ້ຄຳຫ້ັ້ນສ້ັນຍາວ່າຈະຂຽນຈ້ົດ
ໝາຍມາຫາຜ້ົກໆນ, ແຕ່ແລ້ວເຂ້ົາກໍ້ບ່ສາມາດ ປະຕ້ິບ້ດຕາມ
ສ້ັດຈະນ້ັ້ນໄດ້. ເຂ້ົາຍ້ົນຸ້່ງລ້ົງຢູ່ທ່ານກາງໜູ້່ຕ້ົ້ນ ໄມ້ຕ່ າງໆ

ທ໌ພອມສ໋ງສຽງຄວມຄາງ, ແລ້ວຄາວໜ໋ງຕ໋ມາເຂົ້າກ໋ຈ໋ງຕ່າວ ກັບໄປຍັ້ງປ່າ ບ່ອນທ໌ພັກພວກຂອງເຂົ້າລ໊ຖ້າ ໂດຍບ່ປາກ ບ່ ເວ້າຫຍັ້ງຈັກຄວາມ ແລະບ່ມີນ້ໍ້ຕາໄຫລອອກມາຈັກ ຢາດ ເລີ່ຍ.

ຕ໋ກມາເຖິ້ງທ້າຍເດ໊ອນມິຖຸນາ, ລະຫ່ວ່າ໋ງທ໌ມ່ວ່ຍພົນ ໂກ ເນບ ພອມນ໋ຳພ່ວກາມຕ໋ຕ້ານສັດຕູຢູ່ທ໌ເຂດແນວລົບດ້ານທິດຕາ ເວັນຕ໋ກນັ້ນ ມີກ໋ຣິ ຄະໂວຊເດ໊ບ ພ້ອມດ້ວຍຄົນຂອງເຂົ້າກ໋ສ່ວ ມ່ວ່ດເຂດ ທ໌ໜ້ນຂອງຝ່ວຍເຢຍລະມັນໄປໄດ້. ເມ໊ອ ເດ໊ອນສິ່ງຫ່ວ ເຂົ້າໄດ້ຮັບລ໊ດຖ້ັງຄົນໃຫມ, ຍ໌ທ໌ ເຕ - ໓໔ ທ໌ມ໊ຊນນະພ່ວບສູ່ງ ແລະກ່ອນຈະເຖິ້ງລະດູໜ່ວ ເຂົ້າກ໋ໄດ້ມ໊ ຊ໊ສຽງໄປທ່ວ໋ກົມກອ່ງວ່ວ ເປັນຄົນກ້ວ່ວຫ່ວນຢ່ວ່ງບ່ມ໊ຂ່ວບເຂດຜ້ ໜ໋ງ. ຜົນ່ງ່ວນຂອ່ງເຂົ້ວ່ວແຜ່ກະ່ວ່ວຍອອກໄປ ແລະ ມ໊ກ່ວ່ວ ຂຽນປະຫ໋ວ໊ດກ່ວ່ວນເດ໊ອນໄຫ່ວ ທ໌ເບ່ງ໊ລ໊ວ່ວ ບ່ເປັນຫ້ນ່ວ ເຊ໊ອ ທ໋ວ່ງ໊ ທ໌ວ່ວ່ວ່ວ ແມ່ນເ໊ອ່ງ໋ວ່ງຂອ່ງເຂົ້ວ່ວ ລ໋ວ່ງໃນຫ້ນ່ວຫນ໋ງສ໌ພົມ. ຄົນໜ໋ງເຂົ້ວ່ວໄດ້ຂ້ບລ໊ດຖ້ັງຜ່ວ່ນເຂ໊ວ່ວໄປໃນທ໌ໜ້ນ ຂອ່ງພ່ວກ ເຢຍລະມັນ ດ້ວຍຄວາມ "ໄວສຸດ໋ດ". ເຂົ້ວ່ວສ່ວ່ນ໋ດ ຜ່ວ່ນ ສະຫ່ວ່ນ໋ມລູກ໋ນໄປໂດຍປ່ວ່ດໄພ ແລະສ້ວ່ງຄວ່ວ່ນແຕກ໋ຕ໋ນ໌ໃຫ້ ແກ່ສັດຕູດ້ວຍກ່ວ່ວນລະ໋ນ໋ງ່ວ່ວ່ວ່ວ ທ໋ວ່ງ໋ນ໊ທ໌ເຂົ້ວ່ວ ມ໊ຢູ່ອອກໄປ. ນອກນ້ນເຂົ້ວ່ວຍ໋ງສ່ວ່ນ໋ດເຂ໊ວ່ວໄປປະ໋ກ໊ດ ໂຕ໌ໃນຫມູ່ບ້ວ່ນ ແຫ່ວ ໜ໋ງ ຊ໋ງພ່ວກເຢຍລະມັນ ຍ໊ດ ເ ອ ງ ຢູ່ ແຕ່ ຖ໋ ກ ກ ອ ງ ທ໋ ບ ໂ ຊ ວ ຽ ດ ໂ ອ ບ ອ ້ ອ ມ ຢ ູ ່ , ຈ າ ກ ນ ້ ນ ເ ຂ ົ ້ ວ ່ ວ ຈ ່ ງ ກ ັ ບ ອ ອ ກ ໄ ປ ສ ູ ເ ຂ ດ ຂ ອ ງ ຝ ່ ວ ຍ ໂ ຊ ວ ຽ ດ ອ ົ ກ ເ ບ ອ ງ ໜ ໋ ງ ພ ່ ວ ຍ ຫ ລ ັ ງ ຈ າ ກ ທ ໋ ໄ ດ ້ ເ ຮ ັ ດ ໃ ຫ ້ ພ ວ ກ ເ ຢ ຍ

ລະມັນຫົວປິ່ນໄປ. ມີເທ່ອໜ່ວງອີກ, ຂະນະທີ່ເຂົາຮ່ວມກັບທະຫານໜວດໜຶ່ງ, ເຄື່ອນໄຫວຢູ່ໃນແນວໜ້າຂອງຝ່າຍ ສັດຕູ ເຂົາໄດ້ດັກສະກັດຂະບວນລຳລຽງຂອງເຢຍລະມັນ ຂະບວນໜຶ່ງ ແລະໄດ້ຂັບລົດຖັ່ນຂ້ເຂັບຢຽບທະຫານກັບມ້າຕາຍ ຢ່າງຫລວງຫລາຍ.

ເມ່ືອເຖິງຕອນລະຖູໜາວ, ເຂົາໄດ້ນຳໜ້າໜວດ ລົດຖັ່ງອອກທຳການໂຈມຕີປ້ອມຍາມໜູ້ບ້ານແຫ່ງໜຶ່ງໃກ້ໆເມືອງ ເລ ເຊບ ຊຶ່ງເປັນບ່ອນຕັ້ງສູນເສນາທິການປະຈຳເຂດອຸ ມະ ບົດຂອງສັດຕູ. ກ່ອນທີ່ເຂົາຮອດໜູ້ບ້ານ ແລະຂະນະທີ່ ຜ່ານເຂດສັດຕູໄປນັ້ນ, ລົດຖັ່ງຂອງເຂົາໄດ້ຢຽບຖືກແກ້ວນ້ຳ ມັນ ເຊື້ອໄຟ, ລົດຂອງເຂົາເກີດໄຟໄໝ້ ແລະມີຄວັນກຸ້ມ, ແຕ ເຖິງຢ່າງໃດກໍດີ, ຈຸທະຫານຂອງເຂົາທີ່ເຫລືອກໍໄດ້ສືບຕໍ່ ທຳ ການບຸກໂຈມຕີຕໍ່ໄປ. ສ່ວນລົດຂອງເຂົາທີ່ພວມລຸກໄໝ້ເປັນ ແປວໄຟນ້ັນຄ່ັງທວມກະບອງກ້ອມໃຫຍ່ກໍໄດ້ແລ່ນບຸກໄປທົ່ວໜູ ບ້ານ, ທັງລະດົມຍິງປືນອອກໄປໃສ່ທ່ີຕ່າງໆ. ເຂົາຂັບລົດໄປ ແລ່ນລົບມາ ເພ່ືອໄລ່ຢຽບພວກເຢຍລະມັນທ່ີພວມແລ່ນ ຜ່ານ ຕາຍ. ຄະໂວຊຸດດຳ ກັບໜູ່ໃນຈຸ ຊຸ່ງເຂົາຄັດເລ ືອກ ເອົາ ຈາກຜູ້ທ່ີໜີອອກຈາກວົງລ້ອມຂອງສັດຕູນຳກັນ ຮູ້ດີ ວ່າເຖິງຈັ່ງ ໃດພວກເຂົາກໍຈຳເປັນຕ້ອງຄ້າງຢູ່ລົດຖັ່ງຄັນນ ັ້ ເວລາຖັ່ງ ນ ້ຳ ມັນແລະຫີບກະສຸນລະເບີດ. ພວກເຂົາພາກັນສະມັກຄວັນໄຟ, ຕ ົວເກາະຂອງລົດຮ ້ອນຈົນເຫ ລ ັ້ອມ ແລະເສ ັ້ອຜ ້ າ ທ ່ ີ ມ ຸ ງ ຢ ູ ່ ນ ັ ້ ນ ກ ໍ ຖືກໄຟລອບໃໝ້ຢູ່ແລ້ວ, ແຕ່ເຖິງປານນ ັ ້ ນ ພວກເຂົາກໍຍັງບຸກ

ໂຈມຕໍ່ໄປ. ຕໍ່ມາລູກປືນໃຫຍ່ລູກໜຶ່ງຕົກລົງໃສ່ຕົ້ນຂ້ຽວຂອງ ລົດແລະຮັດໃຫ້ລົດພົກຂວ້ຳ. ແຮງກະທົບລູກປືນພັດ ເອົາ ຫມະແລະດິນຂາຍພ້ອມເທິງອາກາດ ແລ້ວ ກໍຕົກລົງດັບມອດ ແປວໄຟທີ່ກຳລັງລຸກໄຫມ້ຢູ່ນັ້ນເສຍ. ຄະໂອຊະດົບ ຊ່ວຖືກໄຟ ລວກທົ່ວຮ່າງກາຍຖືກລາກອອກມານອກລົດ, ເຂົານັ່ງປະຈຳ ທີ່ ຢູ່ທີ່ຖານປືນໜູນຄຽງຂ້າງກັບທະຫານປືນກົນຜູ້ເສຍຊີວິດແລ້ວ, ແລະໄດ້ທຳໜ້າທີ່ແທນຝ່າຍນັ້ນຕະຫລອດເວລາການສູ້ຮົບອັນ ຊຸ ເດືອດ.

ເປັນເວລາກ່ວາໜຶ່ງເດືອນແລ້ວ ທີ່ນາຍທະຫານລົດ ຖັງ ຜູ້ນີ້ຕົກຢູ່ໃນສະພາບເດ່ງດົ້ນ ເດ່ງຜິ, ໄຮ້ຄວາມຫວັງວ່າ ຈະ ໄດ້ຮັບການປິ່ນປົວ ໃຫ້ເຊົາເປັນປົກກະຕິໄດ້. ເຂົາບໍ່ສົນໃຈນຳ ສິ່ງໃດໜົດ ແລະບາງຄັ້ງເຂົາບ່ຍອມເອ່ຍປາກເວົ້າຈາຈົນ ຕະ ຫລອດມື້.

ສຳລັບພວກບາດເຈັບສາຫັດນັ້ນ, ເບິ່ງຄືຈັ່ງວ່າໂລກ ທົ່ວ ໄປມັນຄັບແຄບເທົ່າກັບໄສຍະກ້ວ້າງຂອງຝາຫ້ອງໂຮງໜໍເທົ່າ ນັ້ນເອງ; ທັ້ງໆທີ່ສິ່ງຄາມມັນຢູ່ບ່ໄກຈາກຝາຫ້ອງເຫລົ່ານັ້ ພໍ ປານໃດເລີຍ. ໃນແຕ່ລະມື້ ໄດ້ມີເຫດການທັ້ງນ້ອຍແລະໃຫຍ ເກີດຂຶ້ນເປັນປະຈຳແລະໄດ້ປະຮອຍຈາລຶກໄວ້ໃນດວງໃຈຂອງ ມະນຸດ. ແຕ່ວ່າຢູ່ພາຍໃນຫ້ອງຂອງຄົນປ່ວຍ, ພວກທີ່ ບາດ ເຈັບອາການສາຫັດນັ້ນ ບ່ມີໂອກາດໄດ້ຮັບຮູ້ສະພາບໂລກພາຍ ນອກເລີຍ ແລະທັ້ງໆທີ່ພະຍຸໃຫຍ່ພວມສ້ຳສຽງກ້ອງສະນັ່ນ ຢູ່ ເບື້ອງນອກຝາຫ້ອງນັ້ນເອງ ແຕ່ພວກເຂົາກັບເຂົ້າໃຈວ່າ ແມ່ນ

ສຽງສະທ້ອນທີ່ດັງມາຈາກແດນໄກ.

ເຖິງຢ່າງໃດກໍດີ ທ້ອງດົ່ງກາວກໍຍັງມີຊົນເຊົ່າ ຂອງມັນ ເອງຕ່າງຫາກ. ແມ່ງວັນຂ້ຳ ໂຕໜຶ່ງບໍ່ຈັກວ່າມາແຕ່ທາງ ໃດ, ບິນມາຈັບຢູ່ແກ້ວກະຈົກ ຊຶ່ງຖືກແດດເຜົາຈົນຮ້ອນກໍເປັນ ປາກົດການອັນເປັນອັນໜຶ່ງ. ເກັບສົ້ມສູງຄູ່ໃໝ່ທີ່ນາງ ແພດ ງາບດົ່ວ ມີຄາຍລົບມາ ສູບໃສ່ມົດເພື່ອອອກໄປເບິ່ງລະຄອນ ພາຍຫລັງຈາກເລີກເຮັດວຽກນັ້ນ ກໍແມ່ນສິ່ງແປກໃໝ່ ສຳລັບ ທຸກຄົນ. ຂອງຫວານທີ່ນຳມາຢາຍໃນເທື່ອນີ້ ແມ່ນນ້ຳ ຫວານ ໜາກປຽນ ຊຶ່ງທຸກຄົນໄດ້ກິນ ແທນທີ່ຈະ ແມ່ນໜາກກອມ ໜາກໄມ້ແຂວ ຊຶ່ງທຸກຄົນເບື່ອໜ່ອມແລ້ວນັ້ນ ກໍໄດ້ກາຍມາເປັນ ຫົວຂໍ້ຂອງການສົນທະນາໄປອີກເລື່ອງໜຶ່ງເຊັ່ນກັນ.

ສິ່ງທີ່ສະຖິດຢູ່ເປັນປະຈຳຕະຫລອດວັນເວລາອັນບໍ່ມີສົນສຸດ ໃນໂຮງໝໍອີກສິ່ງໜຶ່ງທີ່ຝັງຢູ່ໃນແນວຄິດຂອງພວກເຈັບສາຫັດ ກໍຄືບາດແຜອັນເປັນຕົ້ນເຫດ ພາໃຫ້ພວກເຂົາຕ້ອງ ພັດພາກ ຈາກເພື່ອນຮ່ວມສູ້ຮົບ, ຈາກສະພາບຊີວິດອັນຄຸ້ນເຄີຍໃນແນວ ໜ້າ ແລະເປັນຜູ້ໂຍນພວກເຂົາລົງມານອນຢູ່ເທິງຕຽງ ອັນ ອ່ອນນຸ່ມ ແລະສະອາດສະບາຍ ທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາໝູດໝັດ ອົດທົນເມື່ອຍບໍ່ໄຫວຕ້ອງແຕ່ມທຳອິດໆພຸ້ນແລ້ວ. ເມື່ອຍາມນອນ ຟັບພວກເຂົາກໍຄົນນຳບາດແຜ,ນຳບ່ອນແຕກຊ້ຳ ແລະບ່ອນແຕກ ຫັກ ຂອງຕົນ ແລະຝົນເຫັນມັນ. ພໍຕົ້ນພວກເຂົາກໍຈະຟ້າວ ຄຳເບິ່ງດ້ວຍຄວາມຮຸ່ມຮ້ອນໃຈວ່າຮອຍແຕກຊ້ຳນັ້ນສູນຫາຍໄປ ແລ້ວບໍ, ຫລືວ່າບາດແຜນັ້ນເຊົ່າແຖງແລ້ວ, ຫລືວ່າອາ ການ

ໄຂ່ເພ່ມ້ ຫລ໊ຫລຸດ໋ລົງເປ້ນ້ ຕ໋ນ.

ພວກເຂ໊າຈະຫ໋ງຽ໋ງຫູຄອຍຟ໋ງສຽ໋ງທ໊ດ໋ງ້ ຂ໋ນດ້ວຍຄວ໋ນສ໋ນ ໃຈຢ່ ໋ງລ໋ນເຫ ລ໊ອ, ເຊ ໋ນຄຽ ວກ໊ບ ກ໋ນຫ ໋ງຽ ໋ງຫູຟ ໋ງຄວ໋ນ ມ ໋ດ ໋ງຽ ບ ໃນຕ ອນກ ໋ງຄ ໋ນ, ຄວ໋ນສ ໋ນ ໃຈຈ ໋ດ ໍ ຕ ໍ ບ ໋ດ ແ ຜ ຢ ໋ງ ເປ ໋ນ ປ ະ ຈ ໍ ຍ ໋ ງ ເ ຮ ັ ດ ໃ ຫ ້ ມ ັ ນ ເ ຈ ັ ບ ປ ອ ດ ຫ ນ ັ ກ ຫ ມ ໋ ງ ຂ ້ ນ ກ ວ ່ ໋ ດ ໍ ເ ຖ ໋ ງ ວ ່ ໋ ພ ວ ກ ເ ຂ ໊ ໍ ຈ ະ ໃ ຈ ແ ຂ ໋ ງ ເ ຫ ມ ໊ ອ ນ ແ ມ ່ ເ ຫ ລ ັ ກ , ບ ໍ ່ ເ ຄ ີ ຍ ຫ ວ ້ ນ ໄ ຫ ວ ຕ ໍ ່ ຄ ວ ໋ ນ ຕ າ ຍ ເ ມ ໊ ່ ອ ອ ກ ສ ໋ ງ ຄ ໋ ນ ກ ໍ ຕ ໋ ນ , ແ ຕ ມ ໋ ໍ ບ ັ ດ ນ ້ ພ ວ ກ ເ ຂ ໊ ໍ ກ ັ ບ ຮ ັ ບ ຟ ໋ ງ ຄ ໍ ເ ວ ໋ ໍ ແ ນ ມ ແ ຕ ຫ ນ ້ ອ ຍ ຽ ວ ຂ ອ ງ ສ ໋ ສ ະ ດ ໋ ໋ ຈ ນ ດ ້ ວ ຍ ຄ ວ ໋ ນ ຫ ວ ້ ນ ກ ໊ ວ ແ ລ ະ ພ ະ ຍ ໋ ຍ ນ ຕ ິ ລ ໋ ຄ ໋ ໋ ອ ໋ ກ ໋ ນ ເ ຈ ັ ບ ເ ປ ້ ນ ຂ ອ ງ ຕ ນ ຈ ໋ ກ ສ ີ ຫ ນ ້ ໋ ຂ ອ ງ ທ ໋ ນ ຫ ນ ໍ ວ ໋ ຊ ິ ລ ວ ໋ ຊ ິ ລ ເ ອ ົ ດ ດ ້ ວ ຍ ອ ໋ ກ ໋ ນ ຂ ອ ງ ຄ ນ ຈ ະ ເ ປ ້ ນ ລ ນ .

ສ ອ ນ ກ ູ ກ ຸ ກ ນ ກ ໍ ໄ ດ ້ ແ ຕ ່ ຈ ່ ນ ແ ລ ະ ຄ ໋ ງ ຢ ູ ່ ບ ໍ ່ ເ ຊ ົ ໋ ໋ ، ເ ຂ ໊ ໍ ຕ ິ ອ ່ ໋ ພ ວ ກ ແ ຜ ດ ມ ັ ດ ສ ໋ ຍ ເ ຊ ົ ໍ ກ ໃ ຫ ້ ເ ຂ ໊ ໍ ບ ໍ ່ ດ ິ , ມ ັ ນ ເ ຄ ັ ່ ງ ໂ ຜ ດ ອ ໋ ດ ພ ໋ ໃ ຫ ້ ກ ະ ດ ູ ກ ຈ ອ ດ ຕ ໍ ່ ເ ຂ ໊ ໍ ກ ັ ນ ບ ໍ ່ ຖ ິ ກ ບ ອ ນ ຈ ະ ຈ ໍ ເ ປ ້ ນ ຕ ້ ອ ງ ໄ ດ ້ ຫ ັ ກ ອ ິ ກ ເ ທ ໊ ອ ໃ ຫ ນ ່ ເ ພ ໊ ໍ ປ ່ ນ ປ ົ ວ ລ ນ . ມ ິ ກ ິ ຣ ະ ໂ ອ ຊ ດ ິ ບ ມ ິ ດ ງ ຽ ບ ດ ້ ໋ ຍ ກ ັ ບ ວ ່ ໋ ເ ປ ້ ນ ໄ ບ ້ ແ ລ ະ ຊ ິ ງ ເ ຫ ງ ໋ ໋ ນ ອ ນ ແ ຕ ່ ມ ັ ນ ກ ໍ ບ ໍ ່ ເ ປ ້ ນ ກ ໋ ນ ຍ ໋ ໋ ກ ເ ລ ີ ຍ ທ ໊ ໍ ຈ ະ ສ ັ ງ ເ ກ ດ ເ ຫ ັ ນ ຄ ວ ໋ ນ ຮ ູ ້ ສ ຶ ກ ແ ລ ະ ຄ ວ ໋ ນ ກ ະ ວ ນ ກ ະ ວ ໋ ໋ ຍ ຂ ອ ງ ເ ຂ ໊ ໍ ໃ ນ ແ ຕ ່ ລ ະ ເ ທ ໊ ອ ທ ໊ ເ ຂ ໊ ໍ ຫ ລ ຽ ວ ເ ບ ິ ່ ງ ຕ ນ ຕ ໍ ່ ອ ັ ນ ແ ດ ງ ຊ ໍ ້ , ເ ຫ ັ ນ ເ ມ ື ອ ຫ ນ ັ ງ ຂ ່ ໋ ໋ ດ ອ ອ ກ ເ ປ ້ ນ ຕ ອ ນ ໆ ຂ ະ ນ ະ ທ ໊ ນ ໋ ໋ ງ ແ ຜ ດ ຖ ່ ໋ ບ ດ ິ ອ ໋ ໋ ມ ີ ໋ ໋ ຍ ລ ິ ບ ນ ໋ ໋ ປ ຽ ນ ຜ ້ ໋ ພ ັ ນ ບ ໋ ດ ແ ລ ະ ທ ໋ ນ ນ ້ ໍ ມ ັ ນ ອ ໋ ໋ ເ ຊ ົ ອ ນ ລ ົ ງ ໃ ສ ່ ບ ໋ ດ ແ ຜ ແ ລ ະ ທ ໋ ໋ ທ ິ ດ ອ ຍ ເ ອ ົ ໋ ໋ ໃ ຈ ໃ ສ ່ ຄ ອ ຍ ຟ ໋ ງ ພ ວ ກ ແ ຜ ດ ປ ົ ກ ສ ໋ ໋ ກ ັ ນ ຢ ູ ່ ທ ິ ່ ປ ໋ ໋ ຍ ຕ ຽ ງ ຂ ອ ງ ເ ຂ ໊ ໍ . ພ ໋ ໋ ຍ ໃ ນ ຫ ້ ອ ງ ນ ້ ນ

ພຽງ ສະເຕປັບ ອ໊ອາໂມ ອຸ໊ດ ຄຸ໋ມຄຽວເທ່ົ່ານັ້ນທ່ົ່ສາມາດ
ເຄ່ົ່ອນໄຫວໄປມາໄດ້,ເຂົ້າຈະຄ່ອຍຢ່າງຫລັ໋ງກ໊ອມທັ໋ງເອ໊ົ່າ ມ໊ີ
ເກາະໄປຕາມຄ໊ັ້ວຕຽງ. ເຂົ້າຜູ້ມ໊ີຄ໊ັ້ວຄາມຄາອັນ ເປັນຫນ້າ
ຢ່ານກ໊ອ ເພ່ົ່ອປ້ອຍແສງ: "ລູກລະເບ໊ີດເຮ໊ັ໋ງຊ໊ອຍ" ອຸ໋່ງກ໋ໍ ໃຫ້
ເກ໊ີດຄາມເຈັບຕ໊ົ່ນເຈັບໂຕ ຢ່າງແຮງຕ໊ິດຕາມດ້ວຍກ໊ອາການ
ຜ໊ິດປ໊ົກກະຕ໊ິຂ໋ອງ "ເສ໊ັ້ນປະສາດແ໊ອ໊ອັນສ໊ັກສ໊ິດ" ນ໊ັ້.

ເມແຮຄຸ໊໊ເອ໊ັບ ໄດ້ພະຍາຍາມຢ່າງ໋ຍ໊ິ່ງທ໊ີ່ຈະ໋ບ໋ ສະແດງ
ຄວາມຮູ້ສ໊ຶກ໊ຂ໋ອງຕ໊ົ່ນ໊ອ໊ອກມາ, ເຂ໊ົ້າທ໋ໍາທ໊ົ່າ໋ບ໋ສ໊ົ່ນໃຈຕ໋ົ່ຄ໋ໍາສ໊ົ່ນທະ
ນາ໊ຂ໋ອງ໊ພ໊ອກແ໊ພ໊ດ.ແຕ໊ທຸກ໊ໆ ເທ໊ອ໊ທ໊ົ່ມ໊ກ໊ານ ຮ໊ັ້ຜ້າ໊ພ໊ັ້ນ໊ບ໊າ໊ດ ຂ໋ອງ
ເຂ໊ົ້າ໊ອ໊ອກ ເພ໊ົ່ອ໊ທ໋ໍາ໊ກ໊ານ ຮ໊ັ໋ກ໊ສ໊າ ດ້ວ໊ຍ ລ໊ະ໋ບ໋ ໄ໊ຟ ຟ້ານ໊ັ້ນ ແ໊ລ໊ະ ພ໊ົ່ແ໊ຕ໊
ເຂ໊ົ້າ໊ມ໊າ໊ບ ເ໊ຫ໊ັ້ນ ຮ໊ອ໊ຍ ສ໊ີ ແ໊ດ໋ງ ທ໊ີ່ ໄ ດ້ ຂ໊ະ ຫ໊ຍ໊າ໊ຍ ລ໊ານ ອ໊ອ໊ກ ໄ ປ ຢ່ ໋ າ ງ ຊ້ ໍ ໍ
ຊ້ ໍ ຕ ານ ໋ບ ໍ ລ ເ ອ ນ ຕ ໊ ນ ນ ັ ້ ນ ແ ລ ້ ອ ຫ ນ ່ ອ ຍ ຕ ່ ໍ ທ ໋ ງ ສ ອ ງ ຂ ້ ່ ໍ ງ ຂ ອ ງ ເ ຂ ົ ້ ່ ໍ
ກ ໍ ຕ ້ ອ ງ ມ ໊ ນ ຕ ່ ໍ ກ ້ ອ ງ ອ ອ ກ ດ ້ ວ ຍ ຄ ວ ານ ຕ ໊ ກ ໃ ຈ ຢ ້ ານ ກ ໊ ອ ເ ຂ ົ ້ ່ ໍ ກ ານ
ເ ປ ັ ນ ຄ ໊ ນ ຫ ່ ວ ມ ເ ຫ ວ ໊ ່ ໍ ໂ ມ ໂ ຫ ່ ວ ຍ ກ ານ ເ ວ ົ ້ ່ ໍ ຍ ອ ກ ລ ັ ້ ທ ່ ໍ ບ ່ ເ ປ ັ ນ
ສ ານ ະ , ຮ ອ ຍ ຍ ັ ບ ຢ ່ ໍ ໃ ນ ຜ ້ ່ ໍ ປ ູ ບ ອ ນ ນ ານ ແ ພ ດ ເ ຝ ້ ່ ໍ ຍ ານ ຜ ູ ້ ຊ ະ
ລ ານ ເ ຮ ັ ດ ແ ປ ງ ຫ ລ ຸ ດ ຈ ານ ກ ໊ ,ີ ສ ໊ ງ ເ ຫ ລ ່ ໍ ານ ລ ້ ັ ອ ນ ແ ຕ ່ ໍ ກ ່ ໍ ໃ ຫ ້ ເ ຂ ົ ້ ່ ໍ ໂ ນ .
ໂ ຫ ້ ່ ໍ ອ ນ ຢ ່ ໍ ານ ຮ ຸ ນ ແ ຮ ງ , ຈ ນ ຸ ເ ຖ ິ ງ ຂ ້ ່ ໍ ນ ເ ກ ອ ບ ບ ່ ໍ ສ ານ າ ດ ລ ະ ງ ັ ບ ໄ ວ ້
ໄ ດ ້ . ຍ ້ ່ ໍ ອ ນ ເ ຂ ົ ້ ່ ໍ ໄ ດ ້ ຮ ັ ບ ແ ຕ ່ ໍ ອ ານ ານ ອ ັ ນ ດ ີ ແ ລ ະ ມ ໊ ປ ະ ລ ໊ ານ ານ ອ ັ ດ
ຕ ານ ຫ ລ ານ ຂ ້ ່ ໍ ນ ເ ລ ອ ຍ ໆ ດ ັ ່ ງ ນ ້ ່ ໍ ນ ອ ານ ເ ລ ັ ກ ເ ຊ ໍ ່ ໍ ຈ ່ ໍ ງ ມ ໊ ກ ໍ ລ ັ ງ ວ ັ ້ ງ ຊ ານ ້ ່ ໍ ຂ ນ
ນ ານ ່ ໍ ານ ງ ໄ ອ ວ ານ . ເ ນ ່ ໍ ອ ເ ຖ ິ ຍ ານ ປ ່ ຽ ນ ຜ ້ ານ ັ ນ ບ ານ ດ ຫ ລ ໊ ຕ ອ ນ
ຊ ່ ໍ ອ ງ ລ ັ ງ ສ ໊ ໄ ຟ ຟ ້ ານ ນ ັ ້ ນ ຄ ວ ານ ຈ ອ ຍ ໂ ຊ ຂ ອ ງ ເ ຂ ົ ້ ່ ໍ ບ ່ ໍ ໄ ດ ້ ເ ຮ ັ ດ ໃ ຫ ້
ພ ອ ກ ນ ານ ຍ ແ ພ ດ ຝ ໊ ກ ຫ ັ ດ ທ ໊ ່ ໍ ຫ ມ ່ ໍ ນ ນ ້ ່ ໍ ຍ ຢ ານ ກ ໊ ອ ອ ໊ ກ ແ ລ ້ ອ . ແ ຕ ຕ ຽ ງ ຄ ູ

ກັບຄວາມອຸດົມສົມບູນຂອງຮ່າງກາຍ, ສະພາບ ຂອງຕົ້ນຫົ້ງ ສອງເບ້ອງຂອງເຂົ້າກັບຍົ່ງອຸດໂຊມລົງໄປເລ້ອຍໆ. ອາການ ປ່ານແຄງໄດ້ຂະຫຍ່ວຍຈາກຂໍ້ຕົ້ນຂ້ມມາເຖິງຕຸ່ມຄ້ອງ. ນ້ວຕົ້ນ ແຕ່ລະນ້ວປ: ສະຈາກຄວາມຮູ້ສຶກ ເຖິງວ່າຈະໃຊ້ເຂັ້ມ ແຫ ເຂົ້າໄປເລິກ ຈົນເຖິງຂ້ມ ເຂົ້າກໍ່ບໍ່ຮູ້ສຶກເຈັບປວດແຕ່ຢ່າງ ໃດເລີຍ. ແຕ່ເຖິງຢ່າງໃດກໍດີບັນດາແພດກໍຍັງສາມາດກຳນົດ ບໍລິເວນທ່ີ່ໄຂ່ບວມໄວ້ບ່ໃຫ້ຂະຫຍາຍຕ່ໍ່ໄປ ດ້ວຍວິທ່ີການຮັກສາ ແບບໃຫມ່ມ່ີຊ່ເອ່ີຍ່ງແປກປະຫລາດວ່າ "ການສະກັດ ກ້ັນ" ແຕ່ວ່າການຮັກສາດ້ວຍວ່ິທ່ີນ ໄດ້ເພ່ີ່ມຄວາມເຈັບປວດໃຫ້ ແກ່ ເຂົ້າຕ່ົ້ມຂ້ມອ່ີກ ຈົນທົນທານບ່ໍ່ໄດ້. ໃນຍາມກາງເວັນ, ອາ ເລັກເຊ່ີ ນອນຫມູບໜ້າໃສ່ຫມອນບ່ໍ່ເຫນ້ງບ່ໍ່ຕ່ົ້ງ, ພ່ໍ່ກເຖິງ ຍາມກາງຄ່ືນ ນາງແພດງາບດ່ົ້ວ ມ່ືກາຍລົບມາ ກ່ໍ່ມ່ືາສ່ັກຢາ ມອກຟ່ືນ ເພ່ືອລະງ້ັບ ຄວາມປວດ ໃຫ້ແກ່ເຂົ້າ.

ຍ່ົ້ງຄ່ືນນານ່ໄປເທ່ົ່ໃດ ການສ່ືນທະນາລະຫວ່ົ້າງ ພວກ ແພດກ່ໍ່ນ້ອຍໜ່ໍ່ນ້ໍ່ໍາແຕ່ຄ່ໍ່ເວ້ົ້ານ້ັ້ນຫ້ົ້າຢ່ານເຊ່ັ້ນຄ່ໍ່ວ່ົ້າ: ຕັດ ຂ່ົ້ວຄ່ໍ່ນ ມ່ືບ່ົ້ວເທ່ົ່ອທ່ານຫ່ໍ່ນ ວ່ົ້າຊ່ລ ວ່ົ້າຊ່ລເອ່ີ່ດ ໄດ້ນ່ົ້ວ ຢ່ດຢູ່່ທ່ີ່ຕ່ຽ່ງຂ່ອ່ງ ເມ່ແຮ່ດຊ່ີ່ເອ່ັ້ບ ແລ້ວ່ກ່ໍ່ຖ່ານ່ວ່ົ້າ:

-ວ່ົ້າຈ່ົ່ງໃດ, ນ່ັ້ກເລ່ັ້ອ, ເຈ່ົ້າເຈ່ັ້ບຫລ່ານ່ບ໋ ? ຕ່ັ້ດ ນ່ັ້ນ ຖ່ືກ່ວ່ົ້າບ່ໍ່ຈ່ັ້ກເດ່ັ້ ? ກ່ອ່ດ, ແລ້ວເຈ່ົ້າຈະບ່ໍ່ຕ້ອ່ງເຈ່ັ້ບປວດ ແມ່ອ່ີ່ກຕ່ໍ່ໄປ.

ອາເລ່ັ້ກເຊ່ີ ຮູ່້ສ່ຶກເຢ່ັ້ນວ່ົ້າບ ແລະແຂ່ງໄປຫ່ືດທ່ົ້ງ ໂຕ ເຂ່ົ້າໄດ້ແຕ່ກ່ັ້ດແຂ້ວ ເພ່ືອ່ບ່ໍ່ຢ່ານ່ຮ້ອ່ງກ່ານ່ອອ່ກມ່ານ່ພ້ອ່ມ ທ່ົ້ງ

ແກ່ວງຫົວ. ດັ່ງນັ້ນສາສະດາຈານ ຈ່ຽຈົ່ມຈຶ່ງວ່າ:

-ດີແລ້ວ, ຄັ້ນຊັ້ນກໍຈົ່ງອົດທົນເຈັບປວດອີກຕໍ່ໄປເສັຍກ່ອນ ມັນຈຳເປັນເດ, ແລ້ວພວກເຮົາຈະທົດລອງໃຊ້ວິທີອື່ນອີກ.

ຫລັງຈາກນັ້ນເຂົາກໍໄດ້ກຳນົດວິທີການຮັກສາແບບໃຫມ່.

ປະຕູຫ້ອງອັດກົກເຂົ້າ, ພ້ອມກັນນັ້ນ, ສຽງບາດຕົ ກໍ ຫຍັບຫາງອອກໄປ ຕາມທາງຍາວຂອງລະບຽງ, ແຕ ເມ ແຮດຊິເອັບຍັງນອນຫລັບຕາຢູ່ເທິງຕຽງ ແລະຄິດວ່າ: "ຕົນໆ ເຮົາ, ຕົນຂອງເຮົາ. ຖ້າບໍ່ມີຕົນສອງເບ້ອງນ້ັ ນ້ັ ແລ້ວເຮົາຈະມີ ຊີວິດຢູ່ຕໍ່ໄປໄດ້ອີກຢູ່ຫວະ ? ເຮົາຈະຕ້ອງກາຍເປັນຄົນພິການ ຄັ້ນກັບພ້ອັກກາດ, ຊາຍຊະລາຜູ້ມີອາຊີບພາຍເຮ້ອຮັບຈ້າງ ຢູ່ ຫມູ່ບ້ານກາມຊຸມແລ້ວຫລົ ນ. ເມ່ອເວລາຈະອາບນ້ຳ ກໍ ຕ້ອງ ຖອດຂາໄມ້ວາງໄວ້ເທິງຕາຝັ່ງແລ້ວຈົ່ງຄ່ອຍຄານໄປຈົນເຖິງ ນ້ຳຄ່ັ ງໂຕລົ ງນ້ັ ຊຸມຫວະ".

ແລະແລ້ວຄວາມໂສກເສ້ົາຂອງເຂົາກໍ່ຍິ່ງຫນັກ ນ່ວງ ອ້ົ ອົກ ຍ້ອນສາເຫດອັນຫນ່ຶ ງ ອົກ. ຄ່ັ ງແຕ່ມາເຖິ ງ ໂຮງຫມໍ ໃຫ່ມ່ໆພຸ້ນແລ້ວ ເຂົາໄດ້ອ່ານຈົດຫມາຍຈາກທາງບ້ານຕ້ັ ງ ຫລາຍ ສະບັບ ມັນແມ່ນຈົດຫມາຍພັບສາມຫລ່ຽມທ່ີເປັນຂອງແມ ່ ຈ່ ໄດ້ຂຽນມາຫາເຂົາດ້ວຍຂ້ໍຄວາມສ້ັ ນ້ັ ໆຕາມເຄີຍ ພ້ອມທ້ັ ງ ໄດ້ ຝາກຄຳ ສ້ັ ຢາມຖາມຂ່າວຂອງຍາດ ິ ພ້ີ ນ້ັ ອງແລະຄຳຢ້ືນຢັນວ່າຢູ່ ທາງບ້ານ ທຸກ ສ່ິ ງ ຢ່ າ ງ ຄຳ ເ ມ ີ ນ ໄ ປ ຢ ່ າ ງ ເ ປ ັ ນ ປ ົ ກ ກ ະ ຕ ິ , ຂ ໍ ອ າ ເ ລ ັ ກ ເ ຊ ອ ີ ຢ ່ າ ໄ ດ ້ ວ ິ ຕ ົ ກ ກ ັ ງ ວ ົ ນ ນ ຳ . ຖ ັ ດ ຈ າ ກ ນ ັ ້ ນ ກ ໍ ແ ມ ່ ນ ຄ ຳ ເ ຕ ອ ນ ເ ຊ ຸ ່ ມ ວ ່ າ ລ ະ ວ ັ ງ ຢ ່ າ ປ ່ ອ ຍ ໂ ຕ ໃ ຫ ້ ຈ ັ ບ ຫ ມ າ ວ , ຢ ່ າ ເ ຮ ັ ດ ໃ ຫ ້

ຕົນປຽກ, ຢ່າສ່ຽງຕໍ່ອັນຕະລາຍຈົນເກີນຄວນ, ຢ່າໄດ້ໄວ້ໃຈ ພວກພີ່ເຜົ່າເປ່ຽນມັນ ຊ່ຶງແມ່ເອງເຄີຍໄດ້ຮູ້ຫລາຍສິ່ງຫລາຍ ແນວ ກ່ຽວກັບການກະທຳຂອງພວກມັນ ຈາກພວກຊາວ ບ້ານ ໃກ້ຄຽງ. ຈົດໝາຍຂອງແມ່ ແຕ່ລະສະບັບລ້ວນແຕ່ ວ່າງໜ່ຽວ ມີຈົດໝາຍສະບັບໜ່ຶງ, ທ່ີ ແມ່ໄດ້ເລ່ົາ ວ່າ ລາວໄດ້ໄປຂໍຮ້ອງໃຫ້ແມ່ຍິງບ້ານໃກ້ຄຽງກັນຄົ້ນຫ່ຶງໃຫ້ສູດ ເພ່ືອທະຫານຜູ້ທ່ີຊ່ວາ ອາເລັກເຊ ເຖ່ືງວ່ານາງຈະບ່ໍແມ່ນ ຄົນທ່ີເຊ່ືອໃນສາສະໜາ ແຕ່ວ່າຖ້າພະເຈ້ົາມ່ີຈ່ິງ... ໃນຈົດ ໝາຍອ່ີກສະບັບໜ່ຶງແມ່ໄດ້ເລ່ົາເຖ່ືງຄວາມຫ່ວງໃຍຂອງແມ່ທ່ີ ມ່ີຕໍ່ພວກອ້າຍ ຂອງເຂ້ົາທ່ີໄດ້ທຳການຕໍ່ສູ້ຢູ່ທາງພາກ ໃຕ້, ແຕ່ພວກເຂ້ົາບ່ໍໄດ້ສ່ົງຂ່າວໃຫ້ແມ່ຊາບເປ່ັນເວລາຄ່ົນນານແລ້ວ ຈົດໝາຍສະບັບຫລ້ົງສຸດ ແມ່ໄດ້ແກ້ຄວາມຝັນອັນໜ່ຶງໃຫ້ເຂ້ົາ ຟ່ັງວ່າ: ຍາມນ້ັນແມ່ນຍາມແມ່ນ້ຳໂອມກາໄຫລນອງ, ພວກ ລູກຊາຍຂອງແມ່ທ່ັງໜ່ົດໄດ້ກັບມາແຕ່ຫາປາພ້ອມກັບ ພ່ໍຂອງ ພວກເຂ້ົາ ແລະແມ່ໄດ້ເຮ່ັດອາຫານອັນແຊບໃຫ້ແກ່ທຸກຄົນກ່ິນ ເຂ້ົາໜ່ົມໃສ້ປາ. ພວກຊາວບ້ານໄດ້ຕ່ີຄວາມຝັນນ້ັ້ນວ່າ: ລູກ ຊາຍຄົນໃດຄົນໜ່ຶງຂອງແມ່ຈະໄດ້ກັບມາແຕ່ແນວໜ້ົາ, ແລະ ຫລ້ົງຈາກນ້ັ້ນ ຍິງຊະລ່ໍາກ່ໍຮ້ອງໃຫ້ ອາເລັກເຊ ລອງຖາມ ຫ່ົວໜ້ົາຂອງເຂ້ົາເບ່ິ່ງວ່າ ເຂ້ົາຍ່ັງຈະພ່ໍໄດ້ຮັບນະໂຍບາຍໃຫ້ ເມ່ືອຢ່ານ້ັ້ນ ເຖ່ືງວ່າຈະເປ່ັນລັກນ້ັ້ນໜ່ຶງສອງນ້ັ້ກ່ໍຕາມ.

ສ່ວນບ້ັນດາຂອງຈົດໝາຍສ່ີຟ້ານ້ັ້ນ ແມ່ນຂອງຍິງສາວຄົນໜ່ຶງ ຊ່ຶງໄດ້ຮ່ວມ

ຮຽນຢູ່ໃນໂຮງຮຽນວິຊາຊີບນຳກັນ. ນາງມີຊື່ວ່າໂອມກາແລະ ປະຈຸບັນເຮັດວຽກຢູ່ທີ່ໂຮງເລື່ອຍແຫ່ງໜຶ່ງໃນໝູ່ບ້ານກາມຊຸມ ເອງ. ແຕ່ກ່ອນອາເລັກເຊອີ ເຄີຍໄດ້ເຮັດວຽກຢູ່ທີ່ນັ້ນ ໃນ ນາມຂອງນາຍຊ່າງສ່ຽມ. ບ່ຽງສາວທ້ອງ ບໍ່ແມ່ນເພື່ອນ ຮັກ ແພງກັນແຕ່ຄາວຍັງນ້ອຍແບບທຳມະດາ, ແລະຈົດໝາຍຂອງ ນາງກໍບໍ່ຄ່ອຍຈົດໝາຍຫ່ວ່ໄປ. ເຂົາຈະອ່ານຈົດໝາຍເຫລົ່ານັ້ນ ຫລຶບໄປຫລຶບມາ ຕັ້ງຫລາຍຕາວ ແລະຈະອ່ານຫລຳໄປ ຫລຳ ມາ ຢູ່ຊຸບັນດາຂໍ້ຄວາມທຳມະດາ ແຕ່ມີຄວາມໝາຍລັບລຶມຄຶມ ໃນ ຈົນເຂົາເອງກໍບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້ຢ່າງຈະແຈ້ງ, ແຕ່ ວ່າຂໍ້ຄວາມເຫລົ່ານັ້ນມັນກໍໄດ້ຊ່ວຍໃຫ້ເຂົາມີຄວາມສຸກໃຈ.ໃນ ຈົດໝາຍ ນາງໄດ້ເລົ່າວ່າ ນາງມີວຽກເຮັດຢ່າງຫລວງໝາຍ ຈົນບໍ່ໄດ້ກັບເມືອນອນເຮືອນ. ເພື່ອເປັນການປະ ຢັດ ເວລາ ນາງໄດ້ນອນກັບບ່ອນເຮັດວຽກນັ້ນເລີຍ. ໂຮງງານຂອງພວກ ເຂົາ ໃນປະຈຸບັນນີ້, ຖ້າອາເລັກເຊອີໄດ້ ມາເຫັນກໍຄົງຈະ ຈຳບໍ່ໄດ້ອີກແລ້ວ. ເຂົາຈະຕ້ອງແປກໃຈ ແລະດີອົກດີ ໃຈ ເປັນທີ່ສຸດ ຖ້າເຂົາຮູ້ວ່າໜຸ່ມວັນນີ້ພວກນາງໄດ້ປະດິດສິ່ງໃດ້ໝ ມາໃຫມ່ແດ. ນາງຍັງໄດ້ເລົ່າວ່າ, ໂດຍຍາດເວລາ ຈາກ ຍາມຫວ່າງວຽກ ອັນຫາຍາກນັ້ນ, ນາງໄດ້ໄປຢາມແມ ຂອງ ອາເລັກເຊອີ ເດືອນລະເທື່ອ, ປາກົດວ່າແມ່ຂອງເຂົາ ສຸຂະ ພາບບໍ່ຄ່ອຍດີປານໃດ ແລະລາວບໍ່ໄດ້ຮັບຂ່າວຈາກພວກ ລູກ ຊາຍກົກເຫລົ່ານັ້ນເລີຍ. ຊີວິດການເປັນຢູ່ກໍລຳບາກ, ປະ ຈຸ ບັນນີ້ແມ່ຈອຍລົງ. ບ່ຽງສາວໄດ້ຂໍຮ້ອງໃຫ້ເຂົາສົ່ງຂ່າວເມືອຫາ

ແມ່ເລ ັ ຍໆ ແລະໃຫ ້ ຂຽນຍາວໆໂດຍຫ ້ າມເລ ົ ່ າ ່ າວ ່ ີ ່ ບ ່ ດ ີ ໃຫ ້ ແມ ່ ຮ ້ ູ ເພາະ ່ ອ ່ າເວລາ ມ ້ ີ ບາງ ທ ີ ລ ່ າ ່ ອ ່ າ ຈ ະ ຍ ັ ງ ເ ຫ ລ ື ອ ແ ຕ ່ ລ ູ ກ ຊ າ ຍ ພ ຽ ງ ຄ ົ ນ ດ ຽ ວ ຄ ິ ດ ເ ຖ ິ ງ ເ ທ ົ ່ າ ນ ັ ້ ນ .

ຈ າ ກ ການ ຕ ້ ັ ງ ອ ົ ກ ຕ ້ ັ ງ ໃ ຈ ອ ່ ານ ຈ ົ ດ ໝ າ ຍ ຂ ອ ງ ໂ ອ ມ ກ າ ຫ ຼ ົ ບ ໄ ປ ຫ ລ ັ ບ ມ າ ຕ ້ ັ ງ ຫ ລ າ ຍ ເ ທ ື ່ ອ , ພ າ ໃ ຫ ້ ອ າ ເ ລ ັ ກ ເ ຊ ື ່ ອ ເ ຂ ົ ້ າ ໃ ຈ ເ ຖ ິ ງ ປ ະ ຫ ວ ັ ດ ຂ ອ ງ ຄ ວ າ ມ ຝ ັ ນ ອ ັ ນ ແ ຝ ງ ດ ້ ວ ຍ ເ ລ ົ ່ ມ ທ ີ ່ ແ ມ ່ ໄ ດ ້ ເ ລ ົ ່ າ ໃ ຫ ້ ເ ຂ ົ ້ າ ຟ ັ ງ ຢ ່ າ ງ ສ ະ ຫ ລ າ ດ ນ ັ ້ ນ . ເ ຂ ົ ້ າ ຮ ູ ້ ດ ີ ເ ຖ ິ ງ ຄ ວ າ ມ ອ ຶ ດ ຫ ັ ກ ກ ັ ງ ວ ົ ນ ຂ ອ ງ ແ ມ ່ ທ ີ ່ ມ ີ ຕ ໍ ່ ເ ຂ ົ ້ າ ແ ລ ະ ຖ ້ າ ເ ຂ ົ ້ າ ຫ າ ກ ເ ລ ົ ່ າ ໂ ຊ ກ ຮ ้ າ ຍ ທ ี ่ เ ข ้ า ได ้ ร ับ ปู ้ ให ้ ย ิ ง ท ้ า ส อ ง ร ู ้ แ ล ้ ว พ ว ก ม า ง จ ะ ເ ປ ັ ນ ຫ ຼ ຸ ກ ຫ ໍ ລ ะ ມ ານ ຂ ະ ຫ ນ າ ດ ໃ ດ . ເ ຂ ົ ້ າ ຄ ິ ດ ເ ຖ ິ ງ ສ ິ ່ ງ ທ ີ ່ ຈ ະ ຕ ້ ອ ງ ເ ຮ ັ ດ ໃ ນ ຂ ັ ້ ນ ຕ ໍ ່ ໄ ປ ເ ປ ັ ນ ເ ວ ລ າ ຕ ້ ັ ງ ເ ທ ິ ງ ມ ານ ແ ລ ະ ໃ ນ ທ ີ ່ ສ ຸ ດ ເ ຂ ົ ້ າ ກ ໍ ບ ໍ ່ ມ ີ ແ ກ ່ ໃ ຈ ທ ี ่ จ ะ เ ล ่ า ຄ ວ າ ມ ຈ ິ ງ ໃ ຫ ້ ຍ ິ ງ ທ ้ า ส อ ง ร ู ้ . ເ ຂ ົ ້ າ ຕ ິ ກ ລ ົ ງ ໃ ຈ ວ ່ า จ ะ ล ่ ำ ไ ป ອ ີ ກ ຈ ຸ ກ ຫ ວ ່ າ ງ ຈ ັ ກ ຄ າ ວ ເ ສ ຍ ກ ອ ນ , ແ ລ ะ ໄ ດ ້ ຂ ຽ ນ ຈ ົ ດ ໝ າ ຍ ຕ ອ ບ ໄ ປ ວ ່ า ເ ข ้ า ม ี ส ุ ข ภ า พ ແ ຂ ็ ง ແ ຮ ง ດ ี , ປ ะ ຈ ุ ບ ั น ນ ี ้ ເ ข ้ า ถ ู ก ส ับ ซ ้ อ ม ເ ຂ ົ ້ າ ມ ່ າ ຢ ู ່ ບ ้ อ ม ส ะ ด ว ก . ແ ล ะ ເ ພ ื ่ อ ใ ห ้ ถ ู ก ต ้ อ ง เ ห ม า ะ ส ม ກ ับ ການ ປ ່ ຽ ນ ແ ປ ງ ທ ี ่ อ ยู ่ ใ ห ม ่ , ເ ข ้ า ได ้ แ จ ้ ง ให ้ ร ู ้ ว ่ า ເ ข ้ า ถ ู ก ส ่ ง ม า ป ะ ต ิ ບ ัດ ງ ານ ພ ິ ເ ສ ດ ຢ ู ່ ທ ้ า ง ແ ມ ่ ອ ห ล ั ง ແ ล ะ ເ ຊ ื ่ อ ว ่ า ย ั ง จ ะ ได ้ ล ้ า ง ย ู ่ ท ี ่ ม ้ อ ก ด ิ น .

ຕ ິ ກ ມ າ ໃ ນ ລ ะ ຫ ว ่ า ง ม ้ ี , ເ ข ้ า ม ั ก ได ้ ย ิ น ຄ ำ ว ่ า ต ัด ข า ป ิ ม ຢ ู ່ ໃ ນ ຄ ำ ສ ົ ນ ທ ะ ນ າ ຂ ອ ງ ພ ວ ก ແ ພ ດ ຫ ລ າ ຍ ຂ ົ ນ ຊ ุ ก ໄ ช ้ . ຄ ำ ເ ว ้ า ຄ ำ ม ้ ี ม ัน ได ้ ก ล า ย เ ป ็ น ส ิ ่ ง ท า ล ุ ม จ ิ ด ใ จ เ ข ้ า เ ป ็ น ท ี ่ ส ุ ด . เ ข ้ า จ ะ ส า ม า ถ ก ับ ไ ป ย ั ง ห ม ู ่ บ ้ า น ก า ม ี ข ุ ม ใ น ม า ม ข อ ง ต ิ ม ພ ิ ก า ม

ໄດ້ແນວໃດ ? ເຮັດແນວໃດເຂົາຈຶ່ງຈະສາມາດນຳເອົາຂາກຸດ ທັງສອງນີ້ໄປໃຫ້ໂອນກາເບິ່ງ ?ສຳລັບແມ່ແລ້ວມັນຄືງເປັນບາດ ຄ້ອນອັນຫນັກຫນ່ວງສຳລັບເພິ່ນ ຜູ້ຊຸ່ງໄດ້ສູນເສຍລູກຊາຍ ຜູ້ ອ່ນໆຢູ່ໃນສະຫນໍ່ລະພູມໄປແລ້ວ ແລະມີຄວາມຫວັງຕໍ່ແຕ ກາມ ກັບມາຂອງເຂົາຄົນດຽວເທົ່ານັ້ນ.

ທັງຫນົດເຮັດໃຫ້ເຂົາວົນວາຍສັບສົນຢູ່ທ່ານກາງ ຄວາມ ງຽບສະຫງັດຂອງຫ້ອງ, ທັງຟັງສຽງອອດແອດຂອງເຫລັກໃສ້ ເສືອຢູ່ຕຽງ ບ່ອນກູກຸນດົນຣົນ ແລະ ຟັງສຽງຫົນໃຈໃຫຍ ຂອງທະຫານຂັບລົດຖັງຜູ້ງຽບຂົ່ມ, ສ່ວນສະເຕປັນ ອິວານໂນ ວິດ ນັ້ນໄດ້ນັ່ງສົ່ນຂາຢູ່ຊຸ່ປ່ອງຢ້ຽມ ແລະໄດ້ ເອົານ້ວ ມື ເຄາະແຜ່ນແກ້ວ ໃຫ້ເປັນຈັງຫວະເພງ.

"ຕັດຂາຊັ້ນຫວະ ? ບໍ່, ບໍ່ໄດ້ດັດຂາດ, ໃຫ້ຕາຍເສຍ ຍັງຈະດີກ່ວາ. ມັນແມ່ນຄຳເວົ້າທີ່ທໍລະມານຈິດໃຈທີ່ສຸດ. ຕັດ ຂາເປັນໄດບໍ່ໄດ້ ! " ອາເລັກເຊອີ ຄິດຢູ່ໃນໃຈ, ຄຳເວົ້າ ອັນເປັນຫນ້າຢ້ານນີ້ໄດ້ປະກົດອອກຢູ່ໃນຄວາມຝັນ, ພາຍ ໃຕ້ ຮູບຂອງແມງມຸມເຫລັກກ້າ ທີ່ໃຊ້ຕີນຂົດງໍ້ລົ້ມຂອງມັນ ຫຍຸບຈົກ ຮາງກາຍຂອງເຂົາ.

ฆ.

ຕະຫລອດຫນ່ຶງອາທິດ ຜູ້ຄົນພັກເຊົ່າຢູ່ໃນຫ້ອງນ້ຳເບີ ๔๘ ນັ້ນມີນຳກັນພຽງແຕ ๔ ຄົນ. ຢູ່ມານ້ຶ່ງ ນາງມ້າບດ໊ອາ ມີ ກາຍລົບມາ ໄດ້ຍ່າງເຂົ້າມາໃນຫ້ອງ ດ້ວຍທ່າທີ່ໃຊ້ຄວາມຄິດ,

.ເປັນກ້ຽວ, ຕິດຕາມດ້ວຍຄົນຫາມຕຽງອີກສອງຄົນ. ນາງ ປະກາດໃຫ້ຜູ້ທີ່ອາໃສຢູ່ໃນນັ້ນຮູ້ ເຖິງຄວາມຈຳເປັນ ທີ່ ຈະ ຕ້ອງ ຫຍັບຕຽງເຂົ້າຫາກັນຕື່ມ. ສະເຕປັນ ອິວາໂນວິດ ມີ ຄວາມພໍອົກພໍໃຈ ທີ່ຕຽງຂອງຕົນຖືກຕູດໄປໄວ້ໃກ້ປ່ອງອ້ຽມ , ສ່ວນຕຽງຂອງ ກູກູຊຶນ ຖືກຫາມໄປໄວ້ຢູ່ແຈ, ຖັດຈາກ ສະ ເຕປັນ ອິວານໂນວິດ. ສຳລັບບ່ອນທີ່ຍັງຫວ່າງນັ້ນ ພວກ ແພດໄດ້ນຳຕຽງຕ່ຳ, ແຕ່ວ່າຈົບງາມດີ ປູດ້ວຍເຊື່ອມໝອນ ໜຶ່ງເຂົ້າມາວາງໄວ້.

ເຫດການດັ່ງກ່າວໄດ້ສ້າງ ຄວາມບໍ່ພໍໃຈໃຫ້ແກ່ ກູກູຊຶນ ເປັນຢ່າງຍິ່ງ, ເຂົາໜ້າມືດຂຶ້ນມາດ້ວຍຄວາມໂມໂຫ. ເຂົາ ເອົາກຳປັ້ນຟາດລົງໃສ່ຕູ້ຫົວຕຽງພ້ອມທັງປ້ອຍດ່າ ນາງ ແພດ ໂຮງພະຍາບານ ແລະຫາມໜີ ວາຊຸລີ ວາຊຸລີວິດເອງ.ເຂົາ ຊູວ່າຈະຂຍຸມຄຳລາຍງານກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້ໃຫ້ໄດ້ແລະຍັງ ອີກ ໜ້ອຍດຽວເທົ່ານັ້ນ ເຂົາກໍຈະຟາດຖ້ວຍແກ້ວໃສ່ໜ້າ ນາງ ແພດ ຟ້າບໍ່ອາ ມີກາຍລົບມາ, ຖ້າວ່າອາເລັກເຊອີ ບໍ່ຮ້ອງ ຊູເຕືອນສະຕິເຂົ້າໃຫ້ເຂົ້າຢູ່ໃນລະບຽບທັງກ້ຽວຕາດຳປາມຖາມ ນຳອີກ.

ໃນຂະນະດຽວກັນ ຄົນປ່ວຍຜູ້ທີ ๔ ໄດ້ຖືກນຳເຂົ້າມາໃນ ຫ້ອງ. ເຂົາຄ້ຽງໜັກຫລາຍສົມຄວນ ເພາະຊູຫາມລົ້ມສຽງດັ້ງ ທ້ຽກ້ຽດ້ຽ. ຫົວໂລ້ນກົມມົນຂອງເຂົາວ່າງປ່ອງຢູ່ ເທິງ ໜອມ ແລະສັ່ນໄກວໄປມາເໜືອນກັບວ່າບໍ່ມີແຮງ. ໃບໜ້າ ກ້ວ່າງໃຫຍ່ ເຫລືອງຫລ່ຳທັງເປັນມັນພໍປາມວ່າ ປາ ສະຈາກ

ຊ່ວຍແລ້ວ, ຄວາມເຈັບປວດທັ້ງປວງ ປາກົດອອກມາເທິ່ງຮ່ມ
ສີບຈັດມ້ານຫນ້າໃຫຍ່ນັ້ນ.

ຜູ້ມ້າໃຫມ່ເບ່ງຄົນບ່ານ້ອຍ ແຕ່ ພວກ
ແພດອ້ວງຢູ່ຫ້ານລ້ວງກັບພ້ນ, ຄົນປ່ອຍຜູ້ນ້ຳໄດ້ຍ່ອ້ນພ້ອມທັ້ງ-
ໃຊ້ແຂນສອກຄ້ຳກ້າຍເພ້ອສອດສ່ອງເບ່ງໄປທ່ວ້ຫ້ອງດ້ວຍສ້າຍ
ຕ້າຂ້ອງຄົນສ້ອດຮູສ້ອດເຫັນ, ຫລ້ງຈ້ານັ້ນເຂ້ົ້ານ້ຍ້ງໄດ້ຫລ້ວ
ຕ້າໃສ ສ້ະເຕ້ນ ອ້ວ້ານ້ວ້ດ ຄ້ານ້ດ້ງຈ້ະເວ້ົ້ວ້ວ້ານ: " ຈ້ັ່ງ
ໃດ, ສ້ະບ້ານ້ດ້ຢູ່ບ້ ?" ແລ້ວ ຕ່ນ້ານ້ເຂ້ົ້ານ້ໄ້ອ້ອ້ອກມ້ານ ຢ້ານ
ແຮງ. ຮ້ານ້ກ້ານ້ອ້ນ້ນ້ຳ້ຫ້ນ້ກ້ອ້ງເຂ້ົ້ານ້ດ້ງ້ຝ້ກ້ຊ້ຳ້ຫ້ລ້ານ້ ພ້
ຄ້ວ້ນ ເຂ້ົ້ານ້ດ້ງ້ຮູ້້ສ້ກ້ເຈ້ັບ້ປ້ວ້ດ້ອ້ນ້ມ້ານ້ຢ້ານ້ກ້ະ້ນ້ນ້ນ້. ສ້ວ້ນ້ເ
ແລ້ດ້ຊ້ເ້ວ້ັ້ບ ນ້ນ້ຮູ້້ສ້ກ້ບ້ຖ້ກ້ວ້ານ້ດ້ນ້ກ້ບ້ຊ້ານ້ດ້ນ້ນ້ຕ້ງ້ແ້ຕ້ດ້ງ້ທ້ຳ້ວ້ດ້ທ
ໄດ້ເຫັນ. ເຂ້ົ້ານ້ໄດ້ແ້ນ້ນ້ເ້ບ້ງ້ຄ້ນ້ທ້ງ້ທ້ານ້ທ້ພ້ວ້ນ້ຍ້ກ້ເ້ດ້ວ້ນ້ໂ້ຕ -
ເຂ້ົ້ານ້ວ້ນ້ວ້ານ້ໃ້ສ້ເ້ທ້ິ່ງ້ຕ້ຽ້ງ້ຢ້ານ້ງ້ລ້ຳ້ບ້ານ້ກ້ນ້ນ້ນ້ຄ້ວ້ນ້ສ້ານ້ຍ້ຕ້ານ້ບຸ້້ເ້ປ້ນ
ນ້ດ. ທ້ນ້ໃ້ດ້ນ້ນ້ ເ້ນ້ແ້ຮ້ດ້ຊ້ເ້ວ້ັ້ບ ເ້ຫ້ນ້ວ້ານ້ໃ້ບ້ຫ້ນ້ານ້ຂ້ອ້ງ້ຜູ້້ ນ້ານ
ໃຫ້ນ້ເ້ນ້ນ້ຈ້ດ້ລ້ວ້ງ້ອ້ກ ທ້ງ້ນ້ເ້ຫ້ັ້ນ້ໄ້ຫ້ລ້ຊ້ນ້ນ້ອ້ອ້ກ້ນ້ານ້ເ້ນ້ນ້ອ້ພ້ວ້ກ້ເ້ຂ້ົ້ານ
ຕ້ວ ຕ້ອ້ງ້ຊ້ານ້ແ້ຂ້ວ້ງ້ປ້ານ້ນ້ທ້ອ້ນ້ໄ້ນ້ຂ້ານ້ງ້ຫ້ນ້ົ້ງ້ຂ້ອ້ງ້ເ້ຂ້ົ້ານ. ຄ້ວ້ານ
ເຈ້ັບ້ປ້ວ້ດ້ຢ້ານ້ງ້ແ້ສ້ນ້ສ້ານ້ຫ້ັ້ດ້ໄ້ດ້ເ້ຮ້ັ້ດ້ໃ້ຫ້ຮ້ນ້ສ້ີ່ບ້ຈ້ັ້ດ້ນ້ານ້ນ້ັ້ນ້ນ້ົ້ດ
ນ້ຽ້ວ້ໄ້ປ້ ແ້ລ້ະ ເ້ຂ້ົ້ານ້ກ້ໄ້ດ້ແ້ຕ່ກ້ັ້ດ້ແ້ຂ້ວ້ເ້ຂ້ົ້ານ້ໄ້ວ້.

ພ້ອ້ນ້ປ້ະ້ຈ້ຳ້ທ້ີ່ຢູ້່ເ້ທ້ິ່ງ້ຕ້ຽ້ງ້ຮ້ຽ້ບ້ຮ້ວ້ຍ້ແ້ລ້ວ ເ້ຂ້ົ້ານ້ກ້ຖ້ກ້ພ້ັ້ບ -
ແ້ຄ້ນ້ຜ້ານ້ປຸ້້ບ້ອ້ນ້ໄ້ວ້ເ້ທ້ິ່ງ້ຜ້ານ້ທ້ີ່ນ້ຢ້ານ້ງ້ເ້ຂ້ົ້ານ້ໃ້ຈ້ໃ້ສ້. ຕ່ນ້ານ້ ກ້ຈ້ັ້ດ
ນ້ຽ້ນ້ປ້ນ້ອ້ານ້ນ, ປ້ນ້ນ້ັ້ນ້ທ້ກ້ຕ້ານ້ງ້ໆ ທ້ີ່ນ້ຳ້ຕ້ດ້ຕ້ອ້ນ້ານ້ໄ້ວ້ໃ້ສ້ຮ້ານ້ນ້ທ້ວ
ຕ້ຽ້ງ້ຢ້ານ້ງ້ເ້ປ້ນ້ລ້ະ້ນ້ຽ້ບ້. ຫ້ລ້ງ້ຈ້ານ້ນ້ັ້ນ້ຈ້ງ້ຈ້ັ້ດ້ວ້ານ້ງ້ຫ້ລ້ອ້ດ້ຢ້ານ້ກ້ຖ

ແຂ້ວ, ແກ້ວນ້ຳຫອມ, ມີດແຖໜວດ ແລະ ສະບູໄວ້ໃນຖ້ຳ ລຸ່ມສຸດ, ເຂົ້ຳເສືອກຕຳເບິ່ງສິ່ງຂອງທັ້ງໜົດແບບຢ່ຳກສະ - ແດງຄວຳມເປັນເຈ້ຳຂອງຢ່ຳງເຕັ້ມປ່ຽມ ແລະ ຮູ້ສຶກຄ້ຳຍກັບ ວ່ຳໄດ້ຢູ່ໃນບ້ຳນຂອງຕົນເອງ ຕ່ຳມຳທຸກຄົນກໍໄດ້ຍິນສຽງເວ້ຳ-ອວຍ ໆ ຂອງເຂົ້ຳວ່ຳ:

- ພວກເຮົ້ຳຈ່ຶງມ້ຳທ້ຳຄວຳມຮູ້ຈັກກັນເທ້ຳະ, ເຮົ້ຳມີ ຊ່ ວ່ຳ ເຊ ມ ອ ງ ໂອ ໂຮ ບ ອ ບ, ທ້ອໜ້ຳກ້ຳມເມ ອ ງຂອງກ ອ ງ ພ ັ ມ, ມ ັ ກ ສ ະ ຫ ງ ົ ບ ແລ ະ ບ ໍ ່ ສ ູ ບ ຢ ຳ . ກ ະ ລ ຸ ນ ຳ ຮ ັ ບ ເ ອ ົ ຳ ເ ຮ ົ ຳ ເ ຂ ົ ້ ຳ ຮ ອ ມ ຢ ູ ່ ໃ ນ ວ ົ ງ ສ ົ ງ ຄ ຶ ມ ດ ຽ ວ ກ ັ ນ ກ ັ ບ ພ ວ ກ ສ ະ ຫ ຳ ຍ ແ ດ ເ ທ ້ ຳ ະ .

ເຂົ້ຳໄດ້ສ້ຳຫລວດເບິ່ງບ້ຳນດ້ຳສະຫ້ຳຍຮອມຫ້ອງຢ່ຳງ ວ ຽ ບ ວ ຽ ບ ແລ ະ ດ ວ ຍ ຄ ວ ຳ ມ ສ ົ ມ ໃ ຈ . ອ ຳ ລ ັ ກ ເ ຊ ອ ິ ຮ ູ ້ ສ ຶ ກ ວ ່ ຳ ເ ຂ ົ ້ ຳ ໄ ດ ້ ສ ັ ກ ແ ສ ງ ຕ ຳ ຈ ຳ ກ ດ ວ ງ ຕ ຳ ຄ ູ ່ ສ ົ ນ ້ ຳ ຕ ຳ ມ ມ ຳ ເ ບ ິ ່ ງ ຕ ົ ນ ຢ ຳ ງ ຈ ິ ດ ຈ ້ ຳ ແ ລ ະ ເ ຕ ັ ້ ມ ໄ ປ ດ ວ ຍ ຄ ວ ຳ ມ ພ ິ ມ ິ ດ ພ ິ ຈ ຳ ລ ະ ນ ຳ .

- ເຮົ້ຳຈະບ່ໍ່ຢູ່ນ້ຳພວກສະຫ້ຳຍດົນນ ຳ ນ ຫ ຍ ັ ງ ດ ອ ກ . ເ ຮ ົ ້ ຳ ເ ອ ງ ບ ່ ໍ ້ ' ' ຮ ູ ້ ວ ຳ ພ ວ ກ ສ ະ ຫ ້ ຳ ຍ ພ ຳ ກ ັ ນ ຄ ິ ດ ແ ນ ວ ໃ ດ ແ ຕ ່ ສ ້ ຳ ລ ັ ບ ເ ຮ ົ ້ ຳ ແ ລ ວ ເ ຮ ົ ້ ຳ ບ ່ ໍ ້ ' ' ມ ີ ເ ວ ລ ຳ ຈ ະ ບ ່ ໍ ້ ' ' ຢ ູ ່ ຫ ນ ິ ຕ ະ ຫ ລ ອ ດ ໄ ປ . ກ ອ ງ ທ ະ ຫ ຳ ນ ມ ຳ ພ ອ ມ ລ ຸ ້ ຳ ເ ຮ ົ ້ ຳ , ນ ້ ຳ ກ ອ ນ ພ ອ ມ ຈ ະ ລ ະ ລ ຳ ຍ , ຖ ະ ຫ ນ ິ ມ ກ ໍ ຈ ະ ແ ຫ ວ ງ - ແ ລ ວ . ພ ວ ກ ເ ຮ ົ ້ ຳ ກ ໍ ຈ ະ ໄ ດ ້ ອ ອ ກ ເ ດ ິ ນ ທ ຳ ງ " ພ ວ ກ ເ ຮ ົ ້ ຳ ແ ນ ມ ກ ອ ງ ທ ະ ຫ ຳ ນ ມ ຳ ແ ດ ງ . . . " . ເ ຂ ົ ້ ຳ ຮ ອ ງ ເ ພ ງ ອ ອ ກ ມ ຳ ຄ ອ ຍ ໆ ນ ້ ຳ ສ ຽ ງ ທ ຸ ້ ມ ຕ ່ ຳ ດ ວ ຍ ອ ຳ ລ ົ ມ ອ ັ ນ ເ ບ ິ ກ ບ ຳ ນ .

- ບ ່ ໍ ້ ' ' ມ ີ ຜ ູ ້ ໃ ດ ຕ ອ ງ ກ ຳ ນ ຢ ູ ່ ຫ ນ ິ ດ ົ ນ ນ ຳ ຈ ັ ກ ດ ົ ນ ດ ອ ກ . ນ ້ ຳ ກ ອ ນ ໃ ກ ້ ຈ ະ ເ ປ ່ ຍ ແ ລ ວ . . . ແ ລ ະ ພ ວ ກ ເ ຮ ົ ້ ຳ ຈ ່ ຶ ງ ອ ອ ກ ເ ດ ິ ນ ທ ຳ ງ , ເ ຂ ົ ້ ຳ

ສອງຂາໄປກ່ອນ, ໄປຫ້ອງນ້ຳ ເບີ ๕๐.- ກູ ກູ ຊຶ ເວົ້າ ສຽດໃສ. ຫລັງຈາກນັ້ນເຂົາກໍຟ້າວປິ່ນຫນ້າເຂົ້າຝາໃນທັນໃດ.

ທີ່ໂຮງຫມໍ ແຫ ງ ນ ມ ຫ ອ ງ ນ ້ ຳ ເ ບ ີ ๕๐ ດ ອ ກ ແ ຕ ພ ວ ກ ຄົ ນ ເ ຈ ັ ບ ພ າ ກ ັ ນ ໃ ສ ່ ຊ ຸ ້ ງ ຊ ຸ ກ ແ ມ ນ ຢ າ ກ ເ ວ ົ ້ າ ຖ ິ ງ ໂ ຮ ງ ຢ ັ ນ ກ ັ ບ ສ ິ ບ ຄົ ນ ຕ າ ຍ ນ ັ ້ ນ ເ ອ ງ . ຖ ິ ງ ວ ່ າ ຫ ົ ວ ຫ ນ ້ າ ກ າ ນ ເ ມ ື ອ ງ ຈ ະ ບ ໍ ່ ນ ັ ້ ນ ເ ລ ອ ງ ນ ຶ ກ ເ ຫ ັ ນ ແ ຕ ເ ຂ ົ ້ າ ກ ໍ ສ າ ມ າ ດ ເ ຂ ົ ້ າ ໃ ຈ ໃ ນ ຄ ວ າ ມ ເ ວ ້ ້ ຍ ຢ ອ ກ ລ ່ ້ ສ ້ າ ແ ສ ບ ສ ຽ ບ ໃ ຈ ອ ັ ນ ນ ້ ຶ ໃ ນ ທ ັ ນ ທ ີ , ເ ຂ ົ ້ າ ບ ໍ ່ ຄ ິ ດ ຄ ຽ ດ ແ ຕ ຢ ່ າ ງ ໃ ດ ພ ຽ ງ ແ ຕ ແ ມ ນ ບ ໍ ່ ? ກ ູ ກ ູ ຊ ຶ ນ ດ ້ ວ ຍ ຄ ວ າ ມ ບ ะ ห ล า ด ใ จ แ ล ้ ว ถ า ม เ ข ้ า อ ่ า :

- ເຈົ້າອາຍຸໄດ ເທົ່າໃດແລ ວ, ສະ ຫ າ ຍ ? . ອ ่ า " ้ อ ้ า ย ห ม อ ด " เ อ ๊ ย , เ จ ้ า ม ั น แ ก ่ แ ก ะ ก ิ น อ า ย ุ แ ล อ ด ม ๊ ! ๕.

ກ ามมาถ ึ ง ข อ ง ผ ู ้ ม า อ ย ู ่ ใ ห ม ่ ช ุ ้ ง ท ุ ก ค ิ น พ า ก ั น เ อ ็ ม อ ่ า " ห ้ อ ห ้ า ก า ม เ ม ื อ ง " น ั ้ น , เ ร ั ่ ม ใ ห ้ ห ้ อ ง น ้ ำ เ บ ี ๔๘ ม ี อ ั น ป ร ุ ง แ ป ง ไ ป . ใ น ม ื ้ ต ่ ำ ม า , ช า ย ต ุ ย ไ ร ้ ก ำ ล ั ง แ ร ง ค ิ น ม ี ก ็ ร ู ้ จ ั ก ล ้ ว ง แ ก ่ อ น ก ั บ ท ุ ก ๆ ค ิ น , ใ น ย ั ้ ม ต ่ ำ ม า ส ะ เ ต ป ั ม อ ็ อ า - โ ม อ ็ ด ไ ด ้ เ ว ้ า ใ ห ้ เ ข ้ า อ า เ ป ็ น ช ุ ก ค ิ น ท ี ่ ส า ม า ถ " ช ุ อ ก ห า อ ุ ป ะ ก ร ณ ์ เ พ ื ่ อ ไ ข ่ เ ข ้ า ห า แ ต ่ ล ะ ค ิ น " . เ ม ื อ ย ู ่ ก ั บ ส ะ เ ต ป ั ม เ ข ้ า จ ะ เ ว ้ า ล ิ ม ก ร ว ก ั บ เ ล ่ อ ง ม า แ ล ะ ก า ม ล า ส ั ต , เ พ ร ะ อ า พ ว ก เ ข ้ า ท ั ้ ง ส อ ง ล ้ อ ม แ ต ่ แ ม ่ ม ั ก ม ่ า แ ล ะ ล ่ า ส ั ต

ສະຫມັກຫລົ້ມທີ່ຊໍ້ານາມ. ກັບ ເມແຣຄຸ້ເອບ ຜູ້ມັກຄົ້ມ ຄ້ວາ ບັ້ນຫາກ່ານທະຫານ, ພວກເຂົ້າຈະສົ້ນທະນາກັ້ນຢ່າງຂ້ົ້ມ ອົກ ຂ້ົ້ມໃຈກ່ຽວກັ້ບວຽກງ່ານກ່ານບ້ົ້ນໃນສະໄຫມປະຈຸບັ້ນ, ນອກ ນັ້ນຍັ້ງໄດ້ເວົ້າເຖ້ິງພວກລົ້ດຖ້ົ້ງ ແລະ ພ່ວກທະຫານມ້ົ້ ມ້ຳ-ອົກ. ເຂົ້າພະຍາຍ່ານຊ້ົ້ສະແດງຢ່ານແຂ້ງຂ້ັ້ນວ່ານ ຖ້ົ້ ຫ່ານ ເຮ້ົ້ອບ້ົ້ນ ແລະ ລົ້ດຖ້ົ້ງແມ່ນວ່ານຊຸດທ້ົ້ເດ້ົ້ນແລ້ວ ກ່ອງທະຫ່ານ-ນ້ົ້ກ້ົ້ຖ້ົ້ວ່ານ້ັ້ງບ້ົ້ຫ້ລ້ານສະໄຫມ ຖ້ານ້ົ້ກ່ານບ້ຳລຸງຂ້ວນເລ້ັ້ກໆນ້ຽໆ ໃຫ້ແກ້ົ້ມກ່ອງທະຫ່ານມ້ົ້ ມ້ົ້ກ່ານປ້ັ້ບປຸ້ງວ້ັ້ດຖຸອຸປະກ້ອນແລະ ມ້ົ້ກ່ານຊ້ັ້ບຊ້ອນພ່ວກທະຫ່ານຫນຸ່ມນ້ອຍຜູ້ກ່າຫ່ານ, ມ້ົ້ຄ່ວ່ານ ຮູ ກ່ວ່ານ ເຫ້ັ້ນໄກເຂົ້ານ້ົ້ ມ້ົ້ ແທນ ຂ່ານ ກ້ັ້ບ ນ້ັ້ກ ຟ້ົ້ນ ດ່ານ ໃຫ້ ແກ ຊຸ ລ່ານ້ັ້ນ ແລ້ວ ຮ້ັ້ບຮ່ອງ ອ່ານ ກ່ອງ ທະ ຫ່ານ ມ້ົ້ ຂ່ອງ ພ່ວກ ເຮ້ົ້ ຈ ະ ຕ່ອງ ເຮ້ັ້ດ ໃຫ້ ໂລ ກ ຕ້ົ້ນ ເຕ້ົ້ນ ເປ້ັ້ນ ແມ່. ນ ອ ກ ນ້ັ້ນ ເ ຂ ົ້ ຍ ັ ງ ຮ ູ ້ ຈ ັ ກ ວ ິ ທ ີ ເ ວ ົ ້ ຈ າ-ປ ານ ໃ ສ ມ ຳ ນ ິ ກ ຂ ້ ັ ບ ລ ົ ້ ດ ຖ ້ ົ ້ ງ ຜ ູ ້ ງ ຽ ບ ອ ົ ້ ມ . ເ ຂ ົ ້ ຳ ເ ລ ົ ່ ່ ອ ່ ້ ຳ ເ ຂ ົ ້ ໄ ດ ້ ສ ັ ງ ກ ັ ດ ຢ ູ ່ ໃ ນ ກ ອ ງ ພ ົ ້ ມ ຫ ນ ົ ້ ງ ໃ ນ ນ າ ມ ຫ ົ ້ ວ ຫ ນ ້ ່ ່ ກ ່ ານ ເ ມ ົ ້ ອ ງ ແ ລ ະ ໄ ດ ທ ຳ ກ ານ ສ ູ ້ ຣ ົ ້ ບ ຢ ູ ່ ໃ ກ ້ ໆ ເ ຂ ດ ເ ມ ົ ້ ອ ງ ຢ ່ ່ ກ ເ ຂ ຕ ໄ ອ ແ ລ ະ ດ ູ ຄ ົ ້ ບ ອ ົ ້ ມ ່ ່ ່

ເຖິງວ່າບໍ່ມີໃຜໄດ້ເຫັນໃບຫນ້າທີ່ຫຸ້ມຫໍ່ຢູ່ໃນຜ້າພັນບາດນັ້ນ ກໍ
ຕາມ ແຕ່ເຂົາກໍໄດ້ເຫັນດອກຫົວສະແດງຄວາມເຫັນດີນໍາ. ອາ ລົມ
ໂມໂຫໂຫໂສຂອງ ກູກູຊຸກ ນັ້ນກໍໄດ້ຢຸດຕິລົງໃນທັນທີ ທ໋ອ
ຫນ້າກາມເມືອງໄດ້ສະເຫນີຫຼຸມຫນາກເສີກກັບເຂົາ. ແຜ່ນ
ຫນາກເສີກ ວາງຢູ່ເທິ່ງຕຽງຂອງ ກູກູຊຸກ ແລະ ຫ໋ອຫນ້າ-
ກາມເມືອງເອງ ກໍໄດ້ຫລົ້ມ " ຢ່າງຄົມຕາບອດ " ຄົນອນ
ຢຽດກາຍແລ້ວກໍຫລັບຕາ. ແຕ່ປານນັ້ນເຂົາກໍຍັງສາມາດເອົາ
ຊະນະມາຍຮ້ອຍຜູ້ມີດໄສ້ບໍ່ດີ່ຢ່າງຮາບຄາບຜູ້ນ ແລະນັບຕັ້ງແຕ
ນັ້ນເປັນຕົ້ນມາສາຍພົ້ອພັນລະຫວ່າງພວກເຂົາທັ້ງສອງກໍດີ ຂົ້ນ
ເປັນລໍາດັບ.

ກາມມາເຖິງຂອງຫ໋ອຫນ້າກາມເມືອງ ສ່ວງພົ້ນສະຫ້ອມ
ຢ່ວງຫນ້ວງຄືບສ່ວງທ໋ເກີດຂົ້ນໃນຍາມ ຕອນເຊົ້ຳ, ເມ້ືອນ່ວງ
ພະຍາບາມຜູ້ດູແລຄົນເຈັບເຂົ້ານ່ວງໄຂປະຕູປ່ອງຢຽມແກ້ວແລະ
ທັນໃດນັ້ນສຽງເຈົ້ຳລົມອັນແຈ່ມໃສ່ນ້ອນຊຸ້ມຢູ່ຕາມຖະຫນົນກໍດັ່ງ
ແວ່ວເຂົ້ານ່ວງໃນຫ້ອງອັນມິດ່ວງຽບຂອງໂຮ່ງຫມໍ ພ້ອມໆກັນ ກັບ
ອາກາດອັນສົດຊຸ້ມໃນຍາມຕົ້ນລະດູບານໃຫ່ມ່ຂອງນ້ະຄອນ ມ໊ສ
ກູ ກໍຫລັ່ງໄຫລເຂົ້ານ່ວງ. ຫ໋ອຫນ້າກາມເມືອງບໍ່ໄດ້ພະຍາຍາມ
ເຮັດຫຍັ່ງເປັນພິເສດ ເພ້ືອໃຫ້ເປັນດ່ັງນ້ັ, ເຂົ້ານ່ວງແຕ່ດໍາ-
ລົ່ງຊ່ວ້ຍຢູ່ຢ່າງທໍາມະດາ, ພໍໃຈໃນທຸກຢ່າງ ແລະ ມ໊ ຄວາມ
ກະຕ້ືລ້ືລົ້ນ, ໂດຍບໍ່ເອົ້ານ່ວ້ຍ ຫ໋ອຊ່ານ່ຕ໋ສະພາບທ໋ພ້ອມເປັນຢູ່, ທ້ັງ
ພະຍາຍາມລົ້ມຄວາມເຈັບປ່ວ້ຍທ໋ລະນ້ານ່ຕ໋ວເຂົ້ານ່ວ້ຍຢູ່ນ້ັນເສຍ.
ພ໋ຕ໋ນ້ອນມາໃນຍາມເຊົ້ຳເຂົ້ານ່ວ້ຍລະລຸກ້ອນ້ັ່ງເທ່ິງຕຽງ, ຍົກແຂນ

ຂ້ ໄຂ່ ກ້ ແລ້ ຍ ຂ້ , ຍ ລ , ທ ກ ຫ , ເ ຍ ຫ ນ ໄປ ຕ ມ ຈ ງ ຫ ອ ະ ອ ນ ສ ະ ຫ ມ ໍ ສ ະ ເ ຫ ມ , ມ ເ ປ ນ ກ ຕ ມ ແ ອ ບ ກ ຍ ຢ ຕ ງ ຫ ມ ່ ງ ຂ ອ ງ ເ ອ ົ ໍ . ໃ ນ ເ ວ ລ ຕ ໍ ຄ ວ ມ ສ ະ ອ ຕ ເ ອ ົ ຈ ະ ສ ະ ເ ຫ ມ ່ ອ ມ ໍ ເ ຢ ນ ແ ລ ະ ລ ງ ແ ຢ ່ ໃ ນ ອ ງ ມ ໍ ເ ປ ນ ເ ວ ລ ຫ ງ ນ ຕ ເ ອ ົ ໃ ຊ ຜ ອ ນ ຫ ນ ຖ ຕ ນ ຕ ຢ ຕ ງ ແ ຮ ງ ຈ ນ ເ ມ ອ ຫ ນ ງ ແ ດ ງ ໄ ປ ຫ ມ ດ ເ ມ ອ ຄ ນ ອ ນ ໆ ເ ຫ ນ ແ ລ ອ ຕ ງ ກ ໍ ຄ ດ ສ ກ ແ ລ ະ ຢ ກ ເ ອ ົ ແ ບ ບ ຢ ຕ ງ ເ ອ ົ . ເ ຖ ຍ ຕ ມ ຢ ຍ ຫ ນ ງ ສ ພ ມ ເ ອ ົ ຈ ະ ຝ ຕ ຍ ຕ ເ ອ ົ ມ ນ ມ ຈ ກ ມ ອ ງ ນ ງ ແ ພ ດ ດ ຍ ຕ ກ ນ ອ ງ ຄ ນ ອ ດ ຫ ອ , ແ ລ ວ ກ ຈ ບ ເ ຍ ງ ອ ມ ອ ຕ ນ ບ ດ ລ ຍ ງ ຕ ມ ຂ ອ ງ ຫ ອ ງ ກ ຕ ມ ຂ ຕ ຕ ໂ ຊ ຍ ຣ ດ , ຕ ່ ມ ຕ ຈ ງ ອ ຕ ມ ລ ຍ ລ ະ ອ ຽ ດ ຕ ງ ໆ ຂ ອ ງ ບ ດ ລ ຍ ງ ຕ ມ ຈ ກ ແ ມ ອ ຫ ນ ຕ . ເ ອ ົ ມ ອ ທ ອ ຕ ມ ແ ບ ບ ເ ປ ນ ຂ ອ ງ ໂ ຕ ເ ອ ງ ໂ ດ ຍ ສ ະ ເ ພ ະ ຫ ເ ອ ົ ຕ ວ ຕ ແ ບ ບ ມ ຊ ອ ຖ ຊ ຕ ກ ຕ ໍ ໄ ດ , ບ ງ ເ ທ ອ ເ ອ ົ ຈ ະ ອ ຕ ມ - ປ ະ ໂ ຫ ຍ ກ ທ ່ ເ ອ ົ ພ ໃ ຈ ດ ຍ ສ ຽ ງ ຄ ອ ຍ ໆ ແ ລ ອ ກ ຈ ່ ມ ມ ໍ ທ ຍ ວ ຕ " ອ , ແ ມ ນ ແ ລ ວ " , ເ ອ ົ ຈ ະ ເ ມ ້ ນ ປ ະ ໂ ຫ ຍ ກ ທ ່ ເ ອ ົ ຕ ອ ງ - ກ ນ ຢ ກ ກ ຕ ໍ ຫ ນ : " ຝ ອ ຍ ລ ມ ໆ ແ ລ ງ ໆ , ເ ຮ ົ ໍ ຊ ຕ ກ ຫ ອ ແ ລ ກ ກ ບ ເ ບ ຍ ພ ຽ ງ ຫ ນ ງ ຈ ອ ກ ວ ໍ ບ ກ ສ ກ ທ ່ ຂ ຽ ນ ເ ລ ອ ງ ມ ບ ່ ເ ຄ ຍ ເ ອ ົ ໍ ຕ ມ ໄ ປ ຢ ຽ ບ ແ ມ ອ ຫ ນ ໍ ຈ ກ ເ ທ ່ ອ " ແ ລ ວ " ໄ ວ ໆ ແ ບ ບ ນ ໍ ຍ ງ ຮ ວ ມ ຂ ຽ ນ ອ ອ ກ ນ ໍ ຫ ມ ! " .

ມ ຫ ນ ງ ເ ອ ົ ໍ ເ ກ ດ ໂ ມ ໂ ຫ ໃ ຫ ນ ກ ສ ຊ ວ ສ ງ ຄ ນ ຊ ໂ ມ ຄ ນ - ຫ ນ ງ ແ ລ ະ ໄ ດ ລ ງ ມ ຂ ຽ ນ ບ ດ ສ ງ ໄ ປ ຍ ງ ກ ອ ງ ບ ນ ມ ຫ ທ ນ ຫ ນ ງ ສ ພ ມ ສ ະ ບ ບ ນ ນ ໃ ນ ນ ມ ເ ອ ົ ໍ ຊ ແ ຈ ງ ໃ ຫ ເ ຫ ນ ວ ໍ ບ ່ ມ ເ ລ ອ ງ ແ ບ ບ ມ ເ ກ ດ ຊ ນ ໃ ນ ສ ງ ຄ ນ ຈ ກ ເ ທ ່ ອ ແ ລ ະ ທ ງ ໄ ດ ຮ ຽ ກ ຮ ອ ງ ໃ ຫ ອ ດ

ປາກນັກໂຄສະນາລອງຫລອກລົ້ນນັ້ນເສຍ. ມີບາງຄັ້ງເຂົ້າໄດ້ ປ່ອຍອາລົມໄປກັບໜັງສືພິມຊຸ່ງພ້ຍາຍຢູ່ເທິ່ງໜອນ.ເຂົ້ານອນ ຢຽດກາຍນຶ່ນຕາຄ້າງຫລ້ບາງເທ່ືອກໍເລົ່າເລ່ືອງຕ່າງໆ ກຽວ ກັບພວກທະຫານມາຂອງເຂົ້າ, ຄືກັບວ່າພວກເຂົ້າເລົ່າ ນັ້ນ ລອນແຕ່ເປັນອ໋ລະຊຶນທ່ີກາຫານ ຫາຜູ້ປຽບໄດ້ຍາກ. ຫລັງ ຈາກນັ້ນເຂົ້າກໍ່ອ່ານໜັງສືພິມຕ່ໍໄປ. ສ່ິງທ່ີແປກກໍ່ມ່ີຢູ່ວ່າ ຄໍາ ຈ່ານ ແລະ ການເລົ່າອອກນອກເລ່ືອງຂອງເຂົ້ານັ້ນບ່ໍໄດ້ເຮ້ັດ ໃຫ້ຜູ້ຟ້ງລໍ່ຄ່ານແຕ່ຢ່າງໃດ; ກ້ງກັນຂ່ານພວກເຂົ້ານັ້ນ ມ່ີ ຄວ່ານເຂົ້າໃຈແຈ້ງກ່ວ່ານ.

ເຂົ້າໄດ້ສະຫລະເວລາຮຽນພ່າສ່າເຢ້ຍລະນັ້ນ ມ່ີໜັງ ๔ ຊ່ໍ ໂມ່ງ, ຄ່ືລະຫ່ວ່າງໂມ່ງກ່ືນເຂົ້ົ້າ ແລະ ໂມ່ງຈ່ວ່ຍຢ່ວ່ . ເຂົ້ົ້າຈະເລ່ືອກເອ່ົ້ວ ເລ່ືອງທ່ີ ຄ່ືລ ໄປ ໄປ ມ ແລະ ແຕ່ງປະ ໂຫຍກ ເອ່ົ້ວເອ່ງ ແລະ ບ່າງເທ່ືອເຂົ້ົ້ານ ກ ຈະ ເກ ດ ຕ ດ ອ ກ ຕ ດ ໃຈ ຕ ່ ພ ສ ຕ ່ ງ ປ ະ ເທ ດ ນ ັ ້ ມ ຂ ້ ມ ມ ່ ຢ ່ ງ ກ ະ ທ ັ ນ ທ ັ ນ . ເ ຂ ົ ້ ຈ ະ ເ ວ ົ ້ ວ ່ : ່ ່ ່

ເມືອງ, ສະຫາຍຮຽນພາສາເຢຍລະມັນເພື່ອຫຍັງ ?ສະຫາຍ ອົດເມື່ອຍລ້າໆ, ທາງທີ່ຄ້ອນພັກຜ່ອນເພື່ອໃຫ້ມີແຮ້ວ.

ທ້ອຫນ້າກາມເມືອງໄດ້ແນມເບິ່ງຫນ້າທະຫານຖ້ຳ ຄ່ອຍ ແສງຕາກັ້ນທ້ອເຍາະເຍີ້ຍຫນ້ອຍໜຶ່ງແລ້ວເວົ້າວ່າ :

- ນ້ຳ, ອ້າຍຫນ້ອດ, ສະຫາຍຖ້ວ່າຊ້ວດຂອງຄົນລັດເຊຍ ຜູ້ຫນຶ່ງມັນແມ່ນແນວໃດ ? ແລະ ສະຫາຍຈະໃຫ້ເຮົາເວົ້າພາ ສາໃດກັບພວກສາວເຢຍລະມັນ ເມື່ອໄປເຖິງແບ້ກແລ້ວ? ຫລື ຈະໃຫ້ເວົ້າພາສາຊຶນເຜົ່າມ້ອຍ.

ສະເຕປັນອ້ວາໂນວ້ດ, ຂະນະນັ້ນຊ່ວນ້ຳຢູ່ເທ້ງຕຽງຂອງ ທ້ອຫນ້າກາມເມືອງ ຢາກຈະຄັດຄ້ານ ຄ່ອຍເຫດຜົນອັນຖືກຕ້ອງ ວ່າ ເວລານີ້ເສັ້ນທາງແນວຫນ້າໄດ້ຜ່ານມາໃກ້ກັບ ມີສຽງແລ ແລະ ກາມຈະໄປເຖິງສາວເຢຍລະມັນ ມັນຍັງຢູ່ໄກຢູ່. ແຕ ຍອມນ້ຳສຽງຂອງທ້ອຫນ້າກາມເມືອງ ທີ່ເວົ້າອອກມານັ້ນເຕັ້ມ ໄປ້ດ້ວຍຄວາມເຊື່ອຫນ້ັນຫລາຍ ດັ່ງນັ້ນເຂົ້າຈ່ຶງເວົ້າຕອບ ຄືນ ດ້ວຍສຽງກ້ອຢູ່ໃນຮູຄໍວ່າ :

- ບໍ່ແມ່ນພາສາຊຶນເຜົ່າມ້ອຍດອກ ! ແຕ່ທາງທີ່ດີ ສະ ຫາຍທ້ອຫນ້າກາມເມືອງຄວນຮັກສາໂຕເອງໃຫ້ລອດພົ້ນ ຈາກ ຄວາມເຈັບປ່ວດມ້ອມເທາະ.

- ນ້ຳທີ່ພວກເຮົາລຽງຜູ້ວ່ຽງຖະນຸຖະຫນອມນັ້ນຍ່ອມຈະມີ ອາຍຸສັ້ນ ! ຈ່ຶງຊ້ຳລະ " ອ້າຍຫນ້ອດ " ເອີ້ຍ .

ທ້ວງໆທ້ີ່ບໍ່ຄົນເຈັບຜູ້ໃດມີຫນ້ອດເລີ, ແຕ່ທ້ອຫນ້າ ກາມ ເມືອງ ກ້ຍັງອົດສາເອ້ນພວກເຂົ້າເຈ້ົ້າວ່າ " ອ້າຍຫນ້ອດ "

ແລະ ກໍ່ມີໃຜຖືຜິດໃນເລື່ອງນີ້, ກົງກັນຂ້ານ, ມັນກັບ ເຮັດ ໃຫ້ທຸກຄົນພໍໃຈເມື່ອຖືກເອົາມາ ອາຍຫມວດ .

ອາເລັກເຊອີ ສົງເກດເບິ່ງຫ້ອຫນ້າກາມເມືອງເປັນ ເວ ລາຕ້ຽງຫລາຍນ້ ເພື່ອຢາກໄດ້ຄວາມລັບ ເຮັດໃຫ້ມີອາລົມ - ເບີກບານມ່ວນຊື່ນຢ່າງບໍ່ເຫືອດແຫ້ງເປັນ ໂດຍຕະຫລອດ.ທັ້ງ ທ້ງທ້ັນເປັນສິ່ງແນ່ນອນຢ່າງບໍ່ຕ້ອງສົງໄສວ່າ ຊາຍຄົນນີ້ເຈັບ ປວດທໍລະມານຢ່າງແສນສາຫັດ. ເພາະເມື່ອຕອນທີ່ເຂົ້ານອນ ຫລັບຫລືຫມົດສະຕິບໍ່ບັງຄັບຕົວໄວ້ໄດ້ນັ້ນ, ຫມົດທຸກຄົນກໍ່ໄດ້ຍິນ ສຽງເຂົ້າຮ້ອງຄ້ວນອອກມາໃນທັນທີ, ຕົນຕົວສັ່ນເຊັ່ນແລະກັດ ແຂວກວດໆ ໃບຫນ້າບິດບ້ຽວໄປດ້ວຍຄວາມເຈັບປວດ. ເຂົ້າ ຄ້ວຮູ້ຕົວຢ່າງແນ່ນອນຈຶ່ງພະຍາຍາມບໍ່ນອນເວັ້ນ ແລະຫາວຽກ ອັນໃດອັນຫນຶ່ງມາເຮັດຢູ່ສະເຫມີ. ພໍ່ຕ່ມຈາກນອນເຂົ້າມີອາ-ກາມສະຫງົບຢ່າງບໍ່ປ່ຽນແປງ ແລະ ມີອາລົມແຈ່ມໃສຢ່າງສະ ເຫມີ້ຕົ້ນສະເຫມີປາຍ. ເຫມືອນກັບວ່າຕົນເອງບໍ່ໄດ້ຮັບຄວາມ ທໍລະມານຈາກກາມເຈັບປ່ວດແຕ່ຢ່າງໃດ. ເຂົ້າໂອ້ລົມກັບ - ພວກແພດຫມໍ່ຢ່າງສະບາຍ ແລະ ທັງໄດ້ເວົ້າຢອກລໍ້ຕໍ່ ເມື່ອ ພວກເພື່ນກວດກາຕາມບໍລິເວນທີ່ເຈັບເປັນ ໂດຍບໍ່ມີຜູ້ໃດ ສາ ມາດແນມເຫັນຄວາມອຶດກັ້ນທີ່ໄດ້ສະແດງອອກມາທາງມືອັນສັ່ນ ທ້ວາງຢູ່ເທິງຜ້າປູບ່ອນ ແລະ ເມັດເຫື່ອທີ່ຊຸ່ມອອກມາຍ້ອຍ ຢູ່ ຕາມກົກຄ້ວ. ອາເລັກເຊອີ ບໍ່ເຂົ້າໃຈເລີຍວ່າ ຊາຍຜູ້ນ້ ສາ ມາດບັງຄັບຄວາມຮູ້ສຶກອັນເຈັບປ່ວດຢ່າງແສນສາຫັດນ້ໄດ້ແນວ ໃດ ແລະ ທັງບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າເຂົ້າໄປຍຶດເອົາພະລັງແຮງ,ເອົ້າ

ຄວາມຫ້າວຫັ້ນ ແລະ ຄວາມມີຊີວິດຊີວາມັ່ນມາແຕ່ແຫ່ງໃດ.ນັກ ບິນເອງຢາກຮູ້ຈັກຄວາມລັບນີ້ເປັນທີ່ສຸດ ເພາະວ່າຕົວເຂົ້າ - ເອງນັ້ ຫ້ວງໆທີ່ໄດ້ຮັບຢາມັ່ນເພີ່ມຫລາຍຂັ້ນນຳໜ້ານັ້ ກໍຍັ່ງບໍ່ສາ ມາດຫລັບຕາລົງໄດ້. ຕະຫລອດຫລາຍຄືນ ແລະ ບ່ວງຄ້ວ ຢູ່ ຈົນຊອດແຈ້ງ ເຂົ້າຍັ່ງນອນມັ້ນຕາໂຫ້ໂລຢູ່ຫ້ວງເຂົ້າແຂວັດຜ້າ ຫົ່ມໄວ້ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຕົນເອງຕອ່ງຮອ່ງຄາ່ງອອກມາ.

ຄຳເວົ້າຂ່າໃຈ ໜ້າຢ່ານຄືຄຳວ່າ ຕັດຂາມັ້ນ ໄດ້ ກາຍ ເປັນຄຳຊູ້ເຂັ້ນຢ່າງເຂົ້າຈິ່ງເຂົ້າຈັ່ງໃນແຕ່ລະຄ້ວງທີ່ພວກ ແພດ ອອກກວດຢຽມຢາມ. ຍັ່ງໃກ້ນັ້ ເຄາະກຳຈະມາເຖິ່ງເທົ່າ ໃດ ອາລັກເຊີ ກໍຍັ່ງຄິດວ່າຖ້າຈະເປັນຄົນພິການ, ໃຫ້ ເຂົ້າ ຕາຍເສຍຍັ່ງຈະດີ່ກ່ວາ.

ຄ.

ແລ້ວວັ້ນນັ້ນກໍໄດ້ມາເຖິ່ງ. ໃນຂະນະທີ່ອອກກວດເບ່ັ່ງຄົ້ນ ເຈັບນັ້ ທ່ານໝໍ ວາຊີລີ ວາຊີລີເອວິດ ໄດ້ຄຳເບ່ັ່ງຕົ້ ວັ້ ດຳກຳ ປາສະຈາກຄວາມຮູ້ສຶກນັ້ນເປັນເວລາຕ້ັ່ງຄົ້ນນານ . ຫລັ່ງຈາກນັ້ນເຂົ້າກໍເ່ັ່ຍໜ້າຂ້ັ້ນໃນທັ້ນທີ ທັ້ນໃດແລ້ວເວົ້າ , ຫ້ວງຫລຽວເບ່ັ່ງໜ້າ ເມແຮກຊີ້ວັ້ນວ່າ: " ຕ້ອງຕັດຂາ!"

ນັກບິ້ນໜ້າເນ້ັ້ນຈົດເຂົ້າ ແລະ ກ້ອນທີ່ເຂົ້າຈະມ້ີເວ ລາ ເວົ້າຕ້ອບໂຕ້ຄ້ືນແນ້ວໃດ, ສາສະດາຈານກໍໄດ້ເວົ້າຕົ້ ຢ່າງ ແຂ່ງວັ້ນວ່າ: " ຕ້ອງຕັດຂາ, ບໍ່ຈຳເປັ້ນຈະຕ້ອງເວົ້າລຳ້ໄລ

ອີກຕໍ່ໄປ, ເຈົ້າໄດ້ຍິນບໍ່ ? ຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນເຈົ້າຍ່ອງຈະສູນ ເສຍ ຫລາຍກ່ວານີ້ອີກ. ເຂົ້າໃຈບໍ່ລະ ? ".

ເວົ້າແລ້ວກໍ່ຍ່າງອອກຈາກຫ້ອງໄປໂດຍບໍ່ຫລຽວຄົ້ນຫລັງ. ຄວາມມືດງຽບອັນໜັກໜ່ວງເຂົ້າປົກຄຸມທົ່ວຫ້ອງ. ເມແຣດຊຸ ເອບ ຍັງຄົ້ງນອນຢູ່ເທິງຕຽງ, ສີໜ້າຂອງເຂົ້າບົ່ງບອກເຖິງ ຄວາມຢ້ານກົວ, ຕາທັ້ງຄູ່ນິ່ງຄ້າງທ້ານກ້າງໜອກຄ້ວັນຢ່າງ-ໜ່ຶ້ງປະກົດວ່າເຂົ້າແນມເຫັນ ຂາກຸດ ບໍ່ເປັນຮູບເປັນຊົ່ງແລະ ແດງຊ້ຳຂອງຊາຍພ້ານພາຍເຮືອຮັບຈ້າງ ເຂົ້າເຫັນພໍ່ ຖ້າ ພວມຄ້ານສ່ຍ້ານ້ຳໂຕລົ່ງໄປຕ້ານຝັ່ງດ້ນຊາຍອັນປຽກຊຸ່ມເພ່ືອລົ່ງ ໄປຫ້ານ້ຳຫວຍ.

- ອ້າເລັກເຊ ເອີ, - ໜ້ວໜ້ານ້ານ້ານເມ່ືອງເອ່ຍ ອ້ມ ນ້ຳສຽງອ່ອນໂຍນ .

- ແມ່ນຫຍັງ ? - ອ້າເລັກເຊ ຕອບຄ້ືນຢ່າງຄ້ືນ ທ່ີ ພວມລອງລອຍຢູ່ໄກ້ແສນໄກ.

- ຈ້ຳເປັນເດ, ອ້າເລັກເຊ .

ທັນໃດນັ້ນ ອ້າເລັກເຊ ກໍ່ໄດ້ຮູ້ສຶກຄ້ືນວ່ານ້ຳ ແມ່ນ ຊາຍ ພ້ານເຮືອຮັບຈ້າງ ແຕ່ຫ້ານແມ່ນໂຕເຂົ້າເອງທ່ີກ້ຳລັງ ຄ້ານ ເລ່ືອ້ວຍຊ້ານ້ຳທ້ັງສອງ ໂດຍມ່ືໂອ່ນ້ານ ສ້ານ້ານຸ້້ຄ້ືນຮັກ ຜູ້້ງ ງ້ານແຈ່ມໃສ່ຢ່ືນຢູ່ເທິງຫ້ານ້ານ. ໃນຸ້ດໜຸ້ງ້ານ້ະໂປ່ງລ້ານ - ດອກໄມ້. ສ້ືນ້ານ້ະໂປ່ງຂອງນ້ານ້ານ້ືອ້ພຸ້້ລ່ອຍໆໄປຕ້ານ້ານ້ະແສລ້ືນ ນ້ານ້ັ້ນຸ້້ສ້ືບ ແນ່ນ້ົ່ງໜ້ານ້ານ້ານ້ານ້ານ້ານ.

ແມ່ນ ! ມັນຄົ້ງຈະເປັນແນ່ນ້ືແຫລະ ! ແລ້ວເຂົ້ານ້ໍ້ໄ

ສະອົກສະອ້ມອອກມາຢ່າງ1ຽບໆ ໂດຍຊຸກໜ້າເຂົ້າໃສ່ໜອມ ປ່ອຍໃຫ້ຮ່າງກາຍສັ່ນສະທ້ານຢ່າງແຮງ. ຄວາມໜາວເຢັນ - ຂອງເຂົ້າຄ່ອງມ1ບ1ັ້ນຫ1ວໃຈຂອງ1ຸກໆຄົນ. ສະເຕ1ັ້ນ1ິ1ານ1ຸ1 ຢູ່ໃນ1ູ1ນ1ອນລຸກ1ັ້ນ1ັ້ງຄາງ1ອກມາ1ອຍໆ ແລ1 ຍ່າງລາກເກ1ັ້ນຜ້າໃບ ໂດຍເ1ົ້າ1ໍ່ຈ1ງໄປຕາມ1ັ1ຕຽງ ເ1ື່1 ໄປຫາເມແຮດ1ຸເ1ຍ1. ແຕ່1ຸກ1ົ1ໜ1ານ1ໍ່1ຽງສະແດງ1າ ໃ1ສ1ຍານ1ີ່1ອກ1ວ່າ: " ປ1ຍໃ1ເ1ົ້າຮ1ງ1ໄ1ຕ່ໍ1ປ ".

ຈາ1ັ້ນ ອາເລ1ກເ1ຸ1 ກ1ບ1ິ1ານສະ1ົ1ບ1ົ1ນ1ັ້ນ ເ1ົ້າ1ໍ່ຮູ1ຶ1ເ1ົ້າຈ1ໃຈ ເ1ັ້ນ1ວາ1ຮູ1ຶ1ຂ1ງ1ົ1ຜູ1ຸ1ສາ1າ1 ແ1ໄ1ັ້ນ1າ1ີ1ໍ່ລະ1ານ1ົ1ເ1ງ1ານ1ົ1ນ1ອ. ອາເລ1ກ ເ1ຸ1 ຮ1ກສາ1ານສະ1ົ1ບ1ັ້ນ1ໍ້1ົ1ນ1ໍ1ວ1ຕ1ມ1ວ, ຈ1ມ ເ1ຶ1ເ1ວລາ1ີ່1ອ1ພະຍາ1ານ1ານ1ານ1ູ1ເ1ົ້ານ1ເ1ືເ1ົ້າ ຕ1 ເ1ົ້າໄປຍ1ງ1ອ1ຜ້າ1ັດ. ຢູ່ພາຍໃນ1ອ1ານ1າ1ີ1ຂາ1ສະ1ຸດ ຕາ ນ1ັ້ນ, ເ1ົ້າ1ໍ່ບ່ໍ1ີ1ຍປາ1ຖ1ເ1ົ້າ1ຍ1ງ1ໍ1ວາ1, ທ1ງ1ໆ1ີ່ແ1ດ1ໍ1ໄ1 ແ1ງ1ໃ1ເ1ົ້າ1ຸ1ບແ1ວ1ວ1 ສະ1ານ1ົ1ຫ1ວໃ1ຂ1ງ1ເ1ົ້າ1ໍ່1ະ1ຸ - ຍາ1ໃ1ໃ1ຢຸ1ານ1ະ1ລ1ບ1ໍ່ໄ1. ເ1ື່1ທ1ໍ1ານ1ຜ້າ1ັດ1ນ1ົ1ງ ນ1 ຈ1ເ1ັ້ນ1ອ1ໄ1ໃ1ຢຸ1ານ1ົ1ນ1ິ1ເ1ົ້າ1ະ1ພາ1ແ1ບ1ລ1ວ1ນ1ີ1ເ1ັ1 ນ1ັ້ນ. ເ1ົ້າ1ະ1ແ1ງ1ວາ1ເ1ັ້ນ1ົ1ດ1ວ1ຍ1ານ1ງ1ຫ1ໍ. ໃ1 ລະ ຫ1ວ1ງ1ທ1ໍ1ານ1ຜ້າ1ັດ1ນ1ັ້ນ1ົ1ເ1ົ້າ1ໍ່ໄ1ສ1ງ1ສຽ1ຮ1ງ1ຫ1ໂ1ຍ1ານ1ງ1ແ1 ຢ່າ1ໃ1ເ1ລ1ຍ. ນ1ານ1ັ1ຂ1ໃ1ເ1ົ1ໍ1ັ1ນ1ເ1ຶ1ວ1ວ1ານ1ະ1ໍ່1ົ1ນ1ັ້ນ1ານ1ສັ1 ສົ1ນ1ລ1ຍ1ໍ1ານ1ໃ1ກ1ໍ1ານ1. ແ1ວ1ານ1ານ1ໍ1 ວ1ຊຸ1ວ1ຊຸ1ເ1ອ- ອ1ດ ກ1ໄ1ເ1ັ້ນ1ູ1ລ1ງ1ົ1ະ1ໍ1ເ1ງ, ແ1ະ ທ1ງ1ໄ1ຮ1ຍ1ານ1ານ1ວ1

ນາງພະຍາບາມ, ພວກແພດຊ່ວຍອີກຕາມເຄີຍ. ນອກ ຈາກ ນັ້ນເຂົ້າຍັງໄດ້ບັງຄັບໃຫ້ນັ້ນດາຜູ້ຊ່ວຍຂອງເຂົ້າຄອຍກວດເບິ່ງ ສະພາບຂອງຄົນເຈັບຕ້ວງຫລາຍເທື່ອ ເພື່ອໃຫ້ແນ່ໃຈວ່າເຂົ້າ-ຈະຕ້ວງບໍ່ສົ້ມຊ່ວຍຍອມຄົນນິ້ດຂອງເຂົ້າ.

ຂະນະທີ່ແພດພວມເລ່ຍກະດູກນັ້ນ ອາເລັກເຊ ໄດ້ປະ ສົບກັບຄວາມເຈັບປວດຢ່າງແສນສາຫັດ ແຕ່ເຂົ້າກໍ່ໄດ້ມີຄວາມ ອຸ້ມເຄີຍຕ່ໍ່ກາມອົດກັ້ນຄວາມເຈັບປວດນັ້ນເສຍແລ້ວ. ເຂົ້າ ຮອດບໍ່ເຂົ້າໃຈຊ້ຳ່ວ່າພວກແພດທ່ານ ເຄ່ືອງສ່ຂາວ, ມ້ຜ້າ ອັດ ຫນ້ານັ້ນໄດ້ພາກັນຍ້ມຸ້ມຢູ່ອອມຕົນເຂົ້າເພ່ືອຮັກສ້ຍ. ພໍ ເຂົ້າຮູ້ເມ່ືອຕ້ວກ່ໍ້ພ້ບວ່າຕົນເອງຖ້ກນຳ້ກັບເຂົ້າມາໄວ້ໃນ ຫ້ອງ ເດ້ມແລ້ວ ແລະ ສ່ງທ້ຳ່ອດທ່ີ່ເຂົ້າໄດ້ພ້ບກ່ໍ້ລ່ໃບຫນ້ານັ້ນ ຕົ້ມ ໄປ້ວ່ຍຄວາມອ້ຶດກ້ງວົນຂອງນາງແພດ ຖ້ງບ່ໍ່ວ່າ ມ້ກ່ຍ-ລ້ບມາ. ເຂົ້າຈ່ໍ່ບ່ໍ່ໄດ້ເລ່ຍທ້ງຮູ້ສ້ກແປກໃຈຕ່ໍ່ທ່ານ້ຳ່ນ ຕົ້ມ-ແລະ ເປ້ນຫ່ວງເປ້ນໄຍຂອງແມ່ຍ້ງຜູ້ຊ່ວ ມ້ໃບຫນ້ານ້ອມຫວານ ນ້ມນວນຊ່ວ ນ້ອມຢູ່ພ່ຍໃຕ້ລອມຜ້ມສ້ຫ່ວ ຜ້ມ. ພໍ່ແຕ່ ນາງ ເຫ້ນເຂົ້ານ້ນຕາ, ໃບຫນ້າຂອງນ່ງ ກ່ໍ້ໄດ້ແຈມໃສ່ນ້ມາ ທ້ນ ທ. ນາງ ບ້ນ້ມ ຂອງເຂົ້າ ທ່ວ່ງ ໄວ້ຢູ່ກ ວ ຜ້າ ທ້ມ ຄ ຍ ຍ.

- ເຈ້ົ້າ ອ ດ ທ້ນ ໄດ້ ເກ້ ງ ທ່ ສ ດ ! - ນາງ ຄ ຍ ນ ນ ທ ່ ຈ ບ ຊ ບ ພ ະ ຈ ອ ມ ຂ ອ ງ ເ ຂ ົ ້ ◌ ◌ ◌

ດ້ວ ' ' '

ดาม ! "

ในเวลาดงอกัน สยงเว้าเยาะเย้ยกอมโมโหของ ท้อหม่ากามเม็องก็ถ้งอั้มหามกางดอามม็ดสะหล้อ ที่ป๊ก ลุมท่อบ่อ้อมหอง .

- แม่ม่จ่มหูก่มยากอ๋หย้งกันยู่เกาะ ? เอ๊า ละ มางแผด ธิบม่ำเอ๊าจ๊ดหมายมั้ใหแกเอ๊าตั้มม่า ! ถ้มอ๋ หย้งอุางโอุกดิเอ๊าแหง, แม่นใผจะบ่อ้อดสา, เบ่ง- แม่ได้ธับจ๊ดหมายเบ้มป๊กบักใหยพอมกันบาดดงอโลด".

ท้อหม่ากามเม็องได้ย่มจ๊ดหมายมัดหม่งใหแก เม แธดอุเอบ. มันแม่มจ๊ดหมายห่มาจากกองพันที่เอ๊า สัง กัดยู่, และ จ๊ดหมายเหล่านั้มเถิงอาจะล้งอันที แตก ตางกัน แต่ท่ได้มาเถิงอาเลักเออ๋ พอมๆกัน. บัดม้อา เลักเออ๋ ผูอากุดจ้งล้งมาอ่านข้อความอันสะแดง เถิง ดอามธักแพงแบบอายมองเหล่าน้ต่างกัน ทุกสะบับ,มัน แจงอาอเถิงกามดำเน็มอุอ๋ดอันแสมลำบาก, เตัม ไป ดอยกามทิดสอบ และ อันตะลาย จากแดมไก, แตอา ก็หากด้งถูดจ๊ดใจของเอ๊าย่างบ่ม่หย้งปรุบได้, เถิงอา อุอ๋ดแบบม่จะบ่ม่โอกาดได้กับมาเป้นของเอ๊าอ๋กก็ตาม. เอ๊าออมขอมอ๋กออมขอมใจย่างล้นเหล้อมำอาวใหย่ ๆ และอาวย่บย่อยเลักๆม้อยๆ สาลับเอ๊าทุกสิ่งทุกย่าง มี ดอามสำดัม และ หมาสิมใจเท่าทรูมกัน เอ้ม้อา: ท้อ หม่าพะแมกกาเม็องของกองทับได้เผียใหรู้อากองพัน

ຂອງພວກເຂົາຈະໄດ້ຮັບຫລຽນທຸງໄຊສີແດງ, ອັ້ນຈຸກ ໄດ້ ຮັບຫລຽນໄຊສອງຫນ່ວຍບາດຖຽວພ້ອມກັນ. ປາຊຸ້ມ ໄປລາ ເມ້ຍໄດ້ຫມາ ຈອກຫາງກຸດມາໂຕຫນຶ່ງ, ນິຍາຍຮັກໂດຍ ສັ້ງ ເຂບລະຫວ່າງ ສະເຕປັນຣິສຕ໊ບ ແລະ ນາງແພຕເຊມ່ານ ຕ້ອງ ສ້ມສຸດລ້ຽງຢ່າງກະທັນຫັນ ເພາະວ່າສະເຕປັນ ແກ້ມໃຄ. ເຂົ້າ ປ່ອຍຄວາມຄິດລ່ອງລອຍຮອດເດ໋ມບ໋ມ້ມ ປ່ຽວພ່ຍທ໊ຕ້ງຢູ່ທ່ານ ກາງປ່າໃຫ່ຍ ແລະ ເຕ໋ມໄປດ້ວຍຫມອງນ້ຳ, ຊຸ້ງພວກນັກບ໋ມ ມ້ກປ່ອຍຄ່າເລ່ອຍໆເພາະດ໋ມຫລ໋ມ ແຕ່ມາບ້ດ໋ ອາເລ້ກເຊ ກ້ບເຫ້ນວ່າສະຖານທ໊ດ້ງກ່າວແມ່ນບ່ອນທ໊ສ່ວຍງ່ານທ໊ສຸດ ໃນ ໂລກ.

ເຂົ້ານ້ວເມ້ົາຖູດດ໋ມຢູ່ນ້ຳກ່ານວ່ານຈົ່ມລ໋ມເອ້ົາໃຈໃສ່ເຖ້ງ ຄວາມແຕກຕ່າງຂອງວ້ນທ໊ ແລະ ບ່ສ້ງເກດເຫ້ນຫ້ວຫນ້າກ່ານ ເມ້ອງທ໊ພ້ອມຫລ້ວຕ່າ ແລະ ສ້ງຮ້ວຍ ຍ໋ມໃສ່ນາງພະຍາບ່ານ-ຫ້ວ ຊຸ້ມຄ່ວຍໆວ່າ : " ປ່າຂອງ ຂ້ວຍ ດ໊ກ ວ່ານ ປ່າຂອງ ເຈ້ົ້າ " ວ່ານ ເລ້ກເຊ ບ່ມ້ໂອກ່ານຮູ້ໄດ້ເລ່ຍວ່າ ຫ້ວຫນ້າກ່ານເມ້ອງ ໄດ້ ທ້ວມໂຮມເອ້ົາຈ໊ດຫມ່ານຕ່າງໆ ທ໊ ຈ່າຫນ້າ ຂ້ວງເຖ້ງ ເອ້ົາ ໄວ ຍ້ວມຫລ້ງ ເຫ້ນ ບ້ນ ທ໊ດ ສ້ວ ບ້ນ ຍ້ງ ໃຫ່ ຍ ດ້ງ ເຫດ ກ່ານ ອ້ນ ສຸດ ແສນ ກ້ນ ດ່ານ ໃນ ມ້ ມ ເປ້ນ ຕ້ນ. ຈ໊ດ ຫ່ານ ສະ ແດ ງ ຄວ່ານ ຮັກ ແພ ງ ຢ່ານ ຈ້ງ ໃຈ ແລະ ຂ່ານ ຄ່ານ ທ໊ ມ່ ານ ຈ່ານ ກ ເດ ໋ ມ ບ ໋ ມ ນ ້ ມ ຂ ວ ຍ - ບ ້ ນ ເ ທ ້ ່ ານ ຄ ວ ່ ານ ທ ຸ ກ ໃ ຈ ຂ ອ ງ ນ ັ ກ ບ ໋ ມ ຜ ູ ້ ມ ່ ານ ຢ ່ ານ ຫ ລ ວ ງ ຫ ລ ່ ານ ຍ . ຫ ້ ວ ຫ ນ ້ ່ ານ ກ ່ ານ ເ ມ ້ ອ ງ ເ ລ ່ ຍ ເ ປ ້ ນ ທ ະ ຫ ່ ານ ມ ່ ານ ກ ວ ນ , ເ ຂ ້ ່ ານ ຮ ູ ້ ຈ ັ ກ ອ ຳ ນ ່ ານ ຂ ອ ງ ເ ສ ດ ເ ຈ ຍ ທ ໋ ມ ໂ ຕ ຫ ນ ັ ງ ສ ໋ ກ ະ ໂ ຢ ງ ກ ະ ຢ ່ ານ ເ ມ ້ ອ ງ ຈ ່ ານ ກ

ทามอยูมย่างฝ่าอฝั่งมันเป็นย่างดิ, โดยสะเพาะ เม็อ
ยู่แมวหมา, บางด้วมันยังมีลุมมะพาบสูงก่อายา และ
เอาจอก.

สามอ้องอ้วงเดรอี เด็กจาเธ็มโภ สั้มว่าย ดวาม
ว่าบ่อยมหวามลืมกับเจ้าของผู้อยูม, ใม้มันยังมีเจย
มอยแผ่มหม่วบันจุต็อหนังสิ้มอยๆม็มๆ และ มีจำหมาย-
หวางยู่ที่อไป.

" สะหายธอยโห ! สะหายบ่ดหลายห่บ่ธักสา ดำ
ว่า !!! ยู่กองพ้มมีลืมลืดเถิงเจ้าสะเหม็, อ้มมีแม่ม
ดวามจิง, เผ่มว่าหาแต่เจ้า. ลืมหม่วผู้บันอุา ทาม
ว่ายู่ที่ธามอาหามอา อาเล็กเออี เมแธกอุเอ็บ ลืมม
แหผูหม่ว !!! และ เจ้าก็ดิงจะเอ้าใจต่อา เผ่ม บ่
ว่าแมวมีกับหมืดทุกลืม. จิงกับมาไอๆ, มีลืมลุถาเจ้า
ยู่ที่ม. สาอุย โลลา ผู้ยกอาหามยู่ธามสั่งใหอยบอก
เจ้าอา มางยิมดเผ่มอ้ดตาอาหามใหเจ้าเถิง ม เท่า
เถิงแมมอาจะถูกไลออกจากทามยอมเลองมีกตาม แต
เถิงจั่งใดก็ดิ, มันบ่เป้มทามดิเลยที่เจ้าบ่ยอมธัก สา
ดวามว่า !!! เจ้าไถ่ยูมจืดหมายเถิงทุกๆลืม ยิก
ว้มอย. เจ้าฐูบ่อาอยยากธรายใหเจ้าหลายที่ สุด
ยอมเป้มแมวมันแลวอยจุบ่ยอมยูมจืดหมายทามหม่ว
อกต่างหาก. แตอยก็อ่ธองเจ้าจุ่งยูมจืดหมายเถิง
อยเป้มทามสอมต็อถอย เผ่ยบอกอยยา เจ้าเป้มจั่ง

ใด ? " ເຮັດແມ່ໃດຢູ່ແລ້ວ..."

ເຈ ມ ອ ຍ ຕ ະ ຫ ລົ ກ ແ ຜ ມ ມ ເ ຊ ັ ມ ຊ ໍ ລ ົ ງ ທ າ ຍ ວ ່ າ " ຈ ່ າ ຕ ິ ອ ຸ ຕ ຸ ມ ິ ຍ ິ ມ ວ ິ ທ ະ ຍ າ ".

ອ າ ເ ລ ັ ກ ເ ຊ ອ ີ ຍ ັ ມ ແ ລ ະ ສ າ ຍ ຕ າ ຂ ອ ງ ເ ຂ ົ າ ຕ ົ ກ ຈ ົ ງ ຢ ູ ່ ທ ີ ່ ຄ ຳ ເ ວ ົ ້ າ ຂ ົ ກ ັ ອ ງ : " ຈ ົ ່ ງ ກ ັ ບ ມ າ ໄ ວ ໆ , ມ ີ ຄ ົ ນ ລ ໍ ຖ ້ າ ເ ຈ ົ ້ າ ຢ ູ ່ ທ ີ ່ ນ ັ ້ ນ ".

ເ ມ ແ ຮ ກ ຊ ຸ ເ ອ ັ ບ ຍ ໍ ລ ົ ງ ໄ ວ ້ ນ ຈ າ ກ ຕ ຽ ງ ; ท ่ า ท ่ า ง ข อ ง เ ข ົ า บ ่ ผ ิ ด ห ย ั ง ก ั บ ช า ย ผ ู ้ ช ุ ง พ า ย ห ล ั ง จ ึ ก เ บ ่ ง ถ ิ ง ไ ส ้ ง ถ ิ ง เ ส ี ย ແ ລ ะ ເ ຫ ັ ນ ວ ່ າ ท ่ า เ ອ ก ะ ส า ม ส ำ ค ั ญ อ ั น ห น ึ ่ ง ข อ ง ต ิ ม เ ส ย ไ ป . เ ข ົ า ເ ດ ີ ນ ไ ป ท ่ า บ อ ม เ ช ื ่ อ ก ต ก อ ม เ ล ย ม ี ต ิ ม ย ู ่ ແ ต ่ ม ี ข อ ง เ ข ົ า ก ั บ พ ิ บ แ ต ่ ค ว า ม ว ่ า ง เ ป ล ่ า .

จ า ก ม ั ้ น อ า ล ั ก เ ช อ ี จ ่ ง เ ข ้ า ใ จ ถ ึ ง ค ว า ม ส ู ญ เ ส ย - อ ั น ย ิ ่ ง ใ ห ญ ่ ห ล ว ง แ ท ้ จ ร ิ ง . ต ่ อ ไ ป ม ื เ ข ົ า จ ะ บ ่ ม ี โ อ ก า ส ก ั บ ไ ป ย ั ง ท อ ง พ ั ม , ไ ป ท ่ า ก า ม บ ิ ม ແ ล ะ ແ ม ่ อ ห ม ้ า , จ ิ ม ต ะ ห ล อ ด ช ุ อ ก . ต ่ อ ไ ป เ ข ົ า ก ็ จ ะ บ ่ ม ี โ อ ก า ส ไ ก ้ ข ั บ ร ถ อ บ ิ ม , จ ะ บ ่ ไ ด ้ เ ข ົ า ร ่ อ ม ใ น พ ิ ธ ี ส ู ่ ข ว ั ญ อ ี ก ล ั ก เ ท ื ่ อ ! เ ข ົ า ก ็ ต า ย เ ป ็ น ล ม พ ้ า ม ผ ู ้ ท ี ่ ต อ ง ห ล ั ก ห ้ า ง อ อ ก จ า ก อ า ช ี พ ท ี ่ เ ข ົ า ม ั ก , เ ข ົ า จ ะ ต อ ง ม ้ า จ ั บ เ จ ົ ้ า ย ู ่ ท ี ่ เ ก ่ า เ ป ็ น ผ ู ้ เ ภ า ะ ห อ ย , เ ข ົ า ก ็ ต า ย เ ป ็ น ล ม - ເ ห ล ือ ໂ ລ ກ ໄ ປ ແ ລ ้ ວ ແ ລ ะ ส ิ ่ ง ม ี ค ่ า บ ่ อ ก แ ก ้ ไ ข ไ ด ้ เ ข ົ า จ ะ เ ป ็ น ເ ช ุ ่ ม ม ื ไ ป ต ะ ห ล อ ด ร อ ด ั ว ห ม ั ด ส ิ ้ น ล ม ห า ย ใ จ .

ຝ.

ພາຍຫລັງການຜ່າຕັດ, ສິ່ງທີ່ຮ້າຍແຮງທີ່ສຸດກໍ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນກັບ ເມແຮຄຸເອບ: ເຂົ້າແຍກຕົວຕັດຂາດອອກຈາກໂລກ : ເຂົ້າບໍ່ໄດ້ຈົ່ມວ່າ, ບໍ່ໄດ້ຮ້ອງໄຫ້, ບໍ່ໂມໂຫໂຫໂສ,ມິດ ສະຫງົບຢູ່ສະເໝີ.

ຕະຫລອດມື້ເຂົ້າມອນຫງາຍແຫງນໜ້າຂຶ້ນເບິ່ງຮອຍແຕກເທິງເພດານ. ຖ້າຫາກວ່າມີໜູຜູ້ໃດມາຖາມເຂົ້າກໍ່ຈະ ຫ່ວງຕອບໄປພໍ່ໃຫ້ມັນແລ້ວວ່າ ເຈົ້າຫລ່ວງບໍ່. ຫລັງຈາກນັ້ນເຂົ້າກໍ່ຈະກັບເຂົ້າສູ່ຄວາມເປັນໃບ້ນັ້ນອີກພ້ອມທັງໃຊ້ສາຍຕາແນມໄປຍັງຮອຍຮ້າວຂອງເພດານທີ່ກາຍເປັນສີດຳ ຄາຍກັບວ່າກຳລັງພະຍາຍາມຕີຄວາມໝາຍທີ່ແຝງຢູ່ນຳລາຍເສັ້ນຍິກແຍ້ກ ຊຶ່ງຄົງຕ້ອງສາມາດຊ່ວຍເຂົ້າໄດ້. ເຂົ້າປະຕິບັດຕາມຄຳແນະນຳຂອງແພດຢ່າງເຂັ້ມງວດ, ກິນຢາທຸກໆເມັດທີ່ແພດໃຫ້ ແລະ-ເຖິງວ່າຈະກິນເຂົ້າບໍ່ແຊບເຂົ້າກໍ່ພະຍາຍາມກິນໃຫ້ໝົດ ແລ້ວກໍ່ນອນຫງາຍເອົາມືກ່າຍໜ້າຜາກຕໍ່ໄປ .

- ເອ ! " ທ້າວໜອດ " ເຈົ້າຄິດຫຍັງຮ ?- ທ້ອໜ້າກ່ານເມືອງເອ່ີ້ນຖາມເຂົ້າ .

ອາເລັກເຊ ງ້ວກໜ້າໄປຍັງເຂົ້າແຕ່ວ່າໄດ້ສະແດງ-ທ່າທີ່ອົ່ມເສີຍເມີຍ, ຄາຍກັບວ່າບໍ່ເຕັ້ນທ້ອໜ້າກ່ານເມືອງ .

- ຂອຍຖາມວ່າເຈົ້າຄິດອ່ຫຍັງຢູ່ ?

- ບໍ່ໄດ້ຄິດຫຍັງ .

ມັນໜ້ານ່າໜໍ ວ່າຊິລ ວ່າຊິລເອ໋ດ ໄດ້ຍ່າງເຂົ້າມາ ໃນຫ້ອງ :

- ຈ່ຽງໃດເວ໋ຍ, ທະຫານເລ໋ອ, ຍັງບໍ່ຕາຍເທ໋ອແມ່ນບໍ? ເປັນແນວໃດ, ສະບາຍດີຢູ່ບໍ ? ໂອ, ວ໋ລະຊຸ້ມ, ວ໋ລະ ຊຸ້ມ ແຫ້ໆລະ, ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ສະແດງຄວາມສະທ້ຶກສະທານອອກມາ ພໍ ໜ້ອຍ. ບາດ້ານ້ອຍເຊ໋ອແລວ່າເຈົ້າໄດ້ຕາມຫລ໊ບໜ້ ຈາກ ພວກເຢຽລະມັນ ເປັນ ເວລານານ ເຖ໋ງ ໑໘ ມ ໑໘໕ມ. ຜ່ານມາ ຂ້ອຍໄດ້ເຄ໋ຍພ໊ບພ໊ຄ໋ມເຈ໊ບປ່ວຍມາຢ່າງຫລວງຫລາຍ ຫລາຍກວ່າຈຳນວນຫ໊ອມັນທ໋ເຈົ້າໄດ້ກ໋ມມານ້ັນຊ້ຳ ແຕ່ວ່າ໕ມ໋ ມ໋ຄວາມເຂ້ັມແຂ໋ງ໕ດ້ວ໋ເຈົ້າ໕ ້ອຍຍັງບໍ່ທ້ັນໄດ້ພ໊ບພ໊ັກເທ໋ອ.

ສາສະດາຈານໄດ້ຖ້ມ໕ແດ໋ງ໋ກ໋ມ໕ ້ບ ຮ້ມຂ໋ງຕ໋ມໄປມາ.

- ເປັນຫຍັງຈ່ຽງມາເຮ໊ັດໜ້ານ້ອຍຢູ່ລະ ? ເພ໋ມສະແດງ ຄວາມຍ໋ງຍ໋ມເຊ໋ຍ, ແຕ່ເຈົ້ານ້ັບເຮ໊ັດໜ້ານ້ອຍ. ຍ້ັມ , ຍ້ັມ, ນ໋ເປັນຄຳສ່ັ ຂ໋ຍ ນ້ອຍພ໋ມໄດ.

ເມແຮດຊ໋ເລ໊ັບ ເພ໋ຍຣ໋ມສ໋ບຂ໋ມນ໋ມ໕ ້ດ໋ ຢ້ານ ~ ເພ໋ຍ໋ມ໋ອກມາ, ພ໋ມ໊ັກນ້ັນເຂົ້ານ໋ ້ດ໋ ວ່າ: " ຖ້ານ໋ ຮູ ວ່ານ້ັນຈະເປັນແນ໋ນ້ັ ້ແລ໋ ຂ໋ຍບໍ່ໄ ້ວ່າຊ໋ເລ໊ັ ຕ້ານ ນ້ານ ໃຫ ຍ້ານ, ເພ້ານ ~ ວ່ານ້ານ ~ ນ້ານ ~ ນ ~ ນ ~ ນ

ນອນ ຟ ລຳໄດ້ເຂົ້າປະຈັນບານກັບເຮືອບິນຂອງ ເຢຍລະມັນ ๔๔ ລຳ, ເຮືອບິນຂອງສັດຕູຖືກດັບສູນ ๒, ແຕ່ຝ່າຍເຮົາສູນເສຍໄປພຽງຫນຶ່ງລຳ. ຫົວຫນ້າກາມເມືອງອ່ານບົດຄັ່ງກາວ-ດ້ວຍຄວາມຂົມຂື່ນໃຈ ຈົນພາໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າມັນບໍ່ແມ່ນການກະທຳຂອງນັກບິນຜູ້ທີ່ເຂົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກອົ່ງໆທ່ວໄປແຕ່ແມ່ນພວກທະ-ຫານມ້າຂອງເຂົ້າແມ່ນແຕ່ກູ່ກຸ່ມກໍມີຄວາມຕົ້ນຕ້ນແລະເຂົ້າ ຮ່ວມສົນທະນານຳເຂົ້າ ທັງໄດ້ຊຸແຈງວ່າເຫດການຕ່າງໆ ມັນ ຄວນຈະເກີດຂຶ້ນໃນທຳນອງໃດ. ອ່າເລັກເຊຍ ນິດຟັງກ້ວດ ວ່າ: " ນັກບິນເຫລ່ານັ້ນ, ນັບໄດ້ວ່າເປັນຜູ້ທີ່ໂຊກດີ. ພວກ ເຂົ້າໄດ້ມີໂອກາດບິນ ແລະ ໄດ້ທຳການຕໍ່ສູ. ສ່ວນເຮົານັ້ນ-ຈະບໍ່ມີໂອກາດໄດ້ຮັດແມ່ນັ້ນອີກແລ້ວ ".

ບົດແຈ້ງຂ່າວຂອງພະແນກຂ່າວສານໂຊວຽດກໍໄດ້ນັບມື້ນັບ ສັ້ນເຂົ້າຊຸກໄຍ້, ພາໃຫ້ແຕ່ລະຄົນສົງໄສວ່າທ່ານຂດແມ່ນຫຼັງ ຂອງກອງທັບໂຊວຽດຄົງຈະພ່ວມດຳເນີນການຈັດຕັ້ງ ກຳລັງ ຢ່າງຍິ່ງໃຫຍ່ ເພ່ືອກຽມບັ້ນບຸກໂຈມຕີໃນຂັ້ນຕ່ໄປ. ຫົວ ຫນ້າ ການເມືອງສົນທະນາກັບ ສະເຕປັນ ອິວາໂນວິດ ຢ່າງ ຮອບ ແຮງ ກ່ຽວກັບທິດບຸກໂຈມຕີ ແລະ ຜົນສະທ້ອນທ່ີພວກເຢຍລະ ມັນຈະຕ່ອງໄດ້ຮັບ.

ແຕ່ກ່ອນ, ອ່າເລັກເຊຍ ກໍແມ່ນຜູ້ຫນ່ຶງຢ່ືງໄດ້ສົນໃຈ ໃນ ການສົນທະນາກ່ຽວກັບເລ່ືອງນ້ເປັນຢ່າງຍ່ິງ, ແຕ່ມາບັດນ້ - ເຂົ້າກັບບ່ຢາກໄດ້ຍິນຈັກດ. ທັງໆທ່ີເຂົ້າກໍໄດ້ຄິດເຖົ້າເຂົ້າຢ່ືຄ ກ້ມ່ວ່າ, ຂະນະນ້ພ່ວມມ່ືການກະກຽມໃສ່ສະພາວະການອ້ນຍ່ືງ

ໃຫຍ່. ເຂົ້າຮູ້ສຶກເຖິງກຳມອາຍຂອງບັ້ນສູ້ຮົບຄັ້ງໃຫຍ່ໂຕມະໂຫ
ລານ ຫລືມັ້ນອາດຈະແມ່ນບັ້ນຮົບທີ່ຕົ້ນສຸ້ຂາດກ໋ວ່າໄດ້. ບັ້ນ
ຄາມ໊ດສະຫາຍຂອງເຂົ້າທຸກໆຄົນຫລືແມ່ນແຕ່ ກູ້ກູ້ຊຶ້ນ ຜູ້ມ໊ອາ
ກາມຄ໊ຶ້ມຢ່າງໄວ໊ວາ ກໍຈະໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມຢູ່ໃນບັ້ນຮົບຄັ້ງກາວ,
ສ່ວນເຂົ້າກັບຈຳຕ໋ອງຖືກນັ້ງເຈົ້າຢູ່ທາງແມ໋ວຫລັງ.ຄວາມ ຄຶ
ອັນມ໊ີ້ສ້ຳງຄວາມ໊ຶ້ມ໊ຶ້ມໃຫ້ແກ່ເຂົ້າເປັນຢ່າງຍິ່ງຈົນເຖິງຂ໊ັ້ນວ່າ
ເວລາໃດຫາກຫ໊ວ໋ຫ໊ມ໋ກາກເມ໊ືອງ໋ວ່າມ໋ຫ໊ັ້ງ໊ສ໊ີ້ພ໊ມ ຫລ໊ືສ໊ັ້ມ ທະ
ມ໋ກ໋ຽວກ໊ັບບ໊ັ້ນຫ໋ສ໊ົ້ງຄາມ໊ັ້ນເຂົ້າຈະຕ໋ອງເ໋ົ້າຫ໊ວ໋ມຸ໋ດເຂົ້າໃນ
ກ໋ອງຫ໋ມ໋ອມເ໊ພ໋ືອ໋ບ໋ຍຸ໋່ງ໋ກ໋ເ໋ບ໊ັ້ມພ໋ບ ແລະ ບ໋ຍຸ໋່ງ໋ກ໋ໄ໊ດ໊ັ້ມ ເ໊ລ໋ືອ໋ງ
ນ໋ອ໋ກ໋ຕ໋ໍ່ໄ໋ປ. ຍ໋ານ໋ໃ໋ດເ໋ຂົ້າ໋ກ໋ໍ່ດ໋ເ໋ບ໊ັ້ມແ໋ຕ໋ຄ໋ໍ່ເ໋ວ໊ົ້າ໋ຂ໋ອ໋ງ ກ໋ອ໋ກ໋ກ໋ໍ່ວ໋ າ: " ຜູ໋້ໃ໋ດ໋ກ໋ໍ່ເ໋ກ໋ດ໋ມ໋າ໋ເ໊ພ໋ືອ໋ຄ໋ານ໋ມ໋ັ້ນ໋ຈ໋ະ໋ບ໋ໍ່ມ໋ໂ໋ອ໋ກ໋າ໋ດ໋ໄ໋ດ໋ເ໋ຫ໋ ໄປ໋ຈ໋ກ໋ເ໋ຫ໋ ! "

ມ໋ານ໋ແ໋ພ໋ດ ກ໋ຼ໋ານ໋ດ໋ໍ່ອ໋ ມ໋ີ໋ກ໋ານ໋ລ໋ັ້ບ໋ມ໋ ບ໋ໍ່ຮູ໋້ວ໋ ໄປ໋ມ໋ຳ ເ໋ຂ໋ົ້ ວ໋ ໄ໋ມ໋ອ໋ອ໋ມ໋ມ໋ ໄ໋ດ໋ແ໋ຕ໋ຫ໋ ວ໋ ໃ໋ດ ๔-๕ ກ໋ົ້ ວ໋, ທ໋ັ ວ໋ ໆ ທ໋ ໃ໋ ນ໋ ຍ໋ ານ໋ ສ໋ ະ ພ໋ ານ໋ ກ໋ ານ໋ ລ໋ ັ ບ໋ ັ ້ ນ ແ໋ ຫ໋ ວ ໋ ສ ິ ວ ໋ ຄ ານ ໋ ຄ ິ ແ ໋ ມ ອ ນ ໋ ີ ທ ໋ ິ ມ ໋ ຫ ວ ໋ ໃ ນ ໋ ເ ມ ໋ ອ ວ ໋ ມ ໋ ິ ດ ສ ະ ກ ູ ເ ຕ ໋ ິ ມ ໄ ປ ໋ ດ ວ ຍ ໋ ເ ຄ ໋ ອ ວ ໋ ກ ັ ້ ນ ຂ ວ ໋ າ ງ ຫ ວ ໋ າ . ນ ໋ ານ ໋ ເ ຂ ົ ້ ວ ໋ າ ໄ ມ ໋ ນ ໋ ານ ໋ ສ ຽ ບ ໃ ສ ່ ໃ ນ ໋ ຈ ອ ກ ໋ ແ ກ ວ ໋ ແ ລ ອ ນ ໋ ຳ ໄ ປ ຢ ວ ໋ ໄ ວ ໋ ເ ທ ົ ້ ວ ໋ ຕ ູ ຫ ວ ໋ ຕ ຽ ວ ແ ຕ ໋ ລ ະ ຫ ນ ວ ຍ . ວ ໋ າ ໄ ມ ້ ສ ີ ແ ດ ວ ໋ ໄ ອ ບ ຫ ຸ ມ ດ ວ ຍ ຂ ົ ້ ນ ບ ົ ວ ສ ີ ຂ າ ວ ຄ ຶ ຊ ຸ ້ ມ ແ ມ ວ - ນ ອ ຍ ສ ົ ້ ວ ກ ົ ້ ນ ຫ ອ ມ ສ ິ ດ ຊ ຸ ້ ມ ເ ບ ົ ້ ວ ຄ ັ ້ ບ ວ ່ າ ລ ະ ດ ູ ບ ານ ໃ ຫ ມ ່ ໄ ດ ້ ເ ຂ ົ ້ ວ ມ ານ ເ ບ ົ ້ ວ ບ ານ ຢ ູ ່ ເ ຖ ິ ວ ໃ ນ ຫ ອ ງ ນ ໍ ້ ເ ບ ີ ๔๘ ນ ີ ້ ເ ອ ງ ແ ລ ວ . ທ ຸ ກ ຄ ົ ນ ຮ ູ ້ ສ ຶ ກ ເ ບ ີ ກ ບ ານ ໃ ຈ ເ ປ ັ ນ ພ ິ ເ ສ ດ , ແ ມ ນ ແ ຕ ທ ະ ຫ ານ ລ ິ ດ ຖ ິ ວ ຜ ູ ເ ດ ົ ້ ວ ອ ົ ມ ມ ານ ຕ ະ ຫ ລ ອ ດ ກ ໍ ຍ ັ ງ ໄ ດ ້ ພ ົ ມ ພ ໍ ຳ ເ ຂ ົ ້ ວ ້ ຍ ັ ງ ມ ານ ຫ ນ ອ ຍ ຫ ນ ້ ງ ລ ອ ດ

ຊ່ອດຜ້າພັນບາດທີ່ໂອບຮອບຫ້ວຢູ່ນັ້ນອອກມາ.

ອາເລັກເຊ ຊ່ວຢູ່, ບໍ່ເຫັ້ນບໍ່ຕ່ວ. ຄວາມຄິດຂອງເຂົ້າ ໄດ້ລ່ອງລອຍໄປຍ້ວງກາມ ບ່ອນທີ່ມໍ້ຫ້ວຍນ້ອຍຊຸມຕົ້ນຫຼາຍ ສາຍໄຫລໄປຕາມທາງປູຫີນອັນກ້ຽງຫມ້ນ, ຜ່ານສັ້ນທາງຂ້ຕົ້ນ ຫ້ວ ໄດ້ພັດເຂົ້າກ້ນອາຍຂອງຫນ້າດິນອັນອົບອຸ້ນ ຊຸ້ມປ່ຽກ ແລະ ກ້ນມຸ້ນສັດລ່ອງລອຍໄປມໍ. ໃນບັ້ນຍາກາດຄ່ຽບຄ້ັບນ້ນ. ອາ ເລັກເຊ ແລະ ໂອມກາ ເລ່ຍໄດ້ພາກັນໄປຢືນຢູ່ແຄມຕາຝ່ວ ຊ້ນຂອງແມ່ນ້ໍ ໂອມກາ ຢູ່ຕ່ໜ້າພວກເຂົ້າ, ສາຍນ້ໍ ພ້ອມ ໄຫລໄປຢ່າງບ່ມ້ທ່ສ້ນສຸດ. ທ່ານກາງຄວາມມ້ດ້ວຽບຮ້ນແຈ້ວ ທ່ໄດ້ປົກຄຸມໄປທ່ວນ້ນມ້ພ້ຽງນ້ກຈາບໂຕດ້ຽວທ່ໄດ້ສ່ຽງສ້ຽງຮ້ວ ຢູ່ໃນຮູຄໍ ຂະນະທ່ໄວ້ນມໍ້ກ້ອນແຂ້ງພ້ອມໄຫລໄປມໍ້ກະແສນ້ໍ. ເມ້ອເບ່ງແລ້ວພາໃຫ້ອາເລັກເຊ ຄິດວ່ານ້ນບໍ່ແມ່ນໂງ່ນ ນ້ໍ ກ້ອມທ່ພ້ອມໄຫລໄປແຕ່ກັບແມ່ນເຂົ້າ ແລະ ໂອມກາ ທ່ ໄດ້ ແລ່ນທ້ວນ້ນໄປຕາມກະແສນ້ໍ. ພວກເຂົ້າທ້ງສ້ວ່ງພາກັນນ້ດ ບ່ປາກ. ແຕ່ເບ້ວ່ງໜ້າຂອງພວກເຂົ້າເຕ້ນໄປດ້ວຍແລວທາງ ອະນາຄົດອັນແຈ່ມໃສ, ດ້ງນ້ນເມ້ອຢູ່ຕ່ໜ້າແມ່ນ້ໍ ໂອມກາທ່ ໄດ້ຍາວຢຽດອອກໄປຈົນສຸດຊ່ວຕາ ແລະ ເມ້ອຖ້ກກະແສ ລົ່ມ ແຫ້ງລະຄຸບາມໃຫ່ພັດມາອາບແຊ່ຮ່າງກາຍເຮັດໃຫ້ທ້ງ ສ່ວ ຕ້ວ່ງທ້ນໃຈຫ່ວບ. ພາຍທ້ງຫ້ນ້ດເຫລ່ານ້ຈະບ່ເກ້ດຂ້ນໄດ້ ອ້ກ ແລ່ວ. ໂອມກາ ຈະຕ່ວ່ງທ້ນຫ້ລ້ງໃຫ້ແກ່ເຂົ້າ ຫ້ລ້ຖ້າຫ່ານ້ວ່ານ ນ້ງບ່ຍ່ອມຮ້ກແລ້ວເຂົ້າຍ້ງຈະກ່ານ້ບເອົ້ານ້ວ່ານເສຍສະຫ້ຽ ຈ່ານ້ນ້ງຢູ່ບ່ ? ເຂົ້ານ້ສ້ດຫ້ຍ້ງທ່ຈະປະປ່ອຍໃຫ້ຍ້ງສ່ານ້ວ່ຜ້ຈ້ບ

ງາມແຈ່ມໃສ ເຕັມໄປດ້ວຍພະລັງແຫ່ງໄວໜຸ່ມມາຜູກມັດ ຕົວ ເອງຢູ່ກັບຄົນພິການເຊັ່ນເຂົານີ້ ?...ເຂົາໄດ້ຮ້ອງ ນາງ ແພດ, ຖອນສົ່ງພາໃຫ້ຄິດເຖິງລະຄູບານໃໝ່ໃນຕອນ ອະດີດ ນັ້ນອອກໄປຈາກຕູ້ຫົວຕຽງຂອງເຂົາເສຍ.

ເຖິງວ່າເພິ່ນໄດ້ເອົາກົງດອກໄມ້ອອກໄປແລ້ວກໍຕາມ ແຕ່ ເຂົາຍັງບໍ່ສາມາດຂັບໄລ່ຄວາມຄິດອັນໜັກໜ່ວງທີ່ໄດ້ ຈູໂຈມ ຈິດໃຈຂອງເຂົານັ້ນໃຫ້ຫລົກອອກໄປໄດ້ເລີຍ; ໂອມຸກາ ຈະ ເວົ້າແມ່ວ່າໃຜນໍ່ຖ້າຮູ້ວ່າເຂົາໄດ້ກາຍເປັນຄົນອາກຸດແລ້ວ?ນາງ ຈະຕ້ອງຈາກເຂົາໄປຫລໍ່ ? ນາງຈະລືມເຂົາຫລໍ່ ? ນາງ ຈະຫລົກຫ່າງອອກໄປຈາກຊີວິດເຂົາຫລໍ່ ? ອາລັກເຊ ອີຄົດ ດ້ວຍຄວາມຊຸ່ມເຊື່ອງໃຈ. ບໍ່ດອກ ນາງບໍ່ແມ່ນຜູ້ຍິງປະ ເພດ ນັ້ນ; ນາງຈະຕ້ອງບໍ່ຫນີຈາກເຂົາໄປ, ນາງຈະຕ້ອງບໍ່ຫັນຫຼັງ ໃຫ້ແກ່ເຂົາ. ແຕ່ວ່າສິ່ງໜຶ່ງທີ່ຮ້າຍແຮງຍິ່ງໄປກວ່ານັ້ນອີກກໍຄື ຖ້ານາງຫາກຍອມແຕ່ງງານກັບເຂົ້າຍອມຄວາມສົ່ງ ສານ ແລ້ວ ຜົວພິການຄົນນີ້ກໍຈະຕ້ອງເຮັດໃຫ້ນາງຜິດຫວັງໃນຄວາມ ໄຝ່ຝັນທີ່ຈະຮຽນຕໍ່ອຸຕົກນິຍົມສູງ, ນາງຈະຕ້ອງໄດ້ອອກ ມາເຮັດການເພື່ອຫາເງິນມາລ້ຽງດູຜົວທີ່ເສຍອົງຄະຄົນນີ້ພ້ອມ ດ້ວຍລູກໆ ຖ້າຫາກວ່ານາງທີ່ພວກເຂົາຫາກມີລູກອ້ອມມາ.

ເຂົາມີສິດຫຍັງທີ່ຈະຮັບເອົາຄວາມເສຍສະຫລະນີ້? ເຂົາ ແລະນາງຍັງບໍ່ໄດ້ມີສິ່ງຜູກພັນອັນໃດຕໍ່ກັນ; ນາງເປັນພຽງຜູ້ ຫນັ້ນຫນາຍທີ່ນັ້ນ ຍັງບໍ່ແມ່ນເມຍເຂົາເທື່ອ. ເຂົາຮັກ ນາງ ດ້ວຍຄວາມຮັກອັນແທ້ຈິງ, ດ້ວຍເຫດນັ້ນຈຶ່ງພາໃຫ້ເຂົາຕັດສິນ

ใจว่า เอ๋าบ่มีสิดในเล้องมี้ และมันแม่นหม่าที่ของเอ๋า ที่จะต้องตัดสายสำพันที่ผูกมัดผอกเอ๋าเอ๋าไว้มั้นใหญาด สะบั้นลิ่งในทันใด, ทั่งมีบ่พรึงแต่ เพื่อหลีกเอ้มอะมา-ถีถีอันอีมีมเจ้บบ่วดสำลับมาง่ที่มั้น แต่ยังเพื่อหลีกบ่ใช้มาง่ที่ละมายอมถอามลั่งเลของตึม.

แต่อาจิดหมายอีกหลายสะบับที่จำกา กามีอุม มั้นกำไถ่มาถิ่งเอ๋า และ ไถ่อุยปัดเป่าเอ๋าถำติกลิ่ง ใจของเอ๋าไปพ้อมๆกัม. จิดหมายสะบับหมี่งุของ โอมกาเต้มไปถุอยถอยคำสะแดงถอามหาดก๊อย่างเล็กลับ,ถีกับอ่ามางสั่งหอมกรอกับเหเดรายมี้, มางเอ๋าม่าอา : ถิ่งจะมีสิ่งใดเกิดอ้มแก่เอ๋ากำตาม, มางพ้อมสะเหมี่ที่จะยู่ดรงข่างกับเอ๋า, ผู้ชุ่งม่างรักเหม้อมดั่งชีวิด, แต่ละเวลามาที่ ที่เป้มอีกสะหละหว่างจากอรุกงาม มาง ถิดถิ่งเอ๋า, และ กำแม่นถอามถิดอันมีละที่ไถ่อุย ปิด เป้องเอ๋าถอามหมักหม่องของชีวิดในปางสิ่งถาม, ชุ่ง ไถ่เรักใช้มางตองอีกตาหลับอับตามอมยู่ในโรงจักโรงงาม, ตองไถ่ออกไปชุกชุมถอง, รองป่องกันลิดถ้างทั่งเอ้ม และถิ้ม อิดทิ้ม ต่ำสะพาบ อิด ป่ากอาด เอิ้มอาหาม.

" รูบแผ่นสุดท้าย, ชุ่งเจ้าไถ่ถ่ายเม้อตอมนั่งยิ้มยู่ที่เหว่าตึมไม้พ้อมกับหมาโตหมี่งมั้น ของยไถ่รักสามันไอ มำโตของของยตะหลอดเวลา, ถึของยไถ่เอ๋าใส่ไอ้ ใม

ແອ້ບນ້ອຍຂອງແມ່ ແລະ ເອົ້າຫ້ອຍໄວ້ກັບໂຕ ເອົ້າແນບເອິກ
ສະເໝີ. ເມ່ືອເວລາໃຄ້ຂ້ອຍເຫງົ້າປ່ຽວ, ຂ້ອຍກໍ່ຈະຈົກ -
ເອົ້າຮູບນ້ັນອອກມາແຍ້ງ...ແລ້ວເຈົ້າຮູ້ບໍ່ຂ້ອຍເຊ່ືອ ວ່າ ຕາບ
ໃຄ່ທ່ີພວກເຮົ້າຍັງຮັກກັນ, ຕາບນ້ັນກ່ໍ່ມ່ີສ່ິງໃຄໜ້າຢ້ານ ກ່ໍ
ເລ່ີຍ.

ຈົດໝາຍຂອງນ້ອງຍັງເວ້ົ້າອ່ີກວ່າ, ຕ່ົກມາໃນໄລຍະຫ້ົ
ນ້ ແມ່ຂອງອ້ານ້ອງເຊ ເອ້ງມ່ີຄວາມຫ້ວງໃຍນ້ໍາເອ້ົ້າເປ້ັນທ່ີ
ສຸດ ແລະ ນ້ອງໄດ້ຂ້ໍຮ້ອງໃຫ້ເອ້ົ້າສ່ົ່ງຂ້າວເມ່ືອໜ້ າ ແມ
ເລ່ືອຍໆ ແລະ ຢ່ານ້ໍາໄດ້ເຮ້ັດໃຫ້ແມ່ຕ້ອງຫ້ັນ້ກໃຈຕ່ໍ່ຂ້ າວຄ້ າວທ່ີ
ດ້ເລ່ີຍ.

ນ້ັບວ່ ້ າເທ້ອນ້ີເປ້ັນເທ້ອທ້ໍ້ານ້ິດທ້ີ່ຈົດໝາຍຈ້ ່ ານ້ ່ ານ ້ ່ ານ ້ ່ ານ

ว่ายที่จะสาละพาบกับมาว. เอ๊าบ่รู้ธอดอุ๋ยของมาว,ถ้วมั้นเม่อจาหม่าของเอ๊าจ๋วยฐมแตพฐวอา: ถ๊วว "จาต๊อฐฐมิ๊ยมอิทะยา", เอดไปสะมิ, น้ำเบ๊-ที่สะถามิ๊ฐฐมิ๊ยม. เอ๊าฐู๋อายู่ทาวแมอหม่าพูม ทามเอ๊าใจ ใส่ต๋ามสิ่วจิดหม่ายมั๊เป้นแบบใด. เอ๊าจ๋วมีอามหวังยู่อา ถอยทามจาหม่าของบอกบอมยู่ยาวแปกปะ หลาดแบบมั๊กตาม, สามของเอ๊าจะต้องไปถึวจุดที่หม่ายบ่ไอกั๊อา, และ อามจิ๋วแล้อเลิ่องมีกบ่มีอามหม่าย-สำคัมสำลับเอ๊าพ่ปามใดเลีย. เอ๊าพฐวแต่มี๋ อาม ต้องทามยากละบายอามในใจใ๋ค้มใดค้มหม่วฐู้เท่าม้ันเอง.

สำลับอาเล้กเอ๊อ ผู้ติกเป้นเหย่๋อของอามคิด อ้ม โสกเส้าม้ัม, อ้มเอลายู่ในโฐงหม่ำผ่านติดต่ำกันไป ย่าวหน้าเบ้อหม่ายอ้ำอาก เถ๊วอาธาวกายอ้มแอวแกมปาม เหล้กของเอ๊าสู้ทีมผ่านผ่ากามตัดอาจากฝีมั๊อ้มสาดสะ-ดาจาม มาได้ย่าววายดาย, บาดแผแท้วจอดเอ๊ากัม-ย่าวอองไอ แต่ ปามม้ัม เอ๊ากิ๊ยังออมเผยลิ่วอ้ก ไอ้: เถ๊วอา เผิ่มได้เอ๊าใจใส่ทุกๆย่างแล้อ กิตาม เอ๊า กิ๊ยังจอยผอมแท้วแท่อลิ่วไปมำทุกๆม๊.

ก.

ละคูบามใหม่ ເບ້ງບามเธ็องเธ็อย่างสูกอ็ก. มัม แอุกอุ้มผามเอ้ามาห้องม้ำเบ็ ๔๘ อุ้งอ็บเอ้าไปถ้วยก็ม ย่าข้าเอุ้อโลก โดยกาบลอกปะตูแกวที่พอมเป็กแว็ม ยู่ พอมถวยกะแสลิ็มเย็ม และ อุ้มอุ้มของที่มะที่พอม ละ ลาย, สยงธองจองฤแจอของฝูงมีกจอก, สยงมัม มอง ของลึกลางที่พอมแลมไปตามทางโถง, สยงบาดติ็มกะ ทิ็บใส่ภับทางปูยาง ปาสะจากที่มะ และ สยงหล็มแลม หมิ็บย่างลอยเบ้าในยามแลง ก็ไกลองลอยเอ้ามาม้ำ. ละคูบามใหม่ไกสอกสองผามเอ้ามาตามแจปอง ยยม, บอมที่สามาดแมมเต็มงาไม้พอมจ่จูมอ็มเต็มไปถ้วยม้ำ-ยาง แจงสะหว้างถ้วยแสงแกด. ละคูบามใหม่กาว - เอ้ามาในห้องพอมถวยว็งธุงสีห้องที่ทาบหาจำล็งใส่ใบ หม้าอ็มจ็กเม็มของ ฆาบถ็อมิกายล็บมา เอุ้งมีฝ้า อ็ม อุ้อกเหมือฝุ่มแป้งหาทุกอะมิกอ็มเป็นเหกใหม่างลำคาม อูมอายจ็กใจยอม. ละคูบามใหม่ปาก็กต็ออยู่ใม ธูบ ปาดยอกม้ำเม็กใหยที่ติ็กล็งใส่ขอบปะตูปองยยม สังกะ สี ถังเป็นจังหวะเบ็กบาม. ละคูบามใหม่ปิ็มก็ละคู - บามใหม่ปิ็กอมๆมั้มแล้อ, มันธักใจ้จ็กใจของถ็ม ออม โยม และ พาใจ้ถ็กใจ้ฝัม.

- อา, ถาอาขอยสามาดไปมั่งยู่ใมพุมไม้พอม กับ

ປ່ນລ່າສັດຕ່ຶງຈັກກະບອກຫນ່ຶງ. ເຈ້ົາວ່າອຸ ເປັນແມວໃດ ສະ ເຕປັນອ໊ອາໂນ໊ອົດ ? ...ຍາມເຊ້ົາໆ, ນ່ັງຢູ່ໃນຕູບ. ຈ່ັງ ແມ່ນເປັນຕາອອນຊອນ. ເຈ້ົາຮູ້ບໍ່, ຂະນະທ່ີທອງຟ້າໃນຍາມ ເຊ້ົາພອມເປັນສ່ີກຸຫລາບ, ກະແສລົມຫນາວພອມພັດໂຊຍ ມາ ຄ່ອຍໆ ແລະ ເຈ້ົາພອມລ້ົໂຕຢູ່ໃນ ທ່ີ ກ່ຳບ່ັງ, ທັນໃດນ້ັນເຈ້ົາກ່ໍ ໄດ້ຍ໊ນສຽງຮ່ອງ ກ-ກ-ກ... ພອມທ້ັງສຽງຕ໊ບປ໊ກ ຟ້າ,ຟ້າ ຟ້າ...ຢູ່ຊ ທ໊ ອ ຂ ອ ງ ເຈ້ົາ, ນ ກ ໂ ຕ ຫນ ່ ງ ພ ອ ມ ພ ປ ກ ຂ ອ ງ ນ ັ ນ ເ ຫ ວ ີ ອ ອ ກ ຄ ໃ ບ ວ ີ ແ ລ ວ ຕ ່ ມ າ ກ ່ ມ ີ ໂ ຕ ທ ີ ສ ອ ງ , ໂ ຕ ທ ີ ສ າ ມ ...

ສ ະ ເ ຕ ປ ັ ນ ອ ໊ ອ າ ໂ ນ ໊ ອ ົ ດ ຊ ຸ ດ ປ າ ກ ເ ປ ັ ນ ສ ຽ ງ ດ ັ ງ ຄ ້ ຍ ກ ັ ບ ວ ່ າ ຕ ົ ນ ເ ອ ງ ພ ອ ມ ນ ໍ ້ ລ າ ຍ ໄ ຫ ລ . ຫ ລ ັ ງ ຈ າ ກ ນ ັ ນ ທ ໊ ອ ຫ ນ ່ ມ ກ າ ມ ເ ມ ື ອ ງ ກ ໍ ໄ ດ ້ ເ ວ ົ ້ າ ຕ ່ ໍ ໄ ປ ວ ່ າ :

- ບ າ ດ ແ ລ ວ ຈ ່ ງ ມ າ ປ ູ ຜ ້ າ ຢ ູ ່ ໃ ກ ້ ໆ ກ ອ ງ ໄ ຟ , ກ ິ ນ ນ ໍ ້ ຊ ຸ ຫ ອ ມ ຄ ້ ອ ມ ໄ ຟ ແ ລ ະ ຮ ອ ນ ໆ ສ າ ຈ ັ ກ ຫ ນ ່ ງ ຈ ອ ກ , ແ ລ ວ ຕ ່ ມ າ ກ ໍ ດ ່ ມ ສ ຸ ລ າ ສ າ ຈ ັ ກ ຈ ອ ກ ນ ອ ຍ ຫ ນ ່ ງ ຊ ຸ ງ ຈ ະ ພ າ ໃ ຫ ກ າ ມ ເ ມ ື ອ ໃ ນ ກ າ ຍ ຂ ອ ງ ເ ຈ ້ ົ າ ຄ ໍ ກ ັ ກ ຂ ົ ນ ມ າ ທ ັ ນ ທ ່ . ຈ ່ ງ ໃ ດ ລ ະ ? ຫ ລ ັ ງ ຈ າ ກ ອ ຽ ກ ງ າ ນ ຫ ນ ັ ກ ໆ ຈ ່ ງ ຊ ຸ ແ ລ ວ , ແ ມ ່ ນ ລ ົ ກ ທ ່ ສ ຸ ດ .

- ອ າ , ຢ ່ າ ເ ວ ົ ້ າ ຫ ລ າ ຍ ເ ທ າ ະ , ສ ະ ຫ າ ຍ ຫ ໊ ອ ຫ ນ ້ ◌ ◌ ◌

ແລະ ເຮັດໃຫ້ນ້ຳຫ້ວຍໄຫລເອ່ືອມອອກມານັ້ນ, ພວກປາ ທັ້ງ
ຫລາຍພາກັນມາອຸ່ຢູ່ຕາມແຄມຝັ່ງເພ່ືອປ່ອຍໄຂ່. ມັນຈະ ຫັ້ນ
ເຂ້ົາໄປລ້ຽ່ຢູ່ໃນປ່າຫຍ້າຫລ້ືຫລ້ຽໄຄ, ບ່ອນທ່ີນ້ຳສາມາດ ໄປ
ເຖ້ືງ, ເວ້ົາໄດ້ວ່າ ຍ້ັງອ້ກຫນ້ອຍໜ່ືງຈ່ືງມັນກະເລ້ືອ້ນຝັ່ງ,
ແລວ ມັນຈະປ່ອຍໄຂ່ໄວ້ທ່ີນ້ັ້ນ. ເມ່ືອເຮ້ົາໄຕ່ໄປຕາມແຄມນ້ຳ
ກ້ໍຈະເຫ້ັນສ່ືງໜ່ືງຄ້ັນກ້ັບທ່ອນໄມ້ນ້ອຍ, ກ້ົມໆ: ນ້ັ້ນລະຄ້ືປາ.
ຫລ້ັງຈາກນ້ັ້ນເຮ້ົາກ້ໍຈະຍ້ືງເອ້ົາມາຈ້ົມເຕ້ົາກະຕ່ໍາ, ຫລ ເວ້ົາ
ມາຈ້ົມບ່ໍ່ຫວ່ໍາດບ່ໍ່ໄຫ້ວ່ພົ້ນລະ. ຂ້ໍຮ່ອງເຈ້ົ້າແທ້ໄດ, ຍ້ັງມ ອ້ກ
ອ້ັນໜ່ືງ...

ແລ້ວທ້ັງສ່ອງກ້ໍ່ໄດ້ເລ່ົ່າເຖ້ືງການ່ລ່ໍາສ້ັດໃນ້ຄ້ັ້ງ່ອ້ະດ້ົ ທ່ີ
ຜ່ານມາ. ຫລ້ັງຈາກນ້ັ້ນການສ້ົນທະນາກ້ໍ່ໄດ້ກ້ັບເຂ້ົ້ານ່ານ້ອນ
ງ່ານແມ່ວ່ານ. ພ້ວກເຂ້ົ່ານ້ະຍ່ານ່ານ້ດ່ານ້ທ້ອນ່ເບ່ືງ່ວ່ານ້ະ
ນ້ະນ້ຽ່ທ່ານ້ງກ່ອງພ້ົນ, ກ່ອງພ້ັນ້ຂ່ອງພ້ວກ້ົ້ນ ເ້ຫ້ດ່ານ້ ພ້ວນ
ດ່ໍານ້ຶ້ນ້ໄປ້ແມ່ວ່ໃດ; ຖ່ໍ້ານ້ຶ້ຊ້ດ່ໄ້ວ່ແ້ຕ່ານ້ມ້ລ້ະ້ດູ້່ຫ້ນ້ານ້ວ່ພ້ົນ ເ້ລ້ົ
" ຫ້ລ້ົ່ງ້ນ້ໍ່ຕ່ານ " ຫ້ລ້ົ, ຫ້ລ້ົ່ານ້ຫ້ນ້ໄ້ມ້ທ່ີ່ໃ້ຊ້ຄ່ໍ່ານ້ຶ້ຖ່ໍ້ານ້ເ້ຫ້ລ້ົ່ານ
ນ້ັ້ນ້ໄດ້ນ້ຶ້ນ້ລ້ົ້ນ້ລ້ົ່ງ້ໄປ້ຫ້ນ້ົ້ດ້ແ້ລ້ວ້ບ່ໍ . ໃ້ນ້ຍ່ານ້ມ້ລ້ະ້ດູ້່ບ່ານ້ໃ້ຫ້ນ ຄ
ແ້ມ່ວ້ນ້ຶ້ພ້ວ້ກ້ເ້ຍ້ຍ້ລ້ະ້ນ້ັ້ ພ່ານ້ກ້ນ້ເ້ຮ້ັ້ດ້ແ້ມ່ວ້ໃ້ດ, ຕ່ານ້ທ່ານ້ມ້ລ້ະ້ດ່ານ
ຢູ່່ທ່ານ້ງ້ທ້ິ້ດ້ຕ່ານ້ເ້ວ້ນ້ຕ້ົ້ກ້ພ້ົ້ນ້ພ້ວ້ກ້ເ້ຂ້ົ້ານ້ລ້ົ່ງ້ຍ່ານ້ງ້ໄປ້ຕ່ານ້ມ້ທ່ານ້ງ້ປ້ຽ່ານ້ງ
ສ້ະ້ເ້ຫ້ນ້ົ.

ຫ້ລ້ົ່ງ້ຈ່ານ້ກ້ນ້ົ້ເ້ຂ້ົ້ານ້ແ້ລ້ົ່ງ້ແ້ລ້ວ້ ກ້ນ້ົ້ກ່ານ້ມ້ເ້ອ້ົ້ານ້ອ່ານ້ຫ່ານ້ມ້ໃ້ຫ້ນ້ົ້ກ
ຈ້ອ້ກ. ສ້ະ້ເ້ຕ້ປ້ນ້ອ້ານ້ໂ້ນ້ອ້ດ ຜູ້່ຢູ້່ລ່ານ້ບ່ໍ່ເ້ປ້ນ້ ແ້ລ້ະ ນ້ອ້ນ ສ້ະ
ຫ້ລ້ອ້ກ້ກ້ອ້ກ້ຂ້ອ້ງ້ເ້ຂ້ົ້ານ້ໄ້ດ້ທ້ອ້ນ້ໂ້ຮ້ນ້ເ້ອ້ົ້ານ້ເ້ສ້ດ້ເ້ຂ້ົ້ານ້ຈ່ານ້ກ ຄ່ານ້ບ

ເອົ້າຕ່າງໆໄວ້ແລ້ວ ໂຍນໄປໃຫ້ແກ່ນົກ. ຕໍ່ມາການກະທຳດັ່ງ
ກ່າວນົກກາຍເປັນປະເພນີອັນໜຶ່ງ. ຫລັງຈາກນັ້ນບໍ່ດົນ ພວກ
ເພິ່ນບໍ່ພຽງແຕ່ໂຍນເສດເຂົ້າຈີ່ທັນ ແຕ່ຍັງເອົາເຂົ້າຈີ່ ເປັນ
ກ້ອນໆ ມາປັ້ນໃຫ້ນຸ່ນສຳລັບນົກອີກ. ດັ່ງນີ້ແລ້ວ ຕາມສຳນວນ-
ຄວາມເວົ້າຂອງສະເຕປັນ ອິວາໂນວິດ ກ່ວ່ານົກກະຈອກໜົດ
ຝູງນັ້ນ"ຢູ່ພາຍໃຕ້ການປົກຄອງ " ຂອງພວກຕົນ. ໜົດທຸກຄົນ
ພາຍໃນຫອງຕ່າງກໍມີຄວາມພໍອົກພໍໃຈທີ່ໄດ້ເຫັນພວກນົກ ນ້ອຍ
ຍາດຊຸງເສດເຂົ້າຈີ່ຕ້ອນໃຫຍ່ນັ້ນຢ່າງບົ່ນແຊ່ວ. ບາງເທື່ອນັ້ນ
ກໍຮອງຂັ້ນຈ້ອດແຈ້ວ ທັງຕົບຕີກັນ. ພາຍຫລັງຈາກສັບຕອດກັນ
ອາຫານຈາກຂອບປ່ອງຢ້ຽມຈົນກຽງແລ້ວ ພວກນັ້ນກໍ້ມ ໄປ
ງ່ວຍ ແລະ ເຊົາປົກຢູ່ເທິງ່ກ່ກໄມ້ໃຫຍ່. ຕໍ່ມາຫນ້ອຍ ບໍ່
ນານພວກນັ້ນກໍໄດ້ພາກັນບິນອອກໄປພ້ອມກັນບາດຽວ ໂດ
ກັບວ່າໄດ້ມີການນັດໝາຍຊ່ວມກັນໄປທ່ຽວຕາມພາ ສາ
ຂອງພວກນົກ. ການໃຫ້ອາຫານນົກກາຍເປັນສິ່ງເພີດເພີນໃຈ
ຍອດນິຍົມຢ່າງໜຶ່ງ. ພວກຄົນເຈັບໄດ້ລົ້ມຈົ່ຈຳນົກບາງ ໂຕ
ຈົນເຖິງຂັ້ນຕ້ັງຊື່ໃຫ້ ນົກກະຈອກຂົດ, ຫາງກຸດໂຕໜຶ່ງ ໄດ້
ເປັນທີ່ຖືກອົກຖືກໃຈຂອງທຸກຄົນ ພາຍໃນຫອງນ້ັເປັນພິເສດ .
ມັນຄ້ງສູນເສຍຫາງໄປຍ້ອນນິໄສມັກວ້ວາດພິດຖ່ຽງຂອງມັນນັ້ນ
ເອງ ແລະ ສະເຕປັນວ້ອາໂນວ້ ກໍໄດ້ໃສ່ຊື່ມັນວ່າ "ສາວປົ້ນ
ກົນ ".

ສ່ງແປກປະຫລາດຢ່າງໜຶ່ງກ໋ຄ: ແມ່ນ້ຍອມການຢອກຫູນ
ກັບຝູງນົກທີ່ສ່ງສຽງຈໍແຈດຫລ່ານ້ັເອງ ທ່ເຮັດໃຫ້ບ່າວທະຫານ

ຂັບລົດຖ້ຽວຫລຸດມື້ມອອກຈາກຄວາມນິດກົກຂອງລາວຢ່າງ ສັ
ເຊິ່ງ. ທ້າວ໋ຄເຂົ້າແມ່ມເບ້ງ ສະເຕປັ້ນ໋ອ໋ານ໋ໂນ໋ດ ຜູ ຫລ້ງ
ກ້ຽ໋ທ໋ບ໋ພ໋ບ໋ຢູ່ເທ້ຽ໋ໄມ້ຄ໋ຳ ພະຍາຍາມ໋ບ໋ມ໋ຂ໋ານ໋ຂ໋ມ໋ເທ້ຽ໋ເຄ໋ອ໋ງ໋ອ໋ບ
ໄປຍ້ຽ໋ງ໋ຂ໋ອ໋ບ໋ປ໋ອ໋ງ໋ຢ໋ຽ໋ມ໋ຢ໋ານ໋ຄ໋ລ໋ມ໋ຫ໋ມ໋ກ໋ອ໋ານ໋ໄລ. ມ໋ໃຫ໋ມ໋ຕ໋ຳ໋ມ໋ານ, ຂ໋ະ
ນ໋ະ໋ທ໋ໄ໋ກ໋ຍ໋ມ໋ສ໋ຽ໋ງ໋ນ໋ກ໋ພ໋ປ໋ກ໋ບ໋ມ໋ມ໋ານ, ເຂ໋ົ້ານ໋ກ໋ໍ໋ໄ໋ກ໋ພ໋ະ໋ຍ໋ານ໋ຍ໋ານ໋ລ໋ງ໋ກ໋ຂ໋ມ
ຈ໋ານ໋ກ໋ຕ໋ຽ໋ງ, ໃ໋ບ໋ຫ໋ມ໋ານ໋ບ໋ດ໋ບ໋ຽ໋ອ໋ດ໋ອ໋ຍ໋ຄ໋ວ໋ານ໋ເ໋ຈ໋ັບ໋ປ໋ວ໋ດ, ເ໋ພ໋ືອ໋ຮ໋ວ໋ມ
ຊຸ໋ມ໋ນ໋ກ໋ເ໋ຫ໋ລ໋ານ໋ັ້ນ. ພ໋ົ້ກ໋ເ໋ຖ໋ງ໋ມ໋ທ໋ສ໋ານ, ໃ໋ນ໋ລ໋ະ໋ທ໋ວ໋ານ໋ໂ໋ມ໋ງ໋ກ໋ົ້ນ
ເຂ໋ົ້ານ໋ເ໋ຂ໋ົ້ານ໋ກ໋ລ໋ັ້ກ໋ເ໋ຊ໋ືອ໋ງ໋ເ໋ຂ໋ົ້ານ໋ຫ໋ມ໋ົ້ມ໋ກ໋ອ໋ນ໋ຫ໋ມ໋ົ້ງ໋ບ໋ກ໋ໃ໋ຫ໋ຍ໋ໄ໋ວ໋ໃ໋ນ ກ໋ອ໋ງ
ຫ໋ມ໋ອ໋ນ ພ໋ປ໋ານ໋ວ໋ານ໋ຂ໋ອ໋ງ໋ຫ໋ວ໋ານ໋ປ໋ະ໋ຈ໋ຳ໋ໂ໋ຮ໋ງ໋ຫ໋ມ໋ໍ໋ຂ໋ະ໋ນ໋ົ້ກ໋ມ໋ົ້ຕ໋ອ໋ງ ຖຸ໋ກ
ອ໋ກ໋ຖ໋ກ໋ໃ໋ຈ໋ຝ໋ງ໋ນ໋ກ໋ທ໋ົ້ອ໋ກ໋ະ໋ຫ໋າ໋ຍ໋ນ໋ົ້ນ໋ເ໋ປ໋ັ້ນ໋ພ໋ເ໋ສ໋ດ. ມ໋ຫ໋ົ້ງ໋ປ໋ະ໋ກ໋ດ໋ວ໋ າ
" ສ໋າ໋ວ໋ປ໋ົ້ນ໋ກ໋ົ້ນ " ບ໋ົ້ມ໋ານ໋ຳ໋ຫ໋ມູ໋. ກູ໋໋ກູ໋໋ຊ໋ກ໋ົ້ນ ສ໋ະ໋ແ໋ດ໋ງ໋ຄ໋ວ໋ານ໋ຄ໋ິດ
ເ໋ຫ໋ມ໋ອ໋ນ໋ກ໋ມ໋ານ໋ວ໋ າ ມ໋ນ໋ອ໋ານ໋ຈ໋ະ໋ຖ໋ກ໋ແ໋ມ໋ວ໋ຄຸ໋໋ບ໋ແ໋ລ໋ວ. ບ໋ານ໋ວ໋ທ໋ະ໋ຫ໋ານ໋
ລ໋ົ້ດ໋ຖ໋ງ໋ຜູ໋໋ເ໋ຄ໋ົ້ວ໋ອ໋ົ້ມ໋ເ໋ກ໋ົ້ດ໋ໂ໋ມ໋ໄ໋ຫ໋ຂ໋ົ້ມ໋ມ໋ານ໋ທ໋ົ້ມ໋ທ໋ ແ໋ລ໋ະ ໄ໋ກ໋ເ໋ວ໋ົ້ານ໋ໃ໋ຫ໋ ກູ໋
ກູ໋໋ຊ໋ກ໋ົ້ນ ວ໋ານ໋ຝ໋ານ໋ຍ໋ມ໋ " ແ໋ຂ໋ວ໋ຍ໋ຽ໋ອ " ມ໋ຕ໋ມ໋ານ໋ອ໋ານ໋ຍ໋ນ໋ກ໋ອ໋ນ໋ພ໋ໂ໋ຕ
ນ໋ົ້ນ໋ກ໋ໍ໋ໄ໋ກ໋ມ໋ານ໋ຢ໋ົ້ມ໋ຜ໋ດ໋ຖ໋ຽ໋ງ໋ກ໋ົ້ນ໋ກ໋ັບ໋ຫ໋ມູ໋໋ຢູ໋໋ຫ໋ົ້ອ໋ຍ໋ປ໋ອ໋ງ໋ຢ໋ຽ໋ມ໋ນ໋ົ້ນ໋ອ໋ກ. ນ໋ົ້ນ
ວ໋ວ໋ານ໋ກ໋ຫ໋ົ້ອ໋ນ໋ອ໋ຍ໋ໆ ຂ໋ອ໋ງ໋ນ໋ົ້ນ໋ໄ໋ປ໋ມ໋ າ, ຫ໋ນ໋ອ໋ຍ໋ຕ໋ານ໋ເ໋ຫ໋ລ໋ອ໋ມ໋ໃ໋ສ໋ຂ໋ັ້ຫ໋ລ໋ັ້ກ
ເ໋ຫ໋ລ໋ົ້ອ໋ດ໋ໄ໋ປ໋ມ໋ າ, ບ໋ານ໋ວ໋ທ໋ະ໋ຫ໋ານ໋ລ໋ົ້ດ໋ຖ໋ງ໋ຫ໋ົ້ອ໋ນ໋ອ໋ັ້ກ໋ໆ ໃ໋ນ໋ທ໋ົ້ມ໋ທ໋ .
ແ໋ມ໋ກ໋ານ໋ນ໋ມ໋ຫ໋ົ້ອ໋ລ໋ົ້ງ໋ຫ໋ ້ າ໋ອ໋ົ້ດ໋ໃ໋ນ໋ຮ໋ອ໋ບ໋ຫ໋ລ໋າ໋ຍ໋ເ໋ດ໋ືອ໋ນ໋ທ໋ົ້ຜ໋ານ໋ມ໋ າ.
ຕ໋ມ໋ານ໋ບ໋ົ້ດ໋ມ, ຄ໋ະ໋ໂ໋ອ໋ຊ໋ເ໋ດ໋ັ້ບ ກ໋ໍ໋ມ໋ີ໋ອ໋ານ໋ກ໋ານ໋ດ໋ອ໋ນ໋ຢ໋ານ໋ເ໋ຫ໋ັ້ນ໋ໄ໋ດ໋
ແ໋ຈ໋ງ ຈ໋ົ້ນ໋ເ໋ປ໋ັ້ນ໋ທ໋ົ້ປ໋ະ໋ຫ໋ລ໋ານ໋ໃ໋ຈ໋ຂ໋ອ໋ງ໋ຄ໋ົ້ນ໋ທ໋ົ້ອ໋ໄ໋ປ ເ໋ຂ໋ົ້ານ໋ກ໋ານ ເ໋ປ໋ັ້ນ
ຄ໋ົ້ນ໋ແ໋ຈ໋ມ໋ໃ໋ສ໋ເ໋ບ໋ົ້ກ໋ບ໋ານ ແ໋ລ໋ະ ເ໋ຂ໋ົ້ານ໋ມ໋ືອ໋ຫ໋ົ້ອ໋ມ໋ອ໋ນ໋ກ໋ັບ໋ຫ໋ມູ໋໋ຄູ໋. ແ໋ມ
ນ໋ອ໋ນ໋ອ໋ານ໋ຜູ໋໋ທ໋ົ້ເ໋ຮ໋ັ້ດ໋ໃ໋ຫ໋ັ້ບ໋ັ້ງ໋ເ໋ກ໋ົ້ດ໋ຜ໋ນ໋ລ໋ັ້ບ໋ນ໋ົ້ກ໋ດ໋ຫ໋ົ້ອ໋ຫ໋ນ໋ານ໋ານ໋ເ໋ມ໋ືອ໋ງ, ຜູ໋

ສຳນາມໃນການມາໃຊ້ສິນລະປະເພື່ອ " ຊອກຫາອໍກະແຈ " ສຳລັບໄຂເຂົ້າຫາແຕ່ລະຄົນຄົ້ງທີ່ສະເຕັ້ມອົ່ວາໂນ້ດ ໄດ້ ກ່າວໄວ້.

ຍາມທີ່ຄົນໃນຫ້ອງນ້ຳເບີ ๔๘ ມີຄວາມດົ້ກດົ່ໃຈເປັນ ທີ່ ສຸດກໍ່ຍາມທີ່ນາງແພດ ກ່ຽບດົ່ວາມີກ່ຽຍລົ້ບມາ ໄຂປະຕູເຂົ້າ ມາດ້ວຍທ່າທາງລົ້ກລັ້ບວ່າດໃດວ່າດຫນ້ຶ່ງ. ນາງເອົ້ານ ໄຂ່ ຫລັ້ງແລ້ວແນມເບ້ິ່ງຫນ່າທຸກໆຄົນ, ກ່ອນຈະຖາມວ່າ :

- ນ້ັນແນມໃຜຈະເປັນຜູ້ຟ້ອນນ້ ?

ນ້ັນສະແດ່ງວ່ານ້ີ່ຈົດຫມ່ຍມ່າ ແລະ ຜູ້ໃດທ່ີ່ໄດ້ຮ້ັບ ຈົດ ຫມ່ຍນ້ັນຈະຕ້ອ່ງໂດດເຕ້ັນ້ອ້ມ່ຄ່ອ່ຍໆບ່ວ່ດຫນ້ຶ່ງຢູ່່ເທ່ົ່ງຕ່ຽ ຄ ກ້ັບ ່ວ່ກ່ຳລ່ັ່ງ້ຟ້ອນລ່ຳ່ຢູ່. ຜູ້່ທ່ີ່ຟ້ອນ ຄ ່ວ່ກ່ຫນ້ຶ່ງ ໄດ້ ແກ ຫ ົ ຫນ່າກ່ານ ເມ ່ອ ງ. ມ ີ ນ ່ ງ ເ ົ ໄ ດ ຮ ັ ບ ຈ ົ ດ ຫ ມ ່ ຍ ຖ ິ ງ ๑๐ ສ ະ ນ ັ ບ ພ ້ ອ ມ ກ ັ ນ . ຈ ົ ດ ຫ ມ ່ ຍ ເ ຫ ລ ່ ່ ນ ັ ້ ນ ສ ົ ່ ງ ມ ່ ່ ແ ຕ ່ ກ ອ ງ ພ ົ ມ ຂ ອ ງ ເ ຂ ົ ່ ່ ແ ລ ະ ມ ່ ່ ຈ ່ ກ ເ ຂ ດ ແ ມ ອ ຫ ລ ັ ງ , ເ ຊ ົ ່ ມ ່ ່ ມ ່ ່ ຈ ່ ກ ຫ ມ ູ ເ ພ ່ ອ ນ , ຈ ່ ກ ນ ່ ຍ ທ ະ ຫ ່ ນ , ພ ະ ນ ັ ກ ງ ່ ນ ກ ່ ນ ເ ມ ່ ອ ງ ; ບ ່ ງ ຄ ົ ້ ງ ກ ໍ ແ ນ ນ ຈ ົ ດ ຫ ມ ່ ຍ ຂ ອ ງ ເ ຫ ລ ່ ່ ທ ະ ຫ ່ ນ ຫ ລ ົ ້ ນ ກ ເ ນ ຍ ນ ່ ຍ ທ ະ ຫ ່ ນ ທ ່ ່ ໄ ດ ້ ່ ່ ມ ເ ຫ ົ ້ ງ " ລ ູ ກ ເ ນ ຍ ນ ່ ່ ເ ປ ັ ນ ເ ວ ລ ່ ເ ຫ ົ ້ ງ ນ ່ ນ ; ນ ອ ກ ນ ້ ນ ເ ຂ ົ ່ ່ ຍ ັ ງ ໄ ດ ຮ ັ ບ ຈ ົ ດ ຫ ມ ່ ຍ ຈ ່ ກ ພ ວ ກ ນ ່ ງ ຫ ນ ່ ຍ ທ ່ ່ ໄ ດ ້ ່ ວ ່ ກ ່ ຄ ວ ່ ນ ເ ຫ ັ ນ ແ ລ ະ ຄ ວ ່ ນ ່ ວ ່ ຍ ເ ຫ ລ ົ ່ ່ ຈ ່ ກ ເ ຂ ົ ່ ່ . ນ ເ ທ ່ ່ ຫ ນ ້ ຶ ່ ງ ເ ຂ ົ ່ ່ ໄ ດ ້ ຮ ັ ບ ຈ ົ ດ ຫ ມ ່ ຍ ຂ ອ ງ ເ ຍ ົ ່ ່ ວ ະ ຊ ຶ ມ ຄ ນ ຫ ນ ້ ຶ ່ ງ ຈ ່ ກ ເ ຂ ດ ກ ່ ່ ຊ ັ ກ ສ ະ ຖ ່ ນ , ຊ ່ ງ ເ ຂ ົ ່ ່ ຈ ່ ່ ຊ ຸ ບ ່ ່ ໄ ດ ້ . ນ ່ ງ ເ ປ ັ ນ ລ ູ ກ ນ ່ ຍ ພ ັ ນ ແ ລ ະ ພ ່ ຍ ງ ນ ່ ່ ງ ກ ໍ ໄ ດ ້ ເ ສ ຍ ຊ ີ ວ ິ ດ ໄ ປ ແ ລ ວ . ເ ຂ ົ ່ ່ ໃ ຫ ້ ຄ ວ ່ ນ ສ ົ ນ ໃ ຈ ແ ລ ະ ໄ ດ ຕ ອ ບ

ຈົດໝາຍເຫລົ່ານັ້ນທັງໝົດ. ເຂົາຂໍຮອງຕໍ່ອຳນາດການ ປົກ
ຄອງທ້ອງຖິ່ນໃຫ້ເຮັດສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງຊ່ວຍເມຍນາຍທະຫານ,
ການຕ່າງໜ້ຍ່າງເຂົ້າຈິງເຂົ້າຈັງຕໍ່ຜົວຜູ້ຢູ່ນອກໃຈເມຍ ຫ້ວ
ໜ້າການເມືອງໄດ້ນາຍຂູ່ຜູ້ຖືແລເຄາະສະຖານວ່າ ຈະ ອອກ
ໂຮງໝໍເພື່ອມາຄົ້ນຄໍເຂົາ ຖ້າຫ້ວ່າເຂົາບໍ່ໄດ້ຕົ້ງເຕົ້າ-
ໄຟໄວ້ໃນເຮືອນຂອງນັກຮົບ. ແລະ ໄດ້ຈົ່ມໃຫ້ນາງນ້ອຍຈາກ
ລັດຖ້ານຸ້ກສະຖານ ຢ່ ໜ ຮ ຈ ຈ ຳ ໄດ
ນ ຍ ນ ນ ນ

ຫລອດຮອດແພດຊ່ວຍຜູ້ຊ່ວງເປັນຄົນແຂວກະດ່າງແລະຫມ່າ ບູດ
ບ່ວມ ໄດ້ຮູ້ເລື່ອງວ່ຽກງານພາຍໃນຄອບຄົວຂອງເຂົ່າ.

ແມ່ແຕ ກູ້ກູ້ຊຸກ ເອງ, ບຸກຄົນຜູ້ຊ່ວງເບ່ງຄ່ວ່າບໍ່ເຂົ້າ-
ສ່ວງຄົມ ຈົນເຖິ່ງຂັ້ນຜິດໃຈກັບຄົນຫມົດໂລກກໍ່ຍັງໄດ້ຮັບ ຈົດ
ຫມາຍຂອງແມ່ເຂົ່າທີ່ ສົ່ງມາຈາກເຂດ ບ້ານມາຊູມ. ເຂົ່າ
ຍາດເອົ່າຈົດຫມາຍມາຈາກມືນາງແພດ ແລ້ວກໍ່ຄ່ອຍຖ່າໃຫ້ຫຸກ
ຄົນນ່ວມຫລັບເສ່ຍກ່ອນຈ່ຶງເອົ່າອອກມາອ່ານດ່ວຍສ່ຽງທ່ີ່ດ່ວງຄ່ຽ
ຄ່ອຍ ພ່ອມທ່ັງສະກ໊ດໄປແຕ່ລະຄ່ໍ. ໃນຂະນະນັ້ນ, ໃບຫມ່າ
ອ້ນມ່ີຮ່ອຍຂ໊ດ ແລະ ບໍ່ເປ້ນຕ່ານ່ວງຂອງເຂົ່າກໍ່ສະແດ່ງ ເຖ່ິ່ງ
ອ່ານ່ລົ້ມທ່ີ່ສະເທ່ືອນໃຈແບບພ່ິເສດ ຄ່ວາມ່ອ່ອນຫ່ວານແບບ ບໍ່
ເຄ່ີຍປ່ກ໊ດມ່ີໃນຕ່ົວຂອງເຂົ່າຈ້ກເທ່ືອອອກມາ. ເຂົ່າຮ້ກ່ນຸ່່ຊຸ່
ແມ່ ຊຸ່່ງເປ້ນນ່ງພ່ະຍ່ານ່ງຜູ້ແກ່ຈ່ະລ່ານ່ງທ່ີ່ສຸ່ດ, ແຕ່ບໍ່ຮູ່
ວ່ານ່ເປ້ນ່ຍ່ອມ່ຍ່ງ່ເບ່ງຄ່ວ່ານ່ເຂົ່ານ່ມ່ີຄ່ວ່ານ່ລ່ະ່ອ່ານ່ໃນຄ່ວ່ານ່ຮ້ກ
ອ້ນນ່ ແລ້ວກໍ່ປ່ກ໊ດ່ບ່ງ່ມ້ນ່ໄວ້ຢ່ານ່ງ່ບໍ່ຍ່ອມ່ເປ່ີ່ດ່ເຜ່ີ່ຍ.

ໃນ່ຊ່ວ່ງ່ເວ່ລ່ານ່ແ່ຫ່ງ່ຄ່ວ່ານ່ເ່ບ່ີ່ກ່ບ່ານ່ໃ່ຈ ຊຸ່່ງ່ທຸ່່ກ່ຄ່ົ່ນ ພ່ອ່ມ
ແ່ລ່ກ່ປ່ຽ່ນ່ຂ່ານ່ຄ່ານ່ທ່ີ່ໄ່ດ້ຮ່ັ່ບ່ສູ່່ກ່ນ່ຟ່ັ່ງ່ນ່ັ້ນ, ມ່ີ່ພ່ຽ່ງ່ບ່ານ່ທ່ະ່ຫ່ານ
ລ່ົ່ດ່ຖ່ັ່ງ ພ່ຽ່ງ່ຄ່ົ່ນ່ດ່ຽ່ວ່ທ່ີ່ມ່ີ່ອ່ານ່ານ່ໂ່ສ່ກ່ເ່ສ່ົ້ານ, ເ່ຂ່ົ້ານ່ງ່ອ່ານ່ກ່ຫ່ມ່ານ
ເ່ຂ່ົ້ານ່ໃ່ສ່ຝ່ານ ແ່ລ່ະ ດ່ົ້ງ່ເ່ອ່ົ້ານ່ຜ່ານ່ທ່ີ່ມ່ອ້ນ່ມ່ານ່ປ່ົ້ກ່ຫ່ອ. ບ່ໍ່ມ່ີ່ຜູ່້ໃ່ດ -
ຂ່ຽ່ນ່ສ່ົ່ງ່ຂ່ານ່ຫ່ານ່ເ່ຂ່ົ້ານ່ເ່ລ່ີ່ຍ. ຍ່ົ່ງ່ຄ່ົ່ນ່ພ່ານ່ໃ່ນ່ຫ່ອ່ງ່ໄ່ດ້ຮ່ັ່ບ່ ຈ່ົ່ດ
ຫ່ມ່ານ່ຍ່ຫ່ລ່ານ່ຍ່ເ່ທ່ົ່ານ່ໃ່ດ ມ່ັ່ນ່ກ່ໍ່ຍ່ົ່ງ່ພ່ານ່ໃ່ຫ້ເ່ຂ່ົ້ານ່ຮູ່້ສ່ຶ່ກ່ເ່ຖ່ິ່ງ ຄ່ວ່ານ
ໂ່ດ່ດ່ຽ່ວ່ປ່ຽ່ວ່ພ່ອ່ຍ່ຂ່ອ່ງ່ຕ່ົ່ນ. ແ່ລ່ະ ແ່ລ່ວ່ມ່ຫ່ມ່ົ່ງ່ມ່ານ່ ແ່ພ່ດ
ຖ່ານ່ບ່ດ່ອ່ານ ມ່ີ່ກ່ານ່ລ່ົ່ບ່ມ່ານ ໄ່ດ້ເ່ຂ່ົ້ານ່ມ່ານ່ໃ່ນ່ຫ່ອ່ງ່ດ່ວ່ຍ່ທ່ານ່ທ່ານ່ງ່ຕ່ົ່ນ

ເຕັ້ມຜິດປົກກະຕິ. ນາງພະຍາຍາມບໍ່ຫລຽວໄປທາງຫົວ ຫນ້າ ກາມເມືອງ ແລະ ໄດ້ເອ່ຍຖາມອັ້ມຢ່າງຝ່າວຝັ່ງວ່າ:

ວ່າຈັ່ງໃດ, ມັ້ນແມ່ນໃຜຈະເປັ້ນຜູ້ຟ້ອມ ?

ນາງຫັນໄປຍັ້ງຕຽງບ່າວທະຫານລົດຖັ້ງ ພ້ອມທັ້ງຍ້ມອອກ ມາເຕັ້ມປາກ. ຈາກນັ້ນທຸກໆຄົນກໍເຂົ້າໃຈໄດ້ໃນທັນທີ່ວ່າ ມີ ເຫດການມະຫັດສະຈັ້ນຢ່າງຫນ້ຶ່ງເກີດຂ້ຶ້ນແລ້ວ ແລະຕ່າງຄົນກໍ ຕ່າງກັ້ມໃຈນໍາ.

- ຮ້ອຍໂທຄະໂອຊເດ້ຍ ! ແມ່ນຜຽນເຈົ້າຟ້ອມແລ້ວມ້ ມະ !

ເມແຮດຊຸ້ເອ້ຍ ແມ່ນເຫັ້ນວ່າ ຄະໂອຊເດ້ຍ ມ້ອາ ກາມ ສັ້ນເຊ້ຍ, ແລ້ວຝ່າວງວາກຫນ້ານາຍ່ຽງກະທັ້ນຫັ້ນ. ຫນ້ອຍ-ຕາຂອງເຂົ້າໄດ້ເປ້ັ່ງປະກາຍຢູ່ພາຍໃຕ້ຜ້າພ້ັນບາດ. ເຂົ້າບ້ັ່ງ ຄ້ັບໃຈຕ້ົນເອງ ແລະ ເວ້ົ້າອອກມ້ານ້ອຍສຽງທ້ີ່ສ້ັ່ນເຄ້ືອ ແຕ ພະຍາຍາມເຮ້ັດໃຫ້ເປ້ັນປົກກະຕ້ິວ່າ :

- ບໍ່ແມ່ນ້ ! ຢູ່ໂຮງຫນ້ັ້ມ ອາດມ້ີຄົນເຈ້ັບຄົນໃດ ຄົນ ຫນ້ຶ່ງທ້ີ່ຊ່ວ່າ ຄະໂອຊເດ້ຍ ຄ້ັນ. - ແຕ່ແສ່ງຕາຂອງ ເຂົ້າ ໄດ້ສ້ັກໄປໃສ່ຈົດຫມາຍສ້ານສະບ້ັບທ້ີ່ນາງແພດຖ້ືເຂ້ົ້ານ້ານ ແລະ ໄດ້ເຍ້ັ່ງອ້ັມສູ້ບໍ່ປ້ານ້ານ ວ່າແມ່ນ້ ທ້ຽງຊ້ານ້ັ້ນດ້ວຍຄ້ານ້ັ້ນ ທ້ະ ທ້ານ ແລະ ດ້ວຍຄ້ານ້ັ້ນ ທ້ັ້ງ.

- ບ໋ ມ້ັ້ນ ຕ້ົ້ງແມ່ນ ຂ້ອ ງ ເຈ້ົ້ານ. ຈ້ົ່ ງ ເ ບ້ົ ່ ງ ມ້ີ ແ ມ ະ : ຮ ້ ອ ຍ ໂ ທ ກ . ມ . ກ ະ ໂ ອ ຊ ເ ດ ້ ຍ ແ ລ ະ ມ ້ ໍ ເ ບ ້ ີ ທ ອ ງ ກ ໍ ແ ມ ່ ນ ເ ລ ກ ๔๘ ເ ຈ ້ ົ ້ ານ ເ ບ ້ ົ ່ ງ ຄ ້ ັ ກ ໆ ແ ດ ້ ຕ ້ ິ .

ເຂົ້າຝ່າວຖືກມ້ຫ້ຫຸ້ມຢູ່ໃນຜ້າພັນບາດຈາກກ້ອງຜ້າຫົ່ມໃນ
ທັນທີ. ນາຍຮ້ອຍໂທໃຊ້ປາກຄາບຊອງຈົດໝາຍສະບັບໜຶ່ງ-
ໄວ້ແລ້ວ ກໍໄດ້ເວ້ອມມ້ອນສົ່ມເຊ້ມມັ້ນຂ້ມຈົກດ້ວຍທ່າທາງຮ້ອມ
ຮົ້ມ. ສາຍຕາຂອງເຂົ້າລູກເປັ້ນແປວເຮ້ອງຮຸ່ງຢູ່ພາຍໃນ ຜ້າ
ພັນ. ເປັ້ນເລ້ອງທ້ໜ້າປະຫລາດໃຈສົ້ມຄ້ວນ. ຍ້ິງສາວສາມ
ຄົນເປັ້ນນັກສ້ກສາຢູ່ມະຫາວ້ທະຍາໄລດຽວກັນໄດ້ຂຽນ ຈົດ
ໝາຍມາຫາເຂົ້າຄ້ວຍເມ້ອໃນ້ທ້ດຽວກັນ. ພາຍຫລັງທ້ໄດ-
ຊາບຂ່າວວ່າຮ້ອຍໂທ ຄະໂວຊະເລ້ບ ທະຫານຂ້ບລົດຖ້ງ, ໄດ
ມາພ້ກປ້ນປ້ວຢູ່ທ້ ມ້ດສະກູ, ພວກນາງກ້ຕ້ດສ້ນໃຈຮູ້ຈ້ກ້ດ ຕ່
ກ້ບ ວ້ລະຊ້ນບາດເຈ້ບຄົ້ນ. ພວ້ກນາງຍ້ງຂ້ຮ້ອງມ່ວ່າ ຖ່າ
ບ່ເປັ້ນການ້ລ້ບກ້ວນຈ້ນເກ້ນໄປແລ້ວກ້ຂ້ໃຫ້ເຂົ້າກະລຸນາ ຕ້ອບ
ຈົດໝາຍດ້ວຍ, ເພ້ອພ້ວກນາງຈະສ່ານ່ດຮູ້ເຖ້ງສະ ພາ້ບ
ການເຈ້ບປ່ວຍຂອງເຂົ້າ; ຍ້ິງສ່ານ້ງໃນຈ່ານ້ວນນ້ັ້ນ ໄດ
ເຊ້ນຊ້ວ່າ ອ່ານ້ຍ້ຕ່ານ ນາງຍ້ງໄດ້ຖ່ານເຂົ້າວ່ານ້ມ້ສ້ງໃດແດ່ ທ້
ນາງຈະສ່ານ່ດຊ້ວຍເຂົ້າໄດ້, ຖ່ານເຂົ້າຫ່ກ້ຕ້ອງການ ປ້ັ້ນ
ອ່ານຫລ້ວ່າສ້ງຂອງອ້ັ້ນໆກ້ຈ່ງສະເໜ້ີ້ມ່ານ້ໄດ້ໂດຍບ່ໍ້ຕ້ອງເກ
ໃຈ.

ຕະຫລອດ້ັ້ນ ນາຍຮ້ອຍໂທ ຈ້ບຈົດໝາຍປ້ັ້ນໄປປ້ັ້ນມ່ານ
ຫລ່ານເທ້ອ ເຂົ້າອ່ານທ້ຢູ່ຊ້ໍ້ຄ້ັ້ນອ້ກ ແລະ ທ້ັ້ງພ້ຈ່ານລະນ່ -
ເປ້ັ້ນລ່ານ້. ເຂົ້າເຂ້ົ້າໃຈດ້ວ່ານ່ານຜ້ກສ້ໍພ້ັ້ນ້ດຕ່ໍ້ກ້ັ້ນແບບ້ັ້
ເປ້ັ້ນເລ້ອງທ່ານະດ່ານ້ວ່ໄປ, ເຂ້ົ້ານ້ວ່ກ້ເຄ້ຍຂຽນຈົດໝ່ານ
ແລ່ກປ່ຽນ້ກ້ບ້ຍ້ງ້ທ້ບ່ເຄ້ຍຮ້ຈ້ກ້ກ້ັ້ນ່ານ້ຕ້ັ້ງ້ໜ້ັ້ງ້ຊ້ງເຂ້ົ້າໄດ້ພ້ບຈົດ

ຫມາຍນ້ອຍໆທີ່ມີຄວາມເວົ້າອັນເປັນທີ່ຈັບໃຈຢູ່ໃນຖົງມີ ຝາກ
ມາເປັນຂອງຂ້ວນໃນວັນບຸນ ແລະ ການແລກປ່ຽນຈົດຫມາຍ-
ດ່ວງກາວກໍສົມສຸດລົ້ງຈາກຝ່າຍເຂົ້າເຂົ້ງ, ພາຍຫລັງທີ່ແມ່ຍິງຄູ
ແລກປ່ຽນຈົດຫມາຍໄດ້ຝາກຮູບພ້ອມດ້ວຍຄຳຊູທີ່ດສຽດສີ ແຜ
ຫນຶ່ງໃຫ: ນາງແມ່ນຍິງສູງອາຍຸທີ່ມີລູກຄຽງຂ້າງຖ້ວ ๔ ຄົນ
ແລ້ວ.

ແຕ່ເທ່ຍມັນແຕກຕ່າງກັບເທ່ຍກ່ອນ. ສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ ຄະ
ໂອຊຸດົ້ບ ປະຫລາດໃຈແລະງົ້ງເຊ້ກ໋ລ່ວ່າຈົດຫມາຍເຫລ່ົ ມ
ມາຮ່ວດພ້ອມໆກັນ ແລະ ເຂົ້າບໍ່ເຂົ້າໃຈເລ້ຍວ່າ ນັກສ໋ກ ສາ
ສາວທ້ງສາມຄົນນ ສາມາດຮູ້ເລ້ອງວ໋ລະກ໋ານສູງສ່ົ ຂອງ
ເຂົ້ามาแต่ทางใด. แม้แต่ຄົນອ້ມໆພາຍໃນຫ້ອງນ້ ມ
ຄວາມປະຫລາດໃຈຊຸ້ມກັນ ແລະ ຜູ້ທ່ໄດ້ສະແດງຄວາມ ປະ
ຫລາດກ່ວາໝູ່ເພ່ືອຫ້ານການເມ້ອງນ້ນເອງ. ແຕ່ວ່າ ເມ
ແຮ່ດ໋ເອ້ັ ຈ້ບສາຍຕ່ວ່ນ້ມ໋ຄວາມຫມາຍເລ໋ກລ້ັບຂອງ ຫ໋ວ
ຫ້ານການເມ້ອງ ສະເຕ້ັ ອ໋ວ່ໂມ໋ວ໋ດ ແລະຂອງນ່ວງແພດ
ທ່ເສ້ອດ໋ງໃຫ້ກັນ. ເມແຮ່ດເຊ໋ເອ້ັ ເຂົ້າໃຈດ໋ັ້ນທ໋ວ່ານ ກ໋
ແມ້ນແຜນການເລ້ມລະຄ້ອນຕ່ານແບບສະບ້ັບຂອງເຂ໋ົ ອ໋ກ
ເລ້ອງໜ້ົ່ງນ້ັ້ນເອງ.

ຢ່ວງໃດ້ກ໋ດ, ໃນ້ມ໋ຕ່ານ, ແຕ່ເຊ້ົ້ວ, ຄະໂອຊຸດົ້ບໄດ
ສະເໜ໋ເ໋ຈ້ຍຂຽນຈົດຫມາຍນ່ໍ້ທ໋ວ່ານ້ານການເມ້ອງ. ເຂ໋ົ
ຈ໋ດແຈ້ງແກ່ຜ່ານ້ທ່ຽນ້ມ໋ເບ້ອງຂວ່ານ້ອ໋ກ, ແລ້ວ໋ກ໋ລ້ົ້ງມ໋ຂຽນ -
ໜ້ົ່ງສ໋ັ້ງແຕ່ເຊ້ົ້ວ່ານ້ຈ໋ນ້ຮ້ອດແລ້ວ. ເຂ໋ົ້ທ້ົ້ງ໋ດ໋ຂ່ວ, ທ້ົ້ງ ຍ້ອງ

ເຈ້ຍຖຸ ແລະ ແຕ່ງຂຽນ ຂໍ້ຄວາມທ້ຈະ ຕອບ ເພື່ອນຍິງຜູ້ ທ່ີເຄີຍຮູ້ຈັກກັນມາກ່ອນຄົນໃໝ່ຫລາຍເທ່ືອ.

ຍິງສາວສອງຄົນຢູ່ດເຊົ້າຂຽນໄປເອງ ສ່ວນວ່າ ອາຍຸຕາ ຜູ້ມີຄວາມເອົ້າໃຈໃສ່ໄດ້ຂຽນມາແທນສາມຄົນເລີຍ. ຄະໂວຂຸ ເດ໊ບ ກາຍເປັນຄົນທ່ີມ່ວນຄ້ືນໃສ່ຂ້ມມາທັນທ່ີ ແລະ ນັບ ຕ້ັງແຕ່ນ້ັນເປັນຕ້ົນມາ ຫ້ມິດທຸກຄົນກໍສາມາດຮັບຮູ້ເລ່ືອງ ລາວ ຄວາມເປັນໄປພາຍໃນຫ້ອງຮຽນປ໊ທ່ີສາມແຫ່ງສະຖາບັນກາມ-ແພດເຊ່ັນວ່າ: ວິຊາຊ້ວະວິທະຍາເປັນວິຊາທ່ີໜ້າສົນໃຈສ່ວນ ວິຊາເຄມ໊ ອົງຄະທາດນ້ັນ ເປັນໜ້າລຳຄານ; ຫ້ລ່ືອງອາ - ຈານຄົນນ໊ມ໊ສຽງເວົ້າແບບເປັນກັນເອງ ແລະ ໜ້າຟ້ງ ແລະ ສຽງທ່ີບ່ເປັນໜ້າຟ້ງຂອງອາຈານວິກຄົນໜ່ຶງໃນຂະນະທ່ີ ສະ ເໜ໊ີ້ດປາຖະກະຖາ; ນອກນ້ັນຈ໊ດໜ້າຍຍັງເລ່ືອວ່າ: ໃນ ຍາມພັກວ້ັນອາທ໊ດ, ພ່ວກນັກສ໊ກສາໄດ້ອາສາສະໜັກໄປ ຂ້ົນ ໄມ້ຂ້ມໃສ່ລ໊ດບ້ັນທຸກໄດ້ຫລາຍເທ່ົ້າໃດ ແລະວ່າ ພວກເຂົ້າໄດ ຮັບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກພໍ້ພຽງໃດ ຕອງຮຽນໜ້ັງສ໊ ແລະ ຕອງ ໄປເຮ້ັດວຽກຢູ່ຕາມໂຮງໜໍ້ອ້ບພະຍ້ບ ຫ້ລ່ືເລ່ືາວ່ານ້ັກສ໊ກສາ ຍິງຜູ້ໜ່ຶງທ່ີບ່ສະຫລາດສະຫລຽວ ແລະ ບ່ໜ້ານ້ັກ ແຕ່ກ໊ຖ່ືວ່າ ຕົນເອງເປັນຄົນສ້ຳຄ້ນບ່ໜ້ອຍກ໊ເປັນຕ້ົນ.

ຄະໂວຂຸເດ໊ບ ບ່ພຽງແຕ່ໄດ້ເລ່ືມເວົ້າຈາບາໄສເທ່ົ້າ ນ້ັນ ແຕ່ເຂົ້າເບ້ງບານແຈ່ມໃສ້ຂ້ມມາຢ່າງເຫ້ັນໄດ້ແຈ້ງ ແລະ ສະ ພາບຄວາມເຈ້ັບປ່ວຍຂອງເຂົ້າກ໊ໄດ້ມ້ອາການດ້ີຂ້ນໃນທ້ັນທ້ັນ ໃດ.

ພວກແພດຖອດໄມ້ຫມັດຕິດໃສ່ບ່ອນກະດູກຫັກຂອງ ກູງຸ-ກົນ ອອກ. ສະເຕປັນ ອ໊ອາໂນ໊ວ໌ ໄດ້ແອ່ຍຍ່າງໂດຍບໍ່ໃຊ້ໄມ ຄ້ຳ ແລະ ມາເຖິງປະຈຸບັນ ມ໊ເຂົ້ຍ່າງໄດ້ເກ໊ອບເປັນປົກກະຕິ ແລ໊ວ ຣາງຄ໋ງ ຢ໊ຕ໋ງ ຂ໋ນ ຄ໊ສ໋ມ ຄ໋ວມ ຕະຫລ໋ອດ ມ໊ ເຂົ້າ ອອກ ໄປ ປົ໋ນ ຢ໋ ທ໊ ແຄມ ປ໋ອງ ຢ໋ຽ ມ ແລະ ແມ ມ ອອກ ໄປ ຂ໋ງ ມ ອ ມ ເພ ອ ບ໋ງ ວ໋ ມ ຫ ຍ ງ ເກ ຄ ຂ ມ ຢ ". ໃນ ໂລ ກ ກ ວ ງ ". ພ ມ. ມ ພ ຽ ງ ຫ ວ ຫ ມ ກ ມ ເ ອ ງ ແ ລ ະ ເ ມ ແ ຣ ຄ ຸ ເ ອ ັ ບ ເ ທ ່ ໍ ມ ຫ ອ ງ ຫ ມ ກ ຫ ມ ວ ງ ຂ ມ ມ ໍ ແ ຕ ລ ະ ມ . ສ ະ ເ ພ າ ະ ແ ລ ວ ອ ງ ຫ ວ ຫ ມ ກ ມ ເ ອ ງ ມ ໃ ຫ ວ ຸ ຄ ໂ ມ ລ ງ ໄ ວ ຈ ມ ເ ຫ ມ ໄ ຄ ັ ມ . ເ ຂ ໍ ສ ມ ຄ ຫ ຍ ໃ ຍ ມ ເ ຊ ໍ ໄ ຄ ອ ກ ແ ລ ວ : ຣ ງ ຫ ຍ ຂ ງ - ເ ຂ ໍ ມ ອ ກ ມ ໄ ຄ ບ ວ ມ ແ ລ ະ ເ ມ ອ ຫ ນ ງ ຫ ຍ ເ ປ ນ ສ ເ ຫ ລ ອ ງ ຄ ຂ ຜ ງ , ມ ຫ ງ ສ ອ ງ ເ ບ ອ ງ ຂ ອ ງ ເ ຂ ໍ ແ ຂ ງ ເ ປ ນ ອ ໍ ມ ະ ພ ຄ ຈ ມ ບ ໍ ສ ມ ຄ ຈ ບ ສ ຫ ລ ບ ອ ງ ກ ມ ເ ຂ ໍ ໄ ຄ . ນ ງ ແ ພ ດ ເ ຝ ໍ ຄ ມ ເ ຈ ບ ຜ ູ ຫ ນ ງ ເ ປ ນ ຜ ູ ລ ງ ສ ອ ຍ , ເ ຊ ຄ ຫ ນ ໍ ແ ລ ະ ປ ອ ມ ອ ຫ ຄ ມ ໃ ຫ - ເ ຂ ໍ ໃ ນ ແ ຕ ລ ະ ເ ຊ ໍ . ທ ກ ຄ ມ ຮ ສ ກ ອ ໍ ສ ງ ທ ໍ ລ ະ ມ ນ ບ ລ ຄ ຜ ມ ບ ໍ ແ ມ ນ ຄ ວ ມ ເ ຈ ບ ປ ວ ຄ ຣ ງ ກ ຍ ແ ຕ ຫ ຄ ກ ແ ມ ນ ຄ ວ ມ ຮ ສ ກ ຂ ຄ ເ ຫ ອ ແ ຣ ງ ຂ ອ ງ ເ ຂ ໍ ມ ນ ເ ອ ງ . ແ ລ ະ ເ ຖ ງ ປ ຄ ມ ນ ມ ເ ຂ ໍ ກ ບ ໍ ໄ ດ ສ ະ ແ ດ ງ ມ ນ ອ ອ ກ ມ ຄ ແ ຕ ຢ ງ ໃ ດ . ສ ຽ ງ ເ ວ ໍ ທ ມ ຕ ໍ ຂ ອ ງ ເ ຂ ໍ - ຍ ງ ຄ ງ ຄ ງ ກ ງ ວ ມ ແ ຈ ມ ໃ ສ ຢ ຕ ະ ຫ ລ ອ ດ ມ . ເ ຂ ຍ ງ ຄ ງ ອ ມ ຂ ວ ໃ ນ ຫ ນ ຫ ນ ງ ສ ພ ມ ດ ວ ຍ ຄ ວ ມ ອ ມ ອ ກ ອ ມ ໃ ຈ ແ ລ ະ ສ ບ ຕ ໍ ຣ ຽ ນ ພ ສ ຄ ຢ ຍ ລ ະ ນ ນ ຢ ງ ບ ໍ ລ ດ ລ ະ . ພ ຽ ງ ແ ຕ ຕ ອ ງ ວ ງ ປ ມ ອ ມ ລ ງ ໃ ສ ເ ທ ງ ໂ ຕ ະ ຫ ນ ງ ສ ທ ເ ຣ ດ ວ ຍ ສ ຍ ເ ຫ ລ ກ ລ ວ ດ ຊ ງ

ສະເຕປັ້ນ ອ໊ອາໂນ໊ວ໊ ໄດ້ປະດິດຄິດສ້າງຂັ້ນເພື່ອເຂົ້າ ໂດຍ ສະເພາະທໍ້ນ, ແລ໊ວລຸງທະຫານເຖົ້າກໍ່ນັ່ງລົ່ງທ໊ຽງເພື່ອທຳ ຫນ້າທ໊ເປັ້ນຜູ້ເປ໊ດຫນ້າປ໋ມໃຫ້ແກ່ເຂົ້າ. ຕັ້ງແຕ່ເຂົ້າ, ກ໊ອມ ປ໋າຍຫນັ້ງສ໊ືມ, ເຂົ້າໄດ໊ຖາມນ໊ວງແພດດ໊ວຍຄ໊ວາມ ສ໋ືມໃຈ ກ໊ຽວກັບກ໊ານລ໊ານງ໊ານຂ໊ວ໊ານຈ໊ານກທ໊ານ໊ວ໊ທະຍຸ, ກ໊ຽວກັບ ສະ ພ໊ານບ໊ດ໋ືມຟ໊ານ໊ອ໊ານ໊ານ ແລະ ສ໊ຽງ໊ວ໊ພ໊ານ໊ວ໊ານ໊ວ໊ານຕ໊ານ໊ງໆ ທ໊ພ໊ອມ ກ໊ະ ຈ໊ານ໊ຍ ອ໊ອກໄປ ທ໊ວ໊ ຕ໊ວ ເມ໊ືອ໊ງ ມ໊ືດສ໊ະ ກູ. ເຂົ້າໄດ໊ ຂ໊ຮ໊ອ໊ງ ນ໋ຳ ທ໊ານ ຫ໋ມ ອ໊ານ ອຸ໊ລ ອ໊ານ ອຸ໊ລ ເ ອ໊ອ໊ດ ໃຫ້ ຕ໋ ສ໊ານ ຮ໊ັບ ຟ໋ັ ວ໊ ທ໊ະ ຍຸ ມ໊ານ ຕ໊ຽ ງ - ຂ໊ອ໊ງ ເຂົ້າ.

ຢ໋ງ ຮ໊ານ ກ໊ານ ຢູ ດ ໂ ຊ ມ ອ ອ ມ ເ ພ ຍ ລ໋ົ ງ ເ ທ ໋ ໍ ໄ ດ ຈ ິ ດ ໃ ຈ ຂ ອ ງ ເ ຂ ົ ້ ໍ ກ ໋ ຢ ງ ຫ ັ ກ ແ ຫ ມ ແ ລ ະ ແ ຂ ວ ງ ແ ກ ມ ຂ ັ ມ ເ ທ ໍ ່ ໍ ນ ັ ້ ມ . ເ ຂ ົ ້ ໍ ຢ ງ ອ ໍ ານ ຈ ິ ດ ຫ ມ ໍ ຍ ຕ ໍ ານ ໍ ງ ໆ ທ ໍ ່ ໄ ດ ຮ ັ ບ ດ ວ ຍ ຄ ໍ ານ ສ ໍ ມ ໃ ຈ ເ ປ ັ ມ ຢ ໍ ານ ໍ ງ ຍ ໍ ່ ເ ທ ໍ ່ ໍ ແ ລ ະ ອ ໍ ານ ຄ ໍ ຳ ຕ ອ ບ ໃ ຫ ໍ ກ ູ ກ ຸ ກ ໍ ມ ຫ ລ ໍ ະ ໂ ອ ຊ ເ ດ ໍ ບ - ຊ ຽ ມ ຈ ິ ດ ໄ ວ ໍ . ມ ໍ ມ ຫ ນ ໍ ່ ງ , ຂ ະ ນ ະ ທ ໍ ່ ເ ມ ແ ຮ ດ ຊ ຸ ເ ອ ັ ບ ພ ວ ມ ເ ຊ ຸ ອ ບ ຫ ລ ັ ບ ໄ ປ ພ າ ຍ ຫ ລ ັ ງ ທ ໍ ່ ໄ ດ ໍ ປ ຽ ມ ພ ໍ ານ ພ ັ ນ ບ ໍ ານ ດ , ທ ັ ມ ໃ ດ ນ ັ ້ ມ ເ ຂ ົ ້ ໍ ກ ໍ ຕ ອ ງ ຕ ໍ ່ ມ ສ ະ ເ ດ ັ ດ ຂ ັ ້ ມ ຍ ອ ມ ສ ຽ ງ ທ ຸ ມ ຕ ໍ ຳ ຂ ອ ງ ທ ໍ ວ ຫ ນ ໍ ານ ກ ານ ເ ມ ໍ ອ ງ - ວ ໍ ານ :

- ພ ວ ກ ອ ານ ຍ ານ ສ ິ ດ ! - ເ ຂ ົ ້ ໍ ກ ໍ ານ ໍ ວ ອ ອ ກ ມ ໍ ານ ດ ວ ຍ ຄ ໍ ານ ໂ ມ ໂ ຫ .

ຢ ູ ເ ທ ິ ວ ໄ ຕ ະ ຫ ນ ັ ງ ສ ິ ຮ ັ ກ ດ ວ ຍ ເ ຫ ລ ັ ກ ລ ວ ດ ຂ ອ ງ ເ ຂ ົ ້ ໍ ກ ໍ ມ ໍ ຫ ນ ັ ງ ສ ໍ ມ ສ ະ ບ ັ ບ ຫ ນ ັ ງ ຊ ຸ ງ ແ ມ ມ ເ ພ ໍ ອ ມ ຜ ູ ຫ ນ ັ ງ ຈ າ ກ ກ ອ ງ ພ ິ ມ ເ ປ ັ ມ ຜ ູ ສ ົ ່ ງ ມ າ ໃ ຫ ໍ ເ ປ ັ ມ ປ ະ ຈ ຳ ເ ຖ ິ ງ ວ ໍ ານ ມ ໍ ຄ ຳ ສ ັ ່ ງ ເ ກ ໍ ອ ດ ຫ າ ມ ບ ໍ ່ ໃ ຫ ໍ ສ ົ ່ ງ ຫ ນ ັ ງ ສ ໍ ມ

ດ້ວ ' ກ ' ອ ' ອ ' ກ ' ມ ' ອ ' ກ ' ກ ' ມ ' ກ ' ອ ' ງ .

- ພ ' ວ ' ກ ' ເ ' ອ ' ຳ ' ພ ' າ ' ກ ' ັ ' ມ ' ເ ' ປ ' ັ ' ນ ' ຄ ' ົ ' ມ ' ຈ ' ້ ' າ ' ໄ ' ປ ' ຫ ' ມ ' ົ ' ດ ' ແ ' ລ ' ້ ' ວ ' ຍ ' ອ ' ມ ' ີ ' ແ ' ຕ ' ປ ' ້ ' ອ ' ງ ' ກ ' ັ ' ນ ' ຢ ' ູ ' ່ ' ເ ' ລ ' ີ ' ຍ ' ໆ . ກ ' ຣ ' າ ' ບ ' ຊ ' ຶ ' ບ ' ເ ' ປ ' ັ ' ນ ' ນ ' ັ ' ກ ' ອ ' າ ' ດ ' ຍ ' າ ' ສ ' ິ ' ດ ' ຄ ' ົ ' ມ ' ຫ ' ນ ' ໍ ' ້ ' ງ ' ຊ ' ັ ' ມ ' ທ ' ວ ' ະ ? ສ ' ັ ' ດ ' ຕ ' ະ ' ວ ' ະ ' ແ ' ພ ' ດ ' ຜ ' ູ ' ້ ' ດ ' ເ ' ດ ' ັ ' ນ ' ປ ' ະ ' ຈ ' ຳ ' ກ ' ອ ' ງ ' ທ ' ັ ' ບ ' ຄ ' ົ ' ມ ' ຫ ' ນ ' ໍ ' ້ ' ງ ' ເ ' ປ ' ັ ' ນ ' ອ ' າ ' ດ ' ຍ ' າ ' ສ ' ິ ' ດ ! ' ' '

ດຳໆຢອງຢູ່ເທິງນ້ຳແຂວ. ພວກນາງໃຊ້ຂ້ອງສັບນ້ຳກອມ ຢູ່ ຕາມແຄມຝັ່ງໃຫ້ແຕກອອກເປັນປ່ຽງເສຍກ່ອນ, ຫລັງຈາກນັ້ນ ແລ້ວກໍສັບອີກສອງສາມບາດເພື່ອເຮັດໃຫ້ມັນກາຍເປັນ ຕ່ອມ ນ້ອຍໆ ແລ້ວຈຶ່ງເອົາຄົນຂ້ອນໃສ່ເທິງແຜ່ນໄມ້ແປ້ນເພື່ອ ໃຫ້ ມັນໄຫລໄປຕົກໂຮມໃສ່ກັນເປັນກອງໆຢ່າງສະຫມ່ຳສະເຫມີ. ກອງນ້ຳແຂງເຫລ່ານັ້ນມີສີຂຽວໃສເຫລືອມຢູ່ທາງພົ້ນ ແລະ ມີ ສີເຫລືອງຈາງໆຢູ່ທາງຈອມ. ເທິງເສັ້ນທາງລຽບຝັ່ງນ້ຳ ພົ້ນ ດ້ວງແກ້ວຮຸນລາກຈຳນວນຫນຶ່ງເຊື່ອມຕິດກັນເປັນແພຕິດຕາມ ກັນໄປ. ຊາຍຊະລາຄົນຫນຶ່ງສູບຫມວກປີກລ້ວງມາຮອດຫູ, ນຸ່ງ ສ້ວ ແລະ ເສື້ອໃຫຍ່ນວມຫນາ ເຫນັ້ນຂ້ອນດ້ວງຫນຶ່ງ ໃສ ແອວ ນ້ຳເອົາມາໄປຍັ້ງບ່ອນທີ່ພວກແມ່ຍິງພວມທຸບນ້ຳກອມ, ທັ້ງຝ່າຍນັ້ນໃຊ້ຄົນຂ້ອນຕ່ອນນ້ຳກອມຂ້ນໃສ່ເທິງກອງຮົມ.

ສະເຕັ້ນ ອ້ວາໂນ້ດ ຜູ້ຊ່ຳນານອຽກ, ຮູ້ໄດ້ທັນທີ ວ່າ ຜູ້ຄົນເຫລ່ານັ້ນມາຈາກສະຫະກອນກະເສດ, ແຕ່ການຈັດ ຕັ້ງ ອຽກງານບໍ່ດີ, ດ້ວຍນັ້ນຈຶ່ງພາໃຫ້ມີການເດີນຊ້າໄລ່ໄປ ມາ ຢ່າງສັບສົນ ແລະ ກີດຂວາງກັນບໍ່ເຊົ້າຈັກເທື່ອ. ເຂົາ ເວົ້າ ກັບໂຕເອງວ່າ ຄວນແບ່ງກັນອອກເປັນຈຸລະສາມຄົນເພື່ອ ຈະ ສາມາດທຸບນ້ຳກອມໄດ້ຢ່າງສະດວກກວ່າ. ເຂົາກ່ຳນົດ ຂອບ ເຂດອຽກງານຂອງແຕ່ລະຈຸ ແລະ ເວົ້ນຕາມຈຳນວນໄວ້ນ້ຳ ກອມທີ່ແຕ່ລະຈຸສາມາດທັບໄດ້ຢູ່ພາຍໃນໃຈ. ເຂົາຢາກ ຈະ ແນະນຳໃຫ້ລາຈາງແມ່ຍິງອ່ອນພໍ, ຫນ້າແດງເປັ່ງໆຜູ້ນັ້ນ ວ່າ ຄວນຈັດໃຫ້ມີການລ້ຽມແຂ້ງຂັນກັນສ້າງຜົນງານລະຫວ່າງ ຈຸ

ນ້ຳກັນ. ເຂົ້າສົມໃຈຢູ່ນ້ຳແຕ້ນັ້ນຫາກາມຈັດຕ້ັງຈົນລົມສັ່ງເກດ ເຫັນອ່ານ້ານ້ອງໄດ້ຫຍັບເຂົ້າໄປ້ໃກ້ບ່ອນທ່ີນ້ຳກ່ອນຖືກ ຕັດ ແລະ ຈົນຂາຂ່ອງນ້ັນ່ມ່ີນພະລາດແລ້ວຕ້ົກລົງໄປໃນນ້ຳ.ກ່ອງ ຖ່ວງດ່ວງນ້ັນໄວ້ ແຕ່ວ່ານ້ະແສນ້ຳຊ້ຳພ້ັດລ່ານ້ັນລົງໄປກ່ອງພ້ນ ນ້ຳແຂ່ງ, ຊ່ວຍຊ້ະລ່ານູ້່ມ້ືຂ່ວ່ານເຫ້ັນແຂ່ບຮ່ອນຣ້ົມວ້ົ່ວ່ວຍຄ ຄ້ົນເສ່ຍສ້ະຕ, ເຂ້ົາທ້ັ່ງຈ່ອງນ້ານ່ວລ້ຳກ່ອງ ແລ້ະທ້ັ່ງຈ່ອງຖ່ວ ເຊ້ືອກນ້ານ່ເອ້ົາໄວ້.

- ນ້ານ້ົກນ້ຳ ! - ສ້ະເຕ້ັນ ວ້ິອ່ານ້ົ່ວ້ົດ ຣ່ອງ້ົ່ນ.

ທ້ົ່ວທ້ັ່ານ້ານ້ເ້ັ່ອງ່ອ່ອກແຮ່ງສຸ້ດ້ິດພ້ະຍ່ານ້ານ້ເ້ັ່ອ້ານ້ແ່ອ ສ່ອກເຫ້ົ່ານ້ານ້ຍ້ົກໂຕ້ົ່ນ້ດ່ວ່ຍຄ່ວ່ານ້ລ້ຳບ່ານ້ກເ້ັ່ນ້ຢ່ານ້ງ້ຍ , ເ່ວ້ົ່ານ້ານ້ເ່ວ້ົ່ກແ້ັ່ນ້ໃສ້ກ້ັ່ບ່ວ່ຍ້ັ່ນ້ປ່ອ່ງ້ຢ່ຽ, ໃ້ັ່ນ້ານ້ານ້ອ່ງເ່ວ້ົ່ ໃ້ັ່ນ້ອ້ະ້ັ່ນ້ນ້ັ່ນ້ໄ້ັ່ນ້ບ້ົ່ກ້ັ່ບ່ຽ່ວ່ໄປ້ດ່ວ່ຍຄ່ວ່ານ້ເ້ັ່ຈ້ັ່ບ່ວ່ດ່ຢ່ານ້ານ້ແ່ຜ່ນ້ນ້ານ້ ້ັ່ກ.

- ຈ້ັ່ງແ້ັ່ນ້ນ້ອ່ານ້ດ່ໄ້ັ່ວ, - ເ່ວ້ົ່ານ້ຈ້ົ່ນ້ອ່ອ້ກ້ັ່ນ້ານ້ - ແ້ັ່ນ້ ້ັ່ນ້ ເ່ວ້ົ່ານ້ທ້ົ່ວ່ໄປ້ໄ່ວ້ທ່ານ້ໃ? ້ັ່ກ້ັ່ດ່ສ່ານ້ຍ້ເ້ັ່ອ້ກ້ັ່ນ້ານ້ານ້ອ່ອ້ກ້ັ່ນ້ານ້ານ້ກ່ານ້ກ່ອ້ຽ ແ້ັ່ລ່ອ້ັ່ນ້ານ້ກ້ົ່ານ້ະ້ັ່ນ້ອ້ົ່ນ້ານ້ານ້ກ້ັ່ນ້ກ້ົ່ານ້ໃ້ັ່ກ່ເ່ວ່ອ. ່ອ! ້ັ່ນ້ານ້ອຸ້້ັ່ກ່ານ້ຍ້ຖ້ັ່ນ້ ລ່ານ້ ້ັ່ກ່ານ້ ້ັ່ນ !.

ສ້ະເ້ັ່ກ່ປ້ັ່ນ ວ້ິ່ານ້ົ່ນ້ວ້ົ່ດ ້ັ່ນ້ົ່ນ້ອ້ັ່ນ້ງ່ອ່ຍ່ຢ້ັ່ເ້ັ່ທ້ົ່ງ່ປ່ອ່ງ້ຢ່ຽ່ນ້ດ່ວ່ຍ ຄ່ວ່ານ້ລ້ຳບ່ານ້ກ. ອ້ະ້ັ່ນ້ນ້ັ່ນ້ນ້ານ້ພ່ອ້ັ່ນ້ຈ້ັ່ນ້ລ້ົ່ງໄ້ັ່ປ່ໃ້ັ່ນ້ນ້ນ້ຳ. ບ່ານ້ ເ່ວ່ລ່ານ້ະ້ັ່ນ້ແ້ັ່ສ່ນ້ນ້ຳ້ັ່ນ້ນຸ້້ັ່ນ້ຕ້ັ່ນ້ນ້ົ່ຍ່ອ້ກ້ັ່ນ້ຟ່ອ່ງ້ຖ່ອ້ັ່ນ້ນ້ໂ້ັ່ຕ່ອ່ງ້ນ້ັ່ນ້ນ້ແ້ັ່ຕ ່ອ ້ັ່ນ້ນ້ັ່ນ້ນ້ົ່ກ້ັ່ນ້ໄ້ັ່ດ້ັ່ຕ່ສູ້່ຢ່ານ້ງ້ທ້ົ່ລ້ະ້ັ່ນ້ຕ້ົ່ດ. ້ັ່ນ້ນ້ໂ້ັ່ປ່ໂ້ັ່ລ້ົ່ນ້ນ້ານ້ຈ່ານ້ກ້ັ່ນ້ທ້ານ້ນ້ານ້ກ້ຳ ້ັ່ນ້ອ້ົ່ກ ເ້ັ່ທ່ອ້ົ່ນ້ງ ້ັ່ນ້ທ້ົ່ງ ້ັ່ນ້ໄ້ັ່ດ້ັ່ພ້ະ້ັ່ນ້ຍ້ານ້ຍ້ານ້ນ້ໃ້ັ່ຊ່ອ້ານ້ກ້ັ່ນ້ທ້ານ້ນ້ານ້ທ້ົ່ງ້ັ່ສ່ອ້ງ້ຢ່ຽ່ນ້ແ້ັ່ຜ່ນ້ນ້ນ້ານ້ ້ັ່ກ

ແຂງ ຂ້ ມ ມາ ແຕ່ ກໍ ຕ້ ອ ງ ມ ່ ມ ພ ະ ລ າ ດ ຕ ົ ກ ລ ົ ງ ໄ ປ ຄ ົ ມ ຄ ເ ກ ່ ົ ່ າ .

- ຕ ັ ດ ສ າ ຍ ເ ຊ ື ອ ກ ! - ຫ ົ ວ ຫ ນ ້ າ ກ າ ມ ເ ມ ື ອ ງ ຮ ອ ງ ຂ ້ ມ ຢ ່ າ ງ ສ ຸ ດ ສ ຽ ງ ພ ໍ ປ າ ມ ຊ າ ຍ ຊ ະ ລ າ ຢ ູ ່ ແ ຄ ມ ແ ມ ນ ້ ໍ ພ ູ ມ ຈ ະ ໄ ດ ້ ຍ ິ ນ ສ ຽ ງ ຂ ອ ງ ເ ຂ ົ ້ າ .

- ເ ອ ! ສ ະ ຫ າ ຍ , ເ ຂ ົ ້ າ ຂ ້ ອ ງ ນ ທ ີ ່ ເ ຫ ັ ນ ຢ ູ ່ ແ ອ ວ ເ ຈ ົ ້ າ ຕ ັ ດ ສ າ ຍ ເ ຊ ື ອ ກ ນ ັ ້ ນ ໄ ວ ໆ , ຕ ັ ດ ໄ ວ ໆ . - ສ ະ ເ ຕ ັ ນ ອ ິ ວ າ ໂ ມ ອ ິ ດ ຮ ອ ງ ຂ ້ ມ ຕ າ ມ ຫ ລ ັ ງ ພ ອ ມ ທ ັ ງ ເ ຂ ົ ້ າ ມ ີ ໂ ອ ບ ປ າ ກ ເ ພ ື ່ ອ ເ ຮ ັ ດ ໃ ຫ ້ ສ ຽ ງ ເ ຂ ົ ້ າ ນ ັ ້ ນ ດ ັ ງ ໄ ປ ໄ ກ ໆ .

ຊ າ ຍ ຊ ະ ລ າ ສ າ ມ າ ດ ໄ ດ ້ ຍ ິ ນ ຄ ໍ ້ ແ ນ ະ ນ ໍ ້ ທ ີ ່ ຕ ົ ກ ມ າ ແ ຕ ່ ເ ທ ິ ງ ຟ ້ າ ແ ລ ວ ເ ຂ ົ ້ າ ກ ໍ ຟ ້ າ ວ ດ ັ ງ ຂ ້ ອ ງ ນ ອ ອ ກ ມ າ ຕ ັ ດ ສ າ ຍ ເ ຊ ື ອ ກ ນ ັ ້ ນ ສ ອ ງ ບ າ ດ ເ ມ ື ່ ອ ເ ປ ັ ນ ອ ິ ດ ສ ະ ລ ະ ຈ າ ກ ເ ຄ ື ່ ອ ງ ທ ຽ ມ ເ ພ ື ່ ອ ລ າ ກ ແ ກ ນ ັ ້ ນ ແ ລ ວ ມ ້ າ ກ ໍ ສ າ ມ າ ດ ເ ຕ ັ ນ ຂ ້ ມ ມ າ ຢ ົ ນ ຢ ູ ່ ເ ທ ິ ງ ແ ຜ ນ ນ ໍ ້ ກ ອ ນ ໄ ດ ້ ທ ັ ນ ທ ີ . ມ ັ ນ ຢ ົ ນ ສ ັ ນ ຂ ້ ມ ຢ ູ ່ ໃ ກ ້ ໆ ກ ັ ບ ຮ ູ ທ ີ ່ ຖ ຸ ກ ເ ຈ າ ະ ນ ັ ນ ພ ໍ ປ າ ມ ອ ່ ານ ັ ນ ແ ນ ນ ຫ ນ ໆ .

- ນ ີ ພ ວ ກ ເ ຈ ົ ້ າ ເ ຮ ັ ດ ຫ ຍ ັ ງ ກ ັ ນ ? ຫ ມ າ ຍ ຄ ວ າ ມ ວ ່ າ ແ ນ ວ ໃ ດ ? - ມ ີ ສ ຽ ງ ຫ ນ ່ ົ ງ ດ ັ ງ ຂ ້ ມ ພ າ ຍ ໃ ນ ຫ ້ ອ ງ .

ທ ່ ານ ຫ ນ ໍ ່ ອ ໍ ຊ ໍ ່ ອ ໍ ຊ ໍ ່ ເ ອ ໍ ດ ໃ ນ ຊ ຸ ດ ເ ສ ື ້ ອ ຄ ຸ ມ ບ ໍ ່ ໃ ສ ່ ກ ະ ຄ ຸ ມ ແ ລ ະ ບ ໍ ່ ໄ ດ ້ ສ ູ ບ ຫ ມ ອ ກ ສ ີ ຂ າ ວ ເ ຫ ນ ື ອ ນ ດ ັ ງ ທ ີ ່ ເ ຂ ົ ້ າ ເ ຄ ີ ຍ ຖ ື ເ ປ ັ ນ ປ ະ ຈ ໍ ້ ນ ັ ນ ປ ະ ກ ົ ດ ໂ ຕ ຂ ້ ມ ຢ ູ ່ ທ ີ ່ ປ າ ກ ປ ະ ຕ ູ ຫ ້ ອ ງ . ເ ຂ ົ ້ າ ຮ ້ າ ຍ ດ ່ າ ຂ ້ ມ ຢ ່ າ ງ ແ ຮ ງ ພ ອ ມ ທ ັ ງ ທ ິ ບ ຕ ີ ມ ຢ ່ າ ງ ບ ໍ ່ ຍ ອ ມ ຮ ັ ບ ຟ ັ ງ ຄ ໍ ້ ຊ ຸ ແ ຈ ງ ອ ະ ທ ິ ບ า ย ใ ด ๆ . เ ข ้ า ว ่ า ข ู อ า จ ะ ส ่ ง พ ว ก ท ี ่ อ ย ู ่ ใ น ห ้ อ ง น ี ้ ไ ป ล ้ า ง ห ้ ม า ร ึ ก แ ล ้ ว ก ็ ก ั บ อ อ ก ไ ป พ ร ้ อ ม ท ั ้ ง จ ่ ม ู ก ๆ แ ล ะ ท ั น ใ จ ห อ บ เ ม ่ อ ย โ ด ย บ ่ เ ข ้ า ใ จ อ ่ า ม ี เ ห ต ุ ก า ม ห ย ั ง เ ก ็ ด ข ้ ม . ห ม ่ ๆ

ມາທີ່ຕົ້ນໆ, ນາງແພດ ກຽບດ໊ອາ ມ໊ກາຍລົບມາ ກໍ່ແລ່ນເຂົ້າ
ມາໃນຫ້ອງດ້ວຍອາການຂອງຄົນອຸກອັ່ງ ແລະ ຫມ້ອຍຕາເຕັ
ປ່ຽມໄປດ້ວຍຢ່າດມ້ຳໃສໆ. ທ່ານຫມໍ່ອາ໊ຊ໊ລ ອາ໊ຊ໊ລເອ໊ດ -
ຣາຍອ່ານາງຢ່າງຮຸນແຮງ. ແຕ່ນາງມ່ານເຫັນໃບຫນ້າ ອັນ
ຂຽວຊ້ຳປ່າສະຈ່ານ໊ອ໊ດຂອງທ໊ອຫນ້ານ່ານເມ໊ອງທ໊ອ່ານ໊ງຢູ່ເທ໊ງ
ຫມອນຢ່າງບໍ່ເຫນ້ງບໍ່ຕ໊ງ ແລະ ຫມ້ອຍຕ່ານ໊ອງເຂ໊ົ່ານ໊ອນຕ່ານ໊ຢູ
ນ່ານ໊ງ໊ຈ໊ງຟ່ານ໊ອແລ່ນເຂ໊ົ້ານ໊ໄປຫ່ານ໊ເຂ໊ົ່ານ໊ທັນທ໊.

ເມ໊ອຕ໊ກແລ໊ງ ອ່ານ໊ການຂອງເຂ໊ົ່ານ໊ກໍ່ຍ໊ງຫນ້ກຫມ້ອງເຂ໊ົ້ານ໊ໄປ
ອ໊ກ. ພ໊ອກແພ໊ດໄດ້ທ້ຳການ໊ສ໊ກຢ່ານ໊ ແລະ ໃສ່ອ໊ກ໊ຊ໊ເຢ໊ນໃຫ້ແ໊ກ
ເຂ໊ົ່ານ໊. ທ໊ອຫນ້ານ່ານ໊ເມ໊ອງຕ໊ກຢູ່ໃນສ໊ະພ່ານ໊ ເ໊ລ໊ມ ເ໊ປ໊ນ ເ໊ວ
ລ່ານ໊ຕ໊ງ໊ດ໊ມ່ານ໊ມ. ແຕ່ພ໊ເຂ໊ົ່ານ໊ຮູ້ສ໊ກ໊ຕ໊ວ໊ນ໊ມ່ານ໊, ເຂ໊ົ່ານ໊ກໍ່ໄດ້ພ໊ະຍ່ານ໊
ຍ່ານ໊ມ໊ນ໊ທ໊ອໃສ່ນ່ານ໊ງແພ໊ດ ກຽບດ໊ອ່ານ໊ ມ໊ກ່ານ໊ຍ໊ລ໊ບມ່ານ໊ ຜູ໊້ຊ໊ງ ຢ໊ນ
ວ່ຽງ໊ລ໊ງໄປຫ່ານ໊ເຂ໊ົ່ານ໊ພ໊ອມດ້ວຍຖ໊ງ໊ອ໊ກ໊ຊ໊ເຢ໊ນຢູ່ໃນ໊ ແລ໊ວ ເ໊ວ໊ົ່ານ໊
ຢ໊ອກນ່ານ໊ງ໊ວ່ານ໊:

- ບໍ່ຕ໊ອ໊ງຢ່ານ໊ມດ໊ອ໊ກ, ນ່ານ໊ງ໊ມ໊ອ໊ຍ; ຂ໊ອ໊ຍ໊ັ້ງສ່ານ໊ມ່ານ໊ດ ຫ໊ນ
ອ໊ອ໊ກມ່ານ໊ແຕ່ຫ໊ນ໊ມ່ານ໊ຣ໊ກ໊ອ໊ກຢູ່ ເ໊ພ໊ອເ໊ຂ໊ົ່ານ໊ຢ່ານ໊ຂ໊ົ້ານ໊ຟ່ານ໊ທ໊ພ໊ອກ໊ພ໊ແ໊ພ໊ດ-
ໃ໊ຊ໊ຢູ໊ພ໊ມມ່ານ໊ໃ໊ຫ້ເ໊ຈ໊ົ້ານ໊ ".

ກ່ານ໊ຕ໊ສູ໊ຢ່ານ໊ງ໊ຮ໊ເ໊ດ໊ອ໊ດຕ່ານ໊ພ໊ະຍ່ານ໊ດຂ໊ອ໊ງ໊ຊ໊ານ໊ຣ໊ງ ອ໊ວ໊ມ
ໃ໊ຫ໊ຍ໊ຜູ໊້ສູ໊ມ໊ເ໊ສ໊ຍ໊ເ໊ຫ໊ອ໊ແ໊ຮ໊ງ໊ລ໊ງໄປ໊ທ໊ກ໊ມ໊ງ໊ມ໊ ເ໊ປ໊ນ໊ສ໊ິ່ງ໊ຫ໊ນ໊ ອ໊ະ
ຫ໊ມ່ານ໊ດ໊ໃ໊ຈ໊ຢ່ານ໊ງ໊ຍ໊ງ໊ເ໊ລ໊ອ໊ງ໊ຫ໊ນ໊ງ.

๘.

อาลักเขอ เมแรกอุเอับ ก็เฆ้มดรอกัม, เอ๋า มี อาภาพออมเผยลิงไปมำหูกๆม้. ในจิดหมายสะบับหม่ิง เอ๋าไก้สาละพาบกับนาง " จาติอุตุม้ยม่อิหะยา " อ่ิง แม่นบุกคิมคิมดรอในโลกที่เอ๋าสามาถเล่าถอามหูกใจสู ฟังอา, เอ๋าบ่ม้อับจะออกพ้มไปจากโธงหม่ไก และใน สอมเล็กแลอ, เอ๋าก็เต้มอาถ์กอา เผาะมักบ่มที่บ่มขา ก่บ่ตางหยังกับมิกที่บ่มปก, เถิงจะมีอุดสามาถสับตอถ กับอาหามแต่ก็บ่สามาถบ่มไปไถ. ถ้งั้มเอ๋าจะบ่ยอมมี อุดยู่ยางมิกที่บ่มปกเป้มอับขาถ. เอ๋ากรมพอมที่จะรับ เอ๋าสิงร้ายขาถกอาม เผ่ออาหูกส่งย่างจะสูถสรง ไป โดยไอ. จิดหมายถ้งกาอับอาโพถร้ายพ่สิ่มถอนเผาะ อุ่อไลยะที่พอกเอ๋าไถ่สิ่งขาอถาอหากับมั้ม มาง่ไถ สา ละพาบกับเอ๋าแต่ก็มแลออา บัถม้ " สะหายรอยโห"บ่ แม่นผู้อมไกสำลับนางอ๊กแลอ และ อามางจะบ่เอ๋าถำ ม้อออกมาจักเฮ่อ ถ้าหากอาเอ๋าบ่ไถ้รับเถาะร้าย เถิง พรงม้.

- มางถิงยากแต่แต่งถองขะหมาถ, ปะจุบ้มผู้ขาย เร๊าม่ถ่าปามถำเอ๋าอุ่ง. สาอม้ถิงจะบ่สิ่มใจเลิ่องแขง ขาถอก แต่หากสิ่มใจในกามที่จะไถ้เป้มผู้ตางหม่าเผ่อ ไปรับเอ๋าเบยลรงผุมตางหาก. - ภูภูอุก็ม เอ๋าเยาะ

ເຢັຍ ຕາມນິໄສເດີມຂອງເຂົາ.

ແຕ່ວ່າອ້າເລັກເຊອີ ກໍ່ດົດເຫັນໃບຫນ້າອັນຈົດເມັ່ນທ່ແມນ ຕົດກັບໃບຫນ້າຂອງເຂົ້າໃນຂະນະທ່ພະຍາມະຈຸລາດກຳລັງມາ ບ່ນເວ່ນຢູ່ເທ່ງຫ້ອຂອງພວກເຂົ້າທ້ງສອງນ້ັນ. ເຂົ້າຮູ້ດ່ວ່າສ່ງ ທ່ນາງເຮັດລ່ງໄປນ້ັນບ່ແມ່ນເພ່ອຈຸດປະສ່ງອ້ັນນ້ັ. ເຂົ້າຮູ້ດ້ວກ ເຊ່ນກ້ນວ່າຄຳສາລະພາບອ້ັນໂສກເສ້ົາ້ັ້ຄ່ງຕ້ອງເຮ້ັດໃຫ້ນາງ ເຈ້ັບຊ້ຳໃຈຄ້ັນ. ໂດຍບ່ສ່ນໃຈຢ່າກຊອກຮູ້ຊ່ສຽງອ້ັນແທ້ ຈ່ງ ຂອງນາງ " ຈ່າຕ່ຊຸຕ່ນ່ຍ່ມວ່ທະຍາ " ຊ້ຳ, ເຂົ້າກ່ດ່ງຂຽນ ບອກເລ່ົ່າ ເຖ່ງຄວາມນ່ກ່ດອ້ັນງຽບເຫ່ົ່ງ່ປ່ຽວພຽຂອງ ຕ່ນໃຫ້ນາງຟ້ງຕ່ໄປ.

ເຖ່ງວ່າຫ້ອຫນ້ານ່ານເມ່ອງຈະເປ້ັນຜູ້່ທ່ມ່ຄວາມສາມ່ານ ໃນກ່ານຊອກຫ່ານ້ະແຈເພ່ອໄຂເຂ້ົ້ານ່ານ່ທ້ງ, ແຕ່ເຂົ້ານ້ ຍ່ງບ່ທ້ນສາມ່ານຈ້ບຈຸດອ່ອນຂອງ ອ່ານ່ເລ້ັກເຊອີ ເມ່ແຮກ - ເອ້ັບໄດ້. ຫລ່ງຈາກກ່ານຕ້ດຂ່ານ່ຂອງອ່ານ່ເລ້ັກເຊອີ ຜ່ານ ໄປ ໄດ້ມ່ນ, ປ້ັ່ມອ່ານເລ່ອງ " ເຫ້ລ້ັກ່ານ່ທ່ຊຸ້ບແລ້ວ້ດ້ແມ່ວ ນ້ັ ແຫ້ລ " ກ້ດເຂ້ົ້ານ່ານ່ປ່ານ່ກ້ດໂສມຫນ່ານ່ຂອງນ້ັນຢູ່ໃນ່ທ່ອງ. ເຜ່ນ ອ່ານ່ປ້ັ່ມເຫ້ລ້ັ່ມ້ັ້ດ່ວຍສຽງດ່ງແຮງ ອ່ານ່ເລ້ັກເຊອີ ເຂ້ົ້ານ່ໃຈທ້ັນ ທ່ວ່ານ ກ່ານກ່ະທ່ຳດ່ງ່ກ່ານ່ວ່ເຈ່ານ່ະຈ່ງ່ໃສ່ຜູ້່ໃດ. ແຕ່ນ້ັ່ມກ່ໍ່ບ່ຊ່ວຍ ໃຫ້ຈ້ດ່ໃຈເຂ້ົ້ານ່ເຂ້ັ່ມແຂ່ງອ້ັບອຸ່ນ່ອ້ັ່ມ. ຕ່ງແຕ່ຄ່ານ່ວ່ຍ່ງເປ້ັ່ມດ້ັ່ກ ພ້ມແລ້ວ, ເຂ້ົ້ານ່ຂູ້່ຊ່ານ ປ່ານ່ແວ່ນ່ກ່ອ່ກ່ຈ່ານ່ກ່ັ່ມ, ຊຸ້່ງເປ້ັ່ມຫ້ນ່ງ່ໃນ ນ້ັ່ມດ່ານ່ອ້ລ້ະ່ອຸ້່ນ່ທ່ເຂ້ົ້ານ່ນ່ຍ່ມ່ອຸ້່ມ່ອ່ອ້ບ່ທ່ສຸ້່ດ " ແຕ່ວ່ານ່ກ່ອ່ກ່ຈ່ານ່ກ່ັ່ມ ບ່ແມ່ນ້ັ່ກ່ນ, ເຂ້ົ້ານ່ຈ້ະສ່ານ່ມ່ານ່ດ້ັ່ບ່ຮູ້່ເຖ່ງ່ຄວ່ານ່ຮູ້່ສ່ກ່ຂ່ອງ່ຄ່ັ່ມ

ທ່ານຫລິ້ງໄຫລໃນເລື່ອງການບິນໄດ້ແນວໃດ ? " - ອາເລັກ-ເຊ ຄິດຢູ່ໃນໃຈ . - ແລະອີກຢ່າງໜຶ່ງ, ໂອສຕຣົບລະກໍ ກໍຂຽນປຶ້ມເຫລັ້ມນ້ອຍໆ ທ່ານຢູ່ທົ່ວຕຽງ ບໍ່ແມ່ນໃນເວລາທີ່ ພວກຊາຍຍິ່ງຈຳນວນຫລວງຫລາຍພວມທຳການຕໍ່ສູ ແລະແມ່ນ ແຕ່ພວກເດັກນ້ອຍເອງ ກໍຍັງໄດ້ຍົກເອົາຫີບໄມ້ມາຢ່ວັກ ເພື່ອຢືໃຫ້ເຖິງເຄື່ອງຈັກຂຽນປຶ້ມໃຫຍ່ ". ສະຫລຸບແລ້ວ ປຶ້ມ ເຫລັ້ມນີ້ປະສົບຜົນສຳເລັດຕາມຄາດໝາຍເລີຍ.

ດ່ວນ ຫ້ອງການເມືອງຈັ່ງ ມາໃຊ້ ທ ການແບບອ່ອມ ຄອມ ຄ ໂດຍບັງເອີນ, ເທື່ອໜຶ່ງ ເຂົ້າໄດ້ ລ ເລື່ອງ ຂອງຊາຍຄົນໜຶ່ງ ຂ ເປັນອຳມະພາດ ແຕ່ ຍ ສາມາດ ຮັດ ໜ້າ ທ ຂຽນ ການ ສັ ຄົນ ສຳ ລັ ຕ. ສະ ເຕ ປັ ອ ໂມ-ອ ຜູ ກ ສົ ໃ ໃ ທ ຄ ອ ຊ ທ ຊຸ ຊ ແ ລ ເ ລ ເ ຂ ຈ ຈ ໄ ອ ເ ໜ ໃ ຕ: ຢູ ໃ ບ ນ ຂ ຂ ເ, ມ ຍ ແ ຄ ຂ ກ ຄ ໜ, ເ ເ ທ ນ ກ ຊ ຂ ຊ ນ ນ ຊ ຜ ຂ ຊ ນ, ນ ຂ ນ ຜ ດ ນ ແ ນ ນ ລ ສ ທ ຜ ປ ຍ ໄ ຍ ກ. ຖ ເ ຈ ເ ລ ພ ຽ ແ ຂ ນ ຍ ກ ປ ຂ ພ ດ ຢ ແ ລ ລ ທ ສ ລ ຂ ຕ ໄ ຢ ງ ແ ນ ຢ ຳ. ຫ ໜ ທ ກ ນ ເ ອ ໄ ເ ລ ຕ ຢ ງ ຂ ບ ດ ອ ທ ຍ ສ ຄ ຄ ໜ ອ ກ ຊ ອ ມ ລ ຽ ມ, ຊ ເ ໄ ຮ ຈ ກ ເ ນ ກ ສ ນ ຕ ໃ ລ ທ ພ ນ ຮ ກ ຢ ໃ ສ ທ ນ ກ ແ ລ ລ ຕ ຮ ກ ຕ, ນ ກ ປ ຄ ຄ ນ ເ ນ ອ ຳ ມ ພ ຄ ຮ ອ ຄ ດ ງ ດ ງ ແ ລ ແ ລ ສ ມ ຄ-

ໃຊ້ແຕ່ແຂມພຽງຂ້າງດຽວ ແຕ່ປາມັ້ນເຂົ້າກໍ່ສັບຕໍ່ມຳພຳ ສະ ຖາບັນຂອງເຂົ້າ ແລະ ເຮັດສຳເລັດອຸກງາມອັນໃຫຍ່ ໂຕ ໄດ.

ເມແຣກຊຸເລັບ ເມ່ອຟັງແລ້ວກໍ່ຍ້ມ ອັນຊຳ''ວ່າຄິດ ປາກ ເວົ້າ, ຊິດຂຽນ, ອອກຄຳສັ່ງ, ປົ່ນປ່ວຜູ້ຄົນ ແລະ ລ່າ ສັດ ທ້ງໜົດນ້, ຄົນຂາກຸດຫຽນທ້ງສອງເບ້ອງກໍ່ສາມາດເຮັດໄດ. ສ່ວນເຂົ້າ ເຂົ້າແມ່ນັກບົນຫນົດຈິດໜົດໃຈອາຊຸບນ້,ອົ້ຍາມ ນັກບົນເຂົ້າສິ່ງໃນຈິດໃຈຕ້ງແຕ່ນ້ທຳອິ, ເມ່ອຄາວຍ້ງນ້ອຍ, ຂະນະທ່ເຂົ້າໄປເຝ້າສອນໜາກໂມແລ້ວໄດເຫັນ, ໄດ ຍ້ນ ສຽງແມ່ງປ້ນ້ອຍປົກສ່ເວ້ນໂຕໜ່ງບ້ນຢູ່ກາງຫາ້ຜ້ນແຜ່ນ ຄ້ນ ແຫ່ງກະແດ່ງແຕກເຫ້ນປູພ້ນເຄຍລະຄາດໄປດ້ວຍໃບໄມ້ ແຫ່ງ ສະລັບກ້ບໜ່ວຍໜາກໂມກ້ນໃຫຍ່ ຊ່ງໜົດທຸກຄ້ນໃນ ເຂດ ແຄມຝ່ງແມ່ນ້ຳໂອນກາຕ່າງກໍ່ຮູ້ຈັກດ. ປົກຊ້ອນເປ້ນຄູ ຂອງ ແມ່ງປ່ສະທ້ອນເປ້ນແສງແວ້ວ້າວຕອບກ້ບແສງຕາເວ້ນຢູ່ ຊ່ວ ໄລຍະໜ່ງ ກ່ອນທ່ນ້ນຈະບ້ນສູງຂ້ນໄປຢູ່ເໜ່ອທ່ງພຽງທ່ ໄວ ກ້ນ ແລ້ວມ້ງໜ້າໄປຫາເມ່ອງສະຕາລ້ນກຣາດ.

ນ້ບແຕ່ນ້ນເປ້ນຕ້ນມາເຂົ້າບ່ເຄ້ຍຢຸດຄິດຝ້ນເຖ້ງການເປ້ນ ນັກບົນຈັກເທ່ອ. ເຂົ້າຄິດຢູ່ຈ້ງຊ້ນຕ້ງແຕ່ລ້ງຢູ່ເທ້ງຕ່ງແປ້ນ ນ້ຳໃນໂຮງຮຽນແລະຈົນຮອດຕອນອອກມາເຮັດວຽກເປ້ນຊ່າງ ສຽນຢູ່ໃນໂຮງງານ. ໃນຍາມກາງຄ້ນ, ຂະນະທ່ທຸກໆ ຄ້ນ ພາຍໃນຄອບຄົວພ່ານ້ນນອນຫລັບແລ້ວນ້ນ ເຂົ້າຍ້ງຝ້ນໄປ ວ່າ ໂຕເອງປະກອບສ່ວນຢູ່ໃນວິລະກຳອ້ນສູງສ່ງຂອງນັກບົນ ລ້ວ່າ

ປີເດັບສະກີ ໂດຍທຳການຄົ້ນພົບ ແລະ ຂ່ວຍເຫລືອຄົນທີ່ຢູ່ໃນ
ເຮືອ " ເຈລິຊຸດສະກີ* ". ນອກນັ້ນເຂົ້າຍັງໄດ້ຝັນ ຮວມ
ທາງໄປນຳນັກບິນໂອໂດປີອານົບ ຜູ້ຊ່ວງໄດ້ນຳເອົາເຮືອບິນລຳ
ຫນັກລົງຈອດຢູ່ເທິງແຜ່ນນ້ຳແຂງໃນຂ້ວນໂລກເຫນືອ,ແລະໄປ
ກັບນັກບິນ ຈາກາລົບ ຜູ້ທີ່ສາມາດຄົ້ນພົບເສັ້ນທາງຕັ້ງແຕ່ຂ້ວນ
ໂລກໄປຈົນເຖິງສະຫະລັດອາເມລິກາ.

ອົງການຈັດຕັ້ງຊາວຫນຸ່ມກົມໂຊໂມນ ໄດ້ສົ່ງເຂົ້າໄປ ຍັງ
ພາກຕາເວັນອອກໄກ, ໃນນາມຫນຶ່ງໃນບັນດານັກກໍ່ສ້າງ -
ເມືອງໃຫມ່ຂອງຊາວຫນຸ່ມໃນເຂດປ່າແປກ: ເມືອງກົມໂຊ -
ໂມນ ແຄມຝັ່ງ ອາມູ ແລະ ຄວາມໄຝ່ຝັນຂອງເຂົ້າກໍ່ໄດ້ ຕິດ
ຕາຍຫ້ອຍຕາມໄປຈົນເຖິງປ່າແປກແຫ່ງນັ້ນ. ເຂົ້າພົບວ່າ ໃນ
ບັນດານັກກໍ່ສ້າງນຳກັນນັ້ນຍັງມີຊາຍຫນຸ່ມ, ຍິງຫນຸ່ມຫລາຍຄົນ
ທີ່ມີຄວາມປາຖະຫນາຢາກເປັນນັກບິນເຊັ່ນດຽວກັນກັບເຂົ້າ .
ບາດແລ້ວ, ພວກເຂົ້າກໍ່ໄດ້ສ້າງສົ່ງຫນ້ງທີ່ເປັນຫ້ານ້ອຍເຊ່ອ
ຂ້ນ, ຄືພວກເຂົ້າໄດ້ສ້າງສະໂມສອນການບິນຂ້ວຍນ້ຳມື ຂອງ
ພວກເຂົ້າເອງ, ຂ້ນຢູ່ໃນຂ່ວງເວລານັ້ນຕ້ອເມືອງ ເອວ
ຍັງຄົງເປັນພຽງແຕ່ແຜນທີ່ນັ້ນ ພໍ່ກໍ່ເຖິຍາມກາງຄືນ, ຂະ
ນະທີ່ນ້ຳຫມອກຕົກລົງທ່ວ່ມໍ້ລ້ອນກໍ່ສ້າງອັນໃຫຍ່ໂຕນັ້ນ, ນັກກໍ່
ສ້າງທ້ງຫມົດກໍ່ໄດ້ພາກັນເຂົ້າໄປຢູ່ໃນເຮືອນພັກລ້ອມ. ພວກ
ເຂົ້າໄດ້ທຳການອັດປ່ອງຢ້ຽມ ແລະ ໄດ້ເອົາຝົດໄມ້ມາຈູດ ຢູ
ຫ້ານ້ອຍເພ່ືອໃຫ້ຄ້ວນໄຟໄລ່ຍຸງຝູງກັນເຂົ້ານົ່ນສ່ົງສຽງດັ່ງອ້ົ
ກຸ່ມໄປທ່ົວອາກາດ. ໃນຂະນະທີ່ນັກກໍ່ສ້າງທ້ງຫລາຍ ພາ ກັນ

ນອນພັກຜ່ອນ ຫລັງຈາກການເຮັດວຽກມາຕະຫລອດມື້, ພວກ
ສະມາຊິກຂອງສະໂມສອນນັກບິນ, ຊົ່ງມີອາເລັກເຊຍ ເປັນ
ຫົວໜ້າ ກໍໄດ້ພາກັນເອົາຜ້າມ້ານັ່ງກາດທາຕົ້ນຕໍ້ເພື່ອປ້ອງ ກັນ
ຍຸງກັດ ແລ້ວຖືອ້ວນ, ຈົກ, ເລ່ຍ ແລະດົ່ນລະເບີດ ເຂົ້າ
ໄປໃນປ່າ.ພວກເຂົາໄດ້ພາກັນເລ່ຍ, ປ່ຳຕົ້ນໄມ້ ແລະ ຂຸດ
ກົ່ນຮາກເຫງົ້າ, ດັດແປງໜ້າດິ່ນໃຫ້ຮາບພຽງ, ທ້ຽສູ ຊຸມ
ເຮັດແມ່ໃດໃຫ້ບໍ່ລ້ວນປ່າແປກທ່ີ່ສ່ຳລັ້ນມ້ີກ່ າຍມາເປັນ ສະ
ໜາມບິນ. ແລະ ໃນທ່ີ່ສຸດລ່ານແລ່ນຂອງເຮ່ືອບິນຊົ່ງມ ລວງ
ຍາວຕ້ຽງຫລາຍກິໂລແມ້ັດກໍໄດ້ສ່ຳເລັດລົງດ່ອຍເທ່ືອແຮງ ຂອງ
ພວກເຂົ່ າ.

ແມ່ນຈາກສະໜາມບິນແຫ່ງນ້ີ ອາເລັກເຊ ໄດ້ພ
ປົກເຮ່ືອບິນລ່ຳສ່ຳລັບຮຽນຂັ້ນເປັນເທ່ືອທ່ຳ ອ ເພ່ືອເຮັດ ໃຫ
ຄວາມໄຝ່ຝັນອັນແຮງກ້າແຫ່ງໄວໜຸ່ມປ່ າກ ເປັນຈົ່ງໃນທ່ີ່ສຸດ.

ຫລັງຈາກນ້ັນເຂົ່ ากໍໄດ້ເຂ້ ารຽນຢູ່ໃນໂຮງຮຽນທະ ຫານ
ອາກາດ, ແລະ ໄດ້ກາຍເປັນຄູຝ ກແອບຊ່ າວໜຸ່ມຢູ່ໃນ ໂຮງ
ຮຽນ. ເມ່ືອສ່ົງຄາມລະເບີດ, ເຂົ່ ากໍໄດ້ເຂ້ ายູ່ໃນກອງ
ທັບໂດຍບ່ ໄດ້ສົນໃຈຕ່ ຳຄ ຫາມປາມນາ ຢູ່ຂອງຄະນະ ອ ານວຍ
ການໂຮງຮຽນແຕ່ຢ່ ງໃດ. ຄວາມມຸ່ງມ ດປ ຖະໜ ຄວາມ
ຮູ້ສ ກ ດ ຄວາມເບ ກບ ມ ອມ ຸ່ ມ, ແຜ ການໃນອະ ນ
ຄ ດ, ແລະ ພ ມ ສ ເລັດທ ກ ຢ ງຕະຫລອດຮອດ ຸ ດແລະ ດ
ໃຈຂອງເຂົ ແມ່ນຕ ດພ ມ ຢ ມ ການ ບ ມ ້ ມ...ແຕ ບ ມ ດ ມ
ເລ່ ຳເລ ງຂອງ ອ ນລຽມ ໃຫ້ເຂົ ຟ ! ...

- ອົນລຽມ ບໍ່ແມ່ນັກບົ້ນ. - ອາເລັກເຊອີ ເວົ້າຕອບ ໂຕ້ຕົ້ນ ແລະ ຫລັງຈາກນັ້ນເຂົ້າກໍ່ອ່ອຍຫນ້າເຂົ້າຝາ .

ແຕ່ຫ໊ວຫນ້າກາມເມ໊ອງກໍ່ບໍ່ໄດ້ປະລະຄວາມພະຍາຍາມ ທ໌ ຈະບ໊ດລູກກະແຈເພ໊ອໄຂເຂົ້າຫາຊາຍຜູ້ບໍ່ສະທ໊ກສະທ້ານຄົນນ໌. ນ໌ ນ໌ ນ໌

ພວກເຢຍລະມັນ ຍິງຖືກຕົນ. ເຖິງວ່າຕົນເບື່ອງຫນ້ງແຕກມຸ່ນ ແຕ່ເຂົ້າກໍສາມາດບ້ງຄັບຍົນຝ່າກນ້ງ ຜ່ານເຂດແນວຣົບ ມາ ລ້ງຈອດຢູ່ໃນເຂດແດນທ່ີເຂ້ງປະເທດເພ່ືອນມ້ິດ. ຕ່ໍມາ ເຂ້ົາ ຖືກຕັດຕົນຖຸມຂາ້ງຫນ້ງ, ແຕ່ວ່ານາຍຮ້ອຍຫນຸ່ມຄົນນ້ັ້ນບ່ ຍອມ ອອກຈາກກ້ອງທ້ັບ. ເຂ້ົາອອກທ້ົ່ວຄ້ົ່ວປະຄ້ົ່ວຂ່ໍາປ່ອມແລະສ່ໍາງ ມ້ັນ້ັ້ນເອ້ົາເອ້ງ. ເຂ້ົາເຝ້ົ່ກແອບຢ່ໍາງເອ້ົາໃຈໃສ່ ແລະ ໃນ ທ່ີສຸດ ເມ່ືອໃກ້ຈະແລ້ວສ້ົ່ງຄາມເຂ້ົ່ກໍໄດ້ກ້ັບມາປະຕ້ິບ້ັດໜ້ົ່ທ່ີ ອ້ົ່ກ. ເຂ້ົ່ຮ້ັບໜ້ົ່ທ່ີເປ້ັນຄູສອນຢູ່ໃນໂຮ້ງຮ້ຽນທະຫານ ອາ ກາດແຫ້ງຫນ້ງ, ນອກນ້ັ້ນເພ້ັ່ນ້ັ້ງເວ້ົ່າຕ່ໍວ່ານ " ມ້ີບ້ານ້ັ້ງເທ້ົ່ອ- ເຂ້ົ່ກ້ໍ້ົ່ກ້ໍ້ົ່ຂ້ັ້ບຮອດຍ້ົ່ນ ອ່ານ້ັ້ງໂຮປ່ລານ " ເຂ້ົ່ໄດ້ຮ້ັ້ບຫ້ລ້ຽນ ກ່ານ້ັ້ງຈ່ໍານ້ວນ ແລະ ໄດ້ເຂ້ົ່ຮ້ັ້ບໃຊ້ຢູ່ໃນກ່ານ້ົ່ນທະຫານຢ່ໍາງ- ສ້ົ່ມ້ຽດຈ້ົ່ນຮອດ້ົ່ນ້ົ່ທ່ີເຂ້ົ່ກ່ານ້ັ້ງສ້ົ່ນ້ວ້ົ່ດຢູ່ໃນ້ົ່ນ້ັ້ດເຫດ້ັ້ງຫນ້ງ.

ເມ່ືອຄ້ົ່ວ້ັ້ນ ອ່ານ້ົ່ດຄວ່ານ້ັ້ງ້ົ່ນ້ັ້ຈ່ໍາໄປຸ້່ຳມ່ານ້ັ້ງ ເທ້ົ່ອ. ຮູ້ບຖ່ານ້ັ້ງ ນ່ານ້ົ່ນ ຕ້ົ່ ໜຸ່ມ ຜູ້້ ໃບ ໜ່ານ້ັ້ງ ຈ້ົ່ນ ຮ້ຽ ເຕ້ົ່ມ ໄປ ຄ້ົ່ວ ນ່ານ ຈ້ົ່ດ ໄ ນ້ົ່ ໃ ເຂ້ົ່ ນ້ັ້ ເ ນ້ົ່ ຈ້ົ່ ຄ້ົ່ ຈ ຫ ຈ ຫ ຈ ຫ

ຖາມຂົ່ມຢ່າງຄົ່ມມ້ເລ ຫລ ຽມ .

- ອ່າເລັກເຊ ອິ ບໍ່ປ່າກ, ແຕ່ສາຍຕ່າຂອງເຂ ົ້ າ ໄ ດ ຕິ ດ ຕ ່ າ ມ ແ ຖ ອ ຫ ມ ັ ງ ສ ິ ເ ຫ ລ ່ ່ ັ ມ ບ ໍ ່ ອ ່ າ ງ .

- ແລ ອ ເ ຈ ົ ້ ່ ິ ດ ່ ັ ງ ໃ ດ ລ ະ ?

- ສ ໍ ລ ັ ບ ເ ຂ ົ ້ ່ ເ ສ ຍ ຕ ິ ມ ແ ຕ ພ ຽ ງ ບ ້ ່ ອ ງ ດ ຽ ອ .

- ແ ມ ້ ມ ແ ຕ ່ ອ ່ າ ເ ຈ ົ ້ ່ ແ ມ ່ ຄ ິ ມ ໂ ຊ ອ ຽ ດ ເ ດ .

- ແ ລ ອ ກ ະ ເ ຂ ົ ້ ່ ອ ັ ບ ຍ ິ ມ " ຝ ່ າ ກ ມ ັ ງ " ບ ໍ ່ ິ ່ ່ ່

ຕະຫລອດຄືນເຂົ້າບໍ່ສາມາດຫລັບຕາລົງໄດ້ເລີຍ. ທຸກຄືນ ພາຍໃນຫ້ອງຫລັບນອນຢ່າງແຈບຈົມ ຄະໂອຊຸເດີບ ພິກຄົ້ງ - ແລະ ເຮັດໃຫ້ຕຽງຄ້ຽວດັງອຶດແອດ, ສະເຕປັນອ້ອາໂນອົດ ນອນ ສ່ຽງສຽງກົນອອກມາຢ່າງແຮງພໍປານວ່າລຳໄສ້ຂອງເຂົ້າ ຂາດ ເປັນຕອນໆແລ້ວ, ແຕ່ວ່າ ຫ້ວຫນ້າກາມເມືອງຄາງອອກ ມາ ຄ່ອຍໆເປັນບາງຄັ້ງບາງຄາວໃນເວລາພິກຄົ້ງ. ແຕ່ອາເລັກ-ເຊອີ ບໍ່ໄດ້ນົນຫຍັງຫນົດ, ເຂົ້າຄ້ຽວອາລະສານສະບັບນັ້ນອອກ ມາເຍືອງໃສ່ກັບແສງໄຟຈາກໂຄມຍາມເບົ່ງໃບຫນ້າຮ່ອຍ ຕີ ຫນຸ່ມທີ່ພວມຍົ້ມແລ້ວຄ້ຽວ: " ເຖິງວ່າຈະລຳບາກແຕ່ເຈົ້າກໍ ສາມາດຜ່ານຜ່າມາໄດ. ສຳລັບຂ້ອຍຄົງຈະຍາກກ່ວາ ເຈົ້າ ເຖິງ ๑๐ ເທົ່າ ແຕ່ເຈົ້າຄອງເບົ່ງໂລດຂ້ອຍຈະບ່ອນທ້ອຍ ເປັນເດັດຂາດ ".

ພໍຕົກເຖິງຕອນທ່ຽງຄືນ, ປະກົດວ່າສຽງຂອງຫ້ວ ຫນ້າ ກາມເມືອງຂາດຫາຍໄປ ເມື່ອອາເລັກເຊອີ ເງ້ຍຫ້ວຂົ້ນເບົ່ງ ກໍເຫັນວ່າເຂົ້ານອນບໍ່ເຫນັ້ງບໍ່ຕ້ຽງເຫມືອນຄືນສັ້ນສະຕິ ແລະ ມີ ໃບຫນ້າຈືດນ້ານ, ເບົ່ງຄ້ວ່າເຂົ້າຢຸດຫັນໃຈແລ້ວ. ອາເລັກ-ເຊອີ ຟ້າວບົ້ບກະດົ່ງ ແລະ ຈັບມັນສັ່ນຈົນຫນົດແຮງ. ນາງ ຟ້າບດ້ອາ ມີກາຍລົບມາ ແລ້ນເຂົ້ານ້ຳ ໃບຫນ້າບູດຢູ່ແບບຄືນ ຫ້ານ້ຳຕົ້ນນອນ ແລະ ຜົມຫຍຸ້ງຫຍອງບໍ່ທ່ໍ່ໃດນ້ານ້ຳຕົ້ນ້ານ້ຳແພດຊ່ອຍ ກໍ່ນ້ານ້ອດ. ພວກເພື່ນຄ້ຳເບົ່ງຊຸ້ບພະຈອນຂອງຫ້ວຫນ້າ ກາມ ເມືອງ, ຫລັງຈາກນັ້ນກໍ່ໄດ້ສັກຢ່ານ້ຳຫ້ວໃຈ ແລະແຫຍ່ທ່ໍ່ກ໊ຊ-ເຢັ້ນເຂົ້ານ້ານ, ຫນ້ງຊ່ວ ໂນ້ງປ່ານ້ານ້ານ້ານ ແຕ່ນ້ນ້ຍ້ງຄ້ອນ

ຂະນະທີ່ຄວາມຫວັ່ງທັ່ງມວນພວມຈະເຫືອດຫາຍໝົດໄປນັ້ນ, ທໍ້ໜ້າກາມເມືອງກໍໄດ້ມີຕາຂົ້ມຂຸ້ານ. ເຂົ້ານ້ຳໃສ ນາງ ແພດ ຖຸ້ງບ໋ອາ ມີກາຍລົບນາ ໜ້ອຍໜຶ່ງ ແລ້ວເວົ້າ ສຽງ ດ້ອຍຕ້ຳວ່າ:

- ຂໍໂທດທີ່ລົບກວນເຈົ້າໂດຍເປົ່າປະໂຫຍດ. ຂ້ອຍບໍ່ສາ ມາດລົ້ງໄປຮອດໜ້ຳມະຣົກເພ້ອເອົ້ານ້ຳແກ້ຂ້ຳມາໃຫ້ເຈົ້າ ຂ້ອຍຂ້ວຍເຫລ້ອຫຍ້ງເຈົ້າບໍ່ໄດ້ອີກແລ້ວ, ຈ້ຳເປັນເຈົ້າ ຕ້ອງ ຣັກສາຂ້ຳມ້ໄວ້ກ່ໍ່ໄປ.

ຄ້ຳເວົ້ານ້ອກລ້ຳ້ຣັດໃຫ້ທຸກຄົນມີຄວາມໜ້ຳໃຈວ່ານ້ຳກ໋ໍ ໃຫ້ຍ໋ຳ້ມ້ໜ້ຽວແໜ້ນ້ມ ແລະ ບ້ວ່ານ້ຳ້ມ້ອາດຈະທ້ຳທ້ານ - ຕ້ານກະແສລ້ົມພຸ້ໃຫ້ຍ໋ໄດ. ແພດຂ້ວຍອອກຈ້ານ້ຳ ຟ້ົ ສຽງສ້ຳ້ເກ້ບດ້ົ ໄປຈ້ົນຮອດສ້ຳ້ລະບ້ຽງທ້ານ້ຍ້ານ. ພວກແພດ ຍ້ານ້ຳ້ເຈ້ບກ໋ພ້ານ້ຳ້ກ້ບກ້ບອອກໄປເຊຸ້່ນ້ຳ້ກ້ນ. ມ້ພ້ຽງນ້ານ ແພດ ຖ້ານ້ບ໋ອ້ານ ມ້ກ້ຍລ້ົບນ້ານ ຄ້ຳ້ມ້ດ້ຽວເທ້ານ້ຳ້ນ້ຳ້ທ້ຍຸ້້ງຄ້ົ ນ້ຳ້ງຢຸ້ ປ້ານ ຕ້ຽງຂ້ອງທ໊ໍ້ໜ້ານ້ກ້ານ້ເມ້ອງ. ພວກຄ້ຳ້ມ້ເຈ້ບຕ້ານ້ງກ໋ໍ້ພ້ານ ກ້ນ ນ້ອນຫ້ລ້ບໄປ້ອ້ກ. ສ້ອນເມ້ແຣກຸ້້ເ້ອ້ບ ກ໋ໍ້ນ້ອນຫ້ລ້ບຕ້ານ້ຢຸ້່ເທ້ົ ຕ້ຽງຂ້ອງຕ້ຳ້ມ, ແລະ ຄ້ຳ້ດ້ເຖ້ົ ອ້ົ ງ້ຄ້ະທ້ຽມເພຸ້່ອ້ຈ້ະນ້ານ້ໄປ ນ້ັ ມ້ກ ຕ້ກໃສ່ກ້ບ້ບ່ອ້ນ້ນ້ຂ້ານ້ເ້ອ້ບ້ມ. ເ້ອ້ານ້ຍ້ົ ງ້ຈ້ໄ້ດ້ວ້ານ້ເມຸ້່ອ ຕ້ອນ້ທ້ ເ້ອ້ານ້ຍ້ົ ງ້ຢຸ້່ໃນ້ສ້ະໂນ້ສ້ອນ້ກ້ານ້ບ້ມ້ນ້ັ ນ, ອ້ານ້ຈ້ານ້ຝ້ກ້ແ້ອ້ບ ເ້ຊ້ົ ງ ເ້ປ້ນ້ນ້ັ ກ້ບ້ມ້ອ້ານ້ຊ້ໂ້ສ້ຄ້ົ ນ້ຫ້ນ້ົ ງ ໄ້ດ້ເ້ລ້ົ ານ້ເ້ລ້ອ້ງສູ້້ເ້ອ້ານ້ຟ້ົ ງ້ວ້ານ້, ໃນ ສ້ະໄ້ຫ້ນ້ສ້ົ ງ້ຄ້ານ້ນ້ກ້ານ້ງເ້ມຸ້່ອ ນ້ົ ນ້ັ ກ້ບ້ມ້ຄ້ົ ນ້ຫ້ນ້ົ ງ້ຂ້ານ້ສ້ົ ນ້ເ້ກ້ົ ນ້ ໄປ ເ້ພ້ົ ນ້ຈ້ົ ງ້ເ້ອ້ານ້ໄ້ນ້ນ້ານ້ຕ້ຳ້ໃສ່ຄ້ົ ນ້ຢ້ຽ ບ້ໃ້ຫ້ແ້ກ້ເ້ອ້ານ້.

" ຂ້ອຍກໍຄືນັ້ນແຫ້ລະ, ຂ້ອຍຈະເຮັດໃຫ້ໄດ້ເຊັ່ນດຽວກັນ ກັບເຈົ້າ, ສະຫາຍເອີ້ຍ ! ຂ້ອຍຈະຕ້ອງບິ່ນ, ຈະຕ້ອງ ບິ່ນ ອີກຕໍ່ໄປ ! " ເຂົ້າໃຫ້ຄຳຫມັ້ນສັນຍາກັບຮູບຂອງກາກໂປ່ວ ແລະ ຄວາມຄຶດຄ້ວງກ້ວາງຄ້ວງກ້ອງເປັນຄືທ້ຳມ້ອງເພ້ງຢູ່ໃນ ຫ້ວ ຂອງອ້າເລັກເຊ້ອ, ມັນຂັບໄລ່ຄວາມຢ້ານກົວໜີໄປໜົດ . ຄ່ວນັ້ນເຂົ້າຈ້ຶ່ງນ້ອນຫລັບຕາ ແລະ ນຶ່ງຮ້ຽບຢູ່ຈ້ຶ່ງຊັ້ນເບ້ຶ່ງແລ້ວ ຄືກັບວ່າເຂົ້າກ້ຳລັງຫລັບຢ່າງແຈ້ບຈົ່ມ ແລະ ຍັ້ມຫ້ວຢູ່ ກັບ ຄວາມຝັນ.

ອ້າເລັກເຊ້ອ ຊວດຮູ້ເມ້ອຄ້ວຍ້ັນມ້ານ້ຳ້ເມ້ອໄດ້ຍິນຄ້ຳສົ່ນ ທະນາ ຊ້ຶ່ງເຂົ້ານ້ັກຄຶດເຖ້ັນສະເໜ້ີໃນທຸ້ກໆຄ້ວ້ຳ້ເຂົ້າປະ ສົບ ກັບຄວາມຫຍຸ້ງຍາກໃນຊ້ວິດ.

- ເປັນຫຍັ້ງເຈົ້ານ້ຳ້ຈ້ຶ່ງເຮັດແນ້ວນ້ັ ? ເຈັບປ້ວດຢູ່ປານ ນ້ັ ເຈົ້ານ້ຍັ້ງເວ້ົ້າຢ້ອກລ້ັ້ຍມ້ຫ້ວຢູ່ນ້ັບວ່າປະຫລາດ້ທ້ີ່ສຸດ. ເມ້ື່ອຂ້ອຍ ຄຶດເຖ້ັນຄວາມເຈັບປ້ວດຂ້ອງເຈົ້ານ້ານ້ຳ້ຄ້ັ້ງໃດ, ຫ້ວໃຈ້ຂ້ອຍ ພ້ ຢ້ານ້ກຸດເຕ້ັ້ນພຸ້ນລະ. ແລ້ວເປັນຫຍັ້ງເຈົ້ານ້ຳ້ຈ້ຶ່ງປະຕ້ິເສດ້ບ່ຢ້ານ້ ແຍກໄປຢູ່ຫ້ອງ້ໜ້ຶ່ງຕ້ົນດຽວ້ຕ່ານ້ຫ້ານ ?

ຄ້ານ້ກັບວ່ານ້ຜູ້ທ້ີ່ຫ້ານ້ກ້ານ້ວ້ານ້ຄ້ຳ້ເຫລ້ົ່ານ້ັ້ນ້ອ້ອກ້ມ້ານ້ັ້ນ ບ່ໍ້ແ້ມ ນ້ານ້ພ້ະຍ້ານ້ບ້ານ້ປ້ະຈ້ຳ້ຫ້ອງ, ຖ້ານ້ບ້ົ້ວ ມ້ານ້ຄ້ານ້ລ້ັ້ບ້ມ້ານ້ຜູ້ອ້ອ້ມ ຫ້ວ້ານ້ ແລ້ະຫ້ນ້ານ້ຮ້ັ້ກ. ແຕ້ກັ້ບ້ແ້ມ້ນ້ຄ້ານ້ເວ້ົ້ານ້ຂ້ອ້ງ້ແ້ມ້ຍ້ັ້ງ້ອ້ີ້ກ້ຕ້ົ້ນ ຫ້ນ້ັ້ງ ເຕ້ັ້ມ້ໄປ້ດ້ວ້ຍ້ຄ້ວ້ານ້ຮູ້້ສ້ຶ້ກ້ເລ້ັ້ກ້ເຊ້ຶ່ງ້ຢ້ານ້ກ້ຕ້ໍ່ວ້ານ້ຕ້ໍ່ຂ້ານ້ ນ້ຳ້ ສ້ຽ້ງ້ຂ້ອ້ງ້ນ້ານ້ງ້ໄ້ດ້ບ້ັ້ງ້ບ້ອ້ກ້ເຖ້ິ້ງ້ຄ້ວ້ານ້ຫ້ວ້ານ້ດ້ກ້ົ້ວ ແລ້ະ ແ້ຝ້ງ ດ້ວ້ຍ້ສ້ັ້ງ້ໃ້ດ້ສ້ັ້ງ້ຫ້ນ້ັ້ງ້ໄ້ວ້ນ້ຳ້ອ້ກ.

ເມື່ອເມແຣດອຸເອັບ ມົນຕ໌ຮັນ. ສ່ວນທີ່ເຂົ້າສາມາດແນມ
ເຫັນຢູ່ເທິ້ງຫມອນ ຈາກແສງສະຫວ່າງອັນຈ້າງໆຂອງໂຄມໄຟ
ກໍ່ລີໃບຫນ້າອັນອຸດົມສົມບູນຂອງຫົວຫນ້າການເມືອງ ,
ດວງຕາຂອງເຂົ້າເປັ່ງປະກາຍບົ່ງບອກອາລົມອັນສະຫງົບສຸກ,
ແລະ ອົບອຸ່ນ. ນອກນັ້ນອາລັກເຊອີ ຍັງແນມເຫັນ ໃບ
ຫນ້າຄາມຂາວຮຽວສວຍສົມເປັນສະຕີເພດຂອງນາງ ພະຍາ
ບາມ. ແສງໄຟຣົບຣ໌ສາດສ່ອງຈາກເບ້ອງຫລັງຕົກໃສ່ຊົ່ງ ຜົມ
ສີທອງອັນຫຍຸ້ງຫຍອງຂອງນາງ ເບ່ງແລ້ວເປັນຄ້ວງລັດສະ
ຫມີສຸທອງ. ເມແຣດອຸເອັບ ຮູ້ສຶກຕົນກຳລັງປະພຶດໃນສິ່ງທີ່ ບໍ່
ຖືກຕ້ອງເລີຍ, ແຕ່ເຂົ້າກໍ່ບໍ່ສາມາດລະສາຍຕາອອກຈາກນາງ.

- ແມ່ນຫຍັງກັນ, ສາວນາງ...ເປັນຫຍັງຈ໋ງປ່ອຍ ໃຫ
ນ້ຳຕາໄຫລອອກມາຄືແມ່ນ. ພວກເຮົາມາດົນນ້ຳແກ້ ຄວາມ
ເຄ້ວ້ຕ້ວຈັກຫນ້ອຍດີ ? - ຫົວຫນ້າການເມືອງເວົ້າອອກມາ
ພ້ປານອ່ານພ້ອມເວ້ົາຢູ່ກັບເດັກຍິ່ງນ້ອຍໆ:

- ເຈົ້ายังสามาดอุอกหาเลื่องมาเว้าหลินปู่ได้ .
ເຈົ້າເປັນຄົນພ້ລົກພ້ລ້ຳແທ້ໆ. ບໍ່ຫນ້າເຊື່ອເລີຍ. ໄດ້ຍິນບໍ ?
ບໍ່ຫນ້າເຊື່ອເລີຍ ທ້ວງໆທີ່ໂຕເອງກຳລັງເຈັບປວດທໍລະມານ ພ
ນ້ຳຕາຕົກ ແຕ່ກັບຍົມທ້ອໃຫ້ກຳລັງໃຈຄົນອື່ນຢູ່ໄດ້ !ອາຍເອີ
ເຈົ້າບໍ່ຄວນ, ບໍ່ຄວນເສຍສະລະຊີວິດຕົນແບບນ້ອກຕ່ໄປ.

ນາງເອົ້ານ້ມຸນຫນ້າສະອົ້ນໄຫຢ່າງຮຸນແຮງຢູ່ເປັນເວລາຕ້ຶ
ເທ້ົງນານ. ສ່ວນຫົວຫນ້າການເມືອງກໍ່ໄດ້ແຕ່ແນມເບ່ົ ບ່ າ
ໄຫລ່ທ່ີ່ສົ່ນຍ໋ກໆຢູ່ພາຍໃຕ້ເສ້ຍ່ານ້ສ້ຂ່າວ້ດ້ວ້ຍຄ່ວ້ານ້ເຫ້ັນໃຈ.

- ຫລ້າສ້ວຍເກີນໄປແລ້ວ, ຊ້າເກີນໄປເສຍແລ້ວ,ນາງເອີ້ຍ. ໃນເລື່ອງສ້ວມຕົວແລ້ວຍາມໃດຂ້ອຍກໍຊັກຊ້າໂພດ, ບໍ່ມີເວລາເອົາໃຈໃສ່ຕົວເອງເລີ້ຍ. ແລະ ມາບັດນີ້ຂ້ອຍ ກໍເຊື່ອວ່າ ຂ້ອຍຄືບໍ່ມີເວລາອີກຄັ້ງ.

ທ້ອຫນ້າກາມເມືອງຫັນໃຈໃຫຍ່. ສ້ວມນາງແພດ ໄດ້ຢິດກາຍອ້ມ, ດວງຕາຂອງນາງເຕັ້ມປ່ຽມໄປດ້ວຍນ້ຳຕາ. ນາງແໝມເບິ່ງເຂົ້າດ້ວຍສາຍຕາອ້ອນວ້ອນ. ທ້ອຫນ້າກາມ ເມືອງຫັນໃຈໃຫຍ່ອີກເທ້ອຫນ່ວງແລ້ວກ້ຍ່ມຫ້ວ. ເຂົ້າເວົ້າຕ້ວ່ຍ ນ້ຳສຽງທ້ີ່ບ່ງບອກເຖ່ືງເຈດຕະນ້າດ້ຫ້ງກ່ເທ້ອ ເຈ້ອປ້ນ ດ້ວຍຄວາມເວົ້າຫລ້ກແຫລມເລ້ກນ້ອຍ:

- ຈ່ົ່ງຟ້ັງດ້ີ, ເຈ້ົ້າ, ຊ່ົ່ງເປ້ນແມ່ຍ່ົ່ງທ້ີ່ມ່ີຄວາມສະຫ່ຼາດ, ຂ້ອຍຈະເລ່ົ່າເລ້ືອງຫ້ນ່ົ່ງສູ່ເຈ້ົ້າຟ້ັງ. ຂ້ອຍເອ່ງກ້ໍ່ບ່ໍ່ຮູ່ວ່ົ່າ ເປ້ນຫ້ຍ່ັງຂ້ອຍຈ່ົ່ງຫ່ານ້ໍ່ກ້ດເອ້ົ່ອງນ້ເກ້ດຂ້ນ້ຕ່ົ່ງແຕ່ດ້ນນ່ານ ມ່ານ ແລ້ວ, ຕ່ົ່ງແຕ່ຄ່ານ້ເກ້ດມ່ີສ່ັ້ງຄ່ານ້ກ່ານ້ງ່ເມ້ືອງຢູ່ ຕ້ອກແກ້ະ-ສ້ະຖ່ານ. ຈຸ່ທ້ະຫ່ານ້ມ່ານ້ຂ້ອ່ງຂ້ອຍໄດ້ໄລ້ຕ້ດຕ່ານ້ພ້ອກນ້ກ ປຸ່ມ ປ້ະຕ້ິກ່ານ້ ແລ້ະ ໄດ້ຕ້ກເຂ້ົ້າໄປຢູ່ກ່ານ້ງທ້ະເລ້ຊ່ານ້ຍ,ອ້ນ ເປ້ນ ເຫ້ດໃຫ້ມ່ານ້ຂ້ອ່ງພ້ອກເຮ້ົ່ານ, ຄ້ມ່ານ້ລ້ດເຊ້ຍທ້ີ່ບ່ໍ່ມ່ຄ່ານ້ອຸ່້ມເລ້ີ້ຍ ກ້ບຄ້ນ້ອຸ່້ຍຕ້ອ່ງລ້ົ້ມຕ່ານ້ຍລ່ົ່ງຈ້ນ້ຫ້ມ່ົ່ກກ້ຽ່ງ. ຈ່ານ້ກ້ນ້ນ້ບ່ໍ່ຄ້ນ້ພ້ອກ ເຮ້ົ່ານ້ກ້ໍ່ໄດ້ປ່ຽມສ້ະພ່ານ້ບຈ່ານ້ກ່ານ້ກ່ານ້ເປ້ນ້ທ້ະຫ່ານ້ມ້ານ ມ່ານ້ເປ້ນ້ທ້ະ ຫ່ານ້ມ້ລ່ານ້ບ. ທ້ອຫ້ນ້ານ້ຂ້ອ່ງພ້ອກເຮ້ົ່ານ້ສ່ັ້ງໃຫ້ປ້ະຖ້ມເລ້ືອ່ງນ່ງ່ົ່ງຫ້ນ້ ທ່ົ່ງຫ້ນ້ກ, ຮ້ກ້ສ່ານ້ໄວ້ແຕ່ພ່ຽ່ງອ່ານ້ຈ້ດເທ້ົ່ານ້ນ້ ແລ້ະ ສ່ັ້ງ ໃຫ້ ເຄ້ນ້ທ່ານ້ງໄປສູ່້ຕ້ອ່ເມ້ືອ່ງ ຊ່ົ່ງຢູ່່ໄກ້ຈ່ານ້ກ່ານ້ທ້ີ່ນ້ນ້ປ້ະມ່ານ ໑໒ ວ້ນ້ ຫ້ກ.

ເຈົ້າຮູ້ບໍ່, ຈັ່ງຊັ້ນລະພວກເຮົາກໍອອກຢ່າງຢຽບດົນຊາຍໄປໄດ ມ້ຫມ້ງ, ສອງມ້, ສາມມ້, ທ່ານກ່າງແສງຕາເວັນທ່ ແຜ່ ເຜົ່າ, ຫ່ານ້ຳຈະກ້ນຍາດຫມ້ງກ້ບ່ມ້, ປ່ກພວກເຮົ່າແຫ່ງ - ແລະ ແຕກເປັນເຫ້ບ, ແມ່ມໄປທ່ງໃດກໍ່ເຫັນແຕ່ດົນຊາຍ ທ່ ຮ່ອນປ່ານໄຟ: ມັນປ່ອໄວ້ກຸ່ມເຕັມອ່ກ່ກ, ມັນດ້ງສຽດສ້ັນ ຢູ່ກອງພ້ມຕ່ນ, ມັນຜ່ອຊ່ອດເຂ້ົ່າໄປໃນປ່ກ, ມັນປ່ອເຂ້ົ່າຕ່ ມັນໄປຄ່ງຢູ່ໃນຮູຄໍ ໂອ້ຍມັນມ່ຢູ່ທ່ອ້ຫ້ບ ພວກເຮົ່ຍ່ງຕ່ໍ່ໄປບ່ ໄຫ່ວ ພ່ກ້ນຫ່ງອ້ຍລ້ມເທ່ອລະຄົນສ່ອງຄົນຫມ້ບຫ້ນ່ໃສ່ກ້ບດົນ ຊ່ຍແລ່ອ້ບ່ເຫ້ນ້ງ້ບ່ຕ່ງ. ສະໄຫມ້ນ້ນພວກເຮົ່ານ້ຫ່ອຫ້ນ່ກ່ກ ເມ່ອງເປ້ນ້ກປະຫ້ວ້ດສ່ກຄົນຫ້ນ້ງ ຊ່ວ່ ໂວ້ໂລ້ນ ຢ່ກ້ບ ປ່ກ້ບໂລ່ວ້ດ, ເຂ້ົ່ານ່ມ້ຊ້ນ້ນ້ຍ່ຊ້ນ້ທ່ເບ້ງຊ່ງ້ຈ່ງ່ວ່ ້ບ່ນ້ກ່ ລ່ງແຮ່ງ້ຫ້ຍ່ງ້ຫ້ນ້ດ. ແຕ່ເຂ້ົ່ານ້ກ່ແນ້ນ້ບ່ອ້ນ້ເຊ່ວ້ກ້ທ່ແທ້ຈ່ງ ຄົນ ຫ້ນ້ງ. ໃຜໆກ໋ດ໋ວ່ເຂ້ົ່າຕ່ອງລ້ມລ່ງ້ກ່ອນ້ຫ້ມ. ແຕ່ບ່ໃດ , ເຂ້ົ່ຍ່ງ່ອ່ກ້ຫ້ນ່ ທ້ງເປ້ນ້ຜ້ດ່ງ່ຈ່ອງ້ຫ້ມ້ເຜ່ອ້ນ້ຫ້ນ້ດ້ທ້ກ໋ດ: ເມ່ອ້ນ້ຜ້ໃດ້ຜ້ນ້ຫ້ນ້ງລ້ມລ່ງ່ເຂ້ົ່າຈ່ະຈ້ກ໋ປ້ນ້ສ້ນ່ອ່ກ້ນ່ວ່ ່: "ລ້ກ ຂ້ນ ! ຫ໋ລ່ຊ້ກ້ນລ້ກ໋ປ້ນ ! " ຟ່ງລ່ວເຂ້ົ່ານ່ລ່ວ໋ດ່ວ່ ພ່ວກ ເຮົ່ານ່ໃກ່ຈ່ະຮ່ອດ, ຈ່ະເຖ່ວ່ງ້ຈ້ດ໋ທ້ນ້ຫ້ນ່ຍ່ລ່ຍ໋ຍ...

ພ໋ຕ໋ກ້ນ່ວ່ເຖ່ວ້ມ້ທ້ສ, ພ່ວ້ກເຮົ່ານ່ຍ່ງ້ຢ້ນ່ທ່ງ່ຈ່ນ້ກ໋ວ ເມ່ອ່ງ ປ່ະ້ນ່ວ້ ໑໕ ຫ໋ລ້ກ, ແຕ່ວ່ນ້ຜ້ໃດ້ກ໋ຫ້ນ້ດ໋ເຫ່ອ້ແຮ່ງ໋ເສ້ຍແລ່ວ. ພ່ວກເຮົ່ຍ່ງ໋ເຊ່ຊ້ດ໋ເຊ່ຊ້ຍ໋ໄປ໋ຄ໋ດົນ໋ເມ່ົ່ດ໋ເຫ໋ລ່ົ່, ປ່ອ້ຍຮ່ອ່ງ ຮ່ອ້ຍ້ບ່ສ່ະ ຫ້ນ້ກ໋ສ່ະ໋ເຫ້ນ້ຄ໋ຮ່ອ້ຍ່ຂ່ອ່ງ໋ສ້ດ໋ທ້ນ່ວ່ດ໋ເຈ້ບ. ທ້ນ໋ໄດ ນ້ນ, ຫ໋ວ້ຫ້ນ່ວ່ກ້ນ໋ເມ່ອ່ງ້ກ໋ຮ່ອ່ງ໋ເພ້ງ່ຂ້ນ. ສ້ຽ່ງຮ່ອ່ງ ຂ່ອ່ງ

ເຂົ້ານັ້ນເກົ່ານ້ອຍ ແລະ ເພງນັ້ນກໍແມ່ນເພງທີ່ ສອດ
ຄ່ອງກັບສະພາບຈັກຄ. ແມ່ນເພັ້ງເດ໊ນສ່ວນສະໜາມເກົ່າແກ່
ເພງໜ້ງ ແຕ່ພວກເຮົາຮ້ອງຂ້ມພ້ອມກັນເປັນໜ່ມ. ຂ້ອຍ ໄດ
ອ້ອກຄຳສ້ັ່ງໃຫ້ຕ້ັ່ງແຖວຍາວໃຫ້ເປັນຈ້ັ່ງຫວະ. ເຈົ້າຈະເຊ້ື່ອຫ
ບໍ່ເຊ້ື່ອກໍຕາມ, ວ່ານັບແຕ່ນ້ັ້ນມາພວກເຮົາຍ່າງຫ່າວ້ັ້ນ ກ່ວາ
ເກົ່າ.

ສຸດເພງນ້ັ້ນແລ້ວ ພວກເຮົາກໍ້ຮ້ອງເພ້ັ້ງທ້ີສ່ອງ, ທ້ີ ສ່ານ
ຂ້ນຕ້ໍ່ກ້ັ້ນໄປ. ເຈົ້າເຂ້ົ້າໃຈບ່ໍ່ນ້ານ້ອຍ, ຫ້ັ້ງໆທ້ີ່ປ່ານແຫ້ງ
ແລະ ແຕ່ກເຫ້ັ້ນພ້ໍ່ານ່ານ້ອ່ຢ່ໃ່ນເຕ້ົ່າອ້ັ້ນ ແຕ່ພວກເຮົ່ານ້ໍ ໄດ
ຍ່າງໄປ່ຫ້ັ້ງຮ້ອງທຸ່ກໆເພ້ັ້ງທ້ີ່ພວກເຮົ່ານ້ຮ້ ໂດຍບ່ໍ່ປ່ະໃຜ່ລ້ົ້ມອ່ານ
ລ່ານໄວ້ຈ້ັ່ກ່ຄ່ົ້ມ...ຈ້ັ້ງຊ້ົ້ມລ່ະ...ເຫ້ັ້ມບ່ໍ່...

- ແລ້ວຫ້ົ້ວໜ່ານ່ານ່ານເມ້ົ້ອ່ງເດ ເປ້ັ້ນແນ້ວໃດ ?- ນ່ານ
ແພ່ດ່ານ້ບ່ໍ່ດ້ອ່ານ ມ້ົ້ານ້ລ້ັ້ບນ່ານ ຖ່ານ້ຊ້ົ້ມ.

- ຫ້ົ້ວໜ່ານ່ານ່ານເມ້ົ້ອ່ງຫ້ວ່ລ ? ຊຸ້່ເປ້ັ້ນຫ້ັ້ງ່ຕ່ລ້ອ່ດ - ປ້ອ່ດ
ໄພ່ດ້ທຸ້່ກ້ຢ່ານ. ປ່ລຸ້້ນ່ເພ້ົ້ມ່ເປ້ັ້ນ້ອ່ານ່ານ້ສ້ອ່ນ້ບຸ້່ຣ່ານ້ນ່ລ - ຄ່ລ
ດ. ເພ້ົ້ມ້ຊຸ້່ດ້ົ້ມ້ຊ້ອ່ກ້ເອ້ົ່ານ້ດ້ົ້ມ້ສ່ລ້ໄ້ຫ້ມ້ສ່ຫ່ລ້ຊຸ້້ບ່ປ່ລ້ຖ້ົ້ມ ບຸ້
ຣ່ານ້ອ່ກ້ຈ່ານ້ກ້ົ້ມ້ຕ້ວ່ານ. ເຫ່ດ່ານ້ໃ້ນ້ຄ້ັ້ງ້ນ້ັ້ນ້ເຣ້ັ່ດ້ໃ້ຫ້ ເພ້ົ້ມ
ໜ້ົ້ດ້ສ້ຽ້ງ້ເອ້ົ່ານ້ຊຸ້້ໆ ກ້ຍ່ເປ້ັ້ນ້ດ້ົ້ມ້ປ່ານ້ກ້ແ້ຫ້ບ້ໄ້ປ້ຈ້ົ້ມ້ຕ່ລ້ຫ້ລ້ອ່ດ ຊຸ້
ອ້ົ່ດ. ແຕ່ວ່ານ້ເວ້ົ່ານ້ແ້ລ້ອ່ກ່ລ້ແ້ລ້ອ...ຈ້ັ່ກ່ວ່ານ້ຊຸ້້ເອ້ົ່ານ້ສ້ຽ້ງ້ໄ້ປ ໃ້ຊ
ເຣ້ັ່ດ້ຫ້ຍ້ງ້ອ້ົ່ກ່ວ່ານ້ບ່ໍ່ ? ໃ້ນ້ເມ້ົ້ອ່ລ່ານ້ວ້ບ່ໍ່ແ້ມ່ນ້ນ້ັ້ກ້ຮ້ອ່ງ້ຄ້ລ້ເ້ຜ -
ເ້ຊ້ຟ... ໂ້ອ່ຍ, ແ້ຕ່ວ່ານ້ຂ້ອ່ຍ້ເວ້ົ່ານ້ຫ້ລ່ານ້ແ້ລ້ອ. ເ້ຈ້ົ່ານ້ໄ້ປ້ໄ້ດ
ລ່ລ້ນ່ານ້ເ້ອ້ຍ, ຂ້ອ່ຍ້ສ້ນ້ຍ່ານ້ກ້ບ້ເ້ຈ້ົ່ານ້ໃ້ນ້ນ່ານ້ນ້ຂ້ອ່ງ້ທ້ະ້ຫ່ານ້ນ່ານ້ນ່ານ້ຜູ້

ຫນ່ວ່າ, ບ່ຕາຍໃນຕອນກາງຄືນອົກຈັກເທ່ອ.

ໃນທ່ີສຸດ ເມແຮຄຸເຂ້ັບ ກ໋ເຊ໋ອບຫລັບໄປຢ່າງເປັນ ສຸກ ແຈ໋ບຈົ່ມ. ເຂ໋ົາຝັນເຫັນທະເລຊາຍອ່ຶງເຂ໋ົາບ່ເຄ໋ຍເຫັນ ມາ ກ໋ອນໃນ໋ອ໋ົ, ແລະ ຍ້ັງໄດ໋ເຫັນເຫລ່ົາທະຫ໋ານ໋ົ໋ສ໋ົບ ແຕ໋ກ ເ໋ບ໋ເລ໋ອ໋ຍ໋ອ໋ຍ໋ົ໋ພ໋ອມ໋ອ໋ົາປ໋ົາກ໋ຮ໋ອ໋ງ໋ເພ໋ັ, ສ໋ອມ໋ອ໋ົາ໋ໃ໋ບ ຫນ໋ົາ ຂ໋ອ໋ງ໋ຜູ໋໋ຫ໋ົ໋ຊ໋ົ໋ວ໋ົາ ໂ໋ອ໋ໂ໋ລ໋ົ໋ມ ນ໋ັ໋ມ໋ບ່ໍ໋ຕ໋ົ໋ງ໋ຫ໋ຍ໋ັ໋ງ໋ກ໋ັ໋ນ໋ກ໋ັ໋ບ໋ໃ໋ບ໋ຫ໋ນ໋ົ໋າ ຂ໋ອ໋ງ ຫ໋ົ໋ອ໋ຫ໋ນ໋ົ໋າ໋ກ໋ົ໋ານ໋ເ໋ມ໋ອ໋ງ ໂ໋ອ໋ໂ໋ຣ໋ບ໋ົ໋ອ໋ບ.

ເ໋ມ໋ົ໋ອ໋ເ໋ຂ໋ົ໋ານ໋ົ໋ຂ໋ົ໋ມ໋ມ໋ານ໋ັ໋ນ, ນ໋ັ໋ນ໋ເ໋ປ໋ັ໋ນ໋ເ໋ວ໋ລ໋ານ໋ສ໋ອ໋ານ໋ເ໋ຕ໋ົ໋ບ໋ແ໋ລ໋ວ. ແ໋ສ໋ງ໋ແ໋ດ໋ດ໋ສ໋ົ໋ກ໋ສ໋ອ໋ງ໋ເ໋ຂ໋ົ໋ານ໋ົ໋ານ໋ົ໋ກ໋ົ໋ງ໋ຫ໋ອ໋ງ ນ໋ັ໋ນ໋ຫ໋ມ໋ານ໋ຄ໋ວ໋ານ໋-ອ໋ົ໋ານ໋ແ໋ມ໋ຍ໋ານ໋ມ໋ຫ໋ຽ໋ງ໋ພ໋ົ໋ດ ເ໋ຂ໋ົ໋ານ໋ົ໋ຂ໋ົ໋ມ໋ພ໋ອ໋ມ໋ໆ໋ກ໋ັ໋ບ໋ຄ໋ວ໋ານ໋ຮູ໋໋ສ໋ົ໋ກ ເ໋ບ໋ົ໋ກ ບ໋ານ໋ແ໋ຈ໋ມ໋ໃ໋ສ. ເ໋ຂ໋ົ໋ານ໋ຝ໋ັ໋ນ໋ໄ໋ປ໋ບ໋ ? ຝ໋ັ໋ນ໋ແ໋ບ໋ບ໋ໃ໋ດ ? ແ໋ລ໋ະ ແ໋ລ໋ວ ສ໋ານ໋ຕ໋ົ໋ານ໋ຂ໋ອ໋ງ໋ເ໋ຂ໋ົ໋ານ໋ ກ໋ົ໋ຕ໋ົ໋ກ໋ໃ໋ສ໋ອ໋ານ໋ະ໋ສ໋ານ໋ອ໋ົ໋ງ໋ມ໋ົ໋ຂ໋ອ໋ງ໋ເ໋ຂ໋ົ໋ານ໋ ກ໋ໍ໋ ແ໋ຫ໋ມ໋ມ໋ໄ໋ວ໋ຕ໋ະ໋ຫ໋ລ໋ອ໋ດ໋ລ໋ົ໋ມ. ນ໋ານ໋ຮ໋ອ໋ຍ໋ຕ໋ົ໋ກ໋ານ໋ກ໋ໂ໋ປ໋ວ໋ົ໋ດ ຍ້ັງ໋ຄ໋ົ໋ງ ຍ້ົ໋ມ ໃ໋ຫ໋ແ໋ກ໋ເ໋ຂ໋ົ໋ານ໋ຢູ໋໋ຕ໋ະ໋ຫ໋ລ໋ອ໋ດ, ນ໋ັ໋ນ໋ແ໋ມ໋ນ໋ຮ໋ອ໋ຍ໋ຍ້ົ໋ມ໋ອ໋ັ໋ນ໋ຮຸ໋໋ມ໋ຮ໋ອ໋ມ ແ໋ລ໋ະ ຫ໋ານ໋ອ໋ັ໋ນ໋ຢູ໋໋ບ໋ົ໋ມ໋ແ໋ຜ໋ມ໋ເ໋ຈ໋ຍ໋ທ໋ົ໋ ຍ້ັ໋ບ໋ຍ໋ໍ໋. ເ໋ມ໋ແ໋ຮ໋ຄຸ໋໋ເ໋ຂ໋ັ໋ບ ເ໋ຂ໋ົ໋ານ໋ຫ໋ລ໋ັ໋ງ໋ມ໋ົ໋ ຮ໋ົ໋ດ໋ເ໋ຈ໋ຍ໋ແ໋ຜ໋ມ໋ນ໋ັ໋ນ໋ຢ໋ານ໋ເ໋ຂ໋ົ໋ານ໋ໃ໋ຈ໋ໃ໋ສ໋ ແ໋ລ໋ະ ຫ໋ັ໋ງ໋ຫ໋ລ໋ົ໋ອ໋ຕ໋ານ໋ໃ໋ສ໋ ຮູ໋໋ບ໋ ຂ໋ອ໋ງ໋ກ໋ານ໋ກ໋ໂ໋ປ໋ວ໋ົ໋ດ. ຂ໋ະ໋ນ໋ະ໋ນ໋ັ໋ນ໋ຫ໋ົ໋ອ໋ຫ໋ນ໋ົ໋ານ໋ົ໋ານ໋ເ໋ມ໋ົ໋ອ໋ງ໋ລ໋ານ໋ ສ໋ວ໋ຍ ຫ໋ນ໋ົ໋ ແ໋ລ໋ະ ຫ໋ົ໋ອ໋ຜ໋ົ໋ມ໋ຮ໋ຽ໋ບ໋ຮ໋ອ໋ຍ໋ແ໋ລ໋ວ, ເ໋ຂ໋ົ໋ານ໋ໄ໋ດ໋ແ໋ນ໋ມ໋ເ໋ບ໋ົ໋ງ໋ກ໋ານ໋-ກ໋ະ໋ທ໋ໍ໋ານ໋ົ໋ອ໋ງ໋ອ໋ານ໋ລ໋ັ໋ກ໋ເ໋ຊ໋ົ໋ ພ໋ອ໋ມ໋ທ໋ັ໋ງ໋ຍ້ົ໋ມ.

- ເ໋ປ໋ັ໋ນ໋ຈ໋ັ໋ງ໋ໃ໋ດ, ເ໋ຈ໋ົ໋ານ໋ຫ໋ລ໋ົ໋ອ໋ຕ໋ານ໋ໃ໋ສ໋ເ໋ຂ໋ົ໋ານ໋ຊ້ົ໋ມ໋ຫ໋ວ໋ະ ?- ເ໋ຂ໋ົ໋ານ ຖ໋ານ໋ອ໋ານ໋ລ໋ັ໋ກ໋ເ໋ຊ໋ົ໋ ຢ໋ານ໋ງ໋ຄ໋ືນ໋ອ໋ານ໋ລ໋ົ໋ມ໋ດ໋ິ.

- ພ໋ອ໋ກ໋ເ໋ຮ໋ົ໋ານ໋ະ໋ພ໋ານ໋ກ໋ັ໋ນ໋ບ໋ົ໋ມ. - ອ໋ານ໋ລ໋ັ໋ກ໋ເ໋ຊ໋ົ໋ຕ໋ອ໋ບ.

- ແລ້ວ, ເຈົ້າຄິດວ່າຈະເຮັດແນວໃດລະ ? ເຂົາ ມັ້ນ ເສຍຂາແຕ່ພຽງຂ້າງດຽວໃດ, ສ່ວນເຈົ້ານັ້ນບໍ່ເສັຍ .

- ແຕ່ວ່າ, ຂ້ອຍແມ່ນຄົນໂຊກດີ ແມ່ນຄົນລັດເຊຍຫນຶ່ງ ທ້ວງໂຕ. - ເມແຮຄຸເຣັບ ເວົ້າຕອບຄືນ.

ເຂົາກ່າວຄຳນ້ອຍກມາຄ່ຽງກັບວ່າ ມັນສ້າງຄວາມ ຫນັ້ນ ໃຈໃຫ້ແກ່ໂຕເອງວ່າຈະເຮັດໄດ້ຄືນມາຢ່ຽງດີ ກ່ວາກໂປວ໊ດ ແລະ ຈະຕ້ອງຊົນບໍ່ນໄດ້ອີກ.

ເມື່ອຖ້ຽງຍາມກົນເຂົ້າ, ເຂົາກໍນອ່ານຫາມທຸກເຍ່ຽງ ທ່ ເພື່ນເອົາມາຢ່ຽຍຈົນຫມົດກ່ຽງ, ຈາກນັ້ນກໍ່ຫລຽວເບ່ງຊຸ່ມທ່ ບໍ່ມີຫຍ້ງເຫລ່ອຄ້ຽງນັ້ນດ່ວຍຄວາມປ່ະຫລາດ. ເຂົາໄດ້ຮ່ອງຂໍ ເອົາອັດຕາຕ່ມອີກ. ຕົກຢູ່ໃນສະພາບຮ່ອນຮຸ່ມຕ່ມເຕ່ມມ່ທ່ສຸດ. ເຂົາຮ່ອງເພ່ງ, ຖ່ວປາກ ແລະ ເວ້ຍຢູ່ພຸ້ດຽວແຮ່ງ ເມື່ອເວ ລາສາສະດາຈານອອກທ່ຳການຢ່ຽມຢາມນັ້ນ, ເຂົາກໍ່ໄດ້ສ່ວຍ ໃຊ້ໂອກ່າດທ່ທ່ານຫມໍ່ຍ້ງມ່ີອ່ານ້ມ ດ່ສ່ອບຖ່ານນັ້ນຫາຕ່າງໆທ່ຈະ ເຮັດໃຫ້ເຂົາເຊ່ົາເຈ້ບເປ້ນໂດຍ່ໄວ. ພໍ່ແຕ່ທ່ານຫມໍ ວ່າຊຸ ວ່າຊຸ ເວ່ົາເອ່ົດ ບ່ອກວ່າເລ່ອງນ້ນ້ນ້ນຫ່ ນ່ອກຈ່ກົນ ແລະ ນ່ອນໃຫ້ອ່ມເທ່ົານ້ນ, ເຂົາກໍ່ໄດ້ທ່ວງເອົາ່ອ່ານ່ຕ່ມ ເປ້ນ ສ່ອງເທ່ົ ແລະ ໄດ້ອ່ດສ່ານ່ກົນ ຕ່ອນຊຸ່ມມຸ ກ່ອນທ່ສ ດ່ວຍ ຄວ່ານລ່ານ່ກ. ເຖ່ວຍ່ານພ້ກຜ່ອນ, ຕ່ອນສ່ວ່ຍ, ເຖ່ວ່ວ່ ເຂົ່ານ່ະນ່ອນບໍ່ຫ້ລ້ນ ແຕ່ເຂົ່ານ່ກໍ່ໄດ້ພ່ະຍ່ຍ່ານ່ອ່ມ ຕ່ານ ຫ້ລ້ນ ຢູ່ ເປ້ນ ເວ ລ່ານ ຕ້ວ ຫ່ ວ ຊ່ ອ ໂມ ວ ເຄ ວ.

ຄົນ ທ່ ມ ຄ ວ່ານ ສຸ ກ ກໍ ນ້ ກ ຈ ນ ເ ຫ ນ ແ ກ່ ແ ຕ ຕ ອ ສ ນ ເ ຫ ນ. ເ ຊ ນ

ດຽວກັບອາເລັກເຊອີ ເຂົາລົບກວນສາສະດາຈານດ້ວຍການສໍ
ຖາມຕ່າງໆນາໆ ໂດຍທີ່ບໍ່ໄດ້ສັງເກດເຫັນສິ່ງທີ່ແຕະຕ້ອງ ຈົດ
ໃຈທຸກຄົນພາຍໃນຫ້ອງຢູ່ໃນເວລານັ້ນ. ທ່ານຫມໍ ວາ້ຊ໌ ວາ
ຊ໌ເອ໊ດ ອອກຢ່ຽມຢ່ານຄົນເຈັບຕາມເວລາອັນຖືກຕ້ອງເປັນ
ປົກກະຕິ, ຄໍ່ໃນລະຫ່ວ່າງທີ່ແສງແດດກ່ໍາລັງສ່ອງລົງມາໃສ່ພົ້ມ
ເຮືອນ, ພໍ່ຊົບແປ້ນແຜ່ນຫນ້ງຊ່ງຖືກມອດເຈາະ ເບ່ງ໌ວ່າ
ສາສະດາຈານກໍ່ມ໌ຄວາມລະມັດລະວັງຕາມປົກກະຕິ, ແຕ ທຸກ
ຄົນກໍ່ສາມາດແນ່ມເຫັນສິ່ງຫນ້ງທີ່ຜິດແປກໄປຈາກຄົນຢ່າງ -
ຫນ້ງ, ຊ່ງເພ່ນຊຸກຍ້ົ່ງຈົດໃຈ. ເພ່ນ້ຣາຍຍ້ນແຮງໆ, ບ່ໍ່ມ
ວາ້ນ້ຊູຫລ໌ຮາຍຄາ໌ເທ້ອກ້ອນໆ. ຢູ່ຫາງຕາ້ທ່ແດງແລະ ໄຄ
ບ້ວນ້ນເສ້ນເລ໊ອດຝ້ອຍເສ້ນຫນ້ງສ້ນ້ປົກໆຢູ່ນ້ເຊ໋ຳ. ມ໌ແລ້ງ,
ເມ້ອກ້ບເຂ໋ົ້ານາປ໋ົກໂຕ້ອ໊ກເທ້ອຫນ້ງນ້ນ, ເບ່ງ໌ຈ້ງ ວາ
ຫລ້ງຂ້ອ້ງເພ່ນ້ກ້ົ່ງລ້ົ່ງອ໊ກ ແລະ ເຖ້ົ່າແກ່ລ້ົ່ງຢ່າງຫລ້ວງຫລ້ວຍ.
ເພ່ນຕ໋ົ່ານ້ົ່ມເຮ໊ັກອ໊ະນ້ານ້ໄມ້ປ໊ະຈ໋ຳຫ້ອງທ່ໄດ້ລ້ມຜ໋ານຸ້໊ກຂ້ຝຸ່ນ-
ຫ້ອຍຢູ່ລູກ້ບ໊ົ່ກປ໊ະຕູນ້ນ້ດ້ວຍສ່ຽງ໊ົ່ກຈ໋ານ. ຫລ້ງຈ໋ານ້ນ ກ໋ົ່ໄດ
ສ້ງເກດເບ່ງ໌ໃບ້ນ້ນ້ທ໊ົ່ກອຸ່ນຫ໊ະພູ້ມ້ຂ້ອ້ງຫ້ອ້ຫ໋ານ໋ານ້ເມ້ອ້ງກ້ອນ
ທ່ເຂ໋ົ້າຈ໊ະໃຫ໋ຳແມ໊ະນ໋ຳໃຫ້ມ, ບ໋ານ໊ແລ້ວເຂ໋ົ້ານ໋ົ່ຍ໋ານ້ອ້ອ໊ກ -
ຈ໋ານ໋ົ່ກຫ້ອ້ງໄປ້ໂດ້ຍ້ບ໊ົ່ເວ໋ົ້ານ໋ົ່ຍ້ງ໊ົ່ຕ້ມ້ອ໊ກ ພ້ອ້ມ໊ດ້ວ້ຍ໊ະ້ມ໊ະ້ຕ໊ົ່ກ໋ານ
ທ້ມ໊ດ້ມ ແລ ມ໊ສ້ຫ້ານ້ຊຸ໊ກ້ອ້ງ໊ັ້ງຫ້ລ໋ານ. ຂ໊ະ້ມ໊ະ້ທ໊ົ່ຍ໋ານ ອ້ອ໊ກ
ໄປ້ນ້ນ ສ໋ານ໊ະ້ດ໋ານ໋ານ້ໄ໊ດ໊ເ໊ະ້ສ໊ະ້ຖ໊ົ່ກ້ໄ້ສ້ອ້ບ໊ະ້ຕູ້ຈ້ມ ເ໊ົ້ອ້ບ
ລ້ມ ຖ໋ານ໋ົ່ວ໋ົ່ດ້ມ້ອ້ມ້ໆ້ບ໊ົ່ໂ້ຈ້ມ໊ຣ້ບ້ໄ້ວ້ນ້ນ. ບ໊ົ່ມ້ໃ້ຜ໊ານ໋ົ່ດ້ົ່ກ໊ົ່ໄ້ວ້ເ໊ລ້ຍ
ວ໋ານຸ໋໊ານ້ຕຸ້ຍ້ໃ້ຫ້ຍ້ຜູ້ມ້ສ້ຽ້ງຸ໊້ຣ໊ານ້ດ້ມ້ມ້ຈ໊ະ້ນ້ບ໊ົ່ກ໊ານ້ຍ້ມ໋ານ້ເ໊ປ້ນ້ດ້ມ ສ

ພາບ ແລະ ງຽບອົ່ມ. ບັນດາຄົນເຈັບພາຍໃນຫ້ອງນ້ຳເບີ ๔๘ ຕ່າງກໍໄດ້ແຕ່ແນມເບິ່ງເຂົ້າດ້ວຍຄວາມປະຫລາດໃຈ. ຊາຍ ຕຸ້ຍໃຫຍ່ໃຈບຸນຄົນນັ້ນເປັນທີ່ຮັກໄຄ່ຂອງຄົນທົ່ວໄປ, ອາການ - ປ່ຽນແປງຂອງເຂົ້າເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນປວດແສບຫ້ອໃຈເປັນທີ່ສຸດ.

ເຊົ້າຂອງມື້ຕໍ່ມາ, ເລ່ືອງຕ່າງໆກໍແຈ້ງຂາວ້ອົ່ມ.ລູກຊາຍ ຄົນດຽວຂອງທ່ານຫມໍ ວາ໐໐ ວາ໐໐ເອ໐ດ ໄດ້ເສຍ໑໐ດ ຢູ່ ທ່ີສະໜາມຣົບພາກຕາເວັນຕົກ. ເຂົ້າເປັນນາຍແພດ, ເປັນ ຫ້ວງສາສະດາຈານຜູ້ໜຸ່ມນ້ອຍຜູ້ຊຸ້ງໄຄສ່ວງຄວາມຫວັ້ງ ແລະ ຄວາມເອົາອ່ົງທະນົ້ງໃຈໃຫ້ແກ່ຜູ້ເປັນພໍ່ທ່ີສຸດ. ເມ່ືອເຖ້ົງເວ ລາອອກຢ່ຽມຢ່າມຕາມປົກກະຕິ ໝົດທຸກຄົນພາຍໃນໂຮ່ງ ໝໍ ຕ່າງກໍລໍ້ຄອຍດ້ວຍຄວາມກະວົນກະວາຍ: ສາສະດາຈານຈະ-ມາຫລ໋ໍ້ມາໍ ? ຢູ່ພາຍໃນຫ້ອງນ້ຳເບ ๔๘ ສາຍຕາທຸກໆ ຄູ ຈັບແນ່ມນ້ຳເລ້ົາແສງແດດທ່ີພ້ອມເລ່ືອນ້ຍ້ายไปตามพื้นเธ้อม ຢ່າງຊ້າໆນັ້ນ້ໍ່ວ່າງ, ພໍ່ແຕ່ແສງແດດເລ່ືອນຫ້ຍ້ບໄປເຖ້ົງແປ້ນ ແຜ່ນທ່ີຖ້ກມອດເຈາະທຸກຄົນກໍ່ແນ່ມເບ່ິ້ງຫນ້ານ້ັ້ນ ຄ້ຍ້ານ້ກເວ້ົ້າ-ວ່າ: ເພ່ືນ້ໍ່ມ່ໍ. ແຕ່ໃນຂະນະນ້ັ້ນສ່ຽງບ່ານ້ຄ້ົ້ນ ອ້ັນ້ໜ້ັກ ແຫ້ນ້ນ້ທ່ີທຸກຄົນ້ຮູ້້ຈ້ັກ໐ກ໋ົ້ດ້ວ້ຍ້ຢູ້່ທຸ້່ລ້ະ້ບ່ຽ້ງ ແລ້ະ ສ່ຽ້ງ້ຍ້ໍ່ ຄ້ົ້ນ ຂ້ອ້ງ້ຄ້ະ້ນ້ະ້ຄ້ົ້ດ້ຕ້ານ. ສ້ານ້ະ້ດ້ານ້ຈ້ານ້ມ້ີ້ອ້ານ້ານ້ດ້ຂ້ົ້ມ້ກ້ວ້ານ້ ມ້ີ ອ້ານ້ມ. ແຕ່ວ່ານ້ໜ້ວ້ຍ້ຕ້ານ້ຂ້ອ້ງ້ເພ່ືນ້ຍ້ັ້ງ້ແ້ດ້ງ, ເປ້ົ້ອ້ກ້ຕ້ານ້ແ້ລ້ະ ດ້ວ້ຍ້ງ້ໄ້ຄ້ບ້ອ້ມ້ຄ້ົ້ດ້ເປ້ັ້ນ້ຫ້ວ້ັ້ດ້ຢ້ານ້ງ້ແ້ຮ້ງ ແລ້ະ ມ້ີ້ທ້ຈ້ັ້ບ້ເ້ຈ້ຍ້ບ້ັ້ນ ທ້ກ້ລຸ້່ມ້ທ້ະ້ພຸ້່ມ້ຂ້ອ້ງ້ຫ້ົ້ວ້ຫ້ນ້ານ້ກ້ານ້ເ້ມ້ອ້ງ້ຂ້ົ້ມ້ເ້ບ້ິ່ງ້ນ້ັ້ນ້ກ້ໍ່ສ້ົ້ມ ຢ່ານ້ ເຫ້ັ້ນ້ໄ້ດ້ລ້ັ້ກ. ແຕ່ເຖ້ົ້ງ້ຢ່ານ້ງ້ໃ້ດ້ກ໋ົ້ດ, ເພ່ືນ້ກ້ໍ່ຍ້ັ້ງ້ເ້ຂ້ັ້ມ້ແ້ຂ້ງ້ຫ້ານ້ວ

ທັນ ແລະ ມີຄວາມຫຽງຕ້ວງຄືທຸກໆມື້, ພຽງແຕ່ວ່າຄຳຮ້າຍດ່າ ແລະສຽງຮອງເທົ່ານັ້ນ ທີ່ຂາດຫາຍໄປ.

ຄາຍກັບວ່າໄດ້ມີການນັດໝາຍກັນໄວ້ລວງໜ້າ, ພວກຄົນເຈັບ ແລະ ຄົນປ່ວຍທັ້ງຫລາຍຕ່າງກໍພະຍາຍາມແຈ້ງ ແຕ ຂ່າວດີໆໃຫ້ເພື່ນຟັງ. ມີທຸກຄົນຮູ້ສຶກວ່າມີອາການດີຂຶ້ນ ກວ່າ ເກົ່າ. ແມ່ນແຕ່ພວກທີ່ເຈັບສາຫັດທີ່ສຸດກໍບໍ່ໄດ້ຈົ່ມວ່າໂອຍຕ່າງ ແຕ່ປະກາດອອກມາວ່າ ພວກຕົນໃກ້ຈະຫາຍດີເປັນປົກກະຕິ - ແລ້ວ. ໝົດທຸກຄົນຕ່າງກໍໄດ້ວ້າຍອງຍໍຊົມເຊີຍ ແລະ ບາງ ທີ່ອາດວ້ຳເກີນເລີຍໄປພຸ້ນແລ້ວວ່າ ການຈັດຕ້ັງຂອງໂຮງໝໍ ແລະ ວິທີການປິ່ນປົວນັ້ນດີເດັ່ນບໍ່ມີຂ້ອນໃດປຽບ ທີ່ພວກເຂົ້າ ໄດ້ ຮັບນັ້ນກໍປະເສີດສຸດ. ເໝືອນກັບວ່າແມ່ນຄົນຄອບຄົວອັນດຽວ ກັນ, ເຄາະກຳອັນໃຫຍ່ຫລວງອັນໜຶ່ງໄດ້ຜູກຮັດສາຍສຳ ພັນ ຂອງພວກເຂົ້າເຈົ້າໃຫ້ແໜ້ນແຟ້ນຍິ່ງຂຶ້ນອີກ.

ຂະນະທີ່ອອກຢ້ຽມຢາມໄປແຕ່ລະຫ້ອງນັ້ນ, ທ່ານໝໍ ວາ ອຸລ ວາອຸລເອວ໊ດ ໄດ້ຖາມໂຕເອງດ້ວຍຄວາມປະຫລາດ ໃຈ ວ່າ ເປັນຫຍັງເຂົ້າມືອທີ່ປິ່ນປົວຂອງເຂົ້າຈຶ່ງປະສົບຜົນ ສຳ ເລັດຫລາຍປານນີ້.

ແຕ່ເພື່ນປະຫລາດໃຈຫລໍ ? ບາງທີເພື່ນອາດເດົ່າ - ເລ່ອງການຮູ້ເຫັນ ເປັນໃຈທີ່ຊຸບັດຂົ່ມເອງນີ້ໄດ້ ແລ້ວ ແລະ ເມື່ອຮູ້ຈັ່ງຊັ້ນແລ້ວເພື່ນຈະມີກຳລັງແຮງພຽງພໍ ເພື່ອ ທົນແບກທາບຄວາມເຈັບປວດອັນບໍ່ມີທາງປິ່ນປົວໄດ້ຂອງຕົນ ນັ້ນ ໄດ້ ຫລໍ .

ฉ.

ຕ່ຫ້ມ້າ ປ່ອງ ຢຸ ມ ທ່ ໄ ຂ ໄ ປ ສູ ທ ດ ຕ າ ເ ວ ັ ນ ຂ ັ ນ , ງ ່ າ ໄ ມ ້ ພ ວ ມ ປ ົ ່ ງ ໃ ບ ມ ອ ຍ ໆ ອ າ ບ ອ ຸ ມ ນ ໍ ້ ຢ າ ງ ເ ຫ ລ ື ອ ງ ຈ າ ງ ໆ . ຢ ູ ກ ອ ງ ໃ ບ ໄ ມ ້ ເ ຫ ລ ່ ໍ ້ ມ ັ ນ ຍ ັ ງ ຈ ່ ຸ ມ ດ ອ ກ ສ ີ ແ ດ ງ ປ ົ ກ ຫ ຸ ມ ດ ວ ຍ ຂ ົ ນ ບ ໍ ່ ອ ອ ນ ປ ົ ່ ງ ແ ຂ ຸ ມ ຂ ັ ນ , ເ ບ ົ ່ ງ ແ ລ ວ ຢ າ ກ ຄ ັ ບ ໂ ຕ ບ ົ ່ ງ . ຍ າ ມ ເ ຊ ົ ້ ຳ , ໃ ບ ໄ ມ ້ ອ ອ ກ ແ ສ ງ ເ ຫ ລ ື ອ ມ ຕ ອ ບ ໃ ສ ່ ກ ັ ບ ແ ສ ງ ຕ າ ເ ວ ັ ນ ຄ ໃ ບ ໄ ມ ້ ປ ະ ດ ິ ດ . ກ ົ ນ ຫ ອ ມ ແ ຮ ງ ຂ ອ ງ ມ ັ ນ ກ ະ ຈ າ ຍ ແ ຂ ຸ ກ ອ ຸ ມ ເ ຂ ົ ້ ຳ ມ າ ແ ລ ະ ເ ປ ັ ນ ຝ ່ າ ຍ ຄ ອ ບ ງ ຳ ົ ກ ເ ຫ ມ ັ ນ ອ ັ ບ ທ ັ ງ ມ ວ ນ ຂ ອ ງ ໂ ຮ ງ ໝ ໍ ້ ທ ັ ້ ງ ມ ັ ້ ເ ພ າ ະ ມ ັ ນ ຫ ອ ບ ເ ອ ົ ຳ ົ ກ ມ ອ າ ຍ ແ ຫ ງ ຄ ວ າ ມ ອ ອ ມ ນ ອ ຍ ຮ ຸ ມ ແ ຮ ງ ຄ າ ຍ ຄ ົ ກ ມ ອ າ ຍ ຂ ອ ງ ທ ະ ເ ລ ຜ າ ມ ປ ະ ຕ ູ ປ ອ ງ ຢ ຸ ມ ແ ກ ວ ເ ຂ ົ ້ ຳ ມ າ .

ຝ ູ ງ ນ ິ ກ ຈ ອ ກ ຊ ຶ ່ ງ ໄ ດ ້ ຮ ັ ບ ກ ານ ບ ຳ ລ ຸ ງ ລ ້ ຽ ງ ຈ າ ກ ນ ໍ ້ ມ ື ຂ ອ ງ ສ ະ ເ ຕ ປ ັ ນ ອ ົ າ ໂ ນ ເ ດ ີ ນ ັ ນ ກ ັ ບ ມ ັ ນ ລ ົ ງ ແ ກ ວ ນ ຂ ັ ນ , ສ ວ ນ " ສ າ ວ ປ ັ ນ ກ ົ ນ " ກ ໍ ໄ ດ ້ ຫ າ ງ ໃ ໝ ່ ຕ ອ ນ ຮ ັ ບ ລ ະ ດ ູ ບ ານ ໃ ໝ ່ ແ ລ ະ ມ ີ ໃ ສ ມ ັ ກ ເ ກ າ ະ ຜ ິ ດ ຮ ູ ກ ຮ ານ ໝ ູ ຂ ນ ນ ໍ ້ ຳ ແ ຕ ລ ະ ມ ້ . ທ ຸ ກ ໆ ເ ຊ ົ ້ ຳ , ນ ິ ກ ທ ັ ້ ງ ຫ ລ າ ຍ ຈ ະ ພ າ ກ ັ ນ ມ າ ສ ົ ່ ງ ສ ຽ ງ ຈ ໍ ແ ຈ ເ ມ ື ອ ງ ມ ັ ນ ຢ ູ ເ ທ ິ ງ ງ າ ໄ ມ ້ ໃ ກ ້ ກ ັ ບ ປ ່ ອ ງ ຢ ຸ ມ ແ ມ ່ ຍ ົ ງ ທ ົ ນ ຮ ັ ກ ອ ະ ນ າ ໄ ມ ບ ໍ ່ ໃ ຫ ອ ົ ຈ ງ ໄ ດ ອ ອ ກ ມ າ ເ ອ ົ ນ ຮ ່ ຍ ຢ ູ ປ ່ ອ ງ ຢ ຸ ມ ທ ັ ້ ງ ໄ ດ ເ ອ ົ ຳ ຜ າ ຂ ຮ ່ ຍ ໄ ລ ພ ວ ກ ມ ັ ນ ຫ ມ ົ ດ .

ນ ໍ ້ ຳ ກ ອ ມ ໃ ນ ແ ມ ່ ນ ໍ ້ ຳ ນ ິ ດ ສ ະ ກ ະ ອ າ ເ ປ ່ ຍ ລ ະ ລ າ ຍ ຫ ມ ົ ດ ແ ລ ວ . ກ ະ ແ ສ ນ ໍ ້ ຳ ປ ັ ນ ວ ົ ນ ຢ ູ ່ ຊ ໍ ້ ໄ ລ ຍ ະ ຫ ນ ່ ຶ ງ ຈ າ ກ ນ ັ ້ ນ ກ ໍ ່ ຄ ່ ອ ຍ ໆ ກ ັ ບ ເ ຂ ົ ້ ຳ ສ ູ ຢ ູ ຄ ອ ງ ນ ້ ຳ ຂ ອ ງ ມ ັ ນ ແ ລ ວ ສ ະ ຫ ນ ອ ງ ພ ໍ ້ ອ ຜ ົ ນ ຫ ນ ້ ຳ ນ ໍ ້ ຳ ມ ັ ນ ແ ຂ ວ ງ ແ ຮ ງ ຂ ອ ງ ມ ັ ນ ໃ ຫ ້ ແ ກ ່ ເ ຮ ືອ ຈ ັ ກ , ເ ຮ ືອ ພ ວ ງ ແ ລ ະ ເ ຮ ືອ ເ ມ

ໂດຍສາມ ຊ່ວງໃນຄາວຫຍຸ້ງຍາກຄົນແມ່ນ, ເຮືອດ້ວງກ່າວ ໄດ້ກາຍເປັນພາຫະນະເພີ່ມເຕີມ ບ່ອກໃສ່ກັບການຂົນສົ່ງທາງລົດຍົນຂອງມະຄອນຫລວງ. ເຖິງວ່າ ກູກູຊຸ້ມ ໄດ້ທ່ວາຍ ໄວ້ຢ່າງຫນ້າເສົ້າໃຈກໍ່ຕາມ ແຕ່ກໍ່ບໍ່ມີໃຜໃນຫ້ອງເບ ๔๘ສູດສ່ວຍໄປ ເມື່ອຫ້ມະເປ່ຍ ນອກຈາກຫ້ວຫນ້າການເມືອງແລ້ວ,ທຸກຄົນມີອາການດີ້ນ ແລະ ພ້ານັ້ນເວົ້າເຖິງແຕ່ໃບອອກໂຮງຫມໍ ທີ່ນັ້ນ.

ຜູ້ທີ່ໄດ້ອອກກ່ອນຫມູ່ແມ່ນ ສະເຕັ້ນ ອ້ວາໂນ້ວ, ກ່ອນຫ້ານັ້ນ ຫ້ວງນ້ໍ, ເຂົ້າໄດ້ທ່ຽວສ້ຳຫລວດເບິ່ງໂຮງຫມໍ ດ້ວຍຄວາມເບີກບານອັນລົ້ນເຫລືອ. ເຂົ້ານັ່ງບໍ່ຕິດບ່ອນເລີ້ຍ.ຫລັງຈາກທ່ຽວເລາະໄປຕາມລະບຽບທາງຍ່າງຈົນເມື່ອຍແລ້ວເຂົ້າກໍ້ກັບເຂົ້າມາໃນຫ້ອງ. ເຂົ້ານັ່ງລົງໃກ້ໆກັບປ່ອງຢ້ຽມ ແລ້ວເຂົ້າໃນເຂົ້າຈົ່ມໍາປັ້ນຫລົ້ນເປັນກ້ອນ, ຫລັງຈາກນັ້ນເຂົ້າກໍ່ລູກອ້ນຫນ້ອອກໄປຢ່າງກະທັ້ນຫັ້ນ. ຈົນຕົກແລ້ວໃກ້ຈະມືດຟຸ້ນລະ-ເຂົ້າຈ່ຶງສະຫ້ງົບສະຕິລົງໄດ້ ເຂົ້າໄປນັ່ງຢູ່ທີ່ແຄມປ່ອງ ຢ້ຽມ ແລະ ຈົ່ມປ້ຽງຢູ່ໃນຄວາມນຶກຄິດຂອງຕົ ນ ດົ້ນໆຈ່ຶງມີສ້ຽງຫັ້ນໃຈໃຫ້ຍ້ົ ກ້ອ້ນ. ບາ ດ ນ້ ຍ ງ ເ ຫ ລ ອ ດ ົ ນ ຈ ັ ບ ແ ຕ ພ ຽ ງ ສ າ ມ ດ ົ ນ ເ ທ ົ ່ າ-ນ້ ນ ເ ວ ລ ານ ້ ນ ແ ມ ່ ນ ຍ າ ມ ເ ຮ ັ ກ ອ ະ ນ າ ໄ ມ ຫ ້ ວ ຫ ນ ้ า ກ า ม เ ม ื อ ง แ ม ม ม ำ ส ะ เ ต ป ้ น อ ้ อ า โ ม อ ้ ด ข ่ อ ว ต า ส อ ม เ ม แ ร ถ อ ุ เ อ ้ บ ก ็ พ ะ ย า ย า ม อ ่ ม ต า ใ ห ้ ห ล ั บ ย ่ า ง บ ่ ห ้ ถ อ ย .

ຄວາມນຶກງ່ຽບຄ້ອຍຄ້ອງໄປທ່ວ້ ຫ ້ ອ ງ ໃ ນ ທ ้ ັ ນ ใ ด ห ้ ว ้ อ ห น ้ า ก า ม เ ม ื อ ง ก ็ เ อ ่ ย อ ้ ม ด ้ ว ย ส ้ ย ง ค ่ อ ย ๆ จ ้ ม เ ก ื อ บ จ ะ บ ่ ไ ด ้ ย ิ น .

ເຂົ້າໄດ້ອ່ອຍຫນ້າໄປທາງ ສະເຕປັນ ອິວາໂນວິດ ຊ່ຽມຢູ່ຊ່ ປ່ອງຢ້ຽມ, ເຫັນເປັນພຽງເງົາດຳໆຕັດກັບແສງແດດສີ ທອງ ຂອງດວງຕາເວັນໃນຍາມອັດສະດົງ.

- ຢູ່ບ້ານນອກບ້ານນາເຮົາ ປ່ານນີ້ຄົງມືດແລ້ວ,ທຸກຢ່າງ ງຽບສະຫງັດລົງ. ກິ່ນເຫມັນອັບຂອງຝຸ່ນສັດ ແລະ ກິ່ນຄວັນ-ໄຟພວມກະຈາຍໄປທົ່ວ. ທົ່ລອກສັດ, ງົວແມ່ຕ້ອຫນ້ຽງພວມຄົນ ໄປມາຢູ່ໃນຄອກປູເຝ້ຽ...ເພາະວ່ານັ້ນພວມຈະອອກ ລູກ ນ້ອຍ. ລະຄູບ້ານໃຫມ່ມາຮອດແລ້ວ,...ພວກແມ່ຍິງຊິພາກັນ ຍົມອາຍເອົາຝຸ່ນເຂົ້າໃສ່ນາໄດ້ບໍ ? ພວກເຂົ້າກຽມແມ່ປູກ ແລະ ເຄ່ຽງຄາດໄຖຫມົດແລ້ວບໍ່ ?

ເມແຣດຊິເລັບ ຮູ້ສຶກວ່າສະເຕປັນອິວາໂນວິດ ບໍ່ໄດ້ຟຽວ ເບິ່ງຫ້ວຫນ້າການເມືອງດ້ວຍຄວາມປະຫລາດໃຈທີ່ນ້ຳ, ແຕ່ ຫາກຍັງເຈືອປົນຄວາມຕົນກ້ວແບບໃດແບບຫນ້ຽງນ້ຳ .

- ສະຫາຍຫ້ວຫນ້າການເມືອງ, ເຈົ້ານ້ຳຕ້ວ່ານ້ຳ ຫນ້ ມີນແທ້ໆໄດ, ເຈົ້າສາມາດເດົ້າຄວາມນຶກຄິດຂອງຄົນອ່ ຖຸກ ຫນົດ...ແມ່ນແທ ຊຸມແມ່ຍິງເຂົ້າກະດົນຣົນກ້ວຢູ່ດອກ, ແຕ ວ່ານ້ຳຈ່ຳໃດກໍຕາມ ຄັນພວກເຮົາບໍ່ຢູ່ນ້ຳ ພວກເຂົ້າຊ່ຽຈັກລົງ ມີ ບໍ ?

ຕ່ມາ ພວກເຂົ້າກໍມົດໄປສຽງເປ່າໂຫວດຫ້ວ່ຄ້ວ່ຍ ມາ ຈາກແມ່ນ້ຳ ແລະ ເຄ່ອນສະທ້ອນໄປຕາມຜ້ວຫນ້ານ້ຳ ແລະ ກະທົບໃສ່ໂງ່ນຫີນແລມທ່າ ສ້ວ່ງສຽງສະທ້ອນກ້ອງໄປທົ່ວ.

- ເຈົ້າຄິດແນວໃດ ? ເຈົ້າຄິດວ່າສ້ວ່ງຄາມນ້ຳຊ່ແລ້ວບໍ ?

- ສະເຕປັ້ນ ອ໊ອາໂນ໊ອົດ ຖາມຂ໊ັ້ນ໋ອຍໆ. ມັນ໊ອ໊ເ໋ຊ໊ົ້ຳ ກ໋ອນ ລະຖູເກັບກ໋ຽວບໍ໋ ?

- ແລ໋ວມັນກ໋ຽວຫຍັງກັບເຈ໊ົ້າລະ ? ເພ໋ີ່ນ໋ບໍ໋ສ໋ານ໋າດ ບ໊ັ້ງ ຄ໊ັ້ບເຈ໊ົ້າກ໊ັ້ບສູ່ແມ໋ອຫນ໋ານ໋ໄດ໊ອ໊ີກຕໍ໋ໄປ ເພ໋ານ໋ະ໋ອ໋ານ໋ເຈ໊ົ້ານ໋ີ໋ອ໋ານ໋ຍຸ ສູ໋໊ງ ຫລ໋ານ໋ແລ໋ວ. ເຈ໊ົ້ານ໋ໄດ໊ເ໋ຂ໊ົ້ານ໋ັ້ບ ໃ໋ຊ໋ຢູ່ໃນ ກ໋ອງທັບໃນ ນ໋ານ໋ ເຈ໊ົ້ານ໋ ເປັ້ນ ທະຫ໋ານ໋ອ໋ານ໋ສ໋ານ໋ສະຫ໋ັ້ນ໋ກ. ເຈ໊ົ້ານ໋ບໍ໋ຢູ່ໃນ ໄ໋ອ ກ໋ຳ ອ໋ານ໋ຈຸ ດ ແລ໋ວ, ເຈ໊ົ້ານ໋ພ໋ຽງ ແ ຕ ເ ຮ ັ ດ ໃ ບ ສ ະ ເ ຫ ນ ີ ່ ທ ໍ ່ ມ ັ ນ ເ ພ ໍ ່ ມ ກ ໍ ປ ິ ດ ປ ່ ອ ຍ ເ ຈ ົ ້ ານ ໂ ລ ດ - ແ ລ ວ , ແ ລ ວ ເ ຈ ົ ້ ານ ກ ະ ໄ ປ ບ ັ ນ ຊ ານ ກ ອ ງ ທ ັ ບ ແ ມ ່ ຍ ິ ງ ລ ະ ບ ໍ ່ , ມ ີ ຄ ົ ນ ສ ະ ຫ ລ າ ດ ອ ອ ງ ໄ ອ ຄ ໍ ່ ເ ຈ ົ ້ ານ ີ ່ ມ ີ ອ ີ ກ ຈ ັ ກ ຄ ົ ນ ຢ ູ ່ ໃ ນ ແ ມ ອ ຫ ລ ັ ງ ກ ໍ ບ ໍ ່ ອ ຸ ເ ສ ຍ - ຫ າ ຍ ຫ ຍ ັ ງ ຕ ອ ່ ານ ບ ໍ ່ ທ ່ ານ ອ ອ ກ ?

ທ໊ອ ຫ ນ ້ ານ ກ ານ ເ ມ ອ ງ ໄ ດ ້ ຫ ລ ຽ ວ ເ ບ ິ ່ ງ ລ ຸ ງ ທ ະ ຫ ານ ອ ານ ຸ ໂ ສ ແ ລ ວ ກ ໍ ຍ ົ ມ ໃ ຫ ຍ ່ ຢ ່ າ ງ ອ ິ ບ ອ ຸ ມ . ຜ ູ ້ ນ ັ ່ ງ ຢ ູ ່ ຂ ອ ບ ປ ່ ອ ງ ຢ ຽ ມ ໂ ດ ດ ລ ົ ງ ມ າ ທ ່ ງ ສ ົ ມ ເ ຊ ຸ ມ ດ ອ ຍ ຄ ວ າ ມ ຕ ົ ມ ເ ຕ ົ ມ .

- ພ ວ ກ ເ ພ ິ ່ ນ ຈ ະ ປ ິ ດ ປ ່ ອ ຍ ຂ ອ ຍ ບ ໍ ? ເ ຈ ົ ້ ານ ເ ຊ ື ່ ອ ຫ ວ ະ ? ຂ ອ ຍ ເ ອ ງ ກ ໍ ພ ອ ມ ຄ ິ ດ ໄ ຕ ່ ຕ ອ ງ ຢ ູ ່ ຄ ົ ນ ດ ຽ ວ ເ ອ ົ ້ ານ ີ ່ ຂ ອ ຍ ຄ ວ ນ ຈ ະ ຮ ັ ກ ແ ມ ່ ໃ ດ , ເ ອ ົ ້ ານ ີ ່ ຫ ຍ ັ ງ ແ ດ ່ ກ ັ ບ ຄ ະ ນ ະ ກ ໍ ມ ະ ກ ານ , ເ ອ ົ ້ ານ ີ ່ ແ ຫ ແ ລ ວ ຂ ອ ຍ ເ ລ ີ ຍ ຜ ່ ານ ສ ິ ງ ຄ ານ ມ າ ສ ານ ຄ ັ ້ ງ ແ ລ ້ ວ ຄ ິ : ສ ິ ງ ຄ ານ ຈ ັ ກ ກ ະ ພ ັ ດ , ສ ິ ງ ຄ ານ ກ ານ ເ ມ ອ ງ ທ ຸ ກ ສ ິ ງ ຄ ານ ແ ລ ້ ວ ສ ິ ງ ຄ ານ ມ ີ ໄ ລ ຍ ະ ຫ ນ ຶ ່ ງ ເ ຊ ຸ ່ ມ ກ ັ ນ , ເ ຫ ໍ ່ ານ ີ ້ ກ ໍ ພ ຽ ງ ພ ໍ ແ ລ ວ ບ ໍ ່ ແ ມ ່ ນ ຫ ວ ະ ? ເ ຈ ົ ້ ານ ີ ມ ີ ຄ ວ ານ ເ ຫ ັ ນ ແ ມ ອ ໃ ດ ອ ີ ກ , ສ ະ ຫ າ ຍ ທ ໍ ້ ອ ຫ ນ ້ ານ ກ ານ ເ ມ ອ ງ ?

- ຣ ິ ບ ຂ ຽ ນ ໃ ບ ສ ະ ເ ຫ ນ ີ ເ ຈ ົ ້ ານ ີ ແ ລ ະ ບ ອ ກ ພ ວ ກ ເ ພ ິ ່ ນ ວ ່ ານ ີ ້ : ກ ະ ລ ຸ ນ ານ ີ ້ ເ ຮ ົ ້ ານ ີ ໄ ປ ຍ ັ ງ ແ ມ ອ ຫ ລ ັ ງ , ໄ ປ ຢ ູ ່ ນ ໍ ້ ານ ພ ວ ກ ແ ມ ່ ຍ ິ ງ , ໃ ຫ ້ ຄ ົ ນ

ອ່ມໆຕໍ່ສູ ຕາມພວກເຢຍລະມັນແຫ່ມເຮົາ !- ເມແຮກອຸ ເອັບ ຊ່ວມອມຢູ່ເທ່ວຕຽວຮອງມາໃສ ດວຍຄວາມໂມໂຫ.

ສະເຕປັນ ອ່ວາໂມ່ວ ແມ່ມເບ່ງໜ້າຂອງອາເລັກເຊ ອ່ ດວຍທ່າທາງຂອງຜູ້ຜ ສ່ວມຫ່ວໜ້າການເມ່ອງພຽງແຕ່ຮັ ໜ້າໜຽງໃສ.

- ຈະໃຫ້ເຮົາແນະນໍາຫຍັງອ່ກ, ສະເຕປັນອ່ວາໂມ່ວ? ຖາມຈ ໃຈລັ ເຊຍຂອງເຈົ້າເອງເບ່ງ ແລ້ວມັນກໍ່ຈະໃຫ້ຄໍ ຕອບໃຫ້ແກ່ເຈົ້າເອງ.

ມ້ໍ່ມາ, ສະເຕປັນ ອ່ວາໂມ່ວ ກໍ່ໄດ້ຮັບໃບຢັ້ງຢືນອອກ ໂຮງໜ້ໍ. ເຂົ່ າຢູ່ໃນຊຸ ເຄ່ອງແບບທະຫານ ເ ມ່ ຍ ເ ງ ເຂ້ ມາໃນຫ ງ ເພ່ ທ ໍ ານສ ງ ລາ. ຮ ງ ວ ມ ຕ ໍ ມ ຍ ເ ່ ຢ ງ ຊ ມຢ ໃ ເ ສ ມ ອ ທ ະ ຫ ານ ຫ ລ ມ ສ ແ ບ ່ ມ ຮ ຍ ຟ ່ ເ ພ ະ ມ ສ າ ຍ ແ ອ ວ ເ ສ ້ ມ ໜ ້ ງ ຮ ັ ໄ ວ ແ ຫ ມ ມ ຫ ມ າ ເ ບ ງ ວ ່ ວ ເ ຂ ົ ່ ໜ ່ ມ ກ ວ ເ ກ ່ ໍ ່ ຕ ້ ງ ๑๕ ປ. ຢ ່ ໜ ້ ໍ ເ ອ ກ ຂ ງ ເ ຂ ົ ່ ໄ ດ ້ ມ ຫ ຽ ມ ໄ ຊ ທ ່ ຜ ັ ເ ຊ ້ ດ ຢ ່ ໍ ງ ດ ຈ ໍ ມ ອ ມ ໜ ້ ງ ສ ່ ງ ແ ສ ງ ເ ຫ ລ ອ ມ ແ ມ ບ ມ ວ ບ ວ ຕ ວ ຕ ດ : ຫ ລ ຽ ມ ໄ ຊ ກ ວ ດ ວ ອ ລ ະ ຈ ມ ແ ຫ ງ ສ ະ ຫ ະ ພ ວ ໄ ຊ ອ ຽ ດ , ຫ ລ ຽ ມ ກ ວ ເ ລ ມ ແ ລ ະ ຫ ລ ຽ ມ ໄ ຊ " ກ ວ ຫ ານ " ເ ສ ອ ສ ຂ ວ ແ ຂ ມ ຍ ວ ຕ ອ ໜ ້ ງ ພ ວ ດ ຢ ບ ວ ແ ຕ ມ ບ ໍ ່ ໄ ດ ້ ປ ກ ກ ອ ມ ເ ຄ ່ ອ ງ ໝ ວ ຍ ກ ຽ ດ ຕ ຍ ດ ທ ະ ຫ ານ ຂ ງ ເ ຂ ົ ່ ໍ . ນ ບ ຕ ງ ແ ຕ ່ ມ ຈ ມ ຮ ອ ດ ຫ ອ ຕ ງ ແ ຕ ່ ເ ກ ບ ບ ດ ຄ ູ ເ ກ ່ ໍ ໄ ປ ຈ ມ ເ ຖ ງ ປ ວ ຍ ຫ ມ ອ ດ ທ ່ ບ ມ ຈ ງ ເ ຮ ັ ໃ ຫ ໂ ຄ ງ ກ ່ ງ ທ ວ ງ ປ ວ ຍ , ເ ຂ ົ ່ ໍ ມ ່ ທ ່ ທ ວ ງ ບ ່ ໍ ແ ຕ ກ ຕ ວ ງ ຫ ຍ ງ ກ ມ ກ ບ ນ ກ ຮ ບ ທ ະ ຫ ານ ມ ວ ຜ ກ ວ ຫ ານ ເ ຊ ງ " ຕ ມ ຢ ໃ ນ ບ ດ ອ ວ ຍ ພ ອ ມ ສ ໍ ລ ບ ອ ມ ນ ມ

ໂມແອນ ສະໄໝສົງຄາມປີ ໑໙໑໔.

ເຂົ້າຍ່າງໄປຢູ່ຕໍ່ໜ້າພວກສະຫາຍຮ່ວມຫ້ອງເທື່ອ ລະຄົນ ເພື່ອທຳການສົງລາໂດຍເອີ້ຊື່ຕາມຍົດຊັ້ນຂອງແຕ່ລະຄົນ ພ້ອມທັງທົບສົ້ນເກີບລົງເປັນບາດແຮງໆ ດ້ວຍທ່າທາງ ຄອງແຄວເປັນຕາເບິ່ງ.

- ຂ້ອຍມຸ່ຍາດສະຫາຍທ້ວໜ້າການເມືອງປະຈຳກອງພັນ!

- ເຂົ້າເວົ້າຂົ້ນທັງເນັ້ນຄຳເວົ້າເປັນພິເສດ.

- ລາກ່ອນ, ສະເຕປັ້ນອ້ວາໂນ້ດ, ຂໍໃຫ້ເຈົ້າໂຊກດີ. ໂດຍອົດກັ້ນຄວາມເຈັບປວດ ,ໄອ້ສູດຂົດ ເຄື່ອນຕ້ວໜ້ອຍໜຶ່ງ ເພື່ອດ້ງສະເຕປັ້ນອ້ວາໂນ້ດ ເຂ້ົ້ามาหา.

ລຸງທະຫານ ຄູເຂົ້າລົ້ງ, ເອ້ົ້ามาอดรักต้ำหน้า ทาม ເມືອງແລ້ວ ພ້ວກເພ້ນກົດມແກ້ມກ້ນສ້ານຫລ້ບສ້ານຕ້ວ ຕ່ານ ທຳນຸ້ມຂອງຊ້ວລັດເຊຍ.

- ເຈົ້າຈະຕ້ອງເຊົ້າເດ ເຊ້ນ້ອ້ງ ວ້ານ້ອ້ດ. ຂໍໃຫ້ ພະຜູ້ເປັ້ນເຈົ້າຄຸ້ມຄອງປົກປັກຮັກສາໃຫ້ເຈົ້ານ້ສຸຂະພາບດ້ແລະ ອ້ານຸຫ້ນ້ນຍືນ. ເຈົ້າແມ້ນຜູ້ປະເສ້ດສຸດ ແມ້ນແຕ່ພໍ ຂ້ອຍ ຄອງກ້ຍັງບ່ໄດ້ຮັກເພ້ອ້ອຍຫລາຍທ່ໍເຈົ້າ ຈະຈ່ຈຳເຈົ້າ ໄປ ຈ້ນຕະຫລ້ອດຊ້ວ້ດ. ສະເຕປັ້ນ ອ້ວາໂນ້ດ ຈ້ມ້ອກມາດ້ວຍ ຄວ້ານ້ຕ້ນ້ຕ້ນ້ໃຈ.

- ພໍແລ້ວ, ສະເຕປັ້ນ ອ້ວາໂນ້ດ, ພໍແລ້ວ, ຄວ້ານ້ຮູ ສ້ກຕ້ນເຕ້ນ້ບ່ໍ້ອ້ຍຫ້ຍ້ງລ້ວດ້ອກ. ຖ້ານ້ດ້ວ້ ນ້ກ້ຍລ້ບມ້ ໄດ້ເວ້ົ້ាต่เข้าหัวดิ้งแอม ສະເຕປັ້ນອ້ວາໂນ້ດ ໃຫ້ຖ້ຽ້ອກ

ທ່ານ.

- ແລະ ສຳລັບເຈົ້າ, ຖ້າບໍ່ອາ ມີຫາຍລຶບນາ ເອີ້ຍ ຂ້ອຍຂໍຂອບໃຈເຈົ້າເປັນຢ່າງຍິ່ງ, ຈັ່ງແມ່ນເຈົ້າໃຈບຸນ ໃຫ້ ຄວາມອຶບອຸ່ນພວກເຮົາຫລາຍ. ເຈົ້າແມ່ນນາງຟ້າໂຊຍຣ - ຂອງພວກເຮົາ...- ເຂົາອ່ານຫນ້າໄປຫານາງແລ້ວ ເວົ້າ ອອກມາຢ່າງເຄັ່ງຂຶມທັ້ງໄດ້ກົ້ມຫົວຄຳນັບເກືອບຈຸພື້ນ. ດ້ວຍຄວາມຮູ້ສຶກອັນສັບສົນບໍ່ຮູ້ຈະກ່າວຫຍັງອີກຕໍ່ໄປ, ດັ່ງ ນັ້ນ ເຂົາຈຶ່ງຍ່າງຖອຍຫລັງສູ່ປະຕູ.

- ຕອງສິ່ງຈົດຫມາຍໄປຫາເຈົ້າຢູ່ໃສ ? ສິ່ງໄປຍັງບ້ານ ເຈົ້າທີ່ ຊຸເບຣ ບໍ ? - ຫົວຫນ້ານາມເມືອງຖາມຂຶ້ນພ້ອມທັ້ງ ຍົກຫົວ.

- ໃຫ້, ສະຫາຍຫົວຫນ້ານາມເມືອງ, ໃນຍາມສິ້ງຄາມ ຄ້ຳ ຊ ໃຜໆກໍຮູ້ວ່າຄວນສິ່ງຈົດຫມາຍໄປໃຫທະຫານຢູ່ໃສ ? ສະເຕປັນ ອ້ວາໂນ້ວ ກ່າວຕອບດ້ວຍຄວາມເຂີນປົນອາຍ . ຫລັງຈາກນັ້ນເຂົາກໍໄດ້ກົ້ມຫົວຄຳນັບທຸກໆຄົນເກືອບຈຸພື້ນອີກຄັ້ງ ຫນ່ຶງກ່ອນທີ່ຈະຫາຍ ລັບອອກປະຕູໄປ.

ທ່ອງທ້ຽວປະກົດວ່ານ້ຳງຽບ ແລະຫ່ວ່າງເປົ່າໃນທັນທີ. ບໍ່ດົນໜ່ຶງພວກຄົນເຈັບກໍເລີ່ມພ່ານັ້ນສົນທະນາກັນກ່ຽວກັບເລື່ອງ ກ່ຽວພັນຂອງໃຜລ່ວ ຫມູ່ຂອງພວກຕົນ ແລະ ບັ້ນຮົບຄັ້ງຍິ່ງ ໃຫຍ່ທີ່ພວມລຸ້ຖ່ານຢູ່. ອັນເວລາທີ່ຈະສ່ວງເຊົ້າໃກ້ເຂົ້າ ມາ ເຕັມທີ, ນັ້ນບໍ່ແມ່ນຄວາມຝັນລ່ວຍລົມອີກແລ້ວ ພວກເຂົ້າເວົ້າ ຮ່ວມສິ່ງທີ່ເປັນຈິງແທ້.

ສ່ວນກູກູຊຶ່ນ ກໍສາມາດຍ່າງໄປມາຕາມລະບຽງໄດ້ແລ້ວ, ຊອກເກາະຜິດມາພວກມາງພະຍາບານ ແລະ ເວົ້າສຽດສີ ຖູ ຖູກພວກຄົນເຈັບອື່ນໆ. ຍິ່ງໄປກ່ວານັ້ນເຂົາຍັງມີເວລາ ພຽງ ພໍໄປເກາະຜິດກັບຄົນເຈັບທີ່ຍ່າງໄປຍ່າງມາທັ້ງຫລາຍໄດ.

ທະຫານລຶດຖັ່ງກໍສາມາດລຸກຂຶ້ນໄປຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າແວ່ນກະຈົກ ທີ່ຫ້ອງລະບຽງເພື່ອແຍງເບິ່ງໃບໜ້າ ຄໍ ແລະບ່າ ບ່ອນບໍ່ ມີ ຜ້າພັນປົກປິດຢູ່ໄດ້ຕັ້ງດົນ. ບາດແຜສ່ວນຫລວງຫລາຍ ແຫ້ງ ຈອດກັນແລ້ວ. ຍິ່ງການຕິດຕໍ່ສົ່ງຂ່າວກັບນາງ ອາຍູຕາ ມີຊຸ-ວິດຊີວາຂຶ້ນເທົ່າໃດ ເຂົາກໍຍິ່ງຊຸາບຊຶ້ມເຂົ້າໃນສະພາບຊີວິດຢູ່ ມະຫາວິທະຍາໄລທໍ່ນັ້ນ, ແລະ ຍິ່ງແຍງເບິ່ງໃບໜ້າອັນເສຍ ຮູບເສຍຊົ່ງຍ່ອມຖືກໄຟລວກດ້ວຍຄວາມວິຕົກກັງວົນ. ຕົກຖ້ຽງ ຍາມແລງ ໃນເງົ້າມືດໃບໜ້ານັ້ນກໍບໍ່ຂ້ຽນປານໃດ. ເຄົ້າ ໜ້າຮຽວບາງ ໜ້າຜາກອາວກວ້າງ, ຄັ້ງແຫລມແຕ່ກົ່ງນ້ອຍ ນ້ອຍ, ໜວດບາງສີດຳຊົ່ງຈົ່ງເມື່ອຕອນໄດ້ມາມ່ອນຢູ່ໃນໂຮງ ໜໍ, ຣິມສົບຍົກສະແດງລັກສະນະຫ້ວແຂງນັ້ນຍັງສົດຊຸ່ນ ແລະ ແຈ່ມໃສຢູ່. ແຕ່ຢູ່ໃນບ່ອນແຈ້ງເຫັນວ່າຜິວໜັງຂອງເຂົ້າຫ່ານ ລາຍໄປດ້ວຍຮອຍແປ້ວທີ່ເຮັດໃຫ້ນັ້ນເຄັ່ງຕ້ຶງ. ເມື່ອເວລາໃດ ເຂົ້ານຶ່ງເລື່ອງກະເທືອນໃຈ, ຫລືຕອນກັບມາຈາກການຣົມອາຍ ນ້ຳ, ເຫື່ອອາບໂຕ ເວລານັ້ນ, ປະກົດວ່າຮອຍໄຟລວກເຮັດ ໃຫ້ເຂົ້າເສຍໂສມຈົນບໍ່ເປັນໜ້າເບິ່ງ, ແລະ ເມື່ອແຍງເບິ່ງ ຫ່ານເຫັນພາບໂຕເອງໃນກະຈົກໃນເວລາດັ່ງກ່າວນີ້ແລ້ວ ນ້ຳ ຕາຂອງເຂົ້າກໍລໍ່ເບົ້າທັນທີ.

- ເປັນຫຍັງຈຶ່ງວ່າໂສກເສົ້າຄືແມວນ້ ? ໂຕຢາກເປັນ
ນົກສະແດງຮູບເວົ້າບໍ ? ຖ້າວ່າເພື່ອນຍິງຄົນນັ້ນຮັກໂຕ ຢ່າງ
ຈິງໃຈແລ້ວ, ສິ່ງນ້ໍາຈະບໍ່ເປັນອຸປະສັກຫຍັງຫນົດ, ຫລືຖ້າວ່າ
ຄົນນັ້ນເກີດເປັນອ້ນມາ, ກໍຫມາຍຄວາມວ່າສາວນັ້ນໂງ່ ຈາ
ປາມເຕົ້າປ່ອຍໃຫ້ນົກຫນີໄປໄກໆໂລດ, ໂຕຫາກຈະພົບພໍ້ ແມ
ຍິງຈັກຄົນທີ່ຮັກ ໂຕຢ່າງຈິງໃຈ. - ເມແຮຄຸເອບເວົ້າ ກັບ
ເວົ້າເພື່ອປອບອອຍ.

- ແມ່ຍິງທຸກຄົນລ້ວນແຕ່ມີນົກໃສ່ແບບຄຽວກັນຫມົດ ນັ້ນ
ລະ. - ກູກູຊຸກົນ ເວົ້າເສັ້ນ.

- ຊຸ້ນແມຂອງເຈົ້າເດ ? - ຫົວໜ້າກາມເມືອງ ເອ່ີ
ຖາມນ.

ກູກູຊຸກົນ ເປັນຄົນຄົນຄຽວທີ່ຫົວໜ້າກາມເມືອງເວົ້າ ນໍາ
ແບບທາງເຫັ້ນດ້ວຍກາມເອ້ນເວົ້າວ່າເຈົ້າແທນຄໍາວ່າໂຕ.

ຄໍາຖາມງ່າຍໆຂອງເວົ້າເຮັດໃຫ້ນາຍຮ້ອຍໂທເກີດຄວາມ
ຮູ້ສຶກເຫລືອທີ່ຈະບັນຍາຍໄດ້. ກູກູຊຸກົນ ຕົ້ນຍຸບຢູ່ເທົ້າຕຸ້ຽວ ,
ແສ້ງຕາຂອງເວົ້າໄດ້ລຸກວາວອ້ນປານແປວໄຟ ພອນກັນນັ້ນໃບ
ໜ້າຂອງເວົ້າເນ້ນຂາວຢ້ຽກວ່າຜ້າປູ້ບອນອ້ກ.

- ເຈົ້າເຫັ້ນບໍ່ວ່າ ມີຜູ້ປະເສີດເລີດລ້ໍາຢູ. ຫົວໜ້າກາມ
ເມືອງໄດ້ເວົ້າຕໍ່ ດ້ວຍນ້ໍາສຽງຄວາມອ່ອນໂຍນປະນີປະນອມ.
" ແລ້ວເປັນຫຍັງ ກ ຈຶ່ງຈະບໍ່ມີໂຊກດີໃນຄ່ານນ ? ສະ
ຫາຍເອ້ຍ, ຊ ເປັນຈ້ໍ້ງຊ ຊອກຫາອັນໃດກໍ່ພົບພ້ໍ້ນ ນັ້ນ
ລະ .

ນ້ອຍບໍ່ມ່ານບັນຍາກາດໃນຫ້ອງກໍ່ກັບມີຊ້ວດຊ້ວາຂັ້ນມາອີກ. ມີພຽງຫ້ວໜ້າກາມເມືອງຄົນດຽວເທົ່ານັ້ນທີ່ມ່ອາກາມ ໜັກໜ່ວງລົງເລ້ອຍໆ. ເຂົາອົດທົນຢູ່ໄດ້ກ້ອນແຕ່ໄດ້ສັກຢ່ານອກຝົນ ເພ້ອລະງັບຄວາມເຈັບປ່ວດ ແລະ ຢາຊູ້ຫ້ວໃຈເທົ່ານັ້ນ. ບາງຄັ້ງໜ້ົດມ້ໜ້ົດເວັນເຂົາເກ້ດມ້ອາກາມເຮຮ້ນວ້ນວາຍ ຢູ່ໃນ ສະພາບເຄ່ງຫລັບເຄ່ງຕ່ນ ຍ້ອນລ້ດຢ່ານອນຫລັບ. ນັບຕ້ງ-ແຕ່ ສະເຕ່ນ ອ້ວາໂນ້ວ ຈາກໄປ, ອາກາມຂອງ ເຂົ້າ ໜ້ົກໜ່ວງຫລາຍຂ້ນ. ເມແຮກຊ້ເອ້ັ ໄດ້ຂ້ຮ້ອງໃຫ ເພ່ນ ຫ້ັບຕຽງເຂົ້າເຂ້ົ້າໄປໃກ້ໆກ້ັບຕຽງຂອງຫ້ວໜ້າກາມເມ້ອງ, ເພ້ອວ່າເຂົ້າຈະໄດ້ຊ້ວຍເຫລ້ອເມ້ອເຖ້ງຄາວຈ່ຳເປ່ນ. ພ້ອມ ກ່ນ້ັ້ນ ເຂົ້າກ້ຮ້ສ້ກວ່ານ້ງນາມໄປເທ່ົ້າໃດ ຕ່ນເອງກ້ນ້ງ ໄດ້ ດ້ງຖ້ກຈ້ດໃຈເຂົ້າຫລາຍຂ້ນ້ັ້ນ.

ອາເລ້ັກເຊ້ ເໜ້ນວ່າກາມຕ້ກຂາຂອງຕ່ນເຮ້ັດໃຫ້ຊ້ວ້ດທ້ ‘ລະມ່ານຫ້ຽງຍາກ ແລະ ລ່ຳບ່ານຫລາຍກ່ວ່າຄົນອ່ນໆຢ່ານ - ປຽບບ່ໄດ້. ອາເລ້ັກເຊ້ ຮ້ສ້ກວ່າຖ້ກດ້ງຖ້ກຈາກຊ່ວຍຜ້ຽ ຮ້ ຈ້ກຕ່ລ້ງຊ້ວ້ດເປ່ນຢ່ານ້ ທ້ງໆທ້ກ່ລ້ງເຈ້ບປ່ວດທ້ລະມ່ານ, ເຂົ້ານ້ສະເໜ້ດ້ງຖ້ກຄົນປ່ານແມ່ເຫລ້ກ ດ້ງຖ້ກໂລຫະ. ບ້ັ ນ ້ ຫ້ວໜ້າກາມເມ້ອງນ້ກ້ກຢ້ໃນສະພາບເຄ່ງຫລ້ບເຄ່ງ້ ນ - ລ້ອຍ. ແຕ່ພ້ນ້ສະ້ປ່ວດໂປ່ງຄ້ນ້ມາ ເຂົ້ານ້ກ້ັບຄ້ນ ເປ່ນຄ້ນຜ້ເ່ກ່ານ້ເໜ້ອນ້ດ້ງ້ ່ເຄ້ຍເປ່ນ້ມ້ານ້ັ້ນ້ັ ນ ້ ້ ້.

ຄ້ນ ້ ່ ້ ້ ້

ໂກນ ແລະ ສຽງຈົ່ມເຫຼືໄຫລຂອງພວກຄົນເຈັບດັງຂັ້ດ ໃນ
ບ່າງຄັ້ງ ຄາວໜຶ່ງສຽງບາດຍ່າງສີໜັກໆອັນເປັນທີ່ຄຸ້ນຫູກໍດັງ
ຂຶ້ນ. ເມື່ອແມ່ນຜ່ານແວ່ນແກ້ວປະຕູອອກໄປ ອາເລັກເຊີ ກໍ
ເຫັນໃບໜ້າມາງພະຍາບານເຝົ້າຍາມເປັນມື້ໆ ພາຍໃຕ -
ແສງດອກໄຟແຮງຕ່ຳ. ນາງນັ່ງຢູ່ຕ່ຳໜ້າໂຕະນ້ອຍໜ້ອຍໜຶ່ງ
ແລະ ພວມຖັກເສື້ອ. ທ່ານໜໍ ອາຊີລ ອາຊີລເອີດ ປະກົດ
ຕົວຂຶ້ນຢູ່ທ້ຽມລະບຽງດ້ານໜຶ່ງ. ເຂົາເອົາມືໄຂ່ຫລັງ ຍ່າງ
ມາຊຸ່າຊາ. ເມື່ອເຂົ້າຫຍັບເຂົ້າມາໃກ້ງ່ຽງສາວກໍ່ຝ່າວລຸກຂຶ້ນ,
ແຕ່ທ່ານໜໍກັບຫລີກທ່າງອອກຈາກນາງດ້ວຍຄວາມບໍ່ພໍໃຈ .
ເສື້ອຄຸມຂອງເຂົ້າບໍ່ຕົກກະຊຸ່ມ ແລະເທິງຫົວກໍ່ປ່າສະ - ຈາກ
ໜວກ, ປ່ອຍຜົມສີໜໍ່ນ່ອນລົງມາປົກໜ້າຜາກຢ່າງບໍ່ ເປັນ
ລະບຽບ.

- ນັ້ນເດ ທ່ານໜໍ ອາຊີລ,- ເມແຮດຊຸ່ເວ້ົ້ເຂົ້າຊຸ່ມກັບ
ຫົວໜ້າການເມືອງ ເຊ່ິງກຳລັງຟັງແຜນການປະດິດວິທະ -
ທຽມ ຂອງເມແຮດຊຸ່ເອບ.

ທ່ານໜໍ ອາຊີລ ອາຊີລເອີດ ຍ່າງສະຊຸ່ດຕົ້ນບາດໜໍ່ງ
ແລະ ຢຸດຢືນເອົາມືຄ້ຳຝາໄວ້. ເຂົ້າຈົ່ມພຸ່ມພຸ້ມ ຟັງບໍ່ ອອກ
ສອງສາມຄວາມ, ຫລັງຈາກນັ້ນຈ່ຶງຫຍັບອອກມາຈາກຝາແລະ
ຍ່າງເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງນ້ຳເບີ ๔๘. ເຂົ້ານາຢຸດຢືນຢູ່ກາງຫ້ອງ
ພ້ອມທ້ວງເອົາມືລູບບ້ົບໜ້າຜາກຄ້ັບອ່ຳປາກຄ້ົດທ້ົບທ້ອນຫ່ຳສ່ຶ
ໃດສ່ຶງໜ່ຶງໃນອະດີດ. ມ້ົ່ນເຫ້ົ້ຳເຫ້ຍອອກມາຈາກ ຕ້ົວ
ເຂົ້ົ.

- ນ້ຳແມ້, ອາຍຸລ໊ ອາຍຸລ໊ເອ໋ດ ລົມກັນຫລ້ນຈັກໜ້ອຍ ໜ໋ຳດໍ ? - ຫ໊ວໜ້າກ້ານເມ໊ອງສະເໜ໊ີຍ.

ສ້າສະດ້າຈ້ານຍ້າງລ້ານຂ້າ ເຊຫຍັບເຂ້ົ້າໃກ້ຕຽງ ເຂ໊ົ້າ ນ້ຳລ໊ົ້ງພ້ອມທ໊ົ້ງບ໊ິບຂະໜັບຕົນເອ໋ງ. ເຫລ໊ັກໃສ່ເສ໊ືອກອ໋ງຕຽງ ລົ່ນ ແລ້ວສ໋ົ່ງສຽງດ໊ັງອ໊ຶກແອ໋ດ. ຜ່ານມ້າເມ໊ືອອອກກ້ວດ ຄົ້ນ ເຈ໊ັບນ໊ັ້ນເຂ໊ົ້າໄດ້ຢຸດຊ໊ັກຊ້າຢູ່ນ້ຳ ຫ໊ວໜ້າກ້ານເມ໊ອງ ເພ໋ື່ອ ໂອ ລົມກ໊ັບຝ່າຍ ນ໊ັ້ນ ຮ໊ັ້ບກ້ຽວກ໊ັບຄ້ວາມ ຄ໊ິບໜ້າຂ໋ອ ງ ສ໋ົ ງ ຄ ານ. ທ ານ ໜ ໍ ມ ີ ຄ ວ ານ ນ ໊ ັ ບ ຖ ື ຫ ວ ໜ ້ າ ກ ານ ເ ມ ໊ ອ ງ ເ ປ ັ ນ ພ ິ ເ ສ ດ , ດ ົ ງ ນ ໊ ັ ້ ນ ກ ານ ມ ້ າ ຢ ຽ ມ ຢ ານ ໃ ນ ຍ ານ ເ ດ ິ ກ ຄ ົ ນ ຂ ອ ງ ເ ຂ ົ ້ າ ທ ໍ ່ ນ ໊ ັ ້ ນ ກ ໍ ດ ົ ງ ບ ໍ ່ ແ ມ ນ ເ ລ ໊ ອ ງ ແ ປ ກ ປ ະ ຫ ລ າ ດ ແ ຕ ່ ຢ ່ າ ງ ໃ ດ . ແ ຕ ່ ຖ ົ ້ ງ ປ ານ ນ ັ ້ ນ ເ ມ ແ ຮ ດ ຊ ຸ ເ ອ ັ ບ ກ ໍ ເ ຂ ົ ້ າ ໃ ຈ ດ ີ ວ ່ າ ກ ານ ສ ຶ ມ ທ ະ ນ າ ຂ ອ ງ ຊ າ ຍ ທ ົ ້ ງ ສ ອ ງ ໃ ນ ຄ ົ ້ ງ ນ ໊ ັ ້ ນ ບ ໍ ່ ແ ມ ນ ທ ານ ະ ດ າ ເ ສ ຍ ແ ລ ້ ວ , ແ ລ ະ ເ ຂ ົ ້ າ ອ າ ດ ເ ປ ັ ນ ສ ອ ນ ເ ກ ົ ມ ສ ໍ າ ລ ັ ບ ປ ຸ ກ ຄ ົ ນ ພ ວ ກ ເ ພ ໍ ່ ມ , ດ ົ ງ ນ ໊ ັ ້ ນ ເ ຂ ົ ້ າ ຈ ົ ່ ງ ຫ ລ ັ ບ ຕ າ ລ ົ ງ ແ ລ ະ ເ ຮ ັ ດ ຕ າ ງ ຕ ໍ ່ ອ ານ ອ ນ ຫ ລ ັ ບ ແ ລ ້ ວ .

- " ແ ມ ນ ມ ນ ໊ ັ ້ ນ ແ ລ ້ ວ . . . ວ ັ ນ ທ ິ ໔ ໗ ເ ມ ສ າ , ວ ັ ນ ເ ກ ິ ດ ຂ ອ ງ ເ ຂ ົ ້ າ ມ ະ . ໄ ດ ້ ໓ ໗ ປ ີ ເ ວ ົ ້ າ ໃ ຫ ້ ຖ ຶ ກ ແ ທ ້ ໍ ່ ຕ ອ ງ ວ ່ າ ຈ ະ ຄ ົ ບ - ໓ ໗ ປ ີ ". - ສ າ ສ ະ ດ າ ຈ ານ ເ ວ ົ ້ ີ ຍ ນ ້ ໍ ້ ສ ຽ ງ ຄ ວ ຍ ເ ບ ົ ້ າ .

ດ ວ ຍ ຄ ວ ານ ພ ະ ຍ າ ຍ ານ ອ ັ ນ ໃ ຫ ຍ ່ ຫ ລ ວ ງ , ຫ ໍ ວ ໜ ້ າ ກ ານ ເ ມ ໊ ອ ງ ຖ ຶ ກ ນ ໊ ັ ້ ນ ໄ ດ ້ ບ ອ ມ ຈ ົ ນ ເ ປ ັ ນ ໜ ້ າ ຢ ານ ຂ ອ ງ ເ ຂ ົ ້ າ ອ ອ ກ ມ າ ຈ າ ກ ກ ອ ງ ຜ ້ າ ຫ ໍ ່ ມ ແ ລ ້ ວ ວ າ ງ ນ ັ ນ ລ ົ ງ ໃ ສ ່ ມ ັ ບ ມ ໊ ື ຂ ອ ງ ສ າ ສ ະ ດ າ ຈ ານ . ແ ລ ວ ເ ຫ ດ ກ ານ ອ ັ ນ ໜ ້ າ ເ ຫ ລ ົ ້ ອ ເ ຊ ຸ ່ ອ ຢ ່ າ ງ ໜ ໍ ່ ງ ກ ໍ ເ ກ ິ ດ ຂ ໊ ຶ ້ ນ : ສ າ ສ ະ ດ າ ຈ ານ ສ ະ ອ ້ ຶ ນ ໄ ຫ ້ ນ ້ ໍ ້ ຕ າ ພ ົ ຍ າ ວ ອ ອ ກ ມ າ . ເ ປ ັ ນ ໜ ້ າ ສ ະ

ອ້ມໃນໃຈແທ້ໆທີ່ເຫັນຊາຍຮ່າງຫຼ້ໃຫຍ່ເຕັ້ມໄປ້ດ້ວຍກຳ ລັງ ວັງຊາ ແລະ ມາມະຈິດແກ້ກາຄົ້ນມ້ຣຳ້ໃຫ. ອາລັກເຊ ອ້ ເອງເຖິງວ່າເປັ້ນຄົ້ນເຂ້ັ້ມແຂງຂະໜາດນ້ັ້ຍ້ັ້ງຫ້ັ້ດຫ້ັ້ວເຂ້ົ້າ ແລ້ວນອນ້ັ້ລ້ັ້ຢູ່ໃນຜ້ົ້າຫ້ົ່ມຕ່ໍ້ໄປ.

- ກອນຈາກໄປ, ເຂ້ົ້າໄດ້ແວ່ມາຫ້ົ້າຂ້ອຍກ້ອນແລະບ້ອກ ວ່ໍ ໄດ້ຈ້ົ້ດ້ເຂ້ົ້າຢູ່ນ້ຳ້ມ້ອນມ້ະຫ້ົ້ານຸ້້ມ້ທ້ີ່ສ້ະຫ້ັ້ມ້ກເປ້ັ້ນທ້ະ ຫ້ານ ແລ້ວ. ເຂ້ົ້າຖ້ານ້ວ້ົ້ ຕ້ອງນ້ອ້ັ້ບຫ້ັ້ນ້ົ້ານຸ້້ມ້ທ້ີ່ກ້ານ້ວ້ານຸ້້ຂ້ອ້ງເຂ້ົ້າໃຫ ຜູ້້ໃດ. ແຕ້ກ້ອນເຂ້ົ້າເຮ້ັ້ດ້ວ້ຽກ້ຢູ້່ຫ້ັ້ນ້ັ້ບ້ຂ້ອ້ຍ. ຂ້ອ້ຍ້ັ້ກ ໃຈ ຫ້ລ້ານ້ຈ້ົ້ນ້ວ້ົ້ານຸ້້ຜ້ິ້ດຖ້ຽ້ງ້ັ້ນ້ຂ້ັ້ນ້ຢ້ົ້ານ້ຮຸ້້ມ້ແຮ້ງ. ຂ້ອ້ຍ້ັ້ບ້ເຂ້ົ້າ ໃຈ ເລ້ັ້ຍ້ວ້ົ້ານ້ເປ້ັ້ນ້ຫ້ຍ້ັ້ງ້ນ້ານ້ຍ້ແຜ້ກ້ຂ້ັ້ນ້ສ້ານ້ສ້ະ້ດ້ານ້ຈ້ານ້ນ້ັ້ກ້ປ້ານ້ຜູ້້ມ້ີ ຄຸ້້ມ ຄ້ານ້ຕ້ອ້ງ້ອ້ອ້ກ້ໄປ້ກ້ຳ້ປ້ັ້ມ. ຂ້ອ້ຍ້ຍ້ັ້ງ້ຈ້ົ້ດ້ຄ້ຳ້ຕ້ອ້ບ້ຂ້ອ້ງ້ເຂ້ົ້າໄດ້ຫຸ້້ກ-ຖ້ອ້ຍ້ຄ້ວ້ານຸ້້, ເຂ້ົ້າເວ້ົ້ານ້ວ້ານຸ້້ " ພ້ໍ່ເອ້ຍ ເມ້ັ້ອ້ເຖ້ິງ້ຄ້ານ້ວ ແມ້ນ ແຕ້ນ້ານ້ຍ້ແຜ້ກ້ຂ້ັ້ນ້ສ້ານ້ສ້ະ້ດ້ານ້ຈ້ານ້ນ້ ກ້ຈ້ຳ້ເປ້ັ້ນ້ຕ້ອ້ງ້ໄດ້ຈ້ັ້ບ້ປ້ັ້ມ ຄ້ັ້ນ ". ແລ້ວເຂ້ົ້າຖ້ານ້ມ້ຢ້ຳ້ຄ້ັ້ນ້ຄ້ວ້ານ້ມ້ເກ້ົ່ານ້ວ້ານຸ້້: " ລຸ້້ກ້ຕ້ອ້ງ ນ້ອ້ັ້ບ້ຫ້ັ້ນ້ົ້ານຸ້້ຂ້ອ້ງ້ລຸ້້ກ້ໃຫ້ແກ້ໃຜ ? ". ພ້ຽ້ງ້ແຕ້ຂ້ອ້ຍ້ຈ້ະ້ຍ້ົ້ກ ຫຸ້້ ໂທລ້ະ້ສ້ັ້ບ້ຂ້ັ້ນ້ເທ້ົ່ານ້ັ້ນ້, ເລ້ອ້ງ້ຕ້ານ້ວ້ຫ້ມູ້້ນ້ົ້ກ້ຈ້ະ້ບ້ໍ່ເກ້ົ້ດ້ຂ້ັ້ນ້, ບ້ໍ່ ນ້ີ້ຫ້ຍ້ັ້ງ້ເກ້ົ້ດ້ຂ້ັ້ນ້ເຈ້ົ້າເຫ້ັ້ນ້ບ້ໍ່. ຢຸ້້ຫ້ັ້ນ້ເຂ້ົ້າເປ້ັ້ນ້ຜູ້້ນ້ຳ້ພ້ານ້ຮຸ້້ກ້ວ້ານ້ນ ຂ້ະ້ແຫ້ນ້ວ້ຫ້ົ່ານ້ວ້ເຕ້ັ້ນ້ໆ ເຮ້ັ້ດ້ວ້ຽ້ກ້ຢູ້່ໂຮ້ງ້ຫ້ມ້ໍ້ທ້ະ້ຫ້ານ້ແລ້ວ...

ທ້ານ້ຫ້ມ້ໍ ວ້ານຸ້້ລ້ ວ້ານຸ້້ລ້ເອ້ອ້ດ ນ້ົ້ກ້ໄປ້ຄ້ານ້ວ້ຫ້ົ່ານ້ວ, ປ້ອ້ຍ ສ້ຽ້ງ້ຫ້ັ້ນ້ໃຈ້ຫ້ອ້ບ້ຢ້ານ້ງ້ຝ້ົ້ກ້ເລ້ອ້ງ້ອ້ອ້ກ້ມ້ານ້.

... ຢ້ານ້ງ້ຮຸ້້ຕ້ຫ້ນ້ັ້ງ, ເອ້ົ້ານ້ນ້ົ້ເຈ້ົ້າອ້ອ້ກ້ສ້ານ້ ຂ້ອ້ຍ້ຮຸ້້ົ້ ວ້ານ້ ກ້ານ້ເລ້ອ້ນ້ໄຫ້ວ້ແຕ້ລ້ະ້ນ້ອ້ຍ້ນ້ັ້ນ້ສ້ານ້ງ້ຄ້ວ້ານ້ມ້ເຈ້ັ້ບ້ປ້ອ້ດ້ໃຫ ເຈ້ົ້ານ

ສ່ຳໃດ...ຂ້ອຍຄິດຮ້ອນຕ່ອງຢູ່ຕະຫລອດຄືນວ່າ ຂ້ອຍຈະ ຕ່ອງ ເຮັດແນວໃດ: ຂ້ອຍຮູ້ວ່າມີຊາຍອີກຄົນໜຶ່ງ (ບາງທີ ເຈົ້າ ອາດຈະຮູ້ວ່າຂ້ອຍໝາຍເຖິງໃຜ) ເຂົ້າມີລູກຊາຍຄົນ ໜຶ່ງ ເປັນນາຍທະຫານ ແລະ ເສຍຊີວິດຢູ່ໃນສົນຮົບຄັ້ງທຳອິດຂອງ ສົງຄາມ. ເຈົ້າຮູ້ບໍ່ວ່າ ຜູ້ພໍ່ເຮັດແນວໃດ ? ເຂົ້າສົ່ງລູກຊາຍ ຄົນທີ່ສອງຂອງເຂົ້າໄປແນວໜ້າອີກ, ຜູ້ນັ້ນເປັນນັກບິນຍິນ ຂັບ ໄລ, ໝາຍຄວາມວ່າ ອຸຮກາວານອັນຕະລາຍທີ່ສຸດ... ຂ້ອຍ ຄິດເຫັນຊາຍຄົນນີ້ແລ້ວ ຂ້ອຍມີຄວາມລະອາຍໃຈຕໍ່ການລົ້ງເລ ໃຈຂອງໂຕເອງ ດົ່ງນັ້ນຂ້ອຍຈົ່ງບໍ່ກ້າແຕະຕ່ອງໂທລະສັບ.

-ແລ້ວດຽວນີ້, ເຈົ້າຮູ້ສຶກກົ້ນແໜງຊັ້ນບໍ ?

- ບໍ່, ເຮົ້າຍັ້ງຈະຖ້ວ່າສົ່ງນັ້ນເປັ້ນຄວາມກົ້ນແໜງ ໄດ້ ແນວໃດ ?...ເວລາໃດຂ້ອຍກໍ່ໄດ້ແຕ່ຖາມຮ້ອຍເທື່ອເອງວ່າ : ເຮົ້ານີ້ບໍ່ແມ່ນຄາດຕະກອນຂ້າລູກຊາຍຄົນດຽວໂຕເອງແລ້ວບໍ? ເອ...ແມ່ນລະ...ຖ້າບໍ່ດົ່ງນັ້ນ, ໃນຂະນະນີ້ພວກເຮົ້າກໍ່ຈະ ສາມາດເຮັດວຽກດຽງບ່າດຽງໄຫລ່ກັນຮັບໃຊ້ປະເທດ ຊາດ ຢ່າງມີພົ້ມ. ເຂົ້າເປັ້ນຄົນທີ່ມ້ວນຄ່ອຍຢ່າງຍິ່ງ, ເປັ້ນຄົນທີ່ເຕັ້ມ ໄປດ້ວຍຊີວິດຊີວາ, ຄວາມກ້າຫານ ແລະ ອະນາຄົດອັນແຈ່ມ ໃສ. ໃນອະນາຄົດເຂົ້າອາດຈະເປັ້ນທີ່ເອກອ້າງທະນົງ ໃຈ ຂອງອົ້ງການແພດໂຊວຽດ.

- ແລ້ວເຈົ້າ ກໍ່ເລີຍກົ້ນແໜງໃຈທີ່ບໍ່ໄດ້ໂທລະສັບ ແມ່ນ ບໍ ?

-"ເຈົ້າວ່າຈັ່ງໃດເກາະ ? ອາ, ແມ່ນ...ຂ້ອຍບໍ່ຮູ,ບໍ່

ຮູ້ວ່າຈະເຮັດແນວໃດ...

- " ສົມມຸດວ່າໃຫ້ເຈົ້າເຮັດຄົນໃໝ່ເດ້ ເຈົ້າຈະຕັດສິນໃຈແບບນີ້ບໍ່ນໍ ? "

ເຂົາມິດໄປຄາວໜຶ່ງ. ເວລານັ້ນໄດ້ຍິນແຕ່ສຽງຫົວໃຈຂອງພວກຄົນເຈັບທີ່ກຳລັງນອນຫລັບ. ຕຽງຂອງຫົວໜ້າກຸ່ມເມືອງໄດ້ສົ່ງສຽງດັງເປັນຈັງຫວະສະເໝີ. ຄົງຈະແມ່ນວ່າສາສະດາຈານໄດເໜັງຄືງໄປມາ ຂະນະທີ່ຈົມຢູ່ນຳຄວາມນຶກຄິດອັນເຈັບປວດອັນນັ້ນ. ນຳຮອມທີ່ໄຫລມາຮອດຕົກໃສ່ ເຄື່ອງອົບອຸ່ນເຮັດໃຫ້ເກີດສຽງດັງຢ່າງໜຶ່ງ.

- ວ່າແນວໃດ ? - ຫົວໜ້າກຸ່ມເມືອງຖາມອ້ອມ, ນຳສຽງຂອງເຂົາເຕັມປ່ຽມໄປດ້ວຍຄວາມອ່ອນໂຍນທີ່ສຸດ.

- ຂອຍບໍ່ຮູ. ຂອຍບໍ່ສາມາດຕອບຄຳຖາມຂອງເຈົ້າຢ່າງທັນທີໄດ້. ແຕ່ຂອຍກໍມີຄວາມຮູ້ສຶກວ່າຖ້າຫາກເຫດການອັນນັ້ນຫວນກັບຄືນມາອີກ, ຂອຍກໍຄົງຈະບໍ່ຕັດສິນໃຈໄປຢ່າງນີ້ດອກ. ຂອຍເອງບໍ່ມີຄ່າຫລຸດ ຫລົ້ມພັ້ນນີ້ໆດອກ... ໂອ້ນໍ, ສົງຄາມນໍ...ຈັ່ງແມ່ນມັນໂຫດຮ້າຍ...

- ເຊີ່ອໂລດວ່າ, ເມື່ອໄດ້ຮັບຂ່າວເສົ້າສະຫລົດແບບນີ້ຜູ້ເປັນພໍ່ທຸກຄົນກໍຍ່ອມມີຄວາມທຸກເຈັບຊ້ຳບໍ່ຕ່າງຫຍັງກັບ ເຈົ້າດອກ...ແຫ້ໆໄດ, ເຈັບຊ້ຳຄືກັນນັ້ນລະ...

ທ່ານໜໍ ວ່າຊິລ ວ່າຊິລເອ໋ດ ໄດ້ນັ່ງຊົ່ງຢູ່ຢ່າງອົດອ່ອນ, ທ່ານກ່າວຄວາມຈົ່ງຮູບສະໜັ່ງ. ເຂົາຄິດຫາຫຍັງນໍ ? ໃນໄລຍະຊ່ວງເວລາບໍ່ທໍ່ໃດນາທີ່ແຕ່ຍາວເຍັນສຸດບໍ່ເປັນນີ້ມີຄວາມນຶກ

ຄິດແບບໃດຜ່ານອາບເຂົ້າມາໃນສະໜອງເບື້ອງຫຼັງແຜ່ນໜ້າ
ຜາກທີ່ແທ້ເມັ່ນຮອບຮອງຂຸ່ມ ?

- ແມ່ນເຈົ້າເວົ້າຖືກແລ້ວ ພໍ່ຜູ້ນັ້ນກໍຄົງເຈັບຊໍ້ພໍແຮງ ຄືກັນ, ແຕ່ເຖິງປານນັ້ນເຂົາກໍຍັງລູກຊາຍຄົນທີສອງໄປອີກ... ຂອບໃຈ, ອາວເອີ້ຍ, ຂອບໃຈ. ແຕ່ວ່າເວົ້າແລ້ວເຮົາ ໄດ້ ປະໂຫຍດຫຍັງລະ ?

ເຂົາລຸກຂຶ້ນ, ຢືນຢູ່ໃກ້ໆຕຽງຄ້ວງໜໍ່ງ, ໂຈນມືຂອງຫົວ ໜ້າການເມືອງເຂົ້າໄວ້ໃນກອງຜ້າຫົ່ມຄ້ວຍຄວາມລະມັດ ລະ ວັງ ເຫນັ້ບຜ້າໃຫ້ແລ້ວກໍ່ຍ່າງອອກໄປໂດຍບໍ່ປາກຈັກຄວາມ.

ຄືນນັ້ນ ອາການຂອງຫົວໜ້າການເມືອງນັກໜ່ວງລົງໄປ ອີກ. ເຂົ້ານອນບໍ່ໄດ້ສະຕິ, ຄືນຄົ້ນໄປມາຢູ່ເທິງຕຽງທັ້ງ ກັດ ແຂ້ ແລະ ຮ້ອງຄ້ວງສຸ້ງດັງ, ແລ້ວຕ່ານໃດຄຽວກັບເໜ້ງ ບໍ່ຕ້ອງ ໂຕແຂ້ງ, ຄືກັບວ່າວ່າລະສຸດທ້າຍຂອງເຂົ້ານ່າ ເຖິງ ແລ້ວ. ອາການຂອງເຂົ້າໜ້າວິຕົກຈົນວ່າທ່ານໜໍ ວ່າຊ່ວ ວ່າ ຊ່ວເອ໊ດ ຜູ້ເຊ້ງຕ້ອງແຕ່ສູນເສຍລູກຊາຍໄປແລ້ວ ໄດ້ໜີ້ອອກ ຈາກເຮ້ອນຊຸດອັນກວ້ງຂວ້ງມາຢູ່ໃນໂຮງໜໍ່ເອ້ງ ໂດຍຢຶດ ເອົ້າຕ້ວ່ນ້ອມຍາວໃນຫ້ອງເຮັດວຽກສ້ອນຕົວເປັນຕຽງນອນສ້ັ ໃຫ້ເອົ້າພ້ານ້ັ້ງມາບ້ັ້ງຕຽງຂອງຫົວໜ້າການເມ້ືອງ. ໃຜໆ ກໍ ຮູ້ແລ້ວວ່າ ເພ້ນເຮັດແນວນ້ັ້ນເພ້ືອຄ້ນເຈັບນ້ັ້ນໃກ້ຈະ ຄ້ນ ທ່ວ ໄປຢູ່ຫ້ອງນ້ໍາເບ້ີ " ຮ້ວ " ແລ້ວທ້ັ້ນ.

ຍອມສ້ັກຢ່ວ່ຫົວໃຈໃຫ້ຍ່ວ່ງຫລ້ວງຫລາຍ ແລະ ໃຫ້ອ້ົກຊ້ ເປ້ນຊ່ວຍຊ້ບພະຈອນຂອງເຂົ້ານ້ັ້ງເຕ້ນຄ້ນມາເປ້ນປົກກະຕ້ ,

ພວກແພດຍາມ ແລະ ທ່ານໝໍ່ອາຊີລ ອາຊີລເອ໊ດ ກັບຄືນ ໄປນອນພັກຜ່ອນ ພໍ່ໃຫ້ຮອດແຈ້ງ. ມີພຽງນາງແພດຫຼາຍຄົນ ມີກາຍລົບມາ ຄົ້ນຄ້ວເທົ່ານັ້ນທ້ຽງນັ່ງຢູ່ເບ້ອງຫລັງຜ້ານ້ັ້ງພູມ ດ້ວຍຄວາມອຸກອ່ັ່ງນ້ຳຕາມອງໜ້ານ. ເມແຮ ຄິເອ໊ັບ ກໍເຊ້ົ້ມ-ຄຽວກັນ, ເຂົ້ານອນບໍ່ຫລັບ ແລະ ໄດ້ແຕ່ຖາມໂຕເອງ ດ້ວຍ ຄວາມຫວາດກ໊ົວ່ານ: " ເປັນໄປ່ໄດ້ບໍ່ວ່ານ ອາລະສຸດ ທ່ານ ຂອງເຂົ້ານ້ານ ເຖ໊ິງແລ້ວ ? "

ອາກ່ານເຈ້ັບປ່ວດທໍ່ລະມ່ານຂອງ ຫ໊ົວໜ້ານ້ານ ກ່ານເມ໊ືອງ ດ່ຳ ເນ໊ືນຕ່ໍ່ໄປ. ເຂົ້ານ້ຽວ ຄ່ານ ເຫ ໄຫລບໍ່ເປ້ັນ ຖ້ອຍ ເປ້ັນ ຄ່ານ - ແລະ ທ່ານ ກ່ານ ສ ຽ ງ ຮ ອ ງ ເ ຫ ໄ ຫ ລ ນ້ັ ນ ມ ີ ຄ ວ ານ ເ ວ ້ ້ າ ຄ ວ ານ ໜ ໍ ່ ງ ສ ອ ດ ອ ອ ກ ນ ານ ເ ລ ອ ຍ ໆ ດ ວ ຍ ນ ໍ ້ າ ສ ຽ ງ ແ ຫ ບ ສ ໍ ່ ນ . ອ ານ ເ ລ ັ ກ ເ ຊ ອ ິ ເ ຂ ົ ້ ານ ໃ ຈ ວ ່ ານ ເ ຂ ົ ້ ານ ອ ໍ ່ ກ ໍ ່ ນ ນ ໍ ້ . ນ ານ ແ ພ ດ ມ ີ ກ ານ ລ ົ ບ ມ ານ ຍ ານ ອ ອ ກ ມ ານ ຈ ານ ເ ບ ້ ອ ງ ຫ ລ ັ ງ ຜ ານ ້ ັ ້ ງ , ນ ານ ຖ ອ ກ ນ ໍ ້ າ ໃ ສ ຈ ອ ກ ດ ວ ຍ ມ ້ ອ ນ ສ ໍ ່ ນ ເ ຊ ້ ົ ້ ມ , ຄ ົ ້ ນ ປ ່ ວ ຍ ກ ໍ ່ ນ ນ ໍ ້ ລ ້ ານ ຈ ໍ ່ ນ ອ ານ ຈ ອ ກ ແ ກ ວ ່ ນ ກ ະ ທ ໍ ່ ບ ກ ັ ບ ແ ຂ ອ ແ ຕ ່ ນ ໍ ້ ກ ໍ ່ ລ ໍ ່ ນ ຍ ອ ຍ ລ ້ ານ ໃ ສ ໜ ມ ອ ນ ໜ ໍ ່ ດ ແ ຕ ່ ຫ ໍ ່ ວ ໜ ານ ານ ກ ່ ານ ເ ມ ໍ ່ ອ ງ ກ ໍ ່ ຍ ້ ານ ເ ວ ້ ້ າ ເ ນ ້ ົ ້ ນ ແ ຕ ່ ຄ ວ ານ ເ ກ ່ ານ ຢ ູ ່ ບ ໍ ່ ເ ຊ ົ ້ ານ . ທ ້ ນ ໃ ດ ນ ້ ົ ນ ເ ມ ແ ຮ ຄ ິ ເ ອ ໊ ັ ບ ເ ຂ ົ ້ ານ ໃ ຈ ວ ່ ານ ເ ຂ ົ ້ ານ ເ ວ ້ ້ ານ ຫ ຍ ານ ວ : " ຢ ູ ່ , ຢ ູ ່ " ແ ນ ນ ແ ຕ ່ ໃ ນ ຍ ານ ສ ະ ຫ ລ ັ ບ ສ ະ ໄ ຫ ລ ຊ ານ ຍ ຜ ູ ້ ນ ໍ ້ ກ ສ ູ ນ ພ ະ ລ ັ ງ ອ ້ ານ ານ ດ ທ ັ ງ ນ ອ ນ ໃ ນ ຕ ົ ວ ເ ພ ົ ່ ອ ຕ ໍ ່ ສ ູ ້ ກ ັ ບ ຄ ວ ານ ຕ ານ ຍ .

ໃ ນ ທ ໍ ່ ສ ຸ ດ ອ ານ ານ ຂ ອ ງ ຫ ໍ ່ ວ ໜ ານ ານ ກ ່ ານ ເ ມ ໍ ່ ອ ງ ກ ໍ ່ ສ ະ ຫ ງ ົ ບ ລ ົ ງ , ເ ຂ ົ ້ ານ ນ ົ ນ ຕ ານ ອ ນ ໄ ດ ້ .

- สาทุ ยังมนุมสุมพะเจ้า . - มาบแผดฏาบถ้อา มิทายลับมา จิ่มออกมาพ้อมกับหัมใจใหยถวยถวามสอวใจ. แล้วต่มามางก็ไถ้จัดแจวพับผาก้วงเข้ามรม.

- อ้มำ...มาว ปะมันไอ้หัมละ...- ห็อหมาทาม เมืองเอ้มหาม. - ปะไอ้, มาวยู่แบบมีดแลวละ,อ้มำ ย่ามีมำตาเลย, ห้ม แผ่นดินก้ยังปรกอุมพ้อธวงแลวละ. เป้มจั่งใด, มาวฝาโอวรูดของพวกเรา ? เป้ม หมา เสยถายแหๆ, โอกาดไถ้พับพ้บมาวฝาโตจิ่งถูเจ้าชล มาวฝาในสะหวัม ก็ต่เม่อพอมอุ้ามไปฝากพุมแลวห้ม.

๑๐.

สะพาบกามแปกปะหลาดย่างหม่วงกิดอ้มกับอาเลัก เออิ: มับตั้งแต่เอ้าเกิดมีความเอ่อหมั้มวา ถวยถวาม พะย่ายามบุกบิ้มเฝิกแอบ, เอ้าจะสามาดธรมุขับเธ้อ-บิ้มไก้อีก และ สามาดเป้มนักบิ้มไดย่างเต้มส่วนความรู้สึกอ้มมีเธ้ดใช้เอ้ามีถวามปาถะหมาอ้มแธวกาจิ่วจั่วต่ อุอด และ ต่กามเคื่อมไหอ.

อุอิดของเอ้ามีจุดหมายปายทางแล้วถิ: กับถิ้มเป้ม นักบิ้มยิมขับไล่. เอ้าสุมหุ่าส่วยย่างเอ้าใส่เป้าหมายอ้ม มีถวยสัดทาอ้มแธวกา แบบดรอกันกับถั่งที่เอ้าได้ ใช้ถวามอิดทิมลากติมอ้มแตกมุ่มเพ่อเล้อถามไปยั่งเขด ที่

ຫມັ້ນຂອງຝ່າຍຕົນ. ຕັ້ງແຕ່ຄາວຍັງນ້ອຍພຸ້ນແລ້ວ, ເຂົ້າແອບ
ມີ້ໄສ້ຈັດວາງລະບຽບໃຫ້ແກ່ຊ່ວຍ, ຮູ້ຈັກການຕັ້ງເປົ້າຫມາຍ
ອັນຄັກແມ່ ແລະ ກ້ານີ້ຖືທາງເພື່ອບັນລຸເປົ້າຫມາຍດ້ວງການ
ໃຫ້ໄວ້ທີ່ສຸດ, ໂດຍບ່ຍອມເສຍເວລາອັນມີ່ຄ່າໄປ. ດ້ວຍນັ້ນ ,
ເຂົ້າຈຶ່ງສະຫລຸບແບບໃຫ້ເຫັນເປັນຈິງເປັນຈັງຄືດ້ວ່ໄປນີ້ :
ທ້ານ້ອຍຕ້ອງປົ່ນປ້ວໃຫ້ເຊົ້າໂດຍໄວ ທ້ານ້ຝົນຟູກ້ານ້ລ້ວ ແລະສຸຂະ
ພາບອັນອ່ອນເພຍລົງໄປຢ່າງຫນັກ, ເມ້ືອງຈາກການຂາດອາ
ຫານມາເປັນເວລາດົນ ດອຍເຫດນ, ເຂົ້າຕ້ອງກ້ານອາ ຫານ
ແລະ ນອນພັກຜ່ອນໃຫ້ຫລາຍທ້ີສຸດ. ອັນທ້ີສ່ອງ ເພ້ືອຢ່ານ້ຄົນ
ຄຸ້ນສົນັດຂອງນັກຣ້ບອ່ານ້ດເຂົ້າຈະຕ້ອງແອບກ່ານ້ຍະບ້ ລ
ຫານ ແລະ ທ້ານ້ການຝ້ກຊ່ອມເທ້ົ່ານ້ທ້ີສະພາບຮ່ານ້ກ່ານ້ອ້ານ້ວຍ
ໃຫ້, ອັນທ້ີສ່ານ, ຊ່ວ່ແມ່ນສ່ວ່ທ້ຍ່ານ້ ແລະ ສ້ານ້ັນ້ກວ່ານ້ານ້ໜ-
ນ້ັນ ກ້ານ້ຂະຫ້ຍ່ານ້ຕ້ອ່ານ້ຕ້ວ່ງແຕ່ບ່ອນ້ຖ້ກ້ັດລ້ວ່ງໄປ, ຮ້ກສ່ານ ໃຫ
ຂ່ານ້ສ່ອນ້ເຕ້ລ້ອ້ໃຫ້ແຂ່ວ່ງແຮ່ງວ່ອ່ງໄວ, ເພ້ືອ່ານ້ເວລ່ານ້ໃດເມ້ືອ
ໄດ້ອ່ວ່ງຄະຫ້ນ້ມ່ານ້ໃສ່ແລ້ວເຂົ້ານ້ຈະສ່ານ້ານ້ດຮ້ານ້ຮ້ນ້ນ້ວ່ງ ຄ້ນ
ກ່ານ້ເຄ້ອ່ນ້ເຫນ້ວ່ງອ້ນ້ຈ້ານ້ເປ້ນ້ສ້ານ້ລ້ນ້ກ່ານ້ນ້ິ່ນ້ທຸ້ກຢ່ານ້ວ.

ສ້ານ້ລ້ນ້ຄ່ນ້ຂ່ານ້ກຸ້ດທ້ວ່ງສ່ອ່ງເບ້ອ່ງນ້ັ້ນ ກ່ານ້ຍ່ານ້ວ່ໄປ -
ຕ່ານ້ທ້ານ້ມ່ະຄ່ານ້ກ້ນ້ິ່ແມ່ນ້ເຄ້ອ່ງວ່ານ້ຍ່ານ້ຍ່ານ້ແລ້ວ. ແຕ່ເມ່ແຮ່ກຸ້-
ເອ້ັ້ນ ກ້ັ້ນ້ມ້ີຄ່ວ່ານ້ມ້ັ້ວ່ງໃຈຢ່ານ້ກ້ຂ້ັ້ນ້ຍ້ນ, ນ້ິ່ແມ່ນ້ຂ້ັ້ນ້ຍ້ນ້ທ້ານ້ມ່ະຄ່ານ້
ແຕ່ຫ່ານ້ກ້ແມ່ນ້ຍ້ນ້ຂ້ັ້ນ້ໄລ້ພຸ້ນ້ອ້ກ. ກ່ານ້ຕ້ສ້ກ່ານ້ວ່ອ່ານ້ກ່ານ້ ຮ້ນ
ຮ່ອ່ງໃຫ້ທຸ້ກຢ່ານ້ວ່ປ່ະສ້ນ້ປ່ະສ່ານ້ກ້ນ້ຢ່ານ້ເຂ້ນ້ວ່ອ່ດ, ແລ່ະພ້ານ
ໃນສ້ຽ່ອສ່ອນ້ຮ່ອ້ຍ່ອ່ວ່ອ່ນ້ານ້ທ້ິ່ນ້ນ, ຕ້ນ້ທ້ວ່ງສ່ອ່ງເບ້ອ່ງ ຕ່ອ່ວ

ປະຕິບັດການຢ່າງຄ່ອງແຄ້ວ ທັ້ງແມ່ນຢໍ, ໂດຍສະ ເພາະ ແລ້ວຕ້ອງອ້ອງໄອ້ເທົ່າໆກັບມ. ເຂົ້າຕ້ອງຈັດຕັ້ງການ ເຝິກ ແອບຂ້ອງເຂົ້າດ້ວຍວິທີການອັນໃດໜຶ່ງເພື່ອວ່າເມື່ອ ປະກອບ ວິຊາຊີບທຸລະກິດຮັດດ້ວຍໄມ້ ແລະ ໜັ້ງເຂົ້າໃສ່ຂາກຸ ນັ້ນແລ້ວ ຈະສາມາດເຄື່ອນເໜັ້ງໄດ້ຢ່າງຄ່ອງຖ້ວນສົມບູນແບບດຽວ ກັນ ກັບອ້ະໄວຍະວະທັ້ມຊ໋ວດແທ ໆ.

ສຳລັບຄົນທີ່ຮູ້ຈັກເຕັກນິກໃນການຂັບເຮືອນັ້ນ ຕ່າງກໍ່ ເຊື່ອວ່າສ້ວມ້ຈະເປັນໄປໄດ້. ແຕ່ບັດນ້ີອາຈັກເຊື່ອ ກັບມ ຄວາມເຊື່ອໜ້ັນວ່າ, ສ້ວນ້ັນບໍ່ໄດ້ຢູ່ເໜ້ືອຄວາມສ່ວາດຂ້ອງ ມະນຸດເຮົາແຕ່ຢ່າງໃດ, ແລະ ໂດຍສະເພາະແມ່ນເຂົ້າ, ເມ ແຮ່ດ ຊ໋ວ ຄົນ ນ້ັນ ຈະຮັດໃຫ້ນ້ັນປາກົດເປ້ັນ ຈ້ິງ ຂ້ຶ້ນມາ . ດ້ວ ນ້ັນ ເຂົ້າ ຈ້ິງ ເລ້ືອ ງ ຈາ ແຜນ ການ ປະ ຕິ ບັດ ທັ ນ ທີ. ເຂົ້າ ປະ ຕິ ບັດ ທຸ ກ ຢ່ າ ງ ຕາ ມ ຄຳ ແນະ ນຳ ຂ ອ ງ ແພ ດ, ແລ ະ ກິ ນ ຢ າ ທຸ ກ ເ ມັ ດ ຢ່ າ ງ ເ ຂ້ ມ ງ ວ ດ ຈ ນ ໂ ຕ ເ ອ ງ ຮູ ້ ສ ຶ ກ ປ ະ ຫ ລ າ ດ ໃ ຈ ໃ ນ ການ ກ ະ ທ ຳ ຂ ອ ງ ຕ ົ ນ. ເ ຂ ົ ້ າ ກ ິ ນ ອ າ ຫ ານ ຫ ລ າ ຍ ແ ລ ະ ທ ວ ງ ຂ ໍ ເ ພ ີ ່ ມ ອ ັ ດ ຕ າ ກ ິ ນ ຂ ົ ມ ເ ລ ື ອ ຍ ໆ ເ ຖ ິ ງ ແ ມ ່ ນ ວ ່ າ ບ າ ງ ຄ ັ ້ ງ ເ ຂ ົ ້ າ ຈ ະ ກ ິ ນ ຂ ້ ຳ ບ ໍ ່ ແ ຊ ບ ກ ໍ ຕ າ ມ. ຫ ລ ັ ງ ຈ າ ກ ນ ັ ້ ນ ເ ຂ ົ ້ າ ກ ໍ ຈ ະ ພ ະ ຍ າ ຍ າ ມ ຂ ົ ່ ມ ຕ າ ມ ອ ມ ຫ ລ ັ ບ ຢ ູ ່ ເ ປ ັ ນ ເ ວ ລ າ ຫ ລ າ ຍ ຊ ົ ່ ວ ໂ ມ ງ ຕ າ ມ ກ ຳ ນ ົ ດ, ບ ໍ ່ ວ ່ າ ຈ ະ ມ ີ ເ ຫ ດ ກ ານ - ໃ ດ ເ ກ ີ ດ ຂ ັ ້ ນ ກ ໍ ່ ຕ າ ມ ແ ລ ະ ນ ອ ກ ນ ັ ້ ນ ເ ຂ ົ າ ຍ ັ ງ ແ ອ ບ ນ ອ ນ ເ ວ ັ ນ ເ ຖ ິ ງ ວ ່ າ ໂ ຕ ເ ອ ງ ຕ ້ ອ ງ ອ ຶ ດ ທ ົ ນ ຕ ໍ ່ ສ ູ ້ ກ ັ ບ ຄ ວ າ ມ ອ ະ ເ ຫ ຍ ິ ່ ອ ງ ໃ ນ ເ ລ ື ່ ອ ງ ນ ້ ອ ຍ ນ ິ ດ ໃ ສ ່ ທ ັ ນ ກ ໍ ເ ຄ ື ່ ອ ນ ໄ ຫ ວ ບ ໍ ່ ຢ ູ ່ ຂ ອ ງ ຕ ົ ນ.

ນ ັ ນ ບ ໍ ່ ແ ມ ່ ນ ເ ລ ື ່ ອ ງ ຍ າ ກ ພ ໍ ປ ານ ໃ ດ ໃ ນ ການ ທ ີ ່ ຈ ະ ບ ັ ງ ຄ ັ ບ ຕ ົ ນ

ເອງໃຫ້ກິນ, ນອນ ແລະ ດື່ມຢາ. ສ່ວນການຫັດກາຍຍະບໍ່ລິ
ຫານນັ້ນກໍເປັນອັກເລ້ອງໜຶ່ງຕ່າງຫາກ. ອັຕການທຳມະ ດາ
ທີ່ເມແຮດອຸເອັບ ໄດ້ນຳເອົາມາໃຊ້ນັ້ນບໍ່ສອດຄອງເໝາະສົມ
ກັບຄົນພິການຂາທີ່ນອນຈົມຢູ່ແຕ່ເທິງຕຽງແຕ່ຢ່າງໃດ. ດັ່ງນັ້ນ
ເຂົາຈຶ່ງໄດ້ປະດິດອັຕການໜຶ່ງຂຶ້ນມາເພື່ອເຂົ້າໂດຍສະເພາະ
ຄື ຕະຫລອດເວລາອັນຫລາຍຊົ່ວໂມງນັ້ນ ເຂົາເອົາມືຄ້ຳແອວ
ຫອຍຕ້ວລົງ, ເງີກໂຕຂຶ້ນແລ້ວບິດລຳຕ້ວ ແລະ ຄໍ່ໄປມາ ,
ເຮັດໃຫ້ກະດູກສັນຫລັງລັ່ນດັງໂຄບໆ. ບັນດາສະຫາຍ ຮ່ວມ
ຫອງຕ່າງກໍເວ້ົ້າຍອກເຍ້ຍເຂົ້າຢ່າງສຸພາບ. ສ່ວນກູກູຊຸກິນນັກ
ເວ້ົ້າສຽດກໍເອ້ີນເຂົ້າວ່າ " ລາຄູແມກ " ຫລ " ພວກອ້າຍ
ນອງຊະມາແມງສະກ " ແລະ ນອກນັ້ນເຂົ້າຍັງໄດ້ເວ້ົ້າ ຊ່
ຂອງນັກແລນທີ່ມຊຸສຽງທັ້ງຫລາຍມາຕ້ັງເປັນຊ່ໃຫ້ແກ ອາ
ຈັກເຊ ອ. ກູກູຊຸກິນ ບໍ່ສາມາດທີ່ນເບ່ັງການຫັດກາຍ ຂອງ
ເມແຮດອຸເອັບໄດ, ແລະເຂົ້າຖ່ວ່ານັ້ນແມ່ນອາການ ປ່ວງບາ
ຢ່າງໜ້ົ້ງຢູ່ໃນໂຮງໜໍແຫ່ງນ. ດັ່ງນັ້ນ ພໍ່ແຕ່ອາຈັກເຊ ອ -
ເລ່ມລ້ົ້ງມືເຮັດວຽກຂອງເຂົ້າ, ກູກູຊຸກິນ ກໍຈະຝ່ົ້ງປ ອອກ
ໄປຢູ່ທ້ົ້ລະບຽບພອມທັ້ງຈ່ົ້ມວ່ າ ດ້ວຍຄວາມບໍ່ພໍ່ໃຈ.

ເມ່ ອເພ່ັ້ນເອົ້ າຜ້ ານ້ ານ ບ ານ ທ ່ ຄ ຽ ມ ຂ ານ ອ ອ ກ ໃ ຫ ່ ອ ານ ຈ ັ ກ ເ ຊ ອ ່
ກໍ ສ ານ ານ ເ ຄ ່ ອ ມ ໄ ຫ ວ ໄ ປ ມ ານ ຢ ູ ່ ເ ທ ິ ງ ຕ ຽ ງ ສ ະ ດ ວ ກ ກ ວ ານ ເ ກ ່ ົ ້ ,ດ ັ ່ ງ
ນ ັ ້ ນ ເ ຂ ົ ້ ານ ຈ ຶ ່ ງ ໄ ດ ້ ເ ຮ ັ ດ ໃ ຫ ້ ກ ານ ຝ ົ ກ ແ ອ ບ ເ ຄ ັ ່ ງ ຄ ັ ດ ສ ັ ບ ສ ົ ນ ້ ຕ ່ ມ ອ ີ ກ .
ເ ຂ ົ ້ ານ ໄ ດ ້ ເ ອ ົ ້ ານ ານ ບ ອ ນ ກ ຸ ດ ປ ອ ນ ເ ຂ ົ ້ ານ ໄ ວ ້ ຢ ູ ່ ກ ອ ງ ດ ິ ວ ເ ຫ ລ ັ ກ ຂ ອ ງ
ຕ ຽ ງ , ຫ ລ ັ ງ ຈ ານ ັ ້ ນ ກ ໍ ເ ອ ົ ້ ານ ມ ື ເ ກ ົ ້ ານ ໃ ສ ່ ແ ອ ວ , ໂ ນ ມ ນ ານ ລ ົ ້ ງ ,

ວ່ກໂຕ້ມ, ທ້ງເພ່ມຈຳນວນທ່າວ່ກ້ມ້ວ່ກລ້ງຫລາຍ ້ມ ເລ້ອຍໆ ແລະທ້ງພະຍາຍາມເຮ້ກເຊ່ອງຊ່າລ້ງເລ້ອຍໆ.

ຕ່ມາເຂ້ົາໄດ້ກຳນ່ດທ່າເຝ້ກແອບຈຳນ້ວນຫ່ນ້ງສຳລ້ບ ຂາ ໂດ້ຍສະເພາະ. ເຂ້ົາໄດ້ນ້ວນທ້ງາ້ຍ, ຄ້ຂາເຂ້ົາຫາຕ້ວ້ຍຽດ ອ້ກ ແລ້ວ້ກ້ມ້ມ. ຈາກການ່ທ່ລອ້ງທ່າ້ບ້ລ້ຫ້ານ້ມ້ ້ຕ້ງທ່ ້ອ່ດເຂ້ົາ່ກ້ຮ້ສ່ກໄດ້ໃນ້ທ້ມ່ທ່ໂລດ້ວ່ ຕ່ນເ້ອ້ງຈ້ະຕ້ອ້ງພ່ບ້ພ ້ກ້ບ ຄ້ປ້ະ້ສ້ກ້ມ້ໃຫ້ຍ້ຫລ້ວ້ງເຊ່ວ້ງບ້າ້ງ່ທ້ອ່ານ້ຈ້ະ້ບ່ສ້ານ້ານ້ດ້ຜ່ານ ຜ່ ໄດ. ການ້ອ້ກ່ກ່ຳ້ລ້ງແ້ບ້ບ້ຍ່ດ້ເ້ສ່ມ້ຍ່ດ້ເ້ອ້ມ້ມ້ໄ້ດ້ເ້ຮ້ກ້ໃ້ຫ ້ບ້ລ ເ້ອ້ນ້ຊ່ານ້ຊ່ານ້ຮ້ບ້ຄ້ວ້ານ້ເ້ຈ້ບ້ປ້ວ້ດ້ຢ່ານ້ງ້ຮ້ານ້ຍ້ແ້ຮ້ງ. ທ້ວ້ງ່ທ້ານ້ບ້ລ ່ທ້ານ້ບ່ດ້ອ້ງ້ແ້ດ້ວ ແລະ ຊ່ານ້ດ້ວ້ານ້ມ້ທ້ມ້ຽ້ງ. ເ້ຂ້ົາ້ຮ້ສ່ກ້ຕ້ວ- ຊ່ານ້ບ່ສ້ານ້ານ້ດ້ຄ້ວ້ບ້ຄ້ມ້ອ້ານ້ານ້ມ້ເ້ຄ້ອ້ນ້ເ້ຫ້ນ້ງ້ຂ້ອ້ງ້ຕ້ວ້ເ້ອ້ງ ໄດ ແ້ບ້ບ້ດ້ຽ້ວ້ກ້ນ້ກ້ບ້ນ້ກ້ບ່ນ້ກ ່ທ້ານ້ບ່ສ້ານ້ານ້ດ້ຄ້ວ້ບ້ຄ້ມ້ເ້ຮ້ອ້ບ່ນ້ມ້ຂ້ອ້ງ້ຕ້ນ້ຂ້ ມ້ະ ່ທ້ປ້ກ້ເ້ບ້ອ້ງ້ຫ ່ນ້ງ ຫ້ລ ່ທ້າ້ງ້ຂ້ອ້ງ້ນ້ນ້ໄ້ດ້ຮ້ບ້ຄ້ວ້ານ້ເ້ສ້ຍ້ຫ້ານ້ຍ. ເ້ຖ ງ ປ້ານ້ນ້ນ້ເ້ຂ້ົາ້ຄ້ດ້ປ້ຽ້ບ້ຕ້ນ້ເ້ອ້ງ ໃ້ສ ກ້ບ ຍ ນ ລ ຳ ຫ ່ນ້ງ, ແ້ລ້ວ ເ້ຂ້ົາ້ໃ້ຈ ຢ່ານ້ງ້ຈ້ະ້ແ້ຈ້ງ້ວ ຄ້ວ້ານ້ມ້ທ້ມ້ຽ້ງ້ໃ້ນ້ຮ້ານ້ງ້ກ ຍ ຂ້ອ້ງ ເ້ຂ້ົາ້ໄ້ດ້ພ ງ ພ ນ ລ ງ ໄ ຈ ຫ ມ ດ ສ ແ ອ, ເ ງ ວ ເ ຈ ມ ຮ ງ ກ ຍ ທ ແ ງ ແ ງ ແ ວ ເ ຈ ບ ສ ນ ດ ກ ຍ ມ ວ ກ ນ ເ ອ ຫ ງ ທ ກ ຽ ແ ບ ທ ເ ຍ ມ ນ ແ ຕ ລ ວ ເ ປ ນ ດ ກ ນ ອ ຍ ພ ມ ເ ຍ.

ການ ອ ກ ກ ຳ ລ ງ ກ ຍ ຂ ສ ງ ຄ ວ ມ ເ ຈ ບ ປ ວ ດ ທ ລ ະ ມ ນ ໃ ແ ກ ເ ຂ ເ ປ ນ ຢ ງ ຍ ງ. ແ ວ ເ ມ ແ ຮ ດ ຊ ເ ຈ ບ ກ ໄ ດ ພ ະ ຍ ຍ ນ ເ ຝ ກ ແ ອ ບ ໂ ຍ ໄ ດ ເ ພ ມ ເ ວ ລ ຂ ມ ຕ ມ ມ ລ ະ ຫ ນ ງ ນ ທ .

ເວລາມາ ທີ່ເຫລົ່ານັ້ນສຸດແສນທໍລະມານ ເຖິງຂັ້ນນໍ້າຕາຍົ້ມປ້ ແລະ ເຂົ້າກໍ້ກັດຣິມສົບຈົ້ນເລືອດໄຫລເພື່ອບໍ່ໃຫ້ໂຕເອງ ຫລົ້ງ ຣອງອອກມາ. ແຕ່ເຂົ້າກໍ່ໄດ້ວາງລະບຽບອັນໜົ່ງໄວ້ ຢ່າງ ຕາຍຕ໊ວຄ໊ ຕ້ອງປະຕິບັດທ່າບໍ່ລິຫານທຸກໆທ່າ. ມ໊ທ່ໍ້ອ໊ດ ເຣ໊ດ ຄ້ວງໜ໋ງ, ມ໊ຕ່ໍ່ມາເຣ໊ດສອງຄ້ວງຕ່ໍ່ມ໊ ພ້ອມທ້ວ໋ຍ໊ດເວລາ ເຝ໊ກ ແອ້ບຍ໊ມນ໋ຳເລ້ອຍໆ. ເມ໋ອ໋ກາມ໋ດ໋ກາຍຍະບໍ່ລິຫານສ໋ມສຸດລ້ວງ ເຂົ້າກໍ່ຕ້ອງລ໊ມອ໋ກລ໋ກໃສ່ເທ້ວງໜ້ອມ,ພ້ອ໊ມ໋ກ໋ນ໋ນ໋ກໍ່ຖ໋ກ ໂຕ ເອງວ່ໍ ເຂົ້ານ້ວ໋ຈະ໊ມ໋ກ໋ຳລ້ວງວ້ວ໋ງ໋ຊ໋ເຝ໊ກແອ້ບໃນ໋ຄ້ວງຕ່ໍ່ໄປ໊ກ໋ຢູ່ ບໍ, ແຕ່ພ໋ເວລາ໋ກ໋ຳ໊ມ໋ເມ໋ເຖ້ວງເຂົ້າກໍ່ຕ້ວ໋ງໜ໋ງ໋ປະຕິ໋ບ໋ດ໋ມ໋ ໃນ ທ໋ມ໋ທ໊. ຍ໋ມ໋ກ໋ວ໋ງ໊ມ໋ເມ໋ລ໋ບ໋ຄ໋ຳ໊ບ໋ວ໋ງ໋ກ໋ອ໊ມ໋ຊ໊ມ໋ທ໋ຂ໋ງ໋ແ໋ລ໋ະ໋ແ໋ອ, ປ໋ງ໋ກ໋ດ໋ວ໋ງ໋ມ໋ໃ໋ດ໋ສ໋ງ໋ຄ໋ວ໋ມ໋ພ໋ໃ໋ຈ໋ໃ໋ຫ໋ແ໋ກ໋ເ໋ຂ໋ົ້ງ໋ເ໋ປ໋ັ໋ນ໋ຢ໋ງ໋ ຍ໋ວ໋ ເ໋ພ໋ະ໋ກ໋ອ໊ມ໋ຊ໊ມ໋ເ໋ຫ໋ລ໋ົ້ງ໋ມ໋ັ໋ນ໋ບ໋ໍ່ແ໋ມ໋ນ໋ຕ໋ອ໊ມ໋ຊ໊ມ໋ອ໋ັ໋ນ໋ອ໋ອ໊ມ໋ແ໋ຫ໋ລ໋ວ ເ໋ຕ໋ັ໋ມ ໄ໋ປ໋ຄ໋ວ໋ຍ໋ນ໋ຳ໋ມ໋ັ໋ນ໋ເ໋ສ໋ຍ໋ແ໋ລ໋ວ ແ໋ຕ໋ມ໋ັ໋ນ໋ແ໋ມ໋ນ໋ກ໋ານ໋ອ໋ັ໋ນ໋ແ໋ຂ໋ວ໋ງ໋ແ໋ກ໋ນ ຂ໋ວ໋ງ ເ໋ຂ໋ົ້ງ໋ແ໋ຕ໋ລ໋ວ໋ກ໋ອ໊ມ໋ພຸ໋໋ມ.

ເ໋ມ໋ແ໋ຣ໋ກຸ໋໋ເ໋ອ໋ັ໋ບ໋ສຸ໋໋ມ໋ຄ໋ວ໋ມ໋ນ໋ິ໋ກ໋ຄ໋ິ໋ດ໋ທ໋ັ໋ງ໋ໜ໋ົ້ກ໋ຂ໋ວ໋ງ໋ຕ໋ົ້ມ໋ໃ໋ສ໋ແ໋ຕ໋ຂ໋ າ. ບ໋ວ໋ງ໋ຄ໋ົ້ວ, ເ໋ຂ໋ົ້ໄ໋ດ໋ເ໋ຜ໋ົ້ໄ໋ປ໋ ແ໋ລ໋ະ ຮູ໋໋ສ໋ຶ໋ກ໋ຄ໋ລ໋ວ໋ຍ໋ກ໋ັ໋ບ໋ວ໋າ໋ຕ໋ົ້ມ໋ເ໋ອ໋ງ໋ເ໋ຈ໋ັ໋ບ ຕ໋ົ້ມ; ແ໋ຕ໋ພ໋ໍ່ເ໋ຂ໋ົ້ປ໋ຽ໋ນ໋ທ໋ າ໋ທ໋ີ໋ໃ໋ໝ໋ ເ໋ຂ໋ົ້ າ໋ຈ໋ົ່ງ໋ໄ໋ດ໋ົ້ຄ໋ິ໋ດ໋ພ໋ັ໋ ເ໋ລ໋ ອ໋ງ໋ກ໋ານ໋ຕ໋ັ໋ດ ຂ໋ າ໋ໄ໋ດ໋ົ້. ຄ໋ວ໋ມ໋ຮູ໋໋ສ໋ຶ໋ກ໋ຫ໋ລ໋ອ໋ນ໋ຫ໋ລ໋ອ໋ກ໋ອ໋ັ໋ນ໋ຫ໋ນ໋ ົ໋ງ໋ຊ໋ ົ໋ງ໋ເ໋ກ໋ົ໋ດ໋ມ໋ າ ຈ໋ າ໋ກ ໂ໋ຄ໋ ວ໋ງ໋ສ໋ າ໋ ວ໋ງ໋ຂ໋ ອ໋ ວ໋ງ໋ລ໋ ະ໋ ບ໋ ົ໋ ບ໋ ປ໋ ະ໋ ສ໋ າ໋ ດ໋ ເ໋ ອ໋ ງ໋ ເ໋ ຣ໋ ັ໋ ດ໋ ໃ໋ ຫ໋ ເ໋ ຂ໋ ົ້ າ໋ ຮ໋ ຸ໋ ສ໋ ຶ໋ ກ໋ ວ໋ າ໋ ຂ໋ າ ທ໋ ີ໋ ຖ໋ ຸ໋ ກ໋ ຕ໋ ັ໋ ດ໋ ອ໋ ອ໋ ກ໋ ໄ໋ ປ໋ ນ໋ ັ໋ ນ໋ ຍ໋ ັ໋ ງ໋ ມ໋ ີ໋ ຊ໋ ີ໋ ວ໋ ິ໋ ດ໋ ຮ໋ ອ໋ ມ໋ ຢ໋ ູ໋ ກ໋ ັ໋ ບ໋ ຣ໋ າ໋ ງ໋ ກ໋ າ໋ ຍ໋ ສ໋ ອ໋ ນ໋ ເ໋ ຫ໋ ລ໋ ົ້ ອ໋ ົ້ ກ໋ ຕ໋ ່ໍ ໄ໋ ປ໋: ເ໋ຂ໋ົ້ າ ຮ໋ ູ໋ ສ໋ ຶ໋ ກ໋ ນ໋ ັ໋ ນ໋ ແ໋ ລ໋ ະ໋ ປ໋ ວ໋ ດ໋ ຕ໋ ົ້ ມ໋ ໃ໋ ນ໋ ຕ໋ ອ໋ ນ໋ ທ໋ ີ໋ ອ໋ າ໋ ກ໋ າ ດ໋ ຈ໋ ຸ໋ ມ໋ ເ໋ ຢ໋ ັ໋ ນ໋ ຄ໋ ວ໋ ມ໋ ຄ໋ ິ໋ ດ໋ ອ໋ ັ໋ ນ໋ ມ໋ ີ໋ ສ໋ ິ໋ ວ໋ ຢ໋ ູ໋ ໃ໋ ນ໋ ຕ໋ ົ໋ ວ໋ ເ໋ ຂ໋ ົ້ າ໋ ພ໋ າ໋ ໃ໋ ຫ໋ ້ ຝ໋ ັ໋ ນ໋ ໄ໋ ປ໋ ວ໋ າ໋ ຕ໋ ົ້ ມ໋ ເ໋ ອ໋ ງ໋ ຍ໋ ັ໋ ງ໋

ແຂງແຮງ ແລະ ຄົບຖ້ວນ. ບາງເທື່ອເຂົາແລ່ນໄປຫາ ເຮືອ ບິນຢ່າງວ່ອງໄວ ແລະ ໂດດຂຶ້ນປີກຍົນເບື້ອງໜ້າ ເພື່ອເຂົ້າ ໄປນັ່ງປະຈຳຢູ່ທີ່ນັ່ງ ທັງໄດ້ໃຊ້ຕີນກວດກາເບິ່ງປຸ່ມບັນຊາ ຕ່າງໆ ຂະນະທີ່ຢູ່ຮາ ພວມສົນລະວົນຢູ່ທີ່ຫ້ວເຄື່ອງຈັກ; ບາງ ເທື່ອເຂົາກໍຝັນວ່າໄດ້ຈູງແຂນ ໂອມກາ ແລ່ນຕົນເປົ່າໄປຕາມ ທົ່ງນາທົ່ມດອກໄມ້ບານເຮືອເຕັ້ນໄປໜົດ ຈົນເມື່ອຍຫອບແລະ ເຂົ້ารู้สึกเຖິງລົດສ້ຳພັດອັນອ່ອນລະມຸນກັບຜົມດົມອັນອົບອຸ້ນ - ແລະອຸ່ນຈົນ. ມັນຕ້ອງແມ່ນຄວາມรู้สึกที่อบอุ่นสุขสันแท . แຕ່ເມື່ອຕື່ນຂຶ້ນມາພົບເຫັນຄວາມພ້ຳການຂອງຕົນ. ມັນຊ່າງ ທໍ ລະມານເຂົ້າກະດໍ.

ຫລັງຈາກຝັນແບບນີ້ແລ້ວ, ບາງຄັ້ງອາລົມເຊືອກໍ່ຫ້ວມ ເຫ້ວ້າໜົດກຳລັງໃຈ. ຂະນະນັ້ນເຂົ້າມີຄວາມรู้สึกคล้ายกับ- ວ່າໄດ້ບ້ວຄັບທຳການທໍ ລະມານໂຕເອງ ໂດຍບໍ່ມີຜົນປະໂຫຍດ ອັນໃດ.ຕ້ວ່ແຕ່ໄປເຂົ້າຈະບໍ່ມີໂອກາດຄົ້ນໄປຂັບເຮືອບິນ , ເຂົ້າຈະບໍ່ສາມາດແລ່ນຕົນເປົ້າໄປຕາມທົ່ງຫຍ້າພ້ອມກັນ ກັບ ສາວຮູ້ຮັກໄທ້ບານ ກາມຸ້ນຸ້ກແລ້ວ. ຍ້ວ້ັນເວລາແຫ້ງການ ພັດພາກຈາກກັນດົນນານຂ້ົນເທ່ົ່າໃດ ຍ້ວ້ງສາວຄົ້ນນັ້ນກ້ຍ້ວ້ງ ສະ ຖຸດຫຍັບເຂ້ົ້າໃກ້ສ້ວ້ງທ້ີ່ປາຖະໜາຫ້ວ້ໃຈເຂ້ົ້າທ້ີ່ນ້ັ້ນ ທ້ັ້ງໜ້ານ້ັ້ງ ໄຫລໄຝ່ຫາຫ້ວ້ງຂ້ົ້ນ.

ສາຍສຳພັນອັນນ້ັ້ກັບໂອມກາ ບ່ໄດ້ນຳຄວາມສ້ົ້ກຊ້ົ້ນ ເບ້ົ້ກ ບານອັນໃດມາສູ່ເຂ້ົ້າເລ້ົ້ຍ. ເກ້ົ້ອບທຸກໆອ້ົ້າທ້ົ້ດທ້ົ້ນ້ົ້ງແຜດ - ຝ້ົ້ງບ້ົ້ອ້ົ້ງ ມ້ົ້ກ້ົ້ຍລ້ົ້ບນ້ົ້ ມ້ົ້ງຮ້ັ້ກໃຫ້ເຂ້ົ້ົ້ " ຟ້ົ້ອນ", ໜ້ົ້ນ້ົ້ຍ

ຄວາມວ່າໃຫ້ເຂົ້າເຕັ້ນທັ່ງຕົບມືຢູ່ເທິ່ງຕຽງເພື່ອຮັບເອົາ ຊຶ່ງ ຈົດໝາຍທີ່ມີໂຕໜັ່ງສືນ້ອຍໆ ແລະ ຂຽນຢ່າງບັນຈົງແບບດັກ ນ້ອຍນັກຮຽນ. ຈົດໝາຍເຫລ່ານັ້ນມັນມີກ່ຽງນັ້ນຍືດຍາວແລະ ຮ່ວມແຮງຮ່ວມ ຄ່ຽກັບວ່າຄວາມຮັກໃນໄວໜຸ່ມຂອງພວກເຂົ້າ ຊຶ່ງຖືກສົ່ງຄາມຕັດຜ່ານັ້ນສູ່ກ່ວມຢູ່ໃນຫ້ວໃຈຂອງ ໂອມກາ - ແລ້ວ. ເຂົ້າຮູ້ສຶກຊຶມໃຈເມື່ອໄດ້ອ່ານຈົດໝາຍເຫລ່ານັ້, ເຂົ້າ ຖ້ວ່າຕົນເອງບໍ່ມີສິດທີ່ຈະໂຕຕອບອ່ານຈົດແບບນັ້.

ພວກເຂົ້າເຄີຍໄດ້ຮຽນໜັ່ງສືຮ່ວມຫ້ອງດຽວກັນຢູ່ໃນໂຮງ ຮຽນການຊ່ວງປະຈຳໂຮງເລ່ຍໄມ້ແຫ່ວກ່ານ້ຶ. ຕ່ັງແຕ່ຄາວ ຍັ່ງນ້ອຍພຸ້ນແລ້ວ ພວກເຂົ້າທ່ັງສ້ອງຕ່າງກໍ່ຮູ້ສຶກຖືກຊ່າຕາ ກັນ ແບບເພ້ຝັ້ນ ແລະ ເອ້ນຄວາມຮູ້ສຶກອັນນັ້ນວ່າຄວາມຮັກ ເພ້ອ ໃຫ້ຄ້ພວກຜູ້ໃຫ່ຍ. ຫລ້ງຈ່ານັ້ນພວກເຂົ້າກໍ່ໄດ້ພ້ດພ່ານ ຈ່ານ ກັນໄປເປັນເວລ່ານ່ານເຖິ່ງຫ້ກຫລ້ເຈ້ດປີ, ໂດຍທ່ີ່ຍ່ງສ່ານ ເຂົ້າຮຽນຕໍ່ຢູ່ທ້ສະຖ່ານັ້ນກົ່ນຈົກກ່ານຊ່ານ. ເມ້ອກັບມ່ານ ນ່ານ ເຂົ້າເຮ້ດວຽກເປັນນ່າຍຊ່ານຈົກຢູ່ໃນໂຮງງ່ານແຫ່ງໜ້ນ, ເວ ລານັ້ນ ອ່າເລ້ກເຊ ບໍ່ໄດ້ຢູ່ທ້ເມ້ອງນັ້ນອ້ກແລ້ວ: ເຂົ້າ ກ່ຳ ລ່ງຮຽນຢູ່ໃນໂຮງຮຽນກ່ານບ້ນ. ກ່ອນໜ່ານ່ານ, ພວກ-ເຂົ້ານ້ໂອກ່ານພ້ບພ້ກ້ນອ້ກຄ້ງໜ້ນ, ແຕ່ອ່ານ້ອຍໄລຍະເວລ່ ອ້ນສ້ນໆທ້ນັ້ນ. ທ່ັງສ້ອງໄດ້ນ່ານພ້ບພ້ກ້ນໂດຍບ້ຕ່ງໃຈແລະບ່ານ ທ້ພວກເຂົ້ານ້ອ່ານເຊ້ຖ້ກເຖິ່ງກ້ນແລ້ວ ຍ່ນ່ອ່ານ້ວ້ນເວລ່ານ ລ່ງເລ້ຍນ່ານ່ານຫລ່ຍປີແລ້ວ. ແຕ່ແລ້ວ, ແລ່ງມ້ໜ້ງ້ໃນ ຍ່ານ ລະຖ້ບ່ານໃໝ່, ຂະນະທ້ອ່ານ້ເລ້ກເຊ ພ່ນຍ່ານ່ານ ທ່ານ

ไปกับแม่ของเขา, พอกเขาก็ได้พบกับยิงสาวคืมหนึ่ง, ซึ่งอาเลักเซอิเอง ก็บ่ได้สิมใจ; นอกจากอาเขาพรวแต่ได้สังเกดเห็นอามางมีอาอาวามแด่เท่านั้น.

- เป็นหยังเจ้าจิ่งบ่ถามสะบายมางละ ? หลิ อ่า ลูกลืมมางแลอ ? แมมโอมกา ตอา. - และหลังจากนั้นแม่ก็ได้บอกมามสะกุมของยิงสาวผู้นั้นต่มอีก.

พ่อาเลักเซอิ วอากกับคืมไปก็พบอายิงสาวก็ ได้วอากหน้าแมมเบ่งพอกตืมเอ้มกัน. สายตาพอกเขาประสามเข้ากัน, อาเลักเซอิ รู้สึกธอมอูบอ้มในหัวใจ . เขาปอยแมไอแลอแลมกับไปหายิงสาว ซึ่งขะมะนั้นกำลังยืมยู่กองก็กไม้วาแปมเป่าหนึ่ง.

- แมมเจ้าหวะ ? - เขาเอ่ยถามอ้มย่างต่มต้ม พอมหัวใดแยวเบ่งมางพ่ปามอาแมมมางฟาที่ลอยลิ่วมาสู่คืม และ ได้มาปะกิดโตยู่กางถะหนึมอันเปิเปื้อม, ในตอมแลวของละดูบามใหม่ม.

- อาเลักเซอิหวะม้ ? - มางเว้าตอบคืมโดย บ่ยากเอ่อสายตาต่มเองเลย .

ตะหลอดเวลาที่พัดพากจากกันไปเป็นเวลาต้วงหก, เจ้ดปีนั้น, ถ้วมเป็นถ้วงทำอิดที่หมู่มสาวได้มายืมยู่ เซิ่วหน้ากัน. ยู่หน้าเขาแมมยิงสาวผู้วิดวามคืมหนึ่งรูบรางธูรอบาง, ใบหน้าก็มมีลิเด้กหมอยผู้ชาย ซึ่งเต้ม ไปดอยแออแหวงลอามมีใจดี และ มีธอยเม้ดฟาจับยู่ที่ กิก

ດ້ວ. ໜ່ວຍຕາໃຫຍ່ເປັນປະກາຍສີໜ່ຳໜຸ່ຍພາຍໃຕ້ວົງຄ້ວ ກ່ວ ແລບຄ້າຍກັບປາຍຟອຍແຕ້ມຮູບນັ້ນ ກໍໄດ້ແນມເບິ່ງເຂົ້າ ຊຸ້ມ ກັນ. ຍິງສາວຜູ້ມີຄວາມສົດຊຸ້ນ ແລະ ສະຫງ່າງາມຄົນນ້ຳໜຶ່ງ ແຕກຕ່າງກັນກັບນາງນ້ອຍຂ້ຽ, ຕຸຍອຸກປຸກປາມດອກເຫັດ ຊ່ວ ເຂົ້າໄດ້ເຄີຍຮູ້ຈັກເມື່ອຄາວທີ່ຍິງຮຽນຢູ່ໃນໂຮງຮຽນການຊ່າງ ສິ ປີ ນ້ຳໜ່ວຍນ້ອຍໆຫລວງຫລາຍ. ຕອນນັ້ນນາງນຸ່ງເສື້ອເຮັດວຽກ ຜ້ມເກົ່າຂອງພໍ່ ແລະ ໄດ້ພ້ຳແຂນເສື້ອຂ້ຶນໄວ້.

ອາຈັກເຊອ ແນມເບິ່ງຍິງສາວດ້ວຍຄວາມອຸ່ນອຸ່ນຈ້ນລ້ນ ຮອດແມ່ຂອງຕົນ, ພໍ່ປານກັບວ່າຕະຫລອດເວລາທີ່ກ່ເຈັດປີ - ຜ່ານມານ້ຳເຂົ້າຄ້ດຝັນຄວ້ງຄວຍການພົບພ້ວ້ມ້ຢູ່ສະເຫມີ.

- ຈ້ວ່ແມ່ນເຈົ້າປ່ຽນໄປຫລາຍນໍ. - ເຂົ້າເວ້ົ້ານ ໃນ ທ້ສຸດ.

- ປ່ຽນແປງໄປແບບໃດ ? - ນາງຖາມຂນຄ້ວຍ ສ່ຽງ ກ້ວອ່ານແຕກຕ່າງກັບນ້ຳສ່ຽງຕອນຍິງເປັນນ້ກຮຽນຢ່ວ່ງຫລວ ງ ຫລາຍ.

ກະແສລົມຮູດໜ້ວ່ງພ້ດຫ້ວ່ງເຂົ້ານ່ວ່ງຕ່ານຖະໜົນ ປະທະໃສ ກັບ ງ່ວ່ງແປນເປ່ົ້າຂອງກ້ກໄມ້, ແລະ ພ້ດພ້ຜ່ານ ກະໂປ ງ ຂອ ງ ນ ງ ຈ້ນສ່ານ ດ ແນມ ເ ຫ ນ ລ ຳ ຂ ນ ງ ດ ແປ ງ ກ ະ ໂປ ງ ຂອ ງ ຕ ນ ດ ວ ຍ ທ ່ ນ ງ ອ ນ ຊ ວ ຍ ແ ລ ະ ທ ຳ ມ ະ ດ ນ , ພ ອ ມ ຫ ວ ຍ ມ .

- ຈ້ວ່ແມ່ນເຈົ້າປ່ຽນແປງໄປຫລາຍ. - ອາຈັກເຊອ ເວ້ົ້ານ ອ ກ ວ ງ ໜ ວ ງ ໂ ດ ຍ ບ ປ ດ ບ ງ ດ ນ ນ ຍ ນ ຈ ມ ຂ ນ ງ

ຕົນໄວ້.

- ປ່ຽນແປງໄປໃນທາງດີຫລືວ່າທາງໃດກັນແທ້ ? - ນາງຖາມອ້ອມພ້ອມຫັງຫໍ.

ແມ່ແມມເບິ່ງສອງໜຸ່ມສາວແລ້ວກໍ້ຍິ້ມຢ່າງເສົ້າໆ ກ່ອນຈະອອກເດີນທາງຕໍ່ໄປຄົນດຽວ. ພວກເຂົາຍັງຢືນຢູ່ນັ້ນ, ປະຈັນໜ້າກັນຫັນຍາດກັນເວົ້າບໍ່ເຊົາ: " ເຈົ້າຍັງຈື່ໄດ້ບໍ่..." " ເຈົ້າຮູ້ບໍ่..." , " ຜູ້ນັ້ນໄປໃສ..." ແລະຜູ້ນັ້ນເດ..." ເຫລົ່ານີ້ເປັນຕົ້ນ.

ພວກເຂົາຢືນຢູ່ນັ້ນດົນນານສົມຄວນຈົນວ່າໂອນກາ ບອກໃຫ້ອາເລັກເຊຸອິ ເບິ່ງວ່ານ້ຳຂາວໆຂອງພວກສອກຮູຢູ່ເບື້ອງຫລັງຕົ້ນແປກນ້ອຍແລະກໍດອກໄມ້ຕ່ໜາແວມປ່ອງຢຽມ ຂອງເຮືອນຫລັງນ້ອຍໆທີ່ຢູ່ອອມແອມບໍລິເວນນັ້ນ.

- ເຈົ້ານີເວລາບໍ่ ? ພວກເຮົາໄປແລ່ນຝັ່ງ ໂອນກາພຸ້ມເຫາະ. - ນາງເວົ້າຂັ້ນ. ພວກເຂົາຈັບມືກັນ, - ນ້ຳແມ່ນ ສ ສ ສ

ຕ້ອກໍມ້ອັນແຕກຕ່າງໄປກ່ອາດົ່ມ. ແຕ່ລະມ້ເຂ້ົາຕ່ອງ ຮ໊ດສ້ົງ ໃຫ້ເປັນກ໊ບ ແລະ ຜ໊ດກະດູມເສ້ອຍ່ານໃຫ້ເຫ ລ້ອມເປັນ ວ໋ງ. ເຂ້ົາຄ໊ົ້ມເອ້ົາຫມອກແງ້ບສ໊ຂ່າວຫ ມ່ອຍຫ ມ໋ົ່ງປ ະ ດ໊ັບ ເ ຄ ອ ງ ຫ ມ າ ຍ ຂ ອ ງ ນ ັ ກ ບ ິ ນ ອ ັ ນ ວ ິ ດ ງ າ ມ ຂ ້ ນ ມ າ ຈ າ ກ ກ ົ ້ ນ ຫ ້ ບ ; ເ ຂ ້ ົ າ ລ ົ ງ ມ ໊ ແ ຖ ຫ ມ ອ ດ ທ ຸ ກ ໆ ມ ້ ແ ລ ະ ທ ຸ ກ ໆ ແ ລ ວ ໃ ດ ແ ຍ ງ ຄ ົ ງ ປ ົ ່ ນ ໄ ປ ປ ົ ່ ນ ມ າ ຢ ູ ່ ຕ ່ ຳ ຫ ້ ານ ະ ຈ ົ ກ ບ ໍ ່ ຮ ູ ອ ່ າ ຈ ັ ກ ເ ທ ່ ອ ກ ອ ນ ຈ ະ ອ ອ ກ ໄ ປ ສ ູ ່ ໂ ຮ ງ ງ ານ ເ ພ ່ ຍ ຄ ອ ຍ ລ ັ ດ ທ າ ງ ໂ ອ ນ ກ າ ເ ມ ່ ອ ຕ ອ ນ ມ າ ງ ກ ັ ບ ຈ າ ກ ວ ຽ ກ ງ ານ ແ ມ ່ ນ ແ ຕ ຍ ານ ມ ້ ເ ວ ັ ນ ເ ອ ້ ົ າ ກ ໍ ທ າ ຍ ໂ ຕ ໄ ປ ເ ຊ ົ ່ ນ ກ ັ ນ . ເ ອ ້ ົ າ ກ າ ຍ ເ ປ ັ ນ ຄ ົ ນ ທ ້ ມ ຈ ິ ດ ໃ ຈ ເ ມ ້ ລ ອ ຍ ແ ລ ະ ຕ ອ ບ ຄ ຳ ຖ າ ມ ຂ ອ ງ ຄ ົ ນ ອ ່ ນ ແ ບ ບ ຜ ິ ດ ໆ ຖ ກ ໆ . ທ ້ ງ ຫ ມ ົ ດ ເ ຫ ລ ້ ານ ້ ຢ ູ ່ ນ ອ ກ ເ ຫ ມ ້ ອ ຈ າ ກ ບ ິ ດ ຮ ຽ ນ ແ ລ ະ ຈ ິ ດ ສ ຳ ນ ິ ກ ແ ຫ ງ ຄ ວ າ ມ ເ ປ ັ ນ ແ ມ ່ ເ ລ ີ ຍ . ແ ມ ່ ເ ຂ ້ ົ າ ໃ ຈ ດ ີ ທ ຸ ກ ຢ ່ າ ງ ແ ລ ະ ນ ້ ໄ ດ ຮ ຸ ດ ຄ ຶ ມ ອ ັ ນ ໃ ດ , ຜ ູ ເ ກ ີ ດ ກ ອ ນ ນ ັ ນ ມ ັ ນ ແ ຕ ່ ຈ ະ ເ ຖ ົ ້ າ ແ ກ ່ ລ ົ ງ ໄ ປ , ສ ອ ນ ຜ ູ ຫ ນ ຸ ມ ຜ ູ ນ ອ ຍ ເ ກ ີ ດ ໃ ຫ ມ ່ ໃ ຫ ຍ ລ ຸ ນ ກ ໍ ກ າ ວ ໄ ປ ຂ າ ງ ຫ ນ ້ າ ເ ລ ອ ຍ ໆ .

ຫ ນ ຸ ມ ສ າ ວ ທ ້ ງ ສ ອ ງ ຍ ັ ງ ນ ້ ່ ເ ຄ ີ ຍ ເ ວ ້ ົ າ ຮ ອ ດ ຄ ວ າ ມ ຮ ັ ກ ນ ຳ ກ ັ ນ ຈ ົ ກ ເ ທ ່ ອ . ເ ມ ່ ອ ຕ ອ ນ ກ ັ ບ ຈ າ ກ ກ ານ ທ ຽ ວ ຫ ລ ິ ນ ໃ ນ ແ ຕ ່ ລ ະ ມ ້ ຂ ະ ນ ະ ທ ່ ແ ສ ງ ຕ າ ເ ວ ັ ນ ຍ າ ມ ອ ັ ດ ສ ະ ດ ົ ງ ພ ອ ມ ອ າ ບ ທ າ ຫ ້ ານ ນ ຳ ບ ົ ນ ເ ສ ັ ້ ນ ທ າ ງ ທ ່ ຊ ົ ງ ຍ ົ ນ ອ ອ ກ ໄ ປ ຫ າ ແ ມ ່ ນ ຳ ້ ໂ ອ ນ ກ າ , ຫ ລ ິ ຕ ານ ແ ຄ ມ ສ ອ ນ ຫ ມ າ ກ ໂ ມ ທ ່ ປ ູ ກ ຢ ູ ່ ອ ອ ມ ເ ມ ່ ອ ງ , ບ ອ ນ ທ ່ ເ ຄ ່ ອ ຫ ມ າ ກ ໂ ມ ທ ່ ລ ານ ໄ ປ ຕ ານ ຫ ນ ້ າ ດ ົ ນ ສ ິ ດ ຳ ອ ັ ນ ຜ ູ ຜ ຸ ຍ ຄ ັ ນ ກ ັ ບ ເ ຊ ອ ກ ເ ສ ັ ້ ນ ໃ ຫ ຍ ່ ທ ່ ແ ຊ ມ ຄ ວ ຍ ໃ ບ ໄ ມ ້ ສ ້ ຂ ຽ ວ ຊ ຳ ້ , ອ າ ເ ລ ັ ກ ເ ຊ ອ ີ ຄ ິ ດ ໄ ລ ເ ບ ົ ່ ງ ຈ ຳ ນ ວ ນ ມ ລ າ ພ ັ ກ ທ ່ ຍ ົ ງ ເ ຫ ລ ອ ແ ລ ະ ໄ ດ ປ ະ ຕ ິ ຍ ານ ຕ ່ ຕ ົ ນ ເ ອ ງ ວ ່ າ ຈ ະ ຕ ອ ງ -

ເປີດຫົວໃຈເວົ້າກັບ ໂອມກາ ໃຫ້ໄດ້. ແລ້ວແລ້ວຫນ້ໍ່ກໍ່ຜ່ານ
ໄປອີກ. ອາເລັກເຊ ອອກໄປລັດທ່ຽງມ່ຽງຢູ່ຫນ້າປະຕູໂຮງ
ງານ, ນໍາມ່ຽງໄປສ່ຽງຮອດເຮືອນໄມ້ສອງຊັ້ນຫລ້ງຫນ້ໍ່ງ:ຫ້ອງ
ນອນຂອງມ່ຽງຄັບແຄບສະອາດ ແລະ ແຈ່ງສະຫວ່າງ ຄືຫ້ອງ
ຂັບເຮືອບິນ. ເຂົ້າອົດກັ້ນລໍ່ຖ້ອຍຂະນະທີ ໂອມກາ ປ່ຽນ
ເຄື່ອງນຸ່ງຢູ່ເບື້ອງຫລ້ງປະຕູຕູ, ທ້ງພະຍາຍາມບໍ່ຫລຽວ ເບ່ງ
ແຂນສອກ, ບ່າໄຫລ ແລະ ລໍາຂາທີ່ພົ້ນອອກມ່ຽງຈາກປະຕູ -
ເປັນບ່ຽງຄ້ຽງບ່ຽງຄາວ. ຈາກນັ້ນມ່ຽງກໍ່ອອກໄປອາບນ້ໍ່ແຕ່ງ
ຕົວ ແລະ ກັບອອກມ່ຽງຢ່ຽງສົດຊຸ່ນ ຜົມຍັ່ງປ່ຽກຊຸ່ມ ແລະມ່ຽງ
ກໍ່ແຈ່ມໃສຢູ່ໃນເສື້ອໄຫມສີຂາວທີ່ມ່ຽງໃຊ້ນຸ່ງປະຈໍາວັນ.

ບໍ່ວ່າພວກເຂົ້າຈະໄປເບ່ງຮູບເງົາ, ກາຍະສິມ ຫລ ໄປ
ຫ້ຽວຫລ້ນທີ່ສວນສາທາລະນະກໍ່ຕາມ, ອາເລັກເຊ ບໍ່ໄດ້ສົນ
ໃຈນໍາຈໍ້ຜ່ຽ, ເວທີສະແດງ, ຫລ້ງຸ່ມຄົນທ່ຽງທ້ຽວເຫລ່ຽ້ານັ້ນ-
ເລີຍ, ສາຍຕາຂອງເຂົ້າຈ່ອງເບ່ງແຕ່ ໂອມກາ ຜູ້ດ້ຽວແລະ
ພ້ອມກັນນັ້ນເຂົ້າກໍ່ໄດ້ເວົ້າກັບຕົນເອງວ່າ: " ຕ້ອມກັບ ເມ້ອ
ເທ້ອມ ເຮົາຕ້ອງບອກນ່ຽງ, ບອກແທ້ໆ ". ແຕ່ພ້ເວລານັ້ນ
ນ່ຽງເຖ້ງ ປ່ຽກົດວ່າຫ້ວໃຈຂອງມັນບໍ່ກ່ຽເສຍແລ້ວ.

ເຊ້ົາວັນອ່ຽທິດຫນ້ໍ່ງ, ພວກເຂົ້າຕົກລ້ງກັນວ່າຈະໄປທ່ຽວ
ຫລ້ນຢູ່ໃນທ້ົ່ງນ່ຽ, ຝ່ຽກແມ່ນໍ້ໍ ໂອມກາ ອ່ກເບ້ອງຫນ້ໍ່ງ່ຽອມ
ທ້ຈະໄປຮັບເອົ່ານ່ຽງ, ເຂົ້າໄດ້ນຸ່ງສ້ຽງສ້ຽອ່ຽວຜ້ົມໃຫມ່ອຽມ ,
ພ້ອມກັບເສ້ືອຄໍ່ເປີດ-ແມ່ຂອງເຂົ້າໄດ້ເວົ້າວ່ຽ ເສ້ືອໂຕ້ມ່ເຂົ້ຽ
ກັບໃບຫນ້ຽ້ານັ້ນ ຄ້ມ ຄ່ຽຍກໍ່ແດດຂອງເຂົ້າທ້ສຸດ. ເວລ່ຽ ນັ້ນ

ໂອມກາ ລໍຖ້າເຂົ້າຢູ່ເປັນທ່ຽບຮ້ອຍ. ນາງໄດ້ຍ່ົມຫ້ຳຜ່ານຮຽ
ອ້ົມຫ້ົງໃຫ້ແກ່ເຂົ້າແລ້ວຫລັງຈາກນັ້ນທັ້ງສອງກໍ່ພາກັນ ອອກ
ເດ່ີນທາງ. ພໍ່ເຖ້ົາພາຍເຮ້ອຈ້ຳງຂາກຸດຕ້ັງແຕ່ສະໄໝ ສ້ືງ
ຕາມໂລກຄ້ັງທ່ີຫ້ົງນ້ັນ ຜູ້ເປ້ັນເພ່ືອນ້ົກຂອງພ້ອກເດ້ັກນ້ອຍ,
ແຕ່ກ້ອນ້ົກເຄ້ຍສ້ອນໃຫ້ອ່ານເລ້ັກເຊ້ືອ ຈ້ັບປ່ານຸ້້ຍ້ອນນ້ຳຕ່ົມ.ນ້ັ
ນ້ົພ່ເຖ້ົາຄ້ົນເຮ້ອລຳໜ້ົກອອກໄປໄກ້ຝ່ັ່ງເສ້ຍກ້ອນແລ້ວຈ້ຳງໂດ
ຂ້ົນລ້ວງພ້ຍ້ດ້ວ້ຍບ່ານ້ຖ້ັ່ງ, ຂ່ານ້ໄມ້ຂ້ອງລ່ານ້ກະທ້ົບກ້ັບ ເຮ້ອ
ສ້ຽງສ້ຽງສ່ະທ້ອນ້ອອກ້ມ່ານ. ເຮ້ອຕ້ັດຜ່ານ້ກະແສນ້ານ້ໄປ້ຊ້ຽ, ນ້ັນ
ເຄ້ືອນ້ຄ້ືບເຂ້ົ້ານ້ໄປ້ໃກ້ຕ່ານ້ຝ່ັ່ງສ້ຽ້ອເປ້ັນ້ບ່ານ້ຍ້ກ້ຽ. ໂອມກ່ານ-
ນ້ັ່ງຢູ່ທ່ານ້ເບ້ືອງ້ຫລ້ັງ, ເອ່ົ້ານ້ມຸ້້ລ້ົ້ງນ້ຳ້ຫລ້ົ້ມ້ດ້ວ້ຍ ທ່ານ ທ່ານ
ເດ່ີນ້ຝ້ົ້ນ.

- ພ້ເຖ້ົ້ານ້ອ້ກ່ານ້ຊ່ານ, ເຈ່ານ້ບ້ຈ້ພ້ອ້ກ້ເຮ່ານ້ບ ?- ອ່ານ້ເລ້ົ
ເຊ້ືອ ຖ່ານ້ຂ້ົ້ນ.

ພ້ເຖ້ົ້ານ້ພ້ຍ້ເຮ້ອ້ສ້ັ້ກ້ແສ້ງ້ຕ່ານ້ຫລ້ຽ້ອ້ເບ້ົ້ງ້ສ້ອ້ງ້ຫ້ມຸ້້ ສ່ານ້ວ
ຢ່ານ້ງ້ບ້ສ້ົ້ນ້ໃຈ້ແລ້ວ້ກ້ເວ້ົ້ານ້ວ່ານ້ :

- ໂອ້ຍ ບ້ຈ້ແລ້ວ .

- ແທ້ໆ້ຫ້ວ້ະ ? ຂ້ອ້ຍ້ແ້ມ ອ່ານ້ເລ້ົ້ກ້ເຊ້ືອ ເ້ມ້ແຮ້ກ້ເ້ອ ~
ເ້ອ້ັ ຫ້ົ້ນ້ເ້ດ. ເ້ຈ້ົ້ຍ້ັ້ງ້ເ້ຄ້ຍ້ສ້ອ້ນ້ວ້ິ້ທ້ີ້ແ້ທ້ັ້ງ້ປ່ານ້ຢູ້່ໃ້ນ້ນ້ຳ້ຕ່ົ້ນ ໃ້ຫ
ຂ້ອ້ຍ້ຫ້ົ້ນ້ເ້ດ.

- ແ້ມ້, ອ່ານ້ເ້ດ້ັ້ນ້ໄ້ປ້ໄ້ດ້ຢູ້, ແ້ຕ່ພ້ເ້ຫ້ັ້ນ້ເ້ດ້ັ້ກ້ນ້ອ້ຍ້ຫ້ລ້ຳ
ຄ້ົ້ນ້ມ່ານ້ຫ້ລ້ົ້ມ້ຢູ້່ແ້ຖ້ວ້ນ້ບ້ຈ້ກ່ານ້ທ້ໍ່ໃ້ດ້ຕ່ໍ້ທ້ໍ່ໃ້ດ, ແ້ລ້ວ້ວ້ິ້ໃ້ຫ້ພ້ຈ້ຈ້ຳ້ໄ້ດ
ຫ້ົ້ດ້ທຸ້້ກ້ຄ້ົ້ນ້ຈ້ັ້ງ້ໃ້ດ .

ທ່ຝ່ງກ່ງກັນຂ້ານຍ່ງມ່ຂ່ອກ່າຍຣ່ມຝ່ງແຫ່ງໜ່ງ ຢ່ງໃນນັ້ນ ມ່ເຮ່ອກ່າບລຳໜ່ງຢ່ອງຢູ່, ເຖ່ງວ່າສ່ຂ່ອງມັນຈະຫລ່ອນອ່ອກ ຈ່ນໜ່ດ, ແຕ່ກ່ຍ່ງສ່ມ່ກາຈອ່ານຢ່ອ່ອກ່ວ່ : " ຮ່ງອະລຸນ." ເຮ່ອພ່າຍ່ກ່າຍຂ່ອກ່າຍໄປແລ່ວເອ່ົາທ່ອງເຮ່ອສ່ຍລ່ງດ່ນຢ່ານ-ລ່ນແຄມຝ່ງ.

- ໜ່ແຫລະ ບ່ອນເຮ່ັດວຽກຂ່ອງພ່ນະ, ພ່ບ່ໍ່ໄດ້ເຮ່ັດນ່ຳ ທ່ງກ່ານ່ອ່ກແລ່ວ, ພ່ອ່ານ່ໄສ່ລ່ານ່ໄດ້ໂຕເອ່ງ.- ພ່ເຖ້ົ່ານ ອ່ກ ກ່ານ່ຢ່ານ ອະທ່ບ່ານ່ພ່ອນທ່ງໂດດລ່ງນ່ຳ ແລະໄດ້ຢ່ກເຮ່ອເຂ້ົ່ານ່ສູ ຕ່ານ່ຝ່ງ, ຂ່ານ່ໄມ່ຂ່ອງລ່ານ່ອ່ປ່ກຈ່ນລ່ນ່ດ່ນຢ່ານ່ລ່ງ ແລະເຮ່ອກ່ໍ່ ເຢ່ອນໄປໜ່ານ່ອ່ກ.

- ພ່ອ່ກເຈ້ົ່ານ່ຕ່ອງໂດດລ່ງຢູ່ໜ່ນ. - ພ່ເຖ້ົ່ານ່ເຈ້ົ່ານ້ນ່ດ່ນ ນ່ານ່ສ່ຽງເສ່ຍເນ່ຍ .

- ກ່ໍ່ໃດພ່ເຖ້ົ່ານ ? - ອ່ານ່ເລ່ກເຢ່ອ່ຖ່ານ .

- ສຸດແລ່ວແຕ່ເຈ້ົ່ານ່ຈະເຫ່ນ່ສ່ນ່ຄ່ນ. ພ່ອ່ກເຈ້ົ່ານ່ນ່ເ ສຸກແບບ່ນ, ຄ່ນຈະຈ່ານ່ມ່ານ່ໃຫ່ຍ່ອ່ານ່ຫລ່ານ່ແດ່ເຫ່ນ່ແຫລ່ວ ...ແຕ່ສ່ນ່ໃບໜ່ານ່ຂ່ອງພ່ອ່ກເຈ້ົ່ານ່ນ້ນ ພ່ຈ່ຈ່ານ່ບ່ໍ່ໄດ້ກ່ໍ່ຫລ່... ບ່ໍ່ໄດ້ລ່ກໜ່ນ່ອ່ຍ...

ເມ່ອ່ໂດດລ່ງຈ່ານ່ກເຮ່ອ່ຕ່ນ່ຂ່ອງພ່ອ່ກເຂ່ົ່ານ່ກ່ໍ່ປ່ຽກນ່ຳ, ດ່ງ ນ້ນ ໂອ່ນ່ກ່ ຈ່ງສ່ະເໜ່ນ່ໃຫ້ປ່ດເກ່ບ່ອ່ອ່ກ. ລ່ດສ່ຳພ່ດກ່ບ່ດ່ນ ຊ່ານ່ອ່ນ່ອ່ບ່ຊຸ່ນ ແລະ ຊຸ່ມ່ຈ່ນ້ນ່ລ່ະມຸນ່ລ່ະໂນ່ດ ນ່ນ່ເຮ່ັດ ໃຫ້ ພ່ອ່ກເຂ່ົ່ານ່ຮຸ້ສ່ກເປ່ນ່ອ່ດ່ສ່ະຫລ່ະ ແລະ ເບ່ກ່ານ່ນ່ອ່ນ່ຊຸ່ນ ຈ່ນ ຢ່ານ່ກ່ຈ່ະແລ່ນ່ກ່ະໂດດໂລດເຕ້ນ່ທ່ງ່ກ່ງ່ເກ່ອ່ກໄປຕ່ານ່ທ່ີ່ງ ໜ່ຍ່ ຕ່ານ່ ສ່ຽງເສ່ຍເນ່ຍ .

- ກ່ໍ່ໃດພ່ເຖ້ົ່ານ ? - ອ່ານ່ເລ່ກເຢ່ອ່ຖ່ານ .

- ສຸດແລ່ວແຕ່ເຈ້ົ່ານ່ຈະເຫ່ນ່ສ່ນ່ຄ່ນ. ພ່ອ່ກເຈ້ົ່ານ່ນ່ເ ສຸກແບບ່ນ, ຄ່ນຈະຈ່ານ່ມ່ານ່ໃຫ່ຍ່ອ່ານ່ຫລ່ານ່ແດ່ເຫ່ນ່ແຫລ່ວ ...ແຕ່ສ່ນ່ໃບໜ່ານ່ຂ່ອງພ່ອ່ກເຈ້ົ່ານ່ນ້ນ ພ່ຈ່ຈ່ານ່ບ່ໍ່ໄດ້ກ່ໍ່ຫລ່... ບ່ໍ່ໄດ້ລ່ກໜ່ນ່ອ່ຍ...

ເມ່ອ່ໂດດລ່ງຈ່ານ່ກເຮ່ອ່ຕ່ນ່ຂ່ອງພ່ອ່ກເຂ່ົ່ານ່ກ່ໍ່ປ່ຽກນ່ຳ, ດ່ງ ນ້ນ ໂອ່ນ່ກ່ ຈ່ງສ່ະເໜ່ນ່ໃຫ້ປ່ດເກ່ບ່ອ່ອ່ກ. ລ່ດສ່ຳພ່ດກ່ບ່ດ່ນ ຊ່ານ່ອ່ນ່ອ່ບ່ຊຸ່ນ ແລະ ຊຸ່ມ່ຈ່ນ້ນ່ລ່ະມຸນ່ລ່ະໂນ່ດ ນ່ນ່ເຮ່ັດ ໃຫ້ ພ່ອ່ກເຂ່ົ່ານ່ຮຸ້ສ່ກເປ່ນ່ອ່ດ່ສ່ະຫລ່ະ ແລະ ເບ່ກ່ານ່ນ່ອ່ນ່ຊຸ່ນ ຈ່ນ ຢ່ານ່ກ່ຈ່ະແລ່ນ່ກ່ະໂດດໂລດເຕ້ນ່ທ່ງ່ກ່ງ່ເກ່ອ່ກໄປຕ່ານ່ທ່ີ່ງ ໜ່ຍ່ ຕ່ານ່

ເຫມ້ອນດ່ັງກ່ອງໂຕ້ນ້ອຍ ໆ.

- ໄລ່ຈັ້ບຂ້ອຍເບ່ີ ! - ໂອມກາ ຮ້ອງຂ້ຶ້ນ.ຫລ້ັງຈ່ຶາກ ນ້ັ້ນນ່ຶາງກ່ໍແລ່ນຫນ່ີໄປຢ່ຶາງສຸດຝ່ີແຮ; ນ່ຶາງແລ່ນຜ່ານໄປ ຕ່ຶາມ ຜ່ັກຄ່ືນຊ່ຶາຍທ່ີ່ນ້ໍາມ່ອງແຕ່ລະປ່ຽອດມ່ຶາກ່ອງໄວ້ ເພ່ືອມຸ່ ຫນ້ຶາ ໄປຍ້ັ ທ່ີ່ງນ່ຶາສ່ີ ຮ້ອມ້ໍລະກ່ິດ, ເດ່ຍລະດ່ຶາດຢ່ຶາດ ຢ່ຶາຍ ດ້ວຍມ້ອນຫມູ່ມ່ຶາລ່ຶາ. ອ່ຶາລ້ັກເຊຸ້ອ ແລ່ນໄລ່ຕ່ິດຕ່ຶາມນ່ຶາງໄປ ຫນ່ິດເຫ້ືອຫນ່ິດແຮງ. ຢູ່່ເບ້ືອງຫນ້ຶາ ອ່ຶາລ້ັກເຊຸ້ອ່ິໄດ້ ແນມ ເຫ້ັນແຕ່ແພກະໂປ່ງບ່ຶາງໂຄ່ງລ່ຶາຍດ້ອກໄມ້ສ່ີບ່ຶາດຕ່ຶາຂ້ອງນ່ຶາງ. ເຂ້ົ່ຶາແລ່ນໄປທ່ັ້ງຮູ້ສ່ຶກວ່ຶາພ້ອກ່ດ້ອກໄມ້ກ່ັ້ງວ່ຶາສ່ຶາຢ່ຶາຂ້ອງມ້ັນ - ແລະ ພ້ັ້ນ່ິດຊ່ຶາຍຜ່ັ້ງອ້ັ້ນອ່ິບອຸ້່ນດ້ວຍແສ່ງຕ່ຶາວ້ັ້ນໄດ້ຝ່ຶາດ ນ້ໍາ ຮ້ອຍສ້ໍາພ້ັດອ້ັ້ນ່ອຍເບ່ຶາໃສ່ກ້ັບຝ່ຶາຕ່ິ້ນ້ອຍເປ່ຶ້ອຍເປ່ຶ້ໍາ ຂ້ອງ ຕ່ິ້ນ.

ເຂ້ົ່ຶາຮູ້ສ່ຶກຄ່ືກ້ັບວ່ຶາກ່ານໄລ່ຈ້ັບໂອມກາ ໃນ້ຂ່ັ້ງນ່ິ້ນ ຄ່ວາມ ສ້ໍາຄ້ັນ່ຍ່ັ້ງ, ຄ່ືກ້ັບວ່ຶາອ້ະນ່ຶາຄ່ິດທ່ັ້ງຫນ່ິດອ້ັ້ນຢູ່່ກ້ັບນ້ັ້ນທ້ັ້ນ ແລະ ໂດຍສ້ະເພ່ຶາະແລ້ວເຂ້ົ່ຶາກ່ໍແນ່ໃຈວ່ຶາທ່ຶາມກ່ຶາງທ່ັ້ງດ້ອກໄມ້ ອ້ັ້ນ ຫອມຫວ້ັ້ນ ເຂ້ົ່ຶາຈ້ະສ່ຶາມ່ຶາດເປ່ິດຫ້ືອໃຈສ່ຶາລ້ະພ່ຶາບຄ່ວາມຈ່ິງ ຕ່ໍ່ນ່ຶາງໄດ້ຢ່ຶາງສ້ະດ້ວກສ້ະບ່ຶາຍ. ແຕ່ແລ້ວ, ທຸ້ກໆເທ້ືອທ່ີ່ເຂ້ົ່ຶາ ແລ່ນຫ້ຍ້ັບເຂ້ົ່ຶາໄປໃກ້ໆແລະພ້ອມເດ່ັ້ນອ່ກໄປນ້ັ້ນ ນ່ຶາງ ຫລ່ິບ ຫນ່ີໄດ້ຢ່ຶາງ່ອ່ງໄວ ແລະໄດ້ແລ່ນຫລ່ົກໄປທ່ຶາງ່ອ່ນ້ພ້ອມທ້ັ້ງຫ້ືອ ອ້ມສຽງໃສ.

ນ່ຶາງຕ້ັ້ງ່ອ່ກຕ້ັ້ງໃຈຫລ່ິບຫລ່ົກຈ່ົນເຂ້ົ່ຶາບ່ໍ່ສ່ຶາມ່ຶາດໄລ່ທ້ັ້ນ ຈ້ັກ ເທ້ືອ. ນ່ຶາງແລ່ນກ້ັບຄ່ືນໄປຍ້ັ້ງແຄມນ້ໍາ, ລ້ົ່ນ່ອນລ່ົ່ງ ເທ້ັ້ງ

ຫາດຊາຍສີດຳອັນອົບອຸ່ນ. ພວງແກ້ມທັ້ງສອງແດງເຮືອ ອາ
ປາກກວ້າງຫັນໃຈແຮງຈົນຫນ້າເອິກເຫນັ້ງອາບໆ ຫ້ອຍ້ນແຮງ
ແຮງ. ແມ່ນຢູ່ທ່າມກາງປ່າດອກໄມ້ສີຂາວຄ້ຽງຫມູ່ດາວແຫ່ງມ
ແລ້ວທ່ ອາເລັກເຊ ໄດ້ຖ່າຍຮູບເອົາມາ. ຫລັງຈາກ ນັ້ນ
ພວກເຂົາກໍລົງອາບນ້ຳ, ຂະນະທ່ຍິງສາວປ່ຽນເສື້ອຜ້າ ແລະ
ປັ້ນຊຸດອາບນ້ຳຕາມຢູ່ນັ້ນ, ຊາຍຫນຸ່ມກໍແຍກຕົວເຂົ້າໄປນັ່ງປົ້ນ
ຫລົ່ງຢູ່ໃນພຸ່ມໜ່ຍາແບບຄຶນບອກນອນສອນງ່າຍ.

ເມ່ືອນາງເອ້ມເຂົ້າອອກມານັ້ນເຂົ້າກໍພົບວ່ານາງນຸ່ງ ກະ
ໂປ່ງລາຍດອກໄມ້ຜ້ືມເກ່ົ່າ, ນັ່ງພັບພຽບລົງຢູ່ກັບພ້ືນດ້ິນຊາຍ,
ຄູ່ຂາຄູ່ສີກຳແດດເຂົ້າຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ ແລະມ້ີຜ້າເຊ້ັດມ້ືອ ຫມູ
ຜ້ືມຫນ້ັງມ້ັດຢູ່ຫ້ວ. ຕ່ໍຈາກນ້ັນນາງໄດ້ເອົ້າຜ້າເຊ້ັດມ້ືຜ້ືມ ສະ
ອ້ຽດປູ້ລົງໃສ່ເທ້ົ່າໜ່ຍາ ແລະ ເອົ້າໜ່ມາກໜ້ືມມ່ານ້ົ່ງໃສ່ຕ້ັ້ງໄວ
ໄວ້ແຕ່ລະແຈ, ແລ້ວນ້ຳຂອງກ້ືນອອກຈາກຫ້ົ່ມ່ານ້ົ່ງໃສ. ອາ
ຫານທ່ຽງຂອງພວກເຂົ້າໃນ້ນ້ັ້ນ ມ້ີຜ້ັກສະລ້ັດນ້ອຍໜ້ົ່ງ, ມ
ປ່າເຢ້ັນຫ້ໍ່ຢູ່ໃນ່ເຈ້ຍໄຂ່ນ້ັ້ນ ແມ່ ແລະມ້ີເຂົ້າໜ້ົ່ມແຫ້ງ ກ້ົ່ໂອ
ກາດເປ້ັນຄ້ົນເຮ້ັດເອງ. ນອກນ້ັ້ນນາງຍ້ັງບ້ົ່ລ້ືມ ທ້ົ່ຈະເອ້ົ່າ ເກ້ືອ
ແລະ ມ້ັດສະຕາກໃສ່ກະປຸກກະແລ້ັມຫ່ານ້ົ່ງມ່ານ້ຳ. ຈ້ົ່ງແມ່ນ
ເປ້ັນຕາຮ້ັກ ແລະ ເປ້ັນຫ່ນ້ົ່ງໃຈ ກ້ົ່ເຫ້ັນຍິ່ງສາວຜູ້່ງ້ົ່ດ ງ່ານ
ແຈ່ມໃສ່ໂປ່ງບ່ານ້ົ່ງຜູ້່ມ້ີສະແດງຄວ່ານເອ້ົ່າໃຈໃສ່ຕ້ົ່ອຽກ ເຮ້ືອນ
ກ່ານຊ່ານຢ່ານ້ົ່ງ້ົ່ງ້ົ່ງ. ອ່ານ້ົ່ເລ້ັກເຊ ໄດ້ເອ້ົ່ານ້ັບໂຕເອ້ົ່ງວ່ານ
ເລ້ືອງນ້ັ້ນໄດ້ແກ່ຍ່ານວ່ານ່ານ້ົ່ງ້ົ່ແລ້ວ, ຕ້ອງເອ້ົ່າໃຫ້ນ້ັ້ນແລ້ວ.
ແຕ່ແລ້ວນ້ັ້ນໄປ ເຂົ້າກ້ົ່ຈະເວ້ົ່າອອກມ່ານ້ະ ເຂົ້ານ້ົ່ຄ່ານເຊ້ືອ

ຫມັ້ນວ່າເຂົ້າຈະສາມາດອະທິບາຍໃຫ້ນາງເຂົ້າໃຈວ່າ ນາງ
ເຫມາະສົມທີ່ຈະເປັນຄູ່ຊີວິດຂອງເຂົ້າ.

ຫລັງຈາກອາບແດດຢູ່ທົ່ງຫາດຊາຍຈົນຮ້ອນແລ້ວ ພວກ
ເຂົ້າກໍລົງອາບນ້ຳອີກເທື່ອຫນຶ່ງ. ຫນຸ່ມສາວທັງສອງໄດ້ຕົກລົງ
ກັນເອົາໄວ້ວ່າ ຈະກັບໄປພົບກັນຢູ່ທີ່ເຮືອນຂອງ ໂອມກາ ອີກ
ເທື່ອຫນຶ່ງໃນຕອນຄ່ຳຂອງມື້ນີ້. ພວກເຂົ້າຍ່າງມຸ່ງຫນ້າລົງໄປ
ຍັງທ່ານ້ຳດ້ວຍຄວາມອິດເມື່ອຍແຕ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສຸກໃຈ.
ແຕ່ເມື່ອມາເຖິງ ປາກົດວ່າທັງເຮືອພາຍ ແລະ ເຮືອກາບຢູ່ທີ່
ນັ້ນເລີຍ. ພວກເຂົ້າໄດ້ພາກັນເອົາພໍ່ຖ້າອັກກາຊາຢູ່ເປັນເວ
ລາຕັ້ງດົນນານ ຈົນສຽງແຫບ. ຕອນນັ້ນ, ດວງອາທິດໄດ້ລຽ
ລົງລັບທົ່ງໄປແລ້ວ, ເຂົ້າແສງສີຫມູຫລາບຂອງມັນເຄື່ອນ ຍ້າຍ
ລົງມາແຕ່ເບື້ອງສູງຂອງຕາຝັ່ງຊັ້ນ ທາງນັ້ນ, ແລະອາບທາ
ສີທອງ ຂອງມັນໃສ່ຫລັງຄາເຮືອນຊັ້ນໃນເມືອງ ແລະ ລຳຕົ້ນ
ໂອບຂຸ້ມທີ່ ພວມຈົມປັ້ງ ຢູ່ ໃນລະຫ່ວາງ ຄວາມມືດພໍ້ມ
ລ້ວ. ແສງສະຫວ່າງສີເລືອດເລື່ມຮອງຮຸ່ງຂ້ຶນຢູ່ຕາມ ປ່ອງ
ຢຽມ. ມັນແມ່ນຄື່ນຫນຶ່ງຂອງລະດູຮ້ອນອັນອົບເອົ້າແລະ ສະ
ຫງ່ຳງາມ. ແຕ່ວ່າຄົງຈະມີບາງສິ່ງບາງຢ່າງເກີດຂ້ຶນຢູ່ ໃນ
ຕ່ືอເມືອງ, ເພາະວ່າຕາມທຳມະດາ ໃນເວລານ້ຳ,ເສັ້ນທາງ
ຕ່ວງໆຈະຕອງເປ່ົາປຽວ ປາສະຈາກຜູ້ຄົນ ແຕ່ວ່ານາບັດນ້ຳໄດ
ມີຜູ້ຄົນຈ່ຳນວນຫລວງຫລາຍໄປມາຕາມຖະຫນົນ, ນອກນັ້ນຍັງ
ມີລົດບັນທຸກສອງຄັນທີ່ບັນຈຸຄົນຈົນເຕັມແລ່ນກາຍໄປ, ແລະ ມີ
ຄົນກຸ່ມນ້ອຍຫນຶ່ງຍ່າງໄປຢ່າງເປັນລະບຽບ.

- ສົງໄສພໍ່ເຖົ້າ ອັກກາຊາ ກິນເຫລົ້າຈົນເມົ້າແລ້ວ. - ອາເລັກເຊອິ ເວົ້າຂັ້ນ - ພວກເຮົາອາດຈຳເປັນຕ້ອງ ໄດ້ ຄ້ຽມຢູ່ທີ່ນີ້ແລ້ວລະ.

- ຢູ່ກັບເຈົ້າ, ຂ້ອຍບໍ່ຢ້ານຫຍັງດອກ. -ນາງຕອບພ້ອມ ທັງຫລຽວເບິ່ງ ອາເລັກເຊອິ ດ້ວຍແສງຕາເປັນປະກາຍ .

ເຂົ້າກອດຖົງນາງເຂົ້າມາແລ້ວຈູບຖົມນາງ. ມັນແມ່ນ - ການກອດຈູບເທື່ອທຳອິດ ແລະ ຄັ້ງຄ້ຽວຂອງພວກເຂົາ. ໃນ ເວລານັ້ນສຽງພາຍເຮືອກໍດັງຂັ້ນຢູ່ກາງແມ່ນ້ຳ. ເຮືອລຳໜຶ່ງ ຂຶ້ງບັນຈຸຄົນໂດຍສານຈົນເຕັມພ້ອມມຸ້ງໜ້າມາແຕ່ຝັ່ງນ້ຳເບື້ອງ ນັ້ນ. ທັງໂອນກາ ແລະ ອາເລັກເຊອິ ຕ່າງກໍໄດ້ຫລຽວເບິ່ງ ດ້ວຍຄວາມຕົກໃຈຄ້າຍກັບວ່າເຮືອລຳດັ່ງກ່າວຈະນຳເອົາຂ່າວ ຮ້າຍມາສູ່ພວກຕົນ.

ຜູ້ຄົນເຫລົ່ານັ້ນພາກັນໂດດອອກຈາກເຮືອຢ່າງວ່ອງໄວ . ເຖິງວ່າພວກເຂົາຈະແຕ່ງຕົວດ້ວຍເສື້ອຜ້າທີ່ໃຊ້ນຸ່ງໄປໃນ ວັນ ບຸນແຕ່ວາໜ້າຕາຂອງພວກເຂົາໜ່ວມເໜີ່ງ ແລະເຕັມ ໄປ ດ້ວຍຄວາມອິດເມື່ອຍ. ພວກຄົນໂດຍສານໂດດຂັ້ນບົ້ວ ຍ່າງ ກ້າຍໄປຫາແພຂ້ຶ້ມຝັ່ງຜ່ານສອງໜຸ່ມສາວໄປດ້ວຍອາການຝ່າວ ຝັ່ງ ແລະ ມ້ວງຮູບຄົ່ເກົ່າ. ພວກຜູ້ຊາຍມີສີໜ້າເຄັ່ງຂ້ຶມແລະ ສ້ວມພວກຜູ້ຍິງໜ້າໜ້າຕົ້ນເຕັ້ນ, ນ້ຳຕາໄຫລຫລ່ັ່ງໆ ທ່ ບ່ເຂົ້າໃຈຫຍັງໜ້ົດ. ໂອນກາ ແລະ ອາເລັກເຊອິ ພາກັນ ໂດດລົ່ງເຮືອ ພໍ່ເຖົ້າ ອັກກາຊາ ໄດ້ເວົ້າກັບຄົນທັງສອງໂດຍ ທ່ ບ່ຫລຽວເບິ່ງໜ້າອັນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສຸກຂອງພວກ ເຂົ້າ

ວ່າ :

- ເກັດເສັກແລ້ວ...ມັ້ນ, ວ່ະຍຸປະກາດອອກແລ້ວ .

- ສ່ວງຄາມຫວ່ະ ?...ກັບໃຜ ? ອາເລັກເຊ່ອີ ຖາມ, ພ້ອມທ້ວງຫລ້ວງເຕ້ັມຂ້ັນຈາກບ່ອນັ້ງຂອງຕົນ.

- ກັບພວກເກ່ົ່ານັ້ນແລ້ວ! ພວກອັບປີ ! ພວກເຢ ລະ ມັ້ນ. - ພ່ໍ່ເຖ້ົ່າອັກກາຊາ ເວ້ົ່າຮ້ຍຂ້ັນພ້ອມທ້ວງພ້ຍເຮ້ົ່ອໄປ ດ່ວຍບາດສ້ີໜ້ັກໆ. - ຮ່ວມກ່ໍ່ລ້ວງພ້ົ່ນ ຢູ່ທ້ົ່ສູ້ນຮ່ວມກ່ໍ່ລ້ວງພ້ົ່ນ ຕ່າງໆ ມ້ີຜູ້້ຄົ່ນໄປຮ່ວມກ້ັນຢ່າງຫລ່ວງຫລ້ວຍແລ້ວ.

ອາເລ້ັກເຊ່ອີ ເລ້ັຍໄປຍ້ັງກ່ອງຂ້ັນຊ່ວກ່ານທະຫ່ານ ໂດຍ ບ່ໍ່ຍ່ອມແ່ວຮ່ອດບ່ານໃຕ່ເອ່ງ. ໃນຕ່ອນ o ໂມ່ງ ๔o ຂ່ອງ ຄ້ົ່ນດຽວກ້ັນນ້ັ້ນເຂ່ົ່ານ່ໍ່ໄດ້ຂ້ັນລ້ົ່ດໄຟໄປຍ້ັງກ່ອງພ້ົ່ນຂ່ອງຕົນ . ເຂ່ົ່ານ ມ້ີເວ່ລ່ານ່ໍ່ແ່ຕ່ກ້ັບເມ່ືອເຂ່ົ່ານ່ໍ່ໄ້ົ່ຢູ່່ເຮ່ອນແລະບ່ໍ່ມ້ີ ໂອ ກ່ານສ້ົ່ງລ່ານ ໂອນກ່ານເລ້ັຍ.

ຈ້ົ່ດໝ່ານ້ົ່ພ່ວກເຂ່ົ່ານ່ຽມຫ່ານ້ັ້ນຖ້ົ່ມໄລ່ຍະຫ່ານ້ົ່ສ້ົ່ມຄ່ວນ, ແຕ່ນ້ັ້ນກ່ໍ່ບ່ໍ່ໄ້ດ້ໝ່ານ້ົ່ຄ່ວນ່ານ່ານ່ຽ້ົ່ກ່ຂ່ອງແ່ຕ່ລ່ະຝ່ານ້ົ່ ຈ້ົ່ດ ຈ່ານ ຫ້ລ້ົ່ຫ້ລ້ົ່ງລ້ົ່ມ້ັ້ນໄປແລ້ວ. ກ້ົ່ງ້ັ້ນ່ານ, ເຂ່ົ່ານ່ອ່ຍຖ່ານ-ຮ້ັ້ບຈ້ົ່ດໝ່ານ້ົ່ຈ່ານ້ົ່ກ ໂອນກ່ານ ້ົ່ຂ່ຽມຫ່ານເຂ່ົ່ານ່ອ່ຍຕ່ວໜ້ັ້ງສ້ີ ອ້ັ້ນ ມ້ັ້ນ ແ່ບ່ບເດ້ັ້ກ່ນ່ອ່ຍມ້ັ້ກ່ຽ່ມນ້ັ້ມ່ຢ່ານ່ງຈ້ົ່ດ່ໍ. ເຂ່ົ່ານເຂ່ົ່ານ ຈ້ົ່ດ ໝ່ານ້ົ່ລ່ານ້ັ້ນ້ົ່ດ້ົ່ດ່ວ້ົ່ໄ່ວ້ົ່ນ່ໍ່ຢູ່່ທຸ້ກເວ່ລ່ານ ແລ່ະ ເ້ົ່ມ່ອ່ຢູ່່ ຄ້ົ່ນ ດຽວເຂ່ົ່ານ່ົ່ກ່ຈ້ົ່ກເຂ່ົ່ານ່ອ່ກ້ົ່ນ່ານ່ານ່ຄ້ົ່ນ້ົ່ເ້ັ້ນ້ົ່ປ່ະຈ່ໍ. ແ້ົ່ນ ຈ້ົ່ດ ໝ່ານ້ົ່ລ່ານ້ັ້ນ້ົ່ແ່ລ້ວ້ົ່ເ້ົ່ານ່ຮ້ັ້ກ່ແ້ົ່ນ ໄ້ວ້ັ້ກ້ັ້ບ ໂຕ ແ່ລ່ະເ້ົ່ານ່ອ້ັ້ນ ມ່ານ ແ່ຍ່ງ ເ້ົ່ບ່ົ່ງ ໃ້ົ່ນ ຄ່ານ ້ົ່ເ້ົ່ານ່ໄ້ດ້ຕ່ົ່ກ່ຢູ່່ ໃ້ົ່ນ ຄ່ານ ລ່ໍ່ບ່ານ, ເ້ົ່ມ່ອ ຕ່ອນ ກ່ະ

ເສືອກກະສົນໄປຕາມປ່າ. ແຕ່ການພົວພັນຂອງພວກເຂົາກໍໄດ້ ຖືກຢຸດສະງັກໄປຢ່າງກະທັນຫັນໃນຂະນະທີ່ເລື່ອງມັນຍັງບໍ່ ທັນ ແຈ້ງຂາວເລີຍ, ດັ່ງນັ້ນນຸກົນທັງສອງຈຶ່ງໄດ້ຂຽນຫາກັນຄັ້ງ ວ່າເປັນເພື່ອນກໍ່ເພື່ອນແກ່ໂດຍບໍ່ກ່າວຄຳທີ່ຄ້າງຄາຢູ່ໃນ ໃຈອອກມາຢ່າງຈະແຈ້ງ.

ແມ່ນຕອນມາພັກຢູ່ໃນໂຮງໜໍ່ນີ້ແລ້ວທີ່ນັ້ນ ວາເລັກເຊໍ ຈຶ່ງໄດ້ສັ່ງເກດເຫັນຄວາມລຶບໜ້າຂອງຈົດໝາຍແຕ່ລະສະບັບ ດ້ວຍຄວາມຕື່ນເຕັ້ນຫລາຍຂຶ້ນເລື້ອຍໆ ເພາະແມ່ນໂອນກາ - ເອງ ທີ່ເປັນຝ່າຍກ່າວ້ຳກ່າວ່າທັງກ່າສ່າລະພາບຄວາມ ໃນ ໃຈຂອງຕົນໂດຍບໍ່ໄດ້ຫ້ວັ່ນໄຫວພໍ່ດ. ນາງເວ້ົາວ່າ ນາງເສຍ ດາຍຫລາຍທີ່ພໍ່ເຖົ້າ ອັກກາຊາ ໂປໂລມາຮອດຢ່າງບໍ່ຖືກ ຈັງ ຫວະເລີຍໃນແລງມັ້ນ, ນາງຂໍຮ້ອງເວ້ົາອ້ອກ່ວ່າ ເຖິງຈະ ມີ ເຫດການອັນໃດເກີດຂຶ້ນກໍ່ຕາມ ຂໍໃຫ້ນ້ອງຢູ່ທຸກເວລາວ່າ ໃນ ໂລກນີ້ຍັງມີ້ຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງຮັ່ງເວ້ົາຈະສາມາດຝ່າກຄວາມໄວ້ເນື້ອ ເຊື່ອໃຈໄວ້ນ່ໍາໄດ, ແລະມີສະຖານທີ່ແຫ່ງໜຶ່ງຍັງລໍ່ຄອຍການ ກັບມາຂອງເວ້ົາ ບໍ່ຕ່າງຫຍັງກັບຄົນໃນຄອບຄົວເວ້ົາເອງ . ເມື່ອໃດສົງຄາມຫ່ານສົ້ນສຸດລົງ. ເວ້ົາຮູ້ສຶ່ກວ່າຜູ້ທີ່ຂຽນ ຈົດ ໝາຍນ້ັ້ນແຕກຕ່າງກັບ ໂອນກາ ຄົນກ່ອນຢ່າງຫລວງຫລາຍ . ເມື່ອເວ້ົາຫລຽວເບິ່ງຮູບຖ່າຍຂອງນາງເວ້ົາຄ້ົດຢູ່ຜູ້ດຽວວ່າ : ນາງມ້ີ້ຄວາມອ່ອນໄຫວບໍ່ຕ່າງຫຍັງກັບພ້ວ້ດອກໄມ້ຢູ່ກ່າງ ເວ ຫ່າ, ເມື່ອຖືກກ່ະແສລົມແຮງພັດເປ່ົາມ່າງກໍ່ຈະປ້ວ້ແວ້ບໄປ - ພ້ອມກັບກ່ະໂປ່ງລາຍດອກໄມ້ຂອງນ່ງທັນທ.

ແຕ່ຜູ້ທີ່ຂຽນຈົດໝາຍນັ້ນແມ່ນແມ່ຍ່ອງຜູ້ທີ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກຖືດຖືນ ແລະທໍ້ລະມານຍອມຖືກພັດພາກຈາກຄົນຮັກຂອງຕົນ. ອາເລັກເຊ ຮູ້ສຶກທັ້ງເປັນສຸກ ແລະ ທຸກໃຈພ້ອມໆກັນ: ເຂົ້າມີຄວາມສຸກ ແລະ ທຸກໃຈຍອມວ່າເຂົ້າຮູ້ໂຕດີວ່າຕົນບໍ່ມີສິດໃນ ຄວາມຮັກແບບນີ້ ແລະບໍ່ສົມທີ່ຈະໄດ້ຮັບຄວາມຈົງໃຈເປີດເຜີຍຢ່າງນີ້. ສ່ວນເຂົ້າເອງນັ້ນ, ພໍແຕ່ຊາບວ່າຕົນບໍ່ແມ່ນຊາຍຫນຸ່ມຜູ້ ແຂງ ແຮງ ຜູ້ມີໃບຫນ້າຄົມຄາຍ ແຕ່ເປັນຄົນພິການແບບດຽວກັນກັບ ພໍ່ເຖົ້າ ອັກກາຊາ ເທົ່ານັ້ນ, ເຂົ້າກໍບໍ່ກ້າຂຽນບອກຄວາມຈົງ ອັນນີ້ລົງໃນຈົດໝາຍສະບັບທຳອິດພຸ້ນເປັນຕົ້ນມາ. ເຂົ້າບໍ່ກ້າ ຂຽນຄວາມຈົງອອກໄປກໍ່ຍ້ອນເກງວ່າແມ່ຜູ້ຍິງພ້ອມເລັບ ປ່ອຍ ນົກຈະກະທົບກະເທືອນໃຈຢ່າງຮຸນແຮງ ແລະ ມາບັດນີ້ ເຂົ້າ ຈຳເປັນຕ້ອງເວົ້າຕໍ່ອະ ໂອມກາ ຢູ່ໃນຈົດໝາຍທຸກສະບັບ - ແລະ ນັບມື້ນັບຈົມເລິກເຂົ້າໄປຢູ່ໃນດ່າງແຫ່ງຄວາມ ຂ ຕໍ່ອະຂອງຕົນຫລາຍຂຶ້ນຊຸກໄຊ.

ດັ່ງນັ້ນ, ຈົດໝາຍຈາກກາມີລຸ ຈົ່ງກາຍເປັນສິ່ງທີ່ເຮັດ ໃຫ້ເຂົ້າເກີດຄວາມຮູ້ສຶກຂັດແຍ້ງຂຶ້ນຢູ່ພາຍໃນຕົນ, ລະຫວ່າງ ຄວາມໂສກເສົ້າ ແລະ ຄວາມດີອົກດີໃຈ, ຄວາມວິຕົກກັງວົນ ແລະຄວາມຫວັງ. ຈົດໝາຍເຫລົ່ານັ້ນສ່າງຄວາມສຸກ ແລະ ຄວາມທຸກທໍລະມານໃຫ້ແກ່ເຂົ້າໄປພ້ອມໆກັນ. ເຂົ້າຈຳ ເປັນ ຕ້ອງໄລ່ປະດິດດັດຄົ້ນຄວາມຕໍ່ອະໃໝ່ໄປເລື້ອຍ ແລະ ເຂົ້າກໍ ຂາດຄວາມສຸພາບໃນເລື່ອງນີ້ ເພາະສະນັ້ນຈົດໝາຍທີ່ ຂຽນ ຕອບໂອມກາ ຈຶ່ງສັ້ນ ແລະ ມີສ່ວນຄວາມເວົ້າອ້ອມ ແຫ ງ

ກະແດ.

ຂຽນຫາ " ຈ່າຕຸ໊ມ໊ຍ໊ມ໊ທະຍາ " ງ່າຍດາຍກ່ວາ , ເພາະວ່າມາງເປັນຄົນປົກກະຕິທຳມະດາທັງມີຄວາມຈິງ ແລະ ມີຄວາມເສຍສະຫລະ. ຫລັງຈາກການຕັດຂາໃຫມ່ໆ ມີລະຍະ ໜຶ່ງເຂົ້າໜົດຫວັ່ງທຸ້່ອຍທ໊ສຸດ, ເຂົ້າຮູ້ສ໊ກຢ່າກລະບາຍ - ຄວາມທຸກໃຈໃຫຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງຊ່າບມ່ຳ, ດັ່ງນັ້ນເຂົ້າຈ່ຶ່ງໄດ້ຂຽນ ຈົດໜາຍສະບັບໜຶ່ງໄປຫາມາງຢ່າງ໊ດຍາວ ແລະ ເຕັ້ມ ໄປ ດ້ວຍແມ່ວ໊ດມ໊ດມ໊ນ. ເຂົ້າໄດ້ຮັບຄຳຕອບທ໊ຂຽນໃສ່ເຈ້ຍ ປ໊ນ ຂຽນທຳມະດາໂດຍໄວ, ລາຍມ໊ຂອງມາງສັບສົນແລະ ເຕັ້ມໄປ ດ້ວຍ ເ ອ ງ ໜ ໜ ຫ ວ ງ ແລະ ມ໊ຢາດ ນ ຳ ຕ າ ເ ປ ໊ ເ ປ ື ອ ນ ຢ ູ ່ ທ ໍ ່ ໄ ປ . ມາງຂຽນບອກເຂົ້າວ່າຖ້ຳບ໊ຢ່ານເສຍລະບຽບວ໊ໄນຂອງ ທະ ຫານແລ້ວ ມາງຈະປະຖ້ມຂຽກວ່ານທຸກຢ່າງຢູ່ທ່າງແມ່ວ ໜ ໜ ເ ພ ື ່ ອ ມ າ ຢ ູ ່ ຄ ຽ ງ ຂ ້ າ ງ ເ ຂ ົ ້ າ , ປ ໊ ນ ປ ົ ວ ບ ົ ວ ລ ະ ບ ັ ດ ແ ລ ະ ແ ຂ ນ ງ ເ ບ ົ ້ າ ຄວາມທຸກໂສກຂອງເຂົ້າໃນທັນທ໊. ມາງ ຂ ໍ ້ ຮ ອ ງ ໃ ຫ ້ ເ ຂ ົ ້ າ ຂ ຽ ນ ໜ ໜ ຫ ໜ ໜ ຫ ຕ ໊ ມ ຈ ົ ດ ໜ ມ ຍ ສ ະ ບ ັ ບ ນ ໊ ປ ຽ ນ ລ ົ ນ ໄ ປ ດ ້ ວ ຍ ຄ ວ າ ມ ຮ ູ ້ ສ ຶ ກ ອ ັ ນ ຈ ິ ງ ໃ ຈ ແ ລ ະ ໄ ຮ ຄ ຽ ງ ສ າ ຈ ົ ນ ອ າ ເ ລ ັ ກ ເ ຊ ໍ ່ ຕ ອ ງ ຄ ົ ດ ຕ ຳ ນ ິ ໂ ຕ ເ ອ ງ ທ ໊ ໄ ດ ້ ຕ ໍ ່ ອ ະ ວ ່ າ ຈ ົ ດ ໜ ມ ຍ ຂ ອ ງ ໂ ອ ນ ກ າ ທ ໊ ມ າ ງ ເ ຄ ຍ ເ ກ ັ ບ ເ ຂ ົ ້ າ ມ າ ມ ອ ບ ໃ ຫ ້ ແ ກ ່ ເ ຂ ົ ້ າ ນ ັ ້ ນ ເ ປ ັ ນ ຈ ົ ດ ໜ ມ ຍ ຂ ອ ງ ນ ອ ງ ສ າ ວ . ເ ຂ ົ ້ າ ບ ໍ ່ ນ ໊ ຄ ໊ ດ ຫ ລ ອ ກ ລ ວ ງ ນ ຸ ກ ລ ົ ນ ຜ ູ ້ ນ ໊ ແ ຕ ່ ຄ ວ າ ມ ຈ ິ ງ ໃ ຈ ແ ນ ວ ນ ໊ , ດ ັ ່ ງ ນ ັ ້ ນ , ເ ຂ ົ ້ າ ຈ ່ ຶ ່ ງ ຂ ຽ ນ ບ ອ ກ ຄ ວ າ ມ ຈ ິ ງ ໄ ປ ວ ່ າ ເ ຂ ົ ້ າ ນ ໊ ຜ ູ ້ ໜ ຶ ່ ງ ຢ ູ ່ ທ ໍ ່ ກ ານ ຊ ຸ ມ ພ ຸ ມ ແ ລ ວ ແ ລ ະ ເ ຂ ົ ້ າ ຍ ັ ງ ບ ໍ ່ ທ ັ ນ ສ າ ມ າ ດ ຕ ັ ດ ສ ິ ນ ໃ ຈ ບ ອ ກ ຄ ວ າ ມ ຈ ິ ງ ໃ ຫ ້ ແ ກ ່ ແ ມ ່ ແ ລ ະ ໂ ອ ນ ກ າ ຮ ູ ້ ກ ຽ ວ ກ ັ ບ ເ ຄ າ ະ ຮ ້ າ ຍ ທ ໊ ໄ ດ ້ ເ ກ ິ ດ ຂ ໊ ນ

ກັບເຂົາມື້ເທື່ອ.

ຄຳຕອບຂອງ " ຈາຕຸຊຸມິຍົມວິທະຍາ " ມາເຖິງເຂົາ ຢ່າງໄວວາຈົນຫມາເຫລືອເຊື່ອ. ຍິງສາວຂຽນບອກວ່າ ນາງ ໄດ້ເຂົ້າຈົດຫມາຍຂອງຕົນຝາກນຳນາຍພັນຕີມັກວາວທະ ຫາມ ຄົນໜຶ່ງ ທີ່ກາຍມາທີ່ກອງພັນ ຫລັງຈາກນັ້ນເຂົ້າກໍ່ໄດ້ກຽວລົ້ມ ນາງ ເຖິງວ່າເຂົ້າຈະເປັນຊາຍໜຸ່ມທີ່ມີອາລົມເບີກບານແລະ ຫມາຄົບຄາສະມາຄົມ ແຕ່ວ່ານາງກໍ່ບໍ່ໄດ້ໃຫ້ຄວາມສົນໃຈ ແກ່ ເຂົ້າຢ່າງໃດເລີຍ. ຈາກຈົດຫມາຍຂອງນາງເຫັນໄດ້ວ່ານາງ ມີຄວາມທຸກໃຈ ແລະກຳລັງມ້ວຍອົກມ້ວຍໃຈ. ນາງພະ ຍາ ຍາມປິດບັງໄວ້ຢູ່ແຕ່ກໍ່ບໍ່ເປັນຜົນສຳເລັດ. ນາງຕໍ່ວ່າຕໍ່ຂານ ທີ່ ເຂົ້າບໍ່ບອກຄວາມຈິງຕັ້ງແຕ່ຕົ້ນ ແລະ ໄດ້ຂໍ້ຮ້ອງໃຫ້ເຂົ້າ ຖ ນາງຄິດເພື່ອນຄົນຫນຶ່ງ. ຢູ່ໃນຕອນທ້າຍຂອງຈົດຫມາຍ, ນາງ ໄດ້ເຂົ້າສໍ່ຄຳຂຽນຕື່ມໃສ່ອີກສອງສາມແຖວວ່າ: " ສະຫາຍ-ຮ້ອຍໂທ " ຈົ່ງຢ່າໄດ້ລືມນາງ, ຂໍໃຫ້ເຊື່ອໃຈໃນມິດຕະພາບ ອັນແທ້ນແຟ້ນ, ແລະຖ້າວ່າຍິງສາວຢູ່ ກາມີອຸ້ມພຸ້ມປຽນຈິດ ປຽນໃຈໄປ(ໃຜຈະຮູ້ໄດ້ວ່າພວກແມ່ຍິງ ທີ່ຢູ່ທາງແນວຫລັງນັ້ນ ຈະປະພຶດໂຕແບບໃດແດ ?), ຫລ້ວ່າຖ້ານາງຫາກເຊົ້າ ຮັກ ເຂົ້າຫລ້ວ່ານາງຫາກບໍ່ຕ້ອງການແຕ່ງດອງກັບເຂົ້າແລ້ວ ຂໍ່ຢ່າ ໄດ້ລືມຄົດເຖິງ " ຈາຕຸຊຸມິຍົມວິທະຍາ " ຄົນນີ້,ແລະເຖິງ ວ່າຈະເກີດຫຍັງຂຶ້ນກໍ່ຂໍ່ໃຫ້ເຂົ້າບອກຄວາມຈິງໂລດ.ນອກຈາກ ຈົດຫມາຍແລ້ວຍັງມີຫ້ອຍໆຫ້ານ້ອຍໆຕິດຕາມມາ ໃນນັ້ນມີແພນ້ຳ ຜ້າໄຫມຈອງ ແລະ ແສ່ວອັກສອນຕົ້ນຊື່ຂອງເຂົ້າ, ຖ້ວຍ ຢ -

ເສັ້ນ ທີ່ຮູບເຮືອບິນກາງອາກາດ, ຫວີທີ່ງດວງ,ນ້ຳ ຫອມ " ມາໂຍລ໊ອາ " ທີ່ງແກ້ວ ແລະ ສະບູຫອມທີ່ງກອມ.ອາ ເລັກເຊ ຮູ້ວ່າສ່ວຍຂອງເຫລ່ານີ້ມຄ່າສຳລັບຍິງສາວທີ່ຮັບ ໃຊ້ຢູ່ໃນກອງທັບໃນຄາວອັດຕະລົດແບບນີ້ທ່ໃດ. ແລະເຂົ້າຮູ້ ວ່າ ສະບູອາບນ້ຳ ແລະນ້ຳຫອມຊຶ່ງໄດ້ ມອບເປັນຂອງຂວັນ-ໃນໂອກາດວັນຊຸນຍາມສ່ງຄາມ ແມ່ນສິ່ງທ່ຕາມທຳມະດາແລວ ທຸກຄົນຢາກຮັກສາໄວ້ເປັນທ່ລະນຶກສຳລັບຊ ວ ິດໃນຍາມ ສັ້ນ ຕ ິ ພາບ. ເຂົ້າຊຸາບຊຶ່ງໃນຄຸມຄ່າຂອງຂ້ອມເຫລ່ານ, ແລະເຂົ້າ ນ ມ ອ ອ ກ ຢ າ ຍ ໄ ວ ້ ຢ ູ ່ ເ ທ ິ ງ ໂ ຕ ະ ຫ ົ ວ ຕ ຽ ງ ດ ວ ຍ ຄ ວ າ ມ ພ າ ກ ພ ູ ມ ໃ ຈ . ເ ຂ ົ ້ າ ເ ບ ົ ກ ບ ານ ໃ ຈ ແ ຕ ່ ກ ໍ ເ ສ ົ ້ າ ໃ ຈ ແ ດ ເ ລ ັ ກ ນ ້ ອ ຍ . ເ ຖ ິ ງ ຈ ັ ່ ງ ໃ ດ ກ ໍ ດ ີ , ອ າ ເ ລ ັ ກ ເ ຊ ິ ກ ັ ຍ ັ ງ ດ ຶ ງ ສ ິ ບ ຕ ່ ທ ໍ າ ກ ານ ເ ຝ ົ ກ ແ ອ ບ ຂ າ ພ ິ ກ ານ ຂ ອ ງ ເ ຂ ົ ້ າ ດ ວ ຍ ຄ ວ າ ມ ຫ າ ວ ຫ ັ ນ ຄ ິ ດ ທ ່ ເ ຄ ີ ຍ ເ ຮ ັ ກ ມ າ ໂ ດ ຍ ຫ ວ ັ ງ ວ ່ າ ຈ ະ ສ າ ມ າ ດ ຊ ັ ມ ບ ິ ນ ແ ລ ະ ອ ອ ກ ຕ ່ ສ ู , ເ ຂ ົ ້ າ ເ ກ ດ ມ ີ ອ າ ล ิ ม ิ จ ก ิ ท ่ ี แ ร ง ก า ห ม า ส ิ ่ ง ไ ส . ส ิ ่ ง ท ่ ี พ ่ า ใ ห ้ เ ข ้ า ฉ ุ ม - อ า ย ใ จ ย ่ า ง ห ม ่ ิ ง ก ็ ล ก า ม ท ่ ี เ ข ้ า จ ำ เ ป ็ น ต ้ อ ง ไ ด ้ ย ิ น จ ด ห ม า ย ต ้ อ ะ ไ อ ม ก า , ผ ู ้ ท ่ ี เ ข ้ า ค ิ ด ร ั ก ม ั ้ น ห ล า ย ม ำ ท ุ ก ม ั ้ น แ ต ่ ก ็ ย ั บ ไ ป ส ิ ้ น ส ุ ด ล ะ พ า บ ค ว า ม จ ิ ง ก ั บ ย ิ ง ส า ว อ ี ก ผ ู ้ ห ม ่ ิ ง ซ ึ ่ ง เ ข ้ า บ ่ ร ู ้ จ ั ก ม ั ก ค ุ ้ น .

ແຕ່ເຂົ້າກ ປ ະ ຕ ິ ຍ ານ ກ ັ ບ ຕ ົ ນ ເ ອ ງ ວ ່ າ ຈ ະ ບ ອ ກ ຄ ວ າ ມ ຈ ິ ງ ໃ ຫ ້ ໂ ອ ມ ກ າ ຮ ู ้ ก ่ ี ต ่ เ ม ื ่ อ เ ข ้ า ส า ม า ด เ ร ั ก ใ ห ้ ค ว า ม ฝ ั น ข อ ง เ ข ้ า ป า ก ฏ เ ป ็ น จ ิ ง ข ึ ้ น ม า . ล ส า ม า ด ก ั บ เ ข ้ า ร ั บ ใ ช ้ ห ม ้ า ท ่ ี ท า ม ง า ม พ า ย ห ล ั ง ท ่ ี ช ะ ม ะ ค ว า ม พ ิ ก า ม ข อ ง ต ิ ม ไ ด . แ ล ว ค ว า ม ห ว ั ง

ໃນອະນາຄົດອັນມືກເປັນສິ່ງຊຸກດັນໃຫ້ເຂົາໃຊ້ຄວາມພະຍາ - ຍາມຢ່າງເອົາເປັນເອົາຕາຍເພື່ອບັນລຸເຖິງເປົ້າຫມາຍ ຂອງ ເຂົາ.

๑๑.

ຫົວໜ້າການເມືອງເຖິງແກ່ກຳລົງໃນມ້ວນທີ່ໜ່ວ ຂອງ ເດືອນພຶດສະພາ ໂດຍທີ່ທຸກຄົນບໍ່ຄາດຝັນ. ເຊົ້ານັ້ນ, ຂະນະ ທີ່ສ່ວາຍໜ້າ ແລະ ຫວີຜົມຢູ່ນັ້ນ ເຂົາກໍໄດ້ຕັ້ງບັນຫາຕ່າງ ໆ ຖາມນາງຊ່າງຕັດຜົມທີ່ພວມແຖຫນວດໃຫ້ເຂົາຢູ່ບໍ່ເຊົ້າສົບເຊົ້າ ປາກວ່າ: " ມ້ວນອາກາດດີ ? " ນັ້ນຍາກາດຂອງມະຄອນ ຫລວງມືຄວາມສະງົບໃນອັນນຸ່ມນ້ວນເປັນແນວໃດ ? ".

ເຂົາສະແດງຄວາມດີໃຈທີ່ໄດ້ຊາບວ່າມີການເລ່ນ ຖອນ ເຄອງຂອງອັນທີ່ຕັດເສັ້ນທາງຕ່າງໆອອກແດ່ແລ້ວ, ແຕ່ຮູ້ສຶກ ເສຍດາຍທີ່ບໍ່ມີການເດີນສວນສະໜາມໃນມ້ວນງາມໃໝ່ອັນ ແສນຈະອ່ອນຫວານສະຫວ່າງສະໄຫວໄປດ້ວຍແສງພະອາທິດ. ນອກນັ້ນເຂົ້ຍັງໄດ້ເວົ້າຢອກລ້ອນ ຖາມຄົນ ມ ຫາຍ-ລົບນາ ທີ່ໄດ້ພະຍາຍາມພາກພຽນສຸດຂີດເພື່ອທຳແປງບ້ານ ເມືອງ ເພື່ອເປັນກຽດແກ່ນ້ວນນຸ່ມ. ເຍ້ງຊຶ ເຂົ້ຄ່ວ່ ມີອາກາດອົບອ່າວ ແລະ ທຸກຄົນຕ່າງກໍມີຄວາມຫວັງວ່າ ບ່ານ ທີ່ເຂົ້ຄ່ ຈະຕ້ອງໄດ້ນ ໄປເລ່ນ ๆ.

ນັ້ນຕັ້ງແຕ່ເຂົ້ຕ ຢູ່ໃນສະພາບທີ່ບໍ່ສາມາດອ່ານໜັງສືພິມ

ໄດ້ຟຸ້ມແລ້ວ, ພວກແພດໄດ້ຕໍ່ສາຍຮັບຟັງວິທະຍຸມາຈົນ ຮອດ ຕຽງນອນຂອງເຂົາ. ສ່ວນ ຄະໂອໍຊາດີບ, ຜູ້ຊ່ຳນານທາງ ດ້ານວິທະຍຸກໍ່ໄດ້ທ່ານທ່ານດັດແປງຂະຫຍາຍຈົນເຮັດໃຫ້ຫ້ອງ ຄົນພາຍໃນຫ້ອງນັ້ນສາມາດໄດ້ຍິນສຽງເພງ ສຽງເວົ້າຈາກວິ ທະຍຸນ່ຳກັນຫ້ອງ ພ້ອມເວລາ ๙ ໂມງກົງ, ສຽງໂຄສົກຊຸ ມ້ຜູ້ຄົນຮັບຟັງ ແລະ ຮູ້ຈັກດີ້ທ່ວໂລກກໍ່ເລີ່ມປະກາດຄ່ຳສັ່ງ ປະ ຈ່ຳວັນຂອງລັດຖະມົນຕີກະຊວງປ້ອງກັນປະເທດ. ແຕ່ລະ ຄົນ ນັ່ງເຮັດໂຕ ແຂງ, ອຽງຄໍ່ໄປທາງຫ້ວລ່ຳໂພງສີດ່ຳສອງອັນທີ່ ຫ້ອຍຢູ່ເທິງຝາຢ່າງຕັ້ງໃຈ, ເພ່ືອຢາກໄດ້ຍິນທຸກໆຄ່ຳເວົ້າ, ຂະນະນັ້ນໂຄສົກພ້ອມປະກາດວ່າ: " ພາຍໃຕ້ລົມຫຸ້ງອັນບໍ່ ມີ ໃຜເອົາຊະນະໄດ້ຂອງເລ່ືມ ຜູ້ຍິ່ງໃຫ່ຍ, ພວກເຮົາພ້ອມກັນ ກ້າວໄປສູ່ໄຊຊະນະ ! ". ຖ້ວ່າອາການກ້າວສະຫລຸບ ນ້ອມ ຫ້ายจะไดสมสูดลิ่วไปแลอกตาม, แต่อาทุกคืนพาย ใน ห้องก็ยังคิ่วรักสาถ้ามสะหว่ิบไว้ดั่งเดิม.

- สะหายห้อหน้าหามเม่ือง, เร่ายากจะอ่ำร้องให้ สะหายอะทิบายสิ่งหน่ิงให้ฟัง. - ภูภูชุกม ลุ่มต้มเว้า ข้มกอม และ หลังจากนั้นเอ่ากก่ไดหลิ่วร้องข้มถอยสยง ติกอิกติกใจอา :

- สะหายห้อหน้าหามเม่ือง !...

สายตาทุกคู่แมมไปยังรางของเอ่า. ห้อหน้า หาม เม่ืองนอนยรถยาอโตชุ่บเหน่ังบ่ต่ิงยู่เท่ิงตรง ใบหน้า ดั่งอ่ม, สายตาทั่งสูจ้วงเบ่ิงไปยังเผดาม. ใบ หน้า อันอกเม่ือยและจ่ดามของเอ่าบ่ิงบอกถ่ิงอาด แออ

ແຫ່ງຄວາມສະຫງົບ ສຸກ ເປັນ ສະຫງ່າ ແລະ ອົງ-ອາດ.

- ເຂົ້າໜົດແລ້ວ ! ເຂົ້າໜົດແລ້ວ!...-ກູກູຊຸ້ມ - ຮອງໄຫ້ຂົ້ນພ້ອມທັງຄຸເຂົ່າລົງຕໍ່ໜ້າຕຽງຂອງເຂົາ.

ພວກແພດຍາມຄົນເຈັບຫລູຫລັ່ງເຂົ້າມາເປັນສົນໆ ນາງ ພະຍາບາມແລ່ນເຂົ້າມາດ້ວຍຄວາມຕົກໃຈບໍ່ໄດ້ສະຕິ, ທັງຕົດ ກະຊຸ່ມເສ້ອຊຸ່ມ. ສ່ວນນາຍແພດຍາມກໍໂປໂລເຂົ້າມາໃນທັນທີ ຮອດບໍ່ສົນໃຈວ່າໃຜຈະເຮັດແນວໃດ, ກູກູຊຸ້ມໄດ້ເອົາຜ້າຫົ່ມ ປົກໜ້າແລ້ວກໍຮອງໄຫ້ສະອຶກສະອົ້ນແຮງໆຈົ່ນບາໄຫລແລະຕົ້ນ ຕໍ່ວສັ່ນສະທ້ານໄປໜົດ ພໍປານເດັກນ້ອຍ. ກູກູຊຸ້ມ ຜູ້ບໍ່ ຖືກ ກັບພວກ ແລະ ມັກເວົ້າສຽດສີ່ຕົ້ນ ອ່ນໆຮອງໄຫຫລ້ວມໍ່ຕາ ຢູ່ ກັບໜ້າເອິກຂອງຜູ້ຕາຍ...

ໃນຕອນແລງຂອງມື້ດຽວກັນນ້ ກຸ້ມົ່ນເຈັບໃຫມ່ຜູ້ໜ່ວ - ເຂົ້າມາຢູ່ແທນບ່ອນເປົ່າຫວ່າງຂອງຫອງນໍ່ເບ ๔๘ ນັ້ນ . ເຂົ້າແມ່ນັກບົ່ນຍົນຊັບໄລ: ຮອຍເອກສະຕຣູດກົບແຫ ກອງ ພົນອາກາດ ອຸ່ງມ້ໜ້າທ່ີ່ປ້ອງກັນນະຄອນຫລວງ. ໃນໂອກາດ ອັນຊຸ່ມນ້ພ່ອກຟາດອຸ່ດ ຕົກລົງວ່າຈະຊຸກໂຈມຕ້ມ່ືດສະກູ ເປັນ ການໃຫຍ່. ຂະບວນຍົນຖ້ມລະເບ່ດຂອງສັດຕູທ່ີ່ມ້ງໜ້າ ມາ ເປັນຖ້ານເປັນແຖວຖ້ກ້ຕ້ສະກັດກັ້ນແລະພາຍຫລັງທໍ່ການຕໍ່ ສູ ກັນຄຸເດ່ືອດຍົກໜ່ວ່ງແລ້ວ ຝູງບົ່ນເຫລ່ານ້ນກໍ່ແຕກໜ່ໄປ ທາງ ເຂດເມ່ືອງໂປດຊຸ່ມເມດຊະນາຍ່າ. ມ່ເຮ່ືອບ່ນ " ຈ້ງເ ້ " ເຮ ເ ້ ເ ້ ເ ້

ລຳຫນ່ວງສາມາດຜ່ານເຂດຊຸ່ມກັ້ນ ແລະ ໄດ້ມຸ່ງໜ້າມາສູ່ ມະ
ຄອນຫລວງ. ຄະນະບິນໃຫ້ຍົນລາມ໌ດ໊ງຕັດສິນໃຈຢ່າງເດັດ -
ດ່ຽວ ວ່າ ເຖິງຈະເປັນແນວໃດກໍ່ຕາມ ພວກເຂົ້າຕ້ອງສ້າງບັນ
ຍາກາດອັນມ໊ດມ໊ວໃສ່ວັນນຸ້ນນ໊ໃຫ້ສຳເລັດຈົນໄດ້. ໃນຂະນະທ໊ ່
ຕໍ່ສູ້ກັນຢູ່ນັ້ນ ສະຕຣູດກ໊ບ ແນມເຫັນຍົນລຳນ໊ ເຂົ້າຝ່າວໄລ່ຕ໊ດ
ຕາມທັນທ໊. ເຂົ້າຂັບຍົນລຳຫນ່ວ ່ງຊ ່ງເປັນຫນ ່ງໃນບັນດາເຮ ່ອ-
ບິນຂັບໄລ ່ຂະນ ໊ດໃຫມ ່ອ ່ຽມສຸດຊ ່ງກ ່ອງທັບອາກາດໂຊ ່ຽດຫາ
ກໍ່ໄດ ້ຮັບ. ເຂົ້າໄ ່ລ ່ທັນເຮ ່ອບ ິນຂ ່ອງເຢຍລະມັນ, ຂະນະທ ໊ ່ບ ິນ
ຢ ່ເຫ ໊ ່ອຊ ານເມ ່ອງມ ໊ ດສະກ ູ ແລະ ຢ ່ ລ ່ ະດ ັ ບຄ ່ ວ ານສ ູ ງປ ່ ະມ ານ
ຟ.ooo ແມັດ. ເຂົ້າປ ່ ະຕ ິ ບ ັ ດການໄລ ່ ຢ ່ າງຄ ່ ອ ງແຄ ່ ວ ພ ໊ ສ ໊ ມ
ຄວມ ເພ ່ ອນ ້ ຍ ົ ນເຂ ົ ້ າ ໄ ປ ປ ່ ະ ຊ ຸ ດ ຢ ່ ເ ບ ່ ອ ງ ຫ ລ ັ ງ ເ ຮ ອ ບ ິ ນ ສ ັ ດ ຕ ູ ,
ແລະ ເ ມ ່ ອ ຝ ່ າ ຍ ນ ໊ ຕ ໊ ກ ຢ ູ ່ ໃ ນ ເ ສ ັ ນ ກ ະ ສ ຸ ນ ກ ໊ ບ ປ ຸ ນ ຍ ົ ງ . ແ ຕ ່ ເ ຂ ົ ້ າ ກ ໍ ່
ຕ ອ ງ ຕ ໊ ກ ໃ ຈ ຢ ່ າ ງ ແ ຮ ງ ເ ພ ່ າ ະ ວ ່ າ ລ ະ ບ ິ ບ ກ ົ ມ ໄ ກ ຍ ົ ງ ລ ູ ກ ກ ະ ສ ຸ ນ ບ ໍ ່
ທ ໍ ່ ງ ານ ເ ສ ຍ ແ ລ ວ .

ຂ ະ ນ ະ ນ ັ ນ ເ ຮ ອ ບ ິ ນ ເ ຢ ຍ ລ ະ ນ ັ ນ ບ ິ ນ ຢ ູ ່ ຕ ໍ ່ ໜ ້ າ ເ ຂ ົ ້ າ ພ ໊ ດ . ສ ະ
ຕ ຣ ູ ດ ກ ໊ ບ ບ ິ ນ ຕ ໊ ດ ຕ າ ມ ໄ ປ ໂ ດ ຍ ພ ະ ຍ າ ຍ າ ມ ຈ ່ ງ ຢ ູ ່ ໃ ນ ມ ຸ ມ ປ ອ ດ ໄ ພ .
ເ ຂ ົ ້ າ ປ ອ ງ ກ ັ ນ ໂ ຕ ເ ອ ງ ໃ ຫ ້ ພ ົ ້ ນ ຈ າ ກ ລ ູ ກ ກ ະ ສ ຸ ນ ປ ໊ ນ ກ ົ ມ ທ ໊ ຍ ົ ງ ອ ອ ກ ມ າ
ແ ຕ ່ ທ ່ ງ ຄ ານ ຫ ລ ັ ງ ນ ັ ນ ໂ ດ ຍ ລ ັ ບ ງ ຢ ູ ່ ຊ ຸ ປ ກ ທ ່ ງ ຂ ອ ງ ຍ ົ ນ ຖ ຸ ມ ລ ະ
ເ ບ ິ ດ ສ ັ ດ ຕ ູ .

ແ ຕ ່ ແ ລ ວ , ທ ່ ານ ກ ່ ງ ບ ັ ນ ຍ າ ກ າ ດ ອ ັ ນ ແ ຈ ່ ມ ໃ ສ ໃ ນ ຍ າ ມ ເ ຊ ົ ້ າ
ຂ ອ ງ ເ ດ ອ ນ ພ ໊ ດ ສ ະ ພ າ ນ ັ ນ ທ ໊ ຊ ານ ເ ມ ່ ອ ງ ຂ ອ ງ ມ ະ ຄ ອ ນ ຫ ລ ວ ງ ມ ໊ ດ
ສ ະ ກ ູ ຄ ານ ຫ ນ ່ ວ ງ ກ ໊ ມ ິ ດ ວ ັ ນ ຫ ມ ອ ກ ສ ິ ເ ທ ົ ່ າ . ສ ະ ຕ ຣ ູ ດ ກ ໊ ບ ບ ໍ ່ ໄ ດ ້ ລ ັ ່ ງ

ເລໃຈແຕ່ຢ່າງໃດ: ເຂົ້າແກ້ສາຍເຊືອກທີ່ມັດໂຕເຂົ້າຕິດ ກັບ ບ່ອນນັ່ງແລ້ວ ເປີດກະໂປງຫລັງຄາຢາງໄສ້ນ້ອອກ, ສຸມທຸກ ກຳລັງແຮງທີ່ງຫມົດເຂົ້າກັນ ຄາຍກັບວ່າກຳລັງຈະໂດດເຂົ້າ-ໃສ່ສັດຕູ, ໂດຍປັບໄລຍະບິນຂອງຕົນ ໃສ່ກັບ ໄລຍະບິນ ຂອງສັດຕູ ແລະ ຄິດໄລ່ແຜນປະຕິບັດຂອງຕົນ. ຄາວທີ່ງ ຕໍ່ ມາ, ເຮືອບິນທັງສອງລຳກໍລອຍມາຢູ່ຄຽງຂ້າງກັນຢູ່ໃນ ກາງ ຫາວເປ່າຫວ່າງຄາຍກັບວ່າຖືກມັດຕໍ່ໃສ່ກັນດ້ວຍເສັ້ນເຊືອກ ທີ່ ເບິ່ງບໍ່ເຫັນ. ຜ່ານກະໂປງຫລັງ ຄາແຜ່ນຢາງໄສ ສະຕຣູດກົບ ແມນເຫັນຢ່າງຈະແຈ້ງ ເຮືອບິນ " ຈັ່ງກີ ". ດວງ ຕາ ຂອງທະຫານປືນກົນ ເຢຍລະນັ້ນ ທີ່ຕິດຕາມສັງເກດເບິ່ງທຸກໆ ການເຄື່ອນໄຫວຂອງເຂົ້າ ແລະ ຄອງຄອຍໂອກາດເບິ່ງ ປຶກ ຍິນສ່ວນໃດສ່ວນໜຶ່ງຂອງເຂົ້າທີ່ຈະຫ່າງອອກໄປຈາກມູມປອດ ໄພນັ້ນ. ເຂົ້າສາມາດແມ່ນເຫັນຮອດຄວາມຕື່ນເຕັ້ນຂອງຝາດ ອຸດ ເຢຍລະນັ້ນ ຂະນະທີ່ຝ່າຍນັ້ນປົດໜອກອອກ: ຈົ່ມເຂົ້າສາ ມາດຈຳແນກຮອດສີທອງຂອງປອຍຜົມຂອງນັ້ນ ທີ່ຕົກຫ້ອຍ ລົງ ມາປົກໜ້າຜາກ. ປາກກະບອກປືນກົນໜັກທ້ວຄູ່ທີ່ລ້ຽງມາຍັ້ງ ຕໍ່ເຂົ້ານັ້ນ ມີອາການສັ່ນຢົກໆ ຄືກັບສັດຮ້າຍທີ່ພ້ອມປ່ອງ ຊຸບ ເຫຍື່ອ. ທັນໃດນັ້ນ ສະຕຣູດກົບ ກໍເກີດຄວາມຮູ້ສຶກຄືກັບ ວ່າ ຕົນນັ້ນແມ່ນຄົນມີເປ້າທີ່ພ້ອມຖືກໂຈມແມປາຍປືນມາໃສ່. ດັ່ງ ນັ້ນເຂົ້າຈຶ່ງເຮັດຄືກັບຊາຍຜູ້ຕົກຢູ່ໃນພາວະອັດຕະລັດຜູ້ມີສະຕິ ແຕ່ຂາດອາວຸດ ເຂົ້າໄດ້ຟ່າວໂດດເຂົ້າໃສ່ສັດຕູ, ບໍ່ແມ່ນດ້ວຍ ກຳປັ້ນດອກ, ແຕ່ຫາກແມ່ນການລັ່ງເຮືອບິນເຂົ້າໃສ່ຝ່າຍສັດ

ຕູ ໂດຍ ອາ ໄສ ໃຫ້ ໃບ ພັດ ຍົນ ຂອງ ຕົ ມ ຕັດ ປີກ ຫາງ ຂອງ ເຮ ອ ບິ ນ ເຢຍ ລະ ມັ ນ.

ເຂົ າ ຮ ອດ ບໍ ທັ ນ ໄດ ຍົ ນ ສຽງ ກະ ທົ ບ ຊໍ ້ ຮ າງ ຂອງ ເຂົ າ ຟ ້ ງ ກະ ເດັ ນ ອອກ ໄປ ຫາງ ນອກ ດ ວ ຍ ກ ໍ າ ລ ັ ງ ແຮງ ອັ ນ ມະ ຫາ ສ ານ ຢ ່ າ ງ ຫ ນ ້ ວ ກ ອ ນ. ພ ອ ມ ກັ ນ ນັ ້ ນ ເຂົ າ ກ ໍ ຮ ູ ສ ຶ ກ ວ ່ າ ໂ ຕ ເ ອ ງ ພ ວ ມ ປ ົ ນ ລ ວ ຽ ງ ຄ ວ າ ງ ຢ ູ ກ າ ງ ອ າ ກ າ ດ. ຫ ົ ວ ຂ ອ ງ ເ ຂ ົ າ ໄ ດ ້ ສ ັ ກ ລ ັ ງ ສ ູ ພ ົ ມ ດ ິ ນ ແ ລ ວ ປ ັ ນ ກ ັ ບ ຂ ຶ ້ ນ ມ າ ຢ ູ ເ ບ ື ້ ອ ງ ເ ທ ິ ງ ອ ີ ກ ຄ ັ ້ ງ ເ ກ ົ ່ າ. ເ ຂ ົ າ ຮ ູ ສ ຶ ກ ໂ ຕ ວ ່ າ ຖ ຶ ກ ດ ຶ ງ ດ ູ ດ ລ ັ ງ ໄ ປ ສ ູ ພ ົ ມ ດ ິ ນ ສ ີ ຂ ຽ ວ ແ ລ ະ ເ ຫ ລ ື ອ ງ ປ ັ ນ ກ ັ ນ ນ ັ ້ ນ ດ ວ ຍ ຄ ວ າ ມ ໄ ວ ທ ີ ່ ສ ຸ ດ. ດ ັ ່ ງ ນ ັ ້ ນ ເ ຂ ົ າ ຈ ຶ ່ ງ ໄ ດ ້ ດ ຶ ງ ສ າ ຍ ເ ຊ ື ອ ກ ຈ ອ ງ ອ ອ ກ ແ ລ ະ ກ ອ ມ ທ ໍ ່ ຈ ະ ຫ ມ ົ ດ ສ ະ ຕ ິ ລ ົ ງ ໄ ປ ເ ຂ ົ າ ທ ັ ນ ໄ ດ ເ ຫ ັ ນ ຊ ຸ ກ ເ ຮ ອ ບ ິ ນ" ຈ ົ ່ ງ ເ ກ ີ ່ " ຫ າ ງ ກ ຸ ດ ລ ອ ຍ ຄ ວ າ ງ ຢ ູ ່ ຄ ັ ນ ກ ັ ບ ໃ ບ ໄ ມ ້ ແ ຫ ່ ງ ໃ ນ ຍ າ ມ ລ ະ ດ ູ ໃ ບ ໄ ມ ້ ຫ ລ ົ ມ ຢ ູ ່ ໃ ກ ້ ໆ ເ ຂ ົ າ. ສ ະ ຕ ຮ ູ ດ ກ ັ ບ ຫ ອ ຍ ຄ ວ າ ງ ຢ ູ ່ ເ ທ ິ ງ ອ າ ກ າ ດ ຢ ່ າ ງ ບ ໍ ່ ໄ ດ ້ ສ ະ ຕ ິ. ເ ຂ ົ າ ຕ ົ ກ ລ ົ ງ ມ າ ຕ ໍ ່ ໃ ສ ່ ກ ັ ບ ຫ ລ ັ ງ ຄ າ ເ ຮ ອ ມ ຫ ລ ັ ງ ຫ ນ ້ ວ ຢ ່ າ ງ ແ ຮ ງ, ແ ລ ວ ກ ໍ ງ ຕ ົ ກ ລ ົ ງ ໃ ສ ່ ກ າ ງ ຖ ະ ຫ ນ ົ ນ ເ ສ ັ ້ ນ ຫ ນ ້ ວ ງ ແ ຖ ບ ຊ ຸ ນ ເ ມ ື ອ ງ ມ ິ ດ ສ ະ ກ ູ, ຂ ະ ນ ະ ນ ັ ້ ນ ພ ວ ກ ປ ະ ຊ າ ຊ ົ ນ ທ ີ ່ ພ ວ ມ ສ ະ ຫ ລ ອ ງ ວ ັ ນ ນ ຸ ມ ພ າ ກ ັ ນ ຢ ຶ ນ ຕ າ ຄ າ ງ ບ ່ ຽ ງ ເ ຫ ດ ກ າ ມ ອ ັ ນ ພ ິ ລ ึ ก ພ ิ ล ำ ข อ ง เ ข า. เ ผ ิ ญ ห ู ม เ ข า ส ะ ต ร ู ด ก ั บ ข ึ ้ น แ ล ้ อ ม ำ เ ข ้ า ไ ป ย ั ง เ ร ื อ น ห ล ั ง ห ม ู ่ อ ู ่ ใ ก ล ้ ก อ า ห ม ู. ม ี ผ ู ้ ค ุ ม ห ู ม เ บ ่ ง เ ข า ห ล า ย จ ำ ม า ย ห ม ้ อ ก อ บ บ ่ ส า ม า ถ ห ม ั ่ น เ ข ้ า ไ ป ร อ ด ไ ต เ ข า ไ ด ้. ป ะ ก ิ ด อ า ก ะ ถ ู ก ห ม า ก ั ด ห ั ว เ ข ่ า ข อ ง ม ั ก บ ิ น แ ต ก ม ุ ม ข ะ ม ะ ท ี ่ เ ข า ต ิ ก ล ิ ้ ง ม า ต ำ ใ ส ่ เ ท ิ ้ ง ห ล ั ง ค า ร ้ อ ม.

ຂ າ ວ ກ ຽ ວ ກ ັ ບ ພ ຶ ດ ຕ ິ ກ ຳ ອ ັ ນ ສ ູ ງ ເ ດ ่ ນ ຂ ອ ງ ມ ະ ນ ຸ ດ ເ ອ ກ ສ ะ

ตรูดทึบ เผ่ยแผ่ออกทางอิทะยุทะจายสยงพากพิเสดใม ปะจุบันทันด่วน. ปะทานสะพาโอยรถปะจำเมื่องมีดสะภูก่ำติดตามพามันกบินไปสี่งยังโรงพะยาบามที่ดีที่สุด ในมะลอมหลวงถอยต้นเอง. พู่แต่สะตรูดทึบ มารอดหลวงพัก, พอกมางพะยาบามก่ำได้ยืมเอ่ากะตากอก, หมากไม้ และ แอบเอ้ำหมึมเอ่ิงเป้นของล้อมจากถวาม สำมิกในนุมลุมของอาวมะลอมมีดสะภู, ติดตามเอ้ามา.

เอ่ำเป้นถึมที่มอาลึมเบิกบามเปิดเผ่ย พู่เอ้ามา ยู่ในหลวงบ่พ่ที่ใด เอ่ำก่อกปากถามเพื่อมรอมหลวง ทั่วหลายอ่า " อาหานกามกิน " ยู่ในโรงหมึมเป้น แมอใด ? เอ่ำถามอ่า กิดละบรบของโรงหมึมเล่วลัดแท้บ่, พอกมางพะยาบามเป้นหมาธักบ่, เหล่าเป้นต้น. ละมะที่พอกหมึพอมระเบาดแผใหแกเอ่ำยู่มั้น เอ่ำยัว สามาดเล่าเลื่องตะหลึกกรอกับกองพะลาที่กามมาเล่า สูมางแผด ฐาบถืออามีกายลึบมา ฟัว, ทั่วทันป้นมา เอ้ำยองยู่รูบโสมของมางย่างบัวอาด, พู่แตมางยาว ออกไป สะตรูดทึบ ก่ำหล่อตาแมมมาก่ำและเอ้ำฮ้มอา :

- เป้นตาธักถ้วย ! เป้นถึมเล่วลัดบ่ ? กัม พะนั่มอ่า พอกโตถ้วยามจิมหูลิบเลย, แต่อาบ่ต่องยาม , พอกโตถ้วบ่ทันมีบิดรบมกรอกับกามมาใช้ ยุทะอิที จักเหื่อแม่นบ่ ? แม่ยังใจทีนบ่มีดอกถึมกับบ่มีป่อม ยามอันใดที่บ่นุกเอ้ำได้ทันละ.

ຈາກນັ້ນເຂົາກໍຫົວລ້ຽງຮູຄໍສຽງດັງອັກໆ. ເຂົາມີທ່າທີລັບ ຄົນເກົ່າແກ່ລ້ຽງເຄີຍຜູ້ຫນຶ່ງ ພໍປາມກັນກັບວ່າເຂົ້າມາຢູ່ໃນໂຮງ ຫນຶ່ງຄົນເປັນປີແລ້ວ. ນອກຈາກນັ້ນເຂົ້ายັງໄດ້ໃຫ້ຄວາມສະ-ຫນິດສະຫນົມເວົ້າໂຕ-ເຮົາມ່ຳທຸກໆຄົນພາຍໃນຫ້ອງ ແລະ ພໍ ສ່ຽຂມູກຂົນມາ ເຂົ້າກໍ້ວ່າຈັບເອົ້າຜ້າແພນົ້ນຜ້າຈອງຊ່ຽແສ່ ຢ່າງສວຍງາມຈາກນ້ຳມືຂອງນາງ " ຈ່າຕິຊຸຕຸນິຍົມວິທະຍາ" ທ່ຽຢ່ງຢູ່ເທິງໂຕະຫ້ວ່ຽງຂອງເມແຮດຊຸເລັບ ຢ່າງບໍ່ມີ ກາມ ເກັງອົກເກງໃຈແຕ່ຢ່າງໃດ.

- ຜູ້ສາວໂຕຝາກມາໃຫ້ຫວະແພນົ້ນນົ້ນະ ? - ເຂົ້າ - ເອ່ຍຖາມເມແຮດຊຸເລັບ ພ້ອມທັ້ງຫລ້ວຕາ ແລະຍັດຜ້າຜົ້ນນັ້ນ ເຂົ້າໄວ້ໃນກ້ອງຫມອນຂອງຕົນ.

- ຊ່ຳນີ້ໂຕກໍ່ພໍແລ້ວຕ໊, ຫລ້ຽາວ່າບໍ່ທັນພໍ, ຜູ້ສາວ ຂອງ ໂຕຫາກຈະແສ່ວຝາກມາໃຫ້ຕົນດ້ວຍຄວາມເຕັມໃຈດອກ.

ເຖ້ວ່າແກ້ມຂອງເຂົ້າເປັນສີບ້ວຄ້ຽກແສງແດດແຜດເຜົ້າ ແຕ່ເຂົ້າກໍ່ບໍ່ແມ່ນຊາຍຫນຸ່ມໃນໄວສະກັນແລ້ວ. ເພາະວ່າຮ່ວຍ ແຫ່ວຍາມເສັ້ນເລັກຮູບຕົນກາໄດ້ຕົດເປ້ເຈ່ຢູ່ລະຫວ່າງຫາງຕາ ແລະ ຂະໜັບຂອງເຂົ້າ. ທຸກສ່ິງທຸກຢ່າງໃນໂຕເຂົ້າຊຸ້ບອກ-ວ່າເຂົ້າແມ່ນທະຫານອາວຸໂສຜູ້ຊຸ້ມເຄ່ຍກັບສະຖານ໌ທຸກແຫ່ງຄ໌ ກັບບ້ານຂອງໂຕເອງພ້ຽງແຕ່ວ່າບໍ່ໄດ້ວ່າງເຄ່ືອງໃຊ້ສ່ວນຕົວ ໄວ້ທ່ັມ.

ເຂົ້າບໍ່ໄດ້ເຂົ້ามาຢູ່ໃນຫ້ອງນ້ັລາໆ, ແຕ່ວ່າໄດ້ ນ່ຳເອົ້າ ຄວາມຄຶກຄຶມມ່ວນຊຸ່ນເຂົ້ามาນ່ຳ. ວິທີປະຕິບັດຕົນຂອງເຂົ້າບໍ່

ເຮັດໃຫ້ຜູ້ໃດເຮຽດຊ້ວ ແຕ່ກັບເຮັດໃຫ້ທຸກຄົນມີຄວາມຮູ້ສຶກຄ້າຍ
ກັບວ່ານັ້ນແມ່ນການກະທຳຂອງມັດສະຫາຍຜູ້ເຄີຍຮັກເຄີຍແພງ
ກັນມາກ່ອນ. ສະຫລຸບຄວາມແລ້ວ, ຜູ້ມາໃຫມ່ກໍເປັນທີ່ຖືກໃຈ
ຂອງຫມົດທຸກຄົນຢູ່, ແຕ່ສິ່ງຫນຶ່ງທີ່ເມແຮດຊຸເອັບ ບໍ່ພໍໃຈໃນ-
ໂຕເຂົາ ກໍຄືແມວຄິດວ່ານໂລດໂຜນຕໍ່ແມ່ຍິງທີ່ເຂົາບໍ່ປົດບັງໄວ້,
ແຕ່ກັບລຸຍໂອອອກມາດ້ວຍຄວາມພໍອົກພໍໃຈ.

ພີ່ຟັ້ງສົບຂອງຫ້ວຫນ້າການເມືອງມ້ວນໃນມ້ຕ່ມາ. ເມ
ແຮດຊຸເອັບ ພ້ອມດ້ວຍ ກູກູຊຸກົນ ແລະ ຄະໂອຊຸດົບ ພາກັນ
ອອກມານັ່ງຢູ່ເທິງຂອບປ່ອງຢ້ຽມທີ່ໄຂອອກສູ່ເດີ່ນ ຊ້ວໃນ ຂະ
ນະນັ້ນມ້າສອງໂຕພ້ອມລາກລົດປືນໃຫຍ່ເຂົ້າມາ. ສຽງ ເສບ
ເພງທະຫານເພງຫນຶ່ງດັ່ງຂ້ນ, ເຄື່ອງເສບຕ່ອງກັບແສງ ຕາ
ເວັນເຫລ້ອມມາບນ້ບຂາດແລ້ວທະຫານກ່ອງຫນຶ່ງກ້ຍາງ ເປັນ
ຈ້ງຫວະເຂົ້າມາເພ້ອບໆ. ນາງ ກຸາບດ໊ອາ ມ້ກາຍລົບມາ -
ເຂົ້າມາໃນ້ຫ່ອງ ແລະ ບ້ງຄ້ບໃຫ້ພວກຄົນເຈ້ບລ້ງມາ ຈາກ
ຂອບປ່ອງຢ້ຽມ. ນາງຍ້ງຄ້ງ້ຽບອ້ມແລະເຂ້ມ້ງວ່ດຕາມເຄ້ຍ.
ແຕ່ສ່ຳລ້ບ ເມແຮດຊຸເອ້ບແລ້ວ ເຂົ້າມ້ຄວາມຮູ້ສ້ກຄ້າຍກ້ບວ່າ
ມ້ອ້ນໃດ້ອ້ນຫນ້ງປ່ຽນໄປຢູ່ໃນສຽງປາກເວ້ົາ ອ້ນສ້ນ ແລະ ບ່ໍ
ແຈ່ມແຈ້ງຂອງນາງ. ຍ້ງສາວເຂ້ົາມາວ້ດແທກເວ້ົາອຸ່ນທ້ະພູມ
ຂອງຜູ້ມາໃຫ່ມ. ທ້ນໃດ້ນ້ນສຽງດ້ນ້ຕ້ອ້ນເສ້ົາສ້ະຫລ້ດກ້ດ້ງຂ້ນ.
ນາງ ກຸາບດ໊ອາ ມ້ກາຍລົບມາ ຫ້ນ້ານ້ສ້ຫ້ນ້ານ້ມ້ນ້ຈ້ດລ້ງ ໄປ
ທ້ນ້ທ້, ເຄ້ອງແທກອຸ່ນທ້ະພູມທ້ນ້ານ້ຈ້ບຢູ່ຄ້ານ້ຫລຸດລ້ງແຕກ ,
ເມ້ດບ້ານ້ຫລອດສ້ເຫ້ລ້ອມມ້ານ້ມ້ບຢູ່ເທ້ງພ້ນເຮ້ອນ. ນ້ງເວ້ົາ

ມ້ມຸບຫນ້າ ແລະ ໄດ້ແລ່ນອອກໄປຈາກຫ້ອງ.

ນາງເປັນຫຍັງ ? ແມ່ນຊູລາວເບາະທີ່ເຂົ້າ...? ສະ
ຕຸດກົບ ຖາມອ້ນພ້ອມທັ້ງວ່າກຫນ້າໄປທາງປ່ອງຢ້ຽມ ບ່ອນ
ທີ່ສຽງດົນຕ້ີນໂສກເສົ້າດັ້ງລອດເຂ້ົ້ามา. ບ່ມ້ີຜູ້ໃດຕອບເຂ້ົ້າ
ທຸກຄົນສອງອອກນອກປ່ອງຢ້ຽມ, ສາຍຕາແມ່ນໄປທາງ ຖະ
ຫນົນ, ຊ່ົ ງເວລານ້ັ ນ ເພ່ົ ນ ພ ອ ມ ເ ດ ືອ ນ ໂ ລ ງ ທ ີ ່ ປ ົ ກ ຄ ຸ ມ ດ ວ ຍ ຫ ຽ ວ ສ ີ
ແດງໃສ່ເທ້ິ ງ ລ ົ ດ ປ ົ ນ ໃ ຫ ຍ ່ ຢ ່ າ ງ ຊ ຸ ຳ ໆ. ສ ິ ບ ຂ ອ ງ ຫ ົ ວ ຫ ນ ້ າ ກ ຳ ລ ັ ງ
ເ ມ ື ອ ງ ຈ ົ ມ ຫ າ ຍ ໄ ປ ພ າ ຍ ໃ ຕ ້ ພ ວ ງ ດ ອ ກ ໄ ມ ້ ແ ລ ະ ກ ້ ງ ໄ ມ ້ . ຄ ົ ນ
ຈ ຳ ນ ວ ນ ຫ ນ ້ ຶ ່ ງ ຖ ຸ ຫ ມ ອ ນ ສ ີ ແ ດ ງ , ຜ ູ ລ ະ ຫ ມ ວ ຍ ໃ ສ ຫ ລ ຽ ນ ໄ ຊ ຂ ອ ງ
ເ ຂ ົ ້ າ ຍ ່ າ ງ ໄ ປ ຕ າ ມ ຫ ລ ັ ງ . ນ າ ຍ ພ ົ ນ ທ ະ ຫ າ ມ ຈ ຳ ນ ວ ນ ຫ ລ າ ຍ ຄ ົ ນ -
ຍ ່ າ ງ ກ ົ ມ ຫ ົ ວ ຕ ິ ດ ຕ າ ມ ຂ ະ ບ ວ ນ ໄ ປ . ທ ່ າ ມ ກ າ ງ ນ າ ຍ ທ ະ ຫ າ ມ ທ ີ ່
ແ ຕ ່ ງ ຊ ຸ ດ ນ າ ຍ ພ ົ ນ ນ ຳ ກ ົ ມ ນ ົ ນ ຍ ່ ຽ ມ ທ ່ າ ມ ຫ ນ ້ ຶ ່ ງ ອ າ ຊ ຸ ລ ອ າ ຊ ຸ ລ ເ ອ ວ ດ
ນ ຳ ແ ຕ ່ ເ ພ ົ ນ ຜ ູ ນ ົ ບ ໃ ສ ່ ຫ ມ ວ ກ . ຖ ັ ດ ຈ າ ກ ນ ັ ້ ນ ແ ມ ່ ນ ຂ ະ ບ ວ ນ ກ ອ ງ
ທ ະ ຫ າ ມ ກ ຽ ດ ຕ ິ ຍ ົ ດ ທ ີ ຍ ່ າ ງ ໄ ປ ພ ້ ອ ມ ກ ັ ນ ຢ ່ າ ງ ເ ປ ັ ນ ຈ ັ ງ ຫ ວ ະ ຄ ຽ ວ .
ສ ່ ວ ນ ນ າ ງ ກ ຸ າ ບ ດ ົ ອ າ ມ ິ ກ າ ຍ ລ ົ ບ ມ າ ໃ ນ ຊ ຸ ດ ເ ສ ື ອ ຄ ຸ ມ ສ ີ ຂ າ ວ
ແ ລ ະ ປ ່ າ ສ ະ ຈ າ ກ ຫ ມ ວ ກ ກ ໍ ໄ ດ ້ ຕ ິ ດ ຕ າ ມ ຂ ະ ບ ວ ນ ເ ຫ ລ ົ ່ າ ນ ັ ້ ນ ໄ ປ ທ ັ ້ ງ
ເ ຕ ະ ສ ະ ດ ຸ ດ ໄ ປ ນ ຳ ທ ຸ ກ ໆ ບ າ ດ ຄ ຸ ກ ບ ່ າ ນ າ ງ ນ ັ ້ ນ ແ ມ ່ ນ ບ ໍ ່ ເ ຫ ັ ນ ຫ ຍ ັ ງ
ແ ລ ວ . ໃ ນ ຂ ະ ນ ະ ທ ີ ່ ພ ວ ມ ຈ ະ ຜ ່ ານ ປ ະ ຕ ູ ຮ ົ ້ ວ ອ ອ ກ ໄ ປ ນ ັ ້ ນ ໃ ຜ ຜ ູ
ຫ ນ ້ ຶ ່ ງ ກ ໍ ໄ ດ ້ ໂ ຍ ນ ເ ສ ື ອ ໃ ຫ ຍ ່ ຄ ຸ ມ ບ ່ າ ໄ ຫ ລ ໃ ຫ ນ ່ າ ງ ແ ຕ ່ ອ ່ ານ າ ງ ກ ັ ບ ບ ໍ ່
ສ ົ ນ ໃ ຈ ແ ລ ະ ໄ ດ ້ ມ ຸ ງ ຫ ນ ້ າ ຍ ່ າ ງ ຕ ໍ ່ ໄ ປ ເ ລ ອ ຍ ໆ , ເ ສ ື ອ ໃ ຫ ຍ ່ ເ ດ ືອ ນ
ຕ ົ ກ ຫ ລ ົ ່ ມ ລ ົ ້ ງ ພ ົ ນ , ເ ປ ັ ນ ເ ຫ ດ ໃ ຫ ພ ວ ກ ທ ະ ຫ ານ ທ ີ ຍ ່ າ ງ ມ າ ຕ ານ
ຫ ລ ັ ງ ນ ັ ້ ນ ຕ ອ ງ ຫ ລ ົ ກ ອ ອ ກ ຈ າ ກ ແ ຖ ວ , ເ ພ ື ່ ອ ບ ່ ໃ ຫ ້ ຢ ຽ ບ ເ ສ ື ອ .

- ແມ່ນພີ່ສົ່ງສະກາມໃຜເກາະ, ພວກເຈົ້າ ? -ນາຍພັນຕີຖາມຂັ້ນ.

ເຂົ້າພະຍາຍາມເຄື່ອນກາຍໄປທາງປ່ອງຢ້ຽມແຕ່ກໍບໍ່ ສຳເລັດຍ້ອນວ່າຂາທັງສອງເບື້ອງຂອງເຂົ້າຖືກຄາຢູ່ໃນໂອບແປງປູນແຂງ.

ຂະບວນສົ່ງສະກາມເຄື່ອນອອກໄປໄກຫລາຍແລ້ວ, ຄົງໄດ້ຍິນແຕ່ສຽງເສບທຳນອງເພງອັນເສົ້າສະຫລົດດັງສະ ທ້ອມໄປຕາມລຳນຳ ແລ້ວສະທ້ອນກັບເຂົ້າໄປໃນບ້ານເຮືອນຕ່າງໆ ທີ່ປູກຢາຍຢູ່ຕາມແຄມທາມຳ. ເຖົ້າວ່າຍິ່ງຜູ້ຖືແລ້ວ ຍ່າງເຮັດຂາຫ້ານໄປອັດປະຕູຮ້ອງເຫລັກໄວ້ແລ້ວກໍຕາມ ແຕ່ວ່າພວກ ຄົນເຈັບຫ້ອງນຳ້ເບີ ๔๘ ກໍຍັງຄົງພາກັນນັ່ງຢູ່ທີ່ປ່ອງຢ້ຽມເພື່ອສົ່ງກະແສຈິດຕິດຕາມຫ້ວຫມ່ວງກາມເມືອງໄປຍັງບ່ອນຢູ່ອັນສຸດທ້າຍຂອງເຂົ້າ.

- ແມ່ນເພື່ນສົ່ງສະກາມໃຜເກາະ ? ຮ້ວ ພວກ ໂຕ ປາກົກຫມົດແລ້ວຫວະ ? - ນາຍຮ້ອຍເອກສະຕຽດກົບຖາມຂັ້ນດ້ວຍຄວາມຫົ່ນຫ່ວຍ, ພ້ອມທັງພະຍາຍາມຢຶດໂຕຂັ້ນ ເພື່ອຈ່ອງອອກໄປນອກປ່ອງຢ້ຽມ.

ໃນທີ່ສຸດສຽງເວົ້າອັນຫນັກແຫ້ນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມໂສກເສົ້າຂອງ ກູກຸກົ ກໍໄດ້ດັງຂັ້ນວ່າ:

- ຜູ້ທີ່ເພື່ນພວມສົ່ງສະກາມຢູ່ນັ້ນຄົນແທ້ໆຜູ້ຫນຶ່ງ ເຂົ້າເປັນນັກບອນເຊືອກທີ່ແທ້ຈິງ...

ເມແຣດຊິເລັບ ຍັງຈ່ຳຄຳເວົ້າເຫລົ່ານີ້ໄດ້ສະເຫມີ :

ວິລະຊົນຄົນແທ້. ບໍ່ມີນາມໃດເໝາະສົມໄປກ່ວາຄຳວ່າຄຳນັ
ເພື່ອຂະໜານນ້ອມຫົວໜ້າການເມືອງ. ແລະ ພ້ອມດຽວກັນ
ນັ້ນ ອາລັກເຊອີ ກໍໄດ້ແຕ່ໄຝ່ຝັນຢາກຈະກາຍເປັນວິລະ ຊົນ
ຄົນແທ້ແບບດຽວກັນ ບຸລຸດຜູ້ຍິ່ງພ້ອມຖືກແຫ່ແຫນໄປສູ່ທີ່ ພຳນັກ
ແຫ່ງສຸດທ້າຍຂອງເຂົາຜູ້ນັ.

໑໔.

ຫລັງຈາກການເສຍຊີວິດຂອງຫົວໜ້າການເມືອງ, ວິທີ
ການດຳເນີນຊີວິດພາຍໃນຫ້ອງນຳເບີ ๔๔ ກໍມີອັນປ່ຽນແປງ.

ບໍ່ມີຜູ້ໃດສາມາດຈົກເອົາຄວາມວ່າງຈາກໃຈຈິງອອກ ມາ
ເພື່ອທົດມາງຄວາມນິ່ງງຽບ ຍິ່ງບາງເທື່ອໄດ້ເຂົ້າຄອບ ຄອງ
ຢູ່ທຸກຫ້ອງຄົນເຈັບພາຍໃນໂຮງໝໍ, ໂດຍບໍ່ເຈຕະນາ,ທຸກໆ
ຄົນຮູ້ສຶກເສົ້າສະຫລົດໃຈໃນທັນທີ ແລະ ຈົມຢູ່ໃນຄວາມຄິດອັນ
ງຽບເຫງົາຂອງຕົນ. ບໍ່ມີຜູ້ໃດຄອຍຊວຍເຫລືອ ຄະໂອຊເດີບ
ດວຍການວ້ຳຢອກຍ້ຳໃນເວລາເຂົ້າທໍ້ຖອຍຫງ່ອມເຫງົາ,ບໍ່
ມີໃຜຄອຍໃຫຄຳແນະນຳ ອາລັກເຊອີ ແລະ ບໍ່ມີໃຜເຮັດໃຫ
ກຸ້ງຊຸ້ມ ຜູ້ມີອາລົມຫງຸດຫງິດ ມີສະຕິຄົນດວຍຄວາມຄອງແຄວ
ບໍ່ໃຫເຂົ້າເຈັບຊຳ້ນຳ້ໃຈ. ໜາຍຄວາມວ່າມັນຂາດຈຸດ ໃຈ
ກາງອັນໜຶ່ງ ທີ່ສາມາດປະກອບສ້າງຜູ້ຄົນທີ່ມີດໃສໃຈຄໍແຕກ
ຕ່າງກັນທັງຫລາຍນີ້ເຂົ້າກັນໃຫ້ເປັນອັນໜຶ່ງອັນດຽວກັນ.

ຄວາມຈິງແລ້ວ ບັດນີ້ຜູ້ຄົນເຈັບປ່ວຍເຫລົ່ານັ້ນກໍບໍ່ໄດ້ຕ່ອງ

ການມັນບ່ານໃດແລ້ວ. ການລະເວລາ ແລະ ການປົ່ນປ່ວຕ່າງ ກໍປະຕິບັດພາລະກິດຂອງມັນໃຫ້ສົມບູນຮ້ອມ. ທຸກຄົນມີອາການດີ ຮ້ມຢ່າງທັນຫູທັນຕາ ແລະ ຍິ່ງໃກ້ຈະຮອດມ້ອຍກໂຮງໝໍ້ເທົ່າ ໃດ, ພວກເຂົ້າກໍ່ຍິ່ງບໍ່ໄດ້ຄິດກັງວົນນຳເລື່ອງເຈັບໄຂ້ໄດ ພະ ຍາດຂອງຕົນ. ພວກເຂົ້າພາກັນເຝົ້າແຕ່ຄິດເຖິງເລື່ອງ ທີ່ໄດ ເກີດຮ້ມຢູ່ພາຍນອກຂອບເຂດໂຮງໝໍແຫ່ງນ້ີ ທັ້ງຄິດເຖິງ ການ ຄອຍຄອຍຕອນຮັບຂອງກອງທະຫານທີ່ຕົນເຄີຍປະຈຳການ ມາ ກ່ອນ ແລະ ພ້ອມກັນນ້ັນກໍ່ຄິດເຖິງໜ້າທ່ີ ອ່ຽກງານໃໝ່ ທ່ີ ຕົນ ຈະໄດ້ຮັບ. ພວກເຂົ້າຕ່າງກໍ່ໄດ້ພາກັນເກີດພະຍາດຄິດເຖິງຊ່ ວ ິດທະຫານ. ທຸກຄົນຢາກເຂົ້າຮ່ວມຢູ່ໃນການຕໍ່ຕ້ານຄ້ັງໃໝ່. ເຖິງແມ່ນວ່າໜ້ງສ ິ ບ ວ ັ ນ ຈະຍັງບໍ່ທັນໄດເ້ ຂ ົ ້ າ ເ ຖ ິ ງ ເ ລ ື ່ ອ ງ ນ ້ ີ ເ ທ ່ ອ , ແຕ່ຂ່າວເປ່ົາປ່ືອກໍ່ມີມາບ່ໍຂາດ ແລະ ໃຜໆກ ໍ ເ ດ ົ ້ າ ກ ັ ນ ວ ່ າ ພ ະ ຍ ຸ ໃຫຍ່ກ ໍ ລ ັ ງ ກ ໍ ່ ຕ ິ ດ ຢ ູ ່ ໃ ນ ບ ັ ນ ຍ າ ກ າ ດ ອ ັ ນ ວ ຽ ນ ສ ະ ຫ ວ ັ ດ ຂ ອ ງ ທ ຸ ກ ຝ ່ າ ຍ ແ ມ ່ ນ ສ ູ ້ ຮ ົ ບ .

ການກັບຄືນໄປທຳການຕ່ໍສູ້ພາຍຫລັງທ່ີໄດ້ພັກປົ່ນປ່ວຢູ່ ໃນ ໂຮງໝໍ ໄລຍະໃດໄລຍະໜ່ຶງນ້ັນມັນເປັນເລ່ືອງທ່ໍາມະດາສຳ ລັບທະຫານທ່ົວໄປ ແຕ່ສ ຳ ລ ັ ບ ແ ມ ແ ຣ ດ ອ ຸ ເ ອ ັ ບ ນ ັ ້ ນ ມ ັ ນ ມ ັ ນ ບ ໍ ່ ແ ມ ່ ນ - ເລ່ືອງທ່ີທ ຳ ມ ະ ດ າ ເ ສ ຍ ແ ລ ້ ວ . ເ ຂ ົ ້ າ ຈ ະ ສ າ ມ າ ດ ທ ຳ ການ ຝ ຶ ກ ແ ອ ບ ເ ພ ື ່ ອ ໃ ຫ ້ ຂ າ ອ ັ ນ ພ ິ ກ ານ ຂ ອ ງ ເ ຂ ົ ້ າ ມ ີ ຄ ວ າ ມ ຊ ຳ ນ ິ ຊ ຳ ນ ານ ຄ ື ເ ກ ່ ົ າ ຫ ລ ໍ ່ ? ແ ລ ະ ເ ຂ ົ ້ າ ຍ ັ ງ ຈ ະ ສ າ ມ າ ດ ເ ຂ ົ ້ າ ປ ະ ຈ ຳ ທ ີ ່ ຢ ູ ່ ເ ທ ິ ງ ຍ ິ ນ ຍ ັ ບ ໄ ລ ່ ຂ ອ ງ ເ ຂ ົ ້ າ ໄ ດ ້ ຢ ູ ່ ບ ໍ ? ແ ມ ແ ຣ ດ ອ ຸ ເ ອ ັ ບ ຕ ິ ດ ຕ າ ມ ເ ປ ົ ້ າ ໝ າ ຍ ຂ ອ ງ ຕ ົ ນ ດ ວ ຍ ການ ເ ຝ ຶ ກ ແ ອ ບ ຢ ່ າ ງ ເ ອ ົ ້ າ ໃ ຈ ໃ ສ ່ ແ ລ ະ ນ ັ ບ ມ

ມັບຊຸມຂຽວຂົ້ມກວາດກ່ຳ. ຍ້ອນວ່າເຂົ້າໄດ້ຍຶດເວລາທຳການ
ບໍ່ລົງທາມຂ້ຳພ້ກາມ ແລະ ການຫັດກາຍອົ່ມໆຕົ່ມຂົ້ນໄປນຳ ຄ້ັງ
ລະນ້ອຍໆມ້ອຍ, ໃນທ້ີສຸດການບໍ່ລົງທາມຮ່າງກາຍຂອງເຂົ້ານ້ອຍ
ຍຶດເວລາອອກຄົບສອງຊົ່ວໂມງເຕັມໃນແຕ່ລະເຊ້ົ້າ ແລະແລ້ວ
ຕາມສາຍຕາຂອງເຂົ້າແລ້ວ, ເຂົ້ານ້ອຍວ່າສ້ົ້ມ້ຍ້ງບໍ່ທ້ົ້ມພຽງພໍ
ດ່ັງນ້ັ້ນເຂົ້ານ້ອຍຈ້ົ່ງໄດ້ເພ້ົ່ມເວລາຫ້ັດກາຍຂ້ົ້ນອ້ົ້ກຕອນໜ້ົ່ງໃນຍາມ
ບ່ໍ່ຍ, ພ່ໍ່ຍຫລ້ັງຈ້ົ່ງກ້ົ້ມເຂົ້ານ້ອຍ. ສ້ົ້ມນ້ອຍພ້ົ້ນ້ົ້ສະ
ຕຽດກ້ົ້ບ ຜ້ົ້ເສ້ົ້ອກ້ົ້ານ້ອຍ້ົ້ຢ້ົ້ກ້ົ້ປ້ະກ້ົ້ດເວ້ົ້ານ້ອຍ້ົ້ຍ້ົ້ຂ້ົ້ນ້ອ້ົ້ວ:.
- ຕ້ົ້ໄປ້ົ້ນ, ທ້ົ້ານ້ົ້ທ້ົ້ງ້ົ້ຫ້ົ້ລ້ົ້ານ້ົ້ຈ້ົ້ະ້ົ້ເ້ົ້ດ້ົ້ນ້ົ້ສ້ົ້ງ້ົ້ທ້ົ້ແ້ົ້ປ້ົ້ກ້ົ້ປ້ະ້ົ້ຫ້ົ້ລ້ົ້ວ-
ອ້ົ້ນ້ົ້ທ້ົ້ມ້ົ້ງ: ອ້ົ້ວ້ົ້ລ້ົ້ກ້ົ້ເ້ົ້ຊ້ົ້ອ້ົ້ ເ້ົ້ມ້ົ້ແ້ົ້ຣ້ົ້ກ້ົ້ອ້ົຸ້້ົ້ເ້ົ້ອ້ົ້ບ, ໂ້ົ້ຍ້ົ້ ຜ້ົ້ຍ້ົ້ງ້ົ້ໃ້ົ້ຫ້ົ້ຍ
ແ້ົ້ຕ້ົ້ພ້ົ້ຽ້ົ້ງ້ົ້ຜ້ົ້ຽ້ົ້ວ້ົ້ໃ້ົ້ນ້ົ້ຂ້ົ້ວ້ົ້ງ້ົ້ເ້ົ້ຂ້ົ້ກ້ົ້ປ້ົ້ານ້ົ້ອ້ົຸ້້ົ້ເ້ົ້ບ້ົ້ຣ້ົ້ ຈ້ົ້ະ້ົ້ທ້ົ້ຳ້ົ້ກ້ົ້ານ້ົ້ສ້ົ້ະ້ົ້ແ້ົ້ດ້ົ້ງ.
ອ້ົ້ນ້ົ້ຄ້ົ້ວ້ົ້ານ້ົ້ມ້ົ້ຈ້ົ້ງ, ກ້ົ້ານ້ົ້ຫ້ົ້ດ້ົ້ກ້ົ້ານ້ົ້ຍ້ົ້ຂ້ົ້ະ້ົ້ບ້ົ້ລ້ົ້ທ້ົ້ານ້ົ້ທ້ົ້ອ້ົ້ານ້ົ້ເ້ົ້ລ້ົ້ກ້ົ້ເ້ົ້ຊ້ົ້ອ
ໄ້ົ້ດ້ົ້ຣ້ົ້ັ້ດ້ົ້ລ້ົ້ົ້ງ້ົ້ໄ້ົ້ປ້ົ້ນ້ົ້ ມ້ົ້ນ້ົ້ກ້ົ້ໍ້ົ້ລ້ົ້ົ້ກ້ົ້ນ້ົ້ກ້ົ້ບ້ົ້ກ້ົ້ານ້ົ້ກ້ົ້ະ້ົ້ທ້ົ້ຳ້ົ້ຂ້ົ້ອ້ົ້ງ້ົ້ຜ້ົູ້້ທ້ົ້ມ້ົ້ເ້ົ້ວ້ົ້ດ້ົ້ມ້ົ້ນ
ກ້ົ້ມ້ົ້ຄ້ົ້ານ້ົ້ຖ້ົ້ານ້ົ້ອ້ົ້ຫ້ົ້ລ້ົ້ົ້. ມ້ົ້ນ້ົ້ຫ້ົ້ມ້ົ້ານ້ົ້ຫ້ົ້ວ້ົ້ານ້ົ້ດ້ົ້ສ້ົ້ຽ້ົ້ວ້ົ້ທ້ົ້ໍ້ົ້ລ້ົ້ະ້ົ້ມ້ົ້ານ້ົ້ຈ້ົ້ົ້ມ້ົ້ເ້ົ້ບ້ົ້ົ້ງ້ົ້ຍ້ົ້ານ້ົ້ກ້ົ້,
ກ້ົ້ານ້ົ້ໂ້ົ້ອ້ົ້ມ້ົ້ໄ້ົ້ກ້ົ້ວ້ົ້ ແ້ົ້ລ້ົ້ະ້ົ້ ຫ້ົ້ມ້ົູ້້ນ້ົ້ວ້ົ້ຽ້ົ້ມ້ົ້ທ້ົ້ສ້ົ້ະ້ົ້ຫ້ົ້ມ້ົ້ຳ້ົ້ສ້ົ້ະ້ົ້ເ້ົ້ຫ້ົ້ມ້ົ້ີ້ຢ້ົ້ານ້ົ້ງ້ົ້ບ້ົ້ໍ້ົ້ມ້ົ້ະ-
ຍ້ານ້ົ້ຢ້ົຸ້້ົ້ດ, ທ້ົ້ານ້ົ້ບ້ົ້ໍ້ົ້ລ້ົ້ົ້ກ້ົ້ານ້ົ້ກ້ົ້ານ້ົ້ໍ້ົ້ ແ້ົ້ລ້ົ້ະ ແ້ົ້ຂ້ົ້ມ້ົ້ກ້ົ້ານ້ົ້ງ້ົ້ສ້ົ້ອ້ົ້ງ້ົ້ເ້ົ້ບ້ົ້ອ້ົ້ງ້ົ້ແ້ົ້ບ້ົ້ບ
ມ້ົ້ ໄ້ົ້ດ້ົ້ຟ້ົ້ມ້ົ້ຟ້ົ້ານ້ົ້ປ້ະ້ົ້ຕ້ົ້ິ້ບ້ົ້ດ້ົ້ກ້ົ້ໃ້ົ້ຫ້ົ້ໄ້ົ້ດ້ົ້ານ້ົ້ກ້ົ້ານ້ົ້ຈ້ົ້ົ້ງ້ົ້ຫ້ົ້ອ້ົ້ະ້ົ້ອ້ົ້ັ້ດ້ົ້ຕ້ົ້ະ້ົ້ໂ້ົ້ມ້ົ້ັ້ດ້ົ້ ຂ້ົ້ອ້ົ້ງ
ກ້ົ້ານ້ົ້ເ້ົ້ມ້ົ້ອ້ົ້. ໃ້ົ້ນ້ົ້ທ້ົຸ້້ົ້ກ້ົ້ດ້ົ້ົ້ງ້ົ້ທ້ົ້ມ້ົ້ກ້ົ້ານ້ົ້ເ້ົ້ຝ້ົ້ກ້ົ້ແ້ົ້ອ້ົ້ບ້ົ້ມ້ົ້, ພ້ົ້ວ້ົ້ກ້ົ້ມ້ົ້ ເ້ົ້ຈ້ົ້ັ້ບ
ອ້ົ້ນ້ົ້ຕ້ົ້ທ້ົ້ສ້ົ້ານ້ົ້ມ້ົ້ານ້ົ້ດ້ົ້ຍ້ົ້ານ້ົ້ງ້ົ້ໄ້ົ້ປ້ົ້ມ້ົ້ານ້ົ້ໄ້ົ້ດ້ົ້ັ້ນ້ົ້ກ້ົ້ໍ້ົ້ມ້ົ້ັ້ກ້ົ້ຈ້ົ້ະ້ົ້ອ້ົ້ອ້ົ້ກ້ົ້ຈ້ົ້ານ້ົ້ກ້ົ້ຫ້ົ້ອ້ົ້ງ້ົ້ ໄ້ົ້ປ້
ເ້ົ້ລ້ົ້ານ້ົ້ະ້ົ້ຢ້ົູ້້ຕ້ົ້ານ້ົ້ມ້ົ້ລ້ົ້ະ້ົ້ບ້ົ້ຽ້ົ້ວ້ົ້ທ້ົ້ານ້ົ້ງ້ົ້ຍ້ົ້ານ້ົ້ງ້ົ້. ສ້ົ້ອ້ົ້ມ້ົ້ສ້ົ້ະ້ົ້ຕ້ົ້ຽ້ົ້ດ້ົ້ກ້ົ້ົ້ ຜ້ົູ້້ຊ້ົ້ົ້ງ້ົ້ບ້ົ້ໍ້ົ້ສ້ົ້ານ້ົ້
ມ້ົ້ານ້ົ້ດ້ົ້ລ້ົ້ົ້ກ້ົ້ອ້ົ້ອ້ົ້ກ້ົ້ຈ້ົ້ານ້ົ້ກ້ົ້ຕ້ົ້ຽ້ົ້ງ້ົ້ໄ້ົ້ດ້ົ້ັ້ນ້ົ້ ກ້ົ້ໍ້ົ້ໄ້ົ້ດ້ົ້ແ້ົ້ຕ້ົ້ເ້ົ້ອ້ົ້ົ້ຜ້ົ້ານ້ົ້ທ້ົ້ົ້ມ້ົ້ປ້ົ້ກ້ົ້ທ້ົ້ົ້ ທ້ົ້ົ້ງ້ົ້
ພ້ົ້ະ້ົ້ຍ້ານ້ົ້ຍ້ານ້ົ້ມ້ົ້ອ້ົ້ົ້ມ້ົ້ຕ້ົ້ານ້ົ້ໃ້ົ້ຫ້ົ້ຫ້ົ້ລ້ົ້ັ້ບ. ເ້ົ້ຖ້ົ້ົ້ງ້ົ້ແ້ົ້ມ້ົ້ວ້ົ້ານ້ົ້ຈ້ົ້ະ້ົ້ບ້ົ້ໍ້ົ້ມ້ົ້ີ້ໃ້ົ້ຜ້ົ້ໃ້ົ້ນ້ົ້ຫ້ົ້ອ້ົ້ົ້ງ້ົ້ມ້ົ້ັ້

ເຊ່ ອ່າຄົນຂາກຸດຈະສາມາດຂັບເຄື່ອງບິນໄດ້ກໍຕາມ, ແຕ່ທຸກ
ຄົນກໍໄດ້ໃຫ້ຄວາມນັບຖືຕໍ່ຄວາມມີມານະຂອງອາຄັກເຊ ອ ີ .
ເຖິ ງ ່ ອ ່ າພວກເຂົ ່ າ ເ ວ ້ ານ ອ ກ ຕ ່ າ ງ ໆ ມ ່ າ ໆ ຕ ່ ໍ ອ ່ າ ຄ ັ ກ ເ ຊ ອ ີ , ແ ຕ ່
ໃນສ ່ ວ ນ ເ ລ ິ ກ ແ ລ ້ ວ ພ ວ ກ ເ ຂ ົ ່ າ ກ ໍ ອ ອ ມ ຊ ອ ມ ຊ ຸ ມ ເ ຊ ີ ຍ ໃ ນ ໂ ຕ ເ ຂ ົ ່ າ ຢ ູ ່ .

ອ າ ກ າ ນ ອ ັ ກ ເ ສ ບ ແ ຕ ກ ຫ ັ ກ ຢ ູ ່ ຫ ມ ່ າ ກ ບ ່ າ ຫ ົ ວ ເ ຂ ົ ່ າ ຂ ອ ງ ພ ັ ນ ຕ ິ
ສ ະ ຕ ຣ ູ ດ ກ ົ ບ ຮ ້ າ ຍ ແ ຮ ງ ເ ກ ີ ນ ກ ວ ່ າ ທ ີ ່ ທ ຸ ກ ຄ ົ ນ ຄ າ ດ ຄ ິ ດ ເ ອ ົ ່ າ ໄ ວ ້ . ຂ ່ າ
ທ ້ ່ ງ ສ ອ ງ ເ ບ ື ອ ງ ຂ ອ ງ ເ ຂ ົ ່ າ ຈ ໍ ເ ປ ັ ນ ຕ ອ ງ ຢ ູ ່ ໃ ນ ບ ັ ງ ໂ ອ ບ ແ ປ ງ ໄ ວ ້ ອ ີ ກ
ແ ມ ນ ອ ມ ວ ່ າ ຂ ່ າ ຕ ອ ງ ຄ ົ ນ ໄ ດ ້ ແ ຕ ່ ກ ໍ ຕ ອ ງ ອ ່ າ ໄ ສ ເ ວ ລ ່ າ ປ ິ ່ ນ ປ ົ ວ ອ ີ ກ
ນ ານ . ນ າ ຍ ພ ັ ນ ຕ ິ ໄ ດ ້ ແ ຕ ່ ຈ ົ ່ ມ ຄ ່ ໍ າ ຫ ມ ່ າ ກ ບ ່ າ ຫ ົ ວ ເ ຂ ົ ່ າ ຂ ອ ງ ຕ ົ ນ ທ ີ ່
ກ ່ ໍ ໃ ຫ ້ ເ ກ ີ ດ ຄ ວ າ ມ ລ ໍ ່ ຄ ານ ອ ັ ນ ໃ ຫ ຍ ່ ຫ ລ ວ ງ ນ ີ ້ ທ ຸ ກ ແ ບ ບ ທ ຸ ກ ແ ມ ວ .
ເ ມ ື ່ ອ ມ ີ ເ ລ ື ່ ອ ງ ບ ິ ນ ເ ປ ັ ນ ທ ີ ່ ພ ໍ ່ ໃ ຈ ເ ກ ີ ດ ອ ັ ນ ເ ຂ ົ ່ າ ກ ໍ ຈ ະ ໂ ມ ໂ ຫ ໂ ຫ ໂ ສ ອ ັ ນ
ພ ອ ມ ບ າ ດ , ຫ ລ ິ ມ ບ າ ງ ຄ ັ ້ ງ , ເ ລ ື ່ ອ ງ ພ ຽ ງ ເ ລ ັ ກ ໆ ນ ອ ຍ ໆ ກ ໍ ເ ປ ັ ນ
ຕ ົ ນ ເ ຫ ດ ໃ ຫ ້ ເ ຂ ົ ່ າ ຕ ອ ງ ໃ ຈ ຮ ້ າ ຍ ອ ັ ນ ນ ັ ກ ໃ ຫ ຍ ່ , ຫ ລ ັ ງ ຈ າ ກ ນ ັ ້ ນ ກ ໍ
ປ ອ ຍ ຄ ່ ໍ າ ຫ ມ ູ ເ ພ ື ່ ອ ນ ທ ຸ ກ ຄ ົ ນ . ໃ ນ ຍ າ ມ ທ ີ ່ ເ ຂ ົ ່ າ ໂ ມ ໂ ຫ ຄ ່ ໍ ຈ ົ ່ ງ ຊ ຸ ຄ ່ ໍ
ວ ່ າ ມ ີ ໃ ຜ ຜ ູ ້ ຫ ນ ຶ ່ ງ ເ ອ ົ ່ ຍ ປ າ ກ ແ ຈ ົ ່ ງ ເ ຫ ດ ແ ຈ ົ ່ ງ ຜ ິ ນ ໃ ຫ ້ ແ ກ ່ ເ ຂ ົ ່ າ , ຮ ັ ບ
ຮ ອ ງ ວ ່ າ ເ ຂ ົ ່ າ ຜ ູ ້ ນ ັ ້ ນ ຈ ະ ຕ ອ ງ ຖ ຸ ກ ເ ຂ ົ ່ າ ຊ ອ ມ ເ ປ ັ ນ ແ ນ ່ . ດ ັ ່ ງ ນ ັ ້ ນ ພ ວ ກ
ເ ພ ື ່ ອ ນ ຂ ອ ງ ເ ຂ ົ ່ າ ທ ັ ້ ງ ຫ ມ ົ ດ ຈ ົ ່ ງ ໄ ດ ້ ຕ ິ ກ ລ ົ ງ ກ ັ ນ ຢ ່ າ ງ ລ ັ ບ ໆ ວ ່ າ ຄ ວ ນ
ປ ອ ຍ ໃ ຫ ້ ເ ຂ ົ ່ າ ໄ ວ ້ ແ ນ ວ ນ ັ ້ ນ ຈ ົ ນ ກ ວ ່ າ ເ ຂ ົ ່ າ ຈ ະ " ປ ອ ຍ ລ ູ ກ ກ ະ ສ ູ ນ
ອ ອ ກ ມ າ ຈ ົ ນ ຫ ມ ົ ດ " . ຕ າ ມ ສ ໍ ່ ານ ວ ນ ຂ ອ ງ ເ ຂ ົ ່ າ ເ ອ ງ ແ ລ ວ ຫ ລ ັ ງ
ຈ າ ກ ນ ັ ້ ນ ເ ຂ ົ ່ າ ຫ າ ກ ຈ ະ ກ ັ ບ ມ ີ ອ ່ າ ລ ົ ມ ນ ວ ນ ຊ ຸ ມ ຂ ົ ມ ມ າ ເ ອ ງ .

ສ ະ ຕ ຣ ູ ດ ກ ົ ບ ຊ ຸ ແ ຈ ົ ່ ງ ໃ ຫ ້ ຫ ມ ູ ເ ພ ື ່ ອ ນ ຟ ັ ງ ວ ່ າ , ສ ິ ່ ງ ທ ີ ່ ພ າ ໃ ຫ ້ -
ເ ຂ ົ ່ າ ເ ກ ີ ດ ໂ ມ ໂ ຫ ນ ັ ້ ນ ກ ໍ ຄ ື ກ ານ ທ ີ ່ ເ ຂ ົ ່ າ ບ ່ ໄ ດ ້ ດ ູ ດ ຢ ່ າ ແ ລ ະ ບ ໍ ່ ມ ີ ໂ ອ

ກາດໄດ້ໄປເວົ້າຄູຍກັບສາວພະຍາບາມນ້ອຍຜົມແດງຢູ່ທີ່ ລະ
ບຽງຕາມລຳພັງ, ເຂົ້າໄດ້ຫລ້ອຕາໃສ່ນາງຕັ້ງແຕ່ຕອນເຂົ້າ-
ໄປຫ້ອງປາດ ເພື່ອປ່ຽນຜ້າພັນບາດ. ເຫດຜົນອັນນ້ອຍອາດຈະມີ
ຄວາມຈິງຢູ່ສ່ວນໃດສ່ວນໜຶ່ງ, ແຕ່ເມແຮດຊຸ່ເຊັບ ໄດ້ ສັ່ງ
ເກດເຫັນວ່າອ່ອນໂນ້ມໂທຂອງພັນຕີຜູ້ນີ້ໄດ້ແຕກອອກທຸກໆດ້ານທີ່
ເຂົ້າຫລຽວຜ່ານປ່ະຕູແກ້ວອອກໄປເຫັນເຮືອບິນຫລາຍລຳພ້ອມ
ບິນຢູ່ເໜືອທ້ອງຟ້າ ມະຄອນຫລວງ ມົດສະກູ, ຫລຸ່ມ້າງ ຄ້ວ
ກໍ່ເນື່ອງມາຈາກການທີ່ເຂົ້າໄດ້ຟັງວິທະຍຸ ແລະ ໄດ້ອ່ານໜັງ
ສືພິມທີ່ພາດຂ່າວກ່ຽວກັບການຕໍ່ສູ້ທາງອາກາດຫລ້ຂ່າວກ່ຽວກັບ
ພົດຕີກ້ຳອັນສູງເດ່ັ່ນຂອງນັກບິນ, ຜູ້ທີ່ເຂົ້າຮູ້ຈັກຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງ .
ຄວາມຮູ້ສຶກໂນ້ໂທອັນນົກເກີດຂຶ້ນແກ່ອາລັກເຊ ເຊັ່ນກັນແຕ
ວ່າເຂົ້າຫາກພະຍາຍາມອົດກັ້ນເອົ້າໄວ້, ແລະ ເມື່ອມາປ່ຽບ
ທຽບຕົນເອງໃສ່ກັບສະຕຣູດກົບ ແລວເຂົ້າກໍ່ຮູ້ໄດ້ວ່າຕົນ ເອງ
ສາມາດເອົ້າຊະນະຕ່ໍ້ອຳນາດພາຍໃນ, ພ້ອມກັນນັ້ນກໍ່ຮູ້ສຶກວ່າ
ຕົນເອງຫຍັບເຂົ້າໃກ້ຄຽງກັບບຸກຄົນທີ່ໄດ້ຖືວ່າ " ຄົນແທ ",
ເຊ່ັ່ງຕົນປົດຖືເອົ້າເປັນແບບຢ່າງ .

ເຖິ່ງຈ່ັ່ງໃດ, ພັນຕີ ສະຕຣູດກົບ ກໍ່ຍັ່ງເປັນໂຕຂອງ ໂຕ
ເອງ. ເຂົ້າໄດ້ນົ່ມເຂ້ົ້າຫລາຍ ແລະ ຫ້ວ່ັ້ນສຽງດັ່ງໄປ ກັບ
ຄຳເວ້ົ້າຍອກລ້ັ້ເລ້ັ້ກໆນ້ອຍໆ. ນອກນັ້ນເຂົ້າຍັ່ງມັກເວ້ົ້າ ເຖິ່ງ
ເລ້ັ່ອງຜູ້ແສ່ຜູ້ສາວ, ທັ່ງໄດ້ເວ້ົ້າໂອ້ອວດກ່ຽວກັບລ້ັ້ດນິ່ຍົມຂອງ
ຕົນທີ່ມ້ັ່ນຄົງໃນດ້ານສາວງ່ານທັ່ງຫລາຍ, ແລະເວ້ົ້າຄູ່ຖູກແມ່ ຍິ່ງ
ຕ່ໍ້ງໆນາໆ. ເຂົ້າກ່ໍ່ວ່າເຂົ້າຮູ້ສຶກກ່ຽດຊ່ັ່ງຊຸ່ມແມ່ຍິ່ງ ທ່ີ່ຢູ່

ແມ່ນຫລັງໝູ່ກ່ຽວຄົນ.

ເມແຣດອຸ່ເອັບ ຮູ້ສຶກຫົ່ນຫ່ວຍຕໍ່ຄຳເວົ້າເຫລົ່ານັ້ນຕັ້ນທົ່ນ. ຍ່ຽງຟັງໄປເທົ່າໃດເຂົ້າກໍ່ຍ່ຽງຄຸ່ດເຫັ້ນພາບຂອງ ໂອມກາ ຫລິ ບາງຄັ້ງກໍ່ຄຸ່ດເຫັ້ນຍ່ຽງສາວແຫ່ງພະແມກຊຸ່ຕຸ່ນິ່ຍົ່ມ ອຸ່ງອຸ່າລັ້ນຢູ່ ທ່ກອງພັ້ນວ່າ ນາງໄດ້ໃຊ້ຄວາມປັ້ນຟ່າດບ່າວທະຫານຊັ້ນຈ່າໂຫ ຜູ້ທ່ຊ່ວຄລວດຈົ່ນເກົ່ນໄປ ແລະ ຍັ່ງອົກຫ່ນ່ອຍຫນ່ຶ່ງນາງ ຈະ ຕ່ອງຍ່ຽງເຂົ້າຖ່ົ່ມ. ອາເລັກເຊ່ອ ຮູ້ສຶກວ່າ ພັ້ນຕ໌ ສະຕຣູດກ໊ບ ກໍ່ລ່ງຖ່ວ່າ ໂອມກາ ແລະ"ນາງຈ່າຕ໌ຊຸ່ຕຸ່ນິ່ຍົ່ມອ໊ທະຍ່າ" ແມ່ນ ແມ່ຍ່ຽງທ່ຕ່ຳຕ່ອຍເຊ່ັ່ນກັ້ນ. ມ່ັ້ນຫ່ນ່ຶ່ງ ສະຕຣູດກ໊ບ ໄດ້ສ່ງ ທະ ຍ່ງຍເລ່ອງລ່ວ່ອຕ່ວ່ງໆອຸ່ງສຸ່ດທ່ງກ໊ມ່ງລ່ວ່ງເອ່ັ່ຍດ່ວ່ຍຄ່ຳວ່ງ : " ແມ່ຍ່ຽງລ່ວມແຕ່ເປັ້ນຄ໊ດຮ່ວກັ້ນຫ່ມ໊ດຫ້ວ່ງພ່ງ່ັ້ນລະ " ແລະ " ບ່ວ່ງນ່ວ່ງໃດກ໊ຕ່ອ່ງເປັ້ນອ່ັ້ນຍ່ວມໃຫ້ແກ່ຄວ່ງມ່ັ້ໄວ, ໃຈ ກ່ງ, ຫ້ນ່ງຄ່ງນ່ຂ່ອ່ງພ່ວ່ກຜູ້ຊ່ງຍຫ້ວ່ງນ້ັ້ນລະ ". ເມແຣດອຸ່ - ເອ້ັ ທ໊ນຟ້ັ່ງຕ່ໄປ່ອ໊ກບ່ໍ່ໄດ້ .

- ແມ່ນ່ໃຜກ໊ລ໊ັ້ນຫ່ມ໊ດຊ້ັ້ນຫ່ວະ ? - ເຂ້ົ່າຖ່ວ່ງຂ໊ັ້ນພ່ວ່ມ ຫ້ວ່ງກ໊ດແຂ່ວ່ຢ່ວ່ງແຮ່ງດ່ວ່ຍຄ່ວ່ງໂມ່ໂຫຈ່ົ່ນຫ່ນ່ງ່ຂ່ຽ່ວ.

- ອ, ແມ່ນ່ໃຜກ໊ລ໊ັ້ນນ້ັ້ນລະ ! - ນ່ງຣ່ວ່ຍເວ້ົ່າຕ່ວ່ຍ ຄ່ົ່ນຢ່ວ່ງຫ່ນ່ງຕ່ງເສ່ັ່ຍ.

ຂະນ່ະນ້ັ້ນ ຫ້ງ່ບ໊ວ່ງ ມ໊ນ່ງ ລ໊ບ່ນ່ງ ຄ່ວ່ມພ໊ດ່ຍ່ວ່ງ ເຂ້ົ່ງ ນ່ງ. ນ່ງ ຮູ້ສ໊ກປ່ະຫ່ລ່ງ ໃຈ ທ່ ໄດ້ ເຫ້ັ ນ ຍ ນ ກ ຄ ລ ຕ ພ ໃ ທ ອ ຸ ແ ມ ເ ໄ ຈ ກ ໃ ທ ນ ຂ ພ ກ ລ ຈ ບ . - ມ ຍ ເ ກ ຄ ມ ? - ນ ຖ ມ ພ ມ ຫ ແ (((

ປ່ອຍຜົມທີ່ປ່ອນລົງຢູ່ພາຍໃນຜ້າຄຸມຫົວຂອງນາງໂດຍບໍ່ເຈຕະ
ນາ.

- ພວກເຮົາກາລັງພາກັນເວົ້າເຖິງເລື່ອງຊົ່ວ, ເວົ້າ - ຮອດມື້ລະ ສຳລັບຄົນເຖົ້າຄົນແກ່ເດ. ໂອ້ລົມກັນຫລົມເທົ່ານັ້ນແຫຼະ ບໍ່ຈັກຮັດຫຍັງເດ. - ນາຍພັນຕອບພ້ອມທັງຫົວຂັ້ນຢ່າງ ແຈ່ມ ໃສ.

- ນາງມີກິລິກັບຄົນອື່ນໆບໍ່ ? ພໍແຕ່ນາງແພດອອກມື້ມ-ເມ ແຣຄຸເອັບ ຖາມຂັ້ນແບບຂອກເລື່ອງໂລດ.

- ໂຕ໊ດວ່ານາງມີຕາງຈາກແມ່ຍົງຄົນອື່ນໆຊັ້ນຫວະ ?

- ຢ່າເວົ້າ ຟາບດ໊ອາ ມີກາຍລົບມາ ເວົ້າມາກຽວຂອງ ໃນ ເລື່ອງນີ້. - ຄະໂອຊຸດ໊ບ ເວົ້າຂັ້ນຢ່າງຮາຍຂາດ. - ຫມູ່ເກົ່າ ຂອງພວກເຮົາຜູ້ຫນຶ່ງທີ່ເຄີຍຢູ່ຫນ໊ວ່າ: ນາງແມ່ນນາງຟ້າ ໂຊ ວຽດຜູ້ປະເສີດຂອງພວກເຮົາ.

- ແມ່ນໃຜຊຸ່ພະນັນກັບເຮົາ ?

- ພະນັນຫຍັງ ? ເຈົ້າຈະເອົາຫຍັງມາເປັນເດີມພັນ ?-ເມ ແຣຄຸເອັບ ຮ້ອງຂັ້ນສຽງດັງ. ໃນຕາຂອງເຂົ້າເປັນປະກາຍດ້ວຍ ຄວາມໂມໂຫ.

- ລູກປືນລູກຫນຶ່ງ, ແບບຄຽວກັນກັບທີ່ພວກນາຍທະຫານເຄີຍ ໃຊ້ໃນສະໄຫມກ່ອນພຸ່ນກ໋ໄດ. ຖ້າໂຕຊະມະ ກ໋ແມ່ນໂຕ໊ງເຮົາ,ຫຼື ຖ້າວ່າເຮົາຊະມະກ໋ແມ່ນເຮົາພ໋ທ໋ຈະເປັນຜູ້ຍົງ. - ສະຕຽກ໋ບ - ຕອບ ພ້ອມທັງຫົວຂັ້ນແລະໄດ໊ພະຍາຍາມປັ້ນລ໋ອງໃຫ໊ເປັນ ການ ເວົ້າຢອກຍ້ຽ.

- ພະມັນກ່ຽວກັບເລື່ອງນີ້ຫວະ ? ໂຕລືມແລ້ວຫວະ ວ່າໂຕແມ່ນນາຍທະຫານໂຊວຽດຜູ້ໜຶ່ງ. ຖ້າໂຕເວົ້າຖືກກໍຈົ່ງຖິ້ມນ້ຳລາຍໃສ່ໜ້າເຮົາໂລດ, ແຕ່ລະວັງ ເຮົາເກງວ່າ ໃນບັ້ນສຸດທ້າຍ, ຢ້ານຈະແມ່ນເຮົາພ້ຳຈະເປັນຜູ້ຖິ້ມນ້ຳລາຍ ໃສ່ໜ້າໂຕ.

- ໂຕບໍ່ກ້າຮັບພະມັນກໍບໍ່ເປັນຫຍັງ. ກໍບໍ່ຕ້ອງໂມໂຫ ໂຫ ໂສໃສ່ດອກ. ແຕ່ວ່າສຳລັບເຮົາ ພວກໂຕຫາກອຸ່ເຫັນ ເຮົາ ຈະພິສູດໃຫ້ເບິ່ງວ່າ ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຍາກເລີຍ ເຣັດຫຍັງຫຼວງ ຫລາຍເພື່ອພຸ້ດແມ່ນ໋ຫຼງພຽງຄົນດຽວ.

ນັບຕັ້ງແຕ່ນັ້ນເປັນຕົ້ນມາ, ສະຕຣູດກົບ ກໍໄດ້ສະແດງ ຄວາມເອົາອົກເອົາໃຈຕ່ ຽງບ໋ວ ມີກາຍລົບມາ ຫລາຍຂົ້ນ ເຂົ້າເລົ່າເລື່ອງຕະຫລົກຂຸ້ງຕົ້ນເອງມີຄວາມຊຳນິຊຳນານດ໋ ສູ ນາງຟ້ຽ. ໂດຍໄດ້ຝ່າຝືນຕ່ມູນເຊ້ອັນດ໋ງາມທ໋ວາ, ນັກບິນບໍ່ ຄ່ວນກ໋ວຊ້ຽໂວໂອ້ອ໋ວດ ຄວາມເກ໋ງກ໋າສາມ໋ດຂອງຕົນຢູ່ ຕ່ ໜ້າຄົນອ່ນ, ແຕ່ວ່ານັ້ນ ສະຕຣູດກົບ ກັບໄດ້ເລົ່າເລື່ອງ - ລາວຊ້ວ໋ດທ໋ເຕັມໄປດ້ວຍກາມຜະຈົນໄພອັນສຳຄັນຕ໋ງໆ ຂອງ ເຂົ້າສູ່ນາງຟ້ຽ. ນອກຈາກນ໋ເຂົ້າຍັງທ່ຳທ໋າຖ່ອມຫັນໃຈ ໃຫຍ ຫລາຍບ໋ດແລ່ວສ໋ລະພ໋ບເລື່ອງໂຊກຮ໋ายໃນຄາມຄ່ວບ ຄ໋ວ ແລະ ຈົ່ມວ່າອ່ກນາຢ່າງຂ໋ມຂ໋ນ ໃນຄວາມປ່ຽວພ່ຽຍຂອງຕົນ ທ໋ງໆທ໋ພຸ້ກົນພ໋ายໃນທ່ອງນ໋ຕ໋ງກ໋ຮູ້ຢູ່ແລ່ວວ່າ ນ໋ายພັນຕ໋ ກໍ ແມ່ນບ໋ວໂສດຜູ້ຊ້ງບໍ່ນ໋ຫຍັງ ແລະ ເຂົ້າກໍບໍ່ນ໋ຫຍັງຫນ໋ຈົ່ມວ່າ ເລີຍ.

ສ່ວນ ຫຼາບດ໊ອາ ມ໊ກາຍລ໊ບມາ ເອງ ເຖິງວ່ານາງຈະບໍ່ ໄດ້ມັບຖ໊ເອົ້າພ໊ເສດໄປກ່ວາຄົ່ນອ໋ນໆກໍຕາມ, ແຕ່ບາງຄັ້ງນາງ ກໍ່ມານັ່ງຢູ່ແຄມຕຽງຂອງ ສະຕຣູດກ໊ບ ເພ໋ອຟັງເອົ້າເລົ່າ - ເລ໋ອງຕ່າງໆຂອງສ໋ງຄາມ; ແລະໃນເວລາດຽວກັນນັ້ນເອົ້າກໍ ຈະຖ໊ອສາສະຈັບມ໊ອງນາງໄວ້ແລ໋ວ ນາງກໍ່ບໍ່ໄດ້ຖ໊ກດ໋ງຄົ່ນແຕ່ ຢ່າງໃດ. ເມແຮ໊ດຊ໊ເອ໊ບ ຮ໋ອມຮຸ່ມໄປດ໋ວຍຄວາມໂມໂຫແລະ ທຸກໆຄົ່ນພ່າຍໃນ ຫ໋ອງກໍ່ພ໊ບວ່າ ທ່າ ທ໊ແບບນ໊ ຂອງ ສະຕຣູດກ໊ບ ບໍ່ ງ່າມເລ໊ຍ, ເອົ້າເຮ໊ດຄ໊ກ໊ບວ່າກ໋ລັງພະຍ່າຍາມເອ໊ານ ມະ ໃນເກມພະນັນຢ່າງ ໜ໋ງ. ທຸກໆຄົ່ນ ກ໋ຽມພ້ອມ ທ໊ຈະເອ໊ານ ອ໊ດ ຂວ່າງແຊກແຊງໃນເລ໊ອງນ໊ ຢ່າງ ຈ໋ງ ຈັ ງ ສະແດງ ໃ ຫ້ ເ ອົ້ າ ຮູ້ ຢ່ າ ງ ຈະແຈ້ງວ່າເອົ້າຕ້ອງ ຢຸ ດ ຕໍ່ ເ ກ ມ ກ ິ ລ າ ອັ ນ ຕ ໍ ່ ຍ ້ ານ ີ ້ ໃ ນ ທ ັ ນ ທ ິ . ແ ຕ ່ ໃ ນ ທ ັ ນ ໃ ດ ເ ຫ ດ ກ ານ ກ ໍ ໄ ດ ້ ທ ັ ນ ປ ຽ ນ ໄ ປ ເ ປ ັ ນ ແ ບ ບ ອ ື ່ ນ .

ຄ ຶ ນ ໜ ຶ ່ ງ , ຊ ຸ ງ ເ ປ ັ ນ ຄ ຶ ນ ທ ີ ່ ຫ ຼ າ ບ ດ ໊ ອ າ ມ ໊ ກ າ ຍ ລ ໊ ບ ມ າ ຖ ຶ ກ ຜ ຽ ນ ຢ ູ ຍ າ ມ ນ າ ງ ກ ໍ ໄ ດ ຍ ່ າ ງ ເ ອ ົ ້ າ ມ າ ໃ ນ ຫ ອ ງ ນ ໍ ້ າ ເ ບ ີ ້ (๔๔) ໂ ດ ຍ ບ ໍ ່ ມ ີ ຜ ູ ້ ໃ ດ ຮ ູ ້ ຈ ັ ກ ນ າ ງ ເ ລ ີ ຍ ເ ລ ີ ຍ ເ ລ ີ ຍ

ວ່າຢ່ານກ໊ວ.

- ສະຫາຍພັນຕີ ຖ້າຂ້ອຍບໍ່ຖ້ວ່າເຈົ້າແມ່ນຄົນເຈັບ ແລະ ຂ້ອຍກໍ່ແມ່ນນາງແພດຄົນໜຶ່ງແລ້ວ, ແນວໃດຂ້ອຍກໍຈະ ຕ້ອງ ຕົບໜ້າເຈົ້າໂລດ.

- ໂອ້ຍ, ນ້ຽງມ໊ານ້ອ ມີກາຍລຶ້ບມາເອ໊ຍ, ຂ້ອຍສ້ານ ບ້ານກະໄດວ່າ, ຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ຕ້ັງໃຈ...ຂ້ອຍພຽງແຕ່ຢ້ອກຫລ້ມ ຊ່ ...

- ວ່າ, ຢ້ອກຫລ້ມຊ້ັມຫວະ ? - ນາງເວ້ົາຂ້ົມ,ທ້ັງຈ້ັງ ແມ້ມເບ້ິ່ງເຂ້ົາດ້ວຍແສງຕາສະແດງຄວາມກ້ຽດຊ້ັງຄູ່ຖ້ກ ແລະ ບໍ່ແມ້ນຍ້ອມຄວາມໂມໂຫອ໊ີກແລ້ວ.

- ອ້ານເປ້ັນໄປໄດ້ຊ້ັມຕ່ໍ່ໄປ້ມ໊, ຂ້ອຍບໍ່ມ້ີຫ້ຍ້ັງ ຈ໊ະ ຕ້ອງ ເວ້ົ້ານ້ັບເຈ້ົ້ານ້ອ໊ກແລ້ວ ຟ້ັງຂ້ອຍເດ໊, ພ້ວກໜ້ມ້ຂ້ອງເຈ້ົ້ານ ຢູ້່ ຫ້ມ້ເປ້ັນພ້ຍ້ານ້ມ: " ຂ້ອຍ້ຮ້ອງໃຫ້ເຈ້ົ້ານ້ັ້ວ້ານ້ັ້ບ້ຂ້ອຍ ແຕ ສ້ະເພ້ະເລ້ອ້ງ ຈ໊ະ ຕ້ອງ ເຫ້ລ້ອ ໃ ເລ້ອ້ງ ປຸ້ ປ ໍ ເ ຈ ໊ ະ ນ ້ ມ . ລ ້ ຕ ສ ະ ຫ ້ ັ ດ , ສ ະ ຫ ້ ານ ! ແລ້ວນ້ານ ກ ໍ ຟ ້ ານ ້ ອ ຍ ້ ານ ອ ອ ກ ຈ ້ ານ ຫ ອ ້ ງ ໄ ປ ດ ້ ວ ຍ ບ ້ ານ ຕ ້ ມ ສ ຫ ້ ັ ກ ໆ ແ ບ ບ ຫ ້ ໍ ່ ເ ຄ ້ ຍ ເ ຮ ັ ດ ມ ້ ານ ້ ອ ມ . ນ ້ ານ ຄ ້ ົ ງ ຕ ້ ອ ງ ໃ ຊ ້ ຄ ວ ານ ພ ະ ຍ ານ ້ ານ ຢ ່ ານ ້ ານ ຫ ລ ອ ້ ງ ຫ ລ ານ ້ ສ ້ ມ ຄ ້ ອ ມ ເ ພ ໍ ່ ອ ສ ະ ງ ້ ົ ບ ສ ະ ຕ ໍ ່ ອ ານ ລ ້ ົ ມ ຂ ອ ້ ງ ຕ ້ ມ .

ບ້ັນຍ້ານ້ານ ກ ້ ານ ພ ານ ຍ ໃ ນ ້ ຫ ອ ້ ງ ມ ້ ົ ດ ້ ງ ຮ ຽ ບ ໄ ປ ດ ານ ອ ຫ ້ ໍ ່ ງ . ຕ ໍ ່ ມ ານ , ສ ຽ ງ ຫ ້ ໍ ່ ເ ຕ ້ ມ ໄ ປ ດ ້ ວ ຍ ໄ ຊ ຊ ະ ນ ະ ແ ກ ມ ເ ຍ ະ ເ ຍ ້ ຍ ຂ ອ ້ ງ ເ ມ ແ ຮ ກ ຊ ໍ ເ ອ ້ ັ ບ ກ ໍ ດ ້ ົ ງ ຂ ້ ົ ມ ແ ລ ອ ້ ັ ງ ຫ ້ ົ ດ ກ ໍ ່ ຫ ຸ ມ ໃ ສ ່ ມ ານ ພ ້ ັ ນ ຕ ໍ ່ ານ :

- ຈັ່ງໃດ, ຫາກວ່າມີຂຸ້ນເຊິ່ງດີແທ້ !

ທ້ວງໆທີ່ສາຍຕາຍັ່ງເປັນປະກາຍລຸກແວວວາວ, ແຕ່ເຂົາກໍ ໄດ້ເວົ້າມຳ ສະຕຣູດກົບ ຢ່າງສຸພາບວ່າ :

- ສະຫາຍພັນຕີ ອະນຸຍາດໃຫ້ເຮົາ ຈະໃຫ້ຖົ່ມນ້ຳ ລາຍ ໃສ່ຫນ້າດຽວນີ້ໂລດຫລໍ່ວ່າຈະໂຈະໄວ້ໂອກາດຫນ້າເສຍກ່ອນ?

ສະຕຣູດກົບ ຮູ້ສຶກລັບແຄມແຫນນໃຈ, ແຕ່ເຂົາບໍ່ ຕ່ອງ ການຍອມຮັບການປະລາໄຊ ແລະ ເວົ້າອອກມາແບບບໍ່ ຫນັກ ແຫນນປານໃດວ່າ :

- ເອີ່ນ ການໂຈມຕີເທື່ອນີ້ໄດ້ຜົນ ແຕ່ຍັ່ງມີເທື່ອ ຫນ້າ ດ.

ຕ໊ກຮອດກາງດຶກ ສະຕຣູດກົບ ງຽບຂຶ້ມຢູ່ຕະຫລອດເວ ລາ, ເຂົາຖົ່ວປາກຄ່ອຍໆ ແລະບາງຄັ້ງກໍເວົ້າຕ່ອບແມ ຄິດ ຂ່ອງຕົນເອງວ່າ : ເອີ່ນ່າ...ເອີ່ນ່າ !...

ຫລັງຈາກເຫດການອັນນັ້ນຜ່ານໄປບໍ່ດົນ, ກ໊ງສະຕ໊ງແຕ ກູກຸ ກໍໄດ້ຮັບໃບອະນຸຍາດອອກໂຮງຫມໍ. ເຂົາລາຈາກໄປ ໂດຍບໍ່ອາໄລໄຍດີ. ແຫນການກ່າວຄຳອຳລາ ເຂົາກັບປະ - ກາດສ່າບແຊ່ງດ່າວ່າການແພດ. ການສັ່ງລາຂ່ອງເຂົາ ເປັນ ໄປ່ຢ່າງສັ້ນ໊ງແບບກັນເອງ. ເຂົາຮ້ອງຂໍໃຫ້ ເມແຮດຊ໊ເອັບ- ກັບນ່າງແພດຄ່ອຍເອົາໃຈໃສ່ສິ່ງຈົດຫມາຍຂ່ອງແມ່ທ໊ຂຽນ ມາ ຫາເຂົາໄປຍັ່ງກົມກ່ອງທີ່ເຂົາສັ່ງກັດທ້ວງລະວັ່ງບໍ່ໃຫ້ມັນຕົກເຮ່ຍ ເສຍຫາຍ.

- ບາດແລ້ວ, ໂຕຫ້ັນກະຂຽນຈົດຫມາຍມາບອກເຮົາແດ່

ອ່າໂຕໄດ້ເຮັດອຍ່າງນັ້ນໃດ ແລະ ໄດ້ຮັບການຕ້ອນ ຮັບ ແບບໃດ . - ເມແຣຄຸ້ເອັ້ບເວົ້າກັບເຂົ້າ.

- ຂຍມຈົດໝາຍຫາໂຕຊັ້ນຫວະ ? ຂຍມມາເຮັດ ຫຍັງ ໂຕ້ມ້ວຍ່ງຫຍັງກ່ຽວຂ້ອງກັບເຮົາຊັ້ນຫວະ ? ມ້ແຕ່ຄຸ ເປ້ອງ ເຈຍລ້ໆຫັ້ນແລ້ວ ເພາະເຖິງຈັ່ງໃດໂຕກໍ່ຄົງຈະບໍ່ມ້ເວ ລາ-ຕອບຈົດໝາຍຂອງເຮົາ.

- ຄັ້ນຊັ້ນ, ກໍສຸດແລ້ວແຕ່ໂຕ !

ແມ່ນອນວ່າ ກູກູຊຶ້ນ ຄົງບໍ່ໄດ້ຍ້ນຄຳຕອບອັນ ເພາະ ເຂົ້ຍ່າງອອກຈາກຫ້ອງໄປໂດຍທ້ີ່ບ່ໄ້ດ້ຍ້ນຄຳຕອບ ແລ້ວ ເຂົ້ຍ່າງຜ່ານປະຕູຮ້ົ້ວໂຮງໝໍ້ອອກໄປໂດຍບ່ໄ້ດ້ຍ້ນ ຫລ້ັງ ລຍໄປຕາມແຄມທາ, ຫລ້ັງຈາກນ້ັ້ນຈ່ົ້ງລຍ້ອຫາຍຕ້ົ້ອໄປຈາກ ແຈຖະຫ້ົ້ນໝ້ົ້ງ. ທ້ັ້ງໆທ້ີ່ເຂົ້ົ້ານ້ັ້ນກໍ່ຮູ້້ຢູ່່ແກ່ໃຈຢ່ົ້ງດ້ັ້ກແ ແລ້ວ ວ່ົ້ານ້ັ້ນເວລ່ານ້ັ້ນພວກຄ້ົ້ນເຈ້ັບພວມພ້ົ້ານ້ັ້ນອອກມ້ົ້ານ້ັ້ຈ່ົ້ລຢູ່່ຕ່ົ້ ໝ້ົ້ານ ປ່ອງຢ້ຽມເພ້ົ້ອຄອຍຕ້ົ້ດຕ້ົ້ານເບ້ົ້ງການຈາກໄປຂອງເຂົ້ົ້ານ ຕ້ົ້ານ ປະເພ້ົ້ນ້ົ້ຍ້ນຂອງໂຮງໝໍ້ແ້ົ້ງນ້ັ້.

ແຕ່ແລ້ວເຂົ້ົ້ານ້ັ້ກໍ່ໄດ້ສ່ົ້ງຂ່ົ້າວມ້ົ້ານ້ັ້ຫ້ົ້ານ້ັ້ອ້ົ້ານ້ັ້ເລ້ັ້ກເຊ້ົ້ອ ຢ່ົ້ານ້ັ້ໄວ້ພໍ ສ້ົ້ມຄວນ, ຈົດໝາຍຂອງເຂົ້ົ້ານ້ັ້ນ້ັ້ນແ້ົ້ງກ້ະແ້ົ້ງພ້ົ້ານ້ັ້ກ້ັບ ອ່ົ້ານ ແ້ົ້ນ້ັ້ຈົດໝ້ົ້ານ້ັ້ຫ້ົ້ານ້ັ້ງ. ເຂົ້ົ້ານ້ັ້ເລ່ົ້ານ້ັ້ວ່ົ້ານ, ຫ້ົ້ານ້ັ້ງກ້ອ້ົ້ງພ້ັ້ນ ໄດ້ ຫ້ົ້ານ້ັ້ກ້ານ້ັ້ຕ້ອ້ນ້ັ້ຮ້ັ້ບເຂ້ົ້ານ້ັ້ຢ່ົ້ານ້ັ້ງອ້ົ້ບອຸ້້ນ. ນ້ັ້ອກນ້ັ້ນ້ັ້ນເຂ້ົ້ານ້ັ້ຍ້ັ້ງໄດ້ເວ້ົ້ານ້ັ້-ຕ້ົ້ນ້ັ້ວ່ົ້ານ ໃນຫລ້ານ້ັ້ຍ້ັ້ນ້ັ້ນ້ັ້ນ້ັ້ສູ້້ຮ້ົ້ບທ້ີ່ຜ້ົ້ານ້ັ້ນ້ັ້ນ້ັ້ນ, ຫ້ົ້ານ້ັ້ງ້ັ້ນ້ັ້ອ້ົ້ງພ້ັ້ນ ຂ້ົ້ອ້ົ້ງ ເຮ້ົ້ານ້ັ້ໄດ້ຮ້ັ້ບ້ັ້ນ້ັ້ເສ້ັ້ຍ້ັ້ນ້ັ້ນ້ັ້ລ້ັ້ຍ ແລະໃຜ້ໆກ້ໍ່ຕ້ົ້ານ້ັ້ນ້ັ້ມ້ັ້ຄ້ົ້ານ້ັ້ນ ດ້ັ້ ອ້ົ້ກ້ັ້ດ້ັ້ໃຈ້ັ້ເມ້ົ້ອ້ໄດ້ເຫ້ັ້ນ້ັ້ນ້ັ້ກ້ັ້ບ້ັ້ນ້ັ້ນ້ັ້ພູ້້ເ ຢ່ົ້ານ້ັ້ນ ບ້ັ້ດ ຮ ຽ ນ ຕ ້ົ ອ ຈ ້ົ ງ ມ ້ົ ານ ້ັ ້ ວ ້ົ ອ

ກັບຄືນມາ. ເຂົ້າໄດ້ແຈ້ງລາຍຊື່ບັນດາສະຫາຍທີ່ເສຍຊີວິດ, ແລະ ຜູ້ທີ່ຖືກບາດເຈັບ. ເຂົ້າເນັ້ນບອກອີກວ່າບໍ່ມີໃຜຫລົ້ມເມແຮ ຄຸເອັບ, ແມ່ນແຕ່ຜູ້ບັນຊາການກອງພັນຊ່ວຫາກໍ ໄດ້ ເລືອນຊັ້ນຍົດເປັນນາຍພັນໂທນັ້ນ, ເມື່ອໄດ້ຊາບຖ້ວນໄຊ ຊະ ນະອັນຍິ່ງໃຫຍ່ໃນການຝຶກແອບກຳລັງກາຍ ແລະ ເຈດຕະ-ນາຂອງ ອາເລັກເຊອີ ທີ່ຢາກຈະກັບຄືນສູ່ວົງການບົນອີກນັ້ນ, ກໍປະກາດອອກມາວ່າ :

" ມື້ໜ້ານ, ເມແຮ ຄຸເອັບ ຈະກັບມາ, ເມື່ອເຂົ້າໄດ້ ຕັດສິນໃຈເຮັດອັນໃດແລ້ວ, ເຂົ້າຈະຕ້ອງສູ້ຊົນໄປຈົນເຖິງຈຸດ ທີ່ໝາຍອັນນັ້ນ. " ຫົວໜ້າເສນາທິການໂຕຕອບວ່າ ບໍ່ມີໃຜ ຈະເຮັດໃນສິ່ງທີ່ຢູ່ເໜືອຄວາມສາມາດຂອງຕົນ, ພ້ອມກັນນັ້ນ ຜູ້ບັນຊາການກໍ່ໄດ້ຖະແຫລງວ່າ, ສຳລັບຄົນທີ່ມີຈິດໃຈ ໜັກ ແໜ້ນເດັດດ່ຽວດັ່ງ ເມແຮ ຄຸເອັບ ນີ້, ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ເຂົ້າຈະ ເຮັດບໍ່ໄດ້.

ສິ່ງທີ່ໄດ້ສ້າງຄວາມແປກໃຈໃຫ້ແກ່ອາເລັກເຊອີ ຢ່າງ - ໃຫຍ່ຫລວງກໍ່ຄື, ໃນຈົດໝາຍດັ່ງກ່າວ, ຍັງມີສອງສາມແຖວ ທີ່ເວົ້າເຖິງ " ຈາຕຸລຸມີ ມໍທະຍາ ". ກູກູຊຸກ ເວົ້າວ່າ ນາງຈ່າຕ ຜູ້ກ້ຽວໜ້ານ ໄດ້ຖາມເຂົ້າຫລາຍອັນຫລາຍແນວ ຈົນເຂົ້າ ຕ້ອງໄດ້ອອກຄຳສັ່ງວ່າ: " ກັບຫລັງຫັນ ! ໜ້າເດີ່ມ..." ໃນຕອນທ້າຍຂອງຈົດໝາຍ ກູກູຊຸກ ໄດ້ເວົ້າຕໍ່ມາວ່າ ພໍ່ແຕ ເຂົ້າໄປເຖິງກອງພັນໜ້ານ ເຂົ້າກໍ່ໄດ້ນັ່ງລົງ ເຮືອບິນ ຮອດ ສອງຖ້ຽວ, ປາກົດວ່າຂາຂອງເຂົ້າເຈັບແຂງຄືແລະອີກ ບໍ່ດົນ

ທາງກອງພັນກໍຈະໄດ້ຮັບເຮືອບິນ " ລາ-ຫ " ຮຸ່ນໃຫມ່ອຽມ. ເດັກຈາເຮມໂກ ຜູ້ຊ່ວຍເລີຍໄດ້ທົດລອງຂັບຂຶ້ນມາແລ້ວໄດ້ ເວົ້າ ວ່າ ເຮືອບິນຊຸດນີ້ຖ້າທຽບໃສ່ກັບເຮືອບິນຂອງພວກເຢຍລະມັນ ແລ້ວ, ເຮືອບິນຂອງພວກສັດຕູນັ້ນບໍ່ຕ່າງຫຍັງກັບ " ຫີບ " ແລະ " ຫມ້ຈົນໄຂ່ດາວ " ເທົ່ານັ້ນເອງ.

ງ.

ຕົ້ນລະດູຮ້ອນມາຮອດກອນກຳນົດເລັກນ້ອຍ. ຜູ້ຄົນ ໃນ ຫ້ອງນ້ຳເບີ ๔๘ ພາກັນແຍງເບ້ງວ່າໄມ້ຊ່ວັດນີ້ໃບຂອງ ມັນ ແກ່ໂຕຫມາແຂ້ວຂົ້ນຫ້ວງສ່ຳແສງເຫລືອມແມ້ນມາບ. ເພິ່ນ ສາ ມາດໄດ້ຍິນສຽງສຽດສີຂອງມັນຄາຍກັບວ່າສຽງຊຸ້ບຊຸ້ມຄ່ອຍໆ. ພໍ້ກເຖ້ຍາມແລ້ວງ່ວ່າໄມ້ເຫລ່ານັ້ນກໍກັບມີສະເສ້ຍອນຂຶ້ນ ທ ພັດໄວ້ມາແຕ່ເບ້ອງຖະຫນົນ. ພວງດອກຫາງແມ່ຈູມຈ ບັດນີ ປ່ຽນຮູບມາເປັນພວງໄຂ່ມຸກສ້ຽວເຫລືອມ ແລະແຕກກາບປ່ຽ ໃຫຝ່ຍນຸ້ນຫລຸດລ່ຽໄປຕາມລົມ. ເຖ້ຍາມທ່ຽງ,ເມ່ືອຕອນ ທ່ອາກາດຮ້ອນເຈ້ຳທ່ສຸດ ຝ່ຍນຸ້ນອັນອ່ອນນຸ້ມຂອງຕົ້ນໄມ້ ໃບ ຫມາເຫລ່ານ້ຳຈະລ່ວງລ່ຽໄປທ້ວຕ້ວເມ່ືອງ ມົດສະກູ. ມັນ ປ້ວເຂ້ົາມາທາງປ່ອງຢ້ຽມທ່ໄຂ່ກ້ວາງອ້ານຸ້ນ້ນເພ່ືອນ້ວນຕ້ວ - ເຂ້ົາເປັນກ້ອນຂຸ້ນສ້ີ່ຢ້ຽໄປ້ກອງປະຕູ ແລະ ຢ້ຽຕາມແຈຮ້ອນ, ແລ້ວກ້ວງແລ່ນໄປຕາມກະແສລົມພັດ.

ແລ້ວໃນເຊ້ົາມ້ືຫນ້ງຂອງລະດູຮ້ອນ, ອາກາດສົດໃສ ,

ທອງຟ້າແຈ້ງສະຫວ່າງສະໄຫວເປັນສີທອງ, ງາບດິອ່ານີ້ກ່ຽ
ລົບມາ ກ໋ຍ່າງເຂົ້າມາໃນຫ້ອງດ້ວຍທ່າທາງອັນສະຫງ່າ ຜ່າ
ເຜີຍ ຕິດຕາມດ້ວຍຊຸ່ຍສູງອ່ຽຍຸ່ຄົນໜຶ່ງ ຊຸ່ງໃສ່ແວ່ນຕາຂອບ
ເຫລັກລອດ. ເຖ້ວ່າເສ້ຍ່ານ ສີ່ຂາວໄດ້ຊັກລ້ຽງແປ້ງຢ່າງ
ສະອາດ ແຕ່ນ້ໍ່ສ່ານາດລົບລ້ຽງຮ້ອງຮ້ອຍວ່ານດ້ຽ ຄວາມ
ເປັນນ່ຽຊ່ານຜູ້ເກ່ົ່າແກ່ຄົນໜຶ່ງໄດ. ເຂ້ົ່ານ້ອຍຂ້ອງສ່ິ່ງໜຶ່ງ
ຊ້ຽ່ໍ່ຢູ່ໃນຜ້ານ້ຜ້ສ່ີຂ່ານ້ອມ່ານ້ວ່ານ້ໃສ່ເທ້ິ່ງຕ້ຽ່ງນ້ອມຂ້ອງເມ້ແ້ຣດ
ຊຸ່ເອ້ັ້ບ, ແລ້ວຕ່ໍ່ມ່ານ້ເຂ້ົ່ານ້ກ໋ລ້ຽ່ງມ້ຈ້ດ້ແຈ້ງໄຂ້ໜ້ໍ່ັ້ນ້ອ້ອກ ດ້ວ
ຄວ່ານ້ລ້ະມ້ັດ້ລ້ະອ້ັ້ງ້ພ່ໍ່ປ່ານ້ກ້ັ້ນ້ກ້ັ້ບ້ອ່ານ້ຈ້ະ້ສ້ະ້ແ້ດ້ງ້ມ່ານ້ຍ່ານ້ກ້ັ້ນ.ປ່ານ
ກ໋ດ້ວ່ານ້ມ້ີ້ສ້ຽ້ງ້ສ້ຽ້ດ້ສ້ີ້ຂ້ອ້ງ້ແ້ຜ້ນ້ໜ້ັ້ງ້ດ້ັ້ງ້ຢູ້່ພ້ານ້ໃ້ຕ້ນ້ມ້ີ້ຂ້ອ້ງ ເ້ຂ້ົ່ານ້
ແ້ລ້ະ ພ້ອ້ມ້ດ້ຽ້ອ້ກ້ັ້ນ້ມ້ັ້ນ້ກ້ັ້ນ້ຫ້ອ້ມ້ແ້ຮ້ງ້ຂ້ອ້ງ້ໜ້ັ້ງ້ກ໋ກ້ະ້ຈ້ານ້ໄ້ປ້ທ້ົ່ວ
ຫ້ອ້ງ້ດ້ັ້ງ້ກ່ານ້. ມ້ັ້ນ້ແ້ມ່ນ້ຂ່ານ້ຫ້ຽ້ມ້ຄູ້່ໃ້ໝ່ນ້ອ້ຽ້ມ້ສ້ີ້ເ້ຫ້ລ້ອ້ງ ແ້ລ້ະ-
ເ້ຫ້ລ້ອ້ມ້ເ້ປ້ັ້ນ້ເ້ງ່ົ່ານ້, ຊ້ຽ່ປ້ະ້ດ້ັ້ດ້ມ້ານ້ເ້ພ້ອ້ເ້ມ້ແ້ຣ້ດ້ອຸ້່ເ້ອ້ັ້ບ້ໂ້ດ້ຍ
ສ້ະ້ເ້ພ້ານ້ະ. ແ້ຕ່ຂ່ານ້ຫ້ຽ້ມ້ຄູ້່ມ້ົ່ໄ້ດ້ແ້ມ່ນ້ສ້ິ່ງ້ທ້ີ່ສ້ານ້ງ້ຄ້ວ່ານ້ພ້ານ້ກ໋ພູ້ມ
ໃ້ຈ້ອ້ັ້ນ້ເ້ປ້ັ້ນ້ຕ້ົ້ນ້ຕ່ໍ່ຂ້ອ້ງ້ນ່ຽ້ຊ່ານ້ງ, ກ໋ົ້ງ້ກ້ັ້ນ້ຂ່ານ້ມ້ກ້ັ້ບ້ແ້ມ່ນ້ກ່ານ້ ທ້ີ່
ມ້ັ້ນ້ໄ້ດ້ສຸ້້ບ້ເ້ກ້ັ້ບ້ທ້ະ້ຫ້ານ້ຄູ້່ໃ້ໝ່ນ້ສ້ີ້ເ້ຫ້ລ້ອ້ງ້ພູ້້ມ້ຕ່ານ້ງ້ຫ້ານ້ກ. ເ້ກ້ັ້ບ້ມ້ັ້ນ
ສຸ້້ບ້ໃ້ສ່ພ້ໍ່ເ້ໝ່ານ້ະ້ພ້ໍ່ດ້ັ້ບ້ຕ້ົ້ນ້ຫ້ຽ້ມ້ຈ້ົ້ມ້ພ້ານ້ໃ້ຫ້ເ້ກ້ັ້ດ້ຄ້ວ່ານ້ຮູ້້ສ້ົ່ານ້-
ມ້ັ້ນ້ສຸ້້ບ້ໃ້ສ່ຕ້ົ້ນ້ແ້ທ້ໆ.

ໄ້ດ້ເ້ກ້ັ້ບ້ງ່ານ້ແ້ບ້ບ້ນ້ັ້, ເ້ຈ້ົ້ານ້ກ໋ົ້ນ້ດ້ອ້ງ້ໄ້ດ້ສ້ະ້ບ້ານ້ຍ!- ນ່ານ້ຍ
ຊ່ານ້ງ້ເ້ອ້ຍ້ຂ້ົ້ນ້ພ້ອ້ມ້ທ້ັ້ງ້ສ້ັ້ກ້ແ້ສ້ງ້ຕ່ານ້ອ້ອ້ກ້ນ້ອ້ກ້ຂ້ອ້ບ້ແ້ວ່ນ້ເ້ພ້ອ້ແ້ຍ້ງ
ເ້ບ້ິ່ງ້ຜ້ົ້ນ້ງ່ານ້ຕ້ອ້ນ້ນ້ັ້ນ້ຂ້ອ້ງ້ເ້ຂ້ົ້ານ້.

- ຕ້ອ້ນ້ທ່ານ້ຫ້ົ້ມ້ ອ່ານ້ຊ້ົ້ນ ອ່ານ້ຊ້ົ້ນ້ເ້ອ້ົ້ດ ມ່ານ້ສ້ັ່ງ້ເ້ຮ້ັ້ດ້ເ້ພ້ົ້ນ

ເວົ້ານ້ຳຂອຍວ່າ: ອຸເຢັບເອີ້ຍ, ໃຫ້ເຈົ້າພະຍາຍາມເຮັດຂາ ທຽມນີ້ໃຫ້ມັນຄ້ຳກ່ອາຂາຄົນອື່ນໃຫ້ຂອຍແທ້ໆເນີ. ແລ້ວໃນທີ່ ສຸດ ອຸເຢັບ ກໍສາມາດເຮັດໄດ້ຈົນສຳເລັດ. ອ້ຽງຄະທຽມແບບ ນົນແຕ່ພະເຈົ້າຊ່າເທົ່ານັ້ນລະທີ່ເຄີຍໄດ້ໃສ.

ຫົວໃຈຂອງ ເມແຮດອຸເອັ້ບ ຕົບຕົນເຂົ້າທັນທີ ເມື່ອແນມ ເຫັນຂາປອມຄູ່ນັ້ນ. ເຂົ້າຮູ້ສຶກຄ່ຽຍກັບວ່າສ່ວຍເລືອດໃນຮ່າງ ກ່ວຍນັ້ນຢຸດແລນ. ແຕ່ຄວາມປາຖະຫນ່ຍ່າກລອງຂາ ປອມ ແລ້ວຍ່າງໄປຄົນດຽວກໍ່ຢູ່ເໜືອຄວາມຮູ້ສຶກທ້ວງປ່ວງ. ເຂົ້າຖ້ວງ ຂາກູດຢູ່ກ່ອງຜ້າຫົ່ມອອກມ່າ, ທ້ວງເລ້ວ ໃຫ້ມ່ຍ່ວງເຂົ້າ ຂາ ປອມສຸບທົດລອງໃສ. ແຕ່ວ່ານ່ຍ່ວງຜູ້ຊ່ຽວຊ່ານຄົນນັ້ນ, ຊ່ວ ເນ້ອຄ່ວ " ສະໄໝສັນຕິພ່ານ " ນັ້ນເຄີຍໄດ້ສ່ວງ້ອ້ງ ຄະ ທຽມໃຫ້ແກ່ " ເຈົ້າຊ່ວຍຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່ " ຄົນຫນ້ວ ເຊ່ວ່ເສຍຂາໄປ ຍ້ອນຂີ້ຄ້ານບໍ່ກ່ກ່ານຣີບຮ້ອນອັນນີ້ເລີຍ. ເຂົ້ານ້ຳຄວາມ ພູມໃຈ ໃນຜົນງ່ານຂອງເຂົ້າເປັນຢ່າງຍິ່ງ ດ້ວ່ນັ້ນເຂົ້າຈ່ງຢ່ານ ຍົດ ຄວາມພູມໃຈ ອັນນ້ ອອກໄປໃຫ້ຄົນນ່ານ້ຫ້ສຸດ.

ເຂົ້າໃຊ້ແຂນເສ້ຍ່ານເຊັດຖ້ອຸປະກອນໄປມ່າ,ຫລ້ວ່ານ ນັ້ນກໍເອົ້າເລັ້ນ້ເຄ້ວ່ຍເປ້ອນທ້ຕ່ຢູ່ເທ້ວ່ແຜ່ນຫນ້ວ, ທ້ວ ເອົ້າປ່ກເປ່ົ້າໃຫ້ນ້ນຫ່ຍໄປ, ແລະ ສຸດທ່ຍເອົ້າ ສ້ນເສ້ອ ເຊັດຖ້ບ່ອນຮອຍນ້ນອ້ກ້ນ. ຫລ້ວ່ານ້ນເຂົ້າຈ່ວປ້ວ ເຄ່ອ້ວ ລ້ວໃສ້ພ້ນຮ້ອນ, ແລ້ວກໍ້ນ້ນ່ານ້ບຜ້າຫ້ຊ່ຽວ້ເພ້ອຍ້ດເຂົ້າໄວ ໃນຖ້ວ້ເສ້ອຂອງ້ຕ້ນ.

- ໄວ້ໆແດ່ເທາະ, ພໍ່ເຖົ້າ ຖ່ານ້ຍ້ວ້ກ່ເກ່ານ ? ອ່ານ

ລັກເຊອ ນ້ຽຢູ່ເທິງຕຽງນອນ ຮອງມາໃສ່ຖ້ວຍຄວາມ ຮ້ອນ ໃຈ.

ມາຍັດນ້ໍເຂົ້າແມ່ນ ເບ່ງຂາງຸດອັນເປ່ຍເປ່ຳຂອງຕົ້ນດ້ວຍ ສາຍຕາຕ່ຳ. ເຂົ້ານ້ໍຄວາມພ້ໃຈແບບໃດແບບໜ້ຶ່ງ ເມ້ອ ເຫັນວ່າຂາທ້ງສອງຂ້ຳງແຂງແຮງ ມ້ຂ້ວ ຂ້ວ ແລະພາຍໃຕ້ຜ້ວ ໜ້ຶ່ງສ້ຳຕ້ານນ້ັນ ບ່ໄດ້ນ້ຳ ນ້ັນ ເປ້ັນ ຕ້ອນ ເອ ເລ ຄ້ຶ ງ ຄ້ົນ ທ້ົ ແຕ ກ້ົ ນ ກ້ັ ບ ນ ອ ນ ອ ກ ແລ ວ , ນ ນ ້ ຕ ້ ງ ນ ້ ແ ຕ ກ ານ ຊ ຸ ນ ແ ຂ ງ ແ ກ ນ ພ ່ ປ ານ ກ ັ ບ ວ າ ບ ່ ແ ມ ນ ຂ າ ຂ ອ ງ ຄ ົ ນ ພ ິ ກ ານ ແ ຕ ກ ັ ບ ແ ມ ນ ຂ າ ຂ ອ ງ ຄ ົ ນ ທ ້ ມ ຄ ວ າ ມ ເ ຄ ຍ ຊ ຸ ນ ຕ ່ ກ ານ ຍ າ ງ ທ າ ງ ໄ ກ ຢ ່ າ ງ ອ ຍ ງ ໄ ວ ມ າ ແ ລ ວ ນ ້ ນ ເ ອ ງ .

– ລ ຖ ້ າ ຫ ຍ ັ ງ , ລ ຖ ້ າ ຫ ຍ ັ ງ ! – ຊ າ ຍ ຊ ະ ລ າ ຈ ່ ນ ພ ົ ມ ພ ໍ ຈ ອ ກ ມ າ . – ຢ າ ກ ໄ ວ ໃ ຫ ຄ ວ າ ມ . ທ ານ ໜ ໍ ວ າ ຊ ຸ ລ ີ ວ າ ຊ ຸ ລ ີ ເ ອ ວ ົ ດ ເ ວ ົ ້ າ ນ ໍ ້ າ ຂ ອ ຍ ວ ່ າ : " ຊ ຸ ເ ຢ ັ ບ ເ ອ ີ ຍ , ເ ຈ ົ ້ າ ຕ ອ ງ ເ ຮ ັ ດ ຄ ັ ກ ໆ ດ ີ , ເ ພ ົ ່ ມ ເ ວ ົ ້ າ ວ ່ າ ໃ ຫ ຄ ວ ນ ກ ວ ່ າ ອ ງ ຄ ະ ທ ຽ ມ ທ ໍ ່ ໄ ປ ເ ມ ີ , ເ ພ ຼ ະ ວ ່ າ ເ ອ ົ ້ າ ຢ ່ າ ກ ຄ ົ ນ ໄ ປ ຂ ັ ບ ເ ຮ ໍ ຍ ິ ນ ອ ີ ກ ໂ ດ ຍ ວ ່ າ ໄ ສ ຂ ່ າ ປ ອ ມ ທ ໍ ່ ເ ຈ ົ ້ າ ຈ ະ ສ ້ າ ງ ຂ ົ ນ ". ແ ລ ະ ມ ້ ຍ ັ ດ ນ ້ ໍ ຂ ອ ຍ ກ ໍ ່ ໄ ດ ້ ສ ້ າ ງ ສ ໍ ້ ເ ລ ັ ດ ແ ລ ວ . ຕ ໍ ່ ໄ ປ ນ ້ ໍ ເ ຈ ົ ້ າ ສ າ ມ າ ດ ດ ໍ ້ ເ ນ ີ ນ ກ ານ ອ ັ ນ ນ ້ ັ ນ ໄ ດ . ອ ່ ໄ ສ ເ ຄ ື ່ ອ ງ ຂ ະ ໜ ມ ດ ນ ້ ໍ ເ ຈ ົ ້ າ ບ ໍ ່ ພ ຽ ງ ແ ຕ ຈ ະ ຍ ່ າ ງ ໄ ດ ເ ທ ົ ່ ນ ້ ັ ນ ແ ຕ ເ ຈ ົ ້ າ ຍ ັ ງ ຈ ະ ສ າ ມ າ ດ ຂ ຸ ດ ຖ ຸ ບ ຫ ລ ຸ ມ ລ ໍ ້ ນ ໍ ້ າ ພ ອ ກ ນ າ ງ ສ າ ວ ໄ ດ ຢ ່ າ ງ ສ ະ ບ າ ຍ . . . ນ ້ ຳ ກ ະ ແ ມ ນ ອ ຽ ນ ກ ັ ນ .

ນ າ ຍ ຊ ່ າ ງ ຈ ັ ບ ຂ າ ຂ ວ າ ຂ ອ ງ ອ ່ ເ ລ ັ ກ ເ ຊ ອ ນ ້ ຽ ເ ຂ ົ ້ າ ໃ ສ ່ ເ ຮ ້ ອ ມ ອ ງ ຄ ະ ທ ຽ ມ ທ ້ ັ ບ ຈ ຸ ຜ ້ າ ແ ລ ມ ເ ຂ ົ ້ າ ໄ ວ ຢ ູ ່ ພ າ ຍ ໃ ນ ນ ້ ັ ນ ແ ລ ວ ກ ໍ ້ ມ ັ ດ ໃ ຫ ້ ຕ ິ ດ ຈ ອ ດ ກ ັ ນ ຢ ່ າ ງ ແ ໜ ໍ ນ ໜ ໍ ໜ າ ດ ວ ຍ ສ າ ຍ ເ ຊ ືອ ກ . ບ າ ດ ແ ລ ວ ເ ຂ ົ ້ າ

ກໍຖອຍອອກໄປໜ້ອຍໜຶ່ງເພື່ອແຍງເບິ່ງຜົນງານຂອງ ເຂົາ ແລ້ວກໍຄ່ອນຕົວເປາະແລະເວົ້າວ່າ :

– ອັນນີ້ຈົ່ງແມ່ນເກັ່ງງາມ ! ມັນຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ເຈົ້າຮູ້ສຶກ ລຳຄານແຕ່ປະການໃດເລີຍ. ຂອຍກາເວົ້າຊຸຍໄດ້ວ່າ ຢູ່ໃນ ເມືອງນີ້ຄົນສະຫຼາດບໍ່ມີຫຍັງຜູ້ໃດເກັ່ງກາເທົ່າກັບ ຊຸເຢັບຄົນ ດຽວນີ້ ຄົນນຶ່ງ ຄົນນຶ່ງ ນັ້ນຄອກໜາ. ເພາະວ່າ ຊຸເຢັບ ຄົນນຶ່ງ ຄົນນຶ່ງ ນັ້ນ ແມ່ນຝີມືຂອງເທວະດາພຸ່ນຕ່ວາ.

ຫລັງຈາກນັ້ນເຂົາກໍໄດ້ຈັບເອົາຂາທຽມອັນທີສອງຕໍ່ໃສ່ຂາ ອີກເບື້ອງນຶ່ງ. ພໍແຕ່ເຂົາມັດສາຍເຊືອກສຳເລັດ ເມແຮດອຸ ເອັບ ກໍຟາວໂດດລົງຈາກຕຽງຢ່າງວ່ອງໄວຮຸນແຮງ, ຈົນພາ ໃຫ້ມີສຽງອື້ຍັງດັ່ງອັນໜັກໆບາດໜຶ່ງ. ບາດແລວ ເມແຮດ ອຸເອັບ ກໍຮ່ອງເຫລີ້ໃຫລ້ມດ້ວຍຄວາມເຈັບປວດ ແລະ ລົ້ມ ໜຸບຕູບຟູບລົງຢູ່ປ່າຍຕຽງຂອງຕົນເອງ.

ແວ່ນຕາຂອງພໍ່ເຖົ້າຊ່າງຍົກຂຶ້ນເອງດ້ວຍຄວາມປະຫລາດ ໃຈເຂົາບໍ່ຄິດເລີຍວ່າລູກຄ້າຄົນນີ້ຂອງເຂົາຈະມີກຳລັງ ແຮງ ເຖິງປານນີ້. ໃນຂະນະນັ້ນເມແຮດອຸເອັບ ໄດ້ນອນຢຽດແຜ່ພະ ຄະວາຢູ່ກັບພື້ນເຮືອນຢ່າງຜູ້ທີ່ປະລາໄຊ, ຂາປອມທັງ ສອງ ຂອງເຂົາຈ່າງອອກກ້ວາງ. ສາຍຕາຂອງເຂົາໃນຂະນະ ນັ້ນ ໄດ້ບົ່ງບອກວ່າດແອວ່ອາດຫວັ່ນ ແລະ ອັບອາຍ. ນີ້ເຂົາຝັນ ຫວ່ານໄປເອງຫວະ ?

ຊ່າງຄ່ອງ ນິກາຍລົບມາ ຍົກແຂນທັງສອງຂ້ນ ແລະຟ້າວ ແລ່ນເຂົ້າໄປຫາເຂົາດ້ວຍການຊ່ວຍເຫລືອຂອງພໍ່ເຖົ້າຊ່າງອົກ

ແຮງຫນ້ວ ນາງຈ່ຽງສາມາດໂຈມເອົາລູກ ແລະ ພາເອົາ ນ້ຽ ເທິ່ງຕຽງເອົາອອມເພຍ໌ໜ້ມິດແຮງ ໃບໜ້ານ້ຽ່ງບອກເຖິ່ງແອວ ແຫ່ງຄວາມຜິດຫວັ່ງຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງ.

- ເອ ! ຈ່ຽ ນ້ຽ ! ອ້າຍບ່າວໜຸ່ມຄົນເກ້ົ່ງ... ບ່ ແມ່ນແມ່ນ້ຽ,ບ່ແມ່ນ້ຽ. - ພໍ່ເຖ້ົ່າຊ້ຽງເວົ້ານ້ຽ.-ເຈົ້ົ່າ ໂລດໂດດໄປພໍ້ປ່ານ້ວ່ານ້ຽ ເອົາຂ່ານ້ແຫ່ໆມາຕໍ່ໃສ່ໃຫ້ ບ່ຈໍ່ ເປັນຮັກສີໜ້ານ້ແບບນ້ຽ ຄົນເກ້ົ່ງ, ນ້ຽ ຈະຕ້ອງນ້ ກ່ານ ເລ່ນ ຕົ້ນ ເປັນ ນ້ຽ ໆ ໄປ ນ້ຽ ຕ້ວ. ນ້ຽ ນ້ຽ ໃຫ້ ເຈົ້ົ່າ ຈ່ຽ ລົມ ສ່ານ ວ່ານ ເຈົ້ົ່າ ເປັນ ມ່ານ ທ ະ ຫ ານ ຄົນ ໜ້ມ ຈ່ຽ, ບ ອ ກ ກ ັ ບ ໂ ຕ ເ ອ ງ ສ ະ ເ ໜ ນ ວ່ ານ ເຈົ້ົ່າ ເປັນ ພ ຽ ງ ເ ດ ັ ກ ນ ້ ອ ຍ ທ ີ ່ ຫ ານ ໍ ຣ ຽ ນ ຢ ່ ານ ເ ທ ່ ອ ລ ະ ກ ານ ວ ສ ອ ງ ກ ານ ວ. ນ ້ ນ ທ ານ ອ ົ ດ ເ ຈ ົ ້ ົ ່ ານ ຕ ອ ງ ວ ່ ານ ໄ ສ ໄ ມ ຄ ໍ ່ ເ ສ ຍ ກ ອ ມ, ຕ ໍ ່ ມ ານ ຈ ່ ຽ ວ ່ ານ ໄ ສ ອ ິ ງ ໃ ສ ່ ຝ ານ ເ ຮ ອ ມ ແ ລ ະ ຕ ໍ ່ ຈ ານ ນ ້ ນ ຈ ່ ຽ ງ ປ ຽ ມ ມ ານ ໃ ຊ ້ ໄ ມ ຄ ອ ມ ເ ທ ົ ່ ານ. ເ ລ ວ ງ ນ ້ ບ ່ ແ ມ ່ ນ ວ ານ ຈ ະ ເ ຮ ັ ກ ໄ ດ ້ ບ ົ ດ ໜ ້ ນ ຍ ານ ດ ຽ ວ - ໂ ລ ດ, ນ ້ ນ ຕ ອ ງ ໄ ດ ໃ ຊ ້ ຄ ວ ານ ພ ະ ຍ ານ ານ ໄ ປ ເ ທ ່ ອ ລ ະ ເ ລ ັ ກ ລ ະ ນ ອ ຍ ຈ ່ ຽ ງ ໄ ດ ້. ເ ພ າ ະ ເ ຖ ິ ວ ່ ານ ເ ຈ ົ ້ ົ ່ ານ ຈ ະ ນ ີ ຂ ່ ານ ້ ົ ດ ແ ຕ ່ ນ ້ ນ ້ ົ ່ ບ ່ ແ ມ ່ ນ ຂ ່ ານ ຂ ອ ງ ເ ຈ ົ ້ ົ ່ ານ ດ ◌. ຂ ່ ານ ້ ົ ່ ພ ໍ ່ ແ ມ ່ ເ ຈ ົ ້ ົ ່ ານ ໄ ດ ສ ່ ານ ງ ໄ ວ ້ ໃ ຫ ້ ນ ້ ນ ບ ່ ນ ້ ຽ ຜ ູ ້ ໃ ດ ສ ານ ານ ດ ຮ ັ ກ ໃ ຫ ້ ຄ ົ ໄ ດ ◌ ◌ ◌

ໃສ່ກອງຂ້ແຮ. ເທ່ອນີ້ເຂົ້າພະຍາຍາມຍໍ້ໂຕລຸກຂ້ນຢ່ານ້ຽງ ຊ້າ ແລະ ດ້ວຍຄວາມລະມັດລະວັງເປັນຢ່າງຍິ່ງ. ແມ່ນ ແທ ເຂົ້າຮູ້ສຶກຕ້ວ່ຳ ຕ້ວ ຫຍ້ງກັບເດັກນ້ອຍທ່ີພ້ວມຫ້ດຍ້າງ, ຖ້ວ ຈະມ້ຄວາມໝັ້ນໃຈວ່ຳຕ້ນເອ້ງຈະຕ້ອ້ງເຮ້ດໄດ້ແຕ່ຫ້ບ້ກ້ຳ ຫ້ຍ ຫ້ງ ອອກຈ້ກຟ້ງເຮ້ອນ. ເຂົ້ຳບ້ ຕ້ວ ຫຍ້ງກ້ນກ້ບເດັກນ້ອຍ ທ່ີ ພ້ວມແອ້ບຍ້ງ ຊ້ ງ ແມ່ ຫລ້ ຳ ແມ່ ຖ້ ຳ ໄດ້ ເ ຂ ົ ້ ຳ ຜ ້ ມ ັ ດ ຈ ອ ງ ກ ອ ງ ຂ ້ ແຮ ເ ຂ ົ ້ ຳ ໄ ວ , ຂ ະ ນ ະ ນ ້ ເ ມ ແ ຮ ກ ຊ ຸ ເ ອ ັ ບ ມ ີ ນ ້ ຳ ແ ພ ດ ແ ລ ະ ພ ໍ ່ ເ ຖ ້ ຳ ຊ ້ ຳ ໂ ຈ ມ ຢ ູ ່ ສ ອ ງ ຟ ້ ຳ ກ ຂ ້ ຳ . ເ ຂ ົ ້ ຳ ລ ຸ ກ ຂ ້ ນ ຢ ື ນ ໄ ດ ້ ພ ຽ ງ ຄ ້ ຳ ດ ຽ ວ ກ ໍ ຮ ູ ້ ສ ຶ ກ ເ ຈ ັ ບ ປ ວ ດ ຢ ່ ້ ຳ ແ ຮ ງ ຢ ູ ່ ຕ ້ ນ ບ ໍ ລ ິ ເ ວ ນ ຂ ້ ຳ ຕ ິ ດ ຈ ອ ດ ກ ັ ບ ອ ້ ງ ຄ ະ ທ ຽ ມ ດ ້ ວ ຍ ອ ້ ຳ ກ ້ ຳ ມ ເ ຄ ຼ ອ ນ ເ ຫ ນ ັ ້ ງ ບ ໍ ່ ລ ັ ກ ແ ມ ່ ບ ້ ຳ ດ ຸ ຫ ນ ັ ້ ງ , ເ ຂ ົ ້ ຳ ຄ ອ ຍ ໆ ເ ລ ື ່ ອ ນ ໄ ມ ້ ຄ ຳ ້ ນ ທ ່ ີ ຫ ນ ັ ້ ງ ອ ອ ກ ໄ ປ , ຕ ິ ດ ຕ າ ມ ດ ້ ວ ຍ ໄ ມ ້ ຄ ຳ ້ ນ ທ ່ ີ ສ ອ ງ ແ ລ ະ ວ ້ ຳ ເ ນ ັ ້ ນ ນ ຳ ້ ໜ ັ ກ ຂ ອ ງ ຮ ່ ້ ຳ ກ ຳ ລ ັ ງ ທ ັ ້ ງ ໝ ົ ດ ລ ົ ງ ໃ ສ ໄ ມ ້ ຄ ຳ ້ ນ , ກ ່ ອ ນ ທ ່ ີ ເ ຂ ົ ້ ຳ ຈ ະ ຖ ິ ກ ຂ ້ ຳ ແ ຕ ່ ລ ະ ເ ບ ອ ງ ອ ອ ກ ໄ ປ . ສ ຽ ງ ໜ ັ ້ ງ ສ ຽ ດ ສ ັ ້ ນ ແ ລ ະ ມ ີ ສ ຽ ງ ດ ັ ງ ສ ະ ໜ ັ ກ ໆ ກ ະ ທ ົ ບ ໃ ສ ່ ກ ັ ບ ພ ້ ມ ເ ຮ ້ ອ ນ .

- ດ ີ ຫ ລ າ ຍ , ຄ ອ ຍ ໆ ! ພ ໍ ່ ເ ຖ ້ ຳ ຊ ້ ຳ ກ ້ ຳ ວ ຸ ້ ມ ອ ອ ກ ມ າ ...

ເ ຂ ົ ້ ຳ ຍ ັ ງ ຄ ິ ດ ຍ ້ ຳ ງ ອ ີ ກ ຕ ່ ໍ ໄ ປ ສ ອ ງ ສ ້ ຳ ມ ກ ້ ຳ ວ ດ ້ ວ ຍ ຄ ວ ້ ຳ ມ ລ ະ ມ ັ ດ ລ ະ ວ ັ ງ ເ ປ ັ ນ ຢ ່ ້ ຳ ງ ຍ ິ ່ ງ . ກ ່ ອ ນ ທ ່ ີ ຈ ະ ໄ ປ ໃ ຫ ້ ເ ຖ ິ ງ ປ ະ ຕ ູ ແ ລ ວ ກ ັ ບ ຄ ືນ ມ າ ບ ອ ກ ເ ຖ ້ ຳ ນ ັ ້ ນ ເ ຂ ົ ້ ຳ ຕ ອ ງ ໄ ດ ້ ໃ ຊ ້ ຄ ວ ້ ຳ ມ ພ ະ ຍ າ ຍ ຳ ມ ຫ ລ າ ຍ ເ ທ ່ ີ ຍ ວ . ເ ຂ ົ ້ ຳ ຮ ູ ້ ສ ຶ ກ ອ ອ ນ ເ ພ ຍ ພ ໍ ່ ປ ້ ຳ ມ ກ ັ ບ ວ ່ ້ ຳ ໄ ດ ້ ແ ບ ກ ຖ ິ ງ ເ ຂ ົ ້ ຳ ຂ ້ ນ ເ ຮ ້ ອ ນ ຫ ້ ຳ ຊ ຸ ້ ມ ບ ໍ ່ ປ ້ ຳ ມ . ພ ້ ມ ກ ັ ບ ມ ້ ຳ ຮ ອ ດ ຕ ຽ ງ ນ ອ ນ , ເ ຂ ົ ້ ຳ ກ ໍ ໄ ດ ້ ລ ົ ມ ຫ ມ ູ ບ ຫ ມ ້ ຳ ລ ົ ງ ກ ັ ບ ທ ີ ່ , ຕ ິ ນ ຕ ົ ວ ຂ ອ ງ ເ ຂ ົ ້ ຳ ນ ີ ້ ເ ຫ ອ ໄ ຫ ລ ຊ ຸ ້ ມ ອ ອ ກ

ມາຈົນປຽກ. ເຂົ້າມີຄວາມອຶດເມື່ອຍຈົນບໍ່ສາມາດພົກ ກາຍ
ເພື່ອຫວາຍຫມ້າຍົນມາໄດ້.

- ເຈົ້າມີຄວາມເຫັນແນວໃດກ່ຽວກັບເຄື່ອງອັນນີ້ ຂອງ
ຂອຍນີ ? ຍອມພະເຈົ້າແທ້ໆ, ຈົ່ງມີນາຍຊ່າງຜູ້ມີຄວາມຊໍານິ
ຊໍານານຄົ້ງ ຊູເຢັບ ຢູ່ໃນໂລກນີ. - ຊາຍຊະລາຈົ່ມອວບ
ອວບຢູ່ໃນຮູຄໍ້ພອມຫ້ວງຄອຍໆແກ້ເຊືອກມັດຊາກຮົ່ມທີ່ຕົດໃສ່ກັບ-
ຊາກຂອງ ອາເລັກເຊ ເຊ່ງເລີ່ມໃຄ້ບວມຍົນມາແດ່ແລ້ວ.
- ຊາປອມເວ້ເສດແບບນີ້ເຈົ້າຈະໃສ່ບົ່ນຍົ້ນຟ້າໄປ່ຫາພວກ ເທ
ວະດາກໍ່ຍັງໄດ້ມາ, ມັນຕ້ົງແມ່ນຜົນງານເອກແທ້ ໆ...

- ຂອບໃຈ, ຂອບໃຈ, ພໍ່ເຖ້ົາ, ມັນແມ່ນຜົນງານທີ່ ເ
ເສດຈິ່ງ. - ອາເລັກເຊ ກ່ໍາວອອກມາ.

ພໍ່ເຖ້ົາຊ່າງມີ່ດໄປຄ່ໍາວໜ້ົ່ງ, ມີ່ກ່ໍາລັ່ງເລໃຈ່ຄ່ໍາຍ ກັບ
ວ່ໍາຢ່ໍາກຈະຕ້ົ່ງບັນຫ່ໍາຖ່ໍາມ, ແຕ່ວ່ໍາບໍ່ຕ້ົດສິນໃຈທ່ໍ່ຈະເຮ້ັດ ຫລ
ຄອງໃຫ້ມ່ໍ້ຜູ້ຖ່ໍາມຄ້ົນແບບໃດ່ແບບໜ້ົ່ງ.

- ບ່ໍາດນ, ຂອຍຊ່ໍ້ໄດ້ລ່ໍາໄປກ່ອນລະເດ. ຂໍ່ໃຫ້ເຈົ້ໍ່ຈ່ົ່ງ
ມ່ໍ້ໂຊກດ. - ເຂົ້ໍ່ເວ້ົ້ໍ້ຍົ້ນພ່ອມຫ້ວງຖ່ອມຫ້ົນໃຈແບບຜ່ິດຫ້ວ້ົ, ,
ກ່ອນທ່ໍ່ຈະຍ່ໍ່າງ່ອອກຈ່ໍ່ກ່ໍ່ຫ່ອງໄປຢ່ໍ່າງຊ່ໍ່າ ໆ.

- ເອ, ພໍ່ເຖ້ົ່ໍ່ຊ່ໍ່າງ ! - ສະຕຮູດກ້ົບ ເອ້ົມນ້ໍ່ ຫລ້ົ່ງ
ເຂ້ົ່ໍ. - ມ່ໍ່ເອ້ົ່ໍ່ອ້ົ້ມນ້ໍ່ໄປ່ດ້ົ່ມສະຫລ່ອງເປ້ົ່ນກ່ຽດແ ່ " ອ້ົ່ງ
ຄະທ່ຽມ່ທ້ົ່ມ່ແຕ່ພະເຈ້ົ່ໍ່ຊ່ໍ່າເທ້ົ່ໍ່ານ້ົ້ນໄດ້ໃສ ່ " ກ່ອນແ້ມ .
ແລ້ວເຂ້ົ່ໍ່ກ່ໍ່ຍ້ົ່ມເ່ງ້ົ່ມຕ້ົ່ບໜ້ົ່ງໃສ່ມ່ໍ້ຂ່ອງຊ່ໍ່ຍຊ່ະລ່ໍ.

- ອ່ໍ ! ຂ່ອບໃຈ, ຂ່ອບໃຈ, - ຊ່ໍ່ຍຊ່ະລ່ໍ ຕ່ອບ-

ດ້ວຍຄວາມດີອົກດີໃຈ. - ເລີ່ອງຈັ່ງຊັ້ນຕ້ອງມີການລ່ຽງສະ
ຫລອງແດ .

ເຂົ້າຍັດເງິ່ນເຂົ້າໄວ້ໃນຖົງເສັ້ຍ່າງລະມັດລະວັງ ຈາກ
ນັ້ນ່ຈັ່ງພັບເສັ້ຍາມສີ້ຂາວຂ່ອງຕົ້ນໄວ້ດ້ວຍທ່າທ່າງອັ້ນ ຄ່ອງ
ແຄ້ວແບ້ບດຽວກັ້ນກັ້ບພວກຊ່າງພັ້ບຜ້ໍາກັ້ນເປ້ັ້ອນ້ອ້ງພວກເຂົ້າ.

- ຂ່ອ້ບໃຈນ້ໍາເຈົ້າຫລາ້ຍ້ໆ, ຂ່ອ້ຍຈະໄປດ່ືມສະ້ຫ້ອ້ງ!..
ສ່ອ້ນ້ອ້ງຄະ້ຫ້ຽມນັ້ນພວກເຈົ້າຈັ່ງໄວ້ໃຈໂລດ, ພະເຈົ້າເປ້ັນພະ
ຍ້ານ ! ທ່ານ້ໜ້ໍ່ອ້ານຸ້້ລ ອ້ານຸ້້ລເ້ອ້ກ ເ້ອ້ງກ້ໍ່ໄດ້ເ້ວ້ົ້າ ນ້ໍາ
ຂ່ອ້ຍເ້ປ້ັນ້ທ່ານ້ສ່ອ້ນ້ຕ້ົ້ອ້ານ້: ຊູ້້ເ້ຢ້ັ້ບ ເ້ອ້ຍ, ອ້ຽ້ກ້ັ້ແ້ມ ສ້ໍາ
ຄ້ັ້ນ້ແ້ທ້ໄດ. ຂ່ອ້ຍ້ເ້ຊຸ້້ອ້ຝ້ັ້ນ້ເ້ຈົ້າ. ເ້ຊຸ້້ອ້ໄ້ດ້ໂ້ລ້ດ້ນ້ານ...ຊູ້້ເ້ຢ້ັ້ບ
ບ້ໍ່ເ້ຄ້ີ້ຍ້ເ້ຮ້ັ້ດ້ໃ້ຫ້ໃ້ຜ້ຜ້ິ້ດ້ຫ້ວ້ັ້ງ້ໃ້ນ້ໂ້ຕ້ຂ່ອ້ງ້ຊູ້້ເ້ຢ້ັ້ບ ຄ້ັ້ນ້ນ້ໍ. ຖ້ານ້ ບ້ັ້ງ
ເ້ອ້ນ, ເ້ຈົ້າເ້ຫ້ັ້ນ້ທ່ານ້ໜ້ໍ່ອ້ານຸ້້ລ ອ້ານຸ້້ລເ້ອ້ກ ກ້ໍ່ບ້ອ້ກ ເ້ພ້ັ້ນ
ແ້ດ້ວ້ານ ເ້ຈົ້າພ້ໍ່ໃ້ຈ້ຕ້ໍ່ພ້ັ້ນ້ງ້ານ້ນ້ັ້ນ້ນ້ັ້ນ້ຫ້ລ້ານ້ທ້ໍ່ສຸ້້ດ.

ພ້ໍ່ເ້ຖ້ົ້າໂ້ລ້ງ້ຫ້ວ້ັ້ດ້ລ້ໍານ້ັ້ບ້ພ້ອ້ມ້ຫ້ວ້ັ້ງ້ຍ້ານ້ງ້ຖ້ອ້ຍ້ຫ້ລ້ັ້ງ້ອ້ອ້ກ້ໄ້ປ້ແ້ລ້ະ
ຈ້ໍ່ມ້ພ້ໍ້ມ້ພ້ໍ້ານ້ໍ່ຂ້ານ້ປ້ານ້ກ. ຫ້ລ້ັ້ງ້ຈ້ານ້ກ້ັ້ນ້ ເ້ມ້ແ້ຮ້ດ້ຊຸ້້ເ້ອ້ັ້ບ້ກ້ໍ່ໄ້ດ້ລ້ົ້ມ
ລ້ົ້ງ້ນ້ອ້ມ້ຢູ້່ເ້ທ້ົ້ງ້ບ້ອ້ມ. ເ້ມ້ອ້ເ້ຂ້ົ້ານ້ແ້ມ້ເ້ບ້ົ້ງ້ຂ້ານ້ໃ້ຫ້ມ່ໍ້ທ້ີ່ຍ້ອ້ງ ຢູ້່
ຂ້ານ້ງ້ຕ້ຽ້ງ້ໄ້ປ້ດ່ືມ້ເ້ທ້ົ້ານ້ໃ້ດ້ກ້ໍ່ຍ້ົ້ງ້ຮູ້້ສ້ຶ້ກ້ພ້ໍ່ໃ້ຈ້ນ້ໍ້ານ້ຮູ້້ບ້ແ້ບ້ບ້ນ້ັ້ນ້ ສ້ວ້ຍ
ງ້ານ້ ຄ້ວ້ານ້ປ້ະ້ນ້ິ້ດ້ຂ້ອ້ງ້ວ້ຽ້ກ້ງ້ານ້ ແ້ລ້ະ ນ້ໍ້າ້ໜ້ັ້ກ ອ້ັ້ນ້ເ້ບ້ົ້າ
ບ້ານ້ງ້ຂ້ອ້ງ້ຊຸ້້ປ້ະ້ກ້ອ້ນ້ອ້ັ້ນ້ນ້ີ້: ຂ້ໍ້ລ້ົ້ດ້ຖ້ິ້ບ, ເ້ຕ້ັ້ນ້ລ້ໍ້າ້ໂ້ປ້ນ້ກ້ານ, ຂ້ັ້ບ
ເ້ຮ້ອ້ບ້ນ້ອ້ັ້ນ້ຟ້ານ້ໄ້ປ້ຫ້ານ້ພ້ວ້ກ້ເ້ທ້ວ້ະ້ດ້ານ ເ້ຂ້ົ້ານ້ຄ້ິ້ດ້ວ້ານ " ທ້ັ້ງ້ໜ້ົ້ດ
ນ້ີ້ແ້ມ້ນ້ອ້ມ້ເ້ຮ້ົ້ານ້ຈ້ະ້ຕ້ອ້ງ້ເ້ຮ້ັ້ດ້ໄ້ດ້ !".

ໃ້ນ້ນ້ັ້ນ້ເ້ຂ້ົ້ານ້ໄ້ດ້ຂ້ຽ້ນ້ຈ້ົ້ດ້ໜ້ານ້ຍ້ຫ້ານ້ໂ້ອ້ນ້ກ້ານ ຢ້ານ້ງ້ຍ້ົ້ດ້ຍ້ານ້ວ

ເຕັ້ມໄປດ້ວຍຄວາມເວົ້ານ້ອຫ້ອມ ນອກນັ້ນເຂົ້າຍັງໄດ້ເລົ່າ
ວ່າ, ວຽກງ່ານກວດກາທີ່ຄລອງເຄ່ອງບິ້ນຂອງເຂົ້າໃນເວລາ
ນີ້ໃກ້ຈະສຳເລັ້ດເສັ້ດສິ້ນແລ້ວ. ດ້ວຍການຊ່ວຍເຫລ້ອຂອງຫ້ວ
ໜ່າ, ກະອ່າລະຫ້ວ່າງລະຄູໃບ້ໄມ້ຫລົ່ນໄປຫ່າລະຄູໜ່າວ -
ເຂົ້າຄົ່ງຈະໄດ້ຍ້າຍອອກຈ່າກເຂດແມ່ວຫລ້ງອ້ນໜ່າ ເປ້ອ
ໜ່າຍນ້ັ້ນໄປຍັ້ງແມ່ວໜ່າ, ສູ່ກ່ອງພ້ນຸ້່ງບ້ນດ່ານ້ັ້ດສະຫ່າຍ
ຜູ້ບ່ໍ່ຫລ່ງລ້ົມເຂົ້າຍັ້ງຄົ່ງຄ່ອງຄ່ອຍຢູ.

ນ້ັ້ບຕ້ັ້ງແຕ່ນ້ັ້ດເກ້ັດຫ່ານ້ັ້ນເປ້ັ້ນຕ້ົ້ນມ່າ, ຈ້ັດໜ່າຍນ້ັ້ເປ້ັ້ນ ຈ້ັດ
ໜ່າຍສະບ້ັບທ່ໍ່ານ້ັ້ດທ້ີ່ຂຽນດ້ວຍສ່ໍ່ານ້ວນອ້ັ້ນນ້ວ່ນ ແລະເຫ້ອ
ນ້ັ້ດເປ້ັ້ນເຫ້ອທ່ໍ່ານ້ັ້ດທ້ີ່ເຂົ້າໄດ້ເລ່ົ່າວ່າເຂົ້າໄດ້ດ້ັ້ດເຖ້ິ ຍ້ັ້ງລ້ົ້ມ
ຮ້ັກຢູ່ຕະຫລ້ອດເວລ່ າ ແລະ ນ້ັ້ດ້ວ່ານ້ັ້ໄຝ່ຝ້ັ້ນຢ່ານ້ັ້ດ້ັ້ດ້ັ້ດ

ເລັ່ຍໄດ້ໃສ່ ", ເລົ່າຖ້ວງການແອບຍ່າງເທ້ອທຳອິດ ແລະ ການເວົ້າໄປຂອງພໍ່ເຖ້າຊາງ ພ້ອມທັ້ງໄດ້ເລົ່າຖ້ວງຜ່ານການແຂ່ງຂັນຂີ່ລົດຖີບການເຕັ້ນລຳ ແລະ ການບິນໄປຖ້ວງສະຫວັນຊັ້ນທີ່ເຈັດຂອງເຂົ້ານຳອີກດ້ວຍ. ໃນຈົດໝາຍການດຽວ ກັ້ນນັ້ນ, ເມແຮດອຸເອັບ ໄດ້ສັ່ງວ່າ " ໃຫ້ທ່ານກ່ອງພັນ ລໍຖ້າເຮົ້າໂລດ ແລະ ເຈົ້າຢ່າລືມບອກຜູ້ນ້ອງການວ່າ, ຖ້າ ມີການຍົກຍ້າຍ, ໃຫ້ພໍ່ນັກສາບອມໄວ້ໃຫ້ແກ່ເຮົ້າ ". ເມ-ແຮດອຸເອັບ ທັ້ງຂຽນຈົດໝາຍ ພ້ອມທັ້ງເສ້ອກຕ່າໄປຍັ້ງ ພໍ່ນ ເຮ້ອນ. ຂ່າປອມທັ້ງຄູ່ວ່າງຢູ່ບອມທ່ໍ, ເມ້ອເບ່ິ່ງຄັ້ບວ່າມ້ົ້ນ ມ່ານອນຢຽດກ່າຍຢູ່ກ່ອງຕຽງ ຢຽດຂ່າທ່ໍ້ສູບເກ້ບບ້ົດໜ້ັງ ສ ເຫ້ລ່ືອງ່ວ່ານຄູ່ໃໝ່ເດ ພໍ່ນ ອອກມ່າ. ອ່ານ້ັກເຊ້ອ່ິ່ງວ່ານ ກ່ານ ພ ຢ່ານ ຮ ອ ບ ຄ ອ ບ ເພ້ອເບ່ິ່ງວ່ານ ບ່ໍ ມ ຜ ໃ ດ ເ ຕ ັ ນ ຫ ລ ັ ງ ຈ ກ ນ ັ ນ ເ ຂ ົ ້ ກ ໍ ໄ ດ ກ ົ ມ ລ ົ ງ ລ ູ ບ ແ ຜ ນ ຫ ນ ັ ງ ອ ັ ນ ເ ປ ັ ນ ຈ ອ ຍ ໃ ຫ ມ ອ ຽ ມ ດ ວ ຍ ຄ ວ າ ມ ຮ ັ ກ ຫ ອ ມ ຖ ະ ຫ ນ ອ ມ ແ ພ ງ ເ ປ ັ ນ ຢ ່ າ ງ ຍ ິ ່ ງ .

ສ ະ ຖ ານ ທ ່ ອ ກ ແ ຫ ງ ຫ ນ ່ ວ ຍ ຊ ຸ ງ ເ ລ ອ ງ ອ ົ ງ ຄ ະ ທ ຽ ມ ຊ ະ ນ ິ ດ ມ ິ ແ ຕ " ພ ະ ເ ຈ ົ ້ າ ຊ າ ເ ທ ່ າ ນ ັ ນ ທ ່ ໍ ໄ ດ ສ ູ ບ ໃ ສ " ກ າ ຍ ເ ປ ັ ນ ທ ໍ ອ ້ ໍ ສ ົ ນ ທ ะ ນ າ ອ ັ ນ ຟ ິ ດ ຟ ົ ນ , ສ ะ ຖ ານ ທ ່ ໍ ດ ົ ງ ກ າ ວ ກ ໍ ຄ ິ ສ ะ ຖ າ ບ ັ ນ ແ ພ ດ ສ າ ດ ປ ິ ທ ິ ສ ານ ນ ັ ນ ເ ອ ງ . ນ ັ ກ ສ ິ ກ ສ າ ຍ ິ ງ ເ ຊ ຸ ງ ເ ປ ັ ນ ຝ ່ າ ຍ ສ ຽ ງ ສ ອ ນ ຫ ລ າ ຍ ກ ອ າ ຢ ່ າ ງ ຂ າ ດ ຄ ັ ນ ຮ ັ ບ ຮ ู ກ ຽ ວ ກ ັ ບ ກ ານ ກ ะ ທ ำ ແ ລ ะ ກ ານ ເ ຄ ື ່ ອ ນ ໄ ຫ ວ ຕ າ ງ ໆ ພ າ ຍ ໃ ນ ຫ ອ ງ ນ ำ ເ ບ ີ ๔๘ ຈ າ ກ ອ າ ຍ ຸ ຕ າ . ນ າ ງ ມ ີ ຄ ວ າ ມ ພ າ ກ ພ ູ ມ ໃ ຈ ຕ ่ ໍ ເ ພ ື ່ ອ ນ ຂ ຸ ງ ນ າ ງ ເ ປ ັ ນ ຢ ່ າ ງ ຍ ິ ່ ງ , ถ ึ ง ນ ั ้ ม ี ก ็ ม ี ก ານ ນ ำ ຈ ົ ດ ໝ ານ ຂ ອ ງ ນ ານ ຍ ອ ຍ ໂ ທ ะ ໂ ອ ຊ ะ ເ ດ ีย ออก มา

ອ່ານດ້ວຍສຽງອັນດັງ ທັງໆທີ່ອ່າຈິດຫມາຍນັ້ນບໍ່ໄດ້ສົ່ງມາ ຫາ
ສ່ວນຮວມແບບນັ້ນ, ບາງຄັ້ງກໍອ່ານແບບສະຫລຸບຫຍໍ້,ບາງຄ້ອນ
ກໍ່ອ່ານອອກຫມົດທຸກຂໍ້ຄວາມ ແລະ ບາງຄັ້ງກໍ່ມີການ ຍົກເວັ້ນ
ບໍ່ອ່ານບາງຕອນທີ່ເຫັນວ່າມີສໍານວນຄວາມເວົ້າສະຫນິດ ສະ
ຫນົມເກີນໄປ, ຫຼືສໍານວນຄວາມເວົ້າອັນທີ່ວ່ານັ້ນໄດ້ນັບ ມ
ນັບເພີ່ມມີຂໍ້ນຢ່າງຫລວງຫລາຍຢູ່ໃນຈິດຫມາຍແຕ່ລະການ.

ພວກນັກສຶກສາຍິງປີທີ່ສາມຂອງສະຖາບັນແພດສາດ-
ຫຼືມີອາຍຸຕ່າ ເປັນຜູ້ນໍາຫນ້າ ສະແດງຄວາມອຸ່ນອຸ່ນຍິນດີເປັນ
ຢ່າງຍິ່ງຕໍ່ວິລະກໍາອັນສູງສົ່ງຂອງ ມິດຣິຄະໂອຊເດັບ, ພວກ
ນາງຮູ້ສຶກບໍ່ຄ່ອຍພໍໃຈນໍາອາລົມອັນຫງຸດຫງິດຂອງ ກູກູຊຸກ ,
ສະອອນອຸ່ນຢ່າງຈິງໃຈຕໍ່ພະລັງແຮງອັນບໍ່ມີຂອບເຂດຂອງ ເມ
ແຮດຊຸເອັບ, ນອກນັ້ນພວກນາງຕ່າງກໍຮູ້ສຶກມີຄວາມໂສກເສົ້າ
ອາໄລຢ່າງຍິ່ງຕໍ່ການເສຍຊີວິດຂອງຫົວຫນ້າການເມືອງ,ດ້ວຍ
ວ່າຄໍາພັນລະນາອັນຫນ້າຈັບໃຈຂອງ ຄະໂອຊເດັບ ໄດ້ຮັກ-
ໃຫ້ພວກນາງຮູ້ຈັກຄຸນຄ່າ ແລະ ຮັກຫອມຖະຫນອມແພງ ຫົວ
ຫນ້າການເມືອງ. ດັ່ງນັ້ນ, ເມື່ອອ່ານຈິດຫມາຍທີ່ເລົ່າ ເຖິງ
ການຈາກໄປຂອງຊາຍຜູ້ຮ້ອນແຮງ ແລະ ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມ
ກະຕືລືລົ້ນໃນຊີວິດຜູ້ນ, ພວກນາງຈໍານວນຫລາຍໆຄົນ ຈຶ່ງ ບໍ່
ສາມາດອົດກັ້ນນ້ໍາຕາເອົາໄວ້ໄດ.

ການຕິດຕໍ່ທາງຈິດຫມາຍລະຫວ່າງໂຮງຫມໍ ແລະ ມະຫາ
ວິທະຍາໄລແພດສາດນັ້ນມີນັບຫລາຍຂ້ນ. ພວກຫນຸ່ມສາວເຫຼົ່ານ
ມີຮູ້ສຶກເຫລື້ອ ໃຈໃຫ້ທາງກອງໄປສະນີທີ່ທໍາການສົ່ງຈິດຫມາຍ

ໃຫ້ບໍ່ທັນອົກທັນໃຈ. ຈົນຄະໂອຊຸດົບ ໄດ້ຢົນຄວາມເວົ້າຂອງ
ທ້ອຫນ້າກາມເມືອງມາເລົ່າຢູ່ໃນຈົດຫມາຍກາມຫນ້ອງວ່າ: ເວ
ລາມີຈົດຫມາຍມາເຖິງມືຜູ້ຮັບຄືກັບລັດສະຫມີຂອງດວງດາວ ຢູ
ເທິງທ້ອງຟ້າອັນກວ້າງໄກ, ກວ່າຈະຮອດບ່ອນສິ່ງ, ບາງທີຜູ
ສິ່ງຈະຕາຍເປັນຜີໄປຕັ້ງແຕ່ດົນນານແລ້ວ ແລະ ຈົດຫມາຍ ກໍ
ຍັງເດີນທາງຕໍ່ໄປຍັງຜູ້ຮັບ ເພື່ອບອກຂ່າວກ່ຽວກັບຊຸ້ດ ຫນ້ວ
ຊ່ວງດັ່ງສູນໄປແຕ່ດົນແລ້ວ. ອາຍຸຕາ ຜູ້ຊ່ວງເຕັ້ນໄປດ້ວຍຄວາມ
ປຸກຫນ້າບົ້ນຕ໊ວ ໄດ້ຊອກຫາທຸກວິທີທາງເພື່ອເຮັດໃຫ້ກາມພ້ອມ
ອັນມີຄວາມສະດວກສົ້ນກວ່າເກົ່າ. ແລະໃນທີ່ສຸດນາງ ກໍຄົ້ນ
ຄວ້າພົບວ່າມີແມ່ເຖົ້າພະຍາບານຄົນຫນ້ວເຮັດວຽກຄວບກັນ ຢູ
ສອງບ່ອນຄື, ທັງເຮັດຢູ່ໂຮງຫມໍນ້ອຍຂອງມະຫາວິທະຍາໄລ-
ແພດສາດ ແລະ ທັງເຮັດຢູ່ທີ່ໂຮງຫມໍໃຫຍ່ຂອງທ່ານຫມໍ ວາຊິ
ລ ວາຊີລເອວິດນ໋ຳ.

ນັບຕັ້ງແຕ່ນົ້ນເປັນຕົ້ນມາທາງມະຫາວິທະຍາໄລກໍສ້ວາມາດ
ຮັບຮູ້ເລື່ອງກາມເລື່ອນໄຫວຕ່າງໆທີ່ເກີດຂົ້ນຢູ່ພາຍໃນຫ້ອງນ໋ຳ
ເບີ ๔๘ ນົ້ນຢ່າງຊ່ຳບໍ່ເກົ່ນ໋ຫນ້ວຫລືສອງມື້ເປັນປະຈ໋ຳເລື່ອງ
ວ່ງຄະທຸມຊ່ວ " ແມ່ນແຕ່ພະເຈົ້າຊາເອງກໍ່ຍັງບໍ່ເຄີຍໄດ -
ໃສ " ນົ້ນໄດ້ກາຍເປັນບັນຫາທີ່ນ໋ຳມາຖົກຖຽງກັນຢ່າງຟົດຟົ້ນ
ຢູ່ໃນຮ້ານອາຫານຂອງສະຖາບັນແພດສາດ. ຄ໋ຳຖາມມີຢູ່ວ່າ:
ເມແຮດຊຸ້ເອັບ ຍັງຈະສາມາດຂົ້ນຂັບເຮ້ອບິນໄດ້ອົກຕໍ່ໄປ ຫລ
ບໍ່. ກາມສົ້ມທະນາໃນເລື່ອງນ໋ຳໄດ້ດ໋ຳເນ໋ນໄປຢ່າງອອກ ລົດ
ອອກຊາດທີ່ສຸດ; ເຖິງວ່າພວກຍິງສາວທັງຫມົດຈະມີທັດສະນະ

ແບບໃດພວກນາງຕ່າງກໍອອມຊອມຊຸ່ມເຊີຍໃຈໂຕ ອາລັກເຊ
ອ ຫມົດ. ແຕ່ເມື່ອມາຄຶດເຖິງຄວາມຫຍຸ້ງຍາກສັບສົນໃນການ
ບັນຊາເລື່ອງຍິນຂັບໄລ່ແລ້ວ ພວກທຸຂະທັດນິຍົມ ກໍເວົ້າວ່າ :
ເປັນໄປບໍ່ໄດ້ດັດຂາດ; ສ່ວນພວກສຸຂະທັດນິຍົມ ກໍໄດ້ ຖຽງ
ຄົມໃນທັນທີທັນໃດນັ້ນໂລດວ່າ: ສຳລັບຊາຍຜູ້ຊ່ຽວເລີຍເອົາໂຕ
ລໍ້ລອຜ່ານປ່າດົງ ແລະ ໂຄກລອຍ, ຫນີພ້າຍເຂດຢົດ ຄອງ
ຂອງສັດຕູມາດ້ວຍໄລຍະທາງໄກບໍ່ຮູ້ວ່າຈັກຫລັກກິໂລແມັດ ຢູ່
ເປັນເວລາເຫ່ງນາມກ່ວາສອງອາທິດນັ້ນ, ບໍ່ມີເລື່ອງໃດເປັນ
ສ່ຽງທີ່ " ເປັນໄປບໍ່ໄດ້ " ສຳລັບເຂົາ. ແລະ ເພື່ອ ຢາກ
ເຮັດໃຫ້ຄວາມຄຶດເຫັນເຫດຜົນຂອງຕົນມີນ້ຳຫນັກຕື່ມຂຶ້ນໄປອີກ,
ພວກສຸຂະທັດນິຍົມກໍໄດ້ຍົກເອົາຕົວຢ່າງທີ່ມີຢູ່ໃນປະຫວັດ ສາດ
ແລະ ຕົວຢ່າງທີ່ໄດ້ອ່ານພົບຢູ່ໃນປຶ້ມຕ່າງໆອອກມາປະກອບ.
ສ່ວນອາຍູຕານັ້ນ, ນາງບໍ່ເວົ້າຫຍຸ້ງກ່ຽວຢູ່ໃນການ ຖົກ
ຖຽງນຳແຕ່ຢ່າງໃດ. ນາງບໍ່ໄດ້ຫວ່ງວ່າຈະສົມໃຈນຳອ້ຽ ຄະ
ທຸຣົມຂອງນັກບົ່ມຜູ້ຊ່ຽວນາງບໍ່ໄດ້ເລີຍຮູ້ຈັກມາກ່ອນນໍ້ພໍ້ຫນ້ອຍ .
ເມື່ອໃດນາງຫາກຫວ່ານວ່ຽກ, ນາງກໍມັກຈະຄຶດເຖິງບັນ ຫາ
ການພົວພັນຂອງນາງກັບ ຟ້ຣ໌ ຄະໂວຊເດ ຊ່ຽປ໌ກ໊ດ ວ່າ
ນັບມ້ຽງນັບມັນຫາສັບສົນເລິກເຊ່ຽນ້ຳໄປກ່ວາເກົ່າ. ທ້ຳ
ອົດ, ເມື່ອນາງໄດ້ຊາບປະຫວັດອັນສະເທືອນໃຈຂອງນາຍຣ
ທະຫານອໍລະຊຸ່ມຄົນນັ້ນ, ນາງກໍໄດ້ຮຽນຈົດຫມາຍຫາເຂົາດ້ວຍ
ຄວາມຕັ້ງໃຈວ່າ ຢາກຈະຊ່ວຍແບ່ງເບົາຄວາມທຸກໂສກຂອງ-
ເຂົາຊ່ຽງດ້ວຍ. ຢ່ງ່ານຕົດຕໍ່ທາງຈົດຫມາຍແຫ້ນແຟ້ນ ຂ້ນ

ເທົ່າໃດ ຮູບພາບອັນມູມມ໊ອຂອງບ່າວ໋ອ໊ລະຊຶ້ມສ໊ວ໋ງຄາມກໍ ກາຍ
ເປັ້ນຮູບພາບອັນຈະແຈ໋ງຂອງຊາຍໜຸ່ມຄົ້ນໜ໋ົ໋ງ ຊຸ້ງນ໋ວ໋ງ ໄດ້
ໃຫ້ຄວາມສົ້ນໃຈນັ້ບມ໊ນັ້ບຫລາຍອ໊ນ ຊັ້ກໄຊ. ນ໋ວ໋ງຮູ້ສ໊ກໂຕ ວ່າ
ຕົ້ນເອ໋ງມ໊ຄວາມເປັ້ນຫ່ວ໋ງເປັ້ນໄຍ ແລະ ໂສກເສ້ົ້າ ຫ໋ວ໋ງມ
ເຫ໋ົ໋ງເມ໊ອ໋ບ່ໄດ້ຮັ້ບຈົ້ດໜາຍຈາກເຂ໊ົ້າ. ຄວາມຮູ້ສ໊ກອ໋ນ໊ມ໊ໄດ
ເຮ໊ັ້ດໃຫ້ນ໋ວ໋ງມ໊ຫ໋ວ໋ງຄວາມສຸກ ແລ໋ະ ຄວາມ໊ຕົ້ນເຕ໊ັ້ນໄປພ໋ອມ ໆ
ກ໊ັ້ນ. ແມ໋ນຄວາມຮ໊ັ້ກ໋ບ໋ ? ແຕ໋ວ່ານ໋ວ໋ງຈະສ໋ານ໋ານຫລ໋ົ໋ງ ໄຫລ
ໄຝ່ຝ໊ັ້ນມ໋ານ໋ຜູ໋້ຊ໋ານ໋ຍຸ໋໋ງ ໄດ້ຕ໊ົ້ດຕ໋ໍ້ກ໊ັ້ນແຕ໋ທ໋ວ໋ງຈ໊ົ້ດໜາຍໂດຍ໋ທ໋ົ້ບ໋ເລ໊ຍ
ໄດ໋ເຫ໊ັ້ນໜ໋ານ໋ແລ໋ະບ໋ໍ່ໄດ້ຍ໊ນສ໋ຽ໋ງປ໋ານ໋ສ໋ຽ໋ງເວ໋ົ້ານ໋ຂ໋ອ໋ງເຂ໊ົ້ານ໋ ຈ໊ັ້ກ
ເທ໋ົ໋ອ໋ນ໊ມ໊ໄດ໋ແມ໋ນໃດ ? ໃນເວ໋ລ໋ານ໋ຮ໋ອ໋ກ໊ັ້ນ໊ນ໊ມ, ຈ໊ົ້ດໜາຍ -
ຂ໋ອ໋ງ໋ອ໋ານ໋ຍ໋ທ໋ະຫ໋ານ໋ນ໊ັ້ບ໋ລ໊ົ້ດຖ໋ົ໋ງ໋ກ໋ົ໋ຍ໋ງ໋ເພ໋ົ້ມສ໋ານ໋ອ໋ນ໋ຄວ໋ານ໋ເວ໋ົ້ານ໋ ກ໋ົ໋ບ໋
ສ໋ານ໋ານ໋ຄ໋ອ໋ານ໋ໃຫ໋ໜູ໋໋ເພ໋ອ໋ນ໋ຟ໋ົ໋ງ໋ນ໋ານ໋ໄດ໋ໜ໋ລ໋ານ໋ຢ໋ົ້ນ໊ໄປ໋ເລ໋ອ໋ຍ໋ໆ.ແຕ
ແ໋ລ໋ວ໋ຢຸ໋໋ນ໋ານ໋ນ໊ໜ໋ົ໋ງ ຄ໋ະ໋ໂ໋ວ໋ຊ໋ເ໋ດ໋ັ້ບ ເ໋ອ໋ງ໋ກ໋ໍ໋ເ໋ປ໋ັ້ນ໋ຜູ໋້ສ໋ານ໋ລ໋ະ໋ພ໋ານ໋ ນ໋ານ
ກ໋ອ໋ນ໋ວ໋ານ໋ ຂ໋ະ໋ນ໋ະ໋ນ໊ ' ຄ໋ວ໋ານ໋ຮ໋ັ້ກ໋ທ໋ານ໋ຈ໊ົ້ດໜ໋ານ໋ຊ໋ະ໋ນ໋ົ້ດໜ໋ົ໋ງ -
ຄ໋ວ໋ບ໋ຄຸ໋໋ມ໋ຫ໋ົ໋ວ໋ໃ໋ຈ໋ເ໋ຂ໊ົ້ານ໋ແ໋ລ໋ວ ' ທ໋ານ໋ຝ໋ານ໋ ອ໋ານ໋ຢູ໋໋ຕ໋ານ໋ ເ໋ອ໋ງ໋ນ໋ານ໋ກ໋ໍ
ຮູ໋໋ໂ໋ຕ໋ົ້ວ໋ານ໋ ຕ໋ົ້ນ໋ເ໋ອ໋ງ໋ກ໋ໍ໋ລ໋ັ້ງ໋ມ໋ີ໋ຄ໋ວ໋ານ໋ຮ໋ັ້ກ໋ ແ໋ລ໋ະ ມ໋ັ້ນ໋ກ໋ໍ໋ບ໋ໍ່ແ໋ມ໋ນ -
ຄ໋ວ໋ານ໋ຮ໋ັ້ກ໋ແ໋ບ໋ບ໋ຫ໋ລ໋ົ໋ງ໋ໄ໋ຫ໋ລ໋ໄ໋ຮ໋ຄ໋ຽ໋ງ໋ສ໋ານ໋ຂ໋ອ໋ງ໋ນ໋ັ້ກ໋ຮ໋ຽ໋ນ໋ສ໋ານ໋ອ໋ນ໋ັ້ດ ທ໋ະ
ຍ໋ົ້ມ, ແ໋ຕ໋ົ້ນ໋ນ໋ັ້ບ໋ແ໋ມ໋ນ໋ຄ໋ວ໋ານ໋ຮ໋ັ້ກ໋ຢ໋ານ໋ປ໋ັ້ກ໋ໃ໋ຈ໋ອ໋ນ໋ແ໋ທ໋ົ້ຈ໋ົ໋ງ. ນ໋ານ
ເ໋ກ໋ດ໋ຄ໋ວ໋ານ໋ຮູ໋໋ສ໋ກ໋ອ໋ານ໋ຊ໋ອ໋ດ໋ນ໋ຈ໋ະ໋ບ໋ໍ່ມ໋ີ໋ຄ໋ວ໋ານ໋ໜ໋ານ໋ຍ, ຖ໋ານ໋ທ໋ານ໋ ຈ໊ົ້ດ
ໜ໋ານ໋ຍ໋ທ໋ົ໋ນ໋ານ໋ເ໋ອ໋ງ໋ລ໋ອ໋ຍ໋ຮ໋ັ້ບ໋ຢູ໋໋ຢ໋ານ໋ກ໋ະ໋ອ໋ົ໋ມ໋ກ໋ະ໋ອ໋ານ໋ຍ໋ນ໋ັ້ນ໋ທ໋ານ໋ກ໋ໍ ນ໋ານ
ເ໋ຖ໋ົ໋ງ໋ມ໋ີ໋ນ໋ານ໋.

ດ໋ັ້ງ໋ນ໋ັ້ນ ໃ໋ນ໋ທ໋ີ໋ສຸ໋໋ດ໋ພ໋ວ໋ກ໋ເ໋ຂ໊ົ້ານ໋ທ໋ັ້ງ໋ສ໋ອ໋ງ໋ກ໋ໍ໋ໄ໋ດ໋ັ້ສ໋ານ໋ລ໋ະ໋ພ໋ານ໋ຮ໋ັ້ກ ຕ໋ໍ

ກັນໂດຍທີ່ຕ່າງຝ່າຍກໍ່ຕ່າງບໍ່ເຄີຍໄດ້ພົບໜ້າພໍ້ຕາກັນຈັກເທື່ອ. ຄຳສາລະພາບຈາກໃຈຈິງອັນມີໄດ້ສ້າງຄວາມຕື່ນເຕັ້ນໃຫ້ ແກ່ ຄະໂອຊຸເລີບ ຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງ. ນັບຕັ້ງແຕ່ນັ້ນເປັນຕົ້ນມາ ຢູ່ ໃນສານອນຄຳເວົ້າທາງຈິດໜ້າຍຂອງເຂົາຈຶ່ງມັກມີຖ້ຽວຄວາມ ທີ່ສະແດງອອກເຖິງຄວາມຮຸ່ມຮ້ອນຄ້ອນແຄນ ແລະຄວາມ ສະ ຫງ່ຽມຈ່ຽມຕົ້ອວ່າດໃດວ່າດໜ້ຽ. ຕໍ່ມາ, ເຂົາກໍ່ໄດ້ ໃຊ້ ຄວາມພະຍາຍາມຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງເພື່ອຂ້ຽນຈົດໜ້າຍບອກແກ່ ອາຍູຕາ ວ່າການທີ່ພວກເຂົາສາລະພາບຮັກຕໍ່ກັນໂດຍບໍ່ຮູ້ ຈັກ ໜ້າຕາກັນນັ້ນແມ່ນການກະທຳທີ່ບໍ່ເໝາະສົມຢ່າງໜ້ຽ, ທັ້ງ ນ້ອຍໜ້ອ ອາຍູຕາ ບໍ່ອາດສາມາດວາດພາບເຫັນດອກວ່າ-ຮອຍແປ້ວບາດໄຟໄໝ້ນັ້ນເຮັດໃຫ້ເຂົາເສຍໂສມ ແລະມີ ໃບ ໜ້າເຮ້ຍ້ານແຕກຕ່າງກັບຕົວຈິງໃນຮູບສະໄໝເກົ່າ ຊຶ່ງເຂົາ ໄດ້ຝາກໃຫ້ແກ່ນາງນັ້ນຂະໜາດໃດ. ເຂົາບໍ່ຕ້ອງການສວຍໃຊ້ ຄວາມໄວ້ເນື້ອເຊື່ອໃຈອັນນ້ ທັ້ງຂໍ້ຮ້ອງໃຫ້ນາງຈົ່ງເຊົ່າ ເວົ້າ ຮອດຄວາມຮູ້ສຶກນ້ອຍໜ້ອຍໜາຈົນກວ່ານາງຈະໄດ້ເຫັນໃບ ໜ້າ ເຂົາດ້ວຍຕາຂອງນາງເອງເສຍກ່ອນ.

ທ້ຳອິດຍິງສາວຮູ້ສຶກໂກດແຄ້ນໃຫ້ໂຕເອງ ແລະ ຈາກນັ້ນ ກໍ່ຄິດຢ້ານ. ນາງຈົກເອົາຮູບຖ່າຍຂອງເຂົາອອກມາເປ່ິງ: ພາບ ຂອງຊາຍໜຸ່ມຜູ້ມີໃບໜ້າງາມສົມສ່ວນຜູ້ໜ້ຽກຳລັງ ຈ້ອງເບ່ິງ ນາງຢູ່, ປາຍຕາງບົ່ງບອກລັກສະນະທໍ່ລະຫົດ, ດັງຄົມຊຸ່ແລະ ໜວດບາງໆຂົດຕ້ວໂຄ້ງຢູ່ເທ້ິງຮ້ມສົບອ່າວບາງ. " ແລ້ວເວ ລາມ້ ເຈົ້າເປັນແນວໃດແລ້ວ ອາຍ ! " - ນາງຈົ່ມ ພຸມໆ

ຂະນະທີ່ແມ່ນເບິ່ງຮູບ. ຍ້ອນວ່ານາງເປັນຫມໍ, ນາງຈຶ່ງຮູ້ ດີ ວ່າ ບາດແຜທີ່ເກີດຈາກໄຟໄຫມ້ນັ້ນເມື່ອເວລາມັນຕົກເກັດມັນ ຍ້ອມຈະກາຍເປັນຮອຍແປ້ວກະປູດກະປົດເປັນຮອຍເລິກ ແລະ ບໍ່ສາມາດຈອດປ່ຽນ. ນາງຄິດເຫັນຮູບຫລໍ່ທ້ອນທີ່ມີໃບຫນ້າ ປູດແປ້ວຍ້ອນພະຍາດຜິວຫນັງຢູ່ໃນຫໍພິພິດທະພັນກາຍະ: ໃບ ຫນ້ານັ້ນເຕັມໄປດ້ວຍຮອງຂີ້ໄຂ່ ແລະໄຂ່ບວມ, ຮູ້ ສຶບ ແຕກເປັນເກັດ, ຂຸ້ນຄ້ວກຸດທຽມ, ຫນັງຕາມ້ເລື່ອຍຍ້ອຍ ປາ ສະຈາກອົມຕາ. ຖ້າເຂົ້າຫາກເປັນຄົ້ງຮູບປັ້ນນ້ັ ເຖ, ນາງ-ຈະເຮັດແນວໃດ ? ຄວາມຄິດອັນນ້ັພາໃຫ້ງສາວຢ່ານກ້ວຈົ ຫນ້າຖອກສີ, ຕໍ່ມານາງຈຶ່ງໄດ້ຄວບຄຸມສະຕິ ແລະໄດ້ຕໍ່ສູ ກັບ ຄວາມຫວັ່ນໄຫວຂອງຕົນເອງ...ເຖິງເຂົ້າເປັນແບບນ້ັກະ-ເປັນຫຍັງ ? ອັນນ້ັນ້ັຍ້ອນວ່າເຂົ້າຂັບລົດຖ້ງທີ່ແປວໄຟ ພວມ ລຸກໄຫນຸ້ກສູ່ຕ່ຳ ໆ ບໍ່ທ້ອຍ. ເຂົ້າທຳຫນ້າທີ່ປ້ອງກັນ ອິດສະ ຫລະພາບຂອງນາງ, ສິດທິໃນການຮ່ຳຮຽນຂອງນາງ ກຽດ ສັກສີ ແລະ ຊ້ວິດຂອງນາງ. ເຂົ້າແມ້ວ່ອິລະຊຸ້ນ ຜູ້ ໆ ໄດ້ ຊ ທ ເລ ອ ດ ເ ມ ອ ແລະ ຮ່າງກາຍເຂົ້າສ ຽ ງ ຊ ວ ິ ດ ໃ ນ ນ ້ ັ ມ ສ ູ ຮ ົ ບ ຕ ່ າ ງ ໆ ແລະ ນາດຖ້ງປະຈຸບ້ັນ ນ້ັເຂົ້າຍ້ັງຮ ບ ຮ ອ ມ ກ ັ ບ ໄ ປ ຍ ້ ັ ງ ແ ມ ວ ຫ ນ ◌ ◌ ◌

ใส่ກັບຜົມງາມຂອງເຂົ້າໄດ້ບໍ່ ? " ຄວາມລັ່ງເລໃຈອັນ ນ້ ຢ່າງຄຽວກໍເຮັດໃຫ້ເຮົາກໍ່ບໍ່ຄູຄວນກັບເຂົ້າແລ້ວ ", - ນາງ ຄໍ້ພ້ອມກັນນັ້ນກໍ່ໄດ້ພະຍາຍາມຂັບໄລ່ຮູບພາບໃບຫນ້າອັນ ເຮ ຮ້າຍຂາດສ້ອຍອອກຈາກສະຫມອງຂອງຕົນ.

ໃນນ້ ນ, ນາງຂຽນຈົດຫມາຍຫາເຂົ້າຢ່າງຍ ດຍາວແລະ ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເວົ້າອັນອ່ອນໂຍນ. ແມ່ນ້ອນວ່າຄະໂວຊ-ເດບ ບໍ່ໄດ້ຮູ້ເລ່ຶ່ງທ້ ງທ ຽວກັບຄວາມລັ່ງເລໃຈຂອງ ນ່ າງ ເລ ຍເ ່ ຊ ເຂົ້າອ່ານຈົດຫມາຍ ່ ເຕັມໄປດ້ວຍຖ້ອຍຄໍ່ອັນ ອ່ອນ ຫວານ ຊ່ ງເປັນການຕອບໂຕ້ກັບຄວາມເວົ້າອັນຫນັກ ຫນ້ ງ ຂອງເຂົ້າ ຕອບຄວາມຮູ້ສຶກຫວາດກ ວ ຂອງເຂົ້າສະ ບ ນ ກັບ ໄປ ກັບມາຫລາຍ ລ ງຫລາຍ ້ ນ ສຸດທ້າຍກ່ ານ ໃຫ ຮອດ ສະ ຮູ ດ-ກ ບ ຟັ ງ, ຊ່ ງ ຽວກໍ່ ໄ ້ ງ ໃ ຟັ ງ ດ້ ຍ ຄ ນ ້ ກ ້ ນ ໃ ແ ວ ເ ້ ຊ ນ ວ ໆ :

- ບໍ່ ້ ງ ານ ອ ນ ເ ້ ກ ະ ຍ ງ ເ ້ ວ ່ ນ ້ ນ ້ ນ ້ ກ ນ ແ ນ ເ ້ ບ ່ ໄ ອ ກ ", ເ ້ ວ ່ ", ອ ນ ວ ນ ້ ນ ້ ນ ້ ກ ນ ແ ນ ເ ້ ບ ່ ໄ ອ ກ ", ເ ້ ວ ່ ເ ້ ຍ, ເ ລ ນ ້ ພ ກ ຊ ຮ ພ ນ ເ ັ ນ ້ ຮ ຽ ກ ຮ ງ ຕ ງ ກ ນ ຫ ລ ຍ ້ ສ ດ.

ແ ນ ນ ວ ນ ວ ່ ຄ ນ ້ ບ ່ ໄ ເ ຮ ັ ໃ ຄ ະ ໂ ວ ຊ ະ ເ ດ ບ ມ ຄ ນ ຮ ມ ຈ ແ ຕ ່ ຢ ່ ງ ໃ ດ. ຍ ່ ງ ໃ ້ ຈ ະ ຮ ອ ດ ນ ້ ຣ ັ ບ ໃ ບ ປ ດ ປ ່ ຍ ອ ອ ກ ໂ ຮ ງ ຫ ນ ໍ ເ ທ ່ ໍ ໃ ດ ເ ຂ ົ ້ ກ ໍ ່ ຍ ່ ງ ຫ ນ ້ ນ ໄ ປ ແ ຍ ງ ແ ວ ນ ຢ ູ ລ ້ ຍ ລ ້ ຍ. ນ ່ ງ ເ ທ ່ ໍ ເ ຂ ົ ້ ຈ ະ ຢ ນ ແ ຍ ງ ຢ ູ ໄ ກ ໆ ແ ຕ ່ ພ ລ ອ ດ ລ ດ , ນ ່ ງ ເ ທ ່ ໍ ກ ໍ ຈ ະ ພ ເ ຂ ົ ້ ໃ ບ ຫ ນ ້ ຣ ູ ບ ິ ດ ບ ຽ ນ ້ ນ ເ ຂ ົ ້ ໄ ປ ຈ ໃ ສ

ກັບແວ່ນແລ້ວແຍງຮອງຮອຍລອດລາຍເທິງໃບໜ້າຕົນ ຢູ່ຕ້ວງ
ຫລາຍຊົ່ວໂມງ.

ເຂົ້າຂໍ້ຮອງໃຫ້ນາງ ກ້ວາບດ້ວາ ມີກາຍລົບມາ ຊ້ ເຂົ້າ
ແປ້ງແລະຄົ້ມຫາໜ້າມາໃຫ. ແຕ່ແລ້ວເຂົ້າກໍເຂົ້າໃຈໃນທັນທີ
ວ່າບ່ມີຜະລິດຕະພັນເສີມສວຍຊະນິດໃດສາມາດຊ່ວຍປົດ ບັ້ງ
ຮອຍຢູດແປ້ວເທິງໃບໜ້າຂອງເຂົ້າໄດ້ເລີຍ. ແຕ່ເຖິງ ປານ
ນັ້ນກໍ່ຕາມ, ເວລາກາງຄືນ, ເມ່ືອທຸກຄົນນອນຫລັບ, ເຂົ້າກໍ
ຈະຄ່ອຍໆຢ່ອງເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງນ້ຳເພ່ືອລອງຫາແປ້ງແລະ ຄົ້ມ
ລ້ງໃສ່ໃບໜ້າທ່ີ່ມຮອຍແປ້ວເປ້ັນສ່ີແດງເຂ້ັມແລ້ວກ໋ບ້ນວດຫາ
ຊ້ານ ບ່າດແລ້ວກໍ່ສ້ອງເບ່ິ້ງແວ່ນດ້ວຍຄ້ວາມຫ້ວັງ. ເມ່ືອ-
ຫລ້ຽວເບ່ິ້ງແຕ່ໄກ ປ່າກົດວ່າເຂົ້ານ້ັນມ່ີອ່ານຊ່ິ້ງເຂ້ົ້າຫ່ານເຂ້ົ້າທ່ີ
ດ່ີ່ຢູ່ດ້ວກ: ຮູ້ບຮ່ານ້ວັນງ່ານສະຫ່ານ້ວຂ້ອງເຂ້ົ້ານ້ັນປະກ້ອບດ້ວຍ
ບ່ານ້ໃຫລ້ວັນກ້ວ່ານ້ງໃຫ້ຍ, ແ້ອວຮ້ຽວບ່ານ້ງ ແລ້ະສ້ວ່ານ້ງລ່ຳຊ່ານ້ວັນ
ສ້ວຍກ້ົມແລ້ະຊ່ິ້ຢ້ຽດ. ແຕ່ພ້ຫລ້ຽວເບ່ິ້ງໃກ້ໆ ! ຮ້ອຍແປ້ວສ່ີ
ແດ່ງເລ້ືອດຊ່ິ້ງປ້ະທ້ັບຢູ່ຕ່ານ້ງໂຫນກແກ້ມ ແລ້ະຄ່ານ້ງ, ວ້ັນເປ້ັນ
ສ່ານ້ເຫດພ່ານ້ໃຫ້ໃບໜ້ານ້ເກ້ດເປ້ັນລ່ານ້ຍກ່ານ້ນ້ັນແລ້ວເຂ້ົ້ານ້ກໍ່ຮູ້ສ້ກ
ອ້ອນກ່ານ້ລ້ງໃຈທ້ັນທ່ີ. ເຂ້ົ້ານ້ໄດ້ແຕ່ຖ່ານ້ມໂຕເອ່ງດ້ວຍ ຄ້ວ່ານ້ມ
ຫ້ວ່ານ້ໄຫ້ວ່ານ້ກ໋ວ່ານ້ວ່ານ້, ນ່ານ້ງຈ້ະມ່ີປ້ະ໐໐ກ໋ລ ຍ່ານ້ແມ້ວ່ານ້ໃດ ເມ່ືອ
ພ້ບໜ້ານ້ເຂ້ົ້ານ້ ? ບ່ານ້ງທ່ີນ່ານ້ງອ່ານ້ດຈ້ະຫ້ັນຫ້ລ້ງໃຫ້ແກ່ເຂ້ົ້ານ້ໃ-
ນ້ັນທ່ີ້ນ້ັນໄດ, ທ້ັ້ງ໐ກ໋ລ້ວ໐ກ໋ໄຫ້ລ່ານ້ງຫ່ານ້ມ່ີຜ່ານ້ໄປໃຫ້ໄກ ແສ
ໄກ. ຫ້ລ້ບ່ານ້ງທ່ີ, ເພ່ືອເປ້ັນກ່ານ້ຮ້ັກສ່ານ້ມ່ານ້ລ້ະຍ່ານ້ດ, ນ່ານ້ງ
ອ່ານ້ດຈ້ະ໐ກ໋ດສ່ານ້ພ້ະຍ່ານ້ຍ່ານ້ມຖ່ານ້ມຂ່ານ້ວຖ່ານ້ມຄ່ານ້ວເຂ້ົ້ານ້ປ້ະມ່ານ້ຈ້ັກ

ຈ່ອໂມງຫນຶ່ງຫລ່ຽວຈ່ອໂມງ ດ້ວຍທ່າທາງອັນເສີຍເມີຍແລະ
ເຢັນຊາກ່ອນຈະກ່າວຄຳອຳລາໄປຕະຫລອດຊາດ. ຄະໂວຊ-
ເດີບ ຊຸ່ນວ່າຍໃຈທ່ຽ. ຄວາມຄິດກ້ວ່ານັ້ນໄດ້ກໍ່ໃຫ້ເຂົ້ານ
ໃບຫນ້າອັນຈືດນ່ານພໍ່ານກັບວ່າເຫດການຕ່ວ່ຈິງໄດ້ເກີດ ຂັ້ນ
ກັບເຂົ້າແລ້ວ.

ເຂົ້າຈົກເອົ້າຮູບຂອງຍິ່ງສາວອອກມາແຍ່ງເບິ່ງ. ພາບ-
ໃບຫນ້າທ່ີ່ມ້ຫນ້າຜ່ານກ່ວ່ານ, ຜົມປົກເປັນລອນ, ປ່ອຍພາດ
ໄວ້ຂ່ານຫລັງ, ດ້ວຍ່ວ່ແຫລມ ແລະ ກ້ວ່ນ່ອຍໆຕ່ານແບບສ-
ບັບຂອງຊ່ວ່ລັດເຊຍແທ້, ຣົ່ມຝີ່ານ່ສ້ດຊຸ່ມແບບໄຮ້ຖ່ຽງສ່ານ,
ຢູ່ເຫນ້ືອຣົ່ມສ້ບເບ່ອງເທ່ງ່ມ້ຂ່ແມ່ງວ່ນເມ້ດຫນ່ງ. ໜ່ວຍ ຕ່ານ
ຂອງນ່ານເປັນປ່ະກ່ານແວ່ວ ່ານ ຕ່ງ້ດ, ເຂົ້າຄ້ດ່ວ່ານ່ານ
ນ່ານບ່ເປັນ່ສ້ຫ່ມ່ນ້ກ້ຕ່ອງແມ່ນ່ສ້ຟ້ານ. ແສ່ງ່ານ່ໃນ່ພ່ານ້ທ່ີ ພ່ວມ
ແມ່ມເບ່ງເຂົ້ານ້ັ້ນ່ເຕ້ມ່ໄປ່ດ່ວ່ຍ່ຄ່ວ່ານ່ຈ່ງ່ໃຈ ແລະ ໃບ ໜ່ານ
ຂອງນ່ານ້ັ້ນ່ກ້ໄ່ດ້ບ່ານ່ອ່ກ່ເຖ່ງ່ຄ່ວ່ານ່ຈຸ່່ສ້ດ່ບ່ລ່ສຸ່ດ ແລະ ອ່ອ່ມ
ໂຍ່ມ.

" ບ່ອ່ກ່ຂ່ອ່ຍ່ມ່ານ່ເບ່ງ່ດ່ວ່ານ່ວ່ານ່ໂ່ຕ່ຈຸ່່ເຈ້ົ້ານ່ເປັ້ນ່ແ່ມ່ວ່ໃ່ດ?ເ່ຈ້ົ້ານ
ຈ່ະ່ຢ່ານ່ບ່ ? ຫ່ລ່ເ່ມ່ວ່ລ່ານ່ເ່ວ່ລ່ານ່ເ່ວ້ັ້ນ່ໜ່ານ່ານ່ຂ່ອ່ຍ່ແ່ລ່ວ່ເ່ຈ້ົ້ານ່ຈ່ະ ບ່
ຟ່ານ່ວ່ປ່ບ່ໜ່ນ່ໂ່ລ່ດ່ບ່ ? ເ່ຈ້ົ້ານ່ຈ່ະ່ໃ່ຈ່ກ່ານ່ພ່ທ່ຈ່ະ່ບ່ຖ່ຊ່ານ່ຕ່ຄ່ວ່ານ່ນ່ັ້ນ
ປ່ະ່ລ່ກ່ນ່ັ້ນ່ນ່ັ້ນ່ບ່ ? " - ເ່ຂ້ົ້ານ່ຖ່ານ່ໂ່ຕ່ເ່ອ່ງ່ພ່ອ່ມ່ທ່ັ້ງ່ຖ່ານ່ຮູ່ບ່ນ່ັ້ນ
ໄປ່ພ່ອ່ມ່ໆ່ກ່ນ.

ໃນ່ເ່ວ່ລ່ານ່ຣ່ອ່ກ່ນ່ກ່ນ່ນ່ັ້ນ່ກ່ນ່ນ່ັ້ນ່ສ່ຽ່ງ່ໄ່ມ້ຄ່ຳ່ແ່ລ່ະ່ສ່ຽ່ງ່ສ່ຽ່ຖ່ສ່ີ່ຂ່ອ່ງ່ວ່ຍ
ຄ່ະ່ທ່ຽ່ມ່ກ້ງ່ນ່ັ້ນ່ເ່ປ່ັ້ນ່ຈ້ັ້ງ່ຫ່ວ່ະ່ສ່ະ່ເ່ຫ່ນ່ັ້ນ່ຢູ່່ລ່ະ່ບ່ຽ່ງ່ທ່ານ່ຍ່ານ່:ຣ່ອ່ຍ

ໃຫ້ແຮ້ດຊ່ວຍ ໄດ້ຢ່າງກັບໄປກັບມາຢ່າງບໍ່ຮູ້ວ່ດເມ່ຍ . ເຂົ້າຢ່າງຕັ້ງແຕ່ເຊົ້າຈົນເທົ່າແລງເພ່ືອໃຫ້ສອດຄອງກັບ ແຜນ ການເຝິກແອບກາຍຍະບໍລິຫານທ່ີເຂົ້າໄດ້ກຳນົດເອົ້າໄວ້ ທ້ັງ ຍ້ັດໄລຍະເຝິກແອບອອກໄປນຳເລ້ືອຍໆ. " ເປັນຄົນທ່ີ ຫນ້າ ຊ່ືນຊ້ືຍ !" - ຄະໂວຊ່ວຍ ຄ່ິດຢູ່ໃນໃຈເມ່ືອແນມເຫັນ - ເຂົ້າ. - ເຂົ້າກ້າວໄປຫາຈຸດທ່ີໝາຍຄ້ອຍຄວາມໜັກແໜ້ນ ແລະ ມານະຈ່ິດເຂ້ັມແຂງໜາເອົ້າແບບຢ່າງ. ພາຍໃນອາ- ທ່ິດຄ້ຽວເທ່ົານ້ັນເຂົ້າກໍສາມາດຮຽນຢ່າງກັບໄມ້ຄ້ຳໄດ ຢ່າງ ຄອງແຄ້ວ ຄົນອ່ືນໆຄ້ົວຕ້ອງໃຊ້ເວລາເປັນຫລາຍໆເດ້ືອນ. ນ້ ວ່ານ້ັນເຂົ້າໄດ້ປະຕ່ິເສດ້ບ່ ້ອຍ ນ້ ຂ້ັນເປໜ່ານ, ເຂົ້າຕ້ັງໃຈ ລ້ົງ ຂ້ັນໄດ້ໄປຈ້ົນຖ້ືງຫ້ອງເຮ້ັດອະນາໄມ ແລະ ກ້ັບມາເອົ້າເອງ. ນ້ ຕ່ານ ້ ອງເຂົ້າຍ້ອຍຊ່ືນອາບໃບໜາ ແຕ່ເຂົ້າກ້ໍຄ່ິດທ່ີນ ເຮ້ັດ ຈ້ົນສຸດ. ນ ້ ອກນ ້ ເຂົ້າຍ້ັງຮ້ ້ ຍນ ້ ງພະຍ ້ ານ ້ ຄ້ົນໜ ້ ງ ຊ ້ ງພະ ຍ ້ ຍ ້ ນ ້ ຊ ້ ຍເຫ ້ ເຂ ້ . ແລະເ ້ ຍເຂ ້ ້ ນ ້ ຂ ້ ນ ້ ຮ ດ ຂ ້ ນ ້ ເທ ້ ໄດ ້ ນ ້ , ເຂ ້ ກ ້ ປ ້ ນ ້ ໃຈໜ ້ ແ ້ ນ ້ ໃສ ້ ປ ້ ນ ້ ກ ້ ວ ້ ອ ້ ສ ້ ນ ້ ດ ້ ນ ້ ໄຕ ້ ໄປ ້ ຈ ້ ນ ້ ຖ ້ ຈ ້ ນ ້ ພ " ແອ ້ ນ ້ ຮ ້ ດ ."

ຄະໂວຊ່ວຍ ງວ່ານ ້ ອ ້ ຈ ້ ກ ້ ວ ້ ນ ້ ແລະ ແນ ້ ນ ້ ຳ ອ ້ ເລ ້ ກ ້ ຊ ້ ອ ້ ທ ້ ວ ້ ນ ້ ເ ້ ວ ້ ນ ້ ຍ ້ ຍ ້ ຍ ້ ແລະ ້ ນ ້ ຄ ້ ໄປ ້ ຢ ້ ງ ້ ຍ ້ ງ ແ ້ ວ. ໄປ...ໄປ ້ ຍ ້ ນ ້ ! ໂ ້ ! ໜ ້ ານ ້ ນ ້ ກ ້ ້ ງ ້ ສ ້ ຫ ້ ງ ້ ງ ນ , ໜ ້ ານ ້ ຮ ້ ກ ້ ຮ ້ ຍ ້ ປ ້ ວ ້ ນ ້ ຍ ້ ຍ ້ ຢ ້ ເ ້ ງ ້ ຫ ້ ວ ້ ເ ້ ຍ ້ ງ ້ ຫ ້ ງ ້ ບ ້ ໄ ້ ເຮ ້ ດ ້ ເ ້ ເ ້ ຍ ້ ກ ້ ສ ້ ນ ້ ອ ້ ນ ້ ໃ ້ ໄປ , ກ ້ ງ ້ ນ ້ ຍ ້ ນ ້ ເຮ ້ ດ ້ ໃ ້ ເ ້ ເ ້ ຍ ້ ກ ້ ສ ້ ນ ້ ຊ ້ ຍ ້ ນ ້ ຍ ້ ເ ້ ຍ ້ ຍ ້ ຍ

ແມ່ນເຂົ້າ ມາຍ້ອຍໂທຄະໂອ້ຊ່ເດັ້ບ ຄົນນ້ ມີໃບໜ້າແບບ
ນ້, ສ້ອມເລ້ອງຂານ້ັ້ນໜ້ອະ ແກ້ໄຂ້ໄດ້ສະບາຍ ບ່ໍ່ມ້ໍ່ຜູ້ໃດແນມ
ເຫັນຊ້ໍ, ແລ້ວບ່ໍ່ຄົ້ນຍ່ໍ້າງ້ຄົນກະໄດ, ນ້ອກນ້ັ້ນຍັ້ງຈະຂ້ັ້ບເຮ້ອ
ບ່ໍ່ນ້ອກຊ້ໍ. ແຕ່ສ້ໍາລ້ັ້ບເລ້ອງໃບໜ້າທ່ີ່ເປ້ັນກະປູດກະປ້ົດ ພ້ໍ
ປ່ານ້ໜ້ອຜ້ກກ່ານ້ທ່ີ່ຖ້ກແມ່ງກ້ົນ້ຕ, ເມ້ອເວ້ລ່ານ້ໄປທ່ານ້ໃດ ຜູ
ຄົນທ້ັ້ງຫ້ລ່ານ້ກ້ໍ່ຄ້ັ້ງຈະພ່ານ້ັ້ນເວ້ົ່ານ້ໃຫ້ວ່ານ້ ນ້ັ້ແມ່ນພ້ວກຜ້ ເຜ້ດ
ອ້ອກອ່ານ້ະອ່ານ້ດ້ໃນ້ລ່ານ້ຕ້ົ່ມ້ະໂຫ້ລ່ານ້ນ້ໍ້ນ້ັ້ນ້ແລ້ວ.

...ອ່ານ້ເລ້ັ້ກເຊ້ອ ຍ່ານ້ສຸ້ດຖ້ຽວ້ທ່ີ່ ๔ນ ສ້ໍາລ້ັ້ບພ່ານ້ແລ້ງ
ດ້ວຍ້ອ່ານ້ານ້ອ້ດ້ອ້ອ້ມ: ເຂ້ົ່ານ້ເຈ້ັ້ບປ້ອ້ດ້ໄປ້ທ້ົ່ອ້ຮ່ານ້ງ້ຄ້ັ້ງ, ກ້ົ້ກ
ຂ່ານ້ໄຄ້ບ້ອ້ມ້ອ້ອ້ກ້ຮ້ອ້ມ້ປ່ານ້ບ້ໆ້ປ່ານ້ຖ້ກ້ໄຟ້ລ້ົ້ມ, ບ່ໍ່ານ້ໄຫ້ລ້ທ້ັ້ງ້ສ້ອ້ງ
ເບ້ອ້ງ້ເຕ້ອ້ຍ້ໜ້ົ້ດ້ແຮ້ງ້ຢູ້້ກ້ັ້ບ້ໄມ້ຄ້ໍ. ຂ້ະ້ມ້ະ້ທ້ົ່ຍ່ານ້ງ້ກ່ານ້ຍ ຄ້ະ
ໂ້ອ້ຊ້ເດ້ັ້ບ້ໄປ້ນ້ັ້ນ ເຂ້ົ່ານ້ກ້ໍ່ເ້ສ້ອ້ກ້ຕ່ານ້ເບ້ົ່ງ້ບ່ານ້ວ້ທ້ະ້ຫ້ໍ່ານ້ນ້ັ້ນ້ລ້ົ້ດ້ຖ້ງ
ຊ້ງ້ພ້ອ້ມ້ຢ້ົ້ມ້ຢູ້້ຕ້ໍ່ໜ້ານ້ານ້ະ້ຈ້ົ້ກ້ທ້ັ້ງ້ຄ້ົ້ດ້ວ່ານ້ ຄ້ົ້ມ້ພ້ົ້ລ້ົ້ກ! ເລ້ອ້ງ້ຫ້ຍ້ັ້ງ-
ຈ້ງ້ບ້ົ້ມ້ອ້ດ້ໜ້ານ້ານ້ໂ້ຕ້ເ້ອ້ງ້ຈ້ັ້ງ້ຊ້? ແ້ມ້ນ້ຢູ້້ວ່ານ້ເຂ້ົ່ານ້ບ່ໍ່ຄ້ົ້ດ້ຊ້ ໄປ
ເ້ປ້ັ້ນ້ນ້ັ້ກ້ສ້ະ້ແ້ດ້ງ້ຮູ້້ບ້ເ້ງ້ົ່ານ້ຕ້ວ່ານ້ ແ້ຕ່ໍ້ຊ້ໄປ້ຂ້ັ້ບ້ລ້ົ້ດ້ຖ້ງ ໄປ້ຍ່ານ້ມ້ໃ້ດ
ກ້ໍ່ໄ້ດ້ອ້ກ ແ້ລ້ອ້ບ້ານ້ດ້ນ້ະ້ຊ້ໍ່ານ້ານ້ມ້ເ້ຄ້ານ້ະ້ຈ້ັ້ງ້ຊ້, ໜ້ານ້ນ້ັ້ນ້ ຈ້ະ
ເ້ປ້ັ້ນ້ແ້ມ້ອ້ໃ້ດ້ກ້ໍ່ຊ່ານ້ງ້ນ້ັ້ນ້ເ້ທ້ານ້ະ້ແ້ນ້, ທ້ະ້ແ້ນ້ມ້ວ່ານ້ານ້ໃ້ຫ້ນ້ົ້ກ້ຫ້ົ້ວ້ລ້ົ້ບ
ຖ້ວ້ນ້ ແ້ລ້ະ ແ້ຂ້ນ້ຂ່ານ້ທ້ົ່ແ້ຂ້ວ້ງ້ແ້ຮ້ງ. ອ່ານ້ຂ່ານ້ ! ແ້ນ້ມ້ແ້ລ້ອ້ຂ່ານ້
ແ້ທ້ໆ ແ້ທ້ນ້ທ້ົ່ຈ້ະ້ແ້ນ້ມ້ຂ່ານ້ກຸ້້ດ້ຊ້ໍ່ຍ້ານ້ມ້ໃ້ດ້ກ້ໍ່ເ້ຮ້ັ້ດ້ໃ້ຫ້ຜູ້້ເ້ຈ້ົ້ານ້ຂ້ອ້ງ້ຫ້ໍ
ລ້ະ້ມ້ານ້ເ້ຈ້ັ້ບ້ຮ້ອ້ມ້ພ້ໍ່ປ້ານ້ອ່ານ້ຂ່ານ້ຫ້ຽ້ມ້ເ້ຫ້ລ້ໍ່ານ້ນ້ັ້ນ້ບ່ໍ່ແ້ນ້ມ້ແ້ຜ້ນ້ຫ້ນ້ັ້ງ
ແ້ຕ້ັ້ບ້ແ້ນ້ມ້ແ້ຜ້ນ້ເ້ຫ້ລ້ັ້ກ້ແ້ດ້ງ ໆ.

ຕອກ, ຕອກ, ຕອກ,...

ນາຍຮ້ອຍໂທ ເມແຮດຊຸເອັບ ກັດຣົມສົບທັງກັ້ມນ້ຳຕາ ທີ່ ຍ້ມອອກມາຍ້ອມຄວາມເຈັບປວດ, ຂະນະນັ້ນເຂົ້າພວມ ຍາງ ຖຽວທີ່ ๔๗ ຂອງເຂົ້າໄປຕາມລະບຽບທັງນີ້ເພື່ອປະຕິບັດແຜນ ການທີ່ໄດ້ວາງອອກສຳລັບມື້ໃຫ້ສຳເລັດ.

๑๔.

ຊິ້ກ ຄະໂອຊຸເດີ ໄດ້ຮັບອະນຸຍາດອອກຈາກໂຮງ ໝໍ ໃນທາງເດືອນມີຖຸນາ.

ສອງສາມມື້ກ່ອນໜ້ານີ້ ເຂົ້າໄດ້ຣົມທະນາກັນກັບອາຈັກ ເຊ ອິ ຢ່າງຍືດຍາວ. ທັງສອງສະໜາຍທີ່ໂຊກຮ້າຍນີ້ຕ່າງກໍ ມີ ຄວາມດີໃຈເມື່ອຮູ້ວ່າສະພາບຊ້ອດສ້ອມຕ້ວຂອງພວກເຂົ້ານັ້ນມີ ອັນສັບສົນໄປໃນທາງດຽວກັນ. ທັງສອງໄດ້ເລົ່າເລື່ອງກັງ ວົນໃຈຂອງຕົນສູ່ກັນຟັງຢ່າງບໍ່ມີການປິດບັງພໍໜ່ອຍ; ລວມທັງ ເລື່ອງທີ່ພວກເຂົ້າຕ່າງກໍໄດ້ຖ່ວ່າສຳຄັນທີ່ສຸດ ແລະ ທັງໄດ້ສາ ບານຕໍ່ກັນວ່າຈະບໍ່ນຳໄປເລົ່າໃຫ້ຄົນອື່ນຟັງນຳອີກ. ຫລັງຈາກ ນັ້ນພວກເຂົ້ານໍໄດ້ເອົາຮູບຂອງ ໂອມກາ ແລະ ອາຍູຕາ ໃຫ້ ກັນເບິ່ງ.

ອາເລັກເຊ ອິ ມີແຕ່ຮູບໃບຖຽ ທີ່ ຫ ຍ ໍ ແລະ ສ ້ ານ ໜ ົ ດ ແລ້ວ. ມັນແມ່ນຮູບຖ່າຍໃນລະຫວ່າງມື້ອາກາດສົດໃສ ຂອງ ທ້ອງເດືອນມີຖຸນາ, ຂະນະທີ່ພວກເຂົ້າພວມແລ່ນຕົ້ນເປ່ົ ໄປ ຕາມສ້ອນດອກໄມ້ແຄມແມ່ນ້ຳ ໂອມກາ ນັ້ນເອງ. ໂອມກາ-

ຣາງຣຽວບາງຄົສາວນ້ອຍ ໃນຊຸດກະໂປງເສ້ຍຜ້າບາງ ລາຍ
ດອກໄມ, ນັ່ງພັບພຽບຢູ່ເທິງແຜນຫຍ້າ ມີດວງດອກໄມ້ສີຂາວ
ປາຍຢູ່ເທິງຕັກ. ນາງກໍ່ຕາງຫຍັ່ງກັບດອກໄມ້ສີຂາວ ດອກ
ໜ່ວງທີ່ພວມສົດຊຸ່ນບໍ່ລິສຸດຜຸດຜອງຢູ່ກາງປາດມ້ຳຄາງ ໃນຍາມ
ເຊົ້າ. ນາງກຳລັງເອົາມືລູບກົບດວງດອກໄມ້ຫ້ອຫ້ວງຣວໄປ-
ທາງຂ້າງ ຊ້ວງກຳລັ່ງຝັນຫວານ; ໜວຍຕາເບີກກ້ວາງ ປຽມ
ລົ້ນໄປດ້ວຍແວວແຫ່ງຄວາມສຸກ ຄາຍກັບວ່ານາງຫາກໍ່ພົບເຫັນ
ຄວາມງາມຂອງໂລກ.

ບາວທະຫານລົດຖ້ວແຍງເບ່ິ່ງຮູບນັ້ນແລ້ວກໍ່ເວ້ຍຂມວ່າ :
ຍິງສາວທີ່ມີລັກສະນະແບບນ້ຳຈະບໍ່ປ່ອຍປະລະໄລເຈົ້າ ຖ້ມ ໃນ
ຄາວທີ່ຕົກທຸກໄດ້ຍາກ ແຕ່ຖ້າຫາກວ່ານາງປະຖ້ມເຮົາໄປແລ້ວ
ກໍ່ຈາງເທ່າະ ! ແລະມັນມີມັກຫ້ມ່າຍຄວາມວ່າລາຍຄົມ ມີມ
ລາຍໃນ ຈັ່ງຊັ້ນຮູ້ໄວ້ກ່ອນ ວ່ານາງເປັ້ນພຽງຄົນຫລາຍໃຈ
ໂສລ ແລ້ວເຮົາກະຊ້ໍ່ເອົາຊ້ວິດເຂ້ົ້າໄປຂ້ອງຢູ່ນ້ຳ.

ອາຍູຕາ ກໍ່ຖືກໃຈຂ້ອງອາລັກເຊ້ີ ຊຸ່ນກັ້ນ. ໂດຍບໍ່ຮູ
ສຶກໂຕ ເຂ້ົາກໍ່ລ້ືງຄວາມເຫັ້ນແບບດຽວກັ້ນ ອ້ອຍຕ້ອຍກັບທ່ີ ຄະ
ໂອຊເດ້ີບ ໄດ້ເວ້ົ້ານາ ແຕ່ດ້ວຍສ້ຳນ້ວນຄ້ຳເວ້ົ້າຕ່າງກັ້ນທ່ີ້ັ້ນ.
ເຖ້ືງວ່າການສົ້ນທະນາກັ້ນຢ່າງເປ້ີດອ້ົກໃນຄ້ັ້ງນ້ີຈະບໍ່ໄດ ຊ່ວຍ
ແກ້ໄຂບັ້ນຫາຫ້ົວໃຈຂ້ອງພວກເຂ້ົາແຕ່ຢ່າງໃດກໍ່ຕາມ, ແຕ່ວ່າ
ທ້ັ້ງສ້ອງຕ່າງກໍ່ຮູ້ສຶກມ້ີຄວາມສະບາຍອ້ົກສະບາຍໃຈຂ້ົ້ນ, ພ້ໍ່ປາມ
ກັບວ່າຫ້ົວຝ້ີໄດ້ຫລູດອອກໄປຈາກຄ້ັ້ງ.

ອາຍູຕາ ໄດ້ໂທລະສັບມາແຈ້ງໃຫ້ ຄະໂອຊເດ້ີບ ຊາບ

ລວງໜ້າວ່າ ນາງຈະມາຮັບເອົາໃນມ້ອອກໂຮງໝໍ. ແລ້ວ-ທ້າວສອງສະຫາຍກໍຕົກລົງກັນດຳເນີນຕາມແຜນນ້ີ: ໃນມ້ອອກໂຮງໝໍນັ້ນ, ຄະໂອຊະເດີບ ກັບອາຍຸຕາ ຈະພາກັນ ຍ່າງກາຍມາທາງປະຕູປ່ອງຢ້ຽມຂອງຫ້ອງພັກນ້ີ ແລະ ຫລັງຈາກ-ນັ້ນ ອາເລັກເຊ ກໍຈະຕ້ອງຂຽນຈົດໝາຍບອກຄວາມຮູ້ ສຶກປະທັບໃຈໃນໂຕ໋ງສາວຄົນນັ້ນໃຫ້ບາວທະຫານລົດຖ້ວຊາບທັນທີ. ສ່ວນຄະໂອຊະເດີບເອງ ກໍໄດ້ສັນຍາວ່າຈະເລົ່າ ເລ່ືອງ ການຕ້ອນຮັບຂອງ ອາຍຸຕາ ວ່າເປັນແນວໃດສູ່ອາເລັກເຊ-ຟັງ; ໂດຍສະເພາະເປັນຕົ້ນແມ່ນ ກ່ລ່ຍາທ່າທີ ຂອງນາງ ໃນ ຕ້ອນທ່ໍາອິດ ທ່ີໄດ້ເຫັນໜ້າເອົາ. ເມແຮຣ ຊ່ເລ ັ ຍ ໄດ້ຕ້ັງ ໃຈ ເອົາໄວ້ວ່າ: ຖ້າເລ່ືອງຂອງຄະໂອຊະເດີບ ຫ້ານຮຽບ ຮ້ອຍ ໄປ ດ້ວຍດ ີ ນ້ັ ນ ຈ ັ ່ ງ ໃດ ເ ອ ົ ້ າ ກ ໍ ຕ ້ ອ ງ ສ ານ ະ ພ າ ບ ທ ຸ ກ ສ ິ ່ ງ ທ ຸ ກ ຢ ່ າ ງ ຕ ່ ໍ ໂ ອ ນ ກ າ ແ ລ ະ ຈ ະ ຂ ໍ ຮ ອ ງ ນ າ ງ ພ ຽ ງ ຢ ່ າ ງ ດ ຽ ວ ຄ ່ ໍ ຢ ່ າ ເ ປ ີ ດ ເ ຜ ີ ຍ ເ ລ ່ ື ອ ງ ຂ ອ ງ ເ ອ ົ ້ າ ໃ ຫ ້ ແ ກ ່ ແ ມ ່ ຜ ູ ້ ຊ ່ ວ ງ ກ ໍ ລ ັ ງ ເ ຈ ັ ບ ປ ່ ວ ຍ ເ ກ ືອ ບ ລ ຸ ກ ບ ໍ ່ ຂ ຶ ້ ນ ນ ້ ໍ ານ ້ ໍ ານ ັ ້ ນ ຮ ູ ້ ກ ໍ ແ ລ ້ ວ ກ ັ ນ .

ດ ັ ່ ງ ນ ັ ້ ນ ທ ້ າ ວ ອ າ ເ ລ ັ ກ ເ ຊ ອ ິ ່ ແ ລ ະ ຄ ະ ໂ ອ ຊ ະ ເ ດ ີ ບ ຕ ່ າ ງ ກ ໍ ມ ີ ຄ ວ າ ມ ກ ະ ຕ ື ລ ື ລ ົ ນ ຄ ອ ຍ ມ ້ ອ ອ ກ ໂ ຮ ງ ໝ ໍ ຂ ອ ງ ບ າ ວ ທ ະ ຫ ານ ລ ົ ດ ຖ ້ ວ ຕ ະ ຫ ລ ອ ດ ຄ ົ ນ ນ ັ ້ ນ ພ ອ ກ ເ ອ ົ ້ າ ບ ໍ ່ ສ າ ມ າ ດ ຫ ລ ັ ບ ຕ າ ລ ົ ງ ໄ ດ ້ . ແ ລ ະ ພ າ ກ ັ ນ ອ ອ ກ ມ າ ທ ີ ່ ລ ະ ບ ຽ ງ ທ າ ງ ຍ ່ າ ງ : ຄ ະ ໂ ອ ຊ ະ ເ ດ ີ ບ ມ າ ຢ ີ ນ ຢ ູ ່ ຕ ໍ ່ ໜ ້ າ ກ ະ ຈ ົ ກ ເ ພ ່ ◌ ◌ ◌

ເກີດມີສຽງດັງໃນຂະນະທີ່ຍ່າງໄປມາ.

ໃນເວລາ ๑๐ ໂມງເຊົ້າຂອງມື້ຕໍ່ມາ, ນາງແພດ ຫຼາບ ຖ້ອາ ມີກາຍລົບມາ ກໍໄດ້ຍ່າງເຂົ້າມາໃນຫ້ອງພ້ອມທັງ ຍິ້ມ ຢ່າງອ່ອນໂຍນ ແລະ ໄດ້ແຈ້ງໃຫ້ຄະໂອຊະເດັບ ຊາບວ່າ ມີຄົນ ມາລໍຖ້າຮັບເຂົ້າ. ຄະໂອຊະເດັບ ຟ້າວໂດດລົງຈາກຕຽງໄວ ປຸບປັບ. ໃບໜ້າຂອງເຂົ້າແດງເຂັ້ມຂຶ້ນຈົນເຮັດໃຫ້ຮອຍດ່າງ ດຳໃບໜ້າຂອງເຂົ້າແຈ້ງຂຶ້ນກ່ວາເກົ່າ. ເຂົ້າຈັດແຈງເກັບມ້ຽນ ສິ່ງຂອງເຄື່ອງໃຊ້ຂອງເຂົ້າໃຫ້ແລ້ວຮຽບຮ້ອຍຢ່າງວ່ອງໄວ.

- ນາງເປັນສາວງາມ ແລະ ຄຽມຄົມຜູ້ໜຶ່ງ! -ນາງ ພະຍາບານກ່າວພ້ອມທັງແນມເບິ່ງການມ້ຽນມັດສິ່ງຂອງ ຂອງ ເຂົ້າ.

ຄະໂອຊະເດັບ ຍິ້ມຢ່າງແຈ່ມໃສ .

- ອ້ຫລໍ້ຫວະ, ລາວຖືກໃຈເຈົ້າບໍ ?

. ດ້ວຍຄວາມຮູ້ສຶກເກີດອົ່ມ, ເຂົ້າຫລົບອອກໄປຈົ່ມລົ່ມຮອດ ລາໜູ່ເພ່ອນ.

- ຫ໊ໍ, ເດັກນ້ອຍ ພໍ່ປ່ານວ່າຜົ້ວາເອົ້າຊ໋ ?. - ນາຍ-ພັນຕີສະຕຣູດກົບ ຈົ່ມນຳຫລັງເຂົ້າ.

ຕົກມາໃນໄລຍະຫລັງນີ້ ນາຍພັນຕີຜູ້ທ່ໍ່ຄ່ອຍສົນໃຈນຳສິ່ງ ໃດນັ້ນ ກັບມີອາການປ່ຽນແປງໄປຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງ.ເຂົ້າກາຍ ເປັນຄົນງຽບອ້ົມ ແລະ ໃຈຮ້າຍຂ້ົນມາຢ່າງບ່ໍ່ມີເຫດມີຜົນ.ປະ ຈຸບັນນ້ີເຂົ້າສາມາດລຸກນ່ັງຢູ່ເທ່ິງຕຽງໄດ້ແລ້ວ, ດ້ວຍນ້ັນ ຕະ ຫລອດມ້ືເຂົ້າຈ່ົງນ່ັງເອົ້ານ້ິຄຳແກມແນມອອກໄປນອກປ່ອງຢ້ຽມ

ໂດຍບໍ່ຍອມເວົ້າຕອບໂຕ້ກັບຜູ້ໃດ.

ຫມົດທຸກຄົນພາຍໃນຫ້ອງເຊົ່ງມີຄົນຜັດຜ້ຽນເຫງົ້າ, ເມແຮຄຸເຂັບ ແລະ ຄົນເຈັບເຂົ້າມາໃຫມ່ຕົນອີກສອງຄົນ, ໄດ້ມາຈຸມຫົວກັນຢູ່ທີ່ປ່ອງຢ້ຽມເພື່ອລໍຖ້າເບິ່ງສະຫງ່າຍຂອງຕົນທີ່ຈະຜ່ານກາຍໄປຕາມຖະຫນົນ. ມື້ນອາກາດແຈ່ມໃສດີ. ເມກເຝືອເປັນໂງ່ນຂາວແຂບຄ້ອຍແສງສະຫວ່າງສີທອງຂອງ ດວງຕາເວັນເລື່ອມໄຫລຢູ່ໃນທ້ອງຟ້າ ທັ່ງປ່ຽນຮູບໃຫມ່ໄປເລື້ອຍໆ. ທັນໃດນັ້ນເຝືອສີດໍາກ້ອນຫນຶ່ງກໍລອຍຜ່ານມາຢູ່ເຫນືອແມ່ນ້ໍາຢ່າງໄວ ອາ, ທັ່ງໂຮຍທ້ອງນ້ໍາເມັດໃຫຍ່ລົ້ງໃສ່ພົ້ນຖະຫນົນ. ສາຍຝົນທີ່ສາດລົ້ງມາໄດ້ລາງກ້ອນຫີນປູທາງເຮືອ ຈົນເຫລື້ອມເປັນເງົ້າ ແລະ ກ້ະຢາດກ້ະຢ່າຍຢູ່ເທິ່ງທາງ ລາດຢ່າງເປັນປ້ະກາຍອາວັບລາຍດັ່ງຫີນອ່ອນສີດໍາ. ອາກາດໃນຍາມນັ້ນສົດຊື່ນຈົນເຮັດໃຫ້ຫມົດທຸກໆຄົນກໍຢາກປ່ອນຫ້ອອກມານອກປ່ອງຢ້ຽມເພື່ອຮອງຮັບເອົາສາຍຝົນທີ່ພວມຖອກເທລົ້ງມາ.

– ມາແລວ ! – ເມແຮຄຸເຂັບ ເວີ້ຍຂົ້ນຄ້ອຍ ໆ.

ປ້ະຕູຮ້ວເຫລັກໄຂອອກຢ່າງຊ້າໆ. ຫລັງຈາກນັ້ນກໍມີ ຍິງຊາຍຄູ່ຫນຶ່ງຍ່າງອອກໄປ: ຍິງສາວທ້ອນຕຸລຸຫນ້າຮັກ, ບໍ່ໃສ ຫນວກ, ຫ້ວີ່ຜົມແບບລຽບໆ, ນ້ໍາຫນຸ່ງເສື້ອຂາວ ແລະ ກ້ະໂປ່ງຜ້າສີເຂັ້ມ. ສ່ວນຜູ້ຊາຍນັ້ນແຕ່ງຊຸດນາຍທະຫານ, ເມ່ືອ ອ່ານເລັກເຊ່ີ ແມ່ນເຫັນຄົ້ງທ້ີດນັ້ນເຂົ້າຮ່ວດບ່ໍ່ຈ່ວ ແມ່ນ ບ່ວ່ທະຫານຂັບລົດຖ້ົງເລີ່ຍ. ຊາຍຄົນດັ່ງກ່ວ່ມຫ້ວຫ້ົບ ແລະ ເສື້ອໃຫຍ່ທະຫານ. ເຂົ້າກ່ວ່ເດີນໄປດ້ວຍທ່າທ່ວງອັນ ຄ່ວງ

ແຄ້ວ, ວ່ອງໄວ ແລະ ເຕັ້ມໄປດ້ວຍຄວາມຫນັກແຫ້ນ ເປັ້ນ
ຕາແມ່ນເບ່ງທ່ສຸດ, ບາງທ່ອາດເປັ້ນການທ່ດສອບກຳລັງ ວັ້ງ
ຊາຂອງຕົ້ນ ແລະ ດ້ວຍຄວາມ້ມ່ດ່ຕ່ການ້ອ່ດສະຫລະພາບ-
ເຄ່ອນໄຫວ້ໄດ້ຢ່າງເຕັ້ມ່, ເຂ້ົາກ້ໄດ້ໂດດລົ້ງຂ້ັ້ນ້ໄດ່ເທ່ອ່ລະ
ຫລາຍຂ້ັ້ນແລ້ວ ຄ່ວາຈ້ັບເອ້ົາແຂ້ມ້ງ້ສ່ວ, ຈ່ານ້ັ້ນ້ດ້ົ້ນ້ທ້ັ້ງ
ສອງ້ກ້ພ່ານ້ັ້ນແລ້ນ້ໄປຕ່ານ້ທ່ານ້ເຮ້ອ້ພ່ານ້ຍ້ໃຕ້ຢ່ານ້ດ້ຝ້ົ້ນ້ສ້ິ້ດ້ຳ. ທ້ັ້ງ
ສອງ້ທ້ຍ້ບ້ໃ້ກ້ປ້ອ້ງ້ຢ້ຽ້ມ້ເຂ້ົ້ານ້ານ້ແລ້ວ, ທ້ົ້ວ້ໃ້ຈ້ຂ້ອ້ງ ອ່ານ້ເລ້ັ້ກ-
ເຊ້ົ ປ້ຽ້ມ້ລ້ົ້ນ້ໄປ້ດ້ວ້ຍ້ຄ້ວ່ານ້ຕ້ົ້ນ້ເຕ້ັ້ມ ແລ້ະ ຍ້ົ້ນ້ດ້ເ້ມ້ອ ເຕ້ັ້ມ
ພ້ວ້ກ້ເ້ຂ້ົ້ານ. ທຸ້້ກ້ສ້ິ່ງ້ທຸ້້ກ້ຢ່ານ້ຜ່ານ້ໄປ້ດ້ວ້ຍ້ດ້ົ: ໃບ້ຫ້ນ້ານ້ຂ້ອ້ງ້ຍ້ິ້ງ
ສ່ານ້ບ່ົ້ງ້ບ້ອ້ກ້ເ້ຖ້ິ້ງ້ຄ່ວ່ານ້ຊຸ້້ສ້ັ້ດ້ຈ້ິ້ງ້ໃ້ຈ້ບ້ລ້ິ້ສຸ້້ດ ແລ້ະ ຄ່ວ່ານ ມ້ິ
ເມ້ດ້ຕ່ານ້ປ່ານ້ິ້ຢ່ານ້ຕ້ັ້ມ້ໄດ້ແ້ຈ້ງ. ນ່ານ້ງ້ບ້ໍ່ແ້ມ່ນ້ດ້ົ້ນ້ປ້ະ້ເ້ພ້ດ້ທ້ິ້ຈ້ະ
ຫ້ັ້ມ້ຫ້ລ້ັ້ງ້ໃ້ຫ້ແ້ກ່ຊ້ານ້ຍ້ຜູ້້ທ້ິ້ໄ້ດ້ຮ້ັ້ບ້ເ້ຄ້ານ້ະ້ຮ້ານ້ຍ້ແ້ຕ່ຢ່ານ້ງ້ໃ້ດ.

ພ້ໍ່ຊ້ານ້ຍ້ຫ້ນຸ້້ມ ແລ້ະ ຍ້ິ້ງ້ສ່ານ້ວ່ຍ້ານ້ງ້ມ້ານ້ຊຸ້້ປ້ອ້ງ້ຢ້ຽ້ມ້ພ້ວ້ກ້ເ້ຂ້ົ້ານ
ກ້ໄ້ດ້ພ້ານ້ກ້ັ້ນ້ຢຸ້້ດ ແລ້ະ ເ້ງ້ັ້ຍ້ຫ້ນ້ານ້ຂ້ັ້ມ. ຂ້ະ້ນ້ະ້ທ້ີ່ພ້ວ້ກ້ເ້ຂ້ົ້ານ້ານ-
ຢ້ົ້ນ້ຢູ້່ໃ້ກ້ໆ້ກ້ັ້ບ້ກ້ຳ້ແ້ພ້ງ້ທ້ີ່ເ້ທ້ລ້ອ້ມ້ຍ້ິ້ບ້ຍ້ັ້ບ້ຢູ້່ພ້ານ້ຍ້ໃ້ຕ້ຫ້ານ້ຝ້ົ້ນ້ອ້ານ້ເລ້ັ້ກ
ເ້ຊ້ົ ຈ່ິ້ງ້ສ້ັ້ງ້ເ້ກ້ດ້ເ້ຫ້ັ້ນ້ອ້ານ້ດ້ແ້ວ້ອ້ຍ້ອ້ງ້ຄ່ວ່ານ້ອ້ິ້ກ້ກ້ັ້ງ້ວ້ົ້ນ ແລ້ະ
ຊ້ກ້ອ້ັ້ງ້ຢູ້່ບ້ົ້ນ້ໃ້ບ້ຫ້ນ້ານ້ຂ້ອ້ງ້ບ່ານ້ວ້ທ້ະ້ຫ້ານ້ນ້ລ້ິ້ດ້ຖ້ັ້ງ, ແລ້ະ ສ້ອ້ນ້ອ້ານ
ຢູ້່ຕ່ານ ນ້ົ້ນ້ເ້ຖ້ິ້ງ້ວ່ານ້ໃ້ນ້ຕ້ົ້ວ້ຈ້ິ້ງ ນ່ານ້ງ້ຈ້ະ້ມ້ິ້ຄ່ວ່ານ້ມ້ອ້ອ້ມ້ຫ້ວ່ານ້ຫ້ນ້ານ
ຮ້ັ້ກ້ທ້ໍ່ໆ້ກ້ັ້ບ້ໃ້ນ້ຮູ້້ບ້ກ້ຳ້ຕ່ານ, ຂ້ະ້ນ້ະ້ມ້ເ້ບ້ົ້ງ້ຄ້ົ້ວ້ຈ້ິ້ງ້ວ່ານ້ານ້ານ້ງ້ມ້ິ້ທ່ານ້ທ່ານ້ງ
ຫ້ວ້ົ້ນ້ໄ້ຫ້ວ, ຄ້ອ້ມ້ແ້ຄ້ມ: ມ້ິ້ທ້ວ່ານ້ງ້ພ້ານ້ດ້ໃ້ສ້ກ້ັ້ບ້ແ້ຂ້ມ້ຂ້ອ້ງ ຊ້ານ້ຍ້
ຫ້ນຸ້້ມ້ນ້ັ້ນ້ກ້ໍ່ບ້ໍ່ຊ້ິ້ງ້ຫ້ນ້ັ້ກ້ແ້ຫ້ນ້ນ ເ້ຕ້ັ້ມ້ໃ້ຈ້ຄ້ານ້ຍ້ກ້ັ້ບ້ອ່ານ້ງ້ຕ້ຽ້ມ້ພ້ອ້ມ
ທ້ີ່ຈ້ະ້ຖ້ິ້ກ້ມ້ອ້ອ້ກ້ມ່ານ້ແ້ລ້ວ້ແ້ລ້ນ້ຜ້ານ້ຍ້ຫ້ນ້ີ້ໄ້ປ້ຈ່ານ້ກ້ເ້ຂ້ົ້ານ້ນ້ັ້ນ້ລ້ະ.

ທ້າວສອງໂບກມືສະແດງຄວາມຄຳນັບພ້ອມທ້າຍມ້ອອກ ມາ ດ້ວຍຄວາມຝືນໃຈ, ກ່ອນທີ່ຈະມຸ່ງໜ້າໄປທາງທ່າເຮືອ ແລະ ຫາຍລັບໄປ່ໃນແຈຖະໜົນແຫ່ງໜຶ່ງ.

ທຸກຄົນພາຍໃນຫ້ອງນ້ຳເບີ ๔๘ ພາກັນກັບເຂົ້າມາປະຈຳ ຢູ່ບ່ອນເດີມຂອງໃຜມັນຢ່າງຊ້າ ๆ.

- ທຸລະກິດຂອງຄະໂອຊຸເດີບ ບໍ່ແລ່ນດີປານໃດເວີ ! ນາຍພັນຕີສະຕຣູດກົບ ໃຫ້ຂໍ້ສັງເກດ,

ແຕ່ທັນໃດນັ້ນ, ເຂົ້າກໍ່ໄດ້ຍິນສຽງສົ້ນເກີບຂອງນາງຫຼາບ ດ໋ອາ ມີ່ຫາຍລັບນາ ດັງມາແຕ່ທາງລະບຽງ ເຂົ້າຕົນຍຸບ ຂ້ົ ນ ບາດໜ້ຶ ແລະ ຫລັງຈາກນັ້ນເຂົ້າກໍ່ຟ້າວປົ່ນໜ້າກັບໄປທາງ ປ່ອງຢ້ຽມທັນທີ.

ຫລັງຈາກນ້ັ ຕະຫລອດນ້ັ ປາກົດວ່າອາລັກເຊ ີ ຮູ້ສຶກ - ຫວາດກົວ. ພໍ່ກເຖ ຍາມແລ, ເຂົ້າກໍ່ບ່ໄດ້ເຝ ກແອບຮຽນ ຍ່າງແຕ່ຢ່າງໃດ. ເຂົ້າເຂ ້ານອນກອ ນໜ ີ. ເຖ ວ່າພວກ ທ ່ ນອນຕາມຫລັງເຂົ້ານ້ັນໄດ້ຫລັບໄປແລ, ແຕ່ເຂົ້າກ ຍ ງຄ ງພ ກ ງກັບໄປກັບມາຈົນຕຽງດັງອ ດ ແອດເປ ນໜ ລຳຄານ.

ເຊ ້ານ ່ ມາ, ພ ນ ງພະຍາບາມປາກົດໂຕຢູ່ທ ່ ໜ ປະຕ, ເຂົ້າກໍ່ຖ ນ ນ ໂລດວ່າ, ມ ຈ ດໝ ຍສ ລ ບເຂ ້ າບ ່. ປາກົດ- ວ່າບ ່ ເລ ຍ. ເຊ ້ານ ນ ເຂ ້ າໄດ້ທ ຄ ວ ສ ອ ດຣ ງ ຫ ຍ ຢ ງ ລ ນ ່ ່ ກ ລ ງໃຈ ແລະ ກ ນ ອ ໜ ນ ກ ອ ບ ່ ລ ງ ໍ. ແຕ ວ່າເຂ ້ າ ລ ງ ມ ດ ເ ນ ນ ໜ ນ ນ ປ ຈ ນ ນ ນ ດ ຍ ວ ນ ນ ດ ຍ ຄ ວ ນ - ເ ໃຈໃສ ກ ວ ປ ກ ະ ຕ ທ ໜ ະ ດ ເ ພ ເ ນ ໜ ນ ລ ງ ໂ ດ

ຄວາມອ່ອນແອຂອງຕົນໃນມື້ອານນ ແລະ ເຂົ້າກໍສາມາດ ທົດ
ແທນເວລາທີ່ເສຍໄປນັ້ນດວຍການຍາງຫລາຍກວ່າເກົ່າຮອດ-
໑໕ ຖຽວ. ສະຖິຕິອັນບໍ່ຄາດຝັນອັນນີ້ຂັບໄລ່ຄວາມຢ້ານ ກົວ
ຫວາດຫວັ່ນຂອງເຂົ້າໄປໃນທັນທີ. ການທົດສອບອັນນີ້ຢັ້ງ ຢືນ
ວ່າ ເຂົ້າສາມາດເຄື່ອນໄຫວໄປມາກັບໄມ້ຄ້ານັ້ນຢ່າງຖືກຕອງ
ໂດຍທີ່ຕົນເອງກໍ່ບໍ່ໄດ້ອົດເມື່ອຍຫລາຍພໍປານໃດເລີຍ. ລະຍະ
ທາງຍ່າງນີ້ໄລຍະຍາວ ๕๐ ແມັດ, ແລະ ມີຫນ່ວງເຂົ້າ ສາ
ມາດຍ່າງໄດ້ຕັ້ງ ๔๕ ຖຽວ, ກໍຫມາຍຄວາມວ່າ ປະມານ
๔.๔๕๐ ແມັດ, ຫລື ๔ ຫລັກກິໂລແມັດປາຍ. ມັນແມ່ນ ໄລ
ຍະທາງທີ່ເກືອບສຳໆກັນກັບໄລຍະທາງຈາກຮ້ານກົນ ຂອງ
ນາຍທະຫານໄປຫາເດີ່ນຮ້ອບນ. ເຂົ້າຄິດຄຳນວນໄລ ຍະ
ເສັ້ນທາງຊຸ່ງເຂົ້າເລີຍຮູ້ຈັກເປັນຢ່າງດີຢູ່ໃນໃຈ. ຢູ່ຕາມເສັ້ນ
ທາງທີ່ເຂົ້າຜ່ານກາຍໄປນັ້ນມີໂບດເກົ່າແກ່ແຫ່ງຫນ່ຶ່ງ, ແລ້ວຕໍ່
ມາກໍມີຊາກຂອງໂຮງຮຽນທີ່ຖືກເຜົາໄຫມ້, ປະຕູປ່ອງຢ້ຽມອັນ
ດາ ຄົມມົນຂອງມັນເບິ່ງຄືຫນ້ອຍຕາທີ່ພ້ອມແມ່ນໄປຍັ້ງຖະ ຫນົນ
ຢ່າງເສົ້າສ້ອຍ. ຖັດຈາກນັ້ນກໍແມ່ນປ່າໄມ້ຍ້ອມໆປ່າຫນ່ຶ່ງບ້ອມ
ເພີ່ມເຂົ້າຖ້ວມຳນັ້ນເຊື້ອໄຟໄປເຊື່ອງໄວ້ໃນພຸ່ມແປກ. ຕໍ່ມາກໍ
ແມ່ນປ່ອມບັນຊາການ ແລະ ນອກນັ້ນຍັງມີເຮືອນໄມ້ນ້ອຍຫລັງ
ຫນ່ຶ່ງ, ຊຸ່ງເປັນບ້ອນທີ່ " ຈາຕຸຖຸມຸຍົມອິທະຍາ " ປະຕິບັດ
ວຽກງານຂອງນາງຢູ່ທ່າມກາງແຜນທີ່ແລະຮູບເສັ້ນຕຳລາແບບ
ຕ່າງໆຂອງນາງ, ກໍນັ້ນອາເປັນຫົນທ່ຽງຍາວຍົດເສັ້ນຫນ່ຶ່ງ!

ເມແຣຄຸເຂັ້ບ ຕັ້ງໃຈເຂົ້າໄວ້ວ່າຈະທ່ານການຝຶກຫັດຍ່າງ

ມ້ຫນ໋ງ ๔๗ ເທ໋ອ, ຄ໊ຕອນເຊ້ົາ ๘๗ ເທ໋ອ ແລະ ຕອນແລ໋ງ ๘๗ ເທ໋ອ. ເຊ້ົາຂອ໋ງມ໊ັ້ນ໋ມາເຂ໊ົາກ໋ໍ້ໄດ້ທ໊ົດສ໋ອບກ໋ໍ້ລ໋ັ້ງ ໃຫ໋ມ ຂອ໋ງເຂ໊ົາດ໋ວຍກ໋ານຍາ໋ງໂດຍບ໋ໍ່ຕ໋ອ໋ງໃຊ້ໄມ້ຄ໋ໍ້. ສ໋ິ່ງດ໋ັ້ງ ກ໋າວ ຂ໋ັ້ບໄລ໋ຄວ໋ານຫ໋ວ໋ມເຫ໋ົ໋ານ໋ຂອ໋ງເຂ໊ົ໋ານ໋ໄປ໋ຈ໋ົ໋ມ ຫ໋ມ໊ົ ດ໋ກ ຍ໋ວ໋ງ, ແມ ວ-ຄ໊ດ ຂອ໋ງເຂ໊ົ໋ານ໋ ດ໋ ຂ໋ົ໋ມ ເມ ສ໋ມ໊ົ ຈ໊ດ ໃ ຈ ທ໋ົ໋ງ ຫ໋ມ໊ົ ດ ໃ ສ ຍ ກ໋ວ໋ານ ຕ ຈ໋ົ໋ງ. ໃ ນ ຄ໋ າ ບ ຕ ອ ມ ແ ລ ງ ຂ ອ ງ ມ ັ ້ ນ ເ ຂ ົ ້ າ ອ ກ ຍ າ ງ ດ ວ ຍ ຄ ວ າ ມ ຫ າ ວ ຫ ັ ນ ແ ລ ະ ສ າ ມ າ ດ ຍ າ ງ ໄ ດ ້ ຖ ິ ງ ມ ໍ ຖ ຽ ວ ຢ ່ າ ງ ບ ໍ ່ ຮ ູ ້ ສ ຶ ກ ຕ ົ ວ , ຂ ະ ນ ະ ນ ັ ້ ນ ຄ ົ ນ ເ ຝ ົ ້ າ ຫ ອ ງ ມ ຸ ນ ເ ສ ັ ຍ ງ ່ ໍ ເ ຂ ົ ້ າ ມ າ ຂ ັ ດ ຈ ັ ງ ຫ ວ ະ ແ ລ ະ ໄ ດ ້ ຍ ິ ນ ຂ ອ ງ ຈ ິ ດ ຫ ມ າ ຍ ກ ານ ຫ ນ ໍ ່ ງ ໃ ຫ ແ ກ ່ ເ ຂ ົ ້ າ . ອ າ ເ ລ ັ ກ ເ ຊ ຸ ອ ໍ ໄ ດ ້ ເ ດ ີ ນ ໄ ປ ຈ ັ ບ ເ ອ ົ ້ າ ຊ ອ ງ ຈ ິ ດ ຫ ມ າ ຍ ທ ີ ່ ໂ ຕ ຫ ນ ໍ ່ ງ ສ ຶ ຂ ຽ ນ ໄ ວ ວ ່ າ " ຖ ິ ງ ຮ ອ ຍ ໂ ຫ ເ ມ ແ ຮ ດ ຊ ຸ ເ ອ ັ ບ ໂ ດ ຍ ສ ະ ເ ພ າ ະ " . ຂ ໍ ຄ ວ າ ມ ຖ ິ ງ ກ ່ າ ວ ມ ັ ນ ຖ ຸ ກ ຂ ຽ ນ ໄ ວ ້ ຊ ອ ງ ອ ັ ນ ພ ່ າ ໃ ຫ ອ ່ າ ເ ລ ັ ກ ເ ຊ ຸ ອ ໍ ຮ ູ ້ ສ ຶ ກ ບ ໍ ່ ພ ໍ ໃ ຈ . ນ ອ ກ ນ ັ ້ ນ ຍ ັ ງ ມ ີ ຄ ໍ ່ າ " ສ ອ ນ ຕ ົ ວ " ຂ ຽ ນ ໄ ວ ້ ຢ ູ ່ ແ ຖ ວ ລ ຸ ມ ແ ລ ະ ກ ໍ ຂ ຽ ນ ຊ ອ ງ ອ ີ ກ ເ ຊ ັ ່ ນ ກ ັ ນ .

ອ າ ເ ລ ັ ກ ເ ຊ ຸ ອ ໍ ໄ ດ ້ ຍ ິ ນ ເ ອ ົ ້ ອ ຍ ຢ ູ ່ ທ ີ ່ ຂ ອ ບ ປ ່ ອ ງ ຢ ຽ ມ ແ ລ ້ ວ ກ ໍ ຈ ິ ດ ຊ ອ ງ ເ ພ ື ່ ອ ດ ຶ ງ ເ ອ ົ ້ າ ຈ ິ ດ ຫ ມ າ ຍ ນ ັ ້ ນ ອ ອ ກ ມ າ ອ ່ າ ນ . ຍ ິ ່ ງ ອ ່ າ ນ ຈ ິ ດ - ຫ ມ າ ຍ ນ ັ ້ ນ ຍ ິ ດ ຍ າ ວ ຂ ອ ງ ຄ ะ ໂ ອ ຊ ุ ດ ิ ບ ຊ ຶ ່ ງ ຂ ຽ ນ ໃ ນ ຕ ອ ນ ກ າ ງ ຄ ืน ຂ ะ ນ ะ ท ี ่ ย ั ง อ ย ู ่ ส ะ ถ า น ี ล ิ ด ไ ฟ ไ ป ห ล า ย เ ท ี ่ า ใ ด ใ บ ห น ้ า ข อ ง เ ข ้ า ก ็ ย ั ง เ ล ื ่ อ ม ล ้ ม ม ำ ช ั ก ไ ข ้ . ค ะ โ อ ช ุ ด ิ บ ล ่ ำ ว ่ า อ า ย ุ ต า ไ ด ้ เ ป ็ น ค ั ้ ง ท ี ่ พ ่ อ ก เ ข ้ า อ า ถ พ า บ ไ อ ก อ ม ย ่ า ง บ ้ ม ี ผ ิ ด แ ล ะ ค ั ง บ ้ ม ี ใ ผ ง า ม ก อ า ม า ง ก อ ป ู ใ ม ี ด ส ะ ภ ู ม ิ ม า . ม า ง ต อ ม ร ั บ เ ข ้ า แ บ บ ก ร ว ย ก ั บ ต อ ม ร ั บ ย า ด ี ม อ ง ผ ู ห ม ้ ว ง แ ล ะ เ ข ้ า

ກໍເຫັນວ່າມາງຍິ້ງຫນ້າຮັກຂົ້ນກວ່າເກົ່າ.

"ແຕ່ວ່າເຫດການອັນໆເກີດຂົ້ນໄປໃນທໍານອງທີ່ພວກເຮົາໄດ້ຄາດຄິດເອົາໄວ້ກ່ອນຄື: ນາງຫນ້າຮັກດີ ນາງບໍ່ເວົ້າຫຍັງຫມົດ ແລະບໍ່ສະແດງພຶຊຄັນໃດອອກມາໃຫ້ເຫັນເລີຍ. ນາງເປັນຄົນທີ່ຫນ້າສົນລະເສີນອ້ຫລ. ແຕ່ເຮົາກໍບໍ່ແມ່ນວ່າຊ່ ຕາບອດນໍ, ເຮົາຮູ້ວ່າໃບຫນ້າຂຽດຂອງເຮົາເຣັດໃຫ້ຢາມກ້ວ ສໍາໃດ. ຖ້ວ່າຈະບໍ່ເຫດການທີ່ຜິດປົກກະຕິອັນໃດເກີດຂົ້ນ ກໍຕາມ, ແຕ່ພໍເຮົາແນມເບິ່ງຫນ້ານາງແວບດຽວເຮົາກໍ ສາມາດຮູ້ຢ່າງຈະແຈ້ງໂລດວ່າ: ສາຍຕາຂອງນາງທີ່ແນມເບິ່ງ-ເຮົານັ້ນມັນໄດ້ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມອັບອາຍ, ແກມຢາມ ກ້ວ ແລະ ສົ້ມເຜດເວທະນາ. ເຮົາໄປທ້ມະຫາວ້ທະຍາໄລຂອງ-ນາງ. ຄວາມຈິງແລ້ວເຮົາບໍ່ຄວນຈະໄປໃນສະຖານທ້ແຫ່ງນັ້ນ ເລີຍ. ພວກນັກສ້ກສາຍິ້ງພາກັນຫຸ້ມເຂົ້າມາເພ່ືອເບິ່ງ ຫນ້າ ເຮົາ. ໂຕ້ດເບິ່ງແມ້, ແມ່ຍິ້ງຊຸມນັ້ນພວກເຂົ້າພາກັນ ຮູ້ຈັກ ພວກເຮົາດ້ຫມົດທຸກໆຄົນ, ເພາະວ່າ ອາຍຸຕ່າ ເປັນຜູ ເລ່ົາ ເລ້ືອງພວກເຮົ່ານ້ເຂົ້າເຈ້ົາຟັງ...ແລະເຮົາກໍສາມາດເຫັນ-ໄດ້ຢ່າງຊັກແນວ່າ ສາຍຕາຂອງນາງທ້ແນມເບ້ົງພວກ ຫມູ ເພ່ືອນນັ້ນບໍ່ແຕກຕ່າງຫຍັງກັບຄົນທ້ມ້ຄວາມຜ້ດ ແລະ ຮ້ ສ້ກ ເສ້ຍໃຈທ້ໄດ້ນໍາຄົນຂ້ຍຄ້ຫຸ້ມໄລ່ກາມາໃຫ້ເບ້ົງ. ແຕ່ວ່ ,ອາຈັກເຊ້ືອເອ້ີຍ, ສ້ງທ້ຮ້າຍແຮງສໍາລັບເຮົາກໍ່ຄ້ວ່ ນາງບໍ່ຍອມສະແດງພຶຊຄັນໃດອ່ອກມາ ນ້ັນເອງ! ນາງໃຫ້ ຄວາມ ອ້ບອຸ່ນ ອ່ອນຫວານກັບເຮົາ, ນາງເວົ້າຈາພາສຸຍຢ່າງບໍ່ຍອມ

ຢູດເປັນຈັກເທື່ອ ຄືກັບວ່າມາງຢ້ານກົວຕໍ່ຄວາມມືດງຽບ ນ້ໍ ...ຫລັງຈາກນັ້ນພວກເຮົາກໍໄດ້ໄປແວ່ໍ້ານຂອງນາງ. ນາງ ຢູ່ຄົນດຽວ, ສ່ວນພໍ່ແມ່ພີ່ນ້ອງຂອງນາງນັ້ນໄດ້ອົບພະຍົບໜີໄປ ຢູ່ບ່ອນອື່ນໝົດແລ້ວ ແລະ ເຮົາກໍເຫັນໄດ້ວ່າຄອບຄົວ ຂອງ ນາງແມ່ນຄອບຄົວທີ່ມັກຽດສູງ. ນາງແຕ່ງນໍ້າຊາອອກມາສູ່ກິນ ທ້ວຖ່ອມຫັນໃຈຂະນະທີ່ແມ່ນເບິ່ງເງົາຂອງ ເຮົາ ຢູ່ນໍ້າໜ້ນໍ້າຊາ. ໃນທີ່ສຸດ, ເຮົາອົດບໍ່ລົ້ນທີ່ນໍ້ໄດ ເຮົາຈ່ໍ້ງໄດ້ເວົ້າກັບ ນາງ ຢ່າງກ້ວໄປກ້ວມາວ່າ: " ຂ້ອຍເຂ້ົ້າໃຈແລ້ວວ່າຮູບໂສມຂອງ ຂ້ອຍບໍ່ຖືກກັບລົດນິຍົມຂອງເຈ້ົ້າ, ຂ້ອຍເອງກໍເຂ້ົ້າໃຈດີ ແລະ ເໜ້ັນວ່າເຈ້ົ້າກໍ່ມ້ເຫດຜ້ົນ ແລະ ຂ້ອຍກໍ່ບໍ່ໂກດເຄ້ືອງແຕ່ຢ່າງ ໃດ ". ນາງຮ້ອງໄຫ້ສະອ້ກສະອ້ນມາທ້ັນທ້. " ບໍ່ຕ້ອງ ຮ້ອງໄຫ້ດອກ, ເຈ້ົ້າເປັນຄົນງາມໜ້ານ້ກ, ບໍ່ອ້ດແຕ່ຜູ້ຊ້ມາ-ມ້ກເຈ້ົ້າ, ແລ້ວເປັນໜ້ຍ້ງຊ້ຕ້ອງທໍ່ລາຍຊ້ວ້ດຂອງເຈ້ົ້າ ". ນອກນ້ັ້ນຂ້ອຍຍ້ງໄດ້ເວົ້າຕ້ມອ້ກວ່າ: " ນ້ດ້ມເຈ້ົ້າໄດ້ ເຫ້ັນ ໂສມໜ້ານ້ັ້ນແທ້ຈ້ງຂອງຂ້ອຍແລ້ວ, ເຈ້ົ້າກໍ່ຄ້ງຮ້ດ້ແລ້ວ ວ່າ ຂ້ອຍບໍ່ມ້ຄວາມງາມອ້ນໃດເໜ້ລ້ອໜ້ລ້ໄວ້ອ້ກ, ດ້ງນ້ັ້ນຂໍ້ໃຫ້ເຈ້ົ້າ ຈ່ໍ້ງຄ້ດ້ໃຫ້ຄ້ກໆ, ສ່ວນຂ້ອຍ, ຂ້ອຍກໍ່ຈະກ້ບໄປຍ້ງກ້ມ ກອງ ຂອງຂ້ອຍ ແລະ ຈະຂ້ນໜ້ຢູ່ຝ່ານມາຫ້າເຈ້ົ້າ, ຖ້າເຈ້ົ້າຫ້ານ ຍ້ງບໍ່ປ້ຽນໃຈກໍ່ຈ່ໍ້ງຂ້ຽນຈົດໝາຍຕອບຂ້ອຍເທ່ົ້ານ້ັ້ນເອງ. " ແລະ ສຸດທ້າຍເຮົາກ້ບເວ້ົ້າຢ້ໍ້າຕ້ມວ່າ: " ເຈ້ົ້າບໍ່ຕ້ອງ ເປັນ ໜ້ວງກ້ງວ້ນດອກ, ບ່ໍ້ງໜ້ຂ້ອຍອ່ານຕ້ອງຕ່ໍ້ຍຈ່ານ້ກໂລກນ້ັ້ໄປກໍ ໄດ້: ເພ່ານ້ານ້ັ້ນແມ່ນປ່ານ້ງສ້ງຄາມ ". ນ້ັ້ນເປັນທ້ໍາມະດາ

ຢ່ວ່າຫລັງຈາກນັ້ນນາງກໍໄດ້ກ່າວຄັດຄ້ານວ່ານ: " ບໍ່, ບໍ່ເຈົ້າ ບໍ່ຄວນຈະເວົ້າແບບນັ້ນ ! " ແລ້ວນາງກໍຮ້ອງໄຫ້ນ້ ສະອ໊ກ ສະອ໊ນ. ໃນເວລາດຽວກັນນັ້ນກໍ່ພົ້ນມີສຽງກະດິ່ງສູກເສີ່ນ ດັງ ຂ້ນ, ນາງຝ່າວອອກຈາກເຮ໊ອນໄປ. ຫລັງຈາກນັ້ນເຮົາກໍ່ໄດ ກ້ບອອກມາຍ່າງປ່ະປ໋ນຢູ່ນາຝູ່ງຄ໋ນຕາມຫ໋ນທ່າງເພ໋ອມ່ງ ຫນ ໄປຍ້ງສູນມາຍທ່ະທ່ານ. ເຮົາໄດ້ຮ້ບຫ້ນ້ງສ໊ອ່ນຸຍາດເຄ໋ນ - ທ່າງໃນ້ນ້ກ້ນ້ໄດ. ເມ໋ອຍ້ດນ້ນ້ໄວ້ໃນຖ້ງເປ໋ນ້ກ່ຽບ ຮ້ອຍ ແລ້ວ ເຮົາກໍ່ຝ່າວອອກເຄ໋ນທ່າງນ້ກ. ແຕ່ອາລ້ກເຊ້ ເອ໋ຍ ໄຕ່ຮ້ບ່ວ່າ, ແຫ່ນ້ກ່ເຮົາຈະລ໋ນນາງ, ເຮົາກ້ບ່ຍ້ງຮ້ກ ນາງ ເວົ້າໄປຫລາຍກ່ວ່າເກ໋ົ່ານ້ກ ແລ້ວ ຖ່ວ່າດນາງ, ເຮົາຍ້ງ-ຈະສ່ານ່ານ ຊ່ວ ຢ່ໄດ້ຫລ໋ບ້ນ້ນ ເຮົາເອງກ໋ຍ້ງບ່ນ້ຮ ".

ໃນຂະນະທ່ວ່ານ່ຈ້ດຫ່ນ້ນ, ອາລ້ກເຊ້ ກ໋ນ ຄວ່ນ ຮ້ສ້ກຄ່ນ້ກ້ບວ່ານ່ສ໋ນ ຊ ຄ ຈ ບ ຈ ຄ ຈ ຄ ຈ ຄ

ວາ. ຫລັງຈາກນັ້ນເຂົາກໍນັ່ງລົງຕໍ່ໜ້າໂຕະ ແລະ ເລີ່ມລົງມື ຂຽນຈົດໝາຍຫາ ໂອມກາ ທັນທີ. ຈົດໝາຍດັ່ງກ່າວ ນັ້ນ ເຕັມໄປດ້ວຍສາມວນຄວາມເວົ້າອັນສັ້ນໆ ແລະ ເຢັນຊາຄືຈົດ ໝາຍທາງການ. ເຂົາບໍ່ອາດສາມາດສາລະພາບຄວາມ ຈົ່ງ ໃຫ້ນາງຮູ້ໄດ້: ເພາະວ່ານັ້ນຈະມີປະໂຫຍດອັນໃດ ນອກຈາກ ຈະເພີ່ມຄວາມໜັກໃຈໃຫ້ແກ່ແມ່ຜູ້ຍິງກຳລັງປ່ວຍຢູ່ນັ້ນລາໆ ! ໃນຈົດໝາຍທີ່ຂຽນຫາ ໂອມກາ ນັ້ນເຂົາໄດ້ເລົ່າວ່າເຂົາໄດ້ ຄົ້ນຄຳນຶງເຖິງສາຍພົວພັນລະຫວ່າງພວກເຂົາທັງສອງ ແລວ ເຫັນວ່າການທີ່ເຂົາໄດ້ຮອງຂໍໃຫ້ນາງລໍຖ້ານັ້ນອາດເປັນ ຄຳ ຮອງຂໍທີ່ໃຫຍ່ຫລວງໂພດ ເພາະໃຜຈະຮູ້ໄດ້ວ່າຍັງອີກດົນ ປານ ໃດສົງຄາມຈຶ່ງຈະສິ້ນສຸດລົງ ? ຄວາມໜຸ່ມແໜ້ນກໍຈະ ຕອງ ສູນຫາຍໄປພ້ອມໆກັນກັບວັນເດືອນປີທີ່ຜ່ານເລີຍໄປ. ສົງຄາມ ອາດພາໃຫ້ເກີດສິ່ງທີ່ບໍ່ຄາດຝັນຂຶ້ນຫລາຍຢ່າງ ແລະ ສາມາດ ຈອງດ້ວງນາງໄປສູ່ຄວາມຜິດຫວັງໄດ້. ແລະ ຄົ້ນຖ້າວ່າ ເຂົາ ຫາກຖືກຂ້າຕາຍເດ ? ນາງຈະຕອງກາຍເປັນໜ້າຍໂດຍ ທີ່ ບໍ່ທັນໄດ້ເປັນເມຍຂອງເຂົາ. ຫລ່ຽງຮ້າຍໄປກ່ວານັ້ນ: ຖ້າ ເຂົາຫາກກາຍເປັນຄົນເສຍອົງຄະ, ນາງກໍຈຳເປັນຕອງ ຈຳ ໃຈແຕ່ງດອງກັບຊາຍພິການ. ແລວນັ້ນຈະມີຄວາມຫຍັ້ງ.ດ້ວ ນັ້ນ ນາງບໍ່ຄວນຈະປ່ອຍປະລະເລີຍໄວ້ໜຸ່ມໃຫ້ສູນເສຍໄປ ດາຍ-ເປົ່າ, ທາງທີ່ດີນາງຄວນຈະລົ້ມເຂົາໃຫ້ໄວ້ທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ຈະໄວ ໄດ້. ເຂົາຈະບໍ່ຄຽດຂົ້ນຫຍັ້ງແຕ ຢ່າງໃດ ແລະ ນາງກໍມີສິດທີ່ ຈະບໍ່ຕອບຈົດໝາຍຂອງເຂົາ. ເຂົາເຂົ້າໃຈດີວ່າການ ເຮັດ

ດ່ວນັ້ນມັນຈະເປັນການທໍລະມານຈິດໃຈເຂົາຂະໜາດໃດ, ແຕ່ ອ່ານັ້ນກໍແມ່ນທາງອອກທີ່ດີທີ່ສຸດແລ້ວ.

ຈົດໝາຍດ່ວນນີ້ມີຄວາມເຜັດຮ້ອນພໍປານໃດ ອ່ານແລ້ວ ມືຂອງເຂົາໃຫ້ໃໝ່ເປ່ຍ. ໂດຍທີ່ບ່ຍອມອ່ານທົບທວນຄືນ, ເຂົາຝາກປິດຊອງຈົດໝາຍນັ້ນແລ້ວກໍແລ່ນສັກກະເຢັກໄປ ຫາ ຫ້ບ່ອນຈົດໝາຍສີຟ້າທີ່ຕັ້ງຢູ່ຄຽງຂ້າງກັບໜ້ຕົ້ມນ້ຳໃຫຍ່ເຮັດ ດ້ວຍໂລຫະເຫລ້ອມເປັນເງົາ.

ເຂົາກັບເຂົ້ามาໃນຫ້ອງ ແລະ ນັ່ງລົງຕໍ່ໜ້ามาໂຕະ ບ່ອມ ເກົ່າ. ເຂົາຈະສามาถละบายความทุกโสกนี้ให้แก่ผู้ใดฮู มำได้ນໍ ? ให้แม่บ่ ? ย่างเป็นไปบ่ได้. ให้ละโออุดถืบ? โอ ແມ່ນອນເຂົາຈະຕ້ອງເຂົ້າໃຈດີທຸກຢ່າງ, ແຕ່ວ່າເວລานี้ เຂົ້ายูใสกันละ ? แม่นใผจะสามาถอุ้มกันได้ ละโออุ-ถืบ ยูในทามกางเส้นทางออกสู่แม่อหน้าอันละอ็ด ละ อยู่อย่างบ่มีที่สมสูดนั้นได้ ? หล่อาจะเหล่าสู่เพื่อม สะ ซายในกองพันดียวกันกับเขานั้นบ่ ? แต่วาพอก เขา ลอมแต่แม่นผู้หนึ่งโซกถืก, ซ่วยอะนะนี้พอกเขาอาถจะ สืม ละอืมยู่มำทามสู่รบพุ่นหลายกอา. หล่อาจะอยู่มหา"จา ตอุตุนิยมอิทะยา". อา ! อ้อเสด. แล้วเขาก็ลืมนี้ - ยมจดหมายย่างยืดยาว, พอมันนั้นความหนักหน่วง ใจของเขานั้นกำได้ฟูเล็าเบ็าบ่างลืงพ้อมกับอาเขาสา มาถยกพูออกจากเอ็ก. แต่แล้วเขาก็ต่องยู่ถยมยู่กาง ปะโหยกหน่ง, เขาลั่งเลใจอ้นมาในทันได ละ หลัง

ຈາກນັ້ນກໍໄດ້ຍ່ອງຍ້ຈົດໝາຍທ້ອຽມໄວ້ໄດ້ຕ້ວງຫລາຍໃບ ແລ້ວ ນັ້ນ ແລະ ສຸດທ້າຍກໍໄດ້ຈົກຖຸມຈົນໜົດ.

- "ບ່ມ່ີ່ສ່ງ່ອ່ມ່ໃ່ດ່ໃ່ນ່ໂ່ລ່ກ່ທ່ີ່ຈ່ະ່ຫ່ຍຸ່່ງ່ຍ່າ່ກ່ໄ່ປ່ກ່ອ່າ່ກ່າ່ມ່ແ່ຕ່ວ່ງ ສາມ " - ສະຕຮູດກົບ ເວົ້າສຽດໃສ.

ສະຕຮູດກົບ ມານ່ັ່ງ່ຢູ່່ເ່ທ່ິ່ວ່ຕ່ຽ່ງ່ຂ່ອ່ງ່ເ່ຂ່ົ້າ, ໃ່ນ່ມ່ື ຈົດ ໝາຍຂອງຄະໂອຊະເດັບ ຢິ່ງເຂົ້າຢິບມາຈາກຫມ້າໂຕະ ຂອງ ອາເລັກເຊ ອ ຢ່າງ ບ່ມ່ີ່ກ່າ່ມ່ຈ່ິ່ງ່ຈ່ຽ່ມ ແລະ ກໍ່ອ່ານ ຈົນໜົດ.

- ບ່ຮູ່່ວ່າ, ມ່ີ່ພ່ວ່ກ່ເ່ຂ່ົ້າ່ພ່າ່ກ່ັ່ນ່ເ່ປ່ັ່ນ່ອ່ີ່ຫ່ຍ່ັ່ງ່ໄ່ປ່ໜ່ົ່ດ ? ອັນໜໍ່ຄະໂອຊະເດັບ ຂ່ໂ່ວ່ໄ່ມ່ກ່ໍ່ຄ່ັ່ນ. ຜູ່່ຍ່ົ່ງ່ເ່ຂ່ົ້າ່ບ່ໍ່ໃ່ຫ່ ຄວາມ ສົນໃຈກໍ່ຖ່ືເ່ວ່ົ້າ່ເ່ປ່ັ່ນ່ເ່ລ່ອ່ງ່ເ່ດ່ືອ່ດ່ເ່ມ່ືອ່ຮ່ອ່ມ່ໃ່ຈ! ... ເ່ບ່ົ່ງ່ຄູ່່ລ່ະ ບ່ັ່ດ່ມ່ືຈ່ດ່ໃ່ຈ່ກໍ່ເ່ລ່ັ່ຍ່ສ່ັ່ບ່ສ່ົນ່ຢ່າ່ງ່ໃ່ຫ່ຍ່... ໂ່ຕ່ບ່ໍ່ຮູ່່ດ່ໃ່ຫ່ເ່ຮ່ົ້າ່ຕ່ວ່ າ ທ່ີ່ອ່ານ ຈົດໝາຍນ່ັ່ ? ລະຫວ່າງສະໜາຍຮ່ວ່ມ່ສູ່່ຮ່ົ້ບ່ມ່າ່ກ່ັ່ນ ຈ່ັ່ງ ຊ່ັ່ວ່ໂ່ມ່ງ ຊ່ົ່ວ່ໂ່ມ່ງ ບ່ໍ່ມ່ວ່ານ ລ່ັ່ບ່ຕ່ໍ່ກ່ັ່ນ ດ່ອ່ກ.

ອາເລັກເຊ ອ ບ່ໍ່ຮູ່່ດ່, ເ່ຂ່ົ້າ່ພ່ວ່ມ່ຄ່ິ່ດ, ບ່າ່ງ່ທ່ີ່ມ່ອ່ມ່ເ່ຂ່ົ້າ່ ຈະລ່ັ່ດ່ທ່າ່ງ່ຫ່ນ່ີ ໄ່ປ່ສ່ະ່ນ່ີ ເ່ພ່ືອ່ຖ່ອ່ມ່ຈ່ົ່ດ່ໜ່ົ່ມ່ຂ່ອ່ງ່ເ່ຂ່ົ້າ່ຄ່ືມ ຄ່ົ່ງ ຈະ ດ່ີ່ກ່ວ່ າ.

ຕ່ະ ໜ ລ ອ ດ ຄ ືມ ນ ັ ້ ນ ເ ຂ ົ ້ າ ມ ອ ມ ຫ ລ ັ ບ ໄ ປ ຢ ່ າ ງ ບ ໍ ່ ເ ປ ັ ນ ສ ຸ ກ . ເ ຂ ົ ້ າ ຝ ັ ນ ເ ຫ ັ ນ ເ ດ ື ມ ເ ຮ ື ອ ບ ິ ນ ທ ີ ່ ຖ ຸ ກ ປ ົ ກ ຄ ຸ ມ ໄ ປ ດ ້ ວ ຍ ຫ ິ ມ ະ ແ ລ ະ ໄ ດ ້ ເ ຫ ັ ນ ຍ ິ ນ " ລ າ - ຣ " ຢ ່ ງ ຕ ິ ມ ສ ໍ າ ລ ັ ບ ລ ົ ງ ຈ ອ ດ ເ ຕ ັ ມ ນ ິ ກ ແ ບ ບ ເ ຂ ົ ້ າ ເ ອ ງ ບ ໍ ່ ເ ຄ ີ ຍ ເ ຫ ັ ນ ມ າ ກ ອ ນ . ນ າ ຍ ຊ າ ງ ຢ ູ ຣ າ ພ ວ ມ ອ ົ ມ ໄ ປ ນ ັ ່ ງ ຢ ູ ່ ບ ອ ນ ອ ັ ບ ແ ລ ະ ໄ ດ ້ ເ ອ ົ ມ ໃ ສ ່ ອ າ ເ ລ ັ ກ ເ ຊ ອ ີ ວ ່ າ " ອ າ ເ ລ ັ ກ - ເ ຊ ອ ີ ບ ິ ນ ມ າ ຫ ລ າ ຍ ສ ິ ມ ຄ ວ ນ ແ ລ ວ , ມ າ ບ ັ ດ ນ ີ ແ ມ ນ ຖ ຽ ວ ຂ ອ ງ ຢ ູ

ຣາ ທ່ຈະຕ້ອງບິ່ນ. ຫລັງຈາກນັ້ນເຂົາກໍໄດ້ເຫັນພໍ່ເຖົ້າ ມີໄຄ
ລາ ນຸ່ງເສື້ອຂາວ ແລະ ສ້ຽງຂາສັ້ນປຸຽກຈຸ່ມ. ພໍ່ເຖົ້າພວມບ້ຽ
ຄັ້ນໃຫ້ເຂົ້າ ເຂົ້າຣົ່ມອາຍ ນ້ຳຮ້ອນດ້ວຍ ການຂ້ຽນຕີ ດ້ວຍ-
ກ້ຽໄມ້ພ້ອມ ທ້ຽຫ້ວເອ໊ກ ໆ , ແລະເວ້ົາກັບເຂົ້າວ່າຖ້ອນຈະ
ເຂົ້າເມ້ຍຕ້ອງເຂົ້າຣົ່ມ ອາຍນ້ຳເສ້ຍກ່ອນ. ຕ່ມາ, ເມ້ອຕ່ອນ
ຂ້ອນແຈ້ງ ເຂົ້າກໍຝັ່ນເຫັນ ໂອ່ນກາ. ນ້ຽພວມນ້ຽ່ຢູ່ເທ້ຽ -
ເຣ້ອທ່ຍວ້ຳແລ້ວ, ຊ້ວງຂາສ້ວຍກ່ຳແດດຈຸ່ມຢູ່ໃນນ້ຳ. ເຂົ້ຽ້ວເຫັນ
ເວ້ົາຣ້ຽງອັນຣ້ຽວບ້ຽງຂ້ອງນ້ຽງແລະທ່ຳທ້ຽງຂ້ອງນ້ຽກໍ່ແຈ່ມ
ໃສ ດ. ນ້ຽເອ້ົາມ່ຫ້ຽ້ຽມກ້ຽໂກ່ຍເພ້ຍບ້ຽງແສ້ງແດດ, ທ້ຽ-
ທ້ວແລະເອ້ມໃສ່ເຂົ້ຳ. ສ້ວນເຂົ້ານັ້ນໄດ້ລ້ຽຍນ້ຳເຂົ້ຽໄປ ທ່ຳ
ນ້ຽແຕ່ວ້ຳຖ່ກກ້ະແສນ້ຳພັດທ່ຽ້ອກໄປ້ລ້ຽຍໆ, ເຂົ້ຳ ພ້ະ
ຍ້ຽຍ່ຳມ້ອກກ່ຳລ້ຽງກ່ຳມ້ແຂ້ມ ແລ້ະ ຂ້ຽ່ຳ້ຽງສຸ້ດຂຸ້ດ, ຈ້ນໃນ
ທ້ສຸ້ດເຂົ້ຳກໍ່ສ້ຽ່ຳ້ຽດ້ລ້ຽຍເຂ້ຽ້ໄປ້ໃກ້ນ້ຽງແລ້ະສ້ຽ່ຳ້ຽດ ແ້ມ
ເຫັນລ້ອ້ມ້ຜ້ມ້ກ່ປ້ອ້ສ້ະ້ບ້ັດ້ໄປ້ຕ່ຳ້ມ້ກ້ະ້ແ້ສ້ລ້ົ້ມ, ແ້ລ້ະ້ຢ່ຳ້ດ້ນ້ຳ້ໃ້ສ
ປ່ຳ້ມ້ໄ້ຂ້ມຸ້້ກ້ທ່ຈ້ະ້ບ້ເ້ດ້ຍ້ລ້ະ້ດ່ຳ້ດ້ຢູ້່ຕ່ຳ້ມ້ລ້ຳ້ຂ່ຳ້ຂ້ອ້ງ້ນ້ຽ...
ເຂົ້ຳ້ຕ້ມ້ຂ້ມ້ດ້ວ້ຍ້ຄ້ວ້ຳ້ມ້ດ້ໃ້ຈ ຮູ້້ສ້ຶ້ກ້ສ້ວ້ຳ້ງ້ໃ້ຈ. ເຂ້ົ້ຳ ຫ້ລ້ັ້ບ
ຕ່ຳ້ລ້ົ້ງ້ອ້ຶ້ກ ເ້ພ້ຶ້ອ້ໃ້ຫ້ມ້ອ້ນ້ຫ້ລ້ັ້ບ້ແ້ລ້ວ້ຈ້ະ້ໄ້ດ້ຝ້ັ້ນ້ຕ່ຶ້ມ້ວ້ນ້ໆ ອ້ຶ້ກ. ແ
ວ່ຳເຂ້ົ້ຳ້ບ້ວ່ຳ້ດ້ຈ້ະ້ເ້ຣ້ັ້ດ້ໄ້ດ້ຄ້ຶ້ນ້ກ້ັ້ນ້ກ້ັ້ບ້ຕ້ວ້ນ້ທ້ຽ້ງ້ເ້ປ້ັ້ນ້ເ້ດ້ັ້ກ້ນ້ວ້ຍ ຢ.
ພ້ວ້ບ້ຂ້ວ້ງ້ຍ້ິ້ງ້ສ້ວ້ຳ້ຜ້ວ້ຶ້ຫ້ນ້ັ້ງ້ກ່ຳ້ແ້ດ້ດ້ໃ້ນ້ຄ້ວ້ຳ້ມ້ຝ້ັ້ນ້ຂ້ວ້ງ້ເ້ຂ້ົ້ຳ້ເ້ຣ້ັ້ດ
ໃ້ຫ້ທຸ້້ກ້ຢ່ຳ້ງ້ຈ້ະ້ແ້ຈ້ງ້ອ້ຶ້ມ້ໃ້ນ້ທ້ັ້ນ້ທ້ິ. ດ້ັ້ງ້ນ້ັ້ນ້ເ້ຂ້ົ້ຳ້ບ້ວ່ຳ້ດ້ອ້ນ້ຈ້ະ ເ້ມ້ຳ
ມ້ວ້ຶ້ດ້ຄ້ຳ້ມ້ິ້ງ້ຢູ້່ຊຸ້້ງ, ເ້ຂ້ົ້ຳ້ຄ້ວ້ນ້ຈ້ະ້ນຸ້້ກ້ບ້ຶ້ນ້ໄ້ປ້ຈ້ົ້ນ້ເ້ຖ້ິ້ງ້ໂ້ອ້ນ້ກ້ຳ,
ເ້ຂ້ົ້ຳ້ຕ້ອ້ງ້ລ້ວ້ຍ້ອ້ມ້ຕ່ຳ້ມ້ກ້ະ້ແ້ສ້ນ້ຳ້ໄ້ຫ້ລ້ໂ້ດ້ຍ້ນ້ຳ້ໃ້ຊ້ຫ້ມ້ົ້ດ ເ້ຫ້ັ້ອ
ແ້ຮ້ງ້ທ້ມ້ຢູ້່ເ້ພ້ຶ້ອ້ໄ້ຄ້ວ້ຄ້ົ້ວ້ເ້ອ້ົ້ຳ້ມ້ຳ້ງ້ໃ້ຫ້ໄ້ດ. ແ້ລ້ວ້ຊ້ັ້ມ້ຈ້ົ້ດ ຫ້ມ້ຳ້ຍ

ນັ້ນເດ ? ເຂົ້າຄິດຢາກຈະກັບໄປຍັງຫ້ບ່ອນຈົດໝາຍເພື່ອລໍ
ຖ້ານຸ່ງຄໄປສະນີ, ແຕ່ແລ້ວເຂົ້າກັບຄິດປ່ຽນໃຈ, ຊ່າງ ມັນ
ເທາະ, ປ່ອຍໃຫ້ມັນໄປສະ ! ຮັກແທ້ຍອມຈະບໍ່ຫ້ວັ່ນໄຫວຕໍ່-
ຈົດໝາຍທຳນອງນີ້ເປັນອັນຂາດ. ບັດນີ້ເຂົ້າແນ່ໃຈແລ້ວ ວ່າ
ຄວາມຮັກຂອງພວກເຂົ້ານີ້ແມ່ນຮັກແທ້ ແລະ ນາງກໍ່ຄອຍ ຖ້າ
ເຂົ້າຢູ່ສະເໝີ, ເຖິງວ່າເຂົ້າຈະມີຄວາມມ່ວນຊຸ່ນ ຫລື ເສົ້າ
ໂສກ, ສຸຂະພາບແຂງແຮງ ຫລືປ່ວຍໄຂ້, ບໍ່ວ່າເຂົ້າຈະຢູ່ໃນ
ສະພາບໃດກໍ່ຕາມ ແລະ ແລ້ວເຂົ້າກໍ່ຮູ້ສຶກເກີດມີພະລັງໃຈຂຶ້ນ
ຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງ.

ຕົ້ນເຊົ້າຂຶ້ນມາ, ເຂົ້າທົດລອງຍ່າງໂດຍບໍ່ໃຊ້ໄມ້ຄ້ຳເຂົ້າ
ຄອຍໆລົ້ງຈາກຕຽງດ້ວຍຄວາມລະມັດລະວັງເປັນຢ່າງຍິ່ງ .
ຫລັງຈາກນັ້ນກໍ່ໄດ້ຢືນຈ້າງແຂນເພື່ອສ້າງຄວາມທຸ້ນທ່ຽວ, ຕໍ່
ມາເຂົ້າໄດ້ເອ້ຍຝ່າເຮ້ອນແລ້ວເລີ່ມຕົ້ນຍ່າງເປັນບາດ ກ້າວ
ທ້ຳອິດ. ຫນ້ງໃນຂ້ຳທ່ຽມສົ່ງສ່ຽງດ້ວງອິດອ້າວ,ຮ່າງຂອງເຂົ້າ
ຫ່ຽງໄປຂ້າງໜ້ົ່ງ ແຕ່ເຂົ້າວ່າ ແຂນທ້ງສອງອອກເພື່ອສ້າງ
ຄວາມທຸ້ນທ່ຽງຄືນ. ເຂົ້າເລີ່ມຖ້ກຂາກ້າວເປັນບາດກ້າວ ທ້ ສ່ອງ ແຕ່ຍ້ັງບ່ຍອມຫລ້ກອອກຈາກຝ່າເຮ້ອນ. ເຂົ້າບໍ່ຄິດເລ້ຍ
ວ່າກ້າມຍ່າງຈະ ຍ້ກລ້ຳຍ້ກເຖ້ງປ່ານ້ ເມ້ອຄ່າວ ຍ້ັງ
ເປັນເດ້ກນ້ອຍເຂົ້າເຄ້ຍຮ່ຽນຍ່າງຢູ່ເທ້ງໄມ້ຂ້ານ້ກຍ່າງ,ຂ້ນ-
ທ້ອິດເຂົ້າຢ່ຽບໄມ້ງ່ານຄ້ງຝ່ານ້ັນເສ້ຍກ່ອນ. ຕໍ່ມ່ານ້ກໍ່ໄດ້ສ່ອຍ
ໃຊ້ກ້ຳລ້ງແຮງທ້ງໜ້ົດເພ້ອເຄ້ອນຍ້າຍອອກຈາກຝ່າໂດຍ ໄດ
ເລ້ມອອກຍ່າງໄປໜ້ົ່ງກ່າວ, ສອງກ່າວ, ສ່ານກ່າວແລະຫ້ຼ້ງ

ຈາກນັ້ນໄດ້ມີກຳລັງເລິກລັບຢ່າງໜຶ່ງຊຸກດັນໃຫ້ເສຍຫລັກ ເຂົ້າ ຝ່າອໂດດລົງດິ່ນ ໄມ້ຂານິກຍາງຕົກລົງໃສ່ແຜ່ນຫຍ້າອາບຂ້ຝຸ່ນ ຢູ່ເທິງຖະໜົນເສັ້ນນ້ອຍເຂດນອກເມືອງ. ແຕ່ວ່າເຖິງຈັ່ງໃດ ກໍ່ດີ, ກາມຍ່າງຢູ່ເທິງໄມ້ຂານິກຍາງນັ້ນຍັງມີອັນງ່າຍກວ່າ. ເພາະວ່າຢ່າງຂ້ຮ້າຍກໍ່ຍັງພໍ່ມີໂອກາດໂດດລົງສູ່ດິ່ນໄດ້; ແຕ່-ສຳລັບກາມຍ່າງດ້ວຍຂາປອມນັ້ນ-ຈະເຮັດແນວນັ້ນແນ່ ເປັນ ໄປບໍ່ໄດ້ເດັດຂາດ. ຂະນະທີ່ຂາອອກຍ່າງເປັນກ້າວທີ່ ສາມ ນັ້ນ ເຂົ້າເສຍຫລັກ, ຂາເບ້ອງໜ້ງອອນໂຍບລົງ ເຮັດ ໃຫ້ ເຂົ້າຕ້ອງລົ້ມລົງໃສ່ພື້ນເຮ້ອນຢ່າງແຮງ.

ເຂົ້າທ້ຳກາມຝຶກແອບທ້ານ້ໃນຍາມທີ່ທຸກຄົນອອກໄປ ຮັບ ກາມປ່ນປ໋ວຢູ່ໃນຫ້ອງປະຕິບັດກາມແພດຕ່າງໆ, ເຂົ້າບໍ່ ຊ້ອນ ໃຫ້ໃຜມາຊ່ວຍເຫລ້ອ, ແຕ່ເລ້ອເຂົ້າໄປໃກ້ໆຝ່າເຮ້ອນແລ້ວກໍ ຄ່ອຍໆຄ່ຳກາຍລຸກຂ້ນຢ່ນດ້ວງເກ່ົ່າ. ເຂົ້າເອົ້ານ້ຄ່ຳເບ້ງຕາມບໍ ລິເວນທ້ຮູສຶກເຈັບປວດ, ປ່ກົດວ່າແຂນສອກເບ້ອງໜ້ງຂອງ ເຂົ້ານ້ຮອຍຂຽວຈ້ນຊ່ຳປ້ຽ, ເຂົ້າກັດແຂ້ວໄວ້ແລ້ວເລ້ມ ອອກ ຍ່າງອ້ກເທ້ອໃໝ່ໂດຍບໍ່ຕ້ອງເອົ້ານ້ຄ່ຳຝ່າອ້ກ. ບັດນ້ເຂົ້າ ຮູ ສຶກວ່າຕ້ນຕົ້ນພົບຄວາມລັບອັນໜ້ງໄດ້ແລ້ວ, ຄວາມລັບອັນນັ້ນ ກໍ່ຄ້ງທ້ແຕກຕ່າງລະຫວ່າງຂາທຽມຂອງເຂົ້ากับขาแท้ๆของเขา ท฽มของเขาบ่มีความคิดยู่ในตัว, เขายังบ่฽้จัก ลักสะนะคิดยู่ของขาท฽มนั้ และก้ยังบฺ่มีความอุ่ม เอ้ย และ บ่฽้จักมำใช้ก้ลยาสะท้อมอันจำเป็นเพื่อถ่ดแปงทำ ว่างขายู่ในกามเคื่อมไหวของบาดยาง ทั้งนี้เพื่อ วาง

ນ້ຳໜັກທັງໝົດຂອງຮ່າງກາຍໃສ່ສົ້ນນ່ອງເບ້ອງໜຶ່ງ ແລ້ວ
ເອົາກ້ຍາຍຂາອີກເບ້ອງໜຶ່ງອອກໄປ ແລະ ພ້ອມກັນນັ້ນກໍໄດ
ເລື່ອນນ້ຳໜັກກາຍທັງໝົດໃຫ້ມາຢູ່ທີ່ສົ້ນນ່ອງຂ້າງທີ່ສອງນັ້ ຕ່
ໄປ. ຕອງວ່າງຕົ້ນລົງໃຫ້ຂະໜານກັນ ແຕ່ຕອງວ່າງນັ້ນ ລົງ
ໃນທ່າຕັດກັນເປັນມຸມຂະໜາດໃດຂະໜາດໜຶ່ງເພື່ອຈະເຮັດ
ໃຫ້ເກີດມີຄວາມໜັ້ນຄົງຫລາຍກວ່າເກົ່າ.

ທັງໝົດນີ້ເປັນສິ່ງທີ່ມະນຸດສາມາດເຮັດໄດ້ຕັ້ງແຕ່ຄາວ ທີ່
ຍັງເປັນເດັກນ້ອຍ, ໃນລະຫວ່າງການຫັດຍ່າງຄັ້ງທຳອິດ ,
ເມື່ອຕອນທີ່ຂາຍັງບໍ່ທັນແຂງ ແລະ ມີແມ່ຄອຍແນະນຳຢູ່ ພຸ້ມ
ເອງ. ຄວາມອຸ້ນເຄີຍອັນນີ້, ມະນຸດໄດ້ຮັກສາມັນໄວ້ຈົນ ຕະ
ຫລອດຊີວິດ, ມັນກາຍເປັນກິລິຍາສະທອນທຳມະຊາດ. ແຕ
ເມື່ອມະນຸດຕອງວ່າໄສຂາທຸ້ມ ແລະ ເມື່ອຄວາມທຸ້ມ ທຽ
ຕາມທຳມະຊາດເກີດມີອັນປ່ຽນແປງໄປ, ກິລິຍາສະທອນ ທີ
ເຄີຍມີມາແຕ່ຄາວຍັງນ້ອຍບໍ່ສາມາດຊ່ວຍເຫລືອຫຍັງໄດ້ເລີຍ.
ກົງກັນຂ້າມມັນກັບກາຍເປັນສິ່ງທີ່ຂັດຂວາງການເຄື່ອນ ໄຫວ
ຂອງຮ່າງກາຍຊ້ຳ. ເພື່ອຢາກສ້າງຄວາມອຸ້ນເຄີຍອັນໃໝ່ນັ້,
ມະນຸດຈຳເປັນຕອງຕໍ່ສູ້ຢ່າງແຂງແຮງກັບຄວາມອຸ້ນເຄີຍ ອັນ
ເກົ່າ. ມີຄົນຂາກຸດຫລາຍຄົນບໍ່ມີຄວາມຕັ້ງໃຈຢ່າງແຮງກ້າ -
ເພື່ອແຍບການຍ່າງຂອງພວກເຂົາຈຶ່ງບໍ່ສາມາດຮຽນຮູ້ລະປະ
ອັນແສນຈະງ່າຍດາຍຢ່ຶງເກີດມີມາກັບຕົວຕັ້ງແຕ່ຄາວຍັງ ເປັນ
ເດັກນ້ອຍ.

ເມແຣດຊ໊ເອັບ ນັບໄດ້ວ່າເປັນຜູ້ທີ່ສາມາດຮຽນຮູ້ລະປະ

ສາດອັນ. ເຂົ້າໄດ້ວ່ໄຈເບ່ງຈຸດອ່ອນຂອງຕົນ. ຕໍ່ມາເຂົ້າກໍ
ໄດ້ເລີ່ມເຄື່ອນຍ້າຍອອກຫ່າງຈາກຝ່າເຮືອນດ້ວຍຄວາມລະມັດ
ລະວັງທ້ວພະຍາຍາມປ້ວງຕົນລ້ວງໃນທ່າສະຫລຽງໂດຍທຸ່ມ ນ້ຳ
ໜັກກາຍທ້ວງໜົດໄປທີ່ສົ້ນມ່ວງ ຫລ້ວງຈາກນັ້ນຈ່ວງປ່ຽນໄປ ທີ່
ປ່າຍຕົນ. ອ້ວງຄະທຽມຕ່ໍາໃສ່ກັບພົ້ນເຮືອນສຽງດ້ວ. ໃນ ຂະ
ນະທີ່ນ້ຳໜັກທ້ວງໜົດຂອງຮ່າງກາຍພວມທ້ວງມາຢູ່ທີ່ປ່າຍຕົນນັ້ນ
ອ່ານລັກເຊອ ກໍຟ່າວຖືກຂ່ອກເບ່ອງໜ້ວ ເພ່ອຍ່າຍໄປທ່າງ
ໜ້ານ່າງໄວ້ວ. ສົ້ນເກັບກະທົບໃສ່ກັບພົ້ນດ້ວຍສຽງດ້ວກ໊ກ-
ກ່ອງ. ຂະນະນັ້ນອ່ານລັກເຊອ ໄດ້ວ່ານແຂນອອກເພ່ືອສ່າງ -
ຄວາມທຸ່ມທຽງ, ເຂົ້າຢືນຈ້ວງຢູ່ກ່າງຫ່ອງໂດຍບ່ໍ່ກ່ານ່ກ່ານ ຕ່ໍ
ໄປ. ເຂົ້າຢືນໂຫ້ຍທ່ງຽງໄປມາຄ້ກັບວ່ານ່ໃກ້ຈະສູນ ເສຍ
ຄວາມທຸ່ມທຽງໄປ ປ່ານ້ກວ່ານ່ມ້ດເຫ້ອເຢັນ້ຈອຍຊຸ້ມອອກມ່ານ-
ເຕັ້ມໜ່ານ່ານ.

ທ່ານໜໍ່ວ່ານ້ອ ວ່ານ້ອເອ້ດ ມ່ານ້ບເຫັນເຂົ້ານ່ໃນ ສະ
ພ່ານ້ ພໍ ດ. ເຂົ້ານ້ ຢືນສ້ງເກດ ເບ່ງ ເມແຮ້ດຊຸ້ເອ້ຍ
ຢູ່ ທ ໜ້ານ່ານ , ຫລ້ງຈ່ານ ນ້ນ ທ່ານໜໍ ກ໊ຍ່ານ້ເຂົ້ານ
ມ່ານ້ຈ້ບແຂນເຂົ້ານ້ເຂົ້ານ້ໄວ້.

- ຊຸ້ມເຊ້ຍ, ນ້ກເລ້ອ ! ແຕ່ເປ້ນຫ້ຍ້ງເຈ້ານ້ຈ່ງເຮ້ັດຢູ່ຜູ
ດ້ຽວ ບ່ໍ່ມ່ານ້ພະຍ່ານ້ານ, ບ່ໍ່ມ້ໃຜ້ຈ້ກຄ້ນ້ຈ່ງ້ ? ອ່ານ້ດ້ວ
ແທ !...ແຕ່ອ່ານ້ຖ້ວ້ຈ່ງ້ໃດ, ສ່ງ້ທ້ຍ່ານ້ກ່ອ່ານ້ຫມູ້ນ້ນ້ກ໊ຄ ຈຸດ
ເລ້ມ້ຕົ້ນ, ມ່ານ້ຄ້ນ້ກ໊ທ້ມ່ານ້ຍຄ່ານ້ມ່ອ່ານ້ສ່ງ້ທ້ນ້ດ່ານ້ມ່ານ້ກ່ອ່ານ້ຫມູ້ນ້ນ
ໄດ້ຜ່ານ້ພົ້ນ້ໄປແລ້ວ.

ທ່ານຫມໍ ວາຊິລ ວາຊິລເອວິດ ຫາກໍໄດ້ຮັບການແຕ່ງຕັ້ງ
ໃຫ້ເປັນຫົວຫນ້າຄະນະອຳນວຍການສະຖາບັນການແພດທີ່ ສຳ
ຄັນທີ່ສຸດແຫ່ງຫນຶ່ງ, ມັນແມ່ນພາລະຫນ້າທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ນັ້ນ ຫນຶ່ງ
ແລະ ເຮັດໃຫ້ເຂົາມີເວລາຫວ່າງຫນ້ອຍທີ່ສຸດ. ເຂົາຈຳເປັນ
ຕ້ອງໄດ້ຫ່າງເຫີນວຽກງານໂຮງຫມໍນັ້ນອອກໄປແດ, ແຕ່ວາ -
ເຖິງຈັ່ງໃດເຂົາກໍຍັງໃຫ້ຄວາມເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ສະຖານທີ່ແຫ່ງນັ້ນ
ໄດ້ຂາດ. ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າໃນປະຈຸບັນນີ້ຈະມີພາຍແພດຄົນ
ອ່ນໆໄດ້ເຂົ້າມາຮັບຫນ້າທີ່ຊຸ່ນຳແທນເຂົາແລ້ວກໍຕາມ, ແຕ່ເວ
ລາໃດເຂົາຫ່ວງວຽກຈາກທ່ວງນີ້, ເຂົາກໍຈະກັບ ມາ
ຢ້ຽມຢາມຄົນເຈັບຕາມຫ້ອງຕ່າງໆ ພ້ອມທັງກວດຄົນເຈັບນັ້ນ-
ຕັ້ງແຕ່ສູນເສຍລູກຊາຍຄົນດຽວຂອງເຂົາແລ້ວ, ປາກົດ ວ່າ
ເຂົາໄດ້ປະຖິ້ມຄວາມສຸໂມໂຫໂຫໂສຢ່າງສິ້ນເຊີງ. ຕຳຕຳນິຕິ
ຕຽນ ແລະ ຄຳປ່ອຍຄານັ້ນບໍ່ມີເຫລືອຫລໍ່ຢູ່ອີກແລ້ວ. ພວກທີ່ຮູ
ຈັກທ່ານຫມໍດີ ເຂົ້າໃຈໃນທັນທີວ່າ ນັ້ນຄືສັນຍາລັກແຫ່ງຄວາມ
ເຖົ້າແກ່ຊະລາການັ້ນແນ່ແທ.

- ຊຸ້ນມາເມແຮດຊິເອັ້ຍ,ມາແອບຍ່າງນຳກັນຈັກຫນ້ຽນ້. ພວກເຈົ້າພາກັນອອກກວດຢ້ຽມ ຢາມຄົນເຈັບຕໍ່ໄປ ບໍ່ຕ້ອງຖ່າ ຂ້ອຍດອກ, ໄປສາ ນ້ຳແມ່ນໂຮງລະຄອນແລະພວກເຮົ້ານ້ຳບໍ່-ຕ້ອງການຄົນຊຸ່ນ. - ເຂົາບອກກັບຄະນະແພດຕິດຕາມ"ເຂົ້າ ນ້ຳ ນ້ ນ້ ນ້

ສອງ...ຈ່ຽ ຈ່ຽ, ຈ່ຽ ຈ່ຽ, ບາດນີ້ແມ່ນຂາຂວາ, ດີຫລາຍ, ຂາຊ້າຍ ຊຶ້ມເຊີຍ, ເກັ່ງຫລາຍ ".

ທ່ານໝໍ້ຜູ້ມີຊື່ສຽງໂດ່ງດັ່ງຮູ້ກຖຸ້ມືຂອງຕົນໄປມາ ດ້ວຍຄວາມເບີກບານໃຈພໍປານວາການທີ່ເຂົ້າພາຊາຍຄົນນີ້ ແອບຍ່າງໄດ້ນັ້ນ ເປັນຄວາມສຳເລັດໃນຄວາມການທົດລອງ ທາງການແພດຍ່ິງໃຫຍ່ອັນໜ່ຶ້ງ. ແຕ່ວ່າ, ມັນກໍຫາກເປັນນິດ ໄສ ປະຈຳຂອງເຂົ້າທີ່ຂ້ຶ້ນອົກຂ້ຶ້ນໃຈນາວຽກງ່ານທີ່ຕົນໄດ້ລົ້ງມືເຮັດ ໄປ, ອັນທີ່ຕົນໄດ້ສຸ້ມຈິດໃຈ ແລະ ເຮັດຢ່າງສຸດເຫ້ຍແຮງ ທັ້ງ ໜົດ . ເຂົ້າບັ້ງຄັບໃຫ້ເມແຮດຊຸ້ເອັບ ຍ່າງຜ່າຫ້ອງ ແລະ ໃນຂະນະທີ່ຈອນຈະໜົດແຮງລົ້ງໄປນັ້ນ ຝ່າຍນ້ຳໄດ້ລົ້ມຟຸບລົ້ງ ໃສ່ກັບຕັ່ງໜ່ອຍໜ່ຶ້ງ, ທ່ານໝໍ ຍ່າງເຂົ້າມານ່ັ້ງລົ້ງຄຽ - ຍ່າງເຂົ້າ.

- ເຫັນບໍ່ວ່າ, ເຈົ້າຈະບິ່ນໄດ້ ! ໂດຍສະເພາະ ໃນ ຍາມສົ້ງຄາມຊຸເດ້ອກຄ້ເມອນ້ ເມ້ອພວກເຮົາໄປທາງໃດ ກໍ ຈະເຫັນແຕ່ຄົນນ້ີກຸດແຂນຂາດນຳພາບຸກໜ້າໄປ້ເລ້ອຍໆ, ບາງ ຄົນເຈັບ ບາງຄົນຕາຍກໍຍ່ັງກຳປ່ັນຈ໋ໍ, ເຂົ້າໜ້າເອ້ກເປ້ນ - ເປ້ົ້າກຳບ່ັງກະສຸນໃຫ້ແກ່ເພ້ອນຂອງຕົນ...ນ້ີແຕ່ພວກທ່ີ ຕາຍ ແລ້ວເທ່ົ້ານ້ັນດອກທ່ີບ່ໍ່ຕ້ສູ. - ຊາຍຊະລາເວ້ົ້າແລ້ວກໍຖອນຫັນ ໃຈດ້ວຍຄວາມເມ້ອຍອ່ອນ, ແສງຕາຊຸ່ນມ້ວ,ແຕ່ວ່າພວກເຂົ້າກໍ ຍ່ັງສ້ຢູ່ຫ້ນລະ...ດ້ວຍແບບຢ່າງທ່ີພວກເຂົ້າເຮ້ັດໄວ້...ແມ່ນ ແລ້ວ ! ທ່ານເອ້ຍ ບາດນ້ີພວກເຮົ້ามาพาหันเล่มหัด ย่าง ອ້ກເທ່ົ້າ.

ຂະນະທີ່ ເມແຮດອຸເອັບ ຢຸດພັກຫັນໃຈພາຍຫລັງທີ່ ຍ່າງ
ເປັນຮອບທີ່ສອງແລ້ວນັ້ນ, ສາສະດາຈານກໍເອ່ຍຖາມ ເຂົ້າ
ພອມຫ້ວງຊຸມໄປທີ່ຕຽງຂອງ ຄະໂວຊຸເດັບ.

" ຫມໍທະຫານຂັບລົດຖ້ວມ້ເດ ? ດີແລ້ວຫວະ ?ອອກ
ໄປແລ້ວຫວະ ?

ເມແຮດອຸເອັບ ເລ່ົ່ານ''ສູ່ທ່ານຫມໍຟັ່ງວ່ົ່າ ຄະໂວຊະເດັບໄດ້
ກັບໄປຍ້ວ ແມ່ວຫນ້ົ່າ ແລ້ວ ແລະ ມີເລ່ົ່ອ້ວຊຸກໃຈ ຢູ່ເລ່ົ່ອ້ວ
ດຽວຄືໃບຫນ້ົ່າຂອ້ວເຂົ້ົ່າ ໂດຍສະເພາະສ່ວນເບ່ອ້ວລຸມ, ຊ່ົ່ວ
ມ້ຣອຍປູດແປ່ວອັບປະລັກໄປ່ຍ່ວນບາດໄຟໄຫ້ມ.

- ເຂົ້ົ່າຊຽນຈົດຫມາຍມາລາຍ້ວາມແລ່ວຊັ້ນຫວະ ? ບໍ່
ທັນໄດກໍເອ໊ກທັກແລ່ວຫວະ ? ແມ່ະນ້ົ່າໃຫ້ມັນຈົ່ວຫນ່ວດ ກັບ
ເຄົ້ົ່າຫລາຍໆ. ອັນນ້ົ່ອຍເຂົ້ົ່າແທ້ໆໄດເມ ເພາະມັນຈະຊ່ວຍ
ອ້ໍພ້ວໄດ້ດ. ແຕ່ກະມ້ແມ່ຍ້ວບ້ວດ້ນມັກຜູ້ຊ່ວຍທ້ົ່ວ່ົ່ວຫນ່ວດຢູ່
ດ້ັນໄດທ້ວ.

ນ້ວພະຍ້ວບ້ວນດ້ນຫເ້ວ່ົ່ວໄດ້ແລ່ນກະຫ້ດກະຫ່ວບເຂ້ົ້ົ່ານ້ວ.
ນ້ວເຂົ້ົ່າຫ້ວປ່ວມເຂ້ົ້ົ່ານ້ວທ້ວປະຕູທ້ົ່ໄຂ່ວ້ມຢູ່ນ້ັນແລ່ວກໍ່ແຈ້ວ
ໃຫ້ທ່ານຫມໍຮູ້ວ່ານ້ົ່ໂທລະສັບນ້ວແຕ່ສະພ້ລັດຖະມຸນຕ. ທ່ານ-
ຫມໍວ້ົ່ວ ວ້ົ່ວ ວ້ົ່ວເ່ວ້ົ່ວ ໂຢ້ກ້ວຍລຸກ່ັ້ມຢ້ວ້ວລ້ວ້ວ້ວ, ເ່ວ້ົ່ວ
ທ້ວ້ົ່ທ້ົ່ເຂົ້ົ່າເຂ້ົ້ົ່ານ້ົ່ວ້ວ້ວ້ວ້ວ ຊ້ວ້ດ້ວ້ວ້ວ ເ່ວ້ົ່ວ ເ່ວ້ົ່ວ ເ່ວ້ົ່

ອຸເອັບ ນ້ຳສຽງແຈ່ມໃສວ່າ :

– ຢ່າລືມເດ໊, ຖ້າເຈົ້າຕອບຈົດໝາຍຂອງໝູ່ເຈົ້າບອກເຂົາວ່າແມ່ນຂ້ອຍເອງທີ່ແນະນຳໃຫ້ເຂົາຈົ່ງໝອດເຄົ້າ. ແມ່ນອີ່ຫາມລັກແມ່ຢ່າງໜຶ່ງ, ຮັບຮອງວ່າເຂົ້າຈະໄດ້ຮັບຜົນ ສຳເລັດຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງທ່ຽງຕາມເຜດ໊ຶງກັນຂ້ອນເປັນທີ່ສຸດ !

ໃນຕອນແລງຂອງວັນດຽວກັນນັ້ນ, ພະນັກງານອາວຸໂສ-ຄົນໜຶ່ງໃນໂຮງໝໍກໍເອົາຄອນເທ້ົາຮັດຖວຍໄມ້ຕົ້ນເກ໋ອ ທີ່ສວຍງາມ, ລວດລາຍແບບສະໄໝເກ໋ົ່ານາໃຫ້ ຄມແຮດອຸ - ເອັບ. ຕາມຂອງມັນຮັດຖວຍງາ ແລະ ສະຫລັກອັກສອນຫຍໍ້.

– ມາຈາກຫາມສາສະດາຈານ ອາ໐ ອາ໐ລ ອາ໐ລເອ໐ດ . ເພ໋ມມອບໄມ້ຄອນເທ້ົາຂອງເພ໋ມເປັນຂອງຂ້ວນສຳລັບເຈົ້າ . ເພ໋ມສັ່ງວ່າໃຫ້ເຈົ້າເອົາໄວ້ໃຊ້ໃນເວລາຍາງ.

ໃນຕອນແລງວັນຍາມລະດູຮ້ອນຈົ່ງຊຸ ພວກຄົນເຈັບ ໃນ ໂຮງໝໍ້ບໍ່ຮູ້ວ່າຈະເຮັດວັນໃດ໊ ຫ້ອງພັກນ້ຳເບ໊ ๔๘ ຈົ່ງກ້າຍ ເປັນບ້ອນຫ້ອງທ່ຽວໄປບ້ອນໜຶ່ງ. ພວກຄົນເຈັບຫ້ອງ ຂ້າງ ຄຽງທ້ົວຊ້າຍ ແລະ ຂວາຫລ໋ແມນແຕ່ພວກທ໊ຢູ່ຊ້ົນເທ໊ງກໍ່ພາກັນ ທ່ຽວມາຫຸ້ມຂ໊ຶມຂອງຂວັນຈາກສາສະດາຈານ: ໄມ້ຄອນເທ້ົາ ວັນນ໊ົ້ວວ່າຈົ່ງງາມແບບພ໊ເສດ໐ລ !

๑๕.

ທ໊ແມ່ວໜ້ົາ ຄວາມ໗ຽບສະຫ໗ົ່ງກ້ອນຈະເກ໋ດພາຍຸໃຫຍ-

ແກ່ຍາວອອກໄປອີກ. ກອງລາຍງານຂ່າວແຈ້ງໃຫ້ຮູ້ເຖິງການສູ້ຮົບຢູ່ບ້ານທ້ອງຖິ່ນແລະການເຄື່ອນໄຫວຂອງພວກທະຫານລາດຕະເວນ. ໃນໂຮງໝໍ ຈຳນວນຄົນເຈັບຫລຸດລົງ, ດັ່ງນັ້ນ ທາງຄະນະຊຸ້ມຳ່ຈ່ງໄດ້ສັ່ງໃຫ້ຍົກຕຽງອອກໄປຈາກຫ້ອງນຳ້ເບີ ๔๘ ປ່ອຍໃຫ້ເຫລືອໄວ້ແຕ່ສອງຕຽງຄື: ທາງກຳ້ຂວາ ແມ່ນຕຽງຂອງ ເມແຮດຊ໌ເລັບ ແລະ ທາງກຳ້ຊ້າຍໃກ້ໆກັບ ປ່ອງຢ້ຽມ່ຶ່ງສາມາດແນມອອກໄປເຫັນທິວທັດຂອງທ່າເຮ ແມ່ນຕຽງຂອງນາຍພັນຕີ ສະຕຣູດກົບ.

ຂ່າວການເຄື່ອນໄຫວຂອງທະຫານລາດຕະເວັນ ເຮັດໃຫ້ ເມແຮດຊ໌ເລັບ ແລະ ສະຕຣູດກົບຜູ້ຶ່ງເປັນທະຫານມາແຕ່ດົນ ຮູ້ດ່ວ່າສ່ງດັ່ງກ່າວມີຄວາມຫມາຍແນວໃດ. ຍ້ງການຢຸດພັກຍ໊ດເວລາດົນນານໄປເທົ່າໃດ, ມັນກ໊ຍ້ງເປັນການເຕ໊ອນໃຫ ຮູ້ລວງໜ້າວ່າພາຍຸ່ທ່ຈະລະເບີດ ຂ້ນ ມັນກ໊ຍ້ງເປັນແນ ຊ໌ສະເຕ-ປັນ ອ໊ຊຸກ໊ນ ວ໊ລະຊ໊ນແຫ່ງສະຫະພາບໂຊວຽດໄດ້ດັບສູນ ທະຫານເຍຍລະມັນ ๔๕ ຄົນຢູ່ທ່ສະໜາມຮົບແຫ່ງໜ່ຶ່ງໃນ ພາກໃຕ້. ໝາຍຄວາມວ່າເຂົ້າໄດ້ດັບສູນພວກສັດຕູທ້ັງໝົດເປັນຈ່ານວນຮອດ ๘๐๐ ຄົນແລ້ວ. ອ່ານ ໄດ້ຮັບ ຈົດໝາຍຈາກຄະໂອຊ໊ເລ. ເຖ່ງແນ່ວ່ານ ເຂົ້າຈະບ່ໄດ້ບອກໃຫ້ຮູ້ວ່າ ຂະນະນ ເຂົ້າຢູ່ແຫ່ງໃດ ແລະ ພວມເຮັດ ນ ໃດຢູ່ແຕ່ ເຂົ້າກ໊ໄດ້ແຈ້ງໃຫ້ຊາບວ່າ: ເຂົ້າກ ບ ເດ ໄປຢຸ່ ນ ຫ ໜ ເຫ ຂ ຂອງເຂົ້າ ຊ ່ ວ ປ ແວ ນ ຣ ເ ສ ບ ແລະ ວ ເຂ ເອ ກ ພ

ອົກພໍໃຈ, ທັງເວົ້າວ່າ ຢູ່ນັ້ນມີຫມາກ ເຊືອຫລາຍ, ເປັ່ງຜູ ໃດກໍພາກັນກິນຈົນລົ້ນສົບເຫລືອປາກ. ນອກນັ້ນເຂົ້າຍັງໄດ ຂໍ ຮອງໃຫ້ ອາເລັກເຊອີ ສົ່ງຂ່າວຕໍ່ໄປຍັງອາຍຸຕາ. ເຂົ້າ ໄດ ຂຽນຈົດຫມາຍຫາມາງເຊັ່ນກັນ ແຕ່ບໍ່ແນ່ໃຈວ່າຈະໄດ້ຮັບຫລໍ່ ເພາະວ່າໃນຂະນະນີ້ເຂົ້າພວມກຳລັງອອກເດີນທາງ ແລະ ທີ່ ຢູ່ຂອງເຂົ້າກໍປ່ຽນໃຫມ່ໄປເລື້ອຍໆ.

ສອງຂ່າວສັ້ນໆນີ້ ກໍພຽງພໍແລ້ວສຳລັບນາຍທະຫານຜູ້ຫນຶ່ງ ເພື່ອສະຫລຸບໄດ້ວ່າພາຍຸໃຫຍ່ພວມໃກ້ຈະລະເບີດຂຶ້ນແລ້ວ ຢູ່ ທາງພາກໃຕ້. ອາເລັກເຊອີ ໄດ້ຂຽນຈົດຫມາຍຫາ ອາຍຸຕາ ແລະ ທັງໄດ້ສົ່ງຂ່າວຫາຄະໂອຊຸດິບ ເພື່ອແຈ້ງໃຫ້ເຂົ້າຮູ້ວ່າ ສາສະດາຈານແນະນຳໃຫ້ເຂົ້າຈົ່ງຫນີ. ແຕ່ເຂົ້າກໍຮູ້ດີ ວ່າ ໃນເວລານີ້, ຄະໂອຊຸດິບ ຜູ້ຊົ່ວພວມຕົ້ນຕົ້ນຮອນຮຸມນຳບັ້ນ ສູ້ຮົບຄັ້ງໃຫມ່ ຄົງຈະບໍ່ມີເວລາມາຄິດເຖິງເລື້ອງຈົ່ງຫນີ ຈົ່ງເຕົ້າຫລີ້ແມ້ນແຕ ອາຍຸຕາ.

ພາຍໃນຫອງນຳ້ເບີ ๔๘ ປາກົດວ່າໄດ້ມີເຫດການ ຫນຶ່ງ ຊົ່ງເປັນຫນ້າຕົ້ນຕົ້ນເປັນສຸກໃຈເກີດຂຶ້ນ, ຄືໄດ້ມີການ ປະ ກາດລັດຖະດຳລັດສະບັບຫນຶ່ງ ກ່ຽວກັບການແຕ່ງຕັ້ງນາຍພັນຕ ສະຕູຣດກົບ ເປັນອົ່ລະຊົ່ນແຫ່ງສະຫະພາບໂຊວຽດ. ແຕ ອາ ຄວາມປົ້ມປິ້ຕິອັນໃຫຍ່ຫລວງນີ້ບໍ່ໄດ້ມີອອຍຈົດໃຈຂອງນາຍພັນ ຕີ ຢູ່ໄດ້ດົນປານໃດ ເຂົ້າຫງອມເຫງົ້າໃຈລອຍຢູ່ຕະຫລອດ ເວ ລາ. ສົ່ງທີ່ໄດ້ພາໃຫ້ເຂົ້າໂມໂຫໂຫ້ໂສຢູ່ໃນຂະນະນີ້ຄື" ຈົ່ງ ໄຮ " ຫມາກບ້າຫ້ວເຂົ່າອັນນີ້ ໄດ້ຈອງດົ່ງເຂົ້າໄວ້ ຕິດກັບ

ຕຽງໃນຍາມທີ່ເຫດການພວມເປັນແນວ ຄິແນວນີ້. ນອກນັ້ນ, ຄວາມບໍ່ພໍໃຈຂອງເຂົ້າຍັງເກີດມາຈາກສາເຫດອີກອັນ ໜຶ່ງ-ອຸ່ງເຂົ້າປົດບັງເອົ້າໄວ້ຢ່າງຄັກແນ່ແຕ່ ອາລັກເຊໍ ກໍບັງເອີ້ນສາມາດຄົ້ນພົບ.

ປະຈຸບັນ ເມແຮດຊຸເອັບ ສຸມທຸກເທ່ແຮງຂອງເຂົ້າ ໃສ່ຈຸດມຸ່ງໝາຍອັນດຽວຄື: ແອບຍາງໃຫ້ນັ້ນໄດ. ດັ່ງນັ້ນ ເຂົ້າ ຈຶ່ງບໍ່ສົນໃຈວ່ານີ້ສິ່ງໃດເກີດຂຶ້ນຢູ່ອອມຂ້າງອອມແອວ, ອາລັກ ເຊໍ ປະຕິບັດຕາຕະລາງເຮັດວຽກຂອງເຂົ້າຢ່າງເຂັ້ມງວດ. ມີໜ້ຳສາມຊ່ວໂມງຄື: ຊ່ວໂມງໜ້ຳຕອນເຊົ້ຳ, ຊ່ວ ໂມງ ໜ້ຳຕອນສວາຍ ແລະ ຊ່ວໂມງໜ້ຳຕອນຄ່ຳ, ເຂົ້າໄດ້ແອບ ຍາງຄວຍຂ້າງອມຢູ່ທ້ລະບຽງ. ຂັ້ນທຳອິດ, ພວກຄົນເຈັບອ້ມ ອ້ມ ຮູ້ສຶກໜ້ມໜວຍລຳຄານທ້ໄດເຫັນພາບຂອງຜູ້ຊາຍໜ້ງຊຸດ ນອນສີ່ຟ້ຍາງຜ່ານປະຕູຫ້ອງກັບໄປກັບມາຢ່າງບ່ມ້ຍາມຢຸດ, ຄວຍຈ້ງຫວະອັນສະໜ່ຳສະເໜີ, ຂ້າປອນຂອງເຂົ້ານະ ທ້ບ ກັບພົນເຮ້ອນຄ້ງເປັນຈ້ງຫວະຈຳຈ້ານແບບເກ່ົ່າ ແຕ່ສຸດ ທ້າຍ ຄົນເຈັບເຫລ່ານັ້ນລ້ງເຄ້ຍ ແລະ ຖ້ວ່າເປັນເລ້ອງທ້ແປກ ປະ ຫລາດ ຖ້ານ້ໃຄບໍ່ໄດເຫັນເງ້ໍາຂອງເຂົ້າຜ່ານກ້າຍໄປມາຢູ່ ທ້ ລະບຽງຕາມເວລາກ້ານົດ ແລະ ເມ້ອໃຄຫ້ກເມແຮດຊຸເອັບ ເກ້ດເປັນຫວັດບ່ອອກຈ້ກຫ້ອງໄປມາໄດ້ນັ້ນ ນັ້ນຄ້ວກ ຄົນ ເຈັບຫ້ອງໃກ້ຄຽງຕ່າງໆກ້ຈະຕ້ອງຈັດສ່ົ່ງ " ນ້ກສ້ບ " ເຂົ້ ມ້ໃນຫ້ອງນ້ຳເບ້ ๔๘ ເພ້ອຢ້ກຮູ້ວ່ານ້ຫ້ຍ້ງເກ້ດຂ້ນກ້ບນ້ກ ຮ້ອຍໂທຂ້ກຸດຜູ້ນ.

ທຸກໆເຊົ້າໃດ, ອາລັກເຊໍ່ອົ່ກ໋ະຕ້ອງທ໋ຳການຫັດ ກາຍ ຍະບໍ່ລິຫານຂອງເຂົ້າເສຍກ່ອນ, ບ່າດແລ້ວ໋ຈ໋ະເຂົ້າໄປນັ່ງ ຢູ່ເທິ່ງຕັ່ງ໋ເພ໋ືອເຝ໋ກຂາຂອງເຂົ້າໃຫ້ຢູ່ໃນທ່າບັນຊາການ ຂັບ ເຮ໋ອບ໋ນ. ມ໋ີບ່າງ໋ຄັ້ງເຂົ້າຝ໋ກແອບເປ໋ັນເວລາ໋ດົ່ນນ່ານ ຈົ່ນ ຮູ ສ໋ກ໋ອ໋ນ໋ອຮຸ່ນ, ຫູ ອ້ອ, ເຫ໋ັນແສງແມ໋ງ໋ຫ໋ໍ້ຫ໋ອຍ ຍ໋ໍ່ ຍ່ອ ຍ່າວ ແລະ ຄາຍກ໋ັບ ອ່າ ພ໋ົ່ນ ດ໋ົ່ນ ທ໋ີ່ ເຂົ້າ ຢ ຽ ບ ຢູ່ ນ໋ັ້ນ ໄ ດ ຍ ຸ ບ ຍ ອ ບ ລ໋ົ້ງ. ເ ມ ໋ ່ ອ ເ ປ ໋ ັ ນ ເ ຊ ຸ ່ ມ ນ ໋ ັ ້ ນ , ເ ຂ ົ ້ າ ກ ໋ ໍ ່ ຈ ໋ ະ ຮ ໋ ົ ບ ຟ ່ າ ວ ໄ ປ ທ ໋ ີ ່ ອ ່ າ ງ ລ ່ າ ງ ຫ ມ ່ າ , ເ ອ ົ ້ າ ຫ ໋ ໍ ້ ປ ່ ອ ມ ເ ຂ ົ ້ າ ໄ ປ ໂ ຕ ່ ງ ເ ອ ົ ້ າ ນ ໋ ໍ ້ ກ ອ ກ ຸ ຈ ່ າ ກ ນ ໋ ັ ້ ນ ເ ຂ ົ ້ າ ກ ໋ ໍ ໄ ປ ມ ອ ມ ຢ ຽ ດ ກ າ ຍ ເ ພ ໋ ່ ອ ຮ ຽ ກ ຮ ອ ງ ເ ອ ົ ້ າ ຄ ວ າ ມ ຮ ູ ສ ໋ ກ ທ ົ ້ ງ ຫ ມ ົ ດ ຂ ອ ງ ເ ຂ ົ ້ າ ນ ັ ້ ນ ໃ ຫ ກ ັ ບ ຄ ົ ນ ມ ່ າ ໂ ດ ຍ ໄ ວ ແ ລ ະ ເ ພ ໋ ່ ອ ຮ ັ ກ ແ ມ ່ ອ ໃ ດ ບ ໋ ່ ໃ ຫ ເ ກ ົ ດ ມ ີ ອ າ ກ າ ມ ຊ ຸ ກ ຊ ຸ ່ າ ເ ສ ຍ ເ ວ ລ າ ໃ ນ ກ າ ນ ເ ຝ ໋ ກ ຊ ້ ອ ມ ຍ ່ າ ງ ແ ລ ະ ກ າ ນ ຫ ັ ດ ກ າ ຍ ຍ ະ ບ ລ ຫ າ ມ ຂ ອ ງ ເ ຂ ົ ້ າ .

ມ ໋ ັ ນ ຫ ມ ໋ ົ ້ ງ ເ ຂ ົ ້ າ ແ ອ ບ ຍ ່ າ ງ ຢ ູ ່ ຕ ັ ່ ງ ດ ົ ່ ນ ນ ່ າ ນ ຈ ົ ່ ນ ຮ ູ ສ ໋ ກ ອ ່ າ ຫ ໋ ໍ ປ ໋ ່ ນ ລ ວ ງ ຄ ວ ງ , ຫ ູ ຕ ່ າ ມ ໋ ິ ດ ບ ອ ດ ເ ຂ ົ ້ າ ຝ ່ າ ວ ງ ົ ມ ຫ ່ າ ວ ກ ັ ບ ໄ ປ ຍ ັ ້ ງ ຫ ອ ງ ແ ລ ະ ຂ ັ ້ ມ ອ ມ ຢ ູ ່ ເ ທ ິ ້ ງ ຕ ຽ ງ ຢ ່ າ ງ ວ ຽ ບ ໆ . ແ ມ ່ ນ ເ ວ ລ າ ນ ັ ້ ນ ເ ອ ງ ທ ໋ ີ ່ ເ ຂ ົ ້ າ ແ ວ ໍ ໄ ດ ໋ ຍ ິ ນ ສ ຽ ງ ດ ົ ນ ລ ົ ນ ກ ັ ນ ຄ ອ ຍ ໆ : ນ ັ ນ ແ ມ ່ ນ ສ ຽ ງ ເ ວ ົ ້ າ ອ ັ ນ ສ ຸ ພ າ ບ ແ ຕ ່ ເ ຕ ັ ນ ໄ ປ ດ ້ ວ ຍ ສ ຳ ນ ຽ ງ ສ ຽ ດ ສ ີ ຂ ອ ງ ນ າ ງ ມ ົ ານ ດ ີ ອ າ ມ ິ ກ າ ຍ ລ ຶ ບ ນ າ ແ ລ ະ ສ ່ ອ ມ ອ ົ ກ ສ ຽ ງ ຫ ນ ໋ ົ ້ ງ ແ ມ ່ ນ ສ ຽ ງ ເ ວ ົ ້ າ ຂ ອ ງ ນ າ ຍ ພ ັ ນ ຕ ິ ສ ະ ຕ ຽ ດ ກ ັ ບ ສ ັ ່ ນ ສ ະ ທ ານ ຍ ອ ມ ຄ ວ າ ມ ໂ ມ ໂ ຫ . ຄ ົ ນ ທ ົ ້ ງ ສ ອ ງ ມ ື ອ ແ ຕ ່ ສ ິ ນ ໃ ຈ ຢ ູ ່ ນ ໍ ້ າ ກ ານ ສ ິ ນ ທ ະ ນ າ ຂ ອ ງ ຕ ົ ນ ຈ ົ ນ ບ ໋ ່ ສ ັ ້ ງ ເ ກ ດ ເ ຫ ັ ນ ກ ານ ກ ັ ບ ເ ຂ ົ ້ າ ມ າ ຂ ອ ງ ເ ມ ແ ຣ ດ ຸ ເ ອ ັ ບ .

– ແ ຕ ່ ອ ່ າ ເ ຈ ົ ້ າ ກ ໋ ໍ ຄ ອ ນ ຈ ະ ເ ຂ ົ ້ າ ໃ ຈ ຂ ອ ຍ ແ ດ ່ ! ເ ຫ ໋ ອ ນ ! ຂ ອ ຍ

ເວົ້າຢ່າງຈິງໃຈໃດ ມັນບໍ່ຕຳໃຈເຈົ້າແດ່ຫວະ ? ເຈົ້າກໍເປັນ
ແມ່ງຕ່ວາເບາະ ?

- ຂ້ອຍເປັນຜູ້ຍິງແທ້ ແຕ່ທີ່ເຈົ້າເວົ້າມານີ້ບໍ່ສະກິດ ໃຈ ຂ້ອຍເລີຍ ແລະ ໂດຍສະເພາະໃນບັນຫານີ້ເຈົ້າກໍບໍ່ອາດ ຈິງ ຈັງໄດ້ດອກ ແລ້ວຂ້ອຍກໍບໍ່ຕ້ອງການຄວາມຈິງໃຈຂອງເຈົ້າ .

ສະຕຣູດກົບ ໂມໂຫຢ້ານຢ່າງໃຫຍ່. ທັນໃດນັ້ນເວົ້າກໍ ໄດ້ ຮ້ອງຂຶ້ນສຽງດັງຄັບຫ້ອງຄ້າຍຄືຈ້ຽງຢາກຮ້ອງດ່າຜູ້ໃດຜູ້ໜຶ່ງ.

- ແຕ່ວ່າຂ້ອຍຮັກເຈົ້າໄດ້ບໍ ! ຟ້າເອີ້ຍ! ເຈົ້າ ຕ້ອງ ເປັນທ່ອນໄມ້ຄັກໆຕ່ວ ຈ້ຽງບໍ່ເຕັ້ນ ບໍ່ເຂົ້າໃຈ. ບັດນີ້ນ ສະ ກິດແດ່ບໍ...ຣ ? ບໍ ? - ເວົ້າວ່ວກໜ້າໜີໄປພ້ອມ ທ້ຽ ເວົ້ານ້ຳຫນ້ຳປະຕູແກວ.

ນ່ວງຟ້ວບດ໊ອ ນ້ຳຍລົບມ ໄດ້ກ້ຽວໄປທ່ວງປະຕູ ອອກ ໄປ້ວຍຜ້ຶ້ນ້ນ້ອຍເບ້ຳຕ່ວນແບບສະບັບຂອ້ງນ່ວງພະຍ - ບ່ວນ້ຳນ້ຳປະສົບກ່ວນຫລ. ຍ.

- ຢຸດກ່ອນ, ເຈົ້າຈະໄປທ່ວງໃດ ? ເປັນຫຍ້ງເຈົ້າ້ຳ ບໍ່ຕ້ອບຂ້ອຍ ?

- ບໍ່ແມ່ນຍ່ວນ ແລະ ກໍບໍ່ແມ່ນສະຖ່ວນ້ຳ ທ້ເຈົ້າຈະ ມ ລົມເລ້ອ້ງນ້ຳກ້ບຂ້ອຍ: ຂ້ອຍພ້ອມກ່ຳລ້ງເຮ້ດ້ວຍ.

- ເປັນຫຍ້ງເຈົ້າ້ຳ ຈ້ງຫລ້ບຫລ້ກເລ້ອ້ງນ້ ? ແລະ ເປັ ຫຍ້ງເຈົ້າ້ຳ ຈ້ງ້ຳລ່ວນ້ຳ ? ຕ້ອບຂ້ອຍມ ບ໊ວ້ງ ."

ສ່ວນ້ຽ ຄ່ວ ເວົ້ ຂ້ອ້ງ ນ່ວ ຍ ພ້ນ້ຳ ນ້ ເຈ ປ ໄປ ຄ ຄ່ວ ຜ ຫ ວ. ນ່ວ ຟ ບ ໊ ນ ລ ມ ຢ ຢ ຫ ນ ຫ ນ ຫ ນ

ປະຕູ. ເງົາຄົ້ວອັນຮຽວບາງຂອງນາງສະທ້ອນເງົາລົ້ງສູ່ ພົ້ນ ລຸ່ະບຽງ, ສີ່ຂ້ົ້ມ. ເມແຮກຊຸ່ເອ້ັບ ບໍ່ເລ້ັຍຄິດມາກ່ອນເລ້ັຍ-ວ່ານາງພະຍາບາມຜູ້ມ້ີອາລົ້ມສະຫງ້ົບເຢ້ືອກເຢ້ັນ ແລະ ລ່ອງ ເລ້ັຍໄວ້ສາວ້ອຍມາແລ່ວຜູ້ມ້ີຈະມ້ີສະເຫມຸ່ນແຮງຖ້ົ່ງ ພຽງ ນ້ົ. ນາງຍ້ັງຄົ້ງຢ້ືນຢູ່ບ່ອນເກ່ົ່າ ແລະ ເງ້ົກຫ້ົ້ວ້ົ້ມເບ້ົ່ງ ມາຍ ພ້ົນຕ້ົ່ພ່ານ້ັບວ່ານາງໄດ້ຢ້ືນຢູ່ເທ້ົ່ງຮ່ານສູ່ງ.

- ຕ້ົ່ກລ້ົ່ງ, ຂ່ອຍຍ້ົ່ມດ້ົ່ຈະຕ່ອບຄ່ຳຖ່ານຂອງເຈ້ົ້າ, ຂ່ອຍ ບ່ໍ່ໄດ້ຮ້ັກເຈ້ົ້າ ແລະ ແມ່ນ່ອນ່ວ່າ ຈະບ່ໍ່ສ່ານ່ານ້ັກເຈ້ົ້າໄດ້ຈ້ັກ ເທ້ົ່ອ.

ຫລ້ັງຈ່ານ້ັ້ນນ່ານ້ັ້ກໍ່ໄດ້ຍ່ານ້ັ້ງຫ້ົ້ໄປ, ປ່ອຍໃຫ້ນ່ານ້ັ້ນ ຕ້ົ່ ໂດດໃສ່ຕຽງເອ້ົ່ານ່ານ້ັ້ນ ຈ່ານ້ັ້ນ ອ່ານເລ້ັກເຊ ອ ກ້ົ່ຈ່ານ້ັ້ງເລ້ົ່ມເຂ້ົ້ານ່ານ້ັ້ນ ໃນສ

ແລ້ວ ເຂົ້າຈະບໍ່ເວົ້າເຍາະເຍີ້ຍໃນທຳນອງນີ້ເປັນອັນຂາດ. ນາຍພັນຕີຟ້າວແລ່ນມາໃສ່ເຂົ້າຢູ່ຕຽງ ແລະ ຮອງໃສ່ ຫມາ ເຂົ້າຄ່ອຍນຳສຽງທີ່ເຕັ້ນໄປຄ່ອຍຄ່ອງຄວາມຜິດຫວັງວ່າ :

– ຖົ່ມແມ້, ຖົ່ມແມ້ ແລ້ວໂຕຈະມີເຫດຜົນດີທີ່ສຸດ ສົມກັບເຮົາແລ້ວເດ ! ເປັນຫຍັງໂຕບໍ່ເຮັດລະ ?...ແລ້ວຕໍ່ໄປ ນີ້ເຮົາຈຸເຮັດແນວໃດ ? ແມະນຳເບ່ງບາດນີ້ ເລ່ອງນີ້, ໂຕກະໄດ້ນົມນຳແລ້ວ.

ເຂົ້າກັບເຂົ້າມານັ່ງລົງທີ່ຕຽງຂອງຕົນເອງແລ້ວກໍເອົາ ນົ້ບຂະຫນົ້ບໄປມາ.

– ບາງທີໂຕອາດຈະຄິດວ່າເຮົາເວົ້າຫລອກຫລົ້ນຈຸ່ໆແມ່ນບໍ ? ເຮົາເວົ້າແທ້ໆໄດ. ທັ້ງຂໍແຕ່ງດອງກັບນາງນຳອີກ.

ຕອນແລ້ວຂອງມື້ນີ້, ນາງແພດຕາບດ໋ອ ມີກ໋າຍລົ້ບມາ ກໍໄດ້ກັບເຂົ້າມາໃນຫ້ອງນົ້ນອີກເທ໋ອຫນຶ່ງ ເພ໋ອເຮັດອະນາໄມ ນາງຍັງຄົ້ງອຸ້ມຫວານຫນ້າຮັກ, ໃຈເຢັ້ນ ແລະມີອາລົມເບີກບານແຈ່ມໃສຢູ່ຕະຫລອດເວລາ. ນາງຍົ້ມໃຫ້ນາຍພັນຕີ ສະຕຣູດກ໋ບ ແບບຄຽວກັນກັບທ໋ຍົ້ມໃຫ້ແກ່ທຸກໆຄົ້ນ, ແຕ່ນາງເບ່ງເຂົ້າດ້ວຍສາຍຕາທີ່ເຕັ້ມໄປດ້ວຍຄວາມຕົ້ນເຕັ້ນແລະຢ້ານ ກ໋ວ ແບບໃດແບບຫນຶ່ງ.

ຂະນ໋ະນັ້ນ ສະຕຣູດກ໋ບ ພ໋ອມນັ່ງຢູ່ໃກ້ໆກັບປ່ອງຢ້ຽມແລະ ກຸ້ມກັດແກ້ມເລັ້ບມືຕົ້ນເອງຢູ່ດ້ວຍຄວາມໂມໂຫ. ຈົ່ນວ່າ ສຽງ ສົ້ນເກ໋ບຂອງນາງຕາບດ໋ອ ມີກ໋າຍລົ້ບມາ ດັ່ງໄປຮອດລະບຽງ ແລ້ວນັ້ນ ເຂົ້າຈຶ່ງໄດ້ງວາກຫນ້າມາ ແລະ ແມ່ນໄປນຳ ດ້ວຍ

ຄວາມເຫລືອໃຈ ເຈືອປົນໄປດ້ວຍຄວາມຊຸ່ມຊື່ນ.

- " ນາງຟ້າໂອຽດ "... ຢາກຮູ້ເດວ່າແມ່ນຄົນ ຜີ ບ້າທ່າງໃດທີ່ຕ່ງຊົ່ນໃຫ້ນາງ ? ນາງແມ່ນຜີເຜດໃນເສ້ອ ຄຸມ ຂ່າວຫລາຍກ່ວາ.

ນາງພະຍາບານ ອາວຸໂສ ຈ່ອຍຜອມທີ່ເຮັດວຽກປະຈ່ຳຢູ່ ຫ້ອງການຄົນຫນ້ຽງເຂ້ົ້າມາໃນຫ້ອງແລ້ວຖາມວ່າ:

- ອ່າເລັກເຊ ເມແຮດຊຸ ເລັບ ສາມ່າດຢ່າງໄດ້ບໍ ?

- ຢ່າວ່າແຕ່ຢ່າງເລີຍ, ແລ່ນກະຍັ່ງໄດ. - ສະຕຣູດ-ກົບ ເວ້ົ້ນຕອບ .

- ບໍ່ແມ່ນ້ອຍມາເວ້ົ້າຢອກກັບພວກເຈ້ົ້າດ໊ " ນາງພະ ຍາບານຕອບຄືນ້ຽງບໍ່ພໍໃຈ " ມີຄົນໂທລະສັບມາຫາມ່ວຍ ໂທເມແຮດຊຸ ເລັບ.

- ຜູ້ສາວແມ່ນບໍ ? - ສະຕຣູດກົບ ຖ້ານ້ອມຫ້ັງຫລ່ອ-ຕາໃສ່ນາງພະຍາບານ ເ ໂມໂຫ.

- ເລ່ືອງ ເ ນ້ອຍບໍ່ຮູ ເພາະ ນ້ອຍບໍ່ໄດ້ ເ ບ່ິງ ນ ປະຈ່ຳ ຕ້ົ ອ ຂອງ ລ່ າ ວ. - ນາງເວ້ົ້າຕັດບົດ ພ ອ ມ ຫ້ ັ ງ ຍ ່ າ ງ ກ ັ ບ ຄ ົ ນ ເ ມ ົ ອ ຢ ່ າ ງ ສະ ຫ ງ ່ າ ຜ ່ າ ເ ຜ ີ ຍ .

ເມແຮດຊຸ ເລັບ ຟ ່ າ ວ ຜ ູ ກ ລ ູ ກ ອ ້ ມ ຈ ່ າ ກ ຕ ຽ ງ ໂ ດ ຍ ໃ ຊ ້ ໄ ມ ້ ຄ ອ ນ ເ ທ ົ ່ າ ຄ ່ ້ ອ ນ . ເ ວ ້ ົ ້ ຍ ່ າ ງ ກ ່ າ ຍ ນ າ ງ ພ ະ ຍ າ ບ ານ ແ ລ ະ ແ ລ ່ ນ ໄ ປ ຕ າ ມ ລ ະ ບ ຽ ງ ໄ ດ ແ ຫ ງ . ເ ວ ້ ົ ້ າ ຄ ອ ຍ ຖ ່ າ ຈ ົ ດ ຫ ມ າ ຍ ຈ ່ າ ກ ໂ ອ ມ ກ ່ າ ມ ່ າ ເ ປ ັ ນ ເ ວ ລ ່ າ ຫ ນ ້ ຽ ງ ເ ດ ືອ ນ ດ ່ ງ ນ ັ ້ ນ ຈ ່ ຽ ງ ພ ່ າ ໃ ຫ ້ ເ ວ ້ ົ ້ າ ເ ກ ີ ດ ມ ີ ແ ມ ່ ເ ດ ັ ກ ລ ະ ເ ມ ົ ່ ເ ພ ີ ່ ນ ໄ ປ ວ ່ າ ອ ່ າ ດ ຈ ະ ແ ມ ່ ນ ໂ ອ ມ ກ ່ າ ໂ ຫ ມ ່ າ .

ແຕ່ວ່າສ່ວນຫົວຈະເປັນໄປບໍ່ໄດ້ດົດຂາດ. ເພາະວ່າໃນ ເວ
ລານີ້ນໍ້ານ້ອຍໃຫຍ່ສາມາດເດີນທາງແຕ່ສະຕາລິນກຣາດມາຫາ ມົດ
ສະກູ ໄດ້, ແລະອີກປະການໜຶ່ງເຮົາແນ່ໃຈວ່າຈົ່ງຈະສາ
ມາດຮູ້ໄດ້ວ່າເຂົ້າຢູ່ທີ່ໂຮງໝໍແຫ່ງນັ້ນ ແລະເຂົ້າກໍໄດ້ຂຽນໜັງ
ສືບອກນາງໄປວ່າຂະນະນີ້ເຂົ້າໄດ້ຮັດວຽກຢູ່ທາງແນວຫລັງ,
ແຖບຊາຍເມືອງບ່ອນໃດບ່ອນໜຶ່ງພົ້ນ ບໍ່ແນ່ນຢູ່ໃນກະໂຕ ມະ
ຄອນຫລວງມົດສະກູ.

ແຕ່ວ່າໃນສຽງອ່ານນັ້ນ ວ່າເລັກເຊີ ມີຄວາມເຊື່ອ -
ເລື່ອງມະຫັດສະຈັນ. ເຂົ້າບໍ່ຮູ້ສຶກໂຕເລີຍວ່າຕົນເອງ ໄດ້
ແລ່ນ, ແລ່ນແຫ້ງເປັນເທື່ອທ່ວງດ້ວຍຂາປອມ, ໂດຍໄດ້ໃຊ
ໄມ້ຄອນເຫົ້າຄ້ຳດິນໄປເປັນບ່ວງຄ້ວງບ່ວງຄາວ, ເຂົ້າ ເລື່ອນ
ໄປທ້ວງສົ້ນຢັກໆຢູ່ທ່ານກ່ວງສຽງລົ້ນອຽດອ່ວງຂ່ວງຫຽມ.

ສຽງເວົ້າຫ່ວງຕ່ຳທີ່ດ້ວງມ່ວງຕາມສ່ວຍໂທລະສັບນັ້ນກັບແມ່ນ
ສຽງທີ່ເຂົ້າບໍ່ເຄີຍໄດ້ຍິນມ່ວງກ່ອນ. ເຈົ້າຂອງສຽງຖາມ ວ່າ
ເຂົ້າແມ່ນນ່ວຍຮ້ອຍໂທວ່າເລັກເຊີ ເປໂຕຣ໊ວ ເມແຣຄຸ໊-
ເວັບ ຄົນປ່ວຍຢູ່ຫ່ວງນ່ຳເບີ ๔๘ ຫລ໊ໍ. ເຂົ້າໄດ້ຕອບ ໄປ
ຢ່ວງສົ້ນໆຄ່ວຍຄ້ັບວ່າບໍ່ພ້ໃຈຕໍ່ຄ່ຳຖາມນັ້ນວ່າ :

- ແມ່ນແລ້ວ !

ສຽງເວົ້າຕາມສ່ວຍ ສົ້ນສະອ໊ກໄປບ່ວດໜ໊ງ ດ້ວຍຄວາມ
ຮູ້ສ໊ກເຖ໊ງຄວາມບໍ່ພ້ໃຈຈ່ວກຝ່ວຍນ້ັ, ສຽງນັ້ນຈ໊ງກ່ວາວຄ່ຳ ຂໍ
ໂທດທີ່ໄດ້ມ່ວລົບກ່ວນ.

- ນ້ັແມ່ນອ່ານນ່ວ ກ໊ໂບວ່າ, ຂ້ອຍແມ່ນເພ໊ອນ໊ງ ຂ່ວງ

ໜ່ວຍ ๙๙
ໜ່ວຍເຈົ້າຜູ້ທີ່ຊ່ວາ ຄະໂວຊຸດົບ. ເຈົ້າຄົງຈະບໍ່ຮູ້ຈັກຂ້ອຍ .
- ຍິງສາວກາວອອກມາດ້ວຍນ້ຳສຽງທີ່ຟ້າວອອກວ່ານາງ ເຈັບ ປວດຍອມຄຳຕອບອັນແຂງກະດ້າງຂອງອາເລັກເຊ.

ແຕ່ແລ້ວ ເມແຮ ດຸເລັບ ກໍໄດ້ກຸມໂທລະສັບມັ້ນທ້ວງສອງມື ແລະ ຮ້ອງອອກໄປຢ່າງສຸດສຽງວ່າ :

- ອາຍູຕາ, ແມ່ນເຈົ້າຫວະ ! ຂ້ອຍຮູ້ຈັກເຈົ້າດີ, ຫຼືກ ຣ ເລີຍ...

- ດຽວນີ້ເຂົ້າຢູ່ໃສ ? ເຂົ້າພ້ອມເຮັດຫຍັງ ? ເຂົ້າຫນີ ໄປຢ່າງກະທັນຫັນ, ຂະນະທີ່ຂ້ອຍໄດ້ອອກຈາກເຮືອນໄປຕອນ ສັ້ນຍາມໃຜ້ງ່ວ. ຄືນັ້ນຂ້ອຍຖືກຜຽມປະຈຳຢູ່ໜ້ອຍ ສຸກ ເສີ. ເມ່ືອຂ້ອຍກັບເຂົ້າເຮືອນ ປາກົດວ່າບໍ່ມີໃຜແລ້ວ, ບໍ່ ຂຽນຮ້ອຄຈົດໝາຍປະທີ່ຢູ່ຂອງເຂົ້າໄວ້ໃຫ້ເລີຍ. ຂ້ອຍບໍ່ເຂົ້າ ໃຈຫຍັງຈັກດີ. ດຽວນີ້ເຂົ້າຢູ່ໃສ ? ເປັນຫຍັງເຂົ້າຈຶ່ງໜີໄປ ຈ່ັ້ງ? ? ເຂົ້າເປັນຫຍັງຫວະ ? ອາເລັກເຊ ເອ ຂ້ອຍ ຂ້ອະນຸຍາດເອ່ີ້ຍເຈົ້າແບບນ້ີ, ຂ້ອຍກໍ່ຮູ້ຈັກເຈົ້າດ່ີ ແລະ ຂ້ອຍກໍ່ມີຄວາມຮູ້ສຶກປາບປ້ືມໃຈເປັນທ່ີສຸດ. ດຽວນ້ີເຂົ້າຢູ່ໃສ? ເປັນຫຍັງເຂົ້າຈຶ່ງໜີໄປຢ່າງກະທັນຫັນ ?...

ອາເລັກເຊ ຮູ້ສຶກອົບອຸ່ນອາບໃນໜ້ົວໃຈ. ເຂົ້າອົດທ່ີຈະ ພາກພູມໃຈແທນເພ່ືອນຂອງເຂົ້າບ່ໄດ. ໝາຍຄວາມ ວ່າ ເພ່ືອນຜູ້ມ່ີນ້ິໃສແປກປະຫລາດຂອງເຂົ້າຄືນ້ີເຂົ້າໃຈຜ່ິດຍອມ ຄວາມສ່ືງໃສຫລາຍໂພດ. ຊ່ັ້ນ້ັນໝາຍຄວາມວ່າຮອຍ ບາດ ແຜຈາກສ່ືງຄາມບ່ໄດ້ເປັນທ່ີໜ້າລ່ັ້ງກຽດສຳລ້ັບຍ່ິງສາວຜູ້ທ່ີ ມ

ຄວາມຈິງໃຈແຕ່ຢ່າງໃດ. ແລະ ນັ້ນກໍຫມາຍຄວາມວ່າເຂົາກໍ ຄືກັນ, ເຂົາກໍແມ່ນອີກຄົນຫນຶ່ງຊຶ່ງຈະມີຜູ້ຕິດຕາມຊອກຫາຕົວ-ດ້ວຍຄວາມຮູ້ສຶກແບບດຽວກັນນີ້. ຄວາມຄິດທັງຫມົດເຫລົ່ານີ້ ໄດ້ປາກົດຂຶ້ນຢູ່ໃນຫົວຂອງເຂົາໂດຍໄວພໍ່ປາມກັບສາຍຝາແມບ. ເຂົາສູບລົມເຂົ້າຈົນເຕັມປອດກ່ອນທີ່ຈະຮ້ອງໃສ່ໃນຫູໂທລະ ສັບ ນັ້ນວ່າ :

- ອາຍູຕາ, ອາຍູຕາ, ທຸກສິ່ງຢ່າງເປັນປົກກະຕິດີ ພຽງ ແຕ່ວ່ານິການເຂົ້າໃຈກັນຜິດເລັກນ້ອຍເທົ່ານັ້ນ, ເຂົ້າຍັງມີຊີວິດ ຢູ່ທີ່ແມວຫນ້າ, ເຂດໄປສະນີ ๔๘๕๑-ບ. ເຂົ້າຈຶ່ງຫມວດ - ເຄົ້າຍາວ ອາຍູຕາ ຫມວດເຄົ້າຂອງເຂົ້າງາມດີພໍ່ມ, ຫມວດ ເຄົ້າແບບທະຫານກ້ອງຫລອມເລີຍລະ ແລະ ເຂົ້າກັບຫນ້າເຂົ້າ ເກ່ ດ້ວຍ.

ອາຍູຕາ ບໍ່ເຫັນດີນຳການຈຶ່ງຫມວດ, ນາງໄດ້ຖືວ່າ ເປັນ ສິ່ງທີ່ບໍ່ຈຳເປັນ. ຄຳເຫັນອັນນ້ອຍໆເຮັດໃຫ້ອາເລັກເຊີ່ມີຄວາມ ປົ້ມປິ້ຕໃນຕົ້ນາງຍິ່ງຂຶ້ນ. ເຂົ້າໄດ້ອະທິບາຍໃຫ້ນາງຮູ້ວ່າ,ຖ້າ ເປັນຄວາມຕ້ອງການຂອງນາງແລ້ວ, ມັກຣ ຄະໂອຊເຄີ ຈະ ສາມາດແຖຫມວດຂອງເຂົ້າຖ້ມຢ່າງງ່າຍດາຍ, ຖ້ວແມ່ນ ວ່າ ເຂົ້າຈະໄດ້ຮັບຄຳກ່າວຊຸ້ມຈາກຄົນທົ່ວໄປວ່າ ການຈຶ່ງ ຫມວດ ຂອງເຂົ້ານັ້ນໄດ້ຊ່ວຍໃຫ້ໃບຫນ້າເຂົ້າງາມຂຶ້ນເປັນກ້ອງກໍຕາມ.

ສຸດທ້າຍນາການຊຸຍກັນໃນຄ້ວນີ້ເຮັດໃຫ້ທັງສອງກ່າຍ ເປັນ ເພື່ອນທີ່ດ່ກັນ ແລະ ພວກເຂົ້າກໍ່ຕົກລົງກັນວ່ານ້ຳ ເມແຣດຊ-ເຊັບຈະອອກໂຮງຫນັງນັ້ນ ເຂົ້າຕ້ອງໂທລະສັບໄປບອກນາງ.

ເມ່ອຕອນກັບໄປຍັງຫ້ອງພັກນັ້ນ ອາເລັກເຊອີ ຈົ່ງຄຸ້ດໄດ້ວ່າ ເຂົ້າໄດ້ແລ່ນໄປຮັບສາຍ. ຕອນນີ້ເຂົ້າກໍ່ຄຸ້ດທ້ຈະແລ່ນອ້ກ ແຕ່ກໍ່ບໍ່ມ່ຄວາມສາມາດ. ປາກົດວ່າຊາປອມທ້ກະທົບໃສ່ກັບພ້ມ ດ້ນັ້ນໄດ້ສ້າງຄວາມເຈັບປວດໄປທ້ວຮ່າງກ້ງຂອງເຂົ້າ. ແຕ່ ເຖ້ງຈ້ງໃຈກໍ່ຢ່າເທາະ ເຖ້ງແມ່ນວ່ານ້ເຂົ້າຮັກບໍ່ທັນໄດ້ແຕ ນ້ອນຫລ່ນຮ່ກຕອງຮັກໄດ້ຢ່າງຄ້ດຂາດ! ສ່ງທ້ງໝ້ດ ຈະ ຕອງຄ່ຳເນ້ນໄປ່ດ້ວຍດ. ໂດຍບໍ່ນ້ກ່ານລັ່ງເລໃຈອ້ກຕ່ໄປ , ເຂົ້າເຊ່ອໝັ້ນວ່າເຂົ້າຈະຕອງສ່ານ້ດແລ່ນ,ຂັບເຮ້ອບ້ນແລະ ອອກສູ້ຮົບໄດ. ຍອນວ່າອາເລັກເຊອີ ເປັນຄົນມັກໃຫ້ຄ່ຳ ສາ ບ່ານແກ່ຕ້ນເອງ, ດ້ງນັ້ນເຂົ້າຈ້ງ ຕ້ງໃຈເອ້ໄວ້ວ່າທັນ ທ ເຂົ້າສ່ານ້ດທ່ຳກ່ານ້ຕ່ສູ້ຢູ່ເທ້ງອ່ກ່ດ ແລະ ທັນ ທ ເຂົ້າ ຫ້ກສ່ານ້ດຄັບສູ້ນທະຫ່ານເຮ້ອບ້ນເຢ້ຍລະນັ້ນ ລ່ຳທ່ຳອ້ດ , ເນ້ອນັ້ນລະເຂົ້າຈ້ງຈະສ່ລະພ່າບເລ້ອງທ້ງໝ້ດໃຫ້ ໂອນ່ກ່ ອຸ່ບ. ເຖ້ງຈະເປັນຫ້ງກໍ່ໃຫ້ເປັນໂລດ !

ශ්‍රී ධම්මානන්ද

๑.

ແລະແລ້ວ ໃນມື້ໜຶ່ງກາງລະດູຮ້ອນ ປີ ๑๗๔๘,ບ້ານປະ
ຕູໄມ້ແຜ່ນໜັກຂອງໂຮງໜໍ ກໍແງ້ມໄຂອອກ, ນາຍທະ ຫານ
ໜຸ່ມຜູ້ໜຶ່ງ ແຕ່ງເຄື່ອງແບບທະຫານອາກາດ, ຕົດຢູ່ ຄໍເສື້ອ
ສີຟ້າ ໜາຍບອກຍົດຮ້ອຍໂທ. ຊາຍໜຸ່ມຜູ້ຊົ່ງແຂວຜູ້ ຍາງ
ສັກໄມ້ຄ້ອນເທົ້າສີດຳແມ່ຍົງຄົນໜຶ່ງໃນຊຸດເສື້ອຊຸມສີຂາວຍາງ
ຕົດຕາມເຂົ້າອອກມາສົ່ງ. ຜ້າປົກຜົມຂອງນາງຕົດກາກະບາດ
ສີແດງ ແບບດຽວກັບນາງພະຍາບານໃນປ່າງສົ່ງຄາມຊຸດກ່ອນ
ສົ່ງດ່ວງກ່າວເຮັດໃຫ້ໃບໜ້າອັນຊຸ່ງຮຽງ ດ້ວຍ ວາດແວວ
ແຫ່ງຄວາມໃຈບຸນຂອງນາງ ມີສະຫງ່າລາສີ. ນັກບິນ ປົດ
ໜວກແງ້ວທີ່ມີຮອຍຍ່ໍ ແລະຕົກສີຂອງເຂົ້າອອກກ່ອນທີ່ຈະປ່ຽ-
ຮົ່ມຝີປາກລົ່ງເທິ່ງຫລັ່ງມືຂອງນາງພະຍາບານຜູ້ຊ່ຽງຫາ ກ່ໍໄດ້
ເອົ້າມືທັ່ງສອງເບ່ຍງຂົ້ນໂອບຫົວເຂົ້າໄວ້ ແລະ ກົ້ມລົ່ງຈູບໜ້າ
ຜາກຂອງເຂົ້າ ໃນໜ່ວງກົ້ນ. ຫລັ່ງຈາກນັ້ນ, ດ້ວຍທ່າທີ ບໍ່
ໜັ້ນໃຈປ່ານໃດ ເຂົ້ຍາງລົ່ງຈາກຂົ້ນໄດ ດ້ວຍບາດກ້າວອັ້ນ
ອ່ອງໄວ ໂດຍບໍ່ຍອມຫລຽວຫລັ່ງກັບຄືນມາເລີຍ. ເຂົ້າ ຍາງ

ເລາະໄປຕາມທາງລາດຢາງໃນ ທ່າເຮືອເສັ້ນທີ່ເລາະ-ລຽບຕາມກຳແພງຮ້ອໂຮງຫມໍ.

ພວກຄົນເຈັບໃນເຄື່ອງນຸ່ງນອນສີຟ້າ, ສີເຫລືອງແລະ ສີນ້ຳຕານ ເອົ້ນສັ່ງລາເຂົ້າດອຍກາມແກ່ວງມື, ຍົກໄມ້ ຄອມເທົ້າ ແລະ ໄມ້ຄ້ຳຢັ້ມແກ່ວງຢູ່ປ່ອງຢ້ຽມ ທັງໄດ້ເອົ້ນສັ່ງບອກຄຳແນະນຳ ແລະ ໃຫ້ກຳລັງໃຈຕ່າງໆນາໆ. ສ່ວນອາເລັກ-ເຊອີ ກໍໄດ້ໂບກມືຕອບພວກເຂົ້າເຊັ່ນກັນ, ແຕ່ທຸກຄົນກໍ ສັງເກດເຫັນວ່າ ເຂົ້າຝ່າວຝັ່ງຫນີທ່າງອອກໄປຈາກອ່າຄາມ ສະຫນິ່ນນັ້ນໃຫ້ໄວທີ່ສຸດ. ເຂົ້າງວາກຫນ້າຫນີຈາກປ່ອງຢ້ຽມເພື່ອເຊື່ອງຊ່ອນຄວາມຕື່ນເຕັ້ນຂອງຕົນໄວ້. ເຂົ້າຍ່າງໄວ, ດວຍບາດກ້າວສີ່ແຂວງໆ ຄືເຕັ້ນໄປ ແລະ ໃຊ້ໄມ້ຄອມເທົ້າແຕ່ພຽງດອຍໆ. ຖ້າບໍ່ມີສຽງຮຸກສຽດດັງໄປພ້ອມ ໆ ກັບບາດຍ່າງ-ແຕ່ລະກ້າວແລ້ວ ຄົງບໍ່ມີຜູ້ໃດສົງໄສເລີຍວ່າ ຊາຍຫນຸ່ມ ຮູບງາມຊົ່ງແຂງແຮງ ແລະ ວ່ອງໄວຄົນນີ້ແມ່ນຄົນຂາກຸດທັງສອງເບື້ອງ.

ອາເລັກເຊອີ ເມື່ອຮອດຊົ່ເອັບ ຖືກສົ່ງໂຕໄປພັກຟື້ນໃນສະຖານທີ່ພັກຜ່ອນຂອງກອງທັບອາກາດ ຊົ່ງຕັ້ງຢູ່ຍາມຊານເມືອງແຫ່ງຫນຶ່ງຂອງນະຄອນຫລວງ ມົດສະກູ, ແລະນາຍພັນຕີ ສະຕຣູກກົບ ກໍຖືກສົ່ງໄປຍັງທີ່ນັ້ນເຊັ່ນກັນ, ໂດຍມີລົດຈາກ ສະຖານທີ່ພັກຜ່ອນມາຮັບເຂົ້າພວກເຂົ້າທັງສອງໄປ. ແຕ່ເມື່ອຮອດຊົ່ເອັບ ສາມາດຫາຂ້ມາອ້າງອົ່ງຕໍ່ຄະນະຊຸ້ນຳຂອງໂຮງຫມໍໄດ້ວ່າ ເຂົ້າມີຍາດພີ່ນ້ອງຢູ່ທີ່ ມົດສະກູ, ເຂົ້າມີຄວາມຈຳເປັນ-

ຕ້ອງໄດ້ພົບພໍ້ກັບພວກເພິ່ນກ່ອນ ທີ່ຈະຈາກໄປ. ເຂົ້າຝາກຫົ
ນ້ອຍທີ່ນັ້ນຈຸເຄື່ອງໃຊ້ສ່ວນຕົວໄປນຳສະຕຸກົ ແລະພາຍຫຼັງ
ທີ່ໄດ້ໃຫ້ຄຳໝັ້ນສັນຍາວ່າຈະກັບໄປໃຫ້ເຖິງສະຖານທີ່ພັກຜ່ອນ
ໂດຍທາງລົດໄຟ ພາຍໃນຕອນແລງຂອງວັນນັ້ນແລ້ວ ເຂົ້າ ກໍ
ຍ່າງອອກຈາກໂຮງພະຍາບານໄປ.

ຄວາມຈິງແລ້ວ ເຂົ້າບໍ່ໄດ້ມີຍາດຕິພີ່ນ້ອງຢູ່ທີ່ ນິຄສະກູ -
ເລ ຍ, ແຕ່ເຂົ້າໄດ້ມີຄວາມປາຖະໜາຢ່າງຮ້ອນແຮງ ຢາກ
ທ່ຽວຊົມຕົວເມືອງນັ້ນ. ເຂົ້າຮ້ອນຮົນຢາກທົດລອງກຳລັງ ແຮງ
ຂອງຕົນດ້ວຍການຍ່າງທ່ຽວປົນເປໄປກັບຝູງຄົນ ຊຶ່ງບໍ່ມີຜູ
ໃດຮູ້ຈັກເຂົ້ານັ້ນ. ເຂົ້າໄດ້ໂທລະສັບໄປຫາອາຍູຕາ, ເພື່ອຖາມ
ວ່າເຂົ້າຢາກຈະພົບນາງໃນຕອນບ່າຍຂອງມື້ ຈະພໍເປັນ ໄປ
ໄດ້ບໍ. ຈະພົບກັນຢູ່ໃສດີລະ ?...ເຂົ້າຢູ່ຕ່ຳໜ້າອະນຸສາວະລີ
ປຸຊົນ...ດັ່ງນັ້ນເຂົ້າຈຶ່ງໄດ້ຍ່າງເລາະໄປຄົນດຽວຕາມ(ບໍ
ລິເວນທາເຣືອປູດ້ວຍຫີນແຂງຕາມແຄມແມ່ນ້ຳ, ໜ້ານ້ຳຝອງ
ສ່ຳແສງເຫລື້ອມແມບມາບອອກເປັນຮ້ອຍພັນສີ ຕອບກັບ ແສງ
ຕາເວັນພໍປານເກັດປາ. ເຂົ້າຫັນໃຈສີບເຂົ້າອາກາດ ອັນອົບ
ອຸ່ນຂອງລະດູຮ້ອນເຂົ້າໄປໄວ້ໃນຜ້ຶງປອດດ້ວຍຄວາມຫື່ວ ກະ
ຫາຍ, ທ້ຽງຮູ້ສຶກລ້ຽງເຄີຍກັບກິ່ນຫອມອ່ອນໆ ຂອງມັນຢ່າງໜ້າ
ປະຫລາດ.

ບັນຍາກາດໃນມື້ນັ້ນແຈ່ມໃສເປັນພິເສດແທ້ໆ, ແມ່ຍິງ ຜູ
ໃດ ກໍ່ຄ້ວາມ ໜ້າຮັກ ດ້ວຍດຽວກັນໝົດ ແລະ ຕົ້ນໄມ້ ໃບ
ຫຍ້າທ້ຽຫລາຍກໍ່ຂຽວອຸ່ມທຸ່ມເປັນໜ້າຊຸ່ມຊື່ນ. ອາກາດ ໃນ

ยามมันปอดโป่วจิมเธักใต้เฮาฮู้สึกอึมอวมพ่ำม ເม็ำ ເหล้ำ, ท้องฟ้ำกໍปอดใสจิมฮู้สึกสับอ่ำพวงแต่เด ແຂม ออกไปท้ำมัน ตึมกໍสำมำถเอ้ำมิจับบำยกำแพวอันเก่ำแก่ เป็นฮูบแอวเลอยของวัว แกธมแลว, ละถัว อ้ัว ເอ ลก ແละ ข้อก่ำสั้ตัวเด่ำยู่เท้ำหน้ำน้ำ, อ่ำท้ำหมิดเฮ็ำ ม ลอมแต่แมมสิวท้ำเฮ้ำบ่เคียเต้มมำกอม. ก่ำหอมหวม ของใต้หลำไหลท้ำปกคุมไปท้ำต้อเมืองมัน ไถ่เธักใต้อำ ลักเฮอ ถึดเต้มอะถึดแต่ลาวท้ำเฮ้ำยังเป็นถักน้อย. เป็นหยังจ่ำงเป็นแมอมัน ? เป็นหยังหือใจเฮ้ำจ่ำง เต้ม แธว และ เป็นหยัว เฮ้ำจ่ำงถึดเต้มพาบใบหน้ำของแม่. บ่แมมแม่ ในสะพาบท้ำเจ็ำ และ จอยโฮ, แต่กับแมม-พาบต้อมหลำอยวหมุม, มีธำวกายแฮวแธวสมสอมและ มีเส้มผมถึกหมา. ฮำวหมำปะหลาดแหว ห้ำวๆ ท้ำเฮ้ำ และ แม่บ่เคียเถ็มหำวมา มิดสะภู มำกันจักเท้อเลีย.

จิมธอดดงอม้, เมแธดอุ๊เอ้บ ฮู้จักมะถอมหลอว กำ แต่ในฮูบพาบ, อาละสาม, หนังสือม และ ป้มต่าว ๆ เฮ้ำเคียฮู้จัก มิดสะภู จากกามเล่ำเลอวของผู้ถ็มท้ำได ไปหฮอมา และ จากสฮวงละถังท้ำถังออกหาวอ๊ะยุ ใน เวลาท่ฮวงถ็ม, ขะมะท้ำหุกสิวหุกย่ำงพอมจิมยู่ใน ถวาม หลับไหล, จากกามฟังลายกามถ่ายทอดหาวอ๊ะยุ ใน อันนุมท้ำกามสอมสะหมามอันถึกถ็มมอมอุ้ม. มาบัดม้มะ ถอมหลอว มิดสะภู พอมโอ้ออดเธ็อมธำวอันก้อางใหย่

ໄພສານ ແລະ ສອຍສິ່ງຂອງຂາມຂອງມັນ ໃສ່ຫນ້າເຂົ້າທ່ານ ກາງອາກາດອັນແຈ່ມໃສ ແລະ ອົບອຸ່ນຂອງລະດູຮ້ອນ.

ອາຈັກເຊ ຍ່າງເລາະໄປຕາມທາເຣ ອັນເປົ່າ ປ່ຽວ ໃກ້ ໆ ກັບຕົ້ນກຳແພງ ວັງແກຣ່ມແລງ, ແລະ ຢຸດພັກ ເຊົ້າ ເອົາແຮງດ້ວຍການເອນກາຍໃສ່ກຳແພງແຂງ ທັ້ງຈ້ອງສາຍຕາ ໄປຍັງຫນ້ານ້ຳສີຫມົ່ນດຳ ເຊິ່ງມີນ້ຳມັນລອຍຢູ່, ມັນສະທ້ອນສີ ຕ່າງ ໆ ອອກ ຮຸ້ງຄ້ວ້ຍຮຸ້ງກົ່ນນ້ຳ ແລະ ພວມຟັດເຝືອ - ເປັນຟອງໄປປະທະກັບຝາກຳແພງດິ່ນ. ຫລັງຈາກນັ້ນ ເຊົ້າ ກໍໄດ້ມຸ້ງຫນ້າໄປຍັງ ສະຫນາມແຂງ. ຕົ້ນ ຕິ ເຢີ ພວມອອກ ດອກບານເຣ ອ, ຫມູ່ເຜົ່ງທ່ຽງຫນ້ານ ອະຫຍັນພຽນ ກຳລັງ ບິນ ຄ້ອກໄຂ່ຕາມງ່າໄມ້ ຊຶ່ງມີດອກນ້ອຍໆ ສີເຫລືອງສົ້ງກົ່ນຫອມ ຫວນ ໂດຍບໍ່ໄດ້ສົນໃຈຕໍ່ສຽງດັງອັນຫນວກຫູຂອງລົດຍົນ, ລົດ ລາງ ແລະ ກົ່ນຂ້ວນ້ຳມັນທີ່ອົບອວນ ເຕັ້ນລອຍຢູ່ໃນອາ ກາດ ເທິງເສັ້ນທາງປູຢາງ ທີ່ກຳລັງເປ່ຍຮ້ອນ.

ມິດສະກູເອີ ! ເຈົ້າເປັນຈັ່ງຊ້ເອງນໍ ! ພາຍຫລັງທີ່ໄດ້ຫມົກໂຕຢູ່ໃນໂຮງຫມໍ ເປັນເວລາ ๔ ເດືອນ ເຕັມ, ອາຈັກເຊ ຕົ້ນເຕັ້ນຕົກສະເງ້ຕໍ່ຄວາມງາມ ຂອງ ເມືອງ ຈົນບໍ່ໄດ້ສັງເກດເຫັນວ່າ ຂະນະນ ມິດສະກູ ໄດ້ສອມ ເຄືອງແບບສົ້ງຄາມ, ມັນໄດ້ກາຍເປັນຈຸດລະວັງໄພນ້ຳເບ ๑ ຊຶ່ງໄດ້ຕຽມພ້ອມຢູ່ທຸກເວລາ ເພື່ອຈະລຸກຂ້ນຢຽບເຫລ່ົາສັດຕູ: ເຫມ້ອນດັ່ງທ່ີພ້ວກນັກບ້ນມັກວ່ົາກັນຢູ່ຕາມທາງເສັ້ນໃຫຍ່ທ່ີໄປ ຈອດໃສ່ກັບຂ້ວ້ານນ້ຳນ້ັນ ໄດ້ມ້ີຄອກໄມ້ໃສ່ດ້ິນຊາຍວາງຢາດ

ปายปู่. ปู่แต่ละแจ๊อ มีป้อมปืน, ก่ำเบต๋าวสูว, เป้มรูบ
สี่หล่ม และ มีป่อวสำลับยิวปืน เม่อเบ่วแต่ไภลายกับ
อาแม่มฮอวหล้มเป้มรูบกับแอบ ฮุวเด้กน้อยผู้หม่วได้หล้ว
ล้มไอ้ปู่เท่วหน่าโตะ. ตามบ่อ๊อลอมหม่าเด่มฮอว สะ
หม่ามแถว ก่ำได้มีรูบแต้ม บ่ามเธ่อมหม่เด่มหย่า และ
เส้มหาวต่าวๆหลายหลามมามสี เผ่อลอวตาสัดตู.แภ้อ
กะจิกที่หม่าธ่ามคาในถะหมึมกอกี ลอมแต่มี ไม่แปม
และ ถิวถิมฮาย กอวฮั้นเป้มเกาะป่อวกันปู่ตามถะหมึม
มีท่อมเหล็ก ลาวล็กไฟอาวไลอกาปู่กะแจกกะจาย, พ่
ปามกับอาแม่มเลื่อวหล้มฮอวเด้กน้อยฮดที่ไถ้หล้ว ล้ม
ไอ้. สำลับกะหามผู้ฮุวหาก่ำกับมาจากแมอหม่าและเป้ม
ผู้ที่ยังบ่ทันไถ้เลียเห้มมะลอมหลอว มีดสะภู จักเท่อมั้ม
จะบ่สามาดสังเกดเห้มสิ่วเหล่ามีไดปาววายถาย. แต
สิ่วที่จะกะทึบสายตากะหามผู้มั้มก่ำ ลอดลายอั้มสับสึมปู่
ฝาเธ่อมบาวหล้วอันพาใช้ดุ๊ดเห้มรูบพาบอันไธ้ ถวาม
หมายฮอวมักแต้มปะเผด ลอวสะไหม และ ป่ายโถสะ
มาฮอว ต๊าส " * ที่ดยู่ตามกำแพว และแก่วกะ จิก
ฮอวธ่ามคาตาวๆ.

ป่ายโถสะมา เจยโถสะมาที่มีรูบแต้มตะหลึก สฮุดสี่ฮุว
เจ้าหม่าที่หนั่วสี่ม ฮาวสาม ตาส พิมเผียแผ่ ในปาว
สิวถาม. (ผู้แป)

ເມແຮກຊິເລັບ ຍ່າງເລາະໄປຕາມຖະໜົນ ກອກກິ . ເຂົ້າຮູ້ສຶກອຶດເມື່ອຍຂົ້ນມາຢ່າງແຮງ ຈົ່ມໄດ້ຍ່າງສັກໄມ້ ຄອມ ເທົ້າໄປດ້ວຍຄວາມລຳບາກ ແລະ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ອົ່ງຄະ ທຽມ ຂອງເຂົ້ານັ້ນເກີດມີສຽງດັ່ງແຮງຂົ້ນ. ອາລັກເຊີ ຫລຽວ ຊ້າຍ ງວກຂວາ ທັ່ງຮູ້ສຶກປະຫລາດໃຈທີ່ແມນໄປທາງໃດ ກໍ່ບໍ່ ສາມາດເຫັນປາກຊຸມລະເບີດ, ຝາເຮືອນທີ່ຫັກພັ່ງ,ແລະເສັ້ນ ທາງເປ່ເພ ຫລ້ແມນແຕປະຕູແກ້ວທີ່ແຕກມຸ່ນທະລາຍ, ເພາະ ວ່າກອນໜ້ານີ້ເຂົ້າເຄີຍໄດ້ໄປປະຈຳຢູ່ທີ່ສະໜາມບິນ ແຫ່ງ ໜຶ່ງ ຊ່ງຢູ່ເຂດທາງທິດຕາເວັນຕົກ ແລະ ເກືອບທຸກໆຄົນ - ເຂົ້າໄດ້ຍິນ ສຽງເຮືອບິນຖົມລະເບີດຂອງພວກເຢຍລະມັນບິນ ຜ່ານທີ່ພັກຂອງເຂົ້າໄປທາງທິດຕາເວັນອອກ. ພໍສຽງຍົນດັ່ນທີ່ ບິນໄປກ່ອນມືດໄປ, ສຽງຍົນດັ່ນນຳຫລັ່ງກໍ່ດັ່ງຂົ້ນມາອອນ ຢູ່ ຢ່າງນັ້ນຈົ່ນຕະຫລອດຄືນ. ພວກນັກບິນຕ່າງກໍ່ຮູ້ວ່າພວກຟາ-ຊິດ ໄດ້ມຸ່ງໜ້າໄປສູ່ຕ້ອເມືອງ ມົດສະກູ. ແລະພວກ ເຂົ້າ ເຫລ່ານັ້ນກໍ່ລ້ວນແຕ່ຄິດວ່າ ມະຄອນຫລວງໄດ້ກາຍເປັນໜ້ນ ຮົກໄປໜົດແລ້ວ.

ແລະ ມາບັດນີ້, ຂະນະທີ່ໄດ້ມີໂອກາດທ່ຽວຊົມ ມົດສະກູ ໃນຍາມສົ່ງຄາມຄືແນວນີ້, ເມແຮກຊິເລັບ ໄດ້ໃຊ້ ສາຍຕາ ຊອກຫາຮ່ອງຮອຍຂອງການໂຈມຕີທາງອາກາດ ແຕ່ກໍ່ບໍ່ ປະ ໂຫຍດຫຍັ່ງ. ຢ່າງປູ່ທ່ງບໍ່ມີຮອຍປູດແປ້ວພໍ້ໜ້ອຍ ແລະນອກ ຈາກນັ້ນບັ້ນດາເຮືອນຊານບ້ານຊ່ອງກໍ່ຍັ່ງຄົ່ງຕ້ວລຽນກັ້ນ ລາຍ ຊ້າຍຢູ່ຢ່າງຄັບຄາໜາແໜ້ນ. ແມນແຕ່ແຜ່ນແກ້ວຕົດເຈ້ຍ ກໍ

ຍ້ວ໌ຄ໋ວ໌ຢູ່ໃນສະພາບຄ໊ເກ໊ອບທ໊ອ໋ໆໄປ. ທ້ັ໋ງ໋ໆທ໊ແມ໋ອ໋ຫ໋ມ໋ານ້ັ໋ມ ບ໋ໍ ໄ ຄ ຢູ ຫ າ ງ ໄ ກ ຈ າ ກ ຕ ໊ ອ ເ ມ ໊ ອ ງ ປ ານ ໃ ຄ ເ ລ ີ ຍ . ສ ໋ ງ ມ ້ ັ ສ ້ ັ ງ ເ ກ ດ ໄ ຄ ຈ າ ກ ໃ ບ ຫ ມ າ ອ ັ ນ ເ ຄ ໋ ວ ໌ ຕ ໋ ວ ຂ ອ ງ ປ ະ ຊ ຸ າ ຊ ຸ ມ ຊ ໋ ວ ງ ປ ະ ມ ານ ເ ຄ ໋ ວ ໌ ທ ໋ ມ ໋ ວ ງ ເ ປ ັ ນ ທ ະ ຫ ານ ໃ ສ ່ ເ ກ ີ ບ ໂ ຍ ກ ໂ ອ ຍ ບ ຂ ໍ ຝ ຸ ນ ສ ີ ຂ າ ວ , ມ ຸ ງ ເ ສ ັ ອ ປ ຽ ກ ເ ຫ ໊ ອ ຕ ິ ດ ແ ມ ບ ຢ ູ ່ ກ ັ ບ ບ ່ ໍ ໄ ຫ ລ ພ າ ຍ ໃ ຕ ສ ່ າ ຍ ພ າ ຍ ຂ ອ ງ ຖ ົ ງ ເ ປ . ລ ິ ດ ັ ນ ທ ຸ ກ ໂ ອ ຍ ບ ຂ ໍ ຝ ຸ ນ ຂ ະ ບ ອ ນ ຍ າ ວ ຂ ະ ບ ອ ນ ທ ໋ ມ ໋ ວ ງ ມ ີ ບ ັ ງ ຕ ົ ມ ຄ ິ ດ ໄ ວ ້ ບ ິ ດ ບ ຽ ວ ແ ລ ະ ແ ກ ວ ກ ະ ຈ ົ ກ ຈ ອ ດ ເ ປ ັ ນ ຮ ູ ຍ ອ ມ ລ ູ ກ ປ ຸ ມ ແ ລ ມ ໄ ປ - ຕ າ ມ ທ າ ງ ເ ສ ັ ້ ນ ທ ໋ ມ ໋ ວ ງ , ຊ ໋ ວ ງ ສ ະ ຫ ວ ່ າ ງ ສ ະ ໄ ຫ ວ ຄ ວ ຍ ແ ສ ງ ແ ດ ດ . ພ ວ ກ ທ ະ ຫ ານ , ຕ ົ ມ ຕ ໊ ອ ເ ປ ່ ອ ມ ໄ ປ ຄ ວ ຍ ຂ ໍ ຝ ຸ ນ ຄ ຸ ມ ບ ່ ໍ ຄ ວ ຍ ຜ ້ ໍ ຕ ໋ ວ ງ ນ ້ ັ ໋ ວ ງ ຢ ູ ່ ເ ທ ິ ງ ຫ ລ ັ ງ ລ ິ ດ . ພ ວ ກ ເ ຂ ົ ້ າ ແ ມ ມ ເ ບ ິ ່ ງ ສ ິ ່ ງ ທ ໋ ຢ ູ ່ ອ ມ ຂ ້ າ ງ ອ ອ ມ ແ ອ ວ ຄ ວ ຍ ຄ ວ າ ມ ສ ົ ມ ໃ ຈ . ຂ ະ ບ ອ ນ ລ ິ ດ ັ ນ ທ ຸ ກ ແ ຊ ວ ໍ ້ ມ ມ າ ແ ລ ມ ກ າ ຍ ລ ິ ດ ເ ມ , ລ ິ ດ ໂ ອ ໂ ຕ ແ ລ ະ ລ ິ ດ ລ າ ວ , ເ ປ ັ ນ ກ ານ ບ ອ ກ ເ ຕ ອ ມ ໃ ຫ ຜ ູ ລ ົ ມ ທ ໊ ອ ໄ ປ ຮ ູ ຢ ່ ໍ ງ ຈ ະ ແ ຈ ວ ວ ່ ໍ ຂ ະ ມ ະ ນ ້ ັ ສ ິ ດ ຕ ູ ໄ ດ ້ ມ ໍ ຢ ົ ນ ຢ ູ ່ ທ ໋ ປ າ ກ ປ ະ ຕ ູ ບ ານ ແ ລ ອ . ເ ມ ແ ຣ ດ ຊ ຸ ເ ອ ັ ບ ຫ ລ ຽ ວ ແ ມ ມ ນ ໍ ຳ ຂ ະ ບ ອ ນ ລ ິ ດ ຢ ູ ່ ເ ປ ັ ນ ເ ວ ລ າ ຕ ັ ້ ງ ຄ ົ ນ ມ ານ . ອ າ , ຈ ່ ໍ ງ ແ ມ ມ ເ ຂ ົ ້ າ ປ າ ກ ຈ ະ ໂ ດ ດ ອ ົ ນ ໄ ປ ຢ ູ ່ ເ ທ ິ ງ ລ ິ ດ ທ ໋ ໂ ອ ຍ ບ ຂ ໍ ຝ ຸ ນ , ຄ ົ ນ ໃ ດ ຄ ົ ນ ທ ໋ ມ ໋ ວ ງ ນ ້ ັ ມ ດ ເ ດ . ເ ມ ໋ ອ ຖ ິ ວ ຍ າ ມ ແ ລ ວ ງ ກ ໍ ຈ ະ ໄ ດ ເ ຫ ັ ນ ອ າ ໂ ຕ ເ ຂ ົ ້ າ ນ ້ ັ ມ ໄ ດ ມ າ ຮ ອ ດ ສ ະ ຫ ານ ບ ິ ນ ໃ ນ ຖ ຸ ມ ແ ມ ອ ຫ ມ ້ າ ເ ກ ໍ ່ າ ເ ປ ັ ນ ທ ໋ ຣ ຽ ບ ຮ ອ ຍ ແ ລ ອ . ເ ຂ ົ ້ າ ຄ ິ ດ ເ ຫ ັ ນ ພ າ ບ ບ ່ ອ ນ ພ ັ ກ ເ ຊ ົ ້ າ ທ ໋ ເ ຂ ົ ້ າ ໄ ດ ້ ຢ ູ ່ ຮ ອ ມ ກ ັ ນ ກ ັ ບ ເ ດ ກ ຈ າ ເ ຣ ັ ນ ໂ ກ ແ ລ ະ ຄ ິ ດ ເ ຫ ັ ນ ຕ ຽ ງ ໄ ມ ແ ປ ກ ທ ໋ ພ ອ ມ ກ ັ ນ ສ ິ ່ ງ ກ ໍ ່ ໍ ຢ ັ ນ ຮ ຸ ມ ແ ຮ ງ ຂ ອ ງ ຢ າ ງ ໄ ມ ປ ະ ສ ົ ມ ກ ັ ນ ກ ັ ບ ກ ໍ ່ ໍ ມ ນ ້ ໍ ມ ັ ນ ໄ ຕ ໃ ນ ຕ ະ ກ ຽ ງ ຊ ໋ ວ ງ ປ ະ ຄ ິ ດ ອ ົ ນ ມ າ ຈ າ ກ ຊ ຸ ບ ລ ູ ກ ປ ຸ ມ ໃ ຫ ຍ ່ , ຄ ັ ບ ອ າ ເ ລ ັ ກ ເ ຊ ອ ິ . ໄ ດ

ยົນສຽງຕົດຈັກເຮືອບິນເພື່ອຮຸ່ມເຄື່ອງ ໃນຍາມເຊົ້າ ແລະ ສຽງດັງສຽດສີ້ມບໍ່ຢຸດເຊົ້າເປັນ ຕະຫລອດວັນ ແລະຄົນຂອງ ຕົນແປກຢູ່ເທົ່ງພາກຫົວເຂົ້າ. ສະຖານທີ່ແຫ່ງນີ້ຄ໋ວ ນົດ ສະ ຫງົບ ແລະ ສະດວກສະບາຍ, ມັນແມ່ນບ້ານເຮືອນຂອງເຂົ້າ ບ່ອນໜຶ່ງ. ອ່າ...ຈັ່ງແມ່ນເຂົ້າຍາກກັບຄົນໄປຫາ ບວກ ຫມອງ ພວກເຂົ້າພາກັນປ່ອຍຄ່າ ຍອມຄວາມອຸ່ມອົ່ນແລະຂົ້ມ ແລະສຽງອ່ອງວັນບໍ່ຢຸດເຊົ້າເປັນຂອງຫມູ່ຍຸງ.

ອາຈັກເຊອີ ຍາງມາເຖິງອະນຸສາວະລ໋ ປຸດຊະກົນດ້ວຍ ຄວາມລຳບາກ. ເຂົ້າໄດ້ຢຸດພັກເຊົ້າເອົ້າແຮງຕ້ວງຫລາຍເທ່ື ທ້ວງເອົ້າມ໋ທ້ວງສອງເບ່ອງຂ໋ມ ໄມ້ຄອນເທ້ົ້າ ແລະ ວ່າງທ່ານ ຄ ນ໋ກທ່ອງທ່ຽວທ່ີ ເສຍເວລາຢູ່ນ໋ານາມແວ່ຮຸ່ມເຄ່ືອງເຮ ຢູ່ໃນ ຕູ ກະຈົກ. ຈັ່ງແມ່ນສະຫວ່າງເມ່ືອໄດ້ນ໋ັ່ງ, ຫລ໋ະເວ້ົ້າໃຫ ຖ໋ກ ແມ່ນລ໋ົ້ມລ໋ົ້ງໃສ່ເທ້ົ້ງແປ່ນມ໋ານ໋ານ໋ານ ຊຸ໋ ຖ໋ກອາຍແດດແຜດເຜ໋ົ້ ຈ໋ົ້ນຮ໋ອນວູ໋ ທ່ີຢູ່ໃກ້ໆກ໋ັບອະນຸສາວະລ໋ຽບປ໋ັ້ນ. ເຂ໋ົ້ານ໋ັ່ງ ຢ໋ຽດ ກ໋ານ ແລະ ຈ໋ົ້ງຂ໋ົ້ານ໋ານ ທ໋ົ້ບອ່ມຊ໋ຳ ແລະ ເຈ໋ັບປ໋ວດ ຢ໋ົ້ງ ແສ່ນສ໋ານ ຍ໋ອ່ມສ໋ານເຊ໋ອ ທ່ີ ຣ໋ົ້ດ ໃສ່ ກ໋ັບຂ໋ານ ທ໋ຽ່ມ. ແຕ ຄ໋ວ ນ ທ່ີ ເ ມ ຍ ທ໋ົ້ ລ ສ ນ ຄ ມ ເ ຕ ຄ ຮ ສ ສ ຳ ບ ຍ ໃ ທ່ີ ເ ນ ຢ ໃ ນ ຂ ນ ໄ . ທ ຝ ທ່ີ ປ ສ ຈ ກ ມ ທ ອ ແ ກ ຍ ຢ ເ ນ ອ ນ ສ ຈ ຄ ຍ ທ ຍ ຄ ຍ ທ ຍ ທ ຍ ທ

ສະເທ້ອນຂອງປະຕູປ່ອງປ່ຽມແກ້ວ. ພວກເດັກນ້ອຍຈ່ອຍຜອມ ສີເມັ່ນຈົດ ທ່ພ່ານັ່ງຜ່າສາດຊາຍຫລົມຢູ່ໃກ້ໆກັບຕົ່ນ ອະນຸສາ ວະລ້ົ່ນ ກໍ່ລ້ອມແຕ່ມ່ຮອຍຍ້ົ່ມຫນ້ານ້ົ່ກ. ຢູ່ໄກໄປອ້ົ່ກ ຫມ້ອຍ ຫນ້ົ່ງ, ທ່ີ່ສ້ົ່ມຖະຫນ້ົ່ນພູ້ົ່ມ, ໃນຮ້ົ່ວເຊ້ົ່ອກ້ົ່ມ້ົ່ງສາວ ແກ້ມ ແດງສ້ົ່ອງຄ້ົ່ນ, ນຸ່້ົ່ງເສ້ົ່ອທະຫານ້ົ່ນ້ົ່ຍາມເຄ້ົ່ອງ ອາເອ້ົ່ໂຮສະ ຕາດ ເປ້ົ່ນຮູບກ້ົ່ອກ້ົ່ຢາ ຊຸ້ົ່ກາສ້ົ່ເງ້ົ່ນ. ແລະວ້ົ່ດຖ້ົ່ນ້ົ່ນ້ົ່ ເຊ້ົ່ງ ເປ້ົ່ນເຄ້ົ່ອງຫມ້ົ່ຍຊ້ົ່ບ້ົ່ອກ້ົ່ວ້ົ່ ຂ້ົ່ນ້ົ່ນ້ົ່ສ້ົ່ງຄ້ົ່ນເກ້ົ່ດ້ົ່ນ້ົ່ແລ້ົ່ວກ້ົ່ບ ບ້ົ່ມ້ົ່ວ້ົ່ດຊ້ົ່ງ້ົ່ຜ້ົ່ຢ້ົ່ຍ້ົ່ນ ທ້ົ່ອງຟ້ົ່ ນ້ົ່ດສ້ົ່ະກ ໃນຍ້ົ່ນກ້ົ່ງ້ົ່ນ້ົ່ໄດ ເລ້ົ່ຍ, ນ້ົ່ນ້ົ່ສ້ົ່ດໃຫ້ຍ່ຂ້ົ່ນ້ົ່ດຫນ້ົ່ງ້ົ່ທ້ົ່ລ້ົ່ກລ້ົ່ອບ້ົ່ອອກ້ົ່ມ້ົ່ວ້ົ່ຈ້ົ່ກ ສ້ົ່ອ້ົ່ມ ສ້ົ່ດ ແລ້ົ່ະ ໄດ້ມ້ົ່ນ້ົ່ງ້ົ່ເບ້ົ່ຍ້ົ່ວ້ົ່ນ້ົ່ລ້ົ່ມ້ົ່ຢ້ົ່ແລ້ົ່ມ້ົ່ຖ້ົ່ະຫນ້ົ່ມ, ກ້ົ່ອງ້ົ່ຕ້ົ່ນ້ົ່ໄມ ທ້ົ່ພ້ົ່ອ້ົ່ມ້ົ່ອອ້ົ່ກ້ົ່ດ້ົ່ອ້ົ່ກ້ົ່ເບ້ົ່ງ້ົ່ບ້ົ່ານ້ົ່ນ້ົ່ນ້ົ່ຫ້ົ່ລ້ົ່ານ້ົ່ກ້ົ່ວ້ົ່ານ.

ເມ້ົ່ແຣ້ົ່ກ ຊ້ົຸ່້ົ່ເ ລ້ົ່ບ ຫ້ົ່ລ້ົ່ບ້ົ່ຕ້ົ່ານ້ົ່ແລ້ົ່ວ ກ້ົ່ຍ້ົ່ມ້ົ່ທ້ົ່ງ ໄດ້ແ ຫ້ົ່ງ້ົ່ມ ຫນ້ົ່ານ ຊ້ົ່ມ ຫ້ົ່ານ ທ້ົ່ານ ທ້ົ່ານ ຕ້ົ່ ຖ້ົ່ວ ອ້ົ່ານ ທ້ົ່ດ.

ທ້ົ່ຳ ອ້ົ່ດ, ພ້ົ່ວ້ົ່ກ ເດ້ົ່ກ ນ້ົ່ອ ຍ ທ້ົ່ພ ານ້ົ່ກ ຫ້ົ່ລ້ົ່ມ ຢ ນ້ົ່ມ ບ ສ ເ ກ ດ ຫ ມ ບ ວ ນ ກ ມ. ພ ວ ກ ເ ອ ຳ ລ ກ ມ ກ ຈ ອ ກ ຢ ຕ ຫ ມ ານ ອ ຽ ມ ຫ ອ ງ ນ ຳ ເ ປ ๔๘. ຂ ນ ະ ທ ສ ຽ ງ ເ ວ ຳ ອ ມ ແ ຈ ມ ໃ ສ ນ ມ ອ ຳ ລ ກ ຊ ກ ດ ມ ເ ອ ຳ ຄ ວ ມ ຮ ອ ມ ຂ ອ ງ ແ ສ ງ ແ ດ ດ ແ ລ ະ ສ ຽ ງ ອ ກ ກ ະ ທ ກ - ຈ ກ ຖ ະ ຫ ມ ນ ຢ ຳ ງ ສ ດ ອ ກ ສ ດ ໃ ຈ. ແ ຕ ທ ມ ໃ ດ ນ ມ, ກ ມ ດ ກ ນ ອ ຍ ຜ ຊ ຍ ຄ ມ ຫ ນ ້ ງ, ບ ໃ ສ ເ ກ ບ ແ ລ ະ ຖ ກ ເ ພ ອ ມ ອ ກ ຄ ມ ຫ ນ ້ ງ ແ ລ ນ ໄ ລ ຕ ດ ຕ ມ ມ ຢ ນ ມ ແ ລ ນ ມ ຕ ຳ ກ ບ ຂ ຂ ອ ງ ອ ຳ ລ ກ ເ ຊ ອ ຳ ທ ຢ ຽ ດ ອ ອ ກ ຢ ນ ມ ລ ອ ຳ ບ ຟ ຳ ບ ລ ງ ໃ ສ ຳ ມ ຊ ຍ.

ໃ ນ ທ ມ ທ, ໃ ບ ຫ ນ ຳ ມ ນ ຳ ຍ ດ ງ ເ ອ ມ ເ ພ ງ ຂ ອ ງ ເ ດ ກ ນ ອ ຍ

ກໍເບະຍຸ້ມອອກຄ່ວະຣອງໄປ້, ຕ່ມາກໍສະແດງອາດຸແອວຄວາມ ປະຫລາດໃຈອອກມາ ແລວກ່າຍມາເປັນຢ່ານກ໊ອຢ່າງເຫັນໄດ ແຈ້ງ. ທ່າວນ້ອຍນ້ຳຕາພ້ຽຍ່າວ, ທ້ງແມ່ມເປ໋ງ ອາລັກເຊ ອ໊ ດ້ວຍຄວາມເກງກ໊ວ ແລ້ວກ໋ຍ່າງຖ້ອຍຄ່ືນຫລ້ງໄປ. ພ້ວກ ເດ້ກນ້ອຍຄ່ືນ໋ມໆ ພ້ກັນຫ້ມເຂ້ົ້ามาຢ່ືນ້ອ້ມ, ພ້ວກ ເຂ້ົ້າ ເຈ້ົ້າໂສ້ເຫລ້ກັນທ້ງເສ໊ອຕ່ານ້ແມ່ມເປ໋ງ ອ່ານ້ເລ້ກເຊ ອ໊ ດ້ວຍ ຄ້ວ່ານ໋ວ໊ກທ້ວ່ງໄຍ, ແລ້ວກ໊ຫ້ຽບໃກ້ເຂ້ົ້ามาຢ່ານ້ຊ່ານ້ ປ່ືນ ຢ່ານ້ກ໊ວ.

ອ່ານ້ເລ້ກເຊ ອ໊ ຜູ້້ຈ່ືມຢູ້່ໃນຄວ່ານ້ຝ່ືນ້ອ້ງໂຕເອ້ງນ້ັ້ນ ບ໋ໍ່ໄດ ສ້ງເກ໋ດເຫ້ນເຫ໋ດກ່ານ້ຕ່ານ້ງໆເຫ ລ໋ໍ່ານ້ເລ້ຍ. ຈ່ືນ້ເ໋ມ໋ ເຂ້ົ້າ ເຫ້ນ໋ວ່ານ້ພ້ວກເດ້ກນ້ອຍເປ໋ງຫ້ນ້ານ້ເຂ້ົ້ານ້ດ້ວຍສ່ານ້ຕ່ານ້ສ ແດງ ຄ້ວ່ານ້ຕ່ືນ້ເຕ້ືນ ປ່ືນຢ່ານ້ກ໊ວ ແລ ຈ່ືນ້ວ່ານ້ຄ໋ຳເວ້ົ້ າ ຂ້ອງພ້ວກ ເຂ້ົ້າຄ້ງເຂ້ົ້ານ້ານ້ະທ໊ບໃສ່ເສ້ືນ້ປ ສ່ານ້ຖ ຂ້ອງເຂ້ົ້ານ້ວ່ານ້ :

- ອ໊ຕ່ານ້ນ, ຍ່ານ້ໃດ ນ໋ ້ງ ກ ະ ຕ ້ອ ງ ກ ວ ນ ຄ ່ືນ. ເ ພ ່ືນ ແ ມ ່ນ ນ ້ ກ ບ ່ືນ ທ ໍ ່ ມ ະ ຄ າ ເ ປ ັ ນ ມ ່ ານ ຣ ອ ຍ ໂ ທ . - ເ ດ ້ ກ ນ ້ ອ ຍ ຜ ້ ູ ້ ທ ່ ີ ໃ ຫ ຍ ່ ກ ວ ່ ານ ້ ທ ໝ ູ , ຂ ວ ຍ ຣ າ ງ ກ ານ ່ ຍ ຈ ອ ຍ ຜ ອ ມ ແ ລ ະ ເ ຫ ລ ້ ອ ງ ຫ ລ ານ , ອ ານ ຸ ປ ະ ມ ານ ສ ິ ບ ປ ີ ຜ ້ ູ ທ ນ ້ ງ ກ ່ ານ ວ ້ ນ .

- ກ ູ ບ ໍ ່ ໄ ດ ້ ກ ອ ນ ໃ ຜ ມ ່ ານ , ຂ ໍ ສ ານ ບ ່ ານ ດ ້ ວ ຍ ກ ຽ ດ ຂ ອ ງ ເ ຍ ່ ານ ວ ະ ຊ ນ , ກ ູ ຕ ໍ ່ ານ ໃ ສ ່ ກ ັ ບ ຂ ານ ໄ ມ ແ ທ ໆ ໄ ດ ບ ໍ ່ ແ ມ ່ ນ ຂ ານ ແ ທ ໆ ດ ອ ກ . ອ ິ ຕ ານ ມ ນ ້ ຜ ້ ູ ມ ີ ໃ ບ ຫ ນ ້ ານ ້ ມ ນ ້ ກ ານ ວ ່ ານ ຢ ່ ືນ ນ ້ ັ ນ .

ເ ມ ແ ຣ ດ ຊ ຸ ເ ອ ັ ບ ມ ີ ຄ ວ ານ ້ ຮ ູ ້ ສ ຶ ກ ຄ ານ ້ ຍ ກ ັ ບ ວ ານ ້ ມ ້ ກ ອ ນ ນ ້ ັ ນ ທ ນ ້ ງ ແ ລ ່ ນ ້ ນ ້ ມ ານ ຕ ໍ ່ ານ ໃ ສ ່ ທ ໍ ່ ໃ ຈ ຢ ່ ານ ງ ແ ຣ ງ . ໃ ນ ທ ັ ນ ທ ິ ທ ັ ນ ໃ ດ ເ ຂ ົ ້ ານ ໍ

ຮູ້ສຶກວ່າທ້ອງສູນເສຍແສງສະຫວ່າງ ແລະ ຄວາມ ເປັກບານ ຂອງມັນໄປໝົດ. ເຂົ້າເງ້ຍໜ້ານ້ຳ, ພວກເດັກນ້ອຍເຫລົ່ານັ້ນກໍຟ້າວຍ່າງຖອຍຫລັງ ຫັ້ງໆທ້ສາຍຕາຍັງແນມເບ່ິ່ງ ຂ້າ ຂອງ ອ້າເລັກເຊ ຢ່ຢ່າງບໍ່ລົດລະ.

ເມ່ືອຖືກຕູ້ຫ້ານ ຢ່ຢ່າງແຮງຄ້ແນວນັ້ນ, ວ້ຕ້ານ ກໍ່ໄດ້ ວ້ງ ຕ້ອເປັ່ນຜູ້ເລ່ືອງວ້ອ້ານ ຄ້ວຍການເອ້ົາແຂນສອກໄປດ ໃສ ທ້ອ້ຈອຍ .

- ນ້ຽງ ຢ້ານ ໃຫ້ ຫ ຖ ານ ເພ່ືນ ເບ່ິ່ງ ເບ ະ, ນ້ຽງ ວ້ ຢ ຫ ຢ ນ ນ ຫ ວ ະ ? ພ ະ ນ ນ ກ ນ ເ ບ ະ ?

ທ້ອ້ຈອຍ ແ ຍ ກ ຕ ວ ອ ກ ມ ຈ ຈ ກ ໜ ມ ຄ ຈ ຍ ໆ ຍ ງ ກ ອ ເ ຂ ້ ຳ ມ ຈ ຈ ກ ເ ມ ແ ຣ ຄ ຸ ເ ຈ ນ ຄ ວ ມ ລ ະ ມ ຄ ລ ະ ວ ້ ງ ຕ ຣ ມ ພ ອ ມ ຢ ຫ ກ ເ ວ ລ ຈ ເ ພ ່ ອ ຈ ະ ແ ລ ນ ປ ບ ໜ ໄ ປ ໂ ຄ ຍ ໄ ວ ແ ບ ບ ຄ ຣ ວ ກ ນ ກ ບ ນ ກ ຈ ອ ກ " ສ ຈ ວ ປ ນ ກ ນ " ໂ ຕ ນ ນ . ໃ ນ ທ ສ ຸ ດ ເ ຂ ົ ້ ຳ ກ ໍ ໄ ດ ເ ຂ ົ ້ ຳ ມ ຈ ຢ ນ ຢ ່ ໄ ກ ້ ໆ ເ ມ ແ ຣ ຄ ຸ ເ ຈ ນ .

- ສ ະ ຫ ຈ ຍ ຣ ວ ຍ ໂ ຫ . . . - ເ ຂ ົ ້ ຳ ເ ວ ຍ ນ ນ , ຫ ້ ວ ຕ ນ ກ ໍ ຕ ຣ ມ ພ ອ ມ ເ ພ ່ ອ ຈ ະ ແ ລ ນ ໜ ນ ໄ ປ ໂ ຄ ຍ ໄ ວ , ແ ບ ບ ຄ ຣ ວ ກ ນ ກ ບ ນ ກ ກ ລ ຈ ທ ລ ຳ ຖ ຳ ສ ນ ຍ ຈ ນ ໃ ນ ລ ະ ຫ ຈ ຈ ງ ຈ ຈ ນ ແ ຂ ວ ງ ກ ນ .

- ສ ະ ຫ ຈ ຍ ຂ ຈ ຈ ວ ງ ເ ຈ ົ ້ ຳ ແ ນ ນ ຂ ຈ ແ ທ ຫ ລ ່ ວ ຈ ຈ ຂ ຈ ໄ ນ ? ເ ຈ ົ ້ ຳ ແ ນ ນ ຄ ນ ນ ຂ ຈ ຖ ກ ແ ນ ນ ບ ? ?

ແ ລ ະ ແ ລ ວ ເ ດ ັ ກ ນ ້ ອ ຍ ຂ ຄ ຜ ູ ປ ຣ ບ ດ ັ ່ ງ ນ ກ ຈ ອ ກ ນ ້ ອ ຍ ນ ັ ນ ກ ໍ ເ ຫ ັ ນ ຈ ້ ຳ ຈ ້ ຳ ຈ ້ ຳ

ຄ້ອນເທົ້າທີ່ໄດ້ອັກສອນສິລ່ຳອັນຕ່າງຕານັ້ນໃສ່ເຂົ້າ, ເຂົ້າ ຈະຮູ້ສຶກແປກປະຫລາດຕຳໃຈເລີ່ຍ. ຫົວໃຈນ້ອຍໆ ຂອງເຂົ້າ ນັ້ນສຳນຶກໄດ້ໃນທັນທີ ຄຳເວົ້າ " ຄົນຂາກຸດ " ພຽງ ຄຳ ດຽວນີ້ນັ້ນ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ບ່າວທະຫານເຈັບປວດພໍ່ພຽງໃດ . ເຂົ້າຍ່າງກັບຄົນໄປຫາໝູ່ພວກທີ່ພາກັນຢືນມ້ອມສົ້ມບໍ່ເຫັ້ງບໍ່ ຕ່ຳນັ້ນແລ້ວກໍ່ຫາຍໂຕໄປ ຄາຍກັບວ່າພວກເຂົ້າເປ່ຍລະລາຍ ໄປກັບອາກາດອັນຮ້ອນເຈົ້າ ປົ່ນກົ່ນຫອມຫອວນຂອງດອກ ໄມ້ ແລະ ກົ່ນອ້ໍຂອງຢ່າງປູທ່ຽງເປ່ຍ.

ທັນໃດນັ້ນກໍ່ມີສຽງໜ່ວງເອ້ນຊໍ່ເຂົ້າ. ອາເລັກເຊ ຟ້າວ ລຸກຂຶ້ນຢືນຢ່າງກະທັນຫັນ. ເຈົ້າຂອງສຽງນັ້ນແມ່ນ ອາຢູຕາ-ນັ້ນເອງ. ຂະນະນີ້ນາງພວມຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າເຂົ້າ. ເຖິງວ່ານາງ ຈະບ່ຽງເທົ່າກັບຢູ່ໃນຮູບ ແຕ່ອາເລັກເຊ ກໍ່ຈຳນາງໄດ້ ໃນ ທັນໃດນັ້ນໂລດ. ໃບໜ້າຂອງນາງເມັ້ນຈັດ ແລະ ເມື່ອຍ ອ່ອນ. ນາງແຕ່ງຕົວໃນລັກສະນະເຄ່ງທະຫານ-ເຕ່ງ ພົ້ນລະ ເຮ່ອນ, ຄໍໃສ່ເກີບບົດ, ເສ້ຍາມທະຫານ ແລະ ຖືໝວກ-ໜົ້ບ. ແຕ່ວ່າແກ້ມຕ້ານ້ຳໜ້ໍ້ນປົ່ນຂຽວທ່ໍ້ເໝມເບ້ງ ເມແຮດອຸ-ເລ້ັບ ນັ້ນມັ້ນຊ່າງປ່ຽນລົ້ນໄປດ້ວຍຄວາມຈ່ຶງໃຈ ແລະ ມີເມດ ຕາປານ້ຳຈົ້ນພາໃຫ້ ເມແຮດອຸເລ້ັບ ຮູ້ສຶກວ່າຕົ້ນເລ້ຍຮູ້ຈັກ ກັບ ຍ່ງສາວຜູ້ນ້ແບບດຽວກັນກັບຄົນທ່ໍ້ໄດ້ເຕ້ັບໃຫຍ່ຂົ້ນມາຢູ່ພ່ຍໃນ ຄອບຄ້ວດຽວກັນ. ທ້ັງສອງຕ່າງກໍ່ເໝມເບ້ງໜ້າກັນ ຢູ່ຄາວ ໜ່ວງຢ່າງ2ຽບ ໆ .

- ຂ້ອຍບ່ໍ່ຄ່ວ່າເຈົ້າຈະເປ້ັນແບບນ້ !

- ຊັ້ນເຈົ້າຄິດວ່າ ຂ້ອຍເປັນແນວໃດລະ ?

ເມແຣດຊິເວັບ ຮູ້ສຶກວ່າຕົນເອງບໍ່ສາມາດລະງັບຮອຍຍິ້ມ ຊິ່ງໃນສະພາບນັ້ນບ່ວ່າເປັນສິ່ງບໍ່ເໝາະສົມຢ່າງຍິ່ງ.

- ຂອຍຄິດວ່າ ເອີ ຈະເວົ້າແນວໃດດີ.., ຂອຍຄິດວ່າ ເຈົ້າຕ້ອງມີທ່າທາງເຂັ້ມແຂງກ້າຫານສູງໃຫຍ ຄາງກົມກ້ວາມ ແລະ ດູດກ້ອກໝຳ...ສະເພາະຕ້ອງມີກ້ອກ ກິຣກິຣ ເວົ້າ ຮອດເຈົ້າຫລາຍຢູ່ໃນຈົດໝາຍຂອງລາວ.

- ກິຣກິຣ ຂອງເຈົ້າຕັ້ງແມ່ນຄົນແທ້ຄົນວ່າຜູ້ຫນິ່ງ .

- ອາເລັກເຊອິ ເວົ້າສອນອົ່ນ. ທັງນັ້ນຄຳວ່າ " ຂອງ ເຈົ້າ " ເປັນພິເສດ.

ເມື່ອແມມເຫັນໃບຫນ້າຂອງຍິງສາວ ມີອາການແຈ່ມ ໃສ ຂົ່ນ ເຂົາຈິ່ງເວົ້າຕໍ່ໄປວ່າ .

- ເຂົາແມ່ນຄົນແທ້ຈິ່ງຜູ້ຫນິ່ງ ແມ່ນຢູ່ວ່າ ກຸ້ກິຣ ໄດ ເລົ່າເລື່ອງລາວຕ່າງໆຂອງຂອຍສູ່ເຈົ້າຟັງ, ແຕ່ຂອຍກໍຮັບປະ ກັນວ່າເຂົາບໍ່ໄດ້ເວົ້າສິ່ງໃດທີ່ກ່ຽວກັບຕົວເຂົາໃຫ້ແກ່ເຈົ້າ ຟັງ ເລີຍ...

- ແຕ່ວ່າອາເລັກເຊອິ...ເຈົ້າອະນຸຍາດໃຫ້ຂອຍ ຂົ່ມ ເຈົ້າວ່າ ອາເລັກເຊອິ ໄດ້ບໍ ?... ເພາະວ່າຂອຍລັ່ງເລ ຕໍ່ການຂົ່ມແບບນີ້ນຳຈົດໝາຍຂອງເຂົາ. ຖ້າວ່າເຈົ້າຫ້ານບໍ່ ມ່ວ່ກ່ອນໃດທີ່ຈະຕ້ອງເຮັດຢູ່ໃນ ນິດສະກຸ ນ້ອກແລ້ວ, ຂອຍ ຂໍເຊີນເຈົ້າໄປຢາມເຮືອນຂອງຂອຍ. ມີນ້ອຍເລີຍຍ້ານແລ້ວ ແລະ ມີເວລາຫວ່າງຈົນຕະຫລອດມື້. ໄປເທາະ. ຂອຍຍັງມີ

ເຫລົ້າ ໂວດກາ. ເຈົ້າມັກດື່ມເຫລົ້າ ໂວດກາ ຫລືບໍ່ລະ ? ຂອຍຂໍເຊີນເຈົ້າ ".

ທັນໃດນັ້ນ ເຂົາກໍປະກົດຕົວເຫັນພາບໃບໜ້າ ສະຫລອກ ກອກຂອງນາຍພັນຕີ ສະຕຣູດກົບ ທີ່ກຳລັງຍົກຄ້ອຫລ້ອຕາ ໃສ່ ເຂົາທັງເວົ້າວ່າ: ເອ, ເອ, ລະວັງດີ, ນາງຢູ່ດົນດຽວ-ແຖມຍັງມີເຫລົ້າ ໂວດກາ, ຮາ ! ຮາ ! ແຕ່ບໍ່ດົນສະຕຣູດ ກົບ ສູນເສຍສັກສີຄວາມເປັນຊາຍຂອງລາວແລ້ວ ມັນຈຶ່ງເຮັດ ໃຫ້ອາເລັກເຊ ບໍ່ເຊື່ອຄຳເວົ້າຂອງລາວແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ. ກ່ວາຈະເຖິງຍາມຄ່ຳ, ປາກົດວ່າຍັງມີເວລາເຫລືອຢູ່ອີກ ຕັ້ງ ດົນ, ເພາະສະນັ້ນທັງສອງຈຶ່ງພາກັນຍ່າງເລາະໄປຕາມ ຖະ ໜົນໃຫຍ່ ແລະ ເວົ້າຄຸຍກັນໄປຢ່າງແຈ່ມໃສ. ອາເລັກເຊ ພໍໃຈທີ່ສັງເກດເຫັນວ່າຍິງສາວໄດ້ພະຍາຍາມອົດກັ້ນຄວາມ ຮູ ສຶກຂອງນາງເອົາໄວ້ດ້ວຍຄວາມລຳບາກ, ລ້ໄດ້ກັດຣີມສົບໃນ ຂະນະທີ່ເຂົາໄດ້ເລົ່າເຖິງເຫດຮ້າຍທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນແກ່ຄະໂວຊ-ເດັບ ໃນລະຫວ່າງຕອນຕົ້ນຂອງສົງຄາມ. ແກ້ມຕາສີໜ້ຳປົນ ຂຽວຂອງນາງ ໄດ້ເປ່ງປະກາຍເມື່ອເຂົາເລົ່າເຖິງວິລະ ກຳ ອັນສູງສົ່ງຂອງຝ່າຍນ້. ຈັ່ງແມ່ນນາງມີຄວາມພາກພູມໃຈ ໃນ ຕົວເຂົາ ! ນາງຕັ້ງບັນຫາສ້ຖາມເພື່ອຢາກຮູ້ລາຍລະ ອຽດ ຕ່າງໆທີ່ກ່ຽວກັບຄະໂວຊເດັບ ດ້ວຍທ່າທາງຂວນອາຍ.

ນາງເລົ່າດ້ວຍຄວາມໂມໂຫວ່າ ຄະໂວຊເດັບ ໄດ້ສົ່ງ ເງິນເດືອນຂອງເຂົາມາໃຫ້ນາງໂດຍບໍ່ມີເຫດຜົນ. ເປັນຫຍັງ ເຂົາຈຶ່ງຣີບຮ້ອນໜີໄປໂດຍບໍ່ສົ່ງລານາງ ແລະ ໂດຍບໍ່ ຂຽນ

ຫນ້ງສືຫລືຫຍູ່ປະໄວ້ໃຫ້ແກ່ນາງເລີຍ ? ມັນເປັນຄວາມ ລັບ ຂອງທະຫານບໍ ? ຄວາມລັບອັນງາມລະບໍ ທີ່ຫນີໄປໂດຍບໍ່ໄດ ສັ່ງລາ ແລະ ໂດຍບໍ່ໄດ້ຮູ້ມຈົດຫມາຍບອກໃຫ້ຮູ້ເລີ່ອງ ລາວ ອັນໃດເລີຍ.

- ແລ້ວ, ເປັນຫຍັງເມື່ອຕອນລົມກັນທາງໂທລະສັບເຈົ້າ ຈຶ່ງໄດ້ເນັ້ນຫນັກຄໍາວ່າ ເຂົ້າຈຶ່ງຫມວດເຄົ້ານັ້ນ ເອົ້າແທ້ເອົ້າ ວ່າ ? - ອ້າຢູ່ຕາ ຖາມອ້ນພ້ອມທັ້ງໄດ້ແນມເບ່ິ່ງຫນ້າ ອາ ເລັກເຊອ ດ້ວຍຄວາມສົ່ງໄສ.

- ໂອ, ບໍ່ມີຫຍັງດອກ, ຂ້ອຍເວົ້າອອກໄປຊ ໆ ນ້ ລະ. ອາເລັກເຊອ ພະຍາຍາມເວົ້າຫລີກລ່ຽງ.

- ບໍ່, ບໍ່ໄດ, ເຈົ້າຕ້ອງເວົ້າ, ຖ້າບໍ່ດ້ັ່ງນ້ັ້ນ ຂ້ອຍຈະ ບໍ່ ຍອມເປັນອັນຂາດ, ຫລ້ືອ່ານ້ັ້ນແນ່ນອນວ່ານ້ັ້ນມ້ີຄວາມລັບຂອງທະຫານອ້ີ ຫຍັ ?

- ຄວາມລັບອັນໃດ ? ບໍ່ມີຫຍັງດອກ, ພຽງແຕ່ວ່າທ່ານ ຫມໍ ວ່ານ ວ່ານ ວ່ານ ໄດ້ແນະນໍາໃຫ້ເຂົ້າຈຶ່ງຫມວດເພ່ືອ ເຮັດໃຫ້ຖ້ກໃຈພວກຍິ່ງສາວທ່ົ່ວໄປ ຫລ້ືໂດຍສະເພາະ ເພ່ືອ ເປັນທ່ີ່ພໍ່ອ້ກພໍ່ໃຈຂອງແມ່ຍິ່ງຄົນຫນ້ຶ່ງເທ່ົ່ານ້ັ້ນເອງ.

- ອ່ າ, ບ້ ດ້ ມ້ ຂ້ ຍເຂ້ ່ ໃຈຫ ມ ດ ລ ອ. ແ ນ ຍ ອ ມ ອ ນ ນ ້ ້ ້

ລ້ວ. ໃບໜ້າຂອງນາງເມັ່ມຈົດ ແລະ ມີຮອຍແຫ້ວຍາມ ພໍ ປາມກັບຖືກຫນາມຂ່ວນ, ຢູ່ຕາມບໍ່ລ້ວນຫນາຜາກ ແລະ ຂອບ ຕາ. ເສອຍ່ານຜົມຂາດ ແລະ ຫມວກຫນີບອັນເກົ່າທີ່ຢອງ ຢູ່ ເທິງຜົມສີທອງນັ້ນ ໄດ້ຊ່ວຍເຮັດໃຫ້ນາງມີທ່າທີ່ລາຍດ້ວຍຄົນອົດ ເມ່ືອຍຫລາຍ. ມີພຽງຮົ່ມສີ່ນສີ່ງຫລາບອັນສົດຊຸ່ມ ກັບຍິ້ມ ບໍ່ ອ່ອນ ແລະ ຂໍ້ແມ່ງວັນທີ່ຈັບຢູ່ຮົ່ມສີ່ນເບ້ືອງເທິງເທົ່ານັ້ນ ທີ່ໄດ້ ສ່ະແດງໃຫ້ເຫັນວ່ານາງຍັງຫນຸ່ມແຫນ ແລະ ມີອາຍຸ ກະ ສຽມສຸງສຸດບໍ່ເກ່ືນຊາວປີ.

ຢູ່ໃນມືດສ່ະກູ ມັກເປັນຄົ້ນແມ່ນ: ເມ່ືອຍ່າງໄປ ຕາມ ເສ້ັນທາງກ່ວາງໃຫຍ່ໄດ້ຄົ້ນສົ່ນຄວນ ແລະ ຜ່ານກ່ອງອາຄານ ບ້ານເຮ່ືອນອັນສ່ວຍງ່ານຕ່າງໆ, ພໍ້ລ່ຽວເຂ້ົ້າໄປໃນຖ້ະຫນົ່ນ-ນ້ອຍເສ້ັນໜ່ຶ ບໍ່ທ່ໃດນ່ານກ່ອນເພ່ືນກ່ໍຈະພົບເຮ່ືອນນ້ອຍ ໆ ເກ່ົ້າແກ່ເພ້ັງຫລ້ັງໜ່ຶ ຢູ່່ເບ່ືງແລ້ວຄ້ັບອ່ານ້ົ້ກ ຈາກ ດ່ົ ແລ້ະ ຈ່ງແນ່ມເບ່ືງຄ່ົນຄ້ວຍຝ່ານ່ອງຢ່ຽມແກ່ວ່ົ່ອ ຫນ່ອງ ເສ້ົ້ຳ ຍ່ອນ່ອຍຸ່ກ່ານ່ຂ່ອງມ້ັນ. ອ່ານ່ຢູ່່ຕ່ານ ກ່ໍ່ອ່ານ່ໄສ່ຢູ່່ໃນ ໜ່ຶ ໃນ້ັນ ດ່ານ ເຮ່ືອນ ນ ອ ຍ ປ ະ ເ ພ ດ ນ ້ . ພ ວ ກ ເ ຂ ົ ້ ຳ ທ ັ ງ ສ ອ ງ ໄ ດ ້ ກ ່ ານ ອ ມ ໄ ປ ຕ ່ ານ ້ ັ ນ ໄ ດ ້ ອ ັ ນ ແ ລ ບ ໆ ແ ລ ະ ຮ ູ ້ ສ ຶ ກ ໄ ດ ້ ກ ່ ົ ນ ມ ່ ານ ້ ັ ນ ໄ ຕ ແ ລ ະ ກ ່ ົ ນ ຍ ອ ແ ມ ່ ວ . ພ ໍ ໄ ປ ເ ຖ ິ ງ ຊ ້ ັ ນ ສ ອ ງ , ຍ ິ ງ ສ ່ ານ ກ ໍ ່ ໄ ດ ້ ເ ຖ ິ ງ ຂ ໍ ້ ກ ະ ແ ຈ ອ ອ ກ ມ ່ ານ ເ ພ ່ ື ອ ໄ ຂ ປ ະ ຕ ູ . ພ ວ ກ ເ ຂ ົ ້ ຳ ໄ ດ ຍ ່ ານ ງ ່ ານ ຂ ່ ານ ຖ ິ ງ ທ ້ ັ ນ ຈ ຸ ອ ່ ານ ທ ່ ານ , ຫ ນ ່ ຶ ຖ ວ ຍ ຊ ່ ານ ແ ລ ະ ກ ະ ປ ຸ ກ ຫ ລ ິ ໄ ຫ ຕ ່ ານ ງ ໆ ຊ ຸ ່ ງ ນ ່ ານ ຢ ່ ານ ຮ ັ ກ ສ ່ ານ ໄ ວ ້ ໃ ຫ ້ ນ ັ ນ ເ ປ ັ ນ ຢ ູ ່ ຕ ໍ ່ ຫ ນ ່ ານ ປ ະ ຕ ູ ນ ັ ້ ນ ແ ລ ວ ກ ໍ ລ ອ ງ ໄ ປ ຫ ່ ານ ເ ຮ ອ ນ ຄ ົ ວ ອ ັ ນ ມ ົ ດ ແ ລ ະ ເ ປ ົ ່ ານ ແ ປ ນ . ຫ ລ ັ ງ ຈ ່ ານ ກ ັ ນ ກ ໍ ່ ຈ ່ ງ ຜ ່ ານ

ໄປຍັງລະບຽງທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍສິ່ງຂອງຮົກຮ້ອ ແລະ ໄດ້ ມາ ຢຸດຢູ່ຕໍ່ໜ້າປະຕູນ້ອຍແຫ່ງໜຶ່ງ. ທັນໃດນັ້ນແມ່ ເຖົ້າຜູ້ໜຶ່ງກໍ ໄດປ່ອມຫົວອັນຈອຍລົບຂອງລາວອອກມາຈາກປະຕູທີ່ຢູ່ຊຸ ໜ້າ ພວກເຂົ້ານັ້ນ.

- ອ້າມມາດາມີລົບມາ, ມີຈົດໝາຍສະບັບໜຶ່ງ ສົ່ງມາ ຫາເຈົ້າ. - ແມ່ເຖົ້າກ່າວຂົ້ມພ້ອມທັ້ງໄດ້ແນມເບິ່ງສອງໜຸ່ມ ສາວດ້ວຍສາຍຕາອັນປະຫລາດກ້ອມທີ່ຈະຫລົບໜ້າເຂົ້າ ໄປ ຄົນ.

ພໍ່ແມ່ຂອງ ອາຢູຕາ ໄດ້ອົບພະຍົບໄປຢູ່ເຂດແມ່ວຫລັ ງ , ພ້ອມດຽວກັນກັບການຍົກຍ້າຍສຸະຖາບັນການສຶກສາແຫ່ງໜຶ່ງ, ທັ້ງນີ້ກໍເພາະວ່າພໍ່ຂອງນາງ ເປັນອາຈານສອນປະຈຳຢູ່ນັ້ນ. ບ້ານຂອງນາງມີຫ້ອງສອນຕ່ໍຢູ່ສອງຫ້ອງແຄບໆ ຊຶ່ງມີເຄື່ອງ ເຮືອນ ຂອງຊານອັນເກົ່າແກ່ ແລະ ຖືກລຸມດ້ວຍປ່ອກຜ້າສີຂາວ ນັ້ນ ກ້ອງກັນຢູ່ຢ່າງມາກມາຍພໍ່ປາມກັບວ່າແມ່ນຮ້ານຂາຍ ເຄື່ອງ ເຮືອນ. ເຄື່ອງປະດັບຕ່າງໆ, ອັນມີຜ້າກັ້ງສ໌ເຫລື້ອງ ພ້ອມ ທັ້ງຜ້ານັດທີ່ເຮັດດ້ວຍໄໝພົມອັນເກົ່າແກ່, ຮູບແຕ້ມລະບາຍສີ ຮູບປັ້ນ ແລະ ເຕົ້າດອກໄມ້ທີ່ໄດ້ວາງຢາຍຢູ່ເທິງໂຕະ ປ້ອງ ໂມ ທັ້ງໝົດເຫລົ່ານີ້ໄດ້ກະຈາຍກັນອັນເຫມັນອັບ ແລະພາໃຫ້ ເຂົ້າໃຈວ່າແມ່ນເຮືອນທີ່ບໍ່ຄົນອາໄສ.

- ຂອຍຕ້ອງຂໍໂທດນາເຈົ້າຫລາຍ ໆ, ວ່າຂອຍໄດ້ໃຊ້ ວິດຢ່ຢ່າງທະຫານ. ພໍ່ອອກຈາກໂຮງໝໍ ຂອຍກໍລົ້ອໄປທີ່ ມະ ຫາວິທະຍາໄລທັນທີ. ຂອຍເກືອບບໍ່ມີເວລາປ່ອມຂ້າເຂົ້າ ມາ

ໃນເຮືອນຫລັງນັ້ນເລີຍ. ອາຍຸຕາ ກ່າວຂັ້ນພ້ອມທັງຫນ້າແດງ, ຂະນະທີ່ພວມຮ້ຳປູໂຕະຜົມຫນ້ຽ ຊ້ຽເຕັ້ນໄປດ້ວຍສ້ຽ ເສດເຫລືອອກຢ່າງຟ່າວຟ້ຽ.

ນາງໄດຍ່າງອອກໄປແລ້ວກໍກັບເຂົ້ານ້ຳພ້ອມກັບຜ້າປູໂຕະຜົມເດີ ແລະ ໄດນ້ຳມາປູຄຶມທັງໄດຄອຍແປງແຈຂອງມັນແຕ່ລະຄັ້ງດ້ວຍຄວາມເອົາໃຈໃສ.

- ຍ່າມ້ອຍມາເຖິງເຮືອນນັ້ນແມ່ນຍ່າມທີ່ຂ້ອຍມີ ຄວາມອຶດເມ້ຍທີ່ສຸດ, ຈົນເກືອບບໍ່ມີແຮງພໍທີ່ຈະກ້າວໄປໃຫ້ເຖິງຕ້ຽງຍາວ ເພ້ຍຈະລົ້ມໂຕລົ້ງນອນໂດຍບໍ່ຕ້ອງປ່ຽນເສ້ຍຜ້າ. ສ່ວນເລ້ຽງນ້ຽນັ້ນບໍ່ຕ້ອງເວົ້າເຖິງ ກະຢ່າ.

ຄາວຫນ້ຽຕ່ໍມາ ສ້ຽງຫນ້ຽຕົ້ນນ້ຳໄຟຟ້າກໍດັ້ງຈອດໆຂຶ້ນ. ຈອກນ້ຳຊາອັນເກົ່າແກ ແລະ ມີລວດລາຍງົດງາມກໍຖືກນ້ຳມາວາງໄວ້ເທິງໂຕະ, ນອກຈາກນັ້ນຍັງມີຈານກະເບ້ອງຊ້ຽນ້ຽນຈຸເຂົ້າຈີ່ກ້ຳແຜ່ນແລບບາງພໍປານກັບແຜ່ນເຈ້ຍສີ ແລະ ຖ້ວຍນ້ຳຕານ ທີ່ນ້ຳຕານຄາງຢູ່ພົ້ນຖ້ວຍບໍ່ເທົ່າໃດເມ້ດ. ຢູ່ພ້ຽ ໃນເຕົ້ານ້ຳຊ້ຽແພ້ນສັດຫ້ຽມອັນເປັນເຄ້ຽງເກົ່າແກມາຕ້ັງແຕ່ສະຕະວັດກ່ອນພຸ້ນນັ້ນ ກໍໄດ້ສ້ຽກ໋ນນ້ຳຊາອັນຫອມຫວນທ້ຽວ ໃຫ້ລະລຶກເຖິງສະໄຫມກ່ອນຫນ້າສ້ຽງຄາມ ແລະ ອີກສ້ຽງຫນ້ຽທີ່ຖືກນ້ຳອອກມາວາງໄວ້ເທິງໂຕະກ໋ດແກ້ວ ສີຟ້າ ຊ້ຽຍ້ັງບໍ່ທັນ ໄດ້ຖືກໄຂ່ຄ່ອມມາກ່ອນ ພ້ອມດ້ວຍຈອກນ້ອຍສ້ຽງຫນ້ວຍ.

ເມແຮຄຸ້ເຂ້ັຍ ນ້ຽລ້ຽທ້ຽງນ້ອມໃຫຍ່ຫຸ້ມຜ້າກ້ຳມະຍ່ີ ສ

ຂຽວໜ່ວຍໜ່ວງ, ຊ່ວງວ້ວຍທ້ຍຄຢູ່ທ່ວງໃນໄດ້ໂປ່ດອອກມາຕາມ
ປ່ອງຂ່າດເລັກ, ຂ່າດນ້ອຍຈົ່ມນັ້ນບໍ່ໄຄ່ວ ເຖິ່ງວ່າຈະ ເອົ່າ
ເສັ້ນແລນແສ່ວມ່າຕາບຈຸມໃສ່ປ່ານໃດກໍ່ຍັ່ງບໍ່ສ່ານ້ານດປົກ ປິດ
ປ່ອງຂ່າດຢູ່ຕ່ານຕ໊ວຕ່ັງ ແລະ ບ່ອນທ່ວງນັ້ນໄວ້ໄດໜົດ. ແຕ
ເຖິ່ງຢ່າງໃດກໍ່ດ໊ີ, ມັນກໍ່ຍັ່ງແມ່ນຕ່ັງນ່ອນທ໊ີ່ໄດ້ອ່ານ້ອຍ ຄ່ານ
ສະດ່ວກສະບ່ານ້ຍໃຫ້ແກ່ຜູ້ທ໊ີ່ໄດ້ນ່ັ່ງ. ເມ໊ີ່ອ່ານ້ເລັກເຊ໊ອ ໄດ້ນ່ັ່ງ
ລ່ົງເປັນທ໊ີ່ຮຽບຮ່ອຍແລ່ວ ເຂ໊ົ່ານ້ກໍ່ໄດ້ຢຽດຂ່ານ້ອັນເຈັບປ່ວດແລະ
ຮ່ອນແປບປ່ານ້ຄ໊ີ່ວ່ັງໄຟໄຫມ້ຂ່ອງເຂ໊ົ່ານ້ນ້ັ້ນ່ອອກ.

ອ່ານ້ຍູຕ່ານ ເຂ໊ົ່ານ້ານ່ັ່ງຢູ່ຕ່ັງນ່ານ້ອຍໃກ້ໆກ້ັບເຂ໊ົ່ານ້ ນ່ານ
ແ່ານ້ງໜ່ານ້ານ້ມ໊ີ່ເບ່ັ່ງ່ານ້ເລັກເຊ໊ອ ພ້ປ່ານ້ດັ້ກນ້ອຍ ທ້ັ່ງສ໊ຖ່ານ
ເລ໊ອ່ງລ່ານ້ວຕ່ານ້ງໆ ທ໊ີ່ກ່ຽວກ້ັບຄະໂອຊ໊ດ. ຕ໋ນ່ານ້ຄ່ານ້ວໜ່ັ່ງ,
ດ້ວຍຄ່ານ້ານ້ອ່ານ້ຍ ນ່ານ້ງກໍ່ຕ່ັງສະຕ໊ດ ນ່ານ້ ໄດ້ຮ້ອ່ງ-
ໃຫ້ອ່ານ້ເລັກເຊ໊ອ ຫ້ຍ້ບເຂ໊ົ່ານ້ານ່ານ້ທ໊ີ່ໂຕະ.

- ດ໋ນ່ານ້ເຫ້ລ່ານ້ຈ້ກຈ່ອກນ້ອຍໜ່ັ່ງເມ່ານ້ະ ? ກ໊ຣ໊ຣ໊ ເ໊ີ່ຍ
ເຂ໊ົ່ານ້ນ່ານ້ຮ້ອ່ຍ່ານ້ວ່ານ້ ພ່ວກທ່ານ້ະທ່ານ້ນ້ັ້ນ້ລ໊ດຖ້ັ່ງນ້ັ້ກ...ແຕ່ເຊ໊ອ ວ່ານ້
ພ່ວກນ້ັ້ກບ໊ນ່ານ້ກ໊ລ໊ັ່ງຈ່ານ້ະນ້ັ້ກ໊ລ໊ັ້ນ !...

ນ່ານ້ງໄດ້ຍ໊ນ່ານ້ຈ່ອກນ້ອຍ່ານ້ງ໊ນ່ານ້ເຫ້ລ່ານ້ໂ່ານ້ດກ່ານ້ ສ໊ຟ່ານ້ ສ໊ັ່ງແສ່ງ
ເ່ານ້ຫ້ລ່ານ້ມເປັນປ່ະກ່ານ້ຍວ່ານ້ວ້ັ້ບ ເ໊ມ໊ຍ່ານ້ຕ່ອ່ານ້ງໃສ່ກ້ັ້ບແສ່ງຕ່ານ້ວ້ັ້ນ່ານ້ທ໊ີ່
ສ່ອ່ານ້ງ່ານ້ອ່ານ້ດເຂ໊ົ່ານ້ານ່ານ້ເຖິ່ງໃນ່ານ້ທ່ອ່ານ້ງ. ກ໋ນ່ານ້ທ່ອ່ານ້ມ່ານ້ຂ່ອ່ານ້ງສ້ລ່ານ້ໄດ້ພ່ານ້ໃ-
ອ່ານ້ເລັກເຊ໊ອ ທ່ານ້ອ່ານ້ດ່ານ້ເຖິ່ງ່ານ້ເ໋ນ່ານ້ບ໊ນ່ານ້ທ໊ີ່ຕ່ັ້ງ່ານ້ຢູ່ໃນ່ານ້ປ່ານ້ເລ໊ກ້ັ້ນ່ານ້ທ່ານ້ງ
ໄກ, ສ້ະໂ່ານ້ມສ່ານ້ອ່ານ້ນ່ານ້ານ້ຍທ້ະທ່ານ້ານ, ຊ໊ົ່ານ້ງເປັນ່ານ້ບ່ານ້ອ່ານ້ນ່ານ້ທ໊ີ່ເ່ານ້ົ່ານ້ໄດ້ນ໊ໂ່ານ້ອ
ກ່ານ້ດເ່ານ້ົ່ານ້ຈ່ານ້ານ້ປ່ານ້ໄສ່ກ້ັ້ບ້ັ້ນ່ານ້ດ່ານ້ນ໋ດສ້ະທ່ານ້ານ້ຍ່ານ້ງ່ານ້ວ່ານ້ນ້ຊ໊ນ່ານ້ໃ ນ ຂ້ະ

ນະ ! " ຕົ້ມທາດເຊື້ອໄຟໃຫ້ກັນ " ແຕ່ແລ້ວ, ອາເລັກເຊ ກໍເຫັນວ່າ ຈອກອົກໜ່ວຍໜຶ່ງຍັງເປ່ົາຢູ່, ດັ່ງນັ້ນເຂົາຈຶ່ງໄດ້ ຖາມຂຶ້ນວ່າ :

- ແລ້ວເຈົ້າເດ ?

- ຂອຍບໍ່ດື່ມເຫລົ້າ. - ອາຍູຕາ ຕອບຢ່າງສຸພາບ .

- ແມ່ນແຕ່ເພື່ອສຸຂະພາບຂອງ ກຣ໊ກ໊ຣ ຊຸ້ນຫວະ ?

ຍິງສາວຍິ້ມແລ້ວກໍຈົດແຈງເຫຍັ້ນເຫລົ້າລົງໃສ່ໃນ ຈອກ ຢ່າງງຽບ ໆ ແລ້ວຍົກຂຶ້ນຕຳກັບຈອກຂອງ ອາເລັກເຊ ອີ່ຢ່າງ ຄຶ່ມທີ່ທ່າທາງເລ້ອມລອຍ.

- ເພື່ອຄວາມສຸກຂອງເຂົາ. - ນາງເວົ້າຂຶ້ນນ້ຳ ສຽງ ດັດດຽວແລ້ວກໍດື່ມຈົນໝົດບາດດຽວ. ແຕ່ແລ້ວນາງກໍ ສະ ຫມັກ ແລະໄອຂຶ້ນ ໃບໜ້າແດງອ້ົ່ວຕົ່ງ, ຫັນໃຈຫົດຫອບ.

ສ້ອມ ເມແຣດຊ໊ເລັ້ບ ເອງຮູ້ສຶກວ່າລົດເຫລົ້າໂວດກ່າຊຸ່ງ ເຂົ້າໄດ້ຫລົ່ງລືມລົດຊາດມັນມາຕັ້ງແຕ່ດົນນານແລ້ວນັ້ນໄດ້ແລ່ນ ວຸ້ບຂຶ້ນຫົ້ວ ແລະ ທົ່ວຮູ້ສຶກຮ້ອນຮຸ່ມ ແລະສະຫວ່າງໄປ ໄປທົ່ວ ຮ່າງກາຍ ແລະ ເຂົ້າເຫຍັ້ນເຫລົ້າລົ່ງໃສ່ຈອກອົ່ກ. ແຕ່ ອາ ຍູຕາ ປະຕິເສດຢ່າງແຂງຂັນ.

- ບໍ່, ບໍ່ ຂອຍບໍ່ດື່ມເຫລົ້າຈັກເທ່ົ, ເຈົ້າກໍເຫັນແລ້ວບໍ່ ແມ່ນຫວະ ?

- ຖ້າວ່າດື່ມເພື່ອຄວາມສຸກຂອງຂອຍເອງເດ ?- ອາ ເລັກເຊ ເວົ້າຂຶ້ນ. - ເຈົ້າຄົ່ງບໍ່ຮູ້ດອກວ່າຂອຍໄດ້ປາ ຖະ ຫນາຢາກມີຄວາມສຸກສ່ໍາໃດ, ອາຍູຕາ ເອ໊ຍ !

ຍິງສາວໄດ້ແນມເບິ່ງໜ້າຊາຍໜຸ່ມດ້ວຍສາຍຕາອັນເຄັ່ງ ຂຶມ, ກ່ອນທີ່ຈະຍົກຈອກຂຶ້ນດື່ມ, ພ້ອມທັງກົ້ມມາຫາເຂົ້າແລະ ບີບແຂມເຂົ້າເອົາໄວ້ຢ່າງແຜ່ວເບົາ.

ເທື່ອນີ້ເຂັ້ມຂຽວກັນ ນາງທັງໄຂ່ທັງສະໜັກ.

- ຂ້ອຍຮັກຫຍັງແດ ? ພາຍຫລັງທີ່ໄດ້ຮັກສຳ ເລັດ ໜ້າທີ່ເວນຍາມ ๘๔ ຊົ່ວໂມງ. ຂ້ອຍຮັກທຸກສິ່ງທຸກ ຢ່າງ ເພື່ອຄວາມສຸກຂອງເຈົ້າ. ຜູ້ຊາຍຢູ່ໃນຈົດໝາຍ ກ ຶ ກ ຶ ໄດ ເວົ້າຮອດເຈົ້າຫລາຍເອົ້າແທ້ເອົ້າວ່າ. ຂ້ອຍ ຶ ຂ ຶ ອ ຶ ຍ ພ ຶ ມ ໃຫ ເຈົ້າຈົ່ງມີແຕ່ຄວາມສຸກ, ຄວາມສຸກ ຍ ຶ ງ ໆ ຂຶ ມ ໄປ ແລະ ຂ ຶ ອ ຍ ກ ຶ ເຊື ຶ ອ ຢ ່ າ ງ ຕ າ ຍ ໃ ຈ ວ ່ າ ເ ຈ ົ ້ າ ຈ ະ ຕ ຶ ອ ງ ໄ ດ ້ ຮ ັ ບ ຄ ວ າ ມ ສ ຸ ກ ອ ັ ນ ນ ັ ້ ນ . ເຈົ້າໄດ ຶ ຍ ມ ຂ ຶ ອ ຍ ເ ວ ົ ້ າ ບ ໍ ່ ລ ະ . ຂ ຶ ອ ຍ ເ ຊ ຶ ອ ຫ ມ ັ ້ ນ ຈ ົ ່ ງ ຊ ຸ ມ . -ແລ ວ ນາງກໍ ຫ ື ອ ຂ ຶ ້ ນ ດ ວ ຍ ສ ຽ ງ ແ ຈ ມ ໃ ສ ປ າ ມ ລ ະ ຄ ົ ່ ງ ເ ງ ຶ ມ .

- ເປັນຫຍັງເຈົ້າຈົ່ງບໍ ຶ ມ ຫ ຍ ັ ງ ແ ດ ລ ະ ? ກ ຶ ມ ເ ວ ົ ້ າ ຈ ມ ແ ດ ດ ໍ , ບ ໍ ່ ຕ ອ ງ ເ ກ ງ ໃ ຈ ດ ອ ກ , ຂ ອ ຍ ຍ ັ ງ ພ ຶ ມ ເ ຫ ລ ອ ອ ີ ກ ຢ ູ ່ . ອ ັ ນ ນ ີ ້ ແ ມ ນ ອ ັ ດ ຕ າ ຂ ອ ງ ຂ ອ ຍ ຕ ັ ້ ງ ແ ຕ ່ ມ ວ ານ ນ ີ ້ ແ ລ ະ ສ ອ ນ ອ ັ ດ ຕ າ ຂ ອ ງ ນ ້ ອ ຍ ຍ ັ ງ ບ ໍ ່ ທ ັ ນ ໄ ດ ້ ໄ ປ ຮ ັ ບ ເ ອ ົ ້ າ ເ ທ ື ່ ອ .

ນາງກົ້ມ ແລະ ກົ້ມຈາມກະເບ ຶ ອ ງ ທ ຶ ມ ເ ວ ົ ້ າ ຈ ໍ ່ ປ ຽ ງ ນ ້ ອ ຍ ໆ ຫ ລ າ ຍ ປ ຽ ງ ວ ່ າ ງ ຢ ່ າ ຍ ຢ ູ ່ ນ ັ ້ ນ ໃ ຫ ້ ແ ກ ່ ເ ວ ົ ້ າ .

- ກ ຶ ມ , ກ ຶ ມ , ຢ ່ າ ພ ິ ລ ຶ ກ ພ ິ ລ ໍ ້ ຫ ລ າ ຍ ແ ມ , ຄ ັ ນ ຖ ້ າ ວ ່ າ ເ ຫ ລ ົ ້ າ ໂ ອ ກ າ ດ ຮ ັ ກ ໃ ຫ ້ ເ ຈ ົ ້ າ ເ ມ ົ ້ ^ ^ ^

ຫມົ່ນປົ່ນຂຽວ ແລະ ຮົ່ມສົ້ມຂົ້ມບ່ອນບ່ານ ຂ້ອງ ອ້ອມ ຕາ.

- ແລ້ວ ເຈົ້າ ເດ, ເຈົ້າ ຈະ ອ່ານ ແມ ໃດ, ຖ້າ ຂ້ອຍ ຫ່ານ ຈະ ຂໍ ຈູບ ເຈົ້າ ຈັກ ບາດ ຫນ່ອຍ ? - ເວົ້າ ເອ ຍ ຖາມ ຂົ້ມ ສຽງ ຫນັກ ໆ,

ຍ່ານ ສາວ ແມ່ນ ເບ ງ ເວົ້າ ດ້ວຍ ຄວາມ ຢ້ານ ກົວ, ທັນ ໃດ ນັ້ນ ນາງ ກໍ ຕົ້ວ ສະ ຕຸ ລົ ມ ມາ ໄດ້, ນາງ ບໍ່ ແມ່ນ ເບ ງ ເວົ້າ ດ້ວຍ ຄວາມ ໂມ ໂຫ ແຕ່ ແມ່ນ ຫ່ານ ແມ່ນ ເບ ງ ດ້ວຍ ຄວາມ ຜິດ ຫວັ ງ ລັ ນ ລົ ບ ລົ ມ ທ ແມ່ນ ເບ ງ ເຝ ອ ງ ແກ້ວ ເມ ອ ຫລຽວ ເບ ງ ແຕ່ ໄກ ເຫັ ນ ມັ ນ ເຫ ຼ ອ ມ ກໍ ເລ ຍ ຫລົ ງ ໃຈ ຄິ ວ່ າ ມັ ນ ແມ່ນ ແກ ອ ຫົ ມ ທ ມ ຄ ຳ.

- ແມ ອ ມ ວ ຳ ຂ ອ ຍ ຈ ະ ຂໍ ເ ຊ ີ ນ ເ ຈ ົ ້ າ ອ ອ ກ ໄ ປ ຈ າ ກ ເ ຮ ື ອ ນ - ຫ ລ ັ ງ ນ ີ ້ ໄ ປ, ແ ລ ວ ຂ ອ ຍ ກ ໍ ຈ ະ ຂ ຽ ນ ຈ ົ ດ ຫ ມ າ ຍ ໄ ປ ບ ອ ກ ກ ຣ ິ ກ ຣ ິ ວ ່ າ ເ ວ ົ ້ າ ຄ ິ ບ ເ ພ ື ່ ອ ນ ທ ີ ່ ດ ີ ເ ລ ີ ຍ. - ນ າ ງ ຕ ອ ບ ເ ວ ົ ້ າ ສ ຽ ງ ເ ຢ ັ ນ ພ ້ ອ ມ ກ ັ ນ ນ ັ ້ ນ ກ ໍ ໄ ດ ້ ບ ັ ງ ຄ ັ ບ ໃ ຫ ້ ເ ວ ົ ້ າ ກ ິ ນ ເ ຂ ົ ້ າ ຈ ີ ່.

- ກ ິ ນ ເ ຂ ົ ້ າ ຈ ີ ່ ສ າ, ເ ຈ ົ ້ າ ເ ມ ົ ້ າ ແ ລ ວ !

ເ ມ ແ ຮ ກ ອ ຸ ເ ອ ັ ບ ກ ັ ບ ມ ີ ສ ີ ຫ ນ ້ າ ແ ຈ ່ ມ ໃ ສ ຂ ົ ້ ມ ມ າ .

- ຂ ຸ ມ ເ ຊ ີ ຍ, ແ ລ ະ ຂ ອ ບ ໃ ຈ ! ໃ ນ ນ າ ມ ຂ ອ ງ ກ ອ ງ ທ ັ ບ ໂ ຮ ຍ ຣ ດ ທ ັ ງ ຫ ມ ົ ດ, ຂ ອ ຍ ຂ ໍ ຂ ອ ບ ໃ ຈ ເ ຈ ົ ້ າ. ສ ່ ວ ນ ຂ ອ ຍ, ຂ ອ ຍ ກ ໍ ຈ ະ ຂ ຽ ນ ຈ ົ ດ ຫ ມ າ ຍ ໄ ປ ບ ອ ກ ແ ກ ່ ກ ຣ ິ ກ ຣ ິ ວ ່ າ ເ ວ ົ ້ າ ເ ລ ົ ອ ກ ເ ພ ື ່ ອ ນ ໄ ດ ້ ເ ວ ົ ້ ສ ດ ທ ີ ່ ສ ຸ ດ.

ຫ ລ ັ ງ ຈ າ ກ ນ ັ ້ ນ ພ ວ ກ ເ ວ ົ ້ າ ທ ັ ງ ສ ອ ງ ກ ໍ ໄ ດ ້ ນ ັ ່ ງ ລ ົ ມ ກ ັ ນ ຢ ູ ່ ຈ ົ ນ ຮ ອ ດ ເ ວ ລ າ ບ ່ າ ຍ ສ າ ມ ໂ ມ ງ: ລ ຳ ແ ສ ງ ແ ດ ດ ອ ັ ນ ມ ີ ລ ະ ອ ອ ງ ຝ ຸ ່ ນ ປ ົ ນ ແ ອ ະ ແ ອ ມ ໄ ປ ມ າ ສ ອ ງ ແ ສ ງ ສ ະ ຫ ວ າ ງ ເ ຂ ົ ້ າ ມ າ ຖ ິ ງ ໃ ນ ຫ ອ ງ ແ ລ ະ

ເລືອໄປຕາມຝາເຮືອນ. ເວລາທີ່ລົດໄຟຈະຢອກຈາກສະຖານີ ຫຍັບໃກ້ເຂົ້າມາທຸກຂະນະ. ອາເລັກເຊອີ ຕອງຈຳໃຈ ລຸກ ອອກຈາກຕັ່ງນວມສີຂຽວດ້ວຍຄວາມເສຍດາຍ, ຈຶ່ງເມື່ອເຂົ້າ ລຸກຂຶ້ນຈາກຕັ່ງກໍປາກົດວ່າໄດ້ມີໃຍງ້ວຕິດແປດໄປກັບເສື້ອໃຫຍ ຂອງເຂົາ. ອາຍູຕາ ໄດ້ຕິດຕາມອອກມາສົ່ງເຂົ້າ; ທັງສອງ ໄດ້ຍ່າງເກາະແຂນກັນໄປ. ພາຍຫລັງທີ່ໄດ້ພັກຜ່ອນເຊົ້າເຂົ້າ ແຮງມາເປັນຢ່າງດີແລ້ວ ອາເລັກເຊອີ ກໍສາມາດຍ່າງ ໄປ ດ້ວຍບາດກ້າວອັນໜັກແໜ້ນຈິ່ນພາໃຫ້ ອາຍູຕາ ເກີດສົງໄສ ວ່າ ກ ິ ກ ິ ອາດຈະເວົ້າຕ້ອະນາງ ກ ຽວກັບເລື່ອງທີ່ ວ່າ ເພື່ອນຂອງເຂົ້າຄົນນັ້ນເປັນຄົນຂາກຸດທັງສອງເບື້ອງ. ນາງ ເລົ່າເລື່ອງຕ່າງໆທີ່ເກີດຂຶ້ນຢູ່ໃນໂຮງພະຍາບານ ສຳລັບພວກ ອົບພະຍົບ ເຊິ່ງນາງ ແລະ ເພື່ອນຍິງຄົນອື່ນ ໆ ໄດ້ຮັດ - ວຽກຢູ່ທີ່ນັ້ນ ສູ່ອາເລັກເຊອີ ຟັງ, ນາງເວົ້າເຖິງຄວາມຫຍຸ ຍາກໃນວຽກງານ, ເພາະວ່າແຕ່ລະມື້ໄດ້ມີລົດລຳລຽງ ຂົນ ເອົາພວກຄົນເຈັບມາຈາກແນວໜ້າເປັນຈຳນວນຫລາຍໆ ຄັນ ລົດ ແລະ ພ້ອມດຽວກັນນາງກໍຊົມເຊີຍພວກຄົນເຈັບເຫລົ່ານັ້ນ ທີ່ໄດ້ມີຄວາມອົດທົນຕໍ່ຄວາມເຈັບປວດໄດ້ເປັນຢ່າງດີ. ແລະ ທັນໃດນັ້ນນາງກໍໄດ້ຢຸດຕິການເລົ່າເລື່ອງຢູ່ພຽງດ້ວປະໂຫຍກ ແລະ ໄດ້ຖາມ ອາເລັກເຊອີ ວ່າ:

- ເປັນຄວາມຈິງບໍ, ທ ິ ວ່າ ກ ິ ກ ິ ຈ ິ ງເຄົ້າຫັ້ນນະ ? ນາງມົດໄປຄາວໜຶ່ງ ຄາຍກັບຄົນທີ່ກຳລັງຝັນ ແລະ ຕໍ່ມາ - ນາງຈຶ່ງໄດ້ເວົ້າຂຶ້ນຕ່ຳສຽງອ່ອນໂຍນວ່າ :

- ຂ້ອຍເຂົ້າໃຈດີ, ຂ້ອຍຂໍເວົ້າຕໍ່ເຈົ້າຢ່າງເປີດອົກເປີດໃຈຄືວ່າເຈົ້າເປັນພໍ່ຂອງຂ້ອຍເອງ: ຄືໃນຂັ້ນທຳອິດທີ່ໄດ້ເຫັນຮອຍແປ້ວຈາກໃບໜ້າຂອງເຂົານັ້ນ ມັນຊ່າງເປັນສິ່ງທີ່ ທໍລະມານ, ແຕ່ຈະເວົ້າວ່າທໍລະມານນັ້ນກໍບໍ່ຢາກຖືກປານໃດ. ມັນແມ່ນຄວາມຢ່ານໜ້ອຍກວ່າ...ຖ້າເວົ້າວ່າຢ່ານ, ມັນກໍ ບໍ່ຢາກຖືກປານໃດອີກຄືກັນ ນັ້ນແຫລະ...ແຕ່ຂ້ອຍບໍ່ຮູ້ວ່າ ຈະເວົ້າອອກມາແນວໃດ ເຈົ້າຈົ່ງຈະເຂົ້າໃຈ ? ນັ້ນອາດ ເປັນຈຸດອ່ອນຂອງຂ້ອຍ ແຕ່ຂ້ອຍຄິດວ່າ ການຫລົບໜີໄປໂດຍບໍ່ໄດ້ສັ່ງລາກັນນັ້ນ ມັນໂພດໄປ. ຖ້າເຈົ້າຫາກມີໂອກາດຂ້ອຍ ຈົດໝາຍຫາເຂົາກໍຈົ່ງບອກໃຫ້ເຂົາຮູ້ແດ່ວ່າ ເຂົາເຮັດໃຫ້ຂ້ອຍທໍລະມານຈົດໃຈຫລາຍທີ່ສຸດ.

ທ່ອງໂລ່ງອັນກວ້າງໃຫຍ່ຂອງສະຖານີລົດໄຟ ເກືອບແປມເປົ່າ ມີພຽງພວກທະຫານຈຳນວນໜຶ່ງເທົ່ານັ້ນ. ທະຫານບາງຄົນພວມສົນລະອົນຢູ່ນຳການມ້ຽນມັດສິ່ງຂອງ, ສ່ວນບາງຄົນກໍພວມນັ່ງຢ່າງງຽບໆມຢູ່ເທິງຕັ່ງມ້າ ຕາມແຄມຝາ ຫລືບາງຄົນກໍນັ່ງເຕັ່ງຖ້ວຍເຄື່ອງຫລືນັ່ງຢູ່ກັບພື້ນດິນກໍມີ. ພວກເຂົາເຫລົ່ານັ້ນລ້ວນແຕ່ໜ້າຕາເຄັ່ງຂໍ້ມ, ມີທ່າທີສະແດງ ອອກເຖິງແນວຄິດອັນສັບສົນໄປໃນທຳນອງແບບດຽວກັນໜົດ. ແຕ່ກ່ອນລົດໄຟສາຍນີ້, ເປັນເສັ້ນທາງສຳຄັນໃນການຄົມມະ ນາຄົມຕິດຕໍ່ກັບ ເອີລົບ ຕາເວັນຕົກ. ມາບັດນີ້ເສັ້ນທາງດ່ວງກ່າວຖືກສັດຕູຕັດຢູ່ທາງທິດຕາເວັນຕົກ, ໄກຈາກຕົວເມືອງປະມານ ໒໐ ຫລັກກິໂລແມັດ. ສ່ວນເສັ້ນທາງທີ່ຍັງເຫລືອນັ້ນມີພຽງ -

ເສັ້ນທາງທີ່ຕົດຕໍ່ ລະຫວ່າງຕົວເມືອງ ມົດສະກູ ກັບແຖບຊາມ ເມືອງ ທີ່ຢູ່ອອມແອ້ມເທົ່ານັ້ນ. ລົດໄຟທີ່ແລ່ນໄປມາເປັນປະ-ຈຳລະຫວ່າງຕົວເມືອງຫາແມ່ວຫມ້ານັ້ນ ຄືອະບອມລົດໄຟ ລຳ ລຽງໄປຍັງແມ່ວຫມ້າ ແລະ ອະບອມລົດຍົນທະຫານຈາກ ມົດ ສະກູ ໄປຍັງແມ່ວປ່ອງກັນເຂດທີ່ສອງ, ໂດຍໄດ້ໃຊ້ເວ ລາ ຫລາຍສຸດສອງຊົ່ວໂມງ. ລົດໄຟໄຟຟ້ານັ້ນ ມີຢູ່ອະບອມ ຫນຶ່ງ ທຸກໆເຄິ່ງຊົ່ວໂມງໄດ ມັນກໍແລ່ນມາຈອດຢູ່ຕໍ່ຫນ້າສະຖານີເພື່ອ ສົ່ງພວກກຳມະກອນທີ່ມາຖືມຖານຢູ່ແຖບຊາມເມືອງ ແລະ ພວກ ປະຊາຊົນທີ່ໄດ້ມາຕ້ອນຮັບນຳນຶ່ມ, ຫມາກໄມ້, ເຫັດ ແລະ ຜັກ ນາໆຊະນິດ ມາຂາຍ. ກຸ່ມຄົນພວກນີ້ຈະພາກັນອົ່ງອໍຢູ່ໃນຫ້ອງ ໂຖງຂອງສະຖານີ ແຕ່ພຽງຊົ່ວໄລຍະໄດໄລຍະຫນຶ່ງເທົ່ານັ້ນ. ຕໍ່ມາພວກເຂົາກໍຈະພາກັນກະແຈກກະຈາຍອອກໄປທາງ ນອກ ໂດຍໄວ ແລະ ສຸດທ້າຍກໍຈະຍັງເຫລືອພຽງແຕ່ເຫລົ່າທະຫານ ທ້ອຖາກາມອອກສູ່ແມ່ວຫມ້າເທົ່ານັ້ນ.

ພາຍໃນໃຈກາງຫ້ອງໂລ່ງ ມີຮູບແຜນທີ່ແຜ່ນໃຫຍ່ທີ່ໄດ້ສະ ແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງພາບເຂດສູ້ຮົບລະຫວ່າງໂຊວຽດ-ເຍຽລະ-ມັນ, ຊຶ່ງມີລວງສູງຕ້ຽງຢູ່ພົ້ນເຮືອນໄປຈົນຄຶງເພດານ. ຍິງ ສາວຄົນຫນຶ່ງ, ຕຸຍຕອກປອກ, ແລະ ແກມແດງອົ່ງຕົ່ງ, ນຸ່ງ ເຄື່ອງແບບທະຫານ, ນາງຢືນຢູ່ພ້ອມໄດ, ມີເບື່ອງຫນຶ່ງ ຖືຫນັງ ສືພິມ ທີ່ຫາກໍອອກຂ່າວໃຫມ່ຫລາສຸດຂອງຫ້ອງການ ຂ່າວ ໂຊວຽດ ແລະ ອີກມືຫນຶ່ງທຳຫນ້າທີ່ເຄື່ອນຍ້າຍເຂັ້ມຫມຸດແລະ ເສັ້ນດ່ຽທີ່ໃຊ້ແທນເຄື່ອງຫມາຍຊຸ້ບອກເຂດແມ່ວຫມ້າ.

ຢູ່ເທິງແຜ່ນທີ່ເບື່ອງລຸ່ມນັ້ນ, ເສັ້ນເຊືອກໄດ້ຫຍັບເຂົ້າໄປ
ສູ່ແຈກຳຂວາ. ພວກເຢຍລະນັ້ນ ໄດ້ບຸກທາງພາກໃຕ້ແລະສາ
ມາດຕີໜູ່ບ້ານ ອີຊຸ່ມ-ບາກເວນໂກໂອແຕກ. ສ່ວນ ເຂດ
ແມ່ໜ້າຂອງກອງທັບທີ່ຫົກຂອງເຢຣູລະນັ້ນນັ້ນ ກໍໄດ້ຫຍັບເຂ
ເຂົ້າມາພາຍໃນປະເທດ ແລະ ເກືອບຈຸ່ມກັບເສັ້ນສີ່ຝ່ານ້ຳ ຄົດ
ລຽວຂອງແມ່ນ້ຳໂດນ. ບ່ວງສາວຕູດເຊືອກເຂົ້າໄປແປະໃສ່ກັບ
ເສັ້ນແມ່ນ້ຳໂດນ ຊ່ວຕ້ວຍຢູ່ຄຽງຄູ່ໄປກັບຮູບເສັ້ນນ້ຳຄົດຄຽວ້ກ
ໄວ້ຂອງແມ່ນ້ຳໂວນກາ. ມີເສັ້ນວົງນ້ອຍເສັ້ນໜ່ວງເຂ້ອອມ ຕ້ວ
ເມືອງ ສະຕາລິນກຣາດ ເອົ້າໄວ້ ແລະ ຢູ່ເທິງສະຕາລິນ -
ກຣາດ ມີຄ່ວງໜາຍເປັນເມັ້ນນ້ອຍ ໆ ທ່ວນອກວ່າ ແມ່ນ:
ກາມີ່ນ. ມັນເປັນທ່ີ່ຈະແຈ້ງແລ້ວວ່າ ຂະນະນ້ີ້ສັ້ດຕູໄດ້ແຍ
ເຂົ້າໄປຫາແມ່ນ້ຳໂດນ ຊ່ວງເປັນເສັ້ນຄົມມະນາຄົມອັນສ້ຳຄັ້ນ
ແລະ ພວມ ຫຍັບເຂົ້າໃກ້ຕ້ວເມືອງປະຫວັ້ດສາດ. ຝ່ງຄົ້ນກຸ້ມ
ໜ່ວງໄດ້ເຂົ້າມາຢ່ືນເປັນວົງອ້ອມໂຕ້ບ່ວງສາວ ແລະ ແມ່ນບ່ວງ
ມ້ອັນອ້ອມພ້ອຍງນາງ ເຄ້ືອນ້ຍາຍເສັ້ນເຊືອກ ແລະເຂັ້ນໜຸດ
ຢ່ານ້ວຽບ ໆ ແລະໜັກໜ່ວງໃຈ.

- ພວກໜູຕ້ອນ! ເບ່ືງເອົ້ານ້ັ້ຈ່ງແມ່ນັ້ນບຸກໄດ້ບຸກດ່ີ !
- ບ່າວທະຫານໜຸ່ມໃບໜ້າອາບເຫ້ືອຄົ້ນໜ່ວງຈ່ົ້ມ ຢ່ານ
ແຮງ. ເສ້ືອຍ່ານທະຫານຂອງເຂົ້ານ້ັ້ງໃໝ່ອຽມ, ບ່ໍເຂ້ົ້ากับ
ຮູບຮ່ານ.

ທັນໃດ້ນ້ັ້ນເຈ້ົ້ານ້ັ້ງ ທ່ີ່ປະຈ້ຳສະຖານ້ີ້ລົດໄຟຄົ້ນໜ່ວງ ຊ່ວ
ເປັນຄົ້ນຈ່ອຍ ມ້ີແຕ່ໜ້ັ້ງໜຸ່ມກະດູກ ແລະ ມ້ີໜວດສ້ີ່ນ, ສຸບ

ໜອກເປ໊ເປ໋ອນດ້ວຍນ້ຳມັນ ກໍເວົ້າທັ່ງໃສ່ໜ້າຂອງ ທະຫານ ຄົນນັ້ນດ້ວຍຄວາມບໍ່ພໍໃຈວ່າ :

- ພວກມັນບຸກເຂົ້າມາໄດ້ກໍ່ຍອມເຈົ້າປ່ອຍໃຫ້ພວກ ມັນ ເຮັດ ! ແຈງແລ້ວຕ່ວ່າ ຖ້າເຈົ້າບໍ່ຍອມຖອຍ, ພວກມັນກໍ ຈະບຸກເຂົ້າມາບໍ່ໄດ້ ! ທະຫານອ໋ສັງແມ່ນ ! ບ໋ງແມ້ປ່ອຍ ໃຫ້ພວກມັນຫຍັບເຂົ້າໄປເກ໋ອບຖ໋ງແມ່ນ້ຳ ໂວ້ນກ່ານ.

ນ້ຳສຽງຂອງເຂົ້າສະແດງອອກເຖ໋ງຄວາມເຈັບແສບຢ່າງ ໜ໋ງ ພໍປ່ານວ່າເຂົ້າຕ໊ຮ້າຍລູກຊ້າຍຄ໋ງໆຕ໋ມ ທ໋ ໄດ້ ກະທຳ ຄວາມຜ໋ດຢ່າງຮ້າຍແຮງ.

ບ່າວທະຫານໜຸ່ມຫລຽວເບ໋ງອ໋ມໆໂຕ ດ້ວຍທ່າທ່າງຮ້ບ ຜ໋ດແລະຫລັງຈາກນັ້ນເຂົ້າກໍໄດ້ເວົ້າເສ້ຍ໋ມ໋ນພ່າດ້ຳແລ້ວ ກໍ່ຟ່າວເວົ້າໂຕຫລ໊ບຫລ໊ກອອກທ່າງຈາກຝູງຄົນເຫລ່ານັ້ນໄປ.

- ເອ! ແມ່ນແທ ພວກເຮົາເຮ໊ດຄ໋ກແລ້ວລະ. ຊ້າຍອກ ໜ໋ງຈ໋ມ໋ນ ພ໋ມກ໊ງ໋ກຫ໊ອຢ່າງເສ້ຳ ໆ.

- ແມ່ນເລ໋ອງ໋ຫຍັງ໋ງ໋ງໄປຕູໂທດໃສ່ໜ້ນັ້ນລະ, ມັນ ບໍ່ ແມ່ນຄວາມຜ໋ດ໋ອງມັນຈັກເມ໊ດ. ຫລ໋ເຈົ້າບໍ່ເຫັນ໋ວ່າ ມ໊ຄົນ ຕາຍຫລ່າຍພໍ່ແລ້ວ ? ກ໋ອງທ້ບລ໊ດຖ໋ງ໋ຂອງເ໋ຮ໊ບ ໜ໊ດທະ໋ບ ພ໋ມແລ່ນເຂົ້າມາຫາພວກເຮົາ. ເ໋ຊ້ນພວກເຈົ້າໄປລ໊ດມັນໄວ້ ໄ໋ໆເທ໊ະແມ ! - ຊ້າຍສູງ໋ອ່ານຸຜູ້ໜ໋ງກ່າ໋ຂ້ນໃນທ່ຳ໋ອງ ທ໋ຢ່ານ໊ກປ໋ອງກ້ນບ່າ໋ທະຫານຄົນນັ້ນ. ຊ້າຍຜູ້ທ໋ອ່ານ໋ນ໋ງເສ໋ອກ້ນ ຝ໋ນ໋ເຕ້ນແຕ໋ຂຸ່ນ. ທ່າທ່າ໋ງ໋ຄ໋ຼໂຮ໋ງ໋ຮ໋ນປ໊ະຖ້ນ ຫ໋ ນ໋ຍ ແພດ ຢູ່ໃນຸ໋້ນມ໊ະ໋ດ. ເ໋ຂ້ໄດເວ້ົ່ໄປ໋ວ່ :

- ບໍ່ແມ່ນຍອມພວກທະຫານຫນຸ່ມນ້ອຍໆແບບນີ້ບໍ, ພວກເຮົາຈ່ວງສາມາດດຳເນີນຊີວິດໄດ້ຢ່າງອິດສະຫລະເສລີ ພາຍໃນມິດສະກູ ! ນັບເບິ່ງດູວ່າພາຍໃນບໍ່ທໍ່ໃດອາທິດມານີ້ ພວກຝ່າອຸດ ມັນໃຊ້ລິດຖ້ຽຍຮຽບຍ້ຳຍີ່ມາຈັກປະເທດແລ້ວ,ແລ້ວສ້ອມພວກເຮົາ, ພວກເຮົາສາມາດຕ້ານທານຢັນກັບພວກມັນມາເປັນເວລາອາຫນ້ຽປີແລ້ວ. ທະຫານພວກເຮົາໄດ້ທຳການສູ້ຮົບຕີບມ ແລະ ໄດ້ຖືກຂ່າຕາຍໄປຢ່າງຫລວງຫລາຍ. ເບິ່ງເອົາຕ, ແມ່ນທະຫານຫນຸ່ມນ້ອຍຄົ່ງແມ່ນແຫ່ລະທີ່ຫນຶດທ້ຽ ໂລກຈະປົດຫມວກແລ້ວກົ້ມຫົວໃຫ້ແກ່ເຂົາ, ແລ້ວເຈົ້າຍັງຕ້ອງເຂົ້າຖ້ອຍອີກ !

- ຂ້ອຍຮູ້ດີ, ຂ້ອຍຮູ້ດີ, ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງໂຄສະນາ ກະຢ່າ. ຂ້ອຍເວົ້າສຳນ ຝ່າເອີ...ຂ້ອຍຮູ້ດີວ່າມັນແທ້ງຫົວໃຈພວກເຮົາ, ກຳມະກອນອາວຸໂສເວົ້າໂຕ້ຖຽງດ້ວຍຄວາມຫງ້ວມເຫງົາ. - ພວກເຢຍລະມັນ ຍ້ຳຍີ່ຜົມແຜ່ນດິນ ແລະ ໄດ້ທຳລາຍເຮືອນຊານບ້ານຊ່ອງຂອງພວກເຮົາ...

- ເຂົ້າຢູ່ບ້ອນຫນ້ແມ່ນບໍ ? ອາຍູຕາ ຖາມຂ້ນ ພ້ອມທັງໄດ້ຊຸ້ມໄປທ່ແຈ້ບ້ອງໃຕ້ຂອງແຜ່ນທ່.

- ແມ່ນແລ້ວ, ແລະໂອມກາ ກ່ຢູ່ທ່ນ້ນຄ້ນ. -ອາເລັກເຊ້ອຕອບ.

ເຂົ້າໄດ້ແນມໄປຍັງວົງມ້ນ້ອຍໆທ່ນ້ນຊ່ວ່າ: "ກາມຸ້ " ຊ່ງຕ້ດຢູ່ເບ້ອງເທ່ງສະຕາລ້ນກຣາດ ແລະ ຢູ່ໃກ້ໆກັບ ເສ້ນຂອດສ້ຟ້າຂອງແມ່ນ້ຳໂວມກາ. ສຳລັບເມແຣດ້ເວ້ຍ ແລ້ວ

ຈຸດນ້ອຍໆ ທີ່ຕິດຢູ່ເທິງແຜ່ນທີ່ນັ້ນ ບໍ່ແມ່ນຈຸດຫນຶ່ງທຳມະດາແຕ່ ມັນແມ່ນເມືອງນ້ອຍເມືອງຫນຶ່ງ ຊຶ່ງມີຕົ້ນໄມ້ໃບຫຍ້າຂຽວ ຊຸ່ມ ທຸ່ມ, ຕົ້ນໄມ້ໃຫຍ່ຢາຍຢູ່ຕາມແຄມຖະຫນົນ, ພ້ອມດ້ວຍໃບດົກ ຫນາເຫລ້ອມແລະໂອບຝຸ່ນສຽງສັ່ງຫນ້າອ້ອມຊ້ອມ, ກິ່ນຫອມ ຂອງດອກໄມ້ ແລະ ຜັກຫອມປ້ອມ ທີ່ເກີດຢູ່ຕົ້ນຮົ້ວ, ກິ່ນຫອມ ຂອງຫມາກແຕງໂມລາຍ ທີ່ເປັນຫມ້ອຍໂຍໂຫລ ຢາຍຢູ່ ຕາມ ຫນ້າດິນສົ້ມຳຕາມ, ທີ່ໄດ້ອາໄສໃບອັນກວ້ໃຫຍ່ຂອງມັນ ເປັນ ບ່ອນຊຸ້ມ. ມັນຍັງແມ່ນກະແສລົມເຢັນທີ່ພັດຜ່ານມາແຕ່ທາງທິ່ງ ຫຍ້ານອຍ ຄ້ອຍກິ່ນຫອມຂອງດອກຫຍ້າ ແລະ ຫນ້ານ້ຳ ອັນ ກ້ວ້າງໃຫຍ ສ້ອງປະກາຍແວ້ວ ແລະ ແມ່ນພ້າບຂອງ ຍິງ ສາວຄົ້ງບ້າງຮ້າງນ້ອຍ ຜ້ວສົ້ມຳເຜ້ົ ແລະ ແກ້ມຕາ ສີຫມົ່ນ ແລະ ແມ່ຜູ້ເຖົ້ົ ຫ້ວຍ້ວ ບໍ່ສ້ມ້ວ້ດປ້ອງກັນຕົ້ນເອ້ົ.

- ແມ່ນແລ້ວ, ພວກເພ້ົນ້ຍູ່ຫນ້ລະ ! ເຂ້ົ້ວ້ົ ຫ້ວມ ຄົ້ມ .

๔.

ລົດໄຟໄຟ້ຟ້ົ ເຄ້ື່ອນຕ້ວໄປຕ້ມລ້ົ້ສູ່ແຖບຊ້ມ ເມ້ືອ້ົ ຄ້ວຍສຽ້ົດ້ົ້ກ້ກ້ກ, ກ້ກ້ກ, ປະກ້ອບກ້ບສຽ້ົເປ່ົ້ົ້ຫ້ວ້ດດ້ົ້ົ ເປ້ັນ ຮູ້ດ, ຮູ້ດ. ອ້ົ້ດ້ົ້ກເຊ້ົ ເມ້ແຮກ້ົ້ເອ້ັ ມ້ົ້ົ້ຢູ່ ແປະ ປ້ອ້ົ້ຢ້ມ. ມ້ົ້ົ້ຖ້ົດກ້ບເຂ້ົ້ົ້ມ້ນ້ແມ່ນ້ຊ້ຍເຖ້ົ້ົ້ຜ້ວ້ນ້ົ້ົ້ ຊ້ົ້ົ້ມ້ໃບ

ໜ້າກຽງເກົ້າ, ໃສ່ໝວກໃບລານ ປົກກ້ວາງແບບ ໜວກ ກອກກ໊ິ, ມ໊ິແວ່ນຕາຂອບຄຳເບ້ອງດຽວ, ຜູກເຊ໊ືອກ໊ນ້ອຍ ງສ໊ິ ດຳຢ່ອງຢູ່ເທ້ິງດ້ັງ. ຢູ່ເທ້ິງຕ໊ກຂອງລາວ ມ໊ິສຽມ,ຄ້ວາມແລະຄາດ ມ້ັດຫ໋ໄວ້ໃນເຈ້ຍໜ້ັງສ໊ືພ໋ມຢ່າງດ໊ີ ວ່ າງຢູ່. ພ໋ເຖ໋ານ໋ເຊ໋ົ່ມດຽວກ້ັນ ກ້ັບ ຄົນ໊ົ່ນໆ ຫ໋ົ່ວໄປ, ຄ໊ໃນຸ໊ມ໊ົ້ນ ໜ໊ວາດໜ້ັ່ນສ້ັ່ນສ໋ົ່ນເຫ໊ົ່ານ໋ົ້, ລາວ ບ໋ົ່ໄດ໊ຄ໊ດກ້ັງວ໋ົ່ນສ໋ົ່ນໃຈ ນ໋ຳສ໊ົ່ງ ນ໊ົ່ນໃດ ນອກຈາກ ຄ໊ຳວ່ າ ສ໊ົ່ງ ຄາມ. ຝ່ານ໊ົ້ນ ແລະ ແໜ້ງກ໋ະແດ້ງຂອງລາວ ໄດ໊ພ້ັດ ວ ວາບ ໆ ເກ໋ອບຈ໋ກ້ັບກ໋ອງດ້ັງ ຂອງ ເມ໋ແຮ ກ໋ ຸ ເ ້ັ ບ, ພ໋ອມ ດຽວກ້ັນ ນ້ັ້ນ ລາວ ກ໋ ໍ ໄ ດ ໊ ຸ ່ ມ ໃ ສ ່ ຫ ູ ຂ ອ ງ ຊ າ ຍ ໜ ຸ ່ ມ ດ ວ ຍ ທ ່ າ ທ ່ າ ຂ ອ ງ ຄ ົ ນ ທ ່ ີ ລ ້ ັ ບ ລ ົ ມ ຄ ົ ມ ໃ ນ ວ ່ າ :

- ບ ່ າ ງ ທ ່ ີ ເ ຈ ້ ົ ່ າ ອ າ ດ ຈ ະ ບ ່ ໍ ເ ຊ ໍ ຍ , ແ ຕ ່ ວ ່ າ ສ ່ ອ ນ ຂ ອ ຍ ຜ ູ ້ ຊ ່ ວ ຍ ເ ປ ັ ນ ພ ິ ນ ລ ະ ເ ຮ ່ ອ ນ ທ ໍ ່ ິ ມ ະ ດ າ ຫ ມ ້ ,ີ ຂ ອ ຍ ກ ໍ ເ ຂ ້ ົ ່ າ ໃ ຈ ແ ຜ ນ ກ ານ - ຂ ອ ງ ຝ ່ າ ຍ ເ ຮ ົ ່ າ ຢ ູ ່ ເ ດ ້ ົ ່ ; ຄ ່ ວ ້ ົ ່ ; ດ ່ ວ ງ ດ ູ ດ ພ ວ ກ ສ ັ ດ ຕ ູ ລ ວ ງ ໄ ປ ສ ູ ່ ທ ່ ວ ງ - ພ ຽ ງ ເ ລ ່ ະ ແ ມ ນ ໍ ຳ ໂ ວ ມ ກ ່ າ ເ ພ ່ ◌ ◌ ◌

ປະເທດຄຽວເທົ່ານັ້ນ ທ່ານຈະບໍ່ສາມາດທັບທ້ວງຫົກປະເທດໄດ້. ເພາະສະນັ້ນ ພວກເຮົາຈຶ່ງຕ້ອງປ່ອຍໃຫ້ສັດຕູຂະຫຍາຍກຳລັງອອກສູ່ທ້ອງທົ່ງເສຍກ່ອນ. ນັ້ນແມ່ນການທ້ຽງຂາດຢ່າງໜ້ອຍ ແລະ ມັນກໍແມ່ນການຕັດສິນໃຈທີ່ຍາກທ້ຽງທີ່ສຸດ. ເພາະຈົນຮອດສຸມື, ປາກົດວ່າບັນດາປະເທດພັນທະມິດຂອງພວກເຮົາມັນຍັງພາກັນມິດເສີຍຢູ່, ແມ່ນແຕ່ມ່ວນມ່ວນຄຽວກໍ່ບໍ່ຕ້ອງ. ແມ່ນບໍ່ລະ ? ຫລິ້ຈ້ຳມີຄວາມເຫັນວ່າແນວໃດ ?

- ຂ້ອຍມີຄວາມເຫັນວ່າເຈົ້າເວົ້າໂລເລ. ຜົມແຜ່ມ ດົ້ມ ຂອງພວກເຮົາມີຄຸນຄ່າສູງເກີນກວ່າທີ່ຈະປ່ອຍໃຫ້ສັດຕູ ຂະຫຍາຍກຳລັງອອກໄປຕາມໃຈ. ເມແຮດຊ໊ເອັບ ເວົ້າ ຕອບຄ້ອຍນ້ຳສຽງທີ່ປາສະຈາກຄວາມອ່ອນໂຍນ. ພ້ອມຄຽວກັນນັ້ນເຂົ້ານ້ຳໄດ້ຫ້ວນຄໍ້ດເຫັນພາບຂອງຫມູ່ຍາມທີ່ຖືກເຜົ້າໄຫມ ໃນລະຫວ່າງທີ່ຕົນໄດ້ລໍເລີ້ຍໄປເມ່ືອຕ້ອນລະດູຫນາວທີ່ຜ່ານມານີ້. ແຕ່ວ່າຊາຍຊະລ້ານ້ຍັງຄົງສືບຕໍ່ຊົ່ມໃສ່ຫູເຂົ້າຕໍ່ໄປ ພ້ອມທັງຫັນໃຈສົ່ງກົ້ມ ກາເຟເຂົ້າຂ້ວ ແລະຢາສູບ ມາກະທົບໃສ່ດັ້ງຂອງເມແຮດຊ໊ເອັບ.

ອາເລັກເຊ ປ່ອມໜ້ານ້ອກໄປທາງປະຕູປ່ອງຢ້ຽມເພ່ືອຮັບເອົາການສ້ຳຜັດອັນອົບອຸ່ນຈາກກະແສລົມ. ເຂົ້າແມ ເບ້ົງ ທັດສະນ໊ຍະພາບທ່ີພ້ອມແລ້ມລູກຫ້ລ້ານ້ຳຜ່ານກ້ານຫນ້າເຂົ້ານ້ຳໄປ ມ້ີ້ນ້ຳ້ອຍຄວາມຫ້ວໂຫຍ ເຮ້ອ້ນຕູ້ຂ້ານ້ຂອງກ໊ົ້ນຖ້ືກຕ້ອກ້ັດ້ວ້ຍ ໄມ້ແປ້ນ: ຊ້ານ້ທ້ານ້ງ ທ້ົ້ນ້ດ້ວ້ຍ ໄມ້ກ໊ົ້ດ້ຂ້ອ້ານ້ງ ສ໊ີ້ຂ້ຽ້ວ ຫ້ລ້ອ້ນ ສ໊ີ້, ເຮ້ອ້ນ ໍ້ອ້ນ ລ້ານ້ ຫ້ລ້ານ້ງ ມ້ອ້ຍ ທ່ີ້ຢູ້ ລ້ະ ຫ້ວ້ານ້ງ ພຸ້ ໄມ້; ທ້ົ້ງ ນ້ານ້ ສ໊ີ້ ຂ້ຽ້ວ

ເຫລ້ອມຄ່ຳມໍ່ລະກົດ ໄດ້ຕັ້ງເຈ້ມເຫັນຢູ່ຄຽງຂ້າງກັບສາຍນ້ຳ ຫ້ວຍອັນຂອດແຫ້ງ, ລຳຕົ້ນແປກອັນຊ້ຳຢຽດຄ່ຳລຳທຽນທ່ຳໃບ ແລບເຫມ້ອນດວງເຂັ້ມສີທອງເມ້ອຕ້ອງແສງຕາເວັນທ່ຳພວມຈະ ລັບຂອບ ຟ້າແລະໃນລະຫວ່າງຍາມລ້ຳແລງ ແລະ ສຸດ ຂອບ ຟ້າເບ້ອງຫລັ້ງປ່າໄມ້ພູ້ນ ຄ້ຳມ້ດເຂ້ົາ.

– ...ໃນຖານະອ່າເຈ້ົາກໍ່ແມ່ນນາຍທະຫານຄົນຫນ້ຶ່ງ , ເຈ້ົາບອກຂ້ອຍມາເບ້ົ່ງດູວ່າ ຄັກເບາະເປັນແນວນ້ັ ? ຕ້ັ ປີ ປາຍມາແລ້ວເດພວກເຮ້ົາໄດ້ສູ້ກັບພວກຝ່າຊຸ້ດຜູ້ດຽວ ພວກພັນ ທະມ້ິດຂອງພວກເຮ້ົາ ຢູ່ໃສ ເຂ້ົາເຮັດຫຍັງຢູ່ ? ສະຫນາມ ຮົບເຂດສອງຂອງພວກເຂ້ົາຢູ່ໃສ ? ສ້ືມດວ່າ: ພວກໂຈນຜູ້ ຮ້າຍໄດ້ຮວມຫ້ົວກັນບຸກເຂ້ົ້າທ່ຳຮ້າຍຄົນຜູ້ຫນ້ຶ່ງ ຊຸ້່ງໄດ້ ອອກ ແຮງງານເຮັດວຽກ ຢູ່ຕະຫລອດເຊ້ົ້າຈົນເທ້ົ່າຄ່ຳ ໂດຍ ບ່ໍ່ຄ້ິດ ສ້ົ່ງໃສ່ອ້ຍ. ແຕ່ວ່າຄົນຜູ້ນ້ຶ່ງບ່ໍ່ໄດ້ຍອມຍອມຕ່ໍ່ພວກນ້ັນ ແຕ່ ປະການໃດ. ເຂ້ົາຜູ້ດຽວ ພວກສັດຕູ້ຕ້ົ້ງຫລາຍ ຫ້ົ້ງມ້ືອາວຸດ ຄົບມ້ື ແລະກະກຽມມາຕ້ົ້ງແຕ່ຄ້ືນນານ ຈ້ົ່ງຊຸ້້ມລະເພ້ົ່ອມ ບານ ໃກ້ດຽວຫ້ົ້ວຫລາຍ ເມ້ົ່ອເຫັນຄວາມອ້ົ່ງອາດກ້ົ້າຫານຂອງເຂ້ົ້າ ກໍ່ໄດ້ແຕ່ໃຫ້ກ່ຳລ້ົ່ງໃຈຊ້ົ ໆ. ແທນທ້ົ່ອາຈະຊ່ວຍກັນປາບ ພວກ ໂຈນຜູ້ຮ້າຍ ພວກເຂ້ົາກັບພຽງແຕ່ຍ້ືນກ້ອມຫ້ືມ ແລະເຫລ້ັກໃຫ້ ເພ້ົ່ອຫ້ົ້ວໃຫ້ເຂ້ົ້າ ເອ້ົ້າເລ້ີຍ ! ຝ່າຄັນແຮງ ໆ ໂລດສ່ວນ ພວກເຂ້ົ້າພາກັນຫ້ົ້ບຫ້ືອມຸດຢູ່ບ່ອນປອດໄພ. ຈ້ົ່ງຊຸ້້ລະພວກ ພັນ ທະມ້ິດຂອງເຮ້ົ້ານ້ະ ເປັນຈ້ົ່ງຊຸ້້ລະ; ພວກເຂ້ົ້າພາກັນ ມ້ືນຕາ ເບ້ົ່ງພວກເຮ້ົ້າຊ້ົ ໆ.

ເມແຣກອຸ ເອັບ ແມມ ເບ໋ງ ຫນ້າ ຊາຍ ຊະ ລາ ດ້ວຍ ຄວາມ ຕ່າງ ໃຈ. ຂະ ນະ ນັ້ນ ຄົນ ໂດຍ ສາມ ຫລາຍ ຄົນ ກໍ ແມ ມ ມາ ຍັ ງ ບຸກ ຄົນ ທັ ງ ສອ ງ ມ ເຊ ມ ກັ ນ. ພາຍ ໃນ ຕູ ລິ ດ ໄຟ ທ ອ ງ ແ ຫ ນ ນ ໄປ ດ ວ ຍ ຜູ ຄົ ນ ນ , ເ ມ ອ ງ ຍ ງ ຫູ ໄ ປ ທ າ ງ ໃ ດ ກ ໍ ສ າ ມ າ ດ ໄ ດ ຍ ນ ແ ຕ ກ າ ມ ສ ะ ແ ດ ງ ຄ ວ າ ມ ຄ ິ ດ ຄ ວ າ ມ ເ ຫ ັ ນ ຕ າ ງ ๆ ม า ๆ;

- ลา ออ อ้ า มี เ ห ต ม ี ผ ม . ป ะ จ ุ บ ั น ม ี แ ต พ อ ก เ ร ้ า ผ ู ้ ด ี ร อ ท ี ่ พ อ ม ต ่ ส ู ้ ภ ั บ ฝ ่ า ย ส ั ต ู . แ ม อ ห ม า เ อ ก ส อ ง อ ย ู ่ ใ ส ?

- ใ ม ่ ม า ม ข อ ง พ ะ ผ ู ้ เ ป ็ น เ จ ้ า , บ ่ เ ป ็ น ห ย ั ง ด อ ก , พ อ ก เ ร ้ า ก ็ จ ะ ต ่ อ ง ส ู ้ ! พ อ ก เ ร ้ า ต ้ อ ง อ ย ู ่ ด ้ ว ย ต ั ว ข อ ง พ ว ก เ ร ้ า เ อ ง ! ส ม ส ะ ห ม า ม ร ิ บ เ อ ก ท ี ่ ส อ ง ม ั น จ ะ ม ี อ ย ู ่ ใ น ข ณ ะ ท ี ่ พ อ ก เ ร ้ า ก ิ น ข อ ง ห ว า ม .

ล ิ ก ไ ฟ ไ ด ้ ม า ย ื น อ ย ู ่ ท ี ่ ส ะ ถ า ม ี แ ถ บ ข า ม เ ม อ ง แ ห ่ ง ห น ึ ่ ง . พ อ ก ค ม เ จ ็ บ จ ำ ม อ ม ห น ึ ่ ง , ม ื อ เ ด ็ อ ง ข อ ง โ ร ง ห ม ้ อ ย ู ่ ส า ม า ด เ ด ็ อ ม ไ ห อ ไ ป ม า โ ด ย อ า ใ ส ไ ม ้ ล ำ ห ล ั ไ ม ้ ล อ ม เ ท ำ ม ั น ก ็ พ า ก ั น อ ั ม ม า ย ั ง ต ู ล ิ ก ไ ฟ พ อ ม ถ ว ย ถ ั ง ห ม า ก ไ ม ้ แ ล ะ แ ก ม ด อ ก ต า เ อ ั ม . พ อ ก ค ม เ จ ็ บ เ ห ล ่ า ม ี ด ั ง ท า ก ็ ก ั บ ม า แ ต ต ะ ฆ า ด ใ น ล ุ ม น ี ้ แ ล ้ อ จ ะ ก ั บ เ ม อ ย ั ง เ ร อ ม พ ั ก ฟ ม ข อ ง พ ว ก ต ม . ข า ย ข ะ ล า ผ ู ้ ม ั ง ย ู ่ แ ต ก อ ม ฝ า อ ล ุ ก อ ั ม .

- ม ั ง , ม ั ง แ ม ท า อ , ม ั ง - เ อ ี ้ า จ ั ด แ จ ง ด ั ง ใ ห ้ ข า ย ผ ม แ ด ง ท ี ่ ม ี ไ ม ้ ล ำ แ ล ะ ข า ท ั ง ส อ ง ท ี ่ ย ู ่ ใ น ผ ้ า พ ั น บ า ด . บ ่ ต อ ง เ ก ั ง ใ จ , บ ่ ต อ ง เ ก ั ง ใ จ , ข อ ย จ ะ ล ั ง เ ร อ ม ล ะ .

เ พ อ เ ป ็ น ท า ม ย ั ง ย ื น อ า เ อ ี ้ า เ อ ้ า ค ว า ม จ ั ง , ถ ั ง ม ั น

ຊາຍຊະລາຈົ່ງຈັບເອົາຫໍ່ເຄື່ອງມືຂອງຕົນແລ້ວມຸ່ງໜ້າໄປທາ-
ປະຕູທາງອອກ. ພວກແມ່ລາຍງົ້ມໜ້ານ້ຳ ກໍນັ່ງບຽດກັນ ເຂົ້າ
ກວາດກ່ຳ ເພື່ອປະບອມຫວ່າງໄວ້ໃຫ້ແກ່ພວກຄົນເຈັບ.ທັນໃດ
ນັ້ນ ອາເລັກເຊ ກໍໄດ້ຍິນສຽງຂອງຍິງຄົນໜຶ່ງຊຸ່ງໄດ້ ກ່າວ
ຕຳນິເຂົ້າຢ່າງຮ້າຍແຮງດັ່ງມາແຕ່ທາງເບື້ອງຫລັງ.

- ຈັ່ງແມ່ນ້ຳອັນນີ້ບໍ່ຢາກອາຍເນາະ, ຂະໜາດວ່າມີ
ຄົນເຈັບມາຢືນຢູ່ຄຽງຂ້າງແທ້ໆ ຍັງເຮັດໜ້ານອກຕາບອດຢູ່ໄດ້.
ຄິດວ່າຕົນເອງປອດໄພ່ຈາກຮາລູກປືນແລ້ວນໍ. ເປັນ ຮອດ
ມາຍທະຫານນັກບ້ົມຊ້ຳນ່າ .

ອາເລັກເຊ ຮູ້ສຶກຢາກຮ້າຍ ຍ້ອນຄຳຕຳນິຕ່ໍາວ່າອັນບໍ່ຍຸດ
ຕິທຳນ້ັ:ປາຍຖ້ົງຂອງເຂົ້າຕ້ົງຢືກໆເຂ້ົາພ້ອມບາດ, ແຕ ແລວ
ໃບໜ້າຂອງເຂົ້າກໍແຈ່ມໃສ້ນ້ັນມາທັນທ. ເຂົ້າຝ່າວລຸກ້ນ -
ຢ່າງກະທັນຫັນ ;

- ນ້ັ່ງແມ້ !

ຄົນເຈັບທ່ີ່ຢືນຢູ່ໃກ້ໆເກ ິດມ ີອາການລ ັ່ງໆເລ ໆ ແລະທ ຳ ທ ່ າ
ປະຕ ິເສດ .

- ບ ່ ເປ ັ ນຫ ຍ ັ ງດ ອ ກ , ສ ະ ບ າ ຍ ຣ ອ ຍ ໂ ທ , ບ ໍ ່ ຕ ອ ງ ເ ກ ງ ໃ ຈ
ຂ ອ ຍ ຢ ືນ ເ ອ ົ ້ າ ກ ະ ໄ ດ , ຂ ອ ຍ ບ ໍ ່ ໄ ດ ໄ ປ ກ ອ ງ ໄ ປ ໄ ກ ເ ລ ີ ຍ , ອ ິ ກ
ສ ອ ງ ສ ະ ຖ ານ ີ ຂ ອ ຍ ກ ໍ ຈ ະ ລ ົ ງ ແ ລ ້ ວ .

- ນ ້ ັ ່ ງ ຫ ັ ນ ມ ່ າ ! ຂ ອ ຍ ສ ັ ່ ງ ໄ ດ ຫ ັ ນ . - ເ ມ ແ ຮ ດ ຸ ? -
ເ ອ ັ ບ ເ ອ ົ ້ າ ທ ອ ນ ຄ ຶ ນ ດ ວ ຍ ຄ ວ າ ມ ດ ີ ໃ ຈ . ຫ ລ ັ ງ ຈ າ ກ ນ ັ ້ ນ ເ ອ ົ ້ າ ກ ໍ
ຍ ່ າ ງ ໄ ປ ທ ີ ່ ຮ ອ ດ ຮ ອ ມ ທ ຽ ບ ໃ ນ ຕ ູ ລ ິ ດ ໄ ຟ , ຢ ືນ ເ ອ ົ ້ າ ມ ື ຄ ຳ ໄ ມ ຄ ອ ນ

ເທົ້າໄວ້ທັງສອງເບື້ອງ. ເຂົ້າຢືນຢູ່ຈົ້ງຊຸ້ມພອມຄວຍຮອຍ ຍ້ມ ເທິ່ງຮົ້ມສົບ ມັນຮັດໃຫ້ແມ່ຍິ່ງຊະລາຄົ້ນມັ້ນເຂົ້າໃຈໄດ້ ທັ້ນທີ ຕົນເອງເຮັດຜິດພາດໄປແລ້ວ.

- ເບິ່ງແມ, ບໍ່ມ້ໃດສະລະບ່ອນນັ່ງໃຫ້ແກ່ນາຍທະຫານ ສັກຄົນເທົ້າຄົ້ນນ້ັ້ນ, ຈົ່ງແມ່ນເປັນຕາອາຍ ! ທັ້ນ ສາວ ໃສ່ຫນວກທັ້ນນ່າ ເຮັດຈ່ັ່ງບໍ່ໄດ້ມ້ຄວາມເຄົ້ອດຮ້ອນນ້ຳ ສົ່ງ ຄາມພ້ດ. ສະຫາຍນາຍຮອຍໂທ່ນ່າ, ມານ້ັ່ງບ່ອນຂ້ອຍນ້ ,ຟ່າ ເອ້ຍ ພວກເຈ້ົ້າ ຍະທ່ັ່ງໃຫ້ແກ່ນາຍທະຫານຄົ້ນນ້ແດ່ເທາະ.

ອາເລ້ັກເຊ ທ້ຳທ່ານເຮັດຈ່ັ່ງວ່ານ້ັ້ນບໍ່ໄດ້ຍ້ນ, ພ້ອມນ້ັ້ນ ເຂົ້ານ້ຮູ້ສ້ກໄດ້ວ່ານ ຄວາມຄ້ອກ້ດ່ໃຈຂອງເຂົ້ານ້ເມ້ອກ້ ນ ເຫ້ອດຫ່ນ ໄປຈົນຫ້ົ້ດສ້ນ. ທັ້ນໃດ້ນ້ັ້ນເຂົ້ານ້ໄດ້ຍ້ນສຽງ ປະ ກາດຊ້ສະຖານ້ທ້ເຂົ້ານ່ຈະຕ້ອງລົ່ງ. ລົດໄຟເລ້ມ້ພ້ອມຄວາມໄວ ລົ່ງເປ້ນລ້ຳດ້ບ. ເຂົ້ານ່ຟ່ານ້ັ້ນ້ພ່ານ້ຝູ່ງຄົ້ນອອກໄປ ແລ້ະ ໄດ ໄປພ້ບກ້ບຊ່ານ້ຊ້ະລາຄົ້ນ້ທ້ໃສ່ແວ່ນເບ້ອງດຽວ ຊ້ົ່ງໄດ້ລ້ົ້ມ ກ້ບ ເຂົ້ານ້ເມ້ອກ້ອນ້ັ້ນ. ຊ່ານ້ຊ້ະລ່ານ້ໄດ້ຫ້ລ້ົ້ຕ່ານ້ໃສ່ເຂົ້ານ້ພ້ໍ່ປ່ານ້ກ້ບ ອ່ານ້ແມ່ນ້ຄົ້ນ້ລ່ົ່ງເລ້ຍ້ກ້ນ້ມ່ານ້ຕ້ົ່ງແຕ່ຄົ້ນ້ນ່ານ້ .

- ເຈ້ົ້ານ່ານ້ຈ່ົ່ງໃດ ? ພ່ອກ້ນ້ຈ່ະເປ້ດສ່ະຫ່ນ່ານ້ຣ້ບ້ບ່ອນ ທ້ສ່ອງ້ຂ້ນ້ບໍ ? ຊ່ານ້ຊ້ະລ່ານ້ຊ້ົ່ມຖ່ານ້ຄ່ອຍ ໆ.

- ເຖ້ົ່ງແມ່ນ່ານ້ພ່ອກເຂ້ົ້ານ້ບໍ່ເປ້ດແມ່ອຫ້ນ້ານ້ຂ້ນ້,ພ່ອກເຮ້ົ້ານ ກ້ຈ່ະສ່ານ້ານ້ດເອ້ົ້ານ້ໂຕລ່ອດໄດ້. - ອ່ານ້ເລ້ັກເຊ ຕ່ອບ ພ່ອມ ທ້ົ່ຍ່ານ້ລ້ົ່ງສູຊ່ານ້ຍ່ານ້ທ້ປູ່ດ່ອຍໄມ້ .

ຂ້ະບ່ອນ້ລ້ົດໄຟລ້ັບ້ານ້ຍ້ປ່ໃນ້ທ່ານ້ໂດ່ງ ພ່ອມ້ດ່ອຍ ສຽງ

ດ້ວ ກ ກັກ, ກ ກັກ ຂ ອ ວ ກ ວ ລ ແ ລ ະ ສ ຽ ງ ຫ ວ ູ ດ ແ ຫ ລ ມ , ຂ ຝ ຸ ມ ໄ ວ ້ ມ ຕ າ ມ ຫ ລ ັ ງ ເ ລ ັ ກ ນ ອ ຍ . ກ ະ ແ ສ ລ ົ ມ ເ ຢ ັ ນ ຂ ອ ງ ຍ າ ມ ແ ລ ງ ພ ັ ດ ເ ອ ົ ້ າ ກ ົ ມ ຫ ອ ມ ຢ ່ າ ງ ຫ ນ ຶ ່ ງ ມ ່ າ ປ ະ ທ ະ ໃ ສ ່ ຜ ູ ໂ ດ ຍ ສ າ ມ ຈ ຳ ນ ວ ນ ຫ ນ ຶ ່ ງ ທ ີ ່ ຍ ັ ງ ຄ າ ງ ຢ ູ ່ ໃ ນ ລ ິ ດ ໄ ຟ . ກ ອ ນ ຫ ນ ້ າ ສ ິ ງ ຄ າ ມ , ສ ะ ຖ າ ມ ທ ີ ່ ແ ຫ ‍ ງ ນ ີ ້ ດ ັ ວ ມ ີ ອ າ ກ າ ດ ຄ ື ສ ົ ມ ຄ ວ ນ . ມ ີ ປ ່ າ ໄ ມ ‍ ້ ແ ປ ກ ດ ‍ ວ ງ ຫ ນ ຶ ‍ ່ ງ ອ ຸ ມ ສ ะ ຖ າ ນ ີ ‍ ້ ລ ິ ດ ໄ ຟ ຢ ู ‍ ່ ແ ລ ะ ມ ີ ສ ຽ ງ ຮ ຸ ກ ສ ີ ໃ ບ ໄ ມ ‍ ້ ອ ອ ກ ມ າ ຢ ‍ ່ າ ງ ຫ ນ ‍ ້ າ ອ ອ ມ ຊ ອ ນ . ເ ມ ‍ ່ ອ ປ ີ ກ າ ຍ ຫ ລ ‍ ່ ປ ີ ກ ອ ນ , ໃ ນ ຍ ‍ ‍ ້ າ ມ ລ ‍ ‍ ວ ງ ແ ລ ‍ ‍ ວ ງ ອ ັ ນ ‍ ‍ ແ ‍ ‍ ຈ ‍ ‍ ມ ‍ ‍ ໃ ສ ‍ ‍ ຄ ‍ ‍ ແ ‍ ‍ ມ ‍ ‍ ວ ‍ ‍ ມ ‍ ‍ , ຢ ‍ ‍ ‍

ປອດ ແລ້ວກໍ່ຫລໍ່ຕາລົງເມື່ອຖືກແສງແດດທໍ່ລອດຜ່ານກິ່ງໄມ້ກະ
ທົບໃສ່ຢ່າງຄ່ອຍເບົ່າ.

ທ່ານມົດສະກູ, ເຂົ້າໄດ້ຮັບຄຳຊີ້ແຈງກ່ຽວກັບເສັ້ນທາງທີ່ຈະ
ຕ້ອງຜ່ານໄປຢ່າງລະອຽດຖີ່ຖ້ວນ. ດັ່ງນັ້ນໃນຍາມຂອງ ທະ
ຫານທີ່ເຄີຍຜ່ານສົງຄາມມາຜູ້ໜຶ່ງ ເຂົ້າຈຶ່ງສາມາດຮູ້ຈັກ -
ເລືອກທິດທາງໄປຍັງສະຖານທີ່ພັກຟື້ນໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍ. ສະ
ຖານທີ່ດັ່ງກ່າວຕັ້ງຢູ່ແຄມໜອງນ້ຳອັນງຽບສະຫງົບ, ຍ່າງ
ຈາກສະຖານີລົດໄຟໄປປະມານ ๑๐ ນາທີ. ຕັ້ງແຕ່ສະ ໄໝ
ກ່ອນການປະຕິວັດ, ມີມະຫາເສດຖີຊາວລັດເຊຍຄົນໜຶ່ງເປັນ
ຜູ້ສ້າງໃຫ້ສ້າງຄະລິຫາດຫລັງໜຶ່ງຂຶ້ນບໍ່ໄກຈາກ ມົດສະກູພໍ່ເຫົ່າ
ໃດໄວ້ເປັນເຮືອນພັກຜ່ອນຕາກອາກາດໃນຍາມຮ້ອນ. ເຂົ້າ
ກຳລັງສ້ວຍສະຖາປະນິກ ບໍ່ໃຫ້ເປັນຫ່ວງນຳເງິນຄຳຂອງເຂົ້າ,
ຂໍແຕ່ໃຫ້ຜ່ານຫລັງນີ້ມີຢູ່ແຫ່ງດຽວໃນໂລກ. ເພາະສະນັ້ນ,
ເພື່ອຮັກໃຫ້ເປັນທີ່ພໍໃຈແກ່ເຈົ້ານາຍ ນາຍຊ່າງສະຖາປະ ນິກ
ຈຶ່ງໄດ້ອອກແບບໃຫ້ກໍ່ສ້າງ ຫໍຜ່ານສາດມະຫິ ມາຫລັງນີ້ ດ້ວຍດິນ
ຈີ ປະກອບດ້ວຍປ່ອງຢ້ຽມທີ່ມີຕາໜ່າງ, ຫໍ້ລອຍ, ດາດຟ້າ,
ລະບຽງ ແລະ ມີຫລັງຄາເປັນຮູບຈອມແຫລມ. ອາຄານຫລັງ
ໃຫຍ່ໂຕມະຫິ ມາ ບໍ່ເໝາະສົມກັບທຳມະຊາດອັນສະຫງົບງຽບ
ໃນແຖບບໍ່ລິເວນໃກ້ຽງນັ້ນແຕ່ຢ່າງໃດ. ສ່ວນທີ່ວັດ ທຳມະ
ຊາດນັ້ນເກີ່ນອ່າຈິບ່ວ່າງາມສ່າ ! ໜູຕົ້ນໄມ້ໃບຮຽວພຸ່ມດົກໜາ
ແລ່ນລູ່ລົ່ງໄປໃນໜອງນ້ຳ ๕๔๑ ເຊ່ງໃນມື້ໜ້ອາກາດແຈ່ມໃສ,ນ້ຳ
ໃນໜອງໃສແຈ່ງພ້ຳມແວ່ມແຍ່ງ. ກົກບູໂລ ທີ່ເກີດສະຫລັບ

ຂ້ມເປັນບາງບ່ອມ ແລະ ໄດ້ສູງຜຸດພົ້ມຂ້ມລົ້ມກາຍເຫລົ່າ ຕົ້ມ ໄມ້ຂະນິດອ່ົ້ມໆ. ທ້ອໄມ້ຍັກສ໊ຄາມຫຸ້ມ ອອມທ້ຳມະຊາດເຫລົ່າ ນ້ເອົ້າໄວ້ຄ້ກັບວ້ງມ້ງກົດ, ແລະ ສ໋ງທ້ງຫມ໊ດດ້ວ່ງກ້າວໄດ້ສອງ ເວ້ົາລ້ງໄປໃນນ້ຳຄ້ວ່ງຈະຈົ່ມປ້ງຢູ່ໃນພ້ນນ້ຳສ໊ຄາມນ້ັ້ນ ຕະ ຫລອດໄປ.

ມ້ນ້ກແຕ້ມທ້ມ໋ຊ໋ຽງຫລ້ຍຄົ້ມ ກ້ໄດ້ມ້ເປັນແຂກ ຂ໋ອງ ເຈ້ົ້າຄະລ໋ຫ້ດຜ້ໂດ້ງດ້ວ່ງມ໋ຊ໋ຽງທ໋ົ່ອປ໋ະເທດລ້ດເຊ໋ຍ ຍ໋ອມ ກ້ານ້ກຮ້ບແຂກຂ໋ອງເຂ້ົ້າ; ຫລ້ງຈ້ກນ້ັ້ນ ທ໋ົ່ອທ້ດທ້ຳມະຊ້ດ ແຫ້ງນ້ກ໋ປ້ກ໋ດຕ໋ົ່ອອອກມ້ເປັ້ນຮ້ບແຕ້ມຈ້ຳນ໋ອມຫລ໋ອງຫລ້ຍ, ໃນທ້ກອ໋ລ໋ຍ໋ະບ໋ດ ແລະ ໄດ້ກ້ຍເປັ້ນຮ້ບແບບຢ້ວ່ງອ້ັ້ນ ສ໋ອຍ ງ້ມເລ໋ດລ້ຳຂ໋ອງທ້ຳມະຊ້ດລ້ດເຊ໋ຍ.

ມ້ນ້ກ ຄະລ໋ຫ້ດດ້ວ່ງກ້ວ ໄດ້ກ້ຍເປັ້ນສະຖ້ນທ໋ົ່ພ້ກຝ້ນ ຂ໋ອງກ໋ອງທ້ບໂຊ໋ຽດ. ໃນຍ້ນສ້ນ໋ຕ້ພ້ບ, ພ໋ອກ້ນ໋ກ໋ບ້ນພ້ອມ ດ້ວ໋ຍ ລ້ກເມ໋ຍຫລ໋ອບ໋ຄ໋ອ ກ້ໄດ້ ມ້ຜ້ກຜ໋ອນ ຢູ້່ ແຫ້ງນ້ . ໃນຍ້ນສ໋ງ໋ຄ້ນສະຖ້ນທ໋ົ່ດ້ວ່ງກ້ວ ນ້ໄດ້ກ້ຍເປັ້ນ ບ໋ອນ ພ້ກຝ້ນ ຂ໋ອງພ໋ອກ໋ົ້ມເຈ້ັ້ບທ໋ົ່ຫ້ານ້ອອກຈ້ກໂຮ໋ງຫ້ມ້ມ້ໃຫ້ມ ໆ. ແທນ ທ໋ົ່ວ້ຈ໋ະຍ້ວ່ງໄປຕ້ນທ້ວ່ງປ້ຢ້ວ່ງ ທ້ນ໋ຕ້ນເປ໋ົ່ອຍ໋ຂ້ວ໋ດກ໋ົ້ດລ໋ຽນ ຢ້ວ໋ຍກ້ນໄປຕ້ນສ໋ອງຝ້ກທ້ວ່ງນ້ັ້ນ, ແຕ່ ອ້ດລ້ກເຊ໋ອ໋ ກ້ບ ຍ້ວ່ງລ້ດໄປຕ້ນທ້ວ່ງ ນ໋ອຍ ທ໋ົ່ຕ້ດໄປສ້ຫ້ນ້ທ້ນ໋ອງນ້ຳ ນ້ັ້ນໂລດ , ເພ໋ອຫລ້ກເລ໋ັ້ນກ້ານຍ້ວ່ງໂລ໋ງໄກ. ຫ້ນ້ຍຄ໋ວ້ນ໋ອ້ດເຂ້ົ້ໍ ໄດ ເຂ້ົ້ໍ້ນ້ໃນສະຖ້ນທ໋ົ່ພ້ກຝ້ນທ້ວ່ງຄ້ນຫລ້ງ ແລະ ໄດ້ເຂ້ົ້ໍ້ໄປ ປ໋ະປ້ນຢ້ກ້ບຝ້ງ໋ົ້ມທ໋ົ່ພ໋ອນ໋ສ໋ງ໋ເຂ້ົ້ໍ້ຈ້ກກ້ນຢ້ວ່ງຝ້ດສ໋ະໜ້ນ໋ຢູ້

ອ້ອມຂ້າງລົດເມສອງຄັນ ທີ່ຈອດຢູ່ຕໍ່ໜ້າປາກປະຕູໃຫຍ່ ຊຶ່ງ
ຂັ້ນໄດທາງຂຶ້ນ.

ໃນເມື່ອອາຈັກຊຸອິ ໄດ້ຍິນຄຳສົນທະນາຄຳເວົ້າ ໂຕ
ຕອບ ແລະ ຄຳສັ່ງລາຕາງ ໆ ເຂົ້າກໍເຂົ້າໃຈໃນທັນທີວ່າຄົນ
ກຸ່ມນັກຄົ້ນຄວ້ານັ້ນທີ່ພວມຈະອອກຈາກສະຖານທີ່ພັກຟື້ນໄປຍັງ
ແມວໜ້າແລະພວກເພື່ອນຄົນອື່ນໆອອກມາສົ່ງແລະສັ່ງລາກັນ.
ພວກທີ່ຈະຈາກໄປມີທ່າທີເບີກບານມ່ວນຊື່ນຢ່າງເຕັ້ນ ໄດ້ຄັກ
ຄ້າຍກັບວ່າ ຈະໄປປະຈຳຢູ່ກອງທະຫານບ່ອນໃດ ບ່ອນໜຶ່ງທີ່
ສະຫງົບ, ທັງໆທີ່ຄວາມຈິງແລ້ວພວກຕົນພວມກຳລັງຈະໄປຍັງ
ທ້ອງຟ້າບ່ອນທີ່ພະຍາພະຈຸລາດ ລຸ່ມຈອບຄອຍພວກເຂົ້າ ຢູ່
ເບື້ອງຫລັງກ້ອນເຝືອແຕ່ລະກ້ອນ. ສ່ວນໃບໜ້າຂອງບຸກຄົນທີ
ນຳມາສົ່ງພວກເຂົ້ານັ້ນ ກັບສະແດງອອກເຖິງຄວາມຮູ້ສຶກ ກະ
ວົນກະວາຍ ແລະ ເສົ້າໂສກ. ມັນເປັນຄວາມຮູ້ສຶກຊຸ ອາ
ຈັກຊຸອິ ສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້ເປັນຢ່າງດີ. ນັບຕັ້ງແຕ່ມະຫາ
ສົງຄາມເລີ່ມເກີດຂຶ້ນພຸ້ນ ເປັນຕົ້ນມາ, ອາຈັກຊຸອິ ເກີດມີ
ຄວາມຮູ້ສຶກຖືກດຶງໄປສູ່ເຂດແມວໜ້າ ແລະ ຍັງເຫດການ
ທາງດ້ານແມວໜ້າຫຍຸ້ງຍາກສັບສົນຂຶ້ນເທົ່າໃດ ແຮງ ດຶງດູ
ຂຶ້ນນັ້ນຍັງແຂງແຮງ ແລະ ເລິກຊຶ້ງຂຶ້ນເລື້ອຍ ໆ. ພໍແຕ່ໄດ
ຍິນພວກທະຫານນຳກັນເວົ້າຊຸສະຕາລິນກຣາດ ຄ້ອຍໆ ແລະ
ຄ້ອຍຄວາມລະມັດລະວັງເທົ່ານັ້ນ, ແຮງດຶງດູດນັ້ນກໍໄດ້ ກັບ
ກາຍມາເປັນຄວາມເຫງົາເສົ້າອັນທໍລະມານໃຈຢ່າງຮອບແຮງ
ຈົນເຮັດໃຫ້ເຂົ້າບໍ່ສາມາດອົດທົນຕໍ່ສະພາບຂາດການ ເຄື່ອນ-

ເຫນ້ງຢູ່ທ່ີ່ໂຮງພະຍາບານໄດ້ອີກຕ່ໍໄປ.

ໃບຫນ້າທ່ະຫານ໌ທ່ີ່ປ່ອນອອກມາຈາກປ່ະຕູປ່ອງຢ້ຽມ ຂອງ ລົດເມນ້ັນ ລ້ວນແຕ່ແມ່ນໃບຫນ້າທ່ີ່ເຕ້ັມໄປດ້ວຍຄວາມມ໊ືດຊ໊ືວ. ຊ່າຍຖ້ຽເຕ້ຍຜູ້ຫນ້ໍ່ງ, ເປ້ັນຊ່າວອ່າກເມ໊ືນ, ຫ້ໍ ຂອງ ເຂ໊ົາອ້ັດຕ່ະຄ້ັດເສ້ັນຜ້ົມເກ໊ືອ້ຽປ່າກວ່າໂລ້ນ, ນ່ຽງຊູ້ດນ່ຽງ ນ້ອນ ລ່ານ໌ແຊ້ກ ແລ່ະ ພ້ອມແລ້ນສ້ກ່ະເຢ້ກ ວ໊ົ້ນ້ອ້ຽນ້ອ້ມລ້ົດເມ-ເຫ໊ົ່ານ້ັນ. ທ່ໍາທ່ໍາງ້ອງເຂ໊ົານ້ັ້ນ໊ົ້ນ້ກ້ັບນ້ັ້ກ່ສ່ະແດ່ງ່ລ່ະ ຄ້ອນ ຕ່ະຫ໊ົ້ກ໌ທ່ີ່ຕ້ຽມ້ພ້ອມເພ໊ືອ່ຈ່ະ ເ ຮ້ັ ໃ ຫ້ ລ ົ ້ ນ ຫ ໊ ົ ້ ອ ຢ ູ ່ ທ ຸ ກ ເ ວ ລ ່ າ . ເ ຂ ໊ ົ ່ າ ຍ ົ ກ ໄ ມ ້ ຄ ອ ນ ເ ທ ໍ ່ າ ຂ ້ ົ ນ ້ ພ ອ ມ ທ ້ ົ ງ ຮ ອ ງ ໃ ສ ່ ຫ ນ ້ ໍ ່ ງ ໃ ນ ຜ ູ ້ ທ ່ ີ ່ ຈ ່ ະ ຈ ່ າ ກ ໄ ປ ວ ່ ່ າ :

- ເຝ ົ ້ ອ ່ າ ເ ວ ້ ຍ , ເ ວ ລ ່ າ ໂ ຕ ້ ຂ ້ ົ ນ ໄ ປ ພ ຸ ມ ແ ລ ວ ຈ ່ ົ ງ ຖ ່ າ ມ ຂ ່ າ ວ ພ ວ ກ ຟ ່ າ ດ ຊ ຸ ດ ໃ ຫ ້ ເ ຮ ົ ່ າ ແ ດ ່ ເ ມ ໊ ົ ນ ແ ລ ່ ະ ຢ ່ າ ລ ົ ມ ອ ່ າ ໂ ຕ ຍ ັ ງ ມ ໊ ົ ນ ຫ ້ ົ ນ ສ ້ ົ ມ ທ ່ ີ ່ ຈ ່ ະ ຕ ້ ອ ງ ຊ ່ ໍ ່ າ ລ ່ ະ ກ ັ ບ ພ ວ ກ ເ ຂ ົ ່ າ ; ເ ຫ ້ ັ ດ ຜ ົ ນ ກ ໍ ຄ ວ ່ າ ພ ວ ກ ເ ຂ ົ ່ າ ປ ່ ອ ຍ ໃ ຫ ້ ເ ຈ ົ ້ ່ າ ອ ່ າ ບ ແ ສ ງ ເ ດ ື ອ ນ ຈ ົ ນ ແ ລ ວ ຕ ່ າ ມ ກ ໍ ່ ໍ ຫ ນ ້ ົ ດ . ເ ຝ ົ ້ ອ ່ າ ເ ຝ ົ ້ ອ ່ າ ! ຈ ່ ົ ງ ເ ຮ ັ ດ ໃ ຫ ້ ພ ວ ກ ນ ້ ົ ນ ເ ຫ ້ ັ ນ ແ ດ ່ ເ ດ ົ ່ ່ ໍ ່ ໍ ່ ໍ

- ຈ່ຳໄປຄ້ຳໂຊກດ້ວ ! ສຽງຮ້ອງສັ່ງຈາກກຸ່ມຄົນທ່ຳມາ ຢ້ຳສ່ຳ.

- ເຝ້ອາ ເອີ ! ເຝ້ອາ ! ແຈ້ງນ້ຳເບ້ເຂດ ໄປ ສະນ້ອງເຈ້ຳມາໃຫ້ຂອຍຮູ້ໄວໆແດ່ດ້ ! ເພ້ອ່ານາງ ອຸ ນ້ກກາ ຈະໄດ້ຝາກຫ່ຳຫ້ວໃຈໄປໃຫ້ເຈ້ຳ...ຫ່ລ້ຽທະບຽນ...

ລ້ດເມທ້ຽຫມ້ດລັບຫາຍໄປກັບທາງໂຄ້ງ, ປ່ອຍໃຫ ເຫ້ນ ແຕ່ຝຸ່ນສ້ທອງໄວ້ກ່ອາ້ມຢູ່ທ່ານກາງແສງແດດຍ່ານແລ້ງ . ພວກຄົນເຈ້ບພ້ກຟ້ນໃນອຸດມ້ອມ ທ້ຍ້ງເຫລ່ອຕ່ຳກ່ຳກະແຈກກະ ຈາຍກ້ນເຂ້ຳໄປໃນສ້ອມຢ່ຳ້ງ ໆ. ເມແຮກອຸ້ເອ້ບ ຍ່ຳ້ງ ເຂ້ຳໄປໃນຫ້ອງຝ່ຳກເຄ້ອງນຸ່ງຢູ່ບ້ອມຫ້ອຍເສ້ອ້ມ້ຫ້ມ້ອກ ແ້ງບ ຂ້ອບສ້ຟ້ານ້ອ້ມໄວ້ຢ່ຳ້ງຫລ້ວງຫລ້ຽ, ແລະ ຢູ່ຕ້ານ້ພ້ນເຮ້ອ້ມ ມ້ໄ້ມ້ເຄ້ຽ, ຫ້ມ້ກ້ບ້ານ, ຕ້ານ້ຫ້ນ້ຳ ແລະ ໄ້ມ້ຕ້ແ້ຕ້ມ ມ້ສ ວ້ຳ້ງປ້ຽ້ຽ ຂ້ະ ຂ້ຳ້ຽ ຢູ່ທ້ກ ຈ ອ ກ ທ້ກ ແ ຈ . ຂ້ຽ ຍ ອ ຳ ຫ ານ ເ ມ ອ ກ ມ ເ ອ ງ ເ ປ ັ ນ ຜ ູ ມ ຳ ພ າ ເ ຂ ົ ້ ຳ ເ ຂ ້ ຳ ໄ ປ ຍ ັ ງ ຫ ອ ງ ກ ານ . ເ ມ ື ່ ອ ສ ັ ງ ເ ກ ດ ເ ບ ິ ່ ງ ໃ ກ ້ ໆ ອ າ ເ ລ ັ ກ ເ ຊ ອ ິ ເ ຫ ັ ນ ວ ່ ຳ ຂ ຸ ຍ ຄ ົ ນ ຜ ູ ມ ້ ຂ ຸ ງ ສ ະ ຫ ລ າ ດ ສ ະ ຫ ລ ຽ ວ ແ ລ ະ ເ ຄ ັ ງ ຂ ຸ ມ , ດ ວ ງ ຕ າ ຂ ອ ງ ເ ຂ ົ ້ ຳ ໃ ຫ ຍ ່ ງ ານ ແ ລ ະ ເ ສ ້ ຳ . ເ ມ ື ່ ອ ເ ອ ລ ຍ ່ ງ ໄ ປ ຕ ານ ທ ່ ງ ເ ຂ ົ ້ ຳ ແ ມ ະ ນ ຳ ໂ ຕ ເ ອ ງ ຢ ່ ງ ຄ ົ ນ ມ ີ ອ ຳ ລ ົ ມ ມ ່ ອ ນ ຂ ຸ ມ ່ ວ ່ ຳ ເ ຂ ົ ້ ຳ ຄ ິ ດ ຫ ້ ວ ຫ ນ ້ ຳ ຄ ະ ນ ະ ຮ ັ ບ ຜ ິ ດ ຊ ອ ບ ຝ ່ ຳ ຍ ອ ຳ ບ ແ ສ ງ ເ ດ ື ອ ນ ປ ະ ຈ ຳ ສ ະ ຖ ານ ທ ີ ່ ພ ້ ກ ຟ ້ ນ . ເ ຂ ົ ້ ຳ ອ ະ ທ ິ ບ ຳ ຍ ວ ່ ຳ ທ ່ ງ ວ ິ ທ ະ ຍ ຳ ສ ຳ ດ ກ ານ ແ ຜ ດ ຢ ືນ ຢ ັ ນ ວ ່ ຳ ແ ສ ງ ເ ດ ື ອ ນ ສ ຳ ມ ຳ ດ ປ ້ ອ ບ ຳ ດ ແ ຜ ທ ຸ ກ ໆ ຊ ະ ນ ິ ດ ໃ ຫ ້ ເ ຊ ົ ້ ຳ ຄ ິ ໄ ດ ້ . ດ ່ ງ ນ ັ ນ ເ ຂ ົ ້ ຳ ຈ ່ ງ ໃ ຊ ້ ສ ິ ດ ແ ບ ບ ອ ະ ນ າ ທ ິ ປ ະ ໄ ຕ ບ ່ ້ ອ ະ ນ ຸ ຍ າ ດ ໃ ຫ ້ ມ ີ ກ ານ ອ າ ບ ແ ສ ງ

ເດືອນຢ່າງກະຈັດກະຈາຍ ໄຮ້ລະບຽບແຕ່ຍັງເປັນຜູ້ອອກ ຄຳ ສັ່ງໃຫ້ຈັດຕັ້ງການອອກອາບແສງເດືອນນຳເອງ. ຖ້ວ່າທາງ ປາກເຂົ້າຈະເວົ້າຍອກຫລົ້ນຍອກຫ້ວຍຢູ່ກໍ່ຕາມ ແຕ່ຕາຂອງເຂົ້າ ຍັງຄົງມີແວວເຄົ້ມຢູ່ສະເໝີ ທັງລັກລອບແນມເພື່ອນ ຮວມ ທາງດ້ວຍຄວາມສົນໃຈ.

ທ່ານທອງການ, ເມແຮດອຸເອັບ ປະເຊີນກັບຍິງສາວຜູ້ໜຶ່ງ ໃນເສື້ອຄຸມເຄືອງນຸ່ງສີຂາວ. ຜົມຂອງນາງນັ້ນແດງ ຈົ້ມ ພາ ເບ່ງ ຄ້ວາມີແປວໄຟລອບເລຍຢູ່.

- ເຈົ້າແມ່ນ ເມແຮດອຸເອັບ ເບາະ ? - ນາງ ເອີ້ຍ ຖາມຂຶ້ນດ້ວຍອາການເຄົ້ມພ້ອມທັງພັບປົ້ມທີ່ພວມກຳລັງອ່ານ ຢູ່ນັ້ນໄວ້.

- ເຈົ້າ, ເມແຮດອຸເອັບ ອາລັກເຊອີ ເປໂຕຣ໊ອ ! ນາງແມມເບ່ງນັກບົ້ມທີ່ຫາກໍ່ເຂົ້າມາໃໝ່ດ້ວຍຄວາມ ສົງ ໄສ.

- ເຈົ້າຢ່າມາເວົ້ຍຍອກຍ້ອຍຫລົ້ນໄດ ! ເອກະສານ ນ້ ຂຽນໄວ້ວ່າ: " ນາຍຮ້ອຍໂທ ເມແຮດອຸເອັບ, ມາ ຈາກ ໂຮງພະຍາບານ...ຂາກຸດທັງສອງເບ້ຍງ " ແລ້ວເຈົ້າ...

ຈາກນັ້ນ ອາລັກເຊອີ ກໍ່ຈ່ງສາມາດສັ່ງເກດເຫັນສີໜ້າ ອັນຂາວໃສຂອງສາວຜົມແດງຫຍ່ອງຫຍຸ້ງປົກບັ້ງໃບໜ້າເກືອບ ໜົດຄົນ. ຝອດເລືອດສີແດງ ທາຜິວບາງຂອງໃບໜ້າ , ນາງແມມເບ່ງ ອາລັກເຊອີ ດ້ວຍຄວາມປະຫລາດໃຈ . ໜ້ວຍຕາຂອງນາງທີ່ແນມມາຍັງເຂົ້ານັ້ນເປັນປະກາຍແລະມີນ

ມ້ວ້ວ້ວ່ປ່ານຕານ້ກເຄ້ຳ.

- ຂອຍນ້ແຫລວທ້ຊ່ວ ອ່ເລ້ກເຊ້ອ ເມ່ແຮຖ້ເລ້ຍ. ທ້ເດ ໃບໜ້ງສ້ເດ້ນທ່ງຂອງຂອຍ...ແລະສ່ອນເຈ້ຳ, ເຈ້ຳ ຊ່ວ ໂລລ ແມ່ນ້ ?

- ນ້ແມ່ນ, ເຈ້ຳໄປເອ່ຳຊ້ນ້ມ່ຳແຕ່ໃສ ? ຂອຍຊ່ວ ຊ້ ມ. ຂ່ຂອງເຈ້ຳແມ່ນຂ່ຳທ່ຽມແມ່ນ້ ? - ນ່ງເວ່ຳພ້ອມ ທ່ງກ້ມເບ້ງຕ້ນຂອງ ເມ່ແຮຖ້ເລ້ຍ ຄ້ອຍທ່ຳທ່ງນ້ຢ່ຳກເຊ້ອ.

- ຮ່ຳ ! ຮ່ຳ ! ທ້ແຫ້ແລ້ວເຈ້ຳກ້ແມ່ນ ຊ້ນ້ກກ່ຳ ຜ້ກ່ຳ ຫ້ວ່ໃຈຂອງ ເຝ້ດ້ອ່ຳ ນ້ນເອງ ແມ່ນ້ ?

- ໂຫ້, ນ່ຍພ້ນ້ ບ້ກມ່ຳຊ້ຍ້ງ ທ້ນ້ໄດ້ເລ້ຳເລ້ອ່ງນ້ ສ້ ເຈ້ຳຟ້ງແລ້ວຫ້ອ. ຈ້ງແມ່ນຊ່ຳຖ້ຂອຍເປ້ນຕ່ຳຊ້ງອ້ຕ່ຳເຕ້ຍນ ແຫ້ໆ. ນ້ອ່ຳເລ້ອ່ງອ້ນ ໃຄລ່ວກ້ຕ້ອ່ງເກ້ບໄປເວ່ຳເປ້ນເລ້ອ່ງ ຕ້ະຫລ້ກຈ້ນຫ້ມ້ດ. ກ່ຳນ້ທ້ຂອຍສ່ອນເຕ້ນລ່ຳໃຫ້ ເຝ້ດ້ອ່ຳລ່ໆ ກ້ຖ່ວ່ຳເປ້ນຂ່ງແປກປ້ະຫລ່ຳດຊ້ນຫ້ອ ? ເກ້ນ່ວ່ຳລ່ວ ປ້ນ ເລ້ອ່ງເກ້ງແຫ້ເນ່ະ !

- ແລ້ວຜ້ນ້ເຈ້ຳຈ້ະສ່ອນເຕ້ນລ່ຳໃຫ້ຕ່ຳໄປແມ່ນ້ຂອຍ ແມ່ນ້ ? ນ້ກນ່ຳຊ້ຍ້ງ ໄດ້ສ້ນຍ່ຳກ້ບ້ຂອຍວ່ຳ ເວ້ຳຈ້ະອອກໃບ້ຈ້ ມ້ຍ່ຳດໃຫ້ຂອຍເພ້ຍໄປອ່ຳບແສ່ງເດ້ອນ.

ຄ່ຳມ້ຕ້ນເຕ້ນຂ່ງນ່ງຕ້ມ້ນ້ອ້ກເປ້ນສ່ອ່ງເທ້ຳ.

- ແມ່ນ້ຫ້ຍ່ງເນ່ະ, ເຈ້ຳຢ່ຳກເຕ້ນລ່ຳຊ້ນ້ຫ້ອ? ເຈ້ຳ ນ້ກແມ່ນ້ອ້ກຜ້ນ້ຫ້ມ່ງລ້ນ້, ທ້ນ້ກຕ້ະຫລ້ກ.

ໃນ້ຈ້ນ້ນ້ນ ສ້ຕ້ຖ້ກ້ບ ກ້ຍ່ຳງເຂ້ຳມ່ຳໃນ້ຫ້ອ່ງ ແລ້ ສ

ໂດດເຂົ້າກອດຕໍ ອາລັກເຊອີ ທັງເວົ້າວ່າ :

- ຕົກລົງເມາະ! ຊຸນີກກາ, ໃຫ້ຮອຍໂທອາລັກເຊອີ ພັກຢູ່ຫອງດຽວກັບຂອຍເມາະ !

ພວກທີ່ເຄີຍຢູ່ໃນໂຮງໝໍດຽວກັນມາເປັນເວລາດົນ ນານ ມັນເມື່ອໄດ້ມາພົບກັນອີກ ກໍພ່ານວ່າເປັນອ້າຍນ້ອງກັນ, ອາ ລັກເຊອີ ດີໃຈຢ່າງລົ້ນເຫລືອ ເມື່ອໄດ້ເຫັນຫນ້ານາຍພັນ ຕີ ສະຕຸກົບ, ພໍ່ານວ່າເຂົາບໍ່ໄດ້ພົບເຫັນຝ່າຍນ້ຳຫລາຍປີແລ້ວ ພໍ່ແຕ່ສະຕຸກົບ ມາຮອດ ແລະສ່ວງຂອງເຄື່ອງໃຊ້ສ່ວນຕົວຖືກ ນຳມາໄວ້ຢູ່ໃນສະຖານທີ່ພັກຟື້ນນ້ຳເປັນທ່ຽບຮອຍ, ເຂົາ ກໍ ເກີດມີຄວາມຮູ້ສຶກຄືກັນກັບວ່າໄດ້ມາພັກຢູ່ທີ່ບ້ານຂອງຕົນເອງ. ເຂົາໄດ້ທຳຄວາມຮູ້ຈັກກັບຫມົດທຸກຄົນ ແລະ ທຸກໆຄົນກໍໄດ ຮູ້ ຈັກເຂົາເປັນຢ່າງດີ. ສຳລັບສະຕຸກົບ ນັ້ນພຽງດຽວ ກໍ ເຫລືອເຝືອແລວສຳລັບການສາງມ້ຶ ແລະ ສັດຕູ .

ຫອງທີ່ທ້າວສອງພັກຢູ່ນັ້ນເປັນຫອງນອຍ, ຕ້ຽງຢູ່ຕິດກັບສວນ ຈົ່ມຄືກັບວ່າພຸ້ມໄມ້ບ້າງພຸ້ມໄດ້ເຂົ້າມາຮອດໃນເຮືອນ, ຢູ່ທ້າວ ພົ່ມົ່ມກົກດອກສາມປີໄດ້ແຜ່ໃບອັນຂຽວອຸ້ມທຸ້ມພໍ່ານແຜ່ນ ຢູ່ ຊຸ້ກອງຕົ້ນດອກຫວ້ານຕົ້ນຫນ່ຶ ຊ່ຶງໃບຮຽວຍາວຂອງມັນ ພັດ ແກວ່ງໄກວ່ໄປມາຢູ່ອ້ອມພ້ອຫນ້າກໍໄມ້ສີ່ເຫລ່ຶຽມຄ້ຶງໃບຕາມ.

ພໍ່ົ້ນເຂົ້າແລ້ງແລ້ວ, ອາລັກເຊອີ ກໍເຂົ້ານອນທັນທີ, ເຂົ້າໄດ້ຢຽດກາຍລ້ຶງເທ້ິງຕຽງກອງຜ້າຫົ່ມເຢັນ ໆ ຍອນອາຍ ຫມອກຍາມແລ້ງແລ້ວຫລັບໄປໃນທັນທີ.

ຄືນນັ້ນເຂົ້າຝັນຮ້າຍຢ່າງປະຫລາດ: ແສງເດືອນຮ້ັດໃຫ້

ຫົມະເປັນສີຟ້າອ່ອນ, ບໍ່ເວນປ່າຖືກຄອບລຸມດ້ວຍຕາ ໜ່ວງ ໄຄຫົມ, ອາເລັກເຊອີ ຕ້ອງການອອກຈາກຕາໜ່ວງໄຄ ມັ້ນ ແຕ່ວ່າຫົມະໄດ້ດຶງຂາທັ້ງສອງຂອງເຂົ້າເອົ້າໄວ້. ເຂົ້າ ຮູ້ ສຶກເຈັບປວດທໍລະມານຕໍ່ຮູບັດເຫດດັ່ງກ່າວມີຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງ. ຂາທີ່ຖືກຈົມຢູ່ໃນນ້ຳແຂງນັ້ນບໍ່ສາມາດຖອນຂົ້ນມາໄດ. ເຂົ້າໄດ ແຕ່ຮ້ອງຄວນຄາງຢູ່ຢ່າງເມ່ຍອ່ອນ. ແລະ ທັນໃດນັ້ນປ່າໃນ ເມ່ອກົ້ກໄດ້ກັບກາຍມາເປັນເດ່ນິ້ມ. ສະຫາຍເກົ່າແກ່ຂອງ ເຂົ້າຄົນຊ່ວງ ຢູ່ຣາ ໄດ້ນັ່ງປະຈຳຢູ່ເທິງຍົນປະຫລາດ ລຳ ໜ່ວງທີ່ນ້ຳປົກ. ຢູ່ຣາ ໄດ້ໂບກມື ແລະ ຍົນຫ້ວໃສ່ ອາເລັກ-ເຊອີ ກ່ອນທີ່ຈະບິນຂົ້ນສູ່ທ້ອງຟ້າ. ພໍ່ເຖົ້າ ມີໄຄລາ ໄດ ກອດເຂົ້າ ອາເລັກເຊອີ ແລະໄດ້ເວ້າຈອບອ່ຍເຫ້ມ ດັ່ງ ເຂົ້າເປັນເດັກນ່ອຍວ່າ: " ປ່ອຍໃຫ້ເຂົ້າຮັດ, ປ່ອຍ ໃຫ ເຂົ້າຮັດ, ແຕ່ພວກເຮົາມາພາກັນໄປຣົມອາຍນ້ຳຮ້ອນ, ໄຟ ກຳລັງລຸກດີ, ມັນຈະຮັດໃຫ້ເຈົ້າມີອາການດ້ຂົ້ນກ່ວາເກົ່າໄດ, ລູກເອ້ຍ ". ແຕ່ແທນທີ່ພໍ່ເຖົ້າຈະນຳອາເລັກເຊອີ ໄປນັ່ງລົ້ງ ຕ້ວມ້ານ ໃນຫ້ອງອາບນ້ຳ ແຕ່ກັບຖ້ມເຂົ້າລົ້ງໃສ່ຫົມະ. ອາເລັກ ເຊອີ ພະຍ່ຍາມຢ່າງສຸດຂີດ ເພ່ອຈະລຸກຂົ້ນ ແຕ່ຖືກຫົມະດ້ວ ດູດເອົ້າໄວ້ຢ່າງແຮງ ພໍ່ປານແມ່ເຫລັກ. ບໍ່, ບໍ່ແມ່ນ ຫົມະ ດູດ ແຕ່ກັບແມ່ນຫມ້ໃຫຍ່ໂຕໜ່ວງໂດດທັບຮ່າງກາຍ ແລະຮັດ ໃຫ້ເຂົ້າເກ່ອບຫັນໃຈບ່ອອກ. ແຕ່ແລ້ວທັນໃດນັ້ນກ້ມີ ຂະບວນ ລົດເມຈຳນວນຫລາຍຄັນທີ່ໄດ້ຂົ້ນເຂົ້າພວກນັກບິນຜ່ານໄປ,ປາ ກົດວ່ານັກບິນເຫລ່ານັ້ນໄດ້ປ່ອນໜ້າອັນຍ້ມແຍ້ມແຈ່ມໃສ ຂອງ

ເຂົ້າມາຕາມປະຕູປ່ອງຢ້ຽມ ແຕ່ວ່າບໍ່ມີຜູ້ໃດສົນໃຈກັບ ເຂົ້າ ເລີຍ. ອາເລັກເຊ ຄິດຢາກຈະແລ່ນວ່າແຂນອອກໄປ ລັດ ພວກເຂົ້າເຫລົ່ານັ້ນເພື່ອຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫລືອ ແຕ່ປາກົດ ວ່າ ເຂົ້າບໍ່ສາມາດເຄື່ອນໄຫວເຫນັງຕີງໄດ້. ເຂົ້າອ້າປາກ ຂຶ້ນ ເພື່ອຈະເວົ້ນ ແຕ່ກັບບໍ່ສາມາດເວົ້າອອກສຽງໄດ້. ເຂົ້າເກີດ ມີອາການຫັນໃຈຝິດ ແລະ ຮູ້ສຶກວ່າຫົວໃຈຈະຢຸດເຕັ້ນ. ເຂົ້າ ພະຍາຍາມຮວບຮວມກຳລັງເປັນເທື່ອສຸດທ້າຍ ແຕ່ທັນໃດ ນັ້ນ ພາບໃບຫນ້າອັນເຍາະເຍີ້ຍຂອງນາງ ອຸມົກກາ ອຸ່ງປະ ກອບ ດ້ວຍຫມວຍຕາຂົດ ແລະ ມວຍຜົມສີເຜິ້ງຂອງນາງນັ້ນກໍໄດ້ປາ ກົດຂຶ້ນຢູ່ຕໍ່ຫນ້າຂອງເຂົ້າ...

ອາເລັກເຊ ສາມາດຝືນຕົວຮູ້ເມື່ອຄືນນີ້ມາດ້ວຍຄວາມ ລຳບາກ. ທົ່ວບໍລິເວນຫ້ອງນອນມືດງຽບ. ນາຍພົນຕີສະຕຣຸກ ກົບ ພວມກຳລັງນອນກົນ ກອກໆ. ແສງເດືອນທີ່ຜ່ານເຂົ້າມາ ໃນຫ້ອງ ໄດ້ໄປປະທະໃສ່ກັບພົນເຮືອນ ເປັນຫຍັງນໍ່ພວກ ຜີ ເວນ ຈຸ່ງເຂົ້າບໍ່ເຄີຍຄິດຝັນຫາຈັກເທື່ອ ແລະ ຖ້ວາແມ່ນພາບ ຫລອນນັ້ນຈົ່ງກັບມາສິ່ງສູ່ໃນຄວາມຈຸ່ງຈຳຂອງເຂົ້າ ?ສຽງ ວ໊ ເວກວ້ວງເວ ຄ່ອຍໆຄ່ືງສຽງຄົນກ່ອນລຸກກໍໄດ້ດັງຜ່ານ ເຂົ້າ ມາທາງປ່ອງຢ້ຽມທີ່ຖືກແສງເດືອນສາດສ່ອງລົງມາໃສ່ນັ້ນພ້ອມ ກັບກົ່ນອາຍແຫ່ງຍາມລາຕີ. ສຽງນັ້ນ ບາງເທື່ອກໍ່ຢູ່ໃກ້ແລະ ບາງເທື່ອກໍ່ຢູ່ຫ່າງໄກ: ມັນແມ່ນສຽງເພງຂອງປ່າດົງພົງໄພ ນັ້ນເອງ.

ອາເລັກເຊ ລຸກຂຶ້ນນັ່ງຢູ່ເທິງຕຽງແລ້ວກໍ່ຕັ້ງໃຈຟັງສຽງ

ດ້ວຍັນເປັນຫນ້າອອນຊອນຂອງຕົ້ນສົນນັ້ນຢູ່ເປັນເວລາ ເຫົ່ງ ນານ. ຕ່ຈາກນັ້ນເຂົ້າກໍ່ໄດ້ພະຍາຍາມແກວ່ງຫົວເພື່ອຂັບ ໄລ ສ່ງລົບກວນອອກໄປຈາກຫົວແລ້ວກໍ່ຮູ້ສຶກເກີດມີພະລັງແລະເຕັ້ມ ໄປດ້ວຍຄວາມມ່ວນຊື່ນຈົດໃຈ. ເຂົ້າຈະຕ່ວງໄດ້ພັກຜ່ອນ ຢູ່ທ່ ສະຖານທ່ີແຫ່ງນ້ເປັນເວລາຊ່າວແປດມ້ເຕ້ັມ. ຈາກນັ້ນກໍ່ເມ່ນ ການຊ້ອາດຊ່າຕ່ການຳຂອງເຂົ້າ ເຂົ້າ ໄດ້ຖາມໂຕເອ່ງວ່າ : ເຂົ້າຈະກັບໄປສູ່ຖ່ານທ້ບອ່ານາດ ເພ່ືອທ່ຳການຕ່ໍ້ສູ ຫລ່ືອ່ານ ເປັນຄົນ້ພ່ານ ທ່ີໃຜໆກໍ່ຕ່ອ່ງລູກສະຫລະບ່ອນນ້ັ່ງຢູ່ເທ່ົ່ງລ່ົດ - ລ່ານ້ໃຕ ທ່ັ່ງແມ່ນນ່ຳຢ່ານ້ສົມເພ່ດ ? ດ່ັ່ງນ້ັ້ນ, ແຕ່ລະນ້ ໃນ ຈ່ານວນ ๔๒ ວ່ັນ້, ນ້ັນ່ຈ່ົ່ງ່ຄ່ວ່ານ່ແມ່ນວ່ັນເວລາທ່ີ່ແສນ ຍ່ົດ ຍ່ານ ແລະ ສ້ັ້ນໄປ ພ່ອນ່ໆກ້ັນ, ເພ່ານ້ັ້ນ່ຫນ່ານ່ຍເຖ່ົ່ງ້ນ້ແຫ່ງ ການ່ຕ່ໍ້ສູ ເພ່ືອໃຫ້ຕ່ົນເອ່ງກ່ານ່ຍເປ້ັນ " ຄົນ້ແທ " ນ້ັ້ນເອ່ງ.

ທ່ານ່ກ່ານ່ງແສ່ງເດ່ືອນ່ດ່ານ່ອ່ທ່ີ່ພ່ອນ່ສ່ານ່ດ່ສ່ອ່ງລ່ົ່ງ່ນ່ານ ແລະ ທ່ານ່ກ່ານ່ງ່ສ່ຽ່ງ່ນ່ອ່ນ່ກ່ົ່ນ່ຂ່ອ່ງ່ພ້ັ່ນ່ຕ່ ສ່ະ່ຕ່ຽ່ງ່ກ່ົ່ນ, ອ່ານ່ເລ້ັ່ກ່ເ່ຊ່ຍ່ ໄດ້ຄ່ວ່ານ່ງ່ແ່ຜ່ນ່ກ່ານ່ພ່ັ່ກ່ແ່ອ່ບ່ຂ່ອ່ງ່ຕ່ົ່ນ່ຢູ່່ທ່ີ່ເ່ທ່ົ່ງ່ຕ່ຽ່ງ. ເ່ຂ່ົ້ານ່ໄ ດ້ ຕ່ົ່ງ່ຕ່ານ່ຕ່ະ່ລ່ານ່ງ່ແ່ອ່ບ່ຍ່ານ່ງ, ແ່ອ່ບ່ແ່ລ່ນ ແລະ ທ່ອ່ງ່ທ່ານ່ບ່ລ່ົ່ທ່ານ ຂ່ານ ແ່ບ່ບ່ພ່ເ່ສ່ດ່ອ່ົ່ກ່ຈ່ຳ່ນ່ອ່ນ່ທ່ົ່ນ ໃ ຫ້ ຄ່ົ ບ ຕ່ານ ຕ່ານ ຕ່ະ ລ່ານ ເ ອ ລ່ານ ທ່ັ່ງ ເ ຊ ້ ່ ານ ແ ລ ະ ແ ລ ່ ງ ; ຕ ່ ່ ານ ນ ້ ັ ້ ນ ແ ນ ອ ຄ ົ ດ ນ ັ ້ ນ ທ ົ ່ ງ ່ ອ ່ ງ ເ ຂ ົ ້ ່ ານ ໄ ດ ້ ເ ກ ີ ດ ມ ີ ຄ ວ ່ ານ ສ ົ ນ ໃ ຈ ນ ້ ໍ ່ ໃ ນ ຂ ະ ນ ະ ທ ີ ່ ໄ ດ ້ ສ ົ ນ ທ ະ ນ ່ ານ ກ ັ ນ ກ ັ ບ - ນ ່ ານ ຊ ຸ ມ ີ ກ ່ ານ , ເ ພ ່ ານ ະ ວ ່ ານ ່ ານ ່ ແ ມ ່ ນ ບ ຸ ກ ຄ ົ ນ ຜ ູ ທ ີ ່ ຈ ະ ສ ່ ານ ່ ານ ເ ປ ັ ນ ເ ຈ ົ ້ ່ ານ ່ ຊ ີ ວ ິ ດ ຂ ອ ງ ເ ຂ ົ ້ ່ ານ ໄ ດ ້ : ດ ່ ັ ່ ງ ນ ້ ັ ້ ນ ເ ຂ ົ ້ ່ ານ ຈ ່ ົ ່ ງ ໄ ດ ້ ຕ ັ ດ ສ ົ ນ ໃ ຈ ວ ່ ານ ່ ຈ ະ ແ ອ ບ ເ ຕ ັ ້ ນ ລ ຳ ກ ັ ບ ນ ່ ານ .

ม.

ยามนั้น ແມ່ນເວລາທ່ຽວວັນຂອງທ້ອງເດືອນສິ່ງຫາ ອັນ
ສະຫງົບງຽບ ແລະ ແຈ່ມໃສ: ທ້ອງຟ້າທຸກຢ່າງມີສີ ສັນ
ເຫລື້ອມເປັນປະກາຍບາດຕາ, ແຕ່ກໍເຮັດໃຫ້ມະນຸດມີຄວາມຮູ
ສຶກຄ້າຍກັບວ່າໄດ້ສິ່ງລຶກລັບໃດໜຶ່ງເຈືອປົນມານຳ ອາກາດ
ອັນຮ້ອນອົບເອົ້າ ແລະ ຮູ້ສຶກເສຍດາຍລະດູຮ້ອນທີ່ພວມ ຈະ
ຮ່ວຍໜີດໄປ. ຢູ່ຕາມແຄມນ້ຳຫ້ວຍອັນຄົດເຄ້ຽວທີ່ໄດ້ໄຫລຜ່ານ
ປ່າດົງໄປຢ່າງອ້ອຍອ້ິນນັ້ນ, ໄດ້ມີຈຸມ້ກບົ່ມຈຸໜ່ວງພ້ວກັນ ລ້ວງ
ອາບແດດຢູ່ເທິງຫາດຊາຍ. ຄວາມຮ້ອນໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົ້າ
ເກີດມີອາການອ່ອນເພຍ ແລະ ງ່ວງນອນ, ແມ່ນແຕ່ ນຸກນາ
ຊ້ວ ຜູ້ຊ່ຽວໄບ້ຮູ້ຈັກເມ່ຍກໍ່ຍັງມີຄວ່ຫລ່ຳລ່ຳຫ້ອຍໄຮ ແລະ
ໄດ້ຖືມຂ້າໂຕເອງ ຊ່ວກະດູກຫັກ, ບ່ທັນຈອດເຂົ້າກັນດີ ປານ
ໃດເທ່ອນັ້ນ ເຂົ້າໄວ້ໃນກອງດິນຊາຍອັນຮ້ອນເອົ້າ. ເຖ້ວ
ແມ່ນວ່າຈະມີຕົ້ນໜາກກ້ວຍ ຫ່ຽ ໃບຄົກໜາມາປົດບັງໄວ້ກໍ່ຕາມ,
ແຕ່ນັ້ນດາພວກທ້ອາບແດດຢູ່ນັ້ນກໍ່ຍັງສາມາດແມ່ນຊອດອອກໄປ
ເຫັນເສັ້ນທາງນ້ອຍ ຊ່ວ ນຳໄປເຖ້ວນ້ຳຫ້ວຍ. ແລະ ຢູ່ ເສັ້ນ
ທາງນັ້ນເອງ ທ່ນຸກນາຊ້ວ ໄດ້ເຫັນເຫດການທ່ໜ້າຕົ້ນ ເຕ້ນ
ອັນໜ້ວງເກີດຂ້ນ.

ຊາຍທ່ໜ້າກໍ່ມາຢູ່ໃໝ່ໜ້ວງ ມ້ອານ ໄດ້ຍ່າງ ອອກມາ
ແຕ່ໃນປ່າ. ເຖ້ວ ອ້ວເຂົ້າຈະນ່ຽງສ້ວງຂ້ຍາວ ແລະ ໃສ່ ເກີບ
ຈົບເຈືອແຕ່ກັບບ່ນ່ຽງເສ້ອ. ເຂົ້າຫລ່ຽວງ ອ້ວ ຊາຍ ແລະ ຂ້ວ
ເມ່ອແນ່ໃຈວ່າບ່ມ້ຜູ້ໃດເຫັນແລ້ວ ເຂົ້າກໍ່ຈັດແຈງ ອອກແລ່ນໄປ

ໂດຍໄວ້ດ້ວຍໂຢບຂາສີ້ກ້ວາງໆ. ເຂົ້າແລ່ນໄປໄດ້ປະ ມານ ສອງຮ້ອຍແມັດແລ້ວກໍ່ຄ່ອຍໆແລ່ນຊ້າລົງຕາມລຳດັບ. ປາກົດ ວ່າຕົ້ນຕໍ້ຂອງເຂົ້າປ່ຽກຊຸ່ມໄປດ້ວຍຢາດເຫື່ອ. ພໍເຂົ້າຢຸດພັກ ຫັນໃຈໄດ້ຄາວໜ່ຶງແລ້ວກໍ່ເລີ່ມແລ່ນຕໍ່ໄປອີກ. ຮ່າງຄ້ຶງ ຂອງ ເຂົ້ານັ້ນອອກເຫລື້ອມ, ເມື່ອຕ້ອງຖືກແສງແດດ. ນູກມາຊ້ອ້ຽ ໄດ້ຄວັດເອົາບັນດາເຜ່ືອມທ່ີຮ່ອມອາບແດດນຳກັນແລ້ວຊຸ່ມ ໄປ ຍ້ຽງຊາຍທ່ີກຳລັງແລ່ນຢູ່ນັ້ນໂດຍບໍ່ປາກຈັກຄວາມ. ຈາກນັ້ນທ້ຽ ໜ່ຶກກໍ່ຈ້ຽງພາກັນໄປລ້ຽຫລັງພຸ່ມໄມ້ເພ່ືອຕ້ັດຕາມເບ້ຽງເຫດການ ຕ່ໍໄປ. ເຖ້ຽງວ່າການຝ່ຶກແອບຂອງເຂົ້ານັ້ນຈະເປັນການ ຝ່ຶກ ແອບແບບທາມະດາ, ແຕ່ນັ້ນກໍ່ເຮັດໃຫ້ເຂົ້າຕ້ຽງກັ້ນໃຈ ແລະ ມ່ືສ່ືໜ້າທ່ີສະແດງເຖ້ຽງຄວາມເຈັບປ່ວດຢ່າງແສນສາຫັດ; ມ່ື ບາງຄ້ັງເຂົ້າຈ່ຳເປັນຕ້ຽງຫລ້ຽງຮ້ຽງຄ່ວນຄາງອອກມາ, ແຕ ປານນັ້ນເຂົ້າກ່ໍຍ້ຽງບ່ໍຍ່ອມລ້ືລະຄວາມພະຍາຍາມໃນການ ຝ່ຶກ ແອບຂອງເຂົ້ານັ້ນແຕ່ຢ່າງໃດ.

– ເອ, ສະຫາຍ ! ແມ່ນຜູ້ໃດບ້ຽງຄັບບ່ໍ່ໃຫ້ໂຕນ່ຽມ ເວັ້ນ ເກາະ ?...ໃນ ທ່ີ່ສຸດນູກມາຊ້ອ້ຽ ກໍ່ຮ້ຽງຂ້ຶ້ນຢ່າງຄ້ັນແຂ້ວ.

ຊາຍຜູ້ມາໃໝ່ຢຸດແລ່ນໃນທັນໃດ ແລະ ພ່ອມກັນນັ້ນກໍ່ປາ ກ໊ືຄ່ວາຄວາມອ໊ຶດເມ່ືອຍ ແລະ ຄວາມເຈັບປ່ວດທ້ຽທລາຍ ໄດ້ ເຫ້ືອດຫາຍໄປຈາກໃບໜ້າຂອງເຂ້ົາຢ່າງເຫັນໄດ້ແຈ້ງ. ເຂ້ົາ ໄດ້ງ່ວາກໜ້ານ, ແມ່ນໄປ້ຍ້ຽງພຸ່ມໄມ້ຢ່າງບ່ໍ່ມ່ືອາການ ຕ່ືນ ເຕ້ັນ– ຕ໊ືກໃຈພໍ່ໜ້ອ້ຍ ແລະ ຫລ້ຽງຈາກນັ້ນເຂ້ົາກ໊ໍ່ຈ້ຽງຢ່າງເຂ້ົາໄປໃນ ປ່າ ຖ້ອຍ ບາດກ້າວອັນບ່ໍ່ຢາກຫຸ່ນຫ້ຽງປານໃດ ໂດຍບ່ໍ່ຕ້ອຍ ຈັກ

ຄວາມ.

- ເອົ້າແມ່ນັກສະແດງກາຍຍະສິນ ຫລ໋ືອ້ າແມ່ນ້ ບ້ າ ກັນ ແທ້ເວ໋ ? - ນຸກມ ້ າ ຊ ໋ ້ ວ ຖ ້ າ ມ ້ ໋ ຢ ່ ້ າ ງ ບ ໋ ່ ເ ້ ຂ ້ ້ າ ໃ ຈ .

ນ ້ າ ຍ ພ ັ ນ ຕ ິ ສ ະ ຕ ຮ ຸ ກ ົ ບ ຊ ໋ ງ ຫ ້ າ ກ ໋ ່ ຕ ົ ນ ຈ ້ າ ກ ກ ້ ານ ງ ວ ງ ນ ອ ນ ຈ ໋ ່ ງ ໄ ດ ້ ອ ະ ທ ິ ບ ້ າ ຍ ວ ່ ້ າ :

- ເ ອ ົ ້ າ ແ ມ ່ ນ ຄ ົ ນ ຂ ້ າ ກ ຸ ດ ທ ັ ງ ສ ອ ງ ເ ບ ໋ ້ ອ ງ ແ ລ ະ ໄ ດ ້ ແ ອ ບ ຢ ່ ້ າ ງ ຖ ວ ຍ ຂ ້ າ ປ ອ ມ , ເ ພ ໋ ່ ອ ຢ ້ າ ກ ຈ ະ ກ ັ ບ ຄ ົ ນ ໄ ປ ຂ ັ ບ ຍ ົ ນ ຂ ັ ບ ໄ ລ ່ ້ ໄ ດ ້ ດ ໋ ່ ງ ເ ຄ ົ ນ .

ຖ ວ ຍ ຄ ຳ ດ ໋ ່ ງ ກ ້ າ ວ ໄ ດ ້ ປ ຽ ບ ສ ະ ເ ໝ ໋ ້ ອ ນ ນ ຳ ້ ເ ຢ ັ ນ ທ ໋ ່ ຖ ອ ກ ເ ທ ລ ໋ ົ ງ ໃ ສ ່ ພ ວ ກ ກ ຳ ລ ັ ງ ຫ ລ ັ ບ ຢ ູ ່ ນ ັ ນ ໃ ຫ ້ ສ ະ ເ ດ ັ ດ ຕ ົ ນ ແ ລ ະ ຫ ມ າ ກ ຫ ມ າ ວ ແ ຕ ກ ເ ຍ ໋ ້ ອ ກ ໆ . ພ ວ ກ ເ ອ ົ ້ າ ພ າ ກ ັ ນ ລ ຸ ກ ຂ ັ ນ ນ ໋ ່ ງ ແ ລ ະ ຫ ລ ັ ງ ຈ າ ກ ນ ັ ນ ກ ໍ ໄ ດ ້ ສ ົ ມ ທ ະ ມ າ ກ ັ ນ ຢ ່ ້ າ ງ ອ ອ ກ ລ ິ ດ ອ ອ ກ ຊ ່ ້ າ ດ . ພ ວ ກ ເ ອ ົ ້ າ ຕ ່ ້ າ ງ ກ ໍ ຕ ົ ກ ສ ະ ເ ງ ໋ ້ ເ ມ ໋ ່ ອ ໄ ດ ້ ຊ ່ ້ າ ບ ອ ່ ້ າ ຊ ່ ້ າ ຍ ຜ ູ ້ ທ ໋ ່ ມ ບ ່ ້ າ ດ ຍ ່ ້ າ ງ ຜ ິ ດ ປ ົ ກ ກ ະ ຕ ິ ພ ຽ ງ ເ ລ ັ ກ ນ ອ ຍ ນ ໋ ້ ອ ຍ ແ ມ ່ ນ ຄ ົ ນ ຂ ້ າ ກ ຸ ດ ທ ັ ງ ສ ອ ງ ເ ບ ໋ ້ ອ ງ . ແ ມ ່ ນ ອ ົ ດ ຢ ່ ້ າ ກ ກ ັ ບ ໄ ປ ຂ ັ ບ ເ ຮ ື ອ ນ ົ ນ ຂ ັ ບ ໄ ລ ່ ້ ໃ ນ ສ ະ ພ າ ບ ຄ ົ ນ ຂ ້ າ ກ ຸ ດ ເ ຊ ່ ຸ ້ ມ ມ ັ ນ ມ ັ ນ ເ ປ ັ ນ ສ ິ ່ ງ ທ ໋ ່ ມ ້ າ ເ ຫ ລ ໋ ້ ອ ເ ຊ ໋ ້ ອ ເ ກ ີ ນ ຄ ວ າ ມ ສ າ ມ າ ດ ແ ລ ະ ຖ ້ ໍ ້ ອ ່ ້ າ ແ ມ ່ ນ ກ ານ ກ ະ ທ ຳ ຂ ອ ງ ຜ ູ ້ ທ ໋ ່ ໂ ອ ໋ ້ ອ ວ ດ ຈ ອ ງ ຫ ອ ງ ຫ ລ າ ຍ ກ ວ ່ ້ າ . ພ ວ ກ ເ ອ ົ ້ າ ໄ ດ ້ ເ ລ ່ ້ ໍ ້ າ ບ ່ ້ າ ງ ກ ໍ ລ ະ ມ ້ ໍ ້ ອ ຍ ຄ ົ ນ ຫ ລ າ ຍ ຫ ຼ ົ ນ ທ ໋ ່ ຕ ອ ງ ໄ ດ ້ ອ ອ ກ ຈ າ ກ ວ ົ ງ ກ ານ ນ ັ ກ ບ ິ ນ ຍ ອ ມ ສ າ ເ ຫ ດ ເ ລ ັ ກ ໆ ນ ້ ໍ ້ ອ ຍ ໆ ເ ຊ ່ ຸ ້ ມ ວ ່ ້ າ : ນ ້ ໍ ້ ອ ມ ຂ າ ດ ພ ຽ ງ ສ ອ ງ ນ ້ ໍ ້ ອ ຫ ລ ໋ ົ ນ ຫ ມ ົ ດ ຄ ວ າ ມ ທ ຸ ນ ຫ ຽ ງ ເ ປ ັ ນ ຕ ົ ນ . ສ ຸ ຂ ະ ພ າ ບ ທ າ ງ ຮ ່ ້ ໍ ້ າ ງ ກ າ ຍ ຂ ອ ງ ນ ັ ກ ບ ິ ນ ໃ ນ ຍ າ ມ ສ ົ ງ ຄ າ ມ ນ ັ ້ ໍ ້ ມ ມ ັ ນ ສ ຳ ຄ ັ ນ ກ ວ ່ ້ ໍ ້ າ ສ ຸ ຂ ະ ພ າ ບ ຂ ອ ງ ທ ະ ຫ ານ ທ ໋ ່ ປ ະ ຈ ຳ ກ ານ ຢ ູ ່ ໃ ນ ກ ອ ງ ທ ັ ບ ທ ຳ ມ ະ

ດາ ອ ມ ໆ. ດ ັ ງ ນ ັ ນ ພ ວ ກ ເ ຂ ົ າ ຈ ຶ ງ ໄ ດ ້ ລ ົ ງ ຄ ວ າ ມ ເ ຫ ັ ນ ວ ່ າ ກ ານ ທ ີ ່ ຄ ຶ ມ ໃ ສ ່ ຂ າ ປ ອ ມ ອ ັ ນ ໄ ປ ຍ ັ ບ ເ ຮ ື ອ ບ ິ ນ ຍ ັ ບ ໄ ລ ່ ອ ຸ ງ ເ ປ ັ ນ ເ ຮ ື ອ ບ ິ ນ ອ ຸ ະ ມ ິ ດ ທ ີ ່ ຮ ຽ ກ ຮ ອ ງ ໃ ຫ ້ ຄ ຶ ມ ຍ ັ ບ ຕ ອ ງ ມ ี ค ว า ม แ ม ่ น ย ำ แ ล ะ ฉ า ม ิ ฉ ำ - ม า ม เ ป ็ น พ ิ เ ศ ส ถ ั ม ภ ์ ย อ ม เ ป ็ น ส ิ ่ ง ท ี ่ เ ป ็ น ไ ป บ ่ ไ ด ้ ย ่ า ง ถ ู ก ข า ด .

ພ ວ ກ ເ ຂ ົ າ ໄ ດ ้ ต ิ ล า ถ า ย ่ า ง ເ ป ็ น ເ ອ ກ ะ ส ั ม ภ ั ท ว ่ า ก า ม ภ ะ ท ำ ข อ ง ม ี แ ร ถ ฉ ุ ก เ ฉ ิ น จ ะ ต ้ อ ง ป ะ ล า ไ ฉ . แ ต ่ อ า จ ถ ื อ ย ่ า ง ใ ด ก ็ ด ี , ค ว า ม ไ ฝ ฝ ั น แ บ บ บ ้ า บ ิ ่ น แ ล ะ พ ิ ถ ี พ ิ ถ ั น ข อ ง เ ข ำ ม ั ้ น ไ ด ้ ส ร ้ า ง ค ว า ม ป ะ ท ั บ ใ จ ใ ห ้ แ ก ่ พ ว ก เ ข ำ อ ย ู ่ บ ่ ห ม ่ อ ย เ ล ย .

- ເ ພ ื ่ อ ม ข อ ง เ จ ้ า ผ ู ้ ม ี ถ ้ า บ ่ แ ม ่ ม ี ค ุ ณ ส ม บ ั ต ิ ท ี ่ เ ป ็ น ไ ธ ก ส ั ้ น ป ะ ส า ด ก ็ แ ม ่ น ค ื น ผ ู ้ ม ี ค ุ ณ ธ ร ร ม ส ู ง จ ิ ม ห า ผ ู ้ ป ร ะ ย ุ ก ต ์ ไ ด ้ ผ ม ล ะ !

- ข ุ น ม า อ ุ ้ ย ว ่ า ເ ข ำ ย ิ น ด ี ท ี ่ จ ะ ช ่ ว ย เ ห ล ื อ ท ุ ก ท า ง .

ข า ว ข อ ง ค ื น ข า ก ุ ด ห ั ว ส อ ง ข ้ อ ง ท ี ่ ไ ฝ ฝ ั น ย า ก ก ั บ ไ ป เ ป ็ น ม ั ก ย ั บ เ ร ื อ บ ิ น ย ั บ ไ ล ่ ม ั ้ น ไ ด ้ แ ผ ่ ก ะ จ า ย ไ ป ท ั ่ ว ส ะ ถ า น ท ี ่ พ ั ก ผ ่ อ น ใ น อ ุ ้ อ พ ิ บ ต า ถ ร ว . ใ น ข ะ ม ะ ท ี ม อ า ห า ม , ส า ย ต า ท ุ ก ๆ ค ู ่ ก ็ ไ ด ้ แ ม ม ม า ย ั ง อ า ล ั ก เ ข ุ อ ิ , ห ั ว ๆ ท ี ่ เ ข ำ เ อ ง ค า ย ก ั บ อ า บ ่ ไ ด ้ ส ั ง เ ก ต เ ห ็ น ค ว า ม ส ิ ้ น ใ จ ข อ ง ผ ู ้ อ ื ่ น . ท ุ ก ค ื น ท ี ่ แ ม ม เ ข ี ย ว เ ข ำ ม ั ้ น ก ็ จ ะ เ ห ็ น ไ ด ้ ว ่ า อ า ล ั ก เ ข ุ อ ิ ก ิ น อ า ห า ม อ ย ่ า ง แ ข ุ บ ข ุ อ ย แ ล ะ ห ู อ ื ้ อ ส ร ว ง ด ั ง ใ น ล ะ ห ว ่ า ง ท ี ่ เ ว ้ า ค ุ ย ก ั น ก ั บ เ พ ื ่ อ น ท ี ่ น ั ่ ง อ ย ู ่ ใ ต ้ ต ะ ข ่ า ง ถ ร ว , น อ ก น ั ้ น เ ข ำ ย ั ง ไ ด ้ ก า ว ย ่ อ ง ย ่ อ พ ว ก ม า ง ส า ว ร ั บ ใ ช ้ ถ ว ย ม า ล ะ ย า ถ ั น ม ี ม อ บ อ ี ก

ດ້ວຍ. ຫລັງຈາກກິນອາຫານແລ້ວ ເຂົາກໍໄດ້ອອກໄປຍ່າງຫຼົ້ນ ຢູ່ໃນສວນພ້ອມກັບໝູ່ເພື່ອນຄົນອື່ນໆ. ເຂົາໄດ້ແອບຫລົມ - ຫມາກລຸ ນລົງຊຸມ ແລະ ຫລົມບາມສົ່ງໃນບາງໂອກາດ, ຊຸ ງ ກາມຫລົມດົງກ່າວນັ້ນໄດ້ສ້າງຄວາມແປກປະຫລາດໃຈໃຫ ແກ ຜູ້ເພື່ອນຄົນອື່ນໆແຕ່ຢ່າງໃດ, ນອກຈາກບາດຍ່າງ ແລະກາມ ຖືກອາອົນສ໌ເຍັນໆຂອງເຂົາເທົ່ານັ້ນ. ຍອມວ່າເຂົາເປັນຄົນທີ່ ມີທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງທີ່ປົກກະຕິຈົນເກີນໄປ, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ຄົນ ອື່ນໆເກີດມີຄວາມອຸ້ນເຄ່ຍ ແລະ ເຊົ່າສົມໃຈໃນຕົວເຂົາ.

ຕອນແລງຂອງມື້ຕໍ່ມາ, ອາເລັກເຊ ໄດ້ເຂົ້າໄປ ພົບ ນາງອຸ ນິກກາ ໃນຫ້ອງເຮັດວຽກຂອງນາງ. ເຂົາໄດ້ຫໍ່ ເອົາ ເຂົ້າຫນົມອົ່ງເປັນຂອງຫວານສ໋ໍາລັບເຂົານັ້ນໃຫ້ແກ່ນາງ ຢ່າງ ສຸພາບ ແລ້ວຕ໋ໍາຈາກນັ້ນເຂົາກໍ່ໄດ້ຖ້ ອສາລະ ນັ່ງລົງເທົ່ງ ໂຕະ ເຮັດວຽກຂອງນາງ, ທັ່ງໄດ້ທ້ວງສັນຍາທີ່ນາງເຄ່ຍຮັບ ປາກ ໄວ້ນ໋ໍາເຂົາ.

- ສົນຍົ ງສັນຍາອັນໃດກັນ ? - ນາງຖາມອ້ ນພ້ອມ ທັ ງ ຢິ ດ ອ ນ ກ ົ ງ ທ ້ ຂ ດ ວ ຍ ສ ໍ ດ ໍ ນ ັ ນ ອ ້ ນ ເ ລ ັ ກ ຫ ນ ອ ຍ .

- ຊຸ ນ ໆ, ເຈ ົ ້ າ ເ ຄ ຍ ສ ັ ນ ຍ າ ວ ່ າ ຈ ະ ແ ອ ບ ເ ຕ ັ ນ ລ ໍ ໍ ໃ ຫ ້ ຂ ອ ຍ .

- ແ ຕ ວ ◌ า . . . - ນ ◌ า ◌ ง ◌ พ ◌ ะ ◌ ย ◌ า ◌ ย ◌ า ◌ ม ◌ เ ◌ อ ◌ ้ ◌ า ◌ ◌ ◌

ลาເຮັດຫຍັງອີກ ? ພວກເຮົາມາເລີ່ມຕົ້ນກັນເທາະ.

ເວົ້າແທແລວ, ຊາຍຜູ່ມາໃຫມ່ນ້ຳເປັນທີ່ຖືກອົກພໍໃຈ ຍິງ ສາວຢູ່ຫລາຍເຕີ້ບ. ເຖິງແມ່ນວ່າເຂົາຈະເປັນຄົນຂາ ຄວມ, ແຕ່ຢ່າກຈະຫັດເຕັ້ນລຳ, ເປັນຫຍັງຊິ່ບ່ໄດ້ລະ ? ເຂົ້າ ເປັນ ຄົນທີ່ມີສະເຫມ, ມີຜົວຫັ້ນງກຳແດດ, ໂຫນກແກ້ມຫ້ວ ສອງ ຂ້າງເປັນສີກຸຫລາບ ແລະ ມີຜົມຢິກເປັນຄື້ນ. ເຂົ້າມີ ບາດ ຍ່າງອັນຫນັກແຫ້ນແບບຄຽວກັນກັບຊາຍຜູ່ແຂງແຮງທົ່ວໄປ. ແວວຕາອັນແຫລມຄົມຂອງເຂົ້ານັ້ນເຈືອປົນໄປດ້ວຍແວວ ແຫ່ງ ຄວາມສັບສົນ ຫລືບາງທີອາດຈະແມ່ນຄວາມເສົ້າຫລາຍກວ່າ. ໃນຊີວິດຂອງຊຸມົກກາ ນັ້ນນາງມີຄວາມຫລົງໄຫລມຳກາມເຕັ້ນ ລຳຫລາຍທີ່ສຸດ. ແລະກໍເຕັ້ນລຳໄດ້ຢ່າງສວຍງາມແທ້ຈິງ. ສວມ ເມແຣດຊຸເອບ ເຂົາກັບແມ່ນຄົນຂະຫຍ...

...ໃນທີ່ສຸດນາງກໍຕົກລົງ. ນາງເລົ່າໃຫ້ອາຈັກເຊຊ໊ອ-ຟັ້ງວ່າ ນາງໄດ້ໄປຝຶກແອບເຕັ້ນລຳນຳສຳນັກຂອງ ບິບໂກໂຮ ກັບ ຊຶ່ງເປັນທີ່ຮູ້ຈັກກັນທ່ົວບໍລິເວນ ໂຊກົມມິກິ, ເຂົ້າຜູ້ນ້ຳເປັນ ລູກສິດ ແລະ ຜູ້ສືບມູນທີ່ດີຂອງ ໂປນ ຊຸດາກັບສະກຸ,ນັກເຕັ້ນ ລຳຜູ້ມີຊື່ສຽງແຫ້ງ ມິດສະກູ ຫ້ວງເປັນອາຈານສອນຢູ່ໃນ ວິທະ ຍາລັຍນາມທະຫານ ແລະ ທີ່ສະໂມສອນກາມຕ້ວງປະເທດ.ນາງ ໄດ້ອະທິບາຍວ່າ ນຸກຄົນທ້ວງສອງໄດ້ແອບອ້ີກາມເຕັ້ນທ້ີມສົມ-ລະປະສູງທ້ີສຸດໃຫ້ແກ່ນາງ, ແລະ ນາງກໍໄດ້ສັນຍາວ່າຈະພະ ຍາຍາມຖ່າຍທອດວິຊານ້ັນໃຫ້ແກ່ເຂົ້າ ເຖິງແມ່ນວ່ານາງຈະ ບ່ໍ ແມ່ໃຈວ່າຄົນທ້ີມີຂາປອມນ້ັນຈະມີຄວາມສາມາດເຕັ້ນໄດ້ຫລ ບ່ໍ

ກໍຕາມ. ນາງໄດ້ບັງຄັບໃຫ້ເຂົາປະຕິບັດຕາມຫລັກການ ຢ່າງ
ເຂັ້ມງວດ: ຂັ້ນຕ້ນຕອງເຊື່ອຟັງ ແລະ ປະຕິບັດຕາມ,ສອງ
ນາເຂົາຈະຕອງບໍ່ຫລົງມັກນາງ ເພາະຖ້າບໍ່ດັ່ງນັ້ນມັນຈະເຮັດ
ໃຫ້ການຮຽນມ້ວນຫຍຸ້ງຍາກຂຶ້ນ ແລະ ສາມນາ ຈະຕອງບໍ່ສະ
ແດງທ່າທີ່ຫ່ວງຫວງໃນຂະນະທີ່ນາງອອກເຕ້ນລໍານໍາຄົນອື່ນ ;
ເພາະອາການທີ່ໄດ້ເຕ້ນລໍານໍາແຕ່ຄົນເກົ່າເລື່ອຍໆນັ້ນຈະເຮັດ
ໃຫ້ເສຍຝີມື ແລະອາດຊ່ວງໃນການເຕ້ນ ແລະ ພາໃຫ້ເກີດ ມີ
ຄວາມເບື່ອຫນ່າຍ.

ເມແຮດຊຸ່ເອັບ ໄດ້ຮັບເອົາທຸກໆເງື່ອນໄຂໂດຍບໍ່ມີການຕ່
ວ່າ ຕໍ່ຂ້ານແຕ່ປະການໃດ. ຊຸ່ມິກກາໄດ້ແກ່ວງປອຍຜົມສີເພິ
ຂອງນາງ ແລະ ເລື່ອນກາຍໄປຕາມຈັງຫວະບາດຕ້ນອ້ນວອງ
ໄວ. ການກາວຂາເຕ້ນເປັນບາດທ້າອົດນັ້ນກໍໄດ້ເກີດຂຶ້ນຢູ່ໃນ
ຫອງການຂອງນາງໃນທັນທີທັນໃດນັ້ນໂລດ.

ແຕ່ກອນ, ເມື່ອຄັ້ງທ່ວງດົນຕີຂອງກອງທະຫານດັບເພິ່ງ-
ໄດ້ໄປສະແດງຢູ່ທ່ີ່ຫມູ່ບ້ານການ້ອຸ່ມນັ້ນ, ເມແຮດຊຸ່ເອັບກໍ່ແມ່ນ
ຜູ້ຫນ່ຶ່ງຊຸ່ງສາມາດເຕ້ນລໍາລັດເຊຍ ແລະ ເຕ້ນຈັງຫວະ ເກ່ົ
ແກ່ໄດ້ດ່ີສຸດ. ຍອມວ່າເຂົາໄດ້ມີຄວາມຮູ້ສຶກຊຸ່ງໃຈ ໃນຈັງ
ຫວະຂອງການເຕ້ນ, ດັ່ງນັ້ນເຂົາຈ່ິງສາມາດຮັບເອົາ ວິຊຸ່ງ
ຄວາມຮູ້ນ້ັນເພ່ີ້ມເຕ່ີມໄດ້ໂດຍໄວ. ແຕ່ວ່ายังมีความ ຫຍຸ້ງ
ຍາກອ້ນ້ັ ຊຸ່ງເຂົາຈະຕອງຜ່ານຜ່າໃນຂ້ັນຕ່ໍ່ໄປນ້ັນກ່ໍ ຄວາມ
ເຮັດໃຫ້ຂາປອມທ້ີ່ ດ ຕ ດ ຢ ູ່ ກ ັ ບ ທ ີ ່ ເ ຂ ົ ່ າ ມ ີ ຄ ວ າ ມ ຄ ອ ງ ແ ຄ ວ ແ ລ ະ
ວ ອ ງ ໄ ວ ເ ຫ ມ ອ ນ ດ ັ ່ ງ ຂ າ ທ ີ ່ ແ ທ ້ ຈ ິ ງ ນ ັ ້ ນ ເ ອ ງ . ເ ຂ ົ າ ຈ ໍ ່ ເ ປ ັ ້ ນ ຕ ອ ງ

ไก้ใช้ถอามพะยายามย่างสูถอ๊ถเพื่อบับอาก้ามเม้อและ
เจถตะมาล็มของต็มทั้งหม็ถ ห็มยู่เพื่อเรัถให้อ๋งละหยม
อ๊มหมัก และ เอ๋อ๊เอ๋มม็ กับเภ็ถม็อุถเถ็อมไหอไป มา
ไก้. และ ใม่ห็สูถเอ๋ำก๋สามาถปะติบัถสำเล็ถไก้ถั่งใจ
หมาย. เอ๋ำไก้เภ็ถม็ถอามต็มตันใจย่างบอกบ่ถุกต่ำกาม
ก๋าอเถ็มไปในแต่ละบาถต็ม: กามลากอากามห็บต็ม ,
กามสั่มอาในจ๋างหอะโปมกา อุ๋งทั้งหม็ถม็ลอมแต่ แมม
เต็กม็ก และ หลักสูถของโปม อูถาก็บสะก็ ห็ไก้ รับ
ถอามม็ย็มอุ็มอุอบจากมะหาอุ็มห็อไป. กามก๋าอเถ็มไป
ในแต่ละเห็อมั้ม ไก้เรัถให้เอ๋ำม็ถอามต็มเต้ม ถิใจ
เหม็อมถั่งเถ็กม็อยห็พอมหั้ถย่างใหม่ ๆ. พ่เอ๋ำสามาถ
เต้มลำไถย่างแมบมยมแลอ เอ๋ำก๋จ๋างโจมเอ๋ำธาง๋อง
อาจามสาออ๊มป็มโถยไอ เพื่อเป้มกามสะหลอง๋ไอุ อุะ
มะให้กับโตเอง. ถ๋างจะบ่มผู้ใถหลแม่มแตอาจามผู้สุอม
เอง ก็ถ๋างบ่เอุ๋ออาเอ๋ำม็ถอามเจ็บป่อถ ห้ละมาม ยอม
กามฝึกแอบเต้มลำถั่งกาอมห่ใถ,รูอาเอ๋ำตอง๋เสย สะ
หละหลายปามใถเพื่อบ็ถธยมอ๊มม. มีบาง๋ถ๋ว, ทั้งๆ ห่
ธอยย็มยังปาก็ถยู่ห่มุมปากแต่เอ๋ำไก้เอ๋ำม็ป่ายอ๊ม เอุ๊ถ
มำตาห่ไหลออกมาปะป็นกับยาถเห็อยู่เหิงใบห้ามั้ม ,
ย่างบ่ไก้ต็้งใจ.

มีมหม่ง, เอ๋ำไก้ย่างเอ๋ำมาในห้อง๋ถอยถอาม อ็ถ
เม้อย, เหม็อมถั่งถ็มบ่ม็เห็อแธง แต่อาใบหม้า ของ

ເຂົາມັ້ນໄດ້ບ່ຽນຍອກເຖິງຄວາມພາກພູມໃຈເປັນຢ່າງຍິ່ງ.

- ຂອຍຮຽນເຕັ້ນລຳ. - ເຂົາປະກາດຢ້ຳຢ່າງຄົນທີ່ໄດ້ຮັບໄຊຊະນະ.

ໃນຂະນະນັ້ນ ນາຍພັນຕີ ສະຕຣຸກກົບ ພວມຢືນອ້ວລ້ວຢູ່ຊ່ອງປ່ອງຢ້ຽມ ແລະ ພ້ອມແນມເບ່ງແສງຕາເວັນທີ່ໄດ້ສາດແສງສີທອງລົງໃສ່ປ່າຍໄມ້. ປາກົດວ່າເຂົາບໍ່ໄດ້ກ່າວຕອບ ອາເລັກເຊອ ແຕ່ປະການໃດ .

- ແລ້ວຂອຍຈະເຮັດໃຫ້ໄດ້ ! - ເມແຮຄຸເຣັບ ເວົ້າຢ້ຳຄືນໃນລະຫວ່າງທີ່ຖອຄຂາປ່ອມອອກ ແລະ ໄດ້ເອົາມືຊ້ວາບ່ອມທີ່ຖືກເຊືອກຮັດຈົນໄຂ່ພອງນັ້ນຢ່າງແຮງ.

ສະຕຣຸກກົບ ຍັງຄົງຢືນບໍ່ເຫນັ້ງບໍ່ຕົງ. ທັນໃດນັ້ນ ເຂົາກໍໄດ້ປ່ອຍສຽງສະອ້ນອອກມາຈົນບ່າໄຫລທັ້ງສອງເບ່ອງມ ອາການສັ່ນສະເທືອນຢ່າງແຮງ. ອາເລັກເຊອ ຝ່າວຖືກຜ້າ ຫົ່ມອ້ນມາປົກກາຍຢ່າງວຸ້ນໆ. ທ່າທີ່ຂອງນາຍພັນຕີ ສະຕຣຸກກົບ ມີອ້ນຜິດແປກແຕກຕ່າງໄປກ່ວາເດີ່ມ. ຊາຍຜູ້ນີ້ແມນ ອາຍບ່າວນ້ອຍ, ແມ່ນຄົນທີ່ມັກຍົມແຍມແຈ່ມໃສ, ເຂົາເປັນຄົນ ທີ່ມັກເວົ້າສຽດສີຫມູຄູດ້ວຍຄຳເວົ້າສຽບແຫລມ ແລະ ມັກຖ ຖືກແມ່ນ. ມາບັດນີ້ເຂົາກຳລັງຕົກຢູ່ໃນຫ້ວງເຫວແຫ່ງຄວາມຮັກ ພ້ປ່ານວ່າແມ່ນນັກຮຽນຊັ້ນມັດທະຍົມ ແລະ ໄດ້ເກີດມ ຄວາມຮ້ອນຮົ່ມກະວົ່ມກະວ່ວຍພ່ວຍໃນຈິດໃຈຄ່ວຍດ່ັງຄົນຫມົດຫວັ້ງ . ເວລາໃດເຂົາກໍໄດ້ແລ່ນໄປຍັ້ງຫ້ອງການເພ່ືອໂທລະສັບໄປຫາ ນາງ ຟາບ໊ອາ ມິກາຍລ໊ບນາ ທີ່ມ໊ດສະກູ ເປັນປະຈຳ.ເຂົາ

ໄດ້ຍາດເວລາຝາກດອກໄມ້ຫລົບໆຕ້ວ ກໍໜາກໄມ້ແລະເຂົ້າ
ໜົມໄປໃຫ້ນາງ. ເຂົາໄດ້ຂຽນເຈຍນ້ອຍ ຫລົ້ດໝາຍ ອັນ
ຍືດຍາວສົ່ງໄປຫານາງ. ແລະ ເວລາໃດທີ່ມ້ດົມຍ້ນຂອງ ຈົດ
ໝາຍຊົ່ງເຂົາສາມາດຈ້ໄດ້ເປັນຢ່າງດ້ີນ້ໃຫ້ແກ່ເຂົາ, ເຂົາ
ກໍຈະເກ້ດມ້ຄວາມເບ້ກບານມ່ວນຊ້ນໃຈຈ້ນເກ້ອບຈະບ້ານ້ມລະ
ແຕ່ແລ້ວຈົດໝາຍຂອງນາງກ້ບບ່ໄດ້ສ້ງຄວາມຫວັ້ງໃຫ້ ແກ
ເຂົາແຕ່ປະການໃດ, ນາງບ່ຕ້ອງການຮ້ບຮ້ສົ່ງໃດ້ທ້ງໝ້ດ ,
ແລະ ບ່ໄດ້ດ້ດສ້ງສານເຂົາຈ້ກເມ້ດເລ້ຍ. ນາງໄດ້ຕອ້ບເຂົາ
ມ່ານ່ວ່ານ ນາງໄດ້ຮ້ກຊາຍຄົນໜ້ມ່ງຊົ່ງໄດ້ເສ້ຍຊ້ວ້ດໄປແລ້ວແລະ
ພ້ອມກ້ນ້ນ້ນ ນາງຍ້ງໄດ້ແນະນ້ານ້ກພ້ນ້ຕ ໃນນ້ານຂອງ ຜ
ເປ້ນ້ດ່ານ້ວ່ານ ຈົ່ງລ້ມນາງ ແລະ ຈົ່ງຢ້ດຕ້ກ່ານ້ດ້ຕ່ໍ່ທ້ານ ຈົດ
ໝາຍນ້ເສ້ຍ ເພ້ອເປ້ນ້ກ່ານ້ລ້ມນ້ານ ແລະ ເພ້ອບ່ໍ່ໃຫ້ ຝ່ານ
ນ້ເສ້ຍເວລ່ານ້ ໆ. ຍ້ອນຄວ່ານເຂົ້ານ້ນ້ແໜ່ງກ້ະແ້ງ ແລ້ະ
ທ່ານ້ເຫ້ນ ບ່ໍ່ງ້ບ້ອກຄ່ານ້ຮ້ນ້ກ້ແ້ບ້ບ້ນ້ດ້ນ້ດ, ແຕ່ໜ່ານ ເຈ້ບ
ແ້ນ້ສ່ານ້ລ້ບຄ່ານ້ຮ້ກ້ນ້ເ້ອ່ງ ທ້ເ້ຮ້ກ້ໃຫ້ນ້ານ້ພ້ນ້ຕ້ໂ້ນ້ໂ້ຫ ຢ້ໃ່ນ
ຂ້ະນ້ະນ້.

ເຖ້ງ່ວ່ານ້ອ່ານ້ເລ້ກ້ເ້ຂ້ອ ຈ້ະເ້ຂ້ົ້ານ້ອ້ນ, ເ້ອ້ົ້ານ້ຜ່ານ້ທ້ົ່ນ້ຄຸ້້ມ້ທ້ົ້ວ
ໄ້ວ້ກ້ໍ່ຕ່ານ້, ແ້ຕ່ວ່ານ້ເ້ຂ້ົ້ານ້ກ້ໍ່ໄ້ດ້ລ້ກ້ສ້ງ້ເ້ກ້ດ້ບ້ົ່ງ້ນ້ານ້ພ້ນ້ຕ້ຢ້ຢ່ານ້ງ
ງ້ຽ້ບ້ໆ. ແ້ລ້ະ້ໃ້ນ້ທ້ນ້ໃ້ດ້ນ້ນ້ ສ້ະ້ຕຸ້້ກ້ທ້ົ້ບ ກ້ໍ່ໄ້ດ້ຜ້ົ້ກ້ໂ້ຕ້ອ້ອ້ກ້ນ້ານ
ຈ້ານ້ກ້ປ້ອ້ງ້ຢຸ້້ນ. ເ້ຂ້ົ້ານ້ໄ້ດ້ຈ້ບ້ບ່ານ້ໄ້ຫ້ລ້ທ້ົ້ງ້ສ້ອ້ງ້ເ້ບ້ອ້ງ້ຂ້ອ້ງ ອ
ເ້ລ້ກ້ເ້ຊ້ອ້ ສ້ົ່ນ້ຢ່ານ້ງ້ແ້ຮ້ງ ແ້ລ້ະ ໄ້ດ້ຮ້ອ້ງ້ໃ້ສ່ທ້ົ່ໂ້ກ້ນ້ຫູ້້ຂ້ອ້ງ້ເ້ຂ້ົ້ານ
ວ່ານ :

– ໂອຍ, ແມ່ນລາວຕອງການຫຍັງແທ້ ? ເຮົາ ແມ່ນ ຫຍ້າແຫ້ງກ້ຽງທ່ຽມາຊຸ້ມບໍ ?, ຄົນອັບປະລັກບໍ ? ຫລືວ່າຄົນ ເຖົ້າໂພດແລ້ວ ? ອາ...ຢາກໃຫ້ແມ່ນສາວອ່ຽມເດ...!

ແລະ ຫລັງຈາກນັ້ນເຂົາກໍໄດ້ຖຸ້ມກາຍລົງໃສ່ຕັ່ງນອນຢ່າງ ແຮງ ຈົນພາໃຫ້ເກີດມີສຽງດັງ, ພອມທັງໄດ້ອ້ຽມປິດຫ້ອຢູ່ຜູ ດຽວ.

– ທັ້ງໆທີ່ນາງກໍແມ່ນແມ່ຍິງທຳມະດາສາມັນຜູ້ຫນຶ່ງ! ນາງ ກໍຄວນມີຄວາມຮູ້ສຶກແນວໃດແນວຫນຶ່ງຕໍ່ເຮົາແຕ່ ນ້ຳ ນ້ຳມ ຕັ້ງ ແມ່ນການແກ້ງພາໂລກັນແທ ໆ! ໂທພະເຈົ້າເອີ, ທັ້ງໆ ທີ່ ນາງກໍຮູ້ວ່າເຮົາຮັກນາງ. ເຮົາຄວນຈະຮັດຈັ່ງໃດດີ, ອາ ລັກເຊີ, ອາລັກເຊີ. ໂຕຮູ້ຈັກກັບຊາຍຄົນນັ້ນແມ່ນບໍ ? ບອກເຮົາມາເບິ່ງດູວ່າເຂົາມີອັນໃດລົ້ນຂ້ອຍ ? ເຂົາມີຄວາມ ສາມາດດຶງດູດນາງໄດ້ແນວໃດ ? ຫລືວ່າເຂົາເປັນຄົນ ສະ ຫລຽວສະຫລາດ, ເປັນຄົນງາມເບາະ ? ຫລືວ່າເຂົາແມ່ນວິ ລະຊົນຫ້ວິເສດວິໂສກັນແທ ?

ອາລັກເຊີ ຫວນຄິດເຫັນພາບເຮືອນຮ້າງອັນໃດ ບວມ ຂອງຫ້ວຫນ້າການເມືອງ ໂວໂຮບີ້ບ, ໃບຫນ້າອັນ ເຫລືອມ ເປັນມັນຂອງເຂົາ ທີ່ແບຢູ່ເທິງຜ້າປູບ້ອນສີຂາວ ແລະ ນ້ຽງ ສາວຜູ້ທ້ວາມ ຫມູບລົງໃສ່ເອິກເຂົາດ້ວຍທ່າທີ່ຂອງຜູ້ທີ່ໄດ້ ຮັບ ຄວາມເຈັບປວດຢ່າງແສນສາຫັດ, ແລະ ພອມດຽວກັນ ນັ້ນ ອາລັກເຊີ ກໍຍັງໄດ້ຫວນຄິດເຖິງບົດລ່ຳລ່ຽງຂອງ ທະ ຫານແດງຫມວດຫນຶ່ງ ຊຶ່ງໄດ້ຍ່າງຢູ່ກາງທະເລຊາຍ.

- ເຂົ້າຕ້ວງແມ່ນ ຄົນແທ້ ຜູ້ຫນຶ່ງ ເຂົ້າແມ່ນນັກ ບອນເຊ ອົກ, ສະຫາຍພັນຕີ. ຂໍພະເຈົ້າຈົ່ງບັນດານໃຫ້ພວກເຮົາເປັນ ດ້ວງເຂົ້າແດງທອນ.

๔.

ຂ່າວອັນບໍ່ເປັນຫມ້າເຊ່ຍ່າງຫນຶ່ງ ຊຶ່ງພວກພັກຟົນນໍາກັນ ໄດ້ເລົ່າສູ່ກັນຟັງຢ່າງກ້ວາງຂວາງກໍ່ຄື: ນັກບິນຂາກຸດທັງສອງ ເບອງຜູ້ຫນຶ່ງເກົ່ານ້ແນ່ອດີດຢາກເຕັ້ນລໍາ.

ພໍນາງອຸນິກກາ ເລີກຈາກວຽກທາງຫອງການກໍປາກົດວ່າ ລູກສິດຂອງນາງໄດ້ນາລໍຖ້າຢູ່ທີ່ລະບຽງນັ້ນແລ້ວ. ເຂົ້າໄດ້ມາ ຄອຍພົບກັບນາງພ້ອມດອຍພ້ອຫມາກຄາຍນ້ອຍ, ເຂົ້າຫນ້ານ້ອມ ຈໍານວນຫນຶ່ງ ຫລໍ່ກໍ່ແມ່ນຫມາກກຽງນ້ອຍ ຊຶ່ງແມ່ນ້ອັດ ຕາ ຂອງຫວ່ານຈາກຄາບເຂົ້າຂອງເຂົ້າເອງ. ອຸນິກກາ ໄດ້ ເຄ ແຂນໃຫ້ເຂົ້າເກາະຢ່າງມ້ພ້ກ່ານ ແລ້ວຫລັງຈາກນັ້ນທັງສອງ ຈຶ່ງໄດ້ມຸ່ງຫນ້າໄປຍັງຫອງເປົ່າຫວ່າງຫອງຫນຶ່ງ ຊຶ່ງແຕກອນ, ຫອງດ້ວ່ກ່າວເຄ້ຍເປັນຫອງຫລົມຫມ່ານ້ສຶກ ແລະ ເປັນບ່ອນ ວ່າງໂຕະປິ່ງປອງ. ນາງອຸນິກກາຜູ້ສະຫງ່າງ່ານ ໄດ້ປຽນ ສີ ຫນ້າໃຫມ; ຄ້ອທັງຄູ່ສົນເຂົ້າຫາກັນ ແລະ ສ້ນ ເມແຮ ຄູ່ ເອ້ັ ກໍ່ໄດ້ຕິດຕາມເບ່ິ່ງຕົນອັນຮຽວງ່ານຂອງນາງທ່ີ່ໂຍກຍ່ານ ຢ່າງສ້ັບສົນຢູ່ເທ່ິ່ງພ້ນເຮ່ອນ້ັ້ນດ້ວຍຄວ່ານເອ້ົ່າໃຈໃສ່ຢ່າງລະ ມ້ດລະວ້ງເປ້ັ້ນທ່ີ່ສຸດ. ຕ່ໍ່ນາ ຍ້ງສ່ານ ກໍ່ ກ້ັ ບ ມ ້ ທ ່ ້ ທ ່ ້ ຂ ຍ ້ ວ ້ ວ , ນ ່ ້ ນ ່ ້ ນ ່ ້

ຕົບ ແລະ ເລ່ນ.

- ໜ່ວ, ສອງ, ສາມ. ໜ່ວ, ສອງ, ສາມ. ວຸ່ຍວ ຂ້ອ; ໜ່ວ, ສອງ, ສາມ. ໜ່ວ, ສອງ, ສາມ. ວ່ຍວ ຊ້ຍ. ປ່ນຮອບຕ໊ວ. ໜ່ວ,ສອງ, ສາມ. ໜ່ວ, ສອງ, ສາມ, ບາດ້ນ. ເຮ້ດ້ນອ໊ກເທ່ອໜ່ວ.

ບາງ໊ນາງອາດຈະປ້ະເອ໊ບໃຈຫລາຍກ້ບແມ່ດ໊ກ໊ ອ່ າ ແມ່ນການສອນເຕ້ນລ້ າໃຫ້ແກ່ຊ້ ຍ ຜູ ່ ຢ ່ ໍ ໍ ໍ

ການັ້ນເຂັ້ມງວດທີ່ຕົ້ນໄດ້ວາງອອກ. ທັງສອງໄດ້ປົ່ນໄປຕາມ
ຈັງຫວະສຽງເສບຂອງ ອາກາດ. ພວງແກ້ມທັງສອງເບ້ອງ
ຂອງ ເມແຮດອຸ່ເລັ້ບ ໄດ້ກາຍເປັນສີແດງເປ່ັ່ງປ່ັ່ງ, ແວວຕາ
ເປ່ັ່ງປະກາຍອັນເຕັ້ມໄປດ້ວຍຄວາມປິຕິ້ຊົ້ມຊ່ື້ນ. ເຂົ້ົາສາມາດ
ເຕັ້ນລາກຂາ, ທິ້ບຕົ້ນ, ປົ່ນ ແລະ ຮ້ອນກາຍດ້ວຍ ຄວາມ
ຄອງແຄ້ວ່ອງໄວ ແລະ ເມ່ື້ອເບ່ັ່ງແລ້ວເຫັ້ນວ່າເຂົ້ົາສາມາດ
ນໍ້ພາຄູ່ເຕັ້ນລໍ້ສາວຜູ້ມ່ີຄວາມງາມ ສະຫງ່ານ້ອມດ້ວຍ ລ້ອມ
ຜົ້ມສ່ີເຜ່ົ້ງຜູ້ັ້ນ້ອອກເຕັ້ນໄດ້ຢ່ານ້ສະບາຍ. ໃນລະຫວ່ານ ທ່ີ
ເຂົ້ົາຕ້ອງຍ່ານ້ອອກຈາກຫ້ອງໄປຊ່ົ້ວໄລ້ຍະໜ່ຶ້ງນ້ັ້ນ, ບ້ັນດາຜູ
ທ່ີ່ໄດ້ຕ່ັ້ງໜ້ານ້ຕ່ັ້ງຕາແນ້ມເບ່ັ່ງນ້ັກເຕ້ັ້ນຜູ້ແຂ່ງຂ້ັ້ນ້ັ້ດ້ັ້ງ່ັ້ນ້ ຜູ້ໃດ
ສາມາດຢ່ັ້ງຮູ້ໄດ້ເຖ່ັ້ງຄວາມເຈ້ັບປວດຢ່ານ້ແສ້ນທານ້ລ້ນທ່ີ ເກ້ັດ
ຂ້ັ້ນ້ແກ່ເຂົ້ົາ.

ເຂົ້ົາຍ່ານ້ຜ່ານປະຕູຫ້ອງອອກໄປພ້ອນທ່ັ້ງຍ້ັ້ນ້ຫ້ົ້ວ, ໃບໜ້ານ
ຂອງເຂົ້ົາກ້ັ້ງເປ້ັ້ນສ່ີແດງເປ່ັ່ງປ່ັ່ງຢູ່່ດ່ັ້ງເດ້ັ້ນ ແລະ ໄດ້ທ້ໍ້ານ
ເຂ້ົ້ານ້ຜ້ານ້ແພ້ນ້ນ້ຂ້ັ້ນ້ນ້ານ້ພ້ັ້ດວ້ັ້ານ້ໆ. ແຕ່ພ້ເຂ້ົ້ານ້ຍ່ານ້ເຂ້ົ້ານ້ໄປບ່ັ້ງ
ຢູ່່ບ້ອນ້ທ້ນ້ຄວານ້ນ້ດ້ນ້ອນ້ນ້, ໃບໜ້ານ້ທ້ເຕ້ັ້ນ້ໄປດ້ວຍຮ້ອຍ ຍ້ັ້ນ
ກ້ັ້ນ້ກ້ັ້ນ້ປ່ຽນ້ເປ້ັ້ນ້ນ້ດ້ນ້ຮ້ອທ່ີ່ບ່ັ້ງ້ນ້ອກເຖ່ັ້ງ້ຄວານ້ເຈ້ັ້ນ້ປວດ ຢ່ານ
ຮ້ານ້ແຮງ້ຂ້ັ້ນ້ນ້ານ້ທ້ັ້ນ້ທ. ເຂ້ົ້ານ້ເຂ້ົ້ານ້ນ້ຖ້ນ້ຮ້ານ້ວ້ັ້ນ້ໄດ້ໄປຢ່ານ້ລ້ນ
ທ່ີ່ຈ້ນ້ຈ້ະໜ້ນ້ດ້ເຫ້ັ້ນ້ແຮງ ແລະ ໄດ້ກ້ານ້ວ້ລ້ງ້ວ້ັ້ນ້ໄດ້ໄປພ້ອນ້ກ້ັ້ນ
ສ່ຽງ້ຄ້ນ້ນ້ານ້ງ. ເຂ້ົ້ານ້ຖ້ນ້ກ້ານ້ຍ້ລ້ງ້ໃສ່ແຜ່ນ້ໜ້ຍ້ານ້ທ່ີ່ປ່ຽນ້ກ້ນ້ ໄປ
ດ້ວຍນ້ໍ້ານ້ໜ້ນ້ອກ ແລະ ຍ້ງ້ນ້ມ່ີ້ອ້ານ້ຍ້ນ້ນ້ຂ້ອງ້ກ້ານ້ງ້ເວ້ັ້ນ້ແສ້ດ້ເຫ້ລ້ອ້ຢ່ນ
ບ້ານ້ງ້ເລ້ັ້ກ້ນ້ອ້ຍ້ນ້ັ້ນ້ແລ້ວ ກ້ຮ້ອ້ງ້ໄ້ຫ້ຢ່ນ້ຄ້ນ້ມ້ດ້ຽ້ວ. ສ້ານ້ຍ້ເ້ຊ້ອ້ກ ທ່ີ

ມັດຕິດກັບຂາຂອງເຂົ້ານັ້ນໄດ້ເກີດມີຄວາມຮ້ອນ ຄ່ອຍໆ ຈະ
ເຜົ້າເມື່ອໜັງຂອງເຂົ້າໃຫ້ໄໝ້ເປື່ອຍອອກມາ. ເຂົ້າ ຝ່າວ
ແກ້ສາຍຮັດດ້ວງກ່າວອອກ ເພື່ອປ່ອຍໃຫ້ຂາພິການຂອງເຂົ້າໄດ
ພັກຜ່ອນຈັກຫວ່າງຈັກຄາວ. ຫລັງຈາກນັ້ນເຂົ້າກໍໄດ້ມັດຕິດໃສ
ກັບຂາຄົນອື່ນ, ແລ້ວກໍຝ່າວລູກຂົ່ມກັບເຂົ້າໄປຍັງຫ້ອງເຕັ້ນລຳ
ຊຶ່ງມີນັກເສັ້ນຜູ້ເຂັ້ມແຂງຫລົມອາກາດອົກຢູ່ ຢ່າງບໍ່ອົດເມື່ອຍນັ້ນ
ໂດຍໄວ. ເຂົ້າຍ່າງເຂົ້າມາຢ່າງງຽບໆ ແລະ ໄດ້ເຂົ້າມາ-
ຢືນຢູ່ໃກ້ໆກັບ ອຸນິກາ ຜູ້ຊຶ່ງພວມໃຊ້ສາຍຕາສະຫລອດສະຫລໍ
ແມ່ມຸ່ງຫາເຂົ້າຢູ່ໃນທ່າມກາງຝູງຄົນນັ້ນ. ຣົ່ມສົບຂອງເຂົ້າ
ເຜີຍຍິ້ມອອກມາ, ປ່ອຍໃຫ້ເຫັນແຂວຣຽງງາມສີຂາວເຫລື້ອມ
ເປັນປະກາຍແລ້ວຕໍ່ຈາກນັ້ນຄູ່ຍິ້ງຊາຍຜູ້ມີຄວາມງາມແລະຄ່ອງ
ແຄ້ວດ້ວງກ່າວ ກໍໄດ້ກ່າວເຂົ້າໄປສູ່ເວທີເຕັ້ນລຳທັນທີ. ອຸນິກ
ກາ ໄດ້ກ່າວຕິຕຽນອາລັກເຊີ້ວ່າ ໄດ້ປະປ່ອຍໃຫ້ນາງຢູ່ຄົນ
ດຽວ. ແລະ ຫລັງຈາກນັ້ນທັ້ງສອງກໍໄດ້ກ່າວຢອກໄຍກັນຢ່າງ
ມ່ວນຊຸ່ນ ແລະ ໄດ້ສົບຕໍ່ເຕັ້ນລຳກັນໄປແບບດຽວກັນກັບຄູ່ເຕັ້ນ
ລຳອື່ນ ໆ.

ບົດຣຽນແຫ່ງການເຕັ້ນລຳອັນສູດແສນເຈັບປວດ ແລະ ທໍ
ລະມານນີ້ ໄດ້ສັ່ງຜົນສະທ້ອນອັນຫນາພາກພູມໃຈເປັນຢ່າງຍິ່ງ
ອາເລັກເຊີ້ ມີຄວາມຮູ້ສຶກວ່າຕົນສາມາດບັນຊາຂາປອມ ໄດ
ຄ່ອງແຄ້ວຍິ່ງຂຶ້ນ. ແລະ ໄດ້ພາໃຫ້ເຂົ້າຄິດວ່າຂາປອມກໍແມ່ນ
ຈຸນສ່ວນຫນຶ່ງທີ່ແທ້ຈິງຂອງຮ່າງກາຍເຊັ່ນກັນ.

ຕົກມາໃນໄລຍະນີ້, ອາເລັກເຊີ້ ໄດ້ເກີດມີຄວາມ ສຸກ

ຢ່າງເຫລືອລົ້ນ. ມີສິ່ງດຽວທີ່ເຂົ້າຍັງກັງວົນຢູ່ກໍຄື ຈົດໝາຍ ຂອງ ໂອມກາ ທີ່ໄດ້ຂາດຫາຍໄປ. ນັບເປັນເວລາຕັ້ງເດືອນ ປາຍແລ້ວ, ພາຍຫລັງຈາກໄດ້ຮັບຂ່າວຮ້າຍຂອງ ຄະໂວຊ - ເດບ, ເຂົ້າໄດ້ຂຽນຈົດໝາຍສະບັບໜຶ່ງຊຸ່ງມາບັດນີ້ເຂົ້າມາ ຄິດໄດ້ວ່າ ຈົດໝາຍສະບັບດັ່ງກ່າວໄດ້ກາຍເປັນຈົດໝາຍ ທີ່ ຕັດສິນໂຊກຊຸ່ຕາ ຫລືຄວາມຈິງແລ້ວ ມັນກໍປຽບສະ ເໝືອນ ຈົດໝາຍແຫ່ງຄວາມເສົ້າສະຫລົດໃຈນັ້ນເອງ. ປາກົດ ວ່າ ເຂົ້າບໍ່ໄດ້ຮັບຄຳຕອບຈາກມາງເລີຍ. ທຸກໆເຊົ້າໃດ, ພາຍ ຫລັງຈາກເລິກຝຶກແອບແລ້ວ ເຂົ້າກໍຈະຜ່ານມາທາງຕູ ຈົດ ໝາຍທັນທີ. ເຖິງວ່າຫ້ອງໝາຍຕ໊ອ ມ ຈະມີຈົດໝາຍກອງ ກັນຢູ່ຢ່າງຫລວງຫລາຍກ່ວາຫ້ອງອົ່ມກໍຕາມ. ແຕ່ວ່າຈົດໝາຍ ທີ່ເປັນຂອງ ເມແຮຄຸ ເລ ນັ້ນປາກົດວ່າບໍ່ມີຈົດໝາຍເລີຍ. ແຕ່ແລ້ວຢູ່ມາມື້ໜຶ່ງ ຂະນະທີ່ເຕັ້ນລຳຢູ່ນັ້ນ ນຸກມາຊຸ ອ້ວ ກໍໄດ ປົ່ວຫ໊ວທີ່ຜົມສົ້ມຳຕາມຂອງເຂົ້າອອກມາທີ່ຂອບປ່ອງຢ້ຽມ, ມີ ເບ ອ ງ ໜ ວ ຖ ໄ ມ ຄ ອ ມ ເ ທ ົ ້ າ ແ ລ ະ ອ ີ ກ ເ ບ ອ ງ ໜ ວ ຖ ຊ ອ ງ ຈ ົ ດ ໝ າ ຍ , ໂ ດ ຍ ທ ີ ່ ນ ຸ ກ ມ າ ຊ ຸ ອ ້ ວ ບ ໍ ທ ັ ນ ໄ ດ ເ ວ ົ ້ າ ຈ ັ ່ ງ ໃ ດ ເ ທ ື ່ ອ . ອ າ ເ ລ ັ ກ ເ ຊ ອ ີ ກ ໍ ຄ ວ ນ ຈ ັ ບ ເ ອ ົ ້ າ ຊ ອ ງ ໜ ັ ງ ສ ື ເ ຊ ່ ິ ງ ມ ີ ຕ ໊ ອ ອ ັ ກ ສ ອ ນ ຂ ຽ ນ ກ ະ ຢ ່ ິ ງ ກ ະ ຢ ່ າ ງ ແ ບ ບ ເ ດ ັ ກ ນ ້ ອ ຍ ນ ັ ກ ຮ ຽ ນ ນ ັ ້ ນ ແ ລ ້ ວ ກ ໍ ຝ ່ າ ວ ແ ລ ່ ນ ອ ອ ກ ໄ ປ ທ າ ງ ນ ອ ກ , ປ ່ ອ ຍ ໃ ຫ ້ ນ ຸ ກ ມ າ ຊ ຸ ອ ້ ວ ຢ ืน ເ ຮ ັ ດ ໂ ຈ ໂ ລ ຢ ู ่ ຊ ุ ่ ປ ะ ຕ ู ປ ่ ອ ງ ຢ ้ ຽ ມ ແ ລ ะ ທ ັ ້ ງ ໄ ດ ้ ປ ่ ອ ຍ ໃ ຫ ้ ອ า ຈ า ນ ส อ ม ท ี ่ ย ื น ย ู ่ ก า ง ห ้ อ ง ນ ั ้ ນ ເ ก ิ ด ม ี ค ว า ม บ ่ ๋ พ ๋ ใ จ ย ่ า ง แ ร ง .

- ຊ ิ ม ก า ເ อ ๋ ย , ท ุ ก ม ื ้ , พ อ ก อ ้ า ย บ ่ า ว ท ั ้ ง ห ล า ย ก ำ

ຫາກເປັນແນວນັ້ນແລ້ວ ! ຢ່າໄປເຊື່ອພວກເຂົາເຫາະ; ຈົ່ງ
ຢ່າມົ້ວພວກເຂົາຄືກັບຜີ ຢ່າມຮູບປັ້ນຂອງພະເຈົ້າ. ມາບາດ
ນີ້ ເຈົ້າມາສອນເຕັ້ນລຳໃຫ້ຂອຍແຫນເຂົ້າກໍໄດ້.

ເຂົ້າແລ້ວນຸກມາເຊື້ອງ ກໍໄດ້ໂຍນໄມ້ຄອນເທົ້າເຂົ້າໄປໃນ
ຫອງ, ບາດແລ້ວໂຕເຂົ້າເອງກໍໄດ້ນັ່ງມາທາງປ່ອງ ຢູ່ຮ
ເງົ້ມ ເງົ້ກກາ ຢືນສະເງ້ສະແງ້ດ້ວຍຄວາມອຍ່ງອາຍຢູ່ໃກ້ ໆ
ນັ້ນ.

ເມື່ອ ອາຈັກເຊື້ ໄດ້ຈົດຫມາຍອັນລ້ຳຄ່ານັ້ນຢູ່ໃນກຳມື.
ແລ້ວ ເຂົ້າກໍຟ້າວແລ່ນໄປຍັ້ງຫມອງນ້ຳໂດຍໄວພໍປາມກັບ ອາ
ຢ່ານຜູ້ໃດຜູ້ຫນຶ່ງມາຍາດເອົາສິ່ນບັດອັນນັ້ນໄປຈາກເຂົ້າ. ອາ
ຈັກເຊື້ ໄດ້ຫນັ້ນເຂົ້າໄປໃນທ່ານກາງກໍເລົ້າ ແລະ ໄດ້ມາ
ນັ່ງລົ້ງທີ່ໂງ່ນຫີນເຂົ້າໄລ່ໂງ່ນຫນຶ່ງ ຊຶ່ງຮອບດ່ານຖືກປົດບັ້ງ -
ດ້ວຍໃບໄມ້ສີຂຽວ. ເຂົ້າຈັບຈົດຫມາຍນັ້ນຂຶ້ນມາເຍິ້ງ ເບິ່ງ
ດ້ວຍມ້ວນສັ່ນ. ໃນຈົດຫມາຍນັ້ນມີຫຍັງແດ່ ? ມັນຈະນຳເອົາ
ຂ່າວຄາວອັນໃດມາບອກແກ່ເຂົ້າ ? ຂອງຈົດຫມາຍນັ້ນ ຫຍໍ່ຟ່
ແຟ່ ເບິ່ງຊຶ່ງຄົງຈະຖືກສົ່ງມາຈາກແດນໄກແສນໄກ. ອາຈັກ
ເຊື້ ໄດ້ຄ່ອຍໆເປີດແງ້ະຊອງນັ້ນອອກດ້ວຍຄວາມຖ້ະຫນຸ ທ
ຫນອມເບັ້ນຢ່າງຍິ່ງ ແລະ ໄດ້ເສືອກຕາອ່ານຕອນທ້າຍ ຂອງ
ຈົດຫມາຍ: " ສຸດທີ່ຮັກ, ນ້ອງຂໍຝາກຮອຍຈູບ ມາຍັງອ້າຍ!
ໂອມກາ ".

ອາຈັກເຊື້ ຮູ້ສຶກສະຫວ່າງໃຈພໍປາມກັບໄດ້ຍົກພູ ເຂົ້າ
ອອກຈາກເອິກ. ຫລັງຈາກນັ້ນເຂົ້າກໍໄດ້ສະຫງົບສະຕິ ອາລົ້ມ

ເພ່ອພິຈິດຫມາຍທ່ຽນດ້ວຍເຈ້ຍປັ້ນນັກຮຽນນັ້ນໃສ່ເທິງ ຫ້ວ ເຂົ່າ. ເຈ້ຍແຕ່ລະໃບແປດເປ້ືອນໄປດ້ວຍຂ້ຕົ້ມ ແລະ ຮອຍ ດ່າງດໍາຂອງຢອດໄຂ ທ່ີໄດ້ໄຫລ້ຍ້ອຍເປັນຄອງຍາວ.

ມ່ືຫຍ້ງເກ່ີດຂ້ັ້ນແກ່ໂອມກາ ນ່ໍ້ງແຕ່ກແຕ່ກອ້ນນາງ ຄ່ໍ ຈ່ງວ່າ ເປັນຄົນທ່ີ່ມ່ີຄວາມສະອາດສະມັດສະວ້ງເອ່ົາແທ້ເອ່ົາວ່າ ?ຂະ ນະທ່ີ່ອ່ານຈິດຫມາຍນັ້ນ ເຂ່ົາໄດ້ເກ່ີດມ່ີຄວາມຕ້ືນຕ້ັນ, ທ້ັ ພາກພູມໃຈ ແລະ ອ່ິກກ້ັ ງ ວ່ົນໄປພ້ອມ ໆ ກ້ັນ. ໂອມກາໄດ ເລ່ົ່າວ່າ ນາງໄດ້ອອກຈາກໂຮ ງ ງ ານ ມາເປັນເວລາ ຫ້ົ ງ ເດ້ືອນແລ້ວ, ເພ່ືອພ້ອມກ້ັນກ້ັບ ຍ ິ ງ ຫ້ມ ແລະ ແມ ຍ ິ ງ ກາ ມ ຸ ມ ຄ ົ ມ ມ ຸ ມ ອ ອ ກ ໄ ປ ຊ ຸ ດ ຊ ຸ ມ ຄ ອ ງ ຕ າ ມ ລ ິ ດ ຖ ້ ງ ແ ລ ະ ສ າ ງ ເ ຂ ດ ປ ອ ງ ກ ້ ນ ຢ ູ ່ " ອ ອ ມ ຕ ົ ວ ເ ມ ື ອ ງ ໃ ຫ ຍ ່ ເ ມ ື ອ ງ ຫ ້ ມ ຊ ຸ ວ ມ ຊ ຸ ້ ມ ສ ັ ກ ສ ິ ດ ສ ໍ າ ລ ັ ບ ພ ວ ກ ເ ຮ ົ າ ທ ຸ ກ ຄ ົ ນ " . ຊ ຸ ຕ ົ ວ ເ ມ ື ອ ງ ດ ັ ງ ກ າ ວ ມ ້ ບ ໍ ່ ພ ຽ ງ ແ ຕ ່ ເ ປ ັ ນ ຊ ຸ ທ ່ ເ ອ ົ ມ ກ ັ ນ ຢ ່ າ ງ ມ ວ ນ ຫ ູ ລ າ ໆ ເ ທ ່ ໍ າ ນ ັ ້ ນ , ແ ຕ ່ ນ ັ ້ ນ ຫ ມ າ ຍ ເ ຖ ິ ງ ຄ ວ າ ມ ຮ ູ ້ ສ ຶ ກ , ຄ ວ າ ມ ຮ ັ ກ ແ ລ ະ ຄ ວ າ ມ ເ ປ ັ ນ ຫ ວ ງ ເ ປ ັ ນ ໄ ຍ ; ທ ັ ້ ງ ຫ ມ ົ ດ ນ ້ ໍ ໄ ດ ້ ໂ ຮ ມ ເ ຂ ົ ້ ໍ ກ ັ ນ ເ ປ ັ ນ ຄ ໍ ໍ ່ ວ ່ ໍ " ສ ະ ຕ ໍ ໍ ລ ິ ມ ກ ຣ າ ດ ".

ໂ ອ ມ ກ ໍ ໍ ໍ

ກາງທົ່ງຫຍ້າອັນກ້ວາງໃຫຍ່ໄພສານ. ນາງໄດ້ເລົ່າເຖິງວຸ້ນ
ວ່ານ ແລະ ການກະທຳຂອງຕົນເອງຢ່າງລະອຽດລະອໍ ກ່ອນ
ທີ່ຈະຕອບຄຳຖາມຂອງເຂົາ. ນາງໄດ້ຂຽນວ່າ ຈົດໝາຍສະ
ບັບສຸດທ້າຍຂອງເຂົານັ້ນ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ນາງມີຄວາມໂມໂຫເປັນ
ຢ່າງຍິ່ງ. ນາງໄດ້ຮັບໜັງສືການນັ້ນໃນຂະນະທີ່ອອກໄປຊຸດຊຸມ
ຄອງແລ້ວ, ແລະ ຖ້າບໍ່ຄິດເຫັນວ່າເວລານັ້ນ ອາຈັກເຊີ -
ພວມຢູ່ແມ່ວໜ້າອົ່ງເປັນບ່ອນທີ່ພາໃຫ້ເກີດຄວາມຮູ້ສຶກອັນຮ້ອນ
ແຮງນັ້ນແລ້ວ ນາງຈະບໍ່ຍອມອະໄພໃຫ້ແກ່ເຂົາເປັນອັນຂາດ.

ໃນຈົດໝາຍ, ນາງໄດ້ຂຽນວ່າ: " ສຸດທີ່ຮັກເອີ້ຍ ,
ຄວາມຮັກທີ່ບໍ່ມີການເສຍສະຫລະນັ້ນ ຈະຖືວ່າແມ່ນຄວາມ ຮັກ
ໄດ້ແນວໃດ ? ຄວາມຮັກແບບທ່ວມທົ້ນດອກ. ຫລືຖ້າວ່າ ມີ
ຂ້ອຍຖືວ່ານັ້ນບໍ່ແມ່ນຄວາມຮັກທີ່ແທ້ຈິງ. ສ່ວນຂ້ອຍຢູ່ທາງຝຸ່ນ,
ຂ້ອຍບໍ່ໄດ້ອາບນ້ຳມາຕັ້ງອາທິດໜຶ່ງແລ້ວ, ຂ້ອຍນຸ່ງສ້ຽ ແລະ
ສູບເກີບຜ້າອັນຂາດສ້ອຍຈົນວ່ານິ້ວຕີນຂຸດອອກມາຢູ່ ທາງ
ນອກ. ຂ້ອຍຖືກແສງແດດແຜດເຜົາຈົນເມື່ອໜັງດຳຂຳ ແລະ
ຕົກເກັດຊາບລາບ. ແລະ ຄົນຖ້າວ່າຂ້ອຍຫາກມາປາກົດຢູ່ ຕໍ່
ໜ້າເຈົ້າແບບລັກສະນະຂອງຄົນທີ່ຈ້ອຍໂຊ, ຕົນໂຕເປື່ອມເປີ
ເປັນໜ້າຜາງໜ້າຍຄ້ຳງຄືນຂ້ຽ ເຈົ້າຈະລ້ຽງຮຽຂ້ອຍ
ຢູ່ຫວະ ? ເຈົ້ານິ້ວ່າເປັນຄົນທີ່ເຊື່ອຖືເຈົ້າແທ້ເຈົ້າວ່ານໍ . .
ເຖິງເຈົ້າຈະເປັນແນວໃດກໍ່ຕາມ, ຂໍ້ຈິ່ງໄດ້ກັບຄືນມາຫາຂ້ອຍ
ແລະ ຈົ່ງລະນຶກໄວ້ສະເໝີວ່າ ຂ້ອຍນ້ຽງຄອງຄ້ອຍການ ກັບ
ມາຂອງເຈົ້າຢູ່ຕະຫລອດເວລາ...ຂ້ອຍຄິດເຖິງເຈົ້າສະເໝີ.

ເຖິງແມ່ນວ່າຂ້ອຍຈະຖືກສົ່ງໄປຊຸດຊຸມຄອງ ແລະ ພໍມາຮອດ
ບ້ອມນ້ອມ ຄວາມອຶດເມື່ອຍໄດ້ບັງຄັບໃຫ້ຂ້ອຍຕ້ອງຫລັບແຈບ-
ຈົ້ມ ພໍປາມກັບໂຍມກ້ອມຫົມລົງນ້ຳກໍຕາມ, ແຕ່ເຖິງປານ ນັ້ນ
ໃນຄວາມຝັນຂອງຂ້ອຍກໍຍັງມີໃບຫນ້າຂອງເຈົ້າຢູ່ນຳ. ຈົ່ງຮັບ
ຮູ້ເອົ້າໄວ້ເຖີ້ວ່າຢູ່ໃນໂລກນີ້ຍັງມີສະຖານທີ່ແຫ້ງຫມົ້ງ ແລະ
ຍັງມີແມ່ຍົ້ງຄົນຫນຶ່ງຊຸ້ງລໍ້ຄອຍການກັບມາຂອງເຈົ້າ, ເຖິງວ່າ
ຈະເປັນແນວໃດໄປກໍ່ຢ່າ...ເຈົ້າໄດ້ຂຽນບອກຂ້ອຍວ່າ ເມື່ອ
ຢູ່ແນວຫນ້ານັ້ນ, ເຫດການອັນບໍ່ນ່າກໍ່ຝັນອາດເກີດຂຶ້ນໃນຍາມ
ໃດກໍ່ໄດ້. ແລ້ວຖ້າຫາກວ່າມີເຫດຮ້າຍເກີດຂຶ້ນແກ່ຂ້ອຍໃນຊຸມ
ຄອງນັ້ນເດ ? ແລະ ຄົນຖ້າຂ້ອຍຫາກກາຍເປັນຄົນພິການໄປ,
ເຈົ້າຈະຍອມປະຖິ້ມຂ້ອຍຫລໍ່ ? ເຈົ້າຍັງຈ່ໄດ້ບໍ່ລະ, ທີ່ໂຮງ
ຮຽນວ່າຊ່ວະສຶກສາ, ພວກເຮົາເຄີຍຄິດໄລ່ເລຍວ່າຄະນິດຮ່ວມ
ກັນຄ້ອຍຫລັກສູດແທນຕົວ. ເພາະສະນັ້ນ, ເຈົ້າຈົ່ງລອງມາ-
ແທນຕົວຂ້ອຍ ແລ້ວຄິດເອົ້າເບ່ງດູວ່າສົ່ງທີ່ເຈົ້າໄດ້ເວົ້າ ໃຫ
ຂ້ອຍນັ້ນມັນເປັນຫນ້າລະອາຍຊ່ຳໃດ ?...

ເມແຮກຊ່ເອັບ ນົ່ງກົ້ມຫນ້າຊ່ງລົງເບ່ງຈົດຫມ່າຍ ດ້ວ
ນັ້ນຢູ່ເປັນເວລາຕົ້ງເຫ່ງນານ. ແສງແດດກ່ໄດ້ສ່ອງແສງລົ້ງ
ໃສ່ຫນ້ານ້ຳສີເຂັ້ມເປັນປະກ່ຍອ່າວ່ອັບບາດຕ່າ. ກໍເລົ້າສ່ງຄ
ສ້ານ້ົ້ງເປັນຫນ້າອ່ອນຊ່ອນ. ບັນດ່ແມ່ງປໍ ປົກຫລ້ອມສີຟ້າ
ກໍ່ໄດ້ພ່ານ້ົ້ນເຈ້ຍເຈ້ດຕົ້ງແຕ່ກໍ່ຫ່ຍ້ານ້ໄປຫ່ກໍ່ຫ່ຍ້ໃຫມ່ ໄປ
ເລ້ອຍ. ແມ່ງໄມ່ຂ່ຍ່ວ່ໂຕ່ອ່ງແຄ່ວກໍ່ໄດ້ແລນ້ໄຕ່ໄປ ຕ່ານ
ຫນ້ານ້ຳ ແລະ ທົ່ງໄດ້ເຮັດໃຫ້ຫນ້ານ້ຳເປັນຄ່ອ່ງນ້ອຍໆຢູ່ ຂ້ນ

ຢູ່ເບື້ອງຫລັງຂອງກໍ່ຜ. ນອກຈາກນັ້ນກະແສຝອງຍອກຍູ້ມ້ມາ ລູບເລຍຊາຍຫາດຢ່າງຄ່ອຍເບົາ.

" ຫລ້ວ່າແມ່ນລາງສັງຫອນບໍ ? ຫລ້ວ່ານາງມີ ຄວາມ ສາມາດເດົາຄວາມຮູ້ສຶກນຶກຄິດຂອງເຮົາ່ອກບໍ ? ".- ອາ ເລັກເຊ ຄິດຖາມໂຕເອງ. ແຕ່ຄາວກ່ອນແມ່ຂອງເຂົ້າເຄີຍ ເວ້ົ້າວ່າ " ຫ້ວໃຈສິ່ງກະແສຈິດໄປຫາກັນ " ຫລ້ວ່າ ວຽກ ງາມຊຸດຊຸມຄອງອັນແສນລ້ຳບາກກາກກ້ຳໄດ້ສຽມສອນໃຫ້ນາງ ສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້ເຖິງຈິດສຳນຶກທ່ີເຂົ້າບໍ່ກ້ວ່າສາລະພາບອອກ ມານັ້ນໄດ ? ເຂ້ົ້າອ່ານຈົດໝາຍນັ້ນອີກເປັນເທ່ືອທ່ີສອງ. ບໍ່ ຄອກ, ນັ້ນບໍ່ແມ່ນລາງສັງຫອກສັງຫອນອັນໃດ, ພຽງແຕ ອ່ ນາງໄດ້ຕອບຈົດໝາຍຂອງເຂົ້າແບບທ້ຳມະດານ້ັ້ນເອງ. ແຕ ນ້ັ້ນກ້ໍແມ່ນຄ້ຳຕອບທ່ີແສນປະທັບໃຈພ້ິລ ! ອາເລັກເຊ ຖອນຫັນໃຈແລ້ວກ້ໍໄດ້ລ້ືມແກ້ເສ້ ຜ້ ອອກມາກອງໄວ້ທ່ີໂ້ງນ້ັ້ນ. ເຂ້ົ້າເຄ່ືອນມາອາບນ້ຳ່ຢູ່ສະ ຖານ ທ່ີເປັນປະຈ້ຳ. ນ້ັ້ນແມ່ນອ່າວແຄບໆ ຊ່ງມ້ີເຂ້ົ້າຜູ້ດຽວ ເທ່ົ້ ນ້ັ້ນທ່ີຮູ້ຈັກ. ທ່ົ້ວ້ິເວ້ົ້ານ້ັ້ງກ່ໍາ່ອ່ອນຮ້ອ່ບ້ດ້ວ່ຍກ້ໍເລ່ົ້ຍ່ໍ້ງ່ຕ້ິ ໜ່ໍາ່ຈ້ົ່ນ້ສ່ໍ້ຍ່ຕ່ໍ້ໍາ່ຈ່ໍ້ໍາ່ກ່ໍ້ໍາ່ງ່ນ້ົ່ໍ້ ບ ສ່ໍ້ໍ້ໍ້ໍ້ໍ້ໍ້ ມ ໍ້ໍ້ໍ້ໍ້ໍ້ໍ້

ແລະ ໄດ້ໂດດລົງອາບນ້ຳອັນໃສເຢັນ. ເຂົ້າຍ່າງໄປ ຫາວົງ ແລະໄດ້ນອນຫງາຍເຮັດໂຕຟູຢູ່ຢ່າງບໍ່ເຫັນບໍ່ຕ້ຽ. ອາຈັກ-ເຊອ ແມ່ນໄປຍ້ຽທອງຟ້າສີຄາມເຫັນກ້ອນເຝ່ອນອຍໆ ທ້ອນ ລົ້ນຢູ່ເບ້ອງຫນ້າແສງແດດສີທອງ. ແຕ່ພໍເຂົ້າງວາກຫນ້າມາ ຍ້ຽຕາຝັ່ງກໍໄດ້ແມ່ນເຫັນດອກບົວທົ່ງສີເຫລືອງ ແລະຂາວບານ ສະພັ່ງຢູ່ທ່າມກາງໃບອັນເບ້ນຮູບວົງວົ້ນຂອງມັນ ທ້ແຜ່ຢູ່ເທິງ ຫນ້ານ້ຳອັນໃສແຈ້ງພໍປ່ານແວ່ນແຍງນ້ັ້ນ, ນັບເປ້ນຮ້ອຍ ເປ້ນ ພ້ນໃບ. ແລະ ທ້ນໃດນ້ັ້ນ, ເທິງໂວ່ນຫ້ນໂອບໄລກໍປາກົດ ມີ ພາບຂອງໂອນກາຢູ່ ໃນທ່າອ້ຽເຂົ້າເຄ້ຍຝ້ນເຫັນປະຈຳນ້ັ້ນຜຸດ ຂ້ນມາ. ນາງມ້ຽກະໂປງລາຍດອກໄມ້ນ້ັ່ງຢ່ອນຂາ. ແຕ ອາ ຂາຂອງນາງບໍ່ໄດ້ຮຸ່ມລົງນ້ຳ: ອາຈັກເຊອ ດ້ນກະແຄວໆ ຢູ່ ໃນນ້ຳຍ່ອນຂາກຸດທົ່ງສອງເບ້ອງຢັ່ງບໍ່ເຖິງດ້ນ. ເຂົ້າໄດ້ເອົາ ກຳປ້ນທຸບນ້ຳຈ້ນຝັ່ງກະຈາຍເພ້ອຢາກຂ້ບໄລຮູບພາບດ່ັງກ່າວ. ແມ່ນອນລະວ່າຫລັກສູດແທນຕົວ ອ້ຽໂອນກາ ໄດ້ແນະນຳ ມາ ນ້ັ້ນ, ບໍ່ໄດ້ນຳຜ້ນປະໂຫຍດອັນໃດໃຫ້ແກ່ໂຕເຂົ້າເລີຍ.

๔.

ສະພາບການຢູ່ທ່າງພາກໃຕ້ຍ່ັງນ້ັ້ນນ້ັ້ນຮ້າຍແຮງຂ້ນກ່ວາ ເດ້ມ. ນັບເປ້ນເວລາດ້ນນານພໍສ້ມຄວນ ທ້ໜ້ັ່ງສ້ພ້ນບໍ່ໄດ້ລົ່ງ ຂ່າວການຕ້ສູ້ຢູ່ແຖບແມ່ນ້ຳໂຂນ. ແຕ່ແລວທ່າງຫອງການຂ່າວ ກໍໄດ້ກ້ບມາປະກາດລາຍຊ້ໜ້ມູ້ບ້ານຕ່າງໆ ທ້ຢູ່ທ່າງເຂດ ໃຕ

ຂອງແມ່ນ້ຳໂຂ, ລາມໄປຈົນເຖິງແມ່ນ້ຳ ໂວມກາ ແລະຕົວ
ເມືອງໃຫຍ່ສະຕາລົມກຣາດ. ສຳລັບພວກທີ່ບໍ່ເຄີຍຮູ້ຈັກ ຂົງ
ເຂດນີ້, ລາຍຊື່ຕົວເມືອງ ແລະ ຫມູ່ບ້ານຕ່າງໆ ທີ່ໄດ ກ່າວ
ໄວ້ໃນຂ່າວເທົ່ານັ້ນ ກໍ່ບໍ່ໄດ້ສ່າງຄວາມຕື່ນເຕັ້ນອັນໃດ ໃຫ້ແກ
ພວກເຂົາ. ແຕ່ສຳລັບອາລັກເຊອ ຜູ້ຊົ່ງໄດ້ເຕີບໃຫຍ່ມາໃນ
ດິນ ດອນຕອນນັ້ນ ຍອມຮູ້ໄດ້ຢ່າງຈະແຈ້ງວ່າ ຂະນະນີ້ ເຂດ
ປ່ອງກັນໄດ້ຫຍັບເຂົ້າໄປທາງແມ່ນ້ຳໂຂ ແລະ ສົງຄາມ
ໄດ້ຄືບຄາມເຂົ້າໄປເຖິງຫນ້າປະຕູບ້ານສະຕາລົມກຣາດແລ້ວ.

ສະຕາລົມກຣາດ ! ເຖິງວ່າຊື່ນຈະບໍ່ທັນຖືກນຳໄປ ປະ
ກາດຢູ່ໃນບົດລາຍງານຂ່າວເທື່ອກໍ່ຕາມ ແຕ່ວ່າຫລາຍໆ ຄົນກໍ
ໄດ້ເວົ້າມັນອອກມາກ່ອນແລ້ວ. ໃນຍາມລະດູໃບໄມ້ຫລົ່ນຂອງ
ປີ ໑໙໔໘ ນັ້ນ, ຜູ້ໃດທີ່ໄດ້ເວົ້າຊຸດ່ວງກ່າວນີ້ອອກມາຕ່າງກໍ ມີ
ຄວາມລະທົມຂົມຂື່ນ ແລະ ເຈັບປວດໃຈເປັນທີ່ສຸດ. ການ
ກ່າວເຖິງສະຕາລົມກຣາດນັ້ນ ມັນບໍ່ໄດ້ຫມາຍຄວາມວ່າ ແມ່ນ
ການເວົ້າເຖິງຕົວເມືອງເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ມັນປຽບສະເໝືອນການ
ກ່າວເຖິງເພື່ອນມິດຜູ້ແສນຮັກແສນແພງ ຊົ່ງພວມຖືກໄພນ້ ລະ
ນະຂົ່ມຂູ່ຢ່າງແຮງ.ສຳລັບເມແຮດເຊັ່ນແລ້ວ ເຂົ້ານີ້ງໄດ້ຮັບ
ຄວາມລະທົມຂົມຂື່ນຫລາຍກ່ວາຄົນອື່ນໆ ອີກຕັ້ງຫລາຍໆເທົ່າ.
ນັບຕັ້ງແຕ່ນັ້ນເຂົ້າໄດ້ຮູ້ວ່າ ໂວມກາ ໄດ້ໄປເຣັດວຽກຢູ່ ກ່າວ
ທ່ຽງ, ໃນບໍລິເວນຂົງເຂດຕົວເມືອງດັ່ງກ່າວ ຊົ່ງເຂົ້າເອງ
ບໍ່ສາມາດຮູ້ໄດ້ເລີຍວ່າ ຈະມີໄພອັນຕະລາຍຫຍັງແດ່ເກີດ ຂຶ້ນ
ແກ່ນາງ, ເຂົ້າໄດ້ຂຽນຈົດຫມາຍໄປຫານາງຫຼາຍໆຄັ້ງ, ແຕ່ວ່າ

ບັນດາຈົດໝາຍທີ່ສົ່ງໄປຍັງເຂດໄປສະນີແຖບນັ້ນ ອາດຈະບໍ່ ຖືວ່າມີຜູ້ຮັບ, ມັນອາດຈະຕົກລົ້ມເຂົ້າໄປຢູ່ໃນເຕົາໄຟແຫ່ງ-ກູ້ນສູ້ຮົບຂ້ຽງໃຫຍ່ທີ່ພວມເກີດຂຶ້ນຢູ່ນົ້ນທົ່ງກ້ວາງແຄມ ແມ່ນ້ຳໂວມກາ ນັ້ນແລ້ວກໍເປັນໄດ້ .

ທີ່ເຮືອນພັກຟົ້ນຂອງພວກນັກບິນ ກໍໄດ້ເກີດມີການແຕກຕື່ນ ຄ້າຍຄ້ຽງຮັງມົດເມື່ອຖືກບາດຕົນຂອງມະນຸດຢຽບຢ່ຳທຳລາຍ. ວຽກງານປະຈຳວັນທຸກໆຢ່າງຖືກຢຸດສະງັກ: ໝາກຄາມ , ໝາກເສັ້ງ, ໝາກບານສົ່ງ, ໝາກໂກໂຣດິ ຫລື ແມ່ນແຕ່ການຫລົ້ນໄພ່ ຊຶ່ງເປັນທີ່ນິຍົມຫລົ້ນກັ້ນທີ່ສຸດຢູ່ທາງແມວ - ໜ້ຳ ແລະ ພວກສະໜັກຫລົ້ນທົ່ງຫລາຍ ມັກພາກັນໄປຕັ້ງວົງ ຢູ່ໃນກາງປ່າເລົ້າແຄມໜອງນ້ຳ. ມີສົ່ງດຽວທີ່ພວກເຂົ້າສົນ ໃຈຢູ່ໃນຂະນະນີ້ກໍ: ທຸກໆມື້ກ່ອນຕາເວັນຂຶ້ນ, ໜົດທຸກຄົນ ລວມທົ່ງຜູ້ທີ່ຂີ້ຄ້ານທີ່ສຸດ, ຈະຕ້ອງພາກັນລຸກຂຶ້ນໄປຟັງ ບົດ ລາຍງານຂ່າວສະບັບທຳອິດທີ່ທາງວິທະຍຸກະຈາຍສຽງໄດ້ນຳ ອອກມາປະກາດໃນພາສາ ກ ໂມງເຊົ້າ. ເມື່ອມີການ ປະ ກາດເຖິງວິລະກຳອັນສູງສົ່ງຂອງກອງທັບອາກາດຂຶ້ນມາ ຄັ້ງ ໃດ, ພວກພັກຟົ້ນທົ່ງຫລາຍຕ່າງກໍເກີດມີອາການຊຸກຍ້ົ້ງແລະ ມີອາລົມຫງຸດຫງິດຂຶ້ນມາທັນທີ. ພວກເຂົ້າໄດ້ຊຸກເລ່ືອງຜິດ ຖຽງກັບພວກນາງພະຍາບານ, ທົ່ງໄດ້ຕຳໜິຕິຕຽນຕ່ໍ້ກິລະ ບຽບ ແລະ ສະແດງຄວາມບໍ່ພໍໃຈນຳອາຫານການກິນ,ຄ້ຽ ກັບວ່າຄະນະອຳນາດການປົກຄອງປະຈຳເຮືອນຫລັ້ງນ້ີເປັນຜູ ຮັບຜິດຊອບຕໍ່ຄວາມຈຳເປັນທົ່ງໜົດທີ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົ້າ-

ຕ້ອງຄ້າງຄາຢູ່ໃນທ້ອງກ່າວ, ຕະຫລອດວັນເວລາທີ່ມີການ ສູ້ ຮົບຢ່າງດຸເດືອດແນວນັ້ນ, ແບບທ່ວ່າພວກເຂົາຈະໄດ້ມີ ໂອ-ກາດອອກສູ່ຮົບຢູ່ເທິງນ່ານຟ້າ, ເຫມືອບລິເວັນທົ່ງ ກ້ວາງ ຂອງສະຕາລິນກຣາດ, ແຕ່ກັບຖືກຈຳໃຫ້ນອນອາບແດດຢູ່ໃນ ປ່າອັນງຽບສະຫງົບ, ແລນຫນອງນ້ຳອັນໃສເຢັນ. ໃນທ້ີສຸດ ພວກພັກ ຝັ່ນທ້ັງຫມົດກໍ່ໄດ້ສະເຫນີໃຫ້ຈັດສົ່ງພວກຕົນກັບ ຄືນ ໄປຍັງກອງສູ້ຮົບໂດຍດ່ວນທ້ີສຸດ.

ໃນຕອນແລງຂອງມ້ືວັນນັ້ນ, ຄະນະກຳມະ ການ ການແພດຂອງກອງທັບອາກາດກໍ່ໄດ້ມາເຖິງ. ນາຍແພດ ທະ ຫານຈຳນວນຫລາຍຄົນ ໄດ້ກາວລົງມາຈາກລົດສີ່ຂາວທ້ີ ໂອ້ ລ້ ດ້ ລ ລ ລ

ຫລົມຢູ່ຕາມປ່າຈົນຮອດໂມງກົມເຊົ້າທ່ຽງ. ປາກົດວ່າເຊົ້າ ບໍ່ຍອມແຕະຕອງອາຫານ ແລະ ຊໍ້າບໍ່ຫມໍ້ຍັງໄດກາວຄໍ້ຮາຍ-ດ່າໃສ່ຍິງຮັບໃຊ້ເມ່ືອງຈາກວ່ານາງໄດ້ກາວຕັກເຕ້ອມ ເຊົ້າ ກຽວກັບເລ່ືອງທ່ີເຊົ້າໄດປະຂ່ອງກົມໃຫ້ເຟ້ືອໄວ້ເຕັມຈານ ຢູ່ດ ເກ່ົາ. ແຕ່ພໍສະຕຸກກົບ ໄດ້ກາວເຕ້ອມສະຕ້ໍມວ່າບໍ່ສົມຄວມ ທ່ີຈະໄປເວ້ົາຮຸມແຮງກັບຍິງຜູ້ຍ່ິງຫວັງດ່ີຕ່ເຊົ້າແບບນ້ັນ, ເຊົ້າ ກໍ່ຟ່າວໜຸມຫ້ົນລຸກ້ອມຈາກໂຕະ ແລະ ຍ່າງອອກໄປຈາກ ຫ່ອງ ກົມເຊ້ົາທ້ັນທ່ີ. ເຊ້ົາຍ່າງອອກມາທ່ີລະບຽງກໍ່ໄດ້ພ້ົບ ອຸ້ົກກາ ທ່ີພ່ອມຢ້ືນຢູ່ໃກ້ໆກ້ັບຝ່ານ່ຶອມອ່ິງເປ້ັນບ່ອມຕ່ິດໃບລ່ານ ງ່ານ ຂ່ານຕ່ານ ໆ. ເມ່ືອອ່ານເລ້ັກເຊ້ົ ຍ່ານມາຊຸ່້ຕ່ໜ້ານ, ນ່ານ ກໍ ໄດ້ຍ້ົກບ່ານ່ໄຫລ້ົມ ແລະ ທ່ໍ່ານ່ໍ່ຈ່ຶງ່ານ່ໍ່ເຫ້ັນເຊ້ົ. ແຕ ພໍ ອ່ານເລ້ັກເຊ້ົ ຍ່ານກ່ານ່ໄປໂດຍບ່ໍ່ຍອມສ້ົນໃຈກ້ັບນ່ານ, ຍ່ິງ ສ່ານກໍ່ເລ້ັຍ້ມ້ໍ່ານ້ໍ່ຕ່ານ່ຍ້ມ່ປ້ົດ້ວຍຄ່ານ້ມ້ອຍ້ເ້ມ້ອຕ່ໍ່ານ່ໃຈ. ນ່ານ ໄດ້ເອ້ົມ້ຊຸ້້ຂ່ອງເຊ້ົ່ານ ເປ້ັນເຫ້ດ້ໃຫ້ອ່ານເລ້ັກເຊ້ົ ຟ່ານ້ຫລ້ຽ-ກ້ັບມ່ານ້ດ້ວ້ຍ້ຄ້ານ້ໂມ້ໂຫ. ເຊ້ົ່ານ ບ່ໍ່ຍ້ອ້ມ້ເ້ບ່ິງ້ຫ້ານ້ານ່ານ້ພ້ຽ້ງ້ແ້ຕ ໄດ້ຖ່ານ້ມ້ອ້ມ້ວ່ານ : ້ ້ ້

ແລະ ໄດ້ເວົ້າຕ່ໍ້ງສາວ ດ້ວຍສຽງແຫບ ໆ ວ່າ:

- ມ ເປັ ມ ກໍ ມິ ດ ຊ ຕ ຊ ວ ດ ຊ ວ ຍ ຈ ່ ງ ຈ ບ ມ ັ ບ ຊ ວ ຍ ແ ດ ່ , ເ ພ ໍ ່ ອ ວ ່ າ ຊ ວ ຍ ຈ ະ ມ ີ ແ ຕ ່ ຄ ວ າ ມ ໂ ຊ ກ ດ ີ .

ແລ ວ ຕ ໍ ່ ມ ວ ່ າ ເ ຂ ົ ້ ໍ ກ ໍ ໄ ດ ້ ຍ ວ ງ ເ ຮ ັ ດ ຊ ວ ກ ຫ ວ ານ ກ ່ ວ ່ າ ປ ົ ກ ກ ະ ຕ ິ ທ ໍ ໍ ມ ະ ດ າ ກ ັ ບ ເ ຂ ົ ້ ໍ ໄ ປ ຍ ັ ງ ຫ ວ ງ ພ ັ ກ ຂ ວ ງ ເ ຂ ົ ້ ໍ .

ຄ ະ ນ ະ ກ ໍ ມ ະ ກ ານ ໄ ດ ້ ພ າ ກ ັ ນ ມ າ ນ ັ ່ ງ ຢ ູ ່ ທ ີ ່ ຫ ວ ງ ໂ ຖ ວ ຍ ັ ນ ກ ວ າ ງ ໃ ຫ ຍ ່ . ສ ວ ນ ລ ຍ ູ ທ ັ ນ ຈ ຸ ດ ຖ ຸ ປ ະ ກ ອ ນ ເ ຄ ື ່ ອ ງ ໃ ຊ ຕ ່ າ ງ ໆ ກ ໍ ຖ ຸ ກ ນ ໍ ເ ຂ ົ ້ ໍ ມ າ ເ ຊ ຸ ່ ມ ກ ັ ນ . ໃ ນ ນ ັ ້ ນ ລ ວ ນ ມ ີ ທ ັ ່ ງ ເ ຄ ື ່ ອ ງ ວ ັ ດ ແ ທ ກ - ກ ານ ທ ັ ນ ໃ ຈ , ເ ຄ ື ່ ອ ງ ວ ັ ດ ແ ທ ກ ກ ໍ ລ ັ ງ ແ ຮ ງ ແ ລ ະ ເ ຄ ື ່ ອ ງ ວ ັ ດ ແ ທ ກ ສ າ ຍ ຕ າ . ພ ວ ກ ຄ ົ ນ ເ ຈ ັ ບ ທ ັ ່ ງ ຫ ລ າ ຍ ກ ໍ ໄ ດ ້ ມ າ ເ ຕ ົ ້ ໍ ໂ ຮ ມ ກ ັ ນ ຢ ູ ່ ທ ີ ່ ຫ ວ ງ ຖ ຸ ດ ກ ັ ນ ນ ັ ້ ນ . ປ ະ ກ ິ ດ ວ ່ າ ເ ກ ືອ ບ ຫ ົ ມ ດ ທ ຸ ກ ຄ ົ ນ ຕ ອ ງ ການ ຢ າ ກ ຈ ະ ອ ອ ກ ຈ າ ກ ສ ະ ຖ ານ ທ ີ ່ ພ ັ ກ ຟ ື ້ ນ ໄ ປ ກ ອ ນ ກ ໍ ໍ ມ ິ ດ , ແ ລ ະ ໄ ດ ້ ພ າ ກ ັ ນ ປ ົ ມ ລ ຽ ມ ເ ປ ັ ນ ຖ ານ ເ ປ ັ ນ ແ ຖ ວ ຢ ່ າ ງ ຍ າ ວ ຢ ຽ ດ . ແ ຕ ່ ອ ຸ ົ ມ ກ ານ ໄ ດ ້ ນ ໍ ເ ວ ົ ້ ໍ ປ ົ ນ ຍ ້ ໍ ທ ີ ່ ໄ ດ ້ ບ ່ ອ ກ ເ ວ ລ າ ເ ພ ໍ ່ ອ ເ ຂ ົ ້ ໍ ສ ະ ເ ຫ ົ ມ ີ ຕ ໍ ່ ໃ ຫ ແ ຕ ່ ລ ະ ຄ ົ ນ ແ ລ ະ ຫ ັ ວ ໄ ດ ້ ຂ ໍ ້ ຮ ວ ງ ໃ ຫ ພ ວ ກ ເ ຂ ົ ້ ໍ ແ ຕ ກ ແ ຖ ວ . ພ ໍ ຈ ຸ ທ ີ ່ ຫ ົ ມ ຍ ່ າ ງ ອ ອ ກ ມ າ ຈ າ ກ ຫ ວ ງ ກ ວ ດ ສ ອ ບ , ສ ຽ ງ ອ ຸ ົ ພ າ ກ ອ ຸ ົ ຈ ານ - ຢ ່ າ ງ ບ ົ ມ ແ ຊ ອ ກ ໍ ໄ ດ ້ ເ ກ ີ ດ ຂ ົ ້ ມ ຫ ັ ນ ທ ີ . ພ ວ ກ ເ ຂ ົ ້ ໍ ໄ ດ ້ ເ ລ ົ ່ ໍ ວ ່ າ ພ ວ ກ ນ າ ຍ ແ ພ ດ ກ ໍ ບ ່ ໍ ໄ ດ ້ ເ ຄ ັ ່ ງ ຄ ັ ດ ແ ຕ ່ ປ ະ ກ ານ ໃ ດ , ຊ ຸ ໍ ບ ່ ໍ ຫ ມ ໍ ່ ຍ ັ ງ ບ ່ ໍ ສ ົ ມ ໃ ຈ ນ ໍ ໍ ສ ັ ່ ງ ເ ລ ັ ກ ໆ ນ ້ ອ ຍ ອ ີ ກ ດ ວ ຍ . ເ ວ ົ ້ ໍ ແ ຫ ແ ລ ອ ນ ັ ້ ນ ກ ໍ ບ ່ ໍ ແ ມ ນ ຍ າ ມ ທ ີ ່ ຈ ະ ມ າ ຄ ັ ດ ເ ລ ອ ກ ກ ັ ນ ຢ ່ າ ງ ພ ິ ລ ິ ກ ພ ິ ລ ໍ ້ ເ ພ າ ະ ວ ່ າ ໃ ນ ເ ວ ລ າ ນ ັ ້ ນ ຮ ົ ບ ຄ ັ ້ ງ ຍ ັ ງ ໃ ຫ ຍ ່ ພ ວ ມ ເ ກ ີ ດ ຂ ົ ້ ມ ຢ ູ ່ ແ ຖ ບ ແ ມ ນ ໍ ້ ໍ ໂ ອ ນ ກ າ ແ ລ ະ ຕ ະ ຫ ລ ອ ດ ເ ວ ລ າ ນ ັ ້ ນ ກ ໍ ໄ ດ ້ ຮ ຽ ກ ຮ ອ ງ ໃ ຫ ມ ີ ກ ໍ ລ ັ ງ ກ ອ ງ ຫ ນ ູ ນ ເ ພ ີ ່ ມ ຂ ົ ້ ມ

ເລີຍ ໆ.

ອາເລັກເຊີ ໄດ້ນັ່ງຢ່ອມຂາຢູ່ທ່ຽງພະນັກ ຊ່ວງ ດ້ວຍ ດຶ ແລະ ໄດ້ສອບຖາມແຕ່ລະຄົນ ທີ່ຜ່ານອອກມາແຕ່ໃນ - ຫ້ອງດ້ວຍຄວາມສົນໃຈວ່າ :

- ເປັນຈັ່ງໃດ ?

- ໄດ້ເລີ່ຍ ເຮົາໄປໄດ້...ພວກເຂົາພາກັນຕອບດ້ວຍ ສີໜ້າອັນຍິ້ມແຍ້ມແຈ່ມໃສພ້ອມທັ້ງໄດ້ຈັດແຈງແປງເສື້ອຫລໍ - ສາຍແອວໄວ້ໃຫ້ຮຽບຮ້ອຍເໝືອນເດີ.

ນຸກມາຊີ້ງ ໄດ້ຍ່າງມາຢຸດຢູ່ຕໍ່ໜ້າຂອງອາເລັກເຊີ , ເຂົ້າໄດ້ວາງໄມ້ຄ້ອນເທົ້າໄວ້ທາງນອກແລ້ວຈ່ຽງຍ່າງເຂົ້າ ໄປ ໃນຫ້ອງດ້ວຍອາການຮີບຫວ່ຍ ທັ້ງພະຍາຍາມຮັກສາ ບາດ ຍ່າງໃຫ້ເປັນປົກກະຕິ ທັ້ງໆທີ່ຕົນມີຂາບໍ່ເທົ່າກັນ. ເຂົ້າຖືກກັກ ຕົວໄວ້ໃນຫ້ອງເປັນເວລາຕ້ວງດົນນານ. ສຸດທ້າຍ, ເມ້ອ ປະ ຕູເປີດອອກ, ອາເລັກເຊີ ກໍສາມາດໄດ້ຍິນສຽງຮ້ວຍ ຟຸ່ມ ຟ້ວຍຂອງ ນຸກມາຊີ້ງ ທີ່ພວມຍ່າງອອກມາດ້ວຍໃບໜ້າ ອັນ ແດງກ່ຳ. ເຂົ້າເສືອກຕາເບ່ງ ອາເລັກເຊີ ຢ່າງໂມໂຫ , ແລະ ໄດ້ຍ່າງເລີ່ຍໄປໃນສວນໂດຍບ່ຍອມຫລຽວຄືນຫລັງ.

- ພວກອ້ຳຍາສິ! ພວກແມ່ວຫລັງຫ້ວງໄກ ພວກເຂົ້າ ເຂົ້າໃຈຫ້ວງແດກຮ້ວກັບວຽກງ້ານການບ້ານ ? ມັນບໍ່ລ້ວນກັບ- ການຊັບຊ້ອນຄືນໄປສະແດງບ້ານເລຕ້ວ ? ຂ້ານ້ອຍເບ້ອງໜ້ວ ມັນຊິເປັນຫ້ວ ...

ອາເລັກເຊີ ຮູ້ສຶກເຢັນວ້ວໄປຮອດທ້ອງ, ແຕ່ ເຖ້ວ

ຢ່າງໃດກໍ່ດີ, ເຂົ້າໄດ້ຕັດສິນໃຈຢ່າງເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງ ດ້ວຍ ບາດກາວອັນຫນັກແຫນ່ນ ແລະ ດ້ວຍໃບຫນ້າອັນຍິ້ມແຍ້ມແຈ່ມ ໃສ. ຄະນະກຳມະການທັງຫລາຍໄດ້ພາກັນນັ່ງຢາຍກັນຢູ່ ຕໍ່ ຫນ້າໂຕະໃຫຍ່ຫນ້ອຍຫນຶ່ງ. ຢູ່ລະຫວ່າງກາງບຸກຄົນເຫລົ່ານັ້ນ ແມ່ນນາຍແພດ ພັນໂທ ມີໂຮໂອນສະກີ ຜູ້ມີເຮືອນຮ່າງມະຫ-ມາ. ຢູ່ທາງຂ້າງໂຕະໃຫຍ່ຍັງມີໂຕະນ້ອຍອີກຫນ້ອຍຫນຶ່ງ ຊຶ່ງ ມີບັດລາຍຊື່ ບຸກຄົນຢ່ອງກັນຢູ່ຢ່າງຫລວງຫລາຍ. ຍິງສາວຜູ້ທີ່ ນັ່ງຢູ່ຕໍ່ຫນ້າໂຕະດ້ວຍກາວແມ່ນ ຊຸນິກກາ ຜູ້ມີຄວາມງາມ ຫນ້າ ຮັກພໍປາມກັບຕຸກກະຕາ, ໃນຊຸດແຕ່ງກາຍສີຂາວທີ່ລ້ຽງ ແປ່ງ ເປັນຢ່າງດີ. ລອມພົມສີຫອງແດງທີ່ຢ່ອນລົງມາຈາກຫມວກຜ້າ ກຳມະຫຍີ່ນ ກໍ່ໄດ້ຊ່ວຍເພີ່ມຄວາມງາມໃຫ້ແກ່ນາງຫລາຍ ບໍ່ ຢອກ. ນາງໄດ້ຍົ່ນເອກະສານໃຫ້ແກ່ ອາເລັກເຊ ພ້ອມທັງ ໄດ້ຫົ່ນເຂົ້າຄ່ອຍ ໆ.

- ຈັ່ງໃດ...ທ່ານ, ຣເສ ໃຫຍ່ເຈົ້າຍົ່ນເບິ່ງດູ.ນາຍ ຫມໍ່ຄົນຫນຶ່ງກ່າວຂົ້ນພ້ອມທັງຫຍຸ່ມຄ້ວເຂົ້າຫາກັນ.

ການຫລົ້ມລົ້ລາ ແລະ ອາບແດດມາເປັນເວລາດົນນານ ນັ້ນ ໄດ້ນຳຄວາມປະໂຫຍດອັນຍິ່ງໃຫຍ່ມາໃຫ້ແກ່ ຄົນແຮກເຊ ຄ້ວ. ນາຍແພດໄດ້ກ່າວຊົມເຊີຍຮ່າງກາຍອັນແຂງແຮງສົມສ່ວນຂອງ ເຊ ຳ. ການເມື່ອແຕ່ລະພາກສ່ວນໄດ້ນຸ ຂົ້ນຢ່າງເຕັ້ນໄດ້ແຈ້ງ ຢູ່ພາຍໃຕ້ຜ້ວຫນັງສົ້ນ ຳ ຕານ.

- ໃຫ້ເຂົ້າໄປເປັນແບບຮູບປັ້ນຊາຍງາມກະຍັງໄດ້ . ຫນຶ່ງໃນຄະນະກຳມະການນຳກັນສະເຫນີ ຂົ້ນຢ່າງດົນທີ່ມີຄວາມ

ຮອບຮູ້ເປັນຢ່າງດີ.

ເມແຮກອຸເອັບ ສາມາດຜ່ານຜ່າທຸກໆການທົດສອບ ໄດ້ຢ່າງສະບາຍ. ລະບົບເຫື່ອແຮງຂອງເຂົາສູງກ່ວາທຳມະ ດາ ຫນຶ່ງເທື່ອເຄິ່ງ. ອາການຫັນໃຈກໍເປັນປົກກະຕິ, ເມື່ອ ເຂົາ ປ່ອຍອາກາດອອກຈາກຜົ້ງປອດນັ້ນ, ເຂັມວັດແທກກໍໄດ້ຊ້ ລົງ ມາຈຸສັ້ນຫນ້າປັດພໍດີ. ລະບົບຄວາມດັນກໍເປັນປົກກະຕິ ແລະ ລະບົບເສັ້ນປະສາດກໍຢູ່ໃນສະພາບດີທຸກປະການ ແລະ ທ້າຍທີ່ ສຸດເຂົາບົບເຄື່ອງວັດແຮງຫລາຍ ຈົນຊຸປະກອບວັດແທກຫັກ.

- ນັກບິນແມ່ນບໍ ? ນາຍພັນໂທ ມີໂຮໂວນສະກີ ເວີ້ຍ-ຖາມຂ້ ດ້ວຍຄວາມພໍໃຈ. ເຂົານັ່ງເຮັດສະເມີຍເກີຍຢູ່ ເທິງ ຕັ່ງນວມ ແລະ ໄດ້ຽມພອມເພື່ອບັນທຶກຄວາມຕັດສິນໃຈຂອງ ນາຍຮອຍໂທເມແຮກອຸເອັບ ລົງໃນບັນຊ .

- ນັກບິນ .

- ຂັບໄລ່ຫວະ ?

- ແມ່ນແລວ, ຂັບໄລ .

- ເຈົ້າສາມາດອອກສະຫນາມໄດ້. ຄົນຂ້ ເຈົ້ານີ້ເປັນ ທີ່ຕ້ອງການຫລາຍທີ່ສຸດ ສຳລັບຍຸກປະຈຸບັນ...ແຕ່ເປັນ ຫຍັງ ເຈົ້າ ຈ ຖ ສ່ ມາປົ່ນປ່ ຢູ່ ທ ລະ ?

ອາເລັກເຊ ໍ ຫນ້າຖອດສີ ັ ທ. ເຂົາຮູ້ ່ ວ ທຸ ສ ່ ຢ ່ ງ ພ ມ ຈ ພ ພ ລ ໄ ທ ໍ ໄ ປ ເ ໍ ໍ ໄ ຕ ບ ວ ແ ໃ ແ ຕ ທ ຫ ໍ ໍ ໄ ປ ກ ະ ສ ມ ເ ໍ ໍ ຫ ໍ ແ ລ ພ ມ ຮ ຸ ອ - ັ ມ ໃ ຫ ໍ ໍ ຫ ໍ ຍ ມ ແ ຍ ມ ບ ກ ບ ມ ຂ ງ ເ ໍ ໍ ຕ ງ ປ ຽ ມ

ເປັນຕົ້ນເຕັ້ນຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງ .

- ຂາງຸດທ້ວງສອງເບ້ອງ ! ແມ່ນເລ້ອງອ້ຫຍ້ງກັນ ? ຕ້ອງແມ່ນການເຂົ້າໃຈຜິດແນ່ ໆ. ບ້ອກມາເບ້ງດູທ້າວ ... ໄວ ເວົ້າມາ.

- ມັນບ່ໍ່ແມ່ນການເຂົ້າໃຈຜິດ. - ອາເລັກເຊ ອ ກ່າວ ອອກມາດ້ວຍນ້ຳສຽງອັນແຫບແຫ້ງພ້ປານກັບວ່າຈະຖືກນ ໍ ໄປ ຕັດ ໍ .

ນາຍພັນໂທ ມ ີ ໂຮໂວນສະກ ີ ແລະຄະນະຄົນອ ຶ ່ນໆ ຕ ່ າງ ກ ໍ ແນມເບ ້ ງໜ ້ ານ ້ ດ ້ ວຍຄວາມສ ົ ງໄສໃນຕ ົ ວຊ ່ ວຍໜ ຸ ່ ມຜ ູ ້ ມ ີ ຮ ່ າງ ກາຍແຂງແຮງ ແລະ ບ ົ ກບ ົ ນຜ ູ ້ ມ .

- ຮ ົ ຂ ້ ສ ົ ງເຈ ົ ້ ອ ົ ນ . - ນາຍພັນໂທ ມ ີ ໂຮໂວນສະກ ີ ອອກຄ ໍ າສ ັ ່ ງ .

ອາເລັກເຊ ອ ໜ ້ າເຫລ ້ ອງເຂ ົ ້ າກ ົ ວ ່ າເກ ົ ່ າ . ເຂ ົ ້ າ ໄດ ເລ ືອກຕາແນ ່ ມເບ ້ ງໜ ້ າຂ ້ ອງ ຊ ຸ ມ ິ ກ ່ າ ດ ້ ວຍຄວາມກະວ ົ ນກະ ວ ່ ຍໃຈ, ກ ່ ອນທ ີ ່ ຈະຮ ົ ຂ ້ ສ ົ ງ ຂ ້ ອງຕ ົ ນ ອ ົ ນຢ ່ າງ ຊ ່ າ ໆ. ຫ ລ ັ ງ ຈ ່ ກ ັ ນ ເຂ ົ ້ ານ ໍ ໄດ ແຕ ່ ປ ົ ນ ກ ົ ມໜ ້ າ ເຮ ັ ດ ແຂນ ເຕ ້ ຍ ເຕ ະ ເຊ ະ ຢ ູ ່ ຕ ່ ໜ ້ າ ໂຕ ະ ຂ ້ ອງ ຄ ະ ນ ະ ກ ໍ ມ ະ ກ ານ .

- ທ ້ າ ວ ເອ ີ ຍ , ເຈ ົ ້ າ ເຮ ັ ດ ແບ ບ ນ ີ ້ ສ ໍ ່ ກ ັ ບ ວ ່ າ ໄດ ທ ໍ ່ ກ ານ ໜ ົ ນ ປ ະ ໜ ານ ຄ ພ ວ ກ ເຮ ົ າ . ເຈ ົ ້ າ ໄດ ເຮ ັ ດ ໃ ຫ ້ ພ ວ ກ ເຮ ົ າ ຕ ້ ອ ງ ເສ ຍ ເ ວ ລ າ ໂ ດ ຍ ໄ ຮ ້ ປ ະ ໂ ຫ ຍ ດ , ໃ ນ ເ ມ ື ່ ອ ເຈ ົ ້ າ ບ ົ ່ ມ ີ ຂ ່ າ , ເ ຫ ດ ໃ ດ ຈ ົ ່ ງ ຍ ັ ງ ຈ ະ ພ ະ ຍ າ ຍ າ ມ ກ ັ ບ ຄ ົ ນ ໄ ປ ສ ູ ່ ກ ອ ງ ທ ັ ບ ອ ່ ານ ກ ່ າ ຄ ອ ີ ກ ?

- ຂ ອ ຍ ບ ົ ່ ພ ຽ ງ ແ ຕ ່ ພ ະ ຍ າ ຍ າ ມ , ແ ຕ ່ ຂ ອ ຍ ຈ ະ ຕ ້ ອ ງ ກ ັ ບ ຄ ົ ນ

ໄປໃຫ້ໄດ. - ເມແຮຄຸເອັບ ຕອບດ້ວຍສຽງອັນອ່ອນໂຍນ, ແລະ ແອວຕານັ້ນ ກໍປ່ຽນລົ້ມໄປດ້ວຍຄວາມທະເຍີທະຍານ.

- ເຈົ້າເປັນບ້າແລ້ວຕໍ ! ບໍ່ມີຂ້າຈັ່ງຊຸຫວະ ?

- ແມ່ນ ບໍ່ມີຂ້າ ແຕ່ວ່າຂ້ອຍຈະຕ້ອງຂັບເຮືອບິນໃຫ້ໄດ.

- ເມແຮຄຸເອັບ ຕອບດ້ວຍຄວາມໝັ້ນໃຈ.

ຫລັງຈາກນັ້ນ, ເຂົ້າກໍໄດ້ດຶງເອົາເສດໜັງສືພິມ ໃບໜຶ່ງຊຶ່ງຖືກພັບມ້ວນໄວ້ຢູ່ໃນຖົງເອສຍ່ານັ້ນອອກມາ .

- ເຊີນເບິ່ງແມ, ເຂົ້າຜູ້ກໍແມ່ນຄົນຂ້ານຸດເບ້ອງໜຶ່ງ ສ່ວນຂ້ອຍຊິ່ງເປັນຄົນຂ້ານຸດທັ້ງສອງເບ້ອງ, ແລ້ວເປັນຫຍັງ ຂ້ອຍຈຶ່ງຈະຮັກບໍ່ໄດ້ເອົ້າ?

ພາຍຫລັງທີ່ໄດ້ອ່ານເສດໜັງສືພິມນັ້ນຢ່າງລະອຽດແລ້ວ ນາຍພັນໂທ ມີໂຮໂອນສະກີ ກໍໄດ້ແນມເບິ່ງໜ້າຂອງ ເມ ແຮຄຸເອັບ ດ້ວຍຄວາມປະຫລາດໃຈ ແລະດ້ວຍຄວາມ ນັບຖື.

- ແຕ່ວ່າກ່ອນຊຸເຮັດໄດ້ແນວນັ້ນ ເຂົ້າກໍຕ້ອງຝຶກແອບ-ກັນຈົນລອດລົ້ມລອດຕາຍຜູ້ນໄດ. ເຈົ້າກໍເຫັນແລ້ວຕວ່າວ່າ ເຂົ້າຕ້ອງໃຊ້ເວລາແອບນັບເປັນສິບປີ. ເຈົ້າຕ້ອງສາ ມາດ ບັງຄັບໃຊ້ອົງຄະທຽມນັ້ນໃຫ້ໄດ້ຄືກັນກັບຂ້າທີ່ແທ້ຈິງຂອງ - ເຈົ້າ. - ທ່ານໜໍ່ກາວດ້ວຍສຽງອັນອ່ອນໂຍນ .

ແຕ່ແລ້ວ ອາເລັກເຊອີ ກໍໄດ້ຮັບການສະໜັບສະໜູນ ຢ່ານ ຢ່າງບໍ່ຄາດຝັນ. ຊຸນິກກາ ໄດ້ລຸກອອກຈາກໂຕະນຽຂອງ ນາງ. ນາງໄດ້ຍືນເອົາມືກອດເອົ້ກາຍດັ່ງຈະສູດມົນພາວະ

ມາ, ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນໃບໜ້າຂອງນາງ ກໍໄດ້ກາຍເປັນ ສີ
ແດງ ແລະ ມີເມັດເຫື່ອຜຸດພົ້ນອອກມາເຕັມໜ້າ. ນາງໄດ
ເວົ້ານໍ້ານ້ອຍໃນທັນໃດນັ້ນໂລດວ່າ :

- ສະຫາຍພັນໂທ, ຂ້ອຍຢາກຈະແຈ້ງໃຫ້ເຈົ້າຮູ ວ່າ
ເຂົ້າສາມາດເຕັ້ນລຳໄດ້ດີກວ່າຄົນທຳມະດາສາມັນຜຸ້ນ ອີກ
ໄດ. ຂ້ອຍຂໍຮັບປະກັນດ້ວຍກຽດ.

- ເຂົ້າເຕັ້ນລຳ ! ໂອຍແມ່ນເຈົ້າເວົ້າເລ່ນໆ ຫຍັງ
ມາເລົ່າສູ່ຂ້ອຍຟັງ. - ທ່ານໜໍ່ກ້ານ້ອຍພ້ອມທັງຍົກບ່າໄຫລ
ແລະ ໄດແມ່ນເບິ່ງໜ້າຂະມະກຳມະການນຳກັນດ້ວຍຄວາມ
ຢາກຫົວ.

ອາລັກເຊອີ ຮູ້ສຶກພໍໃຈນຳແມ່ຄົດທີ ຊຸມ້ກກາ ໄດ້ສະ
ເໜີ້ນັ້ນເປັນຢ່າງຍິ່ງ .

- ມ້ແລ້ວ, ຖ້າບໍ່ເຊື່ອ, ເຊີນພວກທ່ານມາເບິ່ງການ
ເຕັ້ນລຳຂອງພວກເຮົາເດີ, ແລ້ວພວກທ່ານກໍຈະເຫັນວ່າຂ້ອຍ
ຈະສາມາດຂັບເຮືອບິນໄດ້ຫລໍ່ ?

ຂະນະທີ່ຍ່າງອອກມານັ້ນ, ອາລັກເຊອີ ໄດ້ເສືອກຕາ
ເບິ່ງໄປທີ່ກະຈົກ, ເຫັນຂະມະກຳມະການສົນທະນາກັນຢ່າງ
ຟົດເຝື່ອດ.

ກ່ອນຈະເຖິງຍາມກິນອາຫານແລ້ງ, ຊຸມ້ກກາ ໄດ້ ໄປ
ພົບອາລັກເຊອີ ຢູ່ໃນສວນ, ບ່ອນທີ່ປາສະຈາກຜູ້ຄົນ.ນາງ
ໄດ້ເລົ່າສູ່ເຂົ້າຟັງວ່າ ຫລັງຈາກເຂົ້າອອກໄປຈາກຫ້ອງ ນັ້ນ
ແລ້ວ ທ່າງຂະມະກຳມະການກໍໄດ້ພິຈາລະນາກຽວກັບກໍລະນີ

ຂອງເຂົ້າຢູ່ເປັນເວລາຕັ້ງດົນນານ. ສະຫາຍປະທານເອງ ກໍ
ໄດ້ເວົ້າວ່າ ເມແຮກຊຸເອັບ ບໍ່ແມ່ນຫຸກດົນທຳມະດາ, ແລະ
ເຖິງຈັ່ງໃດ ບາງທີເຂົ້າອາດຈະມີຄວາມສາມາດຂັບເຮືອ ບິນ
ໄດ້. ສຳລັບດົນລັດເຊຍຜູ້ຫນຶ່ງ, ບໍ່ມີສິ່ງໃດທີ່ຈະເປັນໄປ ບໍ່
ໄດ້ ? ແຕ່ລະມະກຳມະການຜູ້ຫນຶ່ງອີກກໍໄດ້ກ່າວໂຕ້ແຍ້ງ ຂໍ
ວ່າ ເລື່ອງແບບນີ້ບໍ່ທັນເຄີຍມີໃນປະຫວັດສາດຂອງນັກບິນ ຈັກ
ເທື່ອ. ແລະ ທ່ານຫນຶ່ງກໍໄດ້ຕອບຄືນວ່າ ຢູ່ໃນປະຫວັດ ສາດ
ຂອງນັກບິນນັ້ນ ມັກມີສິ່ງທີ່ບໍ່ທັນເຄີຍມີເກີດຂຶ້ນເລື້ອຍ ໆ, ໂດຍ
ສະເພາະໃນສົງຄາມນັ້ ດົນໂຊວຽດໄດ້ເຮັດຫລາຍແນວແບບ
ບໍ່ເຄີຍມີມາກ່ອນໃນປະຫວັດສາດການບິນ.

ດົນນັ້ນ, ກ່ອນທີ່ພວກອາສາສະຫມັກຈະຈາກໄປຍັງກອງ
ສູ້ຮົບ (ຢູ່ໃນສະຖານທີ່ພັກຝົນລວມມີທັງຫມົດ ຄ00 ດົນ) ,
ງ່ານເຕັ້ນລຳໄດ້ຖືກຈັດໃຫ້ມີຂຶ້ນຢ່າງຄຶກຄື້ນແບບບໍ່ເຄີຍມີ ມາ
ກ່ອນ. ວົງດົນຕີຂອງກອງທັບວົງຫນຶ່ງຖືກສັ່ງມາໂດຍທາງ ລົດ
ຈາກ ມົດສະກູ ໂດຍກົງ. ສ່ຽງດັ່ງຈາກເຄື່ອງດົນຕີໂລຫະໄດ
ເຮັດໃຫ້ຕາຫນ່າງປ່ອງຢ້ຽມຂຶ້ນໄດ ແລະລະບຽງສັ່ນສະເທືອນ
ຢ່າງແຮງ. ພວກນັກບິນຫົວຫລາຍຕ່າງກໍມ່ວນເມົ້າໃນການຟ້ອນ
ຈົນບໍ່ຮູ້ວ່ຶກຮູ້ເມື່ອຍ. ຢູ່ທ່າມກາງພວກເຂົ້າເຫລົ່ານັ້ນຍັງມີ ເມ
ແຮກຊຸເອັບ ເຂົ້າໄດ້ນຳພາຄູ່ຂອງເຂົ້າອອກເຕັ້ນລຳໄປ ດ້ວຍ
ຄວາມມ່ວນຊຶ່ນ ແລະ ຄ່ອງແຄ່ວ. ປາກົດວ່າຊາຍຫນຸ່ມ ແລະ
ຍິງສາວຄູ່ນີ້ສາມາດເຕັ້ນລຳໄດ້ດີທີ່ສຸດ.

ນາຍພັນໂທ ມີໂຮໂວມສະກີ ໄດ້ນັ່ງຢູ່ແປະປ່ອງຢ້ຽມ ຕ່ຳ

ໜ້າໂຕະໜ່ວຍໜຶ່ງ ຊຶ່ງມີໂຈກເບຍເຢັນອາງຢູ່. ສາຍ ຕາ ຂອງເຂົ້ານັ້ນໄດ້ແນມໄປຍັງ ອາເລັກເຊ ແລະຄູ່ຕັ້ນລຳ ຜູ້ ມີລອນຜົມສີເຜິ້ງຂອງເຂົ້ານັ້ນຢ່າງບໍ່ລົດລະສາຍຕາ. ເຊົ້າແນ່ ນາຍແພດ, ໂດຍສະເພາະແນ່ນແພດທະຫານຜູ້ຊຶ່ງໄດ້ຜ່ານບົດ ຮຽນມາຫລາຍແລ້ວ, ດັ່ງນັ້ນພໍແຕ່ເຫລືອຕາແນ່ນເບິ່ງ ຊາຍ ຜູ້ທີ່ໃສ່ຂາປອມພຽງແວບດຽວກໍສາມາດຕົລາຄາອອກໂລດ.

ເມື່ອສັ່ງເກດເບິ່ງນັກບິນຜູ້ແຂ້ງແຮງທີ່ພວມນຳພາຄູ່ຕັ້ນ ລຳສາວນ້ອຍຜູ້ແສນງາມ ແລະ ໜ້າຮັກອອກເຕັ້ນຢູ່ນັ້ນ ແລ້ວ ເຂົ້ากໍເກີດມີຄວາມຮູ້ສຶກວ່າເຂົ້າໄດ້ເຂົ້າໃຈຊາຍໜຸ່ມຜິດໄປ. ສຸດທ້າຍ, ພາຍຫລັງທີ່ ເມແຮດຊຸເອັບ ໄດ້ເຕັ້ນຈົ່ງຫວະລອດ ລາຍແບບຫລິ້ນກັນແກ້ວແອ ແລະ ຂາຢູ່ລະຫວ່າງກາງ ໜ້ ໜ ເພື່ອນທີ່ຕິບມັກຢູ່ເປັນວົງກົມແລ້ວ ເຂົ້ากໍໄດ້ຍ່າງມາ ຫາ ນາຍພັນໂທ ມີໂຮໂວມສະກີ ດ້ວຍໃບໜ້າອັນເບີກບານມ່ວມ- ຊຸ່ນ ແລະ ມີເຫື່ອໄຫລ້ຍ້ອຍອາບກາຍ. ນາຍພັນໂທ ມີໂຮ - ໂວມສະກີ ໄດ້ຈັບມືເຂົ້າດ້ວຍຄວາມນັບຖື. ເມແຮດຊຸເອັບ ບໍ່ ໄດ້ເວົ້າອາສ່ຳໃດ ມີແຕ່ໄດ້ຖຸມແສງຕາແນ່ນເບິ່ງທ່ານໜ້ແບບຂໍ ຄວາມເຫັນໃຈ ແລະ ແບບຂໍຄຳຕອບ.

- ຂ້ອຍຢາກຈະໃຫ້ເຈົ້າເຂົ້າໃຈແນ່ນ, ຄຸນ ຂ້ອຍ ບໍ່ ສາມາດສົ່ງເຈົ້າໄປຍັງກອງສູ້ຮົບໂດຍກົງໂລດ. ແຕ່ວ່າ ຂ້ອຍ ຈະເຮັດໃບໜ້ງສັ້ງຢືນອັນໜຶ່ງໄປຍັງພະແນກບໍລິຫານ ເພື່ອ ແຈ້ງຄວາມເຫັນຂອງພວກເຮົາກ່ຽວກັບການຝຶກແອບຢ່າງໄດ- ຮັບຜິດຂອງເຈົ້າ ແລະ ເພື່ອຮັບປະກັນວ່າເຈົ້າສາມາດ ຂັບ

ເຮືອບິນໄດ ແລະ ອົກຄວາມຫມົ່ນ້ຳ ທ້ອຍຢາກເວົ້ານຳເຈົ້າວ່າ ຈ່ຳເຊືອຫມັ້ນໂລດ, ເຖິງຖ້າວ່າເປັນຈັ່ງໃດ ຂອຍກໍ່ພ້ອມແລ້ວ ເພ່ືອຈະລ້ຽງຄະແນນສຽງຄັດເລືອກເອົ້າເຈົ້າ.

ນາຍພັນໂທ ມີໂຮໂອນສະກີ ໄດຍ່າງອອກຈາກຫ້ອງ ໄປ ພ້ອມດ້ວຍຫ້ອຫມ້າອຳນວຍການສະຖານ ທ້ພັກຟ້ນ, ຊ່ຶງເຂົ້າ ກໍ ແມ່ນແພດທະຫານ ທ້ຜ່ານການ ບ໊ດຮົບມ່ຍ່າງຫລວງ ຫລາຍ ເຊ້ນັ້ນ. ກ່ອນ ທ້ຈະກັບເຂ້ົ້າໄປນອນນັ້ນ ທຸກຄົນ ທ້ັງສອງ ກໍ ໄດ ນ້ັ່ງດູຢ່ານ້ຳກັນຢູ່ເປັນເວລາ ດົນນານ. ເລ່ືອງ ທ້ພວກເຂ້ົ້າ ໄດ ມາເວົ້ານາ ສົນທະນາ ກັນນັ້ນ ລ້ວນແຕ ແມ່ນ ເລ່ືອງ ທ້ ກ່ຽວ ກັບ ວ ລະ ກຳ ອັນ ສູ ງ ສ່ົ ງ ຂ ອ ງ ຄົ ນ ໂ ຊ ວ ຽ ດ ທ້ ໄ ດ ປ ະ ຕ ິ ບ ັ ດ , ເ ພ ່ ຍ ເ ຮ ັ ດ - ແ ມ ວ ໃ ດ ໃ ຫ ບ ັ ນ ລ ຸ ຕ າ ມ ເ ປ ້ າ ຫ ມ າ ຍ ທ ້ ພ ວ ກ ເ ຂ ້ ົ ້ າ ໄ ດ ວ າ ງ ໄ ວ . . .

ຂ ະ ນ ະ ທ ້ ສ ຽ ງ ດ ົ ນ ຕ ີ ຍ ັ ງ ດ ັ ງ ກ ອ ງ ກ ັ ວ ນ ຢ ູ ນ ັ ້ ນ ແ ລ ະ ຂ ະ ນ ະ ທ ້ ເ ວ ົ ້ າ ຂ ອ ງ ພ ວ ກ ເ ຕ ັ ນ ລ ຳ ຍ ັ ງ ສ ອ ງ ອ ອ ກ ມ າ ພ ້ ອ ມ ກ ັ ບ ແ ສ ງ ສ ະ ຫ ວ ່ າ ງ ເ ປ ັ ນ ຮ ູ ບ ສ ີ ຫ ລ ຽ ມ ຂ ອ ງ ຂ ອ ບ ປ ະ ຕ ູ ປ ່ ອ ງ ຢ ຽ ມ ນ ັ ້ ນ , ອ າ ເ ລ ັ ກ ເ ຊ ອ ີ ກ ໍ ໄ ດ ຍ ົ ມ ໄ ປ ຫ ມ ົ ກ ໂ ຕ ຢ ູ ໃ ນ ຫ ອ ງ ອ າ ບ ນ ຳ ຂ ອ ງ ຕ ົ ກ ຊ ັ ້ ນ ທ ້ ສ ອ ງ : ຂ ່ າ ຂ ອ ງ ເ ຂ ົ ້ າ ທ ້ ຈ ຸ ມ ລ ົ ງ ແ ຍ ຸ ນ ຳ ເ ຢ ັ ນ ນ ັ ້ ນ ໄ ດ ສ ່ າ ງ ຄ ວ າ ມ ເ ຈ ັ ບ ປ ວ ດ ຢ ່ າ ງ ຍ ິ ່ ງ ຈ ົ ນ ເ ຂ ົ ້ າ ໄ ດ ກ ັ ດ ຮ ົ ມ ສ ິ ບ ຕ ົ ນ ເ ອ ງ ຈ ົ ນ ເ ລ ືອ ດ ຍ ອ ຍ . ເ ຂ ົ ້ າ ເ ກ ືອ ບ ຈ ະ ໝ ົ ດ ສ ະ ຕ ິ ໄ ປ ເ ພ າ ະ ຄ ວ າ ມ ເ ຈ ັ ບ ປ ວ ດ : ການ ສ ຽ ດ ສ ີ ຢ ່ າ ງ ແ ຮ ງ ລ ະ ຫ ວ ່ າ ງ ປ າ ຍ ຂ າ ແ ທ ແ ລ ະ ຂ າ ປ ອ ມ ນ ັ ້ ນ ໄ ດ ຮ ັ ດ ໃ ຫ ຂ າ ບ ອ ມ ທ ຸ ກ ຕ ັ ດ ນ ັ ້ ນ ຈ ົ ກ ເ ປ ັ ນ ຮ ອ ຍ ແ ຜ ແ ລ ະ ມ ີ ເ ລ ືອ ດ ຍ ອ ຍ .

ອ ົ ກ ຊ ົ ່ ວ ໂ ມ ງ ຫ ນ ຶ ່ ງ ຕ ໍ ່ ມ າ , ຂ ະ ນ ະ ທ ້ ພ ັ ນ ຕ ີ ສ ະ ຕ ຸ ກ ກ ັ ບ ໄ ດ ຍ ່ າ ງ ເ ຂ ົ ້ າ ມ າ ໃ ນ ຫ ອ ງ ນ ັ ້ ນ ເ ຂ ົ ້ າ ກ ໍ ໄ ດ ພ ິ ບ ອ າ ພ າ ຍ ຫ ລ ັ ງ ທ ້ ໄ ດ ອ າ ບ

ນ້ຳແລ້ວ ເມແຮດອຸເອັບ ກັບມີຄວາມສຶດຊື່ນ ແລະ ໄດ້ ຍືນ ຫວີຜົມຢຶກເປັນຄົມທ່ຽງປຽກຢູ່ຊໍ່ຕໍ່ໜ້າກະຈົກ.

– ອຸນິກກາ ຊອກຫາເຈົ້າຢູ່ທ່ຽງລຸມພຸມ. ຢ່າງຂ້ຽາຍ ເຈົ້າກໍ່ຄວນລົງໄປເຕັ້ນລຳນຳລາວອີກຈັກຮອບແດ່ ເພື່ອເປັນ ການສັ່ງລາ. ອົດຕົມຊາດລາວແດ່.

– ໄປນຳກັນບໍ່ລະ, ສະຫາຍປາແວນ ສະຕຣຸກກິບ ? ເມແຮດອຸເອັບ ຖາມຄືນ.

ເຂົ້ารູ້ສຶກວ່າ ເຂົ້າບໍ່ສາມາດຢູ່ກັບຍິງສາວຜູ້ມີ ຄວາມ ງາມ ແລະ ມີອາລົມເບີກບານແຈ່ມໃສທັ້ງເປັນຜູ້ທີ່ໄດເສຍສະ ຫລະຢ່າງໃຫຍ່ຫລວງເພື່ອແອບເຕັ້ນລຳໃຫແກ່ເຂົ້າ, ຕາມລຳ ພັ້ງສອງຕໍ່ສອງໄດ. ນັບຕັ້ງແຕ່ມື້ທີ່ໄດ້ຮັບຈົດໝາຍຂອງ ໂອມ ກາ ເປັນຕົ້ນມາ, ທຸກໆຄັ້ງເມື່ອຢູ່ໃກ້ອຸນິກກາ ເຂົ້າກໍ່ໄດເກີດ ມີຄວາມຮູ້ສຶກບໍ່ສະບາຍໃຈຂຶ້ນມາທັນທີ. ເພາະສະນັ້ນເຂົ້າຈຶ່ງ ໄດ້ຊຸດົ່ງເຂົ້າ ສະຕຣຸກກິບ ໄປນຳຈົ່ມຜູກຽວຕອງຈົ່ມອາ ໃຫ ພອມທັ້ງໄດ້ຈັບເອົາໜວກຂຶ້ນມາໃສ.

ອຸນິກກາ ໄດ້ຢືນລອຍເຂົ້າຢູ່ທ່ຽລະບຽງ. ພ້ອດອກໄມ້ ທີ່ ຖືຢູ່ຄາມືຖືກຍອງຈົ່ມມຸມ ແລະ ໄດຫລົ່ນລົງໄປກອງຢູ່ທ່ຽພົ້ນ ຕໍ່ ໜ້າຕົ່ນຂອງນາງ. ພໍ່ໄດ້ຍິນສຽງບາດຍາງຂອງ ອາເລັກເຊ ອີ, ຍິງສາວກໍ່ໄດຫາທ່າວ່າຈະແລ່ນໄປຫາເຂົ້າທັນທີ, ແຕ່ ພໍ ເຫັນໄດ້ຢ່າງລັກແມ່ວ່າ ເຂົ້າບໍ່ໄດ້ມາຄົນດຽວ, ດັ່ງນັ້ນ ນາງ ຈຶ່ງຢຸດຢູ່ກັບທ່ຽພ້ອມທັ້ງໄດ້ຮັດໜ້າໜ້ອມເຂົ້າ.

– ໄປສັ່ງລາກັນຢູ່ໃນສອນເທາະ. – ອາເລັກເຊອີສະ

ເຫມືອນຢ່າງຫນ້າຕາເສີຍ .

ຫລັງຈາກນັ້ນທັງສາມຄົນກໍໄດ້ຍ່າງເກາະຕ່ອງກັນໄປຕາມ ທາງ ຊຶ່ງສອງຝາກຂ້າງປະດັບດ້ວຍຕົ້ນດອກຕິເຢັ້ນ, ຢ່າງ ງຽບໆ. ດວງເດືອນ ໄດ້ສາດແສງອັນຂາວນວນລົງມາໃສ່ - ເຮືອນຮ້າງຂອງພວກເຂົາທີ່ພວມເດືອນໄຫວຢູ່ນັ້ນໃຫ້ກາຍເປັນ ເງົາສີດຳ, ຄຶມນຶມ. ໃບໄມ້ແຫ້ງຊຸດທຳອິດແຫ້ງຕົ້ນລະດູ ໃບ ໄມ້ຫລົ່ນທີ່ໄດ້ປົວລົງສູ່ຫນ້າດິນນັ້ນ ກໍໄດ້ສັ້ນເຫລືອມເຫມືອນ ດັ່ງຄຳ.

ເມື່ອຍ່າງໄປຈົນສຸດທາງເສັ້ນນັ້ນແລ້ວ ນຸກຄົນທັງສາມ ກໍ ໄດ້ພາກັນເວົ້າອອກໄປຈາກສ່ວນໂດຍໄດ້ຍ່າງລັດໄປຕາມ ປ່າ ຫຍ້າສີຫມົ້ນທີ່ຂຶ້ນຈົນ, ເພື່ອມຸ່ງຫນ້າໄປຍັງຫນອງນ້ຳ. ນ້ຳ- ຫນອກນັ້ນຫນ້າຕິບໄດ້ປົກຄຸມໄປທົ່ວບໍລິເວນ ກັນເຫວ ເມື່ອ ແມມເບ່ງແລ້ວ ຄາຍດ້ວງວ່ານັ້ນຖືກທໍ້ຫຸ້ມດ້ວຍຫນ້ງແກະ ອາຍ ຫນອກທີ່ລອຍລົງຕ່ຳເກືອບຈຸຫນ້າດິນສູງເກືອບພຽງແຂ ;ພາຍ ໃຕ້ແສງເດືອນອັນຂາວນວນ, ກອນຫນອກດ້ວງກາວໄດ້ເປັ່ງລັດ ສະຫມືອນກາຍ່າງລຶກລັບ. ມີບາງຄັ້ງອາກາດອັນອຸ່ນ ເຢັ້ນ ແລະກົ້ນອາຍຂອງລະດູໃບໄມ້ຫລົ່ນໄດ້ເຮັດໃຫ້ເກີດຄວາມ - ເຍືອກເຢັ້ນຈົນຂົ້ນຫນາວລຸກ, ແຕ່ກົງກັນຂ້ານ, ບາງຄັ້ງ ອາ ກາດກັບອົບອຸ່ນແລະສົ່ງກິ່ນອັນຫອມຫວນຄາຍກັບອາຫມູ ເມກ ເຫລ້ານັ້ນຖືກພັດຜ່ານດ້ວຍກະແສຮອນ ແລະ ເຢັ້ນ.

- ພວກເຮົາບໍ່ຕ້ອງຫຍັງກັບພວກຍັກທີ່ພວມລອຍຄ້ວ ຢູ່ ກາງອາກາດໄດ້ເນາະ ? - ອາເລັກເຊ ກ່າວອອກ ມາ

ຢ່າງ ຄົນທີ່ພວມລະເມີ, ພ້ອມກັນນັ້ນກໍຮູ້ສຶກລຳຄານຕໍ່ ອັນ ນອຍໆຂອງຍິງສາວ ທີ່ໄດ້ດຶງທຶມແຂມສອກເຂົ້າໄວ້ຢ່າງແຮງ.

- ພວກເຮົາບໍ່ຕ່າງຫຍັງກັບຄົນໂງ່ຈ້າທີ່ພາກັນມາ ຍ່າງ ໃຫ້ຕົມປຽກ ແລະ ຈະພາກັນເກັບເອົາຫວັດຕິດໂຕໄປນຳ ຍັງ ຈະຖຸກກ່ວາ. ສະຕຣຸກກົບ ຈຶ່ມອອກມາດ້ວຍທ່າທາງຂອງຄົນທີ່ ຕົກຢູ່ໃນສະພາບອັນເສົ້າໂສກ.

- ນັບວ່າຂອຍຍັງໄດ້ປຽບ ພວກເຈົ້າຢູ່ ທີ່ບໍ່ມີຫຍັງ - ປຽກ ພໍຊຸໃຫ້ເປັນຫວັດ. - ອາເລັກເຊ ເວົ້າແບບຢອກ - ເຍີ່ຍ.

ທັນໃດນັ້ນ ຊຸນິກກາ ກໍໄດ້ດຶງເອົາພວກເຂົ້າໄປ ຍັງ ໜອງນຳ້ ຊຶ່ງມີນຳ້ໜອກປົກຄຸມໄປທົ່ວ, ທັງໄດ້ເວົ້າຂົ່ມວ່າ:

- ມາທາງພັ້ເທາະ, ບອມມ້ຈະຕອງເປັນບ່ອມທ້ວ່ເສດ ທ່ສຸດ !

ແຕ່ແລ້ວພວກເຂົ້າກໍເກືອບຍ່າງປຽບລົງຸກາງນຳ້ ແລະ ຢຸດທັນ ພໍດີກັບ ທ່ເຫັນ ໜ້ານ້ຳດຳໆ ຢູ່ ກາງ ໜອກ ກ້ວໜາ ຊຸ້ກັບປ່າຍຕົມຂອງຕົນ. ຢູ່ໃກ້ໆກັບບ່ອມທ່ນຸກຄົນ ທັງ ສາມຢືນຢູ່ນັ້ນໄດ້ມີຫລັກໄມ້ໄຜ່ລຳໜ່ຶງຕັ້ງຢູ່ ແລະ ຢູ່ທາງຂ້າງ ຂອງຫລັກດັ່ງກ່າວຍັງມີຮ່າງອັນດຳຄ່ມຂອງເຮ່ອກ່າບລຳໜ່ຶງ. ຊຸນິກກາ ໄດ້ຫ້ຍໂຕເຂົ້າໄປໃນຫລ່ບໜອກ ແລະ ໄດ້ ກັບ ອອກມາພ້ອມດ້ວຍໄມ້ພ້ຍ ; ຍິງສາວກັບພັນຕ້ສະຕຣຸກກົບໄດ້ ນ່ັ່ງຄຽງຂ້າງກັນຢູ່ຖ້ານເຮ່ອດ້ານຫລັ່ງ. ເຮ່ອລຳ້ນ້ອຍໄດ້ - ເລ້ອນໄປຕ້ານໜ້ານ້ຳອັນສະຫງ່ບງຽບຢ່າງເຊ້ອຍຊ້າ, ຊຶ່ງ

ບາງຄັ້ງມັນກໍຈະຫລົບເຂົ້າໄປຢູ່ໃນກ້ອນເມກແລະບາງຄັ້ງມັນກໍ
ຈະໂປໂລ່ງອອກມາຢູ່ທາມກາງຫມ່ານຳ້ອັນໃສແຈ້ງເປັນປະກາຍ
ວາວວັ້ບຍ້ອນໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງຈາກດວງຈັນ.

ຕາງຄົນກໍຕ່າງໃຊ້ຄວາມຄິດຄັນຢ່າງຮຽບໆ. ທ່ານ ກາງ
ລາຕ້ອນນັ່ງຮຽບໆ, ໄດ້ຍິນແຕ່ສຽງນຳ້ໂຢກລົ່ງຈາກໄມ້ພາຍທີ່
ເປັນສາຍເຫລ້ອມແມບມາບເຫນ້ອນດັ່ງໄຂ່ມຸກ ແລະສຽງຄວນ
ຄ່າງຂອງຫູໄມ້ແຈວ. ນົບາງຄັ້ງຈ່ົງຈະໄດ້ຍິນສຽງຖອນຫັນໃຈ
ຢ່າງເມ່ືອຍອ່ອນ ແລະ ສຽງຮ່ອງກຸກກຸ້ອນເສົ້າໂສກຂອງ ນົກ
ເຄົ້າແມວ.

- ຄົງບ່ໍ່ມ້ີຜູ້ໃດຄິດອອກວ່າສົ່ງຄາມພວມເກ່ີດ້ນ່ີຢູ່ບ່ໍ ໄກ
ຈາກບ່ອນຫນ້. - ອຸ້ກກາ ເອ່ຍ້ມຄ່ອຍໆ. - ສະຫາຍ -
ພວກເຈ້ົາຈະສ່ົງຂ່າວມາຫາຂ້ອຍບ່ໍ ? ໂດຍສະເພາະແມ່ນອາ
ລັກເຊ່ອ, ຂ້ຽນຈັກສອງສາມຄວາມກໍ່ໄດ້ ! ຫລ່ືາຈະ ໃຫ
ຂ້ອຍມອບໄປສະນ້ີຍະບັດພ້ອມທັ້ງຂ້ຽນທ່ີ່ຢູ່ໃຫ້ເຈ້ົາ ? ເພ່ືອ-
ເຈ້ົາຈະໄດ້ຂ້ຽນຕ່ືມໃສ່ວ່າ: " ຂ້ອຍສະບາຍດ່ີ" "ຄ່ິດຮອດ"
ເທ່ົານ້ັນແລ້ວກໍ່ສາມາດປ່ອນລົ່ງຫ້ີບໄປສະນ້ີໄດ້ເລ້ີຍ: ຕ້ົກ ລົ່ງ
ບ່ໍ່ລະ ?

- ພວກເພ່ືອນເອ້ີຍ, ຈ່ົ່ງແມ່ນ້ຂ້ອຍພູມໃຈທ່ີ່ຕ່ໍ່ໄປນ້ີ້ຂ້ອຍ
ຈະໄດ້ເຮ້ັດວຽກ, ຂ້ອຍຈະໄດ້ເຮ້ັດວຽກ. - ສະຕຸກ້ົບ ຢຸ
ທາມອອກມາ.

ແລະ ຫລັ່ງຈາກນ້ັ້ນ ທຸກສ່ົ່ງຢ່າງກໍ່ໄດ້ຖ້ືກລ້ືມຢູ່ພ້ືາຍ ໃ້ຕ
ຄວາມ້ືດ່ົງຮຽບເຫ້ືອນເດ້ືມ, ປ່ອຍໃຫ້ໄດ້ຍິນແຕ່ສຽງຟ່ອງນ້ຳ

ທ໌ກະທົບໃສ່ກັບຂ້າງເຮືອ. ຮອຍຄົ້ນທ້າຍເຮືອກໍ່ໄດ້ມ້ວນຕົວຝັ້ນ ເຂົ້າຫາກັນເໝືອນດັ່ງເສັ້ນໄຫມສີເງິນ. ເມື່ອກ້ອນເຝືອ ຖຸກ ພັດກະຈາຍໄປໃນທັນໃດ ທຸກຄົນກໍ່ສາມາດ ແນມເຫັນ ໄດ້ວ່າ ຫມ້ານ້ຳອັນມີເງົ້າສະທ້ອນສີຂຽວ, ຂາວ ແລະເຫລືອງ ຂອງ ດອກບົວ ຊຶ່ງນັບຕັ້ງແຕ່ຕາຝັ່ງມາຈົນເຖິງເຮືອທີ່ພວກຕົນຂີ່ຢູ່ນັ້ນ ກໍ່ໄດ້ມີການເຫນັ້ງຕົ້ງຄ່ອຍ ໆ.

- ພວກເຮົາມາພາກັນຮອງເພັ້ງເທາະ ! - ອຸ້ມກາ ສະເໜີຂຶ້ນ ແລະ ໂດຍບໍ່ໄດ້ລໍຖ້າຫາຄຳຕອບ, ນາງໄດ້ເລີ່ມ ຮອງເພັ້ງ " ຕົ້ມດອກຫວ້ານ " ຂຶ້ນມາທັນທີ.

ນາງໄດ້ເອີ້ຍວັກເພັ້ງທ່ຳອ໊ຶດຂຶ້ນດ້ວຍນ້ຳສຽງອັນເສົ້າ ໆ ແລະ ຕໍ່ມາສະຕຸກກົບ ຈຶ່ງໄດ້ຮອງປະສານຂຶ້ນດ້ວຍສຽງ ຂະ ຫນາດໃດ. ສຽງອັນເສົ້າໆ ທ໌ປ໋ວໄປຕາມຫນ້ານ້ຳໄດ້ເປັນ ທ໌ຊ໋ອນລະເມ໊ະພັ້ນ ແລະ ຊາບຊຶ້ງເຖິງຈິດໃຈທ໌ສຸດ. ສຽງ ຮອງອັນແຈ່ມໃສຂອງຍິ້ງສາວ ແລະ ຊາຍຫນຸ່ມທ໌ປະສານເຂົ້າ ກັນນັ້ນມັນຊ່າງເປັນຫນ້າອ່ອນຊ໋ອນຢ່າງ໌ຍິ່ງ ແລະ ໄດ້ຮັດໃຫ ອ້າລັກເຊ໋ອ ທ໋ອນ໋ຶດເຫັນພາບຕົ້ມດອກຫວ້ານ ໂດດຽ໋ ທ໌ ໄດ້ດ້ວາອັນ໋ອ໋ອນໄຫ໋ວຂອງມັນມາຸ໋້ບປ໋ອງ໋ຽມຫ໋ອ ນ໋ອມ ຂອງເຂົ້າ, ພ໋ອມກັນນັ້ນເຂົ້າກ໋ຍັງໄດ້ ໃ໋ຶດເຫັນພາບຫມ໋ອຍຕາ ໃຫ໋ຍ ຂອງ ອາກ໋ອາຣາ, ຍິ້ງສາວແຫ້ງຫມູ໋ບາມໃຕ໋ົ້ມ; ຕ໋ົ

ຈາກນັ້ນທຸກສິ່ງຢ່າງກໍໄດ້ເລື່ອນລາງຫາຍໄປ. ບໍ່ວ່າຈະ ເປັນ
ພາບຫມອງນ້ຳ, ດວງຈັນອັນມີແສງສະຫວ່າງເຈີດຈ້າຫລືແມ່ນ
ແຕ່ເຮືອທີ່ເຂົ້າພວມຂີ່ຢູ່ນັ້ນ ແລະ ປາກົດວ່າບໍ່ໄດ້ຍິນຮອດສຽງ
ເພັ່ງ ຢູ່ຕໍ່ຫນ້າເຂົ້າໃນຂະນະນັ້ນພາບຂອງຍິງສາວຢູ່ ກາມຸ້ນ
ແຕ່ວ່ານາງບໍ່ແມ່ນ ໂອນກາ ຜູ້ທີ່ເຂົ້າເຄີຍເຫັນເປັນປະຈຳຢູ່-
ໃນຮູບ ທີ່ຖ່າຍຢູ່ໃນສ່ວນດອກໄມ້ນັ້ນແຕ່ເປັນ ໂອນກາ ຜູ້ ທີ່
ເຂົ້າບໍ່ເຄີຍຮູ້ຈັກມາກ່ອນ. ນາງມີຮ່າງກາຍອັນອິດອ່ອນ,ສອງ
ພວງແກ້ມຫມອງຫມົ່ນ ແລະ ຮົ່ມສົບແຕກເຕັບ. ເສື້ອຜ້າທີ່ນຸ່ງ
ຢູ່ນັ້ນໄດ້ປຽກຊຸ່ມໄປດ້ວຍນ້ຳເຫື່ອ. ນາງພວມກຳລັງ ຖືຊ່ວາມ
ແລະ ຢືນຢູ່ຍາມໃດ່ຍາມຫນຶ່ງແຖບທ່ຽງມາ, ຕໍ່ຫນ້າສະຕາລິນ-
ກຣາດ.

ອາເລັກເຊຸອິ ໄດ້ວາງມືຈາກໄມ້ພາຍແລ້ວຫລັງຈາກ ນັ້ນ
ເຂົ້າກໍໄດ້ຮ້ອງເພັ່ງອັກສຸດທ້າຍນັ້ນ ເປັນສາມຄົນ.

ຟ.

ຂະບວນລົດເມຂອງກອງທັບໄດ້ເລີ່ມເຄື່ອນອອກໄປ ຈາກ
ເດີ່ນຂອງສະຖານີພັກຟື້ນ ຕັ້ງແຕ່ຕອນເຊົ້າມືດ. ພໍແຕ່ລົດອອກ
ຫ້ວດປະຕູຮ້ວ, ນາຍພັນຕີ ສະຕຣຸກົບ ຜູ້ຊ່ຽວຊານ້ຳຢູ່ທ້າຍປະຕູ
ທາງນັ້ນ ກໍໄດ້ເລີ່ມສ່ຳສຽງຄວນເພັ່ງ ທີ່ເຂົ້າມັກນັ້ນທັນທີ ;
ເພັ່ງນັ້ນມີຊື່ວ່າ " ຕົ້ນດອກຫວາມ " ນັ້ນເອງ. ຕ່ຳຈາກນັ້ນກໍ
ໄດ້ມີສຽງຮ້ອງປະສານກັນຂັ້ນດັ່ງມາຈາກລົດຄັນອື່ນໆ. ສຳ

ນວນຄວາມເວົ້າອັນງ່າຍ ໆ ແຕ່ມີຄວາມຫມາຍຢ່າງຍິ່ງ, ຊຶ່ງ ຖືກຫລິ້ງລືມມາເປັນປີໆນັ້ນ ກໍໄດ້ກັບເກີດຂຶ້ນຢູ່ໃນຫົວໃຈ ຂອງ ປະຊາຊົນທັງຊາດໃນປາງມະຫາສົງຄາມແຫ່ງຊາດຄັ້ງນີ້ອີກ . ສຽງຮ້ອງນ້ັ້ງແຮງຈົນບໍ່ອາດສາມາດໄດ້ຍິນສຽງເອີ້ນສັ່ງລາ, ສຽງອວຍພອນໃນການເດີນທາງ, ສຽງຈົ່ມບໍ່ພໍໃຈຂອງນຸກມາ ຊ້ອງ ແລະ ສຽງເອີ້ນສັ່ງຂອງນາງ ອຸ້ມກຸມາ ຕໍ່ອາເລັກເຊ. ລົດເມຈຳນວນຫລາຍຄັນໄດ້ຈາກໄປພ້ອມດ້ວຍສຽງເພັ້ງ ອັນເສົ້າໂສກ ແລະ ມີຄວາມຫມາຍເລິກເຊິ່ງ. ພໍ້ສຽງ ເພັ້ງ ນັ້ນສົ້ນສຸດລົງ ທຸກຄົນກໍຕ່າງມ້ົດງຽບ, ບໍ່ມ້ີຜູ້ໃດເວ້ົາ ຈາ ຫຍັງອອກມາເລີຍ, ຈົນກະທັ້ງອາລົດແລນອອກໄປໄກ ແລະ ສາມາດແນມເຫັນປະຕູປ້ອງຢ້ຽມຂອງໂຮງຈັກໂຮງງານ ຫລັງ ທຳອິດ ແລະ ເຮືອນຊານບານຊ້ອງທ້ີຕ້ັງລ້ຽມກັນຊ້ອງລາຍ ຢູ່ ແຖບຊານເມ້ືອງ ມ້ົດສະກູ.

ນາຍພັນຕີ ສະຕຣຸກກົບ ຜູ້ຊ້ັງເຜ້ີຍອ້ົກຢູ່ຊຸປະຕູທາງ ນ້ັ້ນໄດ້ຫລຽວເບ້ິ່ງທ້ົວທັດເຫລ່ົ່ານ້ັ້ ພ້ອມທ້ັ້ງຍ້ົມຫົວ. ເຂ້ົາເກ້ົດ ມ້ີຄວາມພາກພູມໃຈເປັນຢ່າງຍ້ິ່ງ. ຂະນະນ້ັ້ເຂ້ົາພ້ອມ ອອກ ເດ້ີນທາງ ແລະ ນາຍທະຫານຜູ້ພໍ້ໃຈໃນການເຄ້ືອນໄຫວເປັນ ປະຈຳຜູ້ນ້ີ ກໍໄດ້ເກ້ົດມ້ີຄວາມຮູ້ສ້ົກຄ້ືກັບວ່ົາຕົນພ້ອມຢູ່ໃນລະ ຫວ່ົາງການປະຕ້ິບ້ັດງານ. ເຖ້ິງແມ່ນວ່ົາເຂ້ົາຈະພ້ອມມຸ້ງຫມາ ໄປຍ້ັງກອງພັນ ຊ້ຶ່ງເຂ້ົາບໍ່ທັນຮູ້ມາກ້ອນ ແຕ່ເຂ້ົາກໍຮູ້ສ້ົກ ຄ້ືກັບວ່ົາຕົນພ້ອມເດ້ີນທາງກັບໄປຍ້ັງບ້ານຢູ່ເຮ້ືອນນ້ອນຂອງ ຕົນ ເອງ. ສ້ອນເມແຣດຊ້ິ່ເອ້ັບ ນ້ັ້ນໄດ້ແຕ່ນ້ັ່ງເສ້ີຍ ແລະມ້ີສ້ົ່ນ

ອິຕິກັງວົນ. ເຂົາຮູ້ວ່າຍັງມີສິ່ງໜຶ່ງທີ່ຫຍຸ້ງຍາກທີ່ສຸດທີ່ເຂົາ
ຈະຕ້ອງເຮັດ ແລະ ໄດ້ແຕ່ຄິດຖາມໂຕເອງວ່າ ຈະສາມາດ-
ຜ່ານຜ່າອຸປະສັກອັນນີ້ໄດ້ໄດ້ຫລໍ່ ?

ເມື່ອກ້າວລົງຈາກລົດ, ກອມອົ່ມໜຶ່ງ, ໂດຍບໍ່ສົນ ໃຈ
ເຖິງບ່ອນຈະຢູ່ຈະນອນ, ເມແຮດອຸ້ເອັ້ຍ ໄດ້ມຸ້ງໜ້າໄປ ຫາ
ນາຍພັນໂທ ມີໂຮໂອນສະກີ ທັນທີ. ແຕ່ວ່າຄວາມຜິດຫວັ່ງໄດ
ລໍຄອຍເຂົາຢູ່ກ່ອນແລ້ວ. ປ່າກົດວ່າຜູ້ສະໜັບສະໜູນ ຢ່າງ
ເຂົ້າຈິງເຂົ້າຈັງຈົນເຮັດໃຫ້ເຂົາໄດ້ຮັບໄຊຊະນະໃນການ ຄັດ
ເລືອກໄປແມ່ໜ້າຄົນນີ້ ໜ້ານ້ອງກໍ່ໄປປະຕິບັດງານຢ່າງ ຮົບ
ດ່ວນໂດຍບໍ່ຮູ້ວ່າ ເວລາໃດ່ຈ່ງຈະກັບມາ. ອາເລັກເຊ ຖືກ
ແມະນຳໃຫ້ເຮັດໃບສະເໜີແບບທຳມະດາ, ເພາະສະນັ້ນ ,
ເຂົາຈ່ງອອກມາຢືນຢູ່ທ່ີລະບຽງ ແລະ ໄດ້ຍຶນຮາງໃບ ສະ
ເໜີໃສ່ກັບຂອບປ່ອງຢ້ຽມຂອງຫ້ອງການ. ຫລັງຈາກນັ້ນເຂົາ
ຈ່ງໄດ້ມອບໃຫ້ແກ່ນາຍທະຫານຜູ້ມ້ຽງກາຍນ້ອຍຈ້ອຍ, ແລ້ວ
ຕາຊ່ງ້ອົດເມ້ຍ ປະຈຳພະແນກພະລາທິການຄົນໜ່ຶ່ງ.ຜູ້ກ້ຽວ
ໄດ້ໃຫ້ຄຳໜັ້ນສັນຍາແກ່ ອາເລັກເຊ ອ້ ອ ອ ອ

ເອັບ ກໍຈຳເປັນຕ້ອງຍອມ ແລະ ອອກໜີໄປຈາກທີ່ນັ້ນໂດຍດ່ວນ.

ນັ້ນເຈົ້ງເລີ່ມຕົ້ນຂອງການທ່ອງທ່ຽວໄປຕາມຫ້ອງ ການຕ່າງໆຂອງກອງທັບ. ກໍລະນີຂອງ ອາເລັກເຊ ນີ້ໄດ ເກີດມີອັນຫຍຸ້ງຍາກຢູ່ກໍຄືວ່າເຂົ້າຖືກສົ່ງເຂົ້າໂຮງໜໍ ແບບ ກະທັນຫັນ ໂດຍບໍ່ມີເວລາສຳລັບເພື່ອສະເໜີເອົາອັດຕາເຄື່ອງກົນ, ເຄື່ອງໃຊ້ ແລະ ເງິນເດືອນຕິດໂຕມາມຳ. ແລະ ແຕ ໃດໆມາເຂົ້າກໍບໍ່ໄດ້ເຄີຍທ່ວງທາວເອົາຕາມລະບຽບການ ນີ້ ເລີຍ. ເຂົ້າບໍ່ມີຮອດກະທັ້ງໃບໜັ້ງສືເດີນທາງ. ແຕ່ກໍ ນັບ ວ່າຍັງດີຢູ່ທີ່ທ່ານຫ້ອງການພະລາທິການໄດ້ໃຫ້ຄຳໜັ້ນສັນ ຍາ ວ່າຈະໂທລະສັບໄປຍັງກອງພົນຂອງເຂົ້າ ເພື່ອຂໍເອົາເອ ກະ ສານສຳຄັນຕ່າງໆເຫລົ່ານັ້ນມາໃຫ້, ຊ່ວງອາເລັກເຊ ກໍຮູ້ວ່າ ທ່ານຈະໃຊ້ເວລາອີກດົນ. ພອມັນມີເຂົ້າກໍ ຮູ ສຶກວ່າຕົນຕ້ອງຄ່ວງຢູ່ໃນ ນິດສະ ນີ້ໄປອີກນານໂດຍທີ່ບໍ່ມີເງິນ ຕິດຖົງ ແລະ ບໍ່ມີຮອດບ່ອນຈະຢູ່ຈະກິນນຳອີກ, ຊ່ວງໃນ ຍາມ ສົງຄາມຄືແນວນີ້, ເຂົ້າຈົ່ແຕ່ລະປ່ຽງ ຫລີ້ນຳຕາມແຕ່ລະເມັດ ນັ້ນມີຄຸນຄ່າຫລາຍທີ່ສຸດ.

ເຂົ້າໄດ້ໂທລະສັບໄປຍັງໂຮງໜໍ ບ່ອນເຮັດວຽກຂອງ ຍຸ ຕາ ພຽງແຕ່ຟັງສຽງປາກກໍຮູ້ໂລດວ່າ ນາງພ່ອມສຸມຈິດສຸມໃຈ ແລະ ຫຍຸ້ງຢູ່ນຳວຽກງານແຕ່ກໍມີຄວາມຍິນດີເມື່ອໄດ້ຍິນ ສຽງ ເວົ້າຂອງອາເລັກເຊ. ນາງໄດ້ສັ່ງໃຫ້ເຂົ້າໄປພັກ ເຮືອນ ຂອງນາງໂດຍບໍ່ຕ້ອງເກັ້ງໃຈ, ໃນລະຫ່ວ່າງທີ່ນາງບໍ່ສາມາດ ຜ່ກໂຕໄປຈາກໂຮງໜໍນີ້ໄດ.

ຍັງໂຊກດີຢູ່ວ່າ ທາງເຮືອນພັກຟ້ນໄດ້ແຕ່ງຫໍ່ສະບຽງ ອາ
ຫານໃຫ້ແກ່ພວກທີ່ຈະຈາກໄປນັ້ນໄປກິນລ່ວງໜ້າ ໕ ມ. ດັ່ງ
ນັ້ນອາລັກເຊໂອ ຈຶ່ງໄດ້ຍ່າງມຸ່ງໜ້າໄປຫາເຮືອນນ້ອຍທີ່ຕັ້ງຢູ່
ທ່ານກາງເຮືອນຕົກຫລັ່ງໃຫຍ່ອັນທັນສະໄໝ, ຊຶ່ງເຂົ້າເຄີຍຮູ
ຈັກມາເປັນຢ່າງດີແລ້ວນັ້ນ ດ້ວຍທ່າທາງອັນສະຫງ່າຜ່າເຜີຍ.
ເປັນອັນວ່າ ເຂົ້າສາມາດກຸມໂຕເອງທ່ານເຂົ້າກິນ ແລະ
ບ່ອນຊຸກຫົວນອນ.

ເຂົ້າກ້າວອ້ນອັ້ນໄດແລບໆຫັ່ງມ໊ດ ແລະສົ່ງກິ່ນເໜັ້ນ ອັ້ບ
ຂອງຍ່ອແມ່ວ, ກິ່ນນ້ຳມັນກາດ ແລະ ກິ່ນເໜັ້ນສາບ ຂອງ
ຜ້າທີ່ຕາກບໍ່ແຫ້ງ. ເຂົ້າເອົາມືລູບຄຳເພື່ອຊອກຫາປະຕູ ແລະ
ເຄາະຢ່າງແຮງ. ຄາວໜ່ຶງ ດັ່ງອັ້ນແຫລມຂອງແມ່ເຖົ້າ ຄົ້ນ
ໜ່ຶງກໍໄດ້ປ່ອມອອກມາທາງປະຕູທີ່ໄຂ່ພ້ຽບແງ ແລະ ມີສາຍ-
ໂສ້ສອງເສັ້ນບັກໃຫຍ່ຜູກເອົ້າໄວ້ນັ້ນ. ແມ່ເຖົ້າໄດ້ຫລຽວເບິ່ງ
ອາລັກເຊໂອ ຢູ່ເທິງເຕັ້ຍດ້ວຍຄວາມສົງໄສ. ຫລັງຈາກ ນັ້ນ
ລາວຈຶ່ງໄດ້ຖາມເຖິງຊື່ສຽງຮຽງນາມ ແລະ ຈຸດປະສົງ ຂອງ
ເຂົ້າ. ຈາກການສຳພາດໃນເບື້ອງຕົ້ນນີ້ໄດ້ຮັດໃຫ້ແມ ເຖົ້າ
ຍອມແກ້ສາຍໂສ້ ແລະ ໄຂປະຕູອອກໂດຍດີ.

- ອາຍູຕາ ບໍ່ຢູ, ແຕ່ວ່ານາງໄດ້ ໂທລະສັບມາ ບອກ
ເລື່ອງຂອງເຈົ້າໃຫ້ຍ ຮູ້ລ່ວງໜ້າແລວ. ຂ້ອຍຈະພາ ເຈົ້າ
ໄປສົ່ງຈົນເຖິງຫ້ອງຂອງລາວ.

ດ້ວຍແສງຕາມ້ວຍໆແມ່ເຖົ້າຈ້ວງແໝ່ມເບິ່ງໃບໜ້າ ເດ້ັ້ຍ
ນຸ່ງ ແລະ ສົ່ມໃຈເປັນພິເສດນຳພ້ກ ອາຫານ.

- ເຈົ້າຕ້ອງການໃຫ້ຂອຍຕົ້ມນ້ຳຮ້ອນໃຫ້ບໍ່ລະ ? ຫມໍ້ຕົ້ມນ້ຳຂອງ ອາຍູຕາ ໃຊ້ສະດວກດີແທ້ໄດ ...

ອ້າເລັກຊຸອ ໄດ້ຍ່າງເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງໂດຍບໍ່ມີການຈ່ຽງຈຸຽມແຕ່ຢ່າງໃດ. ບ່ວງທີ່ເຂົາອາດຈະນ້ຳເອົາມີດໄສ່ທີ່ຖ້ວ່າ-ບ້ອນໃດກໍ່ລົ້ມກັບບ້ານເຮ້ອນຂອງຕົນເອງຈາກມ້າຍພັນຕ໌ ສະຕຸດກົບ ມາໃຊ້ກໍ່ເປັນໄດ. ກົ່ນອ່ຍຂອງໄມ້ແຫ້ງ, ກົ່ນຂ໌ຝຸ່ນ ກົ່ນຢ່າຂ້າແມງໄມ້ ແລະ ສິ່ງຂອງເຄ່ື່ອງໃຊ້ຕ່າງໆ ທີ່ໄດ ທ້ຳ ຫ້ມ້າທີ່ຮັບໃຊ້ມ້າເປັນເວລ້ານ ປີແລ້ວນັ້ນໄດ້ຮັກໃຫ ເຂົ້າ ເກ່ີດມີຄວ້ານຮູ້ສ່ກ່ລ້ຍກັບວ່ານ້ຳຕົນໄດ້ຈ້ານກ້ານໄປນ້ານຫລ້ານປີ ແລ້ວ ຫ້ານ້ກໍ່ມີໂອກ້ານ້ກ້ບ້ຄືນ້ມ້ານ້ໃຫ້ນ.

ແມ່ເຖ້ານ້ບ່ອ້ນ້ປ່ອ້ຍ້ໃຫ້ເ້ອ້ານ້ຢູ້້ໂ້ດ້ດ້ຽ້ວ້ຕ້ານ້ລ້ຳ້ພ້ານ້ ; ລ້ານ້ໄ້ດ້ຢູ້້ເ້ປ້ັນ້ເ້ພ່ອ້ນ້ເ້ລ້ຍ້ກ້ັບ້ເ້ອ້ານ້, ໂ້ດ້ຍ້ໄ້ດ້ເ້ລ້ົ່ານ້ເ້ຖ້ານ້ ເ້ລ້ອ້ານ້ ໄ້ປ້ປ້ົ້ນ້ລ້ຽ້ນ້ຄ້ອ້ຢູ້້ຕ້ໍ່ຫ້ນ້ານ້ຮ້ານ້ນ້ອ້ານ້ຍ້ເ້ອ້ົ້ານ້ຈ, ພ້ອ້ນ້ດ້ວ້ຍ້ບ້ັ້ດ້ສ້ໍ້ານ້ລ້ັ້ບ້ ສ ຸ ແລ້ະ ນ້ບ້ານ້ເ້ທ້ອ້ແ້ທ້ນ້ທ້ານ້ຈ້ະ້ໄ້ດ້ເ້ອ້ົ້ານ້ຈ້ົ້ດ້ໍ້ ແ້ຕ້ກ້ັ້ບ້ ແ້ມ້ ເ້ອ້ົ້ານ້ ຫ້ນ້ມ້ຫ້ານ້ນ. ແ້ມ້ເ້ຖ້ານ້ຍ້ັ້ງ້ໄ້ດ້ເ້ລ້ົ່ານ້ເ້ລ້ອ້ານ້ຂ້ອ້ງ້ທ້ະ ຫ້ານ້ ຄ້ນ້ຫ້ນ້ົ້ງ້ຊຸ້້ງ້ລ້ານ້ໄ້ດ້ພ້ົ້ບ້ຢູ້້ເ້ທ້ົ້ງ້ລ້ົ້ດ້ລ້ານ້ງ, ຊ້ານ້ຍ້ຄ້ນ້ຖ້ົ້ງ້ກ້ານ້ວ ໄ້ດ້ ບ້ອ້ກ້ໃ້ຫ້ແ້ມ້ເ້ຖ້ານ້ຊ້ານ້ບ້ກ້ຽ້ວ້ກ້ັ້ບ້ເ້ລ້ອ້ານ້ຫ້ນ້ົ້ງ້ຊຸ້້ງ້ເ້ຂ້ົ້ານ້ຮູ້້ຈ້ັ້ກ້ມ້ານ້ ຕ້ັ້ງ ແ້ຕ້ຄ້ນ້ແ້ລ້ອ້ນ້ັ້ນ້ອ້ານ້: ຂ້ະ້ນ້ະ້ທ້ີ່ພ້ອ້ກ້ເ້ຢ້ຍ້ລ້ະ້ນ້ັ້ນ້ພ້ອ້ນ້ທ້ຳ້ກ້ານ້ນຸ້້ກ ໂ້ຈ້ມ້ຕ້ີ່ຢ້ານ້ງ້ຄຸ້້ເ້ດ້ອ້ກ້ຢູ້້ຕ້ໍ່ຫ້ນ້ານ້ເ້ມ້ອ້ງ້ສ້ະ້ຕ້ານ້ລ້ົ້ນ້ກ້ຣ້ານ້ດ ຫ້ນ້ໍ້ຣ້ົ້ກ້ແ້ລ້ ເ້ກ້ອ້ບ້ເ້ປ້ັນ້ບ້ານ້ ຈ້ນ້ຕ້ອ້ງ້ໄ້ປ້ຢູ້້ໃ້ນ້ເ້ຮ້ອ້ນ້ຂ້ັ້ງ້ພ້ອ້ກ້ເ້ສ້ຍ້ຈ້ົ້ດ້ ແ້ລ້ະ ຢູ້້ເ້ຢ້ຍ້ລ້ະ້ນ້ັ້ນ້ພຸ້້ນ້ ກ້ົ້ນ້ຄ້ົ້ນ້ອ້ົ້ນ້ປ້ອ້ນ້ຕ້ົ້ວ້ສ້ັ້ງ້ກ້ານ້ແ້ທ້ນ້ເ້ຂ້ົ້ານ້. ແ້ມ້ເ້ຖ້ານ້ຍ້ັ້ງ້ໄ້ດ້ຊຸ້້ແ້ຈ້ງ້ຕ້ໍ່ໄ້ປ້ອ້ກ້ອ້ານ້: ຍ້ົ້ງ້ເ້ພ່ອ້ນ້ບ້ານ້ໃ້ກ້ລ້ຽ້ງ ຂ້ອ້ງ

ລາວ ອາເລມຕົນາ ຜູ ຊ ບ່ ມ ສ ຣັບ ບ ແຮງງານ ໄ ມາ ປ ໂ ຍາວໃສ່ນ ມ ຂອງລາວໄປແລ ບ ຍອມ ເ ມາ ສ ງ ຈ ກ ເ ອ, ໄ ເ ຖ ງ ອ ຍ ຕ ພ ມ ດ ຍ ຄ ບ ຄ ອ ຂ ງ ນ ງ ວ ຕ ເ ປ ນ ຄ ບ ຄ ອ ທ ນ ມ ນ ບ ຖ ຄ ບ ຄ ອ ທ ນ ງ ແ ະ ຂ ນ ະ ນ ໄ ຄ ບ ພ ະ ຍ ບ ທ ນ ໄ ປ ແ ລ ວ . . . ສ ວ ນ ອ ຍ ຕ ນ ນ ມ ງ ແ ນ ຍ ງ ສ າ ຜ ທ ພ ຣ ບ ພ ອ ມ ໄ ປ ດ ຍ ຄ ມ ສ ນ ບ ຕ ແ ະ ນ ລ ະ ດ ບ ວ ຕ ຖ ະ ນ ທ ໍ ສ ງ , ຊ ງ ນ ນ ໄ ຕ ສ ະ ແ ດ ງ ອ ອ ກ ກ ລ ນ ງ ບ ເ ຄ ຍ ນ ໍ ເ ອ ຜ ຊ ຍ ເ ຂ ມ ງ ໃ ນ ເ ຮ ອ ນ ເ ຫ ມ ອ ນ ດ ງ ພ ອ ກ ຍ ງ ສ າ ທ ໄ ປ .

- ເ ຈ ຖ ງ ຈ ະ ແ ນ ຊ ຂ ອ ງ ລ າ ວ ຜ ຊ ງ ເ ປ ນ ທ ະ ຫ ານ ຂ ບ ລ ດ ຖ ງ , ທ ງ ເ ປ ນ ອ ລ ະ ຊ ນ ແ ຫ ງ ສ ະ ຫ ະ ພ າ ບ ໂ ຊ ຍ ຣ ດ ນ ນ ແ ນ ບ ? ?

- ບ ຂ ອ ຍ ແ ນ ນ ນ ກ ນ ຕ ງ ຫ າ ກ . ເ ມ ແ ຣ ດ ຊ ເ ອ ນ ຕ ອ ບ ພ ອ ມ ກ ນ ນ ນ ກ ເ ກ ອ ບ ປ ອ ຍ ສ ຽ ງ ຫ ວ ກ າ ກ ອ ອ ກ ມ າ , ເ ມ ຍ ເ ຂ ແ ນ ຍ ງ ຫ ນ າ ຂ ອ ງ ແ ນ ເ ຖ ງ ທ ສ ະ ແ ດ ງ ອ ອ ກ ເ ຖ ງ ຄ ວ າ ມ ຜ ດ ຫ ວ ງ ຄ ວ າ ມ ຢ າ ກ ຮ າ ຍ ແ ລ ະ ສ ງ ໄ ສ ອ ອ ກ ມ າ ພ ອ ມ ໆ ກ ນ .

ແ ນ ເ ຖ ງ ມ ສ ຫ ນ າ ບ ບ ຽ ງ ອ ນ ມ າ ທ ນ ທ , ລ າ ວ ໄ ຍ ງ ອ ອ ກ ໄ ປ ຈ າ ກ ຫ ອ ງ ແ ລ ະ ໄ ຂ ດ ປ ະ ຕ ດ ວ ຍ ສ ຽ ງ ອ ນ ດ ງ , ເ ມ ໄ ປ ຮ ອ ດ ສ ນ ລ ະ ບ ຽ ງ ແ ລ ວ ລ າ ວ ກ ຈ ງ ອ ຍ ຫ ນ າ ມ າ ເ ອ ນ ໃ ສ ອ າ ເ ລ ກ ເ ຊ ອ ດ ວ ຍ ນ ສ ຽ ງ ທ ປ າ ສ ະ ຈ າ ກ ຄ ວ າ ມ ອ າ ລ ອ າ ລ ອ ບ ເ ຫ ມ ອ ນ ດ ງ ຫ ວ ງ ກ ນ ວ ່ :

- ຖ າ ເ ຈ ຍ ຢ າ ກ ໄ ດ ນ ໍ ຮ ອ ນ ກ ຈ ງ ເ ອ ຢ ່ ນ ສ ຟ ນ ນ ໂ ລ ດ ເ ດ .

ທ ໂ ຮ ງ ຫ ມ ອ ບ ພ ະ ຍ ບ , ອ ຍ ຕ ຄ ງ ຈ ະ ມ ອ ຽ ກ ເ ຮ ດ ຈ ນ ລ ນ

ມ. ໃນທ່ານກາງມ້ອນເສົ້າສະຫລົດຫົດຫູແຫ່ງລະຄູໃບໄມ້ຫລົ່ນ ມ ມັນໄດ້ເຮັດໃຫ້ອາງເຮືອນຂອງນາງມີສະພາບຄ້າຍກັບ - ເຮືອນຮ້າງຢ່າງສົມເຊື່ອ: ຂີ້ຝຸ່ນເປັນແຜ່ນຫນາໆ ໄດ້ຈັບຢູ່ທົ່ວ ຫຸກບ່ອນ, ຕົ້ນດອກໄມ້ນອຍທີ່ປູກໃສ່ເຕົ້າ ຊຸ່ງຖືກຫອຍໄວ້ ຢູ່ ຕາມປ່ອງຢ້ຽມນັ້ນໄດ້ກາຍເປັນສີເຫລືອງກ້ຽ ຍອມຂາດນ້ຳມາ ເປັນເວລາດົນນານ. ຢູ່ເທິງໂຕະກິນເຂົ້ານີ້ເຕັ້ມດ້ວຍຊາຫນ່ອຍ ຫນ່ຶ່ງ ແລະ ເສດເຂົ້າຈີ່ນ ແລະ ຕົກໂຫມກຢ່າຍຢູ່ທົ່ວໄປ . ສ່ວນປ່ອງໂມ ນັ້ນກໍ່ຄ້າຍກັບວ່ານັ້ນໄດ້ຖືກຄຸມໄວ້ດ້ວຍຜ້າກຳມະ ຫ ຣ ຍ ສ ຂ ຝ ນ. ແມ່ງວັນໃຫຍ່ໂຕຫນ່ຶ່ງຊຸ່ງບິນໄປຈັບຢູ່ປະຕູແກ້ວ ທີ່ ເກົ່າ ແລະ ຕາຍສົ້ນ ກໍ່ດ້ວຈະຮູ້ສຶກອຶດອັດໃນບັນຍາກາດອັນ ຫົດຫູ່ຄ້າຍດ້ວຫ້ອງຂ້ານີ້ເຕັ້ມທົ້ນ.

ເມແຣດຊຸ່ເລັ້ຍ ໄດ້ທຳການເປີດປະຕູປ່ອງຢ້ຽມອອກ , ຊຸ່ງເຮັດໃຫ້ເຂົ້າສາມາດແມ່ມເຫັນຫນາມຜັກທີ່ຊຸດເປັນ ຫນາມ ນອຍໆ ຫລາຍຫນາມ. ທັນໃດນັ້ນອາກາດອັນບໍ່ລິສຸດກໍ່ໄດ້ ພັດ ເຂົ້າມາໃນຫ້ອງ ທັ້ງໄດ້ປັດເປົ່າເອົາແຜ່ນຂີ້ຝຸ່ນໃຫ້ກະຈາຍໄປ ທົ່ວຄ້າຍ ດ້ວນ້ຳຫມອກສີຫມົ່ນ. ອາເລັກເຊ ໄດ້ເກີດມີແນວ ຄິດນ່ອນຊຸ່ນ້ອນມາ: ຖ້າເຂົ້າຫາກລອງທຳຄວາມສະອາດ ໃນ ຫ້ອງດ້ວກ່ານ, ສົມມຸດວ່າ ອາຍຸຕ່າ ຫາກສາມາດເອົ້າ ໂຕ ຫລົບອອກມາຈາກໂຮງຫນ່ໄດ້ ໃນຕອນແລງຂອງມື້ນ,ຮັບຮອງ ວ່ານາງຈະຕ້ອງປະຫລາດໃຈ ແລະ ເກີດມີຄວາມພ້ອມ ພ້ໃຈ ຢ່າງແນ່ນອນ. ເຂົ້າໄດ້ຢືມຄຸນ້ຳ, ຜ້າຂາດ ແລະຝອຍກວາດ ເຮ່ອນຈາກແມ່ເຖົ້າ ແລະ ຫລັງຈາກນັ້ນເຂົ້າກໍ່ໄດ້ລົ້ງມື ເຮັດ

ອຽກງາມຊ່ວຕາມທາມະດາພວກຜູ້ຊາຍທ່ໍ ໄປບ່ໍ ຄ່ອຍຈະສົນໃຈ ທຳມັ້ນທັ້ນທ. ການປັດກວາດ, ເຊັດຂ້ຝຸ່ນ ແລະ ຖູພ້ນໄດ້ກ້ນ ເວລາປະມານຫນ່ຶ ງຊ່ວໂມງເຄ່ ງ. ເຂ້ ຮູ້ສ ກພາກພູມໃຈ ໃນ ຫນ້ າອຽກອັນມ ຂອງເຂ້ ເປັນທ ສູດ.

ພ ເຖ ງຍາມແລ ງ, ເຂ້ ໄດຍ ງໄປທ ຂ ບ ອນທ ເຂ ໄດ ສ ງເກດເຫັນ ວ ມ ພວກຍ ງສ ວນ ຳດອກໄມ ມ ຂ ຍ ຢ ທ ນ . ເຂ ໄດ ຊ ດອກໄມ ຈ ຳ ນວນຫນ ຶ ງ ແລະ ໄດ ເ ້ ໄປສ ຽບ ໃສ ເຕ ້ າທ ຍ ວ ຢ ເທ ງ ໂຕະ ແລະ ເທ ງ ປ ວ ມ ໂ ມ. ຫ ລ ງ ຈ ກ ນ ນ ໂຕ ເ ້ າ ເ ອ ງ ກ ໄດ ນ ຶ ງ ລ ງ ທ ຕ ງ ນ ວ ມ ສ ຂ ຽ ວ ດ ວ ຍ ຄ ວ ມ ອ ດ ເ ມ ຍ ແຕ ເ ບ ກ ບ ຕ ມ ໃ ຈ. ກ ນ ອ ນ ຫ ວ ມ ຫ ວ ມ ຊ ວ ມ ໃ ຫ ນ ຳ ລ ຍ ໄ ຫ ລ ຂ ອ ງ ອ າ ຫ ຕ ມ ຊ ງ ແ ມ ເ ຖ ຳ ພ ວ ມ ປ ງ ແ ຕ ງ ດ ວ ຍ ສ ງ ຂ ອ ງ ຊ ງ ອ າ ລ ກ - ເ ຊ ອ ເ ປ ນ ພ ມ ຳ ເ ອ ຳ ມ ນ ນ ໄ ດ ສ ງ ກ ມ ເ ຂ ຳ ມ ເ ຖ ງ ໃ ນ ທ ອ ງ ກ ງ ກ ວ .

ອ ຍ ຕ ໄ ດ ກ ບ ເ ຂ ຳ ມ ຮ ອ ດ ເ ຮ ອ ມ ດ ວ ຍ ຄ ວ ມ ອ ດ ເ ມ ຍ ເ ຕ ມ ທ , ພ ແ ຕ ກ ວ ຄ ຳ ວ ສ ະ ບ ຍ ດ ເ ທ ດ ນ ນ ມ ງ ກ ໄ ດ ລ ມ - ເ ອ ະ ລ ງ ຕ ງ ຍ ວ ໂ ດ ຍ ບ ທ ນ ໄ ດ ສ ງ ເ ກ ດ ເ ຫ ນ ຄ ວ ມ ສ ະ ອ ດ ສ ວ ຍ ງ ມ ພ ຍ ໃ ນ ທ ອ ງ ເ ລ ຍ. ພ ນ ງ ວ ຳ ມ ແ ຮ ງ ແ ດ ແ ລ ວ ແ ລ ະ ພ ຍ ຫ ລ ງ ຈ ກ ໄ ດ ມ ນ ຳ ພ ຽ ງ ເ ລ ກ ນ ຍ ແ ລ ວ ນ ນ ເ ອ ງ ນ ງ ຈ ງ ໄ ດ ໃ ຊ ສ ຍ ຕ ແ ມ ໄ ປ ທ ວ ທ ອ ງ ເ ຮ ອ ມ ດ ວ ຍ ຄ ວ ມ ຕ ມ ເ ຕ ມ . ນ ງ ຍ ມ ເ ຈ ອ ນ ໆ ທ ງ ໄ ດ ວ ຳ ຈ ບ ແ ຂ ນ ສ ອ ກ ຂ ອ ງ ວ ຳ ເ ລ ກ ເ ຊ ອ ດ ວ ຍ ທ ຳ ທ ງ ທ ເ ຕ ມ ໄ ປ ດ ວ ຍ ຄ ວ ມ ຮ ນ ມ ຖ ມ ທ ງ ໄ ດ ເ ວ ຳ ວ ຳ :

- ສ ມ ພ ດ ອ ກ, ກ ຣ ກ ຣ ລ ງ ວ ຣ ກ ເ ຈ ຳ ຈ ມ ເ ຣ ດ ໃ ຫ ຍ ຍ ຮ

ສ໊ກ໋ດສາ. ອາຈັກຊ໋ ເຈົ້າແມ່ນບໍ່ທ໋ທ໋ຳຄວາມສະ ອາດ ທ໋ງໝົດເຫລ໋ານ໋ ? ຈ໋ງແມ່ນເຈົ້າດ໋ແ໋ນ໋ ! ເຈົ້າໄດ໋ຮູ ຂ໋າວ ກ໋ຽວ໋ັບ ກ໋ຣ໋ກ໋ຣ ແດ໋ບ໋ລະ ? ເຂ໋ົາຢູ່ແມ໋ວໝ໋ານ໋ໄດ. ມ໋ກ໋ອມ ມ໋ຂ໋ອຍໄດ໋ຮ໋ັບຈົດໝ໋ານ໋ຈ໋ານ໋ກເຂ໋ົາ, ເຂ໋ົາ໋ຽມ໋ບ໋ອກ໋ພ໋ຽງ໋ສ໋ັ້ນ ໆ ວ໋ າ: ປ໋ະ໋ຈຸ໋ັບ໋ນເຂ໋ົາ໋ຢູ່ທ໋ີ່ສ໋ະ໋ຕ໋ານ໋ມ໋ກ໋ຣ໋ດ, ອ໋ຕ໋ານ໋ພ໋ຍ໋ານ໋ ລ໋ າວ ໄດ໋ເວ໋ົ້າ໋ວ໋ າ ລ໋ າວ ໄດ໋ຈ໋ົ່ງ໋ໝ໋ວ໋ດເ໋ດ໋ົ້າ ! ພຸ໋໋ປ໋ານ໋ວ໋ າ ແ໋ມ໋ຍ໋ານ ຄ໋ດ໋ຫ໋ານ໋ເ໋ລ໋ອ໋ງ໋ມ໋ແ໋ດ. ແ໋ຕ໋ວ໋ າ໋ອ໋ານ໋ຈ໋ັກ໋ຊ໋ ຢູ່ພຸ໋໋ມ໋ພ໋ວ໋ມ໋ມ໋ີ໋ນ໋ ຕ໋ະ ລ໋ ານ໋ຫ໋ລ໋ານ໋ແ໋ມ໋ນ໋ບໍ ? ໃ໋ຜ໋ ໆ ກ໋ເ໋ວ໋ົ້າ໋ຖ໋ົ່ງ໋ເ໋ລ໋ອ໋ງ໋ຮ໋ ານ໋ແ໋ຮ໋ງ໋ທ໋ີ່ພ໋ວ໋ມ ເ໋ກ໋ດ໋ຂ໋ົ້ນ໋ຢູ໋່ທ໋ີ່ ສ໋ະ໋ຕ໋ານ໋ມ໋ກ໋ຣ໋ດ.

- ມ໋ັນ໋ແ໋ມ໋ນ໋ສ໋ົ່ງ໋ຄ໋ານ໋ .

ອ໋ານ໋ຈ໋ັກ໋ຊ໋ ຖ໋ອ໋ມ໋ຫ໋ັ໋ນ໋ໃ໋ຈ໋ພ໋ອ໋ມ໋ທ໋ົ່ງ໋ວ໋ ານ໋ສ໋ີ໋ໜ໋ ານ໋ເ໋ດ໋ົ່ງ໋ຂ໋ົ້ມ. ເ໋ຂ໋ົ້ານ໋ໄ໋ດ໋ເ໋ກ໋ດ໋ມ໋ີ໋ຄ໋ວ໋ ານ໋ອ໋ດ໋ສ໋ ານ໋ຕ໋ ່ໍ ທຸ໋໋ກ໋ ໆ ຄ໋ົ້ນ໋ ທ໋ີ່ພ໋ວ໋ມ໋ທ໋ ໍ ານ໋ ານ໋ຕ໋ ່ໍ ສ໋ ູ່ຢ໋ ູ່ໃ໋ ນ໋ ທ໋ ານ໋ ານ໋ກ໋ ານ໋ ານ໋ ານ

ລູກ ອ້ມຈາກຕຽງ. ຂະນະນັ້ນແສງສະຫວ່າງຂອງດວງຕາເວັນ ໄດສາດສ່ອງເປັນເລົ້າເຈ້ຍລົງມາໃສ່ພົມເຮ່ອມແລວ. ອາຍຸ-ຕາ ນັ້ນໄດ້ອອກຈາກເຮ່ອນໄປແຕ່ຍາມໃດກໍ່ບໍ່ຮູ. ທ່ານ ຍາວ ມີເຈ້ຍແຜ່ນໜຶ່ງເຫນັ້ບໃສ່ເຂັ້ມໝຸດ ແລະ ມີ ຂໍ້ ຄວາມ ຂຽນ ໄວ້ ວ່າ: " ຂອຍ ຕ ອງ ຮີບ ຟ່າ ວ ກັບ ໄປ ຍັງ ໂຮງ ໝໍ. ນ ຳ ຊ ຳ ຢູ່ ທ ີ່ ເ ທ ິ ງ ໂ ຕ ະ. ເ ຂ ົ ້ າ ຈ ີ ່ ຢ ູ ່ ໃ ນ ຕ ູ , ນ ຳ ຕ າ ມ ບ ໍ ່ ມ ີ ຂ ອ ຍ ບ ໍ ່ ອ າ ດ ກ ັ ບ ມ າ ໄ ດ ກ ອ ມ ອ ັ ນ ເ ສ ົ ້ າ . ອ . "

ນັບ ຕ ັ ້ ງ ແ ຕ ່ ນ ັ ້ ນ ມ າ ຈ ົ ນ ຮ ອ ດ ມ ື ້ ອ ັ ນ ເ ສ ົ ້ າ ເ ຂ ົ ້ າ ເ ກ ືອ ບ ບ ໍ ່ ໄ ດ ້ ອ ອ ກ ໄ ປ ທ າ ງ ໃ ດ . ເ ພ ື ່ ອ ບ ໍ ່ ຢ າ ກ ເ ຮ ັ ດ ໃ ຫ ້ ໂ ຕ ເ ອ ງ ຕ ອ ງ ກ າ ຍ ເ ປ ັ ນ ຄ ົ ນ ທ ວ ່ າ ງ ວ ່ າ ງ , ເ ຂ ົ ້ າ ໄ ດ ້ ໃ ຊ ້ ເ ວ ລ າ ທ ວ ່ າ ງ ທ ີ ່ ມ ີ ທ ຳ ກ າ ນ ສ ອ ມ - ແ ປ ງ ຫ ມ ໍ ້ ຕ ົ ້ ມ ນ ຳ , ຫ ມ ໍ ້ ແ ກ ງ , ຝ ້ ອ ແ ລ ະ ເ ຄ ື ່ ອ ງ ໄ ຟ ຟ ້ າ ອ ົ ່ ມ ໆ , ນ ອ ກ ຈ າ ກ ນ ັ ້ ນ ເ ຂ ົ ້ າ ຍ ັ ງ ໄ ດ ້ ທ ຳ ກ າ ນ ສ ອ ມ ແ ປ ງ ເ ຄ ື ່ ອ ງ ບ ັ ດ ກ າ ເ ຝ ້ ໃ ຫ ແ ກ ່ ອ າ ເ ລ ັ ບ ຕ ົ ນ ມ າ ຜ ູ ້ ໂ ຊ ກ ດ ຮ າ ຍ , ຕ າ ມ ຄ ຳ ຂ ໍ ້ ຮ ອ ງ ຂ ອ ງ ແ ມ ່ ເ ຖ ້ າ , ເ ຖ ິ ງ ແ ມ ່ ອ າ ມ າ ງ ຈ ະ ບ ໍ ່ ຍ ອ ມ ເ ອ ົ ້ າ ປ ົ ່ ນ ໂ ຕ ຍ າ ວ ມ າ ໃ ຊ ້ ແ ທ ນ . ຄ ົ ນ ເ ຫ ື ່ ອ ກ ໍ ຕ າ ມ . ອ າ ເ ລ ັ ກ ເ ຊ ໂ ອ ໄ ດ ້ ກ າ ຍ ເ ປ ັ ນ ທ ີ ່ ຮ ັ ກ ຫ ອ ມ ຂ ອ ງ ແ ມ ່ ເ ຖ ້ າ ແ ລ ະ ພ ີ ່ ຂ ອ ງ ລ ຸ ງ ຊ ຶ ່ ງ ເ ປ ັ ນ ພ ະ ນ ັ ກ ງ ານ ກ ໍ ່ ສ ້ າ ງ ຫ ັ ວ ເ ປ ັ ນ ກ ຳ ມ ະ ກ ອ ນ ຜ ູ ້ ຫ າ ວ ຫ ັ ນ ຢ ູ ່ ໃ ນ ບ ັ ນ ຮ ົ ບ ຕ ໍ ່ ຕ າ ມ ໃ ນ ລ ັ ວ ທ ີ ່ ຜ ່ ານ ມ າ . ເ ຖ ິ ງ ແ ມ ່ ອ າ ພ ໍ ່ ເ ຖ ້ າ ຈ ະ ບ ໍ ່ ໄ ດ ້ ກ ັ ບ ມ າ ບ ້ ານ ເ ປ ັ ນ ປ ະ ຈ ຳ ທ ຸ ກ ມ ື ້ ກ ໍ ຕ າ ມ ແ ຕ ລ ຸ ງ ກ ໍ ສ າ ມ າ ດ ລ ົ ງ ຄ ວ າ ມ ເ ຫ ັ ນ ຮ ່ ວ ມ ກ ັ ບ ແ ມ ່ ເ ຖ ້ າ ວ ່ າ : ພ ວ ກ ທ ະ ຫ ານ ຍ ັ ບ ລ ົ ດ ຖ ັ ງ ນ ັ ້ ນ ເ ປ ັ ນ ຄ ົ ນ ກ າ ຫ ານ ກ ໍ ຈ ົ ງ ແ ຕ ່ ພ ວ ກ ນ ັ ກ ບ ິ ນ ກ ໍ ເ ປ ັ ນ ພ ວ ກ ທ ີ ່ ມ ຸ ນ ລ າ ບ ໍ ່ ຕ ຳ ຕ ອ ຍ ນ ອ ຍ ຫ ນ ້ າ ໃ ຫ ແ ກ ່ ຜ ູ ້ ໃ ດ , ນ ອ ກ ຈ າ ກ ມ ື ອ ຸ ຊ າ ສ ະ ເ ພ າ ະ ຍ ັ ບ ເ ຮ ອ ບ ິ ນ ແ ລ ວ ພ ວ ກ ເ ຂ ົ ້ າ ຍ ັ ງ ໄ ດ ້ ຍ ົ ນ ຊ ຸ ອ ່ ານ ວ ່ າ

ເປັນຄົນທີ່ມີຄຸນສົມບັດ ແລະ ມີລະບຽບວິໄນດີ.

ກ່ອນຫມໍ້ທີ່ອາຈານເລັກເຊຸອີ ຈະກັບໄປຍັງຫ້ອງການບໍ ລິ ຫານເພື່ອຮັບຟັງຄໍາມະຕິຕົກລົງກ່ຽວກັບກໍລະນີຂອງເຂົາມັ້ນ , ເຂົາບໍ່ສາມາດຫລັບຕາລົງໄດ້ຈົນຕະຫລອດຄືນ. ມັ້ນ ເຂົາ ຝາອົ່ມແຕ່ເດັກ, ຈັດແຈງລ້ຽງຫມາ, ແຖຫມວດຢ່າງ ກ່ຽວ ເກົ່າ ແລະ ພໍ່ຖິ້ງໂມງເຮັດການ, ເຂົາແມ່ນຜູ້ທໍາອິດທີ່ ໄດ ເຂົ້າໄປພົບຫົວຫມໍ້ຫອງການເພື່ອສອບຖາມລາຍລະອຽດກ່ຽວ ກັບໂຕເຂົາ. ອາຈານເຊຸອີ ຮູ້ສຶກບໍ່ຖືກອາດກັບຫົວຫມໍ້ ຫອງ ການຜູ້ນັ້ນເລີຍ. ເຂົາເຮັດຄືງ່ວ່າບໍ່ໄດ້ແມ່ນເຫັນອາຈານເຊຸອີ ຄືໄດ້ສົນລະອົນຢູ່ແຕ່ນໍ້ການຄົ້ນເອກະສານທີ່ກອງເຈ້ຍເຜ້ຍ ຢູ່ ຫນ້າໂຕະ, ຕ່ຈາກນັ້ນກໍເວົ້າໂທລະສັບເພື່ອອະທິບາຍ ອຽກ ງ່ານຈໍານວນຫນ້ຶ່ງຢ່າງຍືດຍາວໃຫ້ແກ່ເລຂາຂອງເຂົາ; ບາດ ແລວເຂົ້ານໍ້ລຸກຂຶ້ນຍ່າງອອກໄປຈາກຫ້ອງ ແລະ ບໍ່ໄດ້ຮ້ອນ ກັບຄືນມາແຕ່ຢ່າງໃດ.

ຕະຫລອດໄລຍະຄ່ືງກ່າວນັ້ນ, ອາຈານເຊຸອີ ເກີດ ມີ ຄວາມຮູ້ສຶກເບື່ອຫນ່າຍຕໍ່ໃບຫນ້າຮຽວ, ຄ້ວງໃຫຍ, ພວງແກ້ມ ອ້ົມກ່ຽວ, ຮ່ົມສົບສ່ຶກຫລາບ, ຫນ່ວຜາກກ່ວາງປານ ດ່ົມ ເຕະບານ ແລະ ເຫລ່ືອມ ໆ ຂອງນາຍພັນຕ່ຜູ້ນ່ັເລີຍ.ສຸດ ທ້າຍເຂົ້າໄດ້ເປີດເບ່ົງປ່ົມປະຕ່ືຫ່ົມຫລ່ົມຢ່ຢ່າງສະບາຍ ແລະ ຫລ້ວຈາກນັ້ນກໍ່ໄດ້ເວ້ຍຫນ້າຂ່ົມເພ່ືອແນ່ມເບ່ົງຫນ້າແຂກ ຜູ ນ່ໍາຕ່ິດຕ່ໍ່ອຽກ.

- ສະຫ້ວຍ ຮ່ອຍໂທ, ມ່ີອຽກກ່ຽວຂ່ອງກ່ັບເຮ່ົາບໍ?ເຂ່ົາ

ຖາມຂົ້ນດ້ວຍສຽງອັນແຜ່ວເບົາເພື່ອຢ້ານຮົດໃຫ້ໂຕເອງກາຍ
ເປັນຄົນສຳຄັນ.

ເມແຮດອຸເອັບ ໄດ້ຮູ້ແຈ້ງກໍລະນີຂອງເຂົາ, ຫລັງຈາກ-
ນັ້ນ ນາຍພັນຕີກໍ່ຈ້ງໄດ້ສັ່ງໃຫ້ເລຂາຂອງເຂົາໄປຊອກເອົາເອ
ກະສານມາໃຫ້, ແລະ ເພື່ອເປັນການລໍຖ້າເຂົາໄດ້ນັ່ງ ຈາງ
ຂາ, ເອົາມີຊາຍຈັບໄມ້ຂົນມາຈົ້ມແຂ້ວຫລົນຢູ່ຢ່າງສະບາຍ. ພໍ
ເອກະສານຖືກນຳມາວາງໄວ້ຕໍ່ໜ້າ, ເຂົາກໍຈັດແຈງເອົາຜ້າ
ແພມົນມາເຊັດໄມ້ຈົ້ມແຂ້ວອັນນັ້ນແລ້ວຈ່ຳໄວ້ໃນສົ້ນເຈຍແຜ
ໜ່ງ ແລະ ໄດ້ຍົດເຂົ້າໄວ້ໃນ ຖົງເສື້ອຍາມ, ກ່ອນທີ່ຈະລົງ
ມືອ່ານເນື້ອໃນຂອງເອກະສານດ່ວງກາວ. ພໍເຂົາອ່ານໄປຮອດ
ຕອນທ້ວ່າ ຂາກຸດ ທັນໃດນັ້ນເຂົາກໍຝ່າວເດແຂນໄປທີ່ຕົ້ງ -
ໜ່ວຍໜ່ງເພື່ອແທນຄວາມເວົ້າທ້ວ່າ: ເຊີນນັ່ງລົ້ງທະແມ ,
ເປັນຫຍັ້ງຈ້ງຢືນຢູ່ແມວນັ້ນລະ ?...ຕໍ່ມາເຂົາກໍກົ້ມໜ້າ ລົ້ງ
ໃສ່ເອກະສານນັ້ນອີກ. ເມື່ອອ່ານສຸດແລ້ວເຂົາກໍເວົ້າຕໍ່ ອາ
ເລັກເຊອີ ວ່າ:

- ລອງເວົ້າຄວາມຈ້ງໃຫ້ຟັ້ງຊູວ່າ ເຈົ້າຕ້ອງການ ຫຍັ້ງ
ແທ້ ?

- ຂ້ອຍຕ້ອງການໄປປະຈຳຢູ່ກອງພັນເຮືອບິນຂັບໄລ່.

ນາຍພັນຕີ ນັ່ງຫງາຍເງີບຄາຕັ່ງ, ເຂົາໄດ້ແນມເບ່ິ້ງນັກ
ບິນຜູ້ຊ່ວຍພ້ອມຢືນຢູ່ຕໍ່ໜ້າຕໍ່ຕາເຂົາດ້ວຍຄວາມຕົກຕະລົ້ງ ແລະ
ຫລັ້ງຈາກນັ້ນເຂົາກໍໄດ້ລ້ອມຕັ້ງເພື່ອໃຫ້ ອາເລັກເຊອີ ນັ່ງ.
ປາກົດວ່ານາຍພັນຕີໄດ້ຍົດເອົາອັນດົກຫນ້າທີ່ປະຄັບຢູ່ເທ້ິງ ໜ້າ

ຜາກອັນເຫລ້ມເປັນມັນຂອງເຂົ້ານັ້ນຂົ້ນສູງກ່ວາເກົ່າ.

- ແຕ່ວ່າເຈົ້າຈະສາມາດຂັບເຮືອບິນໄດ້ແນ່ວໃດ ?

- ເປັນຫຍັງຈຸ່ບໍ່ໄດ້, ຂອຍຈະຕ້ອງຂັບໄດ້, ຖ້າບໍ່ເຊື່ອກໍລອງພາຂອຍໄປບອນຝຶກຫັດຂັບເຄື່ອງບິນລອງເບິ່ງແມ .

ເມແຣກຈຸ່ເວັ້ນ ເວົ້ານ້ຳຢ່າງແຮງ ແລະ ນ້ຳສຽງຂອງເຂົ້ານັ້ນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຮູ້ສຶກອັນຫນັກແຫນ້ນຈົນເປັນ ເຫດໃຫ້ພວກທະຫານຄົນອື່ນໆ ທີ່ນັ່ງປະຈຳຢູ່ໂຕະໃກ້ຄຽງນັ້ນ ເງີຍຫນ້າຂົ້ນເບິ່ງດ້ວຍຄວາມສົນໃຈວ່າ, ເຫດໃດຫນຸ່ມຮູບງາມຜູ້ມີຜິວສີເຫລືອງອ່ອນຜູ້ນີ້ຈຶ່ງມາໃຊ້ຄວາມຮຸນແຮງແທ.

- ໂອຍ, ເຈົ້າກໍຟັງເຫດຟັງຜົນແດ່ແມ. ຄົນບ່ມີຂາຈະຂັບເຮືອບິນໄດ້ແນວໃດ ? ເລືອງແນວນັ້ນເຄີຍມີຈັກເທື່ອ, ນັ້ນແມ່ນການເວົ້າຫລົ້ນຫລາຍກ່ວາ. ແລ້ວອີກຢ່າງຫນຶ່ງ ແມ່ນໃຜຈະສາມາດອະນຸຍາດໃຫ້ເຈົ້າເຮັດແນວນັ້ນໄດ ?

ນາຍພັນຕີເກືອບຈະເຊື່ອຫນ້ວ່າໂຕເອງພວມເວົ້າອຽກຢູ່ກັບຄົນຂີ້ອວດສາມຫາວຫລ້ໍ ກໍແມ່ນຄົນຜີບ້າ. ແຕ່ເມື່ອເຂົ້າເຫລືອຕາເບິ່ງເຫັນໃບຫນ້າອັນເດັ່ງຕ້ຽງ ແລະ ສາຍຕາແຂງກ້າຂອງວຸ່່ນລັກເຊື່ອ ແລ້ວ ເຂົ້ากໍໄດ້ພະຍາຍາມໃຊ້ ຄວາມເວົ້າໃຫ້ອ່ອນໂຍນທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ຈະເຮັດໄດ້.

- ເຖິງວ່າເລືອງນີ້ຈະບ່ທັນມີ, ແຕ່ວ່າຕ່ໍໄປມັນຈະຕ້ອງມີ, - ເມແຣກຈຸ່ເວັ້ນ ຖຽງຄົນຢ່າງແຮງ, ແລ້ວຕ່ໍມາເຂົ້ากໍໄດ້ດຶງເອົາເຈຍຫນັງສືພິມທີ່ຖືກພັບມຽນໄວ້ຢູ່ໃນປ໋ຳຍັນທ໋ກ ນັ້ນອອກມາພ້ໃສ່ເທິງໂຕະ, ຕ່ໍຫນ້າຂອງນາຍພັນຕີຄົນນັ້ນ.

ພວກທະຫານທີ່ນັ່ງຢູ່ໂຕະ ໃກ້ຄຽງຕ່າງກໍໄດ້ຢຸດຕິການເຮັດ ວຽກຂອງພວກຕົນ ເພື່ອຕິດຕາມຟັງການສົນທະນາຂອງບຸກຄົນ ທັງສອງ ແລະ ໜຶ່ງໃນຈຳນວນດັ່ງກ່າວຍັງໄດ້ລຸກຂຶ້ນຈາກ - ບ່ອນນັ່ງຍ່າງເຂົ້າມາຫາມາຍພັນຕີ ເພື່ອທຳທ່າຈໍ່ມັກໄຟ , ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນເຂົາກໍໄດ້ຖືໂອກາດນັ້ນລອບເບິ່ງໜ້າຂອງເມ ແຣຄຸເອບ.

ມາຍພັນຕີໄດ້ຕິດຕາມອ່ານເບິ່ງບົດທີ່ພິມລົງໃນໜ້າໜັງສື ພິມ ແລະ ໄດ້ເວົ້າຂຶ້ນວ່າ :

- ແຕວາອັນນີ້ບໍ່ແມ່ນໜັງສືທາງການ. ພວກເຮົາໄດ້ຮັບ ຄຳສັ່ງໃຫ້ທຳການກວດກາເງື່ອນໄຂຂອງຜູ້ທີ່ຈະເຂົ້າຢູ່ໃນກອງ ທັບອາກາດນັ້ນຢ່າງເຂັ້ມງວດທີ່ສຸດ ຄືນີ້ບໍ່ຄົບພຽງສອງມື້ກໍ່ ບໍ່ໄດ້ ແລະ ຍິ່ງຮ້າຍໄປກວ່ານັ້ນຄືນີ້ກຸ ທັງສອງເບ້ອງດັ່ງ ເຈົ້ານີ້ພວກເຮົາຍິ່ງບໍ່ອາດຈະອະນຸຍາດໃຫ້ຂັບເຮືອບິນໄດ . ເວົ້າບົດເລື່ອງຂອງເຈົ້າຄືນໄປສາ, ມັນບໍ່ສາມາດຊ່ວຍເຫລືອ ຫຍັງເຈົ້າໄດ້ດອກ. ຂອຍຂໍສະແດງຄວາມນັບຖືໃນຄວາມ ມຸ່ງ ມາດປາຖະໜາຂອງເຈົ້າ, ແຕ່ວ່າ....

ອາເລັກເຊ ຮູ້ສຶກໂມໂຫຢ່າງສຸດຂົ້ວ ແລະ ຍັງອຶກໜຽ ດຽວເທົ່ານັ້ນ ທີ່ເຂົາຈະເອົາກອງກຳລັງມົກໂຍນໃສ່ຫ້ອງລານ ທີ່ ເຫລົ່ານັ້ນເປັນນັ້ນຂອງມາຍພັນຕີຜູ້ນັ້ນ. ຕໍ່ມາເຂົາໄດ້ພະຍາ - ຍາມບັງຄັບໂຕເອງ ແລະ ໄດ້ເວົ້າດ້ວຍສຽງອັນໜັກ ແໜ້ນ ວ່າ :

- ໜີ້ດຸ ?

ແລ້ວເຂົາກໍ່ໄດ້ຈົກເອົາສິ່ງອ້າງອີງອັນສຸດທ້າຍຄືໃບ ຢັ້ງ ຢືນຊຸ່ງເຊັ້ມໂດຍທ່ານພັນໂທແພດ ມີໂຮໂວມສະກີ ນັ້ນອອກມາ ວາງໄວ້ທີ່ໜ້າໂຕະ. ນາຍພັນຕີໄດ້ຈັບເອົາເຈ້ຍໃບນັ້ນຂຶ້ນມາ ອ່ານ ໂດຍທຳນອງທ່ວ່າບໍ່ໄດ້ສົນໃຈພໍປານໃດ, ທັ້ງໆທີ່ໃບຢັ້ງ ຢືນນັ້ນໄດ້ເຮັດຂຶ້ນຖືກຕ້ອງຕາມຮູບແບບ ແລະ ລັກສະນະ ອັນ ຈົບງາມ, ນອກນັ້ນຍັງມີຕາປະທັບຂອງພະແນກການແພດແລະ ລາຍເຊັ້ນຂອງທ່ານໜໍ່ຜູ້ຊຸ່ງເປັນທີ່ຮູ້ຈັກກັນຢ່າງກ້ວາງຂວາງຢູ່ ໃນວົງການນັກບິນ. ເມື່ອນາຍພັນຕີອ່ານເອກະສານດັ່ງ ກ່າວ ສຸດລົງ, ເຂົາກໍ່ກັບມີ່ທ່າທີ່ມ່ວນຊື່ນກວ່າເກົ່າ. ບາດນີ້ເຂົາ ຮູ້ໄຕ່ຕ່າງຄັກແນ່ແລ້ວວ່າ ເຂົາບໍ່ໄດ້ຢູ່ກັບຄົນບ້າ. ເຂົາ ແນ່ ນອນ ຊາຍໜຸ່ມແປກປະຫລາດທີ່ໄດ້ມີຄວາມຕັ້ງໃຈຢ່າກຈະຂັບ ເຮືອ ບິນ ທັ້ງໆທີ່ຂາກຸດທັ້ງສອງເບື້ອງ. ເຂົາສາມາດເຮັດໃຫ້ທ່ານ ໜໍ່ທະຫານຜູ້ມີອຳນາດເກີດມີຄວາມເຊື່ອໜັ້ນໃນໂຕຂອງເຂົາ.

– ເຖິ່ງວ່າຈະມີໃບຢັ້ງຢືນອັນນີ້ ແລະ ເຖິ່ງວ່າຂ້ອຍ ມີ ຄວາມປາຖະໜ່ານຢ່າກຈະຂ້ອຍເຕົ້າເຕັ້ນທີ່ກໍ່ຕາມ, ແຕ່ວ່າຄົງ ຈະເປັນໄປບໍ່ໄດ້ເດັດຂາດ. – ນາຍພັນຕີເວົ້າຂັ້ນພ້ອມ ທັ້ງ ຖອນຫັ້ນໃຈຢ່າງເມື່ອຍອ່ອນ ຂະນະທີ່ລຸກເຈ້ຍເອກະສານຂອງ ເມແຮກຂຶ້ນເອັ້ນ ອອກທ່ວ. – ທ່ານພັນໂທແພດ ມີໂຮໂວມ-ສະກີ ມີສີ້ດອອກໃບຢັ້ງຢືນນີ້, ແຕ່ວ່າພວກເຮົາໄດ້ຮັບ ຄຳສັ່ງ ອັນເຂັ້ມງວດ ແລະ ຈະແຈ້ງຈົນບ່ອ່າດຈະຍົກເວັ້ນໃຫ້ແກ່ ຜູ ໜໍ່ງຜູ້ໃດໄດ້. ສົມມຸດວ່າຂ້ອຍຫ່ານຍອມຜ່ານເລ້ຍງນີ້ ແລ້ວ ໃຜຈະເປັນຜູ້ຮັບຜິດຊອບລະ ? ຂ້ອຍເຊື່ອແນ່ວ່າຄົງຈະບໍ່ແນ່ນ

ທ່ານໜໍ.

ສາຍຕາຂອງ ເມແຮ ຄຸເລັບ ທີ່ແໝມເບິ່ງຊາຍຜູ້ນີ້ ໃບໜ້າເຄັ່ງຕຶງ, ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມອວດອົ່ງທະນົງຕົວ ແລະມີຄວາມເຊື່ອໝັ້ນຕໍ່ຕົນເອງຢູ່ທຸກເວລານັ້ນ ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມອາຄາດພະຍາບາດ; ເຖິງແມ່ນວ່າເຄື່ອງແບບທະຫານ ອັນເຕັມຍົດ ແລະ ມີອັນເປັນອົ່ມສຸກສົ່ຍ ຊຶ່ງເລັບນີ້ເປໃຫຍ ຂອງເຂົ້າຖືກກຽມຢ່າງສວຍງາມນັ້ນ ຈະຊ່ວຍເຮັດໃຫ້ເຂົ້ານີ້ທ່າທີ່ສູງສົ່ງຮອຍປານໃດກໍ່ຕາມ. ເຂົ້າຄວນຈະເວົ້າກັບຄົນປະ - ເພດນີ້ແບບໃດດີ? ເຂົ້າຈຶ່ງຈະສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້ ? ແລວ ເຂົ້າຮູ້ບໍ່ວ່າການຕໍ່ສູ້ຢູ່ທາງອາກາດນັ້ນມັນແມ່ນແນວໃດ ?ບາງ ທີເຂົ້າອາດບໍ່ໄດ້ຍິນສຽງປືນລັກເທື່ອຊໍ້າ. ເມແຮ ຄຸເລັບ ໄດ ໃຊ້ຄວາມພະຍາຍາມຢ່າງສຸດຂີດເພື່ອຖາມຂົ່ມຄວຍນ້ຳສຽງອັນ ໜັກແໜ້ນວ່າ :

- ແລ້ວຈະໃຫ້ຂອຍເຮັດແນວໃດ ?

- ຖ້າເຈົ້າຫາກຍັງຍິ່ນກະຕ່າຍຂ້າດຽວຢູ່ແນວນີ້ ຂອຍຍິ່ນດີສົ່ງເຈົ້າໄປຫາ ຄະນະກຳມະການບໍລິຫານ. ແຕ່ຂອຍບໍ່ບອກເຈົ້າໄວ້ລ່ວງໜ້າໂລດວ່າ, ເຈົ້າຈະເສຍເວລາຊຸ ໆ ນາຍ-ພັນຕີເວົ້າພ້ອມທັງຍົກບ່າໄຫລ່ຂົ່ມ.

- ຈົ່ງໃຈກະຢ່າ, ຂໍພຽງແຕ່ໃຫ້ຂອຍໄດ້ໄປເຖິງ ຄະນະ ກຳມະການແລ້ວກໍ່ເປັນພໍ. - ເມແຮ ຄຸເລັບ ເວົ້າຂົ່ມລອຍໆ ພ້ອມກັນນັ້ນກໍ່ໄດ້ຖົມໂຕລົງນັ່ງໃສ່ເທົ້າຕັ່ງຢ່າງແຮງ.

ເປັນອັນວ່າການທ່ອງທ່ຽວໄປຕາມຫ້ອງການຕ່າງໆນັ້ນຫາ

ກໍ່ເລີ່ມຕົ້ນຂັ້ນ. ບຸກຄົນທີ່ມີອຸກເຮັດຖ້ວມຫົວຢູ່ແລ້ວຕ່າງກໍ ຕົ້ມ
ເຕັ້ມ ແລະ ຟັ່ງເຂົ້າເວົ້າ ແລະ ມີຄວາມແປກປະຫລາດ ໃຈ
ຢ່າງລົ້ມເຫລວ. ພວກເຂົ້າໄດ້ເກີດມີຄວາມບະທັບໃຈ ແລະມີ
ຍົມຍິນຍອບໃນຕົວຂອງອາລັກເຊອີ, ແຕ່ສຸດທ້າຍກໍ່ໄດ້ແຕ່ອ່ານ
ແຂນອອກສະແດງຄວາມເສຍໃຈ. ພວກເຂົ້າບໍ່ຮູ້ວ່າຈະ ຊ່ວຍ
ເຫລືອເຂົ້າໄດ້ແນວໃດ ? ເພາະວ່າໄດ້ມີຄຳສັ່ງອັນເດັ້ມງວດ
ຊ່ງປະກາດໃຊ້ໂດຍກອງບັນຊາການສູງສຸດ ແລະ ຊ່ຶ່ງເປັນປະ
ເພນີທີ່ໄດ້ປະຕິບັດກັນມາຕັ້ງແຕ່ດົນນານ. ແລ້ວຈະໃຫ ພວກ
ເຂົ້າບິດບ່ຽວຫລັກການອັນຖືກຕ້ອງເປັນທຳນີ້ໄດ້ແນວໃດ ?ທຸກ
ທຸກຄົນລ້ວນແຕ່ໄດ້ເກີດມີຄວາມຮູ້ສຶກສົງສານຕໍ່ຊາຍພິການຜູ ພິ
ລະອາດຫານຊ່ຶ່ງໄຝ່ຝັນ ຢາກຈະກັບໄປປະຕິບັດວຽກງານການ
ສູ້ຮົບເດີ່ມຂອງຕົນຜູ້ດ້ວຍຄວາມຈິງໃຈ, ແຕ່ແລ້ວປາກົດວ່າບໍ່
ມີຜູ້ໃດສາມາດເປີດອົກເວົ້າກັບເຂົ້າຢ່າງກົງໄປກົງມາໄດ້.ອາ
ລັກເຊອີ ໄດ້ຮັບຄຳແນະນຳຈາກທາງຫອງການລຸ່ມຄອງໃຫ-
ໄປຫາຫອງການບໍ່ລິຫານ. ເຖ່ງວ່າເຂົ້າຈະໄດ້ຮັບຄຳຕອບອັນ
ນ້ອນ້ອນນ້ອນຫູກໍ່ຕາມ, ແຕ່ໃນທ່ີສຸດກໍ່ຄືຖືກແນະນຳໃຫ້ໄປ ພ້ອ
ພັນຫອງການອັນຕ່ຳໄປເລ່ືງເລ່ືອຍ.

ບາດນ້ ເມແຣດອຸ່ເອ້ັບ ຮູ້ຈັກອົດກັ້ນເມ່ືອຖືກກ່າວຄຳປະ
ຕິເສດ, ຮູ້ສະຫງົບສະຕ່ິອາລົມຕ່ໍຄຳເວົ້າຂອງພວກທ່ີມ່ເຈ ຕະ
ນ່ຳ, ຕ່ໍຜູ້ທ່ີກ່າວຄຳເຫັນອົກເຫັນໃຈ ແລະ ຄຳເວົ້າຈອບຍອຽ
ຕ່າງໆນ່ໆ, ຊ່ຶ່ງທັ້ງໝົດເຫລ່ົ້ານ້ອນແຕ່ເປັນສ່ິ່ງທ່ີແຕະຕ້ອງ
ເຖ່ງຄວາມທະນົງໃຈຂອງເຂົ້າທັ້ງສ້ນ. ເຂົ້າໄດ້ພະຍາ ຍາມ

ບ້ວຄັບສະຕິອາລົມຕົນເອງ, ພະຍາຍາມຊອກຫາວິທີເວົ້າແບບ
ນົມນວມນວມຫູ ແລະ ເຖິງແມ່ນວ່າບາງມື້ເຂົາຈະໄດ້ຮັບ ຄຳ
ປະຕິເສດຮອດສອງສາມເທື່ອກໍຕາມ ແຕ່ເຂົາກໍບໍ່ໄດ້ຖອຍກຳ
ລັງໃຈແຕ່ຢ່າງໃດເລີຍ. ຍອມວ່າເຈ້ຍທີ່ຕັດເອົາມາຈາກຫນ້າ
ຫນັງສືພິມ ແລະ ໃບຢັ້ງຢືນຈາກນາຍພັນໂທແພດ ມີໂຮໂອ-
ສະກີ ນັ້ນຖືກຈີກອອກຈົກເຂົ້າຈາກຖົງເສື້ອຊູໂພດ ດັ່ງນັ້ນມັນກໍ
ເລີຍຫຍໍ່ ແລະ ຂາດຫຽມຈົນເຂົາຕ້ອງໄດ້ເອົາເຈ້ຍກາວມາ-
ຕາບ .

ສະຖານະການຂອງເຂົານັ້ນມີອັນຫນັກຫນ່ວງອົ່ມກ່ວາເກົ່າ
ທັ້ງນີ້ຍອມວ່າມາເຖິງປະຈຸບັນ ຍັງບໍ່ທັນປາກົດມີຄຳຕອບໃດໆ
ມາຈາກກອງພັນຂອງເຂົາ ແລະ ເພາະສະນັ້ນເຂົາຈຳເປັນ-
ຕ້ອງໄດ້ດົນຕົນເພື່ອການຢູ່ລອດໂດຍທີ່ບໍ່ມີຫນ້ວຍສຸຣົນຫນ້ວຍສ. ອັນ
ໃດຕິດຕົວທັ້ງສົ້ນ. ອາຫານການກິນທີ່ສະສົມໄວ້ຕັ້ງແຕ ຄາວ
ອອກຈາກເຮືອນພັກຟົ້ນນັ້ນກໍເປັນອັນວ່າກຽງບໍ່ມີເຫລືອ. ສອງ
ຜົວເມຍເຖົ້າເຮືອນໃກ້ຊິ້ງອາລັກເຊໂອ ໄດ້ໃຫ້ຄວາມສະຫນິດ
ສະຫນົມນຳນັ້ນ, ເມື່ອສັງເກດເຫັນວ່າເຂົາເຊົ້າເຂົ້າ ເຮືອນ
ຄົວ ເພື່ອແຕ່ງຢູ່ຄົວກົນຄັ່ງນັ້ນກໍ່ຈ່ງໄດ້ເຊີນເຊີນໃຫ້ຮ່ວມ ຄາບ
ເຂົ້າແລ້ງງ່າຍນຳ. ແຕ່ອາລັກເຊໂອ ກໍຮູ້ດີວ່າສອງຜົວ ເມຍ
ເຖົ້າໄດ້ໃຊ້ຄວາມຍາກບັ້ນເທົ່າໃດ ເພື່ອຫມູນໃຊ້ຕ່ອມົ່ນມຽງ
ຢູ່ຊິ່ປ່ອງຢຽມຂອງເຂົາໃຫ້ກາຍເປັນຫນ່ວງຜັກ ແລະ ເຮັດ ໃຫ
ເກີດມີຫ້ວຜັກບົ່ວ ແລະ ຫ້ວກາຣົດ ພຽງບໍ່ເທົ່າໃດຫ້ວ ຊິ່ງພວກ
ເຂົາເຈົ້າໄດ້ດົດໄລ່ເຂົ້າໃນແຜນການປຸງແຕ່ງອາຫານ ສຳລັບ

ເຂົ້າເຈົ້າໃນວັນຂ້າງໜ້າເປັນທີ່ຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ. ເຂົ້າຮູ້ ດີ ວ່າ ອັດຕາຄາບເຂົ້າເຊົ້າທີ່ສອງຜົວເມຍແບ່ງປັນໃຫ້ເຂົ້າກິນ ແຕ່ລະມື້ນັ້ນ ມັນມີຄຸນຄ່າ ແລະ ມີຄວາມໝາຍເທົ່າໃດ, ດັ່ງ ນັ້ນເຂົ້າຈຶ່ງໄດ້ແຕ່ກ້າວຄ່ຳປະຕິເສດ ແລະ ຫ້າມໍ່ມ້ວງອ້ອງ ຢ່າງໜ້າຊື່ນຕາບານວ່າ ເຂົ້າໄດ້ກິນຢູ່ທ້ອງນອນຫ້ວງ-ນ້ຳທະຫານເປັນທີ່ຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ ເພື່ອເປັນການປະຢັດເວ ລາໃນການເຂົ້າເຮືອນຄົວ.

ມື້ນັ້ນເສົ້າ ຊຶ່ງເປັນມື້ ອາຍຸຕາ ຈະໄດ້ພັກການກັບມາ ເຮືອນນັ້ນ ກໍ່ໃຫ້ເຂົ້ານາເຕັ້ນທີ. ທຸກໆແລ້ງໄດ້ອາລັກເຊີ ໄດ້ລົມກັບນາງ ໂດຍຜ່ານທາງໂທລະສັບ ເປັນເວລາ ຄ່ຳ ມານເພື່ອລ່ຳລ່ອງກ່ຽວກັບການລ້ຽງດູລູກຢ່າງໃຮ້ຜົນ ຂອງ ເຂົ້າສູ່ນາງຟັງ. ອາລັກເຊີ ໄດ້ຕັດສິນໃຈວ່າຕ້ນຕອງໄດ ກະທຳສິ່ງໃດສິ່ງໜຶ່ງລົງໄປເສຍແລ້ວ. ຢູ່ໃນກົ້ນຖົງເຄື່ອງ-ນຸ່ງຂອງເຂົ້ານັ້ນກັບໃສ່ກອກຢາ ຊຶ່ງເລີຍເປັນຂອງພໍ່ຂອງເຂົ້າ ຢູ່ກັບໜ້ວງ, ກັບຢາດັ່ງກ່າວເຮັດຄ້ວຍເງິນສົດຕ້ສະຫລັກເປັນ ຮູບລົດລໍ ແລະມີໂຕໜັງສືຂຽນໄວ້ວ່າ: " ເພື່ອວັນຄົບຮອບ ๘๕ ປີແຫ່ງການແຕ່ງດອງຂອງພວກເຈົ້າ. ຈາກເພື່ອນຜູ້ຮັກ ແພງ ." ເຖິງວ່າ ອາລັກເຊີ ຈະບໍ່ແມ່ນນັກສູບຢາ, ແຕ ກ່ອນໜ້ານີ້ທ່ເຂົ້າຈະອອກສູ່ສະໜາມຮົບນັ້ນ ແມ່ຂອງ ເຂົ້າ ໄດ້ຍັດເຍ້ຍຂອງທີ່ ລະລຶກປະຈຳຄອບຄົວດັ່ງກ່າວນີ້ໄວ້ ໃນ ຖົງເສ້ຍຂອງເຂົ້າ. ຕ່ນາອາລັກເຊີ ກໍ່ໄດ້ນຳສິ່ງຂອງອັນ ມີຄ່າຕ້ວຂອງເຂົ້າໄປນຳສະເໜີ ຊຶ່ງເຂົ້າເອງກໍ່ໄດ້ຖ່ານັ້ນ

ແມ່ນອັດຖຸທີ່ນຳໂຊກມາໃຫ້ແກ່ຕົວເຂົາໃນທຸກໆເທື່ອທີ່ອອກ ສູ່ທອງຟ້າ. ພາຍຫລັງທີ່ໄດ້ຄົ້ນເອົາກັບຢາທີ່ອາມ້ອອກມາຈາກຖົງເຄື່ອງນຸ່ງແລ້ວ ເຂົາກໍຟ້າວມຸ່ງຫນ້າໄປຍັງຮ້ານ ຂາຍເຄື່ອງເກົ່າທັນທີ.

ຍິງເຈົ້າຂອງຮ້ານເປັນຄົນຈ່ອຍຜອມ ແລະ ຫາຍາລະວັບກົນຕ້ວຈົນຂີ້ຝົ້ງໄປທົ່ວກາຍນັ້ນ ໄດ້ຈັບແອບກອກຢາປົ້ມ ກັບໄປກັບມາຕັ້ງຫລາຍຫລົບຫລາຍຕາວ, ສຸດທ້າຍຈົ່ງໃຊ້ມືອມທີ່ມີແຕ່ກະດູກນັ້ນຊ້ໄປທີ່ຕົວຫນັ້ງສ ພ້ອມທັ້ງເອ່ຍຂົ້ນມາວ່າຂອງ ທ່ານຊ່ະຫລັກໄວ້ແບບນີ້ບ່ເຫມາະສົມທີ່ຈະເອົາມາຂາຍ ເລ ຫລັ້ງ.

- ແຕ່ຍ່ານ້ ''ບ່ໃສ່ວ່າຈະຂາຍແພງພໍ່ລ້ກພໍ່ລ້ ຫຍັ້ງ ນ່ານ ...ເຈົ້າຈະສະເຫນີລາຄາໃຫ້ຍ່ານເທົ່າໃດກໍ່ສູ້ແລ້ວ.

- ໂອຍ, ອ່ານ້ວທະຫ່ານເອ໋ຍ, ເຖິ້ງຈັ່ງໃດຍ່ານກໍ່ຄົ້ງຈະຮັບຊ້ຂອງເຂົ້ານ້ໍ່ໄດ້ດອກ ຍິ້ງໄປກວ່ານັ້ນເບ້ິ່ງຊ້ເຈົ້ານັ້ນຍັ້ງຫນຸ່ມແຫ້ນນ້ໍ່ທັ້ນເຖິ້ງເວລາທີ່ຈະມ້ເຄ້ນນ້ຳເອົາກັບນ້ມາ ໃຫ້ເປັນຂອງຂວັນວັນແຕ່ງງານຄົ້ບຮອບ ๔๕ ປ້ເທ້ອ່ດອກ.-ຍິ້ງເຈົ້າຂອງຮ້ານເວ້ົ້ານ້ດອຍນ້ ເສ້ຽງອັນແຂ້ງກະດ່າງພອມທ້ງຫລ້ຽວເບ້ິ່ງຫນ້າອ່າເລ້ກເຊ້ອ ດ້ວຍສ່າຍຕາທີ່ປ່າສະຈ່າກ - ຄ່ວາມເປັນມ້ດ ເຮ້ັດໃຫ້ ເມແຮ່ດຊ້ເອ້ັ້ຍ ຫນ່າແຖ້ງຂ້ນ ກັບ ບ່ອນ. ເຂົ້ານ້ຟ້າວຈ້ບເອົ່ານ້ັບກ່ອກຢ່ານ້ແລ້ວທ້ຳທ່າວ່າຈະນ້ຳ ແລ້ນອ່ກຈ່ານ້ຮ້ານນ້ັ້ນໄປ ໂດ້ຍ ໄວ ແຕ່ນ້ຊ່ານ້ດົ້ນຫ້ມ້ງ ໄດ້ ຄ່ວາ້ຈ້ບເອົ່ານ້ັ້ມເຂົ້ານ້ໄວ້ ແລ້ະຊ້ມ ໃສ່ຫູ້ຂ່ອ້ງເຂົ້ານ້ວ່ານ:

- ມັນແມ່ນຂອງຊົ່ວຖືກໃຈຂ້ອຍສົມຄວນ , ຫວັງ ວ່າ ເຈົ້າຄົງຈະບໍ່ຂາຍໃນລາຄາແພງຈົນເກີນໄປແມ່ນບໍ ?

ຊາຍຜູ້ຖາມນັ້ນເປັນຄົນໜ້າດົງແດງ ແລະ ໃສ່ຊຸດມົ້ແມວ ເປັນອົມສຸກສຸຍ. ເຂົ້າໄດ້ເດີນໄປຫາກັບກອກຢາດອຍອາ - ການສົ້ມຊຸ້ມ, ທັງໄດ້ເວົ້າຍົ້ມຕໍ່ມວ່າ : " ໂອ້ຣັດ ດ້ອຍ ເວີ້ມສົດໆນໍ້, ແລະ ຍອມວ່າເຈົ້າເປັນນັກຮົບວ໊ລະຊຸ້ມ,ຂ້ອຍ ຈ່ວຍົ້ມດ໊ຈ່າຍໃຫ້ເຈົ້າໃນລາຄາ ๕๐๐ ຮູບ ".

ໂດຍບໍ່ໄດ້ເວົ້າຕໍ່ລອງກັນຫລາຍເລ໊ອງ, ອ້າເລັກເຊ໊ອ ໄດ້ຄ້ວ້ານເວົ້າເວີ້ມຈຳນວນ ๕ ໃບມັ້ນແລ້ວກໍ່ຟ້າວແລ່ນໄປ ຍັ້ງຕະຫລ໊າດມັ້ນຊົ່ວປຽບສະເໜ໊ອມອ້ານ໊າຈັກໜ໋ົ່ງ ຊົ່ວເຕັ້ນ ໄປດ້ວຍການແລກປ່ຽນ, ຊ໊ວຍ ແລະ ມ໊ສຽງດັ້ງຟ໊ດ ສະ ໜັ້ນມັ້ນດ້ວຍອ້ານ໊ມເບ໊ກບ້ານນ໊ວນຊຸ້ມ. ຢູ່ໜັ້ນ ອ້ານເລັກ ເຊ໊ອ ໄດ້ທ້ຳການຊຸ້ມ, ນ້ຳມັ້ນ, ເຂົ້າ໊ຈກ໊ອນບັກໃຫຍ່,ມັ້ນ ຝະລ້ັ ແລະ ຜັກບົ້ວຫ໊ວໃຫຍ່, ນ໊ອກນັ້ນເຂົ້າຍັ້ງບ໋ລ໊ມຊຸ ຜັກ ຫ໊ອມໜ໋ົ່ງມັ້ດ໊ຕ໋ມ໊ານ໊ອມ. ເຂົ້າກັບໄປຍັ້ງທ໋ີ່ພັກຂອງ ເຂົ້າ ພ໊ອມດ໊ວຍສ໋ົ່ງຂອງທ໋ີ່ຫ໊ອບພະລຸງພະລ້ັງເຕັ້ມ໋ົ່ງແຂ້ມ ຊ໋ົ່ງ ມ໊ ຕ໊ອມນ້ຳມັ້ນໝູຢ໊ອມຕ໊ອງແຕ໋ງລ໋ົ່ງມ໊າ.

- ຂ້ອຍໄດ້ຕ໋ົກລ໋ົ່ງຖ໊ອມບັ້ດ໊ົ່ມເຂົ້າຢູ່ຮ໊ານ໊ອາຫ໊ານ ຄ໊ົ່ມ ເພ໊ະວ່ານ໊ອກແມ່ຄ໊ອເຮັດແຕ໊ຂອງ໊ົ່ມແມ໊ອເກ໋ົ່າຊ້ຳໆຊ໊ານ ໆ ຈ໊ົ່ມເບ໊ອ. ອ້ານເລັກເຊ໊ອ ກ໊ານ໊ອຊ໊ແຈ໋ງຕ໋ໍ່ແມ່ເຖ້ົ່າໃນ໊ະນ໊ະ ທ໋ີ່ ພ໊ອມຈັດແຈ໋ງປ໋ົ່ງເຄ໊ອງ໊ຂອງທ໋ັ້ງໜ໋ົ່ມ໊ົ່ກລ໋ົ່ງປ໊ະໄ໊ວ໊ທ໋ົ່ງໜ໋ານ໊ໂຕ໊ະ ຄ໊ອ໊ົ່ມ.

ພໍ່ຕົກເຖິງຍາມແລງ ອາຫານການກິນອັນຫນ້າແຊບ ກໍ່ໄດ້ຖືກແຕ່ງຂົ້ນເພື່ອຄອຍຖ່າການກັບມາຂອງ ອາຍຸຕາ ເປັນ ທ່ຽບຮ່ອຍ. ແກ່ງຊຸ້ມໃສ່ມັ້ນຝະລ້ຽ ຊ່ຽມ່ຕ່ອນຜັກຫອມປ່ອມຊຸ ເປັນ່ຕ່ອນມຸນໆໂຮຍຢ່າຍຢູ່ເທິ່ງຫນ້າ, ມ້ຊຸ້ນອົບໃສ່ຫ້ວຜັກ ບ່ວ ໃຫຍ່ ພ້ອມທັ່ງຊຸ້ນຫມ້ານ ແອ້ແຮ ຊ່ຽແມ່ຖ້ໍາໄດ້ຊູດມັ້ນ ຝະ ລ້ຽຕ້ົມປົ້ນໃສ່ນ້ໍາເພ່ືອໃຫ້ມັ້ນຊຸ້ນ.

ອາຍຸຕາ ກັບມາ່ເຖິ່ງເຮ້ອນ້ດ້ວຍຄ່ວາມອ່ິດເມ່ືອຍໂຮ່ງ - ແຮ່ງ, ພຽ່ງແ່ຕ່ຈະສ່ວ່ຍຫນ້າ ແລ່ະ ປ່ຽນເ່ຄ່ືອ່ງນຸ່ງເທ່ົ້ານ້ັ້ນ ນ່ວ່ງກ່ໍ່ຕ່ອ່ງ່ໄ່ດ່ອ່ກ່ແ່ຮ່ວ່ງ່ຈ່ົ້ນ່ສຸ່ດ່ອ່ິ່ດ, ນ່ວ່ງ່ຫູ່່ບ່ນ້ໍ່າ່ແ່ກ່ວ່ງ່ເ່ອ່ົ້ອ່ກ-ລ່ວ່ງ່ດ່ໍ ແລ່ະ ກ່ົ້ນ່ຕ່ອ່ນ່ຊຸ້ມ່ຢ່ວ່ງ່ຟ່ວ່ງ່ອ່ຟ່ັ່ງ ກ່ອ່ມ່ທ່ີ່ຈ່ະ່ເ່ອ່ມ່ກ ກ່ວ່ຍ ນ່ອ່ມ່ຢຸ່່ດ່ຢູ່່ເ່ທ່ິ່ງ່ຕ່ັ່ງ່ນ່ອ່ມ່ອ່ິ່ເ່ສ່ດ່ຫ່ນ່ວ່ຍ່ນ້ັ້ນ, ຊ່ຽ່ດ່ວ່ຍ່ກ້ັ້ບ ອ່ວ່ ຄ່ວ່ມ່ອ່ອ່ມ່ມຸ່່ມ່ຂ່ອ່ງ່ມ້ັ້ນ່ໄ່ດ່ຊ່ວ່ຍ່ໃ່ຫ່ນ່ວ່ງ່ສ່ວ່ມ່ວ່ຍ່ຫ່ລ້ັ້ບ່ລ້ຽ ໄ່ປ່ໄ່ດ່ຢ່ວ່ງ່ວ່ວ່ຍ່ດ່ວ່ຍ. ນ່ວ່ງ່ມ່ຽ່ຫ່ລ້ັ້ບ່ໄ່ປ່ກ່ອ່ມ່ຊຸ້ມ່ຫ່ນ່ວ່ງ່ກ່ໄ່ມ ຢູ່່ ໃ່ນ່ແ່ກ່ວ ແລ່ະ ແ່ຊ່ຢຸ່່ກ່ອ່ງ່ກ້ັ້ອ່ກ່ນ້ໍ່າ່ຕ່ວ່ມ່ກ່ໍ່ມ່ະ່ອ່ິ່ຫ່ຂ່ອ່ງ່ກ່ວ່ມ່ປຸ່່ງ ແ່ຕ່ວ່ງ່ອ່ວ່ຫ່ວ່ມ່ນ້ັ້ມ່ຍ້ັ່ງ່ບ່ໍ່ນ້ັ້ມ່ແ່ຂ່ມ່ຊ່ໍ່.

ພ່ນ່ວ່ງ່ອ່ວ່ເ່ປ່ອ່ກ່ຕ່ວ່ຂ່ມ ພ່ວ່ຍ່ຫ່ລ້ັ້ງ່ທ່ີ່ໄ່ດ່ເ່ຊ່ອ່ຍ່ໄ່ປ່ງ່ິ້ບ່ຫ່ນ້ໍ່ງ ແ່ລ່ວ ກ່ໍ່ປ່ວ່ກ່ົ້ດ່ເ່ຫ່ັ້ນ່ໄ່ດ່ວ່ວ່ຫ່ອ່ງ່ເ່ຮ່ອ່ມ່ນ່ອ່ຍ່ຫ່ນ້ັ້ນ່ກ້ັ້ບ່ມ່ີ່ຄ່ວ່ມ່ສ່ະ ອ່ວ່ດ່ສ່ະ່ອ່ວ່ມ່ງ່ວ່ມ່ຕ່ວ່ຂ່ມ່ກ່ອ່ວ່ເ່ກ່ໍ່ວ ແລ່ະ ພ່ອ່ມ່ກ້ັ້ນ່ນ້ັ້ມ່ກ່ໍ່ປ່ວ່ກ່ົ້ດ ວ່ວ່ສ່ິ່ງ່ຂ່ອ່ງ່ເ່ຄ່ືອ່ງ່ໃ່ຊ່ພ່ວ່ຍ່ໃ່ນ່ຫ່ອ່ງ່ຖ່ືກ່ປ່ົ້ກ່ລຸ່່ມ່ໄ່ປ່ດ່ອ່ຍ່ເ່ງ່ົ້ວ ສ ຫ່ນ້ໍ່ນ, ຊ່ຽ່ສ່ວ່ມ່ວ່ດ່ຫ່ລ່ຽ່ວ່ດ່ຫ່ັ້ນ່ພ່ໍ່ເ່ປ່ັ້ນ່ລຸ່່ມ່ມຸ່່ນ. ຈ່ວ່ກ່ແ່ສ່ງ ສ ະ ຫ່ວ່ວ່ງ່ອ່ັ້ນ່ຄ່ືອ່ມ່ືອ່ຂ່ອ່ງ່ຕ່ະ່ກ່ຽ່ງ່ໄ່ຟ່ຟ່ວ່ທ່ີ່ຢ່ອ່ງ່ຢູ່່ເ່ທ່ິ່ງ່ໂ່ຕ່ະ, ອ່ວ່ຍຸ່ ຕ່ວ່ ສ່ວ່ມ່ວ່ດ່ແ່ມ່ມ່ດ່ຫ່ັ້ນ່ ອ່ວ່ດ່ລ້ັ້ກ່ດ່ຊ່ອ່ິ ທ່ີ່ພ່ອ່ມ່ດ່ວ່ວ່ມ່ມ້ັ້ງ ສ ອ່ງ

ເບ້ອງບ໊ບຫ໊ອໄປມາ ຄ໋ອຍກ໊ບອ໋ອຢ່ານ໊ກຈະບ໊ບຄ໊ມ໊ມ໊ມໃຫ໋ມຸ່ມ ທະ
ລາຍໄປກ໊ບສ່ອງຝ່າມ໊ຄ່ງ໋ກ໋າວ.

ເຖ໋ງ໋ອ໋ານ໊ອ໋ານ໊ຍູຕ໋ານ ຈະບ໋ໍ່ສ໋ານ໊ານ໊ດແມ໋ມ໊ເຫ໊ມ໊ໃບຫ໋ມ໊ານ ຂ່ອງ
ເຂ໊ົ້ານ ແຕ່ອ໋ານ໊ທ໋ານ໊ຫ໊ຂ່ອງເຂ໊ົ້ານ໊ໃນ໊ຂ໊ະນ໊ະນ໊ັ້ນ໊ໄຄ໊ບ໋ົ່ງ໊ບ໊ອ໋ກ໊ຢ່ານ໊ ຈ໊ະ
ແຈ໋ງ໊ເຖ໋ງ໊ຄ໊ວ໋ານ໊ຫ໊ມ໊ົ້ດຫ໊ວ໋ງ ຈ໊ົ້ນ໊ເຮ໊ົ້ກ໊ໃຫ໋ອ໋ານ໊ຍູຕ໋ານ ຮູ໊໊ສ໋ກ໊ມ໊ີ໊ຄ໊ວ໋ານ
ອ໊ົ້ກູ໊໊ສ໋ົ່ງ໊ສ໋ານ໊ຕ໋ໍ່ອ໋ານ໊ຍູ໊໊ເຕ໊ັ້ມ໊ໄປ໊ດ໊ວ໊ຍ໊ເຈ໊ຕ໊ະນ໊ານ໊ລ໊ົ້ມ ແ໊ລ໊ະ໊ເ໊ອ໊ົ້ມ໊ແ໊ຂ໊ວ໋ງ
ຜູ໊໊ມ໊ຢ່ານ໊ລ໊ົ້ມ໊ເ໊ຫ໊ລ໊ອ໊ລ໊ົ້ມ໊ບ໊ໍ່ຮູ໊໊ຈ໊ະ໊ເ໊ອ໊ົ້ຍ໊ເ໊ອ໊ົ້ສ໋ົ່ງ໊ໃ໊ດ໊ອ໊ອ໊ກ໊ມ໊ານ໊ໄ໊ດ໊.ມ໊ານ໋ງ
ໄດ໊ດ໊ອ໊ຍ໊ໆ໊ລູ໊໊ກ໊ອ໊ົ້ມ໊ຈ໊ານ໊ກ໊ບ໊ອ໊ມ໊ແ໊ລ໊ອ໊ຍ໊ານ໋ງ໊ໄປ໊ຫ໊ານ໊ເ໊ອ໊ົ້ານ ແ໊ລ໊ະ ໄ໊ດ໊ -
ເ໊ອ໊ົ້ານ໊ແ໊ຂ໊ມ໊ໂ໊ອ໊ບ໊ກ໊ອ໊ດ໊ອ໊ານ໊ເ໊ລ໊ັ້ກ໊ເ໊ຊ໊ອ໊ິ ແ໊ລ໊ະ ຫ໊ລ໊ັ້ງ໊ຈ໊ານ໊ກ໊ັ້ມ໊ັ້ກ໊ໍ່ໃ໊ຊ໊ົ້ມ໊ອ
ມ໊ີ໊ສ໋ານ໊ຜ໊ົ້ມ໊ເ໊ອ໊ົ້ານ໊ຫ໊ລ໊ົ້ມ໊ດ໊ອ໊ຍ ໆ. ອ໊ານ໊ເ໊ລ໊ັ້ກ໊ເ໊ຊ໊ອ໊ິ ໄ໊ດ໊ອ໊ານ໊ຈ໊ັ້ບ໊ເ໊ອ໊ົ້ານ
ມ໊ຂ໊ອ໋ງ໊ຍ໋ົ່ງ໊ສ໋ານ໊ອ໊ົ້ມ໊ມ໊ານ໊ຈູ໊໊ບ, ຕ໊ໍ່ມ໊ານ໊ເ໊ອ໊ົ້ານ໊ກ໊ໍ່ໄ໊ດ໊ລູ໊໊ກ໊ອ໊ົ້ມ໊ຢ໊ົ້ມ໊ແ໊ລ໊ອ ຍ໊ົ້ມ
ອ໊ອ໊ກ໊ມ໊ານ໊ຢ່ານ໋ງ໊ຄ໊ົ້ມ໊ທ໊ົ້ມ໊ອ໊ານ໊ລ໊ົ້ມ໊ເ໊ບ໊ົ້ກ໊ບ໊ານ໊ມ໊ອ໊ມ໊ຊຸ໊໊ມ.

– ໂອ, ຊຸມຫ໋ມ໊ານ໊ກ໊ໄ໊ມ ! ຂ໊ອ໊ຍ໊ຈ໊ົ້ມ໊ອ໊ານ໊ລ໊ົ້ມ໊ໄປ໊ແ໊ລ໊ອ໊ດ໊ເ.
ຂ໊ອ໊ຍ໊ໄ໊ດ໊ອ໊ົ້ກ໊ສ໊ານ໊ພ໊ະ໊ຍ໊ານ໊ຍ໊ານ໊ມ໊ປຸ໊໋ງ໊ແ໊ຕ໋ງ໊ມ໊ັ້ນ໊ຂ໊ົ້ມ໊ມ໊ານ໊ຢ່ານ໋ງ໊ສຸ໊໊ດ໊ຝ໊ົ້ມ ກ໊ອ໊ມ
ທ໊ຈ໊ະ໊ເ໊ອ໊ົ້ານ໊ໄປ໊ແ໊ຊຸ໊໊ໄ໊ວ໊ກ໊ອ໋ງ໊ກ໊ອ໊ກ໊ມ໊ໍ ເ໊ພ໊ື໊ອ໊ໃ໊ຫ໊ມ໊ັ້ນ໊ແ໊ຂ໊ມ ແ໊ລ໊ະ ຈ໊ົ້ມ
ອ໊ານ໊ອ໊ານ໊ຍູ໊໊ຕ໊ານ ມ໊ອ໊ຍ໊ຫ໊ລ໊ັ້ບ໊ໄ໊ປ. ອ໊ານ, ອ໊ານ໊ຍູ໊໊ຕ໊ານ ມ໊ັ້ກ໊ະ໊ດ໊ານ໊ຍ, ຈ໊ົ່ງ
ແ໊ມ໊ມ໊ເ໊ຈ໊ົ້ານ໊ເ໊ຮ໊ົ້ກ໊ໃ໊ຫ໊ອ໊ານ໊ຍ໊ລ໊ຽ໋ງ໊ຂ໊ອ໋ງ໊ເ໊ຈ໊ົ້ານ໊ໄ໊ດ໊ຮ໊ັ້ບ໊ຂ໊ໍ້ຫ໊ຍຸ໊໋ງ໊ຍ໊ານ໊ກ໊ຫ໊ລ໊ານ
ແ໊ທ໊ໍ້ !

ທ໊ົ້ງ໊ສ໋ອ໋ງ໊ໄ໊ດ໊ພ໊ານ໊ກ໊ັ້ນ໊ກ໊ໍ້ອ໊ານ໊ຫ໊ານ໊ດ໊ວ໊ຍ໊ຄ໊ວ໊ານ໊ສ໊ໍ້ລ໊ານ໊ໃ໊ຈ ,
ແ໊ຕ໊ລ໊ະ໊ຄ໊ົ້ມ໊ມ໊ົ້ຖ໊ວ໊ຍ໊ຊຸ໊໊ມ໊ແ໊ບ໊ບ໊ພ໊ົ້ມ໊ເ໊ມ໊ືອ໋ງ໊ແ໊ຕ໊ວ໊ານ ມ໊ີ໊ລ໊ົ້ກ໊ອ໊ານ໊ສ໊ົ້ມ ນ໊ັ້ມ
ອ໊ານ໊ຢູ໊໊ຕ໊ໍ່ຫ໊ມ໊ານ. ພ໊ວ໊ກ໊ເ໊ຂ໊ົ້ານ໊ໄ໊ດ໊ໂ໊ອ໊ລ໊ົ້ມ໊ກ໊ັ້ນ໊ເ໊ຖ໋ງ໊ເ໊ລ໊ອ໋ງ໊ລ໊ານ໊ອ໊ຕ໊ານ໋ງ໊ຕ໊
ໂ໊ດ໊ຍ໊ຕ໊ານ໋ງ໊ຝ໊ານ໊ຍ໊ກ໊ໍ້ຕ໊ານ໋ງ໊ຫ໊ລ໊ົ້ກ໊ລ໊ຽ໋ງ໊ສ໋ອ໋ງ໊ປ໊ະ໊ເ໊ດ໊ັ້ມ໊ຄ໊: ເ໊ລ໊ອ໋ງ໊ທ໊ົ້ງ໊ຮ໊ຽ໋ວ

ກັບຄະໄວຊາຄົບ ແລະ ເລື່ອງທີ່ກ່ຽວກັບຄວາມຜິດຫວັງ ຂອງ ເມແຮຄຊ໊ເອັບ. ຫລັງຈາກນັ້ນທັ້ງສອງກໍໄດ້ຈັດແຈງຕຽມເຂົ້າ ບ່ອນນອນ. ທ່ານ ອາຍູຕາ ໄດ້ຍ່າງອອກມາຢືນຢູ່ລະ ບຽງ ເພື່ອຄອຍຖ້າໃຫ້ໄດ້ຍິນສຽງຂາປ່ອມຂອງ ອາເລັກເຊ ທົ່ມ ລົງໃສ່ພົມເຮືອນນັ້ນດັ່ງຂຶ້ນເສຍກ່ອນຈຶ່ງກັບເຂົ້າໄປ. ນາງໄດ້ ຈັດແຈງມອດໄຟແລວທ່ານການຜັດປ່ຽນເສື້ອຜ້າ ແລະເຂົ້ານອນ. ພາຍໃນຫ້ອງອັນມືດຈົນບໍ່ສາມາດແນມເຫັນສິ່ງໃດເລີຍ, ທັ້ງ ສອງບ່າວສາວຕ່າງກໍນິ່ງງຽບ. ແຕ່ ອາຍູຕາ ສາມາດ ເດົ້າ ໄດ້ຈາກສຽງດັ່ງຂອງຕຽງເຫລັກ ລໍ້ ແລະຜ້າຫົ່ມ ວ່າ ອາ ເລັກເຊ ຍັງບໍ່ທັນຫລັບ. ໃນທີ່ສຸດເມື່ອຄົບລົມຫົມບໍ່ໄດ້ນາງ ກໍ່ຈຶ່ງເປັນຝ່າຍຖາມຂຶ້ນກ່ອນວ່າ :

- ອາເລັກເຊ, ເຈົ້າຍັງບໍ່ທັນຫລັບເທື່ອຫວະ ?
- ບໍ່
- ເຈົ້າພວມຄິດຫຍັງຢູ່ບໍ່ ?
- ແມນແລວ ແລະ ເຈົ້າເດ ?
- ຂອຍກໍພວມຄິດຢູ່ຄືກັນ.

ຕໍ່ມາທັ້ງສອງກໍນິ່ງໄປອີກ. ຂະນະນັ້ນພວກເຂົາສາ ມາດ ໄດ້ຍິນສຽງລົດລາງທີ່ພວມແລ່ນໄປຕາມທາງໂຄ້ງ ແລະ ພ້ອມ ກັນນັ້ນກໍປາກົດວ່າແສງໄຟສີຟ້າຂອງລົດລາງດັ່ງກ່າວໄດ້ ສາດ ແສງອັນຮຸ່ງຈ້າຂອງມັນເຂົ້າມາຈົນເຖິງໃນຫ້ອງແວບໜຶ່ງ, ອັນ ພາໃຫ້ທັ້ງສອງຕ່າງກໍສາມາດແນມເຫັນໃບໜ້າຂອງກັນ ແລະ ກັນ. ພວກເຂົາທັ້ງສອງຕ່າງກໍນອນນິ່ງຕາເມ້ຳໆຢູ່ພໍໃຜພໍລາວ

... ເຖິງແມ່ນວ່າອາລັກເຊອີ ຈະບໍ່ໄດ້ເວົ້ຍ ປາກ
ບອກເລື່ອງທີ່ກ່ຽວກັບຄວາມຜິດຫວັງຂອງເຂົ້ານໍ້ຕອມ ແຕ່ວ່າ
ຍູຕາ ກໍຮູ້ດ່ວ່າ ຜົມທີ່ເຂົ້າໄດ້ຮັບນັ້ນບໍ່ຄ່ອຍຈະດີປານໃດແລະ
ຄວາມໄຝ່ຝັນອັນແຮງກ້າຂອງເຂົ້ານັ້ນຍັງຄົງປ່ຽບສະເໝີອ
ທ່ວມໄຜ່ທີ່ຮຸ່ງແຈ້ງຢູ່ໃນໜ້າກ້ອໃຈອັນດັດດ່ຽວຂອງເຂົ້ານ.
ສັນຊາດຕະຍານຂອງຄວາມເປັນຍິງ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ນາງ ສາ
ມາດເຂົ້ານໃຈໄດ້ເຖິງຄວາມເຈັບປ່ວດຍ່າງແສນສາຫັດ ຂອງ
ຊາຍດ່ວ່ກ່າວ ແລະ ນາງກໍຮູ້ດ່ວ່າໃນເວລານ້ຄວາມເຫັນອົກ
ເຫັນໃຈຢ່າງເລິກເຊ່ິງປານໃດກໍ່ສ່ານາດຊ່ວຍແບ່ງ ເບົ້ຳ
ເຂົ້າຄວາມເຈັບປ່ວດ ແລະ ຈ່ອບ່ອຍເຂົ້າໄດ.

ອາລັກເຊອີ ນ່ອນຫ່ວຍເຂົ້ານ້ກ່ວຍຫນ່ານ. ຂະ
ນະນັ້ນ ເຂົ້ານ່ອນຄິດຢູ່ວ່ານ: ຫ່ວ່ງຈາກເຂົ້ານ່ະນ່ານສ່ານ -
ກ່ວ ຍ່ງນ່ຍ່ງສ່ານ່ວ່ານ່ານ ຊ່ງເປັນຊູ່ຂອງເພ່ອນ
ຜູ່ປະເສີດຂອງເຂົ້ານ່ອນຢູ່, ເຖິງແມ່ນວ່ານ່ານ ຈະນ້ດ, ແຕ
ຖ່ານ່ານ ພ່ຽງແຕ່ລຸກ່ນ່ຍ່ານ ໄປສ່ອງສ່ານກ່ານ ກໍ່ຈະສ່ານ່ານ-
ຄວ່ານ່ານ ໂຕ່ຍ່ງສ່ານ ໄດ້ຢ່ານ ສະບ່ານ, ແຕ່ວ່ານ່ານ ບໍ່ ໄດ
ຕັດສ່ນໃຈເຮັດ ດ່ວ່ານ ດ ດ ນ ເລ່ຍ ເພ່ານ ເຂົ້ານ ໄດ ກ່ວ ນ່ານ ຜູ
ຊ່ງ ໄດ ທ່ານ ກ່ານ ຕ ອ ນ ຮັ ບ ເຂົ້ານ ທ່ານ ໆ ທ ບ ເ ລ ຍ ຮູ ຈ ກ ທ ອ ສ ນ ປ ານ
ນ ອ ນ ຂ ອ ງ ເ ຂ ົ ້ ນ ນ ກ ອ ນ ນ ນ ້ ນ ຄ ັ ນ ກ ັ ບ ນ ອ ງ ສ ນ ວ ດ ່ ວ ງ ຂ ອ ງ ຕ ນ
ເ ອ ງ . ພ ອ ນ ກ ັ ນ ນ ນ ເ ຂ ົ ້ ນ ກ ໍ ່ ໄ ດ ແ ຕ ່ ຄ ດ ຢ ູ ່ ຜ ູ ດ ຽ ວ ວ ່ ນ ຖ ່ ນ ພ ນ ຕ ສ ະ
ຕ ຣ ູ ດ ກ ົ ບ ຮ ູ , ເ ຂ ົ ້ ນ ດ ວ ່ ນ ຈ ະ ຖ ຖ ກ ເ ຂ ົ ້ ນ ເ ປ ນ ແ ນ , ແ ຕ ່ ກ ໍ ່ ເ ຂ ົ ້ ນ ບ ໍ ່
ໄ ດ , ບ ນ ງ ທ ່ ໄ ນ ກ ນ ລ ະ ໂ ອ ກ ນ ດ ຈ ່ ງ ຊ ່ ສ ະ ຕ ຣ ກ ົ ບ ອ ນ ດ ເ ຂ ົ ້ ນ

ใจเจ๊าถ่อาถ่มอ่มๆอ่กก่เป้นไถ้ !...อายูตา แม่ม แม่ยๆผู้ห่มน้ำใจปะเส่ถเล่ถลำ...มาๆไถ่ต้างหน้า ต้าง ตาเธ้ถอฐกๆามปู่ในโธๆหม่สำล้บพอกอ่บพะย่บ ป่าๆ เอ่าใจใส่, ห้าๆห่อฐกๆามถ่างก่าอมันแสมจะหน้ก - หม่อๆ และ เธ้ถให้สุขะพาบขอๆมาๆเส่อมโขุม ล่ๆ หลายปามใถก่ตาม.

- อ่าเล้กเขุอ่ ! - ยูตาเอ่มเจ๊าถอย ๆ.

แต่มาๆภ้บไถ่ย่มแต่สฐๆหันใจอ้นสะหม่ำละเหม่ ห่ ถ่างมาจากต่างยาอบ่อมห่เจ๊าม่อมปู่. หมายถอาม อ่า เจ๊าพ่อมหล้บ. ย่ๆสาอไถ่ถอยลูกอ่มย่าๆย่อๆๆเจ๊าไป หาเจ๊าเผ่อท่ำทามแป่ๆหม่อม และ ห่มผ่าใหแก่ เจ๊า ถ้นภ้บอ่าแม่มแม่ห่ไถท่ำทามตุมผ่าห่มใหแกลูก.

ๆ.

เมแธถอุเธ้บ เป้นถ่มท่าอ่ถ ห่ฤก่บ่ๆต่อให้เจ๊าไป พ่บถะนะกำมะทาม. สอมมายพันโหแผถ มีโธ้โอมสะ ก้น้ม พายหล้งจากภ้บมาแต่เธ้ถอฐกท่าๆไหแล้อ ก็ไถ้ เจ๊าธอมเป้นปะหานขอๆถะนะกำมะทามถ่างก่าอ. ห้น ๑๔่ ห่ท่มาบเห้น อาเล้กเขุอ่ เจ๊าก็ฟ่าอลูกอ่มจากบอม - ยาๆมุๆหน่ามาหาผู้ฤธอห้นห่ .

- เป้นแมอใถ ? เจ๊าบ่ยอมธ้บเอ่าเจ้าอุ้มหวะ?

ແຕ່ເຂົ້າບໍ່ລະ ທ້າວເອີຍ ຕ້ອງລະເມີດກົດໝາຍ.ແຕ ຈະເຮັດແນວໃດລະ ?

ນາຍພົນໂທແພດ ມີໂຮໂວນສະກີ ເປັນຄົນທີ່ສາມາດ - ເຂົ້າໃຈຄົນອື່ນ ແລະ ມີຄວາມອາລີອາລອບເປັນຢ່າງດີ, ອາ ເລັກເຊີ ບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຖືກກວາດກາຍ໌ຍ໌ງຕົນອີກ. ທ່ານ ໄດ້ເອົາປາກກາແດງຂຽນລົງໃສ່ໃບຄຳຮ້ອງຂອງ ເມແຮດຊີ ເອບັນເປັນຂໍ້ຄວາມວ່າ: " ຖືກຕ້ອງ: ເຮົາ ມີ ຄວາມເຫັນວ່າ ຄວນນຳສົ່ງນາຍຮ້ອຍໂທຜູ້ນີ້ໄປຍັງກອງພັນ-ຝຶກຫັດເພື່ອທຳການທົດສອບຄວາມສາມາດຂອງເຂົ້າ". ອາ ເລັກເຊີ ຝ່າວນຳໃບຢັ້ງຢືນຄັ້ງກ່າວໄປຫາທ້ອຫມ່າຈັດຕ້ັ. ແຕ່ເຂົ້າກັບບໍ່ໄດ້ຮັບອານຸຍາດໃຫ້ເຂົ້າພົບ, ເປັນເຫດໃຫ້ເມ ແຮດຊີເອບ ເກີດໂມໂຫ ປ່ຽປ່ຽນັບບ່ອນ, ຍ້ຽໄຄແຕ່ວ່າ ນາຍທະຫານເລຂາຊ່ວຍຂຸນຮ້ອຍເອກ ທ້ອນຸມແຫມນ ແລະຈ່ຽ ຫນວດຈອມນອຍໆຢ່ຽງຢູ່ເທ່ຽທົ່ມສົບນັ້ນເປັນຄົນມີຄຸນສົມ ບັດ ແລະ ໃຫ້ຄວາມເປັນມິດຕໍ່ເຂົ້າ. ດ່ວນັ້ນ ອາເລັກເຊີ ຈ່ຽຍ່າງມານ່ັ່ງລົ່ງທ່ີໂຕະຂອງຜູ້ກ່ຽວ ແລະ ໄດ້ເລ່ົ່າ ເລ່ຽງ ລາວຕ່າງໆທ່ີໄດ້ເກີດຂ້ົ້ນດວຍອາລົມອັນຟົດເຄ່ືອດ. ໃນລະ ຫ່ວ່າງທ່ີເຂົ້າລາຍງ່ານສະພາບຂອງໂຕເອງຢູ່ນ້ັ ກ່ໍປາກົດ-ວ່ານ້ີສ່ຽງໂທລະສັບດ່ັງຂ້ົ້ນລ້ົບກວນຢູ່ບ່ໍ່ຂາດໄລຍະ. ຮ່ຽເອກ ຜູ້ນ້ັ ກ່ໍຈຳຕ້ອງແລ່ນໄປຍ້ັງໂຕະຫ້ົວໜ່ານາຂອງຕົນຢູ່ບ່ໍ່ເລ້ົກ ນ້ີ ແລວເປັນລ້ົກທ່ີ. ແຕ່ເວລາເຂົ້ານ້ັ ເຂົ້ານ່ັ່ງບ່ອນໃດ ເຂົ້ານ່ໍ ໄດ້ແຕ່ແນມເບ່ັ່ງໜ່ານາຂອງ ເມແຮດຊີເອບ ດວຍ

ສາຍຕາອັນຊື່ໆ ແບບເດັກນ້ອຍທີ່ໄຮ້ດຽງສາ: ສາຍຕານັ້ນໄດ້ບົ່ງບອກເຖິງຄວາມສົນໃຈ ແລະ ຄວາມນິຍົມຊົມຊອບໄປພ້ອມພ້ອມກັນ, ມີບາງເທື່ອໃນຕານັ້ນຍັງໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນ ເຖິງຄວາມສົງໄສອັນໃດອັນໜຶ່ງອອກມາ. ສ່ວນທາງປາກເຂົ້າ ກໍໄດ້ແຕ່ເວົ້າອອກມາວ່າ :

- ເຈົ້າ, ເຈົ້າ...ມີຫຍັງຕົ້ມອີກແດ່ເນາະ ?...- ມີຫລາຍຄັ້ງ, ເຂົ້າກໍໄດ້ເອົາມືຂົ້ມປະສານກັນ ແລະ ໄດ້ ສະແດງຄວາມປະຫລາດໃຈອອກມາ. - ໂຫ, ປານັ້ນພູມຫວະອາ ພະເຈົ້າ !...ແບບນັ້ນຈະຍັງມີຫວະ ?...

ເມື່ອ ເມແຮະຊຸ່ເອບ ເລົ່າໃຫ້ເຂົ້າຟັງເຖິງກາມ ເລາະ ລຽບໄປຕາມຫອງກາມຕ່າງໆໃຫ້ເຂົ້າຟັງ, ນາຍຮອຍເອກ ຜູ້ຫນຸ່ມແຫ້ນນ້ຳຍັງເຂົ້າອົກເຂົ້າໃຈໃນບັນຫາກາມບໍ່ລິຫາມ ຢ່າງເລິກເຊິ່ງ ແລະ ເວົ້າຄ່ອຍຄວາມໂມໂຫວ່າ :

- ໂຫ! ພວກຂ້ານ້ອຍ, ໂລດເຮັດໃຫ້ເຈົ້າແລ່ນອ້ອມຕົ້ມເສຍເວລາລາໆເນາະ. ເຈົ້າແມ່ນບຸກຄົນທີ່ຫນ້າສົນລະເສີ-ແທໆ: ຂ້ອຍຍັງບໍ່ທັນເຄີຍເຫັນໃຜມີຄວາມຂ້ຽວແຂງ, ອົດທົນ ຄືດັ່ງເຈົ້ານັ້ນເທື່ອ ! ແຕ່ວ່າພວກເຂົ້ານ້ຳຫ້ານ້ອຍເຫລືອ ຜົມ ຂອງເຂົ້າຢູ່ດອກ, ເຈົ້າບໍ່ຂ້ານ້ອຍຈະໄປຂັບເຮືອບິນໄດ້ແນວໃດ.

- ເປັນຫຍັງຈົ່ງຈະຂັບບໍ່ໄດ້, ຫນ້ອຍ, ບ່ຽງເອົາເຫາະແມ .

ຫລັງຈາກນັ້ນແມແຮຄຸ່ເອບ ກໍໄດ້ດຶງເອົາເຈ້ຍຫນັງສືພິມ ພ້ອມທັງໃບຢັ້ງຢືນຂອງແພດ ແລະໃບຄຳຕັ້ນນັ້ນອອກມາ.

- ໂຢ, ກະຍັງວ່າເຈົ້າເປັນຄົນຂາກຸດ, ເຮັດແນວໃດ
ຈຶ່ງຈະຂັບເຮືອບິນໄດ ? ເຈົ້າບໍ່ເຄີຍໄດ້ຍິນບໍ້ນລຳພັງເຜີຍທ່
ວ່າ: ຄົນບໍ່ມີຂາມັນ ຄົນທີ່ບໍ່ອາດຈະສາມາດເຕັ້ນລຳໄດ .

ຖາຄຳເວົ້າຢອກດັ່ງກ່າວມາຈາກຜູ້ອື່ນແລວ ອາເລັກເຊ
ອີ ຄົງໂມໂຫໂຫໂສ້ນເປັ້ນແນ, ເຂົ້າຄົ່ງຮ້າຍຄ່າອາລະວາດ
ຂ້ນໂລດ ແຕ່ໃບໜ້າອັນອ່ອນໂຍນຂອງຮ່ອຍເອກນັ້ນຍັງ ຄົງ
ເຕັ້ມໄປດ້ວຍຄວາມເປັ້ນມິດ ແລະ ຈິງໃຈຕໍ່ເຂົ້າຢ່ຢ່າງ ສະ
ເໜີ້ຕົ້ນສະເໜີປາຍ. ດັ່ງນັ້ນເຂົ້າຈຶ່ງໄດ້ປ່ຽນຫ້າທີ່ໃໝ່ ຄ
ໄດ້ລຸກພວດພາດຂ້ນແບບເດັກນ້ອຍທີ່ເຕັ້ມໄປດ້ວຍຄວາມຂ້ອວ
ສາມຫາວ ແລະ ຫັ່ງໄດ້ຮ້ອງກ່າຂ້ນວ່າ:

- ເປັ້ນຫ້ຍັງຈຶ່ງເຕັ້ນລຳບໍ່ໄດ ? ຂ້ອຍເຮັດໃຫ້ເບິ່ງ
ກະຍັງໄດ້ນ່າ !

ແລວເຂົ້າກໍ່ໄດ້ໂຊລວດລາຍການເຕັ້ນລຳໃນຈັ່ງຫວະຂ້ນ
ຮ້ອນແຮ້ງຢູ່ກ່າງຫ້ອງການນັ້ນທັນທີ.

ອາຍຮ່ອຍເອກໄດ້ຫລ້ຽວເບິ່ງການເຕັ້ນລຳຂ້ອງ ເຂົ້າ
ດ້ວຍຄວາມງຶດງໍ້ຢັດສະຈັ້ນບັກໃຫ່ຍ, ຫລັ່ງຈາກນັ້ນເຂົ້າກໍ່ຟ່າວ
ຈັບເອກະສານຂ້ອງເມແຮ້ດອຸ້ເອບ ລ້ວເຂົ້າໄປຍັ່ງຫ້ອງ ເຮັດ
ວຽກຂ້ອງຫ້ວໜ້ານ່າໂດຍບໍ່ປ່ານຈັກຄວາມ .

ເວລາຜ່ານໄປດົນເຕີບ ແຕ່ວ່າເຂົ້າກໍ່ຍັ່ງຄົງບໍ່ກັ້ບ ອອກ
ມາ. ເມແຮ້ດອຸ້ເອບ ໄດ້ຍິນຟັ່ງສ່ຽງລົມກັ້ນດັ່ງພໍ່ແວ້ວໆ ທີ່ໄດ
ເລັດລອດອອກມາແຕ່ທາງໃນຫ້ອງຂ້ອງຫ້ວໜ້ານ່ວຍຄວາມສົ້ນ
ໃຈ. ຂະນະນັ້ນຕົ້ນຕ້ວ ແລະ ການເມ້ອຫຸ້ກສ້ອນຂ້ອງເຂົ້າປ່າ

ກິດ ວ່າ ເຄ້ວ ຕ໋ວ, ຫ໊ວ ໃຈ ເຕ້ ມ ແຮ ງ ແລະ ໄວ ຜິ ດ ປ໋ ກ ກ ະ ຕິ ແ ບ ບ ດຽ ວ ກັ ນ ກັ ບ ເ ມ ອ ຕ ອ ນ ທ ີ ເ ຂ ົ ້ າ ບ ັ ນ ຈ ຸ ້ າ ເ ຮ ອ ບ ິ ນ ຂ ັ ບ ໄ ລ ່ ໃ ຫ ້ ດ ໋ ງ ຫ ໊ ວ ລ ໋ ງ ສ ູ ້ ມ ແ ລ ້ ວ ເ ຈ ົ ້ ຄ ້ ມ ຟ ້ າ ໂ ດ ຍ ໄ ວ , ໃ ນ ທ ີ ່ ສ ູ ດ ມ າ ຍ ຮ ອ ຍ ເ ອ ກ ຫ ນ ູ ມ ຜ ູ ້ ມ ກ ໍ ໄ ດ ້ ກ ັ ບ ອ ອ ກ ມ າ ຈ າ ກ ຫ ອ ງ ຫ ໊ ວ ຫ ມ າ ດ ອ ຍ ທ ່ າ ທ ້ ອ ້ ມ ຍ ົ ມ ແ ຍ ມ ແ ຈ ມ ໃ ສ . ເ ຂ ົ ້ າ ກ ່ າ ວ ອ ້ ມ ວ ່ າ :

– ທ ໍ ່ ອ ິ ດ ທ ່ າ ນ ມ າ ຍ ພ ົ ມ , ເ ພ ົ ມ ບ ໍ ່ ຢ າ ກ ຮ ັ ບ ເ ອ ົ ້ າ ເ ຈ ົ ້ າ ໄ ວ ້ ຢ ู ่ ໃ ນ ກ ອ ງ ທ ັ ບ ອ າ ກ າ ດ ຈ ັ ກ ຄ ້ , ແ ຕ ່ ວ ່ າ ເ ຈ ົ ້ າ ລ ອ ງ ອ ່ ານ ເ ບ ິ ່ ງ ສ ິ ່ ງ ທ ີ ່ ເ ພ ົ ມ ຂ ຽ ນ ໄ ວ ້ ແ ມ ້ : " ສ ະ ເ ຫ ມ ີ ໃ ຫ ້ ກ ອ ງ ພ ັ ນ ບ ໍ ່ ລ ິ ຫ ານ ແ ລ ະ ຈ ັ ດ ຕ ັ ້ ງ ຮ ັ ບ ເ ອ ົ ້ າ ເ ອ ົ ້ າ ເ ຂ ົ ້ າ ຮ ັ ກ ອ ຽ ນ ກ ໍ ່ ໂ ດ ຍ ໃ ຫ ້ ກ ິ ນ ເ ງ ິ ນ ເ ດ ືອ ນ ຕ າ ມ ຊ ັ ້ ນ ແ ລ ະ ຕ ໍ ່ ແ ຫ ນ ່ ງ ເ ດ ີ ມ ຂ ອ ງ ເ ຂ ົ ້ າ " . ເ ຈ ົ ້ າ ພ ໍ ໃ ຈ ແ ລ ວ ຕ ບ າ ດ ນ ີ ້ ! ...

ນ າ ຍ ຮ ອ ຍ ເ ອ ກ ເ ຖ ິ ງ ກ ັ ບ ຕ ົ ກ ສ ະ ເ ງ ັ ກ ໃ ຫ ຍ ่ , ເ ພ າ ະ ແ ຫ ນ ่ ງ ທ ີ ່ ວ ່ າ ຈ ະ ໄ ດ ້ ເ ຫ ັ ນ ຄ ວ າ ມ ຊ ຸ ່ ມ ຊ ຸ ່ ມ ຍ ິ ນ ດ ີ ປ ່ າ ກ ິ ດ ້ ອ ້ ມ ຢ ู ่ ເ ທ ິ ງ ໃ ບ ຫ ນ ່ າ ຂ ອ ງ ເ ມ ແ ຮ ດ ຸ ່ ເ ອ ບ ແ ຕ ່ ກ ັ ບ ກ າ ຍ ເ ປ ັ ນ ຄ ວ າ ມ ຢ ່ າ ກ ຮ ້ າ ຍ ຈ ົ ນ ໃ ບ ຫ ນ ່ າ ແ ດ ງ ຊ ໍ ່ ໍ .

– ກ ອ ງ ພ ັ ນ ບ ໍ ່ ລ ິ ຫ ານ ແ ລ ະ ຈ ັ ດ ຕ ັ ້ ງ ຊ ັ ້ ມ ຫ ວ ະ ? ເ ປ ັ ນ ໄ ປ ບ ໍ ່ ໄ ດ ້ ເ ສ ຍ ແ ລ ວ . ພ ວ ກ ເ ຈ ົ ້ າ ບ ໍ ່ ເ ຂ ົ ້ າ ໃ ຈ ເ ຖ ິ ງ ຄ ວ າ ມ ມ ຸ ່ ง ມ າ ດ ປ ່ າ ຖ ะ ຫ ນ ่ ง ຂ ອ ง ข อ ย จ ั ก ถ ุ ่ ม เ บ ่ า ะ ? ส ิ ่ ง ท ี ่ ข อ ย ต อ ง ก า ม บ ่ แ ม ่ เ ล อ ง ช ุ ่ ม ต อ ม ห ม า ป ่ า ต อ ม ใ ห ย ห ล อ า ง ่ ม เ ถ อ ม ไ ด เ ม ี . ข อ ย แ ม ่ ม ั ก ม ิ ่ ม , ข อ ย ต อ ง ก า ม ข ั บ เ ร อ ิ ่ ม เ พ ่ อ อ ก ส ู ่ ร ิ บ เ ท ่ า ม ั ่ น , พ ว ก เ จ ้ า ไ ด ้ ม ิ ่ ม แ ล อ บ , เ ล อ ง ส ำ ่ ม พ ว ก เ จ ้ า ก ็ บ ่ ส า ม า ด เ อ ้ า ใ จ ช ั ้ ม ห ว ะ ?

ຈາກສ່ວງທ່ເຂ້ຍ່ມ ຍ່ງຮັດໃຫ້ມາຍຮ່ຍເອກເກ ມ ຄວາມຕ່ກຕະລ່ງ ກ່ວາ່ກາມທ່ໄດ້ເຫັນເຂ້ົາເຕ້ມລ່ໍໃນຫ່ວາ່ງກ ມ່ອກ...ໂຫ! ເຂ້ົ່ວ່ວ່ງເປ້ນຄ້ນທ່ແປກປ້ະຫລ່ວ່ງ ...ແຕ່ວ່ານ້ະມຸດທ່ແປກປ້ະຫລ່ວ່ງ ມ້ຍ ມ ຊຸ ມ ຊ ອ ບ ໃ ຫ ແ ກ ມ ຍ ຮ ອ ຍ ເ ອ ກ ເ ປ ້ ນ ທ ່ ສ ຸ ດ . ເ ຂ ້ ົ ່ ໄ ດ ້ ເ ກ ດ ມ ຄ ວ າ ມ ຮ ູ ສ ຶ ກ ເ ຫ ັ ນ ອ ຶ ກ ເ ຫ ັ ນ ໃ ຈ ເ ມ ແ ຮ ະ ຊ ຸ ເ ອ ບ ຢ ່ ວ ່ ງ ລ ້ ນ ເ ຫ ຼ ອ ແ ລ ະ ຕ ອ ງ ກ ານ ຢ ່ ວ ່ ງ ກ ະ ຊ ຸ ຍ ເ ຫ ລ ອ ເ ມ ແ ຮ ດ ຊ ຸ ເ ອ ບ ໃ ນ ທ ຸ ກ ວ ິ ທ ່ ວ ່ ງ ເ ພ ່ ອ ເ ຮ ັ ດ ແ ມ ວ ໃ ດ ໃ ຫ ວ ຽ ກ ງ ານ ທ ່ ບ ່ ວ ່ ງ ກ ເ ປ ້ ນ ໄ ປ ໄ ດ ້ ມ ສ ໍ ເ ລ ັ ດ ຜ ົ ນ ຈ ົ ນ ໄ ດ ້ . ເ ຂ ້ ົ ່ ເ ສ ຽ ກ ຕ ່ ໄ ປ ຫ ່ ວ ່ ງ ເ ມ ແ ຮ ດ ຊ ຸ ເ ອ ບ ພ ້ ອ ມ ທ ້ ່ ວ ່ ງ ສ ະ ແ ດ ງ ທ ່ ວ ່ ງ ທ ່ ເ ພ ່ ອ ໃ ຫ ້ ເ ມ ແ ຮ ດ ຊ ຸ ເ ອ ບ ຫ ັ ນ ເ ຂ ້ ົ ່ ມ ່ ວ ່ ງ ທ ່ . ຫ ລ ້ ວ ່ ງ ຈ ່ ວ ່ ງ ນ ້ ນ ເ ຂ ້ ົ ່ ກ ໍ ໄ ດ ້ ຊ ຸ ມ ເ ອ ຍ ໆ ທ ້ ່ ວ ່ ງ ໄ ດ ້ ແ ມ ມ ໄ ປ ຍ ້ ່ ງ ປ ະ ຕ ູ ທ ່ ວ ່ ງ ຂ ່ ວ ່ ງ ທ ່ ວ ່ ງ ທ ່ ມ ່ ວ ່ ງ ທ ່ ວ ່ ງ ທ ່ ພ ່ ວ ມ ເ ປ ້ ດ ອ ່ ຍ ູ .

- ທ ່ ານ ນ ່ ວ ່ ງ ພ ົ ມ ໄ ດ ້ ເ ຮ ັ ດ ທ ຸ ກ ສ ິ ່ ງ ທ ຸ ກ ຢ ່ ່ ງ ເ ທ ່ ່ ທ ່ ເ ຂ ້ ົ ່ ສ ່ ວ ່ ງ ມ ່ ວ ່ ງ ດ ່ ວ ່ ງ ຕ ່ ມ ໄ ຂ ສ ິ ດ ແ ລ ະ ທ ່ ມ ່ ວ ່ ງ ທ ່ ຂ ອ ງ ເ ຂ ້ ົ ່ ແ ລ ້ ວ . ເ ຂ ້ ົ ່ ບ ່ ມ ີ ສ ິ ດ ຈ ະ ສ ່ ວ ່ ງ ເ ຈ ້ ົ ່ ໄ ປ ຂ ່ ມ ຂ ່ ມ ຂ ່ ມ , ນ ອ ກ ຈ າ ກ ກ ອ ງ ພ ັ ນ ນ ້ ນ ໄ ດ ້ . ຈ ່ ວ ່ ງ ເ ຊ ຸ ຍ ຊ ຸ ຍ ເ ຫ ະ . ຖ ້ າ ແ ມ ່ ເ ຂ ້ ົ ່ ຫ າ ກ ຊ ຸ ມ ສ ່ ວ ່ ງ ຄ ົ ນ ຂ ່ ມ ກ ູ ດ ທ ້ ່ ວ ່ ງ ສ ອ ງ ເ ບ ຍ ່ ວ ່ ງ ໄ ປ ຍ ້ ່ ງ ກ ອ ງ ທ ັ ບ ອ ່ ມ ່ ວ ່ ງ , ແ ມ ນ ອ ນ ເ ຂ ້ ົ ່ ຈ ະ ຕ ອ ງ ຖ ຶ ກ ຕ ລ ່ ວ ່ ງ ຄ ່ ວ ່ ງ ເ ປ ້ ນ ບ ່ ວ ່ ງ ຫ ລ ຸ ດ ເ ສ ຍ ສ ະ ຕ ິ ໄ ປ ເ ທ ່ ່ ນ ້ ນ ເ ອ ງ .

ມ ີ ຢ ູ ່ ທ ່ ວ ່ ງ ດ ຽ ວ ຄ ົ ນ ເ ຈ ້ ົ ່ ຕ ອ ງ ໄ ປ ຫ ່ ວ ່ ງ ຫ ້ ວ ຫ ນ ່ ວ ່ ງ ໃ ຫ ຍ ່ ພ ຸ ມ , ເ ພ ່ ະ ວ ່ ວ ່ ງ ມ ແ ຕ ່ ເ ພ ່ ມ ເ ທ ່ ່ ນ ້ ນ ທ ່ ຈ ະ ສ ່ ວ ່ ງ ມ ່ ວ ່ ງ ດ ້ ຕ ັ ດ ສ ິ ນ ຊ ຸ ຍ ່ ວ ່ ງ ດ ້ ນ ຫ ່ ວ ່ ງ ໄ ດ ້ .

ດ ່ ວ ່ ງ ຊ ່ ວ ໂ ມ ງ ຕ ່ ມ ່ ວ ່ ງ , ໂ ດ ຍ ໄ ດ ້ ຮ ັ ບ ກ ານ ຊ ຸ ຍ ເ ຫ ລ ອ ຈ າ ກ ເ ພ ່ ອ ມ ິ ດ ລ ົ ມ ໃ ຫ ມ ່ ເ ມ ແ ຮ ດ ຊ ຸ ເ ອ ບ ຈ ່ ວ ່ ງ ໄ ດ ້ ມ ່ ໂ ອ ກ າ ດ ເ ຂ ້ ົ ່ ໄ ປ

ຍາງວິນອຽນແບບຄົນອາລົມເສຍຢູ່ຕໍ່ໜ້າບ່ອນເຮັດວຽກຂອງຜູ້ ບັນຊາການສູງສຸດກຸ່ມນຶ. ຖ້າວ່າເຂົ້າຫາກຄິດເຖິງບັນຫາມ ແຕ່ຄົນ, ແນນອນວ່າເຂົ້າຈະບໍ່ເສຍເວລາອອກປະຕູຊາຍ , ເຂົ້າປະຕູຂວ້ຄ໌ແນວນັ້ນອກ. ອັນນັ້ນຕ້ວງແມ່ນອັນທີ່ເຂົ້າເວ້ນ ວ່າແກ່ວງໄນ້ຄອນກາຍໜາກນ່ວງແທ ໆ. ນຸກຄົນ໋ຊ່ວງຜູ້ທີ່ເຂົ້າ ຈະເຂົ້າພົບນັ້ນ໋ເປັນຜູ້ທີ່ມ໋ຊ່ຽງໂດ່ງດັງໃນວົງການນຶ, ຫວັ ວ່າເຂົ້າຄົງຈະເຂົ້າໃຈບັນຫາໄດ້ດີ ແລະ ຄົງຈະບໍ່ຈັດສິ່ງ ນັກ ນຶນັບໄລ່ໄປເຮັດວຽກບໍ່ລິຫານ ແລະ ຈັດຕ້ວງເປັນແນ.

ຢູ່ທ໋ອງດ້ວງກ່າວ, ນັ້ນດ໋ານ໋ອກນ໋ານ໋ນ ແລະ ນ໋ານ໋ນ ກຸ່ມໜ້ວງ ປ໋ກສ໋ານ໋ານ໋ນ໋ດ້ວງ໋ຊຸ່ມ໋ຊ່ນ໋ງ: ບ໋ານ໋ງ໋ດ໋ນ໋ກ໋ວ໋ງ໋ຽບ໋ອ໋ນ໋ແລ໋ສູບຢ໋ານ, ປ໋ອ໋ຍ໋ຄ໋ວ໋ນ໋ລ໋ອ໋ຍ ກຸ່ມ໋ພ໋ປ໋ານ໋ສຸ່ມ໋ໄ໋ຮ. ນ໋ພ໋ຽ໋ງ໋ນ໋ານ໋ຍ໋ພ໋ນ໋ຕ໋ ຄ໋ນ໋ດ໋ຽ໋ວ໋ເ໋ທ໋ົ່ານ໋ນ໋ນ໋ທ໋ີ່ຍ໋ານ໋ງ໋ຫ໋ລ໋ິ໋ບ໋ໄ໋ປ໋ຫ໋ລ໋ິ໋ບ໋ມ໋ານ໋ດ໋ວ໋ຍ໋ບ໋ານ໋ດ໋ກ໋ານ໋ງ໋ເ໋ດ໋ນ໋ກ໋ະ ຕຸ໋ກ໋ກ໋ະ໋ຕ໋ກ. ພ໋ານ໋ຍ໋ຫ໋ລ໋ງ໋ທ໋ກຸ່ມ໋ນ໋ານ໋ຍ໋ພ໋ນ໋, ນ໋ານ໋ຍ໋ພ໋ນ໋ພ໋ວ໋ກ໋ນ໋ນ ເ໋ວ໋ານ໋ ວ໋ຽ໋ກ໋ສ໋ໍ໋ເ໋ລ໋ັ໋ດ ແລະ ຍ໋ານ໋ງ໋ອ໋ອ໋ກ໋ຈ໋ານ໋ກ໋ຫ໋ອ໋ງ໋ໄ໋ປ໋ຫ໋ນ໋ຶ໋ດ໋ແ໋ລ໋ວ ກ໋ ຕ໋ກ ເ໋ຖ໋ິ໋ງ໋ຜ໋ຽ໋ນ໋ຂ໋ອ໋ງ ເ໋ນ໋ແ໋ຮ໋ກ໋ຊຸ໋໋ເ໋ອ໋ຍ. ນ໋ັ໋ນ໋ໄ໋ດ໋ນ໋ັ໋ນ໋ເ໋ຂ໋ົ໋ານ໋ກ໋ໍ໋ຟ໋ານ໋ ລ໋ວ ເ໋ຂ໋ົ໋ານ໋ໄ໋ປ໋ທ໋ີ່ໂ໋ຕ໋ະ໋ເ໋ຮ໋ັ໋ດ໋ວ໋ຽ໋ກ໋ຂ໋ອ໋ງ໋ນ໋ານ໋ຍ໋ພ໋ນ໋ຕ໋ ຜ໋ນ໋ໃ໋ບ໋ຫ໋ນ໋ານ໋ນ໋ນ ແລະ ຊ໋ົ໋ງ໋ໃ໋ຈ໋ດ໋ີ໋ຜູ໋໋ຫ໋ນ໋ົ໋ງ.

ນ໋ານ໋ຍ໋ພ໋ນ໋ຕ໋ເ໋ຫ໋ັ໋ນ໋ດ້ວ໋ງ໋ນ໋ັ໋ນ໋ກ໋ໍ໋ເ໋ລ໋ີ໋ຍ໋ຖ໋ານ໋ຂ໋ົ໋ນ໋ວ່ າ :

- ສະ໋ຫ໋ານ໋ຍ໋ຮ໋ອ໋ຍ໋ໂ໋ຫ໋ ຕ໋ອ໋ງ໋ການ໋ພ໋ົ໋ບ໋ທ໋ານ໋ນ໋ານ໋ຍ໋ພ໋ນ໋ໂ໋ດ໋ຍ ກ໋ົ໋ງ ໂ໋ລ໋ດ໋ເ໋ບ໋ະ ?

- ແ໋ນ໋ນ໋ແ໋ລ໋ວ, ເ໋ພ໋ະ໋ວ່ າ໋ເ໋ລ໋ອ໋ງ໋ນ໋ັ໋ນ໋ພ໋ົ໋ວ໋ພ໋ັ໋ນ໋ເ໋ຖ໋ິ໋ງ ວ໋ຽ໋ກ ສ໋ອ໋ນ໋ຕ໋ົ໋ວ ແລະ ນ໋ີ໋ຄ໋ວ໋ານ໋ສ໋ໍ໋ຄ໋ັ໋ນ໋ຫ໋ລ໋ານ໋ຍ໋ທ໋ີ່ສຸ໋ດ.

- ອໍໂທດ, ສະຫາຍຮ້ອຍໂທ ພໍ່ຈະເລົ່າລາຍລະອຽດ ບາງອັນໃຫ້ເຮົາຮູ້ມໍາແດ່ຈັກໜ້ອຍໄດ້ບໍ່ເມາະ ? ເຊີນ ນັ່ງ ກ່ອນຕິ, ສະຫາຍສູບຢາບໍ ? - ເຂົ້າເວົ້າພ້ອມທັ້ງຍື່ນ ຊອງ ກອກຢາທີ່ໄຂເປັນທ້ຽບຮ້ອຍແລ້ວໃຫ້ແກ່ເມແຮດອຸເອບ.

ອາເລັກເຊອ ບໍ່ແມ່ນນັກສູບຢາ, ແຕ່ເທື່ອນີ້ເຂົ້າໄດ້ ຈັບ ເອົາມາໜ້ຶ່ງກອກ ຢ່າງອັດຕະໂນມັດ ແລ້ວກໍ່ເອົາມາລ້ຽງ ໃສ່ ກັບມ້ອນ ຫລັງຈາກນັ້ນກໍ່ໂຍນມັນລົງໃສ່ເທິງໜ້າໂຕະກອນ ຈະ ເອີ້ຍຊິແຈ້ງລາຍລະອຽດກ່ຽວກັບຄວາມພາດຫວັງຂອງເຂົ້າ. ມ ນ, ເມແຮດອຸເອບ ໄດ້ປ່ຽນທັດສະນະທ່າທີ່ໃໝ່ຢ້ານດາ ບຸກ ຄົນຜູ້ທຸກເອ້ນວ່າເປັນ " ເທວະທູດ " ຫລືພວກ " ເທວະ ດາຣັກສາ " ຂອງພວກນາຍພົນທັ້ງຫລາຍຢ່າງສົ້ນເຊີງ ເພາະ ວ່ານາຍພົນຕ່ຳຜູ້ນ້ອຍພ້ຽງແຕ່ຮັບຟັງເຂົ້າຢ່າງຕັ້ງອົກຕັ້ງໃຈ ເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຫາກຍັງໄດ້ສະແດງທ່າທີ ທີ່ເຕັ້ມໄປດ້ວຍມິດໄມຕີອັນດີ ອົກດ້ວຍ. ນອກນັ້ນນາຍພົນຕ ກໍ່ຍັງໄດ້ຈັບເຈ້ຍໜ້ັງສືພິມແລະ ໃບຢັ້ງຢືນຂອງ ເມແຮດອຸເອບ ຂຶ້ນມາອ່ານ, ເຮັດໃຫ້ເຂົ້າຮູ້ ສຶກຕື້ນຕັ້ນໃຈຕໍ່ການຕອນຮັບດ້ວຍກາວ ແລະ ຈົ່ມລືມໄປວ່າ ສະ ຖານທີ່ແຫ່ງນີ້ຍອມເຮັດວຽກທີ່ລະບຽບການອັນເຂັ້ມງວດ . ຂະນະທີ່ເຂົ້າພວມຈະສະແດງລອດລາຍໃນການເຕັ້ນລໍາ ອອກ ມານັ້ນກໍ່ພົດປະຕູຫ້ອງເປີດອອກທັນໄດ, ພ້ອມກັນນັ້ນ ຊາຍຄົນ ໜ້ຶ່ງ, ເປັນຄົນສູງຈ້ອຍ, ຜິວສີນ້ໍາຕານ ຊຶ່ງເມແຮດອຸເອບ-ເລີ້ຍໄດ້ຮູ້ຈັກເຂົ້າເປັນຢ່າງດີ ໂດຍການໄດ້ເຫັນພາບ ຂອງ ເຂົ້າຢູ່ເປັນເນືອງນິດ. ເຂົ້າທ້ຽງ, ທ້ຽຕິດກະດຸມ ເສື້ອ

ໃຫຍ່ ແລະ ທັງໂອ້ລົມກັນກັບນາຍພົນອີກຄົນຫນຶ່ງ ທີ່ໄດ້ ຕິດ ຕາມເຂົ້າອອກມາ. ທ່າທາງຂອງເຂົ້າຄົງຈະຫຍຸ້ງຢູ່ແຕ ນຳ ອຽກງາມຫລາຍໂພດຈຶ່ງບໍ່ທັນໄດ້ສັງເກດເຫັນ ເມແຮ ຄຸເອບ.

- ຂອຍຈະໄປທີ່ ແກຣມແລ້ງ. - ເຂົ້າບອກໃຫ້ນາຍພັນ ຕຣູ ທັງໆທີ່ສາຍຕາຂອງເຂົ້າໄດ້ຈັບຈ້ອງຢູ່ທີ່ໜ້າໂມ້ງພູມ. ສັ່ງ ຈອງເຣ໊ອບິນທີ່ຈະໄປສະຕາລິນກຣາດ ຖຽວຫົກໂມງ ແລະຈະ ແວ່ວ່ອດາວຢູ່ ແວກຍາຢາ ໂປກຣົມນາຢາ ໃຫ້ຂອຍດ່ວນແລະ ຫລັງຈາກເວົ້າສຸດລົ້ງເຂົ້າກໍ່ຝາວກັບອອກໄປຢ່າງໄວວາ ແບບ ດຽວກັບເມື່ອຕອນທີ່ຍາງເຂົ້າມາ.

ນາຍພັນຕີໄດ້ທຳທ່າມີສົ່ງຄຳສັ່ງອັນນັ້ນ ເພື່ອຈອງເຣ໊ອບິນ, ເມື່ອແລ່ວອຽກດົ້ງກ່າວແລ້ວເຂົ້າກໍ່ຈົ່ງອ່ອຍໜ້າມາທາງ ເມ ແຮຄຸເອບ. ສີໜ້າຂອງເຂົ້າໃນຂະນະນັ້ນໄດ້ບົ່ງບອກ ເຖິງ ຄວາມເສຍໃຈ.

- ຈົ່ງແມ່ນເປັນໜ້າເສຍດາຍແທ ໆ! ພວກເຮົາ ຄຸໄດ້ ໄປອຽກທາງອື່ນແລ້ວໄດ້. ຈົ່ງໃຄ່ກໍ່ຂໍໃຫ້ເຈົ້າຊຸມອຽມໄວ - ກ່ອນເດ. ເຈົ້າມີບ່ອນຢູ່ບ່ອນເຊົ້າຣຽບຮ້ອຍແລ້ວຫລ້ຽ ?

ໃບໜ້າຂອງແຂກພິເສດຜູ້ຊົ່ງເມື່ອຫ້ວາງໜ້ານີ້ ໄດ້ ປາ ກົດມີແວ່ວທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມເຂັ້ມແຂງນັ້ນ, ມາບັດນີ້ ກັບ ປຽນເປັນຄວາມໜົດຫວັງ ແລະ ທໍ້ຖອຍຢ່າງເຫັນໄດ້ແຈ້ງຈົນ ເຮັດໃຫ້ນາຍພັນຕີເກີດປຽນແນວຄິດໃໝ່.

- ເວົ້າລະ ຂອຍຮູ້ຈັກຫ້ວໜ້າດີ ແລະ ຂອຍກໍ່ຮູ້ດີ ວ່າ ເພິ່ນຈະເຮັດແນວໃດໃນກໍລະນີ .

ນາຍພັນຕ໌ໄດ້ຈັດແຈງຂຽນຂໍ້ຄວາມຈຳນວນໜຶ່ງລົງໃນໃບ
ເຈ້ຍທີ່ໃຊ້ເປັນທາງການນັ້ນແລ້ວກໍ່ຈົ່ງຈັດແຈງພັບໃສ່ໃນຊອງ
ຈົດໝາຍທີ່ສະຫລັກຫລັງຊອງວ່າ " ທ໊ອໜ້ານ໊ກັມຈັດຕ້ັ ".
ເມ່ືອສຳເລັດແລ້ວເຂົາກໍ່ຈົ່ງໄດ້ຍ່ືນໃຫ້ແກ່ເມແຮດອຸເອບ ຕ່ໍ
ມາກໍ່ໄດ້ມ໊ານສຳພັດນ໊ັນລະຫວ່າງບຸກຄົນທັ້ງສອງແລະນາຍ
ພັນຕ໌ ກໍ່ໄດ້ເອ່ຍຂ໊ນວ່າ :
- ດ້ວຍຄວາມຮັກແພງຢ່າງຈິງໃຈ, ຂ້ອຍຂໍ້ອວຍພອນໃຫ້
ເຈ້ົາຈົ່ງໂຊກດ໊.
ເມ່ືອໃນຈົດໝາຍນ໊ັນມ໊ີຢູ່ວ່າ: " ສະໜາຍ ອຸ່ເລ໊ກເຊ
ອ໊ ເມແຮດອຸເອບ ໄດ້ໄປພ໊ບກ໊ບນາຍພ໊ນຜູ້ນ໊ັນຊຸ່ານ໊ານສູງສຸດ
ເປັນທ໊ຣຽບຮ້ອຍແລ້ວ, ພວກເຮົາເຫ໊ັນສ໊ົມຄວນອ່ານຄວນ ທຳ
ການທົດສອບເຂົ້າດ້ວຍຄວາມເອົ້ານ໊ໃຈໃສ່ເປັນກໍ່ລະນ໊ີພ໊ເສດ.
ສ໊ງສຳຄ໊ນກໍ່ຂ້ອຍເຮ໊ັດແນ່ວ່ໃດ ໃຫ້ເຂົ້ານ໊ານ໊ານກ໊ບໄປປະຈຳ
ຢູ່ໜ້ວຍນ໊ນສູ໊ຣ໊ບຂອງເຂົ້ານ໊ັນເຫ໊ມ ".
ໜ໊ງ ຊ່ົວໂມ໊ງຕ່ໍມາ, ນາຍຣ້ອຍໂທໜ້ວດຈ້ອມຜູ້ເກ່ົາກໍ່ໄດ
ນ໊ຳ ເມແຮດອຸເອບ ເຂ້ົາໄປພ໊ບກ໊ບຫ໊ວໜ້ານ໊ານ໊ານ. ຫ໊ວ
ໜ້ານ໊ານ໊ ຜ ໜ ໜ

ເຈົ້າໄປຢູ່ຫອງການບໍ່ລິຫານ ແລະ ຈັດຕັ້ງຊຸ້ມເບາະ ?ຮ່າ! ຮ່າ ! - ພໍເວົ້າເຖິງຕອນນີ້ ເຂົ້າກໍ່ຫົວຂໍ້ນສຽງດັ່ງ. -ຊຸ້ມ ເຊີຍ ! ຊຸ້ມເຊີຍ ! ອັນນີ້ລະເຂົ້າຈ່ຶງເອນອາແມນ ເລືອດ ນັກບົ່ມແທ້. ພໍ່ໄດ້ນອາຫອງການບໍ່ລິຫານ ແລະ ຈັດຕັ້ງ - ແລວ ເຈົ້າໂລດເກີດໂມໂຫປ໊ຶ່ງປັ່ງຂຶ້ນນັກໃຫຍ່ແມ່ນບໍ ? ຄັນ ຊຸ້ມກໍ່ລອງບອກມາເບ່ິ່ງດູ, ອາຍນັກເຕັ້ນລຳຕົ້ນໄຟ, ອາຈະ ໃຫ້ຂອຍຊ່ວຍອ່ຫຍັ່ງເຈົ້າໄດ້ແດ່ລະ ? ຖ້ານ້ຫຍັ່ງເກີດຂຶ້ນແກ່ ເຈົ້າແລວ ແມ່ນຂອຍພ້ໄດ້ຊຸກຕ່ຳຫນ້ ແລະ ຕູ້ຫາວ່າເປັ້ນຜູ ເຖ້ົ່າທ້ຕາມໃຈລູກຫລານຈົນເສຍຜູ້ເສຍຄົນໄດ້ນ. ແຕ່ເຖ່ິ ປ່າງໃດກໍ່ດ ນ້ພວກຊາຍສະກັນຂອງພວກເຮົາຈຳນວນ ບໍ່ ຫນ້ອຍທ້ໄດ້ເຮັດຟ້າເຮັດໄຟໃຫ້ໂລກສັ່ນສະເທ້ືອນໃນປ່າງສ່ິ ຄາມຄ່ຶງນ້ມາຫລາຍຕໍ່ຫລາຍແລວ. ນ່ າ, ສ່ິ່ງເອກະສານທ້ ຫ້ົ ດຂອງເຈົ້ານ່ ້ ເບ່ິ່ງດູ.

ທ່ານນາຍພົນໄດ້ໃຊ້ປ່ານກ່ານ ສ້ ຟ້ ານຽມໂຕຫນ້ ງ ສ ມະຍອກ ມະແຍກຕ ດ ໆ ກັນໄປເປັ ນ ເລ ອ ຈົ ນ ເ ອ ບ ອ ່ ານ ບ ່ ອ ອ ກ ລ ່ ງ ໄປ ຕ ານ ລ ວ ຍ ານ ອ ຂ ອ ງ ເ ຈ ຍ ນ ້ ນ ເ ປ ນ ້ ຂ ໍ ຄ ວ ານ ວ ່ ່ ່

ເອົາມາອ່ານອີກ ແລະ ອ່ານຄົນອີກເທື່ອໜຶ່ງ ເມື່ອຕອນລ້ຽງ ຈາກລົດມາຍືນຢູ່ແຄມທາງທົ່ງໆທີ່ຝົນກຳລັງຕົກ. ໃນໂລກ ມີ ປາກົດວ່າມີພຽງເຂົາຄົນດຽວເທົ່ານັ້ນທີ່ສາມາດເຂົ້າໃຈຖ້ຽ ເມື່ອໃນ ແລະ ຄຸນຄ່າຂອງຕົວອັກສອນທີ່ຂຽນຢ່າງລວກໆ ຢູ່ ເທິງແຜ່ນເຈ້ຍດ້ຽກາວ.

ມັນ ເມແຮດອຸ່ເອ້ຍ ໄດ້ເກີດມີຄວາມສຸກໃຈຢ່າງ ຫາ ອັນປຽບບ່ໄດ້. ເຂົ້າໄດ້ຍອມຂາຍໂມ່ງອຸ່ງຜູ້ບ້ວງຄັບກອງ ພັນ ໄດ້ມອບໃຫ້ເປັນຂອງຂວັນນັ້ນ ເພື່ອຊຸ້ອາຫານກາມກິ່ນ ແລະ ເຫລ້ົາແວ່ງຢູ່ໃນຕະຫລາດ. ເຂົ້າໄດ້ໂທລະສັບໄປຍັ້ງ ໂຮງ ໝໍ້ບ່ອນທີ່ ອາຍູຕາ ເຮ້ັດວຽກຢູ່ເພື່ອຂໍ້ຮ່ອງໃຫ້ນາງ ລາພັກ ຈັກສອງຊຸ່ອໂມ່ງມາຮ່ວມສະຫລອງໄຊຊະນະອັນຍິ່ງໃຫ່ຍຂອງ ເຂົ້າໃນຄ້ັ້ງນ້ີ ຮ່ວມກັບສອງພ່ີ້ອເມຍເຖ້ົາບ້ານໃກ້ນ້ັນດ່ວຍ.

ຊ.

ໂຮງຮຽນຝ້ຶກແອບທ່ີ່ານ້ັ້ງຢູ່ຕິດກັບສະໜາມບ້ິນພ້ິນລະ ເຮ້ອນ, ຊ່ຶງຢູ່ບ່ໍ່ໄກຈາກຕ່ົວເມ້ືອງ ມ້ິດສະງູ ພ່ໍ່ປ່ານໃດ. ໃນ ລະຫ່ວາງທ່ີ່ສະພ່າວະການອັນຮ້າຍແຮງພ່ວມເກ້ີດຂ້ຶ້ນ ແມ່ວ ນ້ ທຸກຄົນລ່ວນແຕ່ໄດ້ສຸມຈ້ິດສຸມໃຈໃສ່ໜ້າທ່ີ່ຮຽກງ່ານ ຢ່າງ ເອ້ົາເປ້ັນເອ້ົາຕ່າຍ.

ເມ່ືອ້ັ້ນ ສຸ້ຣ້ິຍ ສະຕາລ້ິນກຣາດ ເລ້ີ່ມເປ້ີ່ດສ່ານ ຂ້ັ້ນ ນ້ັ້ນ, ເຫລ່ົ່ານ່ອງທ້ັ້ບອ່ານ່ານ່ໍ່ໄດ້ຕ້ັ້ງໜ້ານ່ປ່ະຕ້ິ້ບ່ດ່ງ່ານ ຕ່ະ

ຫລອດທັງເວັ້ນ ແລະ ຄົ້ນ. ທ້ອງຟ້າໃນບໍ່ລ ເວນແມ່ນ້ຳ ໂວ້ນ
ກາ ຍາມໃດກໍ່ມືດກ້ອໄປດວຍຄວັນໄຟ ແລະ ຄວັນລະເບີດ .
ການປະທະກັນຢູ່ເທິງອາກາດຢ່າງເມ້ອງມີຄລຽມຕົ້ນ ໄດ
ເປັນເຫດໃຫ້ທຸກຄົນເຂ້ົາໃຈວ່າການສູ້ຮົບໃນຄັ້ງ ແມ່ນັ້ນຮົບ
ທີ່ໃຫຍ່ໂຕມະໂຫລານຢ່າງແທ້ຈ. ແມ່ນອນ, ເມ້ອເປັນເຊັ່ນ
ນ ຄວາມເສຍຫາຍກໍ່ຕ ອງເກີດແກ່ທັງສອງຝ່າຍ. ສະຕາລິນ-
ກຣາດ, ເພ້ອສືບຕ່ພາລະກິດການສູ້ຮົບ ແລະ ປົກປັກຮັກ ສາ
ເມ ອງນ້ີເອ ົ້ ໄວ້ນ ັ້ ນ, ມ ັ ນ ຈ ຳ ເ ປ ັ ນ ຕ ອ ງ ໄ ດ ້ ເ ພ ີ ່ ມ ຈ ຳ ນ ວ ນ ນ ັ ກ ບ ິ ນ
ຂ ຶ ້ ນ ຕ ່ ເ ລ ອ ຍ ໆ . . . ດ ັ ່ ງ ນ ັ ້ ນ , ທ ີ ່ ໂ ຮ ງ ຮ ຽ ນ ຝ ຶ ກ ແ ອ ບ ຈ ່ ງ ອ ັ ່ ງ ອ ໍ ໄ ປ
ດ ວ ຍ ນ ັ ກ ບ ິ ນ ທ ີ ່ ຫ າ ກ ໍ ອ ອ ກ ຈ າ ກ ໂ ຮ ງ ໜ ໍ ມ າ ສ ຶ ກ ໆ ຮ ອ ມ ໆ ແ ລ ະ ນ ັ ກ
ບ ິ ນ ທ ີ ່ ມ າ ຈ າ ກ ພ າ ກ ສ ອ ມ ການ ບ ິ ນ ພ ົ ນ ລ ະ ເ ຮ ອ ນ . ພ ວ ກ ເ ຂ ົ າ ເ ຫ ົ ່ ານ ີ ້
ນ ີ ້ ພ ວ ມ ທ ຳ ການ ທ ົ ດ ລ ອ ງ ເ ຄ ື ່ ອ ງ ບ ິ ນ ຂ ອ ງ ກ ອ ງ ທ ັ ບ ຮ ຸ ມ ໃ ໝ ່ ອ ຽ ມ
ເ ພ ື ່ ອ ຮ ັ ບ ປ ະ ກ ັ ນ ການ ປ ະ ຕ ິ ບ ັ ດ ວ ຽ ກ ງ ານ ໃ ຫ ້ ມ ີ ປ ະ ສ ິ ດ ທ ິ ຜ ົ ນ . ຝ ູ ງ
ເ ຮ ອ ບ ິ ນ ທ ິ ບ ນ ເ ວ ົ ້ ນ ຢ ູ ່ ເ ໜ ືອ ເ ດ ີ ມ ນ ອ ຍ ນ ັ ນ ບ ໍ ່ ແ ຕ ກ ຕ າ ງ ກ ັ ນ ກ ັ ບ ໝ ູ
ເ ຜ ິ ງ ແ ຕ ກ ຮ ັ ງ ແ ລ ະ ຄ າ ຍ ຄ ັ ງ ຝ ູ ງ ແ ມ ງ ວ ັ ນ ທ ິ ບ ນ ຕ ອ ມ ເ ສ ດ ອ ຳ
ນ ວ ຍ ຢ ູ ່ ໜ ໍ ມ າ ໂ ຕ ະ ຄ ົ ວ ກ ິ ນ . ພ ວ ກ ນ ັ ນ ໄ ດ ້ ຜ ັ ດ ປ ່ ຽ ນ ກ ັ ນ ບ ິ ນ ອ ົ ້ ມ ໆ ລ ົ ້ ງ
ລ ົ ້ ງ ຢ ູ ່ ຈ ົ ້ ງ ຂ ຶ ້ ນ ຕ ະ ຫ ລ ອ ດ ເ ຊ ົ ້ າ ເ ທ ົ ່ າ ຄ ຳ ຢ ູ ່ ເ ທ ິ ງ ໜ ໍ ມ າ ເ ດ ີ ມ ທ ີ ມ ີ ຮ ອ ຍ
ຂ ີ ດ ໄ ຂ ວ ທ ຸ ກ ທ ິ ດ ທ ຸ ກ ທ າ ງ ຍ ອ ມ ລ ົ ດ ໃ ນ ເ ຮ ອ ບ ິ ນ .

ຫ ົ ວ ໜ ໍ ມ າ ເ ສ ນ າ ທ ິ ການ ຂ ອ ງ ໂ ຮ ງ ຮ ຽ ນ ເ ປ ັ ນ ຄ ົ ນ ຕ ຸ ຍ ຕ ຳ
ຕ ອ ກ ປ ອ ກ , ໃ ບ ໜ ໍ ມ າ ສ ີ ກ ຸ ຫ ລ າ ບ , ດ ວ ງ ຕ າ ແ ດ ງ ກ ຳ ຍ ອ ມ ອ ົ ດ
ນ ອ ນ . ໄ ດ ້ ຫ ລ ຽ ວ ເ ບ ິ ່ ງ ໜ ໍ ມ າ ເ ມ ແ ຮ ກ ຊ ຸ ເ ອ ບ ດ ວ ຍ ຄ ວ າ ມ ບ ໍ ່ ພ ໍ
ໃ ຈ ແ ລ ະ ຄ າ ຍ ຄ ັ ງ ຢ າ ກ ຈ ະ ຫ ວ ງ ຂ ໍ ນ ວ ່ າ : " ໜ ໍ ມ ໍ ້ ກ ະ ອ ົ ກ ຜ ູ ້

ຫນ໋ວ່ລະ, ບ໊ຮູ'ວ່າມ'ານ'ແ'ຕ'ທ໊ບ'ໄ'ດ, ຈ໋ວ່ງ'ແ'ມ'ນ'ສ໋ວ່ງ'ແ'ຕ'ລ໊ມ ເ'ຫ'ວ໊ກ ຫ'ວ'າ'ກ'ມ'າ'ໃ'ຫ'ເ'ຮ'ົ'າ !" ແ'ລ'ວ'ຫ'ລ'ັ'ງ'ຈ'າ'ກ'ນ'ັ'ນ'ເ'ຂ'ົ'າ'ກ'ໍ'ຈ'ົ'ງ'ດ'ົ'ງ ເ'ອ'ົ'າ ໃ'ບ'ແ'ຕ'ວ'ໍ'ຕ'ົ'ວ'ພ'ອ'ມ'ທ'ັ'ງ'ເ'ອ'ກ'ະ'ສ'ານ'ທ'ັ'ງ'ຫ'ມ'ົ'ດ'ໄ'ປ'ຈ'າ'ກ'ມ'ື'ຂ'ອ'ງ'ອ'າ'ເ'ລ'ັ'ກ ເ'ຊ'ອ'ີ.

" ຄ'ັ'ນ'ຖ'າ'ເ'ຂ'ົ'າ'ຮ'ູ'ວ'່'າ'ເ'ຮ'ົ'າ'ແ'ມ'ນ'ລ'ົ'ມ'ຂ'າ'ກ'ຸ'ດ'ເ'ຂ'ົ'າ'ຄ'ົ'ງ'ຈ'ະ ໄ'ລ'ຕ'ະ'ເ'ພ'ິ'ດ'ເ'ຮ'ົ'າ'ໄ'ປ'ບ'ັ'ກ'ໃ'ຫ'ຍ'ລ'ະ'ນ'ໍ ! " - ເ'ມ'ແ'ຮ'ກ'ຊ'ຸ'ເ'ອ'ບ ຄ'ິ'ດ'ຢ'ູ'ໃ'ນ'ໃ'ຈ, ຂ'ະ'ນ'ະ'ທ'ີ'ແ'ມ'ນ'ບ'ໍ'ຫ'ມ'ວ'ດ'ສ'ີ'ແ'ສ'ດ'ທ'ີ'ຂ'ົ'ດ'ໍ ລ'ຍ'ງ'ວ'ຍ'ງ - ແ'ລ'ງ'ແ'ງ'ວ'ຢ'ູ'ຕ'າ'ມ'ພ'ວ'ງ'ແ'ກ'ມ'ຂ'ອ'ງ'ນ'າ'ຍ'ພ'ັ'ນ'ໂ'ຫ'ຜ'ູ'ມ. ແ'ຕ'ວ'າ'ທ'ັ'ນ'ໃ'ດ ນ'ັ'ນ'ສ'ຽ'ງ'ໂ'ທ'ລ'ະ'ສ'ັ'ບ'ກ'ໍ'ໄ'ດ'ັ'ງ'ກ'ຶ'ງ, ກ'ໍ'ງ, ຂ'ົ'ມ'ລ'ົ'ບ'ກ'ວ'ມ'ເ'ສ'ຍ'ແ'ລ'ວ. ນ'າ'ຍ'ພ'ັ'ນ'ໂ'ຫ'ເ'ໄ'ດ'ເ'ອ'ົ'າ'ຈ'ັ'ບ'ເ'ອ'ົ'າ'ເ'ຄ'ຍ'ງ'ຮ'ັ'ບ'ຟ'ັ'ງ'ຂ'ົ'ມ'ປ'ົ'ງ'ໃ'ສ'ບ'ໍ'າ ແ'ລ'ວ'ງ'ຽ'ງ'ຫ'ົ'ວ'ລ'ົ'ງ'ມ'າ'ຫ'ນ'ີ'ບ'ເ'ອ'ົ'າ'ໄ'ວ, ພ'ອ'ມ'ກ'ັ'ນ'ນ'ັ'ນ'ເ'ຂ'ົ'າ'ກ'ໍ'ໄ'ດ'ັ'ທ'ັ'ງ ສ'ຽ'ງ ເ'ວ'ົ'າ'ອ'ວ'ບ'ໆ ລ'ົ'ງ'ໄ'ປ'ໃ'ນ'ນ'ັ'ນ'ທ'ັ'ງ'ໆ'ທ'ີ'ສ'າ'ຍ'ຕ'າ'ຍ'ັ'ງ'ຄ'ົ'ງ'ຈ'ັ'ບ'ຈ'ອ'ງ'ຢ'ູ'ທ'ີ'ເ'ອ ກ'ະ'ສ'ານ'ຂ'ອ'ງ ເ'ມ'ແ'ຮ'ກ'ຊ'ຸ'ເ'ອ'ບ ພ'ຸ'ມ. ເ'ຂ'ົ'າ'ຄ'ງ'ຈ'ະ'ອ'ານ'ເ'ບ'ິ'ງ'ຕ'ງ ແ'ຕ'ຄ'ວ'ານ'ເ'ຫ'ັ'ນ'ຂ'ອ'ງ'ນ'າ'ຍ'ພ'ັ'ນ'ເ'ທ'ົ'ານ'ັ'ນ, ເ'ພ'າ'ະ'ວ'ົ'າ'ໃ'ນ'ລ'ະ'ຫ'ວ'າ'ງ ທ'ີ'ເ'ຄ'ຍ'ງ'ຮ'ັ'ບ'ຟ'ັ'ງ'ຍ'ັ'ງ'ຢ'ອ'ງ'ຢ'ູ'ເ'ທ'ິ'ງ'ບ'ໍ'ານ'ັ'ນ ເ'ຂ'ົ'າ'ກ'ໍ'ໄ'ດ'ຮ'ູ'ມ'ຄ'ວ'ານ - ເ'ຫ'ັ'ນ'ຕ'ົ'ມ'ລ'ົ'ງ'ໄ'ປ'ໃ'ນ'ໜ'ັ'ງ'ສ'ືເ'ຈ'ຍ'ຂ'ອ'ງ ເ'ມ'ແ'ຮ'ກ'ຊ'ຸ'ເ'ອ'ບ ອ'ັ'ນ'ມ'ີ ຂ'ໍ'ຄ'ວ'ານ'ວ'ົ'າ:

" ເ'ຖ'ິ'ງ'ຮ'ອ'ຍ'ຕ'ີ ບ'າ'ອ'ູ'ມ'ິ'ບ, ພ'ະ'ແ'ນ'ກ'ຝ'ົ'ກ'ແ'ອ'ບ'ທ'ີ'ສ'ານ.ລ'ົ'ງ ນ'ານ . ອ. ". ຫ'ລ'ັ'ງ'ຈ'າ'ກ'ນ'ັ'ນ'ເ'ຂ'ົ'າ'ກ'ໍ'ຈ'ົ'ງ'ວ'າ'ງ'ໂ'ທ'ລ'ະ'ສ'ັ'ບ ລ'ົ'ງ ແ'ລ'ະ ໄ'ດ'ຖ'າ'ມ'ອ'ັ'ນ'ຢ'່'າ'ງ'ອ'ຶ'ດ'ເ'ມ'ີ'ຍ'ວ'່'າ :

- ແ'ລ'ວ'ໃ'ບ'ເ'ບ'ີ'ກ'ເ'ຄ'ຍ'ງ'ຢ'ູ'ຂ'ອ'ງ'ກ'ົ'ມ'ເ'ຈ'ົ'າ'ເ'ດ'ລ'ະ ? ບ'ໍ ມ'ີ ແ'ມ'ນ'ບ'ໍ ? ໃ'ຫ'ັ'ນ'ໄ'ດ'ົ'ຈ'ົ'ງ'ຊ'ຸ'ລ'ະ ຜ'ູ'ໃ'ດ'ກ'ະ'ຕ'າ'ຍ ! ແ'ລ'ວ'ຊ'ຸ ໃ'ຫ

ຂ້ອຍໄປເບິ່ງເອົາອັດຕາທາງໃດມາລ້ຽງເຈົ້ອເຈົ້າ? ຂຽນ
ໃບສະເໜີມາໃຫ້ຂ້ອຍໄວ້ດຽວນີ້. ຖ້າວ່າບໍ່ມີເອກະສານ-
ຖືກຕ້ອງຕາມລະບຽບແລ້ວຂ້ອຍກໍຊ່ວຍຫຍັງບໍ່ໄດ້ແທ້ໄດ !

- ເຈົ້າ, ຂ້ອຍຈະຂຽນດຽວນີ້ລະ ! - ເມແຮດຊຸ - ເອບ ຕອບດ້ວຍຄວາມພາກພູມໃຈເປັນຢ່າງຍິ່ງ, ພ້ອມທັ້ງຮູ້ສຶກພໍໃຈທີ່ຈະໄດ້ມີເອກະສານຖືກຕ້ອງຕາມຫລັກການຢ່າງແທ້ຈິ່ງໃຫ້ເປັນທີ່ຮຽບຮ້ອຍໄປສ່າ.

- ອ້ະນຸຍາດອອກໄປໄດ້ແລ້ວຫລໍ່ເມາະ ?

- ຫວ່າຍ, ເຈົ້າຊ່ຳ ເອົາຫຍັງອີກ ? - ນາຍພັນໂທ ຮ້ອງໃສ່ພ້ອມທັ້ງໄລ່ເອົາໜ້ວຍທ່າທາງອັນເມ້ຍ້ອຍ້ອນ.ແຕ ຄາວໜ່ຶງເອົາກໍ່ໄດ້ຍົ້ມໃຫ້ເມແຮດຊຸ້ເອບ ກັບຄືນມາ ຫາ ດ້ວຍຄວາມໂມ້ໂຫ .

- ຢຸດກ້ອນ, ອັນນີ້ແມ່ນຫຍັງກັນ ? - ເຂົາຊຸ້ມໄປ ທີ່ ໄມ້ຄ້ອນເທົ້າອັນນ້ີຕ້ອກສ້ອນສ້ີດຳ ຊ່ຶງເປັນຂອງຂ້ວັນ ຈາກ ທ່ານໜໍ ອ້ານຊຸ້ ອ້ານຊຸ້ເອ້ດ ແລະ ເມແຮດຊຸ້ເອບ ໄດ ລືມໄວ້ແຈ້ຫ້ອງ ທັ້ງນ້ໍ້ຍອມຄວາມດ້ີໃຈ ຈ້ນເກ້ນໄປນ້ັ້ນເອງ.

- ແມ່ນມາເຮ້ັດຊ່ຶງພະຍ້ານ້ີ້ຫຍັງຢູ່ຫນ້ີ ? ໂຍ່ນນ້ັ້ນອອກ ໄປໄວ້ໆດຽວນ້ີ ! ເຈ້ົ້າເຂ້ົ້າໃຈ້ວ້ານ້ີ້ສ້ະຖ້ານ້ີ້ທ້ີ່ແມ່ນກ້ອງທ້ັບ ອ້ານ້ານ ຫລ້ວ້ານ້ີ້ຍ້ອ້ບພ້ະຍ້ົບພ້ອກ ຊຸ້້ານ້ັ້ນແທ້ ? ຫລ ວ້ານ້ານ້ີ້ລ້ົງໄປຢ້ານ້ີ້ທ້ຽວຊຸ້້ນ້ໜ້ວ້ະ, ອ້ກ້ຈ້ັກ້ໜ້ອ້ຍເຈ້ົ້ານ້ີ້ຄ້ົ້ງເອ້ົ້ານ້ີ້ ເຄ້ືອ້ງພ້ະນ້ານ້ີ້ຫ້ອ້ຍລ້ານ້ີ້ຊ້ານ້ີ້ ຖ້ແມ່ວ້ຄ້ຳ ຊ້ົ້ນ້ໜ້ອ້ງຊ້ັ້ບຍ້ົ້ນ ນ້ຳ ດ້ອ້ກ! ຢ້ານ້ີ້ໃຫ້ຂ້ອ້ຍເຂ້ົ້ານ້ີ້ເຈ້ົ້ານ້ີ້ກ້ັ້ບເຄ້ືອ້ງຊຸ້້ບ້ານ້ີ້ດ້ັ້ນ້ອ້ກດ້ ! ຢ

- ເຈົ້າ-ເຈົ້າ ສະຫາຍພັນໂທ .

ເມແຣກຊຸ່ເອຍ ຍັງຈະຕ້ອງຜ່ານຜ່າຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ ອີກ ຫລາຍສິ່ງຫລາຍຢ່າງ. ຂັ້ນຕົ້ນຕ້ອງຂຽນບົດລາຍງານເພື່ອອະ ທິບາຍໃຫ້ນາຍພັນໂທຜູ້ຊ່ວຍທ່ານທີ່ບ້ານອຍພໍ່ໃຈຕໍ່ກໍລະນີທີ່ ເຂົ້າ ຊ່ວຍເອກະສານສ່ວນຕົວຕ່າງໆນັ້ນເສຍກ່ອນ. ອັນຕໍ່ມາ,ຍອມ ວ່າຈຳນວນພົນຕົວຈິງໃນໂຮງຮຽນຝຶກແອບມີຊຸ້ພັດບໍ່ຄົບທີ່ ຈັກ ເທື່ອ. ດັ່ງນັ້ນນັ້ນຈົ່ງພາໃຫ້ເກີດຄວາມຫຍຸ້ງຍາກສັບສົນ ທາງ ດ້ານການຢູ່ກິນໃຫ້ເປັນປົກກະຕິ, ປະກອບກັບຍາມນ້ຶ ເປັນ ຍາມທີ່ເຫລົ່ານັກຮຽນຝຶກແອບອົດຢູ່ອົດກິນທີ່ສຸດ, ທ້ວງທີ່ຫາ ກໍ ກິນເຂົ້າຄາບນ້ຶ່ງເຖິ່ງທ້ອງໄປປົກໆ ແຕ່ຊຸ້ພັດເລີ່ມຄົດ ຫາ ຄາບຕໍ່ໄປເສຍແລ້ວ . ໂຮງຮຽນທ້ອງເລັກເຊ ພັກຢູ່ ນີ້ມ ເປັນບ່ອນພັກຊ່ວຄາວຂອງເຫລົ່າທະຫານອາກາດ. ບ້ວ ເອີ້ມ ລະບົບທໍ່ສິ່ງອາຍຸມເກີດມີການຊຸ້ລຸດເສຍຫາຍ ດັ່ງນັ້ນ ຫ້ອງ ດ້ວກ່ວ ຈົ່ງມີສະພາບບໍ່ຕ່າງຫຍັງກັນກັບຫ້ອງຕູ້ເຢັ້ນ. ຄືນ ທຳ ອົດທີ່ເຂົ້າມາຢູ່, ອ່ານເລັກເຊ ຈຳຕ້ອງໄດ້ນອນຂົດໂຕ ເຮັດ ລ້ອງ້ອງຢູ່ພາຍໃຕ້ຜ້າຫົ່ມ ແລະ ມີເສື້ອໃຫຍ່ປົກທັບອີກ ຊັ້ນ ຫນ້ຶ່ງ. ແຕ່ວ່າສະພາບຄວາມອົດຢາກ, ຄວາມຂາດເຂີ້ນທ່ວ ດ້ານວັດຖຸຮັບໃຊ້ເຫລົ່ານັ້ນກັບເຮັດໃຫ້ເຂົ້າຮູ້ສຶກພໍໃຈດ້ວ່ດຽວກັບ ໂຕປ່າທີ່ຄ່ວ ເຂ້ຶ່ ຢ່ຶ ຢູ່ເທ້ວ ທ່ວ ດ ຊ່ວ ແລ້ວ ທັນໃດນັ້ນ ກະແສ ຟ້ອງທະເລກໍ່ໄດ້ພັດເອົ້ານ້ຳລ້ວ ສູ່ນ້ຳ. ທຸກສ້ວ ຢ່ວ ໃນ ສະ ຖ ານ ທ ແ ທ ວ ນ ແມ່ນເປັນທ ຖ ກ ອ ກ ຖ ກ ໃ ຈ ເ ຂ ົ ້ າ ທ ສ ຸ ດ , ເ ຖ ິ ວ ແ ມ ່ ນ ອ ◌ ◌ ◌

ตาม ເພາະເຂົ້າໄດ້ລະນຶກຢູ່ສະເໝີວ່າ ຂະນະນີ້ຄວາມ ຝັນ
ຂອງເຂົ້າໃກ້ຈະກາຍມາເປັນຄວາມຈິງແລ້ວ.

ທຸກສິ່ງຢ່າງນັ້ນເປັນເລື່ອງທຳມະດາສຳລັບເຂົ້າ: ການ ໄດ້ເຫັນຜູ້ຄົນນຸ່ງເສື້ອນັ່ງໂຕພົ້ນເກົ່າ ແລະ ຂາດສອຍຍ້ອມ - ຄວາມປ່າເຖື່ອນຂອງສິ່ງຄາມ, ພວກເຂົ້າເຫລົ່ານີ້ສຸບເກີບບົດ ຫນັງ, ມີຜ້ອຫນັງຫມອງຫມົ່ນ ແລະ ມັກເວົ້າຕະຫລົກມ່ວນຊຸ່ນ ດ້ວຍສຽງອັນດັງກ້ວານ. ນອກຈາກນັ້ນເຂົ້າຍັງໄດ້ ຄວາມ ອຸ່ນເຄີຍຕໍ່ນັ້ນຍາກລຳບາກໃນສະຖານທີ່ແຫ້ງນ. ເຊັ່ນວ່າ: ກິນ - ອອມໆແຕ່ຂົ້ມດ້ວຍຂອງນ້ຳມັນແອກຊັ້ງ, ສຽງເລົ່ງເຄື່ອງຈັກດັງ ແຮງເປັນຮູດ, ຮູດໃນເວລາທີ່ມີການອຸ່ນເຄື່ອງ, ຕ່ຳມາກໍ່ແມ່ນ ສຽງດ້ວຍຢ່າງສະຫນ່ຳສະເໝີຂອງຍົນທີ່ພວມບິນຢູ່ເທິງອາກາດ ບັນດານາຍຊ່ຽວຊານເພຍຢູ່ພາຍໃຕ້ຊຸດອອກແຮງງານສີດຳ ທີ່ ແປດເປື້ອນໄປດ້ວຍນ້ຳມັນເຄື່ອງ, ບັນດາຄູຝຶກແອບຜູ້ຫາວທັນ ທີ່ໃບຫນ້າແຫ້ມແດດພໍ່ານວ່າຖືກເຄືອບດ້ວຍທອງແດງ ແລະ ພ້ອມທັງພວກນາງສາວແກ້ມແດງອ່ອງຕ່ອງແຫ່ງກອງອຸຕຸນິຍົມ, ແລະ ສິ່ງຫນຶ່ງອີກຊຸ່ງຖືວ່າເປັນຂອງທຳມະດາສຳລັບ ເມແຮດ ຊຸ່ເອບ ກ້ຄືວັນສີຟ້າທີ່ລອຍອອກມາຈາກຕູບນ້ອຍໆຂອງສູນບັນ ຊາການ; ສຽງຫວູດສັນຍານໄຟ, ສຽງດັງຂອງໂທລະສັບ ; ການສູນເສຍສ້ອມບ່ວງຂອງເຮ້ອນຄົວລ້ວນ, ຍ້ອນພວກທີ່ ຈະ ຈາກໄປແມ່ນຫນ້າໄດ້ລັກເອົາຕິດຕົວໄປນຳ ເພື່ອເປັນ" ອະນຸ ສອນ ", ການເອົາສ່ວນມາຂຽນ ແລະ ແຕ້ມຮູບໃສ່ຕາມຜ້ມ ຝາ ຊຶ່ງນັ້ນທີ່ຫລຽວບ່ໄດ້ກ້ຄືຮູບຕະຫລົກສຽດສີ, ເຊັ່ນວ່າ

ຮູບນັກບິນຫນຸ່ມທີ່ພວມຂັບຍົນຢູ່ເທິງອາກາດ ແຕ່ຫົວໃຈຊໍ້ ພັດ
ພວມຝັນເຖິງຮູ້ຮັກ, ເດີ່ຍົນທີ່ກາຍເປັນຂ້ຕົ້ນຫນຽວ ເຈ້ອຈະ
ຍອມການເຖ້ອກເຖ້ອຂອງກົ້ງລ້ ແລະ ໄມ່ຄໍ່ຍົນ; ການ ໂອ
ລົມກັນຢ່າງມ່ວນຊຸ່ນ ຊ້ງເນ້ອໃນຂອງເລ້ອງນັ້ນ ລ້ວນແຕ່ຕັ້ນ
ໄປດ້ວຍສໍ່ານ້ວນອັນເປ້ເປ້ອນ ແລະ ການໃຊ້ຕັກນິກໃນການ
ເວ້ົາຢ່ານ້ວາທະສິນ. ທຸກສ້ງຢ່າງທີ່ກ່າວມາຂ້າງເທິງນ້ລ້ວນ
ແຕ່ເປັນສ້ງທີ່ເວ້ົາເຄ້ຍພົບພ້ໍ້ເປັນປະຈໍ.

ເມແຣດ ອ້ເອບ ມ້ຄວາມເບ້ກບານມ່ວນຊຸ່ນເປັນຢ່າງຍ້ງ.
ເວ້ົາມ້ຄວາມພໍ້ໃຈໃນການດໍ່ລ້ງຊ້ວ້ດແບບນ້ ແລະຄວາມມ່ວນ
ຊຸ່ນຊ້ງປ່າສະຈາກຄວາມກ້ງວົນໃດໆນ້ນ ໄດ້ພ່າໃຫ້ເວ້ົາເກ້ດ ມ້
ຄວາມຮ້ສ້ກຢູ່ສະເຫມ້ວ່າ ຕົນເນ້ກບ້ນຂັບໄລ່ຢ່າງເຕັ້ມຕ້ວ .
ແລະ ພ້ອມກ່ນນ້ ກ້ເກ້ດມ້ຄວາມເຊ້ອຫມ້ນວ່າ ຄວາມຮູ ສ້ກ
ກ້ງກ່າວ ຈະບ່ມ້ວ້ນຈ່າງຫາຍໄປຈາກເວ້ົາຈ້ກເທ້ອ. ເມແຣດ
ອ້ເອບ ຈະສະແດງທ່າທ້ຕອບໂຕ້ຢ່າງນ້ມນ້ວມ່ໍ່ການທໍ່ຄວາມ
ເຄ່ົາລ້ບຂອງນ່າຍທະຫານທ້ມຊຸ່ນນ້ອຍກ່ວາເວ້ົາ, ແລະຈະຈ້ດ
ວ່າງບ່າຄ້ມໃຫ້ຖ້ກຕ້ອງຕາມລະບ້ຽບທ້ສ້ດ ເມ້ອເວ້ລາ ເວ້ົາ
ຍ່າງຜ່ານກ່າຍຫນ່ານ່າຍທະຫານຊຸ່ນຜ້ໃຫ້ຍ. ພໍ້ແຕ່ໄດ້ຮັບເບ້ກ
ເລ້ອງແບບນ້ດໃຫ່, ເວ້ົາກ້ຟ່າວນໍ່ໄປມ້ອບໃຫ້ນ່າຍສ້ບເວ້ກ
ອ່າວ້ໂສ້ຄ້ມຫ້ງ ຊ້ງແຕ່ກ້ອນເຄ້ຍມ້ອ່າຊ້ບເປັນ້ຊ່າງຕັດເລ້ອງ
ແລະ ດ້ຽວນ້ໄດ້ທໍ່ງ່ານຢ້ກ້ບ້ຫ້ອງພັດສະດຸ້ຂອງ້ຫ້ອງການ້ບ້ລ້ -
ຫານ ແລະ ຈັດຕ້ັ, ເພ້ອທໍ່ການດັດແປງແກ້ໄຂໃຫ້ເວ້ົາຮູບ
ເວ້ົາຊ້ງ.

ໃນຕອນກາງຄືນ ນາຍສິບເອກເຣັດອຽກຕ໋ມຫາ ລາຍໄດ້ ພໍເສດ໋ດ້ວຍການຣັບຫຽ໋ບແປງເຄື່ອງແບບຂອງກອງທັບໄດ້ ຖືກ ຕ໋ອງຕາມຄວາມພໍໃຈຂອງພວກນາຍຮ້ອຍຫນຸ່ມຜູ້ມັກເຈ້ົາຊູ ທັງ ຫລາຍ.

ພໍນາຢູ່ໄດ້ພຽງມ໊ດຽວ, ເມແຣດຊຸ໋ເອຍ ກໍໄດ້ອອກໄປຫາ ຄູຝຶກແອບຫນ້ອຍທ໋ສາມຢູ່ກັບເດ໋ມ ຄືນາຍຮ້ອຍໂທ ນາອູ໋ມ , ຕາມຫນ້ັງສ໋ືຄ໋ຳສ໋ັ່ງຈາກຂ້ັ້ນເທ໋ິ້ງນ້ັ້ນທ້ັ້ນທ໋ິ. ນາອູ໋ມ ເປ້ັ້ນຄືນຜູ ທ໋ມຮູບຮ່າງນ້ອຍຮຽວແຕ່ຄ່ອງແຄ່ວວ່ອງໄວ, ມ໋ືຫ້ົວໃຫ້ຍ ແລະ ຕ໋ມເຫ້ົ້ອເປ້ັ້ງເຊ້ັ້ງ, ຂະນະນ້ັ້ນເຂ້ົ້າພ້ອມສ໋ືນລະອ້ົ້ມຢູ່ໃນກາງ ເດ໋ມທ໋ມຮູບໂຕເຕ (T). ເຂ້ົ້າໄດ້ແຫ້ງ້ມຫນ້ົ້າຂ້ົ້ມ ເບ້ັ້ງ ເຮ້ອບ໋ນລ໋ຳນ້ອຍທ້ັ້ນເວ້ົ້ນຢູ່ເທ໋ິ້ງອາກາດ ແລ້ວກ໋ຮ້ອງຈ໋ມ ໃຫ ຫ໋ມທ້ພ້ອມກ໋ຳລ້ັ້ງຂ້ັ້ນເຮ້ອບ໋ນ໋ນ໋ນ້ົ້ວ່າ :

-ໂອຍ, ໂອຍ, ພໍ່ປ່ານ໋ຫ້ົ້ບໃສ່ເຄ໋ືອງ...ພໍ່ປ່ານວ່ານ໋ຖ້ົ້ງໃສ່ຄ໋ຳເອ້ົ້ານ໋ ຊ໋ືງ ...ປ່ານນ້ັ້ນອ້ານ້ົ້ວ່ານ້ົ້ໂຕເປ້ັ້ນນ້ັ້ກບ໋ນຂ້ັ້ບໄລ, ນ້ັ້ນຄ໋ິດວ່ານ້ົ້ຊ໋ ຕ໋ວະໄດ້ຊ້ັ້ນຫວະ ! "

ເຂ້ົ້າທ້ົ້ງເວ້ົ້ານ້ົ້ທ້ົ້ງຍ໋ກ໋ມ້ອ້ົ້ມເພ້ອສະແດງທ່ານ້ົ້ທ໋ຕອບໂຕ້ ການ ທ໋ຳຄວາມຄ໋ຳນ້ັ້ບປ່ານ້ົ້ຖ໋ກຕ້ອງຕາມລະບ໋ຽບອ໋ໄມ້ອ້ັ້ນເຄ້ັ້ງ ຄ້ັ້ດ ຂອງທະຫານ ແລະ ຫລ້ັ້ງຈາກນ້ັ້ນເຂ້ົ້າກ໋ໄດ້ຊ້ົ້ມໄປເທ໋ິ້ງ .ອາ ກາດ.

- ເບ້ັ້ງແ໋ມ " ນ້ັ້ກບ໋ນຍ໋ມຂ້ັ້ບໄລ " ເສ້ັ້ອອາກາດ ", ຂ້ອຍເບ້ັ້ງແລ້ວນ້ັ້ນໂລດບ໋ແຕ່ກຕ່ານ້ົ້ຫ້ັ້ງກ້ັ້ນກ້ັ້ບດອກໄມ້ທ໋ ລ້ອງ ລ້ອຍໄປຕາມກ໋ະແສຟ້ອງມ໋ຳເອ້ົ້າໂລດ.

ອາຈັກຊໍ ຮູ້ສຶກຖືກອາດກັບຄູຝຶກຄົນນີ້ມາທັນທີ. ເຂົາມັກຄົນປະເພດທີ່ມີດໄສ່ກ້ຽໄປກ້ຽມາ ແລະ ມີການເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ອຸປະສະເພາະຂອງຕົນຢ່າງຈິງຈັງແບບນີ້ລະ; ເພາະວ່າຄົນປະເພດນີ້ ສາມາດເຂົ້າກັນໄດ້ງ່າຍ, ພຽງແຕ່ວ່າ ຕົນເອງຫາກມີຄວາມສາມາດ ແລະ ມີຄວາມພາກພຽນ ພະຍາຍາມ ແດ່ຈັກໜ້ອຍ ກໍເປັນອັນໃຊ້ໄດ້. ເຂົາໄດ້ໃຊ້ຂໍ້ສັງເກດຢ່າງຖືກຕ້ອງເໝາະສົມຕໍ່ນັກບິນຜູ້ຊ່ວຍກຳລັງບິນຢູ່. ຄູຝຶກແອບໄດ້ອ້າຍໜ້ານ້ຳເບິ່ງ ເມແຮກຊໍເອບ ຕັ້ງແຕ່ຫົວຮອດຕີນ.

- ເຈົ້າແມ່ນຄົນສັງກັດຢູ່ພາກສ່ວນຂອງຂ້ອຍເບາະ ? ຊື່ຫຍັງ ? ເຄີຍຂັບເຮືອບິນປະເພດໃດ ? ເຄີຍອອກສູ້ຮົບແລ້ວຫລືຍັງ ? ເຈົ້າບໍ່ໄດ້ບິນມາດົນປານໃດແລ້ວ ?

ອາຈັກຊໍ ຍັງສືງໃສ່ຢ້ານ ອາຈານຝຶກແອບຜູ້ນີ້ ໄດ້ເອົາຫູໂຕ່ງເພື່ອຮັບຟັງຄຳຕອບຂອງເຂົ້າຫລໍ່, ເພາະ ວ່າເຂົ້າໂລດໄດ້ແຕ່ໂຍກນ້ຳເບ່ອງໜ້ານ້ຳໂກບ ແລະ ອົກມ - ໜ້ານ້ຳກຳກ້ຳປັ້ນຂຸ້ມດ້ວຍຄວາມໂມໂຫ.

- ໂອຍ, ຈ່ັງແມ່ນຂ້ຽຍ ! ເບ່ິງຕອນນັ້ນບິນ'ຽງນັ້ນແມ, ພໍປ່ານອາໂຕຊ່ວງເຂົ້າໄປ'ວ່ວງຢູ່ໃນຮ່ານຂ້ຽຍເຄ່ືອງປັ້ນດິນເຜົາເຂົ້າໂລດ.

ນ້ຽຍໂທໜຸ່ມໄດ້ແນະນຳໃຫ້ອາຈັກຊໍ ກັບມາຫາເຂົ້າອົກເທ່ືອໜ້ານ້ຳໃນ'ອນເຊົ້າ ແລະ ໄດ້ໃຫ້ຄຳໜັ້ນສັນ ຍາ'ວ່າ ຈະທຳການ " ທົດສອບ " ເຂົ້າ.

- ສະເພາະນ້ຳ ໃຫ້ເຈົ້າກັບເມ'ອພັກຜ'ອນເສ'ຍກ'ອນ ,

ເພາະວ່າເຈົ້າຫາກໍ່ເດີນທາງມາຮອດໃໝ່ ໆ, ການພັກຜ່ອນ
ເປັນສິ່ງຈຳເປັນທີ່ສຸດສຳລັບເຈົ້າໃນເວລານີ້. ເຈົ້າມີຊຸ ກ້ຳ
ເຂົ້າຢູ່ເຮືອນຄົວລວມແລ້ວບໍ ? ເພາະວ່າໃນຍາມອຶດຢາກຈັ່ງ
ຊ, ເຈົ້າອາດຈະຖືກລົມກໍ່ເປັນໄດ້...ໂອຍບັກເວນມ໋ວງເອີ້ຍ,
ໃຫ້ມ໋ວງລ໋ວງມາກ່ອນເດ໋. ມ໋ວງຊຸ້ໄດ້ເຫັນຄົນກັບກູແຫລະ, ບັກ ນັກ
ບໍ່ນ້ອກາກ ! - ເຂົ້າຮອງໂດ້ຍ້ມໄປໃສ່ນ້ຳບ໋ນທ໋ພ່ວມບ໋ນ ຢູ່
ເທິ່ງທ້ອງຟ້າ.

ເມແຮດຊຸ້ເອບ ບໍ່ກັບໄປພັກຜ່ອນ ຍ໋ງໄປກ່ວານ້ຳເຂົ້າຍ້ງ
ຮູ້ສ໋ກວ່ານ້ຳຍາກາດໃນເດ໋ນເຊ໋ງເຖ໋ງວ່ານ້ຳລົ້ມຫນາວ ພົດປ່ຳ
ຢ່າງແຮງ ແລະ ລົ້ມບ້າໜ້ມ ກ໋ຍ້ງມ໋ຄວ່ານ້ຳອົບອຸ່ນກ໋ວ່າ ທ້ອງ
ພັກ ນ້ຳເບ໋ເກ໋ຳ ຊຸ້ງເຂົ້າໄດ້ວ່າໄສ່ຢູ່ແຕ່ກ່ອນນ້ຳຕ້ຽ ຫລາຍ
ເທ໋ຳ. ເຂົ້າໄດ້ມ໋ງໜ້ານ້ຳໄປຫາຊ່ວ໋ງຫ້ຍ໋ບເກ໋ບຂ໋ງທ້ອງການ໋ບ
ລ໋ຫານ ແລະ ຈົດຕ້ຽ. ພາຍຫລ໋ງທ໋ໄດ້ມ໋ຍປ່ຳສູ໋ບຊຸ້ງເປ໋ນ໋ດ
ຕ່ານ້ຳຈ້ຳ໋ກ໋ໃຫ້ແກ່ນ້ຳຍຊ່ວ໋ງດ໋ງກ່ວ໋ເລ໋ວ, ເມແຮດຊຸ້ -
ເອບ ກ໋ໄດ້ຂ໋ຮ໋ງໃຫ້ເຂົ້າເອົ້ານ້ຳສ໋ງແອ໋ວໜ້ມ໋ງມ່ານ້ຳຕ໋ດເປ໋ນສ໋ງ
ຮ໋ດນ໋ຍສ໋ງເສ໋ນ໋ທ໋ມ໋ຫ໋ວ໋ງເກ໋ະແ໋ບ໋ບ໋ພ໋ເສ໋ດ, ເພ໋ະວ່ານ້ຳ ຂ໋ງ
ສ໋ງ໋ມ໋ດສ໋ງ໋ທ໋ຈະຊ໋ວ໋ຍເຮ໋ດ໋ໃຫ້ຂ່ານ້ຳປ໋ອ໋ມ ຂ໋ງເຂົ້າສ໋ານ້ຳ ສ໋ຳພ໋ດ
ກ໋ບ໋ດ໋ນ໋ບ໋ງ໋ດ໋ບເຮ໋ອ໋ບ໋ນ໋ໄດ້ຢ່າງສ໋ະ໋ໜ໋ກແ໋ໜ໋ນ໋ທ໋ສຸ໋ດ. ຍ໋ອ ນ ວ່ານ້ຳ
ຂ໋ງ໋ສ໋ງ໋ມ໋ດເປ໋ນ໋ທ໋ຕ໋ອ໋ງການ໋ດ໋ອ ນ ແລະ ສ໋ຳ໋ດ໋ນ໋ຍ໋ງສ໋ຳ໋ລ໋ບເຂົ້າ,
ດ໋ງ໋ນ໋ນ໋ເມແຮດຊຸ້ເອບ ຈ໋ງໄດ້ສ໋ນ໋ຍ໋ານ້ຳ໋ຕ໋ນ໋ານ້ຳຊ່ວ໋ງວ່ານ້ຳ ຈະແຖ໋ນ
ເຫ໋ລ໋ານ້ຳ໋ໃຫ້ອ໋ກເດ໋ງ໋ລ໋ດ. ສ໋ອ ນ ນ ານ້ຳຊ່ວ໋ງເ໋ອ ງ ກ ໍ ໄ ດ ້ ອ ອ ກ ປ ານ ້ ຳ ຮ ັ ບ
ປ ະ ກ ັ ນ ວ ່ ານ ້ ຳ ຈ ະ ລ ົ ງ ມ ້ ທ ້ ານ ້ ຳ ງ ານ ້ ມ ້ ຢ ່ ານ ້ ຳ ເ ອ ົ ້ ານ ້ ຳ ໃ ຈ ໃ ສ ່ ເ ປ ັ ນ ້ ພ ້ ເ ສ ດ . ຫ ລ ັ ງ

จากนั้น เมแรถอุเอย ก็ได้ซอมกับมายังถิ่มยิ่มอีกและไถ่ยู่ที่นั่มจิ่มธอถถำ, จิ่มอ่าเธ้อบิ่มลาสุถท้ายได้ล้างจอถและ ถุกมัถล้างถ้วยเอุอก. เอ้าได้ตถตามเบ่งเธ้อ บิ่ม แต่ละลำที่พอมทำทามฝึกแอบยู่นั่มถ้วยถอามตั่มตั่ม พ่ปามกับอ่าแม่มทามสะแถงมายาก็มอันโลถโผมจ้ง อุ้มละ. แต่อันที่จางแล้อ เอ้าบ่ได้สิมใจมำทามบิ่มเจ็ยเจ็ถไปมาของเธ้อบิ่มเท่าใถถอก, แต่เอ้าได้สิมใจมำ บันยากาถท่อไปของถิ่มบิ่มพูมหลายกว่า. เอ้าเกิถ มีถอามปะเอิบใจมำสำมรงสรูงถ้างย่างก็กก้องของเถื่องจัก, สรูงถ้างแบบหูถับตับไหมของทามละถิ่มยิ่งลูก สอมไฟ, และ ก็มอายอันหอมหวมอวมอุ่มใจของมำมั่มแอถอู้ และ มำมั่มเถื่อง. สรูถ้างกาอมีไถสางถอามสุกใจใหเอ้าเป็นที่สุถ จิ่มเธ้ถใหเอ้าลืมอุถธอถลุปะสัก อู้งอาถเกิถอันแกเอ้าในมอม, เพาะอาบางที่เอ้าอาถจะอาถถอามสามาถในทามเป็นเจ้าบันอุาเธ้อบิ่มหลิเถื่องบังลับเกิถถ้างบ่ยอมยู่พายใต้ถอามบ่งทามของเอ้า ก็เป็นไถ้.

ลุ้ม่ๆ, ถึงแม่มอ่า เมแรถอุเอย จะมาธอถสะหนามบิ่มแต่เด็กแต่ปามั่มเอ้าก็ยังสามาถได้ยินสรูงถิ่นจักลุ่มเถื่องยู่ถาที่, สรูงเล้งเถื่องย่างแรงจิ่มพาใหเกิถแสงไฟมาบเหลอม และ ออกถอันต้อถๆยู่กอมแล้อ และ ในโอกาถถรอกันมั่มเอ้าก็ได้เห็นพวกมาย อุ่าง

ແປງຍົ້ມ ທ໌ ພ ອ ມ ພ າ ກັ ນ ຊຸ ກ ໃ ບ ຫ ມ າ ກ ປ ໍ ່ ນ , ຢ ່ ວ ງ ກ າ ມ ຊ ຸ ກ ແ ຕ ່ ລ ະ ເ ທ ື ່ ອ ນ ັ ້ ນ ພ ວ ກ ເ ຂ ົ ້ າ ຕ ອ ງ ໄ ດ ້ ເ ຕ ັ ້ ນ ສ ັ ກ ຂ ະ ໂ ຍ ງ ຖ ອ ຍ ຄ ົ ນ ຫ ລ ັ ງ ໄ ປ ພ ອ ມ ບ າ ດ , ເ ມ ື ່ ອ ເ ບ ິ ່ ງ ແ ລ ວ ບ ໍ ່ ແ ຕ ກ ຕ ່ າ ງ ຫ ຍ ັ ງ ກ ັ ນ ກ ັ ບ ເ ວ ລ າ ຄ ົ ນ ຍ ່ າ ງ ໄ ປ ດ ີ ໆ ເ ມ ື ່ ອ ພ ົ ້ ວ ເ ລ ື ອ ຜ ່ າ ນ ຫ ນ ້ າ , ເ ກ ດ ຕ ິ ກ ຂ ະ ມ ່ າ ຫ ລ ົ ້ ວ ເ ຕ ັ ້ ນ ສ ັ ກ ຂ ະ ຍ ົ ້ ວ ຖ ອ ຍ ຫ ລ ັ ງ ຄ ົ ນ ບ ໍ ່ ມ ີ ຜ ດ . ຫ ລ ັ ງ ຈ າ ກ ນ ັ ້ ນ ກ ໍ ມ ີ ສ ຽ ງ ເ ອ ີ ້ ນ ຖ າ ມ ແ ລ ະ ສ ຽ ງ ຂ ານ ຕ ອ ບ ດ ັ ງ ປ ະ ສ ານ ກ ັ ນ ຂ ້ ມ :

- ຕ ຽ ມ ຕ ົ ວ !
- ຕ ິ ດ ຈ ັ ກ !
- ຕ ິ ດ ຈ ັ ກ !

ປ າ ກ ົ ດ ວ ່ າ ມ ີ ຜ ູ ້ ໃ ດ ຜ ູ ້ ຫ ນ ຶ ່ ງ ຮ ຸ ອ ງ ຕ ອ ນ ຮ ັ ບ ເ ມ ແ ຮ ງ ຄ ຸ ເ ອ ບ ຢ ່ າ ງ ເ ຈ ັ ບ ແ ສ ບ ຍ ອ ມ ເ ຂ ົ ້ າ ອ ອ ກ ມ າ ແ ຕ ເ ຊ ົ ້ າ ມ ຶ ດ ໂ ພ ດ . ສ ່ ວ ນ ເ ຂ ົ ້ າ ເ ອ ງ ກ ໍ ໄ ດ ້ ແ ຕ ເ ວ ົ ້ າ ສ ຽ ດ ສ ້ ຽ ມ ທ ັ ້ ງ ຈ ຶ ່ ມ ຄ ໍ ່ າ " ຕ ິ ດ ຈ ັ ກ , ຕ ິ ດ ຈ ັ ກ " ນ ັ ້ ນ ດ ້ ວ ຍ ຄ ວ າ ມ ເ ພ ິ ່ ງ ພ ໍ ໃ ຈ . ໃ ນ ທ ີ ່ ສ ຸ ດ ເ ຮ ົ ອ ບ ິ ນ ຈ ໍ າ ນ ວ ນ ຫ ລ າ ຍ ລ ໍ ກ ໍ ໄ ດ ້ ຄ ວ ຍ ໆ ເ ລ ື ່ ອ ນ ກ າ ຍ ຢ ່ າ ງ ໂ ຫ ງ ດ ເ ຫ ງ ດ , ໂ ອ ມ ເ ອ ມ ອ ອ ກ ມ າ ສ ູ ລ ານ ບ ິ ນ ດ ້ ວ ຍ ທ າ ທ າ ງ ອ ັ ນ ອ ິ ດ ອ າ ດ ເ ຊ ຸ ່ ຍ ຊ ໍ ້ າ , ເ ພ ື ່ ອ ຕ ຽ ມ ຕ ົ ວ ພ ຸ ງ ຂ ້ ມ ສ ູ ອ າ ກ າ ດ , ໂ ດ ຍ ມ ີ ພ ວ ກ ນ າ ຍ ຊ ່ າ ງ ຈ ັ ບ ສ ັ ້ ນ ປ ີ ກ ແ ຕ ລ ະ ກ ໍ ່ . ຂ ະ ນ ະ ນ ັ ້ ນ ນ າ ຍ ນ ຶ ້ ມ ກ ໍ ໄ ດ ້ ມ າ ເ ຖ ິ ງ ສ ະ ຖ ານ ທ ີ ່ ດ ັ ່ ງ ກ ່ າ ວ ເ ປ ັ ນ ທ ີ ່ ຮ ຽ ບ ຮ ້ ອ ຍ ແ ລ ວ , ເ ຂ ົ ້ າ ພ ວ ມ ສ ູ ບ ກ ອ ກ ຢ າ ພ ັ ນ ທ ີ ່ ກ ໍ ຄ ຶ ດ ຫ ຽ ມ ຈ ົ ນ ຫ ລ ຽ ວ ເ ບ ິ ່ ງ ຄ າ ຍ ກ ັ ບ ວ ່ າ ແ ມ ນ ນ ้ ๐ ๑ ๒ ๓ ๔ ๕ ๖ ๗ ๘ ๙ ອ ມ ສ ู ເ ຫ ລ ອ ງ ກ ໍ ຊ ຸ ຂ ອ ງ ເ ຂ ົ ້ າ ສ ອ ງ ມ ື ອ ນ ັ ້ ນ ໄ ດ ້ ຄ ລ ິ ບ ຄ ລ ້ ອ ມ ໄ ຟ ເ ອ ົ ້ າ ໄ ວ ້ .

- ໂ ອ , ມ າ ແ ລ ວ ເ ບ າ ະ ? - ເ ຂ ົ ້ າ ທ ັ ກ ທ ້ ວ ງ ຂ ້ ມ ຢ ່ າ ງ ບ ໍ ່ ເ ອ ົ ້ າ ຫ ົ ວ ຊ ຸ ຕ ໍ ່ ກ ານ ສ ະ ແ ດ ງ ຄ ວ າ ມ ຄ ໍ ່ ນ ັ ບ ຂ ອ ງ ອ າ ເ ລ ັ ກ ເ ຊ ອ ິ .

- ມາຮອດກ່ອນກໍທົດລອງບິນກ່ອນຫມູ່ໂລດລະ. ໄປ, ເຈົ້າ ໄປ່ລໍາກໍ່ເບີ້ກ້ານ, ຈັກຫນ້ອຍຂ້ອຍ່ຈ່ງຈະຕາມໄປ . ຂ້ອຍເອງກໍ່ຢາກຮູ້ຢູ່ຄືກັນວ່າເຈົ້າຈະມີຄວາມສາມາດຄ່າໄດ ?

ນາງູມ໊ບ ໄດ້ຖືກົດກ້ອກຢ່າເປັ້ນເທ່ື່ອສຸດທ້າຍດ້ວຍຄວາມ ເສຍດາຍ. ສ່ວນອາເລັກເຊ ກໍ່ຟ່າວຍ່າງສ່າວບາດຕິ້ນ ໄປ ຍ້ັງເຮ້ືອບິນລໍາດ່ັງກ່າວນ້ັ້ນຢ່າງບໍ່ມ້ືກ່ານລໍ້ຊ່າ. ເຂ້ົາກ່ະວ່ າຈະ ພ່ະຍ່ายามຂ້ົນໄປປ່ະຈໍ່ຢູ່ບ່ອນນ້ັ່ງກ່ອນທ່ີ່ຄູ່ຝ້ກແ່ອບຈ່ະມ່າເຖ້ິ. ທ່າທ່າ ງ່ຂ່ອງເຂ້ົານ້ັ້ນ ໄດ້ສ່ະແດ ງ ໃ ຫ້ ເ ຫ ັ ນ ວ ່ າ ເ ຂ ້ ົ ່ າ ແ ມ ່ ນ ຊ ່ າ ຍ ສ ະ ກ ັ ນ ຢ ່ າ ງ ເ ຕ ັ ມ ຕ ົ ວ , ແ ລ ະ ກ ໍ ບ ່ ມ ີ ໃ ຜ ຄ ິ ດ ວ ່ າ ເ ຂ ົ ້ ່ າ ແ ມ ່ ນ ຄ ົ ນ ປ ະ ເ ພ ດ ຫ ້ ວ ຄ ົ ດ ້ ່ ານ , ຄ ົ ນ ທ ່ ີ ່ ຊ ່ າ ຄ ປ ະ ສ ົ ບ ກ ່ ານ ຫ ລ ື ວ ່ ່ า ค ็ น โ ล เ ล . แ ต ่ เ ป ็ น ห ย ั ง , พ ร ้ อ ม ก ั บ ท ี ่ จ ะ เ อ ็ า ม ื เ ภ า ะ ข อ บ ข อ ม น ั ่ ง เ พ ื ่ อ - ส ั ก ข ะ โ ย ง อ ้ ม ไ ป เ ท ิ ้ ง ป ี ก ย ก เ ท ่ ี า น ั ้ น ก ็ เ ร ั ด บ ่ ไ ด ้ เ ส ี ย แ ล ้ อ . ย ้ อ ม อ า ก ู า ม ส ะ ท ้ อ ม ข อ ง ค ว า ม ต ุ ้ ม เ ต ิ ม แ ล ะ ข ่ า ด ค ว า ม อ ุ ่ ม เ ย ็ น ม า เ ป ็ น เ ว ล า ค ื ม ม า ม ด ั ง ม ้ ั น ม ่ ี จ ่ ง เ ร ั ด ใ ห ้ ก า ม เ ล ื อ ม ไ ห ว ห ู ก ย ่ า ง ข อ ง เ ข ้ า ผ ิ ด เ ข อ แ ล ะ บ ่ ส า ม า ถ ย ่ อ ข า ต ิ ม เ อ ง อ ้ ม ไ ป เ ท ิ ้ ง บ ่ อ ม อ ั บ ไ ด ้ . เ ห ต ก า ม ด ั ง ก ่ า ว ไ ด ้ ส ่ า ง ค ว า ม ป ะ ห ล า ด ใ จ ใ ห ้ แ ก ่ ม า ย ข ่ า ง อ า ย บ า ว แ ก ่ ผ ู ้ ม ี ใ บ ห ม า โ ห ม ก อ ก อ อ ก ข ู ้ ย ื ม เ บ ิ ่ ง เ ม แ ร ถ ข ุ ด ข ุ ย ด ้ ว ย ค ว า ม ส ิ ่ ง ไ ส แ ล ะ ผ า ใ ห ม า ย ข ่ า ง ผ ู ้ ม ั น เ ข ้ า ใ จ ว ่ า " ห ม ้ ั ม ม ั น เ ม ็ ด เ ห ล ้ า บ ่ ? "

ในท่ีสุด อาเลักเซอ ก็สามารถยกอาวุธหน้าสั่งเอด ของเขาเบ่องหน่ังขึ้นปรบเท่ิงบ่อมขับจ่มได้ และ โดย ใช้ความพะยายามย่างสุดปรถอกเท่อหน่ัง เข่าจ่ง สา

ມາຄຍ້ອາໂຕທີສອງຂ້ມເຖ້ງທ໌ ແລະ ໄດ້ໂຫ້ຍມາຍລ້ງ ມ້ງ ເທ້ງຕ້ງດ້ວຍຄວາມລ໋ຳບາກ. ພໍເຂ້ົາມ້ງປະຈ໋ຳທ໌ຮຽບ ຮ້ອຍ ແລ້ວ ເຂ້ົາກ໋ຳຟ້າວຈ໊ດແຈ້ງດ້ງສາຍຮ໊ດຫມ້ງອອກມາມ໊ດ ອ່ າ ປ້ອມຕ໊ດໃສ່ກ້ບຄ໊ມເລ້ງດ້ວຍອາກ້ານຟ້າວຟ້ງ. ເປ້ນອ້ນ ອ່ າ ອ໋ກ້ານອ້ນນ້ໄດ໋ຖ໋ກຕ້ອງກ້ບສ້ງທ໌ເຂ້ົາຄ້ດຫມາຍເອ໊ົາ ໄວ້ ເປ້ນຢ່ ້າງດ໊ , ເພ ້ າະເມ ່ ້ ອ ຍ ່ ້ ານ ້ ອ ້ ມ ້ ອ ້ ງ ເຂ ້ ົ ້ າ ຖ ໋ ກ ຮ ໊ ດ ຕ ໊ ດ ໃ ສ ່ ກ ້ ບ ຄ ໊ ມ ເ ລ ້ ງ ແ ລ ້ ວ ພ ່ ້ າ ໃ ຫ ້ ເ ຂ ້ ົ ້ າ ເ ກ ໊ ດ ຄ ວ ້ ານ ຮ ູ ສ ໋ ກ ອ ່ ້ າ ຕ ້ ມ ໄ ດ ້ ສ ໋ ຳ ພ ໊ ດ ກ ້ ບ ຄ ໊ ມ ເ ລ ້ ງ ນ ້ ້ ມ ຢ ່ ້ າ ງ ສ ະ ຫ ້ ມ ໊ ດ ແ ຫ ້ ມ ແ ບ ບ ຄ ຽ ວ ກ ້ ນ ກ ້ ບ ເ ມ ່ ~ ~ ~

ใจเหล้อที่จะพันละมาได้, และ ได้ลอาจับเอ๊าเกย มีมาทำไว้ย่างอัดตะโมมัด. ทันใดมั้นเอ๊าก็ได้ยิน สยงเอ้มร้ายใช้รักสาละบรูบของอาจามสอม.

- ฮอย, ย่าอูหื้อลามล้มลูหลายแม ห้มี้ !

อาจามสอมเองเป้นผู้ทำหม่าหื้ลับเกยลั่ง. ทันใดมั้นเล่องจักก็ได้สี่งสยงดังแรงอ้มตามลำดับ และ ต่มาเรอบ้มก็ได้ลอยๆเล่อมย่าย ออกไปจากที่. มาอูมีบได้บันอุาไม้ลันเกย ย่างอัตะโมมัด และ หลังจากมั้นเรอบ้มลำม้อยอุ่งมีรูบร่างลายกับแมงป่ ก็ได้ลอยๆทะยาม-อุ้มสูกางเอหา. เรอบ้ม ลำมีฤกอะหมามมามไปตางตางมาๆ สุดแลอแตจะเหมาะสิ้มกับสะพาบกามสู้รบในแตละบั้ม.

เถิงแม้มจะเป้นเล่องที่เอ๊ายอกล้ามหลมแบบหมิดบ่เป้นก็ตาม แต่พอกเอ๊าต่างก็รัก หอางแหมและถือเอ๊าอาเรอบ้ม ลำมีแม้มเพื่อมรอมสู้รบก่าแก่แท้จ่างของ พอกต้ม. เรอบ้มลำม้อยเอุ่งมักบ้มหุกคิมได้อ้มอับแอบมีแปกปะหลาดแต่ลักแม่ด.

อาจามฝึกแอบได้เหล้อดตาแม้มเบ่งหน้านักธรรมคิมใหม่ของเอ๊า โดยผ่านทางกะจิกสองด่านหลังผ่านมา-เอ๊าเลียได้เห้นมักบ้มหลายๆปะเพดเอุ้มอ่า: พอก ที่เลียอับแต่อาดไลยะกาบ้มมาเป้นเอลาถิ้มนานมั้นเมื่อกับคิมมาอับอกเหื่อใหม่, เอ๊าจะมีสีหน้าสะหง่าบ, สุขุม

ອັນສໍ່ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງຄວາມອົງອາດກ້າຫານຢ່າງ ໃຫຍ່-ຫລວງ, ສ່ວນພວກນັກບິນທີ່ຖືກບາດເຈັບ ແລະ ຖືກນອນ ປົ່ນ ປ່ວຢູ່ໃນໂຮງໝໍມາເປັນເວລາຫລາຍໆເດືອນນັ້ນຈະມີແວວຕາ ທີ່ລຸກວາວ, ປຽມລົ້ນໄປດ້ວຍຄວາມຮູ້ສຶກອັນຮ້ອນແຮງ ຂອງ ຄວາມເປັນນັກບິນ; ສ່ວນຜູ້ທີ່ເຄີຍປະສົບອຸບັດເຫດຢ່າງ ແຮງ ຈາກການບິນນັ້ນ, ເມື່ອນັ່ງຢູ່ເທິງອາກາດພວກເຂົາຈະເກີດມີ ອາການສະທ້ານຢ້ານກົວຈົນຫນ້າຂາວຊີດ ພ້ອມທັງກັດຣິມ ສົບ ຕົນເອງດ້ວຍຄວາມຫມູດຫມັດ ແລະ ສ່ວນພວກນັກບິນທີ່ຫາ ກໍ ເຂົ້າໃຫມ່ນັ້ນ, ສີຫນ້າຂອງພວກເຂົາຈະສະແດງອອກເຖິງ - ຄວາມຕົ້ນຕົ້ນຈົນລຸມສະຕິບໍ່ຢູ່. ແຕສໍາລັບທ່ານທີ່ຂອງຊາຍງາມ ຄົນນີ້ຊໍ້ພັດມີອັນແຕກຕ່າງໄປຈາກພວກດັ່ງກ່າວ. ສິ່ງທີ່ ເຂົ້າ ໃຈສະແດງອອກມານັ້ນໃຈຊໍ້ໃຫ້ເຫັນວ່າ ເຂົາບໍ່ແມ່ນນັກ ບິນ ເຂົ້າໃຫມ່, ແລະ ນາງຈູນີ ເອງກໍຍອມຮັບວ່າ ຜັດແຕ ເປັນ ອາຈານສອນຝຶກແອບມານີ ຍັງບໍ່ທັນເຄີຍໄດ້ເຫັນລູກສິດຄົນໃດ ມີອາການດັ່ງນີ້ເທື່ອເລີຍ.

ໃບຫນ້າສີກໍາແຫມແດດນັ້ນໄດ້ປາກົດມີສີແດງເຮ້ອ ຂອງ ຄວາມສຸກໃຈຢ່າງລົ້ນເຫລືອຜຸດພຸ່ມຂຶ້ນໃຫ້ເຫັນຢ່າງຊັດເຈນ. ຣິມສົບຂອງເຂົາຈຸ໊ດຂາວແຕບໍ່ແມ່ນການຈຸ໊ດຂາວຍ້ອນ ຄວາມ ຢ້ານກົວ, ມັນແມ່ນຄວາມຈຸ໊ດຂາວທີ່ເກີດຈາກຄວາມຮູ້ສຶກ ອັນ ແປກປະຫລາດຈົນ ນາງຈູນີ ບໍ່ສາມາດຈະຕີລາຄາອອກວ່າ : ຊາຍຫນຸ່ມຄົນນີ້ແມ່ນຄົນປະເພດໃດກັນແທ ? ແລະເຂົາ ມີ ຄວາມຮູ້ສຶກແນວໃດ ? ເປັນຫຍັງນາງຈຸ໊ງແປງຍິ້ມຈົ່ງເຂົ້າ-

ໃຈວ່າເຂົ້າຄົ່ມເຫລົ້າເມົ້າ ?

ຂະນະທີ່ເຮືອບິນພວມກຳລັງບິນຂ້ມສູງຢູ່ເທິງທ້ອງຟ້າ ນັ້ນ ອາຈານຝຶກແອບກໍ່ໄດ້ແນມເຫັນຢາດນ້ຳຕາຂອງນັກຮຽນ ຫນຸ່ມ ຂອງເຂົ້າໄຫລຍ້ອຍອອກຈາກຫນ້ອຍຕາຄູງາມ, ຊຸ່ງຕອນ ນັ້ນ ເຂົ້າຍັງບໍ່ທັນໄດ້ເອົ້າແວ່ນຕາລົງມາປົກ. ນ້ຳຕາໄດ້ໄຫລລຽນ ລົງໄປຕາມຮອງແກ້ມ ແລະ ໃນລະຫວ່າງທີ່ເຮືອບິນພວມ ບິນ ວຽນວ້ານ, ທັນໃດນັ້ນກະແສລົມກໍ່ໄດ້ພັດເຂົ້າມາຢ່າງແຮງ., ແລະໄດ້ຕີຢາດນ້ຳຕາເຫລົ່ານັ້ນແຕກກະຈາຍໃສ່ໜ້າໃບໜ້າເຂົ້າ.

" ເຫດການອັນແປກປະຫລາດນີ້ເກີດມາຈາກສາເຫດອັນ ໃດນໍ ? ເຮົາຈະຕ້ອງໄດ້ຕິດຕາມເບິ່ງຢ່າງໃກ້ຊິດເສຍແລ້ວ." ນາງມຶນ ຄິດຢູ່ໃນໃຈ. ແຕ່ວ່າໃບໜ້າຊຸ່ງເຂົ້າສາມາດ ແນມ ເຫັນໂດຍຜ່ານກະຈົກນ້ອຍຮູບສີ່ຫລ່ຽມໃນເວລານີ້ໄດ້ປາກົດ ມີ ແວ່ວຕົນເຕັມແບບພໍເສັດຈນອາຈານສອນເອງຮູ້ສຶກກະທົບ ກະ ເທືອນໃຈ. ເຂົ້າຮູ້ສຶກຕື້ນຕັນໃຈຈົນປາກບໍ່ອອກ ແລະ ຄໍ່ຫອຍ ຕົບຕັນເຂົ້າ ແລະ ແນມເຫັນຕາຕະລາງບິນນຸ່ມນ້ອຍຢູ່ນ່ານ ນ້ຳ ຕາ.

- ເອົ້າບາດນີ້ຂອຍຊຸ່ນອບໃຫ້ເຈົ້າເປັນຜູ້ທ້ຳໜ້າທີ່ ບັນ ຊາຍົນເອງເດ. - ນາງມຶນ ກ່າວອ້ນ. ແຕ່ແທ້ນທີ່ເຂົ້າ ຈະ ມອບໜ້າທີ່ທັ້ງໝົດໃຫ້ໂດຍກົງໂລດ, ເຂົ້າກັບປ່ອຍຕົນປ່ອຍມື ພຽງຊ່ວຍຊ່ວຍຄາວເທົ່ານັ້ນ ແລະ ໄດ້ຮຽນພ້ອມຢູ່ທຸກ ເວລາ ເພ້ອຊຸ່ນ້ຳທົດທາງໃຫ້ແກ່ຊາຍຫນຸ່ມແປກປະຫລາດຄົນນ. ຈາກ ການສັງເກດເບິ່ງທ່າທີ ເຄື່ອນໄຫວເພ້ອປຽນແປງໃນແຕ ລະ

ຄ້ວງນັ້ນ ເຮັດໃຫ້ ນາງມຸ໋ຍ ມີຄວາມຮູ້ສຶກໝັ້ນໃຈວ່າ ລູກສິດ ຂອງເຂົາຜູ້ນມີຝີມືອັນຍອດຍ້ຽມ ແລະ ເກ່ງກາດປານ " ນັກ ບິນເທວະດາ " ດ່ັ່ງທີ່ຫ໋ວໜ່ານເສນາທິການສູງສຸດຂອງ ໂຮງ ຮຽນຊຸ໋ປຸ໋ຽບສະເໜີ໋ອນເສ໋ອອາກາດຄຶ໋ມເກົ່ານແກ ແລະ ຊຸ໋ງ ເລ໋ຍໄດ໋ຜ່ານສົ໋ງຄາມກ໋າງເມ໋ອ໋ງມາແລ໋ວໄດ໋ຂະໜານ ນາມ ເຈົ໋າໄວ.

ການບິນຮອບທ໋ຳອິດໄດ໋ຜ່ານພົ້ນໄປໂດຍທ໋ີ ນາງມຸ໋ຍ ບ໋ໍ່ໄດ໋ ມີຄວາມລະແວ໋ງແຄ໋ງໃຈອັນໃດຕ໋ໍ່ຄວາມສ໋ານາດຂອ໋ງລູກສິດຕົ໋ນ. ເຮ໋ືອບິນລ໋ຳດ໋ັ່ງກ໋າວຖ໋ືກນ໋ຳພາໃຫ໋ບິນໄປຢ໋າ໋ງຊ໋ຳນິຊ໋ຳນານ. ສ໋ົ໋ງ ທ໋ີ່ໄດ໋ສ໋າ໋ງຄວາມປະຫລາດໃຈໃຫ໋ແກ໋ນາງມຸ໋ຍ ກ໋ໍ່ຄ໋ແໜນທ໋ີ່ວ໋ານ໋ ລູກ ສິດຂອ໋ງເຂົ໋າຈະຂັ໋ບຊຸ໋໋ກ໋ົ໋ງໄປທ໋າ໋ງໜ໋ານ໋ເລ໋ັ໋ຍ ໆ, ແຕ໋ໍ່ນ໋ົ໋ງດ໋ັ໋ວ ຄ໋ານ໋ເຂົ໋ານ໋ັ໋ບບິນ໋ ງ໋ຽ໋ງຂ໋າ໋ງຊ໋ານ໋, ງ໋ຽ໋ງຂ໋າ໋ງຂວ໋ານ໋ຫລ໋ັ໋ບ໋ານ໋ດ໋ັ໋ວກ໋ໍ ບິນເຂົ໋ານ໋ຫ໋ວ໋ເຈ໋ົ໋ຂ໋ົ໋ນແລ໋ວຕ໋ໍ່ມ໋ານ໋ກ໋ໍ່ດ໋ົ໋ງຫ໋ວ໋ລ໋ົ໋ງສູ໋່ພ໋ົ໋ນ ຄ໋ານ ດ໋ັ໋ວ ຢ໋ານ໋ຈະທ໋ຳການ໋ທ໋ົດສ໋ອບກ໋ຳລ໋ັ໋ງແຮ໋ງຂ໋ອ໋ງຕ໋ົ໋ນ. ນ໋ານ໋ງມຸ໋ຍ ໄດ໋-ຄ໋ິດຕ໋ົ໋ກລ໋ົ໋ງປ໋ົ໋ງໃຈຢູ໋໋ງ໋ຽບ໋ງ໋ວ໋ານ໋ ລ໋ັ໋ງໃດ໋ມ໋ອ໋ມ໋ມ໋ ເຂົ໋ານ໋ກ໋ໍ່ຈະປ໋ອ໋ຍໃຫ໋ ລູກສິດຄ໋ົ໋ນ໋ມ໋ອ໋ມ໋ຂັ໋ບເຮ໋ືອບິນ໋ໄປພູ໋໋ດ໋ຽ໋ວຕ໋ານ໋ລ໋ຳພ໋ັ໋ງ ແລະ ຫລ໋ັ໋ງ ຈ໋ານ໋ກ໋ບິນ໋ທ໋ົດລ໋ອ໋ງຕ໋ົ໋ນ໋ຈ໋ັ໋ກສ໋ອ໋ງສ໋ານ໋ເທ໋ົ໋ວແລ໋ວ ເຂົ໋ານ໋ຈະປ໋ອ໋ຍ ໃຫ໋ ອ໋ານ໋ເລ໋ັ໋ກ ເຊ໋ົ໋ ທ໋ົດລ໋ອ໋ງຂັ໋ບເຮ໋ືອບິນ໋ " ຢູ໋໋ເຕ-໔ " ຊຸ໋໋ງເປ໋ັ໋ນ ເຮ໋ືອບິນ໋ທ໋ົ໋ລ໋ອ໋ກແບ໋ບຂ໋ອ໋ງມ໋ານ໋ຈ໋ານ໋ກເຮ໋ືອບິນ໋ຂັ໋ບໄລ໋ຢ໋ານ໋ແທ໋ົ໋ຈ໋ງ.

ອ໋ານ໋ກ໋ານ໋ໃນ໋ຍ໋ານ໋ນ໋ັ໋ນໜ໋ານ໋ວ໋ພ໋ົ໋ລ໋ັ໋ກ ແລະ ບ໋ານ໋ຫລ໋ອ໋ດທ໋ົ໋ດ ຢູ໋ ປ໋ັ໋ກຍ໋ົ໋ນໄດ໋ຊຸ໋໋ບ໋ອ໋ກ໋ຊຸ໋໋ນຫ໋ະພູ໋໋ມ -໑໐ ອ໋ົ໋ງສ໋າ. ລ໋ົ໋ມ໋ຫ໋ົ໋ມ໋ະໄດ໋ພ໋ັ໋ດ໋ກ໋ະ ແໜ໋ກເຂ໋ົ໋ານ໋ມ໋ານ໋ເຖ໋ົ໋ງໃນ໋ຫ໋ອ໋ງຂັ໋ບ. ຄ໋ວ໋ານ໋ເຢ໋ັ໋ນໄດ໋ເ໋ຈ໋ານ໋ະ ຊ໋ອ໋ດ

ຜ່ານເກັບຫນັ້ງ, ເຮັດໃຫ້ຕົ້ມຂອງອາຈານສອນເຢັ້ນຈ້ອຍປານ ຫມາກເຫັບ. ພວກເຂົ້າໄດ້ບໍ່ລອງເລີ້ຍເວລາມາເຫິ້ງ ເຕັ້ບ ແລ້ວ.

ແຕ່ທຸກໆຄັ້ງທີ່ ນາງມຸ້ຍ ບໍ່ບແກສັ້ນຍາມໃຫ້ລ້ຽງຈອດເທ້ອ ໃດ້ມັ້ນ, ເຂົ້າກໍ່ຈະແນມເຫັ້ນແວວຕາອັ້ນຄົ້ມກ່າທີ່ເຕັ້ມໄປດ້ວຍ ຄ່ຳອ້ອນວ້ອນ ປາກົດອ້ັນຢູ່ໃນກະຈົກສ່ອງນັ້ນໂລດ; ນັ້ນບໍ່ພຽງ ແຕ່ເປັນການ້ອ້ອນວ້ອນເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ນັ້ນຍັງໄດ້ສະແດງອອກ - ເຖິງການ້ັງຄັ້ບນ່ຳ້ອກ. ດັ່ງນັ້ນນັ້ນ່ຈ້ງໄດ້ຮັດໃຫ້ ນາງມຸ້ຍບໍ່ ກ່າ່ທ່ຈ້ະ້ບແກອອກຄ່ຳສ່ັ່ງ ຊ່ຳ້ຄ້ນ້ອກເທ້ອ ໃຫ່ມ. ແລ້ະ ໃນ ທ່ີ ສຸດ ແຫ່ມ ທ້ອ່ ຈ້ະ ້ບ່ ນ ພຽ ງ ໑ ໐ ນ ່ າ ທ ີ ແ ຕ ່ ພ ວ ກ ເ ຂ ົ ້ ່ ໍ ັ ບ ພ ່ ໍ ັ ນ ້ ້ ບ ່ ນ ເ ກ ອ ບ ຮ ອ ດ ເ ດ ່ ງ ຊ ່ ໍ ໂ ມ ງ .

ພໍ່ເຕັ້ມປ່ອດລ້ຽງຈາກທ່ີ້ຂ້ັບ້ຍ້ມ, ນາງມຸ້ຍ ກ່ໍ ໄ ດ ້ ຈ ັ ດ ແ ຈ ງ ປ ິ ດ ແ ຂ ນ ແ ລ ະ ຂ າ ເ ພ ່ ໍ ຍ ສ ້ ່ າ ງ ຄ ວ າ ມ ຮ ອ ນ ໃ ຫ ຮ ່ ໍ ່ ໍ ່ ໍ

ເກັບສຸບບາງໆເທົ່ານັ້ນ, ບໍ່ແມ່ນຕົນເຈົ້ານັ້ນກາຍເປັນນ້ຳກ້ອນ ໄປຫມົດແລ້ວບໍ , ສະຫາຍ ?

- ຂອຍບໍ່ນ ຕົນຄືຫມູຜູ້ອົນດອກ. - ເມແຮກອຸ້ເອບ ຕອບ ພ້ອມທັ້ງຍົ້ມໄປກັບຄວາມຝັນອັນແສນຫວານຂອງຕົນ.

- ຫ໊, ເຈົ້າເວົ້າອ້ຍັງເກາະ ? - ນາງູມົບ ຖາມຢ້ົ ດ້ວຍຄວາມສົນໃຈ.

- ຂອຍບໍ່ນ ຕົນຄົນອົນດອກ. - ເມແຮກອຸ້ເອບ ຕອບ ທ້ວມລົ້ມໂດຍໄດ້ກ່າວເນັ້ນຫນັກທຸກໆຂ້ໍຄວາມ .

- ຫມາຍຄວາມວ່າແນວໃດ " ບໍ່ນ ຕົນ " ? ຕົນ ຂອງ ເຈົ້າພ້ົ ດ້ານຢ້ົ ເບາະ ?

- ຫມາຍຄວາມວ່າບໍ່ນ ຈ ກ ຫົ ແລ ... ຕົນຂອງ ຂ ອຍ ບໍ່ ແມ່ນຕົນທ້ອພ້ອແມ່ສ ງ ໃ ຫ , ມັນແມ່ນຕົນປອມ.

ດ ເວົ້າປ ໂ ຍ ກ ໄ ຮັ ໃ ນ ງ ນ ງ ຕ ກ ຂ ມ ພ ປ ວ ຖ ອ ໄ ມ ງ ຫ ຜ ກ ຢ ງ ແ ຽ ງ . ສ ທ ຊ ຍ ແ ປ ປ ລ ໄ ກ ວ ມ ປ ລ ງ ທ ງ ງ ອ ສ ຈ ແ ໆ . ບ ຕ ; ທ ງ ທ ເ ຫ ກ ຂ ຮ ບ ມ ສ ງ ຮ ມ ງ , ແ ນ ເ ຮ ກ ແ ວ ໃ ງ ຂ ໄ ! ...

- ໃ ສ , ລ ງ ປ ດ ຍ ເ ຈ ໃ ຫ ຂ ຍ ບ ງ , ບ ງ ດ . - ອ ຈ ນ ສ ນ ເ ວ ຂ ມ ພ ມ ທ ງ ນ ລ ກ ໄ ປ ຫ ມ ດ ໂ ຕ .

ອ ເ ລ ກ ເ ຊ ອ ບ ໍ ໄ ດ ໂ ມ ໂ ຫ ໃ ຫ ແ ກ ຄ ວ ມ ຢ ກ ຮ ຢ ກ ເ ຕ ມ ອ ມ ລ ຍ . ກ ງ ກ ມ ຂ ມ ເ ຮ ກ ບ ພ ໃ ຈ ທ ຈ ະ ເ ຮ ັ ດ ໃ ຫ ຊ ຍ ຄ ມ ມ ຕ ມ ເ ຕ ມ ເ ຮ ກ ບ ດ ຫ ມ ຍ ຍ ມ ດ ຮ ອ ໂ ລ ດ . ເ ຮ ກ ໄ ດ ສ ະ ແ ດ ງ ທ ກ ທ

ພໍປາມກັບອ່າເປັນນັກສະແດງມາຍາກົນ ເພື່ອຖືກຂາສົ້ງ ທັງ
ສອງເບ້ອງ້ອມພ້ອມໆກັນ.

ຈາກນັ້ນນັ້ນກໍ່ໄດ້ເຜີຍໃຫ້ເຫັນອ່າ ອາລັກເຊ ໄດ້ຢືນຢູ່
ເທິງຂາທີ່ເຮັດດ້ວຍຫນັງ ແລະ ອາລຸຍນົມຮ. ເຂົ້າໄດ້ແນມ
ເບ່ິງຫນ້າອາຈານສອນ, ນາຍຊ່າງ ແລະ ບັນດານັກບິນ ກຸ່ມ
ຫນ່ຶ ຊ່ຶງພ້ອມລໍ້ຖ້າຖຽວບິນຂອງພວກຕົນຢູ່ນັ້ນດ້ວຍຄວາມຢາກ
ຫ້ວ.

ຈາກນັ້ນ, ນາອູມ ກໍ່ຈ່ຶງຄົດທົບທ້ວນເຖ່ິງຄວາມຕົນເຕ້ນ
ອັນຜິດປົກກະຕິຂອງຊາຍຜູ້ນ: ຄວາມຮູ້ສຶກຢ່າງປະຫລາດທ່ີໄດ
ປາກົດຂ້ຶນຢູ່ເທ່ິງໃບຫນ້າຂອງເຂົ້າ, ຢາດນ້ຳຕາ ແລະຄວາມ
ຫ້ວກະຫາຍທ່ີໄດ້ທ່ວງດ່ຶງເວລາກ່ານບິນເອົ້າໄວ້. ນັກຮຽນຄົນ
ນ້ີໄດ້ຮັດໃຫ້ເຂົ້າງ່ຶງພໍປາມໄກ້ຖືກລ່ອມ. ຈາກນັ້ນ ນາອູມ້ບກ
ຟ້າວແລ່ນເຂ້ົ້າໄປຫາ ອາເລັກເຊ ແລະ ໄດ້ຈັບມ່ືເຂົ້າ ສັ່ນ
ຢ່າງແຮງ.

– ແລ້ວ...ເປັນຫຍັງຈ່ຶງບ່ໍ້ບອກ້ອຍແດ ?... ຄົນ
ຫຍັງເກ່ງກາດພ້ລ້ກ !...

ຫມາຍ ຄວາມວ່າວຽກງ່ານທ່ີ່ໃຫ່ຍ ແລະ ຫນ້ັກໃຈກ່ວ່ າ
ຫ່ມ້ ໄດ້ຜ່ານພ້ົ້ນໄປແລ້ວ. ເຂົ້າສ່ານ່ າດເອ້ົ້າຊ ະ ມ ະ ໃ ຈ ອ ່ າ ຈ ານ
ຝ ຶ ກ ແ ອ ບ ຢ ່ າ ງ ຍ ່ າ ດ ລ ອ ຍ . ພ ໍ ່ ເ ຖ ິ ງ ຕ ອ ນ ແ ລ ງ ທ ັ ງ ສ ອ ງ ກ ໍ ່ ໄ ດ ້ ກ ັ ບ ມ ່ ່ ່

ພຽງຫມ້ອຍຄຽ້ອທ້ັ້ນເຂົ້າກໍ້ຕ້ອງຖືກຫ້ານບໍ່ໃຫ້ຂ້ັ້ບຍ້ົມຕະຫລອດ
ຊ້ົ່ວ. ເຖ້ົ່ງວ່ົ່າເຂົ້າຈະມ້ີ່ຄວ່ົ່ານປ່ົ່າຖ້ະຫນ່ົ່ານຢ່ົ່ານໄປບ້ົ່ນ ເຈ້ົ່ົ
ຢ້ົ່ເຫ້ົ່ົ່ອແມ້ົ່ນ້ໍ່ໂວ້ົ່ນກ່ົ່ ແລ້ວ້ົ່ນຫນ່ົ່ານສ້ົ່ນ້ະຄ້ົ່ວ້ົ່ນທ້ົ່ີ່ປ່ຽ້ົ່ນ ສ້ະ
ເຫ້ົ່ົ່ວ້ົ່ນແມ້ົ່ເຫ້ົ່ັ້ກ້ົ່ງຖ້ົ່ກເຂ້ົ່ົ່ານ້ັ້ກຮ້ັ້ບຜ້ົ່ົ່ດ້ົ່ນຈ່ົ່ານທ້ົ່ໍ່ປ້ະ ເຫ້ົ່ົ
ຢ່ົ່ານຮ້ວ້ົ່ນແຮ້ົ່ງກ້ໍ່ຕ່ົ່ານ ເຂ້ົ່ົ່ານ້ຽ້ົ່ົ່ານ່ົ່ານໃນເວ້ົ່ານທ້ໍ່ານ່ົ່ານຝ້ົ່ກແ້ວ້ົ່ນ
ນ້ັ້ນ, ຄ່ົ່ານຫຸ້້ນຫ້ຽ້ົ່ງ, ກ່ົ່ານປ້ະຕ້ິ້ັ້ດຕ່ົ່ານຫ້ລ້ັ້ກສຸ້້ດຢ່ົ່ານ ຄ້ິ້ັ້ນ
ຖ້ວ້ົ່ນເປ້ັ້ນສ້ິ່ງສ້ໍ່ານ້ັ້ນກ່ົ່ານ້ວ່ົ່ານສ້ິ່ງໃດຫ້ມ້ົ່ົ ແລ້ະ ເຂ້ົ່ົ່ານ້ໍ່ເຂ້ົ່ົ່ານ້ໃ້ຈ ຄ້ິ
ວ່ົ່ານ, ກ້ໍ່ລ້ະມ້ົ່ເຊ້ົ່ນເຂ້ົ່ົ່ານ້ັ້ນ, ຖ້ົ່ານ້ະຄ້ິ້ົ່ົ່ໄ້ລ ເປ້ັ້ນເປ້ົ່ເຊ້ົ່ນກ້ໍ່ຄ້ິ່ງ
ມ້ົ່ຢ້ົ່ໃນ້ຈ້ໍ່ານ້ວ້ົ່ນຫ້ນ້ິ່ງ້ົ່ວ້ົ່ນພ້ັ້ນເ້ົ່ົ່ານ້ັ້ນເ້ົ່ົ່ານ.

ເມ້ົ່ແຮ້ົ່ກຊຸ້້ເ້ວ້ົ່ນ ໄ້ດ້ປ້ະ້ຈ້ໍ່ານ້ຢ້ົ່ໃ້ນ້ໂ້ຮ້ວ້ົ່ນ້ຮ້ຽ້ົ່ນ້ຝ້ົ່ກແ້ວ້ົ່ນ ມ້ົ່ານ້ເ້ປ້ັ້ນ
ເ້ວ້ົ່ລ້ົ່ານ ຫ້ ເ້ກ້ົ່ົ່ນ້ປ້ົ່ານ້ແ້ລ້ວ. ລ້ະ້ຄ້ົ່ນ້ແ້ມ້ົ່ນ້ລ້ະ້ຄ້ົ່ນ້ຫ້ນ້ົ່ານ້ວ. ບ້ໍ່ລ
ເ້ວ້ົ່ນ້ເ້ກ້ົ່ົ່ນ້ບ້ົ່ນ້ຖ້ົ່ກ້ປ້ົ່ກ້ຄຸ້້ມ້ໄ້ປ້ຄ້ວ້ຍ້ຫ້ມ້ະ; ຕ້ົ່ນ້ເ້ຮ້ົ່ອ້ບ້ົ່ນ້ຫ້ົ່ເ້ຄ້ຍ ໃ້ຊ
ກ້ວ້ັ້ຢ້ົ່ານ້ັ້ນ້ມ້ານ້ັ້ດ້ນ້ຖ້ົ່ກ້ປ້ຽ້ົ່ນ້ຄ້ວ້ຍ້ຕ້ົ່ນ້ສ້ະ້ກ້. ໃ້ນ້ລ້ະ້ຫ້ວ້ານ ຫ້
ບ້ົ່ນ້ຢ້ໍ່ໃ້ນ້ລ້ະ້ດ້ັ້ບ້ສູ້້ງ, ເ້ມ້ົ່ອ້ຫ້ລ້ຽ້ົ່ວ້ລ້ວ້ົ່ນ້ຫ້ານ້ວ້ລຸ້້ມ ສ້ົ່ງ້ຫ້ົ່ອ້ານ້ເ້ລ້ັ້ກ້ເ້ຊ
ົ່ອ້ໄ້ດ້ເ້ຫ້ັ້ນ້ັ້ນ ບ້ໍ່ແ້ມ້ົ່ນ້ຮູ້້ບ້ຫ້ົ່ອ້ທ້ັ້ດ້ຫ້ເ້ຕ້ັ້ມ້ໄ້ປ້ຄ້ວ້ຍ້ສ້ັ້ນ້ອ້ັ້ນ້ມ້ົ່ຊ້ົ່ວ້ດ້ຊ
ົ່ານ້ຂ້ອ້ງ້ຍ້ານ້ລ້ະ້ຄ້ົ່ນ້ໃ້ບ້ໄ້ມ້ຫ້ລ້ົ່ນ້ອ້ກ້ແ້ລ້ວ, ສ້ົ່ງ້ຫ້ົ່ປ້ານ້ກ້ົ່ດ້ແ້ກ້ສ້ານ້ຍ-
ຕ້ານ້ຂ້ອ້ງ້ເ້ຂ້ົ່ົ່ານ້ໃ້ນ້ເ້ວ້ລ້ານ້ັ້ປ້ຽ້ົ່ນ້ຄ້ະ້ດ້ານ້ແ້ຜ້ນ້ໃ້ຫ້ຍ້ຫ້ົ່ປ້ານ້ຍ ຄ້ວ້ຍ
ນ້ໍ່ສ້ົ່ົ່ານ້ວ ແລ້ະ ດ້ໍ່ານ. ເ້ປ້ັ້ນ້ຫ້ົ່ຮູ້້ຈ້ັ້ກ້ນ້ັ້ນ້ມ້ານ້ຕ້ັ້ງ້ແ້ຕ້ົ່ນ້ມ້ານ້ແ້ລ້ວ
ວ່ົ່ານ ພ້ວ້ກ້ທ້ະ້ຫ້ານ້ ເ້ຍ້ຍ້ລ້ະ້ນ້ັ້ນ ໄ້ດ້ຖ້ົ່ກ້ປ້ະ້ລ້ານ້ໃ້ຊ້ຢູ້້ຕ້ໍ່ຫ້ນ້ານ -
ເ້ມ້ົ່ອ້ງ ສ້ະ້ຕ້ານ້ລ້ົ່ນ້ກ້ຮ້ານ້. ກ້ອ້ງ້ທ້ັ້ບ້ທ້ົ່ກ້ຂ້ອ້ງ້ພ້ວ້ກ້ນ້ັ້ນ້ກ້ໍ່ໄ້ດ້ຖ້ົ່ກ

ຕ໌ແຕກກະຈັດກະຈາຍ ແລະ ແມ່ທັບໃຫຍ່ ປາຈູລຸດ ກໍໄດ້ຖືກ
ຈັບເປັນຊະເລີຍເສິກ. ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນ ກໍາລັງຕໍ່ຕ້ານທີ່ ອົງ
ອາດກາທາມ, ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມປິຊາສາມາດຂອງຝ່າຍໂຊ
ວຽດ ກໍໄດ້ຂະຫຍາຍຕົວອອກຢ່າງກວ້າງຂວາງຢູ່ທາງພາກໃຕ້.
ກອງພົນໜຸ່ມເກາະ ຊຶ່ງນໍາໂດຍນາຍພົນຣົດມິດສະຕຣົບ ກໍ່ ສາ
ມາດຕ໌ແຕກຖານທີ່ໜັ້ນຂອງຝ່າຍສັດຕູ ແລະ ສາມາດລວງລໍ
ເຂົ້າໄປຈົນເຖິງດ່ານແນວຫລັງຂອງພວກມັນ. ເບັ້ມດ້ວຍແລວ
ອາເລັກຊີ ຍັງຕອງມາເຝິກແອບຢູ່ທ້ວງເຮືອບິນລໍາໜ້ອຍໆ ທ້ວງ
ທ້ວງ ທ່ວາຢູ່ແນວໜ້າພູນບ່ອ໊ດແຕ່ແນວຈະເຮັດ, ບ່ອນທີ່ກໍາລັງ
ມ໊ັ້ນສູ້ຮົບອັນດຸເດືອດ, ສ່ວງດ້ວຍກາວເຮັດໃຫ້ອາເລັກເຊ ອ໊ ຂົ້ມ
ໃຈຍາກຍິ່ງກວ່າຕອນນັ້ນບາດກາວທ໌ເຂົ້າແອບຍ່າງຢູ່ໃນ ໂຮງ
ໜ້ ຫລ໊ກວ່າຕອນທ໌ເຂົ້າ ແອບເຕັ້ນລໍາຈົນຊາໄຂ ແລະ ບ່ອນ
ຊໍ້ນ໊ັ້ນ ຕ໊ັ້ງຫລາຍເທ໊ົ່າ.

ເມ໊ັ່ອຕອນທ໌ນອນພ໊ັກປ໊ັ້ນປ໊ັ້ອຢູ່ໃນໂຮງໜ້ນ໊ັ້ນ, ອາເລັກເຊ
ອ໊ ກໍ່ເລ໊ັຍສາບານເອ໊ົ້າໄວ້ແລວວ່າ ຈະພະຍາຍາມກ໊ັບຄ໊ືນໄປ-
ຍ໊ັ້ງກອງ ທ໊ັບອາກາດໃຫ້ໄດ. ເມ໊ັ່ອໄດ້ຕ໊ັ້ງເປ໊ົ້າໜາຍເອ໊ົ້າໄວ້ຄ໊ື
ແນ໊ວນ໊ັ້ນແລວ ເຂ໊ົ້າກໍ່ໄດ້ສຸມທຸກກໍາລັງແຮງຂອງຕ໊ົນ ເພ໊ັ່ອຜ່ານ
ຜ່ າ, ເອ໊ົ້າຊະນະຕໍ່ຄວາມທຸກໂສກ, ຄວາມເຈ໊ັບປວດ, ຄວາມ
ອ໊ດເມ໊ັ່ອຍ ແລະ ຄວາມເສ໊ຍກໍ່ລັງໃຈທ໊ັ້ງປວງ. ຢູ່ມ໊ານ໊ັ້ນ
ຈ໊ດໜາຍຕ໊ັບນ໊ັກໃຫ໊ຍ ກໍ່ຖືກສ໊ົ່ງມາເຖ໊ິງເຂ໊ົ້າ, ໂດຍແມ່ນນາງ
ຫ໊ງ ບ໊ດ ອ ມ໊ ນ ລ ໄ ດ ເ ປ ັ ນ ຜ ູ ທ ໍ ໜ ມ ທ ີ ່ ສ ົ ່ ງ ຕ ໍ ່ ຈ ົ ນ ມ າ ເ ຖ ິ ງ
ທ໊ີ່ຢູ່ແຫ໊ງໃໝ່ຂອງເຂ໊ົ້າແຫ໊ງນ໊ັ້. ພ້ອມດຽວກ໊ັນ ນ໊ັ້ນ ໄດ

ຂຽນຈົດໝາຍຖາມຂ່າວກ່ຽວກັບສຸຂະພາບຂອງເຂົາແລະນາງ ເອງກໍມີຈຸດປະສົງຢາກຮູ້ວ່າ ເວລາມີເຂົາໄດ້ເຮັດສຳ ເລັດ ຕາມເປົ້າໝາຍແລ້ວຫລືຍັງ ?

" ເຮົາໄດ້ເຮັດສຳເລັດຕາມເປົ້າໝາຍແລ້ວຫລືບໍ່ນໍ? " ເຂົາຄິດຖາມໂຕເອງ. ແລະ ໂດຍບໍ່ໄດ້ວິນວາຍຊອກຫາ ຄຳ ຕອບຢູ່ໃຫ້ເສຍເວລາ ອາເລັກເຊີ ຟ້າວແກ້ຫໍ່ຈົດໝາຍອອກ. ໃນຈຳນວນຄົງກ່າວມີຈົດໝາຍຂອງແມ່ເຂົາ, ຂອງໂອນກາ ຮັກ, ຂອງຄະໂວຊຸດບ ແລະ ອີກຈົດໝາຍສະບັບໜຶ່ງ ຊຶ່ງ ໄດ້ສ້າງຄວາມຕື່ນເຕັ້ນໃຫ້ແກ່ເຂົາເປັນຢ່າງຍິ່ງກໍຄືຈົດໝາຍທີ່ ຖືກຈ້າໜ້າຂອງໂດຍລາຍມືຂອງ " ນາງຈາຕ ແຫ່ງກອງ ຊຸ ຕຸນິຍົນວິທະຍາ " ແຕ່ໄດ້ແຈ້ງຊື່ຜູ້ສົ່ງວ່າ: " ຮອຍໂທ ກູກູ-ຊະກົນ ". ອາເລັກເຊີ ໄດ້ຕັດສິນໃຈອ່ານຈົດໝາຍສະບັບ ສຸດທ້າຍນຳກອນໜ່ວ.

ກູກູຊະກົນ ໄດ້ເລົ່າວ່າ ເຮືອບິນຂອງເຂົາຖືກຍິງຕົກ ອີກ ເທື່ອໜຶ່ງ ແລະ ໃນຂະນະທີ່ໄຟກຳລັງລຸກໄໝ້ຍົນຢູ່ນັ້ນເຂົາກໍ ສາມາດໂດດຈ້ອງລົ່ງສູ່ເຂດທີ່ໝັ້ນຂອງຝ່າຍກອງທັບໂຊວຽດ-ດ້ວຍຄວາມປອດໄພ, ມີພຽງແຕ່ເບື່ອງໜ່ວງເທົ້ານັ້ນທີ່ ຖືກ ບາດເຈັບ, ປະຈຸບັນເຂົາໄດ້ພັກ ປິ່ນປົວຢູ່ນຳໝໍ ຍາ ບານເຄື່ອນທີ່ຂອງກອງພັນ. ໃນລະຫວ່າງທີ່ພັກປິ່ນປົວຢູ່ນັ້ນ , " ເຂົາກໍຄົ້ນຄວ້າມັກຮົບຜູ້ກ້າເກັ່ງກ້າຫລວ, ຕ່າງກໍຮູ້ສຶກ ມີ ຄວາມໝູດໝົດໃຈເປັນທີ່ສຸດ ". ແຕ່ການເຈັບເທື່ອນ, ເປັນ ການເຈັບພຽງເລັກໆນ້ອຍໆ ຊຶ່ງຄອກ, ອີກບໍ່ດົນເຂົາກໍຈະສ້າ

มาถับถ่มไปทำทามสู่รับใถ่อุ๊ก. ภูภูอะก๊ม ใถ่แจ้ง ให้ อาเล้กเอ๋อ๋ อุาบ่อา เอ๊าใถ่อามให้ เวอรา ทาอ๋รโล-อา เป้นผู่อยมให้, อุ๋ว่ผู่กรอม๊มามแฝ่งอา " จาต๊ฐุ ตุม๋ย๊ม อ๋ทะยา ". มอกจากมั้นเอ๊ายังใถ่เล่าต๋มอาเว อรา แม่นเพ่อนย๋งผู่มีน้ำใจปะเสิดท๋สุดสำลับเอ๊า, มาง ใถ่อุ่ยให้เอ๊าผ่อมถ่ายถวามทุกโสกทั่งป่อุ่ง และ ต๋มา เวอรา ใถ่อยมต๋มใส่โดยใถ่ไออ๋่งเล้บไออา (ก๋งสะ ต๋งแตง ภูภูอะก๊ม เอ๊าบ่มีมูนถวามจ๋ง). จากจุ๊ด - หมายสะบับถ่งทาอม อาเล้กเอ๋อ๋ ยังใถ่รู๊ต๋มอ๊กอา รูบ พาบของเอ๊าถูกมำไปติดไอ่ยู่มำบันดารูบมักอ๊ละอุ๋ม ทั่ง หลาย, ยู่ท๋กองพันก๊ลยู่ท๋สะโมสอมก๊มถ๋ม และ บันดา มีกรบหมมามมะยถอาเป้นมีกรบมำหมาทั่งหลายต่างกัม ถวามหวังใจเป้นย่างย๋งอา อ๊กบ่ถ๋ม อาเล้กเอ๋อ๋ ก็จะ ต่องกายเป้นมีกรบมำหมาผูหม๋ง และ จะต่องใถมา ยู่ รอมกับพวกติมในท๋สุด. เมแรถอุ๋เอบ อามแลอก็ใถแต ย๋ม พ่อมทั่งแก่องห่อ. ภูภูอะก๊ม และ เลอามุกาลิ๊อา สาสะหมีกสองถ๊มบ๊, ถ่งจะพากันม่อเม๊าถ๊ดหาแต่เล่อง-อ๋ม จ่งลืมเล่าให้อาเล้กเอ๋อ๋อุาบม้าอา: กองพัม ของ เอ๊าใถ่รับฟังไอมำหมาจากลัดถุะบามแลอ .

ต่จากมั้น อาเล้กเอ๋อ๋ ก็ใถ่ทำทามเป๊ดของ จ๊ด หมายของแมเอ๊า. สอมลายม๊กยังถ่งแม่นลายม๊อันเก๋า, ท๋หยุ่ง และ สับสมตามพาสาของผูเถ๊า, แต่อาม๊ เม่อ

ໃນທ່ເຕັມໄປ້ດ້ວຍຄວາມຮູ້ສຶກອັນເລິກເຊິ່ງ ແລະ ມີຄວາມ
ຫມາຍເປັນຢ່າງຍິ່ງສຳລັບເຂົາ. ແມ່ໄດຖາມວ່າ ເຂົາຍັງຄຽ
ຢູ່ດ້ວຍແຮງຢູ່ບໍ ? ອາກາດທາງພັຫມາວຫລ້ ? ອາຫານການ
ກິນດເດເປັນແນວໃດ ? ເຂົາມ້ເຄ່ອງນຸ່ງຫັມຫາວພຽງພໍ້ແລ້ວ
ເບາະ ? ເຂົ້າຢາກໄດ້ຖົ່ງມ້ບໍ ? ເຫລ່ານ້ເປັນຕົ້ນ.ແມ່ເລ່ົ
ວ່າ ແມ່ໄດ້ຖັກຖົ່ງມ້ ໕ ຄູ່ເພ້ອມອບເປັນຂອງຂວັນໃຫ້ແກ່ ທະ
ຫານກອງທັບໂຊວຽດ. ຢູ່ໃນຫອງໂປ້ມ້ແຕ່ລະອັນ ແມ່ໄດ້ຂຽນ
ຄຳອວຍພອນໃຫ້ມ້ອາຍຸຍືນນານໃສ່ໄວ້ທຸກໆອັນ. ຖ້າວ່າ ອາ
ເລ້ກເຊ້ ຫາກມ້ໂອກາດໄດ້ຮັບຈົດໝ້ຍຸໃດຄູ່ຫນ້ງຂອງແມ່ກໍ້ນ້ບ
ວ່າໂຊກດ້ທ່ສຸດ, ເພາະວ່າຈົ່ມ້ເຫລ່ານ້ນ ໄດ້ຖັກດ້ວຍຂົນ ສັດ
ເສ້ັນຫນາ ຊ່ງແມ່ໄດ້ນຳເອ້ົາຂົນກະຕ່າຍມາເອ້ັນ. ແມ່ລ້ົມ -
ເວ້ົາສູ່ລູກຟ້ງວ່າ ດຽວນ້ແມ່ມ້ກະຕ່າຍຜູ ແລະແມ່ຢູ່ຄົນຫ້ນ ,
ພອມດ້ວຍລູກນ້ອຍຂອງນ້ນອ້ກ ຖ ໂຕ. ພາຍຫລ້ງຈາກ ການ
ເລ່ົາເລ້ອງນ້ກນ້ອຍເຫລ່ານ້ຢ່າງຍືດຍາວເປັນທ່ສົ້ນ ໃຈ
ແລ້ວ ແມ່ກ້ຈ່ງໄດ້ຫວນກັບເຂ້ົາມາເວ້ົາຖ່ງບັນຫາສ່ຳຄັນ:ຂະ
ນະນ້ພວກເຢ້ຍລະນ້ນ ໄດ້ຖືກກ້ວາດລ້ງອອກຈາກຕ້ວເມ້ອງສະ
ຕາລ້ນກຣາດ ໄປຈົ່ນຫມົດສ້ົນແລ້ວ. ພວກເຂ້ົາໄດ້ຮັບ ຄວາມ
ເສ້ຍຫາຍຢ່າງຍ້ຍຍັບ ນ້ບບ້ໍ່ຖ້ວນ ແລະ ແມ່ປາກົດໄດ້ຍິນມາ
ຫ້ວ່ານແຫ້ວ່ວ່າ ຫ້ວ່ຫນ້າແມ່ທ້ບຂອງພວກນ້ນກໍ່ຖືກຈັບ. ໃນລະ
ຫ້ວ່າງທ່ກອງທ້ບເຢ້ຍລະນ້ນ ຖືກຕ່ແຕກນ້, ໂອນກ່ າ ກໍ່ໄດ້ຮັບ
ອະນຸຍາດໃຫ້ກ້ບເມ້ອຢ່ານ້ານເປັນເວລາ ๕ ນ. ນ່ງ ໄດ
ມ່ານ້ກຢູ່ນ່ຳແມ່ ເພາະວ່າເຮ້ອນຂອງນ່ງນ້ນຖືກລະເບ້ດ ທ່ຳ

ລາຍມຸ່ນຫມົດແລ້ວ. ປະຈຸບັນນາງຖືກຊັ້ນຊ້ອນຢູ່ໃນກອງ ພົມ ຊ່າງແສງ, ໄດ້ຮັບຊັ້ນວ່າທີ່ຮ້ອຍຕີ. ໃນຂະນະທີ່ພວມມີການສູ ຮົບຢູ່ນັ້ນ ນາງໄດ້ຖືກບາດເຈັບທີ່ບ່າໄຫລ່ເບື້ອງຫນ້ງ, ພາຍ ຫລັງທີ່ໄດ້ປົ່ນປົວຈົນເຊົາດີແລ້ວ ນາງກໍໄດ້ຖືກປະດັບຫລຽນໄຊ ຢ່າງສົມກຽດ. ຫລຽນໄຊທີ່ນາງໄດ້ຮັບແມ່ນຫລຽນປະເພດໃດ ນັ້ນ ຕອນນີ້ແມ່ນບໍ່ໄດ້ບອກໃຫ້ຊາຮູ້ເລີຍ. ແມ່ໄດ້ເລົ່າຕໍ່ ໄປ ວ່າ, ຕະຫລອດເວລາທີ່ພັກຢູ່ນຳແມ່ນັ້ນ, ບໍ່ມີເວລາໃດທີ່ໂອມ ກາ ຈະບໍ່ຈົ່ມຫາ ອາເລັກເຊອີ, ນອກຈາກແຕ່ຍາມນອນຫລັບ ເທົ່ານັ້ນລະ. ແມ ແລະ ໂອມກາ ໄດ້ພາກັນເບິ່ງມໍ້ໄພ, ທຸກ ທຸກເທື່ອທີ່ຊຸ້ງນັ້ນ ປາກົດວ່າໄພຫມາກເກົ້າຫມວດໂຕ ຕອງ ໄດ້ຢູ່ຮ່ຽງຂ້າງກັບໄພແມ່ດຳ ກາໂຮ ສະເຫມີ. ສຸດທ້າຍ ແມ ໄດ້ແຈ້ງໃຫ້ ອາເລັກເຊອີ ຮູ້ວ່າ ຕາມຈິດໃຈຂອງແມ່ ເອງ ແລ້ວ ເຫັນວ່າບໍ່ມີຍິງສາວຄົນໃດທີ່ຈະເຫມາະສົມເປັນລູກ ໄພ ຂອງແມ່ເທົ່າກັບຍິງສາວແມ່ ດຳກາໂຮ ຄົນນີ້.

ອາເລັກເຊອີ ໄດ້ຍົມໄປກັບຄວາມເວົ້າອັນມີເມ້ຍໃນເລິກ ແລບແບບນັກການທູດຂອງແມ່, ຫລັງຈາກນັ້ນກໍ່ຈຶ່ງໄດ້ທຳການ ເປີດຊອງຈົດຫມາຍສີຫມົ້ນຂອງຍິງສາວຜູ້ທຸກເອ້ມວ່າ ເປັນ " ແມ່ດຳກາໂຮ " ນັ້ນດ້ວຍຄວາມຖະນຸຖະຫນອມເປັນທີ່ສຸດ. ຈົດຫມາຍນັ້ນຂຽນມາພຽງສັ້ນໆ. ໂອມກາ ໄດ້ເລົ່າວ່າ ພາຍ ຫລັງຈາກການຊຸດຊຸມຄອງເປັນທີ່ຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ, ບັນດາ ນັກ ຮົບທີ່ດໍ້ມ້ຫ້ວຫລາຍປະຈຳຢູ່ກອງພົນຄຽວກັນກັບນາງ ກໍໄດ ຖືກສົ່ງໄປຢູ່ຍັງກອງກຳລັງຕາມບົກກະຕິ. ປະຈຸບັນນີ້ນາງມີຊັ້ນ

ເປັນ ວ່າ ທ ຣ ອ ຍ ຕ ຝ ່ າ ຍ ເ ຕ ົ າ ນ ິ ກ . ທ ່ າ ນ ກ າ ງ ກ າ ນ ລ ะ ດ ຶ ນ ຍ ົ ງ ຂ ອ ງ ຝ ່ າ ຍ ສ ັ ດ ຕ ູ ກ ອ ງ ຂ ອ ງ ນ າ ງ ໄ ດ ຮ ຸ ດ ຮ ຸ ມ ຢ ູ ພ ຸ " ม ุ ม า ย ู " ຈ ົ ງ ຕ ໍ ່ ม า ໄ ດ ้ ก า ย เ ป ็ น ข อ ม โ ด ง ด ้ ง ; แ ล ะ ต ໍ ่ ม า ก ็ ไ ด ้ ไ ป ร ุ ด ร ุ ม ค อ ง ย ู อ อ ม อ ้ า ง โ ร ง ง า ม เ ร ั ด ล ิ ด ต ร ั ก เ ต ็ . ย อ ม ผ ึ ม ง า ม ย ิ ่ ง ใ ห ญ ่ ด ้ ว ย ก า ร ม ั ด ท ้ า ว ม ั ด ม ้ ก อ ง ก อ ง ร ุ ม ไ ร ้ ร ะ เ บ ี ย บ ท ี ่ ง ด ง า ม ; ก อ ง ข อ ง ม ั น จ ึ ง ไ ด ้ ร ั บ ห ล ุ ม ไ ข ่ ข ึ ้ น ท ั ้ ง ไ ข ่ ข า ว ไ ข ่ ส ี แ ด ง . โ อ ม ก า ไ ด ้ ร ุ ม อ า ก า ม ป ะ ต ิ บ ั ด ง า ม - ข อ ง ม า ง ม ั น ไ ด ้ เ ต ิ ม ไ ป ด ้ ว ย ค ว า ม ห ย ุ ง ย า ก เ ห ล ื อ ท ี ่ ส ุ ด , ร ุ ม ป ะ ก อ บ เ ค ื ่ อ ง ใ ช ้ แ ล ะ เ ค ื ่ อ ง ก ิ น ท ุ ก ย ่ า ง เ ช ่ น อ า ค า ม แ ต ่ ล ะ ด อ ง ห ล ั ก ะ ป อ ง อ า ห า ม แ ต ่ ล ะ อ ั น ต ้ อ ง ไ ด ้ ไ ป อ ั น แ ต ่ ล ะ ท ี ่ อ ั น ต ้ อ ง ไ ด ้ ม า จ า ก ฝ า ก ฝ ั ่ ง แ ม ่ น ้ ำ โ อ ม ก า ก ็ ม ั น พ ุ ม ่ ว ่ า ก า ม ไ ป อ ั น แ ต ่ ล ะ ท ี ่ อ ั น ต ้ อ ง ก า ร ม ั น ส ั ด ต ู ไ ด ้ ห อ ก ล ู ก ป ื น ม า ใ ส ่ ย ่ า ง บ ่ อ ย - ส า ย . เ อ ้ า ท ่ อ ไ ป แ ล ้ ว อ ย ู ่ ต า ม ต ็ อ ง ม ั ง , บ ่ ม ี ร ้ อ ม ห ล ั ง ใ ด จ ะ บ ่ ไ ด ้ ร ั บ ค ว า ม เ ส ี ย ห า ย แ ม ่ ม บ ่ ม ี เ ล ย , แ ล ะ ห ม า ก ็ ม ั ก เ ล ี ย ร า บ พ ร ึ ง ก ็ ไ ด ้ ก า ย เ ป ็ น ร ุ ม เ ล ็ ก ๆ อ า ก พ ่ า ม ก ั น ก ั บ พ า บ ท ำ ม ะ ช า ต ิ อ ย ู ่ ท ั ่ ว ด อ ง จ ั น .

เ ม ื ่ อ ต อ ม อ อ ก จ า ก โ ร ง ห ม ้ อ , โ อ ม ก า ไ ด ้ เ ล ็ ด ผ ่ า ม ต ้ อ เ ม ื อ ง ส ะ ต า ล ิ ม ก ร า ด , น า ง ไ ด ้ ช ั ม ช า ก ส ี ข อ ง พ ว ก ท ะ ห า ม ฝ า ด ุ จ ุ ด ท ี ่ ถ ู ก อ า ด ต อ ม เ ข ้ า ไ ว ้ เ พ ื ่ อ ฝ ั ง ม ั น ส ู ง ป า ม ก อ ง พ ู . ส อ ม พ ว ก ท ี ่ ม อ ม ต า ย อ ย ู ่ ต า ม แ ถ ม ท า ง ม ั น ก ็ ม ี อ ย ู ่ ห ล า ย ห ล อ ง ห ล า ย เ ช ่ น ก ั น . " จ ้ า ง แ ม ่ ม ข อ ย อ ย า ก ใ ห ้ ห ม ู ข อ ง เ จ ้ า ท ี ่ เ ป ็ น ท ะ ห า ม ข ั บ ล ิ ด ก ั ้ ว ข ึ ้ น ข อ ย ไ ด ้ ล ม ข ึ ้ น ข อ ง ล า ว ไ ป แ ล ้ ว ม ั น : (ผ ู ้ ข ึ ้ น ห ม ิ ด ห ั ว ค อ บ ถ ื อ ก ำ ย า ต า ย อ ย ่ า ง ท า ล ุ ม) ไ ด ้

มาเห็นพาบเหตุการณ์อันนี้ด้วยตาของลาวเองเถิดเมาะ, หล้าบ่ถ้วมีมักถ่ายรูบมีเอ็าไว้เผื่อใหลาวได้เห็น อา พวกสัตตูได้รับโทดทำย่างสะสมแม้อใดต่ำทามมะทำ อันโทดหฺมของพวกเอ็า ". มาวไดมอมหายดอย ปะโทยกหม่วง ฺอยู่อาลักเขอ ตองอามแลออามลืมอักฬายหลับหลายตาดอยดอามบ่เอ็าใจว่า " พายหลัง ที่ได้เอ็าธอมบันสูธบที่ สะตาลมกธาดแล้อ, บัดนี้, มาวจิงธู้สึกต้ออาลูดอมกับเอ็าเป็นที่สุด, เพาะอาเอ็าถือ ละอุมผู้หม่วงในหมู่อละอุมท้าวหลายนั้นเอง ". จิดหมายสะบับถ้วกาวไดขฺมอันย่างฝาอฟังยู่ที่สะถานีลิดไฟ แหวงหม่วง ฺอยู่ขะบอมลิดของพวกมาวไดฟุดพักอ่อยดาวและขะมะมีมาวกายวบหมู่ธูเลยว่า ขะบอมลิดถ้วกาอ จะพามาวไปสู่แหวงใด และ บอมปะจำกามบอมใหม่มีมตัวยู่ใส ? ถ้วมีมอาลักเขอ ฺจิงไดแต่หวังใจเอ็าไอ้ อาพายหลังจากไดรับจิดหมายสะบับต่ำไปของมาวอีกผู้มละเอ็าจิงจะมีโอกาดตอบมาวไปว่า " อิละอุมใม ทามกาวเหล่าอิละอุมท้าวหลาย " มีนแม่มมาวผู้มตาวหาก, บ่แม่มอาลักเขอ ฺถืมี, แต่แม่มย่างสาวผู้มีธ่อมธาว-อันบอบบาวที่ได้ทำงามย่างเอ็าเป็นเอ็าตายยู่ใม ทามกาวเต็าหลอมสิวถาม. เมแธกอุเอบ ได้จับของ จิดหมายปั้นกับไปกับมา ยู่เบื่องหลังของมีโตหนังสือธมไอ้ย่างจะแจ้วว่า " อาทิธอยต์ ฝายเตกมิกที่มำหมา ,

ໂອມກາ ໆລໆ..."

ທຸກໆເທ້ອທ້ອາງຈາກການຝຶກແອບຢູ່ເດ່ນຍົນ, ອາຈັກ-ເຊ ກໍຈະຕ້ອງເອົາຈົດໝາຍສະບັບດ່ວງກາວ ມາພ ອ່ານ ຢ່າງບໍ່ຮູ້ເບ່ຮູ້ອ່ມເປັນ. ຈົດໝາຍນ້ັ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຂົ້າເກ ມີ ຄວາມອິບອຸ່ນຕາມກັບລົມໜາວ ຢູ່ມັນ ໄດ້ພັດເອົ້າ ໍ ມ ະຝ ຍ ຢູ່ ກາງເດ່ນ ໃຫ້ ປ ເຂ ມາເກາະຫ ຍ ຢູ່ພ ຍ ໃນ ຫ ງ ພ ກ ໍ ເ ຍ ທ ເ ຂ ມາ ໄ ສ ຢ .

ໃນ ສຸ ອາຈານ ຝ ກ ອ ນ ກ ມ ໍ ໄ ນ ໍ ອ ຈ ັ ເ ຊ ໄ ສ ະ ໜ ເ ສ ງ. ເ ອ ມ ເ ຂ ຈ ຕ ງ ຂ ຍ ມ " ຊ ເ ຕ -ຄ " ແ ະ ຜ ທ ຈ ະ ຕ ດ ສ ມ ໃ ຫ ຄ ະ ແ ນ ຕ ງ ມ ໍ ແ ນ ອ ຈ ານ ນ ກ ຍ ມ ແ ຕ ກ ບ ແ ນ ຫ ໍ ໜ ເ ສ ມ ທ ານ ຜ ຊ ງ ມ ຊ ມ ເ ປ ນ ເ ຖ ງ ນ ຍ ພ ນ ຕ ແ ະ ຊ ງ ເ ຄ ຍ ໄ ດ ທ ໍ ານ ຕ ອ ຮ ບ ເ ຂ ມ າ ແ ລ ວ ດ ວ ຍ ຄ ວ ານ ເ ສ ຍ ເ ມ ຍ ໃ ນ ຕ ງ ທ ເ ຂ ຫ ກ ມ ໍ ມ າ ຢ ໜ ໃ ໝ ໆ ນ ນ ເ ອ ງ .

ເ ມ ອ ຮ ແ ຈ ງ ແ ລ ວ ວ າ ເ ຂ ຈ ຕ ງ ຖ ກ ຕ ຕ ຕ ານ ຢ ່ າ ງ ໃ ກ ຊ ຸ ດ ແ ະ ມ ເ ອ ງ ທ ຈ ະ ເ ປ ນ ມ ຕ ດ ສ ມ ໃ ຊ ກ ຊ ະ ຕ າ ຂ ອ ງ ເ ຂ ົ , ດ ວ ນ ນ ນ ຈ ງ ຍ ງ ເ ຮ ັ ດ ໃ ຫ ເ ຂ ົ າ ເ ກ ດ ມ ກ ໍ ລ ງ ໃ ຈ ຂ ນ ກ ວ າ ເ ກ ່ ໍ . ອ າ ຈ ັ ກ ເ ຊ ກ ໄ ດ ຂ ນ ຂ ບ ເ ຮ ອ ບ ນ ລ ໍ ນ ອ ຍ ດ ວ ຍ ຄ ວ ານ ພ ລ ະ ອ າ ດ ຫ ານ ຈ ນ ໄ ດ ເ ຮ ັ ດ ໃ ຫ ນ ຍ ພ ນ ຕ , ຜ ຊ ງ ຜ ານ ມ າ ບ ່ ເ ຄ ຍ ກ າ ວ ຄ ໍ ຍ ອ ງ ຍ ຜ ໃ ດ ຈ ັ ກ ເ ທ ອ ຕ ອ ງ ອ ກ ສ ະ ແ ດ ງ ຄ ວ ານ ຊ ມ ເ ຊ ຍ ເ ຂ ົ າ ບ ່ ໄ ດ . ເ ມ ອ ກ ານ ທ ດ ສ ອ ບ ຜ ານ ພ ນ ໄ ປ ແ ລ ວ , ອ າ ຈ ັ ກ ເ ຊ ກ ໍ ໄ ດ ັ ບ ອ ອ ກ ມ າ ຈ າ ກ ຫ ອ ງ ຂ ັ ບ ແ ະ ໄ ດ ຍ າ ງ ກ ງ ໄ ປ ຍ ງ ອ າ ຈ ານ ສ ອ ມ

ຂອງເຂົ້າ ຊ່ວຍຂະມະຄຽວນັ້ນ ຜູ້ກ່ຽວໄດ້ສະແດງສີໜ້າທີ່ເຕັ້ມ
ໄປດ້ວຍຄວາມພາກພູມໃຈເຫລືອທີ່ຈະພັນລະນາ, ຄາຍກັບວ່າ
ເຂົ້າບໍ່ມ້ອນໃດທີ່ຈະຕ້ອງເປັນຫ່ວງກັງວົນອີກແລ້ວ.

- ວ້ເສດ, ວ້ເສດອ້ຫລີ ! ເຈົ້າແມ່ນນັກບໍ່ມຸ້ນຍອດ ຜູ
ໜຶ່ງ. ນາຍພັນຕີກ່າວຊົມອອກມາ. - ລອງບອກຂອຍເບ່ິງຊູ
ກ່າວ, ເຈົ້າຢ່າກຈະຢູ່ນຳພວກເຮົາເພ່ືອເປັນອາຈານສອນຍັບ
ເຮ້ອບ ຫລ້ບ່ລະ ? ຄົນມີຄວາມສາມາດຄ່ັງເຈົ້ານ ນ້ບ່ວ່າ
ເໝາະສົມກັບອາຊ້ບ້ນ້ແທ້ໄດ.

- ບໍ່, ຂອຍບໍ່ຕ້ອງການ !- ເມແຮດຊ້ເອບ ໄດ້ກ່າວ-
ປະຕິເສດອອກມາຢ່າງແຮງ.

- ນ້, ສະແດງວ່າເຈົ້າໂງ່ຈ່າຫລາຍ ! ການອອກສ້ຣົບ
ນ້ນກ່ໍ່ຢ້ດ້ອກ, ແຕ່ວ່າ, ຄົນຖ້າເຈົ້າຢ້ນ້, ເຈົ້າຈະນ້ ໂອ
ກາດໄດ້ສ່ວ່ານ້ກບ້ນ້ອ້ກເປັນຈ່ຳນວນຫລວ່ງຫລ່ວ.

ແຕ່ແລ້ວນາຍພັນຕີ ກ່ໍ່ໄດ້ແນມໄປເຫັນໄມ້ຄ້ອນເທ້ົ່າ ທ້ເມ
ແຮ້ດຊ້ເອບ ພ້ວມຖ້ຢ້ນ້ນ, ທັນໃດເຂົ້າກ່ໍ່ໄດ້ເກ້ດໂມໂຫອ້ນຈ້ນ
ໜ່ວ່ານ.

- ໄມ້ອ້ນ້ອ້ກແລ້ວ ! ເອ່ົ່ານ່ວ່ານ້ໄວ້ໆ ! ເຈົ້ົ່ ເຂົ້ົ່
ໃຈວ່ານ້ອ້ນໜ້ນ້ແນ້ນ້ນ້ອ້ນທ້ອ້ງທ້ຽວ ນ້ອ້ນ້ກ້ນເຂົ້ົ່ປ່ານ້ຊ້ນ້ເບ່ານ?
ເຈົ້ານ້ຈະຕ້ອ້ງຖ້ກ້ວ່ໄນ, ໃນຖ່ານ້ະບ່ໍ່ປ້ະຕ້ບ້ດຕ່ານ້ຄ່ໍ່ສ່ັ ຂ້ອ້ງ
ຂ້ອ້ຍສ້ອ້ງນ້ ! ພ້ວກອ່ານ້ຍ່ານ້ຊ້ນ້ນ້ຄ້ວ່ງພ່ານ້ກ້ນເຊ້ອ້ເລ້ອ້ງໄສ້ຍ້ະ
ສ່ານ້ຈ້ກໜ້ນ້ອ້ຍຍ້ນ້ຫ້ວ່ງລ່ຳກ່ໍ່ຄ້ວ່ງຈ້ະຖ້ກ້ສ້ກລ່ານ້ກ່ານ້ໂຮ້ດ້ຕ້ນ ໄປ
ໜ້ນ້ດລ້ະ. ເຈົ້ານ້ຕ້ອ້ງຖ້ກ້ວ່ງສ້ອ້ງນ້ດ້ຕ້ນ ເຂົ້ົ່ານ້ໃຈບ່ໍ ?

ຫລັງຈາກນັ້ນເຂົາກໍ່ໄດ້ຄວ້າຈັບເອົາໄມ້ຄອນເທົ້າໄປຈາກ ມືຂອງເມແຮດອຸເອຍ ແລະ ໄດ້ຊອກຫາວັດຖຸສິ່ງໃດສິ່ງ ໜຶ່ງ ເພື່ອມາທຳລາຍໄມ້ຄອນເທົ້າດັ່ງກ່າວ.

- ສະຫາຍພັນຕີ ! - ນາງູມີ ເອີ້ຍ. - ເຮົາ ຂໍ ອະນຸຍາດລາຍງານໃຫ້ສະຫາຍຊາບວ່າ: ຊາຍຄົນນີ້ເປັນຄົນ-ຂາງຸດ.

ທ້ອໜ້າເສນາທິການ ເມື່ອໄດ້ຍິນແນວນັ້ນກໍ່ງຶດສີ ໜ້າ ແດງຂຶ້ນມາທັນທີ. ເຂົາໄດ້ເກີດມີອາການຕົກສະເງ້ຈົມ ຕາສວດລົກໂລດອອກຈາກເບົ້າ.

- ແມ່ນຫຍັງກັນ ? ໂຕກ້ອກຜູ້ໜຶ່ງລະທີ່ເວົ້າຫລອກຫລົ້ນ ສ້ອຍກັບເຮົາ...ອາ ແມ່ນແທ້ຫວະ !

ເມແຮດອຸເອຍ ໄດ້ແຕ່ນົ່ງໜ້າ ແລະ ເຝົ້າຄອຍຕິດ ຕາມ ເບິ່ງເຫດການຂອງໄມ້ຄອນເທົ້າທີ່ພວມຕົກຢູ່ໃນສະພາບ ອັນ ແສນກັນດານນັ້ນດ້ວຍຄວາມເປັນຫ່ວງ. ບາດນີ້ເຖິງຄາວ ທີ່ ເຂົາຈະຕ້ອງພັດພາກຈາກຂອງຂວັນອັນຊຸ້ງທ້ານໜໍ ວາຊຸ້ລ ວາຊຸ ລ ເອດ ມອບໃຫ້ແລ້ນ. ນາຍພັນຕີໄດ້ຫລຽວເບິ່ງໜ້າ ສອງ ສະຫາຍດ້ວຍແວວຕາອັນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມສົງໄສ.

- ໄສ, ຄັນຊັ້ນລອງເປີດຂ້າສົ່ງໃຫ້ຂອຍເບິ່ງ, ເບິ່ງ ...ຫ, ແມນແທ້ຫວະນ໊ ...

ເມແຮດອຸເອຍ ໄດ້ອອກຈາກຄ້າຍພັກແອບໄປພ້ອມ ດ້ວຍ ຄະແນນດ໌ເລ໌ດ. ນາຍພັນຕີຜູ້ໜ້ວຍ້ລົ້ນຫ້ວດຫ້ວ໌ດມາແຕ່ກ້ອມ-ນ້ົ້ນ ແລະ ເລີ່ຍຖ໌ກຂະໜາມມາມ່ວ້ານເປັນເສ້ືອ້ານ້ານ້ານ້ານ

ฐโสมัม มาบัดมีภัยไก้ยกสูงดอามก้าหามอามไอุ ของ อาดลักดอุอ ย่างก่อาผู้ใดหมิด. ดอ๊าบ่พรงแต่ไดกาวดคำ ยองย่อุมดอุยดเท่ามัม, ดอ๊ายังไก้ยรมดอามดพ้มต๋ม ลาว ไปในใบปะกาดของ ดมแรดอุดอย ด่วมิด: " มักบิมที่ ดต้มไปด้วยดอามปีอาสามาด, มีปะสิบกามสูง และ มี สุขะพาบดอ้มแยงดิ; สามาดดอ๊ารับใอุ่ปู่ในทุกๆ ขะ แหมงกามของอ๊งกามบิม ."

๑๐.

ในละหว่างตอมท้ายของละฎูหมาอต่ใส่ ตอม ต้ม ของละฎูบามใหม่, ดมแรดอุดอย ถุกส่งไปยู่ยังสูม ฝึก แอบแหงใหม่, อุ่งแต่ดาอสะไหมบามดมื่องดิ, สะถาม ที่แหงมิดเลียดเป้มโรงรยมฝึกแอบอับยืมของกองทับ อา กาด, อัมปะกอบด้วยดเด็มบิมปะดผดที่ดเล็ด, บอม พัก เอ๊าแบบพิดสด, พอมท้งสะโมสอมอุ่งไก้มีดะมะละดอม จากมะดอมหลอง มิดสะภู ผัดปรมกันมาสะแดงรับ ใอุ่ ยู่เป้มปะจำ. ถึงแมมอาปะจุบันมีสูมด้งกาอจะมีผู้ ด็ม มาอาไสยู่ปู่างดับดาหมาแหมมก็ตาม, แต่อาอรก งาม กามรับใอุ่ตางๆก็ยังด้งถุกรักสาเอ๊าไว้แบบดรอกัม กับ สะไหมที่บ่ทันดเก็ดมีสิ่งดามมันออยตอย. ตองละมัด ละ อ้งสูดอิด ในเลื่องเลื่องแบบ: พ่พรงแต่อามีดเก็บ บ่

ເຫລ້ມຂັດເປັນເງົ້າ, ເສຍກະດູມເສ້ມອກໄປດ້ານດູມເອົ້າ ກະເປົ້າໃສ່ບັດເຫນັບໄວ້ເທິງສາຍແອວໃຫຍ່ ທໍ່ນ້ ກໍ່ພ້ແລ້ວ-ສຳລັບການຮັບໂທດໃຫ້ຍາງເປັນເວລາສອງຊົ່ວໂມງ ຈາກຄຳສັ່ງຂອງຜູ້ບັນຊາການເອງ.

ຫມວດນັກບິນຊ່ວງອາລັກເຊອີ ຖືກສົ່ງເຂົ້າໄປຮ່ວມຢູ່ນຳນ້ ໄດ້ທຳການຝຶກແອບເຮ້ອບິນຂັ້ນໄລຮຸ່ນໃຫມ່ອຽມທ່ນ້ ອາລາ-ຣ. ພວກນັກບິນຕ່າງກໍ່ໄດ້ຝຶກແອບດ້ວຍຄວາມເອົ້າໃຈໃສ, ພ້ມດຽວກັນນ້ນພວກເຂົ້າກໍ່ໄດ້ຮຽນຮູ້ວິຊາການຈັກ ແລະ ທັ່ງ ໄດ້ຮຽນຮູ້ບັນຫາການຕັ້ກນິກໄປນຳ. ຈາກການຕິດຕາມຮ່ຳຮຽນດ້ວງກ່ານ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ອາລັກເຊອີ ເກ່ດມ້ຄວາມຮູ້ສຶກຕ້ນ - ຕ້ນທ່ສຸດ ທ່ໄດ້ເຫ້ນຄວ່ານກ່ານຫມ່ານຢ່ານແທ້ຈິງຂອງກອງທ້ບ ອາກ່ານໂຊວຽດ, ໃນຊ່ວງລະຫວ່ານ້ນສ້ນທ່ເຂົ້ານ້ໍ່ໄດ້ ເຂົ້ານ ຮ່ວມຢູ່ໃນກອງທ້ບດ້ວງກ່ານ. ນ້ນດ່ານ ເຮ້ອບິນທ່ໄດ້ນຳເອົ່ານອກ ໃຊ້ເມ້ອຕ່ອນ້ນສ້ງຄ່ານ ແລະ ເລ້ຍຖ້ານ້ນເຮ້ອບິນ ຮຸ່ນ ໃຫ້ນອຽນ້ນ ນ່ານ້ນ້ໍ່ໄດ້ຫລ່ານສະໄຫ້ນໄປແລ້ວ; ເຊ່ນ້ນ່ານ : ເຮ້ອບິນ ທ່ຄ່ອງແຄ້ວ, ເຮ້ອບິນ " ນ້ກ ທ່ເບ້ານ້ອງສ່ານ ນ່ານ ເຫ້ນ ທ່ເຂ້ານ ເຮ້ອບິນ ທ່ເຂ້ານ ເຮ້ອບິນ ທ່ນ ທ່ ນ ທ่ ນ ทั่ ง ไ ด้ ร ย ม ธ ู อ ิ ว ิ ท ย า ศ า ส ต ร์ แ ล ะ ก า ร ท ห า ร ม า ใ ช้ ใ น ก า ร ร บ ท ี่ ถ ู ก ต ้ อ ง ต า ม ห ล ั ก ว ิ ช า ก า ร ท ี่ ไ ด ้ ร ั บ ม า ใ น ก า ร ฝ ึ ก ศ ึ ก ษ า ใ น ส ถ า บ ั น ว ิ ช า ก า ร ท ห า ร ต ่ า ง ๆ ใ น ป ร ะ เ ท ศ ไ ท ย แ ล ะ ต ่ า ง ป ร ะ เ ท ศ ม า แ ล ้ ว ก ็ ย ั ง ม ี ค ว า ม ร ู ้ ค ว า ม ส า ม า ร ถ ท ี่ จ ะ น ำ ม า ใ ช้ ใ น ก า ร ป ฏ ิ บ ั ต ิ ง า น ท ี่ ม ี ป ร ะ ส ิ ท ธ ิ ภ า พ ส ู ง ส ุ ด ต ่ อ ป ร ะ เ ท ศ ช า ต ิ ต ่ อ ไ ป ต ล อ ด จ น ก า ร ป ฏ ิ บ ั ต ิ ง า น ท ี่ ม ี ค ว า ม ร ั บ ผ ิ ด ช อ บ ส ู ง ข ึ้ น ต า ม ล ำ ด ั บ ข ั้ น ท ี่ ส ู ง ข ึ้ น ต า ม ค ว า ม เ ห ม า ะ ส ม ข อ ง ต ำ แ ห น ่ ง ห น ้ า ท ี่ ร า ช ก า ร ใ น อ น า ค ต ต ่ อ ไ ป

ອ່ານມ: ຍົນ" YaK "ອຸປະກອນ, ຍົນ " LA " ທ່ອນເປັນທ່ອນ ແລະ ຍົນ " IL " ອຸປະກອນ ນ້ຽ ພ້ອມແມ່ລົດຖ້ວມປົກເອົາຊ່ ຽ ມັນບົ່ນເລ່ຍຢູ່ ເໜ້ອ ຫນາດົ່ນ ສາມາດຍ້ຽງລູກປົ່ນໃຫຍ່ປົ່ນນ້ອຍໃສ່ຫ້ວສັດຕູຢ່າງແມ່ນ ຢ່ຳທ່ສຸດ. ເຮ້ອບົ່ນຈຸໃຫມ່ໄດ້ສ້າງຄວາມອົກສັ່ນຂ້ວນເສຍໃຫ ແກ່ກອງທັບເຍຍລະມັນທ່ໄດ້ເອ້ມັນວ່າ " ສະວາກເອ້ໂຕດ" ແປວ່າ " ຍົນມະຫູດສ່ດຳ " ນັ້ນມາແລ້ວ. ວຸ້ຊາກາມ ເຕັກ ນ້ກອ້ນໃຫມ່ທ່ໄດ້ຖ້ກປະດ້ດສ້າງຂ້ນໂດຍກອງກ້ສ້າງຂອງປະ ຊາຊົນໂຊ້ຽດຜູ້ມ້ຳໃຈຕ່ສູ້ໄດ້ເຮ້ດໃຫ້ກ້ານຕ່ສູ້ທ້ວງອ້ວກາດ ມ້ຄວ້ານສະຫລ້ບຊ້ບຊ້ອນເປ້ນຢ່ວງຍ້ວ ແລະ ນອກຈ້ວກນ້ັ້ນມ້ນ ຍ້ວໄດ້ຮ້ງກ້ຮ້ອງໃຫ້ຜູ້ຂ້ບຂ້ີ່ພ້ຽງແຕ່ຮ້ຈ້ກກ້ຳສະພ້ວບເຮ້ອ ບົ່ນ ຂອງຕົ່ນໄດ້ຢ່ວງລະອ້ຽດລ້ກແນ່ ແລະ ມ້ຄວ້ານກ້າຫ້ານ ຊ້ານ ໄຊ້ຢ່ວງເຖ້ວຖ້ອງເທ້ົ່ານ້ັ້ນ, ແຕ່ຕ້ອງມ້ຄວ້ານສ້ານ້ານ້ັ້ນ ອ້ກ້ານສູ້ຮ້ບຂອງຕົ່ນໄປກ້ບສ້ກ້ານສູ້ຮ້ບນ້ັ້ນໂດຍໄວ. ພ້ອມ ກ້ນນ້ັ້ນກ້ຕ້ອງສ້ານ້ານ້ອ້ເລ້ານ້ະເບ້ງກ້ານຕ່ສູ້ທ້ວງອ້ວກ້ານໃຫ້ໄດ ເພ້ອຈ້ຳກ້ດ, ປ້ກລ້ອ້ມ ແລະ ທ້ຳລ້ວງກ້ຳລ້ງຂ້ອງຝ້ວ່ງສ້ັດຕູ. ກ້ານກ້ະທ້ຳດ້ວ່ງກ້ານ້ອ້ຕ້ອງອ້ານ້ໄສ້ຄວ້ານຕ້ັດສ້ນ້ໃຈແລະ ກ້ານກ້ະ ທ້ຳ ໂດຍຄ້ອນ, ຢ່ວງອ້ັດຕ້ະໂນ້ມ້ັດ ໂດຍບ່ໍ້ຕ້ອງລ້ຖ້ານ້ຄ້ຳ ສ້ັ່ງ ໄດ້ໆ ທ້ັ້ງສ້ນ.

ໃນຂ້ະນ້ະນ້ັ້, ຢູ້່ທ້ແມ້ວຫ້ນ້ານ, ກ້ານຕ່ສູ້້ເພ້ອປ້ອ້ງກ້ນ້ຊ້ານ ພ້ອມຄ້ຳເນ້ນ້ໄປຢ່ວງຄຸ້ເດ້ອ້ດ ແລະ ໃນ້ລ້ະຫ້ວ່ງທ້ນ້ັ່ງຢູ້່ ໃນ ຫ້ອ້ງຮ້ຽນ້ອ້ກ້ວ່ງຂ້ວ່ງ, ແຈ້ງສ້ະຫ້ວ່ງເພ້ອຕ້ດຕ້ານ້ຝ້ັ່ງ-

ทามบันละยายมั้ม อาเลักเซอิ ก็ได้เกิดมีอาทาม เสี้า โสกดุ๊ดเถิงแมอหม้า, ดิดธอดอ๊อด เม่อตอมสู้ธ์บ. ถุ๊ง แมมอาเอ๊าจะสามาดเอ๊าอุะมะดอามเจ็บปอดทาวธาวทาย สามาดบ้วดับใจโตเอวุเพ่อบันลุเป้าหมายอันหม้า เหล็อเอ๋อมาแลอก็ตาม, แตอาเอ๊ายังบ่ห้มมีเจตะ มาลิมอันสูวส่วงพรวพ่ เพ่อผามผาดอามเสี้าโสกที่เกิดจาทุดอามอึมอูอันแธวทายูพายใม และ ถ้วมั้มเอ๊าจ่วไดแตยาวเลาะลอวยูตามบ่ลิดอมโธวธรมดอยดอามวรุบ อึม แบบถิมใอุดอามดิดเป้มเอลาต้วหลาย ๆ อาทิด.

มับอาเป้มโอุทดิสำลับ อาเลักเซอิ. เพาะอามาย พ้มติ สะตธุดทับ ก็ได้ถุกส่วมาฝากแอบยู่ที่สูมดรอกั้มม้ . ทั้วสอวไดมีดอามสะหนิดสะหนิมกั้มในฤามะที่เป้มเพื่อม มิดสะหายผู้เก่าแก่. สะตธุดทับ ไดมาเถิวุสูมถ้วง ทาอ ปะมามสอวอาทิดลุมหลัว อาเลักเซอิ, แตอาเอ๊าก็สา มาดปับโตเอ๊ากับปะเผมิธิดอวุของตุกหลัวมั้ไดย่าวไอ อา, เถิวแมมอาในยามสิวดามจ้วอุปะเผมิถ้วุทาอจะมี อันเถ้วถัดอ้มย่าวหม้าแปกปะหลาดก็ตาม แตอาเอ๊า ก็ สามาดถ็บหาสะมาถ็มไดกับทุกๆถ็ม. กันที่ได้เดัน เม แธดอิเอบ, สะตธุดทับ ก็สามาดเด๊าสะพาบแมอดิดจิด ใอของเอ๊าออกโลด. และ ยู่มาแลวมหม้ว, อะมะที่-ย่าวกับมาที่ห้องพัก, พายหลัวจากทามทำดอามสะอาด ธาวทายแลอ, สะตธุดทับ ก็ได้เอ๊าสอกเด๊อ้าวของเม

ແຮກຊຸເອບ ແລ້ວເວົ້າຂຶ້ນວ່າ :

- ປ່າຊູ້ດອກດົ່ງເທາະ ! ຢູ່ບ້ານເສັ້ນທາງຕ້ອງແຕ່ຫມໍ ໄປຈົນເຖິງ ແບ້ກແລ້ວ ພວກເຮົາຍັງຈະມີໂອກາດເຂົ້າ ຮ່ວມ ເຮັດສົງຄາມນຳຫມູ່ຢູ່ດອກ, ພວກເຮົາຍັງຈະມີໂອກາດຕໍ່ ສູ ແລະຄົດໄລ່ເວລາໃຫ້ເປັນເງິນເປັນຄຳອີກດ້ວຍ.

ຕະຫລອດໄລຍະເວລາ ๘-ฆ ເດືອນທີ່ນຸກຄົນທັ້ງສອງ ບໍ່ ໄດ້ພົບພໍ້ກັນນັ້ນ ປາກົດວ່າມາຍພັນຕ໌ ສະຕຸດກົບ ໄດ້ມີ ອັນ " ປ່ຽນ " ເໝືອນດັ່ງທີ່ພວກທະຫານໃນກອງທັບມັກ ເວົ້າ ກັນວ່າ ເຂົ້າກາຍເປັນຄົນງຽບຂຶ້ມ ແລະ ທ່ອນຕໍ້ແຍບຜູ້ເຖົ້າ.

ໃນໄລຍະຕອນກາງຂອງລະດູຫນາວ, ຈຸນັກບິນຊຸ່ງມ ເມ ແຮກຊຸເອບ ແລະ ສະຕຸດກົບ ຮ່ວມຢູ່ນຳນັ້ນກໍໄດ້ລົ້ມລ້ຽງຝຶກ ຫັດຕ໋ວຈ. ເຮືອບິນລຳນ້ອຍ, ຫາງສັ້ນກຸດດຸ ເບິ່ງແລ້ວ ຄ ດັ່ງໂຕປາບິ້ນໄດ, ທ່ານຊຸວ່າ " LA-๕ " ນັ້ນກໍໄດ ກາຍ ເປັນຂອງຂຸ້ນເຄືອງແກ່ສາຍຕາຂອງ ອາເລັກເຊ. ເມ່ອເຖິງ ໂມງພັກຜ່ອນ, ອາເລັກເຊ ມັກອອກມາທີ່ເດ້ຍບ້ານເພ່ ຕິດ ຕາມເບິ່ງເຮືອບິນດັ່ງກ່າວແລ່ນຖະຫລາໄປຕາມຫມ້າເດ້ນ ໃນ ຊ່ວງໄລຍະອັນສັ້ນ ๆ ແລ້ວກໍບິນເຈ໋ດຊຸ້ນເມ່ອຍ້ຽງທ່ອງຟ້າ - ໂດຍປ່ອຍໃຫ້ແສງແດດທີ່ກະທົບໃສ່ທ່ອງຂອງມັນນັ້ນສ່ອງ ແສງ ເຫລ້ອມແວ່ວ່ວາບຕາ. ຕ່ຈາກນັ້ນເຂົ້າກໍຈະຍ່າງເຂົ້າໄປ ຫາເຮືອບິນລຳນ້ອຍທ່ຽງຈອດຢູ່ແລ້ວກໍເວົ້າມ໋ລູບຄຳໄປຕາມ ໂຕ ຂອງມັນ ດ້ວຍຄວາມຮັກແພ່ງ ຄ້າຍກັບວ່າຂອງສ່ວນ້ ແມ່ ເຄືອງຈັກເຄືອງລ້ວ, ແຕ່ແມ່ນມ້ານ້ອຍທີ່ໄດ້ຮັບການຖະນຸຖະ

ຫມອມເປັນຢ່າງຍິ່ງ. ໃນທີ່ສຸດ ຈຸມັກບິນຮຸ່ນຄຽວກັນກັບ ອາ
ເລັກເຊອີ ກໍໄດ້ພາກັນອອກສູ່ເດີ່ນ. ເບ່ງຜູ້ໃດກໍລ້ວນແຕ່ມ້ອງ
ການຟ້າວຟ້ຽງຢາກທົດລອງກ່ອນໝູ. ແຕ່ວ່າອາຈານສອນ ໄດ
ເອ້ມ ສະຕຣຸດກ້ບ ຍ້ມຍັບເປັນຜູ້ທຳອິດ. ດວງຕາຂອງເອ້ົາ-
ໃນຂະນະນັ້ນໄດ້ບ່ງບອກເຖ້ງຄວາມປ້ຳປິ້ຕເປັນຢ່າງຍິ່ງ ເອ້ົາ
ຍ້ມ ແລະ ຖ້ອປາກຢ່າງຄ້ົນມ້ໄຊ້ຊະນະ, ໃນລະຫວ່າງທ້ີ່ພ້ວມ
ທຳການຮັດສາຍຈອງ, ພາຍຫລັງທ້ີ່ໄດ້ເອ້ົາໄປນ້ັ່ງຢູ່ໃນ ຫ້ອງ
ຍັບເປັນທ້ີ່ຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ. ຕ່ໍມາຄາວໜ້ົ່ງສຽງເຄ້ືອງຈັກກໍໄດ
ດັ່ງສະໜ້ັ່ນຍ້ມ, ເຮ້ອບ້ນເລ້ມເຄ້ືອນໄຫ້ວ ແລະ ແລ່ນ ໄປ
ຕາມໜ້ົ່າເດ້ີ່ນ, ເຮ້ັດໃຫ້ໜ້ົ່ມະ ຝ້ົ່ນກະຈາຍຍ້ມຢູ່ທ້ົ່າງ ເບ້ືອງ
ຫລ້ັງ ພ້ປາມກ້ບລະອອງຂຸ້່ມສ້ໜ້ົ່ນເມ້ືອຕ້ອງໃສ່ກ້ບແສງທ້ອງ
ຂອງດວງອາທ້ົດ, ກ່ອນໜ້ົ່ນຈະບ້ນເຈ້ດຍ້ມສູ່ທ້ອງຟ້ົ່າ. ສະ
ຕຣຸດກ້ບ ໄດ້ທຳການສະແດງລວດລາຍ ແລະ ທ່ົ່າຕ່ົ່າງໆທ້ີ່ເອ້ົ່າ
ຕ້ອງການ; ຄ່ເອ້ົ່າໄດ້ບ້ັ່ງລ້ັບເຮ້ອບ້ນໃຫ້ບ້ນຍ້ມສູ່ລະດ້ັບ ສູ່ງ
ແລ້ວກ້ບ້ນວ່ຽງປ້ກໄປຢ່າງສວຍງາມ ແລະ ບ້ນໂຄ່ງເປ້ັນ ວ່ົ່ງ
ມ້ນ້ອຍຄວາມອຳນ້ອຳນາມ. ຫລ້ັງຈາກນ້ັ້ນເອ້ົ່າກໍໄດ້ບ້ນ ລ້ັບ
ໄປກ້ບທ້ອງຟ້ົ່າ ແລະ ຕ່ໍມາຄາວໜ້ົ່ງກໍໄດ້ກ້ັບມາບ້ນເຈ້ດຢູ່ ຊ
ຫລ້ັງຄ່ຳຂອງໂຮງຮຽນ, ສຽງຂອງມ້ນດ້ັງແຮງພ້ປາມກ້ບສຽງ
ຝ້ົ່າຜ່ົ່າ, ມ້ນບ້ນລ່ົ່ງຕ່ຳລ້ົ່ນເກ້ອບຈະສ້ອເອ້ົ່າໜ້ອກແງ້ບ ຂອງ
ພ້ວກໜູ້ເພ້ືອນຄ້ົ່ນຍ້ມໆ ທ້ີ່ພ້ວມຢ້ນລ່ຖ່ຳຄ້ອບ້ນຂອງຕ້ົ່ນ, ແລະ
ໄດ້ປ່ອຍຄ້ວນກ້ົ່ອທ້ົ່ອກ່ົ່ງເດ້ີ່ນ. ເອ້ົ່າໄດ້ນ່ຳເຮ້ອບ້ນ ບ້ນລ້ັບ
ໄປອ້ກເທ້ອໜ້ົ່ງ, ກ່ອນທ້ີ່ຈະກ້ັບມາລ່ົ່ງຈອດສູ່ເດ້ີ່ນດ້ວຍຄວາມ

ຄອງແລ້ວ. ເຂົ້າໄດ້ໂດດລົງຈາກຫ້ອງຂັ້ນດ້ວຍຄວາມພາກພູມ
ໃຈເປັນຢ່າງຍິ່ງ ພໍປາມກັບວ່າແມ່ນເດັກນ້ອຍທີ່ມີຄວາມ ປະ
ເອີ້ນໃຈນຳກາມສະແດງຂອງຕົນຢູ່ເທິງເວທີ.

- ເຮືອບິນອ່ຽງ, ຂັ້ນນ້ອນພົ້ກ, ມັນໂລດນ້ອນກ່ວາສິ
ອຸ້ຍ ! - ເຂົ້າຮ້ອງຂຶ້ນໂດຍບໍ່ໄດ້ສົນໃຈຕໍ່ຄຳຕຳຫນິຕິ ຕຽນ
ຂອງອາຈານສອນ, ເມື່ອງຈາກວ່າເຂົ້າໄດ້ຂັ້ນໂລດໂຜນ ຈົນ
ເກີນໄປນັ້ນເອງ. - ໂອຍ, ອາເລັກເຊີ້ເອີ້ຍ ຖ້າຈະ ໃຫ
ປຽບທຽບແລ້ວ ມັນໂລດບໍ່ແຕກຕ່າງຫຍັງກັນກັບເຄື່ອງດົ່ນ ຕ
ເພື່ອຫລົ່ນເພງ ຈາຍກົບສະກ໊ ຈັກ, ມັນໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຮົາມີຊ
ວິດຊີວາແທ້ໆ! - ເວົ້າແລ້ວເຂົ້າກໍໄດ້ໂດດເຂົ້າກອດອາເລັກ
ເຊີ ຢ່າງແຮງຈົ່ນ ອາເລັກເຊີ ເກືອບຫັນໃຈບ່ອອກ.

ຄວາມຈິງແລ້ວ ມີກໍແມ່ນເຄື່ອງຍົນຊະນິດພິເສດອ້ຫລ ,
ຜູ້ໃດ໋ທີ່ໄດ້ເຄີຍທຳການທົດລອງແລ້ວ ຕ່າງກໍ່ຕ້ອງລົ້ງ ຄວາມ
ເຫັນດ້ວຍຮ່ວມກັນໝົດ. ແຕ່ພໍມາຮ່ວມຜຽນຂອງ ເມແຮຄຸ -
ເອບ ກັນທ໋ທີ່ໄດ້ມັດຂາປ່ອນຕິດໃສ່ກັບລົ້ນບັ້ງລັບ ແລະ ໄດພາ
ຍົນຂົ້ນສູ່ທ້ອງຟ້າ, ເຂົ້າກໍ່ຮູ້ສຶກໄດ້ໂລດວ່າຄົ້ນຂາພ໋ກາມຄ ດ້ວ
ເຂົ້າມ໋ຕ້ອງໄດ້ອາໃສ່ຄວາມຄ້ອງແຄ້ວເປັນພິ່ເສດອ້ຫລ ຈ້ງຈະ
ສາມາດເອົ້າຊະນະມ້າພະຍົດໂຕນ້ໄດ້. ແຕ່ໃນລະຫວ່າງທ໋ນ
ຢູ່ເທິງອາກາດນັ້ນ ເຂົ້ານ້ນ໋ຄວາມຮູ້ສຶກວ່າຕົນເອງໄດ ຂາດ
ຄວາມຄ້ອງແຄ້ວດ້ງກ່າວ. ເຮືອບິນຊະນິດນ້ນອກຈາກນ໋ສ່ານ້ດ
ຖະພາບແຮງງ່ານສູງ ແລະ ເຄື່ອງຈັກຂອງນ້ນຈະຍອນປະ ຕິ
ບັດຕ່ານການນ້ນຊ່ານທຸກຢ່າງຂອງຜູ້ຂັ້ນແລ້ວ ນ້ນຍັງໄດ ເຄື່ອນ

ໄຫວໂດຍງ່າຍໄປກັບການສຳຜັດພຽງແຜ່ວເບົາຂອງຝ່າມືທ້ຽບ
ເກັຍຢູ່ນັ້ນນຳອີກດ້ວຍ. ເຮືອບິນໄດແຫກອາກາດໄປຢ່າງ ສະ
ດວກສອງໄວ ແລະ ມັນໄດ້ຍອມປະຕິບັດຕາມຄຳບັນຊາ ໂດຍ
ງ່າຍ. ແຕ່ຖ້ວ່າໃດ ມັນກໍ່ຍັງເຮັດໃຫ້ ອາເລັກເຊ ມີ
ຄວາມຮູ້ສຶກຢ້ານກົວ, ບໍ່ເຊື່ອຫມັ້ນຕົນເອງ, ເພາະ ເຂົາ
ເຫັນໄດ້ຢ່າງຈະແຈ້ງແລ້ວວ່າໃນລະຫວ່າງທີ່ເຂົາບິນ ປີກ
ໄປດ້ວຍຄວາມສອງໄວນັ້ນ ປາກົດວ່າຕົນຂອງເຂົາບໍ່ສາ ມາດ
ທຳງານໄດ້ຢ່າງຄ່ອງແຄ່ວ ແລະ ຂາດການປະສານງານຢ່າງ
ສອດຄ່ອງ ຊຶ່ງສິ່ງດັ່ງກ່າວນີ້ ມັນຫມາຍເຖິງຄວາມຮູ້ສຶກ ຢ່າງ
ແທ້ຈິງທີ່ມີຢູ່ໃນຕົວຂອງນັກບິນຜູ້ເຄີຍຜ່ານປະສົບການມາຫລາຍ
ແລ້ວ. ການຊັກຊ້າພຽງເລັກນ້ອຍ ອາດເປັນຕົ້ນເຫດໃຫ້ເຮືອ
ບິນເສຍຫລັກ ແລະ ພາໃຫ້ເກີດໄພອັນຕະລາຍໄດ. ຂະນະ-
ນັ້ນ ອາເລັກເຊ ມີຄວາມຮູ້ສຶກບໍ່ແຕກຕ່າງຫຍັງກັນກັບມາ ທ
ຖກລ້ານເຊ້ອກ. ບໍ່ແມ່ນວ່າຍອມຄວາມຢ້ານ, ແລະ ກໍ່ເຊ້ອ
ແມ່ວ່າ ບໍ່ແມ່ນຍອມເຂົ້າເສຍຄ່ວ່ຍ, ເພາະເມ້ອຕ້ອນ
ຂັບເຮືອບິນນັ້ນ ເຂົ້າຮ້ອດບໍ່ໄດ້ສົນໃຈກວດກາເບ່ງພ້ວ ຈ້ວ
ຂ້ວງຕົນຊ້ຳ. ສ່ວ່ທີ່ເຂົ້າພ້ວມຫ້ວາດລະແ້ວ່ງຢູ່ໃນຂະນະນ ກ
ການຂາດຄວາມຄ້ວ່ງແຄ້ວພຽງເລັກນ້ອຍ ຈະກ່ວ່ຍເປັນ ຈຸ ປ
ສັກ ດ ຂ້ວ່ງບໍ່ໃຫ້ເຂົ້າເຂົ້າໃກ ເຮືອບິນ ຂັບ ໄ ລ ແລ ະ ຈ ະ ກ ່ ວ ຍ
ເປັນ ສ ່ ວ ກ ດ ັ ນ ເ ສ ັ ນ ທ ່ ວ ທ ີ ່ ກ ້ ວ ໄ ປ ຫ ້ ວ ອ ຸ ບ ທ ີ ່ ເ ຂ ົ ້ ວ ມ ັ ກ ປ ັ ກ ໃ ຈ
ເປັນ ທ ີ ່ ສ ຸ ດ . ອ ້ ວ ເ ລ ັ ກ ເ ຊ ອ ີ ໄ ດ ້ ສ ຸ ມ ຄ ວ າ ມ ພ ະ ຍ ວ ຍ ວ ມ ອ ົ ນ ກ ວ ້ ວ
ເ ຕ ີ ມ . ເ ຂ ົ ້ ວ ໄ ດ ມ ້ ຳ ເ ຮ ອ ບ ິ ນ ລ ົ ງ ຈ ອ ດ ຢ ່ ວ ງ ຄ ຶ ນ ວ ອ ວ ລ ົ ມ ເ ສ ຍ , ອ ັ ນ

ເປັນເຫດໃຫ້ຂາຂອງເຂົາຍິ່ງເພີ່ມຄວາມເຈັບປວດຂຶ້ນຕື່ມ , ແລະ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ການເຄື່ອນໄຫວຂອງເຂົານັ້ນເກີດຜິດທ່າ.

ອາເລັກເຊອີ ໄດ້ຍ່າງອອກມາຈາກຫ້ອງຂັບຖ່ອຍໃບໜ້າອັນເຄັ່ງຕຶງ. ບັນດາມິດສະຫາຍ ແລະ ອາຈານສອນ ຕ່າງກໍໄດ້ໃຫ້ກຳລັງໃຈເຂົາດ້ວຍການກ່າວຄຳຊຸ້ມເຊີຍ ແລະ ຈອບອອຍຕ່າງໆ ນາໆ. ແຕ່ການກະທຳດັ່ງກ່າວຍິ່ງເຮັດໃຫ້ ເຂົາເກີດມີຄວາມນ້ອຍເນື້ອຕ່ຳໃຈຫລາຍຂຶ້ນຕື່ມ. ອາເລັກເຊອີໄດ້ແຕ່ໂບກມືເພື່ອແທນຄຳຕອບແລ້ວກໍຝ່າຍ່າງລາກຂາຜ່ານເດີ່ນທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຫິມະໂດຍບໍ່ປາກົພຄວາມ, ເພື່ອມຸ່ງໜ້າໄປຍັງຕຶກສີ່ໜ້ຽນຂອງໂຮງຮຽນ. ການທີ່ເຂົາບໍ່ມີຄວາມສາມາດຢ່າງພຽງພໍໃນລະຫ່ວ່າງທີ່ທຳການຝຶກແອບຮ້ອບນັ້ນ ກໍນັບວ່າເປັນຄວາມຫາຍະນະຂະນິດຮ້າຍແຮງກ່ວາເມື່ອຕອນ ເກີດອຸບັດເຫດຮ້ອບໄປຕຳເຂົ້າປ່ຽນແປກໃນຕອນຊ້ຳ ໜ່ວງຂອງເຄື່ອນມືນັ້ນອີກ. ຕະຫລອດມື້ນັ້ນບາກ໊ກ່ວ່າ ອາເລັກເຊອີ ບໍ່ຍອມລົງໄປກິນເຂົ້າງ່ຽ ແລະ ເຂົ້າຄ່ຳ. ເຂົາ ໄດ້ຝ່າຝືນກົດລະບຽບຂອງຫໍພັກໃນຂໍ້ທ່ວ່າ ຫ້ານບໍ່ໃຫ້ທຸກຄົນຄ້າງຢູ່ເທິງຫ້ອງພັກຍາມມື້ສ່ວ່ຽ. ເຂົ້ານອນຫງ່ຽ, ໜ້ນ ແຂ້ນ ຕ່າງໜອນ ແລະ ເກັບກ້ຽງຄ່ຽຢູ່ຕື່ນ. ບັນດາຜູ້ຄົນທີ່ ຍ່າງ ກ່ຽໄປມາ, ບໍ່ວ່າຈະເປັນນັກຮຽນຝຶກແອບ ນ້ຳກ້ນຫລ ອາ ນ່ຽທະຫ່ານ ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮູ້ກ໊ກປ່ຽສ່ຽເຫດກ່ຽວກ້ບຄວາມ ເສ້ຍ ສະຫລົດໃຈຂອງເຂົ້າແລ້ວຕ່າງກໍບ້ກ້ານອກຄວາມເຫ້ນຕ້ຳໜ້ ຕ ຕ່ຽມເຂົ້າ. ມີແຕ່ ສະຕຸດກ໊ບ' ຄົນດ່ຽວເທ່ານ້ນ ທ່ໄດ້ແວ່ມາ

ຢາມ ແລະ ພະຍາຍາມໂອ້ລົມນຳ, ແຕ່ແລ້ວເຂົ້າກໍບໍ່ສາມາດ ໄດ້ຮັບຄຳຕອບໄດ ໆ ຈາກອາຈານເລັກເຊອີ ເລີຍ. ສຸດທ້າຍສະ ຕຣຸດກົບ ກໍຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຍ່າງອອກຈາກຫ້ອງໄປ ພ້ອມ ທັງ ຕ້ອດຫ້ວສະແດງອາລົມເຂົ້າເຂົ້າໃຈ ອາຈານເລັກເຊອີ ດ້ວ.

ສະຕຣຸກົບ ຍ່າງອອກໄປໄດ້ຄາວດຽວ, ພັນໂທກາປຸດ-ສະກົນ ຊຶ່ງເປັນຜູ້ຊ່ວຍອຽກງານການເມືອງຂອງຜູ້ບັນຊາການ ປະຈຳໂຮງຮຽນກໍເຂົ້າມາ. ເຂົ້າເປັນຄົນຕຸ້ຍຕ່ຳຕ້ອກປ້ອກ , ຮູບຮ່າງຂີ້ຮ້າຍ, ໃສ່ແວ່ນຕາໃຫຍ່, ນຸ່ງເຄື່ອງແບບຫລົມ ຕຸບ ອຸບ. ແຕ່ວ່າເຂົ້າໄດ້ກາຍເປັນທີ່ຮັກຫ້ອມຂອງເຫລົ່ານັກ ຮຽນ ທ້ວໄປ ຍ້ອນການອະພິປ່າຍບັນຫາສະພາບການສ່ວນ ຂອງ ເຂົ້ານັ້ນດີເລີດ. ຊາຍຜູ້ມີຮູບຮ່າງອັບປະລັກຄົນນີ້ມີຄວາມ ສາ ມາດເວົ້າປຸກລະດົມຈິດໃຈຂອງບັນດາຜູ້ຮັບຟັງໃຫ້ເກີດມີຄວາມ ທະນົງໃຈເພື່ອເຂົ້າຮ່ວມໃນບັນຮັບຄ້ວງນ້ໍ ໄດ້ດີທ່ສຸດ. ແຕ່ວ່ານ້ໍ ຜູ້ໃດໃຫ້ຄວາມສຳຄັນແກ່ຊັ້ນຕ່ຳແໜ່ງຂອງເຂົ້າ, ກ່ວ່ານ້ ຄວາມ ໃຜ ໆ ກໍ່ຖ່ວ່າເຂົ້າເປັນພຽງພົນລະເຮ່ອນຜູ້ໜ່ວ ຊຶ່ງໄດ້ ຕ້ກ ເຂົ້າມາສູ່ວົງການນ້ໍໂດຍບ່ວ່ເອ້ມເທ່ານ້ນ. ເຂົ້າທ່ຳທ່າຄ້ຈ່ວ ວ່ານ້ໍ່ເຫ້ນ ເມແຮກຊ້ເອບ ຢູ່ໃນນ້ນ. ເຂົ້າໄດ້ໃຊ້ສາຍ ຕາ ສອດຊ້ອງເບ່ວ່ທ້ວນ້ໍ່ລ້ວນໜ້ອງນອນ ແລ້ວກໍ່ສູບລົມເຂ້ົ້າ ເຕ້ມ ປອດພ້ອມທັງໄດ້ທ່ຳທ່າໂມໂຫປ່ວ່ປ້ວ່ນ້ນ.

- ພ້ເຜດໂຕໃດ ມ່ໄດ້ຢ່ານ້ໍ ? ຄ້ຈ່ວ່ານ້ໍ່ບ້ອມ ໃຫ້ດ້ຢ່. ຮ້ດແບບນ້ໍ່ແປວ່ານ້ໍ່ວ່ານ້ ສະໜ່ວຍໂຫ ? "

- ຂ້ອຍນ້ໍ່ໄດ້ດ້ຢ່ານ. - ອາຈານເລັກເຊອີ ຕ້ອບຢ່ານ້ໍ່ເສ້ຍ

ເມີຍ ໂດຍບໍ່ຍອມປ່ຽນແປງທ່າທີເດີມຂອງຕົນ.

- ແລ້ວເປັນຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງຍັງມອມ ຢູ່ໃນຫມໍ ? ເຈົ້າບໍ່ຮູ້ຈັກກົດລະບຽບເຫາະ ? ຜູ້ໃຫຍ່ກ່ອາດເຂົ້າມາເປັນຫຍັງ ເຈົ້າຈຶ່ງບໍ່ລຸກຂຶ້ນທຳຄວາມຄຳນັບ ? ລຸກຂຶ້ນ, ລຸກຂຶ້ນດຽວນີ້ !

ເຂົ້າກ່ອາຂຶ້ນດ້ວຍນ້ຳສຽງອັນອ່ອນໂຍນແບບກັນເອງໂດຍບໍ່ໄດ້ໃຊ້ຄຳເວົ້າແບບບັງຄັບຂັ້ນຊາແຕ່ຢ່າງໃດ, ແລະໃນທີ່ສຸດເມແຮຄຸເອບ ກໍຈຳຕ້ອງໄດ້ລຸກຂຶ້ນທຳຄວາມຄຳນັບ ດ້ວຍຄວາມຈຳໃຈ.

- ດີຫລາຍ, ສະຫງ່ຽຍໂທ, ບາດນີ້ຈຶ່ງມັ່ງລີ້ງສາ , ແລ້ວພວກເຮົາມາໂອ້ລົມກັນຈັກຫນ້ອຍຫນຶ່ງ.

- ໂອ້ລົມເລື່ອງໃດກັນ ?

- ເລື່ອງທີ່ຈະຕ້ອງເຮັດກັບເຈົ້ານີ້ລະ. ທຳອິດ ພວກເຮົາມາພາກັນໄປລົມກັນຢູ່ທາງນອກພຸ້ນເຫາະ, ເພາະອາຂຽຢາກສູບຢາ, ແຕ່ອາບອມຫມໍຊ້ຳພັດແນນບອມຫາມສູບຢາ.

ພວກເຂົ້າທັງສອງໄດ້ພາກັນຍ່າງເລາະໄປຕາມ ລະບຽງທາງຍ່າງອັນມີແສງສະຫວ່າງພໍເປັນຮົ່ມຮ່ຽວຂອງດອກໄຟຟ້າແລະໄດ້ມາຢຸດຢືນຢູ່ຕໍ່ຫນ້າຂອບປ່ອງຢ້ຽມປ່ອງຫນຶ່ງ. ກ່ອາປູສະຕ້ານ-ໄດ້ຈັບກອກຂຶ້ນມາຄ່ຳບເຂົ້າໄວ, ທຸກໆເທື່ອທີ່ເຂົ້າດູດມັນ,ແສງໄຟຈາກກອກກໍຈະຮຸ່ງອາບຂຶ້ນຈົນສາມາດພາໃຫ້ແນນເຫັນ ຮູບໃບຫນ້າກ່ອາງຂອງເຂົ້າທີ່ໄດ້ບ່ຽງບອກເຖິງລັກສະນະຄົ້ນ ຄົດຢ່າງຫນັກ.

- ຂ້ອຍຕັ້ງໃຈ່ອ່າຈະລ່ຽງໂທດ ອ່າຈາມສອນທ້ຽບຜົດຊອບ

ຈຸຂອງພວກເຈົ້າ.

- ຍອມເຫດຜົນອັນໃດ ?

- ຍອມວ່າເຂົ້າໄດ້ປ່ອຍໃຫ້ເຈົ້າຂົ້ມຂົ່ມໂດຍບໍ່ອໍອະນຸຍາດຈາກຜູ້ບັນຊາການປະຈຳໂຮງຮຽນກ່ອນ !...ເປັນ ຫຍັງເຈົ້າຈຶ່ງແມ່ນບ່ ປະຈ້ານ ? ຫມາຍຄວາມ ວ່າ ຂອຍຕອງລົງໂທດຕົວຂອຍເອງໃນຂໍ້ຫ້ານ ບໍ່ໄດ້ທຳການໂອ ລຸ່ມຫຍັງກັບເຈົ້າຈັກເທື່ອ. ຄວາມຈິງແລ້ວ ຂອຍກໍ່ໄດ້ຕັ້ງ ໃຈ ວ່າຈະເຮັດຢູ່ດອກ, ແຕ່ວ່າຂອຍຍັງຊອກຫາໂອກາດບໍ່ທັນໄດ້. ບາດນີ້ເຖິງຄາວທີ່ຂອຍຈະຕອງໄດ້ເຂົ້າໄດ້ວ່າແລ້ວລະ. ສຳ ລັບເຈົ້ານັ້ນເກາະ, ເມື່ອຄືນ ເອີ, ເຈົ້າຈະຖ ວ່າ ເລ່ອງຂັ້ນເຮືອນັ້ນເປັນເລ່ອງນ້ອຍບໍ່ໄດ້ໄດ, ດັ່ງນັ້ນລະ ຂອຍ ຈຶ່ງຄິດວ່າຂອຍຄວນຈະລົງໂທດວ່າຈານຝຶກແອບຂອງເຈົ້າ.

ວ່າເລັກເຊວ ບໍ່ຕອບຈັກຄວາມ ເຂົ້າໄດ້ແຕ່ຄິດຢູ່ວ່າຊາຍ ຜູ້ທີ່ພວມສູບກ້ອກ, ຢືນຢູ່ແປະເຂົ້າໃນຂະນະນັ້ນ ແມ່ນຄົນຊະ ນິດໃດກັນແທ?ເຂົ້າແມ່ນນັກວ່າຄາຍສິດຜູ້ຊຸ່ງໄດ້ຕ້ລາຄາວ່າ ຜູ ອົມກະທຳຜິດໂທດວ່າຄາຍຍາໃນຖ່ານະທີ່ຮັບເອົ້າເຂົ້າເຂົ້ານ່ ຢູ ໃນໂຮງຮຽນໂດຍບໍ່ໄດ້ລາຍງ່ານໃຫ້ຜູ້ກ່ຽວຮູ້ນ່ ຫລ້ຽງໃດ ? ຫລ່ວ່າເຂົ້າແມ່ນພະນັກງ່ານຫ້ວງການຜູ້ຊຸ່ງໄດ້ກຳກ໊ດລະ ບຽບ ຂ້ ໍ ໍ ໍ

ເຂົ້າຈ່ຶງເສ່ອກເຂົ້າມາລ້ັບກ່ອນໃນ່ເວລາມ້ ຫ້ັ ງ ໆ ທ້ ່ ມ ເຂ ົ ້ າ , ອ ່ າ ເ ລ ັ ກ ເ ຊ ອ ິ ກ ໍ ຊ ຸ ກ ໃ ຈ ຸ ິ ຕ ່ າ ຍ ຢ ູ ່ ແ ລ ວ ?

ເມ ແ ຮ ຄ ຸ ິ ເ ອ ບ ຮ ອ ມ ອ າ ບ ້ ມ ທ ່ ໍ ວ ກ ່ າ ຍ ຄ ວ ່ ໍ ຍ ຄ ວ ່ ໍ ໂ ມ ໂ ຫ , ແ ລ ະ ເ ກ ົ ອ ບ ຈ ະ ລ ະ ເ ບ ິ ດ ຄ ວ ່ ໍ ໂ ມ ໂ ຫ ມ ້ ັ ນ ອ ອ ກ ມ ່ ໍ . ແ ຕ ຍ ອ ມ ຄ ວ ່ ໍ ເ ລ ີ ຍ ທ ້ ັ ມ ທ ຸ ກ ທ ໍ ລ ະ ມ ່ ໍ ນ ມ ່ ໍ ເ ປ ັ ນ ເ ວ ລ ່ ໍ ຫ ລ ່ ໍ ຍ ເ ດ ົ ອ ມ ທ ່ ີ ໄ ດ ້ ສ ຽ ມ ສ ອ ນ ໃ ຫ ້ ເ ຂ ົ ້ ່ ໍ ມ ີ ສ ະ ຕ ິ ຕ ່ ໍ ກ ່ ໍ ນ ກ ະ ທ ໍ ່ ໍ ທ ່ ີ ອ ູ ່ ອ ່ ໍ ນ , ແ ລ ະ ນ ອ ກ ຈ ່ ໍ ກ ມ ້ ັ ນ ຢ ູ ່ ໃ ນ ກ ະ ໂ ຕ ຂ ອ ງ ຫ ມ ໍ ່ ໍ ກ ່ ໍ ປ ູ ສ ະ ຕ ິ ມ ຜ ູ ້ ມ ້ ັ ຍ ງ ມ ີ ບ ່ ໍ ່ ໍ ງ ສ ່ ໍ ງ ບ ່ ໍ ່ ໍ ງ ຢ ່ ໍ ່ ໍ ງ ທ ່ ີ ລ ິ ກ ລ ັ ບ ແ ຝ ່ ໍ ງ ຢ ູ ່ , ອ ັ ນ ພ ່ ໍ ໃ ຫ ເ ຂ ົ ້ ່ ໍ ກ ອ ນ ຄ ິ ດ ຖ ່ ໍ ງ ທ ້ ໍ ອ ຫ ນ ່ ໍ ກ ່ ໍ ນ ເ ມ ອ ງ ໂ ອ ໂ ຣ ບ ີ ອ ົ ບ , ຜ ູ ້ ຊ ່ ໍ ງ ອ ່ ໍ ເ ລ ັ ກ ເ ຊ ອ ິ ໄ ດ ຖ ້ ໍ ອ ່ ໍ ເ ຂ ົ ້ ່ ໍ ແ ມ ນ ຄ ົ ນ ແ ທ ້ ຈ ່ ໍ ຜ ູ ຫ ນ ່ ໍ ງ . ແ ສ ງ ໄ ຟ ຈ ່ ໍ ກ ປ ່ ໍ ຍ ກ ອ ກ ຮ ູ ງ ອ ່ ໍ ບ ້ ມ ບ ່ ໍ ່ ໍ ງ ຫ ນ ່ ໍ ງ ແ ລ ວ ກ ໍ ່ ໍ ຄ ອ ຍ ໆ ອ ັ ບ ແ ສ ງ ລ ົ ງ ທ ່ ີ ລ ະ ເ ລ ັ ກ ລ ະ ນ ອ ຍ , ປ ່ ໍ ຍ ໃ ຫ ຄ ວ ່ ໍ ມ ມ ິ ດ ສ ະ ຫ ລ ົ ວ ເ ຂ ົ ້ ່ ໍ ມ ່ ໍ ແ ທ ນ ທ ່ ີ ແ ລ ະ ພ ້ ອ ມ ດ ຽ ວ ກ ັ ນ ນ ້ ັ ນ ຮ ູ ບ ພ ່ ໍ ບ ໃ ບ ຫ ນ ່ ໍ ່ ໍ ໃ ຫ ຍ ່ ເ ປ ່ ໍ ງ ເ ຊ ິ ງ ອ ັ ນ ປ ະ ກ ອ ບ ດ ້ ວ ຍ ຄ ັ ງ ໂ ປ , ໂ ກ ນ ຕ ່ ໍ ່ ໍ ຫ ລ ຸ ບ ແ ຕ ່ ບ ່ ໍ ່ ໍ ງ ບ ອ ກ ຖ ່ ໍ ງ ແ ອ ວ ສ ະ ຫ ລ ່ ໍ ຍ ແ ຫ ລ ມ ຄ ົ ມ ນ ້ ັ ນ ກ ໍ ່ ໍ ຄ ອ ຍ ໆ ສ ູ ມ ຫ ່ ໍ ຍ ໄ ປ ກ ັ ບ ຄ ວ ່ ໍ ມ ມ ິ ດ ພ ໍ ່ ໍ ສ ະ ລ ົ ມ ສ ະ ລ ຶ ຍ ງ ດ ອ ກ ໄ ຟ .

– ສ ະ ຫ ່ ໍ ຍ ເ ມ ແ ຮ ຄ ຸ ິ ເ ອ ບ , ບ ່ ໍ ່ ໍ ແ ມ ນ ອ ່ ໍ ຍ ຕ ້ ່ ໍ ງ ຢ ່ ໍ ກ ເ ຂ ົ ້ ່ ໍ ຍ ຍ ່ ໍ ງ ເ ຂ ົ ້ ່ ໍ ຍ ່ ໍ ທ ້ ່ ໍ ງ ເ ຈ ົ ້ ່ ໍ ດ ອ ກ , ແ ຕ ່ ອ ່ ໍ ຍ ່ ໍ ກ ທ ລ ່ ໍ ບ ່ ໍ ຢ ່ ໍ ກ ຢ ູ ່ ໃ ນ ໂ ລ ກ ນ ້ ັ ນ ມ ພ ຽ ງ ເ ຈ ົ ້ ່ ໍ ຄ ົ ນ ດ ຽ ວ ເ ທ ່ ໍ ່ ໍ ນ ້ ັ ນ ທ ່ ີ ສ ່ ໍ ມ ່ ໍ ຄ ວ ນ ຈ ະ ອ ັ ບ ເ ລ ່ ໍ ງ ນ ້ ັ ນ ອ ັ ບ ໄ ລ ໄ ດ ຫ ້ ັ ງ ໆ ທ ້ ່ ໍ ຂ ່ ໍ ກ ຸ ດ ! ມ ເ ຈ ົ ້ ່ ໍ ຄ ົ ນ ດ ຽ ວ ເ ທ ່ ໍ ່ ໍ ນ ້ ັ ນ !

ເ ຂ ົ ້ ່ ໍ ແ ລ ວ ເ ຂ ົ ້ ່ ໍ ກ ໍ ່ ໍ ຈ ັ ບ ກ ່ ໍ ນ ກ ອ ກ ຂ ້ ັ ນ ມ ່ ໍ ຍ ຍ ່ ໍ ງ ເ ບ ່ ໍ ່ ໍ ງ ໃ ສ ່ ກ ັ ບ ແ ສ ງ ໄ ຟ ຟ ່ ໍ ້ ່ ໍ ທ ່ ີ ຮ ູ ງ ພ ່ ໍ ລ ່ ໍ ງ ໆ ແ ລ ວ ກ ໍ ່ ໍ ແ ກ ວ ງ ຫ ້ ອ ຍ ່ ໍ ່ ໍ ງ ຄ ົ ມ ຫ ນ ັ ກ ສ ະ ຫ ມ ອ ງ .

- ຂ້ອຍບໍ່ມີຄວາມເຫັນຫຍັງເທື່ອກ່ຽວກັບເຈດຈຳນົງ - ຢາກເຂົ້າຮັບໃຊ້ຢູ່ໃນວົງການບິນຂອງເຈົ້າໃນເວລານີ້. ແຕ່ນັ້ນອາດເປັນການດີທີ່ສຸດ. ຢ່າສູ້ຢ່ານວ່າບໍ່ມ້ວຍກຸ້ເຮັດເທາະ. ເມື່ອເຖິງເວລາແລ້ວ ແຕ່ລະຄົນກໍຈະຕ້ອງໄດ້ປະກອບ ສ່ວນເພື່ອໄຊຊະນະ...ໂອຍ, ກອກຜ້ານີ້ມັນເປັນຫຍັງເກາະ ?

ເຂົ້າໄດ້ເລີ່ມເຄ້ຍລຳກອກທີ່ມ້ວຽດຕົ້ນນັ້ນ, ແລະ ເບິ່ງຄ້ວ່າອາເຂົ້າໄດ້ສຸມຈິດສຸມໃຈໃສ່ແຕ່ວຽກນີ້ຢ່າງດຽວ ຈົນເຮັດໃຫ ອາເລັກເຊ ຜູ້ຊ່ວຍພວມຈົດຈ່ຽບຟັງຄຳຮ້ອງສັ່ງເລີກແລ້ວ ນີ້ຕ້ອງຄອຍຖ້ຽບຟັງສ່ວ່ເຂົ້າຈະກ່າວຕໍ່ໄປນັ້ນດ້ວຍຄວາມກະວົນກະວາຍ. ຂະນະທ່ານປູສະຕົນ ພວມຈົມກອກຢູ່ນັ້ນ ເຂົ້ານໍ ໄດ້ເວົ້າຕໍ່ເຕີມຂົມໂດຍບໍ່ໄດ້ສົນໃຈວ່າຄວາມເວົ້ານ້ອງຕົນ ຈະເຮັດໃຫ້ຜູ້ຟັງເກີດມີຄວາມຮູ້ສຶກແນວໃດ .

- ບັນຫາທີ່ງໜ້ານີ້ນ້ອງແມ່ນແຕ່ນົກັບສ່ວນຕົວຂອງຮ້ອຍໂທ ເມແຮກຊຸ ເອບ ທ້ານ ແຕ່ຄວາມສຳຄັນຕົ້ນຕໍຂອງມັນ ກໍຄືເຖິງແມ່ນວ່າເຈົ້າຈະຂ້ານ, ແຕ່ເຈົ້ານໍ້ສາມາດຂັບເຮ້ອບິນ-ໄດ້ຢ່າງອ່ຳນິອ່ຳນາມ, ຊ່ວງຕາມທ້ານ ະດາແລ້ວ ຄົນທ້ານ ຈະພາບຄືເລີ່ກທ້ານ ສາມາດຂັບເຮ້ອບິນໄດ້ກ້ານ ເປ ເຊ້ນແຕ່ໜ້ານ ສ່ວນຮ້ອຍເທ້ານ້ານ. ເມແຮກຊຸ ເອບ ເອ້ຍ, ເຈົ້ານ້ແມ່ນບຸກຄົນ ທ້ານ ະດາ, ແຕ່ເຈົ້ານ ແມ່ນນ້ກທ້ດລອງຜູ້ຍ່ງໃຫ...ໂອຍ, ກອກຕົ້ນອ້ກແລ້ວ ! ແມ່ນຫຍັງໄປຄ້ຢູ່ໃນນ້ກ້ນ ບໍ່ຮູ?... ເພາະ-ສະນ້ນ, ຂ້ອຍຈ່ງສາມາດເວົ້າໄດ້ວ່າ ຄະນະຮ້ບຜິດຊ້ບພ້ວກເຮົ້ານ ບ້ນ ສ ທ ເຈ ຈ ຄ ນ ບ ນ ກ ບ ນ ກ ບ ນ ທ ວ ໄ ປ . ເຈ ຈ ເ ຍ ຜ ນ

ບົດຮຽນທີ່ໃຫຍ່ຫລວງທີ່ສຸດມາແລ້ວ, ດັ່ງນັ້ນພວກເຮົາຈຶ່ງ ມຸ
ໜ້າທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ເຂົ້າຊ່ວຍເຫລືອເຈົ້າໃຫ້ຫລາຍທີ່ສຸດ. ເຈົ້າຄິດວ່າ
ຄວນໃຫ້ພວກເຮົາເຮັດແນວໃດນັ້ນຈຶ່ງຈະດີ ? ລອງແນະ ນຳ
ພວກເຮົາມາເບິ່ງດູ ?

ກາປູສະຕິ ໄດ້ຍົກຢາເຂົ້າໃສ່ໃນກອກອົກເທ່ອໃໝ່ແລະ
ແຕ່ລະເທ່ອທີ່ເຂົ້າຖືກນັ້ນ ປາກົດວ່າແສງໄຟໄດ້ຮຸ່ງມາຂຶ້ນຈົນ
ສາມາດແນມເຫັນໃບໜ້າກວ່າງຂອງເຂົ້າ ແລວຄ່ວງໜ້ຳ ຕ່ຳ
ມານັ້ນກໍ່ຄ່ອຍອັບແສງລົງຕາມເດີມ.

ກາປູສະຕິ ໄດ້ໃຫ້ຄຳໝັ້ນສັນຍາແກ່ວ່າເລັກເຊ ວ່າ
ຈະໄປເຈລະຈາຫ້ວໜ້າວ່ຳນວຍກາມຂອງໂຮງຮຽນ ເພ່ືອ
ໃຫ້ເຂົ້າເພ່ືອໂນ້ມນ້ຳໃຈໃຫ້ແກ່ວ່າເລັກເຊ ແລະນອກ
ຈາກນັ້ນ ກາປູສະຕິ ຍັງໄດ້ສະເໜີໃຫ້ວ່າເລັກເຊ ວ່າງ
ແຜນການບໍ່ມເຂົ້າເອງ.

- ແຕ່ວ່າ, ເຈົ້າໄດ້ຄິດເຖິງຈຳນວນນ້ຳມັນເຊ້ືອໄຟທ່ີຈະ
ຕ້ອງສູນເສຍໄປນັ້ນແດ່ບໍ່ລະ ? - ເມແຮດອຸເອບ ໄດ້ ກາວ
ທັກທ້ວງຂຶ້ນ, ພ້ອມທັ້ງຮູ້ສຶກປະຫລາດໃຈທ່ີຊາຍໜຸ່ມໄດ້ແກ ໄຂ
ບັນຫາໃຫ້ແກ່ເຂົ້າດ້ວຍວິທີການແບບຕ່ືວ ໆ ແລະງ່າຍດາຍ ,
ອັນພາໃຫ້ເຂົ້າຫາຍກັ້ງວົນຈາກຄວາມຂຸ່ນຂ້ອງໝ່ອງໃຈ.

- ນ້ຳມັນແມ່ນວັດຖຸທ່ີມ່ຄ່ານ ທ່ີສຸດ, ໂດຍສະເພາະ ໃນ
ຍາມສົງຄາມຄ່ືແນວນ້ັ, ພວກເຮົາໄດ້ຮັກສາມັນໄວ້ຢ່າງດ່ີ ຖ້ຳ
ບໍ່ໃຫ້ເສຍໄປໂດຍໄຮ້ປະໂຫຍດ; ແຕ່ວ່າ, ຍັງມ່ີບ່ວງສ່ີງບ່ວງ
ຢ່າງທ່ີປະສົດໄປກ່ວານ້ຳມັນນັ້ນອ່ກ.

ພໍເວົ້າສຸດລົງ ກາປູສະຕົນ ກໍໄດ້ຖອກຂ້ຍາອອກໂດຍໄວ ໃຊ້ວິທີເຄາະກອກໃສ່ກັບສົ້ມເກົ໊ບ໊ດ.

ມື້ໃໝ່ຕໍ່ມາ ເມແຮດຊຸ໊ເອບ ກໍໄດ້ເລີ່ມທຳການຝຶກຊ້ອມ-ເປັນພິເສດ, ຊ່ວງການຝຶກຊ້ອມເທ໊ອນ໊ເຂົ້າບໍ່ໄດ້ສຸມເຫ໊ອ ສຸມແຮງໃສ່ເຂົ້າແທ໊ເຂົ້າວ່າ໊ງ໊ ໊ດ້ ໊ດ້ ໊ດ້ ໊ດ້ ເມ໊ອຄ້ວ ໊ດ້ ໊ດ້ ໊ດ້ ໊ດ້

ຄວາມຮູ້ສຶກຄ່ຳ ' ວ່າຕົວຂອງເຂົ້າສາມາດພົວພັນກັບເຮືອບິນໄດ້ ' ' '

ໄດ້ແອບແລ່ນກັບເກັບເລື່ອນແລ່ນຢູ່ເທິງແຜ່ນນ້ຳຕາມແຂ້ງເທິງ
ແມ່ນ້ຳໂອມກາ. ຖ້າຈະເວົ້າໃຫ້ຖືກຕ້ອງແທ້ແລ້ວ ເກັບເລື່ອນ
ທີ່ເຂົ້າໃສ່ຢູ່ນັ້ນບໍ່ແມ່ນເກັບທີ່ແທ້ຈິງດອກ, ເພາະວ່າແມ່ ຂອງ
ເຂົ້າບໍ່ມີຄວາມສາມາດພໍທີ່ຈະຫາເງິນມາຊື້ໃຫ້. ພຽງແຕ່ ວ່າ
ແມ່ໄດ້ຮ້ອງໃຫ້ນາຍຊ່າງຕີເຫລັກ ຊ່ວງລາວໄດ້ໄປຮັບຈ້າງຊັກ
ເຄື່ອງໃຫ້ນັ້ນເປັນຜູ້ຮັກໃຫ້. ດ້ວຍນັ້ນເກັບເລື່ອນຂອງອ້າເລັກ
ເຊໍ ຈຶ່ງເປັນແຕ່ພຽງເກັບຊະນິດທີ່ຮັດດ້ວຍປຽງໄມ້ທີ່ມ້ວຍ
ເຫລັກລວດເສັ້ນໃຫຍ່ເທົ່ານັ້ນເອງ.

ອ້າເລັກເຊໍ ໄດ້ເອົາເກັບເລື່ອນດ້ວງກ້າວມາມັດຕິດ ໃສ່
ກັບເກັບປົດໜັ້ງທີ່ຂາດສ່ວຍຂອງຕົນອົກຕ່ໜ້ຳ, ຫລັງ ຈາກ
ເຊໍແມ່ວ່ານັ້ນແໜ້ນໜາດີແລ້ວ ເຂົ້າກໍໄດ້ນຸ່ງໜ່ຽງອອກສູ -
ລານນ້ຳກ້ອນທີ່ບ້ວຍບ້ານຈົນວ່າເວລາເຂົ້ານ່ຽງໄປນັ້ນ ມັນໄດ
ຫັກລົ້ນອອກເປັນປ່ຽງ, ຍ້ອນທົນທານຕໍ່ນ້ຳໜັກຂອງເຂົ້າ ບໍ່
ໄຫວ. ພວກເດັກນ້ອຍໃນກາມ້ອຸ້ມ ໄດ້ພ້ວມັນອອກແລ່ນຫລົ້ນ-
ກັນຢ່າງສ່ວານສົ້ນ. ພວກເຂົ້າໄດ້ພ້ວກັນຮ້ອງໂຮໂອ້ທ່ະກາມ,
ແລະ ຍ້ມຫ້ວກັນຢ່າງມ່ວນຊຸ່ນເພີ້ດເພີ້ນ. ເບ່ງຜູ້ໃດກໍ້ດີພ່ານ
ເຜດປ່ານຜີ, ພວກເຂົ້າບໍ່ຈົກວ່າຫລົ້ນໜ້ານ້ຳແລ່ນຊຸ່ນກັນ ບໍ່ຈົກ
ວ່າເຕັ້ນຂະຫຍ່ວງຂະແຫຍ ໃນຂະນະທີ່ຂ້ເກັບເລື່ອນຢູ່ນັ້ນ .
ເມ່ອເບ່ງແລ້ວຄ້ວ່ານັ້ນເປັນເລ່ວງທ່ວາຍແສນງ່າຍ. ແຕ່ພ
ອ້າເລັກເຊໍ ທ້ຳທ່າວ່າຈະເລ່ນລ່ວງຮັດແບບດຽວກັນ ກັບ
ເດັກນ້ອຍຊຸ່ນນັ້ນ, ເຂົ້າກັບເກີດມ້ນພະລາດນ້ຳກ້ອນ, ຈົ່ນລົ້ນ
ນ່ອນທ່ວາຍປ່ວ່ວ. ເຂົ້າຟ່ວາລຸກ້ອນປຸບນັ້ນ, ເພ່ອບ່ຢາກ

ໃຫ້ໝູ່ເພື່ອນຄົນອື່ນໆຮູ້ວ່າຕົນໄດ້ຮັບຄວາມເຈັບປວດ. ເທື່ອນີ້ ເຂົາໄດ້ຄອຍລະວັງເພື່ອບໍ່ໃຫ້ລົມກົ້ນຂອງຕົນເກົ່າ, ແຕ່ ພໍ ເຂົາກ້າວຂາອອກໄປເຂົາກໍເກືອບລົ້ມຟາດໄປທາງໜ້າອີກ , ດັ່ງນັ້ນເຂົາຈຶ່ງຟ້າວຖືກຂາກັບຄືນມາຢືນກ້ຽງ, ແຕ່ວ່າຂາ ເຈັ່ງ ກໍ່ນັ້ນກໍ່ຍັງຄົ່ງສັ່ນຢູ່ວ້ອງໆ. ເຂົາໄດ້ແຕ່ຄິດຖາມໂຕເອງວ່າ ມີ ອັນໃດທີ່ຜິດປົກກະຕິເກີດຂຶ້ນກັບໂຕເຂົາ, ພອນກັນນັ້ນກໍໄດ້ສັງ ເກດເບິ່ງລັກສະນະຂອງພູ້ນ ແລະ ສິ່ງທີ່ເຂົາໄດ ຮຽນຮູ ກໍ່ຄ່ວ່າບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງໂຫຍນນ້ຳໜັກໄປທາງໜ້າ ຫລື ໄປທາງຫລັງຈົນເກີນໄປ. ເທື່ອນີ້ເຂົາໄດ້ຢືນຮັກໂຕ ແລະ ພໍເຂົາກ້າວອອກໄປໄດ້ພໍເທົ່າໃດ ກໍ່ລົ້ມສະແດ່ງຂ້ວ ແລ້ວ ແ່ວ່ງລົ່ງອີກ. ເຖິ່ງວ່າຈະໄດ້ທຳການຝຶກແອບຢູ່ຈົນຮອດ ຕອນ ບ່ຽ ແຕ່ວ່ເຂົ້ານ ກໍ່ຍັງລົ້ມລຸກລຸກຄ້ານຢູ່ດີເກົ່າ. ເຂົາ ໄດ້ກັບເຂົ້າເມືອຮ່ອນພ້ອມຄ່ວຍຫ້ມະທີ່ໂອບເຕັ້ມຄ່ງແລະ ຂາ ອ່ອນປ່ວກປ່ຽກຄ່ວຍຄວາມອິ່ດເມ່ອຍ, ອັນໄດ້ສ້ວງຄວາມ ອ່ ຕົກກ້ວ່ງອົ່ນໃຫ້ແກ່ພູ້ເປັນແມ່ຢ້ວງໃຫຍ່ຫລ່ວງ.

ເຊ້ົ້ານ້ຳ ເຂົາກໍ່ໄດ້ກັບໄປແອບແລ່ນຢູ່ເທ້ວງໜ້າ ນ້ຳ ກ່ອນອີກ. ເທື່ອນີ້ເຂົາສ່ານ້ຳດ່ຍຂາໄປມ້ານ້ຳສະດ່ວກ່ອນກ່ວ່ ເກ່ົ້າ, ບ່ລົ່ມຄຸ້ດ່ວ່ນ້ອ ແລະ ສ່ານ້ຳດແລ່ນໄປ່ໄກ ຕ້ວ ຫລ່ຽແມ້ດ. ຕະຫລ່ອດ່ນ້ອ, ເຖິ່ງແມ່ນ້ວ່ານ້ຳຈະໄດ້ສຸ່ມ້ດໃຈ ຝຶກແອບຢູ່ຕ້ວ່ແຕ່ເຊ້ົ້ານ້ຳຈົນເທ້ົ້ານ້ຳ, ແຕ່ວ່ານ້ຳກ່ໍ່ບ່ສ່ານ້ຳດທ້ຳ ຄວ່ານ້ຳກ່ວ່ນ້ຳໄປຫລ່ຽກ່ວ່ນ.

ແຕ່ແລ້ວ ຢູ່ນ້ານ້ຳ-ນ້ັນເປັນ້ຳ ອ່ານ້ຳເຊ້ົ້ານ ຍ້ວ

ຄ່ວງຈ່ຈຳມາໂດຍຕະຫລອດຮອດເທົ່າທຸກວັນນ. ມັນມກະແສລົມ
ຫນາວໄດ້ພັດຜ່ານເຂົ້າມາຢ່າງແຮງ ແລະ ໄດ້ຫອບເອົາ ລະ
ອອງຫິມະທີ່ເກາະຢູ່ຕາມຫນ້າຫ້ອມໃຫ້ປິວ້ນເປັນສາຍແລະ
ກໍ່ແມ່ນມັນເອງ ທີ່ອາຈັກເຊີ ໄດ້ປະສົບພົບສຳລັດໃນ -
ການແລ່ນຢູ່ເທິງຫນ້າຫ້ອມ, ອັນຊຶ່ງໄດ້ສ້າງຄວາມຕື່ນເຕັ້ນ
ໃຫ້ແກ່ເດັກຍ່າງໃຫຍ່ຫລວງ. ຍ້ງທຳການແລ່ນຫລາຍ ຮອບ
ເທົ່າໃດ ເຂົ້າກໍ່ຍ້ງມີຄວາມເຊື່ອຫມັ້ນຕໍ່ໂຕເອງຫລາຍຂຶ້ນ .
ຈາກການລົ້ມລຸກຄຸກຄານ, ຍອມຄວາມພະຍາຍາມແລ້ວ ພະ
ຍາຍາມອີກ. ມັນໄດ້ເຮັດໃຫ້ອາຈັກເຊີ ຄົ້ນຄົ້ວປະສົບການ
ອັນໃຫຍ່ຫລວງໂດຍທີ່ຕົນເອງບໍ່ຮູ້ສຶກຕົວ. ຄວາມອຸ່ນເຄື່ອງລັກ
ລັກນ້ອຍໆ ທັ້ງຫລາຍໄດ້ຮວມຕົວກັນເຂົ້າເປັນຄວາມອຸ່ນເຄື່ອ
ອັນຮວມສູນ, ມາບັດນີ້ເຂົ້າສາມາດເຮັດໃຫ້ຂາຂອງຕົນເຄື່ອນ
ໄຫວໄປມາໄດ້ຢ່າງຮັບປະກັນ. ແລະ ມັນກໍ່ເປັນມື້ທີ່ເຂົ້າມີ-
ຄວາມພາກພູມໃຈເປັນທີ່ສຸດໃນຕະຫລອດຊ່ວງແຫ່ງຄວາມເປັນ
ເດັກນ້ອຍຂຸກຂຸ່ມຂອງເຂົ້າ.

ສິ່ງທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນແກ່ເຂົ້າໃນຄ່ວງນັ້ນ, ກໍ່ຄືສິ່ງທີ່ພວມ ເກີດ
ຂຶ້ນແກ່ເຂົ້າໃນຄ່ວງນີ້ຢ່າງບໍ່ຜິດ. ຍອມອາດເຂົ້າໄດ້ບົ່ນຫລາຍ ,
ຍອມອາດເຂົ້າໄດ້ທຳການຝຶກຊ້ອມດ້ວຍຄວາມບາກບັ່ນພາກພຽນ
ທັ້ງໄດ້ພະຍາຍາມເຮັດໃຫ້ການພົວພັນລະຫວ່າງໂຕເຂົ້າ ກັບ
ເຮືອບົ່ນນັ້ນສະຫນິດແຫ້ນຍ່າງແທ້ຈິງ ແລະ ການເຮັດ ໃຫ້
ອົງລະທຽມເກີດມີຄວາມຮູ້ສຶກເມື່ອຖືກສຳຜັດໃສ່ກັບສ່ວນ ໃດ
ສ່ວນຫນ່ຶງຂອງເຮືອບົ່ນ. ບາງຄັ້ງເຂົ້າກໍ່ຮູ້ສຶກຈ່ງວ່າຕົນໄດ-

ປະສົບພົນສຳເລັດແລ້ວ. ຈາກນັ້ນອາເລັກເຊ ກໍຈະເກີດ ມີ ຄວາມພາກພູມໃຈຢ່າງລົ້ນເຫລືອແລ້ວກໍຈະທຳການຂັບຍົນ ໄປ ໃນທ່າອັນໂລດໂຜນ, ແຕ່ແລ້ວເຂົ້າກໍຈະຮູ້ສຶກໃນທັນໃດ ນັ້ນ ໂລດວ່າ ຕົນຍັງຂາດຄວາມແມ່ນຢຳ, ເຮືອບິນໄດ້ເກີດມີ ອາ ການແກ່ວງໄກ, ອັນໄດ້ສ້າງຄວາມຜິດຫວັງໃຫ້ແກ່ອາເລັກ-ເຊ ອີກຄັ້ງໃຫ່ ແຕ່ເຖິງຈັ່ງໃດເຂົ້າກໍໄດ້ພະຍາຍາມ ທຳ ການຝຶກແອບທ້ຳລ້ຳຕາມນ້ຳ ໄປຢ່າງບໍ່ໄດ້ລົດລະ.

ເຊົ້າມ້ືງຂອງເດືອນ ມີນາ, ບໍລິເວນເດີ່ນບິນທ້ ຂາວ ກະຈ່າງໄປດ້ວຍຫິມະ ອັນອອມນວນກໍໄດ້ຖືກທາບທາໄປດ້ວຍສ ຫ່ມ ແລະ ຖືກປາດໃຫ້ເປັນຮອງເລ້ກດ້ວຍກ້ຽວຂອງຝູງບິນທ ໄດ້ແລ່ນຖະຫລາຍອອກໄປຈາກທ່ເດ່ນ. ສ່ວນອາເລັກເຊ ກ ໄດ້ນຳເຮືອບິນຂັບໄລ່ຂອງຕົນທະຍານຂ້ນສູ່ທ້ອງຟ້າ. ເມ່ືອ ຢູ່ກາງອາກາດ ກະແສລົມແຮງໄດ້ພັດເອົ້າເຮືອບິນຂອງເຂົ້າ-ໃຫ້ປ້ອໄປທາງຂ້າງຈົນເຂົ້າຕ້ອງໄດ້ດັດແປງແລ້ວບິນຂອງຕົນຢູ່ ເປັນປະຈຳ. ຈາກການດັດແປງແລ້ວບິນຢູ່ເປັນປະຈຳນ້, ມັນ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ ອາເລັກເຊ ມີຄວາມຮູ້ສຶກຄ້ຍກັບວ່າເຮືອ ບິນ ທ້ງລ້ຳໄດ້ມ້ສ່ວນຕອບສະໜອງກັບຄວາມຮຸກຮ້ອງຕ້ອງ ການ ຂອງເຂົ້າຢ່າງແທ້ຈ້ງ. ຊ້ງຄວາມຮູ້ສຶກດ້ງກ່າວນ້ໄດ້ກະທົບ - ເຂົ້າໃສ່ໂຕເຂົ້າໂດຍໄວພ້ປາມກັບສາຍຟ້າແລບ; ທ້ອົດເຂົ້າ ຮ້ອດບ່ຢາກເຊ້ຍ, ທ້ງນ້ຍອມວ່າເຂົ້າເຄ້ຍຜິດຫວັງມາຫລາຍ ດ້ງຫລາຍຫ້ນແລ້ວ, ເພາະສະນ້ນເຂົ້າຈ້ງບ່ຢາກສະ ແດງ ຄວາມດ້ໃຈອອກມາໄວ້ຈົນເກ້ນໄປ. ແຕ່ເມ່ືອເຂົ້າບ້ນສ້ກ ປ້ກ

ລ້ວນ, ປາກົດວ່າເຮືອບິນໄດ້ຍອມຮັດໄປຕາມຄວາມບັນຊາ ຂອງເຂົາຢ່າງງ່າຍດາຍ ແລະ ມີຄວາມທຸ່ມທຽງເປັນທີ່ສຸດ, ອັນໄດ້ພາໃຫ້ເຂົາເກີດມີຄວາມກະຕືລືລົ້ນດ້ວຍຄວາມຫວັງ ເມື່ອ ຕອນແລນຢູ່ເທິງຫ້ວງຟ້ານ້ຳກ້ອນຂອງແມ່ນ້ຳ ໂວ້ນກາ, ໃນ ສະ ໄໝທີ່ເຂົາຍັງເປັນເດັກນ້ອຍ. ມັນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຫວ່ວມ ເຫວ່ົາກັບມຸ້ອດຸ້ອາຍມາທັນທີທັນໃດ. ຫົວໃຈຂອງ ເຂົາ ໄດ້ເຕັ້ນແຮງດ້ວຍຄວາມມ່ວນຊຸ່ນ ແລະ ພ້ອມຄຽວກັນນັ້ນເຂົາ ກໍ່ຮູ້ສຶກວ່າເສັ້ນເອັ້ນທີ່ຕ້ນຄໍຂະເໜ້ັນຢູ່ວ້ັບໆ, ອາກາມຊຸ່ມ ມັກເກີດອ້ມແກ່ເຂົາຢູ່ເປັນປະຈຳ ເມື່ອມີສ່ງພາໃຫ້ເກີດ ມີ ຄວາມຕື່ນເຕັ້ນ.

ອາເລັກເຊ ຮູ້ສຶກຄ້າຍກັບວ່າຕົນເອງໄດ້ຜ່ານຊ່ວງໝາຍ ເລກລັບເສັ້ນໜ່ຶງມາແລ້ວ, ໃນເມື່ອກ້ອນນ້ຳແຂ່ໄດ້ ເຝ ຶກ ແອບຢ່າງຊ່ຽວຊານຈ່ຽງຈ້ັງ, ແລະ ບັດນີ້ເຂົາໄດ້ເກັບ ກ່ຽວ ໝາກຜົນແຫ່ງການຕໍ່ສູ້ອອກແຮງ ຕະຫລອດເວລາຫລາຍ ມ ຫລາຍວັນນັ້ນແລ້ວຢ່າງງ່າຍດາຍ. ເຂົາໄດ້ຮັດສຳເລັດຕາມ ຈຸດປະສ່ງທີ່ເຂົາຄອງຄອຍມາເປັນເວລາຕ້ັງດົນນານ. ເຂົາ ແລະ ເຮືອບິນໄດ້ຊ່ວມເຂົ້ານ້ັນເປັນອັນໜ່ຶງອັນດຽວ, ຈົນ ເຂົາຮູ້ສຶກວ່າເຮືອບິນກໍ່ແມ່ນສ່ວນໜ່ຶງຂອງຮ່າງກາຍເຂົາເຊ່ັນ ກັນ ແລະ ທ່ວມຂາອັນປາສະຈາກຊ່ວິດຂອງເຂົານ້ັນ ກໍ່ ໄດ ກາຍເປັນສ່ງທີ່ກົດກ້ັນລະຫ່ວາງເຂົາກ້ັບເຮືອບິນລ້ຳແຕ ຢ່າງ ໃດ. ເຂົາໄດ້ເກີດມີຄວາມເບີກບານມ່ວນຊຸ່ນ ແລະ ມີຄວາມ ສຸກໃຈຢ່າງລົ້ນເຫລ່ືອ; ເຂົາໄດ້ທຳການບ່ິນຽງປີກກ້ຳ ຂວາ

ไปต้างหลายธอบ แล้วจ่างบ่มปั่มข่าม ปั่มหว่ายและ สูถ
หาย แม่บ่มเอ๋าหื้อสักล่างเป้นธูบกรูอ. อาเล้กเขุอ่ไถ
แมมเห้นหม่าถ่มปั่มลอวลอว และ พอมกรูอกันมั้ม ก่ปา
กถ่ลั่วอา: เถ่มบ่ม,ต่กของโธวธรูม และ ห่ลอย ฮุฏ
บ่ยมห่แขบถอยผาลายแขุกห้วหมึดเหล่าม่ ไถ้หมูมต่อ -
เข๋าอู่ในกะแสถ่มอ้นกรูอกัน. เข๋าสามาถปรูม ท่าบ่ม
เป้นกรูอ แล้วบ่มปั่มข่ามปั่มหว่ายอ่กเห่อหม่ว ถอย
ถ่วามหมั้นใจ; บ่าถมึเข๋าสามาถถ่มพ่บฉุมมะพาบ ฮูก
ย่างห่เขุอ่งขุอมอู่ในเถ่อ่งบ่ม " LA-๕" ม้แล้ว.
ฉิ๊ะอ้นมั้นยอถของเข๋าไถ้เธ้ถใหม้มกายเป้นเธอบ่ม ห่อ
เสถ ! มันไถ้ตอบสะหม่องใหแกกามบั้นขุาพรูงเล้กมรู
ของเข๋า. มันไถ้สะแถ่งหาห่อ้นโลถโผมย่างสอย ว่าม
แล้ ไถ้บ่มต้างห่อขุอมฝ่าแบบลำทรูมถอยถ่วาม หมั้ก
แหมม, ถอ่งแถอ แล้ ออ่งไอ.

เม่อลิ่งจากยิม, อาเล้กเขุอ่ ก่ไถ้ย่างเขุอ่าย เขุ
ขอาไปถ่ลิ่งถ่มเม่าเหล้า. เข๋ายิมห่อย่างถ่มหม่ ถ่วาม
สุกใจ เป้นห่สูถ, จิ่มบ่ไถ้แมมเห้นอาจามสอนผู้ขุ่งพอม
ป่มถาเข๋าถอยถ่วามโมโห. จะไสโหดเข๋าอั้มหอะ ?
ยิมถิ ! เข๋ายิมถิรับเอ๋าโหดนั้ม. เพาะอาเล่อ่ง ฤก
โหดนั้มมั้มอิ๊ถ่วามหมายหย่งสำลับเข๋า ? สิ่งสำ ถ้ม
แม้มอาบาถมึเข๋าไถ้กายเป้นมักบ่มผู้หม่ว, ห่ถ แล้ บ่
ไถ้ทำลายอัถตามำ้มันแอถขุ่งห่มฉุมถาอ้นปะเสิถ เล็ถ

ລ້ຳ, ເພື່ອໃຫ້ເຂົ້າໄດ້ທຳການຝຶກແອບນັ້ນໃຫ້ສູນເສຍໄປຖ້ວນ ເປົ່າ. ເຂົ້າຈະຂໍໃຊ້ຫມໍ້ຄ້ານ້ຳມັນດ້ວງກ້ວາດເປັນຈຳນວນ ຮ້ອຍ ເທົ່າ, ພັນເທົ່າ, ຫັນທີ ທີ່ເຂົ້າຫ້ານຖືກສົ່ງໄປສູ້ຮົບຢູ່ ແນວ ຫນ້າ .

ພໍ່ເຂົ້ານ້ານ້ຳຖ້ວງຫ້ອງພັກ, ຄວາມຊຸ່ມຊຸ່ມຍິ້ນດ້ວັນຫນ້ຳກໍ່ໄດ້ ຄ່ອຍຖ້ານເຂົ້ານ້ານຢູ່ກ່ອນແລ້ວ. ຈົດຫມາຍຂອງ ຄະໂວດຊະດິ ໄດ້ວາງໄວ້ຢູ່ທີ່ເທິງຫມອນ. ກ່ອນຈະມ້ານຖ້ວງມ້ືຜູ້ຮັບ ບໍ່ຈ້ານ ຕ້ອງກ້ານເວລາໄປເທົ່ານ້ານ ? ແລະ ຕ້ອງຜ່ານການ ສົ່ງ ບໍ່ ຈ້ານ ກ້ານ ? ຖ້ວງແມ່ນ ວ່ານ ຈົດຫມາຍດ້ວງກ້ວາດ ຈະແປດເປ່ືອມ ໄປ ດ້ວຍ ນ້ຳ ມັນ ແຕ່ ມັນ ກໍ ໄດ້ ຖືກ ຍັດ ເຂົ້ານ ໃນ ຊ້ອງ ອັນ ໃຫ ມ ່ ອ ຽ ມ ທ ່ ີ ມ ີ ລ ວ ຍ ມ ື ຂ ອ ງ ວ ່ ານ ຍ ູ ຕ ານ ປ ະ ທ ັ ບ ຢ ູ ່ .

ຄະໂວດຊະດິ ໄດ້ ເລ ່ ານ ໃ ຫ ້ ວ ່ ານ ລ ັ ກ ເ ຊ ອ ິ ຟ ັ ງ ກ ຽ ວ ກ ັ ບ ເ ລ ື ອ ງ ອ ັ ນ ເ ປ ັ ນ ຕ ານ ຫ ນ ່ ວ ງ ອ ຸ ງ ໄ ດ ເ ກ ດ ຂ ນ ກ ັ ບ ເ ຂ ົ ້ ານ : ລ ຫ ົ ວ ຂ ອ ງ ເ ຂ ົ ້ ານ ແ ຕ ກ , ຍ ອ ມ ຖ ກ ຕ ຳ ໃ ສ ກ ັ ບ ປ ກ ຍ ິ ມ ຂ ອ ງ ເ ຍ ຽ ລ ະ ມ ັ ນ ປ ະ ຈ ຸ ບ ັ ນ ມ ີ ເ ຂ ົ ້ ານ ໄ ດ ພ ັ ກ ປ ່ ນ ປ ົ ວ ຢ ູ ່ ທ ່ ໂ ຮ ງ ຫ ມ ໍ ແ ລ ະ ເ ຂ ົ ້ ານ ກ ໍ ມ ີ ຄ ວ ານ ຫ ມ ັ ນ ໃ ຈ ວ ່ ານ ອ ກ ບ ໍ ່ ເ ທ ່ ານ ໃ ດ ເ ຂ ົ ້ ານ ກ ໍ ຄ ງ ຈ ະ ໄ ດ ອ ອ ກ , ຊ ຸ ບ ດ ເ ຫ ດ ດ ້ ວ ງ ກ ້ ວ າ ດ ມ ີ ໄ ດ ເ ກ ດ ຂ ນ ແ ກ ເ ຂ ົ ້ ານ ໃ ນ ກ ານ ລ ະ ໂ ອ ກ ານ ອ ັ ນ ພ ເ ສ ດ ອ ີ ຫ ລ ື ຄ ື ມ ັ ນ ໄ ດ ເ ກ ດ ຂ ນ ໃ ນ ລ ະ ຫ ວ ່ ານ ທ ່ ຽ ງ ທ ັ ບ ທ ່ ຫ ້ ກ ອ ງ ພ ວ ກ ເ ຍ ຍ ລ ະ ມ ັ ນ ຖ ກ ຕ ັ ດ ຂ ານ ແ ລ ະ ຖ ກ ປ ດ ລ ອ ມ ຢ ູ ່ ຕ ່ ຫ ນ ້ ານ ເ ມ ື ອ ງ ສ ະ ຕ ານ ລ ນ ຖ ານ . ກ ອ ງ ພ ັ ນ ລ ດ ຖ ້ ວ ງ ຂ ອ ງ ເ ຂ ົ ້ ານ ໄ ດ ຕ ່ ປ ອ ມ ຄ ານ ຫ ນ ້ ານ ຂ ອ ງ ສ ດ ຕ ຸ ແ ຕ ກ ແ ລ ະ ໃ ນ ໂ ອ ກ ານ ດ ຽ ວ ກ ັ ນ ນ ້ ພ ວ ກ ເ ຂ ົ ້ ານ ກ ໍ ໄ ດ ້ ຂ ັ ບ ລ ດ ຖ ້ ວ ງ ຜ ານ ທ ່ ້ ວ ງ ທ ຍ ານ ຸ ກ ເ ຂ ົ ້ ານ ໄ ປ ຈ ນ ເ ຖ ້ ວ ງ ຄ າ ຍ ແ ນ ວ ຫ ລ ັ ງ ຂ ອ ງ ຝ ່ າ ຍ

ສັດຕູ. ຢູ່ໃນບັ້ນສູ້ຮົບຄັ້ງນີ້, ຄະໂວດຊະດົບ ໄດ້ຮັບຫນ້າທີ່ ບັນຊາລົດຖັງຈຳນວນຫນຶ່ງກອງຮ້ອຍ.

ບັ້ນຮົບຄັ້ງນີ້ຈົ່ງແມ່ນວິເສດແທ້ໆເວີ້ຍ ! ກອງທັບເຫລັກ ຂອງພວກເຮົາໄດ້ບຸກເຂົ້າໃສ່ພວກເຢຍລະມັນ ແລະ ໄດ - ລວງລຳເຂົ້າໄປຈົນເຖິງເຂດແນວຫລັງຂອງພວກເຂົາ, ໄດ ທຳລາຍເຄື່ອງຈັກເຄື່ອງລາງ, ຫມູ່ບ້ານປ່ອງກັນ ແລະຂອດ ຕັດຕໍ່ສ່ສາມຂອງຝ່າຍສັດຕູ. ພວກເຮົາໄດ້ບຸກເຂົ້າໃສ່ ໂດຍ ທີ່ພວກມັນບໍ່ຮູ້ສຶກຕົວ. ກຳລັງລົດຖັງໄດ້ແລ່ນຕະລຸຍໄປ ຕາມ ເສັ້ນທາງຕ່າງໆ ທັງໄດ້ລະດົມຍິງປືນກົນ ແລະ ສະກັດກັ້ນ-ການສັ້ນຈອນໄປມາທຸກເສັ້ນທາງ ແລະ ໄດ້ໄລ່ຈັບພວກ ທະຫານຍາມ ຕາມປ້ອມທີ່ໄດ້ແລ່ນຫນີປົບຕາຍ ຢ່າງບໍ່ເປັນ ລະ ບຽບ. ທະຫານລົດຖັງ ແລະ ທະຫານລາບປະກອບລົດຈັກກໍ ໄດ້ພາກັນຈູດສາງລະເບີດ, ທຳລາຍຂົວ, ທຳລາຍລູກສ້ອມ ໄຟ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ລົດໄຟທັງຂະບວນຂອງພວກເຢຍລະມັນຕົກ ຫລຸມພາງຂອງພວກຕົນ. ພວກເຂົາໄດ້ຍຶດເອົາສະບຽງ ອາ ຫານ ແລະ ນ້ຳມັນເຊື້ອໄຟທີ່ຍຶດໄດ້ຈາກສັດຕູອອກໄປໄວ້ໃນ ທີ່ປອດໄພ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ພວກເຂົາໄດ້ມີໂອກາດປັບປຸງ, ຈັດຕັ້ງ ກຳລັງຕ້ານຄືນ ແລະ ຖ້າຈະເວົ້າໃຫ້ຖືກກໍແມ່ນເພື່ອກຳນົດ ທິດທາງເດີນໄປທາງຫນ້າໃຫ້ແກ່ກຳລັງລົດຖັງຂອງພວກເຮົາ.

" ສະຫາຍ, ອາເລັກເຊ ເອ ເອີ້ຍ, ພວກເຮົາໄດ ໄລ ພວກມັນລົງຄອຍ, ພໍປາມກັນກັບພວກທະຫານມ້າປູ ອອມນ-ໄລຍຽບຂ້າເສິກ. ພວກບັກ ຟຣິດມັນຢ່ານຈົນຕາຕ່ຕາລານ!

ສະຫາຍອາດຈະຄິດວ່າເຮົາເວົ້າໂຍກ ! ມີບາງຄັ້ງພວກເຮົາ
ໄດ້ໝູນໃຊ້ລົດຖັງແຕ່ພຽງສາມຄັນ ແລະ ລົດຫຸ້ມເກາະ ອີກ
ໜຶ່ງຄັນທີ່ຢຶດໄດ້ຈາກຝ່າຍສັດຕູເທົ່ານັ້ນ ເພື່ອເຂົ້າໄປທຳການ
ຢຶດໜູ້ບ້ານ ແລະ ສາງເຄື່ອງທັງໝົດຂອງພວກມັນເອົາໄວ້.
ອາເລັກເຊອີ ສະຫາຍຕ້ອງຢ່າລືມວ່າ, ສູ້ງສຳຄັນໃນ ການ
ເຮັດສົງຄາມນັ້ນກໍ່ຄືຄວາມສາມາດເຮັດໃຫ້ຝ່າຍສັດຕູສະ ຖຽ
ແລະ ມີຄວາມອຶກສັ່ນຂວັນເສຍຫລາຍທີ່ສຸດລະແມ່ນ. ດັ່ງ ທີ
ພວກເຮົາເຄີຍໄດ້ເວົ້າກັນວ່າ ການຍົກກອງພົນອອກໄປປະທະ
ກັບສັດຕູໂດຍກົງສອງຄັ້ງ ຍັງບໍ່ມີຄຸນຄ່າທໍ່ໄດ້ສ້າງຄວາມອຶກສັ່ນ
ຂວັນເສຍແກ່ພວກມັນພຽງຄັ້ງດຽວ. ແຕ່ວ່າເຮົາກໍ່ຕ້ອງຮູ້ຈັກວ່
ທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກມັນມີຄວາມອຶກສັ່ນຂວັນເສຍຢ່າງເມ້ຽງມົນລຽນ
ຕົດແບບດຽວກັນກັບຕ້ອງໜັ່ນເປົ່າໄຟໃນຕົ໋ວ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ ມັນ
ມອດ, ຄືຕ້ອງປ່ຽນວິທີການໃໝ່ໄປເລື້ອຍໆ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ ພວກ
ມັນທັນຕ້ັງສະຕິໄດ້. ເມື່ອຕົແນວໜ້າແຕກແລ້ວ ພວກເຮົາກໍ-
ສຳຄັນ ສ
ສຳຄັນ ສ
ສຳຄັນ ສ

ສາງອາວຸດ ແລະ ສາງນ້ຳມັນ. ດັ່ງນັ້ນ ທ່ານນາຍພົນຈຶ່ງໄດ້ ອອກຄຳສັ່ງແກ່ເຮົາວ່າ : " ຄະໂວດຊະດົນ ເອີ່ຍ, ຕອນ ກາງຄືນຂອງມື້ນ, ແລະ ຫ້າມບໍ່ໃຫ້ມີສຽງປືນແຕກຢ່າງດັດ ຂາດ, ເຈົ້າຈົ່ງນຳກຳລັງເຂົ້າໄປແບບປົກກະຕິທຳມະດາ , ເຮັດວ່າແມ່ນກຳລັງຂອງພວກເຢຍລະມັນເອງ, ເພື່ອ ບຸກ ເຂົ້າໄປຫາດົ່ນບິນແຫ່ງນັ້ນ, ເມື່ອໄປຖຶງແລ້ວກໍ່ຈົ່ງທຳ - ການລະດົມຍິງສະຖານທີ່ແຫ່ງນັ້ນໃຫ້ມັນມຸນອຸຍປຸຍ, ຢ່າ ໃຫ ເຮືອບິນຂອງພວກມັນລຳໃດລຳໜຶ່ງສາມາດບິນຂຶ້ນສູ່ອາກາດ ໄດ້ໂດຍດັດຂາດ ". ກອງພັນຂອງເຮົາ ແລະ ກອງໜູນ ອກກອງໜຶ່ງໄດ້ຮັບຄຳສັ່ງອັນນີ້ ສ່ວນອາກອງກຳລັງສ່ວນ - ໃຫຍ່ ໄດ້ພາກັນມຸ່ງໜ້າໄປຍັງເມືອງ ຣົດສະຕົບ.

ໃນທີ່ສຸດ, ພວກເຮົາກໍ່ໄດ້ໄປຖຶງສະຖານທີ່ແຫ່ງ ນັ້ນ ແບບຄຽວກັນກັບໜ່ວຍຕົກເຂົ້າໄປຢູ່ໃນຄອກແກະ. ອາ ລັກເຊີ ເອີ່ຍ, ສະໜາຍຄົງຈະບໍ່ເຊື່ອເຮົາເນາະ, ຖ້າ ເຮົາຈະເລົ່າວ່າ, ພວກເຮົາໄດ້ນຳລົດຖັງແລ່ນໄປຕາມເສັ້ນ ທາງໃຫຍ່ໂດຍຜ່ານໜ່ວຍພວກທະຫານຍາມເຢຍລະມັນໄປ ! ສ່ວນພວກນັ້ນກໍ່ບໍ່ໄດ້ຫ້ວຍຫ້ານຳພວກເຮົາ, ເພາະຄິດວ່າແມ່ນ ຝ່າຍຄຽວກັນ. ພວກເຮົາໄດ້ໄປຖຶງດົ່ນບິນໃນເວລາເຊົ້າ, ທ້ອງຟ້າໃນຍາມນັ້ນຖືກປົກຄຸມໄປດ້ວຍນ້ຳໜອກ, ເບິ່ງ ບໍ່ ເຫັນທິບຫຍ້ງໜຶ່ງ, ມີແຕ່ສຽງເຄື່ອງຈັກລົດ ແລະ ຕົ້ມ ຂ ເຂັ້ ໃສ່ທີ່ນທາງ. ແຕ ພາຍຫລັງທີ່ພວກເຮົາໄດ ເລີ່ມ ເປີດສາກຍິງອອກໄປ ໂຕຄົງປາກຫ້ວໍ່ແຮງ, ເຮືອບິນຂອງ

ພວກເຂົາຢາຍລຽນກັນຢູ່ ໆ ແບບຄຳຮູ, ພວກເຮົາເຫັນໄດ້ ວ່າ ລູກປືນໃຫຍ່ແຕ່ລະລູກສາມາດທຳລາຍເຮືອບິນຂອງພວກ-ມັນໄດ້ຮອດ ๕ ຫາ ๗ ລຳ. ຈາກນັ້ນພວກເຮົາເຂົ້າໃຈ ວ່າ ພວກເຮົາບໍ່ສາມາດເອົາມັນຢູ່ໃຫ້ລາບຄາບໄດ້. ບັນດານັກບິນ ຜູ້ກ້າຕາຍ ອອດເກ່ງທີ່ສຸດອອກມາຕໍ່ຄ້ຳກເຮືອບິນບ້າງສ່ວນ . ດ້ວຍນັ້ນ ພວກເຮົາຈຶ່ງອັດຝ່າຄອບລົດແລ່ນຂຶ້ກເຂົ້າຕຳຫ້າງເຮືອ ບິນ, ເຮືອບິນດ້ວກ້າວ່ອນແຕ່ແມ່ນເຮືອບິນນັ້ນທຸກຂະໜາດ-ໃຫຍ. ຖ້າຈະແມ່ໃສ່ບ່ອນຕໍ່ດເຄື່ອງຈັກໂລດ ກໍເປັນການຍາກ ດ້ວຍນັ້ນພວກເຮົາຈຶ່ງໄດ້ລັ່ງເປ້າໄປທີ່ຫ້າງຂອງມັນ. ເພາະ-ຖ້ວ່າໃດພວກເຮົາກໍ່ຖ້ວ່າເຮືອບິນທີ່ມ່ຫ້າງກໍ່ສຳນັ້ນວ່າ ບໍ່ມ່ ເຄື່ອງຈັກ; ຄືນກໍ່ບິນບໍ່ໄດ້ຊຸ່ມດຽວກັນນັ້ນແຫລະ. ແລ ວ ຂ ຄ ມ ມ ວ ຖ ໂ ຮ ຍ ຂ ອ ງ ເ ຮ ົ ່ າ . ຄ ເ ຮ ົ ່ າ ໄ ດ ປ ອ ມ ຫ ົ ່ ອ-ອອກມາທ້ວມອກ, ເພ ່ ອ ຢ ່ າ ກ ຮ ູ ້ ວ ່ ່ າ ບ ່ ອ ນ ໃ ດ ເ ປ ັ ນ ບ ່ ອ ນ ໃ ດ . ແ ຕ ບ ້ ວ ເ ອ ົ ້ ມ , ພ ຄ ລ ົ ດ ຖ ້ ວ ຂ ອ ງ ເ ຮ ົ ່ າ ໄ ດ ແ ລ ມ ໄ ປ ຕ ຳ ໃ ສ ່ ກ ັ ບ ຍ ົ ມ ລ ຳ ຫ ນ ້ ວ ງ . ສ ົ ້ ມ ປ ກ ຍ ົ ມ ດ ້ ວ ກ ້ າ ວ ໄ ດ ຝ ່ າ ດ ຕ ິ ດ ຫ ົ ້ ອ ເ ຮ ົ ່ າ ພ ຄ ິ . ຍ ັ ງ ໂ ຊ ກ ດ ີ ແ ຕ ່ ວ ່ ່ າ ເ ຮ ົ ່ ា ມ ີ ຫ ມ ວ ກ ກ ັ ນ ກ ະ ທ ົ ບ , ຖ ່ າ ບ ໍ ່ ດ ້ ວ ນ ັ ້ ນ , ຄ ວ ງ ເ ບ ັ ນ ຜ ີ ໄ ປ ແ ລ ວ . ແ ຕ ່ ເ ລ ື ອ ງ ນ ົ ກ ບ ໍ ່ ແ ມ ນ ເ ລ ື ອ ງ ໃ ຫ ຍ ່ ໂ ຕ ້ ທ ັ ນ ງ ດ ອ ກ , ອ ກ ບ ໍ ່ ຄ ນ ເ ຮ ົ ່ ា ກ ໍ ຈ ະ ໄ ດ ອ ອ ກ ຈ າ ກ ໂ ຮ ງ ຫ ມ ໍ ່ ເ ພ ື ່ ອ ກ ັ ບ ໄ ປ ຫ ່ າ ກ ອ ງ ລ ົ ດ ຖ ້ ວ ຂ ອ ງ ເ ຮ ົ ່ ા ດ ້ ວ ຄ ນ . ຊ ຸ ກ ໃ ຈ ແ ຕ ່ ວ ່ ່ າ ມ ່ າ ຍ ຫ ມ ໍ ່ ໄ ດ ແ ຖ ຫ ມ ວ ດ ເ ຄ ົ ່ ા ເ ຮ ົ ່ ા ຖ ້ ມ ນ ັ ້ ນ ຕ , ເ ຮ ົ ່ ા ອ ົ ດ ສ ່ ા ຈ ິ ່ ງ ມ ັ ນ ໄ ວ ຍ ່ າ ວ ຈ ົ ນ ເ ປ ັ ນ ໃ ບ ວ ິ ຢ ູ ່ ແ ລ ວ ເ ພ ນ ັ ້ ບ ແ ຖ ນ ັ ້ ນ ຖ ນ ຍ ່ າ ງ ບ ໍ ່ ດ ູ ຕ ົ ນ . ແ ຕ ່ ຖ ້ ວ ຍ ່ າ ງ ໃ ດ ກ ໍ ຍ ່ ા ເ ຫ ા ะ ! ຂ ແ ຕ ່ ວ ່ ા ໃ ຫ ກ ານ ຕ ໍ ່ ສ ູ ຂ ອ ງ ພ ວ ກ ເ ຮ ົ ່ ા ກ ່ ા ວ ຫ ມ ່ ા ໄ ປ ໂ ດ ຍ ໄ ວ ລ ະ

ແມ່ນ, ເພາະເຮົາຄິດວ່າ, ຕັ້ງແຕ່ໄປຈົນເຖິງມື້ສຸດ ທ້າຍ ຂອງສົງຄາມ, ເຮົາຍັງຈະມີເວລາຈົ່ງຫມວດອົກເທື່ອໃຫມ່ , ເພື່ອປົດບັງຄວາມເຮັ້ຮ້າຍຂອງໃບຫນ້າເຮົາເອົາໄວ້ຢູ່ຄອກ . ເຖິງຢ່າງໃດກໍ່ດີ ອາຍຸຕາ ກໍ່ໄດ້ມັກມັນຈັກຄອກ ຢູ່ໃນ ຈົດ ຫມາຍແຕ່ລະການນາງມັກຈົ່ມສະເຫມີ ".

ຈົດຫມາຍຂອງຄະໂອຊະເລີບ ທ່ຽນມາຢ່າງຍືດຍາວມັ້ນ ສ່ສະແດງໃຫ້ເຫັນວ່າຜູ້ກຽວມີຄວາມຫ້ນຫວຍຕ່ການພັກຜ່ອນ ທ່ ໂຮງພະຍາບານ. ໃນຕອນທ້າຍຂອງຈົດຫມາຍເຂົ້າຍັງໄດ - ເລົ່າວ່າ ຂະນະທ່ຳການຕ່ສູ້ຢູ່ ສະຕາລິນກຣາດ ນັ້ນ, ກອງ ລົດຖັງຂອງພວກເຂົ້າຖືກສັດຕູທ່ຳລາຍຈົນໃຊ້ການບ່ໄດ້, ດັ່ງ ນັ້ນ ເພື່ອລ່ຖາຈ່ຳນວນລົດຖັງຊຸດໃຫມ່, ພວກເຂົ້າໄດທ່ຳການ ໂຈມຕ່ແບບທະຫານລາບຢູ່ໃນຂົງເຂດພູ ມາມາຍ ທ່ລຸ ແລະ ໄດ້ມ່ໂອກາດພັກສະເຕ່ັງ ອ່ວ່າໂນ້ວ, ຊ່ງຜູ້ກຽວກ່ແມ່ນຜູ ທ່ ທ່ ທ່

ດ້ວຍຄວາມໃຈເຢັນ, ສຸຂຸມຮອບຄອບ ແລະ ມີຄວາມແນ່ນຢຳ ໃນການຍິງໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຂົ້າປະສົບຜົນສຳເລັດໃນການລ່າສັດທີ່ ໃຫຍ່ໂຕມີເປັນຢ່າງດີ. ໃນລະຫວ່າງທີ່ມີໂອກາດພົບພ້ອມເທົ່ອ ມ ທ້າວສອງໄດ້ພ້ອມກັນຄົ້ນຫາ " ດົດ " ຈອກບັກໃຫຍ່, ຊ້ວງແມ່ນເຫລົ້າທີ່ ສະເຕປັ້ງ ຢຶດມາໄດ້ຈາກສັດຕູ ແລະ ໄດ້-ນຳເຊື່ອງໄວ້; ພວກເຂົ້າຕ່າງກໍໄດ້ຄົດເຖິງເພ້ອນເກົ່າແກ່ແຕ່ ດາວກ່ອນ, ຊ້ວງໃນນັ້ນມາຍພາມເຖົ້າ ຝ່າກຄວາມຄົດຮອດມາ ຫາ ເມແຮດເຊື່ອນ. ສະເຕປັ້ງ ໄດ້ເວົ້າວ່າ ຖ້າພວກ ເຂົ້າ ທ້າວສອງລອດຕາຍ, ພາຍຫລັງທີ່ສົ່ງຄາມຫາກສົ້ມສູດລົ້ງ, ເຂົ້າ ກໍເຊື່ມໝູ່ເພ້ອນທ້າວທ້ມົດໄປຢາມສະຫະກອນກະເສດບ້ານເຂົ້າ ເພ້ອທຳການອອກຍິງໂຕກະຮອກ ແລະ ນົກເປັດນ້ຳນຳກັນ.

ຈົດໝາຍສະບັບນ້ີ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ອາເລັກເຊ ມີອາ ການ ໂສກເສົ້າ. ບັນດາໝູ່ເພ້ອນທີ່ເຄີຍມ່ວນຮ່ວມຫ້ອງນຳເປ ๔๘ ນຳກັນຕ່າງກໍໄດ້ກັບຄືນສູ່ແມ່ອໜ້າຕ້ົງແຕ່ຄືນມານແລ້ວ. ເວ ລານ້ີ, ຄະໂອ້ຈະເລີ ກັບສະເຕປັ້ງ ອ້ອາໂນ້ອ ຢູ່ແຫ່ງໃດ ນໍ ? ມີເຫດຮ້າຍອັນໃດເກີດຂ້ົນແກ່ພວກເຂົ້າຫລ້ໍ ? ພາຍຸ ສ້ວງຄາມໄດ້ພັດເອົ້າພວກເຂົ້າໄປສູ່ແຫ່ງຫ້ົນໃດແລ້ວ ? ພວກ ເຂົ້າຍ້ັງ ๑๑๐ ຢູ່ຫລ້ໍ ? ແລະ ໂອ້ມກາເດ, ເວລານ້ີມ່ວງຢູ່ ໃສ ?

ອາເລັກເຊ ຍ້ັງຈ່ຳຄວາມເວົ້າຂອງ ທ້ອໜ້າ ການ ເມ້ືອງ ທ້ີ່ໄດ້ສ້ົນທຽບຈົດໝາຍຂອງນັກຮົບໃສ່ກັບແຮງຈາກດວງ ດາວ ທ້ີ່ຄ້ັບມອດໄປແລ້ວວ່າ: ເຖ້ືງນ້ັນທ່ອງທ່ຽວໄປໃກ້ແສນ-

ໄກ, ແລະ ບາງທີ ດາວມັ້ນອັບແສງລົງໄປຕັ້ງແຕ່ເທິ່ງແລ້ວ ກໍ່ຕາມ ແຕ່ວ່າແສງຂອງມັນຍັງຄົງສົ່ງຕໍ່ໂຄຈອມໄປໃນ ທ້ອງ ຟ້າເພື່ອນຳເອົາແສງສະຫວ່າງອັນມ້ວນມຸມຂອງດາວດັ້ບມາໃຫ ແກ່ມວນມະນຸດ.

ಶ್ರೀಮತಿ

๑.

มันแม่มวันอันอิบเอ้าวันหมิ่งขอวละดูธอมปี ๑๗๔๗, บิมทาวเส้มหมิ่ว ขุวถึกอึดเป้มลอวโดยขะบุอมลึด ลำลฐวทะหามแหุวกอวทับโขอฐด, ในละหอาวกามนุกธิบลวสูดทาย, ทามกาวปาหยาอันธึกเธอหู้พอมออกุ ดอกแดวสึดใส, ลึดบันหุกเก๋าลันหมิ่ว...แอมดอยไม้ แปมในไลยะหาวกัม และ มีอฝุมโอบจิมหมา ไดแลมออกสูแมอหมาไปยาวละยอกลอกลอม. ถาบ๋ต๋วใจเบ่วใหดึ๋จะบ่มีใผสามาดอามโตหมังสีสีขาว ขุวเกอบจะบ่ แต้มแลอมันออกด่วมี: " ไปสะมิทะหาม ". เม่อลึด ด่วกาอแลมผามไปหำปากึดมีอฝุมไวกอาอันตามหลัง, แลอหลังจากมันมันก๋จะป๊ออันไปปันเปยู่ในอากาดอันธอมอิบเป้าเป้นอวต่วมัน.

เห่วลอกลึดถามหลัง มิทะหามสองลึมใส่หมอกแวบแบบมักบิม, มั่วเต๊วถิวจึดหมายที่กองกันอันจิมสอดและปากึดอาติมตือของพอกเอ๊าห้วสองไดมีอากามสั่ม ละยอกลอกลอมไปกับลวามสะเหิอมของลึด. ทะหาม ผู

ອາວຫມຸ່ມແຄມັ້ນ ຕ້ດປອກຊຸ້ມຈາ ເອກໃຫມ່ອຽມ. ເຂົ້າເປັ້ນ
ຊາຍຫມຸ່ມຜົ້ມສ໌ເຫລ໋ອງມ໌ເຮ໋ອມຮ້າງບ໋ອບບ້າງສ໌ົ້ມສ໋ອມ. ເມ໋ອ
ຫ້ັງຂ໋ອງເຂົ້ານ້ັ້ມຫ້ັງຂ້າວຫ້ັງເສ້ະໄສ໋ພ້ປ້ານ້ັ້ບຜ໋ົ້ອ ຂ໋ອງແມ
ຍ໋ົ. ຖ້າຈ້ະໃຫ້ກ້ະເບ໋ົ້ອ ອ້ານຸ ກ້ໍ ຄ໋ົ້ງຈ້ະຢູ໋ ໃນ ລ້ະ ຫ໋ວ້ານ ສ້ົ ເກ້ົ້າ
ປ໋ົ. ເຂົ້າ ໄ ຄ ສ້ະ ແ ຄ ງ ໂ ຕ ວ ້ າ ເ ປ ັ ້ ນ ຄ ົ ມ ກ ້ າ ຫ ້ ານ , ຖ ຸ ້ ມ ນ ໍ ້ ລ ້ ານ ຢ ູ ່
ປ໋ົ ຄ, ປ໋ົ ຄ, ພ໋ອມ ຫ້ັ ໄ ຄ ຮ ອ ງ ຄ ້ າ ຄ ວ ຍ ສ ຽ ງ ອ ັ ້ ມ ຄ ົ ງ , ຫ ້ ັ ງ ມ ໍ ້ ກ ໍ
ພ ັ ້ ມ ຢ ້ ານ ຖ ູ ຄ ກ ອ ກ ໃ ຫ ຍ ່ . ເ ປ ັ ້ ມ ຫ ໍ ່ ຈ ້ ະ ແ ຈ ງ ແ ລ ວ ວ ້ າ ເ ຂ ົ ້ ານ ຸ ້ ມ ຫ ້ ານ
ກ ໍ ່ ໄ ຄ ອ ອ ກ ສ ູ ແ ມ ວ ຫ ມ ້ ານ ເ ປ ັ ້ ມ ເ ຫ ໍ ່ ອ ຫ ໍ ່ ານ ໍ ້ ອ ຄ , ຄ ົ ງ ນ ້ ັ ້ ມ ວ ້ ານ ອ ານ ານ ຕ ້ ມ
ເ ຕ ັ ້ ມ ຈ ົ ງ ເ ກ ົ ດ ມ ີ ແ ກ ່ ເ ຂ ົ ້ ານ , ເ ປ ັ ້ ນ ຂ ອ ງ ຫ ໍ ່ ານ ້ ະ ຄ ານ . ທ ຸ ກ ສ ິ ່ ງ ຢ ່ ານ
ທ ີ ່ ໄ ຄ ປ ານ ຕ ົ ກ ຢ ູ ່ ບ ໍ ່ ລ ວ ມ ອ ອ ມ ແ ອ ມ ນ ້ ັ ້ ມ ກ ໍ ່ ຄ : ຊ ານ ປ ັ ້ ມ ໃ ຫ ຍ ່ ທ ີ ່ ຖ ຸ ກ
ລ ະ ປ ົ ດ ແ ລ ະ ໄ ຄ ສ ັ ກ ຫ ານ ງ ລ ົ ງ ໃ ສ ່ ຂ ົ ດ ແ ຄ ມ ຫ ານ ງ , ລ ົ ດ ຖ ້ ັ ງ
ໄ ຊ ຍ ຣ ດ ລ ັ ້ ມ ຫ ມ ້ ັ ງ ຖ ຸ ກ ຫ ຍ ້ ານ ລ ານ ໄ ປ ເ ກ ົ ດ ໃ ສ ່ ຈ ົ ້ ມ ເ ຖ ົ ້ ວ ຖ ານ ຍ ົ ງ ປ ັ ້ ມ ,
ເ ຝ ົ ້ ອ ງ ລ ົ ດ ຖ ້ ັ ງ ເ ຍ ຍ ລ ະ ມ ັ ້ ມ ທ ີ ່ ສ ະ ດ ັ ້ ມ ໄ ປ ເ ປ ັ ້ ນ ຕ ອ ມ ໆ ຍ ອ ມ ລ ູ ກ
ປ ັ ້ ມ ຫ ານ ງ ອ ານ ານ ຄ , ຊ ຸ ມ ລ ູ ກ ປ ັ ້ ມ ໃ ຫ ຍ ່ ທ ັ ້ ມ ຫ ຍ ້ ານ ເ ກ ົ ດ ປ ົ ່ ງ ອ ັ ້ ມ ປ ົ ກ –
ຂ ຍ ວ ຊ ຸ ມ ທ ຸ ມ , ລ ູ ກ ມ ຸ ້ ນ ຕ ານ ມ ້ ລ ຸ ດ ຖ ົ ້ ວ ທ ີ ່ ພ ອ ກ ທ ະ ຫ ານ ຊ ານ ງ ແ ສ ງ ຊ ຸ ດ
ຊ ຸ ມ ມ ານ ອ ງ ທ ອ ມ ໃ ສ ່ ກ ັ ນ ໄ ວ ຢ ູ ່ ແ ຄ ມ ຫ ານ ງ , ສ ູ ງ ພ ໍ ່ ປ ານ ກ ອ ງ ຖ ວ ຍ .
ອ າ ວ ໄ ກ ອ ອ ກ ໄ ປ ແ ຄ , ຢ ູ ່ ໃ ນ ປ ່ ານ ຫ ຍ ້ ານ ພ ຸ ມ ແ ມ ນ ຜ ົ ້ ປ ່ ານ ຊ ຸ ້ ານ ຂ ອ ງ
ພ ອ ກ ເ ຍ ຍ ລ ະ ມ ັ ້ ມ , ໄ ມ ກ ານ ງ ເ ຂ ມ ທ ີ ່ ເ ຮ ັ ດ ຄ ວ ຍ ງ ່ ານ ໄ ມ ຂ ານ ວ ຊ ຸ ກ ຕ ່ ໍ
ແ ກ ແ ຄ ຂ ມ ຊ ານ ບ ລ ານ ບ , ຫ ັ ້ ງ ຫ ມ ົ ດ ມ ້ ລ ອ ມ ແ ຕ ແ ມ ນ ຮ ອ ງ ຮ ອ ຍ ຂ ອ ງ
ກ ານ ຕ ່ ໍ ສ ູ , ຊ ຸ ງ ຕ ານ ມ ສ າ ຍ ຕ ານ ຂ ອ ງ ນ ັ ກ ຮ ົ ບ ຜ ູ ້ ຫ ມ ້ ານ , ເ ຂ ົ ້ ານ ້ ະ ຖ ົ
ອ ານ ເ ປ ັ ້ ມ ເ ລ ອ ງ ທ ໍ ່ ານ ະ ຄ ານ . ແ ຕ ສ ໍ ່ ານ ັ ບ ຊ ານ ຍ ຫ ມ ຸ ມ ຜ ູ ້ ມ ເ ຂ ົ ້ ານ ັ ້ ບ ມ
ອ ານ ານ ຄ ໍ ່ ານ ຕ ້ ມ ເ ຕ ັ ້ ມ ແ ລ ະ ມ ີ ຄ ວ ານ ສ ົ ້ ມ ໃ ຈ ເ ປ ັ ້ ນ ພ ິ ເ ສ ດ .

ຮ່ວມເດີນທາງມາກັບຊາຍຜູ້ ແມ່ນນາຍທະຫານ ຊຸ້ມ ຮອຍໂທ. ເຂົາມີທ່າທີວ່າເປັນຄົນກ້າຫານຢ່າງຈະແຈ້ງ, ຊ່ວ ກ້ວກັນຂ້າມກັບລັກສະນະຂອງຊາຍຜູ້ກ້ອນ. ຖ້າເບິ່ງແຕ່ພຽງ ຜິວເຜີນໃຜໆກໍຄິດວ່າເຂົາຢູ່ໃນລະຫວ່າງຊາວຫ້າ ຊາວສີ່ ປີ ແຕ່ຖ້າເບິ່ງໃຫ້ເລິກເຊິ່ງເຂົ້າໄປ ກໍຈະເຫັນວ່າຢູ່ເທິ່ງໃບ ຫນ້າອັນແຫມກຽມດ້ວຍແສງແດດ ແລະ ລົມຫນາວນັ້ນນັ້ ມີ ເສັ້ນບາງໆຂີດອອມຂອບຕາ, ຫນ້າຜາກ, ແລະເວິ້ງປາກ, ຫນ່ວຍຕາສີດໍາ ອັນຄົມກ້າມັ້ນໄດ້ສະແດງອອກເຖິງຄວາມອົດ ເມ່ຍ, ແລະ ຫລັງຈາກນັ້ນພຸ້ນລະ ຜູ້ເບິ່ງພ້ຍາກຕ້ມອາ ຍຸ ໃຫ້ເຂົ້າວ່ກັກສິບປີພຸ້ນແລ້ວ. ເຂົ້າໄດ້ກວດສາຍຕາໄປທົ່ວບໍ ລິເວນອອມແອມນັ້ນໂດຍປາສະຈາກຄວາມຕ້ນເຕ້ນສົນໃຈ . ບໍ່ມີຫຍັງເຮັດໃຫ້ເຂົ້າຕ້ນເຕ້ນ ບໍ່ວ່າຈະແມ່ນເສດເຫລັກເຂົ້າ ຂຸ້ຫມຽງ ແລະ ຂາດອອກຈາກກັນເປັນຕ່ອນເລັກຕ່ອນນ້ອຍ, ຍອນສະເກັດລະເບີດ, ເສັ້ນທາງອັນເປ່ົາປ່ຽວຂອງຫມູ່ບ້ານ ຊ່ວຖືກເຜົ້າໄຫມ້, ຊາກສະຫລັກຫັກພັ້ງຂອງຍົນໂຊ່ຽດ ລ້ໍ ຫມ້ໍ, ຊ່ວໄດ້ກາຍເປັນແຕ່ພຽງກອງອາລຸຍມີນຸ່ມອັນ ນຸ່ມ ບຽວ, ພອມດ້ວຍເຄື່ອງຈັກທີ່ຕົກອອກໄປກອງຢູ່ຕາງ ຫາກ ແລະ ຫາງທ່ີຂາດອອກເປັນອີກປ່ຽງຫນ້ໍ. ຢູ່ທ່ີຫາງນັ້ນ ມີ ຮູບດາວ ແລະ ເລກທະບຽນ, ນັ້ນແມ່ນຮູບພາບທ່ີໄດ ສ້ໍາງ ຄວາມຕ້ນເຕ້ນ ແລະ ເປັນຫນ້າຢ້ານກົວ ສ້ໍາລັບຊາຍຫນຸ່ມຜູ ມີຊຸ້ມຈາເອກນັ້ນເປັນທ່ີສຸດ.

ນາຍຮອຍໂທ ໄດ້ນ້ັງຢູ່ທ່ານກາງກອງຫນ້ັງສ້ືມຢ່າງສ້ໍາ

ลาม ພໍປາມັກມັກັບນ້ຳຢູ່ເທິ່ງຕ່ຳງນອມ. ເຂົ້ານ້ອາກາມເຫງ້ຳ ງ້ກເຫງ້ຳແງ້ນ ແລະ ໄດ້ເອ້ົາຄາງຄ້ຳໃສ່ກັບໄມ້ຄອນເທ້ົາທ້ົ ຕ້ວຫນ້ງສ້ືຄ້ຳ. ມ້ບ້າງຄ້ັ້ງຄາວ, ເຂ້ົາຈະພະຍາຍາມເອ້ົາ-ໂຕອອກຈາກ້ຄວາມງ້ວງງນອນ ແລະ ສອ້ດສາຍຕາໄປຕາມບໍ້ລ ເວນອອມແອມນ້ັ້ນ ດ້ວຍຄວາມສຸ້ກໃຈ, ພ້ອມກ້ັນນ້ັ້ນກ໋ັ້ນ ໃຈ ເອ້ົາອາກາດອ້ັນຮ້ອນອ້ົບເອ້ົາແຕ່ມ້ກນ້ອມຫ້ວນ້ັ້ນເຂ້ົ້າໄວ້ - ເຕ້ັມຜ້ັ້ງປອດ. ແຕ່ແລ້ວເມ້ືອເຂ້ົ້າເຫ້ລ້ືອກສາຍຕາອ້ັ້ນໄປ ຍ້ັ້ງ ທ້ອງຟ້ານ້ໍ້ທ້ົ່ງທ້ຍາອ້ັນກ້ວ້ງ້ໃຫ້ຍ້ພ້ນ ກ໋ໄດ້ເຫ້ັນເງ້ົ້ານ້ອຍໆທ້ ເປ້ັນພ້ໍ້ມ້ມ, ຢູ້່ເຂ້ົ້ານ້ໍ້ເຖ້ວ້ານ້ຕ້ອ້ງເປ້ັນເຮ້ືອ້ບ້ນສ້ອ້ງລ້ຳ.ທ້ັ ໃດ້ນ້ັ້ນ ເຂ້ົ້ານ້ກ໋ໄດ້ເ້ມ້ອ້ນຈ້ານ້ກ້ານ້ງ້ວ້ງ້ນ້ອ້ນ, ແ້ວ້ຕ້ານ ລ້ກ ກ້ານ້ປ້ານ້ແ້ປ້ວ້ໄ້ຟ, ປ້ກ້ດ້ງ້ທ້ັ້ງ້ສ້ອ້ງ້ຂ້ານ້ງ້ອ້ັ້ນ້ບ້ອ້ບ້ນ້ານ້ງ້ຂ້ອ້ງ້ເ້ຂ້ົ້ານ້ ນ້ັ້ນ້ຕ້ານ້ງ້ຢູ້່ແ້ວ້ບ້ໆ. ເ້ຂ້ົ້ານ້ໄ້ດ້ເ້ອ້ົ້ານ້ກ້ໍ້ປ້ັ້ນ້ທຸ້້ບ້ຂ້ານ້ງ້ລ້ົ້ດ; ທ້ັ້ງ້ໆ ທ້ ສ້ານ້ຕ້ານ້ຍ້ັ້ງ້ຈ້ັ້ບ້ຈ້ອ້ງ້ຢູ້່ນ້ກ້ໍ້ເ້ຮ້ືອ້ບ້ນ້ສ້ອ້ງ້ລ້ໍ້ພ້ນ : ລ້ະ ວ້ັ້ງ ເຮ້ືອ້ບ້ນ, ອ້ອ້ກ້ຈ້ານ້ກ້ັ້ນ້ທ້ານ້ງ້ໄ້ວ ໆ!

ຫ້ລ້ັ້ງ້ຈ້ານ້ກ້ນ້ນ ເ້ຂ້ົ້ານ້ກ້ໍ້ລຸ້້ກ້ຂ້ນ້ຢ້ນ້ສ້ັ້ງ້ເ້ກ້ດ້ບ້ໍ້ບ້ໍ້ລ້ວ້ນ້ເ້ມ້ືອ ທ້ດ້ນ້ເ້ຫ້ມ້ືອ້ນ້ກ້ບ້ອ້ານ້ຕ້ນ້ເ້ປ້ັ້ນ້ຜູ້້ຮ້ອ້ບ້ຮູ້້ສ້ະ້ຖ້ານ້ທ້ີ້ແ້ຫ້ງ້ນ, ແ້ລ້ອ້ຕ້ ນ້ານ້ເ້ຂ້ົ້ານ້ກ້ໍ້ໄ້ດ້ຂຸ້້ນ້ໄ້ປ້ທຸ້້ນ້ບ້ອ້ນ້ຫ້ນ້ງ ຂ້ງ້ນ້ກ້ທ້ຍ້ານ້ສ້ຫ້ນ້ນ້ເ້ກ້ດ້ປ້ກ ຢູ້່ເ້ບ້ອ້ງ້ເ້ທ້ົ່ງ.

ທ້ະ້ຫ້ານ້ຫ້ນ້ນ້ຜູ້້ນ້ຂ້ນ້ຈ້ານ້ເ້ອ້ກ ໄ້ດ້ແ້ຕ້ຍ້ນ້ເ້ບ້ະ້ສ້ັ້ບ້ແ້ບ້ບ ຖ້ ຖ້ກ; ອ້ັ້ນ້ເ້ຮ້ືອ້ບ້ນ້ຫ້ານ້ກ້ບ້ນ້ໄ້ປ້ພ້ນ້ນ້ຢູ້່ຕ້ັ້ງ້ບ້ກ້ໄ້ກ້ໆ້ນ້ນ; ນ້ັ້ນ້ຊ້ໄ້ດ ສ້ນ້ໃ້ຈ້ຫ້ຍ້ັ້ງ້ກ້ນ້ກ້ບ້ລ້ດ້ນ້ນ້ທຸ້້ກ້ຄ້ນ້ທ້ີ້ອ້ງ້ນ້ນ້ທ້ພ້ອ້ນ້ແ້ລ້ນ້ຜ້ານ້ທ້ົ່ງ ນ້ານ້ ອ້ັ້ນ້ເ້ປ້ົ່ານ້ປ້ຣ້ອ, ພ້ຍ້ອ້ະ້ໃ້ຫ້ຂ້ຝ້ນ້ໄ້ງ້ຂ້ນ້ຟ້ານ້ລ້ານ້ງ. ແ້ຕ້ກ້ອ້ນ້ທ້ີ້ -

ເຂົ້າຈະທຳການຄັດຄ້ານອອກມານັ້ນ, ຄົນຂັບກໍໄດ້ຫັກ ພວງ
ມະໄລເຈ້ອກອອກນອກເສັ້ນທາງໄປເສຍແລ້ວ. ລົດບັນທຸກຄັ່ງ
ກາວ໋ຈ໋ງໄດ້ແຕ່ແລ່ນກະປັກກະປ່ຳລົ້ງສູ່ຮອງໄປໂດຍໄວ.

ຫລັງຈາກນັ້ນນາຍຮອຍໂທກໍຟ້າວລົ້ງມາຈາກລົດ ແລະໄດ້
ມານັ່ງລົ້ງທີ່ປ່າຫຍ້າ ເລ້ັ່ງສາຍຕາໄປຍັ້ງຖະໜົນ.

- ຈ່ຳເປັນ໋ຫຍັ້ງຈ໋ງຕ້ອງເຮັດແບບນ໋ ? - ໜຸ່ມ ຈ່ າ
ເອກເລ໋ມຕ້ັ້ງຄ່ຳຖ່ານ໋ ແລະ ຍ໋ມແບ້ບເຍ້ຍຫ້ັ້ນ.

ແລະ ໃນເວລາດຽວກັນນັ້ນ ນາຍຮອຍໂທກໍໄດ ນອນ
ໜູບລົ້ງກ້ັ້ບພ໋ນ ພ໋ອມທ້ັ້ງຮ້ອງໃສ່ໜ໋ສ້ັ້ບເອກວ່ າ :

- ໜູບລ໋ງ !

ທັນໃດນັ້ນ ເງ໋ານ່ ຳ໑໑ ໜ່ ໃຫ ່ ໂຕສ ອ ງເງ໋ ານ ໍ ໄ ດ ້ ເ ຈ ົ ດ ຜ ່ ານ
ພ ອ ກ ເ ຂ ົ ້ າ ໄ ປ ດ ວ ຍ ສ ຽ ງ ອ ັ ນ ດ ັ ງ ກ ອ ງ ສ ະ ໜ ັ ນ ປ ານ ທ ອ ງ ຟ ້ າ ອ ຸ ທ ລ ຸ .
ຂ ະ ນ ະ ນ ັ ນ ໜ ໍ ່ ຈ ່ າ ເ ອ ກ ໄ ດ ແ ຕ ່ ຄ ິ ດ ຢ ູ ່ ໃ ນ ໃ ຈ ວ ່ າ : ຈ ັ ກ ອ ຸ ໄ ປ ອ ົ ນ ວ ່ າ ຍ
ໜ ່ ຫ ຍ ັ ້ ງ ກ ັ ບ ເ ຮ ອ ບ ນ ໜ ໍ ່ ຳ ມ ະ ຄ າ ອ ຸ ໆ ແ ລ ະ ກ ໍ ແ ມ ນ ຂ ອ ງ ຝ ່ າ ຍ ຕ ົ ນ
ເ ອ ງ ອ ກ ອ ຸ ຳ . ແ ຕ ່ ພ ໍ ເ ຂ ົ ້ າ ພ າ ດ ສ າ ຍ ຕ າ ໄ ປ ຕ າ ມ ບ ໍ ລ ິ ເ ວ ນ ອ ອ ມ
ແ ອ ມ ນ ັ ນ ກ ໍ ໄ ດ ເ ຫ ັ ນ ລ ົ ດ ຮ າ ງ ຄ ັ ນ ໜ ໍ ່ ງ ໜ ່ ຈ ອ ດ ຖ ຸ ມ ໄ ວ ຢ ູ ່ ຂ ອ ກ ທ າ ງ
ຕ ້ ັ ້ ງ ແ ຕ ່ ເ ຊ ົ ້ ໍ ມ ແ ຕ ່ ຊ າ ດ ໄ ດ ພ ູ ມ ນ ັ ນ ມ ໍ ໄ ຟ ລ ຸ ກ ໄ ຫ ໍ ້ ມ ້ ອ ນ ເ ປ ັ ນ ແ ປ ວ .

- ພ ອ ກ ນ ັ ນ ຖ ຸ ມ ລ ະ ເ ບ ົ ດ ໄ ຟ ! - ຄ ົ ນ ຂ ັ ບ ລ ົ ດ ເ ອ ີ ້ ຍ ວ ນ ພ ອ ນ
ທ ້ ັ ້ ຍ ໍ ມ ທ ໍ ້ ອ ໃ ນ ຂ ະ ນ ະ ທ ່ ແ ມ ນ ເ ບ ົ ງ ລ ົ ດ ທ ່ ພ ອ ນ ຖ ຸ ກ ໄ ຟ ໄ ຫ ໍ ້ ນ ັ ນ ປ ັ ນ
ລ າ ງ ງ າ ງ ຍ ອ ນ ຄ ວ າ ມ ແ ຮ ງ ຂ ອ ງ ລ ູ ກ ລ ະ ເ ບ ົ ດ . ພ ອ ກ ນ ັ ນ ຫ າ ໂ ຈ ມ
ຕ ົ ລ ົ ດ !

- ເ ຮ ອ ບ ນ ສ ອ ງ ລ ຳ ເ ມ ອ ກ ນ ໍ ແ ມ ນ ເ ຮ ອ ບ ນ ຂ ັ ບ ໄ ລ . -ນ າ ຍ

ຮອຍໂທ່ກ່ອນຢ່າງຈຽບໆ, ແລ້ວກໍຢຽດກາຍລົງໃສ່ ຜົມ ຫຍາດອຍທ່າສະບາຍ. - ພວກເຮົາຈຳເປັນຕອງໄດ້ລໍຖ້າ ຢູ່ ຫນ້ອກ ຈັກຄາວສາກ່ອນ, ເພາະວ່າມັນຍັງຈະກັບມາອີກ ເທ້ອ ຫນ້ງ ເພ້ອກວ່າດຫົນທາງໃຫກຽງ. ສະຫາຍ, ຂອຍວ່າທາງ ທ່ດ, ໃຫ້ເຈົ້າເອົາລົດເຂົ້າໄປໄວກອງກົກ ບູໂລ ຕົ້ນມັ້ນສ່ າ, ມັ້ນ ຈ່ ງຈະປອດໄພ ດ.

ເຂົ້າໄດ້ ຍ ຕົ້ກ ເຕ ອນ ຮ ມ ດ ວ ຄ ວ ມ ຫ ມ ້ ນ ໃ ຈ ແ ລ ະ ເ ຕ ົ ມ ໄ ປ ດ ວ ຍ ຄ ວ ມ ທ ຸ ມ ທ ຽ ງ ຈ ົ ນ ພ ່ າ ໃ ຫ ້ ລ ົ ມ ອ ້ ມ ໆ ເ ຂ ົ ້ ່ ໃ ຈ ວ ່ ່ ,ນ ົ ກ ບ ົ ມ ເ ຍ ຍ ລ ະ ມ ັ ນ ສ ອ ງ ລ ົ ມ ມ ັ ້ ນ ໄ ດ ສ ົ ່ ງ ຂ ່ ວ ໃ ຫ ມ ່ ຍ ຮ ອ ຍ ໂ ຫ ຮ ູ ແ ຜ ມ ກ ານ ຂ ອ ງ ພ ວ ກ ເ ຂ ົ ້ ່ ໄ ວ ລ ອ ງ ຫ ນ ່ ່ ແ ລ ວ ກ ໍ ບ ່ ່ ຈ ັ ກ ເ ດ . ຮ ວ ມ ເ ດ ົ ມ ທ ່ ່ ງ ມ ່ ນ ຳ ລ ົ ດ ບ ັ ນ ທ ຸ ກ ຄ ົ ນ ດ ັ ່ ງ ກ ່ ່ ວ ຍ ັ ງ ມ ີ ຍ ່ ງ ສ ່ ວ ອ ກ ຜ ູ ຫ ນ ້ ່ ງ ຊ ່ ງ ມ ຫ ນ ່ ່ ທ ີ ່ ເ ປ ັ ນ ລ ົ ມ ສ ່ ິ ່ ງ ຈ ົ ດ ຫ ມ າ ຍ . ນ ່ ງ ມ ີ ອ ່ ກ ານ ຫ ນ ່ ່ ມ ານ ຳ ພ ໍ ປ ານ ໃ ກ ້ ຕ ົ ມ ຈ ົ ນ ວ ່ ່ ໄ ດ ເ ຮ ັ ກ ໃ ຫ ຮ ອ ຍ ຍ ົ ມ ທ ີ ່ ປ ່ ່ ກ ົ ດ ຢ ູ ເ ທ ິ ່ ງ ຮ ົ ມ ສ ີ ບ ັ ນ ແ ຫ ່ ງ ກ ະ ແ ດ ່ ງ ຍ ອ ມ ໂ ອ ບ ຂ ຸ ່ ມ ມ ັ ນ ຈ ົ ດ ຈ ່ ງ . ນ ່ ງ ໄ ດ ້ ແ ຕ ຫ ລ ຽ ວ ແ ມ ມ - ອ ມ ໄ ປ ຍ ັ ງ ທ ອ ງ ຟ ່ ່ ອ ັ ນ ງ ຽ ບ ສ ະ ຫ ງ ົ ບ ຂ ອ ງ ລ ະ ດ ູ ຮ ອ ມ ຊ ່ ງ ມ ີ ຫ ມ ູ ເ ມ ກ ໄ ຫ ລ ໄ ປ ເ ປ ັ ນ ເ ຫ ງ ົ ່ ່ ເ ປ ັ ນ ໂ ງ ມ ມ ັ ນ ດ ວ ຍ ຄ ວ ມ ກ ະ ວ ົ ມ ກ ະ ວ າ ຍ ໃ ຈ . ສ ອ ມ ນ າ ຍ ຈ ່ ່ ເ ອ ກ ມ ັ ນ , ເ ຖ ິ ງ ແ ມ ນ ວ ່ ່ ເ ຂ ົ ້ ່ ຈ ະ ເ ກ ົ ດ ມ ີ ອ ່ ກ ານ ຕ ົ ມ ເ ຕ ົ ມ ຢ ່ ່ ງ ແ ຮ ງ ກ ໍ ຕ ່ ່ ,ນ ແ ຕ ວ ່ ່ ເ ຂ ົ ້ ່ ກ ໍ ໄ ດ ທ ຳ ທ ່ ່ ,ດ ວ ່ ່ ,ນ ດ ັ ່ ງ ວ ່ ່ ບ ່ ່ ມ ີ ຫ ຍ ັ ງ ເ ກ ົ ດ ຂ ົ ້ ນ :

- ອອກ ເ ດ ົ ນ ທ ່ ່ ງ ຕ ່ ່ ໄ ປ ດ ີ ກ ່ ່ ວ ບ ່ ່ , ພ ວ ກ ເ ຮ ົ ່ ່ ມ ່ ່ ພ ່ ່ ,ນ ກ ັ ນ ຊ ຸ ກ ຊ ຸ ່ ່ ,ນ ເ ສ ຍ ເ ວ ລ ່ ່ ຢ ູ ່ ເ ຮ ັ ດ ຫ ຍ ັ ງ ຫ ຍ ັ ງ ? ອ ັ ນ ນ ີ ້ ແ ລ ວ ສ ູ ພ ່ ່ ,ນ ສ ິ ດ ເ ພ ົ ່ ,ນ ຈ ່ ່ ,ນ ວ ່ ່ ,ນ : ຊ ຸ ໄ ປ ໂ ຕ ນ ນ ່ ່ ,ນ ຕ ່ ,ນ ຢ ູ ແ ລ ວ ແ ຕ ເ ວ ລ ່ ໄ ປ ນ ຳ ທ ່ ່ ,ນ ຊ ຳ

ພ້ຄ້ານວຽຕອດ.

ນາຍຮອຍໂທ້ຜູ້ຊ່ວຸພ່ວມທ້ຍ້ຳກົກທ້ຍ້າທ້ລົມຢູ່ຢ່າງ ງ, ໄດ້ແມ່ນເບ່ງທ້ນ້າທ້ມ່ຳຈ້າເອກຄ່ວຍສ້າຍຕ້ານ້ອມເຍ້ານ້ະເຍ້ຍ:

- ເຈ້ົ້າຈ່ົ່ງລົ້ມຄ້ານ້ສຸພ້ານ້ສ້ດບ້ານ້ງ ມ້ກ່ອມ ທ້ມ່ນ້ຈ້ະທ້ລ້ຳ ຈຸ້ມ ເກ້ົ້ນໄປ. ສ້ະທ້ານ ຈ້ານ້ເອກເອ້ຍ, ເວ້ລ້ານ້ອກ້ແມ່ວທ້ນ້ານ ຜູ ມ່ອຍຕ່ອງຟ້ງຄ່ວ້ານ້ຜູ ໃທ້ຍ ສ້ະເທ້ມ. ຂ່ອຍສ້ົ່ງ ໃທ້ເຈ້ົ້ານ້ທ້ມຸ່ບ , ເຈ້ົ້ານ້ກ້ຕ່ອງ ທ້ມຸ່ບ.

ນາຍຮອຍໂທ ໄດ້ພຸ້ບ ເຫ້ມ ກ້ທ້ຍ້ານ້ສ້ົ້ມ ກ້ທ້ມ່ົ້ງ. ເຂ້ົ້ານ້ໄດ້ ໃ ເລ້ຍ ມ້ ເດ້ດ ມ້ ອ້ມ ນ້ານ້ທ້ຍ ຳ ກ້ ມ ດ ຍ ຄ ວ ານ ແ ຂ ຸ ບ ຂ ຸ ອ ຍ. ທ້ມ ໃ ດ ມ້ ມ ກ ປ ານ ກ ດ ມ ສ ຽ ງ ຈ ກ ດ ງ ອ ມ ນ ອ ກ. ເ ທ ອ ມ ເ ຮ ອ ບ ມ ທ ງ ສ ອ ງ ລ ຳ ໄ ດ ບ ມ ລ ງ ຕ ຳ ຈ ມ ເ ກ ອ ບ ຈ ຫ ມ ທ ງ ແ ລ ະ ບ ມ ເ ຂ ົ ້ ໄ ກ ປ ກ ຄ ຽ ງ ປ ກ ກ ມ ໄ ປ. ບ ມ ຄ ຜ ຫ ຢ ຫ ງ ພ ມ ດ ມ ສ ນ ຄ ດ ແ ມ ມ ເ ຫ ມ ປ ກ ສ ເ ຫ ລ ອ ງ ທ ມ ກ ນ ກ ະ ບ ຄ ດ ປ ຍ ຄ ວ ຍ ສ ດ ຳ, ຂ ນ ແ ລ ະ ຮ ບ ໃ ບ ໂ ພ ຄ ຳ ທ ຕ ຄ ຢ ຕ ນ ລ ຳ ຍ ມ ມ ຢ ງ ຈ ະ ແ ຈ ງ. ນ ຍ ຮ ອ ຍ ໂ ທ ທ ລ ກ ເ ອ ຳ ກ ທ ຍ ້ ສ ມ ອ ກ ຈ ຳ ນ ອ ມ ທ ມ ່ ງ ແ ບ ບ ຄ ນ ງ ກ ອ ມ ທ ຈ ະ ທ ລ ຽ ວ - ເ ບ ່ ງ ໂ ມ ງ ແ ລ ະ ອ ອ ກ ຄ ຳ ສ ່ ງ ຕ ່ ລ ມ ຂ ບ ລ ຖ ອ ຳ :

- ບ ຄ ດ ມ ພ ວ ກ ເ ຮ ົ ້ ສ ນ ຄ ດ ໄ ປ ໄ ດ ແ ລ ອ. ແ ຕ ອ ນ, ຕ ງ ໃ ຈ ດ ງ ເ ດ ົ ້ ສ ະ ທ ນ, ອ ອ ກ ໄ ປ ຈ ນ ທ ມ ໃ ທ ້ ຄ ອ ມ ທ ສ ດ ເ ທ ົ ້ ນ ຈ ະ ເ ຮ ັ ດ ໄ ດ !

ລ ມ ຂ ບ ລ ດ ໄ ດ ບ ບ ແ ກ ອ ມ ແ ລ ະ ທ ມ ໄ ດ ມ ມ ນ ງ ສ ນ ສ ່ ງ ທ ມ ງ ສ ກ ຟ ນ ນ ອ ກ ບ ຂ ມ ນ ຄ ແ ຕ ກ ມ ຮ ອ ງ. ນ ງ ໄ ດ ໄ ປ ເ ກ ບ ເ ອ ຳ ທ ນ ນ ກ ລ ຍ ນ ອ ຍ ປ ນ ສ ອ ງ ສ ນ ພ ວ ແ ລ ະ ໄ ດ ນ ຳ ນ ນ ອ ບ ໃ ທ ແ ກ

ນາຍຮອຍໂທ .

- ໂທ, ຫມາກຄາຍເກືອບສຸກແລ້ວເນາະ...ຂ້ອຍ ລືມ ໄປວ່າຍາມນີ້ແມ່ນຍາມລະດູຮ້ອນ ! - ເຂົ້າກ່າວທັກທ້ວງຂຶ້ນ ພ້ອມທັ້ງໄດ້ຍົກຝົ້ອຫມາກຄາຍນ້ອຍເຂົ້າທ່ຽກະລຸມເສ້ , ຄາຍກັບວ່ານີ້ນແມ່ນດອກໄມ້ .

- ເຮັດໃດເຈົ້າຈຶ່ງຮູ້ວ່າພວກນັ້ນຈະບໍ່ຫ່ວນກັບມາອີກ ? - ຫນໍ່ຈາເອກໄດ້ເອ່ຍຖາມນາຍຮອຍໂທໃນຂະນະທີ່ຜູກຮົ່ວ - ພວມຈະເຊືອບຫລັບ ແລະ ຕົນໂຕສັ່ນສະເທືອນໄປພ້ອມກັບການເຄື່ອນໄຫວຂອງລົດ.

- ຊິ່ຍາກອີ່ຫຍັ່ງ, ກະສັ່ງເກດເອົ່າວ່າ ເຮືອບິນນັ້ນແມ່ນ ເຮືອບິນ " ແມດເຊີສະມິດ-ຫ໐ " . ມັນສາມາດບິນ ໄດ ຖ້ຽວຫນ່ັ່ງບໍ່ກ່າຍສິ່ບຫ້ານາທີ. ປ່ານນີ້ນັ້ນຟ້າວປົບເມືອຕົ່ນນ້ໍ ນັ້ນແລ້ວລະ .

ເຂົ້າໄດ້ກ່າວຊຸ້ແຈ້ງອອກໄປດ້ວຍຄວາມລ້ໍຄານ ໂດຍ ບໍ່ ເຂົ້າໃຈວ່າ, ບ້າງເທ່ືອ, ເລ້ືອງຕ່ລ້ຍໆຈ່ັ່ງຊ້, ມີບ້າງຄົ່ນ ກ້ ຍ້ັ່ງບໍ່ທ້ນຮູ້ຈັກຊ້ໍ. ຫນຸ່ມຈາເອກໄດ້ສ່ັ່ງສ່ายตาอมเบ่ั่ง แต่ ຂອບຟ້ າ, ໂດຍຕ້ັ່ງໃຈເອ້ົ່ໄວ້ວ່ານເຂົ້ານ້ແຫ່ລະທ້ີ່ຈະເປ້ັ່ນ ຜູ ເຕ້ອນໃຫ້ລົ່ນອ່ນໆຮູ ຖ້ວ່ານເຮ້ອບິນຂ້ັ່ນໄລ່ຂອງ ເຍ້ຍລະນ້ັ່ນ- ຫ່ກ່ັບຄົ່ນມ່ວ່ກ. ແຕ່ແລ້ວຫນ້ອຍບໍ່ນ່ານເຂົ້ານ້ໍ່ໄດ ລືມຄົ່ດ ເຖ້ັ່ງເຮ້ອບິນຂ້ັ່ນໄລ ແລ້ ໄພ້ນ້ັ່ນຕ່ລ່ຍທ້ີ່ວ່ານ້ໍ່ຈ່ະເກ້ົ່ດ ຂ້ັ່ນ ຍ້ອນວ່ານ້ໍ່ຟ້ານ້ໍ່ນ້ັ່ນແຈ່ມໃສ ແລ້ ໄດ້ປ້ກຄຸມໄປດ້ວຍ ກ້ນ້ັ່ນຫ້ອມຫ້ວມຂ້ອງດອກໄມ້ປ່ານ້ໆຊ້ະນ້ົ່ດ, ປ່ະກ້ອບກ້ັ່ບ ກ້ນ

ອາຍອັນອົບອຸ່ນຂອງຫນ້າດິນ; ຫມູ່ແມງຈ໋ຫລໍ່ໄດ້ພາກັນ ແຂ່ງ
ກັນຮ້ອງຢູ່ຕາມທົ່ງນາຢ່າງມ່ວນຊຸ່ນ. ນົກກະຈາບໂຕຫນຶ່ງຊຸ່ງ-
ບິນຢູ່ສູງກໍ່ໄດ້ຮ້ອງຈອດແຈ້ວຂ້ມ ດ້ວຍສຽງອັນດັງກ້ອງ ກ້ວ
ວາມ. ຊາຍຫນຸ່ມເກີດມີຄວາມອ່ອນອ່ອນໃຈກໍ່ເລີຍໄດ ຮ້ອງ
ເພງຂ້ມ. ສຽງຂອງເຂົ້າແຈ່ມແຈ້ງ ຟັງແລ້ວສະເຫນາະມ່ວນ
ຫູດ. ສ່ວນເມ່ຍເພງທີ່ເຂົ້າຮ້ອງໃນເວລານັ້ນໄດ້ຮັບຄວາມ ນິ
ຍົມທ໋ສຸດຢູ່ໃນແມ່ວຫນາ, ເພາະວ່ານັ້ນໄດ້ເວົ້າເຖິງຊ໋ວິດຂອງ
ນັກຮົບຜູ້ຫນຶ່ງ ຊຸ່ງພ່ວມປະຕິບັດງານຕາມຫນ້າທ໋ ແລະ ໄດ້ຕໍ
ເຖິງຊູ້ຮັກຜູ້ຢູ່ຫ່າງໄກ.

- ເຈົ້າຮ້ອງເພງ " ຕົ້ນດອກຫວານ " ເປັນບໍ?ເພ່ືອນ
ຮ່ວມເດີນທາງຂອງເຂົ້າຖາມຂ້ນດ້ວຍຄວາມຮ່ວມຮົ້ມ.

ຫນຸ່ມ່ຈາເອກໄດ້ງົກຫ໋ວແທນຄ໋ຳຕອບ ແລະ ຫລັງຈາກນັ້ນ,
ເຂົ້າກໍ່ໄດ້ເອ້ຍສຽງເພງອັນເກົ່າແກ່ນ້ຂ້ມຢ່າງງ່າຍດາຍ. ທັນ
ໃດນັ້ນ, ໃບຫນ້າຊຸ່ງ໋ວິດເມ່ືອຍ ແລະ ຫນ້ົ່ມຫນອງໄປດ້ວຍລະ
ອ່ອງ໋ຝຸ່ນຂອງນາຍຮ້ອຍໂທກໍ່ໄດ້ປ່ຽນເປັນໂສກເສ້ົ້າ.

- ຢ່າສູ້ຮ້ອງແບບນັ້ນແມ, ສະຫາຍ ! ເສ້ຍລ໋ດ ຊ່ວດ
ຫນ໋ດ. ມັນຕ້ອງຮ້ອງດ້ວຍຄວາມຮູ້ສ໋ກຈາກໃຈ໋ຫລ໋ຈ່ງມ່ວນ .
ແລ້ວຕ່ໍມາ ເຂົ້າກໍ່ໄດ້ຮ້ອງ໋ນ້ຂ້ມຄ້ອຍໆ. ເຖິງແມ່ນ໋ວ່າສຽງ໋ຂອງ
ເຂົ້າຈະບ່ໍ່ມ່ວນແຕ່ເຂົ້າກໍ່ຮ້ອງຖ໋ກຕ້ອງດ໋.

ລ໋ດໂອໂຕແລ່ນໄປໄດ້ໄລ່ຍະຫນ່ຶ່ງກໍ່ຄ້ອຍຮ້ອຍຄວາມ ໄ໋ວ
ລ່ຽ. ນ່ວງສາວສ່ີ່ງຫນ້ົ່ງສ່ີ່ໄດ້ໂດດລ່ົ່ງຈາກ໋ຍ່ານນ້ົ່ງທ່ວງ ຫນ່ວ
ແລ່ວແລ່ນມາປ່ົ້ນ໋ນ້ທ໋ຂ່ວງຄ່ານຫລ້ັ ແລະ ໂດດ໋ນ ຈ໋ອ

ທ້ຽປ້ຽມຂ້ຽມຝ່າແອ້ມແລ້ວກໍ່ມີ່ມີ່ໃຫຍ່ແຂງແຮງ ຂອງໃຜ ຜູ້ໜ່ຶງ
ໄດ້ຊ່ວຍຖ້ຽງມ້ຽງຂ້ຽມ.

- ຂ້ອຍຂໍ່ມ່ານ່ຽມ່ຳພ້ອກເຈົ້າ, ເພາະໄດ້ຍິ່ນສຽງ ພ້ອກ
ເຈົ້າຮ້ອງເພງ...

ພ້ອກເຂົ້າທ້ຽງສ່ານໄດ້ຮ້ອມກ້ຽນຮ້ອງເພງຂ້ຽມທ່ານກ່ານສຽງ
ຜິດສ່ະໜ້ຽມຂອງຈ້ຽກ໊ຈ໊ດ ແລະ ສຽງສ້ຽມໜ່ອກໜູຂອງແມ່ງຈ໋ຫ໊ຽ.
ໜ່ຽມ່ຳຈ່ານເອກໄດ້ມ໊ດ໋ອ່ານ່ມ່ອນຊ່ຶ່ນໃຈຢ່າງສຸດຊ໊ດ. ເຂ້ົ່າ
ໄດ້ຈ໊ຶກເອົ້າອ່ານ໋ໂມ໋ນ໊ກ່ານ ອອກ່ານ່ຈ່ານ໋ກ໊ຖ່ງເພ້ຶ່ອເປ່ົ່າ໋ທຽບ ໄປ
ກ້ບສຽງເພງ, ເມ້ຶ່ອເຫ້ຽນ໋ອ່ານ໋ຖ໊ກ໊ຈ໋ງ໋ທ່ວ໋ະ໊ດ໋ແລ້ວເຂ໊ົ້ານ໋ກໍ່ຢຸ໊ດເປ່ົ່າ
ແລະ ຫ້ຽນ່ານ່ຽງຮ່ວມກ້ຽນກ້ຽບໜ່ຽມ້ຽ. ບ໋ນ໊ເສ້ຽ໋ນ໋ທ່ານ ມ໋ສຽງ
ເພງດ໋ງ໋ອ່ຽມ໘ຽ້ມ. ສຽງເພງ້ຽ້ມ-ດ໋ງ໋ແຮງ ແລະ ເ໋ຖ໋ງ໋ແ້ມ
ອ່ານ້ຽ້ມ໋ຈ໋ະ໊ເ໋ກ່ານ໋ແ໋ຕ່ກ໊ເ໋ປ້ນ໋ຂ໋ງ໋ໃ໋ຫ້ມ໋ສ໋ກ໊ລ້ຽ້ບ໋ທ໋ງ໋ທ່ຶ່ງ໋ມ໋ານ້ຽ້ມ ແ໋ຫ່ງ
ກ໋ະ໊ແ໋ດ໋ງ ຍ໋ອ້ມ໋ຖ໊ກ໋ແ໋ສ໋ງ໋ແ໋ດ໋ດ໋ແ໋ຜ໋ດ໋ເ໋ຜ່ົ່າ, ສ໋ະ໊ຫ໋ລ້ຽ້ບ໋ກ້ບ໋ສ໋ຽ໋ງ໋ຮ໋ອ໋ງ
ອ້ຽ້ມ໋ໜ໋ອ໋ກ໋ໜູ໋໋ຂ໋ອ໋ງ໋ແ໋ມ໋ງ໋ຈ໋ຫ໋ລ໋ທ໋ລ໋ຊ໋ອ໋ມ໋ປ໋ອ໋ມ໋ໂ໋ຕ໋ຢູ໋໋ໃ໋ນ໋ປ໋ານ໋ທ໋ຍ໋ານ ອ້ຽ້ມ
ຮ໋ອ໋ມ໋ອູ໋, ປ໋ະ໊ສ໋ົ້ມ໋ປ໋ະ໊ສ໋ານ໋ກ້ບ໋ສ໋ຽ໋ງ໋ຮ໋ອ໋ງ໋ລ໋ຳ໋ທ໋ຳ໋ເ໋ພ໋ງ໋ຂ໋ອ໋ງ໋ນ໋ົ້ກ໋ກ໋ະ-
ຈ໋ານ ທ໋ພ໋ອ໋ມ໋ບ໋ນ໋ເ໋ອ໋ົ້ມ໋ຢູ໋໋ເ໋ທ໋ົ້ງ໋ອ໋ານ໋ກ໋ານ໋ອ້ຽ້ມ໋ແ໋ຈ໋ມ໋ໃ໋ສ ແ໋ລ໋ະ໊ກ໋ອ໋ງ໋ກ໋ົ້ງ
ອ໋ານ໋ໄ໋ປ໋ທ໋ົ້ອ໋ທ໋ອ໋ງ໋ຟ໋ານ໋ອ້ຽ້ມ໋ກ໋ອ໋ານ໋ງ໋ໄ໋ກ໋ຈ໋ົ້ມ໋ສຸ໋ດ໋ສ໋ານ໋ຕ໋ານ.

ຂ໋ະ໊ມ໋ະ໊ທ໋ົ້ງ໋ສ໋ານ ພ໋ອ໋ມ໋ປ໋ອ໋ຍ໋ອ໋ານ໋ລ໋ົ້ມ໋ໄ໋ປ໋ກ້ບ໋ກ໋ານ໋ຮ໋ອ໋ງ ເ໋ພ໋ງ
ຢູ໋໋ນ້ຽ້ມ, ທ້ຽມ໋ໃ໋ດ໋ລ໋ົ້ດ໋ກ໋ໍ໋ຖ໋ກ໋ທ໋ານ໋ຢ໋ານ໋ແ໋ຮ໋ງ໋ຈ໋ົ້ມ໋ເ໋ປ້ນ໋ເ໋ຫ໋ດ໋ໃ໋ຫ໋ທຸ໋໋ກ ລ໋ົ້ມ
ຫ໋ົ້ວ໋ດ໋ວ໋ມ ແ໋ລ໋ະ ເ໋ກ໋ອ໋ບ໋ກ໋ົ້ມ໋ຫ໋ລຸ໋໋ດ໋ອ໋ອ໋ກ໋ຈ໋ານ໋ກ໋ບ໋ອ໋ມ໋ນ້ຽ໋ງ. ຢູ໋໋ຕ໋ໍ ຫ໋ນ໋ານ
ຂ໋ອ໋ງ໋ພ໋ວ໋ກ໋ເ໋ຂ໋ົ້ານ໋ໄ໋ດ໋ມ໋ີ໋ລ໋ົ້ກ໋ບ໋ັ໋ນ໋ທຸ໋໋ກ໋ຂ໋ະ໊ຫ໋ນ໋ານ໋ດ໋ສ໋ານ໋ໂ໋ຕ໋ນ໋ລ໋ົ້ນ໋ຫ໋ນ້ຽ໋ງ ປ໋ົ້ມ
ຫ໋ານ໋ຍ໋ທ໋ອ໋ງ໋ລ໋ານ໋ງ໋ານ໋ງ໋ານ໋ຢູ໋໋ຂ໋ານ໋ງ໋ທ໋ານ໋ງ. ຫ໋ນ້ຳ໋ຈ໋ານ໋ເ໋ອ໋ກ໋ຫ໋ນ໋ານ໋ຊຸ໋໋ດ ເ໋ຂ໋ົ້ານ໋

ກັບບ່ອນ, ສ່ວນນາຍຮ້ອຍໂທ, ເພື່ອນຮ່ວມເດີນທາງ ຂອງ
ເຂົ້ານັ້ນໄດ້ຝ່າວຫຍັບເຂົ້າໄປຫາລຶດທີ່ເກີດເຫດທັນທີ. ເວລາ
ຍ່າງໄປນັ້ນປາກົດວ່າເຂົ້ານ້ຳບາດຍ່າງທີ່ຜູ້ດປົກກະຕິ ແບບ ຄົນ
ຂາດຽງ. ຄາວໜ້ຳຕໍ່ມາຄົນຂັບລຶດກໍໄດ້ລາກເອົາຮ່າງ ອັນ
ເປື່ອນເລືອດຂອງນາຍຮ້ອຍເອກຝ່າຍພະລາທິການອອກ ມາ
ຈາກຫ້ອງລຶດຄ່ານໜ້າ. ໃບໜ້າຂອງນາຍຮ້ອຍເອກທ້ວາ ນ
ເຕັມໄປດ້ວຍບາດແຜ ແລະຮ້ອຍຈຶກຂາດຊຸ່ງເຊ່ອແມ່ວ່າຄົ້ງຈະ
ເກີດມາຈາກເຝ້ອງແກ້ວກະຈົກລຶດທີ່ໄດ້ກາຍເປັນສີໜ້ຳ ຍອມ
ໂອບຂຸ້່ມນັ້ນເອງ. ນາຍຮ້ອຍໂທໄດ້ເອົ້ານ້ອໂປ້ຕ໌ເບ່ງຮ້ມຕາ
ຂອງຜູ້ເຄາະຮ້າຍ.

- ເຂົ້າໄດ້ເສຍສະລະໄປເສຍແລ້ວ. - ນາຍຮ້ອຍ ໂທ
ກ່າວຂ້ມພ້ອມທ້ັງຖອນໜ້ຳ. - ຍ້ັງມີຄົນອ້ມອ້ກບ໋ ?

- ຍ້ັງມີຄົນຂັບລຶດອ້ກຜູ້ໜ້ຶ່ງ !

- ອ້າວ, ເຈ້ົ້າເຮ້ັດຫຍ້ັງຢູ່ ? ມາຊ່ວຍກ້ັນແດ໋ !-ນ
ຮ້ອຍໂທໄດ້ເອ້ົ້ນໃສ່ໜ້ຳຈາເອກທ້ີ່ພ້ວມຢ້ນເຊ່ຢູ່ນ້ັ້ນ ດ້ວຍ ທ່ຳທ
ອ້ັນເດ້ັ່ອ້ມ. - ເຈ້ົ້າບ໋ເຄ້ຍເຫ້ັນເລ້ືອດຈ້ັກເທ່ອຊຸ້ນຫ້ວະ ?.
ເຈ້ົ້າຄ້ວນຈະສ້າງໂຕເອງໃຫ້ມ້ີຄ້ວາມຊຸ້່ນເຄ້ຍ໋ຕ໋ສ້ງເຫ້ລ້ານ ,
ເພ້ຳະເຈ້ົ້າຍ້ັງຈະມ້ີໂອກາດໄດ້ພ້ບເຫ້ັນຢູ່ເລ້ອຍ...ນ້ັ້ນ ແມ
ຜ້ນ້ງາມຂອງເຮ້ົ້ອ້ນ້ັ້ນໄລ່ສ້ອງລ້ຳທ່ອ້ງກ້ນເອງ.

ປະກົດວ່າຄົນຂັບລຶດຍ້ັງບ໋ຕ໋ຕາຍ. ເຂົ້າທ້ັນໃຈຄ້ອຍໆ, ແຕ
ກ່າດ້ວງຕາທ້ັ້ງຄູຫ້ານ້ັ້ນຫ້ລ້ັບສະໜ້ິດ. ທ້ົ່ອ້ນ້ລ້ວນຕ້ົ້ນຕ້ົ່ວ ຂອງ
ເຂົ້າ້ບ໋ປ້ົ່ກົ່ດ້ມ້ີຮ້ອຍບ້ົ່ດແຜອ້ັນໃດເລ້ຍ, ແຕ່ກ໋ເຊ່ອແມ່ວ່າໃນ

ຂະນະທີ່ເຮືອບິນໄດ້ຍົ່ງລູກປືນໃຫຍ່ໃສ່ຈົນເຮັດໃຫ້ລົດຟ້ົງ ອອກ ໄປຢູ່ນອກທາງນັ້ນ, ຫມາເອົກຂອງເຂົາຄົ່ງຈະໄປຕຳໃສ່ ກັບ ພວງມະໄລລົດຢ່າງແຮງ. ນາຍຮອຍໂທໄດມຳເຂົ້ານ້ັ້ມມາ ທ່ີ ລົດຂອງຕົນ, ແລະ ໄດ້ຈົກເອົາເສ້ືອໃຫຍ່ຜົ້ນໃຫມ່ອ້ຽມທ່ີຍ້ັງບ່ ທັນມ່ີໂອກາດໄດ້ນຸ່ງຈົກເທ່ືອຂອງຕົນນ້ັ້ນອອກມາປູໃຫ້ລົນ ເຈ້ັບ ນ້ອມ. ສ່ວນເຂົາເອງກ່ໍໄດ້ນ້ັ້ມໄປນ້ັ່ງຢູ່ທາງໃນແປະກັບຫ້ົວລົດ ແລ້ວກ່ໍໂຈມຫ້ົວລົນເຈ້ັບນ້ັ້ນປ້ົງໄວ້ເທ່ົ້ງຕົກຂອງຕົນ.

- ຂັບໄປໃຫ້ໄວທ່ີ່ສຸດ ເທ່ົ້າທ່ີ່ຈະໄວໄດ ! - ເຂົາ ອອກ ຄຳສ່ັ້ງແກ່ລົນ້ັ້ບລົດ.

ເຂົາໄດ້ປະຄອງເອົ້ານ້ັ້ອລົນເຈ້ັບດ້ວຍຄວາມລະມ້ັດລະວ້ັງ ເປ້ັນຢ່າງຍ່ິງ, ສາຍຕາແນມໄປໄກ ແລະ ຄ້ົວນ້ັ້ມໄປ ກ້ັບ ຄວາມຝ້ົນອ້ັນຫ້ວ່ງໃກອ້ັນໃດອ້ັນຫ້ນ່ັ້ງ.

ພວກເຂົາໄດ້ມາເຖ້ິງຫ້ມູ່ບ້ານນ້ອຍແຫ່ງໜ້ົ່ງ, ຊ່ົ່ງ ແຕ ສາຍຕາຂອງນ້ັກຊ້ຽວຊານເທ່ົ້ານ້ັ້ນ ຈ່ົ່ງຈະຮູ້ວ່ົ່າສະຖານ ທ່ີ່ແຫ່ງນ້ັ້ ແນ່ນ້ອນຍ້ັນຊຸກຳລັງຂອງກ່ອງທ້ັບອາກາດ, ແລະ ເວລານ້ັ້ນ ກ່ໍເປ້ັນເວລາທ່ີ່ຈວນຈະມ້ືດແລ້ວ. ເສ້ັ້ນຊ້ອກຫລາຍໆເສ້ັ້ນໄດ ຖ້ືກເນ້ັ່ງຢູ່ລະຫ່ວ່າງກ້ືກເຊ້ືອ ແລະ ກ້ືກຫ່ນ່ວງ. ນອກນ້ັ້ນ ຍ່ັ້ງມ້ີອຸ້ປະກອນຫ້ນ່ັ້ງທ່ີ່ຫ້ອຍຢູ່ຕາມຂອກແຄແຈຮ້ົ້ວ, ຢູ່ນ້ຳ ໄມ້ ແຂວນປ່ອມຕ້ົກນ້ຳ, ແລະ ຕາມກ້ືກເສ້ົ້າທຸ້ກໆອ້ັນ. ຢູ່ ກ້ອງ ເທ້ິບມ້ືງທ່ຍ້ານ້ຳຫ້ນ່ານ ຊ່ົ່ງຕາມທ້ຳມະດາແນ່ນ ບ່ອນ ໄວ - ານ້ອຽນ, ໄຖ ຫ້ລົດາດຂອງພວກຊາວ ໄຮ່ນາ, ແຕ່ນ່ານ້ັ້ນ ໄດ ກາຍເປ້ັນບ່ອນສ້ຳລ້ັບຈອດລົດ ໂອ ໂຕ ແລະ ລົດຈ້ິບຫ້ົວ ກ້ັບ. ມ້ີ

ບ້າງຄັ້ງ ກໍຈະໄດ້ເຫັນພວກທະຫານທີ່ສຸບຫມວກແງບແຂບ ສ
ຟ້າຍາງຜ່ານໄປຜ່ານມາຢູ່ຕໍ່ຫນ້າປະຕູປ່ອງຢ້ຽມແກວ ເຮືອນ
ນ້ອຍຫລັງຫນຶ່ງ ຊຶ່ງມີສຽງຕີພົມດັງລອກອອກມາ, ພ້ອມກັນ
ນັ້ນກໍປາກົດໄດ້ຍິນສຽງດັງຕ໊ກໆ, ຕອດໆອັນເປັນຈັງຫວະຂອງ
ໂທລະພົມ. ແລະ ແມ່ນເຮືອນນ້ອຍຫລັງດັ່ງກ່າວນີ້ເອງທີ່ ໄດ
ເປັນຈຸດລວມຂອງເສັ້ນເຊືອກແຕ່ລະເສັ້ນ.

ຫມູ່ບ້ານນ້ອຍແຫ່ງນີ້ ໄດ້ຕັ້ງຢູ່ຫ່າງຈາກເສັ້ນທາງໃຫຍ່ ,
ແລະ ນ້ອຍທັ້ງຫລາຍ ຄົນນ້ໄດ້ຕັ້ງຢູ່ຫ່າງນ້ຳລວມທີ່ງ ມາ
ອັນເປ່ົາປ່ຽວ, ຄາຍດັ່ງຈະຊ້ໃຫ້ເຫັນອ່ານກອນການຮຸກຮານ -
ຂອງພວກຟ່າດຊ້ດ ຫມູ່ບ້ານແຫ່ງນ້ໄດ້ດຳລົງຊ້ວ້ດຢູ່ກ້ນ ດ້ວຍ
ຄວາມຜ່າສຸກ. ເບ່ົາແຕ່ຫມ້ວງນ້ຳນ້ອຍ ໆ ກ້ຍັງມ້ນ້ຳຫ້ົງ ຢູ່
ເຕ້ມ ແລະ ມ້ຈອກແຫນສ້ເຫລ້ອງລ້ອຍເຄ້ມຢູ່ຕາມຫນ້ານ້ຳ.ບ
ລ້ເວນອ້ນຊຸ່ມເຢ້ນຂອງມ້ນສ້ອງແສງເຫລ້ອມ້ບ້ຍ້ບ ພາຍໃຕ-
ຮ່ົມເງ້ົາຂອງເຫລ້ົ່າຕ້ນໄຮ້ຍ້ອຍຫ່ານສອງໂຕ ມ້ຂ້ົນຂາວ ປ່ານ
ທ້ມະ ແລະ ສ້ບແຖງຄ້ຫມ້ນ້ກເຜ້ດສຸກໄດ້ຍາງແຫ້ກຫ່າງໄປ -
ຕ່ານປ່າຫ້ຍ້ າ, ແລວສຸດທ້ານ້ກໍໄດ້ພ່ານ້ກ້ນລ້ງລ້ອຍຫລ້ນໃນ ນ້ຳ
ດ້ວຍຄວາມສ້ຳລ່ານເບ້ົ້ກບ່ານໃຈ.

ພວກເຂ້ົ່າໄດ້ນ້ຳເອ້ົ່າຄ້ນເຈ້ບເຂ້ົ່າໄປໄວ້ໃນເຮ້ອນ ນ້ອຍ
ຫລັງຫນ້ງ ຊ້ງມ້ທ້ງກ່ານະບ່ານສ້ແຖງປ້ອສ້ະບ້ດຢູ່. ຫລ້ງຈ່ານ
ນ້ນ ລ້ດ້ນ້ນທ້ກນ້ອຍຄ້ນດ້ງກ່ານ້ກໍໄດ້ແລນຜ່ານຫນ້ງບ່ານເຂ້ົ່າໄປ
ຈ້ດຢູ່ຕໍ່ຫນ້ານ້ານ້ານ້ານ້ານ້ານ້ານ້ານ້ານ້ານ້ານ້ານ້ານ້ານ້ານ້ານ້ານ້ານ້ານ
ແຕ່ເຫັນສ່ານເຊ້ອກຈ່ານ້ວນ້ນຫລ້ງຫລ່ານ້ທ້ປ້ອນເຂ້ົ່າໄປຕ່ານຮ

ປ່ອງຢ້ຽມແກ້ວທີ່ຈ້ຽງໃຈຫຼຸ້ຍໃຫ້ແຕກ ແລະ ທະຫານຢືນ ພາຍ
ປືນຍາມຢູ່ລະບຽງດ້ານຫນ້າກໍ້ຮູ້ໂລດວ່າ ນີ້ແມ່ນກອງເສນາທິ
ການ.

- ຜູ້ບັນຊາການກອງພັນຢູ່ບໍ່ ? - ນາຍຮ້ອຍໂທ ໄດ້
ຖາມທະຫານຮັບໃຊ້ຜູ້ຫນຶ່ງ ຊຶ່ງພວມຫລົມຫມາກໄຍ່ຄວາມຢູ່
ໃນວາລະສານ ຫ້ວ ຊ່ວ " ທະຫານແດງ ".

ຈາເອກຫມູ່ຜູ້ຊຶ່ງໄດ້ຕິດຕາມເຂົ້າໄປນັ້ນ ທັນໄດ້ ສັ່ງ
ເກດເຫັນວ່າ, ກອນຈະເຂົ້າໄປໃນຫ້ອງການ ເສນາທິການ
ນາຍຮ້ອຍໂທໄດ້ຈັດແຈງແປງເສື້ອຜ້າ ແລະ ປັດກະດຸມຄໍໃຫ
ຮຽບຮ້ອຍດ້ວຍທ່າທາງອັນຄ້ອງແຄ້ວ ແລະ ໄດ້ສັ່ງເກດເຫັນ
ວ່າ ເຂົ້າໄດ້ເອົາຊຶ່ງວິຈິດຫມາຍເຫັນັ້ນໄວ້ທີ່ສາຍແອວ. ດັ່ງ
ນັ້ນເຂົ້າຈ່ຶ່ງພະຍາຍາມເຮັດຕາມທຸກຢ່າງ. ເຂົ້າຮູ້ສຶກນ້ ຍົ້ມ
ຊົມຊອບໃນຕົວນາຍຮ້ອຍໂທຜູ້ນ ຕະຫລອດຮອດກະທັ່ງວາດ
ຊ່ວງອັນເດ່ັ່ງອ້ົມຂອງເຂົ້າ.

- ຜູ້ບັນຊາການຄາວຽກ ! - ທະຫານຮັບໃຊ້ຕອບ .

- ລາຍງານໃຫ້ພົ້ນຊາບແດ່ວ່າພວກເຮົາມີ້ຈິດ ຫມາຍ
ດ່ວນ ຈາກຫ້ອງການບໍ່ລິຫານ ຂອງກົ້ມເສນາທິການ ມາສະ
ເຫນີ.

- ຖ້າຈັກບິດຫນ້ຶ່ງກ່ອນ: ເພົ້ນພວມຟັ່ງລາຍງານ ຈາກ
ຈຸນັກບິນສອດແນມ, ເພົ້ນສ່ັ່ງວ່ານ້ ຫ້ວ ຊ່ວ ຫ້ວ ຊ່ວ ຫ້ວ ຊ່ວ

ใจใส่มำกามหลัมหมากไอ่อถามต่ไป. ส่อมสองถ็มที่มาใหม่ก็ไถ้พากันไปนั่งยู่ที่ต้วมา, ต่หมาสอมถอกไม้-ยู่ปะจุบันไถ้มีหยาเก็ถอ็มเป็นยอมๆ, ยู่สะไหมกอมสิงถามมั้ม เอ่อแมอาตองเป็นบอมนั่งพักผอมของถูยิ่วไอ่อะลาปะจำโรงธรมในยามละถูธอม. มะที่มั้มพวกเฮ็าสามาถไถ้ยินสรุงสิมหะมากันละหว่างสองถ็ม ถังลอถออกมาจากหาวุปอวยรม. สรุงของผู้ที่ทำหมา ที่ลายงามมั้มแหบแตอาเต็มไปถอยลึกอาถอันหมา ต็มเต็ม.

- ยู่บ็มเส็มหางสายมั้ และ สายมีมีอะบอมลึกลำลรุงอะบอมใหย่ และ เบ่งลึงอาพอมมุงหมาออกู สูสะหมามธ็บ. ยู่บ่อิเอมใกๆผีปาอุาบอมหมั้, มี ธอง และ ยู่ที่ธองมั้มมีลึกบันทุกหลีลึกถุงจำนอมหมั่งุ...ยู่งตามถอามเต็มสอมต็อของเธ็าแลอ, เธ็าถิถอา พวกเฮ็ากำลังเต็าโธมกำลังอันสำถันเฮ็ากัม.

- เป็นหยังเจ้าจุงมีถอามเต็มถิแมอมั้ม ?- สรุงอันแหลมถ็มของใผผู้หมั่งถังตักอ็ม .

- ยอมอา, พวกมันไถ้ยิ่งป็มสะกัดกั้มย่าง แหม้มหมาที่สุถ, จิมพวกเธ็าเกือบจะบ่สามาถผ่ามกายมามฝาเขถมั้มไปไถ้. มีอามมีพวกเธ็ากำไถ้บ็มกายสะถามที่แหวมไป และ ไถ้เต็มแต่พรุงแปอไฟของพวกเธ็อม ถือเถือมที่ยู่สองสามแหวงเท็่ามั้ม. เธ็ายังไถ้บ็ม เจ็ด

ລ້ຽງຕ່ໍ ແລະ ລະດົມຍິງປືນເພ່ືອສ້າງຄວາມແຕກຕ່ືນໃຫ້ ພວກ
ມັນ. ແຕ່ວ່ານ, ລອງໄປເບ່ິງແມ່ະ ! ຍິງກ້ວ່າໜ້ ມ່ານ້ຶກ
ອ່ກ !...ເຮ່ົາມ່ີຄວາມໜ້ັນໃຈວ່າ ພວກມັນຕ້ອງຈັດຕ້ັງເຂດ
ສູ້ຮົບໄດ້ໜ້ັ່ງຂ້ນ.

- ແລ້ວຢູ່ໃນບ້ໍ່ລ້ວນຂອບ ๔ ແຈ້ໜ້ ເຄ້ືອງໝາຍ ໂຕ
ແຊ (Z) ນ້ັ ?

- ຢູ່ໜ້ ກ້ມ່ານ້ ເຄ້ືອນໄຫວຊ້ັ່ນ້ັ, ແຕ່ວ່ານ້ໍ່ຮ້ ແຮ່ງ
ປ່ານໃດ. ຢູ່ໃກ້ກ້ັບປ່ານ້ອຍ ຂ້ອນ້ ມ່ ຂ້ະບວນລ້ົດຖ້ັ, ຊ່ ກ້ະ
ວ່ານ້ັ້ງໜ້ ລ້ົດ ມ່ ປ້ະມ່ານໜ້ັ່ງຮ້ອຍຄ້ັນ ພວມເຄ້ືອນ້ ອ່ກໄປ,
ຕ້ິດຕ່ານ ດ້ວຍຂ້ະບວນລ້ົດລ່ໍ້ລ້ຽ, ໜ້ ໄລຍ້ະຫ່ວ ກ້ັນປ້ະມ່ານ
ຫ່ວ ລ້ັກ ກ ໂລແມ້ັ. ພວກເຂ ໍ່ ໄດ້ອ່ກເດ ນ ທ່ວ ແມ ກ້ະ ້ັ ່ວ -
ກ່ວ ເວ ນ ແລະ ໂດຍ ໍ່ ໄ ້ ຫ່ວ ຍ ່ ມ ປ ດ ່ ວ ເ ຍ . ບ ວ ທ
ອ ດ ແ ນ ຂ ະ ບ ວ ນ ລ ກ ເ ປ ນ ໄ ້ . . . ຢ ່ ທ ຈ ດ ນ ແ ລ ະ ຈ ດ ນ ມ ກ ໍ
ລ ວ ປ ນ ໃ ຍ ່ ທ ພ ວ ມ ຢ ່ ໃ ນ ທ ່ ວ ນ ກ ເ ຂ ໍ ່ ໍ ໃ ສ ບ ວ ນ ສ ູ ້ ຮ ົ ບ ເ ຂ ດ ໜ ້ ່ ວ .
ນ ອ ກ ນ ້ ນ ກ ໍ ຍ ່ ວ ມ ີ ສ ່ ວ ງ ອ ່ ວ ຈ ດ ອ ກ ຈ ໍ ນ ວ ນ ໜ ້ ່ ວ ທ ເ ຊ ່ ອ ງ ຊ ວ ນ ຢ ່
ພ ຍ ໃ ຕ ກ ອ ງ ຟ ນ ມ ່ ອ ວ ນ ນ ຍ ງ ບ ່ ມ ່ ຫ ຍ ງ ເ ລ ຍ . . . ອ ວ ຈ ດ ເ ຫ ລ ່ ໍ ້
ນ ລ ວ ນ ແ ຕ ແ ນ ນ ສ ່ ວ ງ ໃ ຫ ຍ .

- ໜ ້ ດ ເ ທ ່ ໍ ້ ນ ບ ໍ ?

- ສ ະ ຫ ວ ຍ ພ ນ ໂ ຫ , ເ ຮ ່ ໍ ເ ດ ວ ນ ຈ ະ ຮ ່ ວ ງ ບ ດ ລ ຍ ງ ວ ນ ນ ້
ເ ປ ນ ລ ຍ ລ ກ ອ ກ ສ ອ ນ ນ ໍ ຢ ່ ບ ໍ ?

- ຈ ໍ ເ ປ ນ ຫ ຍ ງ ຊ ຕ ອ ງ ຮ ່ ວ ງ ບ ດ ລ ຍ ງ ວ ນ ! ເ ຈ ້ ່ ຈ ່ ້ ວ
ອ ອ ກ ເ ດ ນ ທ ່ ວ ໄ ປ ຍ ງ ກ ອ ງ ເ ສ ນ ່ ວ ທ ່ ວ ນ ປ ະ ຈ ໍ ເ ຂ ດ ຄ ຽ ວ ນ ້ .

ເອ, ພົມທະຫານ ເອົາລົດຂອງເຮົາອອກມາ ແລະ ນຳ ສະ
ຫາຍຮ້ອຍເອກຜູ້ນີ້ໄປຍັງກອງເສນາທິການ. .

ຫ້ອງການຂອງນາຍພັນໂທ ໄດ້ຈັດຢ້ຽມຢູ່ໃນຫ້ອງ ກ້ວາງ
ຂອງໂຮງຮຽນ. ພາຍໃນຫ້ອງດັ່ງກ່າວມີພຽງໂຕະໜ່ວຍໜຶ່ງ
ແລະ ຫີບໜັງສຳລັບໃສ່ ໂທລະສັບ, ກະເປົາເອກະສານໜ່ວຍ
ໃຫຍ່ ຂອງນັກບິນພ້ອມດ້ວຍແຜນທີ ແລະສໍແດງເສັ້ນໜຶ່ງເທົ່າ
ນັ້ນ. ນາຍພັນໂທເປັນຄົນນ້ອຍ, ຕ່ຳຕອກປອກແຕ່ວ່າວ່ອງໄວດີ,
ເຂົ້າໄດ້ເອົາມືໃຂ່ໜັງແລະ ຍ່າງວົນວຽນໄປມາຢູ່ ພາຍໃນ-
ຫ້ອງປ່າງຄົນຄິດໜັກ. ເມື່ອເຂົ້າຍ່າງກາຍບຸກຄົນທີ່ງສອງ ທີ
ພວມສະແດງຄວາມຄຳນັບເຂົ້າ, ເປັນເທື່ອທີ່ສອງ, ເຂົ້ານໍ ໄດ້
ຢຸດຈ່ຽງຢັ້ນທີ່ແລະພ້ອມກັນນັ້ນກໍໄດ້ແນມເບິ່ງທະຫານທັງ ສອງ
ດ້ວຍຄວາມສົງໄສ.

- ຮ້ອຍໂທ ອາເລັກເຊອິ ເມແຮຄຸ້ເອບ ຂໍລາຍ ງາມ
ຕ໊ອ. - ນາຍທະຫານຜິວກຳແດດເອ່ຍຂຶ້ນພ້ອມທັງໄດ້ສະແດງ
ທ່າຄຳນັບ ດ້ວຍການກະທືບ ສົ້ນເອງດ້ວຍສຽງອັນດັງ.- ຖືກ
ສົ່ງມາປະຈຳຢູ່ຍັງກອງພັນຂອງທ່ານ.

- ຈ່ຳເອກ, ອາເລັກຊັງເດີຣ ເປຕຣິບ, ຂໍລາຍງາມ-
ຕ໊ອ. - ທະຫານຜູ້ໜຸ່ມນ້ອຍໄດ້ລາຍງານຕາມລຳດັບ ພ້ອມ
ທັງໄດ້ສະແດງທ່າຄຳນັບຢ່າງທະມັດທະແມງ ແລະ ພະຍາ -
ຍາມທີ່ບພົມຮ້ອມໃຫ້ດັງແຮງກວ່າທະຫານຜູ້ທຳອິດ.

- ເຮົ້າ, ພັນໂທອ໊ອາມີ້ບ, ຜູ້ບັນຊາການປະຈຳກອງພັນ.
- ນາຍພັນໂທໄດ້ກ່າວຂຶ້ນດ້ວຍສຽງອ່ອນຢູ່ໃນລຳຄໍ. - ພວກ
ເຈົ້າມີເອກະສານຕິດໂຕມາບໍ່ລະ ?

ເມແຮດອຸເອບ ໄດ້ຈົກເອົາຊຸອງຈົດໝາຍອອກມາ ຈາກກະເປົາເອກະສານຂອງຕົນດ້ວຍທ່າທາງອັນຄ່ອງແຄ້ວ. ນາຍພົນໂທໄດ້ໃຊ້ສາຍຕາກວດເບິ່ງເມ້ອໃນເອກະສານແລ້ວກໍ່ແນມເບິ່ງໜ້າພວກທະຫານທີ່ມາໃໝ່ແວ່ບໜຶ່ງ, ກ່ອນຈະທ່ວງຂຶ້ນວ່າ :

- ພວກເຈົ້າມາຖືກເວລາພໍດີ; ເສຍດາຍແຕ່ວ່າສິ່ງ ມາໃຫ້ໜ້ອຍໂພດ !

ແຕ່ແລ້ວ, ເຂົ້າກໍ່ຄິດພ້ຶ່ງໃດ່ງໜຶ່ງ ແລະ ທັນໃດ ນັ້ນ ເຂົ້າກໍ່ມ້ສ໌ໜ້າຕົ່ນເຕ້ນ້ອນມາທັນທີ.

- ຂໍໂທດ, ເຈົ້າຫ້ວະທ່ີ ເມແຮຄຸເອບ ? ຫ໊ວ ໜ້າ ເສນາທ່ິການກ່ອງທັບໄດ້ໂທລະສັບມາແຈ້ງລ່ວງລ່ະອຽດ ກ່ຽວກັບໂຕເຈົ້າໃຫ້ຮ້ອຍຊາບລ່ວງໜ້າແລ້ວ, ອ້າເຈົ້າ...

- ເລ່ືອງນ້ັນບ່ໍສ໋ຳຄ້ັນດອກ, ສະຫາຍພ້ົນໂທ. -ອ້າເລ້ັກເຊ້ີ ໄດເວ້ົາຕ້ັດ້ນ້ໂດຍບ່ໍສ້ົນໃຈນ໋ຳເລ່ືອງມາລ່ະຍາດ.-ສະຫາຍຈ່ະອ້ານ້ຍາດໃຫ້ເຮ໊າເຂ໊ົ້າເຮ້ັດ້ວ້ຽກດ້ຽວນ້ໍ້ໂລ້ດເບ໊ະ ?

ນາຍພ້ົນໂທໄດ້ສ້ັງເກດເບ່ິງສ໋ີໜ້າຂ້ອງນາຍຮ້ອຍໂທດ້ວຍສ້ັນ້ຕາອ້ັນປ່ະຫລ້ັດ ແລ່ະ ຫ້ລ້ັງຈ້ານ້ັ້ນເຂ໊ົ້າກ໋ຍ້ົມພ້ອມ ທ້ັງຕ້ອດ໊ວ່ສ່ະແດ້ງຄ້ວ້ານ້ເ້ັນ້ດ.

- ດ້ີຫລ້ານ, ດ້ີຫລ້ານ ! ພ້ົນທ່ະຫ້ານ ! ນ໋ຳທ່ະ ຫ້ານ ສ້ອ້ງຄ້ົນນ້ໍ້ໄປສ່ະເໜ້ີ່ຕ໊ວ່ໜ້າເສນ້ທ່ິ້ການ. ບ້ອກເຂ໊ົ້າ ວ່ານ ເຮ໊ົ້າສ້ັ່ງໃຫ້ຈ້ັດ້ອ້ານ້ານ ແລ່ະ ບ້ອນ້ຢູ່ບ້ອ້ນ້ນ້ອນ້ສ໋ຳລ້ັບ້ແລ້ວ້ນ້ໍ້ ໃຫ້ພ້ວກເຂ໊ົ້າດ້ວຍ. ແລ່ະ ຢ່ານ້ລ້ືມບ້ອກວ່ານເຮ໊ົ້າສ້ັ່ງໃຫ້ສ້ັບ້ຊ້ອ້ນ

ນຸກຄົນທັ້ງສອງເຂົ້າປະຈຳຢູ່ໃນໝ່ອຍຂັບເຮືອບິນຂັບໄລ່ ຂອງ
ນາຍຮ້ອຍເອກ ແຈັກຊະລັບ ທີ່ນຳໜ້າ. ຊາບແລ້ວໃຫ້ປະ ຕິ
ບັດຕ່ວມ .

ຈ່າເອກເປຕຣົບ ນັ້ນເຫັນວ່ານາຍພັນໂທຜູ້ມີອຳນາດ -
ຢ່າກອ່າວໃຈຮ້ອນແຄ. ສ່ວນ ເມແຮຄຸ້ເອ່ບ ນັ້ນຮູ້ສຶກ ຖືກ
ວ່າຄືກັບຊ່າຍຜູ້ນ. ເຂົ້ານັ້ກຄົນປະເພດທີ່ມີຄ່ວາມຕັ້ດສິນໃຈໄວ,
ມີຄ່ວາມຄິດອັນຖືກຕ່ອງ ແລະ ປະຕິບັດການໃຫ້ທັນຕາມ ເວ
ລາ. ເຂົ້າຍັ່ງບໍ່ລືມບົດລາຍງ່ານລັບຊຶ່ງເຂົ້າໄດ້ຍິນໂດຍບັ່ງ-
ເອີນໃນລະຫ່ວ່າງທີ່ນັ່ງລໍຖ່າຢູ່ໃນສ່ວນ. ໃນບົດລາຍງ່ານ ດັ່ງ
ກ່າວນັ້ນມີຫລ່າຍສິ່ງຫລ່າຍແມ່ວທີ່ໄດ້ຮັ້ດໃຫ້ທະຫ່ານຢ່າງ ອ່າ
ລັກເຊ່ອ ພ້ອມຄ່ວາມສິ່ງໄສ. ວ່າເປັນຫຍັ່ງເສັ້ນທ່າງທີ່
ຜ່ານໄປທ່າງທ່ອງເສນ່າທິ່ານ່ອງກ່ອງທັບ ຈ່ງມີແຕ່ສິ່ງ ກີ
ດ່ວ່າງ, ຊຳ້ບໍ່ໜ່ານ່ຳທະຫ່ານລ່າດຕະເວ່ນໃນຍ່ານກ່ວ່າງ ນັ່ງ
ໄດ້ທ່ຳກ່ານຢຸດລົ້ດ ແລະ ໄດ້ບັ່ງຄັບໃຫ້ຊ່ອກຫ່າແມ່ວມ່າປົກປິດ
ລ່ານ້ລົ້ດ ແລະ ຊ່ວ່ານ່ະຍິ່ງຕ້ນລົ້ດຂອງພ່ວກທີ່ຝ່າຝືນ. ນ່ອກນັ້ນ
ເຂົ້ານັ່ງໄດ້ເຫັນລົ້ດຖ່ັ້ງຈ່ຳນ່ວນໜ່ຶ່ງ, ພ້ອມດ່ວຍລົ້ດບັ້ນ ທຸກ
ແລະ ປືນໃຫ່ຍ່ເຊ່ອງຊ້ຶ່ນໄວ້ຢູ່ຕ່ານປ່າ, ກ່ອງກ້ົກເປ່ືອຍ່ານ,
ຊ່ງຢູ່ຫ່ວ່ານ່ານ່ານ່ານ່ານ່ານ່ານ ກ່ານຖ້ົກເຮ້ອ ບິນ
ຂັບໄລ່ຂອງພ່ວກເຍ່ຍລະນັ້ນນຸກ ໂ ຈ ມ ຕ ຢູ່ໃນສ່ານ ທ ວ ງ ອັ ນ ເ ປ ່ າ
ປ ຽ ວ , ທ ັ ້ ງ ຫ ມ ົ ດ ເ ຫ ລ ່ ່ ນ ລ ວ ມ ແ ຕ ່ ໄ ດ ້ ເ ຮ ັ ດ ໃ ຫ ້ ເ ມ ແ ຮ ຄ ຸ ້ ເ ອ ່ ບ -
ເ ຂ ົ ້ ່ ໃ ຈ ວ ່ ່ ນ ັ ້ ນ ຍ ່ ່ ນ ກ ່ ່ ນ ດ ັ ນ ງ ຽ ບ ສ ະ ຫ ງ ັ ດ ທ ີ ່ ປ ົ ກ ຄ ຸ ມ ຢ ູ ່ ທ ົ ່ ວ ເ ຂ ດ
ແ ມ ວ ຫ ມ ່ ່ ນ ໃ ກ ້ ຈ ະ ເ ຖ ິ ງ ວ ່ ່ ນ ລ ະ ສ ຸ ດ ທ ່ ່ ນ ຂ ອ ງ ນ ັ ນ ແ ລ ວ . ແ ລ ະ ຢ ູ

ໃນຂົງເຂດດົ່ງກ່າວນີ້, ພວກເຍຍລະມັນ ພວມຕຽມແຜນການ
ສູ້ຮົບຕົບມື້ລົ້ມໃຫມ່, ແຕ່ວ່າທາງກອງບັນຊາການສູງສຸດ ຂອງ
ກອງທັບໂຊວຽດ ກໍໄດ້ຮັບຊາບ ແລະ ກະຕຽມການຕອບ ໂຕ
ໄວ້ເປັນທີ່ຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ .

๘.

ນາຍຮ້ອຍໂທນິ້ດໃຈຮ້ອນຮົນກະວົນກະວາຍຢ່າງສຸດຂີດ .
ໂດຍບໍ່ຍອມປ່ອຍເວລາໃຫ້ເປຕຣົບ ກົນຂອງຫວານຈົນຫມົດ -
ເສຍກ່ອນ, ທັງສອງໄດ້ປົ້ນຂົ້ນໄປນັ່ງຢູ່ເທິງລົດບັນທຸກນ້ຳມັນທີ
ຈະໄປຍັງເດົ່ນບົ່ນຊ່ຽວຢູ່ທ່ຽງມາແລ້ມບ່ານ. ຢູ່ທີ່ນັ້ນພວກເຂົາ
ໄດ້ພົບກັບຮ້ອຍເອກ ແຈດຊະລົບ, ຜູ້ບັນຊາຝູງບົ່ນຂັບໄລ່ໂດຍ
ກົງ. ຊາຍຜູ້ນີ້ທ່າທີວ່າເບົ່ນລົ່ນເຈົ້າອາລົມ ແລະ ເຄ່ງຂ້ມ,
ແຕ່ວ່າເຂົາຕ່ອງແມ່ນລົ່ນຫູດເລ່ດຜູ້ຫນຶ່ງ. ໂດຍບໍ່ເວົ້າລ່ຳລ້ລ່ຳ
ໄລ່ຫລາຍເລ້ຍ, ນາຍຮ້ອຍເອກໄດ້ພາທັງສອງໄປຍັງຊຸມ -
ບ່ອນຫນຶ່ງ ຊ່ຽຖືກປົກປິດດ້ວຍຫຍ້າອັນເປັນບ່ອນເຊ່ອງ ຊ່ອມ
ເຮ້ອບົ່ນ " ລ-໕ " ນັ້ນເອງ. ເຮ້ອບົ່ນເຫລ່ານ້ຽ ໃຫມ
ອ່ຽມ ແລະ ທາສີຟ້າເຫລ້ອມເປັນເງົ່າ. ເຮ້ອບົ່ນຈ່ຳນວນ ๘
ລ່ຳທີ່ພວກທ່ານ້ຳມາຢູ່ໃຫມ່ຈະໄດ້ທ່ຳຫນ້າທີ່ຂັບນັ້ນ ແມ່ນເຮ້ອບົ່ນ
ຫມ້າຍເລກນ້ຳເບ້ ๑๑ ແລະ ๑๔. ຕະຫລອດມື້ນັ້ນພວກເຂົ້າ
ໄດ້ລ່ຽງຢູ່ໃນປ່າຕົ້ນເປ້ຍຂາວທີ່ສ່ຽງກົ້ນອັນຫອມຫວນ, ທ່າມ
ກາງສ່ຽງຮ່ອງອັນເມ້ອງມົ້ນຈົ້ນຫນວກຫູຂອງຝູງນົກ ແລະແມ່ນ

ແຕ່ສຽງດັ່ງຮ້ອ ໆ ຂອງເຂົ້ອງຈັກຍົນ ກໍບໍ່ດັ່ງແຮງທັບ ສຽງ
ແຈດແຫລມຂອງພວກມັນ. ທັ້ງສອງພອມດອຍບັນດາມາຍຊ່ວາ
ສອມແປງທີ່ມາໃຫມ ໄດ້ພາກັນນັ່ງອອມຂ້າງຍົນ ແລະ ໄດ້ສົນ
ທະນາກັນເຖິງເລ້ອງລາວຊ້ອດທະຫານພາຍໃນກອງພັນ ດັ່ງ
ກ່າວ, ອັນໄດເຮັດໃຫ້ທັ້ງສອງເກີດມີຄວາມຮ້ັກຮ້ັກໃຈແລະ
ຍອມກັບເຂ້ົ້າໄປໃນຫມູ່ບ້ານພ້ອມກັບລົດບັນທຸກຄັນສຸດທ້ າຍ .
ເມ້ືອພວກເຂ້ົ້າໄປເຖິງທ້ີ່ພັກນ້ັນ ກໍເປ້ັນເວລາຄ່ໍ ່ ່ ່

ตามทำมะดา, พวกมักบิ๊มจะพากันเอ๊าม้อมแต่ห็อดำ. พายในห้องมีตะกร้วมำมันภาดที่ผะล็อดมาจากสอบ ลูกปืมใหย่, โดยหูบหือมันใหยุมเอ๊าหากัน และ เม๋อ สะไหมต๊มสิ่งดามมัน พวกทะหามเลยเอ๊มอุ๋มว่า " ภาดุชา " ที่ได๋สิ่งแสงแต่พ๊อบร์ไปใส่เธ๊อมธางของพวก ที่พวมกำลังมอมหลับ. มีบางค๊นมอมยู่เหิงตุ้ย, บางค๊นมอมยู่เหิงต้วมา และ สุ่อมที่เหล๊อมั๊นอมยู่ตามพื้นเธ๊อมที่ปูดอยเฟ๊อง และ ผาปาม. นอกจากทะหามเก๋าค๊นมั๊แลอ, พายในเธ๊อมหลังมั๊ยังมีย่างอุละลาค๊นหนึ่งพ้อมดอยลูกสาอูไอหนุ่มค๊นหนึ่ง. เพื่อเป๊นทามปะยัดเม๋อที่, ทั้งสองไก๋พากันอ้มไปมอมยู่เหิงเต๋าฝั่ง.

ทะหามที่มาใหม่สองค๊นไก๋มายืนวอวยู่ที่ปากปะตู, โดยบ่ธูอาจะย่างผ่านพวกที่กำลังหลับยู่มั๊นเอ๊าไป ได๋ย่างใด. ทันใดมั๊นสุ้งเอ๊าอันขาดหูของแม่เถ๋าก็ได๋ดังมาแต่เหิงเต๋าฝั่งพู้นว่า :

- บ่ได๋ ! บ่ได๋ ! พวกเจ๋าบ่เต๊มหอะ, มันลับ ลิหยังหนีตอา. หล่อาพวกเจ๋าอ้อมไปหอยยู่เหิงเผ ดามพูม !

เปตธ็บ ไก๋ตุ้มท่าอาจะถอยกับค๊น, แต่เมแธ๊ดอ้อบ กับย่างเบ๊ดหมาไปหาโตะหม่อยหนึ่ง, ทั้งไก๋ พะยายามเธ๊ดแมอใดเพื่อบ่ให้ไปปุ้บเอ๊าพวกที่พวม มอมหลับยู่มั๊น.

- ແມ່ເຖົ້າເວີ້ຍ, ພວກເຮົາພຽງແຕ່ຢາກຂໍອົມ ສຳ
ລັບກົ້ມເຂົ້າແລງເທົ່ານັ້ນເອກ, ເພາະຕະຫລອດມື້ ອາຫານ
ຍັງບໍ່ທັນຕົກເຖິງທ້ອງພວກເຮົາຈັກເມັດເລີ້ຍ. ແມ່ເຖົ້າມີ -
ຈາມຈັກໜ້ອງໃບ ແລະ ຈອກສອງໜ້ອຍບໍ່ເມາະ ? ສ້ວມ
ເລ້ວງຂ້ອມຫລັບຂ້ອມນ້ອນນັ້ນ ແມ່ເຖົ້າບໍ່ຕ້ອງເປັນຫ້ວງ,ພວກ
ເຮົາຈ້ອກໄປນ້ອມຢູ່ກ້ວງເດີ່ນພຸ້ນກໍ່ໄດ້, ເພາະຍາມນີ້ແມ່ນ -
ຍາມຮ້ອນ.

ແຕ່ແລ້ວຕົ້ນທີ ປ່າສະຈາກເກີບຂອງໃຜຜູ້ໜ້ອງກໍ່ໄດ້ຍ່ອມ
ລ້ວງມາແຕ່ເທິ່ງເຕົ້າຝ້ວງດ້ານຫລັ້ງ. ຕໍ່ມາເຮ້ອນຮ້າງອັນ ຂ້ອຍ
ບ້າງຂອງຍ້ວງສ້າວນ້ອຍກໍ່ໄດ້ເຄ້ອນໄປຕ້ານຫ້ອ້າງຂອງພວກ ທີ
ນ້ອນຢູ່ນັ້ນດ້ວຍກ້ານຍ້າງແຢ້ງຢັ້. ດ້າວໜ້ວງມ້າງກໍ່ກັ້ບເຂົ້ານ້ -
ພ້ອມດ້ວຍຈ້ານກ້ະເບ້ອງ ແລະ ຈອກຈ້ານ້ອນໜ້ວງ ຊ້ວ່ແຕ່ລະ
ໜ້ອຍມີຮູບລັກສະນ້ະແຕກຕ້າງກັນ. ທ້ຳອິດເປ່ຕຣ້ບ ເຂົ້າໃຈ
ວ້ານ້າງແມ່ນເດ້ກນ້ອຍ, ແຕ່ພໍ່ນ້າງຫ້ຍ້ບເຂົ້າໄປໃກ້ໆ ໂຕະ
ແລະ ເມ້ອແສງສະຫ້ວ້າງຈ້ານກ້ະຈ້ງຕ້ອງຖ້ກໃບໜ້າ ຂ້ອງ
ນ້າງນັ້ນ ເຂົ້າຈ່ຶ່ງເຫັນໄດ້ວ້າ ນ້າງແມ່ນສ້າວນ້ອຍອ້ນໃໝ່ ທ
ມີຄ້ວ້ານໜ້າຮັກບ່ໍ່ຢ້ອກ, ແຕ່ນ້າງບ່ໍ່ໄດ້ເປ້ນທ້ສະດ້ວດຕ້າ ຂ້ອງ
ຄົນທ້ວ່ໄປ້ກ້ຍ້ອນກ້ານ້ແຕ້ງເມ້ອແຕ້ງກ້າຍຂ້ອງນ້າງນັ້ນເອ້ງ,ຄ
ນ້າງໄດ້ນຸ້້ງກ້ະໂປ້ງຜ້າສະໜ້ົດຫ້ຍ້ານ, ສ້ົ້ມ້ຳ້ຕ້ານ, ຖ້ມຜ້ -
ໃນລ້ກສະນ້ະໄຂ້ວເອ້ກ ແລະ ຂ້ອດສ້ົ້ມ້ນ້ໄວ້ທ້ານ້ວ້ານ ຫລ້ັ
ແບບຄ້ຽວ້ກ້ນ້ກ້ັບພ້ວກແມ້ຕູ້ແມ່ເຖ້ົ້າທ້ັ້ງຫ້ລ້ານ.

- ມ້ານ້ົ້ມ້າ, ມ້ານ້ົ້ມ້າ, ກ້ັບມ້ານ້ແມ !- ແມ່ເຖ້ົ້າ ເ້ອ້ົ້ມ

ມາແຕ່ເທິງເຕົ້າຝີ .

ນາງສາວນ້ອຍບໍ່ໄດ້ເອົາຫົວຊາ, ແຕ່ກັບເອົາເຈ້ຍໜັງສື ພົມແຜ່ນສະອາດຍັ້ມປູໃສ່ເທິງໜ້າໂຕະ, ແລ້ວຫລັງຈາກນັ້ນ-ຈຶ່ງຈັດແຈງວາງຈານ, ຈອກ ແລະ ສ້ອມ, ພ້ອມທັງ ໄດ ເຫລືອດສາຍຕາໄປຍັງ ເປຕຣົບ .

- ເຊີນແຊບໂລດເດີ ! ພວກເຈົ້າຍິນດີໃຫ້ຂ້ອຍຊ່ວຍ - ປ້າດຫລິ່ມເຄື່ອງກິນອັນໃດໜຶ່ງໃຫ້ບໍ່ເມາະ, ຂ້ອຍຍິນດີ ຮັບ ໃຊ້ສະເໜີ. ແຕ່ຜູ້ບັນຊາການພົ້ມຫ້າມບໍ່ໃຫ້ດັງໄຟຝີງຢູ່ ທາງນອກ.

- ມາຣິນາ, ກັບມາດຽວນີ້ - ແມ່ເຖົ້າເອ້ມໃສ່ ເປັນ ເທື່ອທີ່ສອງ .

- ບໍ່ຕ້ອງຊາລາວດອກ, ຍາມໃດລາວກໍຫາກເປັນ ແມ່ນ ນັ້ນລະ, ຄືນເສຍຫົວ. ພວກເຮົາລະນັ້ນໄດ້ຮັດໃຫ້ລາວຢ່ານ ກ້ວ. ພໍເຫັນພວກທະຫານໃນຍາມກາງຄືນ, ລາວມັກຈະເອົາ ຂອຍໄປເຊື່ອງໂລດ. ຢ່າຊູ້ໄປເອົາຜິດເອົາແມ່ນນ້ຳລາວ - ເທາະ, ອາການເຊັ່ນນັ້ນກໍເປັນແຕ່ຍາມກາງຄືນເທົ່ານັ້ນດອກ ສ່ວນຍາມກາງເວັນນັ້ນ ລາວແມ່ນຜູ້ໜຶ່ງທີ່ໃຈດີທີ່ສຸດ.

ຢູ່ໃນຖົງຂອງ ເມແຣດິເຣບ ຍັງມີໄສ້ອົ່ວ, ອາຫານກະ ປ໋ອງ, ປາເຄັມສອງໂຕທີ່ເຫລືອມເປັນມັນຍອມເຄືອບນ້ຳເກືອ ແລະ ເຂົ້າຈ້ອມບັກໃຫຍ. ສ່ວນເປຕຣົບ ນັ້ນ, ບໍ່ຄ່ອຍເປັນ ນັກສະສົມທີ່ດີປານໃດ, ເຂົ້າຍັງເຫລືອແຕ່ພຽງຊຸ້ມຕ່ອມນ້ອຍໆ ແລະ ເຂົ້າໜົມປັງບໍ່ພໍເທົ່າໃດປ່ຽງ. ມາຣິນາ ໄດ້ຈັດ ອາ

ຫາມທ້ວຫມົດໃສ່ໃນຈານດ້ວຍມ້ືອ້ັນນ້ອຍຣຽວຂອງນ້ອງເອງ. ສ້ວຍຕາທ້ີເຊ້ືອງຊ້ົມຢູ່ພ້ວຍໃຕ້ຂົ້ມຕາອ້ັນຍາວງ້ວມ ໄດ້ເຫ້ລ້ືອດ ແມ້ມໄປຍ້ັງ ເປຕ້ຣ້ບ ຖ້ືອມຕ້ວມລ້ຳດ້ັບ. ສ້ອມເປຕ້ຣ້ບ ນ້ັ້ນກ້ຳ ໄດ້ລ້ັກຈ້ອບເບ້ົ່ງນ້ວງຢູ້່ເຊ້ົ່ນກ້ັນ. ເມ້ືອເວ້ລ້ໃດສ້ວຍຕ້ວຂ້ອງ ທ້ວງສ້ອງຫ້ວກປະສ້ວມກ້ັນ, ພ້ວກເຂ້ົ້ວກ້ຈ້ະເກ້ີດມ້ືອ້ວ້ວກຫ້ວ້ວ ແດ້ວ, ແລ້ວຫ້ລ້ວ້ວຈ້ວກນ້ັ້ນຕ້ວງຝ້ວ້ວຍກ້ຈ້ະຝ້ວ້ວາວ້ວ້ວກຫ້ົ ດ້ວ້ວຍ ຄ້ວ້ວາມບູ້ດ້ບ້ົ່ງ. ພ້ວກເຂ້ົ້ວບ້ໍ່ໄດ້ເວ້ົ້ວ້ວ້ວ

ไปย่างวงรบๆ ดูบ้ายอวพ้ปามกับแมวกะเบ้อ.

- สะหายธอยโท, เป้นหยังเจ้าจ่งไปเอ้มลาว ถึแม้อ้ม ? เจ้าบ่เคียธู้จักมักคุมกับมางมากอม, แต่กับไถท่ำต้อสะหนิดสะหนมกับมาง อุ่ำบ่หม่ำยังไถ้อ่ หมากแตงม่ำมางอิก...

เมแธถอุ่เอบ ป่อยสูงห้อกากออกมาทันที :

- เจ้าถ้อาหม่ แมมบอมจั่งใด ? แมอหม่าไดดิ สะหาย ! เอ, แม่เถ้า, ย่าอู่จ่มม้มจ่มมิหลาย ! ลิว มาทิมเข้ามำพอกธ่าถิกอา .

แม่เถ้าหัวจ่มหัวอา, หัวปิมลิวมาแต่เหิวเต้า ฝิว แล้วก็มามั่วยู่ต่หม่าจามไส้อ่ อุ่วลาวเว้าอาเป้ม อากหาหิลาอมักหิสุดในยามสันติพาบ .

หัวสิ่ถิมไถ้มั่วออมโตะ และ ลิวมิกิมอากหาม ถ่อยถวามแอุบมือ, ในละหอางหิถิมอ่มๆพอมมอมโกมสูดๆ. อาเล้กอุ่ย้ มันหัวกิมหัวเว้ายางบ่มิยามยูถ. เอ้า ไถ ยอกลแม่เถ้า และ เว้าตะหลิกเผ่อธ้ถใต้ มาธิมายุ่มห้อ. ในหิสุดเอ้ากิพุ้บพ้กับบันยากากหามพักแธมกางป่าหิเอ้ารู้จักถิ บากแล้วเอ้ากิถูดถิ่มเอ้ามัม อันไถธ้ถใต้เอ้าเกิดมิถวามธู้สึกพากพูมใจย่างสุดอิกสุดใจเหม่อม-กับอาติมไถจากูไปยู่ตางปะเทดต้วงหลายปีแล้อ หากิ มิโอกาดมายามบามจั่งอุ้มละ .

กอาจะกิมเข้าแล้อ, หัวสองกิไถ้รับรู้เล่องๆ ลาว

ຫລາຍຢ່າງ. ຫມູ່ບ້ານນັ້ຍງຄົງເປັນຫມູ່ບ້ານຢູ່ຢ່າງເດີມກ່ຍ້ອນ
ວ່າພວກເຍຍລະມັນໄດ້ມາຕັ້ງກອງເສນາທິການຂອງມັນໃສ່ .
ໃນລະຫວ່າງທີ່ກອງທັບໂຊວຽດ ໄດ້ທໍ່ການຸກໂຈມຕີ ຢ່າງ
ຫນັກນັ້ນ ພວກມັນໄດ້ຟ້າວເປີດຫນີໄປຢ່າງກະທັນຫັນ ຈົນບໍ່ມີ-
ຮອດເວລາທໍ່ລາຍຫມູ່ບ້ານນັ້ຊໍ. ແມ່ເຖົ້າໄດ້ກາຍເປັນ ຄົນ
ເສຍສະຕິໄປຕັ້ງແຕ່ຕອນທີ່ພວກທະຫານເຍຍລະມັນ ໄດ້ຈັບ -
ເອົາລູກສາວກົກຂອງລາວໄປຂ່ົ່ມຂືນໃສ່ຕໍ່ຫນ້າຕໍ່ຕາ, ແລ້ວ
ຫລັງຈາກນັ້ນຍິງສາວຜູ້ເຄາະຮ້າຍກໍ່ໄດ້ໄປໂດດນ້ໍາຕາຍ.ສ່ວນ
ມາຣິນາ ນັ້ນ, ຕະຫລອດເວລາແປດເດ້ືອນທີ່ຖືກພວກ ຟາຊິດ
ຢຶດຄອງຢູ່ນັ້ນ, ນາງບໍ່ມີໂອກາດໄດ້ເຫັນຟ້າເຫັນແດດນໍ້າຫມູ,
ຍ່ອນວ່າໄດ້ໄປລ້ີ້ຢູ່ໃນເລົ້າເຂົ້າຮ້າງບ່ອນຫນຶ່ງ ຊ່ົ່ງປະຕູ ທາງ
ເຂົ້າຖືກປິດໄວ້ດ້ວຍມັດເຝ້ືອງ ແລະ ເສດສ່ົ່ງຂ່ົ່ງຕ່ົ່ງ ໆ .
ເຖ່ົ່ງຍາມກາງຄືນ ແມ່ຂ່ົ່ງນາງໄດ້ນໍ້າເອົາເຂົ້າ ແລະ ນ້ໍ
ໄປສ່ົ່ງໃຫ້ໂດຍຜ່ານທາງປ່ອງຢ້ຽມ, ເທ່ົ່ງເພດານ. ມີບາງ-
ຄົ່ງທີ່ອ້ານເລັກເຊ່ົ່ ໄດ້ທໍ່ການໂອ້ລົມກັບ ມາຣິນາ ນັ້ນ, ຍິງ
ສາວມັກຈະເສ່ົ່ອກຕາໄປຫ້ານ່ົ່ງ ເປຕຣ໊ບ. ໃນແສງຕານັ້ນໄດ
ສະແດງອອກເຖ່ົ່ງຄວາມທ້ໍາທ້ານ ແລະ ຄວາມອ້ຽງອ້ານ ໄປ
ພ້ອມໆກັນ, ແລະ ນອກນັ້ນນັ້ນຍັ່ງໄດ້ສະແດງອອກເຖ່ົ່ງຄວາມ
ພ້ໍ່ກພ້ໍໃຈໃນຕ໊ວ ເປຕຣ໊ບ ຊ່ົ່ງນາງບໍ່ສາມາດຈະປິດບ່ົ່ງໄດ້.
ຫລັ່ງຈາກກ໊ົ່ມເຂົ້າແລ້ວ, ມາຣິນາ, ກໍ່ໄດ້ສະແດງ ຕ໊ວ
ເປັນແມ່ເຮ້ອນ໑໘໑ ຄົນໄດ້ມ້ຽນມັດອ້ານຈໍ່ານວນທີ່ ຍັ່ງ
ເຫລ້ືອເຂົ້າໄວ້ໃນຖ່ົ່ງຂ່ົ່ງ ເມແຮກຊ໊ເອບ, ຊ່ົ່ງໃຜຊ໊ຮູ້ໄດ້ -

ລວງໜ້າວ່າ, ບາງທີມັນອາດຈະຍັງເປັນປະໂຫຍດສຳລັບທະ
ຫານໃນຍາມເສິກ. ຕໍ່ມານາງໄດ້ຊຸ່ມນອຍໃສ່ຫູແມ່ເຖົ້າ ແລະ
ໄດ້ກ່າວຄວາມຕັດສິນໃຈຂ້ໍວ່າ :

- ເອີ, ເຖົ້ງຈ່ົງໃດຜູ້ບັນຊາການເພິ່ນກໍໄດ້ສັ່ງໃຫ້ ພວກ
ເຈົ້າມາພັກຢູ່ທີ່ນ້ັແລ້ວ ພວກເຈົ້າກໍ່ຈ່ົງພາກັນຂ້ົມໄປນອນຢູ່ທ່ີ
ຫລັງເຕົ້າຝ້ົງພຸ້ນໄປ. ສ່ວນສອງແມ່ລູກພວກຂ້ອຍ ຈະພາ ກັນ
ໄປນອນຢູ່ທ່ີເຫລ້ົາເຂ້ົາພຸ້ນ, ພວກເຈົ້ານ່ົ່ງພັກຜ່ອນເພ່ືອ ໃຫ້
ເຊ້ົາອ້ົດເມ່ືອຍຈາກການເດ້ີນທາງສາເຫາະ. ມ່ືອນພວກເຮົ້າ
ຫ້ານຈະຂອກ່ບອນຢູ່ໃໝ່ໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້ານ.

ນາງໄດ້ລູກຂ້ົມຢ້ົມຢ້ານ້ອງໄອ ແລະ ໄຄ່ຍ້ານ້ແຢ້ງ ຢ້
ຜ່ານພວກທ່ີພ່ອນນອນຫລ້ັບນ້ັນອອກໄປ່ທ່ີກ້ານ້ເດ້ີນອ້ົກເທ່ືອໜ້ົ່ງ.
ນ້ານ້ໄດ້ນ້ຳເອ້ົາເຝ້ືອງມ້ານ້ປູ່ທ່ີເທ່ືງເຕ້ົ້າຝ້ົງ ແລະ ໄດ້ເອ້ົ້ານ້ຳ
ເຖ້ົ້າສອງສ້ານ້ຕອນມ້ານ້ທ່ືບເຮ້ັດແທ່ນ້ໜ້ານ້ນ ການກະທ້ຳ ດ້ັ່ງ
ກ່ານ້ຂອງນ້ານ້ເຕ້ັມໄປ່ດ້ວຍຄວ້ານ້ຄ້ອງແຄ້ວ ແລະ ສຸ ພ້ານ
ອ້ອນໂຍນ .

- ນ້ານ້ມ້ານ້ໜ້ານ້ຮ້ັກ່ດ້ໄດ້ເມ້ານ້ ? - ເມ່ືແຮ່ດ້ອຸ້່ເອ້ຍ
ກ່ານ້ອ້ົ້ນ້ໃນ້ຂ້ະນ້ະທ່ີ່ພ້ອນ້ບ້ົ່ດ້ານ້ຍ່ານ້ແສ້ນ້ສ້ຳລ້ານ້ຢູ່ເທ່ືງກ້ອງ
ຫ້ຍ້ານ, ຈ້ົ່ນ້ສ້ານ້ານ້ໄດ້ຍ້ົ່ນ້ສ້ຽງກ້ະດູ້ກ້ລ້ົ່ນ້ພ້ອດ, ພ້ອດ, ຢ່ານ
ແຮ້ງ .

- ອ້ີ, ກ້ະພ້ໍ່ໄປ່ວ້ັດໄປ່ວ່ານ້ໄດ້ ! - ເປ້ຕ້ຣ້ົ່ນ້ກ່ານ ຕ້ອ້ນ,
ພ້ະຍ່ານ້ຍ່ານ້ນ້ໍ່ສ້ະແດ້ງຄ້ວ່ານ້ສ້ົ່ນ້ໃຈ .

- ນ້ານ້ເບ້ົ່ງເຈ້ົ້ານ້ໍ່ພ່ານ້ອຸ້້ົ່ນ້.

- ນາງອາດອຸເບ່ງຂອຍຢູ່ ແຕ່ວາບາດເວົ້າ ຊຳພັດເວົ້າ ແຕ່ນຳເຈົ້າຜູດຮ້ອ...

ຫລັງຈາກນັ້ນບໍ່ພໍເທົ່ງ, ເມແຮດອຸເອບ ກໍໄດ້ຍິນສຽງຫັນ ໃຈຢ່າງແຮງ ແລະ ສະຫນຳສະເໜີຂອງຄົນທີ່ນອນຫລັບ . ສ່ວນເວົ້ານັ້ນຍັງບໍ່ທັນຫລັບ. ເວົ້າຍັງນອນນຶ່ງຕາ ແລະສູບຄົນ ເວົ້າກ່ນອາຍອັນຫອມຫວນຂອງເຝ້ຍ. ຄາວຫນຶ່ງເວົ້າກໍເຫັນ ມາຣິນາ ກັບເວົ້ານາໃນຫ້ອງ ແລະ ຄາຍກັບວ່ານາງຊອກຫາ ສ່ງໃດສ່ງຫນຶ່ງ. ບາງຄັ້ງນາງກໍໄດ້ເຫລືອດແສງຕາຂົ້ນໄປຍັງ ຫລັງເຕົ້າຝ້ງ. ຫລັງຈາກແປງຕະກຽງທີ່ຢອງຢູ່ເທ້ງໂຕະແລະ ແນມໄປທີ່ເຕົ້າຝ້ງເປັນເທ້ອສຸດທ້າຍແລວ ນາງກ້ຍາງແຢ່ງ ຢ້ ຜ່ານພວກທີ່ພວມກຳລັງຫລັບຢູ່ນັ້ນອອກໄປຢ່າງມ້ດໆ. ພາບ - ຂອງຍິງສາວຜູສວຍງາມຫນາຮັກ ແຕແຕ່ງໂຕແບບອະນາຖຸ ໄດ້ຮັດໃຫ້ຈິດໃຈຂອງ ເມແຮດອຸເອບ ເກີດມີອາການຫງວນ ເຫງົາ. ປະຈຸບັນນີ້ພວກເວົ້າທັ້ງສອງນີ້ບ່ອນປະຈຳການແລວ, ແລະ ນ້ອງເວົ້ານ້ຳຈະຖືກສ່ົ່ງໃຫ້ໄປປະຕິບັດງານເປັນເທ້ອ ທຳ ອິດ ຮ່ວມກັບ ເປຕຣິບ ຄ: ເມແຮດອຸເອບ ມ້ຫນ້ານ້ທ່ເປັນ ຜູ ຂັບເຮ້ອນ້ນນຳຫນ້ານ, ສ່ວນເປຕຣິບ ຈະເປັນຜູ້ຊ່ວຍ, ເຫດ - ການຈະເປັນຢ່າງໃດນ ? ເປຕຣິບ ເອງຄົງຈະເປັນຄົນດ ຜູ ຫນ້ງ ແລະ ບາດນ້ນາງ ມາຣິນາ ກໍຫລົງນ້ກເວົ້າໃນທັນທ ທ ໄດ້ພົບເຫັນນ້ແລວ. ແຕ່ສຳລັບປະຈຸບັນນ້, ຕ້ອງນອນພັກເວົ້າ ແຮງ່ເສຍກ່ອນ.

ເມແຮດອຸເອບ ໄດ້ນອນສະແຕ້ງຂ້າງ ແລະ ຫນ້ອຍ ນ້ ໍ

ນານ ເຂົ້າກໍ່ໄດ້ຫລັບແຈບປານຕາຍ.

ແຕ່ແລວ ເຂົ້າກໍ່ຕ້ອງສະດຸ້ງຕື່ນຂຶ້ນຢ່າງແຮງ. ທຳອິດ ເຂົ້າເອງກໍ່ບໍ່ເຂົ້າໃຈວ່າມີສິ່ງໃດເກີດຂຶ້ນ, ແຕ່ຍອມຄວາມ - ເຄີຍຊຸ່ມຂອງທະຫານ, ເຂົ້າໄດ້ຜູກລູກຂຶ້ນຢ່າງອັດຕະໂນ ມັດ ແລະ ຈົກປຶ້ນສັ້ນອອກມາທັນທີ. ເຂົ້າຮອດຄິດບ່ອອກວ່າຕົນ ເອງນອນຢູ່ໃສ ແລະ ມາທີ່ນີ້ເພື່ອເຮັດອັນໃດ. ຄວັນໄຟ ອັນ ອຶບເຂົ້າ ແລະ ເຫນັ້ນຂົ້ວໄດ້ປົກຄຸມໄປທົ່ວຕົວເຂົ້າ. ແຕ່ພໍ່ກະ ແສລົມໄດ້ພັດເອົາຄວັນໄຟເຫລົ່ານັ້ນຫນີໄປ, ອາເລັກເຊອີ ກໍ ສາມາດແນມເຫັນດວງດາວຫລາຍດວງສົ່ງແສງຮຸ່ງແຈ້ງເປັນ-ປະກາຍຢ່າງຫນາປະຫລາດຢູ່ຂ້າງເທິງຂອງເຂົ້າ. ແສງດັ່ງ ກ່າວ ນັ້ນ ຮຸ່ງພໍ່ປານກາງເວັ້ນຈົນອາເຂົ້າສາມາດແນມເຫັນໄມ້ທ່ອນ ທີ່ເຂົ້າມາແອ່ນເຮັດຝາເຮືອນຝັ່ງກະຈາຍອອກໄປຄ້າຍດັ່ງທ່ອນ ໄມ້ຂົ່ດໄຟ, ແລະ ນອກຈາກນັ້ນເຂົ້າກໍ່ຍັງໄດ້ເຫັນເທິບມຸງ - ເຮືອນທີ່ນີ້ປາຍແຫລມປານແຂວ້ເລ່ຍຝັ່ງອອກໄປຈາກຫູ່ງຄາ. ຢູ່ໄກຈາກທີ່ນີ້ນໄປບໍ່ພໍ່ເທົ່າໃດ, ໄຟກຳລັ່ງລຸກໄຫມ້ຂົ້ນ ເປັນ ແປວໃຫ່ຍ. ອາເລັກເຊອີ ໄດ້ຍິນສຽງຮ້ອງຄວນຄາງ , ສຽງດັ່ງກ້ອງທິບຂອງເຄື່ອງຈັກທິ້ນຢູ່ເທິງຟ້າ ແລະສຽງແຕກ ອັນຫນ້າຢ້ານກົວທີ່ພາໃຫ້ເຢັນເຍືອກເຂົ້າໄປເຖິງກະດູກ,ສຽງ ດັ່ງກ້ອນ ແມ່ນສຽງຖ່ມລະເບີດ ອັນລ້ຽງຫູ່ນັ້ນເອງ.

- ນອນຫມູບລ້ຽ ! - ອາເລັກເຊອີ ໄດ້ເອ່ມໃສ່ ເປ ຕຣ໊ບ ຜູ້ຊ່ວຍກຳລັ່ງຢືນຄູ່ເຂົ້າຫລຽວເບ່ງຟຸ່ມເບ່ງພ້ ດ້ວຍ ຄວາມຕື່ນຕົກໃຈຢູ່ທ່າມກາງຊາກສະຫລັກຫັກພ້ງທ້ງນອນ.

ທັງສອງໄດ້ນອນເຫມບຢູ່ທີ່ເຕົາຝັ່ງທີ່ກ້ວຍດິນຈີ່ ແລະທັນ
ໃດສະເກັດລູກລະເບີດລູກຫນຶ່ງກໍ່ໄດ້ບິນໄປຕັດເອົາທໍ່ຄວັນໄຟ,
ອັນໄດ້ເຮັດໃຫ້ຂົ້ວດານກແຫງໄວກຸມຂຶ້ນເປັນຝຸ່ນສີແດງແລະໄດ
ປິວໄປຕົກໃສ່ຮາງຄົ້ງຂອງບຸກຄົນທັງສອງຕັ້ງແຕ່ຫົວຕະຫລອດ-
ຕົ້ນ.

- ນອນເຫມບລົງ, ຢ່າເຫນັງ ! - ເມແຮດຊຸ່ເອບ -
ເອັ້ນສັ່ງ, ທັງຫັກຫ້ານຄວາມຢາກລູກແລ່ນໄປຢ່າງບໍ່ມີ ຈຸດ
ຫມາຍຂອງຕົ້ນໄວ້ ມັນແມ່ນຄວາມຮູ້ສຶກທີ່ທຸກຄົນມີຂຶ້ນເມື່ອ ມີ
ການຖິ້ມລະເບີດໃນຍາມກາງຄືນ.

ເຖິງວ່າເຂົ້າຈະບໍ່ສາມາດແນມເຫັນເຮືອບິນຖິ້ມລະເບີດ,
ເພາະມັນໄດ້ບິນຢູ່ສູງເຫນືອລູກຈອງ, ແຕ່ວາທາມກາງ ແສງ
ສະຫວ່າງອັນຈົດຈ້າງນັ້ນ ເຂົ້າໄດ້ແນມເຫັນລູກລະເບີດທີ່ ໄດ
ຕົກຢູ່ພາຍໃນຂອບເຂດວົງລັດສະຫມີແສງສະຫວ່າງ, ຄາຍດັ່ງ
ຢອດນ້ຳສີດຳ, ອັນໄດ້ເຮັດໃຫ້ສະເກັດສີແດງຂອງມັນຟົ້ງ ກະ
ເດັນໄປໃນເງົ້າມືດຂອງຄືນລະດູຮ້ອນ, ທັງໄດ້ຜຸນເອົາຂີ້ ດິນ
ໃຫ້ໄວ້ຟົ້ງໄປໄກ ແລະ ພ້ອມກັນນັ້ນກໍ່ຄາຍກັບວ່າຜົ້ນແຜ່ນ ດິນ
ແຫ່ງນັ້ນໄດ້ຮ້ອງຄ້ອນຄ່ຳງອຸ້ກມາດ້ວຍຄວາມເຈັບປວດ.

ນັກບິນທັງສອງຍັ້ງຄົ້ງນອນເຫມບຕິດກັບເຕົາຝັ່ງ ທີ່ສົ້ມ
ສະເທ້ອນ ແລະ ໄດ້ຕົ້ນສະເດີດໄປກັບສຽງລະເບີດແຕກ ໃນ
ແຕ່ລະຄັ້ງ. ພວກເຂົ້າໄດ້ກອດຮັດເອົາກ້ອນຂີ້ ດິນຈີ່ເຫລ່ົ ນັ້ນ
ເຂົ້າໄວ້ຈົ່ມແຫ້ນຢ່າງບໍ່ຮູ້ສຶກຕົ້ວ ແລະ ຄາຍກັບວ່າຢາກ ຈະ
ເອົາຫົ່ມດັ່ງກະຕົ່ມກະໂຕ, ບໍ່ວ່າຫົວຫລ່ືຂາ ຍັດເຂົ້າໄວ້ ໃນ

ມັ້ນພຸ້ນລະ. ຕໍ່ມາສຽງຈັກເຮືອບິນກໍ່ຄ່ອຍໆດັງຫ່າງອອກໄປ, ປ່ອຍໃຫ້ໄດ້ຍິນແຕ່ສຽງລູກຈອງຕົກລົ້ງສູ່ດິນ ແລະ ສຽງລົ້ນ ທີ່ເກີດຈາກແປວໄຟຊົ່ງພວມລາມໄຫມ້ຈາກເຜົ້ງຢູ່ຝາກທາງກໍ່ກົ້ງກັນຂາມ.

- ພວກມັນທໍ່ກ້ານຕ້ອນຮັບພວກເຮົ້າໄດ້ດີຫລາຍ !-ເມແຮດອຸ່ເອບ ໄດ້ຍົ່ມໃຈເວົ້າຂົ້ນໃນລະຫວ່າງທີ່ພວມທໍ່ກ້ານປັດຂຸ້່ນ ແລະ ຂຸ້ຍເຟ້ອງອອກຈາກສົ້ງເສ້ອ.

- ເອ, ແລ້ວ ພວກທ້ີ່ນອນຢູ່ທັນເດ ເປັນແນວໃດ?

- ເປຕຣົບ ໄດ້ຮ້ອງຖາມດ້ວຍ ຄວາມຢ້ານກົວ ,ພ້ອມກັນນັ້ນກໍ່ພະຍາຍາມລະງັບຄວາມຢ້ານກົວຈົ່ນຄາງກະໄຕສັ່ນ - ຂອງ ຕົ່ນເວົ້າໄວ້.

- ມາຣົ່ນາ ຢູ່ໃສ ?

ທ້ັງສອງໄດ້ພາກັນໂດດລົ້ງມາແຕ່ເທ້ິງຕ້ໍາຝ້ົ. ເມແຮດອຸ່ເອບ ມ້ີໄຟສາຍຕ້ິດໂຕມ້ານ້ໍາໜ້ົ່ງອັນ. ພວກເວົ້າໄດ້ໃຊ້ໄຟສາຍດ້ົ່ງກ້ານເຍ້ືອງໄປຕ້ານ້ົ່ນເຮ້ອນ້ັນເຜ້ົ້ງ, ຊ້ົ່ງມ້ີທ້ັງໄມ້ແປ່ນ ແລະ ໄມ້ຂ້ເຮ້ອນຕ້ົກກ້ອງຢູ່ຢ່ໍາງຂ້ະຂຸ້າຍ. ປ້ໍາກ້ົດ ວ່ໍາ ພວກເວົ້າບ່ໍ່ໄດ້ພ້ົບຜູ້່ໃດຈ້ັກຄ້ົນເລ້ີຍ. ພວກເວົ້າມ້ານ້ໍາຮູ້່ຕ້ານ ທ້ີ ຫລ້ົ່ງວ່ໍາ ເຫລ່ົ່ານ້ັກບ້ົນໄດ້ຍ້ົນສຽງສ້ັນຍ້ານສຸ້ກເສ້ົນກໍ່ເລ້ີຍຟ້ໍາວ ແລ່ນລ້ົ່ງໄປ້ລ້ຢູ່່ໃນຂຸ້ມຄ້ອງ ກ້ໍາບ້ົ່ງ. ເປຕຣ້ົບ ແລະ ເມແຮດອຸ່ເອບ ໄດ້ພ້ໍາກ້ັນຂ້ອກຄ້ົນຢູ່່ຕ້ານຸ້່ໍາກເຮ້ອນ້ທ້ີ່ເຜ້ົ້ງນ້ັ້ນ, ແຕ່ກໍ່ບ່ໍ່ປ້ໍາກ້ົດເຫ້ັນ ມ້ານ້ໍາ ຫລ້ແມ່ເຖ້ົ້ໍາ. ບ່ໍ່ມ້ີຜູ້່ໃດຂ້ານ້ຕ້ອບກ້ັບ ສຽງເອ້ົ້ນຂ້ອງພວກເວົ້ໍາ. ແມ່ຍ້ົ່ງທ້ັງສ້ອງໄດ້ກ້ົກໄປຢູ່່ແຫ່ງໜ້ົ່ນ

ใดม๋ ? เฮ๊าเจ๊าทันมีเวลาเอ๊าโตหลับหมีไปได้ ย่างปอดไพหลับ๋ ?

พวกทะหานลาดตะเวน ได้ออกปะติบัดงามไปตามเส้นทางต่างๆ เพื่อรักสาความเป้นละบรุบเอ๊าไว้ . พวกทะหานุชางแสงได้ทำหน้าที่ดับเพิง, มรุมมัดสิ่ง ที่เพพัง, อุอุยดิงเอ๊าชากสีบค้นตาย และ พวกบาดเจ็บออกมา. ทามกางความีดปามกำตานั้นได้มีกาม ปะกาดเอ้มชุของมักบ๊มทุกๆค้ม. หลังจากนั้นทางกองพันทำได้สั่งใช้ยิกย้ายบอมพักแรมค้มเป้นกามถอม. มักบ๊มทังหมีดได้มาเต้าโรมทันยู่ที่เด้มบ๊มเพื่อตรุมต๊อยับยิมใม่ อ้มเช๊า. จากกามลายงามชุดทำอีดนั้นปากีดอา กามเสยหายทางดานจำนอมพ้มมีพรุงแต่หน่อยดรุอเท่านั้นค้มีมีมักบ๊มบาดเจ็บหนิ่งค้ม, มายชุางแปวยิมสองค้ม และทะหานเฝ้าเอมยามอีกจำนอมหนิ่ง ได้เสยชุ๊อถยอมลูกละเบ็ดในละหว่างที่ทำหน้าที่เอมยามยู่ตามปอม. เพมีดถาอายู่ทางพากสอมปะชาชุมพุ้มละเร๊อมพุมอากมี ผูเดาะธายหลายกอาม เพาะอาทามกางความีด มือ และอีมละทีมแตกต้มมีมันเป้นกามยากที่จะเกับกำ กันได้.

ในยามเช๊า, ขะมะที่ เมแรถชุเอบ และ เปตริบย่างมุงหน้าไปสู่เด้มบ๊มนั้น, พวกเฮ๊าก็อีดที่จะหลรุอ - แมมไปยังชากเร๊อมรางชุ่งพวกเฮ๊าเลียได้อาไส ดาง

ລົມຢູ່ນັ້ນບໍ່ໄດ້. ບັນດາທະຫານອ່າງແສງພວມຍົກຕຽງຫາມທີ່ມີຜ້າປົກທີ່ເປື້ອນດອຍເລືອດນັ້ນມາຈາກກອງເສດໄມ້ ແລະ ໄມແປນແອ່ມ.

- ແມ່ນໃຜລະນັ້ນ ? - ເປຕຣົບຖາມຂັ້ນ, ພ້ອມ ກັນ ນັ້ນໃບຫນ້າຂອງເຂົ້າກໍຈົດຈຸດໄປດ້ວຍຄວາມຮູ້ສຶກຕົ້ນເຕັ້ນ.

ທະຫານອ່າງແສງຜູ້ຫນຶ່ງຈຶ່ງມີຫນ້າຕຣົກລົງລັ່ງອັນພ່າໃຫ ອ່າເລັກເຊ ຄົດເຖິງ ສະເຕປັ້ງ, ທີ່ພ້ອມທາມຕຽງ ຍ່າງ ອອກໄປກ່ອນຫມູ່ໄດ້ຕອບຂັ້ນວ່າ :

- ແມ່ເຖົ້າຫນຶ່ງ ກັບຍິງສາວນ້ອຍຜູ້ຫນຶ່ງ ຈຶ່ງເຂົ້າໂຕ-ຫລົບເຂົ້າໄປຢູ່ໃນຫ້ອງໃຕ້ດິນ. ພ້ອກແມ່ຍິງທັ້ງສອງຄົນນັ້ນ ຖືກ ເຮືອນພັ່ງລົງໄປທັບຕາຍຄາທີ່. ຜູ້ຫນຶ່ງນັ້ນຫາກໍເປັນ ສາວ ຊ້ອມ ເມັ່ງຈຶ່ງນາງກໍເປັນຕາຫນ້າຮັກຫລາຍເຕັ້ນ. ກ່ອນຫນ້ ກ່ອນນັກໃຫຍ່ໄດ້ຕົກຖຶກຕ່ໍເອົກນາງພໍດີ. ນາງຍັ່ງນ້ອຍໆ ຢູ່ ເອ່ຍ ແລ້ວກະຫນ້າຮັກຂະຫນາດ .

...ຄົນນັ້ນ ແມ່ນຄົນທ່ກ່ອງທັບເຍຍລະນັ້ນໄດ້ທ່ໍາການຕ່ໍ ສູ້ປ່ອງກັນເປັນການໃຫຍ່ ແລະ ກໍເປັນເທ່ື່ອສຸດທ້າຍນ່ໍ້ອກ. ພວກນັ້ນໄດ້ອອກທ່ໍາການຕ່ໍຕາມຖານທ່ີ່ຫນ້ັນຕ່ໍ່ງໆຂອງຝ່າຍ-ໂຊ້ວຽດ. ແຕ່ວ່າການລົ່ມເປີດສາກນ້ັນຣ້ັບອ້ັນນ່ອງເລ້ືອດທ່ີ່ ເມ້ືອງ ກ່ອກສະກະ ເທ່ົ່ານ້ັນ ທ່ີ່ຈະກ່ຍເປ້ັນນ້ັນຕ້ົ້ນສ້ົ້ນຊ້ົ້ອາດ ໂຊກຊ່າຕ່ໍ່ຂອງພວກເຂົ້າ.

ม.

ดวงอาทิตย์บ่ทันพ้นจากขอบฟ้าอุ้ำ, เวลา นั้น แม่นเวลาที่มืดมื่อที่สุดสำลับไลยะอันแสมสั้น ของคืน-หมาแลว, แต่อาในขะมะดุงอันนั้น สุงติดจัก ฮุมเฮ่องก็ได้ดังก้องสะหนั่นขนที่เดินบิ่นม่อยในอุ้มมะ บิดแหวงหม่ง. มายธอยเอกแจดอุะล้บ ได้พิเจ้ยแผนที่ไว้เทิงผมหย้าที่ย้งปฐกอุมไปดอยมำหมอก และ ได้ อุบอกเส้นทางหฐอ และ จุดเต้าโฮมให้แก่เหล่านักบิ่นอับไลของคืน.

- ตองสังเกดให้ดี, ย่าสูใหพาดไปจากสายตา, เดินบิ่น ต้งยู่ใก้ๆกับเขดสูธ้บ .

คายอุ่อคาอบอมใหมมีไดต้งยู่ในบ่ลิเวนเขด แมอหม้า. ยู่เทิงแผมที่, สะถามที่ดังกาอมีได้ถูกอ้ด ออมเป้นอิงมืนดอยสีฟ้า, ยู่ละหวางเมื่อที่แหวงหม่ง อุ่งอุ่งเข้าไปทางเขดแดนปิ่ดลองูของูพวกเยยละมัน.หมายคูามอาฝายโอฐดบ่ยอมยายคายถอยกับคืมหลัง แต่ได้หยับไปหม้า. บันดามักธิบอากาดทิ่งหลายต่างก็มีคูามพ่อกพ่ใจ. เถิงแม่มอาพวกเยยละมันได้เลิ่มต้น กอมก็ตาม, แตกองทับโอฐดก็บ่ได้กธมถอยหลัง แต่ยางใด, ก็งกันอามพวกเอามีแต่จะกธมกาอ ไปหม้า

ເລ ອຍ ໆ.

ພໍ ຟ້າ ເລີ່ ມ ແຈ້ ງ, ແລະ ເມ ອ ທີ ດິ ນ ຍັ ງ ຖືກ ປົກ ຄຸ ມ ໄປ ດ້ ວ ຍ ຄ ວັ ນ ສີ ຂ ີ ້ ເ ອ ່ ອ ມ ໆ ຂ ອ ງ ຫ ມ ອ ກ ຍ າ ມ ເ ຊ ົ ້ າ, ເ ຮ ົ ອ ບິ ນ ຂັ ບ ໄ ລ ่ ຝ ູ ງ ທ ີ ่ ສ ອ ງ ກ ໍ ໄ ດ ้ บ ิ น ต ิ ด ต า ม ล ำ ม ำ ห ้ า ย อ ก ไ ป เ ป ั น ส า ย ล ้ ว ง ส ู ่ พ า ก ใ ต ้.

ນ ับ ว ่ า เ ป ั น เ ท ื ่ อ ท ำ อ ิ ด ท ี ่ ม ี ค ว า ม แ ข ็ ง แ ร ง ร ิ เ ร ิ ่ ม ก ่ อ ส ร ้ า ง ไ ด ้ อ อ ก บ ิ น ร ่ อ ม ก ั น. พ อ ก เ ข ้ า ท ั ้ ง ส อ ง ไ ด ้ บ ิ น ต ิ ด ๆ ก ั น ไ ป. จ า ก ก า ร บ ิ น ข ี ่ พ ่ อ เ ท ่ า ใ ด ม า ท ี, เ ป ต ร ็ บ ก ็ ไ ด ้ เ ก ิ ด ม ี ค ว า ม ม ั ่ น ใ จ ย ิ ่ ง ข ึ ้ น ย ิ ่ ง ข ึ ้ น ช อ บ ช ่ า ง ส ุ ด อ ก ส ุ ด ใ จ ต ่ อ ค ว า ม ฉ ล ำ ว ี ร ะ ช า ญ ข อ ง ห ้ า ฝ ู ง บ ิ น ล า ด ต ะ เ ว น ข อ ง ต ิ น. ส อ ม เ ม ร ิ ก ฉ ล ำ ว ี ร ะ ไ ด ้ บ ิ น โ ฉ บ ม ุ ม ห ั ก ย ่ า ง อ อ ก ไ ว ก ะ ท ั น ห ั น. จ า ก ก า ร ก ะ ท ำ ด ั ง ก ล ่ า ว น ี ้ เ อ ง ท ำ ใ ห ้ เ ข ้ า จ ึ ง ส า ม า ร ถ ส ั ง เ ก ต เ ห ็ น ไ ด ้ ว ่ า ค ู ่ ต ่ อ ส ู ้ ข อ ง เ ข ้ า ม ี ส า ย ต า อ ั น ฉ ล ำ ว ี ร ะ ช า ญ, ม ี เ ส ้ น ป ร ะ ส า ท อ ั น เ ข ้ ม แ ข ็ ง แ ล ะ เ ร ็ ว ไ ห ว อ า จ เ ล ็ ง เ ห ็ น ค ู ่ ต ่ อ ส ู ้ ต ั ้ ง แ ต ่ ล า ด ต ะ เ ว น ข อ ง ต ิ น ไ ด ้ อ ย ่ า ง ช ั ด เ จ น ก ่ อ น ท ี ่ ค ู ่ ต ่ อ ส ู ้ ข อ ง เ ข ้ า จ ะ ม อ ง เ ห ็ น ต ั ว เ ข ้ า ด ้ ว ย ซ ้ ำ ไ ป. ค ว า ม ส า ม า ร ถ ใ น ก า ร บ ิ น ข อ ง เ ป ต ร ็ บ จ ะ ย ั ง อ ่ อ น แ ต ่ เ ข ้ า ก ็ ม ี ล ว ด ล า ย ท ี ่ ด ี เ ล ิ ศ อ ย ่ า ง ช ั ด เ จ น.

ค ื ่ น บ ิ น แ ห ่ ง ใ ห ม ่ ไ ด ้ ต ั ้ ง อ ยู ่ ใ น เ ข ต ห ล ั ง ข อ ง ก อ ง พ ั น ก า ต า ย. ถ ้ า อ า พ อ ก เ ย ย ล ะ ม ั น ห า ก ส ิ บ ร ู ป อ ม อ ยู ่ ข อ ง พ อ ก เ ข ้ า, พ อ ก ม ั น บ ่ พ ร ้ อ ง แ ต ่ จ ะ ส า ม า ร ถ ล ะ ค ื ่ น ย ิ ง ถ อ ย ป ี ก ใ ห ญ ่ ข ะ ห ม า ด เ บ ี ่ ย ง ท ี ่ ม ั น แ ต ่ ห า ก ย ั ง ส า ม า ร ถ ใ ช ้ ป ี ก ย ิ ง ล ู ก ม ี ข ะ ห ม า ด ใ ห ญ ่ ม า ก ย ิ ่ ง ข ึ ้ น. แ ต ่ อ า พ อ ก เ ย ย ล ะ ม ั น ก ั บ บ ่ ม ี เ ว ล า จ ะ ม า ส ิ ้ น ใ จ ม ำ ค ื ่ น เ ร ื อ บ ิ น ท ี ่ ต ั ้ ง อ ยู ่ ม ั ่ น ค ง. ค ื น น ั ้ น พ อ ก เ ข ้ า ไ ด ้ เ ป ิ ด ส า ก ป ู ก โ จ ม ต ี ถ า น ท ี ่ ห ม ั ้ น ข อ ง ฝ ่ า ย โ ซ

ອຽດ, ໂດຍໄດ້ລະດົມໃຊ້ປືນໃຫຍ່ທັ້ງຫມົດ ຊຶ່ງພວກເຂົາ ໄດ້ ສະສົມໄວ້ຕັ້ງແຕ່ຄາວລະຄູບານໃຫມ່ນຸ້ນ. ກອນໄຟສີແດງ ໄດ ລຸກໄຫມ້ຂົ້ນສູງຢູ່ເຫນືອບໍລິເວນທອງຟ້າເຂດທີ່ຫມັ້ນ. ຄວັນລະ ເບີດທີ່ພຸ້ງຂົ້ນສູ່ອາກາດໃນຊ່ວຍພິບຕາດຽວນັ້ນ ມີລັກສະນະຄ້າຍ ຄ້ຽງປ່າໄມ້ສີດຳ. ເຖິງແມ້ນວ່າຄວາມຕາເວັນຈະພຸ້ງຂົ້ນສູ່ງແລ້ວ ແຕ່ມັນກໍ່ບໍ່ໄດ້ຊ່ວຍເຮັດໃຫ້ທອງຟ້າແຖບນັ້ນແຈ້ງສະຫວ່າງ ແຕ ຢ່າງໃດ. ທ່າມກາງບັນຍາກາດອັນມືດມົນນັ້ນໄດ້ຍິນແຕ່ສຽງ ແຕກຕູມ, ຕູມດັ່ງກ້ອງລັບທີ່ບຈົ່ມບໍ່ຮູ້ວ່າອັນໃດເປັນອັນໃດ . ສ່ວນຄວາມຕາເວັນທີ່ເກາະຫ້ອຍຢູ່ຍັງແຜ່ນຟ້ານັ້ນ ກໍ່ບໍ່ແຕກຕ່າງ ຫຍັງກັນກັບປ່ຽງເຂົ້າຂຽບ ໜ ໜ ທີ່ສແດງກ່ອນ.

ເຮືອບິນຂອງຝ່າຍໂຊວຽດບໍ່ໄດ້ເສຍເວລາຖ້ຽມລ້າໃນການ ບິນຢູ່ເຫນືອເຂດທີ່ຫມັ້ນ ພວກເຂົາລະມັນ ມາຕະຫລອດເວລາ ກ່ອນໜ້ານີ້ເດືອນແລ້ວ. ພວກເຂົາໄດ້ສາມາດສັ່ງຮູ້ແຜນຍຸດ ການຂອງຝ່າຍເຂົາລະມັນ ນຳອີກເຊັ່ນວ່າ: ການເຄື່ອນຍ້າຍ-ກຳລັງທັ້ງຫມົດ ແລະ ສູນເຕົ້າໂຮມຕ່າງໆເຫລົ່ານີ້ ລວມ ແຕ ໄດ້ຖືກຫມາຍເປັນຮູບ ຫ ແຈ້ງໄວ້ໃນແຜ່ນທີ່. ພວກເຂົາຄິດ ວ່າຈະໃຊ້ແຜນແບບທີ່ພວກເຂົາເຄີຍໃຊ້ຢູ່ເປັນປະຈຳຄືແຜນຍົກ ພ້ານ້ຳໂຕ້ມຟັນຄູ່ຕໍ່ສູ້ໃນຂະນະທີ່ນອນຫລັບ, ແຕ່ວ່າຄູ່ຕໍ່ສູ້ ຊຳ ພັດຫລັບແຕ່ພຽງຕາດຽວ. ພໍ່ພວກມັນເວ້ືອຄພ້ານ້ຳມ່ວ່າຈະ ຟັນ ທັນໃຄ່ນັ້ນມ້ວນໃຫຍ່ ແລະ ແຂ້ວແຮ້ງເຫນ້ອນດັ່ງເຫລັກກ້າ ກໍ ໄດ້ເຄ້ືນບ້ຽວຂ້ຽນຂອງພວກມັນໃຫ້ລອຍລ້ຽ. ສຽງລູກປືນ ໃຫຍ່ ເພ້ືອນຸກໜ້ານ ທີ່ແຕກດັ່ງກ້ອງໄປໄກຮອດສິບຫລັກມືດລ້ຽ ບໍ່ພໍ

ເທົ່າໃດ ແລະ ໃນຂະນະທີ່ພວກເຍຍລະມັນ ຍັງຫູຫນວກ ຢູ່ ກັບສຽງປືນ ແລະ ຕາບອດຢູ່ກັບຄວັນຫມັ້ນໄງກວາລັບທີ່ບ - ຂອງພວກທີ່ເຂົ້າເອງນັ້ນ, ທັນໃດລູກແຕກລູກ ໄຟກໍໄດ້ບິນ ມາຕົກລົງໃສ່ກະໂຕຂຸມຄອງຂອງພວກເຂົ້າ. ທາງຝ່າຍ ໂຊ ວຽດໄດ້ລະດົມຍິງປືນໃຫຍ່ດວຍຄວາມແມ່ນຢໍ. ພວກເຂົ້າ ບໍ່ ແມ່ນວ່າຈະຍິງຂຸມສີ່ຂຸມຫ້າ ຫລ່ວ່າຍິງຫວ່ານໄປປານປູພົມແບບ ພວກເຍຍລະມັນ ແຕ່ໄດ້ລົງໃສ່ເປົ້າຫມາຍຢ່າງຈະແຈ້ງຄືໄດ້ ລົງໃສ່ທີ່ຕັ້ງປືນໃຫຍ່, ສູນລວມລົດຖັງ, ກໍາລັ່ງທະຫານ, - ເຄື່ອນທີ່, ຍິງທໍາລາຍຂົວຂາມນ້ໍ, ສາງລະເບີດໃຕ້ດິນ , ບ່ອນລີ້ອນລົດຫຸ້ມເກາະ ແລະ ສູນບັນຊາການຂອງພວກມັນ.

ການຍິງປືນໃຫຍ່ເພື່ອນຸກໜ້າຂອງຝ່າຍເຍຍລະມັນ ໄດ້ ປ່ຽນມາເປັນການຍິງເພື່ອປະຈັນບານຄັ້ງມະໂຫລານ ຊຶ່ງ ໃນ ມັ້ນ ຕ່າງຝ່າຍ ຕ່າງກໍໄດ້ສະສົມປືນກົນທຸກໆຂະໜາດ, ບໍ່ວ່າ ນ້ອຍຫລືໃຫຍ່ ນັບເປັນຈໍານວນຫມື່ນໆກະບອກ. ຂະນະທີ່ ຝູງ ບິນຂັບໄລ່ຂອງນາຍຮ້ອຍເອກ ແຈ໊ກຊະລົບ ບິນລົງສູ່ດິນ ນັ້ນ ເຫລ່ານັກບິນຫົ້ວຫລາຍຕ່າງກໍຮູ້ສຶກຄ້າຍກັບວ່າແຜ່ນດິນໄດ້ໄຫວ ຍວດໆຢູ່ກ້ອງພົ້ນຕົນຂອງພວກຕົນ, ແລະ ສຽງລະເບີດທີ່ແຕກ ຮ້ນຢູ່ນ່ໆ, ຢ່າງລຽນຕິດນັ້ນມ້ວນຄ້າຍຄືກັນກັບສຽງເປີດ ຫວໍ ແລະ ກອງດັ່ງຂອງຂະບວນລົດໄຟທີ່ພວມແລ່ນໄປຕາມຂົວ ອັນ ຍາວຢຽດຢ່າງບໍ່ຮູ້ສິ້ນສຸດຈົ່ງຊຸ້ມລະ. ຄວັນໄຟສີດໍາອັນ ເປັນ ໜາຢາມໄດ້ໂອບອຸ້ມຂອບຟ້າເອົ້າໄວ້. ຢູ່ເໜືອດິນບິນນ້ອຍ ຂອງກອງທັບມີຝູງຍົນຖົ້ມລະເບີດກາຍຂ້າມຢູ່ບໍ່ຂາດ,ບາງເທື່ອ

ບິນຕ່ຳຫາງກັນ, ບາງເທື່ອເປັນຮູບວົ ຄືຝູງນົກເຈົ້າບິນ ແລະ ບາງເທື່ອກໍບິນແບບໂດດດ່ຽວແຍກຈາກກັນ, ແລະມີສຽງແຕກຈາກລູກລະເບີດຂອງມັນດັງສະຫລັບກັບສຽງກອງຮົ້ມໆ ບາດຫນັກໆຂອງປືນໃຫຍ່.

ຝູງບິນຂັບໄລ່ຢູ່ໃນສະພາບກຽມພ້ອມເປັນອັນດັບສອງ , ຫມາຍຄວາມວ່າພວກນັກບິນຕ້ອງບໍ່ອອກຈາກຫ້ອງຂັບຍົນ ແລະ ກຽມພ້ອມທີ່ຈະບິນຂົ້ນເມື່ອໄຟສັນຍານດອກທຳອິດຂຶ້ນ. ເຮືອບິນຂອງຝ່າຍໂຊວຽດ ໄດ້ຈອດລຽນກັນໄວ້ຢູ່ກອງປາກົກເປ່ຍຂາວແຫ່ງຫນຶ່ງ, ໂດຍວ່າໄສ່ງ່ານໄມ້ເປັນສິ່ງປົດບັງ. ຢູ່ທີ່ນັ້ນ, ກະແສລົມເຢັນອັນສົດຊື່ນໄດ້ພັດຜ່ານເຂົ້າມາ. ມັນໄດ້ນຳເອົາກິ່ນຫອມຂອງດອກເຫັດ ແລະ ຝູງຍຸງຈຳນວນຫນຶ່ງທີ່ໄດ້ບິນສົ່ງສຽງຈູ່ແຈ່ວັນກັນກັບສຽງປືນໃຫຍ, ແລະ ໄດ້ຫລໍ່ໄປ ຄູດກິນເລືອດຢູ່ຕາມໃບຫນ້າ, ຄໍ ແລະ ມືຂອງພວກນັກບິນ.

ເມແຣດຊ໌ເອບ ໄດ້ປົດຫມວກກັນກະທົບຂອງຕົນອອກ , ເຂົ້າໄດ້ເອົາມືເບື່ອງຫນ້າວັນປັດປ່າຍເພື່ອໄລ່ຍຸງ ແລະ ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນກໍໄດ້ໃຊ້ຄວາມຄິດໃຫ້ເລື່ອນລອຍໄປກັບກິ່ນອາຍອັນຫອມຫວນຂອງປ່າດົງພົງໄພໃນຍາມອາລຸນເບີກຟ້າ. ຈອດ ຢູ່ຣຽງຂ້າງເຂົ້ານັ້ນແມ່ນເຮືອບິນຂອງຜູ້ທີ່ບິນຮ່ວມຈູດຽວກັນ ກັບເຂົ້າ. ມີຫລາຍເທື່ອ, ເປຕຣົບ ໄດ້ຜູດລູກຂົ້ນຈາກບ່ອນ ນັ່ງເພື່ອສອດຊ່ອງສາຍຕາໄປຍັງບ່ອນທີ່ພ້ອມມີການສູ້ຮົບ ແລະຕິດຕາມເບິ່ງເຮືອບິນຖ້ມລະເບີດ. ເຂົ້າຢາກຈະບິນຂົ້ນຟ້າ ເພື່ອທຳການທົດສອບຄວາມສາມາດເປັນເທື່ອທຳອິດໃນຊ່ວົດ ກັບ

ສັດຕູທີ່ແທ້ຈິງນັ້ນພໍໃຈຈະຂາດ. ເຂົາຄິດຢາກຈະຝາດລູກ ປືນ ອັນສັກສິດຂອງຕົນໄປໃສ່ສັດຕູທີ່ຍັງມີຊີວິດ ແລະ ມີການເຄື່ອນ ໄຫວຢ່າງຄອງແຄ້ວນັ້ນໂດຍກົງໂລດ, ບໍ່ແມ່ນວ່າຈະຖ່າຍົງແຕ ພວງຈອງທີ່ມັດຕິດຢູ່ຫາງຍົນ " LA-5 " ເທົ່ານັ້ນ,ເພາະ ວ່າບາງທີຢູ່ໃນຍົນລຳໃດລຳໜຶ່ງອາດມີຄົນທີ່ໄດ້ຖືກລະເບີດສັງ ຫານຍົງສາວຜູ້ແສນງາມ ແລະ ໜ້າຮັກຂອງເຂົາ, ຫມອບຈໍ ຄ່ຢູ່ຄາຍຄົ່ງໂຕຫອຍກໍເປັນໄດ້; ຍົງສາວຜູ້ຊົ່ງເຂົາໄດ້ພົບເຫັນ ຄ່ຢູ່ໃນຄວາມຝັນອັນງົດງາມ.

ເມແຣດຊ໊ເອບ ໄດ້ສັ່ງເກດເບ່ງເພື່ອນຮ່ວມຮົບຂອງຕົນ, ໄດ້ເຫັນການເຄື່ອນໄຫວ ແລະ ຄວາມຮູ້ສຶກຂອງເຂົາ ແລວ ເຂົາກໍໄດ້ແຕ່ຄິດຢູ່ຄົນດຽວວ່າ: ເຂົາກັບເປຕຣົບນັ້ນມີອາຍຸໄລ ເລຍກັນຄ: ເປຕຣົບສິບເກົ້າ, ເຂົາຊາວສາມ; ເຂົາ ແລະ ເປຕຣົບ ໄດ້ລົ່ມກັນພຽງແຕ່ສາມ-ສີ່ປີ. ແຕ່ຖ້າຈະທຽບ ໂຕ ເຂົາໃສ່ກັບເພື່ອນຮ່ວມສູ້ຮົບຂອງເຂົາຄົ່ນນັ້ນແລວ, ອາເລັກຊ ອ ເຫັນວ່າຕົນນັ້ນຫ້າວຫ້ຳ ແລະ ຫ້າວໄດ້ຜ່ານປະສົບການ ມາ ຫລາຍກ່ວາເຂົາ. ຂະນະທີ່ ເປຕຣົບ ນັ່ງຂະຫຍັບຂະຍ້ອມ-ກາຍຢູ່ເທິ່ງຫອງຂັບຍົນ, ດ້ວຍຄວາມມ່ວນຊ໊ນ, ເຂົາຫົ່ງຖ້ນ , ຫ້ົ່ງຍົ້ມຫົ້ວ ແລະ ທຳຄວາມຄຳນັບຕ່ເຮ໊ອບ " ອ໊ລ໊ຈ " ທ ຜ່ານກາຍໄປນັ້ນ. ອາເລັກຊ ກັບນັ່ງສະເມ້ຍເກ້ຍຢູ່ ເທິ່ງ ຕ່ງມ່ວນໜ້ງຢ່າງເຄ່ົ່ງ້ມ. ຍ້ອນວ່າເຂົາມີຂ່າພິການ, ຄ່ົ່ງ ນ້ັນກາມຂັບຍົນຂອງເຂົາຈ່ົ່ງມີອ້ັນຫຍຸ້ງຍາກກ່ວານັກບິນ ທຳມະ ດາຢ່າງຫາອ້ັນປຽບບ່ໄດ້. ແຕ່ເຖ່ົ່ງຈ່ົ່ງໃດເຂົາກໍບ່ໄດ້ກ້ົ່ງ ວ່ົ່ນ

ໃນເລື່ອງດ້ວງກ່າວນີ້ເລີຍ, ເພາະວ່າເຂົ້າໄດ້ມີຄວາມ ເຊື່ອ ໝັ້ນຕໍ່ຂາຫຽມຂອງຕົນເປັນຢ່າງດີ.

ກອງພົນນ້ອຍດ້ວງຢູ່ໃນສະພາບກຽມພ້ອມອັນດັບ ໔ ໄປ ຈົນເຖິງຕອນແລງ: ເພິ່ນສະຫງວນມັນໄວ້ ບາງທີອາດ ແມ່ນ ຍອມວ່າເພິ່ນບໍ່ທັນຢາກເປີດໜ້າກາກມັນໄວໂພດເທື່ນໄປ ກໍ ເປັນໄດ້.

ຄືນມື້ນັ້ນ, ພວກນັກບິນໄດ້ພາກັນພັກຜ່ອນຫລັບນອນຢູ່ໃນ-ອຸມລໍໄພນ້ອຍໆ ຊຶ່ງພວກເຍຍລະມັນໄດ້ສ້າງປະໄວ້ຕັ້ງແຕ່ຄາວ ທີ່ພວກເຂົ້າໄດ້ມາຕັ້ງຄ້າຍຢຸ່ວ່ານ. ອຸມລໍໄພດ້ວງກ່າວນີ້ປູດ້ວຍແປ້ນໄມ້ອັດ ເຈຍແຂງ ແລະ ເຈຍບໍ່ ຂອງ. ຢູ່ຕາມຝານ້ຳມີຮູບບັນດານັກສະແດງຮູບເງົາສົບໂປໃຫຍ່ ປາກສາວຍັກຍີ ແລະ ນອກນັ້ນກໍຍັງມີຮູບຕົວເມຍງຕ່າງ ໆ ຂອງເຍຍລະມັນ ນຳອີກ.

ການຕໍ່ສູ້ດ້ວຍປືນໃຫຍ່ກໍຍັງດ້ວງດຳເນີນໄປຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງ. ແພ່ນດິນແຖບນັ້ນກໍຍັງດ້ວງສັ່ນສະເທືອນຢູ່ເລື້ອຍມາ, ອັນໄດ - ເຮັດໃຫ້ເມັດຂີ້ດິນຊາຍແຫ້ງຊຸລົງໃສ່ແພ່ນເຈຍຕ້ວຍອບຍາບ, ຍອບຍາບ ຄ່ວຍວ່າແພ່ນເຈຍເຫລົ່ານັ້ນຖືກແມງໄມ້ ແທມ ກິນ.

ສ່ວນເມແຮກອຸເອບ ແລະ ເປຕຣົບ ນັ້ນຕົກລົງກັນວ່າຈະ ໄປນອນຢູ່ທາງນອກ, ໂດຍວ່າໃສ່ຜ້າປຸກຕູບແທນເສື້ອນອນ. ແຕ່ພວກເຂົ້າໄດ້ຮັບຄຳສັ່ງວ່າ ໃຫ້ນອນຢູ່ໃນອຸດເຄື່ອງ ແບບ ເພື່ອຕຽມພ້ອມຢູ່ທຸກເວລາ. ເມແຮກອຸເອບ ພຽງແຕ ຍາມ

ສາຍຮັດອ້ອງຄະທຽມຂອງເຂົ້າອອກ ແລະ ໄດ້ນອນຫງາຍເອົາ
ມືກາຍຫນາຜາກ, ແຫງນຂົ້ນເບ່ງທ້ອງຟ້າທີ່ສົ້ມສະເທ້ອນ ໄປ
ກັບແສງອັນຮຸ່ງກາຂອງລູກລະເບີດທີ່ແຕກຂົ້ນເປັນອຸ່. ເປຕຣ໊ບ
ນັ້ນຄອມວ່າລົ້ມໂຕລົ້ງນອນກໍ່ແມ່ນວ່າຫລັບແຈບໂລດ. ເຂົ້າໄດ
ນອນອຶດໂຕເຂົ້າເຮັດປາກຕົ້ງຍຸບຍິບ, ຍຸບຍິບ, ພ້ອມທັ້ງ ສົ່ງ
ສຽງໂກນກອກ, ກອກ ຄາຍດັ່ງເດັກນ້ອຍ. ເມແຮດອຸ໋ເອບ-
ໄດ໋ເອົາເສ້ອຍາມຂົ້ນຮົ່ມໃຫ້ແກ່ເຂົ້າ. ເມ້ອຮູ້ສ໋ກວ່າຕົ້ນເອງບໍ່
ສ໋າມາດອົ່ມຕາໃຫ້ຫລັບລົ້ງໄດ, ດັ່ງນັ້ນ ເມແຮດອຸ໋ເອບ ກໍ່ຈ໋ງ
ຕັດສົ້ນໃຈລຸກຂົ້ນຈ໋ກນ້ອນນອນ, ອ໋ກ໋າດອັ້ນອຸ່ມເຢັ້ນໄດ໋ເຮັດ
ໃຫ້ໂຕເຂົ້າສົ້ນສະທ໋ານ. ເຂົ້າໄດ໋ທ໋ານ໋ານຫັດກ໋ານເພ້ອ ເຮັດ
ໃຫ້ເກ໋ດມ໋ເຄ໋ວ່ານອົ່ນອຸ່ນ ແລະ ຫລັ້ງຈ໋ກນັ້ນກໍ່ໄດ໋ໄປນ໋ັ່ງຢູ່ ທ໋ີ
ເຫ໋ັ້ງ໋ກ໋ກໄມ້ແຫ້ງຫນ໋ວ.

ສຽງປືນກົ້ນທ໋ີ່ດ໋ັ້ງ໋ກ໋ອງປານສຽງຟ້າຜ່າໄດ໋ມ໋ີດ໋ັ້ງຽບລົ້ງ ໄປ
ແລ້ວ, ດົ້ນໆຈ໋ັ້ງຈະໄດ໋ຍົ້ນສຽງປືນໃຫຍ່ດ໋ັ້ງຂົ້ນດ໋ານບ໋ານ ສອງ
ບ໋ານຢ່າງບໍ່ເປັນລະບຽບ. ລູກປືນຄ໋ກຫລົ້ງທ໋ີບສອງສ໋ານລູກໄດ
ບົ້ນຂ໋ານຫ໋ວອ໋ານ໋ານ໋ັ້ກເຊ໋ອ ແລະ ໄດ໋ໄປຕ໋ກຢູ່ທ໋ີ່ຂ໋ານດົ້ນບົ້ນ .
ກ໋ານ໋ັ້ງແບບນ໋ັ້ເຂົ້າເອ໋ນ໋ວ່ານ໋ັ້ງ໋ຢ, ແຕ໋ວ່ານ໋ໃນ໋ານສົ້ງ໋ານ໋ານ໋ັ້ນ
ຂຽວ໋ານ໋ດ໋ແນ໋ນ໋ັ້, ເວົ້າທ໋ີ່ວ ໄປແລ້ວບໍ່ເຮັດໃຫ້ໃຜ໋ານ ກ໋ວ
ເລ໋ັ້ຍ. ສ໋ນ໋ວ່ານ໋ານ໋ັ້ກເຊ໋ອ ນັ້ນເຂົ້າ໋ຣ໋ອດບໍ່ສົ້ນໃຈຫລຽວ ໄປ
ເບ໋ັ້ງ໋ນ໋ນ໋ານ໋ັ້ກ໋ຈ໋ຳ. ເຂົ້າໄດ໋ອ໋ານ໋ັ້ຍຫ໋ານ໋ານ໋ັ້ໄປ໋ານ໋ັ້ງເ໋ນ໋ັ້ງ ສ໋ະ
ຫ໋ານ໋ານ໋ັ້ບ, ຊ໋ັ້ງແ໋ນ໋ນ໋ແ໋ຕ໋ຢູ່ໃນ໋ເ໋ງ໋ານ໋ັ້ດເຂົ້າ໋ກ໋ັ້ຍ໋ານ໋ານ໋ານ ແ໋ນ໋ນ
ເ໋ັ້ນ໋ເ໋ສ໋ັ້ນ໋ເ໋ຂ໋ດ໋ແ໋ດ໋ນ໋ຢ໋ານ໋ານ໋ແ໋ຈ໋ນ໋ແ໋ຈ໋ງ, ໃນ໋ຍ໋ານ໋ານ໋ານ໋ເ໋ງ໋ານ໋ັ້ດ໋ເ໋ກ໋ັ້ດ໋ນ

ຄແມ່ນ, ຊ່ວຍພາຍໃນເສັ້ນເຂດແດນພ່ອມດຳເນີນໄປຢ່າງຄ
ເດ່ອດ ແລະ ການຕໍ່ສູ້ບໍ່ມີທ່າທີ່ວ່າຈະຢຸດຕິລົງໄດ້ງ່າຍດາຍ,
ມັນເປັນຄຽ່ງອະລຸມອຸ່້ານຊຳແດງ ທີ່ທາບທາຂອບຟ້າຢູ່ເໜືອຜືນ
ແຜ່ນດິນທີ່ກຳລັງຫລັບໄຫລ. ແສງສີຂອງລູກສອນໄຟໄດ ຽ
ມາບ່ຽນເປັນບາດແລ່ວກໍ່ມອດລົງ ຄາຍດັ່ງໂຄມໄຟ:ທາງຝ່າຍ
ເຍຍລະມັນ ໄດ້ຍິງລູກສີ່ຂຽວ ແລະ ຝ່າຍໂຊວຽດໄດ້ຍິງລູກສີ
ເຫລືອງຂ່ຽນສະຫລັບສັບປ່ຽນກັນໄປ.

ບາງຄັ້ງຄາວ, ກໍປາກົດມີແສງໄຟຮຸ່ງເຈ່ອນເຜ່ອນ ຂ່ຽນ
ຢ່າງແຮງ ພ່ອມດ້ວຍສຽງແຕກດັງແບບຫູດັບຕັບໄຫມແລະພ່ອມ
ກັນນັ້ນ ມັນກໍ່ໄດ້ຍູເອົາຄວາມມືດໃຫ້ຫຍັບເຍ່ອນ ຂ່ຽນສູ່ທ້ສູງ.

ທັນໃດນັ້ນສຽງເຮ່ອບ໋ນຖ້ມລະເບີດສະເພາະຕ່ອນກາງຄືນ
ກໍ່ໄດ້ດັງກ່ອງຝ່າກ່ອງແຜ່ນດິນຂ່ຽນ. ລູກປືນ່ອກແສງສີ ແດງ
ຫ່ວ່ານລົງມາເປັນສາຍລ່ຽນຕົດ, ຄາຍດັ່ງຢ່ອດເລ່ອດ, ຢູ
ເໜືອບໍ່ລິເວນເຂດແມ່ນ້ສູ້ຮົບ, ເຮັດໃຫ້ຜືນແຜ່ນດິນຕ່ອນ ນັ້ນ
ເກີດສັ່ນສະເທ່ອນ ແລະ ຮ່ອງຄວນຄາງ່ອ່ກມາດ່ວຍ ຄວາມ
ເຈັບປ່ວດ. ແຕ່ຖ້ວ່ຈັ່ງໃດກໍ່ດີ, ພ່ວ່ານແມ່ງຈັກຈັ່ນທີ່ພ່ອມເປ່ັ
ສຽງຮ່ອງສະໜັ່ນຢູ່ໃນກາບໄມ້ນັ້ນ ກັບບໍ່ໄດ້ມີຄວາມສະດ້ວງສະ
ເທ່ອນຕ່ໍເຫດການ່ນ້ນ້ແຕ່ຢ່າງໃດເລ່ຍ, ຢູ່ໃນປ່າເລ່ກພ້ມ ນ້ກ
ເຂ້ົາ ແມ່ວໂຕໜ່ັ ໄດ້ຮ່ອງວ້ັງເວ່ງ່ອ່ກມາ່ຄາຍດ້ັງສຽງຄ້ນ
ສຽງຮ່ອງ່ຂ່ອງມ້ນ້ໄດ້ເປ້ນເ່ຄ່ອງໝ່ານ ຊ່ຽ່ອ່ກຖ້ວ່ລ່ານ້ຮ່ານ.
ສ່ວ່ນ່ວ່ານ່ຢູ່ເ່ບ່ອ່ງ່ລ້ມ່ເ່ຫ່ວ, ກ່ານ່ປ່າ່ພ້ມ ນ້ກ່ເ່ອ້ົາ ໂ່ຕ່ໜ່ັ່ງ່ຊ່ງ
ພ່ານ່ຫ່ລ້ງ່ຈ່ານ່ໄ່ດ່ຊ່ວ່ານ່ງ່ເ່ຊ້ົາ່ຈ່ານ່ກ່ຄ່ວ່ານ່ຕ້ົກ່ອ້ົກ່ຕ້ົກ່ໃ່ຈ່ຕ່ ເ່ຫ່ດ

ການທີ່ເກີດຂຶ້ນເມື່ອຕອນກາງເວັ້ນພຸ້ນແລ້ວ ກໍໄດ້ຮ້ອງຂຶ້ນ ຂຶ້ນ ຢ່າງມ່ວນຊຸ້ນ. ທຳອິດ, ຕອນເລີ້ມຕົ້ນນັ້ນນັ້ນໄດ້ຂຶ້ນຂຶ້ນຄ່ອຍໆ ຄ່ອຍດັ່ງຢ່າກທົດລອງສຽງ ຫລ້ອຍດັ່ງອ່ຍາກທຽບສຽງຂອງ ຕົນໃສ່ກັບມະໂຫລິ, ແລ້ວຕໍ່ມາມັນຈຶ່ງໄດ້ເປັ່ງສຽງຮ້ອງ ຂຶ້ນ ຢ່າງເຕັມຢຽດດ້ວຍຄວາມເຕັມອົກເຕັມໃຈຂອງມັນ. ຈ່າກນັ້ນ ນົກເຂົ້າໂຕອື່ນໆກໍໄດ້ສົ່ງສຽງຮ້ອງປະສານຂຶ້ນ ແລະ ຫນ້ອຍບໍ່ ນານ ທົ່ວທົ່ງປ່າດົງພົ້ງໄພທີ່ຕົ້ງຢູ່ຕິດກັບເຂດແມ້ວສູ້ຣົບ ກໍ ໄດ້ ຝົດຟື້ນນັ້ນເນື້ອງໄປດ້ວຍສຽງຮ້ອງຂັ້ນອັນເປັນຫນ້າອອມ ຊຸ້ນ ອອມໃຈຂອງຝູງນົກເຫລ່ານີ້. ແຕ່ໄດ້ງມາ ນົກເຂົ້າໃນ ທ້ອງ ຖຸ່ນກວກສະກະ ໄດ້ມ້ຊຸ້ສຽງໂດ່ງດັ້ງໄປທົ່ວໂລກ !

ອັນນີ້ນັ້ນຕ້ອງແມ່ນຄວາມຝົດຟື້ນຂອງປ່າດົງພົ້ງໄພໂດຍແທ້.

ອາເລັກເຊ ອ້ຜ້ເຊ ຖ ວ ມ ອ ມ ນ ເປັນ ອັ ນ ຕ ດ ສິ ນ ຕ ລ າ ຄ າ ໂ ຕ ເ ຂ ົ ້ າ, ແລະກໍ ບ ໍ ່ ມ ີ ຄ ະ ນ ະ ກ ຳ ມ ະ ກ ານ ໃ ດ ຫ ນ ຶ ່ ງ ຕ ັ ດ ສ ິ ນ ດ ອ ກ ແ ຕ ່ ແ ມ ນ ກ ານ ປ ະ ເ ຊ ີ ນ ຫ ນ ້ າ ກ ັ ບ ຄ ວ າ ມ ຕ າ ຍ ເ ອ ງ, ກ ັ ບ ນ ອ ນ ຫ ລ ັ ບ ຕ າ ບ ໍ ່ ລ ົ ງ. ເ ຂ ົ ້ າ ນ ິ ດ ຟ ັ ງ ສ ຽ ງ ຂ ັ ນ ຂ ອ ງ ນ ົ ກ ເ ຂ ົ ້ າ ອ ິ ກ ຕ ໍ ່ ໄ ປ. ເ ຂ ົ ້ າ ກ ັ ບ ບ ໍ ່ ໄ ດ ້ ສ ົ ນ ໃ ຈ ຄ ິ ດ ຫ າ ກ ານ ສ ູ ຣ ົ ບ ຫ ລ ິ ຄ ວ າ ມ ຕ າ ຍ ອ ັ ນ ນ ີ ້, ກ ົ ງ ກ ັ ນ ຂ າ ມ ເ ຂ ົ ້ າ ໄ ດ ້ ຫ ວ ນ ຄ ິ ດ ເ ຖ ິ ງ ນ ົ ກ ເ ຂ ົ ້ າ ໂ ຕ ຫ ນ ່ ົ ງ ທ ີ ່ ຢ ູ ່ ໃ ນ ບ ້ ານ ກ ານ ຊ ຸ ້ ນ ຊ ຸ ່ ງ ມ ັ ນ ເ ລ ີ ຍ ໄ ດ ້ ນ ັ ນ ໃ ຫ ພ ວ ກ ເ ຂ ົ ້ າ ຟ ັ ງ ແ ລ ະ ພ ອ ມ ກ ັ ນ ນ ັ ້ ນ ຄ ວ າ ມ ຄ ິ ດ ຮ ອ ດ ຄ ິ ດ ເ ຖ ິ ງ ໂ ອ ມ ກ າ ແ ລ ະ ບ ານ ເ ກ ີ ດ ເ ນ ື ້ ອ ງ ນ ອ ນ ກ ໍ ໄ ດ ້ ບ ັ ງ ເ ກ ີ ດ ຂ ຶ ້ ນ ໃ ນ ສ ່ ວ ນ ເ ລ ິ ກ ຂ ອ ງ ຫ ົ ວ ໃ ຈ ເ ຂ ົ ້ າ .

ຢ ູ ່ ທ າ ງ ກ ໍ ້ ທ ິ ດ ບ ູ ລ ະ ພ າ ພ ຸ ນ, ທ ອ ງ ຟ ້ າ ເ ລ ີ ມ ສ ະ ຫ ວ ່ າ ງ ແ ລ ວ; ສ ຽ ງ ປ ີ ນ ກ ົ ນ ໄ ດ ້ ເ ລ ີ ມ ດ ັ ງ ຂ ັ ດ ກ ັ ບ ສ ຽ ງ ນ ົ ກ ຮ ້ ອ ງ ຂ ຶ ້ ນ ເ ທ ື ່ ອ ລ ะ ເ ລ ັ ກ ລ ะ

ນ້ອຍ. ຢູ່ທີ່ສະໜາມຮົບ, ດວງອາທິດໄດ້ປາກົດກາຍຂຶ້ນຢ່າງ
ຊ້າໆ. ເຖິງວ່າດວງອາທິດນັ້ນຈະມີຮູບຊົງໃຫຍ່ໂຕຜິງ ຜາຍ
ແລະ ກາຍເປັນສີແດງຈ້ຳຄ້ຳປານສີເລືອດກໍຕາມ, ແຕ່ວ່າລັດ
ສະໝີຂອງມັນນັ້ນເກືອບຈະບໍ່ສາມາດສ່ອງແສງຜ່ານຄວັນໝົ-
ລະເບີດອອກໄປໄດ້ເລີຍ.

ຄ.

ບັນຊູຮົບອັນມອງເລືອດທ້ວມສະກະ ໄດ້ດຳເນີນໄປຢ່າງ
ຊຸດເດືອດ. ແຜນອັນຕົ້ນຕໍຂອງພວກເຍຍລະມັນທີ່ຫວັງນຳໃຊ້ກຳ
ລັງຍາມເກາະພຸ້ງເຂົ້າທຳລາຍເຂດປ້ອງກັນທັ້ງທິດເໜືອແລະ
ໃຕ້ຂອງແຂວງ ກວກສະກະ ພ້ອມກັນບາດຊ້ອໂລດ, ແລ້ວ
ຫລັງຈາກນັ້ນຈຶ່ງທຳການປິດລ້ອມ ແລະ ຈັບກຸມເອົາກອງ ທັບ
ໂຊວຽດທັ້ງໝົດໄວ້ໃນກຳມື, ຄືທະຫານໂຊວຽດຮັກສັນ -
ເມືອງ ສະຕາລິນກຣາດ " ໃນເມື່ອກ່ອນ, ແຕ່ວ່າແຜນການ
ຂອງເຂົ້າບໍ່ເກີດຜົນ, ພວກເຂົ້າຖືກກອງທັບໂຊວຽດຕ້ານຄ້ຳ
ຢ່າງໜຽວແໜ້ນໜ້ວງໜ່ວງ. ມັນເປັນທີ່ແຈ້ງຂາວຕ້ັ້ງແຕ່ເດືອ
ເປີດສາກບຸກໂຈມຕີພຸ້ນວ່າ, ກອງທັບເຍຍລະມັນ ບໍ່ສາ ມາດ
ຜ່ານເຂດແນວປ້ອງກັນເຂົ້າໄປໄດ້ ຫລືເຖິງວ່າພວກເຂົ້າຫ
ສາມາດຜ່ານເຂົ້າໄປໄດ້ກໍຕ້ອງໄດ້ຮັບຄວາມເສຍຫາຍ ຢ່າງ
ຍ່ອຍຍັບ ແລ້ວຈາກນັ້ນພວກເຂົ້າກໍຈະບໍ່ມີກຳລັງເຫລືອພໍ ຈະ
ທຳການປິດລ້ອມໄດ້. ແຕ່ທຸກຢ່າງຫລ້ວງໄປແລ້ວ, ບໍ່ມ

ທາງຍຸຕິທຳແລ້ວ. ຣັດແລ ໄດ້ສ້າງຄວາມຫວັ່ງທາງດ້ານ ຍຸດ
ທະສາດ, ຍຸດທະວິທີ ແລະ ແນວທາງການເມືອງຂອງຕົນ ຕໍ່
ບັນຣົບຄ້ວມໄວ້ສູງຈົນເກີນໄປ. ດ້ວັ້ນເມື່ອຖ້ວຄາວໄວ້ ທ
ມະເລີ່ມເຄື່ອນເຫນ້ວ ມັນຈ່ງກ້ວລ້ວຕາມຄ້ອຍສູງທຸ້້ນລ້ວຽທຸກ
ຂະນະ ແມ້ນແຕ່ຜູ້ທ້ຣັດໃຫ້ມັນເຄື່ອນເຫນ້ວເອງ ກໍ ບ່ໍ
ສາມາດຍຸຕິມັນໄດ້. ກອງທ້ມ້າຂອງເຍຍລະມັນ ຍາວຢຽດ -
ເປັນຫລາຍກິໂລແມ້ດ ນັບໄດ້ເປັນຫລາຍກອງພັນ ແລະຫລາຍ
ກອງພົນ, ລ້ວນມີລົດຖ້ວເປັນຮ້ອຍໆຄັນ, ປືນກົນ ແລະ ພາ
ຫະນະຕ່ວງໆອີກເປັນພັນໆ. ຢ່ົງພ້ວກມັນບຸກເຂ້ົ້າໄປເທ່ົ່າໃດ,
ພ້ວກມັນກ໋ຢ່ົງອ້ອນເພ້ຍເປ້ຍລ້ອຍ ແລະ ເສ້ຍເລ້ືອດເສ້ຍເມ້ືອ
ຫລາຍຂ້ົ້ນຊ້ົ້ກໄຊ້. ຖ້ວ່ວ່າທາງກອງເສນາທ້ິການເຍຍລະມັນ
ຈະຮູ້ດ້ຽວ່ກ້ບເລ້ືອງນ້ົ, ແຕ່ເຂ້ົ້າກ໋ບ່ໍສາມາດເປັນເຈ້ົ້າການ-
ລະງ້ບເຫດການນ້ົເສ້ຍແລ້ວ, ແລະ ມ້ແຕ່ໄດ້ຈັດສ້ົ່ງກ໋ຳລ້ົ່ງສ໋ຳ
ຮອງເຂ້ົ້າໄປລ້ົ່ງຫນ້ົ່ມາຣ້ກຕ້ມຂ້ົ້ນເລ້ອຍ ໆ.

ສ້ວນທາງກອງບ້ນຊ່ົ້ກການຝ່ຍໂຊ້ວ້ຽດນ້ົ ໄດ້ລະດົ້ມໃຊ້
ກອງທະຫານໂຊ້ວ້ຽດບ່ໍ່ພ້ເທ່ົ່າໃດກອງພ້ນ ທ້ຍ່ົງຄ່ົ່ງຢ່ົ ທ່ົ່ງ
ແນວຫນ້ົ່ງເທ່ົ່ານ້ົ ເພ້ືອທ໋ຳການ໋ສະກັດກ້ັ້ນໃນ້ຄ້ວ້ົ. ຕ໋ຫນ້ົ່ງ
ຄວາມໂມໂຫຮ້າຍອ້ັ້ນທະວ້ົ່ງ້ົ້ນ້ົ້ນ໋ຳທຸກ້ົ້ນ້ົ້ຂອງພ້ວກຝ່າຊ້ົ້ດ້ົ ,
ທ່ົ່ງກອງບ້ນຊ່ົ້ກການໂຊ້ວ້ຽດໄດ້ທ້ອນໂຮມເອ້ົ່ກ໋ຳລ້ົ່ງສ໋ຳຮອງ
ໄວ້ຢ່ົ່ງມ້ດຊ້ົ້ດ ແລະ ໄດ້ຕ້ົ່ງທ່ົ່າລ້ົ່ຖ່ົ່າເວລາທ້ີ່ສ້ັດຕູ້ອ້ອມ ປ້ວກ
ປ້ຽກ ແລະ ໃກ້ຈະຊ່ົ່ກໃຈຕ້ົ່ຍນ້ົ້ມ່ົ່າເຖ້ົ່ງ. ເມ້ແຮດຊ້ົ້ດ້ເອ້ຍ
ມ່ົ່ານ້ຽຕ່ົ່ານ້ົ່ຍຫລ້ົ່ງ້ົ່ວ່ົ່ ກອງ້ົ້ນ້ົ້ອ່ົ່ານ້ົ່ດ້ົ້ຂອງເຂ້ົ້ານ້ົ້ນ້ົ້ໄດ້ ຖ້ົ້ກ

ມອບໝາຍໃຫ້ທຳການປົກປ້ອງກອງພົນໜ່ວງ, ຊ່ວມໜ້າທີ່ ບໍ່ແມ່ນເພື່ອທ້າການຕໍ່ສູ້ປ້ອງກັນ ແຕ່ມີໜ້າທີ່ນຸກຕອບໂຕ້ ໂດຍ ກົງ. ເພາະສະນັ້ນໃນໄລຍະຂັ້ນຕົ້ນຂອງບັ້ນສູ້ຮົບຄັ້ງຍິ່ງໃຫຍ່ ເຫລົ່າທະຫານລິດຖັ່ງ ແລະ ນັກບິນທີ່ມໜ້າທີ່ປະສົມປະສານ-ງານກັນນັ້ນຈຶ່ງໄດ້ກາຍເປັນແຕ່ພຽງນັກສັງເກດການເທົ່ານັ້ນ. ພໍສັດຕູໄດ້ຫຸ່ມເຫຼົ່ານຳລັ່ງຫັ່ງໝົດເຂົ້າໃສ່ການຕໍ່ສູ້ຄຳສັ່ງຕຽມລະ ວັ່ງໄພນ້ຳເບີ ๔ ກໍໄດ້ຖືກຍົກເລີກ. ທະຫານອາກາດໄດ້ຮັບອະ ນຸຍາດໃຫ້ເຂົ້າມອນຢູ່ໃນຊຸມໂດຍບໍ່ຕ້ອງແຕ່ງຊຸດສະໜາມ. ເມ ແຮດຊຸເອບແລະເປຕຣົບ ໄດ້ດັດແປງທີ່ພັກເຊົ້າຂອງພວກເຂົ້າ ທັ່ງສອງສະຫາຍໄດ້ພາກັນຮ້ອງຮຳຮູບ ນັກສະແດງ, ຮູບທຳມະ ຊາດຂອງພູວກຕ່າງດ້າວແລະເຈ້ຍກະດາດອັນໆທີ່ພວກເຂົ້ຍລະ ມັນຕົດໄວ້ມີນອກຝາຈົມໝົດແລະຫລັງຈາກນັ້ນພວກເຂົ້າກໍໄດ້ ນຳເອົາຟົດໄມ້ມາເອ້ໄວ້ແທນເພື່ອບ່ຍາກໄດ້ຍິນສຽງຂົ່ມຊາຍ ຊຸລົງໄປໃນຊຸມ.

ເຊົ້ານ້ຳໜ່ວງ, ດວງຕາເວັນໄດ້ສາດແສງອັນສະຫວ່າງສະ ໄຫວຂອງມັນລົງໄປຈົນເຖິງຟົດໄມ້ທີ່ປູຢູ່ໃນພົນຊຸມລ່ໄພຜຸ່ມ. ๔ ສະຫາຍ ໄດ້ນອນຢຽດກາຍຢູ່ເທິ່ງຍອນນອນທີ່ປູໄປຕາມ ລວງ ຍາວຂອງຝາ. ທັນໃດນັ້ນ ພວກເຂົ້າກໍໄດ້ຍິນສຽງບາດຍາງ-ອັນຟ້າວຟັ່ງດັ່ງຢູ່ທາງນອກ, ແລະ ຄວາມເວົ້າຄວາມໜ່ວງຊຸ ພວກທີ່ຢູ່ທາງແມວໜ້າຖ່ວາເປັນຄວາມເວົ້າທ້ວເສດສຸດ ກໍໄດ ດັ່ງຕິດຕາມມາ: " ຈົດໝາຍ ! "

ທັ່ງສອງຝ່າວເປີດຜ້າຫົ່ມລຸກຂຶ້ນພ້ອມໆກັນ. ໃນລະຫວ່າງ ๕ ທ ເມແຮດຊຸເອບ ພວມມັດຂາປອມຢູ່ນັ້ນ, ເປຕຣົບ ໄດ້ແລ່ນ

ອອກໄປພົບຄົນສິ່ງຫນ້ງສ໌ກ່ອນແລ້ວ. ເຂົ້າກັບເຂົ້າມາພ້ອມທັ້ງ ເຍ້ງຈົດໝາຍສອງກ໋ານ ຂ໋ມຢ່າງຄົນທ໌ໄດ້ຮັບໄຊຊະນະ. ຈົດໝາຍດ໋ັ່ງກ່າວຖ໋ກສ໋ັ່ງມາຫາ ອາຈານ ເຊ ໂດຍກ໋ົງ. ກ໋ານ ຫນ້ງແມ່ນຂອງແມ່ ແລະ ອ໋ກກ໋ານຫນ້ງແມ່ນຂອງ ໂອມກາ . ອາຈານເຊ ໄດ້ຍາດເອົາຈົດໝາຍດ໋ັ່ງກ່າວມາຈາກກ໋ໍ ມ໋ ຂອງສະຫ໋ວຍຕ໋ມ. ແຕ່ໃນເວລາດ໋ຽວກ໋ັນນ໋ັ້ນສ໋ຽງຕ໋ກະ ແລ້ວ ທ໌ເພ໋ອຮ໋ຽກເອ໋ົ້ນເອົ້າຈຸນ໋ກ ບ໋ນ ໃຫ້ ຂ໋ນ ໄປປະຈ໋ໍຢູ່ເທ໋ິ້ງຍ໋ນ ທ໌ຈອດ ຢູ່ເຄ໋ນ ບ໋ນ ກ໋ໍ ໄດ້ ດ໋ັ້ງ ຂ໋ນ.

ເມແຮດ ອຸ ເອບ ຟ້າ ອ ຍ ດ ຈົດໝາຍ ເຫ ລ ່ ານ ັ ້ ນ ໄ ວ ້ ໃ ນ ຖ ິ ້ ງ ເ ສ ໍ ຍ ແ ລ ະ ໂ ດ ຍ ບ ໍ ່ ໄ ດ ້ ຄ ິ ດ ໜ ້ າ ຄ ິ ດ ຫ ລ ັ ງ ຫ ຍ ັ ງ ອ ີ ກ , ເ ອ ົ ້ າ ໄ ດ ້ ແ ລ ່ ນ ນ ໍ າ ຫ ລ ັ ງ ເ ປ ຕ ຣ ົ ບ ໄ ປ ຕ າ ມ ເ ສ ັ ້ ນ ທ າ ງ ນ ອ ຍ ໃ ນ ປ ່ າ ເ ພ ໍ ່ ມ ຸ ງ ໜ ້ າ ໄ ປ ຍ ັ ງ ບ ອ ມ ລ ຸ ອ ມ ເ ຮ ຶ ອ ບ ິ ນ ຂ ອ ງ ພ ວ ກ ເ ຂ ົ ້ າ ນ ັ ້ ນ ເ ອ ງ . ຖ ິ ງ ວ ່ າ ບ າ ດ ຕ ົ ນ ຈ ະ ບ ໍ ່ ຫ ຽ ງ ແ ຕ ວ ່ າ ເ ຂ ົ ້ າ ກ ໍ ແ ລ ່ ນ ໄ ປ ໄ ວ ສ ົ ມ ຄ ອ ມ ໂ ດ ຍ ອ າ ໄ ສ ໄ ມ ຄ ອ ມ ເ ຫ ົ ້ າ ຄ ໍ ່ ຊ ຸ ໄ ປ ນ ໍ ່ . ພ ໍ ່ ໄ ປ ຮ ອ ດ ຕ ໍ ່ ໜ ້ າ ເ ຮ ຶ ອ ບ ິ ນ ຂ ອ ງ ເ ຂ ົ ້ າ , ກ ໍ ປ າ ກ ົ ດ ວ ່ າ ມ ີ ຍ ິ ງ ຜ ູ ້ ຊ ົ ວ ຍ ັ ງ ຢ ູ ່ ໃ ນ ໄ ວ ໜ ຸ ມ , ມ ີ ຮ ່ າ ງ ກ າ ຍ ອ ັ ນ ບ ອ ບ ບ າ ງ ແ ລ ະ ມ ີ ຫ ົ ວ ຫ ົ ວ ຄ າ ຍ ດ ັ ່ ງ ມ ັ ກ ຫ ລ ົ ມ ຕ ະ ຫ ລ ົ ກ ນ ັ ້ ນ , ໄ ດ ້ ເ ປ ີ ດ ຝ ້ າ ເ ຄ ື ່ ອ ງ ຈ ັ ກ ໄ ວ ຖ ້ າ ກ ອ ນ ແ ລ ວ ແ ລ ະ ໄ ດ ້ ຍ ່ າ ງ ວ ິ ນ ອ ຽ ນ ຢ ູ ່ ທ ່ າ ງ ຂ ່ າ ງ ຍ ິ ນ ດ ອ ຍ ຄ ວ າ ມ ກ ະ ວ ົ ນ ກ ະ ວ າ ຍ .

ຫ ລ ັ ງ ຈ າ ກ ນ ັ ້ ນ ສ ຽ ງ ຕ ິ ດ ຈ ັ ກ ກ ໍ ໄ ດ ້ ດ ັ ງ ຂ ົ ນ . ເ ມ ແ ຮ ດ ອ ຸ ເ ອ ບ ໄ ດ ້ ແ ນ ມ ໄ ປ ເ ບ ິ ່ ງ ເ ຮ ຶ ອ ບ ິ ນ ນ ໍ ້ າ ເ ບ ີ ຝ ເ ຊ ົ ່ ງ ຂ ັ ບ ຂ ີ ່ ໂ ດ ຍ ຫ ົ ວ ໜ ້ າ ຝ ູ ງ ບ ິ ນ ຂ ັ ບ ໄ ລ . ຂ ະ ນ ະ ນ ັ ້ ນ ມ ີ ຍ ິ ງ ຮ ອ ຍ ເ ອ ກ ແ ຈ ຄ ຸ ະ ລ ຶ ບ ໄ ດ ້ ນ ໍ ້ າ ເ ຮ ຶ ອ ບ ິ ນ ຂ ອ ງ ເ ຂ ົ ້ າ ອ ອ ກ ມ າ ສ ູ ່ ໜ ້ າ ເ ດ ີ ນ ເ ປ ັ ນ ທ ີ ່ ຮ ຽ ບ ຮ ອ ຍ ແ ລ ວ . ເ ຂ ົ ້ າ ໄ ດ ້

ຍົກ ມ ຂຶ້ນ ແທນ ຄວາມ ຫມາຍ ທ ວ່າ: ລະ ວັງ ! ສຽງ ເຄ ອງ ຈັກ ໄດ ດັ ງ ແຮງ ຂ ນ ກ ວ່ າ ເດ ມ, ກ ະ ແ ສ ຄ ນ ຫ ມ າ ກ ປ ນ ໄ ດ ຮ ັ ດ ໃ ຫ ຫ ຍ າ ຂ ອ ມ ຫ ມ ູ ບ ລ າ ບ ຄ າ ບ ດ ວ ຍ ຄ ວ າ ມ ຢ ານ ກ ົ ວ ແ ລ ະ ພ ອ ມ ດ ຽ ວ ກ ັ ນ ນ ັ ້ ນ ບ ັ ນ ດ າ ຍ ອ ດ ສ ີ ຂ ຽ ວ ຂ ອ ງ ຕ ົ ້ ນ ເ ປ ອ ຍ ຂ າ ວ ທ ີ ່ ຖ ກ ກ ະ ແ ສ ລ ົ ມ ແ ຮ ງ ປ ັ ດ ເ ປ ່ າ ກ ໍ ໄ ດ ແ ກ ວ ງ ກ ວ າ ຍ ຢ າ ງ ແ ຮ ງ ພ ໍ ປ າ ມ ກ ັ ບ ວ ່ າ ຈ ະ ຫ ັ ກ ອ ອ ກ ຈ າ ກ ຕ ົ ້ ນ ຂ ອ ງ ມ ັ ນ.

ນ ັ ກ ບ ິ ນ ຄ ົ ນ ຫ ນ ຶ ່ ງ ໄ ດ ຂ ັ ບ ເ ຮ ື ອ ບ ິ ນ ຜ ່ ານ ກ າ ຍ ອ າ ເ ລ ັ ກ ເ ຊ ອ ິ ໄ ປ ແ ລ ະ ໄ ດ ເ ອ ົ ້ ນ ບ ອ ກ ເ ຂ ົ ້ າ ວ ່ າ ເ ວ ລ າ ມ ີ ລ ົ ດ ຖ ັ ງ ກ ໍ ລ ັ ງ ເ ລ ີ ່ ມ ບ ຸ ກ ໂ ຈ ມ ຕ ີ ແ ລ ວ. ດ ັ ່ ງ ນ ັ ້ ນ ພ ອ ກ ນ ັ ກ ບ ິ ນ ຈ ຶ ່ ງ ມ ີ ຫ ນ ້ າ ທ ີ ່ ທ ໍ າ ກ າ ມ ປ ົ ກ ປ ັ ກ ຮ ັ ກ ສ າ ອ ອ ກ ຫ ນ ້ າ ລ ົ ດ ຖ ັ ງ ຜ ່ ານ ເ ຂ ດ ສ ັ ດ ຕ ູ ຊ ົ ່ ວ ຂ ະ ນ ะ ນ ี ້ ໄ ດ ຍ ່ າ ຍ ກ ໍ ລ ັ ງ ດ ົ ນ ແ ລ ะ ຈ ັ ດ ວ າ ງ ກ ອ ງ ປ ື ນ ໃ ຫ ຍ ່ ໄ ວ ຢ ່ າ ງ ຫ ມ າ ແ ຫ ມ ນ. ທ ະ ຫ ານ ອ າ ກ າ ດ ຕ ອ ງ ຮ ັ ກ ສ າ ມ ານ ຟ າ ໄ ວ ໃ ຫ ດ ີ ໃ ນ ລ ะ ຫ ວ າ ງ ທ ີ ່ ພ ອ ກ ລ ົ ດ ຖ ັ ງ ພ ວ ມ ທ ໍ າ ກ າ ມ ຕ ໍ ່ ສ ູ ປ ອ ງ ກ ັ ນ. ກ າ ນ ທ ໍ າ ຫ ນ ້ າ ທ ີ ່ ຄ ຸ ມ ກ ັ ນ ນ ี ้, ເ ບ ິ ່ ງ ຈ ຶ ່ ງ ຫ ນ ຶ ່ ງ ກ ໍ ຄ ິ ດ ວ ່ າ ເ ປ ັ ນ ເ ລ ື ່ ອ ງ ງ ່ າ ຍ, ແ ຕ ່ ວ ່ າ, ໃ ນ ທ າ ມ ກ າ ງ ບ ັ ນ ຍ ັ ບ ນ ັ ້ ນ ຝ ົ ດ ເ ຄ ື ອ ດ ນ ี ้, ມ ັ ນ ບ ໍ ່ ແ ມ ່ ນ ວ ່ າ ຈ ະ ເ ຮ ັ ດ ໃ ຫ ນ ັ ກ ບ ິ ນ ມ ີ ຄ ວ າ ມ ເ ພ ິ ດ ເ ພ ີ ້ ນ - ໃ ຈ ເ ຫ ມ ື ອ ນ ດ ັ ່ ງ ໄ ປ ທ ຽ ວ ຫ ລ ົ ນ, ເ ພ ราะ ວ ่ า ບ ໍ ່ ໄ ວ ກ ໍ ຊ ้ า, ສ ัด ตู ອ าด จ ะ ເ ຮ ัด ໂ ผ ໂ อ ออ ก ม า ใ ส ่ ต ่ ห ม ้ า ก ໍ ไ ด ้. ส อ ม อ า ด ล ัก - ด ช อ ิ ม ั น ก ໍ ไ ด ้ แ ต ่ ส ำ ม ิ ก ย ู ่ ใ ม ใ จ ว ่ า, ด ว ล า ท ี ด ส อ บ ก ำ ล ั ง ແ ຮ ง ข อ ง ເ ຂ ົ ้ า ม ั น ไ ด ้ ม า ถ ึ ง ແ ล ว, ແ ล ะ ເ ຂ ົ ้ า ก ໍ ต ร ม พ อ ม - ເ ผ ื ่ อ จ ะ พ ิ ส ูด ใ ห ้ ເ ห ็ น ว ่ า ເ ข ้ า ก ็ ม ี ค ว า ม ส า ม า ด ເ ร ัด ส ำ ເ ล ัด ต า ม จ ุ ด ม ุ ง ห ม า ย ເ ช ่ น ด ຽ ว ก ั น ก ั บ น ั ก บ ิ น ค น อ ื ่ น ๆ.

ห ัว ใ จ ข อ ง อ า ล ัก ช อ ิ ไ ด ้ ต ื ้ น ແ ร ง ป า ม ต ิ ก อ ง, อ า

ການເປັນຊຸ່ມ ບໍ່ແມ່ນວ່າເຂົ້າເກງກົວຕໍ່ຄວາມຕາຍ, ກົ້ງ
ກັນຂ້າມ ເຂົ້າຮອດບໍ່ໄດ້ກົ້ງວົນສົນໃຈນຳໄພອັນຕະລາຍ ຊຶ່ງ
ອາດຈະເກີດຂຶ້ນ, ທ້ຽງໜັກບໍ່ນໍ້ໜ້ອຍ ທ່ານວ່າການທ່ານສຸດ
ແລະ ເປັນເຈົ້າສະຕິອາລົມຂອງຕົນເອງທ່ານສຸດ ກໍຍັງອົດຄິດຫາ
ມັນບໍ່ໄດ້. ສ່ວນ ອາເລັກເຊອີ ເປັນຫວ່ງຢູ່ໃນຂະນະນີ້ຄື :
ທ້ຽງປົ່ນກົ່ນເບົາ ແລະ ໜັກໜຸກກະບອກທີ່ປະກອບຢູ່ກັບຍົນລຳນີ້
ໄດ້ຖືກກວດກາດີແລ້ວບໍ, ແລະ ເຄື່ອງຕົດຕໍ່ທົດຢູ່ກັບ ໜວກ
ໜ່ວຍໃໝ່ຂອງເຂົ້າ ຊຶ່ງຍັງບໍ່ເຄີຍໄດ້ທົດລອງໃຊ້ຈັກເທື່ອ ນ
ຈະບໍ່ເຮັດໃຫ້ເຂົ້າຕອງວ່ວງຢູ່ກາງອາກາດໃນລະຫວ່າງທີ່ ທຳ
ການຕໍ່ສູ້ຄົນດຽວບໍ ? ເປຕຣິບ ຈະບິນຕົດຕາມເຂົ້າໄດ້ບໍ ?ຫຼື
ວ່າເຂົ້າຫາກຄວບຄຸມສະຕິບໍ່ໄດ້ແລ້ວ ປະຕິບັດການຢ່າງ ກາ
ຫານຊາມໃຊ້ຕາມໃຈຕົນເອງ? ແລະ ໄມຄອມເທີ້ຂອງເຂົ້າ
ເດ, ຫລ່ວ່າເຂົ້າຫາກໄດ້ເຮັດຂອງຂັ້ນທີ່ທ່ານໜໍ່ວ່າດຊີ - ລ
ວ່າຊີ ລ ເອ ດ ມ ຍ ບ ໃ ໜ ມ ສ ມ ເ ສ ຍ ໄ ປ ແ ລ ວ ? ປ ມ ນ ຍ ວ ຍ ຫ ວ
ໜ ງ ຊ ງ ເ ຂ ົ ້ ໄ ດ ອ ວ ມ ພ ດ ຮ ອ ດ ຕ ອ ມ ມ ອ ມ ແ ລ ະ ໄ ດ ປ ະ ໄ ວ
ເທ ງ ໜ ມ ວ ໂ ຕ ະ , ໃ ມ ຊ ມ ລ ໄ ພ ນ ປ ວ ມ ດ ງ ຈ ະ ມ ດ ມ ສ ວ ຍ ໂ ອ
ກ ວ ດ ຍ ວ ດ ເ ອ ົ ້ ໄ ປ ອ ວ ມ ແ ລ ວ ກ ໍ ເ ປ ນ ໄ ດ ? ອ ວ ເ ລ ກ ເ ຊ ອ ີ ຍ ງ
ຈ ຳ ໄ ດ ວ ວ ເ ຂ ົ ້ ລ ມ ເ ອ ມ ສ ງ ລ ວ ເ ປ ຕ ຣ ິ ບ ຊ ງ ຂ ະ ນ ະ ນ ໄ ດ ຂ ມ ໄ ປ
ນ ງ ຢ ເ ທ ງ ບ ອ ມ ຂ ບ ເ ປ ນ ທ ຣ ຽ ບ ຮ ອ ຍ . ເ ຂ ົ ້ ໄ ດ ໂ ບ ກ ມ ໃ ສ ່ ເ ປ
ຕ ຣ ິ ບ ແ ຕ ວ ວ ຜ ກ ຽ ວ ບ ໍ ໄ ດ ຫ ລ ຽ ວ ໜ ວ ມ ວ ທ ວ ງ ເ ຂ ົ ້ ລ ຍ . ເ ມ ດ
ສ ແ ດ ງ ໄ ດ ຜ ດ ພ ນ ຂ ມ ມ ວ ຈ ບ ຢ ຕ ວ ມ ບ ລ ເ ວ ມ ໃ ບ ໜ ວ ຂ ອ ງ ເ ປ ຕ ຣ ິ ບ
ເ ຂ ົ ້ ໄ ດ ຈ ອ ງ ມ ອ ງ ເ ບ ງ ມ ໜ ວ ໜ ວ ວ ຝ ງ ບ ມ ຂ ບ ໄ ລ ່ ທ ່ ເ ດ ຂ ມ ນ ນ

ດ້ວຍຄວາມກະວົນກະວາຍໃຈ. ແລະ ໃນທີ່ສຸດມື້ນັ້ນກໍ່ໄດ້ວາງ
ລົງ, ຫລັງຈາກນັ້ນກະໂປງຫລັງຄາຍົນກໍ່ຖືກງັບເຂົ້າພ້ອມໆກັນ.

ເຮືອບິນຈຳນວນສາມລຳໄດ້ແລ່ນອອກມາສູ່ຫມາດົ່ນເພື່ອ
ຕຽມທະຍານຂຶ້ນສູ່ທ້ອງຟ້າ. ເຮືອບິນຝູງນີ້ລວມມີສາມຈຸ, ແຕ
ລະຈຸມີສາມລຳ. ພໍ່ຈຸທີ່ຫນຶ່ງຜູ້ຂຶ້ນທ້ວດຈາກຫມາດົ່ນ, ຈຸຂອງ
ເມແຣດຊຸ່ເອບ ກໍ່ຕິດຕາມໄປທັນທີ. ເມື່ອຫລຽວລົງທາງລຸ່ມກໍ
ປາກົດເຫັ່ນວ່າແຜ່ນດິນອັນຮາບພຽງໄດ້ຽງໄປ້ງຽງມາຢູ່ ຈົ່ງ
ຂຸ້ນລະ. ອາເລັກເຊ ໄດ້ບິນຕິດຕາມເຮືອບິນສາມລຳທຳ້ອດ
ໄປຢ່າງໃກ້ຊິດ ແລະ ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນເຮືອບິນຈຸສຸດທ້າຍກໍ່ໄດ
ບິນໄລ່ຫລັງເຂົ້າມາເຂຸ້ນກັນ.

ພວກເຂົ້າໄດ້ມາເຖິງເຂດທີ່ພ້ອມມີການສູ້ຮົບກັນຢ່າງ ຈຸ
ເດ໊ອດ. ລູກປືນຄົກຈຳນວນຫນຶ່ງໄດ້ຜຸນຫມາດົ່ນເປັນຂຸມ ເລັກ
ນ້ອຍ ແລະ ມີຂີ້ຝຸ່ນໄວ້ກ່ອນຂ້ຽນຄ່ຽງຝົ່ນຫ່າງທຳ້ອດ ທີ່ໄດ
ປ່ອຍຢາດນ້ຳລົງສູ່ຖະຫນົນຢູ່ຕາມຂຸມຄ່ອງ ອັນຄົບແຄບ, ບ່ອນ
ລ້ອນລົດຫຸ້ມເກາະ ແລະ ປ່ອມປືນຕ່າງໆນັ້ນຍັງເຫລ໊ອແຕ -
ກອງດົ່ນ ແລະ ໄມ້ຂຸດແກ່ແດ່ຂ້ນຊາບລາບ. ປະກາຍໄຟ
ສີເຫລ໊ອງໄດ້ຜຸ່ງແສງຂ້ນ ແລະ ດັບມ້ອດລົງຢູ່ຕາມບໍ່ລ໊ວນຫຼຸ
ເຂົ້າອັນຍາວຢຽດ ແລະ ສະຫລັບຊັບຊ້ອນ. ທ້ວງຫມົ່ດນັ້ນໄດ
ຂຸ້ນອກເຖິງນັ້ນສູ້ຮົບທ່ຽງໃຫ່ຍ. ແຕ່ເມື່ອຫລຽວລົງມາແຕ່ເທ້ງ
ກໍ່ຈະເຫັ້ນວ່ານັ້ນເປັນພຽງສາກກາມຕ່ໍ້ສູ້ເລັກໆນ້ອຍໆ ຂອງ-
ພວກເດັກນ້ອຍ. ມັນບ່ໍ່ເປັນຫ່ານ້ຳ ຈະນະນ້ ຜົ່ນ
ແຜ່ນດິນຕ້ອນນີ້ໄດ້ມີໄຟລຸກໄຫ້ມ, ຈົ່ນເຮັດໃຫ້ນ້ັນຕ້ອງສ້ັນ ສະ

ເທ່ອມ. ທ່ານກາງສຽງດັງກ້ອງປ່ານຟ້າຜ່າ ແລະ ຄ້ອມ ຫມ້ ອັນອົບເອົ້າປ່ານສຸມໄຮນັ້ນ ໄດ້ມີຜູ້ຄົນລົ້ມຕາຍໄປເປັນຈຳນວນ ມະຫາສານ.

ພວກນັກບິນໄດ້ຂັບຍົນບິນຜ່ານເລີຍເຂດແມ່ວຫ້ານໄປ ຈົນ ຮອດເຂດແມ່ວຫລັງຂອງສັດຕູ ຈຶ່ງໄດ້ອ້ອມຫ້ານກັບຄືນ. ພວກ ເຂົ້າໄດ້ບິນຜ່ານມາຍັງເຂດສູຣົບອີກເທ່ອຫນຶ່ງ ໂດຍທີ່ບໍ່ໄດ້ - ເສຍລູກປືນແມ່ນແຕ່ລູກດຽວ. ຢູ່ເບື້ອງລຸ່ມພຸ້ນ, ພວກສັດຕູໄດ ລຸ້ນອ້ອຍຢູ່ກັບການຕໍ່ສູ້ນ້ອຍກາດທາງພາກພື້ນດິນ ຈົນບໍ່ມີເວ ລາເອົາໃຈໃສ່ຕໍ່ເຮືອບິນຈຳນວນເກົ້າລຳທີ່ໄດ້ບິນເຈັດເຈັດ ຢູ່ ເທິງຫົວຂອງພວກເຂົ້າ. ແລ້ວລົດຖ້ຽມັນຢູ່ໃສລະ ? ອ້າ !ຢູ ຫ້ານເອງ ! ເມແຮດຊຸເອບ ໄດ້ແນມເຫັນລົດຖ້ຽຈຳນວນຫນຶ່ງ ຫນ້ນອອກມາຈາກປ່າໄມ້ທີ່ມີໃບເຫລືອງຈົນບາດຕາ, ແລ້ວ ຕໍ່ ມາ ລົດຖ້ຽເຫລ່ານັ້ນກໍໄດ້ກະແຈກກະຈາຍກັນອອກໄປທົ່ວທ້ອງ ທົ່ງນາຄ້ายดังแมงจุดจ้อย. ພຽງຄາວດຽວເທົ່ານັ້ນ, ຈຳ ນວນລົດຖ້ຽທີ່ຫນ້ນອອກມາຈາກປ່າຢ່າງບໍ່ຂາດສ້ายกໍໄດ້ເພ່ม-ຈຳນວນຂ້ນຢ່າງຫລວງຫລ້ານ. ພວກນັ້ນໄດ້ແລ່ນໄລ່ກັນ ໄປ ຕາມເສ້ັນທາງ ແລະ ຮອມເຫວຕ່າງໆຈົນແຫ້ນນອຕ. ລົດຖ້ຽ ຈຸທຳອິດ ໄດ້ໄຕ່ຂ້ນໄປຢ້ັງຈອມພູຫນ້ອຍຫນ້ຶ່ງອ້ຽລູກປືນຄົກ ໄດ ທຳລາຍຈົນຫມຸນຫມົດແລ້ວ. ແປວໄຟນ້ອຍໆສີແດງໄດ້ຫລຸຫລັ່ງ ທ້ຽເທອອກມາຈາກງ້ວງນ້ອຍຂອງມັນ, ໃນຂະນະທີ່ທຳການຕໍ່ ສູ້ຕ້ານທານນ້ັນ ຖ້ານ້ານ້ອຍຫລ້ານ້ານ້ຶ່ງຜູ້ໃດຜູ້ຫນ້ຶ່ງ ໄດ ມາເຫ້ັນລົດຖ້ຽທີ່ເມແຮດຊຸເອບ ພວມກຳລັງເຫ້ັນໃນເວລານ້ັ ກໍ

ຄົງຈະບໍ່ເກີດມີຄວາມຕົ້ນຕັ້ນຢ່ານກ໊ອແຕ່ຢ່າງໃດເລີ. ແຕ່ແລວ, ທັນໃດນັ້ນ, ເມແຮຄຸ໊ເອບ ກໍໄດ້ຍິນສຽງເວົ້າອວບໆ ທ່ປ່າສະຈາກຄວາມຕົກອົກຕົກໃຈໃດໆຂອງນາຍຮອຍເອກແຈດ ຈະລົບຄົງມາຈາກສາຍທ່ຕໍ່ຄຢູ່ກັບໜວກຂອງເຂົ້ານັ້ນວ່າ :

- ລະວັງ " ສິງໂຕສາມ " ເວ້ົ, " ສິງໂຕສາມ " ເວ້ົ , ຢູ່ທາງເບ້ອງຂວາມ " ຍິນເກີບຜ້າໄບ ", " ຍິນ ເກີບຜ້າໄບ "!

ອາເລັກເຊ ໄດ້ແນມເຫັນຍິນຂອງຫ໊ວໜ້າເຂົ້າບ໊ນ ໄປ ໄປ ມາ ຢ ຢ ຢູ່ເບ້ອງໜ້າ ເຂົ້, ແໜນຄວາມໜາຍ ທ່ ວ່າ: " ຈົ່ງຣັກແບບຄຽວກັນກັບເຮົ້ !".

ເມແຮຄຸ໊ເອບ ໄດ້ສ່ົ ຂ ດ ຍ ໄປຍັງເພ່ອນຮວມ ຈຸດຽວກັນກັບເຂົ້. ພໍເຂົ້ແນມໄປທາງຂ້າງກໍເຫັນວ່າ ເຣ ຍ ບ ຂ ຢ ຢ ຢ

ເຄື່ອງຈັກຄຽວຂອງພວກເຍຍລະມັນ ໄດ້ນຳຮຽງໜ້າກັນເຂົ້າ
ມາເປັນສອງແຖວຢ່າງລັກແມ່. ເຮືອບິນຊະນິດນີ້ສາມາດຖິ້ມ-
ຕົນເຂົ້າໄດ້ ໃນຂະນະທີ່ທຳການບິນ ໝາຍຄວາມວ່າ ຕົນ
ຂອງມັນໄດ້ຕິດຢູ່ກັບທ້ອງຍົນຕະຫລອດເວລາ, ໂດຍມີປີກ ອາ
ກາດສູບໝຸນເອົາໄວລາຍດ້ວງກັບຄົນໃສ່ເກີບ. ເພາະສະນັ້ນ ,
ພວກທະຫານທີ່ຢູ່ແນວໜ້າຈຶ່ງໄດ້ເອີ້ນຊື່ຍົນຖິ້ມລະເບີດດ້ວງກາວ
ນີ້ວ່າ " ຍົນໃສ່ເກີບ ".

ເຮືອບິນຖິ້ມລະເບີດແບບເອົາຫົວສັກລົ້ມ ເຄີຍໄດ້ສ້າງຊື່
ສຽງວ່າເປັນນາຍໂຈມຊັ້ນຍອດມາແລ້ວຢູ່ທີ່ ໂປໂລຍ, ຝະລັ່ງ,
ໂຮມລັ່ງ, ດາມມາກ, ແບນຊຸກ ແລະ ຢູໂກສະລາວີ. ໃນ
ສະໄໝຕອນຕົ້ນຂອງສົງຄາມນັ້ນ ໜັ່ງສືພິມກໍເຄີຍໄດ້ລົ່ງຂ່າວ
ເຜີຍແຜ່ໄປທົ່ວໂລກວ່າ ແມ່ນຍົນຖິ້ມລະເບີດຮຸ່ນໃໝ່ອຽມແລະ
ມີປະຫວັດທີ່ສ້າງກາສາມາດແບບພິລົ່ກພິລຳ. ແຕ່ແລ້ວ, ພໍມາ
ຕົກເຖິງຜົ່ນແຜ່ນດິນອັນກວ້າງໃຫຍ່ໄພສານແຫ່ງສະຫະພາບໂຊ
ວຽດ, ເຮືອບິນທີ່ເອີ້ນກັນວ່າຮຸ່ນໃໝ່ອຽມນັ້ນ ກໍໄດ້ກັບ ກາຍ
ເປັນເຮືອບິນທີ່ເກົ່າແກ່ຫລ້າສະໄໝໄປໃນທັນທີທັນໃດ. ບັ້ນ
ດານັກບິນໂຊວຽດທີ່ເຄີຍໄດ້ຜ່ານບັ້ນຮົບມາຫລາຍພໍແຮງ ແລ້ວ
ນັ້ນ ສາມາດກຳຈຸດອ່ອນຂອງມັນໄດ້ດີ, ແລະ ພາກັນຖ່ວາ :
" ຍົນໃສ່ເກີບ " ນີ້ເປັນພຽງເຫຍື່ອຊະນິດນຶ່ງເທົ່ານັ້ນ
ໃດ ປຽບຄືໄກ່ປ່າຫລືໂຕກະຕ່າຍ, ຊຶ່ງນາຍພານທຳມະດາສາ
ມັນທົ່ວໄປກໍສາມາດລ່າຕ້ອມັນໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍ.

ແຫມທ້ວ່າ ນາຍຮ້ອຍເອກແຈດຊະລົບ ຈະນຳເຮືອບິນຂັບ

ไล่ขอวตีมผู้วเข้าใส่สัตตูโดยทีวโลด, แต่เข้ามับ บีม โด้วเป้มอีวทอาว. เมแธดอุ่เอบ เข้าใจถ้อาหีอ หมา ขอวเข้าพอมขอกหาทิดทาวเพื่ออาไสแสวตาเอ้ม อ้ม เจ็ดจาม้มเป้มบ่อมปิดบีวกาย, บ่ใหสัตตูแมมเข้ม และ สุดท้ายก็จีวนุกเข้าทำลายพอกมันโดยที่พอกมันบ่รู้สึกต้อ. อาเล้กเขอ ไก่แตยมผู้พูดรุอ ทามที่แจดขะล็บ ไก่ ใช้ แผมอ้มสับสีมแบบมีสะแดวอาเข้าไก่ใหทรดแท " ยีม ใส่เกีบ " สูวจีมเกีมไปแลอละ. เมแธดอุ่เอบ ไก่บีม ตาอับถมมาอีก, เปตริบก็ติดตามมาและ หลีวจาก ม้ม ก็ไก่หายลับเข้าไปในกีบเมกสีขาว.

ขะมะมีเธอบีกมละเบ็ดของสัตตูไก่มาบีมเจ็ด ผู่ เบอวขอามของพอกเข้า. พอกมันบีมธรูวหมากีมเข้า-มาเป้มผูวย่าวมีละบรุบ และ สอยวามดายด้วถึก เต้า โธมใหหยับเข้าใกับถอยสายเอ๊อกเส้มแลบ. แผมผูว ของผูวบีมเหล่าม้มไก่สี่วแสวเหลอมแมบมาบเมื่อ ตอว กับแสวแดด.

- " สิวโตสาม " นุก !

ดายกับอาพอกเข้าทีวสอวไก่แลมถะหลาลีวมา แต่ เห็วพูเข้าหีมะ, แจดขะล็บ และ ลูกตามไก่ผูวเข้า-ใสดามขาวของสัตตู. ลุกปีมอ้มสักสิดไก่แลมตำ" ยีม ใส่เกีบ " ลำหม็วขวยผู้อาอใกกอาหมูม้มลีมตูมลีวกับที. หลีวจากม้มธอยเอกแจดขะล็บ พอมถอยจุบีมของเข้ากำ

ໄດ້ບິນລອດລົງສູ່ພື້ນທ້ອງຂອງຝູງບິນເຍຍລະມັນ ເພື່ອບິນຕ່ໍາ ກັບຄືນເມືອທາງເກົ່າ. ຝູງ " ຍິນເກີບຜ້າໃບ " ໄດ້ສືບຕໍ່-ບິນໄປຢ່າງເປັນລະບຽບຕາມເດີມ.

ອາເລັກເຊ ໄດ້ສົ່ງສັນຍານຕິດຕໍ່ ແລະ ພະຍາ ຍາມຮ້ອງອອກມາດັ່ງໆວ່າ: " ນຸກ !". ແຕ່ແລ້ວຄວາມຕື່ນຕົ້ນຈົນເກີນໄປໄດ້ຮັດໃຫ້ຮູຄໍຂອງເຂົາຕີບຕັນຈົນເວົ້າບໍ່ອອກ. ສຽງອັນແຫບແຫ້ງຂອງເຂົາມັນກ້າວໄດ້ແຕ່ພຽງຄໍາວ່າ " ບ. ບ.ບ ! " ເທົ່ານັ້ນ. ແຕ່ສາຍຕາຂອງເຂົາໄດ້ຈັບຈ້ອງຢູ່ ທີ່ຝູງບິນອັນເປັນລະບຽບສວຍງາມຂອງສັດຕູນັ້ນຢ່າງບໍ່ລົດລະ. ເທ່ຍທີ່ເຂົາເລືອກກ້ຽມຖືມລະເບີດລໍ້ທີ່ບິນມາແທນໂຕ ທີ່ຮ້ອຍເອກ ແຈດຊະລົບ ຫາກໍ່ຍິງຕົກໄປຫວ່າງກ່ໍເອງ. ອາເລັກເຊ ຮູ້ສຶກຫູອື້ງ ແລະ ຫົວໃຈເຕັ້ນແຮງພໍປາມວ່າ ມັນຈະລະເບີດອອກມາຢູ່ນອກອົກ. ເຂົາໄດ້ພະຍາຍາມເຮັດ ໃຫ້ເຮືອບິນທີ່ເຂົາຫມາຍຕາເອົາໄວ້ນັ້ນເຂົ້າມາຕົກຢູ່ໃນບໍລິ ເວນ ຂອບເຂດຫມາຍຕ່ໍາມາຂອງກອງແມ່ງ, ທີ່ຕັ້ງຢູ່ກັບຍ່ໍາ.ຫລັງ ຈາກແນ່ໃຈແລ້ວເຂົາກໍ່ໄດ້ເອົາມືສອງມ້ວກົດປຸ່ມ, ປ່ອນກະສຸນ ອອກໄປ. ແຕ່ແລ້ວທັນໃດນັ້ນ, ເຂົາກໍ່ປາກົດເຫັນຄ້ໍາຈ້ວ່ອາໄດ ມ້ເສັ້ນເຊືອກສີຫມ້ນໆຈ່ໍານວນຫນ້ໍ່ງເມ້ັ່ງມາທ້ໍ່ຂ້າງຍົນກ່ໍາ ຂວາ ຂອງເຂົາແວບຫນ້ໍ່ງ ແລ້ວກ່ໍສູນຫາຍໄປ. ຫມາຍຄວາມວ່າສັດ ຕູກ່ໍໄດ້ຍິງມາໃສ່ເຂົາຊ້ໍ່ນກັນ. ແຕ່ນັ້ນຍິງພາດ. ເມແຮກຊ້ໍ-ເອບ ຫຍັບເຮືອບິນເຂ້ົ້າໄປໃກ້ກ່ອາເດີມ. ເຂົ້ายັງປອດໄພດ້ໍ ທຸກປະການ. ແຕ່ວ່າເປຕຣ໊ບ ເດລະ, ເຂົ້າເປັນແນ່ວໃດແດ?

ໂອ. ເຂົາກໍປອດໄພເໝືອນກັນ. ຂະນະນັ້ ເປຕຣິບ ພວມ
ບິນ່ວຽງປົກຢູ່ທາງກ ຳ ຊ້າຍພ. ຊຸ ມ ເ ຊ ຍ ບັ ກ ແ ອ ! ພາບ "ຍົ ມ
ໃສ່ ເ ກ ບ " ສ ີ ໜ ມ ່ ນ ໄ ດ ປ າ ກ ົ ດ ໃ ຫ ຍ ່ ອ ນ ຢ ູ ່ ຕ ໍ ່ ໜ າ ລ ໍ ກ ອ ງ ຈ ນ ອ ງ
ເ ລ ັ ກ ເ ຊ ອ ີ ຮ ູ ສ ຶ ກ ຄ າ ຍ ກ ັ ບ ວ ່ າ ນ ໍ ອ ມ ຂ ອ ງ ເ ຂ ົ າ ໄ ດ ເ ຢ ັ ນ ຈ ອ ຍ ໄ ປ ກ ັ ບ
ປ ຸ ່ ມ ອ າ ລ ຸ ຍ ນ ິ ນ ຮ ມ ນ ັ ນ : ເ ອ ົ າ ລ ະ , ຫ ຍ ັ ບ ເ ຂ ົ ້ າ ໄ ປ ໃ ກ ້ ອ ິ ກ ໜ ່ ອ ຍ
ໜ ໍ ່ ງ . . .

ຈ າ ກ ນ ັ ນ ອ າ ເ ລ ັ ກ ເ ຊ ອ ີ ກ ໍ ຈ ່ ງ ເ ກ ີ ດ ມ ີ ຄ ວ າ ມ ຮ ູ ສ ຶ ກ ພ າ ກ ພ ູ ມ -
ໃ ຈ ຢ ່ າ ງ ລ ົ ້ ນ ເ ຫ ລ ື ອ ທ ໍ ່ ໄ ດ ເ ຫ ັ ນ ອ ່ າ ເ ຂ ົ າ ແ ລ ະ ຍ ິ ນ ລ ໍ ້ ນ ໍ ໄ ດ
ເ ຊ ື ່ ອ ມ ຍ ົ ງ ເ ຂ ົ ້ າ ຫ າ ກ ັ ນ ເ ປ ັ ນ ອ ັ ນ ໜ ໍ ່ ງ ອ ັ ນ ດ ຽ ວ ຢ ່ າ ງ ຄ ົ ບ ຖ ້ ວ ນ ບ ໍ ລ ິ ບ ູ ນ
ຈ າ ກ ຄ ວ າ ມ ຮ ູ ສ ຶ ກ ດ ັ ່ ງ ກ ່ າ ວ ນ ັ ນ , ມ ັ ນ ໄ ດ ຮ ັ ດ ໃ ຫ ເ ຂ ົ າ ຄ ິ ດ ເ ອ ົ າ ວ ່ າ
ເ ຄ ື ່ ອ ງ ຈ ັ ກ ຮ ອ ບ ນ ິ ນ ໄ ດ ຖ ິ ກ ນ ໍ າ ມ າ ຕ ິ ດ ຕ ັ ້ ງ ໄ ວ ້ ຢ ູ ່ ທ ີ ່ ໜ າ ກ ຕ ໍ ່ ເ ອ ົ ກ
ຂ ອ ງ ເ ຂ ົ າ ພ . ປ ົ ກ ແ ລ ະ ພ ວ ມ ມ ະ ໄ ລ ຍ ິ ນ ກ ໍ ແ ມ ນ ສ ອ ນ ໜ ໍ ່ ງ ຂ ອ ງ
ຮ າ ງ ກ າ ຍ ເ ຂ ົ າ ເ ຊ ື ່ ອ ມ ກ ັ ນ . ພ ້ ອ ມ ດ ຽ ວ ກ ັ ນ ນ ັ ້ ນ ຂ າ ປ ອ ມ ຂ ອ ງ ເ ຂ ົ າ ກ ໍ ໄ ດ
ເ ກ ີ ດ ມ ີ ຄ ວ າ ມ ຮ ູ ສ ຶ ກ ຕ ໍ ່ ກ າ ນ ສ ໍ ຜ ັ ດ ຢ ່ າ ງ ລ ຶ ກ ເ ຊ ິ ່ ງ ແ ລ ະ ບ ໍ ່ ໄ ດ -
ກ າ ຍ ເ ປ ັ ນ ສ ິ ່ ງ ກ ີ ດ ກ ັ ນ ເ ຂ ົ າ ກ ັ ບ ຮ ອ ບ ນ ິ ນ ໃ ຫ ຫ າ ງ ກ ັ ນ ໃ ນ ຂ ະ ນ ະ
ທ ່ ອ ງ ກ ທ ໍ ່ ກ າ ນ ຕ ໍ ່ ສ ູ ້ ອ ັ ນ ຮ ້ າ ຍ ກ າ ດ ນ . ຮ ູ ບ ພ າ ບ ອ ັ ນ ເ ຫ ລ ື ອ ມ ແ ວ ວ
ວ າ ວ ຂ ອ ງ ຮ ອ ບ ນ ິ ນ ຖ ິ ມ ລ ະ ເ ບ ິ ດ ຂ ອ ງ ພ ວ ກ ຟ າ ຊ ິ ດ ໄ ດ ຫ ລ ຸ ດ ໄ ປ
ຈ າ ກ ລ ໍ ກ ອ ງ ບ ິ ດ ໜ ໍ ່ ງ ຍ າ ມ ດ ຽ ວ , ແ ຕ ່ ເ ມ ແ ຮ ດ ຊ ິ ເ ອ ຢ ບ ກ ໍ ສ າ
ມ າ ດ ຊ ອ ກ ເ ຫ ັ ນ ໃ ນ ທ ັ ນ ທ ີ ທ ັ ນ ໃ ດ , ເ ຂ ົ າ ຟ າ ວ ເ ບ ັ ດ ໜ ໍ ່ ໄ ປ ຫ າ
ຮ ອ ບ ນ ິ ນ ລ ໍ ້ ນ ັ ້ ນ ແ ລ ະ ກ ົ ດ ປ ຸ ່ ມ ລ ັ ້ ນ ກ ະ ສ ຸ ນ ອ ອ ກ ໄ ປ ທ ັ ນ ທ ີ . ເ ຖ ິ ງ
ວ ່ າ ເ ຂ ົ າ ຈ ະ ບ ໍ ່ ໄ ດ ຍ ິ ນ ສ ຽ ງ ດ ັ ງ ໂ ປ ງ ປ າ ງ ແ ລ ະ ບ ໍ ່ ສ າ ມ າ ດ ແ ນ ມ
ເ ຫ ັ ນ ຮ ອ ດ ຕ ອ ນ ລ ູ ກ ປ ິ ນ ແ ລ ນ ອ ອ ກ ກ ໍ ຕ າ ມ , ແ ຕ ່ ເ ຂ ົ າ ກ ໍ ເ ຊ ອ ໜ ັ ້ ນ -

ວ່າ ເຮືອບິນເຄາະຮ້າຍລຳນັ້ນໄດ້ຖືກລູກກະສຸນເຂົ້າແລ້ວຢ່າງ
ແນ່ນອນ. ໂດຍບໍ່ຕ້ອງຜ່ອນຄວາມໄວ, ອາເລັກເຊ ໄດ -
ເບັດຫນ້າເຂົ້າໄປຫາເຮືອບິນລຳດັ່ງກ່າວ, ເພາະຮູ້ດີວ່າ ມັນ
ຈະບໍ່ສາມາດທຳຜິດສິ່ງອັນໃດໃຫ້ແກ່ເຂົ້າໄດ້ຕໍ່ໄປອີກແລ້ວແລະ
ເມື່ອເວລາເຂົ້າບິນໄປຮອດ, ເຊ່ແມ່ວ່າເຮືອບິນລຳນັ້ນ ກໍ
ຄົງຈະມຸ່ນອອບຍ້ອບໄປແລ້ວລະ...ພໍອາເລັກເຊ ອ່ວາຍ
ຫນ້າອອກຈາກກ້ອງແມ່ງ ເຂົ້າກໍ່ຕ້ອງຕົກຕະລຶງບັກໃຫຍ່ ,
ເພາະວ່າເຮືອບິນສັດຕູອີກລຳຫນຶ່ງພ້ອມປ່ອນລ້ວງຄ້ວງ ປາມ
ຫນ້າກ່ວ່າງຢູ່ໃກ້ໆເຂົ້ານີ້ເອງ. ບໍ່ແມ່ນມັນຖືກລູກຫລົ່ງ ຂອງ
ເຂົ້າແລ້ວບໍ ? ໂອຍ. ບໍ່ແມ່ນຈັກດ ! ມັນແມ່ນຜົ້ນງ່ານຂອງ
ເປຕຣ໊ບ ພຸ່ນຕ່ວງຫ່ານ. ຂະນະນີ້ເປຕຣ໊ບໄດ້ບິນຢູ່ກ້ຳຂ່ວ ນ
ຂອງເຂົ້ານີ້ເອງ. ຈຸ່ມເຊີ. ອ່ວາຍທະຫ່ານໃຫ່ ! ຜົ່ນ ສ້ຳ
ເລັກຂອງເພ່ອນຫນຸ່ມນ້ອຍຜູ້ນີ້ໄດ້ເຮັດໃຫ້ ອາເລັກເຊ ມີ
ຄວາມ ພ່ານພູມໃຈຢ່ິ່ງກ່ວ່ານ ຜົ່ນສ້ຳເລັກຂອງຕົ່ນເອງຊ້ຳອີກ.

ພວກເຂົ້າໄດ້ບິນເຂົ້າໄປສັບຊ້ອນຢູ່ໃນລະຫ່ວ່າງກ່ວ່າງ ຝູ່ງ
ບິນເຍ່ຍລະນັ້ນ, ເຮັດໃຫ້ພວກນັ້ນເລ່ີ່ມອົກສັ່ນຂ້ວັນເສ່ຍ. ເຮືອ
ບິນຖ້ມລະເບ້ດຈຸ້ທ້ສ່ອງນ້ີ້ ຄົງຈະມ້ີ ແຕ່ພວກນ້ກບິນທ້ີ່ ບ່ໍ ເ ດ້ັ ງ ກ ່ ວ ່ ານ ກ ່ າ
ປ່ານໃດ, ເພາະວ່າພວກນ້ນໄດ້ບິນໄປ ໃ ຜ ໄ ປ ລ ່ ວ ່ ານ ຢ ່ ່ ່

ຂອງຝ່າຍຕົນເອງ, ເພື່ອຟ້າວປົບໜີໄປໂດຍໄວ. ແມ່ ນອມ ລະອຳ ການບັງຄັບສັດຕູໃຫ້ຍອມຖິ້ມລະເບີດລົງໃສ່ເຂດທີ່ໝັ້ນ ຂອງຝ່າຍຕົນເອງໃນຄັ້ງນີ້ ແມ່ນໄດ້ເກີດມາຈາກແຜນການອັນ ຕົ້ມຕໍ່ຂອງນາຍຮ້ອຍເອກ ແຈັດຊະລັບ. ສ່ວນວ່າການບິນ ບັງ ແສງຕາເວັນນັ້ນ ເປັນແຕ່ພຽງແຜນການສຳຮອງເທົ່ານັ້ນ :

ແຕ່ແລ້ວ ຝູງບິນຊຸດທີ່ໜຶ່ງຂອງພວກເຍຍລະມັນ ກໍ ສາ ມາດຈັດຕັ້ງກັນບິນກັບຄືນມາໄດ້ອີກເທື່ອໜຶ່ງ. ຂະນະນັ້ ເຮ ອບິນ " ໃສ່ເກີບ " ດ້ວງກ່ວາພວມເບັ່ງໜ້າໄປໃສ່ຂະບວນລົດ ຖັງ ທີ່ພວມຕີທຳລາຍເຂດທີ່ໝັ້ນຂອງຝ່າຍສັດຕູຢູ່. ແລະຈຸບິນ ຂັບໄລ່ຈຳນວນສາມລຳສຸດທ້າຍ ກໍໄດ້ອອກປະຕິບັດງານ ຢ່າງ ໄຮ້ຜົນ, ຄືນອກຈາກບໍ່ສາມາດທຳລາຍເຮືອບິນເຍຍລະມັນໄດ ຈັກລຳແລ້ວ ໜຶ່ງໃນຈຳນວນສາມລຳນັ້ນຍັງຖືກລູກປືນຂອງສັດ ຕູຕົກອີກ. ເຮືອບິນຖິ້ມລະເບີດຂອງສັດຕູໄດ້ຫຍັບເຂົ້າໄປ ໃກ ບ່ອນທີ່ພວກລົດຖັງພວມທຳການຕໍ່ສູ້ຢູ່ທຸກຂະນະ. ບໍ່ເວລາ ພໍ ບິນຂຶ້ນສູງອີກແລ້ວ ນາຍຮ້ອຍເອກ ແຈັດຊະລັບ ໄດ້ຕັດສິນໃຈ ສ່ຽງດວຍການໜີ້ມລົງໄປຕ້ວງຫລັກ ຕໍ່ສູ້ເບ່ວງລຸ່ມ. ສ່ວນອາ ເລັກເຊ ເຫັນດີນຳແຜນອັນມິດັ່ນ, ເພາະວ່າເຂົ້າໃຈ ຄິດ ຢາກຈະສ້ວງຫານສັດຕູດວຍການນຳໃຊ້ເຮືອບິນ " LA-ᵕ " ທີ່ລຸນມະພາບອັນເລີດລ້ຳຂຶ້ນໄປ ເຈາະເຂົ້າຕີບໄຕໃສ ຝູງ ສັດຕູມາດ້ວນແລ້ວ. ຈຸບິນຈຳນວນສາມລຳຂອງນາຍຮ້ອຍເອກ- ແຈັດຊະລັບ ໄດ້ເລ່ນບິນເຈ້ດຂຶ້ນຟ້າ ແລະ ພ້ອມດຽວກັນ ນັ້ນ ລູກກະສຸນປືນອັນສັກສິດກໍໄດ້ຖືກບັງຄັບໃຫ້ຝູງຕິດຕາມຂຶ້ນ ໄປ

ເປັນຢ່ ຄ້າຍຄ່ງຢ່ນ້ຳມັດຈຸລາດ. ເຮ ອ ບ ິ ນ ເຍ ຍ ລ ະ ມ ັ ນ ຈ ຳ ນ ອ ນ ສ ອ ງ ລ ຳ ແ ຈ ບ ຄ າ ທ ີ ່ . ຫ ນ ຶ ່ ງ ໃ ນ ຈ ຳ ນ ອ ນ ສ ອ ງ ລ ຳ ຄ ່ ງ ກ າ ວ ໄ ດ ຂ າ ດ ອ ອ ກ ເ ປ ັ ນ ສ ອ ງ ທ ອ ນ ກ ະ ເ ດ ັ ນ ໄ ປ ໃ ນ ອ າ ກ າ ດ ແ ລ ະ ສ ່ ອ ນ ປ ີ ກ ຫ າ ງ ຂ ອ ງ ມ ັ ນ ກ ໍ ໄ ດ ຕ ົ ກ ລ ົ ງ ມ າ ສ ູ ຍ ເ ອ ົ າ ຂ ້ າ ງ ຍ ິ ມ ຂ ອ ງ ອ າ ເ ລ ັ ກ ເ ຊ ອ ິ .

- ຕ ິ ດ ຕ າ ມ ເ ຮ ົ າ ມ າ ! - ເ ມ ແ ຮ ດ ຊ ຸ ເ ອ ບ ໄ ດ ້ ຢ ່ ວ ່ າ ຍ - ຫ ນ ້ າ ໄ ປ ເ ອ ົ ້ ມ ໃ ສ ່ ຕ ິ ດ ຕ າ ມ ຂ ອ ງ ເ ຂ ົ ້ າ ແ ລ ະ ຫ ລ ັ ງ ຈ າ ກ ນ ັ ້ ນ ເ ຂ ົ ້ າ ກ ໍ ໄ ດ ້ ຄ ວ ້ າ ຈ ັ ບ ເ ອ ົ ້ າ ພ ວ ງ ມ ະ ໄ ລ ຍ ິ ມ ມ າ ກ ຳ ໄ ວ .

ອ າ ເ ລ ັ ກ ເ ຊ ອ ິ ໄ ດ ້ ແ ນ ມ ເ ຫ ັ ນ ແ ຜ ່ ນ ດ ິ ນ ປ ່ ນ ລ ວ ງ ຄ ວ ງ ໆ ຢ ່ ເ ບ ື ້ ອ ງ ລ ຸ ມ . ທ ັ ນ ໃ ດ ນ ັ ້ ນ ເ ຂ ົ ້ າ ກ ໍ ຮ ູ ້ ສ ຶ ກ ຄ າ ຍ ກ ັ ບ ວ ່ າ ກ ຳ ປ ັ ້ ນ ອ ັ ນ ແ ຂ ງ ແ ຮ ງ ຂ ອ ງ ໃ ຜ ຜ ູ ້ ຫ ນ ຶ ່ ງ ໄ ດ ້ ມ າ ທ ຸ ບ ເ ອ ົ ້ າ ໃ ສ ່ ກ ັ ບ ຕ ົ ່ ງ . ເ ລ ີ ອ ຖ ູ ສ ີ ແ ດ ງ ເ ຂ ັ ້ ມ ໄ ດ ້ ໄ ຫ ລ ອ ອ ກ ເ ຕ ັ ມ ປ າ ກ ແ ລ ະ ສ ົ ບ ແ ລ ະ ເ ຮ ັ ດ ໃ ຫ ້ ໃ ນ ຕ າ ຂ ອ ງ ເ ຂ ົ ້ າ ຜ ່ າ ມ ື ອ . ຂ ະ ນ ະ ນ ີ ້ ເ ຂ ົ ້ າ ໄ ດ ້ ພ ່ າ ຍ ແ ພ ້ ເ ຈ ັ ດ ຢ ່ ້ ຳ ຝ ່ າ . ແ ຜ ່ ນ ຫ ລ ັ ງ ຂ ອ ງ ເ ຂ ົ ້ າ ໄ ດ ້ ແ ນ ບ ຕ ິ ດ ກ ັ ບ ຕ ົ ່ ງ ເ ຫ ງ ່ ຢ ່ ້ າ ງ ສ ະ ຫ ນ ິ ດ ແ ຫ ນ ມ . ທ ັ ນ ໃ ດ ນ ັ ້ ນ ເ ຂ ົ ້ າ ກ ໍ ໄ ດ ້ ແ ນ ມ ເ ຫ ັ ນ ທ ອ ງ ລ າ ຍ ອ ຳ ່ ້ ອ າ ຍ ຂ ອ ງ " ຍ ິ ມ ໃ ສ ່ ເ ກ ັ ບ " ລ ຳ ຫ ນ ຶ ່ ງ ບ ິ ນ ຢ ່ ู ເ ຫ ນ ือ ລ ຳ ກ ອ ງ ສ ອ ງ ແ ມ ່ ຍ ິ ງ ຂ ອ ງ ເ ຂ ົ ້ າ , ຕ ິ ມ ກ ົ ງ ປ ່ າ ງ ທ ີ ່ ສ ຸ ບ ເ ກ ັ ບ ຂ ອ ງ ມ ັ ນ ຍ ັ ງ ມ ີ ຂ ໍ ້ ຕ ິ ມ ຕ ິ ດ ແ ປ ດ ຢ ู ่ ท ้ อ ไ ป .

ອ າ ເ ລ ັ ກ ເ ຊ ອ ິ ໄ ດ ້ ก ด ป ุ ่ ม , ป ่ อ ม ล ู ก ก ะ ส ู ม อ อ ก ไ ป ท ั ม ท ี , ແ ຕ ่ ເ ປ ັ ນ ຫ ນ ้ า เ ส ย ด า ย เ ข ้ า บ ่ ม ี โ อ ก า ด ไ ด ้ เ ห ็ น เ ล ย อ ่ า ล ู ก ป ื ม ไ ด ้ แ ล ่ น ไ ป ต ำ ถ ู ก ถ ุ ง ม ้ ำ ม ั น , เ ค ื ่ อ ง จ ั ก ห ล ่ อ ่ า ห อ ง ต ิ ด ล ะ เ บ ิ ด เ พ ร ะ อ ่ า เ ร ื อ บ ิ น เ ย ย ล ะ ม ั น ล ำ ม ั น ไ ด ้ ม ุ ่ น ห ะ ล า ย ไ ป ก ั บ ล ้ อ ม ล ะ เ บ ิ ด ส ี ห ม ่ น เ ส ย แ ล ้ อ .

ເມແຮ ຄຸເອບ ໄດ້ຍັບເຮ ອົບ ມ ຫລ ກ ອອກ ມາ ຢູ່ ທ າ ງ ຂ າ ງ ຍ ມ ລ ຳ ທ ່ ໄ ດ ້ ກ າ ຍ ເ ປ ັ ນ ກ ອ ມ ໄ ຟ ໄ ປ ແ ລ ້ ວ ນ ັ ້ ນ . ບ າ ດ ມ ີ ເ ຂ ົ ້ າ ໄ ດ ປ ່ ຽ ນ ຈ າ ກ ທ ່ າ ສ ັ ກ ຫ ົ ວ ນ ັ ້ ນ ຟ າ ມ າ ເ ປ ັ ນ ທ ່ າ ຂ ະ ຫ ນ າ ມ ໄ ປ ກ ັ ບ ລ ວ ງ ຍ າ ວ ຂ ອ ງ ຫ ນ ້ າ ດ ິ ນ . ເ ມ ່ ◌ ◌ ◌

ลายจົ່ມມຸ່ມມີ ໄປແລ້ວນັ້ນ ໄດ້ມີ ໄຟລຸກ ໄຫ້ ມ້ ຳມັ ນ ແ ອ ດ ຊ ້ ວ ຍ ຢ ູ ່ ງ ູ ່ ໆ ອັ ນ ໄ ດ ້ ກ ໍ ່ ໃ ຫ ້ ເ ກ ີ ດ ມ ີ ຄ ວ ັ ນ ໄ ຟ ເ ປ ັ ນ ເ ລ ົ ່ າ ຫ ມ ່ າ ລ ອ ຍ ຂ ຶ ້ ນ ໄ ປ ຍ ັ ງ ທ ອ ງ ຟ ້ າ ທ ີ ່ ປ ່ າ ສ ະ ຈ າ ກ ກ າ ມ ເ ຄ ື ່ ອ ມ ໄ ຫ ວ . ແ ຕ ່ ແ ທ ນ ທ ີ ່ ວ ່ າ ອ າ ເ ລ ັ ກ ເ ຊ ໂ ອ ຈ ະ ໃ ຫ ້ ຄ ວ າ ມ ສ ົ ນ ໃ ຈ ແ ກ ່ ຊ າ ກ ສ ົ ບ ເ ຮ ື ້ ອ ບ ຶ ນ ຂ ອ ງ ສ ັ ດ ຕ ູ ທ ີ ່ ຫ າ ກ ໍ ຖ ຶ ກ ທ ໍ ລ າ ຍ ໄ ປ ສ ິ ດ ໆ ຮ ອ ມ ໆ ນ ັ ້ ນ , ກ ົ ງ ກ ັ ນ ຂ າ ມ ເ ຂ ົ ້ າ ໄ ດ ແ ຕ ຫ ລ ຽ ວ - ແ ມ ມ ໍ ້ ຂ ະ ບ ອ ນ ເ ຄ ື ່ ອ ມ ໄ ຫ ວ ອ ັ ນ ໃ ຫ ຍ ່ ໂ ຕ ຂ ອ ງ ບ ັ ນ ດ າ ແ ມ ງ ຈ ຸ ດ ເ ຫ ລ ັ ກ ສ ີ ຂ ຽ ວ . ຫ ລ ັ ງ ຈ າ ກ ແ ລ ມ ຫ ົ ດ ລ ອ ຍ ສ ອ ງ ບ ອ ມ ແ ລ ວ ແ ມ ງ ຈ ຸ ດ ເ ຫ ລ ົ ່ า ນ ั ้ น ก ็ ส า ม า ถ ไ ป ถ ึ ง ข ุ ด ท ี ่ ห ม ั ้ น ข อ ง ฝ ่ า ย ส ั ด ต ู , แ ล ะ ส ่ อ ม อ ่ า จ ุ ท ี ่ อ อ ก ห ม ่ า ก ็ ไ ด ้ ไ ป ถ ึ ง ข ุ ม ล อ ง ข อ ง พ ว ก ม ั ้ น เ ป ั ้ น ท ี ่ ร ว บ ร ว ม . จ ุ ล ิ ด ถ ั ว ม ้ อ ย ๆ ก ุ ม ห ม ั ้ ว ไ ด ้ ล ะ ก ็ ม ย ิ ง ล ู ก ไ ฟ ส ี แ ด ง ป า ย ๆ ไ ป ท ี ่ อ ุ ด ล ็ อ ม ข ด แ ม อ ห ล ั ง ข อ ง ส ั ด ต ู . พ ว ก ข ้ า ไ ด ้ ก ุ ม ห ม า ข ้ า ไ ป เ ล ื ่ อ ย ๆ , ถ ั ว อ ย ู ่ ข ้ า ง ห ล ั ง ข อ ง พ ว ก ข ้ า ม ั ้ น ย ั ง ม ี แ ป ว ไ ฟ แ ล ะ ค ้ อ ม อ อ ก จ า ก ป า ม ป ั ้ น ใ ห ญ ่ ข อ ง ส ั ด ต ู อ ู ่ . เ ม ื ่ อ ร ถ อ ุ ด เ อ ย ส า ม า ถ เ ข ้ า ใ จ ไ ด ้ ด ี ถ ึ ง ค ว า ม ห ม า ย ข อ ง ล ิ ด ถ ั ว จ ำ น อ ม ร ้ อ ย ๆ ล ั น ท ี ่ ไ ด ้ แ ล ม ต ะ ล ุ ย - ผ า น ข ด ท ี ่ ห ม ั ้ น อ ั น ม ุ ม ม ั ้ น .

ข้าได้เห็นกับตา เหตุการณ์ที่ประชาชนโอยรด และชาวโลกที่เป็นอิสระ จะได้รับรู้ด้วยความพากพูมใจในวันข้างหน้า, โดยการลงชาวหน้าหนังสือพิมพ์ที่บุลเวมเขตสู้รบอันมองเล็งยานหุ้มเกราะของแขวง ทวกสะกะ, พายหลังจากการใช้ปืนใหญ่ยิงอย่างหนักหน่วงแต่สองชั่วโมง, กองทัพลิดถังก็สามารถทำลายเขต

ປ້ອງກັນເຍຍລະມັນ ແລະ ໄດ້ແລ່ນຕະລຸຍໄປຢ່າງສຸດ ກຳລັງ ຕາມຊຸມຄອງ ເພື່ອເປີດທາງໃຫ້ແກ່ຈຸຫະຫານລາບໂຊວຽດຂ້ຶ ຕໍ່ກາມຕໍ່ຕາມໃນຄັ້ງນີ້.

ເຮືອບິນຂັບໄລ່ຈຳນວນເກົ້າລຳຂອງນາຍຮ້ອຍເອກ ແຈຄຸ ຊະລົບທ້ອອກທຳການສູ້ຮົບໃນມື້ນັ້ນ, ປາກົດວ່າມີສອງລຳ ໄດ ຂາດຫາຍໄປ ແລະ ບໍ່ໄດ້ມີໂອກາດກັບຄືນມາສູ່ຖ່ານບິນ. ສ່ວນ ຍົນ " ໃສ່ເກີບ " ຂອງພວກເຍຍລະມັນ ທີ່ຖືກທຳລາຍ ໃນ ຄັ້ງນັ້ນ ມີຈຳນວນທັງໝົດເກົ້າລຳ. ໗ ຕໍ່ ๘, ນັບວ່າສະຖິຕິ ທ່ຽງ, ຖ້າເວົ້ານັ້ນ ແຕ່ສະເພາະເຄື່ອງຍົນ, ແຕ່ການສູນເສຍ ເພື່ອນັກບິນໄປອີກສອງຄົນນັ້ນ ເຮັດໃຫ້ຄວາມເບີກບານ ຕໍ່ ໄຊຊະນະງຽບເຫງົາລົງ. ຂະນະທີ່ນັກບອກມາຈາກຫ້ອງຂັບ, ບັນດານັກບິນບໍ່ໄດ້ໂອ້ລົມ ແລະ ສະແດງທ່າທີໂອ່ອວດກຽວກັບ ໄຊຊະນະ ດ້ວຍການຮ້ອງເວົ້າຕໍ່ກັນແຮງໆຄືເຄີຍເຮັດ ຫລັງ ຈາກການຕໍ່ສູ້ທີ່ມີໄຊ. ພວກເຂົາໄດ້ພາກັນມຸ້ງໜ້າໄປຫາ ຫ້ອ ໜ້າເສນາທິການຢ່າງງຽບໆ ເພື່ອລາຍງານຜົນຂອງການ - ອອກປະຕິບັດງານໂດຍຫຍໍ້ ແລະ ຫລັງຈາກນັ້ນຕ່າງກໍໄດ້ແຍກ ຍ້າຍກັບໄປຄົນລະທິດລະທາງໂດຍບໍ່ໄດ້ຫລຽວໜ້າມາເບິ່ງກັນ ເລີຍ.

ເມແຮດຊຸເອບ ເປັນຄົນໃໝ່ຢູ່ໃນກອງພັນນີ້, ເຂົາບໍ່ໄດ້ ຮູ້ຈັກຄຸ້ນເຄີຍກັບສອງຄົນທີ່ຫາກໍເສຍສະຫລະ ແຕ່ວ່າເຂົາກໍໄດ ຮ່ວມສະແດງຄວາມເສົ້າສະຫລົດໃຈດ້ວຍກຽວກັນກັບນັກບິນ ຄົນ ອື່ນໆ. ມື້, ອາເລັກເຊ ໄດ້ສ້າງເຫດການອັນສຳຄັນແລະ

ມີຄວາມຫມາຍທີ່ສຸດໃຫ້ແກ່ຊີວິດ, ຊຶ່ງເຫດການນັ້ນໄດ້ ມາ
ຈາກມານະຈິດ ແລະ ການອອກເຫື່ອເຫແຮງຢ່າງສຸດຂີດແລະ
ເຫດການດັ່ງກ່າວນັ້ນໄດ້ກາຍເປັນເຫດການທີ່ຕ້ອງສົມຊຸ ຂ້າ
ອະນາຄົດເພື່ອຊ່ວຍໃຫ້ເຂົ້າໄດ້ຄຳລຶງຕຳແຫນ່ງຢູ່ຮ່ວມກັນ ກັບ
ເຫລົ່ານັກບິນທີ່ເຂັ້ມແຂງ ແລະ ມີຄຸນງາມຄວາມດີທັ້ງຫລາຍ.
ນັບເທື່ອບໍ່ໄດ້ແລ້ວ ທີ່ເຂົ້າໄດ້ໄຝ່ຝັນເຖິງວັນເວລາດັ່ງກ່າວນັ້ນ.
ຄວາມໄຝ່ຝັນຂອງເຂົ້າໄດ້ເກີດມີຂຶ້ນຕັ້ງແຕ່ຕອນທີ່ເຂົ້າຍັງຢູ່ໃນ
ໂຮງຫມໍ, ໃນລະຫວ່າງທີ່ທຳການຫັດຍ່າງ, ຫັດເຕັ້ນລຳແລະ
ທຳການຝຶກຝົນຟື້ນຟູກ້ອຍ່າສະຫອມຕ່າງໆຂອງນັກບິນ. ບັດນີ້,
ວັນເວລາດັ່ງກ່າວນັ້ນໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ. ເຂົ້າໄດ້ສັ່ງຫາມເຮືອ
ບິນເຍຍລະມັນ ຈຳນວນສອງລຳ ແລະ ໄດ້ກັບຄືນມາໃຊ້ ສິດ
ຢ່າງເຕັມສ່ວນຢູ່ໃນຄອບຄົວດຽວກັນກັບນັກບິນຂັບໄລ່ຄົນອື່ນໆ.
ອາເລັກເຊ ກໍຄືນັກບິນຄົນອື່ນໆ, ເຂົ້າໄດ້ຫຍັບເຂົ້າໄປໃກ-
ຫ້ອໜ້າເສນາທິການເພື່ອລາຍງານຈຳນວນເຮືອບິນທີ່ເຂົ້າໄດ
ຍິງຕົກ ແລະ ໄດ້ອະທິບາຍເລື່ອງປີກຍ່ອຍອີກຈຳນວນໜຶ່ງ ,
ແລະ ຍ່ອງຍໍຊົມເຊີຍຜູ້ຮ່ວມງານຂອງເຂົ້າຈາກນັ້ນ ກໍກັບອອກມາ-
ນັ່ງຢູ່ກອງຮົ່ມກົກບູໂລ ດ້ວຍຄວາມອາໄລອາວອນຄິດເຖິງ ນັກ
ບິນສອງຄົນ ທີ່ບໍ່ມີໂອກາດໄດ້ຫວນກັບຄືນມາ.

ມີພຽງ ເປຕຣິບ ຄົນດຽວເທົ່ານັ້ນທີ່ໄດ້ຍ່າງເວີນໄປເວີ້ນ
ມາຢູ່ກາງເດີ່ນ. ຍ້ອນວ່າເຂົ້າບໍ່ໄດ້ໃສ່ໝວກ, ດັ່ງນັ້ນຜົມ ສີ
ແດງແສດຂອງເຂົ້າຈຶ່ງປິວສະບັດໄປຕາມລົມ. ເຂົ້າໄດ້ ທຽວ
ຈ່ອງດຶງເອົາທຸກໆຄົນທີ່ພົບພໍ້ເພື່ອໃຫ້ຫັນມາຟັງເລື່ອງຂອງເຂົ້າ.

... ຂ້ອຍໄດ້ເຫັນມັນຫຍັບເຂົ້າມາໃກ້ໆ, ຈົນເກືອບຈະ ສາມາດເຂ່ຍ່ໄປເຖິງ, ຟັງຂ້ອຍເວົ້າແຄແມ. ຂ້ອຍເຫັນ ມັນ ຄັກອ່ຫລ, ສະຫາຍຮ້ອຍໂທໄດ້ຍິງລຳທຳອິດຕົກ, ສ່ວນ ຂ້ອຍ ໄດ້ຍິງລຳທີ່ສອງ ປັ້ງບ້າດຫນ່ຶ່ງ !

ສຸດທ້າຍເຂົ້າກໍໄດ້ແລ່ນໄປຫາ ເມແຮດອຸ່ເອບ ແລ່ະ ໄດ້ ນ່ັ່ງລົ້ງເທ້ົ່ງຫຍ້າ, ຄຽງຂ້າງກັບເມແຮດອຸ່ເອບ. ແຕ ແລ້ວ ເຂົ້າກໍນ່ັ່ງສະຫ້ົ່ງບຢູ່ບ່ໍ່ໄດ້ດົນ, ເຂົ້າໄດ້ຜູດລຸກຂ້ຶ້ນຢືນທ້ົ່ງ ເວ້ົ່າ ວ່ າ:

- ອາ, ສ້ັ ນ່ ມ້ ີ ຈ ົ ່ ງ ແ ມ ່ ນ ເ ຈ ົ ້ ່ າ ບ ິ ນ ໂ ຊ ລ ວ ດ ລ າ ຍ ວ ່ ງ ຮ ົ ່ ງ ປ ົ ກ ໄ ດ ້ ຄ ັ ກ ແ ມ ່ ອ ່ ຫ ລ ! ພ ວ ກ ມ ັ ນ ໄ ດ ້ ບ ິ ນ ເ ຂ ົ ້ ່ າ ມ ່ າ ຢ ່ າ ງ ເ ປ ັ ນ ຂ ະ ບ ວ ນ ດ ໍ ປ ົ ກ ເ ລ ີ ຍ . . . ເ ຈ ົ ້ ່ າ ໄ ດ ້ ເ ຫ ັ ນ ຄ ົ ນ ກ ັ ບ ຂ ອ ຍ ບ ໍ ? ຂ ະ ນ ະ ທ ີ ່ ຂ ອ ຍ ບ ິ ນ ຕ ິ ດ ຕ າ ມ ເ ຈ ົ ້ ່ າ ໄ ປ ຢ ູ ່ ນ ັ ້ ນ , ທ ັ ນ ໃ ດ ຂ ອ ຍ ກ ໍ ໄ ດ ້ ເ ຫ ັ ນ ມ ັ ນ ບ ິ ນ ໂ ພ ໂ ວ ອ ອ ກ ມ ່ າ ໃ ສ ່ , ມ ັ ນ ບ ິ ນ ເ ຂ ົ ້ ່ າ ມ ່ າ ໃ ກ ້ ຈ ົ ນ ເ ກ ືອ ບ ຊ ຸ ່ ມ ີ , ແ ລ ະ ຈ າ ກ ນ ັ ້ ນ ຂ ອ ຍ ກ ໍ ເ ຫ ັ ນ ເ ຈ ົ ້ ່ າ . . .

- ຢຸດກ່ອນ, ສະຫາຍ, ຈົດໝາຍເຮົ່ົາເດ, ຈົດໝາຍ ເຮົ່ົາຢູ່ໃສ ? - ເມແຮດອຸ່ເອບ ເວ້ົ່າຕົດບ ົ ດ ້ ັ ມ ພ ່ ອ ມ ທ ້ ົ ່ ງ ຄ ົ ້ ັ ມ ຕ າ ມ ຖ ົ ້ ່ ງ ສ ້ ົ ່ ງ ຖ ົ ້ ່ ງ ເ ສ ້ ັ ອ ຕ ົ ້ ່ ມ .

ເ ຂ ົ ້ ່ າ ຫ າ ກ ໍ ເ ດ ົ ້ ່ ກ ັ ບ ຈ ົ ດ ໝ າ ຍ ທ ີ ່ ໄ ດ ້ ຮ ັ ບ ແ ຕ ່ ອ າ ຍ ັ ງ ບ ໍ ່ ທ ັ ນ ມ ີ ໂ ອ ກ າ ດ ໄ ດ ້ ອ ່ ານ ເ ທ ່ ອ ນ ັ ້ ນ ້ ັ ນ ມ າ ແ ລ ະ ເ ມ ່ ອ ຊ ອ ກ ຕ າ ມ ຖ ົ ້ ່ ງ ສ ້ ົ ່ ງ ຖ ົ ້ ່ ງ ເ ສ ້ ັ ອ ບ ໍ ່ ພ ົ ບ ເ ຂ ົ ້ ່ າ ກ ໍ ມ ີ ອ າ ກ ານ ເ ຫ ູ ່ ອ ຊ ຸ ່ ມ ທ ັ ນ ທ ີ . ສ ຸ ດ ທ ້ າ ຍ ເ ມ ່ ອ ເ ຂ ົ ້ ່ າ ລ ໍ ່ ໄ ປ ທ າ ງ ໃ ນ ເ ສ ້ ັ ອ ຊ ຸ ່ ມ ກ ໍ ໄ ດ ້ ຍ ິ ນ ສ ຽ ງ ຂ ອ ງ ຈ ົ ດ ໝ າ ຍ ຕ ົ ້ ່ ງ ດ ັ ງ ຄ ວ ບ ຄ າ ບ ເ ຮ ັ ດ ໃ ຫ ້ ເ ຂ ົ ້ ່ າ ຖ ອ ມ ທ ັ ນ ໃ ຈ ດ ວ ຍ ຄ ວ າ ມ ໂ ລ ່ ງ ອ ົ ່ ກ . ເ ຂ ົ ້ ່ າ ໄ ດ ້

ຈັບເອົາຈົດໝາຍຂອງໂອມກາ- ຂັ້ນມາເປີດດ້ວຍຄວາມ ທະ
ນຸຖະໜອມ ໂດຍບໍ່ໄດ້ສົນໃຈຕໍ່ການເລົ່າເລື່ອງຢ່າງຂັ້ນອົກຂັ້ນ
ໃຈຂອງຜູ້ເປັນເພື່ອນ.

ທັນໃດນັ້ນສຽງຍິງລູກສອນໄຟກໍໄດ້ດັງຂຶ້ນ, ເບິ່ງມັນ ພຸ່ງ
ໄປຕາມນ່ານຟ້າ, ເໜືອບໍລິເວນເດີ່ນບິນຄາຍດັ່ງໂຕມ້ວງກອມ
ທີ່ມີປະກາຍສີແດງປ່າບໆ. ຫລັງຈາກນັ້ນມັນກໍຄ່ອຍໆອັບ ແສງ
ລົງໂດຍໄດ້ປ່ອຍໃຫ້ເຫລືອໄວ້ແຕ່ພຽງຄວັນສີໜ່ົນໄຫລໄປເປັນ
ຄວງຍາວ ແລະ ໃນທີ່ສຸດກໍຈາງຫາຍໄປເທື່ອລະເລັກລະນ້ອຍ.
ພວກນັກບິນໄດ້ພ່ານັ້ນຜູດລູກຂັ້ນຈາກບ່ອນ. ສ່ວນອາເລັກເຊ
ກໍໄດ້ຟ້າວປີບແລ່ນໄປນຳໜູ ແລະ ພ້ອມກັນນັ້ນກໍໄດ້ຍັດ ຈົດ
ໝາຍທີ່ເຂົາບໍ່ທັນມີໂອກາດໄດ້ອ່ານພໍໂຕນັ້ນເຂົ້າໄວ້ໃນຖົງ .
ແຕ່ວ່າໃນຂະນະທີ່ທຳການເປີດຊອງ, ເຂົາຮູ້ສຶກຄ້າຍວ່າ ມີ
ເຈ້ຍແຂງໆບັນຈຸຢູ່ໃນນັ້ນດ້ວຍ. ດັ່ງນັ້ນ, ເມື່ອເວລາແລ່ນນຳ
ໜ້າຈຸບິນຂອງເຂົາໄປຕາມເສັ້ນທາງທີ່ເຄີຍຫຼຽວໄປມາຢູ່ເປັນ
ປະຈຳ, ເຂົາຈຶ່ງໄດ້ແຕ່ລູບໆຄຳໆຊອງຈົດໝາຍດັ່ງກ່າວ ທັງ
ໄດ້ຄິດສົງໄສຢູ່ພູດຽວວ່າ: ອັນນັ້ນມັນແມ່ນຫຍັງເດ ?

ສຳລັບກອງພັນຂັບໄລ່ຖືວ່າມີອາເລັກເຊ ສັງກັດຢູ່ນຳນັ້ນ,
ການສາມາດຕີຜ່າວົງລ້ອມຂອງເຫລ່ົາຍານເກາະນັ້ນໄດ້ໝາຍ
ເຖິງແຕ່ພຽງການເລີ່ມເປີດສາກບຸກໂຈມຕີເທົ່ານັ້ນ. ຝູງ ບິນ
ຂັບໄລ່ໄດ້ຜັດປ່ຽນກັນຂຶ້ນລົງຢ່າງບໍ່ມີເວລາຢຸດເຊົາ. ພໍ່ຈຸມີລົງ
ຮອດເດີ່ນ, ຈຸນັ້ນກໍບິນອອກໄປແທນ ແລະ ລົດບັນຈຸນຳ ມັນ
ເຊື້ອໄຟກໍຟ້າວແລ່ນອອກໄປຫາເຮືອບິນທີ່ຫາກໍມາເຖິງນັ້ນທັນທີ,

ນ້ຳມັນເຊື້ອໄຟໄດ້ແລ່ນລົງສູ່ຖັງບາດແຮງໆ. ຢູ່ທາງເທິງເຄື່ອງ ຈັກອັນຮ້ອນປານເຕົາອົບນັ້ນ ມີອາຍຄວັນເຕັ້ນຍົກໆ ຄັບ ວ່າ ມັນລອຍຢູ່ເໜືອທອງທົ່ວມາໃນຍາມຝົນຕົກແລ້ວໃໝ່ໆ ໃນລະ ດູຮ້ອນ. ພວກນັກບິນໄດ້ຮັບຄຳສັ່ງໃຫ້ນັ່ງປະຈຳຢູ່ເທິງ ຫ້ອງ ຂັບຍົນ. ເຖິງຍາມກິນເຂົ້າ, ພວກອາຍລຽງໄດມຳອາ ຫານ ໃສ່ຖາດອາລຸຍມິນຽມໄປສົ່ງໃຫ້ຈົນເຖິງທີ່. ແຕ່ກໍປາກົດວ່າບໍ່ມີ ນັກບິນຜູ້ໃດສາມາດກິນອາຫານລົງຄໍ ເພາະວ່າຕະຫລອດມື້ນັ້ນ ຫົວໃຈຂອງພວກເຂົາໄດ້ໄປລອງລອຍຢູ່ທາງອົ້ມພູມຈົນໜົດສົ້ນ.

ໃນຂະນະທີ່ຈຸບິນຂອງນາຍຮ້ອຍເອກ ແຈດຊະລີບ ກັບຄົນ ມາ ຈອດອີກເທື່ອໃໝ່ ແລະ ໄດ້ແລ່ນເຂົ້າໄປໃນປ່າເພື່ອຕາມ ນ້ຳມັນນັ້ນ, ເມແຮດຊິເອບ ໄດ້ນັ່ງຢູ່ເທິງຕັ່ງຂັບຍົນດ້ວຍ ອາ ການຍົ້ມແຍ້ມແຈ່ມໃສ ແລະ ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນ ກໍມີຄວາມຮູ້ສຶກ ປະເອີບໃຈຕໍ່ຄວາມອ່ອນເພຍຂອງຮ່າງກາຍ. ເຂົາໄດ ແນມ ຂຶ້ນໄປຍັງທ້ອງຟ້າດ້ວຍຄວາມກະຕືລືລົ້ນ ແລະ ໄດ້ເວົ້າຢອກລໍ້ ຕໍ່ພວກທະຫານເຕີມນ້ຳມັນຢ່າງມ່ວນຊຸ່ນ. ອາເລັກເຊອີ ໄດ ໄຝ່ຝັນຢາກຈະກັບຄືນໄປທຳການສູ້ຮົບເພື່ອທົດສອບກຳລັງແຮງ ຂອງຕົນຢ່າງຮຸນແຮງທີ່ສຸດ. ເຖິງແມ່ນວ່າເຂົາຈະເອົາມືຄຳ-ໄປຖືກຈົດໝາຍ ແລະ ໄດ້ຍົນສຽງມັນດັງຄວບຄາບກໍຕາມແຕ ວ່າເຂົາກັບບໍ່ມີອາລົມຈະອ່ານໃນຕອນນ້ັ້ນເລີຍ.

ພໍເຖິງຍາມຕາເວັນຕົກດິນ, ພວກນັກບິນໄດ້ຮັບອະນຸຍາດ ໃຫ້ກັບໄປຍັງທີ່ພັກເຊົ້າຂອງໃຜລາວ. ສຳລັບເມແຮດຊິເອບ-ນັ້ນ, ເຂົາບໍ່ໄດ້ກັບໄປຕາມເສັ້ນທາງນ້ອຍທີ່ຜ່ານໄປທາງ ປ່າ

ທັນໃດນັ້ນ ລົດ " ຈ໊ບ " ຄັນໜຶ່ງກໍໄດ້ແລ່ນມາຈອດ ຢູ່ ເບື້ອງຫລັງເຂົາ. ກ່ອນທີ່ຈະງ່ວກໜ້າກັບຄົນໄປເບິ່ງ, ເມ ແຮດອຸ້ເອບ ໄດ້ເຫັນຢູ່ໃນໃຈວ່າ ຜູ້ທີ່ມາຈອດເຫັນການ ຫລົ້ ແບບເດັກນ້ອຍຂອງເຂົານ້ັ້ນ ຕ້ອງແມ່ນສະຫາຍຜູ້ບັນຊາການຂອງ ເຂົາຢ່າງແນ່ນອນ. ອາເລັກເຊ ອ໊ ຮູ້ສຶກຮ້ອນວາບ ໆ ໄປ ຮອດກົກຫູ ເຂົ້າທຳທ່າຄ້ັ້ງວ່ານ້ັ້ຮູ້ເຫັນລົດຄັນນັ້ນ ແລະ ໄດ ສືບຕ່ແກ້ວ ໄມ້ຄ້ອນເທົ້າໄປຕາມໜ້າດິນເລ້ອຍໄປ.

- ເຮັດເສ້ິກບ໋ ? ດ໊ີແລ້ວ ! ອຸ້ມເຊ້ຍດ໊ີ ! ຂ້ອຍໂລດ ແລ່ນຂ້ອກຫາ ວ໊ີລະອຸ້ມຂອງພວກເຮົາທ໊ີ່ອດ໊ີ່ນ້ິມໜ້ຶ່ງ, ບາດ ອຸ້ພ້ໂລດມາພ້ເຂົ້າຕ້ອນທ໊ີ່ເຂົ້າພ້ອມກ໋ຳລ້ັ້ງຕ໋ໍ້ສູ້ກ້ັ້ບຕ້ົ້ນຫ້ຍ້ານ້ຢູ່່ກ້ັ້ງ ທ໊ີ່ງມ້ັ້ພ້ເມ້ັ້ະ.

ນ້ັ້ຍພ້ັ້ນໂທ້ໄດ້ໂດດລ້ົ້ງມ້ັ້ຈ້ັ້ກລ້ົ້ດ; ນ້ອກຈ້ັ້ກເຂ້ົ້ັ້ ຈ້ະ ມ້ັ້ກ້ັ້ບລ້ົ້ດເຂ້ົ້ັ້ເອ້ົ້ງໃນ້ຍ້ັ້ານ້ທ້ັ້ານ້ສ໋ອ ທ້ັ້ານ້ອ້ັ້ນ ຄ໊ີ ແນ້ອ ນ້ັ້ ແລ້ວ ເຂ້ົ້ັ້ານ້ຍ້ັ້ງເປ້ັ້ນ ນ້ັ້ກ້ັ້ບລ້ົ້ດ ທ໊ີ່ ຄ໊ີ ເລ້ົ້ດ ນ໋ຳ ອ໊ີ ນ້ັ້. ພ້ັ້ານ້ຫ້ລ້ັ້ງ ທ໊ີ່ ໄ ດ້ ບ້ັ້ນ ຊ້ັ້ ກ ອ ງ ພ້ັ້ນ ຂ ອ ງ ຕ້ົ້ນ ມ ້ ຈ ້ ົ ນ ຕ ະ ຫ ລ ອ ດ ມ ້ ແ ລ ້ ວ , ໃ ນ ຕ ອ ນ ຄ ໍ ້ ເ ຂ ົ ້ ້ ນ ້ ັ ກ ຈ ະ ອ ອ ກ ທ ໍ ້ ກ ານ ກ ວ ດ ກ ານ ເ ຄ ່ ອ ງ ຈ ັ ກ ຍ ົ ນ ຮ ວ ມ ກ ັ ນ ກ ັ ບ ພ ວ ກ ນ ້ ັ ຍ ຊ ້ ັ ້ ງ ທ ້ ັ ້ ງ ຫ ລ ້ ັ ້ ຍ , ຄ ເ ຂ ົ ້ ້ ັ ນ ້ ັ ກ ນ ຸ ້ ງ ໂ ສ ້ ງ ສ ້ ັ ້ ຍ ພ ້ ັ ້ ຍ ທ ່ ີ ແ ປ ດ ເ ປ ້ ັ ້ ອ ມ ໄ ປ ຖ ້ ອ ຍ ນ ໍ ້ ັ ້ ມ ເ ຄ ່ ອ ງ ຄ ້ ັ ້ ງ ຖ ຽ ວ ກ ັ ນ ກ ັ ບ ຊ ້ ັ ້ ງ ແ ປ ງ ຍ ົ ນ ທ ່ ີ ໍ ່ ໄ ປ ຕ ້ ັ ້ ງ ແ ຕ ່ ວ ້ ັ ້ ເ ທ ົ ້ ງ ໃ ບ ຫ ນ ້ ັ ້ ັ ້ ອ ັ ນ ຈ ອ ຍ ພ ອ ມ ຂ ອ ງ ເ ຂ ົ ້ ້ ັ ນ ້ ັ ມ ິ ເ ສ ້ ັ ້ ນ ທ ່ ີ ໍ ່ ງ ບ ອ ກ ເ ຖ ົ ້ ງ ຄ ວ າ ມ ມ ິ ອ ໍ ້ າ ນ າ ດ ແ ລ ະ ເ ຂ ົ ້ ້ ໍ ້ ໄ ດ ້ ສ ຸ ບ ຫ ມ ວ ກ ແ ງ ບ ທ ່ ີ ໍ ່ ສ ວ ຍ ງ າ ມ ຂ ອ ງ ພ ວ ກ ນ ັ ກ ບ ິ ນ .

ນ ້ ັ ້ ຍ ພ ້ ັ ້ ນ ໂ ທ ້ ໄ ດ ້ ເ ງ ວ ້ ອ ມ ມ ້ ອ ້ ັ ້ ນ ແ ຕ ະ ບ ່ ໍ ້ ໍ ້ ໍ ້

ດ່ວງເລີຍ. ເທ່ອມ້ເຂ້ົາໄດ້ຍ່າງເລາະໄປຕາມທ່ົງມາທ່ົມ ຫຍ້າ
ເກ ດ ຂ້ົມຢ່າງຣ້ກເຮ ອ ເພ ອ ຕ ອ ງ ກ ານ ຄ ວ ານ ສ ະ ຫ ງ ົ ບ ແ ລ ະ ຫ ລ ົ ກ
ລ ຽ ງ ຈ າ ກ ຄ ວ ານ ຟ ົ ດ ຟ ົ ມ ້ ົ ມ ຢ ່ າ ງ ບ ໍ ່ ຮ ູ ້ ຈ ົ ບ ສ ົ ມ ໃ ນ ຕ ະ ຫ ລ ອ ດ ມ ົ ມ , ຊ ວ ງ
ໃ ນ ້ ົ ມ ົ ມ ້ ົ ວ ຄ ວ ານ ຮ ູ ້ ສ ຶ ກ ຮ ອ ຍ ອ ັ ນ ພ ັ ນ ແ ນ ວ ທ ່ ໄ ດ ກ ະ ທ ົ ບ ເ ຂ ້ ົ າ ໃ ສ ່ ໂ ຕ
ເ ອ ົ ້ າ .

ຄ ົ ມ ້ ົ ນ ເ ປ ັ ນ ຄ ົ ມ ເ ດ ອ ມ ແ ຈ ວ , ເ ປ ັ ນ ຄ ົ ມ ທ ົ ວ ຽ ບ ສ ະ ຫ ງ ົ ດ ,
ແ ລ ະ ເ ປ ັ ນ ຄ ົ ມ ທ ່ ົ ຫ ອ ມ ຫ ວ ນ ໄ ປ ດ ວ ຍ ກ ິ ່ ນ ອ າ ຍ ຂ ອ ງ ທ ໍ ່ ມ ະ ຊ າ ດ .
ສ ຽ ງ ປ ົ ມ ໃ ຫ ຍ ່ ດ ່ ວ ງ ກ ອ ງ ມ າ ແ ຕ ່ ໄ ກ ໆ ພ ຸ ມ , ຟ ົ ງ ແ ລ ວ ຄ າ ຍ ດ ່ ວ ງ ສ ຽ ງ
ຮ ອ ງ ແ ຜ ດ ຂ ອ ງ ພ າ ຍ ຸ ແ ລ ະ ບ ໍ ່ ຄ ິ ດ ັ ນ ກ ັ ບ ສ ຽ ງ ທ ່ ດ ວ ງ ມ າ ຈ າ ກ ກ ານ ສ ູ
ຣ ບ ຈ ັ ກ ດ . ອ າ ເ ລ ັ ກ ເ ຊ ອ ໄ ດ ຍ ່ າ ງ ໄ ປ ຕ າ ມ ທ ົ ມ ທ າ ງ ທ ່ ົ ຕ ັ ດ ຜ ່ າ ທ ່ ົ ງ
ມ າ ເ ຂ ້ ົ າ ຝ ່ າ ງ ເ ກ ່ ົ າ ທ ່ ົ ງ ຫ ົ ມ ່ ງ . ກ ໍ ທ ຍ ້ າ ສ ົ ມ ໍ ່ ຕ ານ ຊ ວ ງ ຕ ານ ທ ໍ ່ ມ ະ -
ດ ານ ຈ ະ ຖ ິ ກ ປ ອ ຍ ໃ ຫ ້ ເ ກ ິ ດ ຢ ູ ່ ຕ ານ ຂ ອ ກ ແ ຄ ແ ຈ ຣ ້ ອ ຫ ລ ົ ບ ່ ກ ໍ ່ ຢ ູ ່ ອ ອ ມ
ກ ອ ງ ຂ ົ ມ ຕ ານ ແ ຄ ມ ທ ວ ມ າ ຊ ວ ງ ເ ຈ ົ ້ າ ຂ ອ ງ ບ ເ ຄ ຍ ສ ອ ດ ສ ອ ງ ສ ານ
ຕ ານ ເ ພ ອ ຫ ລ ຽ ວ ແ ລ ະ ຈ ັ ກ ເ ທ ່ ອ ນ ັ ້ ນ , ໄ ດ ກ ານ ເ ປ ັ ນ ກ ໍ ແ ພ ງ ອ ັ ນ ເ ຂ ັ ້ ມ
ແ ຂ ວ ງ ແ ລ ະ ແ ຫ ົ ມ ຫ ມ າ , ທ ່ ົ ປ ່ ົ ງ ຂ ົ ມ ຢ ູ ່ ຕ ານ ຫ ນ ້ າ ດ ິ ນ ອ ັ ນ ງ ອ ກ
ງ ານ ຍ ອ ມ ກ ານ ອ ອ ກ ແ ຮ ງ ງ ານ ຂ ອ ງ ຄ ົ ມ ທ ່ ສ ິ ບ ທ ອ ດ ກ ັ ນ ມ າ ຈ າ ກ
ຫ ລ ານ ຍ ຸ ກ ສ ະ ໄ ຫ ມ . ບ ັ ນ ດ າ ກ ົ ກ ເ ຂ ້ ົ າ ຝ ່ າ ງ ທ ່ ເ ກ ົ ດ ເ ຮ ຍ ຊ ະ ຊ າ ຍ
ຢ ູ ່ ບ ອ ມ ຫ ັ ນ ບ ອ ມ ຫ ົ ມ , ໄ ດ ົ ມ ກ ົ ກ ທ ຍ ້ າ ສ ູ ງ ຂ ົ ມ ຖ ອ ມ , ອ ັ ນ ເ ປ ັ ນ ຕ ົ ນ
ເ ຫ ດ ໃ ຫ ລ ໍ ້ ຕ ົ ມ ຂ ອ ງ ມ ັ ນ ເ ຫ ລ ອ ງ ຊ ຸ ດ ຈ ອ ຍ ໂ ຊ ຄ າ ຍ ດ ່ ວ ງ ຕ ົ ມ ທ ຍ ້ າ ປ ະ
ຫ ລ າ ດ ຊ ະ ນ ິ ດ ທ ົ ມ ່ ງ . ເ ພ າ ະ ອ າ ທ ຍ ້ າ ຊ ໄ ຣ ເ ຫ ລ ົ ່ ານ ໄ ດ ຖ ູ ດ ຄ ົ ມ
ເ ຊ ົ ້ າ ອ າ ຫ ານ ອ ັ ນ ມ ີ ຄ ຸ ນ ຄ ່ າ ໄ ປ ຈ າ ກ ດ ິ ນ , ພ ອ ມ ກ ັ ນ ນ ັ ້ ນ ພ ວ ກ ນ ັ ້ ນ ຍ ັ ງ
ໄ ດ ຍ ້ າ ດ ແ ຍ ງ ເ ຊ ົ ້ າ ແ ສ ງ ຕ າ ເ ວ ັ ນ ໄ ປ ຈ ົ ມ ຫ ົ ມ ິ ດ ສ ົ ມ , ປ ອ ຍ ໃ ຫ ້ ກ ົ ກ

ເຂົ້າຝ່າງຕອງກາຍເປັນໂລກຂາດອາຫານ ແລະ ຂາດ ແສງ
ພະອາທິດ ແລະ ໃນທີ່ສຸດກໍຫຽວແຫ້ງໄປກ່ອນທີ່ມັນຈະມີ ໂອ
ກາດໄດ້ຈົດອກ ແລະ ຖອດຮວງ.

ເມແຮດຊິເອບ ໄດ້ແຕ່ດຢູ່ໃນໃຈຜູ້ດຽວວ່າ, ພວກ ຝາ
ຊຸດ ກໍເປັນດ່ັງດຽວກັນນັ້ນລະ, ຄືພວກມັນໄດ້ມີຈຸດປະສົງ ຢາກ
ຝ່ັງຮາກລົງຜົນແຜ່ນດິນແຫ່ງນ້ັ ເພ່ືອດູດດ່ືມກິນ ແລະ ເກັບກ່ໍ
ເອົາຄວາມອຸດົມຮ່ັ່ງມີທຸກຢ່າງ. ພວກມັນໄດ້ລັກໂລບເອົາ ແມ
ກະທ້ັ່ງແສງແດດ ແລະ ໄດ້ທຳການຂັບໄລ່ໄສ້ຫ້ອພວກຊາວນາ
ຜູ້ຖືກັ່ມຂະຫຍັນອົດທົນໄປຈາກໄຮ່ນາຮ້ັ່ອສ່ອນຂອງເຂົ້າເຈ້ົ້າ,
ເຮ້ັດໃຫ້ເຂົ້າເຈ້ົ້າຕອງຕົກລະກຳລຳບາກ, ສ້ັ່ມເ້ມ່ືອປະດາຕ້ົ່ວ
ແລະ ໄດ້ຮ້ັບຄວາມອຶດຢາກມາກແຄ້ນດ່ັງດຽວກ້ັນກ້ັບຕົ້ນຫຍ້າ
ໄຮ່ເຫລ້ົ່ານ້ັ້ທ່ີໄດ້ກ່ໍກຳທຳເອົາແກ່ກ້ັກເຂ້ົ້າຝ່າງຈົນເຖ້ົ່ງຂ້ັ້ນ ອ່ າ
ພ້ັດຊະນ້ັດ້ັ່ງກ່າວ້ັ່ອງຂາດຄວາມອຸດົມສ້ົມບູນ ແລະສ່ວຍງາມ.
ອາເລ້ັກເຊ່ືອຮູ້້ສ້ົກ່ອນແ່ມ່ງໃນໃຈ ດ່ັ່ງດຽວກ້ັນ ກ້ັບເ້ມ່ືອຕ່ອນ
ທ້ີ່ເຂ້ົ້າຍ້ັ່ງເປ້ັນເດ້ັກນ້ ່ອຍ, ໃນລະຫວ່ າ ງ ທ້ີ່ທຳການເຂ້ົ້າ ໄ ມ້-
ຄ ່ ອນເ ທ ້ ່ າ ຝ ່ າ ດ ໄ ປ ໃ ສ ່ ດ ອ ກ ຫ ຍ ້ ່ າ ທ ້ ີ ່ ເ ກ ິ ດ ຢ ູ ່ ຕ ່ າ ມ ທ ້ ີ ່ ງ ມ ່ າ ແ ລ ະ ຮ ູ ້ ສ ິ ກ
ສ ະ ອ ້ ັ ມ ສ ະ ອ ອ ມ ໃ ຈ ຢ ່ ່ າ ງ ລ ້ ັ ມ ເ ຫ ລ ິ ອ ເ ມ ່ ື ອ ໄ ດ ້ ເ ຫ ້ ັ ມ ຕ ້ ົ ນ ຫ ຍ ້ ່ ່ າ ລ ້ ັ ມ
ນ ອ ນ ຕ ່ ່ ່

ໄດ້ທຳທ່າເອົາໄມ້ຟາດໄປຕາມໜ້າດິ້ນດ້ວຍອາການເສຍເມີຍ ແລ້ວເວົ້າຂົ້ມວ່າ :

- ອ້າຍໜ້າມາພ້ແດ່ແມ, ໃຫ້ຂອຍເຫັນໜ້າເຫັນ ຕາ ແດ່ດູ. ໃຫ້ຕາຍແມ ຂອຍຮອດບໍ່ຮູ້ເຂົ້າໃຈເລ່ອງນີ ຈັກ ໜ້ອຍ ເຈົ້າເອງຄ໋ບ່ມ້ຫຍັງພ໋ລ໋ກພ໋ລ໋ຳ ບັດນ້ຂອຍຂໍສາລະພາບ ຕາມຄວາມຈິງວ່າ ເມ່ອເພ່ນສ່ັງເຈ້ົາມາໃຫ້ຂອຍຫັ້ນ ຂອຍ ກໍ ຍັງບ່ຢ່າກເຊ່ືອໄດ ເຖ່ິງວ່ານ້ສຽງຊ່ໍາລ໋ກ໋ຽວກັບເລ່ອງ ຂ່ອງ ເຈ້ົາຢູ່ກ່ອງຫ້ນຊ່ໍາກ່ານ, ສຽງຊ່ໍາວ່າເຈ້ົາສ່ານ່ໍາດສູ່ຣົບໄດ ! ແລ້ວແມ່ນ່ໍາກ່ານສູ່ຣົບແບບໃດລະ ! ໂອ ອ້ັນນ້ລະ ປະເທດລ້ັດ ເຊ່ຍຂອງພວກເຮ່ົານ່ໍາ ! ຊ່ຶມເຊ່ຍ, ຊ່ຶມເຊ່ຍ ຂອຍຂໍສ້ັນລະ ເສ້ັມ ແລະ ຂໍ້ັ້ນຫ້ວໃຫ້ເຈ້ົາ. ເຈ້ົາກ່ຳລ້ງຈະ້ັບໄປ້ ພ້ັກ ແມ່ນບໍ ? ຂ້ັນລ້ົດ້ຂອຍຊ່ໄປສ່ົ່ງ.

ລ້ົດ " ຈ້ິບ " ໄດ້ຖ່ືກ້ິດຈ້ັກ ແລະ ແລ່ນໄປ້ດ້ວຍຄ່ວາມ ໄວ້ສຸ່ດຢ່ຽດຕາມສ່າຍທ່າງນ້ອຍ ແລະ ໄດ້ທ່ຳກ່ານລ່ຽວ ຢ່ານ ໜ່ານ້ອ່ານ້ດ້ສ່ຽວໄປ້ຕ່ານ້ທ່ານ້ໂດ້ງ້ຂ້ອ່ງ້ເສ້ັ້ນທ່ານ້.

ນ້ານ້ພ້ັນ້ໂທ້ໄດ້ຂ້ັບ້ລ້ົດ້ລ້ັດ້ເຂ້ົ້ານ້ໄປ້ໃນ້ປ່ານ້ເພ່ົ່ອ້ນ້ຽ້ວ້ໜ້ານ້ ກ່ົ້ງ ໄປ້ຍ້ັງ້ຊຸ້ມ້ໃຕ້ດ້ິນ້ທ່ົ່ພ້ວ້ກ້ັ້ກ້ບ້ິນ້ໄດ້ຊຸ້ດ້ເປ້ັນ້ທ່ົ່ພ້ັ້ກ້ັ້ນ້,ດ້ວ້ຍ້ຄ່ວ້ານ້ ຊ່ຳນ້ິຊ່ຳນ້ານ, ໂດ້ຍ້ບ່ໄດ້ສ້ົ້ນ້ໃ້ຈ້ອ້ານ້ຈ້ະ້ແ້ລ່ນ້ໄ້ປ້ຕ້ານ້ເ້ສ້ັ້ນ້ທ້ານ້ ທ້ົ້ນ້ຢູ້່ແ້ລ້ວ້ນ້ັ້ນ້ເ້ລ້ີ້ຍ.

- ເຈ້ົາຕ້ອ່ງ້ກ່ານ້ສ່ົ່ງ້ໃ້ດ້ອ້ີ້ກ້ບ່ ? ນ້ີ້ຫ້ຍ້ັ່ງ້ຫ້ຍຸ້່ງ້ຍ້ານ້ກ່ຳ ຈ່ົ່ງ ສ້ະ້ເ້ຫ້ນ້ີ້ນ້ານ້ໂ້ລ້ດ, ບ່ຕ້ອ່ງ້ເ້ກ່ງ້ອ້ີ້ກ້ເ້ກ່ງ້ໃ້ຈ. ເ້ຈ້ົ້ານ້ີ້ສ້ົ້ດ ທຸ້ກ ຢ່ານ. - ນ້ານ້ພ້ັນ້ໂ້ທ້ໄ້ດ້ກ່ານ້ວ້ົ້ນ.

- ขอบใจ, สะหายพันโท. ข้อยบ่ต้องการ ຫຍັງ ทั้งหมด ข้อยก็ฉันกินเดือนๆท่อไป. ข้อยต้องการพียงแต่อาใบหูกๆเดือนลื่องขาวุดของข้อยเท่านั้นก็พอแล้ว.

- ฉันจักก็ดีแล้ว ! - เจ้าพักอยู่ฮูมโตใด ? โต มีเบาะ ?

มายพันโทไก้ยรบห้ามยู่ถลึกจิกพ่อจับทางเข้า ฮูมลูไพ. เมแรกอุเอบ พ่อต่ทันลืงลึกหอ่ด แต่ลึกฉันถู่ง - ทาวก็ไก้แลนลือออกไปเสยแลว, ปอยใหไก้ยินแต่สยงกิวลี่ยรบว่าไม้ทักถ้วถอบถาบยู่ในป่าต้นเปือยขาวและต้นแขม.

แท้ม่อาอาเฉิกเจอิ จะเข้าไปพักผอนยู่ในฮูมลูไพ, เข้าไก้ไปมอนยรถกายยู่ก่ามกองก็กเปือยขาวก่ามหยาอยรอออมมุม และ มีกันหอมของถอกเต็กป่าพักโจยมา. หลังจากนั้นเข้าก็ไก้ทำกามถิงเอาจิดหมายของ โอมกา - ออกมาถอยถอามถะมุถะหมอมทันใดนั้น รูบแผนหน่ง ก็ไก้ต่ถมเข้าออกมา และ ไก้ต่กลิงสูหยา. อาเฉิกเจอิฝาอถอาจับอ้มมาทันใด และ พอมถรอกันนั้นหัวใจของเข้าก็ไก้เต้นแรงย่างผิดปักกะต่. ในพาบนั้น โอมกา-ไก้แมมเบ่งเข้าถอยสายตาที่มางเลียแมมเข้าเม่อ ถ้วกอมๆ แถอาใบหมาของมางในอะมะมู้ไก้ม้อมปรมแปงไปหลาย. โอมกา ไกทำกามถายรูบถอยอุดเลื่องแบบทะหาม, ถือมางไก้นุงเสื่อยาม, รักสายแองหนัง, มี

ສາຍພາຍ, ທ່ານ້ ເອົາຕິດຫລຽນໄຊດາວແດງ ແລະ ຫລຽນ ກາມຳຫນ້າ. ສ່ວງປະກອບທັງຫມົດເຫລົ່ານ້ ໄດ້ຮັ້ດໃຫ້ນ້ ມີ ສະຫງ່າລາສີ ແລະ ມີທ່າທີ່ດ້ວຽວກັນກັບເດັກນ້ອຍຫນ້ານ້ ທີ່ ລັກເອົາເຄື່ອງແບບມາແຕ່ງຕົວຫລິ້ນເທ່ານ້ັ້ນ. ແຕ່ວ່າໃບຫນ້າ ຂອງເດັກນ້ອຍຂ້ດຜູ້ມ ໄດ້ບ່ງບອກເຖ່ງຄວາມອ້ດອ່ັ້ນ ແລະ ຫນ້ອຍຕາມ້ນຂອງນ້ັ້ນ ໄດ້ປ່ັ້ງປະກາຍອັນລ້ກເຊ່ັ້ງ ເຕກຕ່ງກັບຫນ້ອຍຕ່ຂອງເດັກນ້ອຍ.

ອ່ລ້ກເຊ ໄດ້ແຍ້ງສາຍຕ່ຄູ່ນ້ັ້ນຢ່ເປັນເວລ່ຕ້ັ້ງເຫ່ັ້ງ ນ່ານ, ຫ້ວໃຈຂອງເຂ່ົ້ານ້ັ້ນໄດ້ປຽນລ້ັ້ນໄປ ດ້ວຍ ຄວ່ານ້ັ້ງຍເຫ່ັ້ງ ແລະ ລ່ັ້ນລອຍເຫ້ັ້ນດ້ັ້ງຄ້ັ້ນທ່ໄດ້ຟ້ັ້ງ ເພ້ັ້ງຮັກ, ດ້ັ້ງມ່ແຕ່ໄກໆ, ໃນຍ່ນລ່ຕ່ກ່ນ. ຢ່ໃນ ຖ່ັ້ງ ຂອງເຂ່ົ້ານ້ັ້ງມ່ຮ້ບເກ່ົ້ຂອງ ໂອນກ່ ຢ່ຜ້ມຫນ້ັ້ງ, ມ້ນແມ້ ຮ້ບທ່ນ່ັ້ງນ້ັ້ງກ່ະໂປ່ງລ່ຍດອກ ແລະ ນ້ັ້ງຢ່ໃນສ້ວນດອກ ໄມ້ ປ່ານ້ັ້ນເອ່ັ້ງ. ແຕ່ວ່ານ້ັ້ນກ້ເປ້ນຫນ່ານ້ັ້ນ ປະຫລ່ຕໃຈຢ່ ວ່ານ ຮ້ບຍ່ັ້ງສ່ວທ່ແຕ່ງຕ້ວດ້ວຍເສ້ັ້ຍ່ນຂອງທະຫ່ນ ແລະ ມ່ໃບ ຫນ່ານ້ັ້ງອ້ດເມ້ັ້ຍອ່ັ້ງເຂ່ົ້ານ້ັ້ບ່ເຄ້ັ້ຍເຫ້ັ້ນຈ້ກເທ້ັ້ອນ້ັ້ນ ກ້ບມ່ຄວ່ານ ສະຫ້ມ່ຕ່ຕ່ພ້ນຫ້ວໃຈເຂ່ົ້າຫລ່ຍກ່ວ່ານ ຮ້ບທ່ເຂ່ົ້ານ້ັ້ເຄ້ັ້ຍເຫ້ັ້ນ ຢ່ເປ້ນປະຈ່ຳ. ຢ່ເບ້ັ້ອງຫລ້ງຮ້ບນ່ານ້ັ້ໄດ້ຂຽນໄວ້ວ່ານ : " ຢ່ານ ລ້ມກ້ນ ".

ເຖ່ງວ່ານ້ັ້ຈ່ດຫ່ມ່ນ້ັ້ນຈ້ະຂຽນແຕ່ພ້ຽງສ້ັ້ນໆ ແຕ່ນ້ັ້ນກ້ເຕ້ັ້ມ ໄປ້ດ້ວຍຄວ່ານ ວ້ ວ້ ວ່ານ. ຍ່ັ້ງສ່ວໄດ້ເປ້ນຜ້ນ້ັ້ນ ຊ່ານ ຊ່ານ ແສ່ງ ຈ ຫນ້ັ້ງ ຊ່ັ້ງເຮ້ັ້ດ ວ ຽ ກ ຢ່ທ່ານ ແມ ອ ຫ ລ ັ ງ , ເ ພ ື ່ ອ ກ ນ ່ ານ ມ ີ

ໜ້າທີ່ສ້າງສາເມືອງ ສະຕາລິນກຣາດ ຄົນໃໝ່. ໂອນກາບໍ່ ໄດ້ເລົ່າຫຍັງຫລວງຫລາຍ ກ່ຽວກັບເລື່ອງສ່ວນຕົວຂອງນາງ, ແຕ່ໄດ້ສະແດງຄວາມຮູ້ສຶກຢ່າງແຮງກ້າຕໍ່ເມືອງໃຫຍ່ແຫ່ງນີ້ ທີ່ ໄດ້ຖືກທຳລາຍຢ່າງຍ່ອຍຍັບ ແລະ ໄດ້ຖືກຟື້ນຊຸບຄົນໃໝ່ດ້ວຍ ນ້ຳມືຂອງບັນດາຜູ້ເຖົ້າຜູ້ແກ່, ຍິງໜຸ່ມຍິງສາວ ແລະ ເດັກ ນ້ອຍເດັກໜຸ່ມ ຈາກທຸກຈອກທຸກແຈ ຂອງປະເທດ. ພວກ - ເຂົ້າໄດ້ພາກັນອາໄສຢູ່ຕາມຫ້ອງໃຕ້ດິນ, ຂຸມລີ້ໄພ, ປ່ອມຍິງ ປືນ, ຕາມຕູ້ລົດໄຟ ຫລືຕາມຮອມຕາມຮູຕ່າງ ໆ ເພື່ອ ຈະ ສ້າງສຸ ປ້ອແປງຕ້ອເມືອງຄືນ. ນາງໄດ້ເລົ່າວ່າ ນັກກໍ່ ສ້າງຜູ້ໃດທີ່ມີຜົນງານດີເດັ່ນຈະມີສິດໄດ້ຮັບຕົກຫ້ອງໜຶ່ງ ເປັນ ຂອງສ່ວນຕົວ ຢູ່ໃນຕົວເມືອງ ສະຕາລິນກຣາດ ທີ່ຈະຟື້ນຟູຄືນ ໃໝ່ນີ້. ຂໍໃຫ້ອາເລັກເຊອິ ຮູ້ແຕ່ພຽງວ່າຫລັງຈາກສົງ ຄາມ ແລ້ວນີ້ ລາວຈະມີບ່ອນພັກເຊົ່າຢ່າງແນ່ນອນ.

ຍາມລະຄູ່ຮ່ວມນີ້ ຈົ່ງແນ່ນັ້ນຄຳໄວເຂົ້າແທ້, ເພື່ອ ຈະ ອ່ານຈົດໝາຍໃຫ້ໝົດທຸກແຖວ ອາເລັກເຊອິ ຈຳເປັນຕ້ອງ- ໄດ້ເອົ້າໄຟສາຍອັ້ນມາເຍືອງ. ພາຍຫລັງຈາກອ່ານຈົດໝາຍ ນັ້ນແລ້ວ ເຂົ້າກໍ່ໄດ້ເຍືອງແສງໄຟໄປຍັງຮູບຖ່າຍອີກທ້ອໜຶ່ງ. ແສງຕາຂອງເດັກນ້ອຍທະຫານທີ່ແນ່ມເບິ່ງເຂົ້ານັ້ນ ມັນ ຊ່າງ ເຕັ້ນໄປດ້ວຍຄວາມຊຸ່ສົດ ແລະ ດົ່ງດ້ວ. ສຸດທ້ຮັກຂອງອ້າຍ ເອີ, ນ້ອງຄົງຈະໄດ້ຮັບຄວາມລຳບາກຫາກຫຳຫລາຍ; ເຖິງ ແນ່ນວ່າສົງຄາມນັ້ນຈະບໍ່ໃຫ້ຄວາມປະນີປະນອມຕໍ່ເຈົ້າ, ແຕ ວ່ານັ້ນກໍ່ບໍ່ສາມາດທຳລາຍເຈົ້າໄດ້ຊໍ້ນັ້ນ. ເຈົ້າຈົ່ງລໍ ຖ້າ

ອາຍ, ຄອຍອາຍ, ຈົ່ງຮັກອາຍ, ຮັກອາຍພຽງຄົ້ນຄຽວ...
ແຕ່ແລ້ວ ທັນໃດນັ້ນ, ອ້າເລັກເຊອີ ກໍ່ຄິດລະອາຍໃຈໂຕເອງ
ທີ່ໄດ້ປົດບັງເລື່ອງເຄາະຮ້າຍຂອງຕົນກັບ ໂອມກາ, ນັກ ຮົບ
ແຫ່ງເມືອງສະຕາລິນກຣາດ ມາເປັນເວລາຕັ້ງສິບແປດເດືອນ.
ເຂົ້າພໍຢາກແລ່ນລົງໄປໃນຖ້ຳທັນທີທັນໃດນັ້ນໂລດ ເພື່ອ ເລົ່າ
ຄວາມຈິງທຸກຢ່າງໃຫ້ ໂອມກາ ຮູ, ເພື່ອວ່ານາງຈະຕັດສິນ-
ໃຈໄວທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ຈະໄວໄດ, ເພາະວ່າທາງທີ່ດີນັ້ນ ກໍ່ຄືຕ່າງ
ຝ່າຍກໍ່ຄວນຈະຮັບຮູ້ແຈ້ງຄວາມເປັນໄປຂອງກັນ ແລະ ກັນ.

ຈາກເຫດການຂອງມື້ນີ້, ອ້າເລັກເຊອີ ເຫັນສົມຄວນວ່າ
ຈະສາລະພາບອອກມາໄດ້ແລ້ວ, ເພາະເຂົ້າບໍ່ພຽງແຕ່ ຂັບ
ເຮືອບິນໄດ້ ແຕ່ຍັງສາມາດທຳການສູ້ຮົບມາອີກ. ເຂົ້າເຄີຍ-
ໄດ້ສັນຍາຕໍ່ໂຕເອງແລ້ວວ່າ, ບໍ່ວ່າເຂົ້າຈະເສຍຄວາມຫວັງ,
ຫລືສາມາດກັບໄປທຳການສູ້ຮົບດ້ວຍຄຽວກັນກັບໝູ່ເພື່ອນຄົນອື່ນ
ອື່ນກໍ່ຕາມ ເຂົ້າກໍ່ຕ້ອງບອກຄວາມຈິງທຸກຢ່າງໃຫ້ຍິງສາວຮູ້.
ແຕ່ວ່າປະຈຸບັນນີ້ ເຂົ້າໄດ້ບັນລຸເຖິງຈຸດທີ່ໝາຍແລ້ວ: ເຮືອ-
ບິນສອງລຳທີ່ຖືກຍິງຕົກ ແລະ ລູກໄຟໝົດເປັນໄຟດ້ວຍນ້ຳມືຂອງ
ເຂົ້ານັ້ນ, ທຸກຄົນຕ່າງກໍ່ໄດ້ເຫັນກັບຕາ ແລະ ຮັບຮູ້ເປັນຢ່າງ
ດີ. ນາຍທະຫານທີ່ປະຈຳຢູ່ຫ້ອງການກໍ່ໄດ້ບັນທຶກເຫດການດ້ວ
ກ່າວໄວ້ໃນປຶ້ມລາຍງານເພື່ອຈັດສົ່ງໄປຍັງເສນາທິການປະຈຳ
ກອງພົນຂອງກອງທັບອາກາດ ແລະ ເພື່ອສົ່ງຕໍ່ໄປຍັງມະຄອນ
ຫລວງມົດສະກູ. ໝາຍຄວາມວ່າເຂົ້າໄດ້ຮັດສຳເລັດ ຕາມ
ຄຳໝັ້ນສັນຍາຂອງເຂົ້າແລ້ວ, ດັ່ງນັ້ນນັບຕາຫຍ້ງເຂົ້າຈົ່ງຈະ

ຂຽນບອກນາງບໍ່ໄດ້. ແຕ່ວ່າ ເມື່ອມາຄິດເບິ່ງຢ່າງຈ້ຽ ມ໋ ໆ ແລວ " ເຮືອບິນເກັບຜ້າໃບ " ນັ້ນແມ່ນສັດຕູໂຕຮ້າຍກາດ ຂອງເຮືອບິນຂັບໄລ່ແລ້ວບໍ ? ຫລືຖ້າຈະສົມທຽບຄວາມສ້າ - ນາດຂອງເຂົ້າໃນຄັ້ງນີ້ ກໍຄົງຈະພໍປານກັນກັບນາຍພານຜູ້ຫນຶ່ງ ຊ່ວງສາມາດຍົກກະຕ່າຍປ່າໄດ້ເທົ່ານັ້ນເອງ.

ເງົາມືດອັນອຸ່ນອຸ່ນ ແລະ ອົບອຸ່ນໄດ້ປົກລຸມໄປທົ່ວປ່າ ຄົງ ພົ້ງໄພແຫ່ງນັ້ນ. ຂະນະນັ້ນສຽງດົງກ້ອງຂອງການສູ້ຮົບ ແລະ ແສງໄຟອັນເຈິດຈ້າທີ່ພຸດພົ້ນຂຶ້ນພໍໃຫ້ເຫັນແວບໆແວມໆ ຢູ່ເທິງ ປ່າຍໄມ້ນັ້ນ ກໍໄດ້ຍັບຍ່ອຍຊ່ອຍສວ່ອຍລົງສູ່ ທ່ວງພາກ ໃຕ ເລ້ອຍໆ. ສຽງຟົດຟື້ນນັ້ນຕາມທ່ານະຊາດຂອງປ່າດົງທີ່ ທັງ ກົ່ນຫອມຫວນ ແລະ ດອກໄມ້ເບ່ັງບານແຫ່ງຍາມລາຕີ ກໍເລີ່ມ ດັງຂຶ້ນ: ມັນໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍສຽງຮ້ອງຈິດໆ ຢ່າງບໍ່ຮູ້ອົດ ຮູ ເມື່ອຍຂອງພວກແມງຈໍ້ຈໍ, ຕໍ່ມາກໍແມ່ນສຽງຮ້ອງອ້ອງອ່ານ,ອ້ອ ອ່ານຂອງພວກກົບຂຽດນັບຮ້ອຍນັບພັນທີ່ເຕົ້າໂຮມກັນຢູ່ໃນຫ້ວຍ ຫນອງຄອງບ່ັງຕ່ານໆ, ປະສານສົມທົບດ້ວຍສຽງດັງອັນແຈດຫູ ຂອງມິກຈ໋ຳ ແລະ ສຽງທີ່ດັງກ້ອມຫມູ່ຢູ່ໃນຄວາມມືດນັ້ນ ກໍຄ ສຽງຮ້ອງລຳທຳເພ້ັງອັນຫວານຈ້ອຍຂອງນົກເຂົ້ານັ້ນເອງ .

ດວງເດືອນໄດ້ສ່ອງແສງສ້ອນຂ່ານລົງສູ່ພົ້ນຫຍ້າອັນດຳລຸ ກຸ່ມຢູ່ມ໋ໆ ອ່ານລັກເຊ ນັ້ນເອງ. ເຂົ້ານົ່ງເຈ່ົ້ນເຫ້ນຢູ່ຕົ້ນ ຕົ້ນເປ້ຍຂ່ານທົ່ມຫຍ້າອຸ່ມອຸ່ມ ແລະ ອ່ອນນຸ່ມນັ້ນຢ່າງບໍ່ເຫ້ນ ບໍ່ຕ່ົງ. ຄ່ານຫນ໋ົ ເຂົ້ານໍ່ໄດ້ຈົກເອ່ົ້ານຽບອອກມາຈ່ານຖ້ົງອ່ົກ. ເຂົ້ານ່ໄດ້ວ່ານງນັ້ນໄວ້ເທ້ົງຫ້ົອເຂ້ົ່ານ ແລະ ໄດ້ແຍ້ງເບ່ົ້ງຮູບຖ່ານ

ຢ່າງຄົມຄົດຫນັກ ໂດຍອາໄສແສງສະຫວ່າງຈາກດວງເດືອນ ຢູ່ເທິງຫົວຂອງເຂົາ, ພາຍໃຕ້ທ້ອງຟ້າສີຄາມອັນປອດໄສ ໄດ້ມີວ່າມ້ອຍໆສີດຳຂອງເຮືອບິນຖົມລະເບີດສະເພາະຕອນກາງຄືນແລ່ນລົງສູ່ເຂດໃຕ້ເປັນຫມູ, ເປັນຫມູ ຢ່າງລຽມຕົດ. ເຖິງແມ່ນວ່າສຽງເຄື່ອງຈັກຈະດັງກ້ອງແຮງຈົນຖືໄດ້ວ່າແໝ ສຽງເຜງໃນຍາມສົງຄາມກໍຕາມ, ແຕ່ວ່າເມ່ຍຍາງເຂົ້າເຂດ ປ່າ ທ່ອງບທ່ຽວໄປດ້ວຍແສງເດືອນ ແລະ ຟັດຟົ້ນໄປດ້ວຍສຽງຂັບ-ລຳຂອງນົກເຂົາ ໃນຍາມລ່າຕ່ເຊ້ົ້ມ້ແລ້ວ ສຽງດັງກ້ອງເຫ້ົ່ານ້ົ້ມຍັງບ່ໍ່ແຮງເທ່ົ່າກັບສຽງຮ້ອງຂອງແມ່ງຈັກຈັ່ນຊ້ຳ. ອາລັກເຊ້ົ້ອ ໄດ້ຫັນໃຈທ້ັ່ງດ້ັ່ງປ້ົດບາດຫ້ົ່ງແລ້ວກ້ົ້ຈັບຮູບແຜ່ນ້ົ້ນ ຍັດເຂ້ົ້າໄວ້ໃນຖ້ົ່ງເສ້ົ້ຍາມ. ເຂ້ົ້າຜູ້ດລູກ້ົ້ນ້ົ້ມແບບດຽວ ກັນ ກັບການ້ົ້ດຕ້ົ້ວຂອງເຫລ້ົ້ກໃສ່ເສ້ົ້ຍ ແລະ ໄດ້ສ້ົ້ນ້ົ້ກາຍເພ້ົ້ອຂ້ັ່ນ ໄລຄວາມອ້ອມ້ອມ້ອາ້ອມໃຈແຫ່ງດ້ົ້ນເດ້ົ້ອມ້ຫ່ວ້ານ້ົ້ໃ້ຫ້ມ້ົ້ດ ສ້ົ້ນ້ົ້ໄປ້ຈ້ົ້ກ້ົ້ໂ. ເ້ົ້ມ້ົ້ເ້ວ້ລ້ົ້ເ້ຂ້ົ້ຍ້ົ້ງ້ົ້ໄປ້ນ້ົ້ກ້ົ້ປ້ົ້ກ້ົ້ດ້ົ້ວ້ົ້ສ້ຽ້ວ ງ້ົ້ໄ້ມ້ແ້ຫ່ວ້ໄ້ດ້ຫ້ລ້ົ້ມ້ົ້ວ້ົ້ບ້ົ້ລ້ົ້ບ້ົ້ໄ້ປ້ຕ້ົ້ມ້ົ້ພ້ົ້ມ້ົ້ເ້ກ້ົ້ບ. ເ້ຂ້ົ້ມ້ົ້ງ້ົ້ຫ້ມ້ົ້ໄ ປ້ຍ້ົ້ງ້ົ້ທ້ົ້ຢ້ົ້ອ້ົ້ໄ້ສ ້ົ້ຊ້ົ້ງ້ົ້ຂ້ົ້ະ້ົ້ມ້ົ້ະ້ົ້ມ້ົ້ເ້ພ້ົ້ອ້ົ້ມ້ົ້ຮ້ົ້ວ້ົ້ມ້ົ້ສ້ົູ້້ຣ້ົ້ບ້ົ້ຂ້ົ້ອ້ົ້ງ້ົ້ເ້ຂ້ົ້ົ້ ພ້ົ້ວ້ົ້ມ ມ້ົ້ວ້ົ້ມ້ົ້ໂ້ກ້ົ້ມ້ົ້ສ້ົ້ອ້ົ້ດ້ົ້ງ້ົ້ຢ້ົ້ວ້ົ້ງ້ົ້ສ້ົຸ້້ົ້ກ້ົ້ສ້ົ້ຳ້ົ້ລ້ົ້ວ້ົ້ມ, ຢ້ົູ້້ເ້ທ້ົ້ງ້ົ້ບ້ົ້ວ້ົ້ມ້ົ້ໃ້ນ້ົ້ທ້ົ້ ຂ້ົ້ວ້ົ້ງ ຈ້ົ້ວ້ົ້ມ້ົ້ພ້ົ້ະ້ົ້ລ້ົ້ງ້ົ້ຜ້ົູ້້ໄ້ດ້ົ້ຣ້ົ້ບ້ົ້ໄ້ຊ້ົ້ຊ້ົ້ະ້ົ້ມ້ົ້ະ້ົ້ເ້ລ້ົ້ກ.

๕.

ພ້ົ້ວ້ົ້ກ້ົ້ນ້ົ້ກ້ົ້ບ້ົ້ນ້ົ້ຖ້ົ້ກ້ົ້ປຸ້້ກ້ົ້ໃ້ຫ້ຕ້ົ້ມ້ົ້ຕ້ົ້ງ້ົ້ແ້ຕ້ົ້ຕ້ົ້ອ້ົ້ມ້ົ້ທ້ົ້ອ້ົ້ງ້ົ້ຟ້ົ້ານ້ົ້ຍ້ົ້ງ້ົ້ບ້ົ້ໍ່ທ້ົ້ັ້ມ້ົ້ແ້ຈ້ົ້ງ,

ทางกองเสมาที่ทานกองทัพ ไก่แจ้งใหรูอา อะมะ ม
พอกเยยละมัม ไก่เต้าโธมเอ็ากำลังอากาดที่สำคัม -
เอ้าไปในเขดที่ลึกซุมเกาะโอรถสามาดตีผาเอ้า ไป
ไก่มันเปันกามใหย่. จากผึมของกามสังเกดทาง พาก
พันดิม และ คำยืมยันของหมอยสิบขาอ, พ่าละสะหลุบ-
ไก่ด้วมัด: กองบันอากามเยรละมัม ไกหลิ้งเตันไพอัม
ตะลายที่จะเกิดอันจากกามสามาดตีผาอ้วลอมของกอง
พันลึดถิ้วเอ้าไปในถามทับอันมองเลือดเขด กอกสะกะ
ด้วมัม พอกเอ็าจ้วไก่จัดสิ่วกำลังอากาดหมอุอา กอง
พึม " ธิอุโดเฝึม " อุ้วเปันกองพึมที่ลัดเลือกเอ็า แต
มักบึมเก้วกาดอุ้มห้อกะที่ห้วมัม, เอ้าไปลอบลุมสะถา-
มะกาม ในถุมด้วกาอ. กองพึมที่อามไก่ถูกทำลาย มา
แลอด้วหมิ้ว ที่สะตาลิมกธาด และ ไก่ปับปุงต้อลึมใหม่
ยู่ในเขดแม้อหลังของพอกเอ็า. พอกมักบึมไก่ถูกเต้อม
ใหรูลองหมาอา กองทับอากาดของสัดตูมีกำลังแธงปะ
กอบดอยเธ็อบึม " โปกเกิ-ฉุมฝ-๑๗๐ " ธุมใหมหลา
สุด และ อับอี่โดยมักบึมที่ผ่ามปะสิบกามทั้วมัม. ไก่ มี
คำสั่วจากอันเต็วมาอา ให้พอกมักบึมดอยละอ้วุ และ-
ลุมกันกองพันซุมเกาะจุที่สอง เอ้าไปในขุองหวางของ
สัดตูต่ำจากจุที่หมิ้ว โดยอาไสถอามมึดของตอมกาง ลึม
เปันสิ่วอำนอย.

" ธิอุโดเฝึม "! คำเอ้าถำมักบึมผู้มีกธรมฆาย

ຍ່ອມຮູ້ຈັກດີ, ເພາະມັນຫມາຍເຖິງຂອງພົ້ນຫນ້ງ ຊຶ່ງຢູ່ ພາຍ ໃຕ້ການຄວບຄຸມໂດຍກົງຂອງ ແອກມານ ເກົ່ຽ ນັ້ນເອງ. ພວກເຍຍລະມັນມັກຈະສົ່ງກອງພົ້ນດ້ງກາອັ້ໄປຢູ່ບ່ອນທີ່ ທຸລະ ກັນດານສະເຫມີ. ມີຄະນະນັກບິນບາງຈຸ້ນ່ອນຢູ່ໃນກອງພົ້ນນ້ ເຄີຍໄດ້ໄປເຮັດສົງຄາມປຸ້ນສະດົມຢູ່ເຫນືອນ່ານຟ້າຂອງ ສາ ທາລະນະລັດ ແອດສະປາຍ ມາແລວ, ພວກເຂົ້າເຫລ່ົ ນັ້ນ ລວນແຕ່ແມ່ນນັກຮົບຜູ້ເກ້ັງກ້າ, ຜ່ານປະສົບການມາຫລາຍ - ແລະ ໃຜໆກ໊ຖ້ວ່າແມ່ນຄູ່ຕໍ່ສູ້ໂຕອັນຕະລາຍທ້ີ່ສຸດ.

- ຄ້ໄດ້ຍິນວ່າພວກເຂົ້າຊ້ີ່ງພວກ " ຣຊ້ໂຄເຟ້ນ "ມາ ໃຫ້ພວກເຮົ້າ. ເຊ້ນພວກນ້ນມາໂລດ ! ພວກ " ຣ້ຊ້ໂຄ - ເຟ້ນ " ຢ້ ກ້ານເອ້ຍ, ສູຫ້ານຊ້ໄດ້ເຫ້ນ ດ້ກ້ບພວກກ ! ເປ ຕຣ້ບ ໄດ້ກ້າວຍ່ຽໂອ້ອວດຢູ່ໃນຣ້ານອ້ານຂະນະທ້ີ່ນ ອ້ າ ຫ້ານເຊ້ົ້ານ້ຍ ແມ່ນເບ້ງຫນ້ນສ້ານ້ັ້ງສອງແລ້ວເຂ້ົ້ າ ກ້ຍ້ ມ

ຢ່າງຫນ້າສົນເພດ ແຕ່ວ່າເມື່ອຕົກຢູ່ໃນລະຫວ່າງທີ່ພວມ ປະຕິ
ບັດຫນ້າທີ່ນັ້ນ ເຂົ້າກັບບໍ່ມັກເວົ້າຢອກລໍ້ ແລະ ເວົ້າຫລິ້ນເວົ້າ
ຫົວກັບຜູ້ໃດ.

- " ຮຸ່ໂຄເຟີ່ນ " ບໍ່ໄດ້ " ຂ້ານ " ຈັກດົ"ຮຸ່ໂຄເຟີ່ນ " ຫມາຍຄວາມວ່າ ຕ້ອງລະມັດລະວັງສຸດຂີດ, ແລ້ວ
ມີຖ້າເຈົ້າບໍ່ຢາກຖືກປ້ອງຢູ່ໃນກ້ວ່ງທ່ຽງຫຍ້າລະໃຫ້ຍ້ວງຫູຟັງສຽງ
ມັນໃຫ້ດີ ແລະ ສິ່ງສຳຄັນກໍ່ຢ່າສູ້ຊາດກາມຕົດຕໍ່ກັບຝ່າຍເຮົາ
ທ້າວເອີ່ຍ, " ຮຸ່ໂຄເຟີ່ນ " ນັ້ນນັ້ນເຫມືອນກັນກັບເສືອສິ່ງ
ດົ ເຈົ້າບໍ່ທັນອ້າປາກຮ້ອງຊ້ຳ ແຕ່ມັນໄດ້ໂດດຄາບຄໍ ເຈົ້າ
ກ່ອນແລ້ວ...

ພໍ່ອາລຸນເບີກຟ້າ, ຝູງບິນຈູ່ທຳອິດ ພາຍໃຕ້ການບັນ ຊາ
ຂອງສະຫາຍພັນໂທ ໂດຍກົງ ກໍ່ໄດ້ທະຍານຂຶ້ນສູ່ອາກາດ. ໃນ
ລະຫວ່າງທີ່ຝູງບິນຄ້ວ່ງກ້າວອອກປະຕິບັດງານຢູ່ນັ້ນ ຝູງບິນຈູ່ ທີ
ສອງ ຊຸ່ງປະກອບດ້ວຍເຮືອບິນຂັບໄລ່ຈຳນວນ ๑๘ ລຳກໍ່ໄດ-
ຕົກຢູ່ໃນທ່າກຽມຕົວ. ຝູງບິນຈູ່ທ່ີສອງນ້ີຖືກບັນຊາໂດຍສະຫາຍ
ພັນຕີ ທ່ົ້ຳຫນາ ເຝໂດຕິບ, ອ້ລະຊຶນແຫ່ງສະຫະພາບ ໂຊ
ວຽດ, ເຂົ້າເປັນນັກບິນຜູ້ເກ້ວ່ກ້າຜູ້ຫນ່ຶ້ງ ຮ່ອງລ້ວ່ມາຈາກສະ
ຫາຍພັນໂທ. ເຄ່ືອງຈັກຖືກຕຽມພ້ອມທຸກຢ່າງ. ຂະນະນ້ີພວກ
ນັກບິນກໍ່ໄດ້ຂ້ຶນໄປປະຈຳຢູ່ຫ່ອງຂັບຍົນຂອງໃຜລາວເປັນທ່ີຮຽບ
ຮ່ອຍ. ການຕົດຈັກໄດ້ເຮັດໃຫ້ຫມາກປ່ຶນຍົນເລ່ືມພັດຄ່ອຍ ๆ
ແລະ ໄດ້ປັດເປ່ົາເອົາກ້ະແສລົມທ້ວ່ງເຂ້ົ້າໄປ່ໃສ່ແຄມປ່ົ້ກຄ່ອຍ-
ດ້ວ່ລົມບ້ົ້າຫມູ່ທ່ີພັດຈາກຫນ້ົ້າດ້ິນຂ້ຶນໄປ, ເຮັດໃຫ້ວ່ົ້ກໄມ້ແກ່ວ່ງ

ໄກວໂອມເອມລ້ຽງວ່າແມ່ນລົມທີ່ມາພ້ອມກັບຢາດຝົນຢາດ ທຳ
ອິດຂອງຫ້ວພາຍຸໃຫຍ່. ອາເລັກເຊອີ ໄດ້ນັ່ງຢູ່ຫອງຂັບ ຍົນ
ແລະ ຕິດຕາມເບິ່ງຍົນຈຸທຳອິດທີ່ບິນກັບລົມລ້ຽງສູ່ເດີ່ນແບບຝ່າວ
ຝ່ຽນັ້ນດ້ວຍຄວາມສົນໃຈ. ເຂົ້າໄດ້ນັ່ງເບິ່ງຈຳນວນເຮືອບິນທີ່
ພ້ອມທະຍອຍກັນລົ້ງຈອດນັ້ນແລ້ວໝາກຫ້ວໃຈຂອງເຂົ້າກໍເຕັ້ນ
ຢູ່ບ້ວງ ປາມັນຈະລະເບີດອອກມາ, ໃນແຕ່ລະຄັ້ງທີ່ເຕັ້ນ -
ເຮືອບິນເຫລົ່ານັ້ນຂາດໄລຍະກັນໄກ. ແຕ່ແລ້ວເຮືອບິນລຳສຸດ
ທ້າຍກໍໄດ້ປ່ອນຕົນລົ້ງຢຽບເດີ່ນ. ຝູງບິນຈຸທຳອິດໄດ້ກັບຄົນມາ
ຢ່າງຄຶບຖ້ວນ. ຈາກນັ້ນອາເລັກເຊອີ ກໍ່ລ້ຽງຫົນໃຈອອກ ດ້ວຍ
ຄວາມໂລ່ງອົກ.

ຄ້ວນອາເຮືອບິນລຳສຸດທ້າຍຜົກອອກໄປຈາກສະໜາມ, ເຮືອ
ບິນໝາຍເລກ ๑ ຂອງພັນຕີ ເຝໂດຕົບ ກໍແລ່ນອອກໄປ ທັນ
ທີ. ຈາກນັ້ນເຮືອບິນຂັບໄລ່ທີ່ລຽນກັນເປັນແຖວລະສອງ ກໍໄດ
ທະຍານຂຶ້ນສູ່ທ້ອງຟ້າເພື່ອຕິດຕາມໄປຢ່າງໃກ້ຊິດ. ພວກເຂົ້າ
ໄດ້ບິນເປັນກ້ອນເປັນກຸ່ມຢູ່ເໜືອບໍລິເວນປ່າໄມ້. ເຝໂດຕົບ-
ໄດ້ວຽງປີກຊ້າຍຍ້າຍປີກຂວາຢູ່ໃນລະດັບຕ່ຳ ເພື່ອຄອຍລຸມກັນ
ຢ່າງຈິດຈ່ຳ່ໍ່ບໍລິເວນຂ້ວງເຂດທີ່ສາມາດຕິຜ່າເຂົ້າໄປໄດ້ຕ້ວ ແຕ່
ມ ມ.ໜ.ມ ມ ມ

ຢູ່ກອງປົກຍົນນັ້ນແມ່ນພາບທົ່ງໄຮ່ທົ່ງນາ, ປ່າໄມ້ທີ່ຖືກທຳລາຍ ປົ້ນປົ້ຄ້ອຍລູກປົ້ນໃຫຍ່ ແລະ ລູກລະເບີດ, ຂຸມຄອງ ແລະຂຸມ ລະໄພ່ຕ່າງໆຖືກສັບມຸ່ມເປັນວັກເປັນຕອນ. ເມື່ອເວລາຂ່ ເຮົາ ບົ່ມຜ່ານກາຍໄປນັ້ນພວກນັກບົ່ນໄດ້ເຫັນຊາກສົບຄົນຕາຍ ລຽງ ລາຍເຄຍລະດາດກາດເກື່ອນໄປທົ່ວ, ຊາກປົ້ນກົ້ນທີ່ເຈົ້າຂອງ ມັນປະຖົ້ມໄວ້ ແລະ ນອກນັ້ນຍັງມີຊາກລົດຖັງທີ່ໃຊ້ການບໍ່ ໄດ ອຸກບໍ່ຈັກອ່າເທົ່າໃດຄົນ. ເສັດເຫລັກທີ່ຂົ້ດໂຍນຸ້ມບຽວ ແລະ-ທ່ອນໄມ້ດຳຂ້ ຫລ ທີ່ທາງກອງປົ້ນໃຫຍ່ໄດ້ຕອມເຂົ້າກັນໄວ້ ນັ້ນ ກາຍເປັ້ນໂພນສູງປານພູເຂົ້າ ເພ່ືອສ້າງຄວາມຕົ້ນເຕັ້ນ ຢ້ານ ກົວໃຫ້ແກ່ຂະບວນເຄ່ືອນທັບ. ພວກນັກບົ່ນໄດ້ບົ່ນຜ່ານປ່າ ຖ້ວ ພ້ວໄພ່ອັ້ນກ້ວາງໃຫຍ່ໄພສານທີ່ຖືກຖາກຖ່ວງຈົ້ນແປນເອ້ີດເຕ້ີດ ຄ້ອຍລູກປົ້ນໃຫຍ່. ເມ່ືອປ່ອນຫນ້າຫລຽວລົ້ງມາແຕ່ທ່ວ ເຫ້ັ ພຸມນັ້ນໂລດບໍ່ແຕກຕ່ວງກັ້ນກັບທົ່ງໄຮ່ທົ່ງນາທ່ີ້ມ່ີ ຈ ນ ເປັ້ນທ່ີ້ມ່ີເປັ້ນແສນໂຕມ່ີ ຍ ເອ້ີໂລດ. ຮູບພາບທ້ັ ທ ມ ດ ໄດ ຜ ນ ພ ມ ໄປ ໂ ຍ ໄ ວ ຄ ຍ ດ ຽ ກ ບ ນ ສ ຍ ຟ ມ ຮ ບ ວ ່ ທ ບ ຮ ຈ ບ ສ ມ ເ ັ ຈ ກ ທ ອ. ສ ງ ທ ັ ທ ມ ດ ດ ງ ກ ອ ມ ໄ ພ ສ ດ ໃ ຕ ມ ຖ ງ ກ ນ ສ ູ ຣ ບ ທ ຂ ຽ ວ ຂ ດ ເ ອ ເ ັ ນ ເ ອ ຕ ຍ ອ ຫ ລ ອ ຫ ລ ່ . ເ ມ ອ ມ ກ ນ ສ ມ ເ ສ ຍ ເ ລ ອ ດ ເ ມ ອ ຫ ລ ຍ ເ ທ ່ ໃ ດ, ໄ ຊ ະ ມ ະ ທ ່ ຍ າ ດ ແ ຍ ວ ແ ຢ ວ ຢ ່ ມ າ ໄ ດ ັ ນ ກ ່ ຍ ວ ມ ່ ຄ ວ າ ມ ສ ຳ ຄ ນ ຫ ລ ຍ ອ ມ ຊ ກ ໄ ຊ ້ .

ຮ ຍ ຕ ມ ຂ ຂ ບ ຂ ວ ລ ດ ຫ ມ ເ ກ ະ ທ ່ ຄ ູ ກ ັ ນ ໄ ປ ເ ັ ນ ຄ ວ ງ ອ ກ ຫ ລ ດ ຢ ູ ຕ ມ ຫ ນ ້ ເ ດ ມ ຢ ່ ວ ງ ຄ ວ ກ ໄ ຄ ອ ສ ບ ສ ນ ຈ ນ ນ ບ ບ ໍ ່ ທ ອ ກ ບ ໍ ່

ไຫວ. ภำลังลึดถุงถั่งภาวได้นุกหม้าเอ๊ำไปในเขถของ พวกเยยละมัม เล้งเล้อย, ลายกับอาฮากจะติด ตาม มันไปจิมสุดขอบฝาเอ๊ำาะรอพูมละ, ลึดถุงจำมอมมะหา สามไถ่แตกยาวๆล้งสู่เขถใต้พ่ปามกันกับฝูงงิ้วฝูงลวาย ถุกไลออกจากแลง. พ่ะขอมไตยาบๆมันไปไถไกเติบ แลอ, พวกมักบิ้มหิ้มยู่เบ้องเหิงก่จุงเห้นะฝูมสิเห็าไว้ ภุบหิ้บอ้มตามสายหางตางๆ เพาะอาะมะมีะขอมลึด ขันกูกปิ้นใหย่, ลึดขันกูกมำมัน, ลึดอูสอมแปงหิ้ถุกลาก แกดอยลึดตักเต้มะเอ๊ะ และ ลึดขันกูกหิ้มผาลุมดาม หลัง พอมแลมไลกันยึดๆไปตามสายหางย่างเอ่อย อุา เป้นะขอมยาวยุด, พาใต้พวกมักบิ้มอับไลลึด เห้น พาบหมูมึดุไตเป้นแถอยาบๆไปตามเส้นหาง ในยามละ ดูบามใหม่.

ฝูงบิ้มอับไลไถ่พูงปาดเอ๊ำไปยังก้อมะ้ไว้หิ้ป้อ อ้ม ไปล้างเต้งเย่งยู่กางเวหาหิ้ปาสะจากกามเหนังตังนั้น พอกเอ๊ำไถ่บิ้มตัดไปหางหิ้อแถอะขอมลึด อุ้งแลม มุำ หม้าออกไปนั้น แม่มลึด "อิบาก", เอ่อแมอาตองแมม ลึดเสมาหิ้กามของเหล่ายามเกาะย่างบ่มีผิด. ยู่เหม้อ ะขอมเล่อมหับออกไปไกจิมเกิ้อบจุขอบฝาพูม,พวกมัก บิ้มไถ่แมมเหันแปอไฟแหงกามสูธิบพูงอ้มเป้นกอมเป้น-กุม. ผูงบิ้มอับไลฝาอปรมหาหิ ุและ ไถ่บิ้มเจียเจ็ดอ้ม เม้อยังหองฝาลายถั่งโตง. แตแลอหันไถ้นั้น อาเลัก-

ເຊອ ກໍ ໄດ້ ແມ ມ ເຫັນ ເມັດ ນ້ອຍໆ ສີ ດໍາ ຈໍ ນວນ ຫນຶ່ງ ເກາະ ຫ້ອຍ ຢູ່ ທາງ ຂອບ ຝາ ເບື້ອງ ຫນ້າ ພູມ. ພວກ ນັກ ເຢ ຽ ລະ ມັນ, ພວກ-ມັນ ກໍ ໄດ້ ບິນ ລົງ ຕໍ່ ເຊ ມ ກັນ ແລະ ບິນ ເລັ່ງ ໃສ ເຝ ອ ຂ ໄວ ເຊ ງ ເຫັນ ໄດ້ ຢ່າງ ຈະ ແຈ ງ ຢູ່ ເຫນ ອ ບໍ ລິ ເວນ ທົ່ງ ຫຍ້າ ແຫ ງ ສີ ແດງ ກ ຊ ພູມ. ອາ ເລັກ ເຊ ອ ງ ວ ກ ຫັນ ເບ ງ ທາງ ຫລັ ງ ຢ່າງ ອັດ ຕະ ໂນ-ມັດ. ຜູ້ ຕິດ ຕາມ ຂອງ ເຂ ກໍ ໄດ້ ບິນ ນໍ ມາ ຢ່າງ ກະ ຊັ ນ ຊິ ດ ທັນ ທ. ທັນ ໃດ ນັ ນ ເຂ ກໍ ຫູ ພ ງ ຍິ ນ ເມ ຍ ກໍ ໄດ້ ຍິ ນ ສ ຽ ງ ຫນ ງ ຮ ອ ງ ບອກ ມາ ຕາມ ສາຍ ວ າ:

- ນ ແມ ມ " ນ ກ ມາ ງ ນ ອ ມ ສ ອ ງ ", ເ ຝ ໂ ດ ຕ ບ. ນ ແມ ມ " ນ ກ ມາ ງ ນ ອ ມ ສ ອ ງ " ເ ຝ ໂ ດ ຕ ບ ລ ະ ວ ງ ! ຕິ ດ ຕາ ມ ເ ຮ ົ າ ມ າ ໄ ອ ໆ.

ຄ ວ າ ມ ມ ສ ະ ຕ ລ ະ ວ ງ ຕ ວ ແ ລ ະ ຄ ວ າ ມ ເ ດ ງ ຕ ງ ຂ ອ ງ ເ ສ ມ ປ ະ ສ າ ດ ໄ ດ້ ບ ງ ຄ ບ ໃ ຫ ນ ກ ບ ນ ທ ພ ອ ມ ບ ນ ຢ ນ ມ ປ ະ ຕ ບ ດ ໄ ປ ຕ າ ມ ຄ ໍ າ ສ ່ ງ ຂ ອ ງ ຜ ເ ປ ນ ຫ ວ ຫ ນ ້ າ ໂ ດ ຍ ບ ່ ຕ ອ ງ ລ ໍ ຖ າ ວ ່ າ ຈ ະ ຟ ງ ລ າ ຍ ງ ວ ນ ຂ ອ ງ ເ ຂ ຈ ນ ຫ ມ ດ ທ ກ ຖ ອ ຍ ທ ກ ຄ ວ າ ມ. ຂ ນ ະ ທ ່ ໄ ດ ຍ ນ ສ ຽ ງ ເ ວ ້ າ ຂ ອ ງ ຜ ເ ປ ນ ຫ ວ ຫ ນ ້ າ ດ ງ ມ າ ຕ າ ມ ເ ຄ ື ່ ອ ງ ຮ ບ ຟ ງ ສ ຽ ງ ນ ນ , , ເ ຮ ອ ນ ແ ຕ ລ ະ ລ ໍ ກ ໍ ໄ ດ ຫ ຍ ບ ເ ຂ ້ າ ຫ າ ກ ນ ເ ປ ນ ຈ ລ ະ ສ ອ ງ ແ ລ ນ ຮ ຽ ງ ກ ນ ໄ ປ ເ ພ ື ່ ອ ລ ຽ ອ ຕ ດ ຫ ນ ້ າ ຜ ່ າ ທ າ ງ ຂ ອ ງ ພ ວ ກ ເ ຢ ຽ ລ ະ ມ ນ. ທ າ ມ ກ າ ງ ຄ ວ າ ມ ເ ດ ງ ຕ ງ ອ ນ ສ ດ ຍ ອ ດ ນ ນ , ອ າ ເ ລ ັ ກ ເ ຊ ອ ໄ ດ ້ ແ ມ ມ ເ ບ ງ ບ ່ ເ ຫ ັ ນ ຫ ຍ ງ ອ ກ ແ ລ ວ ນ ອ ກ ເ ຫ ນ ອ ໄ ປ ຈ າ ກ ເ ຮ ອ ນ ິ ມ - ຂ ອ ງ ສ ດ ຕ ູ ທ ່ ປ າ ກ ດ ກ າ ຍ ໃ ຫ ຍ ່ ໂ ຕ ນ ໃ ນ ຊ ່ ອ ພ ບ ຕ າ ດ ຽ ວ ແ ລ ະ ຫ ູ ຂ ອ ງ ເ ຂ ກ ໍ ບ ່ ໄ ດ ຍ ນ ສ ຽ ງ ອ ນ ໃ ດ ນ ອ ກ ຈ າ ກ ສ ຽ ງ ບ ງ ກ າ ມ ທ ່ ຈ ະ ດ ງ

ກ້ອງມາຕາມເຄື່ອງຮັບຟັງທີ່ຕົດຢູ່ກັບໜວກຂອງເຂົ້າ. ແຕ່ແລ້ວ ແທນທີ່ຈະໄດ້ຍິນສຽງຄຳສັ່ງທີ່ເຂົ້າຄອງຄອຍ, ອ້າເລັກເຊໂອ-ກັບໄດ້ຍິນສຽກປາກເປັນພາສາຕ່າງປະເທດຢ່າງຝ່າຝືງ ດັ່ງ ມາຢ່າງແຈ່ມແຈ້ງຕາມສາຍ :

- ອາດຕຸ້ງ ! ອາດຕຸ້ງ !..." ລາຟູ່ມ ". ອາດຕຸ້ງ!

ເປັນທີ່ເຊື່ອແນ່ວ່າ ຕ້ອງແມ່ນໜ່ວຍສັ່ງເກດການເຢຊູລະ ມັນທ່ານພາກພື້ນທີ່ສ່ຳຄ່ຳເຕືອນລະວັງໄພໃຫ້ນັກບິນຮູ້ , ເພາະວ່າກ້ອງພິນອາກາດທ້ອນຊຸລ່ານມັນກ່ຈະສັ່ງໜ່ວຍ ສັ່ງ ເກດການທ່ານພາກພື້ນ, ພ້ອມຄ່ອຍເຄື່ອງສົ່ງວິທະຍຸ ໄປ ໂຕ່ນ້ອງລົ່ງໄວ້ຕ່ານບໍລິເວນເຂດສູ້ຮົບ ຫລືເຂດທີ່ເຂົ້າ ກະ ຕຽມໄວ້ວ່າ ຈະຜ່ານກ່ຍໄປນັ້ນ, ໄວ້ລ່ວງໜ້າຕັ້ງແຕ ຕອນ ກ່ານ້ຳສະເໜີ. ອ້າເລັກເຊໂອ ໄດ້ຍິນສຽງໜ້ົ່ງອ່ກ ດັ່ງມາ ອ່ບໆ ດ້ວຍຄວາມເຫລ້ເຫລ້ກ ເປັນພາສາເຍຍລະມັນວ່າ :

- ດ້ນເນ ແວ່ດເຕ ! ລ້ົ່ງ " ລາ-ຟູ່ມ " ລ້ົ່ງ " ລາ-ຟູ່ມ ".

ຈາກນ້ຳສຽງນ້ ພຸ້ຈະເດ້ົ່ໄດ້ວ່າພ່ວກນັ້ນກ້ມີຄວາມ ຮ້ອມ ຮົ່ນກະອ້ົ່ນກະອາຍບໍ່ແມ່ນ້ອຍ.

- ໂອ, " ຮຸ້ໂຄເຟ້ນ " ເອ້ຍ ນ້ົ່ງກະຮູ້ຢ່ານ " ລາ ຣ " ພ່ວກກູ່ຢູ່ເນາະ!...ເມແຮ່ດຸ້ເອ່ບ ເບ່ະສ້ບ້ຍ້ນ ອ່ອກ ມ່ານ້ັ້ງ່ທ່ສ່ານຕ່ານ້ັ້ງແນ່ນນ້ຳຝູ່ງບ້ນສັ່ດຕຸ່ທ່ຫ້ຍັບໃກ້ເຂ້ົ້ານ່ານ້ັ້ນ ຢ່ຢ່ານ້ັ້ງບໍ່ລ່ດລະ; ເຂ້ົ່ານ້ຮ້ສ່ກ່ຄ່ານ້ກ່ບ່ອ່ານ້ົ່ວຮ່ານ້ງ່ຄ້ົ່ງຂ່ອ້ງ ເຂ້ົ່ານ ນ້ນ່ເດ້ົ່ງ່ຕ້ົ່ງ້ພຸ້ງ່ກ່ນ້ກ່ບ່ສ່ານ້ຍ່ທ່ະນ, ເຂ້ົ່ານ່ເ່ກ່ດ້ນ້ຫ້ົ່ງ່ຄ່ານ ເບ້ົ່ກ

ขามม่อมอุ่ม ແລະ ຄວາມກະຕືລືລົ້ນພາໃຫ້ຂົ້ມຫ້ອແຕກຍ່າວ ໆ. ອາລັກເຊອ ໄດ້ສັ່ງເກດເບິ່ງສັດຕູ, ເຮືອບິນຈຳນວນດ່ຽງກ່າວ ແມ່ນເຮືອບິນຂັບໄລ່ປະຈັນຂານ " ຟົກເກ-ວຸນຟ-ໜ໐ " ຊຶ່ງ ປະກອບດ້ວຍເຄື່ອງຈັກອັນຊຶ່ງພະລັງ ແລະ ຄວງແຄ້ວທີ່ຫາ ກໍ ນຳອອກມາທົດສອບສົດ ໆຮ້ອນ ໆ. ພວກນັກບິນໂຊວຽດໄດ້ເອົ້ມ ຊຶ່ມຊະນິດນ້ອ ວ່າ " ຟົກເກ ".

ເຮືອບິນເຍຍລະມັນ ມີຈຳນວນຫລາຍກ່ວາເຮືອບິນ ໂຊ ວຽດສອງເທົ່າ. ພວກນັນໄດ້ບິນເຂົ້າມາຢ່າງມີການຈັດຕັ້ງ , ຕາມຮູບແບບທີ່ເປັນເອກະລັກສະນະຂອງກອງພົນ " ຣຸ້ໂຄ-ເຟິນ " ເອງ, ຄືພວກນັນໄດ້ລວມກັນເປັນແຖວສອງໄປໃນ-ລັກສະນະທ້ວ ລຳນຳກັ້ນມີຫມ້າທ້ປ້ອງກັ້ນຫາງລຳທ້ບິນ ອອກ ຫນ. ໂດຍອ້າໄສຄວາມໄດ້ປຽບທາງດ້ານລະດັ້ບສູງກ່ວາເຟ ໂດ໊ບ ໄດ້ພ້ານ້ກພວກຂອງຕົນອອກທ້ຳການຈູ່ໂຈມທັນທ. ອ້ານ ເລັກເຊອ ໄດ້ເລ້ອກເຍ້ອຂອງເຂ້ົາໄວ້ ເປັນທ້ຽບຮ້ອຍແລ້ວ. ເຂ້ົາໄດ້ເລ້ງກ້ອງແມ້ງ ໆ ໄປຍ້ງລຳທ້ເຂ້ົາໝາຍຕາເອ້ົາໄວ້ແຕ ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນເຂ້ົາກ໋ບ້ລົ້ມສ້ງເກດເບ້ງເຮ້ອບິນສັດຕູລຳ ໆ ເຊ້ົ່ມກັນ. ແຕ່ແລ້ວເຮ້ອບິນລຳໜ້ົ່ງກ໋ໄດ້ແລ່ນອອກໜ້ນ ເຟ-ໂດ໊ບ ໄປ. ເຮ້ອບິນ " ຢາກ " ຈຸໜ້ົ່ງໄດ້ບິນຊ້ຽ ມາແຕ ທາງໃດ້ບ້ຽ ແລະ ໄດ້ທ້ຳການຈູ່ໂຈມພວກເຢ ຽ ລະນັ້ນຈາກ - ດ້ານເທ້ງຈ້ນເຮ້ັດໃຫ້ຝ້ງບິນທ້ກ້ຈັດຕັ້ງກັ້ນຢ່າງຄ້ນ້ນ ຕ້ອງແຕ້ກ ລະສ່ວ ລະສາຍ. ນ້ນແມ່ນສ້ກກ່ານ ຕ໋ສ້ຢ້ກ່ານ ທ້ງອ່ກ່ານ ຄ້ນ້ນ ໜ ໆ ເບ້ງ ອ້ຫລ. ຝ້ງບິນສອງຝ້ງໄດ້ແຕກສະຫລ້ຽພ້ຽຍອອກເປັນ ຈຸ ລະ

ສອງລະສ່ຳມ. ນັກບິນຂັບໄລ່ໂຊວຽດ ໄດ້ພະຍາຍາມດຶງເອົາ
ສັດຕູໃຫ້ເຂົ້າມາຢູ່ໃນໜ້າກອງແມ່ຍິງເພື່ອສົ່ງລູກປືນອັນສັກສິດ
ເຂົ້າໃສ່ຄາມຫລັງຫລໍ່ຄາມຂ້າງຂອງມັນ. ເຮືອບິນໄດ້ລອຍ
ລອງຄອງ, ລອງຄອງລົງໄປພ້ອມກັນເທື່ອລະສອງລຳ ຄາຍ
ດົງຄູ່ເຕັ້ນລຳຈົງຫວະສາມສີ່ ທີ່ຊອກຫາບ່ອນຢຸດບໍ່ທັນໄດ້.

ມີແຕ່ສາຍຕາຂອງຜູ້ຊຳນານງານເທົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງຈະ ເບິ່ງ
ເຫດການເຫລົ່ານັ້ນອອກ ແລະ ມີແຕ່ຫູຂອງຜູ້ຊຳນານງານເທົ່ານັ້ນ ຈຶ່ງຈະສາມາດໃຈແຍກສຽງດົງອຶກກະທຶກໂຄມ ຂອງ
ການຕໍ່ສູ ແລະ ສຽງຄົນເວົ້າດົງມາຕາມສາຍຣັບຟັງ: ສຽງ
ປອຍຕາຂອງນັກບິນທີ່ພ້ອມຢູ່ໃນຫາປະຈັນບານ, ສຽງຮ້ອງເຫລິ
ເຫລີ້ຂອງຜູ້ທຸກຍິງ, ສຽງຮອງໂຮຢ່າງມີໄຊຂອງຜູ້ທີ່ໄດ້ທຳ
ລາຍສັດຕູ, ສຽງຄວນຄາງຂອງນັກບິນທີ່ຖືກບາດເຈັບ, ສຽງ
ກັດແຂ້ວກອດໆ ແລະ ສຽງຫັນໃຈຝືດຂອງຜູ້ທີ່ພ້ອມບິນງຽງປືກ
ດ້ວຍຄວາມໄວສຸດຂີດ...ໃນນັ້ນລ້ວນມີທັງສຽງຄວນເພ້ງເປັນ
ພາສາຕ່າງປະເທດ,ແລະອຶກສຽງໜຶ່ງຍິງໄດ້ຮ້ອງເຫລິ້ເຫລິ
ຂຶ້ນເໜືອນດົງເດັກນ້ອຍວ່າ: " ແມ " ແລະ ສຽງຂອງໃຜ
ຜູ້ໜຶ່ງຍິງເປັນທີ່ເຊື່ອແມ່ວ່າຄົງຈະຫ້ຶນຢາກລັ້ນໄກ້ປືນຢ່າງປ່ອງ
ບາ ເຂົ້າຈົ່ງໄດ້ຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ " ເອົາມັນ, ເອົາມັນ ".

ເຫຍື່ອທ້ອງເລັກເຊື່ອ ໜາຍຕາເຂົ້າໄວ້ໄດ້ຫລຸດໄປຈາກ
ໜ້າກອງສ່ອງແມ່ຍິງຢ່າງໜ້າເສຍດາຍ. ທັນໃດນັ້ນເຮືອບິນ
" ຢາກ " ລຳໜຶ່ງກໍ່ໄດ້ເຂົ້າມາແທນທີ່ ໂດຍມີ " ຟືກເກ້"
ປົກກຸ້ມ ແລະ ໂຕຍາວຢູ່ດ້ຫລູດ້ກອກຢ່າຊ້ຳ ໄລ່ຕິດຕາມນຳ

ກ້ົ, ແລະ ທ້ົ່ວ່ານ້ົ " ຟ້ົ໊ກເ໊ ' " ໄດ້ເ໋ວ້ົ໊ປ໊ກລ້ົ່ນລູກກະ
ສູນອອກໄປເປ້ົ່ນສ່ວ ແລະ ໄດ້ໄປຕ່ໍ່ເອ໋ວ່ານ້ົ໊ປ໊ກຫ່ວ່ງຂ່ອ໋ງ ຍ້ົ່ນ
" ຢ່ວ່ກ " ຢ່ວ່ງກ໊ົ໋ງເປ້ົ່ຽະເລ້ົ່ຍ. ເມ່ແຮ່ດ ອຸ ເ໋ອ໋ບ ເ໋ທ້ົ່ນ ດ້ົ໋ງ-
ນ້ົ່ນກ໊ົ່ຟ່ວ ອ໋ບ ນ ເ ຈ ດ ໋ ງ ອ ໋ ນ ໄ ປ ເ ພ ໋ ອ ຸ ໋ ວ ຍ ຍ ້ົ ນ " ຢ ວ ກ " ລ ່ ໍ ້ົ ນ
ພ ວ ຍ ໃ ນ ສ ຽ ວ ອ ້ົ ນ ວ ກ ໍ ເ ດ ້ ໍ ໄ ດ ້ ແ ນ ມ ເ ທ ້ ນ ເ ງ ໍ ່ ວ ສ ິ ດ ່ ໍ ຂ ອ ງ -
" ຟ ກ ເ ' ". ໂ ດ ຍ ບ ໍ ່ ລ ໍ ້ ຊ ່ ໍ ອ ວ ເ ລ ັ ກ ເ ຊ ອ ້ ໍ ໄ ດ ້ ກ ວ ດ ປ ້ ນ ໄ ປ ໃ ສ
ຢ ່ ວ ງ ບ ໍ ່ ໄ ອ ຫ ນ ວ . ຈ ວ ກ ນ ້ ນ ເ ອ ໍ ່ ກ ບ ້ ນ ້ ໂ ອ ກ ວ ດ ໄ ດ ້ ເ ທ ້ ນ ເ ລ ້ ຍ ວ ່ ວ
" ຊ ່ ວ ງ ນ ໍ ່ " ຈ ະ ເ ປ ້ ນ ຕ ວ ຍ ຣ ວ ຍ ດ ້ ແ ນ ອ ໃ ດ , ເ ອ ໍ ່ ໄ ດ ້ ເ ທ ້ ນ -
ແ ຕ ່ ເ ຮ ອ ບ ້ ນ " ຢ ວ ກ " ຊ ່ ງ ປ ກ ຫ ວ ງ ໄ ດ ້ ຮ ັ ບ ຄ ວ ນ ເ ສ ຍ ຫ ວ ຍ
ເ ທ ່ ໍ ້ ນ ້ ນ ້ ້ ່ ໍ ້ ່ ໍ ້ ່ ໍ

ภาณจักถ์, มันโลกถันทับอ่าแม่มภามอุภต่อย, ปูภ ปำ้ โตต่ำโตละฑ่อางถ์มสองถ์มย่างสูดเซ็อสูดแรงปู่ข์มพ์มถ์ม พูมฑลายภอา.

เมแรถอุ่เอ้บ ไถ้แม่มมำ้ฑ่องฟ้าเพ็อฮอภหาคู่ต่ สูฮองต์ม, แต่แลวฑันไถ้มันเฮ้าก่รู้สึกเย้มอาบเฮ้า ไป รอดภะถูกสันฑลัว แล่ะ เส้มผ์มลูกอันฮาบลาบฮ้ม ปาม อ์มเฑม้มเต้มห์อ. ปู่เบ็องลูมเฮ้า, มิย์ม " ลา-ถ์ " ถันหม่างพ่อมถึก " ฟักเก์ " ทำ่ภามจูโจม, เถ์ว อ่า เฮ้าจะบ่สามาถแม่มเฑ้มม่ำเบ็ย์มฮองฝายโฮอรถ แต่ เฮ้าก่เฮ้าใจ แล่ะ รู้ถ์อ่าแม่มย์มฮอง เปตร์บ. เร็ฮ อ์ม " ฟักเก์-ฐมฟ " อ์มเจ็ดโดยก์างไปยั่งเร็ฮอ์ม ลำ้ ม้ม ฑ์างไถ้ล็อป์มไปใส่ย่างบ่ฮ่าถสาย. ฮ์อ์กฮองเปตร์บ จะส์มสูดล์างพรงบ่เท่ำใถอ์มาฑ์มแล้อ. เร็ฮอ์มฑ์าง สอง ไถ้บ์มสูสีไลลรงกันไป. เม่อมาสั่งเภถเบ่างก์ถฮองภาม ต่สูฑาวอากาถแลอ อาเล็กเฮอ์ เฑ้มอ่าบ่ม์ฑ์มฑาง ใถ พ์ฑ่จะฮุอยเฑล็อเพ่อมรอมร์บฮองเฮ้าไถ้เล็ย. เฮ้าบ่ม์ เอลาพรงพ์ แล่ะ บ่ม์รอถภะฑ้างบอมฑอางพ์ฑ่จะ โถ่ว ต่าอกับถ์ม, ฮ์อ์กฮองเพ่อมรอมสู่ร์บพอมต์กยู่ใม ละ ฑอางฑ์อลรุอฑ์อต่ฑ่สูถ. เถ่วจะเป้นตายร่ายถ์แมอ ใถ เฮ้าก่ต้องฮุอยเฑล็อเพ่อมผูม์ใฑ้พ์มไพจ์มไถ้. ถอม อา แล้อเฮ้าก่ไถ้ฑักฑ์อเร็ฮอ์มล์างฮุจ์ถ์ถ์ถ แล่ะ ไถ้ยรบ ถ์ม เล์างจ์มเป้นถ้อมออกต้อถๆ. โถยอาไสม่ำหนักพาย ใม

ຕ໊ອມັນເອງ, ປະກອບກັບກຳລັງແຮງອັນຕາຍຕ໊ອແລະ ເຄ໋ອງ ຈັກອັນຊ້ຽພະລັງອ້າງສາມ, ເຮ໊ອບິນດ້ຽກ່າວໄດ້ລ໊ອລ໊ຽງມາ - ຄາຍດ້ຽກ໊ອມຫ໊ມ, ຫລ໊ຈະເວ້ົາໃຫ້ຖ໊ກແທ໊ກ໋ດ້ຽບ້ຽງໄຟ ຕຳ ໂປະໃສ່ຍ໊ມ " ຟ໊ກເກ໊ " ປ໊ກສ໊ັມກຸດຸດທ໋ໄດ້ຫ໊ອບເອ໊າລູກກະ ສູມປ໊ມເຂ໊ົ້າໄວ້ຈ໊ມເຕ໊ັມຕ໊ອມ໊ັ້ນຢ່າງແມ່ນຢ່ຳ. ຄວາມໄວ ອັນ ເກ໊ັ້ນຂ໊ອບເຂດ ແລະ ກາມດ້ຽລ້ຽຢ່າງກະທ໊ັ້ນຫ໊ັ້ນມ໊ໄດ້ເຮ໊ັດໃຫ້ ອາເລ໊ັກເຊ໊ອ ຫ໊ມ໊ດສະຕ໊ໄປໃນຊ໊ອງໄລຍະຫ໊ນ້ຽ. ເອ໊ົ້າໄດ້ປ໊ຽ ຕ໊ອໃຫ້ລ໊ອລ້ຽໄປຄາຍດ້ຽຄຸ້ມໂຕມເຫ໊ອ ແລະ ສາຍຕາ ຂ໊ອງ ເຂ໊ົ້າກ໊ເລ໊ມຜ່ານ໊ອ. ແຕ໊ອາເຖ໊ງປ່ານ໊ັ້ນເຂ໊ົ້າກ໊ຍ້ັງສາ ມາດ ແມ່ນເຫ໊ັນຍ໊ມ " ຟ໊ກເກ໊ " ປ໊ມ໊ລ໊ອງຄ໊ອງໆ ຢູ່ໃກ້ໆກ໊ັບໃບພ໊ັດ ຍ໊ມຂ໊ອງເຂ໊ົ້າ, ປ່ານ໊ກ໊ດອ່ານ໊ໂຕຂ໊ອງນ໊ັ້ນມ໊ໄຟລຸກໄຫ໊ມ້ຂ໊ມ໊ອ່ານ ໆ ແລະ ໃນທ໋ສຸດກ໊ໄດ້ລະເບ໊ດ້ຂ໊ມ. ແລ໊ວເປ໊ຕ໊ຣ໊ບ ເຄລະ?ເຂ໊ົ້າ ເສຍໄປທ່ານ໊ງໃດ໋ແລ໊ວ ? ເຂ໊ົ້າຖ໊ກຍ້ັງຫລ໊ບ ? ເຂ໊ົ້າມ໊ເວລ່ານ໊ ທ໋ຈະໂດດຈ໊ອງພ່ານ໊ຍ໊ມ໊ເອ໊ົ້ານ໊ໂຕລ໊ອດບ໊ໍ ?

ທ໊ອງຟ້ານ໊ແຖບ໊ອ໊ມແ໊ອ໊ມຕ໊ອເຂ໊ົ້າໄດ້ຕ໊ກຢູ່ໃນສະພ່ານ໊ ເປ່ົ ຫ໊ານ໊ອ່ານ໊ອ່ານ໊. ຂະນະ໊ັ້ນເຂ໊ົ້າໄດ້ຍ໊ມແຕ່ສຽງເຄ໋ອງບ໊ນ ທ໋ ບ໊ນຢູ່ໄກ້ຈ໊ມແມ່ນຫ່ານ໊ບ໊ໍ່ເຫ໊ັນ, ດ້ຽມ່ານ໊ຕ່ານ໊ມ໊ອ່ານ໊ກ໊ດ໊ອ໊ັນ໊ມ໊ດ໋ ຫລ໋ ນ໊ັ້ນ .

- ສ໊ັ ' ນ໊ແມ່ນ " ນ໊ກເຄ໊ົ້ານ໊ແມ໊ອສ໊ອ ' " ເຝ໊ໂດ໊ຕ໊ບ. ສ໊ັ ' ນ໊ແມ່ນ " ນ໊ກເຄ໊ົ້ານ໊ແມ໊ອສ໊ອ ' ", ເຝ໊ໂດ໊ຕ໊ບ. ເຂ໊ົ້ານ໊ານ໊ເຕ໊ົ້ານ໊ໂຮນ໊ັ້ນ ' ຢູ່ອ໊ມເຮ໊ານ໊ໄ໊ອ, ເຂ໊ົ້ານ໊ານ໊ເຕ໊ົ້ານ໊ໂຮນ໊ັ້ນຢູ່ອ໊ມເຮ໊ານ໊ໄ໊ອ, ເພ໊ອ ກ໊ບ໊ຄ໊ມ. ສ໊ັ ' ນ໊ແມ່ນ " ນ໊ກເຄ໊ົ້ານ໊ແມ໊ອສ໊ອ ' "...

ເຟໂຄ໊ບ ໄດ້ນຳພາຝູງບິນຂອງເຂົ້າກັບຄືນເມືອງ ຍັງ
ຖານທັບ.

ພາຍຫລັງຈາກໄດ້ຊຳລະບັນຊີກັບບັກ " ຟົກເກ໊-ວຸມຟ "
ເປັນທີ່ຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ, ອາເລັກເຊອີ ກໍຟ້າວຫັກຫ໊ວຍົ້ມ ທ໊ບ
ດ໊ງພະສຸທາລ໊ງມາຢ່າງຫນ້າຫວາດສຽວນັ້ນໃຫ້ເຈ໊ຍ້ອນໄປ ຍັງ
ທອງຟ້າທັນທ໊. ເຂົ້າໄດ້ຫັນໃຈເຂົ້າເຕັມພວງປອດດ້ວຍຄວາມ
ທ໊ວກະຫາຍ ແລະ ມ້ວນແມ໊ງໃນໃຈ ເພາະວ່າໄດ້ພົບພັບ -
ຄວາມສະຫ໊ງົບສຸກອ໊ກເທ໊ອຫນ໊ງ. ເຂົ້າມ໊ຄວາມພາກພູມ ໃຈ
ຢ່າງລົ້ນເຫລ໊ອທ໊ເຫັນວ່າຕົນເອ໊ງໄດ້ພົ້ນໄພ ແລະ ມ໊ໄຊຊະນະ.
ອາເລັກເຊອີ ໄດ້ພາດສາຍຕາໄປຍັ໊ງເຄ໊ອງຊຸ໊ດເພ໊ອຊອກຫາ
ເສ້ນທາ໊ ແຕ່ແລ້ວເຂົ້າກ໊ຕ໊ອ໊ງຮັກສາແຫລ່ເຂົ້າກັບຫມ໊ວ-
ເມ໊ອເຫັນວ່າມ້ນມ້ນແອ໊ດຊ້ວຍັ໊ງເຫລ໊ອພ໊ງ່ພ້ແຕ່ຈະໃຫ້ເຂົ້າກັບ
ສູ່ເດ້ນເທ໊ານ້ນ. ແຕ່ແລ້ວ, ຄາວຫນ໊ງ່ຕ້ມາເຂົ້າກ໊ໄດ້ເຫັນສ໊ງ
ຫນ໊ງ່ຊ໊ງ່ຮ້າຍແຮ໊ງໄປກ໊ວາກາມໄດ້ເຫັນເຂ້ນມ້ນ້ມັນຫ້ຍັບ ເຂົ້າ
ຊ໊ດເລັກ ວ ນ້ນ໊ກ. ເຮ໊ອ໊ບ " ຟົກເກ໊-ວຸມຟ-ເ໑ວ " ໄດ້
ບ໊ນຊູລູໆ ອອກມາແຕ່ກ໊ອນ໊ຂ໊ເຟ໊ອ ແລະໄດ້ເບ໊ດຫນ້າມາ ໃສ
ເຂົ້າຈ໊ນຕ໊ງ໊ໂຕ໊ບ໊ດ ເມແຮ໊ດຊ໊ດ໊ອບ ບ໊ນ໊ເວລາແນ່ແຕ່ຈະ ໃຊ
ທ໊ວ໊ດ໊ດເພ໊ອຫລ໊ກ໊ລ໊ງ່ກາມນຸ໊ກໂຈມຕ໊ໃນຄ໊ງ່ນ. ທ໊ງ່ສ໊ອງຄູ່ ສູ
ຕ່າງກ໊ໄດ້ຫັນຫນ້າເຂົ້າຫາກ໊ນຢ່າງໂສ໊ຕາຍ.

ฝ.

ສຽງດັງອັນສະໜັ່ນໜ່ວ່ໄຫວຂອງການສູ້ຮົບກາງອາກາດ ຢູ່ເໜືອສາຍທາງອຸ່ງຂະບວນລົດລຳລຽງຂອງກອງທັບພ່ວມກຳ ລັງຜ່ານກາຍໄປຢ່າງຍາວຢຽດນັ້ນ, ບໍ່ແມ່ນວ່າຈະມີແຕ່ ພວກ ນັກບິນທີ່ນັ່ງປະຈຳຢູ່ເທິງຫ້ອງຂັບຍົນເທ່ານັ້ນ ທີ່ສາມາດ ໄດ້ ຍິນ.

ນາຍພັນໂທ ຂອງກອງນຳໜ້າອົອາມົບ ອຸ່ງເປັນຜູ້ບັນຊາ ການກອງພັນຂັບໄລ່ ກໍສາມາດໄດ້ຍິນສຽງອັນສະໜັ່ນໜ່ວ່ - ໄຫວທັ່ງໝົດເຫລ່ານັ້ນຈາກເຄື່ອງຂະຫຍາຍສຽງອັນໃຫຍ່ໂຕ ທີ່ ຕິດຕັ້ງຢູ່ກັບດົ່ນບົ່ນເຊີ່ນກັນ. ເຂົ້າກໍ່ແມ່ນຜູ້ໜ່ວ່ງລະໜ່ວ່ຊ ວ່ ນັກບິນຊັ້ນຍອດ, ດັ່ງນັ້ນ ຜ່ານຈາກການຮັບຟັ່ງສຽງທີ່ດັ່ງ ມາ ຈາກດົ່ນສ່ວ, ເຂົ້າຍ່ອມເຂົ້າໃຈໄດ້ດ່ວ່ ຂະນະນີ້ການສູ ຮົບ ພ່ວມຄຳເນີນໄປຢ່າງດຸເດືອດສັບສົນ, ສັດຕູມີກຳລັງທ່ ແຂງ ແຮ່ງ ແລະ ມີຄວາມຊ່ຽວຊານບ່ຍ່ອມຈຳນ່ວງຍ ງ.

ຂ່ວ ຄ ວ ທ ວ ເຝໂດ໊ຕ ໄດ້ປະທະກັບສັດຕູຢ່າງ ດຸ ເດືອດຢູ່ເໜືອເສັ້ນທາງລຳລຽງນັ້ນ ໄດ້ແຜ່ກະຈາຍໄປ ທ່ວ ດົ່ນບົ່ນຢ່າງໄວວາ. ບັນດານຸກົ່ນທ່ ທ ວ ອ ຢ ກ ທັ່ງ ໝົ ດ ໄດ້ ພາກັນໜ່ວ່ນອອກຈາກປ່ານ ຍ ງ ທ ໂ ວ ງ ແ ຈ ງ ເ ພ ອ ເ ພ ງ ລ ງ ສ ຍ ຕ ອ ໄ ຍ ທ ວ ມ ພ ທ ຕ ໄ ຕ ວ ຍ ຄ ວ ມ ເ ປ ນ ທ ວ ງ ເ ປ ນ ໄ ຍ , ພ ກ ເ ຂ ເ ຫ ລ ນ ນ ຕ ງ ກ ໄ ດ ເ ຝ ຄ ວ ຍ ກ ນ ກ ບ ມ ຂ ວ ງ ຝ ງ ບ ນ ດ ງ ກ ວ .

ບັນດາມາຍແພດໃນຊຸດແຕ່ງກາຍສີຂາວ ກໍຝ່າວປົບ ອອກ
ມາຈາກເຮືອນຄົວລວມທັ້ງໆທີ່ກິນອາຫານຍັງບໍ່ທັນແລ້ວ. ລົດ
ພະຍາບາມທີ່ມີກາກະບາດສີແດງບັກໃຫຍ່ເປ່ເຈ້ຕົດຢູ່ເທິງຫລັງ
ຄາກໍຝ່າວຫລູບອອກມາ ແຕ່ໃນພຸ່ມໄມ້ຄາຍດົ່ງຊ່າງນຸ່ງ ແລະ
ໄດ້ຕົດຈັກຕຽມພ້ອມຕໍ່ເຫດການທີ່ອາດຈະເກີດຂຶ້ນ.

ເຮືອບິນສອງລຳທຳອິດໄດ້ບິນກາຍມາແຕ່ທ່ຽງເບ້ອງຫລັງ
ປ່າໄມ້; ແທນທ້ອ່າຈະບິນເອ່ນເປັນອົງມົນໂລ່ງໂຕ່ງສ່າ ກ່ອນ
ແຕ່ມ້ພວກເຂ້ົາກັບໄດ້ຖະຫລາລົ່ງສູ່ດິ່ນ ແລະ ແລ່ນຊູ ໄປ
ຕາມລານໂລດ. ເຮືອບິນສອງລຳທ້ອ່ານ ແມ່ນເຮືອບິນຫມາຍ
ເລກ ໑ ຂອງພັນຕີ ເຟໂດ໊ບ ແລະ ເລກ ໘ ຂອງຄູ ຕິດ
ຕາມເຂ້ົາມັ້ນເອງ. ພໍເຮືອບິນສອງລຳດົ່ງກ່າວລົ່ງຈອດ,ສອງ
ລຳຕ່ໍ່ມາກໍ່ໄດ້ຕົດຕາມມາຢ່າງໃກ້ຊິດ. ອາກາດຢູ່ເໜ້ືອບໍ ລິ
ເວນປ່າໄມ້ໄດ້ໄຫວຕ້ົ່ງຍວດໆໄປກັບສຽງເຄ່ືອງຍົນທ້ີ່ຕ່ໍ່ອກັບ-
ຄືນ.

- ເຈັດ, ແປດ, ເກ້ົາ, ສິບ, - ທຸກໆຄົນທ້ີ່ຍົນຢູ່ດິ່ນ
ໄດ້ພ່ากันນັບຄວຍສຽງອັນດັ່ງກ້ົງວ່ານ ແລະ ຈ່ากันັ້ນ ພວກ
ເຂ້ົາກໍ່ໄດ້ສ້ືບຕ່ໍ່ແນ່ມນ່ໍາທ້ອງຟ່າຄວຍຄວ່ານເປັນຫ້ວ່ງທ້ີ່ເພ່ືມທະ
ວ້ືນຂຶ້ນໄຊ.

ຈ່ໍານວນເຮືອບິນທ້ີ່ບິນລົ່ງມານັ້ນຕ່ໍ່າງກໍ່ໄດ້ພ່ากันແລ່ນອອກ
ຈ່ากหน้าดิ่นเພ່ືອກັບໄປຍັ່ງທ້ີ່ກ່ໍ່ບັ່ງໃຜລ່ວ ແລະ ໄດ້ ຄັບ
ມອດເຄ່ືອງຈັກເປັນທ້ີ່ຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ. ຍັ່ງເຫລ້ືອອ້ີກສອງ ລ່ໍ
ເທ່ົ່ານັ້ນທ້ີ່ບໍ່ທັນກັບມາ.

ບັນດາຜູ້ຄົນທີ່ເຝົ້າຄອຍຢູ່ນັ້ນຕ່າງກໍໄດ້ມ້ຽວຮູບໄປຕາມໆ ກັນ. ແຕ່ລະນາທີ ທີ່ຜ່ານກາຍໄປນັ້ນຄືຈ່ຽວ່າເຫິງນານ ບໍ່ຮູ້ຈົບສິ້ນເປັນຈັກເທື່ອ :

- ຍ້ຽເມແຮ້ວເອ໋ບ ກັບ ເປຕຣົບ. - ມີສຽງ ໜຶ່ງ ຊຸບຊິບອອກມາຄ່ອຍ ໆ.

- ນັ້ນເດ, ລຳໜ້ຽມາແລ້ວ ! - ສຽງຂອງຍິງ ຄົນ ໜຶ່ງຮ້ອງເຫລ້ກເຫລ້ກ້ັ້ນດ້ວຍຄວາມດີໃຈ ແລະ ດ້ຽ ກ້ອງ ໄປທົ່ວເດ່ີນບິນ .

ສຽງເຄື່ອງຈັກໄດ້ດ້ຽໃກ້ເຂ້ົ້າມາແລ້ວ. ເຮ້ືອບິນລຳນັ້ນ ບິນລ້ຽຕ່ຳຈົນວ່າຕີນຂອງມັນເກ້ືອບໄປສຸຍເອົ້າປ່າຍໄມ້, ເຮ້ືອ ບິນລຳນັ້ນໜາຍເລກ ໑໘. ມັນຖ້ືກກະສຸນປືນ, ປີກຫາງຂອງ ມັນຂາດອອກເສຍແລ້ວ ແລະ ປ່າຍປີກກ່ຳຊ່າຍກ໋ັບລ້ຽມາ-ຫອຍຕອນແຕ່ນຍອມວ່າມີສ່າຍເຊ້ືອກເສ້ັນໜ້ຽຈອງເອົ້າໄວ້. ເຮ້ືອບິນໄດ້ແຕະໜ້າເດ່ີນຢ່າງໜ້າຫວາດສຽວ, ພ໋ຕ໊ກເຖ້ິງ ດ່ີນນັ້ນກ໋ເຕ້ັນກະດອນ້ັ້ນແລ້ວກ໋ຕ໊ກລ້ຽມາຄ໊ເກ່ົ້າ, ແລ້ວ ກ໋ ເຕ້ັນກະດອນ້ັ້ນອ໊ກດ້ຽງຮ້ວກ໋ັນ້ັ້ນໄປຈົນສຸດຫາງເດ່ີນ, ກ່ອນ ທ່ີ່ນັ້ນຈະຢຸດຈ໊ກຢ່າງກະທ໋ັນຫ໋ັນດ້ວຍການເອົ້າຫົ້ວສ໋ກຈ໊ກລ້ຽດ່ີນ. ຈາກນັ້ນບັນດາລ໊ດພະຍາບາມ້ຽ່ງມ້ີພ້ວກແພດ້ີນຢຽບຢູ່ຄ້ັນໄດ ປ່ากปะตูหาง้ั้ม, พ้อมด้อยล๊ดจ๊บอ๊กจำ่มอมหน่ึ่ง และ ต๊ดตามด้วยมะหาฉ่ึมหัวหม๊ดก๋ไดฝาอแลมล๊อเอ๊้าไปหา ย้ัวเธ๊อบิมลำนั้ม. ปาก๊ดอ่านักบิมบ่ยอมออกมาจาก - ห้องอับ.

ພໍເປີດກະໂປງຫລັງລາຍອກ, ພາບທີ່ໄດ້ເຫັນກໍຄື ເປ ຕຣິບ ນັ່ງຈົ່ມກອງເລືອດ, ຫມົດສະຕິຢູ່ລາຕັ້ງ, ຫົວຂອງເຂົ້າ ປ່ອມແຕະແຊ້ະລົງມາຢູ່ພຽງເອິກພ້ະ. ຍອຍຜົມສີທອງ ຂອງ ເຂົ້າປຽກເປຍໄປດ້ວຍນ້ຳເຫື່ອນ້ຳໄຄ ແລະ ໄດ້ຕົກລົງ ມາ ປົກໜ້າຜາກຢ່າງຣົກຣ້ອ. ບັນດາມາຍແພດ ແລະ ນາງ ພະຍາບາມຕ່າງກໍໄດ້ຊ່ວຍກັນແກ້ເຊືອກພວງຈອງທ້ສ ຂາດ ແລະ ແປດເປ້ອນໄປດ້ວຍເລືອດທ້ເກີດຈາກສະເກັດລູກ ປືນ ໃຫຍ່ອອກຈາກໂຕເຂົ້າ, ຫລັງຈາກນັ້ນກໍ່ຈ່ງຄ່ອຍລາກ ເຂົ້າ ຣ່າງລົງທ້ອນອ່ວຍຊ່ວຍນັ້ນມາປ່ງໄວ້ເທ່ງໜ້າດິ່ນ. ແຂນ ຂ່າງໜ້ງຂອງເຂົ້າມ້ແຜ, ອັນໄດ້ຣັດໃຫ້ຣອຍດ່າງຈາກໂລ ຫ້ດສ້ແດງແຜລາມໄປຕາມຊຸດແຕ່ງກາຍສ້ຟ້ານັ້ນຢ່າງໄວ ວ່ າ ແລະ ກ້ວ່າງຂວ້ງ.

ເປຕຣິບ ໄດ້ຮັບການຮ້ຳບາດແຜສ້ກເສ້ນໃນ້ນ້ຳຕົ້ນເປ້ນ ການດ່ວນ. ເຂົ້າຖ້ກນ້ຳມາມ່ອນຢຽດໄວ້ເທ່ງຕຽງຫາມເພ່ ຕຽມຈັດສ້ງ້ນ້ລ້ດພະຍາບາມ. ເວລານ້ນ້ພ້ດເຂົ້າຮ້ສ້ກ ຕ້ວ ແລະ ໄດ້ມ້ນຕາ້ນ. ເຂົ້າໄດ້ຈ່ົ້ມມ້ມ້ນ້ອອກມາຄ່ອຍໆ ຈ້ມ ຣັດໃຫ້ຜ້ຟັ້ງບ່ເຂ້ົ້າໃຈຫ້ຍ້ງຫ້ມ້ດ ສະຫ້ຍພ້ນໂທ ໄດ້ກ້ມລ້ົ ງ ມາຫາເຂົ້າ .

- ເມແຣດ້ເອ້ບເດ ເຂົ້າຢ່ໃສ ?- ຄ້ມເຈ້ບຖ້ານ້ນ.

- ເຂົ້າຍ້ງບ່ຫ້ນ້ກ້ບມາເທ້ອ.

ບ້ນດາແພ້ດໄດ້ຍ້ກຕຽງຫ້ານ້ນ, ແຕ່ຄ້ມເຈ້ບກ້ບແກ່ວ ງ ຫ້ອປະຕ້ເສ້ດຢ່ າ ງ ຂະ ມ້ ງ ຂ ະ ນ ໍ . ເທ່ ຳ ນ້ ນ ຍ ້ ງ ບ ່ ພ ໍ ເ ຂ ົ ້ າ ຍ ້ ງ ໄ ດ ້ -

ທ່ຳທ່າວ່າຈະພະຍາຍາມລຸກໜີຈາກຕຽງດ່ງກ່າວນີ້ໃຫ້ໄດ້ນຳ
ອີກ.

- ຢ່າ, ຢ່າເອົາເຮົາໄປ. ເຮົາຢາກຢູ່ໜ້ເພື່ອຄອຍ-
ຖ້າ ເມແຮຄຸເອບ ກັບມາ. ເຂົາເປັນຜູ້ຊ່ວຍຊີວິດເຮົາ .

ເຂົາໄດ້ທຳການຂັດຂືນຢ່າງແຮງ, ຫ້ວງຊູເຂ້ນວ່າຈະດຶງ
ໜ້ຜ້າພ້ນແຜ່ນ, ຈົນວ່າສະຫາຍພ້ນໂທຕອງຫວາມີ ແປ່ງ
ແຊ່ງ ແລະ ແກ່ວງຫ່ວ່ຄ່ວຍຄວ່ານທ້ຖ່ອຍໃຈ. ຫລ້ງຈ່ກນ້ນ
ເຂົາກໍ່ໄດ້ຄ່ງໜ້ນໆຢູ່ໃນແອ່ງແຂ່ວແລວກ່ວ່ວ່ກຫນ່ຍ່ງໜ
ໄປ, ພ່ອນຫ້ວຖ້ນຄ່ວ່ານເວ້ົ່ານ້ວ່ວ່ : :

- ເອ້ີ, ປ່ອຍເຂົາໄວ້ໜ້ແຫລະ. ຄ້ຈະບ່ເປັນຫ້ງ -
ດ່ກ. ນ່ຳ້ນແ່ວຄ້ງຢ່ານ້ສ້ດທ່ຍ່ອງ ເມແຮຄຸເ່ອບຈະ
ໜ້ດສ້ນໄປພ່ຍໃນໜ້ງ່ມ່ານ້ໜ້ແຫລະ, ເປ່ຕ້ຍ ຈະບ່ຢ່ານ
ໃຈຕ່ຍເທ່ວ່ຄ່ກ.

ນ່ຍພ້ນໂທໄດ້ຈ່ຳແສງຕ່ານ້ງໄປໃສ່ໜ້ນ່ານ້ໂນ້ງຕ້ງ້ເ່ວ່ລ່ນ
ວ່ກຄ້ວ່ງໜ້ງ, ຊ່ງ່ຍ່ະນ້ະນ້ນເຂ້ນສ້ແ່ງ່ຍ່ອງນ້ນໄດ້ໄຕ່ກ່ະຕຸ່ກ
ກ່ະຕຸ່ກໄປຢ່ານ້ງສ່ະໜ່ຳ້ສ່ະເໜ້. ແສ້ງຕ່ານ້ງໆຄູ່ກໍ່ໄດ້ ແນ່ນ
ພ່ານ້ຄ້ນໄປຍ້ງປ່ຍໄມ້ອ້ນແຫລ່ນຮ້ງ່ວ່ຄ່ຍ່ງ້ແ່ວ່ເ້ລ່ວ່ຍ -
ດ່ວ່ຍ່ວ່ານໜ່ວ່ງ່ວ່ານ່ຈ່ໄດ້ເໜ້ນ່ານ້ກ່ບ່ນ່ານ່ຍ່ອງ່ຍ່ນ້ລ່ຳ ສ້ດ
ທ່ຍ. ໜ້ຍ່ອງພ່ວ່ກເຂົ່ານ່ຫ້ວ່ງ້ຽ່ງຟ້ງດ່ວ່ຍ່ວ່ານ່ຕ້ງ້ໃຈນ້ນ່ນ່ວ່ກ
ຈ່ານ່ກຈ່ະໄດ້ຍ່ນ້ສ້ຽ່ງປ່ນ້ກ່ນ້ດ້ງ້ລ່ວ່ດ່ນ່ານ່ແ່ຕ່ໄ່ກ້ໆ້ແ່ລ່ວ ກ່ໍ່ບ່ ປ່ານ
ກ່ດໄດ້ຍ່ນ້ສ້ງ່ວ່ນ່ໃ່ດ່ວ່ກ່ນ່ວ່ກ່ຈ່ານ່ກ່ສ້ຽ່ງນ້ກ່ໄ່ສ່ຕ່ວ່ດ່ໄ່ມ້ຢ້ປ່ວ່ກ້ໆ.

ບ່ນ້ເ່ວ່ລ່ນ່ານ່ກ່ໄ້ດ້ທ່ຈ່ະເ້ທ່ງ່ນ່ານ່ໄປ່ກ່ອ່ານ່ເ່ວ່ລ່ນ່ານ່ກ່ ຕ

ແຫ່ງການລໍຄອຍ.

ก.

ຄູ່ຕໍ່ສູ້ທັ້ງສອງໄດ້ຕັ້ງໜ້າເຂົ້າຫາກັນຢ່າງເອົາເປັນເອົາຕາຍ.

ບໍ່ວ່າເຮືອບິນ " ลา-๕ " ຫລື " ฝึกเก๊-ฉูมพ่๑๐๗" ກໍ່ລ້ວນແຕ່ແມ່ນເຮືອບິນຊະນິດທ້ອງໄວທັ້ງນັ້ນ. ຄູ່ຕໍ່ສູ້ແຕ່ ละฝ่ายໄດ້ຖະຫລາເຂົ້າຫາກັນດ້ວຍຄວາມໄວທີ່ເໜືອກ່ວາສຽງ.

ອາເລັກເຊ ແລະ ໜ່ມັກບິນເຍຍລະມັນ ຜູ້ເກ້ົ ກ່ວາ ຂອງກ່ອງພັນ " ธุโถเฟ่น " ທ່ລຸ ກໍ່ລັງປະເຊ່ີນ ໜ້າກັນຢ່າງກ້ວງ. ການປະຈັນບານກັນຢ່າງຊ້ັ ໜ້າຢູ່ກ້ວງເວ ຫ ໄດ້ກ່ືນເວລາແຕ່ພຽງຊ່ົ ພ້ບຕາດຽວຈ່ືນສ່ືາດເວ້ົ ໄດ້ວ່ືາແມ່ແຕ່ມ້ກສູ້ບຢ່ືາຜູ້ຄ ອງແລ ວ ກ່ັ ຍ ງ ຕ ອ ຍ ກ ັ ບ ໄ ຟ ຈ ູ ດ ກ ອ ກ ຢ ່ ືາ ມ ໍ ່ ບ ໍ ່ ທ ັ ນ ຜ ຸ ມ ລ ະ . ແ ຕ ວ ່ ືາ ໃ ນ ຊ ່ ົ ພ ້ ບ ຕ ່ ືາ ດ ຽ ວ ນ ້ ່ ືາ ມ ັ ນ ໄ ດ ຮ ູ ້ ກ ຮ ອ ງ ໃ ຫ ້ ມ ້ ກ ບ ່ ືາ ມ ຕ ອ ງ ໃ ຊ ສ ະ ໜ ມ ອ ງ ແ ລ ະ ພ ະ ລ ັ ງ ງ ່ ືາ ນ ຫ ່ ືາ ງ ດ ່ ືາ ນ ຈ ິ ດ ໃ ຈ ຫ ຼ ່ ືາ ຍ ເ ທ ່ ົ ່ ືາ ກ ັ ບ ເ ວ ລ ່ ືາ ສ ູ ້ ຮ ົ ບ ຫ ່ ືາ ງ ພ ່ ືາ ກ ພ ຸ ້ ມ ດ ິ ນ , ຕ ະ ຫ ລ ອ ດ ໜ ່ ມ ົ ່ ມ ເ ຕ ັ ມ ໆ .

ຈ່ືງສ່ືມມຸດ ວ່ືາ ຄ ພ ບ ເ ບ ່ ົ ່ ືາ ວ ່ ືາ ເ ຮ ອ ບ ິ ນ ຂ ັ ບ ໄ ລ ່ ທ ັ ້ ງ ສ ອ ງ ລ ໍ ້ ໄ ດ ລ ູ ເ ຂ ົ ້ ່ ືາ ຫ ່ ືາ ກ ັ ນ ດ ວ ຍ ຄ ວ ່ ືາ ມ ໄ ວ ສ ຸ ດ ຂ ີ ດ . ເ ຮ ອ ບ ິ ນ ຂ ອ ງ ສ ັ ດ ຕ ູ ໄ ດ ປ ່ ່ ືາ ກ ດ ວ ່ ືາ ໃ ຫ ຍ ່ ໂ ຕ ້ ມ ໃ ນ ຊ ່ ົ ພ ້ ບ ຕ ່ ືາ ດ ຽ ວ , ຈ ່ ືມ ວ ່ ືາ ສ ່ ືາ ມ ່ ືາ ດ ແ ນ ມ ເ ໜ ້ ມ ສ ່ ືມ ສ ອ ມ ປ ະ ກ ອ ບ ຕ ່ ືາ ງ ໆ ຢ ່ ືາ ງ ກ ະ ທ ັ ນ ຫ ັ ນ : ບ ໍ ່ ວ ່ ືາ ຈ ະ ເ ປ ັ ນ ປ ີ ກ , ໃ ບ ໜ ມ ່ ືາ ກ ປ ້ ່ ົ ມ ຍ ົ ມ ຫ ລ ື ເ ປ ້ ່ ືາ ສ ີ ດ ໍ ່ ຊ ່ ົ ງ ເ ປ ັ ນ ຍ ອ ມ ມ ຮ ນ ລ ູ ກ ກ ະ ສ ູ ມ .

ໃນຊ່ວເວລາສ່າຍຟ້າແລບ, ເຮືອບິນຫ້ວງສອງລຳ ກໍຈະ ຕຳ ກັນແລວແຕກມຸນເບັ້ນປ່ຽງເລັກປ່ຽງນ້ອຍ ຈະບໍ່ມີໃຜ ສາມາດ ໄຈແຍກໄດ້ວ່າອັນໃດແມ່ນຍົນ ອັນໃດແມ່ນລົມ. ໃນຊ່ວງ ໄລ ຍະເວລານັ້ນບໍ່ແມ່ນການທົດສອບແຕ່ຄວາມມະໂນລົມຂອງນັກບິນ ເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ນັ້ນຍັງແມ່ນການທົດສອບພະລັງທາງຄວາມຈົດ ໃຈ ນຳອີກ. ຜູ້ໃດທີ່ມີຈິດໃຈອ່ອນແອກ່ວ່າຄູ່ຕໍ່ສູ້ພຽງໜ້ອຍດຽວ , ຜູ້ໃດທີ່ບໍ່ສາມາດອົດທົນຕໍ່ຄວາມເຄັ່ງຕຶງຂອງປະສາດ ຫລືຜູ້ໃດ ທີ່ຂາດຄວາມຮູ້ສຶກວ່າຕົນເອງສາມາດສະຫລະຊີບເພື່ອ ໄຊຊະ ນະແລວ ເຂົາຜູ້ນັ້ນກໍຈະຮີບຟ້າວຫັກຫ້ວພວງມະໄລຍົນ ເພື່ອ ໂດດຊຸບຍົນສັດຕູຄ່ວງມາພະຍົດ, ຫລັງຈາກນັ້ນບໍ່ ຄາວ ດອກ ເຄື່ອງບິນຂອງເຂົາກໍຈະຖືກຍິງຈົນທ້ວງຫລຸຫລົບກັປກັຫ ແລະ ກາຍເປັນເຫຍື່ອຂອງສັດຕູໄປໃນທີ່ສຸດ. ມີແຕ່ນັກບິນ ຜູ ເກ່ງກາດເທົ່ານັ້ນຈ່ງຈະສາມາດຮັບຮູ້ໄດ້ສ່ງເຫລ່ານ ແລະ ມ ແຕ່ພວກທີ່ມີຄວາມອ່ງອາດກ້າຫານພໍເສດຈ່ງຈະກ້າຫານບຸກ ຕະລຸຍເຂົ້າຫາສັດຕູຢ່າງຊ່ວງຫນ້າ.

ຄູ່ຕໍ່ສູ້ທ້ວງສອງໄດ້ຖະຫລາເຂົ້າຫາກັນຢ່າງຮ້າຍກາດທີ່ສຸດ.

ອາເລັກເຊ ເຂົ້າໃຈເປັນຢ່າງດີວ່າຂະນະນ ເຂົ້າບໍ່ໄດ ປະເຊີນຫນ້າກັບທະຫານຫນຸ່ມນ້ອຍພາຍໃຕ້ການບັນຊາຂອງຫນ ເກ່ຣ ຊ່ວຖືກເກນເຂົ້າມາຮຽນຂັບເຮືອບິນຢ່າງກະທັນຫັນ , ໂດຍການຮ່ວບຮັດຫລັກສູດການຮຽນເຂົ້າໃຫ້ສັ້ນ ເພື່ອຝ່າວສ່ງ ເຂົ້າໄປສັ້ນຊ່ອນຢູ່ໃນຖ້ນແຖວນັກບິນເຍຍລະມນ ເພື່ອຖ້ນຊຸມທ ເປ້າຫວ່າງ ຫລັງຈາກໄດ້ຮັບຄວາມເສຍຫາຍຢ່າງຍ່ອຍຍັບຢູ່ທ

ສະຫນໍລະພູມທິດບູລະພາມາແລ້ວ. ກ່ອງກັນຂ້ານ, ຂະນະ ນັ
ເຂົ້າພວມໄດ້ປະເຊີນຫນ້າກັບນັກບົ່ມຜູ້ ຣາຊການຂອງກອງ
ພົນ " ອຸໂຣເຟນ ", ຊຶ່ງທ່ວລຳຍົນຂອງມັນມີຮູບຮ່ອ ບົ່ນ
ຫລາຍລຳຕ້ອງເປ່ເຈ້ເຄຍລະຄາດໄປທ່ວ. ຮູບຮ່ອບົ່ນເຫລ່ົ-
ນົ່ນ ມັນໄດ້ສະແດງໃຫ້ເຫັນເຖິງໄຊຊະນະທ່ເຂົ້າສາມາດຍາດ
ເອົ້ามาໄດ. ດ່ງັ້ນນັກບົ່ມຜູ້ນ້ກ່ຕ້ອງແນ່ນຜູ້ຫນ້ວ່ລະທ່ັ ຍອມ
ຈຳນົ່ນ ແລະ ບ່ທ້ວ່ນໃຫ້ວ່ຕ້ານສູ້ຣົບ.

- ນ້ວ່ເດ, ນັກ " ອຸໂຣເຟນ "! - ອ້ານ້ເລັກເຊ ອ
ຈ່ນ່ຢ່ໃນລຳຄໍ, ເຂົ້ານ້ກຣົມສົບຈ່ນເລ ອ ຍ ອ ຍ; ກ່ານ ຫ ທ
ພ່ກສ ອ ນ ແ ຂ ວ ກ ຄ ອ ນ ຄ ວ ຍ ຄ ວ ນ ສ ຽ ອ ສ ະ ທ ່ ນ ແ ສ ວ ຕ ້ ສ ັ ກ
ເຂ ້ ້ ໃ ສ ກ ອ ງ ສ ອ ງ ແ ນ ຍ ົ ງ ແ ລ ະ ພ ອ ມ ກ ັ ນ ນ ັ ນ ເ ຂ ົ ້ ໍ ໄ ດ ສ ຸ ມ ຫ ທ
ເ ຈ ດ ຕ ະ ນ າ ລ ົ ມ ຂ ອ ງ ຕ ົ ນ ເ ພ ື ່ ອ ຄ ອ ຍ ຖ ່ ຣ ັ ບ ຫ ນ ້ ່ ກ ັ ບ ສ ັ ດ ຕ ູ ທ ່ ພ ຸ ງ ປ ່ ່ ດ
ເ ຂ ້ ່ ້ ່ ຫ ່ ເ ຂ ົ ້ ່ ນ ັ ນ ຢ ່ ່ ງ ບ ່ ່ ພ ັ ບ ຕ ່ . ໃ ນ ສ ະ ພ ່ ບ ຄ ວ ່ ມ ເ ດ ່ ງ ຕ ົ ້ ງ ຄ
ແ ນ ອ ນ ້ , ອ ່ ເ ລ ັ ກ ເ ຊ ອ ິ ປ ່ ກ ົ ດ ວ ່ ່ ສ ່ ມ ່ ດ ເ ຈ ດ ຕ ະ ນ ່ ມ ຜ ່ ນ ກ ະ ແ ສ ຄ ນ
ຫ ນ ່ ່ ກ ປ ່ ນ ຍ ົ ນ ຂ ອ ງ ເ ຂ ົ ້ ່ ອ ອ ກ ໄ ປ ເ ຫ ນ ຣ ອ ດ ກ ະ ໂ ປ ງ ຫ ລ ັ ງ ຄ ່ ອ ນ
ໃ ສ ແ ຈ ງ ຂ ອ ງ ຝ ່ ່ ຍ ສ ັ ດ ຕ ູ . ເ ຂ ົ ້ ່ ສ ່ ມ ່ ດ ເ ຫ ນ ນ ເ ຫ ນ ຣ ອ ດ ແ ສ ວ ຕ ້ ່
ຂ ອ ງ ຫ ນ ້ ່ ນ ັ ກ ບ ົ ນ ທ ່ ແ ນ ນ ເ ບ ່ ງ ເ ຂ ົ ້ ່ ຄ ວ ຍ ຄ ວ ນ ກ ຽ ດ ຊ ັ ງ ຫ ນ ັ ງ ຫ ນ ່ ່
ປ ່ ນ ຊ ຸ ກ ນ ເ ລ ອ ຄ ກ ນ ເ ນ ອ . ແ ຕ ່ ແ ລ ອ ພ ່ ບ ດ ່ ງ ກ ່ ວ ນ ້ ່ ນ ໄ ດ ່ ກ ່ ່ ຍ
ເ ປ ນ ແ ຕ ພ ຽ ງ ພ ່ ບ ຫ ລ ອ ນ ຊ ່ ງ ເ ກ ດ ນ ່ ຈ ່ ກ ກ ຄ ວ ນ ດ ່ ງ ຕ ້ ອ ຂ ອ ງ
ເ ສ ນ ປ ະ ສ ່ ດ ຢ ່ ່ ງ ສ ູ ດ ຍ ອ ດ ເ ທ ່ ່ ນ ັ ນ . ເ ພ ່ ະ ວ ່ ່ ເ ວ ລ ່ ນ ້ ສ ່ ງ ທ ່
ເ ຂ ົ ້ ່ ແ ນ ນ ເ ຫ ນ ນ ຢ ່ ່ ງ ຈ ະ ແ ຈ ງ ກ ່ ດ ຕ ່ ນ ່ ກ ອ ງ ແ ນ ຍ ົ ງ ເ ທ ່ ່ ນ ັ ນ :
" ເ ສ ັ ດ ບ ່ ່ ດ ນ ້ ແ ລ ອ ເ ຣ ່ ່ ", ເ ຂ ົ ້ ່ ດ ດ ຢ ່ ໃ ນ ໃ ຈ ແ ລ ະ ພ ອ ນ-

ດຽວກັນນັ້ນກໍປາກົດກ້າມຊຸ້ນຂອງເຂົ້າຍ່ຽງເຄ່ັ່ງຕ້ຽງແໜ້ນ ແກ່ນ ຂ້ນກວ້າເດ່ີມ. ເສັດແມ່ ໆ ! ແສງຕາຂອງເຂົ້າໄດ້ແນມໄປ ຂ້າງໜ້າ, ຂະນະນ້ັເຂົ້າພວມບ່ີນພຸ້ງເຂ້ົ້າຫາເຮ້ອບ່ີນຊຸ ບາດ ຊຸ່້ງໄດ້ຊູລູເຂ້ົ້າມາໃກ້ໃນຊ່ົ່ອພ່ີບຕານ້ັນດ້ວຍຄວາມເດ້ັດດຽວ . ສ່ວນໜ່ັນກ່ີນເຍຍລະມ້ັນຄ່ີມນ້ັນ ມ້ັນກໍ່ບ່ໄດ້ກະອ້ັ່ງກະເອ ແຕ ຢ່າງໃດ. ເສັດ່ີແຕ້ນແລ້ວເຮ້ົາ !

ອາເລ້ັກເຊ່ີ ໄດ້ຕຽມພ້ອມເພ່ົ່ອລ້ົ່ວຍຄວາມຕາຍຢ່ຳ-ກະທ້ັນຫ້ັນ ນ້ັ່ຢູ່ທຸກເວລາ. ແຕ່ແລ້ວພ້ເຮ້ອບ່ີນເຍຍລະມ້ັນ ພຸ້ງ ເຂ້ົ້າມາໃກ້ໆເກ່ືອບຈະຄວ່ີາເຖ່ິງກ້ັນນ້ັນ, ທ້ັນໃດເຮ້ອ ບ່ີນ ຂອງໜ່ັເຍຍລະມ້ັນກໍ່ເກ່ີດ່ີອາການອ່ອນໂຍບລ່ົ້ງ. ເພາະວ່ົ່າ ເມ່ືອຕອນນ້ັນເງ່ີຍຫ້ົ້ອ້ັ້ນດ້ວຍຄວາມໄວ່ພ້ປ່ານສ່ົ້ຍຟ້ານ້ັ້ນ ອາເລ້ັກເຊ່ີ ກໍ່ຟ້ານ້ັ້ນ ກໍ່ຟ້ານ້ັ້ນ ກ້ັ້ນ ກ້ັ້ນ ກ

ລະສຸດທ້າຍ ແລະ ໄດ້ໄປປະທະກັບເດີ່ນຫຍ້າແຫ້ງລະເບີດຕູມ
ຂຶ້ນເປັນຄວັນສີດຳໄວ້ລັບຫີບ.

ຈາກນັ້ນເສັ້ນເອັນໃນຮ່າງກາຍຂອງເມແຮຄຸເອຍ ກໍ່ຈົ່ງ
ຄ່ອຍໆຄາຍຄວາມຕຶງຄຽດ ແລະ ກ້າມຊຸ້ມທັ້ງຫມົດກໍ່ຄ່ອຍ ໆ
ອ່ອນຍານລົງ; ເຂົ້າຮູ້ສຶກອິດເມື່ອຍລ້ອຍລາເປັນທີ່ສຸດ. ແຕ່ພໍ
ເຂົ້າພາດສາຍຕາໄປທີ່ເຄື່ອງແຫ້ງນ້ຳມັນ, ປາກົດວ່າ ເຂັ້ມ
ຂວົງແລ້ວໄດ້ຊຸແກ້ແຄ້ຢູ່ຊຸເລກສູນພູນແລ້ວ.

ນ້ຳມັນແອດຊັ່ງທີ່ພໍຈະຊ່ວຍໃຫ້ເຂົ້າບິນໄດ້ອີກຢ່າງຫລາຍກໍ
ຄົງບໍ່ກາຍສາມຫລ່ືມາທິ. ແຕ່ວ່າເພື່ອຈະກັບຄືນໄປໃຫ້ ເຖິງ
ເດີ່ນຍົນຕ້ອງໃຊ້ເວລາປະມານສິບນາທິ. ຖ້າເປັນດັ່ງນີ້ເຂົ້າຊຸ
ມີເວລັກຊ່ວາເສຍເວລາຢູ່ອີກ ເຣັດຫຍັງ, ແຫມງດີ ວ່ານ້ຳຝ່ວ-
ບົ່ມຂົ້ນສູ່ລະດັບສູງເຫາະແມ: " ຈົ່ງແມ່ນເຣົ້ານີ້ແມ່ວ ຄິດ
ເຫັ້ກຫ່ວາກ ເຊຸ່ວ ທ່ໄດ້ບິນຕິດຕາມ ຊ່ວກສິບ "ຟ້ກເກ "
ລ້ວມ່ານ ". - ເຂົ້າຄິດຮ່ຳຄະນ້ຳຢູ່ຜູ້ດຽວ.

ອ່ານເລັກເຊຸ ກໍ່ລົ້ກບິນຄົ້ນ ຫ້ຽ ຫ້ ຫ້ ຫ້

ຫ້ອສະຫມອງຂອງເຂົາກໍໄດ້ສືບຕໍ່ທຳງານຄິດໄລ່ຢ່າງບໍ່ຢຸດຢັ້ງ. ຖ້າຈະອາໄສນ້ຳມັນໃນຖ້ຽງແມ່ນບໍ່ມີຫວັ່ງເສຍແລ້ວ, ເຖິງແມ່ນວ່າເຂັມວັດແທກຈະບໍ່ທັນຈຸເສັ້ນຕາຍຄັກປານໃດເທື່ອກໍຕາມແຕ່ເຂົາກໍຫມັ້ນໃຈວ່າມັນຈະບໍ່ສາມາດນຳພາເຂົາໄປໃຫ້ເຖິງຈຸດທີ່ຫມາຍໄດ້. ຫລືວ່າເຮົາຈະລົງຈອດຕາມຫົນທາງ ? ແຕ່ວ່າ-ຫົນທາງໃດລະ ? ເຂົາເລີ່ມສືບຕໍ່ຄຳນວນເບິ່ງເສັ້ນທາງເດີນຢູ່ພາຍໃນສະຫມອງອັກເທື່ອຫນຶ່ງ, ຊ້ຽງຕາມໄລຍະທາງທີ່ເຂົາຜ່ານມານັ້ນມັນມີຫ້ວງປ່າດົງອັນຕຶບຫນາ, ຫ້ວຍຫນອງຄອງບຶ່ງ, ທົ່ງນ່າທີ່ມີທັ້ງໂພນສູງໂພນຕ່ຳ, ບັນດາຂຸມຄອງອັນເກົ່າແກ່ ຂຸມນ້ອຍ ແລະ ໃຫຍ່ຊ້ຽງເກີດຈາກການຂຸດຂຸມລ້ຳໄພ ແລະເກີດຈາກກຳລັ່ງແຮງຂອງລູກລະເບີດ ແລະ ນອກນັ້ນຍັງມີສາຍນ້ຳລຳທານທີ່ລ້ຽງໄຫລໄປທົ່ວສາລະທິດ.

ການເຂົາຮ້ອບນລົງຈອດໃນຍາມນີ້, ກໍສຳລັບອາເຂົາຊິ ວ່ານັ້ນໄປສູ່ຄວາມຕາຍ.

ໂຕນຈອງລົ້ງຊິບໍ່ດົກອນຫວະ ? ມັນພໍເຮັດໄດ້ຢູ່ຕ່ອາພຽງ ແຕ່ວ່າເປີດກະໂປ່ງຫລັງຄ່ອຍອອກ, ຫັກພ້ຽງມະໄລໃຫ້ບິນວຽງ ຫນ້ອຍຫນຶ່ງ, ໃຊ້ຄວາມກ້າຫານໂຕນຈຸດອອກ ກໍຫມາຍຄວາມວ່າໄດ້ເລ້ຽງແລ້ວເດ. ແຕ່ວ່າ, ບາດເຮ້ອບນລົງມັນຊ່ຳໃດລະ ? ມັນປຽບສະເໝືອນມີກ້ອຍຫີ່ແສນວິເສດ, ເຕັ້ນໄປ່ຖ້ວຍ - ຄວາມຄ້ຽງແຄ້ວ ! ຄຸນງາມຄວາມດີຂ້ຽງມັນມີຢ່າງຫລວງຫລາຍ, ຄິດຈະຫລອກມັນໄດ້ຊ້ວຍຊ້ວ່ຶດເຂົ້າໄວ້ເຖິງ ສາມຄັ້ງ. ຈະປະຖົ້ມ, ຈະທຳລາຍ ແລະ ເຮັດໃຫ້ມັນກາຍ ເປັນ

ເສດເຫລັກໄປຊັ້ນຫວະ ? ອັນນີ້ກໍແມ່ນຄວາມຮັບຜິດຊອບຢ່າງ
ໜ່ວງຄັ້ນ. ເຖິງແມ່ນວ່າເຂົ້າຈະບໍ່ຫວັ່ນໄຫວຕໍ່ຄວາມຮັບ ຜິດ
ຊອບນີ້ກໍຕາມເພາະຖ້າອີງຕາມກົດລະບຽບທ້ວາງອອກ, ເມື່ອ
ມີກຸ່ມໃດຫາກຕົກຢູ່ໃນກໍລະນີເຊັ່ນນີ້ ເຂົ້າມີສິດໂຕນຈອງໄດ້.
ແຕ່ວ່າເຮືອບິນລຳນີ້ ມັນປຽບສະເໝືອນສ່ວນໜຶ່ງ, ພຽບ
ພ້ອມໄດ້ດ້ວຍຄວາມງາມສະໜ່ວາ, ຄວາມປອດໄພສູງ, ກິຕ
ຕຸນອັນສູງຄ່ຳ ແລະ ມີທ່ວງຄວາມເສຍສະຫລະ. ຖ້າເຂົ້າ -
ຫາກຖ້າປະຖຸມມັນໄປກໍສຳຫັບວ່າເຂົ້າກ່ຳລະຍົດຕໍ່ມັນຢ່າງຊື່ວ
ຊ້ານ້ານ້ຳ. ແລ້ວອີກປະການໜຶ່ງ, ຖ້າຫາກວ່າເຂົ້າ-
ກັບຄືນເມືອຍັງກົມກ່ອງໂດຍປາສະຈາກເຮືອບິນ, ທ້ວງໆທີ່ເປັນ
ຄ້ວງທ້ວ້ວ້ວ້ວ ແລະ ຕ້ວ້ວ້ວ້ວ້ວ້ວ ມ້ວ
ກ່ວ້ວ້ວ ເພ່ວ້ວ້ວ. ເຂົ້າຈະຕ່ວ້ວ້ວ້ວ ທ້ວ
ເຄ່ວ້ວ້ວ້ວ ທ້ວ ທ້ວ ທ

ໜ້າທີ່ບິນໄປ, ບິນໄປ ແລະ ຫລັງຈາກນັ້ນຈຶ່ງເວົ້ານັ້ນໃໝ່. ເວົ້າເລົ່ງເຮືອບິນຂັ້ນສູງ, ສູ່ລະດັບ ໓.ooo, ແລະດັບ ຂັ້ນ ອຸກໜ້ຈົນຮອດ ๔.ooo ແມັດ, ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນກໍ່ຄ່ອຍ ສ່ອງ ສ່ອງສາຍຕາລົງມາຍັງພາກພື້ນດິນ, ໂດຍຫວັງໃຈວ່າຈະ ໄດ ພົບໂຄກນ້ອຍແຫ່ງໃດແຫ່ງໜຶ່ງ. ອາເລັກເຊ ພໍແມ່ນ ເຫັນ ເສັ້ນສີ່ຄາມຊຶ່ງໝາຍເຖິງເຂດປ່າໄມ້ທີ່ຕິດກັບເດີ່ນບິນປາ ກົດ ຂັ້ນເປັນພໍ່ມ້ວຽ ຢູ່ທີ່ເບື້ອງສູດຂອບຟ້າມະພາໄສສ່ອງພຸ້ນ ແລ ໄລຍະທາງທີ່ຈະໄປໃກ້ເຖິງທີ່ນັ້ນຍັງເຫລືອພຽງປະມານ ๑๕ ຫລັກກິໂລແມັດ. ແຕ່ວ່າເຂັ້ມແຫ່ງນ້ຳມັນພັດຢຸດຕົ່ງເສຍແລ້ວ. ແຕ່ສ່ອມເຄື່ອງຈັກຍັງດົ່ງດ້ງຢູ່ໜ້ງໆເໜ້ອນເດີ່ມ. ເຖິງນັ້ນ-ຈະເປັນແມ່ນໃດກໍ່ຢ່າເຫາະ ຫາລະບິນຂັ້ນໄປ, ບິນຂັ້ນ ໄປ ເລ້ຍ ໆ.

ທັນໃດນັ້ນ ສຽງທີ່ດັ່ງຢ່າງສະໜ່ຳສະເໜ້ີຕາມປົກກະຕິກໍ ໄດ້ມີອາການປ່ຽນເປັນລາຍຕ່າງ. ເຫດການດັ່ງກ່າວນ້ີ ອາ ເລັກເຊ ສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້ພ້ຽງກັນກັບຄົນທ້ີສຸຂະພາບ - ແຂງແຮງຜູ້ໜ້ງສາມາດຢັ່ງຮູ້ສຽງເຕ້ັນຕ່ໆ ຂອງໜ່ວກ ຫ້ວ ໃຈຕ້ນເອງ. ເຂົ້າໄດ້ແນ່ມເຫັນເດ້ີນບິນຢູ່ຫ່າງໄກແຕ ພຽງ ເຈັດກິໂລແມັດ. ຖ້າສ່ມາດບິນຕ້ົງແຕ່ນ້ີໄປໄດ້ອ້ກປະ ມານ ສ່ມ ຫ້າສ້ີ ຫລັກກໍ່ເປັນອັນວ່າໃຊ້ໄດ້. ເຖິງແນ່ນວ່າໄລຍະທາງ ພຽງເທ່ົ່ານ້ີ ຈະບ່ໍ່ກ້ນເວລາ ຫລ ວ ງ ຫລ ຍ ພ ຍ ມ ກ ອ ຍ ງ ກ ຕ ມ ແຕ່ວ່າລະບິບເຄ ອ ງ ຈ ກ ໄ ມ ກ ນ ປ ຽ ມ ແ ປ ງ ໄ ປ ຢ ່ ງ ໜ ຫ ເ ສ ້ ສ ະ ຫ ລ ດ ຫ ດ ໜ ູ ໃ ຈ ເ ປ ນ ທ ສ ດ , ຈ ນ ພ ໃ ຫ ນ ກ ບ ນ ເ ກ ດ ມ ຄ ວ ມ ຮ ູ

ສ ' ' '

ຫງັດກໍ່ໄດ້ບ້ວງເກົ່ດອ້ົ, ມ້ົນ ງຽບຈົ່ນ ອ່ າ ເຂ ົ້ າ ສ ູ ນ າ ດ ໄ ດ ້ ຍ ົ ນ ສຽງ ເຮ ົ ອ ບ ົ ນ ສ ຸ ຍ ລ ົ ມ ໄ ປ ດ ັ ງ ຫ ວ ູ ດ ໆ . ວ າ ລ ະ ສ ຸ ດ ທ ້ າ ຍ ຂ ອ ງ ເ ຮ ົ ້ າ ໃ ກ ຈ ະ ມ າ ເ ຖ ິ ງ ແ ລ ວ ຫ ວ ະ ມ ້ ? ເ ມ ແ ຮ ດ ຸ ເ ອ ຍ ຮ ູ ສ ົ ກ ວ ່ າ ເ ລ ອ ດ - ໃ ນ ກ າ ຍ ຂ ອ ງ ເ ຂ ົ ້ າ ເ ຢ ັ ນ ຈ ອ ຍ ປ ານ ນ ໍ ້ າ ໃ ນ ຕ ູ ເ ຢ ັ ນ . ໂ ຕ ນ ອ ອ ກ ສ ະ ເ ປ ັ ນ ຫ ຍ ັ ງ ? ບ ່ ໄ ດ . ລ ໍ ຖ ້ າ ໄ ປ ອ ົ ກ ຈ ັ ກ ຄ າ ວ ສ ົ ກ ອ ນ . . . ເ ຂ ົ ້ າ ໄ ດ ອ ວ ຍ ຫ ົ ວ ເ ຮ ົ ອ ບ ົ ນ ໃ ຫ ້ ເ ຈ ົ ດ ຕ ໍ ່ ລ ົ ງ ໄ ປ ຕ າ ມ ຄ ອ ຍ ອ າ ກ າ ດ ດ ວ ຍ ຄ ວ າ ມ ພ ະ ຍ າ ຍ າ ມ ສ ຸ ດ ຂ ົ ດ ເ ພ ື ່ ອ ບ ່ ໃ ຫ ້ ເ ຮ ົ ອ ບ ົ ນ ລ ົ ມ ອ ູ ບ ລ ົ ງ ຂ າ ດ ຽ ວ .

ອ ັ ນ ຄ ວ າ ມ ມ ິ ດ ຈ ່ ິ ຫ ລ ປ ານ ຈ ູ ດ ຈ ່ ິ ຝ ັ ງ ທ ໍ ່ ຢ ູ ່ ທ ່ ົ ງ ເ ວ ຫ ານ ັ ້ ນ ອ ຸ ່ ງ ເ ປ ັ ນ ຫ ນ ່ າ ສ ະ ທ ານ ຢ ່ ານ ກ ໍ ່ ແ ຫ ໆ . ເ ຮ ົ ອ ບ ົ ນ ໄ ດ ເ ອ ົ ່ ນ ລ ົ ງ ສ ູ ່ ຫ ນ ່ າ ດ ິ ນ ດ ້ ວ ຍ ຄ ວ າ ມ ໄ ວ ເ ກ ີ ນ ກ ວ ່ າ ຈ ະ ຕ າ ມ ທ ານ ໄ ວ ໄ ດ , ພ ໍ ່ ປ ານ ກ ັ ບ ອ ານ ັ ້ ນ ມ ີ ຖ ົ ກ ແ ມ ່ ເ ຫ ລ ກ ຖ ົ ງ ດ ູ ດ ລ ົ ງ ມ າ ຈ ົ ງ ຊ ຸ ມ ລ ະ .

ໂ ອ ັ ນ ດ ເ ດ ແ ຄ ມ ປ ່ າ . ເ ມ ່ ◌ ◌ ◌

ນັ້ນນາງກໍຍັງຈະບໍ່ມີໂອກາດໄດ້ຮັບຮູ້ເຖິງໄຊຊະນະທີ່ເຂົາຍາດ
ມາໄດ້ເພື່ອຍົກຖານະໂຕເອງໃຫ້ກາຍເປັນ " ຄົນແທ້ " ຜູ
ຫນຶ່ງ, ເພາະວ່າສິ່ງທັງຫມົດເຫລ່ານັ້ນພວມຈະຖືກທໍາລາຍ ຖົ
ຢ່າງຫນ້າເສຍດາຍໃນຂະນະທີ່ເຂົາພວມຈະກ້າວໄປເຖິງຈຸດທ
ຫມາຍ.

ໂຕນ້ອງລົງໄປສະບໍ ? ໂອຍມັນສວາຍເກີນໄປ ເສຍ
ແລ້ວ. ເຂົາໄດ້ລົ້ມລົງມາສູ່ປ່າ, ຜ່ານປ່າຍໄມ້ອັນຂຽວອຸມທຸ
ດ້ວຍຄວາມໄວປານລົມພາຍຸ. ພາບທ້ວທັດແຫ່ງນີ້ເຂົາ ເຄີ
ເຫັນມາຄັ້ງຫນຶ່ງແລ້ວ. ເຫັນຢູ່ບ່ອນໃດວ່າຕ ? ກໍເຫັນ ເມື່ອ
ຕອນເຂົາໄດ້ຮັບອຸບັດເຫດເຮືອບິນຕົກໄປຕ້ອງຢູ່ງ່ໄມ້ກາງປ່
ໃນຄາວລະຄູບາມໃຫມ່ນັ້ນເດ. ອາລັກເຊອ ໄດ້ລະດົມ ໃຊ
ທຸກຄວາມພະຍາຍາມເພື່ອກໍາພວງມະໄລໄປດ້ວຍຄວາມ ຫມົ
ຫວັ່ງ...

๒.

ເປຕຣ໊ບໄດ້ສູນເສຍເລືອດໄປເປັນຈໍານວນຫລວງ ຫລາ
ຈົນເຮັດໃຫ້ເຂົາຫູອ້ງບໍ່ໄດ້ຍິນທ້ບຫຍັງຫມົດ. ຢູ່ອ້ມແອ້ມ ໂຕ
ເຂົາບໍ່ວ່າຈະເປັນສະຫນາມບິນ, ໃບຫນ້າອັນລ້ງແກ້ວ ຂອ
ບັນດາມິດສະຫາຍ ແລະ ເມກຫມອກສີທອງໃນຍາມລ້ງແລ
ທັງຫມົດເຫລ່ານີ້ໄດ້ລົ່ມຜ່ານ້ອ ແລະ ສັບສົນປົນເປເຂົ້າ ຫາ
ກັນ. ພໍເຂົາພະຍາຍາມວ່າຈະຖືກຂາເບ້ອງທ້ຖືກບາດເຈັບນັ້ນ

ອ້ມ, ຄວາມເຈັບປວດຢ່າງແສນສາຫັດກໍ່ໄດ້ສຽວປາບອ້ມຢ່າງ
ແຮງຈົນເຂົ້າຕ້ອງຟ້ມສະຕິຮູ້ສຶກຕົວຂຶ້ນມາອີກເທ່ອໃຫມ່.

- ເຂົ້າຍັງບໍ່ທັນກັບຂຶ້ນມາເທ່ອຫວະ ?

- ຍັງ. ຢ່າຊູປາກຫລາຍ. - ມີສຽງຫນ່ວງກ່າວ ຕອບ-
ອ້ມ .

ເປັນໄປບໍ່ໄດ້ຫ໋ ອາຈັກເຊອ ເມແຮກຊຸ້ເອບ ຈະກາຍ
ເປັນກອງຊ້ມອັນແຫລວແຫລກ, ຈະຖືກເຜົ້າໄຫມ້ຢູ່ໃນຜ້ມແຜ້ມ
ດ້ນທ໋ພ້ອມລູກເປັນໄຟ, ຫລ໋ຈະຖືກຍ່ງຈົ້ນມູ້ນມ໋ປ໋ປ້ນ ຄ້ວຍລູກ-
ປ້ນໃຫຍ່ຂອງສັດຕູ ? ເພາະວ່າ, ມ້ນ, ໃນຂະນະທ໋ ເຂົ້າ
ເອງເກ້ອບຈະເອົ້າຊ້ວິດບໍ່ລອດນ້ັ ອາຈັກເຊອ ກ໋ຍ່ງໄດ້ນ້ໍາ
ພາເຮ້ອບ້ນຂອງຕ້ນອອກຮັບຫນ້າກັບບັກຫມາເຍຍລະນ້ັ ນ້ັ
ຄ້ວຍຄວາມອ່ງອາດກ້າຫານຢ່າງຫນ້າຊ້ມເຊ້ຍທ໋ສຸດ. ໂອຍນໍ,
ຕ່ໄປນ້ັຫນ້ສິບເອກ ເປຕຣ້ບ ຄ້ນນ້ັຈະບໍ່ນ້ໂອກາດໄດ້ແນ້ມເຫ້ນ
ຫນ່ວຍຕາດ້ໍາຊ່ງເຕ້ນໄປ້ຄ້ວຍແອວແຫ່ງຄວາມຍ້ມແຍ້ມແຈ້ມໃສ
ແບບອອ້ນໂຍນ ແລະ ຊ່ງບາງຄ້ງນ້ັນກ໋ໄດ້ແອບແຝງຄວາມກະ
ຕລ້ນ້ໄວ້ນ້ໍາ ນ້ັນອີກແລວບໍ ? ເຂົ້າຈະບໍ່ນ້ໂອກາດໄດ້ ເຫ້ນ
ຈ້ນຕະຫລອດ...

ສະຫາຍພ້ນໂທ ໄດ້ປ່ອຍຂອບແຂ້ນເສ້ອລ້ງ, ເພາະຖ້າ-
ຈະເບ່ງໂມ່ງອີກຕ່ໄປນ້ັນກ໋ເປ້ນການໄຮ້ປະໂຫຍດ. ເຂົ້າ ໄດ
ຍ໋ກ້ນ້ສອ່ງເບ້ອ່ງຂ້ນລູບຫ້ວເພ້ອແສກຜ້ນຂອງຕ້ນ, ແລະ ຫລ້ງ
ຈາກນ້ັນເຂົ້າກ໋ໄດ້ເອ້ຍຂ້ນຢ່າງລ້ອມລອຍວ່າ :

- ບໍ່ຈໍ່ເປ້ນຕ່ອງລໍ້ຖ່າອີກແລວລະ .

- ຫມາຍຄວາມວ່າບໍ່ມີຫ້ວງ ແລ້ວ ຊັ້ນຫວະ ? - ໃຜຜູ້ຫນຶ່ງເອ່ຍຖາມຂຶ້ນ .

- ບໍ່ມ, ເພາະນ້ຳມັນໃນຖ້ຽບໍ່ຍ້ຽງເຫລືອອີກແລ້ວ. ຢ່າງຄືເຂົ້າກໍມີແຕ່ຈະຫັນໄດ້ນ້ຳເອົາເຮືອບິນລົງຈອດໄວ້ບ່ອນ ໃດ ບ່ອນຫນຶ່ງ, ຫລືບໍ່ກໍທຳການໂດດຈອງລົງມາເທົ່ານັ້ນ.ຍົກຕຽງ ຄືນຈັບໄປໄດ້ແລ້ວ !

ເຂົ້ານ່າງຫັນຫລັງອອກໄປຈາກທີ່ນັ້ນ ແລະ ໄດ້ຖ້ວ ປາກ ອອກມາດ້ວຍສຳນຽງສຽງດັງທີ່ຜິດພາດຢ່າງແຮງ. ເປຕຣ໊ບ-ໄດ້ເກີດມີອາການປາກບໍ່ໄດ້ໄອບໍ່ດັງອີກເທື່ອໃຫມ. ເຂົ້ານ້ຳຮູ້ສຶກ ຫັນໃຈຝຶດ ແລະ ໄອອະຫອກ, ອະຫອກອອກມານ່າງຫນາ ວ໊ ຕິກ. ນັ້ນດາບຸກຄົນທັງຫມົດທີ່ຍັ້ງຢືນມີດງຽບດ້ວຍຄວາມ ເສົ້າ ສະຫລົດຢູ່ກາງເດີ່ນນັ້ນ ຕ່າງກໍມີຄວາມສະດຸ້ງຕົນຝ່າວງ່ວາກ-ຫນາຫລຽວມາທ່ານັກບິນທີ່ພ້ອມຮ້ອງໄຫ້ສະອໍ້ກສະອື້ນຢູ່ເທົ່ງ-ຕຽງຫາມນັ້ນ, ຢ່າງກະຫັນຫັນ.

- ເຂົ້າເຂົ້າໄປເທາະແມ ! ສະຫາຍພັນໂທໄດ ຮ້ອງ ການ້ອຍຫົ່ມແຮງ.

ຫລັງຈາກນັ້ນເຂົ້ານ້ຳກໍໄດ້ຍ່າງຫນີໄປຈາກກຸ່ມຄົນຈຳພວກນັ້ນ ດ້ວຍບາດກ້າວອັນວ່ອງໄວ, ທັງໄດ້ຮັດຫນ້າຫ້ວຂ້ວສົ້ນພໍ່ປາມ ກັບວ່າພວມຍ່າງຜ່ານຢູ່ກາງພາຍຸໃຫຍ.

ຝູງຄົນໄດ້ຄ່ອຍໆທະຍອຍກັນອອກໄປຈາກເດີ່ນ,ແຕ່ແລ້ວ, ກັນໄດ້ນັ້ນເຮືອບິນທີ່ປາສະຈາກສຽງດັງຄ່ອຍດັ່ງແມ່ນເວົ້ານ້ຳໄດ ເຂົ້ານ້ຳລ້ວງນັ້ນໄປຖ້ຽໃສ່ກັບປ່ອຍກ້ານ. ຈາກນັ້ນນັ້ນນ້ຳໄດ

ເຕັ້ນດົ່ງລົງຜ່ານຫ້ອພວກທີ່ພວມຢືນຢູ່ນັ້ນໄປ, ກ່ອນທີ່ຕົນ ຢາງ ທັງສາມຕົນຂອງມັນຈະແຕະຖືກພື້ນດິນພ້ອມໆກັນ, ອັນພາໃຫ ທຸກຄົນສາມາດໄດ້ຍິນສຽງດັ່ງຂອງວັດຖຸ ທີ່ສູ່ສົ້ບຕົນແຮ ແລະ ສຽງກະອຸບກະອາບຂອງເຫລົ່າຕົນ ໄມ້ໃບຫນ້າແຖບນັ້ນ ແລ່ນ ເຂ້ົາໄປໃນເຈ້ຍຫູ. ບັນດາພວກນັກບິນບໍ່ເຄີຍຄິດຝັນມາ ກ່ອນ ເລີຍວ່າຈະໄດ້ຍິນສຽງແນວນີ້, ເພາະວ່າເວລາທີ່ພວກເຂົ້າຢູ່ ເທິງຍົນ, ສຽງທີ່ສາມາດໄດ້ຍິນກໍ່ມີແຕ່ພຽງສຽງລາງໆ ຂອງເຄື່ອງຈັກເທົ່ານັ້ນ. ເຫດການທັງຫມົດທີ່ຫາກໍ່ເກີດຂຶ້ນ ມັນຊ່າງເປັນເລື່ອງທີ່ຫນ້າງຶດງໍ້ຈັດສະຈັນເກີນກ່ວາທຸກຄົນ ຈະ ເຂ້ົາໃຈໄດ້ວ່າຕົນປ່ຽນສາຍເຫດມັນເປັນມາຈັ່ນແນວໃດ. ທັງໆທີ່ ການກັບມາຂອງຍົນລໍານີ້ມັນເປັນສິ່ງທີ່ທຸກຄົນຖ່ວາແນ່ ເລື່ອງ ທໍາມະດາທີ່ສຸດ! ເຮືອບິນທີ່ຫາກໍ່ລົ່ງຈອດນີ້ນໍ້ເປ ๑๑ ຕົ ເປ ເຈ ຢູ່ຢ່າງເດັ່ນຊັດ: ມັນແມ່ນເຄື່ອງບິນທີ່ທຸກຄົນໃຫ້ການ ລໍ ຄອຍນັ້ນເອງ.

– ເຂ້ົາກັບມາແລ້ວ !– ສຽງຂອງໃຜຜູ້ຫນ່ຶງໄດ້ຮ້ອງກ້ກ ຂ້ົນດ້ວຍດ້ວຍຢາກຈະທັບມ້າງບັນຍາກາດອັນຫ້ວຍເຫ ້ົາທີ່ຄ ອຍ ງໍາຝ ງຄົນຢູ່ນັ້ນໃຫ້ມຸ ນທະລາຍໄປ.

ເຮືອບິນໄດ້ຢຸດຕ ກາມປະຈົ ນໄພຂອງມັນລົ ງດ້ວຍກາມແລ່ນ ໄປຢຸດຢູ່ຂອກເດ່ນ, ຕ່ໜ້າລໍາຕົ ນໄມ້ທີ່ສູງຂາວຍາວດ້ົ ຂອງ ກ້ກເປ ຍຂາ ຊ ງຖ້ກສ້າດຊ ້ອງດ້ວຍແສງສ ທ ງຂອງດວງອາ ທ ດທີ່ພວມຈະຕ ກດ ນ, ພ ມດ ຍສ ງຫາມເບກດ ງກາດໆ.

ເທ ມກ ຊ ່ມກ ນ, ປາກົດວ່າບ ່ເຫ ນມ ຜ ໃດ ອ ກມາ ແຕ

ຫ້ອງຂັບ. ຫມົດທຸກຄົນໄດ້ຟ້າວແລ່ນກະຟຸບກະຟາບເຂົ້າໄປຫາ ເຮືອບິນດ້ວຍຄວາມສັ່ງຫອມໃຈວ່າ ຈະຕ່ອງມີແມ່ວຮ້າຍ ເກີດ ຂ້ນ. ສະຫາຍນາຍພັນໂທແມນມາຮອດກ່ອນຫມູ. ເຂົ້າຟ້າວ-ໂດດສັກຄະໂຍງຂ້ນໄປເທິງປີກຍົນ ແລະ ໄຂກະໂປງຫລັງຄາ-ອອກເພ່ືອສ່ອງສ່ວງສາຍຕາເຂົ້າໄປຫາບ່ອນຄົນຂັບ. ພາບ ທ່ີ ເຂົ້າໄດ້ເຫັນກໍ່ຄ ເມແຮງຊ້ເອບນ່ັງຍ້ມຢູ່ເທິງຕ່ັງ, ໂດຍບ່ໍໄດ ສ່ວມຫມວກ,ໃບຫນ້າຂອງເຂົ້າຊ້ດຊຸຍ ແລະ ມ້ເລ້ອດຍ້ມອອກ ຈາກຣ້ມສ້ບໄຫລເປ້ນຄ່ອງບາງໆສ່ອງຄ່ອງຜ່ານຄາງກະໄຕ - ຂອງເຂົ້າ .

- ຕາຍຫລ່ໍ່ານ່ານ ?

ອາເລ້ກເຊ່ອ ແມນ່ເ່ງ້ນ້າສະຫາຍນ່າຍພ້ນໂທ ດ້ວຍ ຮ່ອຍຍ້ມອ້ນ້ຈ້ດຈ່ານ ແລະ ແ່ອ່ານ່ອ້ນ້ອ້ດ່ອນ່ານ່ານ ໄດ້ ແຈ່ງ.

- ປ່ອ້ດ້ໄພ. ແຕ່ວ່ານ້ອ້ຍເສ້ຍ້ວ່ນ້ນ້ກ້ໃຫ້ຍ...ລ່ົ່ນ ລ່ົ່ງ ມ່ານ້ແ້ຕ່ເທ່ົ່ງ້ນ້ານ້ພ້ນ້ດ້ວ້ຍ້ໄ້ລ້ຍ້ະ້ທ່ານ້ງ້ໄ້ກ້ທ້ກ້ຫ້ລ້ກ ໂ້ດ້ຍ້ທ່ົ່ບ່ົ່ນ້ໍ້ຳ-ນ້ນ້ແ່ອ້ດ້ຊ້ງ້ຈ້ກ້ຍ່ານ້ດ.

ນ້ນ້ດ່ານ້ພ່ົ່ອ້ນ້ນ້ກ້ບ່ົ່ນ້ຄ່ົ່ນ້ອ່ົ່ນ້ໆ ໄ້ດ້ພ່ານ້ກ້ນ້ສ້ະ້ແ້ດ້ງ້ຄ່ວ່ານ້ມ່ຍ່ົ່ນ້ດ ຍ້ອ່ງ້ຍ່ໍ່ຊ່ົ່ນ້ເ້ຊ້ຍ ແລ້ະ ຈ້ບ້ມ້ຖ້ແ້ຂ້ນ້ເ້ຂ້ົ້ານ້ເ້ປ້ນ້ກ້ານ້ໃ້ຫ້ຍ. ສ່ວ້ນ ອ່ານ້ເ້ລ້ກ້ເ້ຊ້ອ້ ນ້ນ້ມ້ແ້ຕ່ຍ້ມ້ກ້ບ້ຍ້ມ.

- ໂ້ອ້ຍ, ຫ່ມ້ເ້ອ້ຍ, ປ້ກ້ຂ້ອ່ງ້ເ້ຮ້ົ້ານ້ຊ້ກ້ກ້ແ້ລ້ວ ໃ້ຫ້ ເ້ຮ້ົ້ານ້ ລ່ົ່ງ້ໄ້ປ້ແ້ດ້ໄ້ດ້ບ່ໍ ?

ກ້ນ້ໃ້ດ້ນ້ນ້ຢູ່້ເ້ບ້ອ່ງ້ລ້ມ້ພ້ນ້ເ້ຂ້ົ້ານ້ກ່ໍ້ແ້ວ້ໄ້ດ້ຍ້ນ້ສ້ຽ່ງ້ວ້ນ້ລ່ົ່ງ ຫ

ຂອງໃຜຜູ້ຫນຶ່ງດັງລອດອອກມາຈາກບັນດາຝູງຄົນທີ່ຈຸມຫົວເຂົ້າ ຫາກັນຢູ່ນັ້ນ. ສຽງນັ້ນດັງຄ່ອຍຄ່ອຍຄ້າຍກັບອາແມນສຽງທີ່ດັງກ້ອງ ມາແຕ່ໄກໆພຸ້ນ.

- ອາເລັກເຊ ອີ, ອາເລັກເຊ ອີ !

ເມແຮ ຄ ອຸ ເອບ ຮູ້ສຶກກັບມີຊ ອ ກ ຊ ອ ້ ອ ມ ມ າ ອ ກ ຄ ້ ງ ຫນ ຶ ່ ງ ຢ ່ າ ງ ກ ະ ທ ັ ນ ທ ັ ນ , ເ ຂ ົ ້ າ ຝ າ ອ ລ ູ ກ ພ ອ ດ ພ າ ດ , ຍ ່ າ ງ ລ າ ກ ຂ າ ອ ອ ກ ໄ ປ ຈ າ ກ ຫ ອ ງ ຂ ັ ບ ຍ ົ ນ ດ ວ ຍ ບ າ ດ ກ າ ວ ັ ນ ຫ ນ ັ ກ ຫ ນ ອ ງ ແ ລ ະ ເ ກ ືອ ບ ຈ ະ ຕ ໍ ່ ຮ ະ ເ ອ ົ າ ໃ ຜ ຜ ູ ້ ຫ ນ ຶ ່ ງ ຊ ຸ ່ ງ ຢ ົ ນ ຢ ູ ່ ເ ບ ື ້ ອ ງ ລ ຸ ມ ພ ຸ .

ໃ ບ ຫ ນ ້ າ ຂ ອ ງ ເ ປ ຕ ຣ ິ ບ ໄ ດ ້ ງ ເ ກ ືອ ກ ຢ ູ ່ ເ ທ ິ ງ ໃ ບ ຫ ມ ອ ມ , ຫ ນ ່ ວ ຍ ຕ າ ຂ ອ ງ ເ ຂ ົ າ ຖ ື ກ ອ ອ ມ ໄ ວ ດ ວ ຍ ວ ົ ງ ມ ື ນ ສ ີ ດ ໍ ແ ລ ະ ຢ າ ດ ນ ໍ ້ ຕ າ ໃ ສ ໄ ດ ້ ໄ ຫ ລ ຫ ລ ັ ່ ງ ອ ອ ກ ມ າ ເ ປ ັ ນ ສ າ ຍ .

- ໂ ອ ຍ ອ າ ຍ ສ ຽ ວ ເ ອ ີ ຍ ເ ຈ ົ ້ າ ບ ໍ ່ ຕ າ ຍ . . . ! ອ າ ຈ ົ ່ ງ ແ ມ ່ ນ ຫ ມ າ ຫ ວ າ ດ ສ ຽ ວ . . .

ເ ມ ແ ຮ ຄ ຸ ເ ອ ບ ໄ ດ ້ ຍ ູ ເ ຂ ົ ້ າ ລ ົ ງ ຕ ໍ ່ ຫ ນ ້ າ ຕ ຽ ງ ຫ າ ມ , ເ ຂ ົ ້ າ ໄ ດ ້ ເ ອ ົ າ ມ ື ໂ ຈ ມ ຫ ົ ວ ເ ພ ື ່ ອ ນ ຂ ອ ງ ຕ ົ ນ ຂ ຶ ້ ນ ແ ລ ະ ກ ໍ ກ ົ ້ ມ ສ ອ ງ ເ ບ ົ ່ ງ ດ ວ ງ ຕ າ ສ ຸ ຝ ່ າ ທ ີ ່ ໄ ດ ້ ບ ົ ່ ງ ບ ອ ກ ເ ຖ ິ ງ ຄ ວ າ ມ ເ ຈ ັ ບ ປ ວ ດ ຢ ່ າ ງ ແ ສ ນ ສ າ ຫ ັ ດ ແ ຕ ່ ອ າ ປ ຽ ມ ລ ົ ້ ມ ໄ ປ ດ ວ ຍ ຄ ວ າ ມ ສ ຸ ກ ໃ ຈ .

- ເ ຈ ົ ້ າ ປ ອ ດ ໄ ພ ແ ລ ້ ວ ແ ມ ່ ນ ບ ໍ ? ?

- ຂ ອ ບ ໃ ຈ , ອ າ ເ ລ ັ ກ ເ ຊ ອ ີ ເ ຈ ົ ້ າ ເ ປ ັ ນ ຜ ູ ້ ທ ີ ່ ໄ ດ ້ ຊ ່ ວ ຍ ຊ ີ ວ ິ ດ ຂ ອ ງ ຂ ອ ຍ ເ ຈ ົ ້ າ ເ ປ ັ ນ ຄ ົ ນ . . . ເ ຈ ົ ້ າ ເ ປ ັ ນ ຄ ົ ນ ທ ີ ່ . . .

- ໂ ຢ ້ , ເ ອ ົ າ ຄ ົ ນ ເ ຈ ັ ບ ໄ ປ ເ ທ າ ະ ແ ມ ! ! ຊ ຸ ຖ າ ຫ ຍ ັ ງ ? ? ພ ວ ກ ເ ຈ ົ ້ າ ໂ ລ ດ ພ າ ກ ັ ນ ຢ ຶ ນ ເ ບ ົ ່ ງ ພ ວ ກ ເ ຂ ົ ້ າ ຢ ູ ່ ຢ ່ າ ງ ເ ພ ິ ດ ເ ພ ີ ້ ນ ຊ ຸ ້ ມ ຫ ວ ະ !

- ນາຍພັນໂທ ໄດ້ຮ້ອງດ່າ ຂົ່ມຂ້ອຍ ສຽງດັງ ຢ່າງແຮງ .

ຈາກນັ້ນ, ນາຍພັນໂທ ຜູ້ຕ່ຳຕຸ້ຍປຸ້ຍ ແລະ ມີ ທ່າທາງ ອັນ ຄ້ອງແຄ້ວ ອ້ອງ ໄອ ກໍ ໄດ້ ຍ່າງ ຈົ້ກ ຈັກ ວົ ນ ອ ຽ ນ ຢູ່ ທີ່ ນັ້ ນ. ເກີ ບ ປົ ດ ໜ້ ງ ຂ ອ ງ ເ ຂ ົ ້ ໄ ດ ເ ຫ ລ ອ ມ ເ ປ ັ ນ ເ ງ ົ ້ ໍ ຜ ິ ງ ໆ ຕ ິ ດ ກ ັ ບ ຂ າ ສ ັ ້ ງ ອ ອ ກ ແ ຮ ງ ງ າ ມ .

- ຮ ອ ຍ ໂ ທ , ເ ມ ແ ຮ ດ ຊ ຸ ເ ອ ບ , ล า ย ง า ม ถ ่ อ ม , เ จ ้ า ໄ ດ ้ ย ิ ง ย ิ ม ส ั ด ต ู ต ิ ก จ ั ก ล ำ ?

- ເ ຈ ้ า , ส ะ ท า ย พ ั น โ ท : เ ธ ิ อ ป ิ ม " ฝ ึ ก เ ก ิ - ฉ ุ ม ฝ " ส อ ง ล า .

- ใ ม ส ะ พ า บ แ บ บ ใ ด ?

- ถ ั น ห ม ิ ้ ง ด ้ อ ย ก า ม เ อ ็ า ห ็ อ พ ู ง ข ั ้ ม ช ุ ้ ม ท ้ อ ง ใ ม ล ะ ห ว ่ า ง ท ี ่ ม ั น ป ิ ม ไ ป ต ิ ด ท า ง ย ิ ม ข อ ง เ ป ต ร ิ บ , ส อ ง ล ำ ท ี ่ ส อ ง ด ้ อ ย ก า ม ป ะ ท ะ ก ั น ย ่ า ง ข ุ ้ ง ห น า , ไ ก จ า ก เ ข ถ ส ู ร ิ บ พ า ก ใ ต ้ ป ะ ม า ม ส า ม ห ล ั ก .

- เ ธ ็ า ร ู แ ล ว . . . ห ม ่ อ ย ส ั ง เ ก ต ก า ม ท า ง พ า ก พ ั ม ถ ิ ม ท า ก ็ ล า ย ง า ม ม า ใ ห ร ู ห อ ว ุ ก ม เ อ ง . . . ข อ บ ใ จ .

อ า เ ล ั ก เ ข ุ อ ี ย า ก จ ะ ก า อ ล า ย ง า ม ต า ม ล ะ บ ร ุ บ อ า ม า ย พ ั น โ ท ผ ู ้ ข ุ ง ต า ม ป ก ต ิ ะ ต ิ น ั บ ถ ื ก ล ะ บ ร ุ บ ย ่ า ง ส ั ้ ง ถ ั ด ม ั น ก ั บ ต ั ด บ ิ ด ข ้ ม ถ อ ย ม ำ ส ร ุ ง เ ป ั น ก ั น เ อ ง อ า :

- ไ ด ้ แ ล ว . ม อ ม ม ี ใ ห เ จ ็ า ไ ป ข ั บ ร า ฝ ู ง บ ิ ม ข ั บ ไ ล ่ ท ี ่ ส า ม . . . ข ุ ง ม ี ห ็ อ ห น า ข อ ง เ อ ็ า ไ ด ้ จ า ก พ อ ก เ ธ ็ า ไ ป เ ส ย แ ล ว .

ຫລັງຈາກນັ້ນ ທັ່ງສອງກໍ່ໄດ້ພາກັນອອກຍ່າງໄປຍັງ ກອງ ບັນຊາການໂດຍມີໝູ່ຄົນອື່ນໆ ຍ່າງແຫ່ແຫນນຳກັ້ນ. ສຳລັບ ສົມ ເປັນອັນວ່າຊື່ໂມງບິນຂອງເຂົ້າໄດ້ສຽງສູດລົ່ວພຽງເທົ່າ ສົມ.

ພໍ່ໃກ້ຈະເຖິງໂມງ ເປັນທ່ຽງສູມບັນຊາການນາຍ ຮ້ອຍ ທະຫານປະຈຳກອງການ ກໍ່ໄດ້ແລ່ນອອກມາໂດຍບໍ່ໄດ້ໃສ່ - ໝວກ. ເຂົ້າໄດ້ຢຸດຈົ່ກຢູ່ຕໍ່ໜ້າຜູ້ເປັນນາຍດ້ວຍຄວາມ ພາກ ພູມໃຈ, ແຕ່ພໍ່ວ່າເຂົ້າຈະອ້າປາກລາຍງານ, ສະຫາຍ ນາຍ ພັນໂທກໍ່ໄດ້ກ່າວທ້ວງຂຶ້ນຢ່າງບໍ່ພໍໃຈວ່າ :

- ໝວກຂອງເຈົ້າໄປໃສ ? ເຈົ້າຄິດວ່າເວລານີ້ ແມ່ນ ຍາມເລິກຫລົ່ນໃນໂຮງຮຽນຊັ້ນຫວະ ?

- ສະຫາຍພັນໂທ, ເຮົ່າຂໍ້ອະນຸຍາດອະທິບ່າຍ...-ໜຸ່ ນາຍຮ້ອຍໂທຄົນນັ້ນກ່າວລະຊຳລະສາຍອອກມາພ້ອມທັ່ງສະ - ແດງທ່າຄຳນັບ .

- ມີຫຍັ່ງເວ້ົ້າມາ ?

- ເພ່ື່ອນໃກ້ຄຽງຂອງພວກເຮົ່າ, ຄືນາຍພັນ, ຜູ້ບັນຊາ ການກອງພັນ " ຢາກ " ຕ້ອງການພົບສະຫາຍທາງໂທລະ- ສັບ .

- ເພ່ື່ອນໃກ້ຄຽງຂອງພວກເຮົ່າວ່າຕີ ? ເຂົ້າຕ້ອງການ ຫຍັ່ງກັ້ບເຮົ່າ ?...

ແລ້ວສະຫາຍພັນໂທກໍ່ຟ່ າວແລ່ນເຂົ້າໄປຍັ່ງຊຸມລ້ ໄພ.

- ແມ່ນເລ້ ່ ອງທ່ ຽວກັ້ບເຈົ້ ່ ານັ້ ່ ນລະ. - ໜຸ່ ນາຍ ຮ້ອຍ

ປະຈຳຫ້ອງການໄດ້ກາວຊຸແຈງຖະແຫລງຂ່າວສູ່ອາເລັກເຊຸອ-ຟັງ. ແຕ່ທັນໃດນັ້ນສຽງຂອງສະຫາຍພັນໂທກໍໄດ້ງ້ວລອດອອກມາແຕ່ໃນຊຸມພຸມວ່າ :

- ເມແຮກຊຸເອບ ເຂົ້າມາຫນ້ໄວ້ໆ.

ພໍເມແຮກຊຸເອບ ຫຍັບເຂົ້າມາໃກ້, ສະແດງທ່າຄຳ ນັບ ນາຍພັນໂທຊຸ່ມ ຫນ້ງຍັງກຳເຄ່ອງໂທລະສັບຢູ່ກໍໄດ້ອ່ານຫນ້າມາຫາເຂົ້າແລ້ວເວົ້າຂ້ມວ່າ :

- ຈັ່ງແມ່ນເຈົ້າເຮັດໃຫ້ຂອຍຂ່ານຫນ້າເມ້ານະ, ພວກຂ້ານ ຄຽງຂອງພວກເຮົາໄດ້ໂທລະສັບມາສອບຖາມຂອຍວ່າ: " ນັກ ບິນຫມາຍເລກ ๑๑ ຂອງເຈົ້າແມ່ນໃຜ ? " " ຮ້ອຍໂທ ເມ ແຮກຊຸເອບ " ຂ້ອຍຕອບ " ມ້ນເຂົ້າລ່ານ່ວ່າໄດ້ຮັບໄຊ ຊະນະຈັກຄັ້ງ " " ສອງ " " ຄ້ນຊ້ນ ເຈົ້າກໍ່ຕ້ມໃຫ ເຂົ້າ ອົກແຄ່ວ່າເປັນສາມ, ເພາະວ່ານ້ນເຂົ້າໄດ້ຮັດໃຫ້ "ຝົກເກ -ວ້ນຟ " ທ່ີ່ແລ້ນໄລຫ້ານ້ຂອຍໄປຫລ່ົ້ນຕູ້ພລ້ານ້ອົກຄ້ນຫນ້ານ. ຂຍ ໄດ້ເຫ້ນກ້ບຕ່ານ້ຂອຍເອ່ງເມ່ືອເວລ່ານ້ນຕົກລ້ານ້ໄປກ່ານ ເອ່ານ ເຍ່ານ້ຢູ່ຂ້ນ້ພຸມ ". ແລ້ວເປ້ນຫຍ້ງເຈົ້າຈ້ງ່ບ່ເວ້ົ່ານ້ຫຍ້ງ ໃຫ ຂ້ອຍຟ້ງ ? - ນ່ານ້ພ້ນ້ໂທກ່ານ້ອ້ນ້ພ້ອ້ນ້ຫ້ານ້ງເຮ້ັດຫ້ນ່ານ້ຫ້ອ ຄ້ອ ຫ້ຽ້ງ້ນ້ນ້ນ້ບ່ານ້ ອ່ານ້ເລ້ັກເຊຸອ.

ເມແຮກຊຸເອບ ບ່ານ້ງ ບ່ານ້ອ້ອ້ກເລ້ັຍວ່ານ້ ເຂົ້ານ້ມ້ີຄ່ານ້ານ້ມ້ີ ຄ້ນ ອ່ານ້ຢ່ານ້ກ້ຮ່ານ້ຍ້ກ້ນ້ແຫ :

- ນ້ນ້ແນ້ນ້ແນ້ອນ້ນ້ນ້ແຫ້ເບ່ານ້ ? ເອ້ົ່ານ້, ບ່ານ້ດ້ນ້ໃຫ້ເຈ້ົ່ານ້ ນ່ານ້ຊຸແຈ້ງເອ້ົ່ານ້ເອ່ງ. ອ່ານ້ໂຫລ. ເຮ້ົ່ານ້ຈ້ະປ້ອ້ຍໂອ່ານ້ກ່ານ້ໃຫ້ສ້ະ

ຫາຍລົມມ້ຳຮ້ອຍໂທ ເມແຮກຊຸ້ເອບ ເອງເດີ.

ອາເລັກເຊອີ ໄດ້ຍິນສຽງເວົ້າຂອງໃຜຜູ້ຫນຶ່ງ ຊຶ່ງ ເຂົ້າ ບໍ່ເຄີຍໄດ້ຍິນຈັກເທື່ອ ດັງມາຕາມສາຍ. ສຽງນັ້ນໃຫຍ່ຟັງດັງ ອວບ ໆ.

- ເອີ, ສະຫາຍຮ້ອຍໂທ, ຂອບໃຈຫລາຍໆເດີ. ເຈົ້າ ມຝມຊຸມອາຈານອ້ຫລ. ມີເຈົ້າໄດ້ຊ່ວຍຊ່ວດຂ້ອຍ ແລະຂ້ອຍ ກໍໄດ້ຕິດຕາມລົງໄປເບິ່ງມັນ ລະເບີດຈົ່ມເຖິງພົ້ມພຸ້ມ... ດົ່ມເຫລົ້າໂວດກາ ສະຫລອງກັນຈັກຈອກສອງຈອກເປັ້ນໄດ ? ກາຍມາທາງກອງບັນຊາການຂອງຂ້ອຍພ້ແດແມ. ຊຸ້ໃຫ້ດອກ-ຈັກລິດຫນຶ່ງ. ຂອບໃຈອີກເທື່ອຫນຶ່ງ ຂ້ອຍຊ້ຳບ້ມ ແລະ ສະ ແດງຄວາມເຊ່ືອຖືເຈົ້າເປັ້ນພິເສດ.

ເມແຮກຊຸ້ເອບ ໄດ້ວາງໂທລະສັບລົງ. ເຫດການ ຂອງ ວັ້ນນ້ໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຂົ້າຮູ້ສຶກອ່ອນເພ້ຍເປ້ຍລ້ອຍຈົ່ມຈະລົ້ງຕ໊ວ ບໍ່ ຢູ່. ຂະນະນ້ເຂົ້າບໍ່ໄດ້ຄິດໄຝ່ຝັ້ນຫາສິ່ງອ້ນໃດ, ນອກຈາກ - ຢາກຈະກັບໄປຍັງທ່ີພັກໃຫ້ໄວທ່ີສຸດເທ່ົາທ່ີຈະໄວໄດ້ເພ່ືອ ນອນ ພັກຜ່ອນ ແລະ ດົ້ງຂາປ່ອນອອກ, ເຂ້ົ້າຍ່າງໂຊເຊ່ອອກ ໄປ ຈາກເຄ່ືອງໂທລະສັບ ແລະ ໄດ້ມຸ້ງຫນ້າໄປຫາປະຕູອອກຢ່າງ ຊ້າ ໆ.

- ແມ່ນເຈົ້າຊຸ້ໄປ ໄສ້ນ ?

ສະຫາຍພ້ນໂທ ໄດ້ຍ່າງອອກມາຂວາງທາງ ແລະ ຈັບ ມ້ ເຂົ້າບ້ບຢ່າງແຮງ ຈ້ົ່ມອາເລັກເຊອີ ຮູ້ສຶກເຈັບ, ເພາະວ່ามี ຂອງຜູ້ເປ້ນນາຍ ໂລດມ້ີຕາຍແຕກະດູກກ້ບຫນ້ງ.

- ຂ້ອຍບໍ່ຈັກວ່າຈະກ່າວສິ່ງໃດຕໍ່ເຈົ້າ, ນອກຈາກຄຳວ່າ " ຮຸ່ມເຊີຍ ". ຂ້ອຍຮູ້ສຶກພາກພູມໃຈໃນຕົວບຸກຄົນຄັ້ນ ກັບ ເຈົ້ານັ້ນຫລາຍທີ່ສຸດ. ຂອບໃຈ ສ່ວນໜໍ່ເປຕຣ໊ບ ສ່ຽວນ້ອຍ - ຂອງເຈົ້ານັ້ນກໍ່ຊຸ່ມດຽວກັນ ! ເຂົ້າແມ່ນນັກຮົບທີ່ດີເດັ່ນ ! ແລະ ຄົນອື່ນໆອີກກໍ່ເໜືອນກັນ...ຖ້າຫາກໜົດທຸກຄົນເປັນຄົ ດັ່ງດຽວກັນນີ້ເຊ່ອແມ່ວ່າ ພວກເຮົາຈະບໍ່ມ້ວັນປະລາໄຊ.

ເຂົ້າຈັບມ້ອງເມແຮກຊ໊ເອບ ບ໊ບອົກເທ້ອໜ໋ງຢ່າງແຮງ ຈົນກະດູກເກ໊ອບຫັກ.

ກ່ວາອ່າເລັກເຊອ໊ ຈະສ່ວາດກັບໄປ່ເຖ໋ງຮຸ່ມ໊ພັກ ຂອງ ເຂົ້າກໍ່ຈົ່ມອ່າດວງຕາເວັນໄດ໊ຕົກດິນໄປ່ແຕ່ເທ໋ງແລວ. ແຕ່ກໍ ປ່ວ່ກິດວ່າເຂົ້າບໍ່ສ່ວາດຫລັບຕາລົງໄດ໊ເລ໊ຍ. ເຂົ້າໄດ໊ນອນ-ພັກລົ່ງ, ພັກໄປ່ແລວກໍ່ພັກມ່ວ, ທັ່ງຄ໊ດນັບເລກແຕ່ໜ໋ງ ເຖ໋ງ ພັນ, ແຕ່ພັນເຖ໋ງໜ໋ງ, ທັ່ງໄດ໊ຄ໊ດຫ໊ບທ໊ວນຫ່ວ໊ຂ໊ອງບັນ ດ່ວ ນ໊ດສະຫ່ວ໊ຍ, ໂດ໊ຍເລ໊ມແຕ ໂຕ໊ອ່ວ, ເບ, ເຊ ໄປ່ເປັນລ່ວ ດັບ . ຫລັ່ງຈ່ວກນັ້ນເຂົ້າກໍ່ໄດ໊ນ໊ອດໄຟໃນຕະກ໊ຽງນ໊ອ໊ ອັນ ດຽວທ໊ຕ໋ັ່ງຢູ່ພ່ວ໊ໃນ໊ທ໊ອ໋ງ. ເຖ໋ງຈະພ໊ະ໊ຍ່ວ໊ນເຮ໊ັດທຸກ ວ໊ທ໊ ທ່ວ໋ງແຕ່ກໍ່ຍ໋ັ່ງບໍ່ສ່ວ໊ນ່ວ໊ດ໊ົ່ມຕ່ວ໊ຫລ໊ັບ໊ັບຕ່ວ໊ນ໊ອນໄດ໊ຄ໊ດ່ວ໊ກ່ວ. ສ່ວ ລ໊ັບນ໊ນເຂ໊ົ່ວ໊ບໍ່ນ໊ອ໊ຽກ໊ອ໊ນ໊ໃດ໊ຈະເຮ໊ັດ໊ອ໊ກແລວ. ແຕ່ຄ໊ອນ໊ອ່ວ໊ເຂ໊ົ່ວ ງ໊ັບເປ໊ອ໊ກຕ່ວ໊ລ໋ັ່ງ, ພ່ວ໊ບ໊ໃບ໊ໜ໊ານ໊ອ໊ນ໊ລ໋ັ່ງແ໊ກ໊ອນ໊ທ໊ັ່ງ໊ນ໊ອນ໊ກໍ່ໄດ໊ - ລ໊ອ໋ງລ໊ອ໊ຍ໊ນ໊ານ໊ປ່ວ໊ກ໊ິດ໊ຢູ່ຕ໋ໍ່ໜ໊ານ໊ເຂ໊ົ່ວ: ນ໊ິ໊ບ່ວ໋ງ໊ເທ໊ອ໊ພ່ວ໊ບ໊ເຫ໊ລ໋ໍ່ານ໊ັ້ນ ກໍ່ໄດ໊ເລ໊ອ໊ນ໊ລ່ວ໋ງໄປ່ໃນ໊ເ໋ວ໊ານ໊ດ໊ ແລະ ບ່ວ໋ງ໊ເທ໊ອ໊ນ໊ັ້ນກໍ່ໄດ໊ ກັບ ນ໊ານ໊ປ່ວ໊ກ໊ິດ໊ອ໊ນ໊ຢ່ວ໋ງ໊ເດ໊ັ່ນ໊ຊ໊ດ. ພ໊ໍ່ເ໊ົ້ານ໊ານ໊ໄ໊ລ໊ລ ຜູ໊໊ນ໊ຜ໊ນ໊ທ໋ວ໊ກ -

ແຊມເຕັມຫົວໄດ້ຫລຽວເບິ່ງໜ້າເຂົ້າຢ່າງຄົ້ນຄິດ; ອ້ຽດຮູ້ ເດັກຈາເຣັນໂກ ຜູ້ມີຂົ້ນຄ້ອ ງໍ້ລອງງອງຄາຍດັ່ງຫາງງົວແມ-ໄດ້ຫລ໊ອຕາມາໃສ່ເຂົ້າດ້ວຍຄວາມເປັນມິດ; ສ່ວນທ່ານໜໍ້ອາ ຊໍ້ລ໊ ອ້າຊໍ້ລ໊ເອ໊ດ ກໍ່ໄດ້ແກ່ວງຜົມອັນຫຍຸ້ງລຸ້ງລ້ວງສີໜົ່ມ ຂອງ ເຂົ້າພ້ອມທັ້ງໄດ້ທໍ່ກ່ານຂັບໄລ່ໃຜຜູ້ໜຶ່ງໃຫ້ຜ່ານໜ້ໄປໄກໆ; ສ່ວນນ້ຍພ່ານເຖົ້ຳ, ນັກຍິ້ງປົ້ນແມນກໍ່ໄດ້ແຕ່ຍ້ມຫົວຈົ້ມ ໜ້ານ ເບ່ມ່ເຍ, ພ່ານ ໃຫ້ສ່ານ້ານ ໄດ້ແມ່ນ ເຫັນຮ່ອຍ ຫຽ່ອຍ ານ ທຸ ກ ເສັ້ນ ທີ່ ປ່ ກົ ດ ຢູ່ ເທິ ງ ໃບ ໜ້ ານ ຂ ອ ງ ລ ານ ; ທັ ນ ໃ ດ ນັ ້ ນ , ພ ານ ໃ ບ ໜ ້ ານ ອັ ນ ເ ຫ ລ ່ ອ ມ ເ ປ ັ ນ ມ ັ ນ ຂ ອ ງ ຫ ົ ວ ໜ ້ ານ ່ ກ ານ ເ ມ ົ ອ ງ ໂ ອ ໂ ຣ ບ ິ ອ ິ ບ ກ ໍ ່ ໄ ດ ້ ປ ່ ກ ົ ດ ເ ດ ັ ່ ມ ຊ ຸ ດ ຊ ໍ ້ ມ ຢ ູ ່ ເ ທ ິ ງ ປ ່ ອ ກ ຫ ມ ອ ນ ອ ັ ນ ຂ ່ າ ວ ສ ະ ອ ່ າ ດ , ເ ຂ ົ ້ ່ ໄ ດ ້ ແ ມ ່ ມ ເ ບ ິ ່ ງ ອ ່ າ ເ ລ ັ ກ ເ ຊ ໍ ້ ອ ິ ດ ້ ວ ຍ ສ ່ າ ຍ ຕ ່ ່ ໍ ້ ບ ິ ່ ງ ບ ອ ກ ຖ ິ ງ ແ ອ ວ ສ ະ ຫ ລ ່ ່ ໍ ້ ດ ແ ຫ ລ ມ ຄ ມ ຊ ຸ ງ ມ ທ ິ ງ ຄ ວ ່ ່ ໍ ້ ມ ອ ອ ມ ຫ ວ ່ ່ ໍ ້ ມ ແ ລ ະ ສ ່ ່ ໍ ້ ມ ່ ່ ໍ ້ ດ ເ ຂ ົ ້ ່ ໃ ຈ ເ ຂ ົ ້ ່ ໍ ້ ທ ຸ ກ ຢ ່ ່ ໍ ້ ; ມ ອ ຍ ຜ ົ ມ ສ ີ ເ ຜ ິ ້ ງ ຂ ອ ງ ນ ່ ່ ໍ ້ ງ ສ ່ ່ ໍ ້ ອ ຊ ຸ ມ ິ ກ ່ ່ ໍ ້ ກ ່ ່ ໍ ້ ຜ ູ ຫ ນ ່ ່ ໍ ້ ຮ ັ ກ ໄ ດ ້ ແ ກ ່ ວ ງ ໄ ກ ່ ອ ເ ປ ັ ນ ລ ົ ມ ເ ປ ັ ນ ລ ອ ມ ໄ ປ ຕ ່ ່ ໍ ້ ນ ສ ່ ່ ໍ ້ ລ ົ ມ ; ໃ ບ ໜ ້ ານ ອ ຍ ຮ ຽ ອ ແ ລ ະ ປ ຽ ມ ແ ປ ງ ໄ ດ ້ ງ ່ ່ ໍ ້ ຍ ຂ ອ ງ ອ ່ ່ ໍ ້ ຈ ານ ຝ ຶ ກ ແ ອ ບ ນ ່ ່ ໍ ້ ອ ູ ມ ິ ບ ໄ ດ ້ ແ ມ ນ ມ ່ ່ ໍ ້ ຍ ັ ງ ເ ຂ ົ ້ ່ ໍ ້ ດ ວ ຍ ແ ສ ງ ຕ ່ ່ ໍ ້ ອ ັ ນ ເ ຫ ັ ນ ດ ີ ເ ຫ ັ ນ ພ ອ ມ : ໃ ບ ໜ ້ ານ ອ ັ ນ ລ ້ ງ ແ ກ ່ ວ ນ ຮ ັ ກ ແ ພ ງ ທ ັ ້ ງ ຫ ມ ົ ດ ເ ຫ ົ ່ ່ ໍ ້ ມ ລ ວ ນ ແ ຕ ່ ່ ໍ ້ ໄ ດ ້ ຍ ້ ມ ໃ ຫ ້ ເ ຂ ົ ້ ່ ໍ ້ ຢ ູ ່ ໃ ນ ເ ງ ົ ່ ່ ໍ ້ ມ ົ ດ , ອ ັ ນ ມ ັ ນ ໄ ດ ້ ຟ ້ ນ ເ ຫ ດ ່ ່ ໍ ້ ກ ານ ທ ີ ່ ຜ ່ ່ ໍ ້ ານ ມ ່ ່ ໍ ້ ໄ ນ ້ ລ ັ ງ ອ ະ ດ ີ ດ ແ ລ ະ ເ ຮ ັ ດ ໃ ຫ ້ ຫ ົ ວ ໃ ຈ ເ ຂ ົ ້ ່ ໍ ້ ຮ ອ ມ ່ ່ ໍ ້ ວ າ ບ ຂ ້ ນ ຢ ່ ່ ໍ ້ ງ ບ ໍ ່ ມ ີ ຂ ອ ບ ເ ຂ ດ . ແ ຕ ່ ແ ລ ້ ວ , ທ ່ ່ ໍ ້ ານ ກ ່ ່ ໍ ້ ງ ໃ ບ ໜ ້ ານ ອ ັ ນ ຮ ັ ກ ໄ ດ ້ ທ ັ ້ ງ ຫ ລ ່ ່ ໍ ້ ານ ເ ຫ ລ ່ ່ ໍ ້ ານ ກ ໍ ່ ຍ ັ ງ ມ ີ ໃ ບ ໜ ້ ານ ຂ ອ ງ ໂ ອ ມ ກ ່ ່ ໍ ້ ານ ປ ່ ກ ົ ດ ຂ ້ ນ ມ ່ ່ ໍ ້ ານ ຕ ່ ່ ໍ ້ ມ . ໂ ອ ມ ກ ່ ່ ໍ ້ ານ ໃ ນ ຊ ຸ ດ ນ າ ຍ ທ ະ ຫ ານ ໃ ບ ໜ ້ ານ ຂ ອ ງ ນ ່ ່ ໍ ້ ງ -

ຈອຍ, ໜ່ອຍຕາໃຫຍ່, ອາລັກເຊ ໄດ້ແມ່ນເຫັນພາບຍິງ
ສາວດັ່ງກ່າວມີຢ່າງເດັ່ນຊັດ, ທ່າມກາງແສງໄຟອັ່ນສະຫວ່າງ
ສະໄຫວ ຈົນເຮັດໃຫ້ຊາຍໜຸ່ມເກີດມີຄວາມຮູ້ສຶກວ່າໄດ້ ເຫັນ
ນາງມາປາກົດຢູ່ຕໍ່ໜ້າຕໍ່ຕາ. ແຕ່ວ່າຄວາມຈິງແລ້ວເຂົາຍັງບໍ່
ທັນເຄີຍເຫັນນາງໃນສະພາບແບບນີ້ຈັກເທື່ອເລີຍ. ພາບທີ່ວ່າ
ນີ້ໄດ້ປະທັບໃຈເຂົາຢ່າງແຮງ ແລະ ໄດ້ກາຍເປັນສິ່ງອຸກຍູ້ໃຫ
ເຂົາຕ້ອງລຸກຂຶ້ນໃນທ່າມກາງຄວາມເດິກດື່ນນັ້ນ.

ຄວາມງ່ວງນອນຈົ່ງໜີໄປໄກໆ! ອາລັກເຊ ຮູ້ ສຶກ
ເກີດມີພະລັງແຫ່ງຄວາມເບີກບານມ່ວນຊື່ນ. ເຂົາໄດ້ໂດດລົງ
ຈາກຕຽງເພື່ອໄປໃຕ້ໄຟ. ເຂົາໄດ້ດຶງເຈຍອອກມາແລະ ທຳ
ການເຫລົ່າສໍ, ຫລັງຈາກນັ້ນກໍ່ລົງມືຂຽນຈົດໝາຍ...

" ສຸດທີ່ຮັກຂອງອາຍ...ມືທ່ລາກສໍ່ໄປຕາມໜ້າເຈຍນັ້ນ
ເກ່ນວ່າຊັກຊ້າໄປບໍ່ທັນກັບຈັງຫວະຄວາມຮູ້ສຶກນຶກຄິດຂອງ ຈົດ
ໃຈເຂົາເລີຍ. - ມ່ນ, ອາຍໄດ້ຍິງເຮ່ອບ່ນເຍຍລະນັ ຕົກ
ສາມລຳ, ແຕ່ວ່າເລ່ອງທ່ນ່ນບ່ມ່ຄວາມສຳຄັນ່ອ່ຍັງ ຫລວງ
ຫລາຍດອກ. ເພາະວ່າພ່ວກສະຫາຍຂອງອາຍຍັງສາມາດຍິງ
ຕົກຫລາຍກ່ວາ່ນ, ໃນ່ແຕ່ລະ່ນ. ອາຍເອງບ່ໄດ່ນ່ເຈດຕະນາ
ຢາກຈະໂອ້ອວດສ່ງ່ນ່ຕ່ນ່ອງແຕ່ປະການໃດເລີຍ...ນ່ອງສຸດທ່
ຮັກ ແລະ ແສ່ນແພ່ງ ຜູ່ຢູ່ຫ່າງໄກຂອງອາຍເອ່ຍ ! ນ່ນ່ອາຍ
ນ່ຈຸດປະສ່ງຢາກຈະເລ່ົ່າເລ່ອງລ່າວ່ທ່ນ່ໄດ່ເກ່ດ່ຂ່ນ່ແ່ ອາຍ
ໃນ່ຕະຫລອດໄລຍະສ່ບ່ແ່ປດ່ເດ່ອນ່ທ່ຜ່ານ່ມ່ໃຫ່ນ່ອງໄດ່ຮູ ,
ເພາະອາຍຖ່ວ່ານ່ນ່ແ່ນ່ຫນ່ານ່ທ່ ທ່ອາຍຈະຕ່ອງເວ່ົ້າຄວາມສ່ດ

ຈ໋ວ. ອ້າຍຕ້ອງຂໍ້ໂທດຂໍ້ອະໄພນ໋ຳນ້ອງເປັນຢ່າງສູງ ທີ່ໄດ້ປິດ
ອ໋ຳມັ້ນໄວ້. ແຕ່ຢ່າງໃດກໍ່ດີ, ມາເຖິ່ງນີ້ສົມຄວນແລ້ວທີ່ອ້າຍ
ຈະຕ້ອງເລົ່າສູ່ນ້ອງຟັງ..."

ອາເລັກເຊ ຄົ້ນຄິດຢ່າງຫນັກ, ຢູ່ທ່ວງຫລັງໄມ້ແປ້ນທີ່
ໃຊ້ແອ່ມເປ້ອງໃນຖ໋ຳ, ບັນດາພວກອາດຍາຫນູທີ່ແລ່ນໄລ່ ກັນ
ໄດ້ເຮັດໃຫ້ເມັດຂົ້ວຫຸ່ນຂ້ວງເປັນສາຍເຍ່ອຍ່ຍ .
ຈາກປະຕູທີ່ໄຂ້ອ້າຈ໋ວງປ່ວງຢູ່ນັ້ນ, ກະແສລົມເຢັນໄດ້ພັດເອົ໋າ
ກິ່ນອາຍອັນຫອມຫວນ ແລະ ສົດຊື່ນຂ້ວງຕົ້ນເປ້ອຍຂ້າວ ແລະ
ທ່ວງຫ້ຍ້າທີ່ພວມອອກດອກເບ້ັ່ງບານເຂ້ົ໋າໄປເຖິ່ງໃນຖ໋ຳ,ພ້ອມໆ
ກັບສ້ຽງຮ້ອງອັນມີສະເຫນ້ຫ້ວນຫ້ວງໄຫລ້ຂ້ວງນົກເຂ້ົ໋າ. ຢູ່ ໃນ
ຊຸມລ້ໄພ້ຍ່ານໃດ້ຍ່ານຫນ໋ົ່ງ ຊ້ວ ເຊ້ອແມ່ວ່ານ໋ົ່ງຈະຢູ່ບ້ລ້ວນໃກ້ໆ
ກັບຫ້ວງອ້ານ໋ານ້ຂ້ວງພວກນ໋ານ້ຍ ຮ້ອຍນ໋ານ້ລະ, ຍ໋ວງ ຊ໋ານ້ຍ ຄູ ຫນ໋ົ່ງ-
ໄດ້ຮ້ວມຮ້ອງເພ໋ົ່ງປະສານສ້ຽງກັນ ຂ້ນ ຢ່າງ ຫນ໋ານ ອ້ນ ຊ້ວນ .
ເພ໋ົ່ງນ້ັ ນ ມ ຊ ວ ້ າ " ຕ ົ ້ ນ ດ ອ ກ ຫ ວ ານ" ນ ັ ້ ນ ເ ອ ງ . ຍ ອ ມ ນ ັ ້ ນ ດ ັ ງ
ມ ່ ານ ແ ຕ ່ ໄ ກ , ສ ຽ ງ ເ ພ ົ ່ ງ ໃ ນ ຍ າ ມ ລ ່ າ ຕ ິ ກ ານ ຊ ຸ ມ ນ ົ ່ ງ ຈ ົ ່ ງ ນ ວ ນ ຈ ັ ບ ໃ ຈ
ຜ ູ ້ ຟ ັ ງ ເ ປ ັ ນ ພ ິ ເ ສ ດ . ນ ັ ້ ນ ໄ ດ ້ ຮ ັ ກ ໃ ຫ ້ ອ າ ເ ລ ັ ກ ເ ຊ ອ ິ ນ ິ ແ ມ ່ ຄ ິ ດ -
ເ ລ ່ ອ ຍ ລ ອ ຍ ໄ ປ ຫ າ ສ ິ ່ ງ ທ ີ ່ ເ ຂ ົ ້ ່ າ ຄ ວ ງ ຄ ອ ຍ ແ ລ ະ ສ ິ ່ ງ ທ ີ ່ ເ ຂ ົ ້ ່ າ ໄ ດ ້ ສ າ ງ
ຄ ວ າ ມ ຫ ວ ັ ງ ເ ອ ົ ້ ່ າ ໄ ວ ້ . . .

ສ ຽ ງ ປ ິ ່ ນ ໃ ຫ ຍ ່ ແ ຕ ກ ຕ ົ ່ ມ ຕ າ ມ , ຕ ົ ່ ມ ຕ າ ມ ທ ່ າ ງ ໄ ກ ອ ອ ກ ໄ ປ ຈ ົ ່ ມ
ເ ກ ືອ ບ ວ ່ າ ຈ ະ ບ ໍ ່ ໄ ດ ້ ຍ ິ ນ ມ າ ຮ ອ ດ ສ ະ ຫ ນ າ ມ ນ ິ ນ ພ , ເ ພ າ ະ ວ ່ າ ຂ ະ
ນ ະ ນ ີ ້ ສ ະ ຖ ານ ທ ີ ່ ດ ັ ງ ກ ່ າ ວ ໄ ດ ້ ກ າ ຍ ເ ປ ັ ນ ເ ຂ ດ ແ ມ ວ ຫ ລ ັ ງ ໄ ປ ເ ສ ຍ
ແ ລ ້ ວ . ສ ຽ ງ ປ ິ ່ ນ ດ ັ ງ ກ ່ າ ວ ບ ໍ ່ ໄ ດ ້ ສ ່ າ ງ ຄ ວ າ ມ ກ ະ ທ ົ ບ ກ ະ ເ ທ ືອ ນ ຕ ໍ ່

ສຽງເພັ້ງຂອງສອງໜຸ່ມສາວຫລິ້ນແຕ່ສຽງຮ້ອງອັນເສາະໄສ ຂອງນົກເຂົ້າ ແລະ ສຽງຄວນຄາງປານລະມາດຂອງ ປ່າດົງ ພົ້ງໄພໃນຍາມລາຕີກາມອັນຜາສຸກ ມ້ແຕ່ປະການໃດເລີ່ຍ .

ບົດ ມ້ອນທ້າຍ

ບ້ັນສູ້ຮົບທ້ໍ່ແຮມ ພວມຈະສຳເລັດເສັດສ້ົນລົງໄປຢ່າງ ມີ ໄຊ. ບ້ັນຖ້າກອງພ້ັນຊຸດທຳອິດທ້ີ່ໄດ້ບຸກເຂ້ົ້າໄປແຕ່ທາງທ້ິດ - ເໜ້ືອກໍ່ໄດ້ແຈ້ງໃຫ້ຮູ້ວ່າ ຈາກເທ້ິງຈອມພູ ກຣາດສະໂມກອກ ພວກເຂ້ົ້າແມ່ມເຫ້ັນເມ້ືອງແຫ່ງໜ້ົ່ງພວມຖ້ືກໄຟລຸກໄໝ້ມ້ ຢູ່ . ກອງເສນາທ້ິການແນວໜ້ົ້າ ບຣ້ັງສ້ະກ້ະ ກໍ່ໄດ້ຮ້ັບລາຍ ງ່ານ ຈາກກອງພ້ັນນ້ິນ້ັບໄລ ກອງນ້ຳໜ້ົ້າວ່າ ພາຍໃນຂອບ ເຂດ ການສູ້ຮົບຢູ່ທ້ີ່ແນວໜ້ົ້າເປ້ັນເວລາເກ້ົ້ານ້ັ້ນ້ັ, ພວກເຂ້ົ້າ-ໄດ້ຍ່ົງຍ້ືນສ້ັດຕູ້ກ້ັ່ສ້ິບເຈ້ັ້ດລຳ. ສ່ວນເຮ້ືອນ້ິນພວກເຂ້ົ້າເອງ ເສ້ຍຫ້ายแตพຽງຫ້ານ້ັ້ນ້ັ ພ້ອມທ້ັ້ງນ້ັ້ກນ້ິນສ້ານ້ັ້ນ, ນ້ັ້ກນ້ິນ ๔ ຄ້ົນສ້ານ້ັ້ນ້ັ ໂຕນຈ່ອງອອກ ແລະ ຍ່ົງກ້ັ້ບຄ້ົນໄປຍ້ັ້ງກອງພ້ັນ-ໄດ້ຢ່ົງປອດໄພ ເຖ້ົ່ງແມ່ນວ່ົ ຂະນະນ້ັ້ນ້ັ້ກ້ານ້ັ້ຕ່ໍ້ສູ້້ຕ້ານ ຢ້ັ້ນ ຂອງ້ກອງ້ທ້ັ້ບໂຊ້ອ້ຽດຈະພ້ອມດ້ຳເນ້ີ້ນ້ັ້ໄປຢ່ົງສຸ້ດຂ້ັ້ນສຸ້ດ ຂ້ີ້ດ , ແຕ່ວ່ົ ເມ້ືອ້ມ້ານ້ັ້ສ້ະຫລຸບເບ້ົ່ງພ້ົ້ນ້ທ້ົ່ງ ດ້ານ້ັ້ໄຊ້ຊ້ະນ້ະກ້ໍ່ປ້ົ່ກ້ົ່ດ້ວ່ົ ໄດ້ຮ້ັ້ບພ້ົ້ນ້ດ້ເປ້ັ້ນ້ພ້ິເສ້ດ. ດ້ັ່ງ້ນ້ັ້ນ, ຂ້ົ່ານ້ະເຈ້ົ້ົ່ຈ່ົ ໄດ້ຂ້ົ້ນ້ເຮ້ືອ ນ້ິນໄປຍ້ັ້ງກອງພ້ັນດ້ັ່ງ້ກ້ົ່ວ ເພ້ືອ້ເກ້ັ້ບກ້ຳເອ້ົ້ົ່ວ້ິລ້ະກ້ຳ້ອ້ັນ້ສູ້້ງ້ສ້ົ່ ຂອ້ງ້ພ້ວ້ກ້ນ້ັ້ກ້ນ້ິ້ນ້ນ້ັ້ນ້ມ້ານ້ັ້ນ້ມ້ານ້ັ້ນ້ມ້ານ

ອະດາ ".

ເດ່ ບ ມ ຕ້ ວ ຢູ່ ບ ລ ເ ອ ມ ທ ່ ວ ຫ ຍ ້ າ ທ ີ ່ ເ ພ ິ ່ ມ ຖ າ ກ ຖ າ ງ ພ ໍ ໃ ຫ ້ ແ ປ ມ ຣ າ ບ ຄ ວ ຍ ກ າ ມ ເ ລ ິ ກ ເ ອ ົ ້ າ ຫ ຍ ້ າ ເ ອ ົ ້ າ ຕ ໍ ່ ຕ ່ າ ງ ໆ ອ ອ ກ . ບ ັ ນ ດ າ ເ ຣ ິ ອ ບ ມ ໄ ດ ້ ຖ ຸ ກ ນ ໍ າ ໄ ປ ຈ ອ ດ ເ ຊ ່ ອ ງ ໄ ວ ້ ຢ ູ ່ ແ ຄ ມ ປ ່ າ ໄ ມ ້ ພ ໍ ປ າ ມ ກ ັ ບ ວ ່ າ - ແ ມ ່ ນ ມ ິ ກ ມ ອ ຍ ງ ອ ຍ ຣ ັ ງ . ເ ວ ົ ້ າ ສ ັ ້ ນ ໆ ມ ັ ນ ແ ມ ່ ນ ສ ະ ຫ ນ າ ມ ບ ິ ມ ເ ຄ ່ ອ ມ ທ ່ ຊ ຸ ງ ມ ີ ຢ ູ ່ ປ າ ງ ຫ ລ ວ ງ ຫ ລ າ ຍ , ໃ ນ ປ າ ງ ສ ົ ງ ຄ າ ມ .

ເ ຣ ິ ອ ບ ມ ພ ວ ກ ເ ຮ ົ າ ໄ ດ ້ ໄ ປ ເ ຖ ິ ງ ສ ະ ຖ າ ນ ທ ີ ່ ນ ັ ້ ນ ໃ ນ ເ ວ ລ າ ຈ ວ ນ ຈ ະ ຄ ໍ ่ ຳ ມ ດ ແ ລ ວ , ຊ ຸ ງ ເ ປ ັ ນ ເ ວ ລ າ ຄ ຣ ວ ກ ັ ນ ກ ັ ບ ທ າ ງ ກ ອ ງ ພ ັ ນ ໄ ດ ້ ເ ສ ັ ດ ສ ົ ນ ກ າ ມ ອ ອ ກ ປ ະ ຕ ິ ບ ັ ດ ງ າ ມ ຢ ່ າ ງ ຫ ນ ັ ກ ຫ ນ ่ ວ ง ມ າ ຕ ະ ຫ ລ ອ ດ ມ . ຢ ູ ่ ຊ ຸ ເ ມ ອ ງ ອ ໍ ่ ແ ອ ຣ ມ , ພ ວ ກ ເ ຍ ຍ ລ ະ ນ ັ ນ ໄ ດ ້ ຂ ະ ຫ ຍ າ ຍ ກ ຳ ລ ັ ງ ເ ຄ ່ ອ ມ ໄ ຫ ວ ທ າ ງ ອ າ ກ າ ດ ອ ອ ກ ເ ປ ັ ນ ກ າ ມ ໃ ຫ ຍ ่ , ຈ ົ ມ ເ ຮ ັ ດ ໃ ຫ ້ ນ ັ ກ ບ ິ ນ ຂ ັ ບ ໄ ລ ຝ າ ຍ ເ ຮ ົ າ ອ ອ ກ ທ ຳ ກ າ ມ ສ ູ ້ ຣ ົ ບ ພ າ ຍ ໃ ນ ມ ື ເ ຣ ິ ອ ບ ເ ຖ ິ ງ ເ ຈ ັ ດ ຄ ັ ້ ງ . ພ ໍ ຕ າ ເ ວ ັ ນ ຕ ົ ກ ດ ິ ນ , ຈ ຸ ນ ັ ກ ບ ິ ນ ສ ຸ ດ ທ ້ າ ຍ ທ ີ ່ ອ ອ ກ ເ ຄ ່ ອ ມ ໄ ຫ ວ ເ ປ ັ ນ ຄ ັ ້ ງ ທ ີ ່ ແ ປ ດ ກ ໍ ໄ ດ ້ ພ າ ກ ັ ນ ລ ັ ่ ງ ຄ ົ ນ ສ ູ ่ ດ ິ ນ . ສ ະ ຫ າ ຍ ມ າ ຍ ພ ັ ນ ໂ ຫ ເ ປ ັ ນ ຄ ົ ນ ຕ ໍ ่ ຕ ອ ກ ປ ອ ກ , ຣ ັ ດ ສ າ ຍ ແ ອ ວ , ຈ ົ ມ ແ ອ ວ ກ ົ ວ ເ ຂ ົ ້ າ ມ ພ ວ ພ ັ ນ ທ ີ ່ ແ ຫ ມ ແ ດ ດ , ມ ห า ท า ง อ ย ง ไ อ , ແ ຕ ง โ ຕ ถ ว ย ຊ ุ ด ອ ອ ກ ແ ຮ ง ง า ม ส ี ฟ ้ า ท ี ่ ย ั ง ใ ห ม ่ อ ย ู ่ . ห ว ี ผ ม ล ย บ จ ม บ ่ ม ี ເ ສ ັ ม ດ ດ . ເ ຂ ົ ้ າ ໄ ດ ้ ສ າ ລ ะ ພ າ ບ ຕ ่ ອ າ ພ ะ ເ จ ้ า ย ่ า ง เ ป ิ ด เ ผ ย อ า , ส ะ เ พ า ะ ม ี เ ข ้ า บ ่ ส า ม า ถ ย ื ม เ ว ้ า ม ำ อ า พ ะ เ จ ้ า ไ ด ้ อ ี ก แ ล ว , เ พ า ะ อ า เ ข ้ า ไ ด ้ ย ื ม ข ั น ข า ย ย ื ม อ ย ู ่ ก า ง เ ด ื อ น ม ี ต ง แ ต ต อ ม ท ี ก โ ม ง เ ช ้ า พ ุ ม แ ล ะ ม อ ก ม ั น ย ง ไ ด ้ ข ั บ เ ร ็ อ บ ิ น อ อ ก ส ู ้ ร บ อ ี ก ต ้ ง ส า ม ท ี ย ว . เ ข ้ า ร ู ้ ส ึ ก อ ึ ด เ ม ่ อ ย จ ม อ ุ จ จ า ร ะ ไ ว ้ บ ่ ย ู . ส อ ม

ພວກນາຍທະຫານຄົນອື່ນໆກໍເຊັ່ນດຽວກັນ, ພວກເຂົາຕ່າງ ກໍ ອອນເພຍເປັຍລອຍຈົນບໍ່ມີອາລົມຈະທຳການໃຫສຳພາດໄດໆ. ເປັນອັນວ່າຂ້າພະເຈົ້າຕອງອົດສາລໍຖ້າໄປຈົນຮອດມື້ອື່ນ ແລະ ອົກປະການໜຶ່ງ, ຖ້າຈະກັບຄົນເມືອ ມັນກໍຊ້າເກີນໄປ ເສຍ ແລວ. ແສງຕາເວັນໄດຫຍັບຍ້າຍຊ້າຍສວາຍລົງຕ່ຳພົ້ນ ກັບ ປ່າຍໄມ້, ຄ່າຍກັບອ່ານັ້ນໄດ້ສິ່ງລັດສະໝີສີດຳຂອງມັນລົງມາ ໂອບອູ້ມຍອດຕົ້ນໝູໂລ ເອົ້າໄວ້.

ເຮືອບິນຈຸສຸດທ່າຍໄດ້ລົ່ງສູ່ດິນ ແລະ ແລ່ນລ້ອໄປ ຍັງ ບ່ອນລຸ້ອນຂອງມັນທີ່ແຄມປ່ານັ້ນໂດຍກົງໂລດ. ສ່ວນວ່າ ບັນ ດາພວກນາຍຊ່າງແປງຍົນກໍຟ້າວປົບເຂົ້າໄປຫາທັນທີທັນໄດ.ພໍ ເຮືອບິນຂັບໄລໜ້ຶນເຂົ້າໄປຢູ່ໃນຮົ່ວກ່ານ ຊ່ວງກໍ້ສ້ວງຂຶ້ນມາ ດວຍດິນໜຽວ ແລະ ມັດຫຍ້າເປັນທ່ຽນຮອຍແລວ, ນັກບິນ ໃບໜ້າເຫລ່ອງໜ້ລ້ວຍດວາມອົດເມ່ຍກໍລົ່ງມາຈາກ ຫ່ອງ ຂ້ບຢ່າງເຊ່ຍຊ້າ.

ນັກບິນຄົນສຸດທ່າຍທ່ີຫ້ວກໍ້ກ້ບມາ ນ້ັ ຄນາຍທະຫານຜູ້ນ້ ຊ້ າ ຝ່ງບິນຂ້ບໄລ່ທ່ີສ່ານນ້ັ ນເອ່ງ. ທ້ນທ່ີ ທ ະໂປ່ງຫ້ລ່ງຄ່ານ ຍ ິ ນ ອ ້ ນ- ໃສແຈ່ງປ່ານແວ່ນ ໄ ດ ເ ປ ິ ດ ອ ອ ກ , ຂ ້ າ ພ ະ ເ ຈ ົ ້ າ ກ ໍ ປ ່ າ ກ ິ ດ ວ ່ າ ໄ ດ ແນນ ເ ຫ ັ ນ ໄ ມ ຄ ອ ນ ເ ທ ົ ້ າ ທ ່ ີ ເ ຮ ັ ດ ດ ວ ຍ ໄ ມ ເ ດ ່ ອ , ປ ່ າ ຍ ສ ະ ຫ ລ ັ ກ ດ ວ ຍ ຕ ່ ອ ຫ ນ ່ ງ ສ ີ ສ ດ ຳ ຫ ລ ່ ນ ລ ່ ງ ສ ູ ພ ນ ຫ ຍ ້ า , ต ่ ำ ก ็ ม ี ข ่ า ย ผ ่ อ แ ห ม แ ถ ผ ่ ม ด ำ ผ ู ห ม ่ ง ไ ด ้ ใ ช ้ แ ข ม อ ั น ช ่ ว ง พ ะ ล ั ง ข ้ า ง ส ่ า ม ข อ ง เ ข ้ า ค ำ ร า ง ค ่ ง เ ผ ่ อ ล ู ก ข ้ ม จ า ก บ ่ อ ม ม ่ ง , ท ะ โ ด ด ผ ่ า ม ข อ บ เ ร ื อ บ ิ น ไ ป ย ั ง ป ี ก ย ิ ม ด ว ย ค ว า ม ค อ ง แ ค ล อ ก อ ม ท ่ ี จ ะ โ ต ม ล ่ ง ด ิ น ด ว ย

ບາດຕົ້ນຫນັກໆ. ມີຄົນແນະນຳໃຫ້ຂາພະເຈົ້າຮູ້ວ່າ ເຂົ້າຜູ້ນັ້ນ ລະຄົນກໍນົ່ນທົດລອງກວາຫມູໃນກອງພົນນ້ອຍ. ເພື່ອບໍ່ຢາກ ເຮັດ ໃຫ້ເວລາຂອງຄຳຄົນນ້ອຍລອງເລີຍໄປດາຍເປົ່າ ຂາພະເຈົ້າຈຶ່ງ ໄດ້ຕັດສິນໃຈໃນທັນທີນັ້ນໂລດວ່າ ຄວນຈະຫາໂອກາດໂອ ລົມ ນຳເຂົ້າຈັກເລັກຫນ້ອຍ. ຂາພະເຈົ້າຍັງຈົດຈຳໃບຫນ້າອັນມີຊຸ ວິດຊີວາ ແລະ ຫນ້ອຍຕາສີດຳທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍແວວແຫ່ງຄວາມ ເບີກບານມ່ວນຊຸ່ນຂອງເຂົ້ານັ້ນໄດ້ເປັນຢ່າງດີ. ໃນຕົວຫຸກຄົນ ຜູ້ນ້ອຍ ມີ ສິ່ງໃດສິ່ງຫນຶ່ງ ຄ້າຍຄືກັນ ເດັກນ້ອຍ ຜູ້ຊາຍ ຂ ຸ ດ-ປະສົມ ກັບ ຄວາມສະຫລາດ ຮອບຮູ້ ຂອງ ຜູ້ ທີ່ເຄີຍຜ່ານ ປະສົບການມາຢ່າງຫລວງຫລາຍ. ເຂົ້າເວົ້ານຳຂາພະ ເຈົ້າ ດ້ວຍຄວາມຍົມແຍ້ມແຈ່ມໃສວ່າ :

- ໂອ້ຍ, ເຈົ້າກະອີ່ຕຸ໋ມຊາດຂອຍແດ່ທອນ ! ຂາສອງ ຂ້າງຂອງຂອຍຍັງສົ້ນບົ້ນໆຢູ່ເລີຍ ແລະ ຫູຂອຍກໍຍັງຫນວກອ້ວ ບໍ່ໄດ້ຍົນຫຍັງຈັກດີ. ເຈົ້າກົ້ນເຂົ້າແລ້ງແລ້ວຫວະ ? ຍັງ,ຄົ້ນ ຊຸ້ນກ່ອນ, ໄປ, ໄປໂຮງອາຫານ, ກົ້ນເຂົ້ານຳກັນ. ຢູ່ ບ້ອນຫນ້ ເຂົ້ານ້ນະໂຍບາຍແຖມເຫລົ້າໂວດກາໃຫ ๔๐๐ກຼາມ ຖ້ານ້ກົ້ນຜູ້ໃດສາມາດຍ້ວຍ້ນສັດຕູ້ຕົກຫນ້ວງລຳ. ສຳລັບນ້ນ ຂອຍນ້ສິດໄດ້ເຖ້ວ ๔๐๐ ກຣາມ. ຖ້າວ່າພວກເຮົາຈະເອົ້າ-ມາແບ່ງປັ້ນເປັ້ນສອງພູດ, ມັນກໍຍັງເປັ້ນອັດຕາທີ່ຫລາຍ ສ້ມ ຄວນຢູ່. ວ່າຈັ່ງໃດ ? ໄປຫວະ ? ອ້ກຢ່າງຫນ້ວງເຈົ້າເອ້ວກໍ ຟ້າວແດ, ພວກເຮົາໄປລ້ມກ້ນຢູ່ກ້ບໂຕະກົ້ນເຂົ້າພູມໂລດ - ເທາະ.

ຂ້າພະເຈົ້າຕົກລົງທັນທີ. ຊາຍໜຸ່ມຜູ້ນີ້ດໃສເປີດ ເຜີຍ ແລະ ມັກຄວາມມ່ວນຊຸ່ນລົນເລິ່ງຜູ້ນີ້ໄດຜູກມັດຈິດໃຈຂ່ອງຂ້າ-ພະເຈົ້າໄວ້ເສຍແລວ. ພວກເຮົາທັ້ງສອງໄດ້ພາກັນຍ່າງ ໄປ ຕາມທາງນ່ອຍພໍຫລົນຮ່ອຍຕົ້ນທີ່ພວກນັກບົ່ນໃຊ້ສົ້ນຈອນ ໄປມາ ໃນກາງປ່າ. ນັກບົ່ນຜູ້ຊ່ຽວຂ້າພະເຈົ້າຫາກໍຮູ້ຈັກນ້ ໄດ ຍ່າງ ກ່ອນຂ້າໄປດ່ວຍຄວາມວ່ອງໄວ, ບ່າງຄັ້ງເຂົ້າກໍໄດ້ກົ້ມ ລົງ ເດັດເອົ້າໜ່ວກໄມ້ສີ່ບ່ອຈົດໆ ທີ່ເກີດຢູ່ຕາມແຄມທາງຂ້ົນມາ ໂຍນເຂົ້າໃສ່ປາກຫຍ້ຳຄວບໆ. ເບ່ງຈັ່ງໜ້ົງ, ກ່ຳວ່າເຂົ້ານ້ ຄວາມອ່ຶດເມ່ຍອ່ຫລ ເພາະເຂົ້າໄດ່ຍ່າງຖືກຂ້າເປ້ນສ່ຫນ້ກໆ ວ່ກໃດວ່ກໜ້ົງ. ແຕ່ຖ້ຶງປານນ້ັ້ນເຂົ້າກ່ຍັ່ງບ່ຍ່ອມສ້ກ ໄມ ຄ່ອມເຫ້ົາ. ຊາຍໜຸ່ມໄດ້ເອົ້ານ້ັ້ນມາເກາະໄວ້ທ່ີແຂ່ນ ແລະ-ຈ້ບມາກ່ຳໄວ້ເປ້ນບ່າງຄັ້ງບ່າງຄາວເພ່ຶອເຕະຕ່ອຍຄ່ອກ ເຫ້ັດ ຫລ່ຶດ່ອກຫຍ້າສ່ບ່ອຫລ້ນໄປຕາມທາງ. ພໍ່ພວກເຮົ່ຍ່າງ ຫ່ວ່ດ ອ່ອກຈາກທາງຄ່ອຍກ່ໍຕ່ອງໄດ້ປ້ົນໄຕ້ຂ້ົນເທ້ິງໂນ້ນດ້ົນດ່ານ ອ້ັ້ນ ສ້ງຊ້ັ້ນທ້ັ້ງນ້ົ້ນ, ຈ້ນວ່ານ້ກບ້ົນຜ້ນ້ັ້ນຕ່ອງໄດ້ສ່ານ້ົ່ງໄມ້ໄຕ ້ັ້ນ ໄປຢ່ານ້ຳໆ ໂດຍບ່ຍ່ອມອ່ານໃສ່ໄມ້ຄ່ອມເຫ້ົ່ານ່ອງເຂ້ົ່ານ່ແຕ່ປະ ກ່ານໃດ່ເລ່ຍ.

ແຕ່ແລ່ວພ້ົ້ນມາເຖ້ິງຮ່ານອ່ານ ຄວາມ່ອ່ຶດເມ່ຍທ້ັ້ງຫ້ຼ່ານ ກ່ໍປ່ານ້ົ້ດ່ວ່ານ້ໄດ້ສ້ນ້ານ້ໄປ່ຈ່ານ້ກ ໂຕ່ຂ່ອງ່ຊ່ານ້ຊ ໜ້ນ້ພ້ໍ່ປ່ານ້ປ້ົ່ດ ຖ້ົ່ນ. ເຂ້ົ່ານ້ໄດ້ເລ່ອ້ກນ້ັ້ງຕ້ັ່ງ່ຢ້ໄ່ກ້ໆ້ກ້ັ ບ່ປ່ອ້ງ່ຢ້ຽ່ນ້ທ້ນ້ສ່ແ້ດ້ງ່ເ້ຂ້ັ ້ນ ຂ່ອ້ງ ດ່ວ້ງ່ອ້ານ້ທ້ົ່ດ່ຍ້ານ້ຈ່ະ້ລ້ັ ບ່ຂ່ອ້ບ່ຟ້ານ້ສ່ານ້ດ່ສ້ອ້ງ່ເ້ຂ້ົ່ານ້ມ. ພ່ວ້ກ ນ້ັ້ກ ບ້ົ່ນ້ນ້ັ້ກ່ເ້ຈ້ົ່ານ້ອ. ຖ. ທ່ອ້ງ່ຟ້ານ້ເ້ປ້ັ ນ້ແ່ນ້ອ້ນ້ທ້ນ້ານ້ຍ່ຄ້ວ. ານ້ມ. ອ. ນ້ ້ັ ້ ້ ້

ຈະມີລົມ. ຊາຍໜຸ່ມໄດ້ຍົກຈອກນ້ຳຂຶ້ນດື່ມດ້ວຍສຽງ ດັງ ເອິ໊ອກໆ ແລະ ຫລັງຈາກນັ້ນເຂົ້າໄດ້ຫັນໜ້າໄປເວົ້າຢອກລໍ້ຕໍ ໄຍກັບຍິງສາວຍໍ່ອາຫາມຜູ້ໜ້າຮັກ ຜົມຫຍິກເປັນລອນ ໃນ - ເລອງກຽວກັບເພື່ອນຂອງເຂົ້າຜູ້ໜຶ່ງທີ່ນອນຢູ່ທີ່ໂຮງພະຍາ - ບານ ແລະ ແນນຍອນຫາວນັ້ນເອງ ນາງຈຶ່ງລົມໂຕເອົາເກີ ໃສ່ແກ້ງຫລາຍໂພດ. ເພື່ອນັກບິນຂອງຂາພະເຈົ້າກິນ ອາ ຫານຢ່າງແຊບຊອຍ ເຂົ້າໃຊ້ແຂວແໜມກະດູກຂ້າງແກະ ຟັ້ງ ສຽງດັ້ງກອດ, ກອດ. ເຂົ້າຮອງໃສ່ໜູເພື່ອນທີ່ນັ່ງຢູ່ໂຕະອ້ມ ທ້ວງເວົ້າຢອກລໍ້ກັນບໍ່ເຊົ້າ ແຕ່ພອມຄຽວກັນເຂົ້າກໍຖາມ ຂ່າວ ຄາວທ້ວງມິດສະກູ ຈາກຂາພະເຈົ້າ, ເຂົ້າສົນໃຈຢາກຮູ້ວ່າມີ ປັ້ນດິ໊ໆໄດ້ພິມອອກມາໃໝ່ແດ່ ແລະ ຢູ່ໂຮງລະຄອນເຂົ້າ ສະ ແດງເລອງຫຍັງ. ຊາຍໜຸ່ມໄດ້ຈົ່ມສະແດງຄວາມເສຍໃຈນຳ ຂາພະເຈົ້າວ່າ ບໍ່ທັນໄດ້ມີໂອກາດຢ່າງຂາເຂົ້າໄປໃນໂຮງລະ ຄອນດົ່ວ່ານັ້ນຈັກເທ່ອເລີຍ. ຂອງຫວ່ານທີ່ນຳມ່ວຍ ແມ່ນ ຈຸມຫມາກໄມ້, ຊ່ວຍກັນກິນໃນທ້ນເອນຊຸ້ນວ່າ " ກອນ ພາຍຸ ". ຊາຍໜຸ່ມໄດ້ເອ່ຍຖາມຂາພະເຈົ້າວ່າ:

- ເຈົ້າຊ່ໄປນອນຢູ່ໃສ ? ຫ໊ະ, ຍັງບໍ່ທັນຮູ້ເທ່ອຊັ້ນຫວະ? ໂອ, ຄືນຊັ້ນກໍ່ລະຕິ ໄປນອນຢູ່ຖ້ຳດຽວກັນກັບຂ້ອຍເນາະ . ສີໜ້າຂອງເຂົ້າໄດ້ເສ້ົາໜ້ນອງລົງຢ່າງເຫັນໄດ້ແຈ້ງ, ຈາກ- ນັ້ນເຂົ້າກໍ່ໄດ້ອະທິບາຍໃຫ້ຂາພະເຈົ້າເຂົ້າໃຈດ້ວຍສຽງຄ້ອຍໆ ວ່າ: -ສະຫາຍຂອງຂ້ອຍຜູ້ໜ້ນ້ັ່ງບໍ່ກັບມາ...ໜ້ນາຍຄວາມວ່າ ມີ້ນອນຫວ່າງສ່ຳລັບເຈົ້າ. ເຄ່ອງນຸ່ງຜ້ນສະອາດທ້ພ້ະ ໃຫ້

ເຈົ້າຜັດປ່ຽນກໍມີຮຽບຮ້ອຍ. ໄປເມາະ !

ເຂົ້າແມ່ນຄົນປະເພດທີ່ມັກໃຫ້ຜູ້ຢູ່ໃກ້ ແລະ ມີ ຄວາມ ຕ້ອງການຢາກເວົ້າລົມກັບຜູ້ມາໃຫມ ແລະ ສໍ້ສົນຖາມຂ່າວ - ຈາກຝ່າຍນີ້ທຸກຢ່າງທຸກແມວ. ຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງລົງຮັບຄຳເຊີນນັ້ນທັນທີ. ຫລັງຈາກນັ້ນພວກເຮົາກໍໄດ້ພ້ານັ່ງຢ່າງກັບຄົນໄປຕາມທາງຄ້ອຍ ແລະ ໂນນຊັ້ນອັ້ນອົບເອົ້າດ້ວຍກ້ານອາຍຂອງດົ່ນ ຜຸ ຜຸຍ ແລະ ດອກເຫັດ. ຖ້ຳລ້ໍໄພຖືກຂຸດໄວ້ຢູ່ໃນກາງປ່າ, ບ່ອນ ທີ່ຕົ້ນພຸ່ມຫມາກລາຍນ້ອຍເກີດຂຶ້ນຢ່າງດົກຫນາ.

ເມື່ອໄຟໃນຕະກຽງນ້ອຍຮຸ່ງຂຶ້ນພ້ອມດ້ວຍຄວັນສີດຳທີ່ ໄວ້ ອອກຕ້ວດໆ, ອັນພາໃຫ້ຊຸມລ້ໍໄພສະຫວ່າງສະໄຫວ້ຂຶ້ນມາ, ຂ້າ ພະເຈົ້າກໍສັງເກດເຫັນໄດ້ວ່າຫ້ອງພັກນີ້ກວ້າງຂວາງແລະ ສະ ຫວາດສະເຫວ້ຍພໍສົມຄວນ. ຢູ່ພາຍໃນຜ້ວ່ດົ່ນຫມຽວ, ມີເສ້ ປູນອນທີ່ເຮັດດ້ວຍຜ້າຕ້ວ່ຫູບ ແລະ ເຟ້ອງສົ່ດ້ວ່ຍັ້ງມີກ້ານອາຍ ຂອງກ້ກເຂົ້າຕິດມານ້ຳຢູ່; ສ່ວ່ງຫ້ວ່ງສອງຢ່າງນ້ັ້ນສາມ່າດຫມູນໃຊ້ ເປັນບ່ອນນ່ອນສຳລັບສອງຄົນໄດ້ຢ່າງ່ສະບາຍ. ຢູ່ແຕ່ລະ ແຈ ຫ້ອງ່ມ້ກ້ວ່ງຕົ້ນປູ່ໂລ້ທ້ໍາກໍ່ດັດມາໃຫມ່ໆສ່ຽບ້ອ້ແຫມເຄ້ອ້ງປະ ດັບຫ້ອງ:- ຂ້ອຍມັກກ້ານອາຍຂ້ອ້ງມັນ. ມັກບ້ົນຄົນນ້ັ້ນກ່ານ- ອະທ້ິບ່ານ. ຢູ່ເບ້ອ້ງເທ້ິງຂ້ອ້ງຕ່ຽງ່ນ້ອ້ນເຂ້ົ້າ້ໄດ້ເຈ່ະ ໂກ່ນ ໄ້ອ້ຫ່ລ່ານ່ໆ ໂກ່ນ ທ່ໍ່ງ ກ້ນ ຫ່ລ່ານ ຮູ, ຮູ ດ້ວ່ງ ກ່ານ ປູ ດ້ວ່ຍ ເ ຈ່ຍ ຫ້ນ້ວ່ງ ສ ພ້ມ ເ ພ້ອ ໃ ຊ ເ ປ້ັ ນ ບ ອ ນ ເ ກ ັ ບ ມ ຽ ນ ປ ້ ມ , ສ ວ ່ ງ ຂ ອ ງ ເ ຄ ້ ອ ວ ່ ງ ໃ ຊ ້ - ສ ອ ນ ຕ ົ ວ , ແ ລ ະ ມ ິ ດ ແ ຖ ຫ ນ ອ ດ . ສ ວ ່ ງ ທ ້ ີ ຂ ່ າ ພ ະ ເ ຈ ົ ້ ່ ສ ່ າ ມ ່ າ ດ ແ ມ ນ ່ ເ ຫ ັ ນ ແ ຕ ່ ພ ໍ ມ ື ອ ໆ ຢ ູ ່ ເ ທ ິ ວ ທ ້ ໍ ອ ຕ ຽ ວ ຫ ນ ອ ຍ ທ ້ ໍ ວ ່ ນ ້ ັ ນ ຄ ຽ ບ ສ ອ ງ

ແຜ່ນທີ່ວັດໄວ້ໃນຂອບຢາງໃສ. ຂອບຮູບດ້ວງກ່າວຖືກປະດິດຄິດ
ສ້າງຂຶ້ນເປັນຈຳນວນຫລວງຫລາຍຈາກເສຄຍົມຂອງຝ່າຍສັດຕູ
ໂດຍບັນດາມາຍຊ່າງສະໜັກຫລົ່ນປະຈຳກອງພັນ, ໃນ ລະ
ຫວ່າງມື້ພັກ. ໜາກລາຍນ້ອຍທີ່ສຸກງອມທັ້ງໜ່ອມເປັນຕາແຊບ
ກອງຄູນກັນຂຶ້ນຈົນສວຍຈູ່ພູ່ເຕັມຖາດກິ່ນເຂົ້າ, ໄດ້ຍວ້ໄວ
ຢູ່ເທິ່ງໜ້າໂຕະ. ກິ່ນຫອມຂອງໜາກລາຍນອຍ, ປະ ກອບ
ກັບກິ່ນເປືອກຕົ້ນບູໂລ,ກິ່ນເຝືອງ, ກິ່ນກົກແປກ ແລະອາຍຄຸ
ອັນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຊຸ່ມຊື່ນເຢັນສະບາຍທັ້ງໝົດເຫລົ່ານີ້ໄດ້ເຮັດໃຫ
ບັນຍາກາດພາຍໃນຊຸມລ້ໍໄພຄຶກຄຸນບໍ່ໜ້ອຍ. ອາກາດອັນ ສົດ
ຊຸ່ນໄດ້ປົກຄຸມໄປທົ່ວພາຍໃນຫອງ ແລະ ສຽງຮອງໂຮອັນມ່ວນ
ແມ່ງຂອງພວກແມ່ງຈິ່ຫລໍ່ທີ່ດັງມາແຕ່ເບ້ອງລຸ່ມເຫວພຸ່ມໄດ້ຊ່ວຍ
ເຮັດໃຫ້ຮ່າງກາຍພວກເຮົານັ້ນຍົ່ງມີຄວາມອົດເມ້ຍລ່ອຍ ລາ
ຍ້ວ. ພວກເຮົາທັ້ງສອງໄດ້ຕົກລົ່ງກັນວ່າຈະໂຈະການ ສຳ
ພາດໄວ້ມ້ອນເຊົ້າ ແລະ ພ້ອມທັ້ງຢຸດເຊົ້າການຄຽວຫຍ້ຳ -
ໜາກລາຍນ້ອຍທີ່ບໍ່ທັນກຽງພາຖາດນັ້ນໄວ້ພຽງເທົ່ານັ້ນ.

ນັກບິນໄດ້ຍ່າງອອກໄປຈາກຫ້ອງ ແລະ ຕໍ່ມາຂ້າພະເຈົ້າ
ກໍໄດ້ຍິນສຽງເຂົ້າຖູແຂ້ວ, ຖອກນ້ຳເຢັນຮອດໃສ່ຮ່າງກາຍຟ້ວ
ສຽງດັງຈຸ່ວາດຈຸ່ວາດ, ຈຸ່ວາດຈຸ່ວາດລາຍກັບອ່ຽກປຸກປ່ຳ ດ້ວ
ພ້ວໄພແຫ່ງນັ້ນໃຫ້ສະດຸ້ງຕື່ນຂຶ້ນມາຈ່ົ່ງຊຸ່ນລະ. ເຂົ້ານັ່ງເຂົ້ຳ
ມາດ້ວຍອາການສົດຊຸ່ນໂດຍມີເມັດນ້ຳໃສເກາະຫ້ອຍຢູ່ຕາມຂຶ້ນ
ຄ້ວ ແລະ ເສັ້ນຜົມ. ເຂົ້ານ້ໄດ້ຫລີ້ແສງຕະກຽງລ້ົ່ງແລ້ວ່ຈ້ົ່ງທ້ຳ
ການຜັດປ່ຽນເສ້ືອຜ້ຳ. ວັດຖຸໜັກໆໄດ້ຕົກລົ່ງກະທົບໃສ ກັບ

ໜ້ານ້ອຍສຽງດັງໂປ້ະບາດໜຶ່ງ. ຂ້າພະເຈົ້າຝ່າວງວາກ
ໜ້າໄປເບິ່ງ ແລະ ແລ້ວພາບທີ່ບໍ່ເປັນໜ້າເຊື່ອກໍໄດ້ປາກົດ-
ແກ່ສາຍຕາຂອງຂ້າພະເຈົ້າ: ເຂົ້າຫາກໍປົດຂ້າປ່ອມອອກແລະ
ໂຍນຖິ້ມລົງພື້ນດິນ. ນັກບິນຂ້າກຸດ ! ແລະ ກໍແມ່ນນັກ ຂັບ
ເຮືອບິນຂັບໄລ່ອກຊ້ຳ! ມີເຂົ້າໄດ້ອອກສູ້ຮົບຖ້ວຈັດຄັ້ງ ,
ແລະ ໄດ້ຍິງຍົນສັດຕູຕົກຖ້ວສອງລຳ ! ສ່ວງດ່ວງກ້ວມເກັ່ນ-
ວ້າເປັນໜ້າເຫລືອເຊື່ອເຂົ້າແທ ໆ.

ຂ້າຫລ້ວ້າອົ່ງຄະທຽມຂອງເຂົ້າ ທີ່ສູບໄວ້ໃນເກັ້ບໝຸ້ມໜ້ານ
ແຂວງຂອງກອງທັບອັນສວຍງາມ ໄດ້ກ້ວງອອມລອມໄປຕາມໜ້າ
ດິນ. ເມ່ືອຫລຽວໄປທີ່ກອງຕຽງຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ແມ່ນ ເຫັນ
ປ່ວຍເກັ້ບທີ່ພົ້ນອອກມາຄ່ວຍກັບວ້າແມ່ນຂ້າຂອງໃຜຜູ້ໜຶ່ງ ຊ່ວ
ໄດ້ໜ້ືນເຂົ້າໄປລ່ວຢູ່ໃນນ້ືນຈ່ົງຊຸ້ນລະ. ຕອນນ້ືນຂ້າພະເຈົ້າຄ່ວ
ຈະມ້ືສ້ືໜ້າຕົກປະໜ້າເຕ້ືນ ເພາະວ້າເຈົ້າພາບໄດ້ແມ່ນ -
ເບ່ວງໜ້າຂ້າພະເຈົ້າແລ້ວກ້ືມເປ້ືຍອອກມາດ້ວຍຄ້ວາມພ້ໍກ້ໍ
ໃຈ ແລະ ຖ້ວມແບບເຍ້ືາະເຍ້ືຍ້ືວ້າ :

- ອ້ວາວ, ກະຣຽວ້ວາເຈົ້າຮູ້ເລ້ືອງນ້ືແລ້ວ້ໍ່ແມ່ນຫ້ວະ ?
- ຂ້ອຍຄ້ືດ້ໍ່ເຖ້ືງ້ວາເຈົ້າຈະເປັນແມ້ວ້ືຈົກ .
- ຊຸ້ນກ້ືແລ້ວ ຂ້ອບໃຈ. ແຕ່ສ່ວງທ້ືຂ້ອຍປະຫລ້ວາດໃຈກ້ໍ
ວ້າ້ໍ່ມ້ືຜູ້ໃດເລ່ົາເລ້ືອງນ້ືສູ່ເຈົ້າຟ້ງນ້ືນ້ືເອ້ງ, ເພາະວ້າຢູ່ໃນກອງ
ພ້ືນຂອງພວກເຮົ້ານ້ືມ້ືເສ້ືອ້ວາກ້ວາດຫລ້ວາຍຫ້ໍ່ງກ້ືບພວກປ້ວາກ້ືຍ້ວາວ
ຈ່ົງຊຸ້ນພວກເຂົ້າຄ່ວ້ໍ່ສ່ວງເກດເຫັນ້ວ່ານ້ືນ້ືກ້ືໜ້ືງ້ືສ້ືພ້ືມມ້ວ. ໂດ້ຍ-
ສະເພາະແມ່ນ້ືນ້ືກ້ືຂ້ວ້ວຈ້ວ້ວກ້ືໜ້ືງ້ືສ້ືພ້ືມ "ປຣ້ວ້ວະດ້ວ" ້ໍ່ດ່ວ້ງ້ືນ້ືນ

ພວກເຮົາຄຶງຟ້າວເວົ້າເລື່ອງ " ຄົນປະຫລາດ "ສູ່ຟັງໂລດ.

- ແຕ່ວ່າມັນກໍແມ່ນເລື່ອງທີ່ບໍ່ເຄີຍມີມາກ່ອນ, ແລະ ກໍແມ່ນອໍລະກໍາອັນສູງດົ່ນພິເສດອີຫລີ: ຄົນຂາກຸດຂັບເຮືອ ບິນຂັບໄລ່ອອກສູ້ຮົບ ! ປາກົດການດັ່ງກ່າວນີ້ຍັງບໍ່ທັນເຄີຍມີ ຈັກເທື່ອໃນປະຫວັດສາດຂອງການບິນ.

ນັກບິນຖືວ່ອງຄອອກມາຢ່າງຄົມອາລົມດີ ກ່ອນຈະ ເວົ້າຂຶ້ນວ່າ :

- ປະຫວັດສາດຂອງການບິນ...ຍັງມີອີກຫລາຍອັນໜ້າຍແມ່ນທີ່ພວກນັກບິນໂຊວຽດໄດ້ສ້າງປະຫວັດສາດໄວ້ໃນສົງຄາມຄັ້ງນີ້. ແຕ່ວ່າສົງນັ້ນບໍ່ໄດ້ແມ່ນເລື່ອງທີ່ຫນ້າຊົມຊື່ນຍິນດີ ສໍາລັບຂ້ອຍ. ຂໍໃຫ້ເຈົ້າຈົ່ງເຂົ້າໃຈວ່າ ສິ່ງທີ່ຂ້ອຍປາຖະຫນາ ຄືຢາກຂັບເຮືອບິນດ້ວຍຄວາມແທ້ຈິງ ບໍ່ແມ່ນຢາກຍິງແມ່ນ.ແຕ່ວ່າ, ຈະເຮັດແນວໃດໄດ້ ? ໃນເມື່ອສະພາບການມັນ ຫາກໄດ້ເປັນໄປໃນທໍານອງນີ້ແລ້ວ. - ນັກບິນກ່າວຂໍ້ນພ້ອມທັງຫົວໃຈໃຫຍ. - ແຕ່ວ່າຄົນຖ້າຈະເວົ້າໃຫ້ຖືກຕ້ອງເປັນທໍາ ແລວເກາະ, ປະຫວັດສາດຂອງນັກບິນໄດ້ເຄີຍພົບພໍ້ລະນີແບບ - ດຽວກັນກັບຂ້ອຍນີ້ມາແລ້ວລະ .

ຈາກນັ້ນເຂົ້າກໍໄດ້ຖົ້ມຖ້ວງເອກະສານ ແລະ ໄດ້ດ່ຽ ເສດເຈ້ຍຫນ້ງສືພິມຕ່ອນຫນ່ຽ ຊ່ຽຍ ແລະ ຮ້ອຍພັບແຕ່ລະບ່ອນ - ຂ້າດອອກຈາກກັນເປັນຕ່ອນໃຜຕ່ອນລາວຈົ່ນເຂົ້າຕ້ອງໄດ້ເອົາເຈ້ຍກ້ວມາຕາບຕິດຕໍ່ໃສ່ກັນໄວ້. ໃນຫນ້າເຈ້ຍແຜ່ນນັ້ນແມ່ນໄດ້ເວົ້າເຖິງນັກບິນຂາກຸດຜູ້ຫນ່ຽ ແຕ່ວ່າເຂົ້າຜູ້ນັ້ນຫາກຕົ້ນກຸດ

ແຕ່ພຽງເບ່ຍ໋ງຖຽວ .

- ແມ່ນຢູ, ແຕ່ວ່າຕົ້ນເບ່ຍ໋ງຫມ໋ງຂອງເຂົ້ານ້ຍ໋ງໃຊ້ການ ໄດ້ຢູ່ ແລະອີກປະການຫນ໋ງ ເຂົ້ານ້ບ່ໄດ້ຂັບເຮ໋ອບ໋ນຂັບໄລ , ເຂົ້າຂັບແຕ່ພຽງຍ໋ນ " ຝ່າກມ໋ງ " ລ່ າໆ.

- ແຕ່ວ່າ, ຂ໋ຍແມ່ນມັກບ໋ນໂຊ໋ຽດຜູ້ຫນ໋ງ. ຢ່ າວ່ າຂ໋ຽ ຂ໋ຽດເດ, ແຕ່ສ໋ນບ໋ອກຈ່ ານ ກ໋ ຍ ດ ອ ກ ຜູ້ ທ ເ ວ ່ ານ ມ ແ ມ ນ ນ ຸ ກ ຄ ນ ທ ່ ປ ະ ເ ສ ີ ດ ຜ ູ ້ ຫ ນ ໋ ງ , ເ ຂ ົ ້ າ ແ ມ ່ ນ ຄ ນ ແ ທ ໆ ຄ ນ ອ ີ ຫ ລ ິ (ມ ັ ກ ບ ໋ ນ ໄ ດ ກ າ ວ ເ ນ ັ ້ ນ ຫ ນ ັ ກ ຄ ຳ ວ ່ າ " ແ ທ " ນ ັ ້ ນ ຢ ່ າ ງ ແ ຮ ງ) . ປ ະ ຈ ຸ ບ ັ ນ ນ ີ ້ ເ ຂ ົ ້ າ ໄ ດ ເ ສ ຍ ຊ ີ ວ ິ ດ ໄ ປ ແ ລ ວ .

ສ ີ ຫ ນ ້ າ ອ ັ ນ ເ ຂ ັ ້ ມ ແ ຂ ງ ຂ ອ ງ ມ ັ ກ ບ ໋ ນ ໄ ດ ເ ສ ້ າ ຫ ມ ອ ງ ລ ົ ງ ດ ວ ຍ ຄ ວ າ ມ ຮ ູ ສ ຶ ກ ຮ ັ ກ ແ ພ ງ ຢ ່ າ ງ ຫ ນ ໋ ງ ແ ລ ະ ແ ສ ງ ຕ າ ທ ີ ່ ເ ປ ັ ່ ງ ປ ະ ກ າ ຍ ອ ອ ກ ມ າ ນ ໋ ນ ປ າ ກ ິ ດ ວ ່ ^ ^ ^

ເຂົ້າໄດ້ນອນຢຽດກາຍຢູ່ເທິງຕຽງ, ດຶງຜ້າຫົ່ມຂຶ້ນມາປົກ
ຈົນຈຸຄາງແລ້ວຈຶ່ງເລີ່ມເລົ່າເລື່ອງຂອງຕົນທີ່ກຳລັງຄິດອອກມາ
ດັງໆ ໂດຍບໍ່ໄດ້ສົນໃຈນຳຄູ່ສົນທະນາ ແຕ່ວ່າເລື່ອງທີ່ ເຂົ້າ
ເລົ່ານັ້ນມັນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຕົ່ມເຕັ້ມ ແລະ ມີຊ໋ວ໋ຊ໋ວ ,
ອັນພາໃຫ້ຂາພະເຈົ້າຮູ້ສຶກໄດ້ວ່າເຂົ້າແມ່ນຄົນທີ່ມີສະຕິປັນ ຍາ
ຫລັກແຫລມ, ມີຄວາມຊຶ່ງຈຳດີເລີດ, ທັງມີຈິດໃຈກ໋ວ້າງ -
ຂວ້າງ. ຂາພະເຈົ້າເຂົ້າໃຈໃນທັນໃດນັ້ນໂລດວ່າ ເລື່ອງ ທີ
ເຂົ້າຈະເລົ່ານັ້ຕ້ອງແມ່ນເລື່ອງພິດສະດາມຊຶ່ງບໍ່ທັນມີບຸກຄົນໃດ
ມີໂອກາດໄດ້ຍົນໄດ້ຟັງມາກ່ອນ. ຂາພະເຈົ້າຟ້າວຄວ້າຈັບ -
ເອົ້າປັ້ມຂຽນທ໊ອທ໊ມ໊ວ໋ຊ໋ວ໋ວ໋ວ

ສ່ວມາແຕ່ທາງທິ່ວພຽງອັນຫ່າງໄກ, ສຽງຮ້ອງແອບໆ ຂອງ
ພວກກົບກຽດຢູ່ຕາມໜອງບໍ່ລ້ວນໃກ້ຄຽງ ແລະ ສຽງຂັບລຳ
ຂອງພວກແມງຈໍ່ .

ເລ້ືອງການພະຈົນໄພແບບພິດສະດາມຂອງຊາຍຜູ້ ໄດ້
ເຮັດໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າມີຄວາມຮູ້ສຶກຊາບຊ້ຶງ ແລະ ຕື່ນເຕັ້ນເປັ້ນ
ທີ່ສຸດ ຈົນວ່າຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງໄດ້ພະຍາຍາມບັນທຶກເອົາທຸກໆ-
ເຫດການ ມະຍົກມະຍ້ອຍໄວ້ໃຫ້ໄດ້ຫລາຍທີ່ສຸດເທົ່າທີ່ຈະຫຼາຍ
ໄດ້. ປັ້ນຫົວທຳອິດຖືກຂ້າພະເຈົ້າຂຽນໃສ່ຈົນເຕັ້ມ, ຂ້າ ພະ
ເຈົ້າໄດ້ດຶງເອົາປັ້ນຫົວໃຫ່ມ່ທ່ວາງຢູ່ຖ້ານມ້ຽນປັ້ນ້ອ້ນມາຂຽນຕໍ່
ທັນທີ. ພ້ອາລັກເຊ ເລ່ົ່ານາຮອດຕອນສຸດທ້າຍຂອງເລ້ືອງ
ທ່ວ່ າ ເຂົ້ົ່າໄດ້ຍິ້ງເຮ້ືອບິ້ນເຢ້ຽລະມ້ນຂອງກອງພ້ົ້ນ " ອຸ້ໂຄ
ເຟ້ົ້ນ " ຕ້ົ້ກສ້ານລຳ ແລະ ຫລ້ັງຈ້ົ້ກຮູ້ສ້ົ້ກໄດ້ວ່ົ້ົ້ານ້ົ້ໄດ້ກ້ົ້ຍ
ເປ້ົ້ນຊ້ົ້ຍສ້ະກ້ົ້ນຢ່ົ້ົ້ງສ້ົ້ມນຸ້ມຜູ້້ຫ້ົ້ນ ທ້ົ້ງເປ້ົ້ນນ້ົ້ກບ້ົ້ນທ້ົ້ນ ຄ້ົ້ວ້ົ້ມ
ສ້ົ້ົ້ມ້ົ້ດເຫ້ົ້ນ້ົ້ອ້ມດ້ົ້ງນ້ົ້ກບ້ົ້ນທ້ົ້ວ່ົ້ໄປນ້ົ້ນ, ກ້ົ້ພ້ົ້ດເປ້ົ້ນຍ້ົ້ມທ້ົ້ ຟ້ົ້ົ້
ເລ້ົ້ມແຈ້ງແລ້ວ ແລະ ແສ້ງສ້ະຫ້ວ່ົ້ງອ້ັນຂ້ົ້ວ້ົ້ມ້ົ້ວ້ົ້ມກ້ໍ້ໄດ້ ສ້ົ້ົ້ດ
ສ້ົ້ງເຂ້ົ້ົ້ມ້ົ້ົ້ເຖ້ົ້ງໃນຊຸ້ມລ້ໄພ້ພ້ແລ້ວ.

- ພ້ວກເຮ້ົ້ົ້ານ້ົ້ລ້ົ້ມ້ົ້ກ້ົ້ນ້ົ້ົ້ມ້ົ້ົ້ານ້ົ້ກ້ໍ້ເປ້ົ້ນເ້ວ້ລ້ົ້ົ້ານ້ົ້ເ້ຫ້ົ້ງ້ົ້ົ້ານ້ົ້ານ້ົ້ເ້ກ້ົ້ນ້ົ້ຄ້ວ້ມ
ແລ້ວ, ແລະ ມ້ວ້ມ້ຂ້ວ້ຍ້ກ້ໍ້ຈ້ະໄ້ດ້ວ້ອ້ກ້ສູ້້ທ້ວ້ົ້ງ້ຟ້ົ້ົ້ານ້ົ້ແ້ຕ້ເ້ຊ້ົ້ົ້ານ້ົ້. ຂ້ວ້ຍ
ຫ້ວ້ົ້ງ້ວ້ົ້ານ້ົ້ດ້ົ້ງ້ຈ້ະບ້ໍ່ພ້ົ້ົ້ານ້ົ້ໃ້ຫ້ເ້ຈ້ົ້ົ້ານ້ົ້ເ້ກ້ົ້ດ້ຄ້ວ້ົ້ມ້ລ້ຳ້ຄ້ານ້ົ້ມ້ຕ້ເ້ມ້ົ້ານ້ົ້ະ?ພ້ວ້ກ
ເຮ້ົ້ົ້ານ້ົ້ມ້ົ້ົ້ານ້ົ້ພ້ົ້ົ້ານ້ົ້ກ້ັ້ນ້ົ້ວ້ົ້ມ້ົ້ວ້ົ້ມ້ົ້ສ້ົ້ົ້ານ້ົ້ກ້ໍ້ົ້ານ້ົ້ວ້ົ້ົ້ານ້ົ້. ເຂ້ົ້ົ້ານ້ົ້ປ້ຽ້ມ້ເ້ລ້ົ້ົ້ານ້ົ້ງ້ເ້ວ້ົ້ົ້ານ້ົ້ໄ້ປ້ທ້ົ້ົ້ານ້ົ້ງ
ໃ້ຫ້ມ.

- ແ້ລ້ວ ໂ້ອ້ມ້ົ້ົ້ານ້ົ້ເ້ດ, ເ້ປ້ົ້ນ້ແ້ມ້ວ້ໃ້ດ, ນ້ົ້ົ້ານ້ົ້ງ້ກ້ໍ້ຍ້ົ້ງ ສ້ົ້ົ້ານ້ົ້ງ

ອ່າວຫາເຈົ້າຢູ່ເບາະ ? ຂ້ອຍຂໍໂທດນຳເຈົ້າຫລາຍໆ, ບາງທີຄຳຖາມນີ້ ອາດຈະເປັນທີ່ບໍ່ຖືກອົກພໍ່ໃຈຂອງເຈົ້າ ແລະ ຖ້າເປັນເຊັ່ນນັ້ນບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງຕອບກໍ່ໄດ້ .

- ບໍ່, ບໍ່ເປັນຫຍັງ. - ເຂົາຕອບພ້ອມທັງຫົວຂັ້ນເອິກໆ ນາງ ແລະ ຂ້ອຍກໍ່ລ້ວມແຕ່ແມ່ນຄົນປະຫລາດທີ່ໜ້າຢາກ ຫົວ ທັ້ງສອງຄົນນັ້ນລະ. ນາງຮູ້ເລື່ອງທີ່ເປັນໄປຂອງຂ້ອຍທຸກຢ່າງ ເພາະວ່າອ້ອງເຄຣອີ ເດັກຈາເຣັນໂກ ໄດ້ຂຽນຈົດໝາຍເລົ່າເລື່ອງລາວທັ້ງໝົດໃຫ້ນາງຮູ້ຕັ້ງແຕ່ຕອນທີ່ຂ້ອຍປະສົບອຸ ບັດເຫດ ແລະ ຕ້ມາຖືກຕັດຂາພຸ້ນ. ນາງສັ່ງເກດເບິ່ງອາ ຂ້ອຍ ໄດ້ພະຍາຍາມປິດບັງເລື່ອງນີ້ຕ່ໍລາວ, ເພາະສະນັ້ນນາງ ຈ່ຶງ ຄິດວ່າຖ້າຈະເວົ້າອອກມາກໍ່ຄົງຈະເປັນການສະເທືອນໃຈຂ້ອຍ ລ່ໆ ດັ່ງນັ້ນນາງຈ່ຶງທຳທ່າເຮັດເປັ່ນຮູ. ແລະ ກໍ່ໝາຍຄວາມ ວ່າພວກເຮົາໄດ້ຫລົມລະຄອນຕະຫລົກທີ່ໄຮ້ສາລະຕ່ໍກັນ. ເຈົ້າ ຢາກເຫັນນາງບໍ່ລະ ?

ເຂົາໄດ້ຍັບໄສ້ຕະກຽງໃຫ້ສູ່ງຂຶ້ນອີກຕົ້ມໜ້ອຍໜຶ່ງ , ແລ້ວຈາກນັ້ນກໍ່ໄດ້ດຶ່ງເອົາຮູບທີ່ເອໄວ້ໃນຂອບຢ່າງເທ່ິງ ຫົວ ບ່ອມມອມມາໃຫ້ຂ້າພະເຈົ້າເບ່ິງ. ຮູບແຜ່ນໜຶ່ງແມ່ນ ຖ່ຽ ດ້ວຍມ້ືອ້ອງສະໜັກຫລົມ, ມັນທັ້ງ ຍ່ໍ ທັ້ງຕ່ຽສ່ີຈົນອ່າຈະ ບ່ໍສ່າມ່າດແມ່ນເຫັນພ່າບ່ິງສ່າວຜູ້ໜຶ່ງ ຊຸ່່ມ່ໍ້ງ່ຍ່ມ່ຫວ່ານ ຢູ່ ກ່ານ່ປ່າຫຍ່ າ ແລະ ດອກໄມ. ສ່ວນຮູບແຜ່ນທ່ີສ່ອງກ່ໍ່ຍ່ັງແ່ມ່ ຮູບຂອງ່ບ່ິງສ່າວຜູ້ດ່ຽວ ນ່ັ ແຕ່ວ່າເທ່ິງ ນ່ມ່ນ່ານ່ໄ ດ້ແ ຕ່ງ ກ່ານ ດ ວ ຍ ຊຸດເ ຄ ື່ອ ງ ແ ບ ບ ຂ ອ ງ ນ າ ຍ ທ ະ ຫ ານ ຊ ັ້ ນ ວ ່ າ ທ ີ ຣ ອ ຍ ຕ ່ ຝ ່ າ ຍ ເ ຕ ັ ກ ນ ິ ກ .

ໃບໜ້າອັນຈ່ອຍຜອມຂອງນາງໄດ້ບົ່ງບອກແຈ້ວແຫ່ງຄວາມສະ
ຫລາດຫລັກແຫລມ ແລະ ຄົ້ນຄິດ. ຮ່າງກາຍອັນຮຽວ ບາງ
ຂອງນາງທີ່ໜຸ້ມຫໍ່ຍເຄ່ອງແບບທະຫານນັ້ນ ເບິ່ງແລ້ວ ຢາກ
ຄາຍຄືກັນກັບເດັກນ້ອຍຜູ້ຊາຍທີ່ເປັນຕາໜ້າຮັກ, ໜ້າເອັນດູ
ຜູ້ໜຶ່ງ. ມີພຽງແຕ່ແຈ້ວຕາອັນອິດເມ່ຍ ແລະ ຄົມກ້າ ຂອງ
ນາງເທົ່ານັ້ນລະທີ່ໄດ້ບອກໃຫ້ເຫັນວ່າ, ບໍ່ແມ່ນແສງຕາຂອງ
ເດັກນ້ອຍ.

- ເປັນແມ່ໃດ ລາວຖືກໃຈເຈົ້າແດ່ບໍ ?...ສຳລັບຂ້ອຍ
ແລ້ວແມ່ນຖືກໃຈຫລາຍ...ລາວງາມອ້ມ.

- ແລ້ວສະຕຸກກັບ ເດດຽວນີ້ເຂົ້າຢູ່ໃສ ?

- ຂ້ອຍເອງກໍ່ບໍ່ຮູ້ຈັກວ່າເຂົ້າເປັນແມ່ໃດ, ຂ້ອຍໄດ້ຮັບ
ຈົດໝາຍສະບັບສຸດທ້າຍຂອງເຂົ້າຕັ້ງແຕ່ລະດູໜາວພຸ້ນ. ຈົດ
ໝາຍສະບັບນັ້ນຖືກສົ່ງມາແຕ່ເວລິກີເຢ ລູກ ຕອນລາວກຳລັງ
ຕໍ່ສູ້ຢູ່ພຸ້ນ.

- ແລ້ວອ້າຍທະຫານລຶກຖ້ວນັ້ນເດ. ເຂົ້າຊ່ວ່າແມ່ໃດ
ກັນແທ້ເກາະ ?

- ກ໊ວ໊ວ ຄະໂວຊ໊ດ ປະຈຸບັນນີ້ເຂົ້າມ້ວນເປັນ ຖ້ວ
ນາຍພັນຕ໊ພຸ້ນແລ້ວເດ. ເຂົ້າໄດ້ຮ່ວມບັນສູ້ຣົບຄ້ວຍ໊ງໃຫຍ່ ທ໊ີ
ໂປຣໂກ໊ຣົບກາ; ແລະ ຫລ້ງຈາກນັ້ນກໍ່ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມກາມ໊ຜ່າ
ວ໊ງລ້ອມເຂົ້າໄປໃນສະໜາມຣົບອັນມ້ອງເລ້ອດ໊ ກ້ວກສະກະ.
ພ້ວກເຮົາໄດ້ຮ່ວມຕໍ່ສູ້ຢູ່ຄຽງບ່າຄຽງໄຫລ່ກັນຢ່າງບໍ່ຮູ້ສ໊ກຕ໊ວ .
ເຂົ້າໄດ້ທຳໜ້າທ໊ີ່ເປັນຜູ້ບັນຊາການກ້ວງພັນລຶກຖ້ວ. ດົນເ໊ບ

ແລ້ວເດ ທ່ານຈະບໍ່ໄດ້ສິ່ງຂ່າວຫາຂ້ອຍ. ແຕ່ວ່າຖ້ຽວຈ້ຽ ໃດ ພວກເຮົາກໍຍັງຈະມີໂອກາດໄດ້ພົບກັນອີກເທື່ອໃໝ່ຢູ່ດອກ ! ເລື່ອງສຳນັ້ນບໍ່ມັ້ນຫາ, ເພາະວ່າອະນາຄົດຂອງພວກເຮົາຍັງ ໄກ...ນອນໄດ້ແລ້ວລະບາດນ້ີ, ເຫັນບໍ່ພຸ້ນຕາເວັ້ນແລ້ວ.

ເຂົາເປ່ົາໄຟໃນຕະກຽງໃຫ້ມອດ, ປ່ອຍໃຫ້ຊຸມລ້ໄພ ມ້ືດ ຄ້ືມພໍ້ສະລ້ືມລະລ້ື ເພາະວ່າໄດ້ຮັບຄວາມເຈ້ືອຈາມຈາກ ແສງ ສະຫວ່າງອັນຂາວນວນຂອງຍາມເຊ້ົາ. ຈາກນັ້ນຂ້າພະເຈ້ົາກໍ ໄດ້ຍິນແຕ່ສຽງຮ່ອງອູ້ຂອງຫມູຍຸ, ຊຸ່ງແມ່ນສ່ິງທ່ີຫນ້າ ລຳ ຄານຢ່າງດຽວຢູ່ພາຍໃນຊຸມລ້ໄພກ່ໍາງປ່າແຫ່ງນ້ີ.

- ຂ້ອຍຢາກຈະຂຽນບົດອັນຫນ້ຶ່ງກ່ຽວກັບເຈ້ົາລ່ົງໃນໜັງ ສ່ືພິມ " ປຣາວະດາ "

- ເຊ້ືນໂລດແລ້ວ ຖ້າເຈ້ົາຕ້ອງການ. - ເຂົາເວ້ົ້າ - ຢ່າງບໍ່ກະຕ້ືລ້ືນປານໃດ ແລະ ດ້ວຍນ້ຳສຽງຂອງຄົນທ່ີ ຢ່ານ ນ້ອນ; ແຕ່ວ່າບາງທ່ີອາດຈະບໍ່ຈຳເປັນຂຽນກະໄດ້, ເພາະ ວ່າຖ້າພວກ ເກບແບນ ຮູ້ນ້ັນຈະຫ້ືນ້ັນລ້ໆ: ໂທພວກ ລັດ ເຊຍນ້ັນໃຊ້ຮອດຄົນຂ້ານຸ້ດຂັບຍ້ືນອອກສູ້ຣົບຫ້ະ ໆລໆ ... ໆລໆ. ພວກຟ້ານຸ້ດນ້ັນຂຽວຊ້ານໃນເລ່ືອງນ້ີຢູ່ແລ້ວ.

ຄ້ານຫ້ົ່ງຕ່ໍ້ມາເຂົາກໍ້ກ້ືນສູດໆອອກມ້ານ້ັ່ງເສ້ຍແລ້ວ, ສ້ອນ ວ່າຂ້າພະເຈ້ົານ້ັ້ນແມ່ນບໍ່ສ້ານ້ານ້ັ້ນພົບເປ້ືອກຕ້ານ້ັ້ນໄດ້ເລ້ຍ.ຄຳ ສ້ານ້ະພ້ານ້ອັນຫ້ານ້ານ້ັ່ງເຫ້ລ້ອເຊ້ືອທ່ີເຂົາໄດ້ກ້ານ້ອອກມ້ານ້ານ້ອຍສ້ຳ ນ້ອນອ້ນ້ານ້ຍໆ ແຕ່ເຕ້ືມໄປດ້ວຍຄວ້ານ້ານ້ຫ້ານ້ຍທ້ຍ້ໆໃຫ້ຍ້ນ້ ໄດ້ ດ້ານ້ຖ້ືກຄວ້ານ້ານ້ຮ້ືສ້ກຂອງຂ້ານ້ານ້ະເຈ້ົ້ານ້ານ້ຢ່ານ້ານ້ແຮງກ້ານ້. ຂ້ານ້ານ້ະເຈ້ົ້ານ້ານ້

ແຈ ຕໍ່ຄຳຖາມຂອງໄອຍະການໂຊວຽດ, ນາຊຸ ຜູ້ທີ່ສອງຂອງ ເຢຽລະມັນ ຕອງຈຳໃຈຕອບຄຳຖາມກຽວກັບບັນຫາທີ່ໄດ້ຄຳ ເນີນໄປຢ່າງໃຫຍ່ໂຕມະໂຫຖານຢູ່ທົ່ວພົມແຜ່ນດິນຊົ່ວເປັນ - ບ້ານເກີດເມືອງນອນ, ເປັນປະເທດຊາດຂອງຂ້າພະເຈົ້າ . ແຕ່ໃດໆມາ ກອງທັບຝ່າຊິດ ທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ບໍ່ເຄີຍຮູ້ຈັກຄຳວ່າ ປະ ລາໄຊ ແຕ່ມາບັດນີ້ເປັນຫຍັງຈຶ່ງຫມອບຮາບຄາບໃຫ້ແກ່ກອງ- ທັບໂຊວຽດ. ເພື່ອແກ້ໂຕ ເກິ໊ຣ ໄດ້ຫລຽວເບິ່ງຂົ້ມຝ່າດວຍ ສາຍຕາອັນລະຫວຍ.

- ມັນແມ່ນເລື່ອງຂອງພົມລິ໊ດ.

- ເຈົ້າສຳນຶກໄດ້ບໍ່ວ່າ, ການຮຸກຮານສະຫະພາບ ໂຊ ວຽດແບບທໍລະຍົດອັນຊົ້ໄດ້ແກ່ດຶງເອົາປະເທດເຢຽລະມັນ ຈົມ ຕົກສູ່ຄວາມຫາຍະນະຊົ່ມ ເຈົ້າໄດ້ກ່ອາຊະຍາກຳທີ່ຍິ່ງໃຫຍ ອັນຫນຶ່ງແມ່ນບໍ ? - ໄອຍະການໂຊວຽດຜູ້ຫນຶ່ງຊຸ ຮູໂດມໂກ ຖາມ ເກິ໊ຣ .

- ມັນບໍ່ແມ່ນອາຊະຍາກຳ ແຕ່ມັນແມ່ນຄວາມຜິດພາດ ທີ່ ເຖົ້ງຂົ້ນເອົາຊີວິດບໍ່ລອດ. ເກິ໊ຣ ຕອບດວຍສຽງອັນແຫບ - ແຫງພອມທົ່ງສັກແສງຕາລົ່ງຕ່ຳຢ່າງຫນ້າສົ່ງເວດ. - ສິ່ງ ທີ ຂ້າພະເຈົ້າຍອມຮັບໄດ້ກໍ່ຄືວ່າພວກເຮົາຖືເບົາເກີນໄປໂພດ , ເພາະວ່າເມື່ອເວລາລົ່ງມິດຳເນີນສົ່ງຄາມນ໊ ພວກເຮົາບໍ່ເຫັນ ແຈ້ງວ່າຍັ່ງມີຫລາຍສິ່ງຫລາຍແນວທີ່ພວກເຮົາຍັ່ງບໍ່ທັນຊວກ ຮູ ແລະ ບໍ່ຮູ້ແມ້ກະທົ່ງສິ່ງທີ່ພວກເຮົາຄິດວ່າໄດ້ຮູ້ເປັນຢ່າງດີ . ໂດຍສະເພາະສິ່ງທີ່ພວກເຮົາບໍ່ຮູ ແລະ ບໍ່ເຂົ້າໃຈຢ່ຫລ້ກ໊ລົ້ມ

ຢາກຈະຄິດວ່າມັນແມ່ນບົດນິຍາຍທີ່ເສັກສັນປັ້ນແຕ່ງຂຶ້ນມາຊ່ວ, ຖ້າວ່າບໍ່ໄດ້ມາພົບກັບນິກຣິບວິລະຊົນຄົນນັ້ນກັບຕາ, ຊ່ວງຂະນະນັ້ນເຂົ້າໄດ້ນອນຢູ່ຄຽງຂ້າງຂ້າພະເຈົ້ານັ້ນເອງ ແລະ ຂ້າບ່ອນ ທີ່ແມນເຫັນແຕ່ພໍເປັນເງົາລາງເລືອນ ຖ້ມໂຂ້ໂຫລ່ຢູ່ເທິງ ຫນ້າຄົນອັນອຸ່ນເຢັນ ຍອນນ້ຳຫມອກໃນຕອນເຊົ້າ...

...ຈາກນັ້ນມາຂ້າພະເຈົ້າກໍບໍ່ມີໂອກາດໄດ້ພົບກັບ ອາເລັກເຊອີ ມາແຮດອຸເອບ ຈັກເທື່ອເລີຍ. ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ ມີຫນ້າໄປຮອມຢູ່ໃນສະຫນາມຣົບເກືອບທຸກແຫ່ງ. ຖ້ວຈະແມນຫາມໄປໂດຍຕ້ວໃຈ ຫລັ້ງເອ້ມກໍຕາມ, ຂ້າພະເຈົ້າກໍຈະນຳເອົາປຶ້ມສອງຫ້ວທີ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ບັນທຶກເລ່ອງລາວນັກບິນແປກປະຫລາດ ຊ່ວງຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ສຳພາດຢູ່ ອໍແຮມ ນັ້ນຕິດໂຕໄປນຳສະເຫມີ. ໃນລະຫວ່າງຍາມພັກສະຫງົບເສິກຫລີ ໃນ ລະຫວ່າງທ່ຽວໄປໃນບັນດາປະເທດ ເອຣົບ ທີ່ໄດ້ຮັບການປົດປ່ອຍແລ້ວນັ້ນ, ຂ້າພະເຈົ້ານຳໄດ້ພະຍາຍາມຂຽນເລ່ອງນ້ອຍມາຕ້ວຫລາຍເທື່ອຫລາຍທີ. ແຕ, ພໍ້ຂ້າພະເຈົ້າຂຽນເທື່ອໃດ, ກໍຕ້ອງລົ້ມເລີກໄປເທື່ອນັ້ນ, ເພາະວ່າສ່ງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າຂຽນນັ້ນມັນໄດ້ເຮັດໃຫ້ເຫດການຕ້ວຈິງຈົດຊຶດຂາດລົດຊາດອັນຈຸບຈາວ.

ຈົນວ່າມາຮອດມື້ຫນ້ງ, ທ້ນຍຣຳບູກ, ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ ມີໂອກາດເຂ້ົາຮ່ວມຟ້ງການຕັດສິນຢູ່ທ້ສານທະຫານລະຫ່ວາງ - ຊາດ, ການສອບປາກຄຳ ແອກແມນ ເກ້ຣ້ງ ພ່ວມຈະສ້ນສຸດລົງ. ຍ້ອນມີຫລັກຖານພ້ຍານຕ້ອຈິງບີບຮັດ ແລະ ຍ້ອນຈົ່ນຕາ

ຮູບພາບຂອງອາເລັກເຊອິ ມາແຮງຊຸ້ເອບ. ມັນແມ່ນຮູບພາບ
ທ້ຂາພະເຈົ້າເກ້ອບລືມໄປໝົດແລ້ວ, ແຕ່ວ່າໄດ້ຫວນກັບ ຄືນ
ມາປາກົດຢູ່ຕໍ່ໜ້າຂອງຂ້າພະເຈົ້າອີກເທ່ືອໃໝ່ດ້ວຍກຳລັງດ້ງ
ດູດອັນແຮງກ້າ, ແລະ ມັນໄດ້ປຸກລະດົມຈິດໃຈຂ້າພະເຈົ້າ ໃຫ
ຄິດຢາກຂຽນເລື່ອງຄືນໂຊວຽດຜູ້ໜ່ຶງ ໃນຈຳນວນລ້ານໆ ຄົນ
ຂ້ນຢູ່ພາຍໃນຫ້ອງຕັດສິນຄະດີອັນເດ່ືອມ ທ້ມເພດານປູ ດ້ວຍ
ໄມ້ແຊມ ມ້ໂລດ. ຂ້າພະເຈົ້າຄິດຢາກຈະຂຽນມັນຂ້ນຢູ່ທ້ ກະ
ໂຕເມ້ືອງ ມຸຍຣຳບູກ ຊ່ຶງເປັນບ້ານຢູ່ນອນຂອງລະບອບ ຟາ
ຊິດນ້ທ້. ຂ້າພະເຈົ້າຢາກຈະເລ່ົາເຖ້ງກຳລັງທະຫານ ໂຊ
ວຽດ ທ້ໄດ້ທຳລາຍກອງທະຫານປ້ນໃຫຍ່ ໄກຽມ ແລະກອງ
ທ້ບອາກາດເກ້ືອງ, ໄດ້ທຳລາຍໜ່ວຍຮ້ອຍເລ ແລະ ໃນ ທ່ີ
ສຸດປະເທດຊາດຂອງພວກຄາດຕະກອນ ຮ້ດແລ້ ກຖ້ກພ່ງ ທະ
ລາຍລ້ງດ້ວຍກຳລັງອັນຮຸນແຮງຂອງບາດຄອນຂອງກອງທ້ບໂຊ
ວຽດ.

ປ້ນຂຽນປ້ກເຫລ້ືອງສອງຫ້ວ ຊ່ຶງອາເລັກເຊອິ ມາແຮງຊ້
ເອບ ໄດ້ຂຽນຊ່ືມ້ດ້ວຍລາຍມ້ືຂອງເຂ້ົາເອງວ່າ " ປ້ມບ້ນ-
ທ້ກອຽກງາມຝ່ງບ້ນຂ້ບໄລ່ທ້ສາມ " ນ້ນຂ້າພະເຈົ້າກ້ໄດ້ເອ້ົາ
ຕ້ດໂຕມາມຳຈ້ນເຖ້ງ ມຸຍຣຳບູກ ພ. ພ້ເລ້ືກອອກຈາກສາມ,
ຂ້າພະເຈົ້າກ້ໄດ້ຮວບຮວມເອ້ົາສ່ິງທ້ໄດ້ບ້ນທ້ກໄວ້ແຕ່ຄ້ນມາມ-
ຂ້ນມາຂຽນເປັນເລ້ືອງໂດຍໄດ້ພະຍາຍາມເຮັດໃຫ້ມັນເປັນຈ້ງ
ກ້ບສ່ິງທ້ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຍ້ນຈາກປາກຂອງ ມາແຮງຊ້ເອບ ທ້ກ
ຢ່າງ.

ລັດເຊຍ ໂຊວຽດ. ນຸກຄົນເຫລົ່ານີ້ເປັນນຸກຄົນທີ່ມີຄວາມ ລຶກ ລັບໃນຕົວ. ຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ຂໍເວົ້າສະອັນຈຳນວນປຶ້ມ,ຈຳ ນວນເຮືອບິນ ແລະ ຈຳນວນລົດຖຸ້ມເກາະ, ເພາະວ່າ ສິ່ງ ເຫລົ່ານີ້ພວກເຮົາພໍປະມານໄດ້. ແລະ ຂ້າພະເຈົ້າຈະບໍ່ ຂໍ ກ່າວເຖິງປະສິດທິພາບ ແລະ ຄວາມເຂັ້ມແຂງຂອງໂຮງ ຈັກ ໂຮງງານ. ຂ້າພະເຈົ້າຈະຂໍເວົ້າສະເພາະແຕ່ເລື່ອງຄົນ.ຄົນ ລັດເຊຍ ຍາມໃດກໍມີຄວາມລຶກລັບສຳລັບຄົນຕ່າງດາວ. ແມ ແຕ່ມາໂປເລອ໊ງ ເອງກໍຍັງບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈ ແລະພວກເຮົາ ກໍໄດ້ແຕ່ເດົາຕາມແນວທາງອັນຜິດພາດຂອງມາໂປເລອ໊ງ.

ພວກເຮົາສຸດທີ່ມີຄວາມພາກພູມໃຈເມື່ອໄດ້ຍິນໄດ້ຟັງ ຄຳ ສາລະພາບແບບບິບບັ້ງລັບກ່ຽວກັບ " ຄວາມລຶກລັບຂອງ ຄົນ ລັດເຊຍ " ແລະ " ເຫ ົ້າພະລັງທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ທ່ວງຄາມ ກາມ ທະຫານ " ຂອງປະເທດເຮົາ. ເປັນທີ່ເຊື່ອຖືໄດ້ຢ່າງ ແນ ນອນທີ່ສຸດວ່າຄົນໂຊວຽດຜູ້ທີ່ພຽບພ້ອມໄປດ້ວຍຄຸນສົມບັດ ຄວາມ ສາມາດ, ຄວາມກ້າຫານ ແລະ ສະຕິປັນຍາທີ່ໄດ້ເຮັດໃຫ້ທ່ົວ ໂລກມີຄວາມຕື່ນເຕັ້ນມາແລ້ວຢູ່ໃນສົງຄາມຄັ້ງນີ້, ຍາມໃດ ກໍ ຈະຕ້ອງເປັນ " ນຸກຄົນລຶກລັບ " ທີ່ຫ ົ້ານັກສະຈົນສຳລັບຄົນ ຄົ ເກົ ົ ງ ຕະຫລອດໄປ. ອັນວ່ານຸກຄົນທີ່ມ ົ ເມ ົ ານ ົ ານພາບ - ເຫັນແຕ ົ ທ ົ ສະ ົ " ເຊ ົ ສາຍພວກເຈ ົ ານ ົ " ຄ ົ ງ ພວກ ເຢ ົ ລະມ ົ ນ ົ ບ ົ ຮ ົ ນ ົ ານ ົ ສາມາດເຂ ົ ານ ົ ານ ົ ານ

ແຕ່ວ່າກໍຍັງມີບາງອັນທີ່ຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ສາມາດບັນທຶກໄວ້ທັນ
ແຕ່ໃນຄັ້ງນັ້ນ ແລະ ບາງອັນກໍຫລົງລືມໄປ ເພາະວັນເວລາ-
ໄດ້ລ່ວງເລີຍມາມານເຖິງສິ່ປີແລ້ວ, ແລະ ບາງອັນ ມາແຮດ
ຈຸເອບ ເອງກໍບ່ຍອມເປີດເຜີຍ, ຈຸ່ງຂ້າພະເຈົ້າຕ້ອງເກັບກຳ
ໃຫ້ໄດ້ເພື່ອຮັກໃຫ້ເລື່ອງນັ້ນສົມບູນຂຶ້ນ. ຮູບພາບຂອງບັນດາ
ນິຄສະຫາຍຂອງເຂົ້າທີ່ເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມກະຕືລືລົ້ນ ແລະກຳ
ລັງໃຈອັນແຂງແກ່ນທີ່ເຂົ້າໄດ້ເລົ່າໃນຄືນນັ້ນກໍໄດ້ສັບສົນປົນເປ
ຢູ່ໃນສະໝອງ, ຈຸ່ງຂ້າພະເຈົ້າຈາຕ້ອງໄດ້ສ້າງນັ້ນຂຶ້ນມາ -
ເອງ. ຍອມວ່າຂ້າພະເຈົ້າບໍ່ສາມາດຈະຮຽນຕາມຄວາມເປັນຈິງ
ໄດ້ຢ່າງຄົບຖ້ວນແນວນັ້ນລະ, ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງໄດ້ປຽມ ແປງ
ນາມສະກຸນຂອງໂຕລະຄອນເອກ ໄປຈາກເດີມໜ້ອຍໜຶ່ງ ,
ແລະ ໄດ້ໃສ່ຈຸ່ປອມໃຫ້ແກ່ບຸກຄົນທີ່ເຂົ້າໄດ້ພົບພໍ້ຢູ່ຕາມ ເສັ້ນ
ທາງ ແລະ ບຸກຄົນທີ່ໄດ້ມີສ່ວນຈ່ວຍໃຫ້ເຂົ້າຜ່ານຜ່າການ ທົດ
ສອບໃນຄັ້ງນັ້ນ.

ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຕັ້ງຈຸ່ໃຫ້ປົ້ມເຫລັ້ມນ້ອຍ " ຄົນແທ້"ເພາະ
ວ່າອາລັກເຊອີ ມາແຮດຈຸ່ເອບ ນັ້ນແມ່ນຄົນໂຊວຽດທີ່ແທ້ຈິງ
ຜູ້ໜຶ່ງ. ເຂົ້າແມ່ນຜູ້ຈ່ວຍແອກແມນ ເກ໊ຣ ບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈ
ໄດ້ ແລະ ບໍ່ເຂົ້າໃຈໄປຈົນຕະຫລອດຮອດມື້ນັ້ນຕ້ອງຈົບສົ້ນ ຈຸ່
ວິດລ່ຽງຢ່າງໜ້າອັບອາຍທີ່ສຸດ. ແລະ ປະຈຸບັນນີ້ກໍຍັງມີຄົນອີກ
ຈຳພວກໜຶ່ງທີ່ບໍ່ທັນເຂົ້າໃຈເຂົ້າ, ກໍຄືພວກທີ່ໄດ້ຫລົງລືມ ບົດ
ຮຽນໃນຄັ້ງປະຫວັດສາດ ແລະ ຍັງໄຝ່ຝັນຢ່າງລັບ ຢາກເດີນ
ຕາມເສັ້ນທາງຂອງ ນາໂປເລອ໊ງ ແລະ ຮິດເລ ອີກຢູ່.

ມ້ລະຄ໌ຄວາມເປັນມາຂອງປ້ມ " ຄົມແທ້ ".

ພ້ປ້ມເຫລ້ມ້ໄດ້ເສັດສ້ມລ໊ງຕາມຄວາມມຸ໋ງໝ໋າຍ ຂອງ ຂ໋າພະເຈ້ົ້າແລ໋ວ, ກ໋ອນຈະນ໋ໍາໄປພ້ມເຜ້ຍແຜ, ຂ໋າພະເຈ້ົ້າ-ຕ້ໍ໋ງໃຈ໋ວ໋າຈະນ໋ໍາເ໋ອ໊ົາໄປສະເໜ້ີແ໋ກ໋ຜູ໋້ທ໋ີ່ເປັນໂຕລະ໋ຄ໋ອນ ເ໋ອ໋ກ ໃນເລ໋ືອ໋ງເສ໋ຍ໋ກ໋ອນ ແ໋ຕ໋ໍ່ຄ໋ວ໋ຍກ໋ັບ໋ວ໋າເ໋ອ໊ົາໄດ້ຫ໋ວ໋ຍສ໋າບ໋ສູ໋ນໄປ ກ໋ັບ໋ຄ໋ວ໋ານລະ໋ອ໊ົຽດລະ໋ອ໋ຽ໋ວສ໋ັບ໋ສ້ນ໋ຂ໋ອ໋ງ໋ສ໋ິ໋ງ໋ຄ໋ານ໋ແ໋ລ໋ວ໋ຢ໋ ໍ໋ານ໋ບ໋ໍ່ມ໋ີ໋ຮ໋ອ໋ງ ຮ໋ອ໋ຍ. ບ້ນ໋ດ໋ານ໋ເ໋ພ໋ື່ອ໋ນ໋ັ໋ກ໋ບ໋ິ໋ນ໋ນ໋ໍ໋ານ໋ັ໋ມ໋ຫ໋ລ໋ວ໋ານ໋ສູ໋໋ນ໋ກ໋ານ໋ງ໋ນ໋ານ໋ຍ໋ທ໋ະ໋ຫ໋ານ໋ ຊ໋ງ໋ຂ໋ານ໋ພ໋ະ໋ເ໋ຈ໋ົ້ານ໋ໄ໋ດ໋ໄ໋ປ໋ພ໋ົ໋ວ໋ພ໋ນ໋ນ໋ໍ໋ານ໋ັ໋ນ໋ຕ໋ານ໋ງ໋ກ໋ໍ໋ບ໋ສ໋ານ໋ານ໋ດ໋ຊ໋ວ໋ຍ໋ເ໋ຫ໋ລ໋ວ໋ ໃ໋ຫ໋ຂ໋ານ໋ພ໋ະ໋ເ໋ຈ໋ົ້ານ໋ໄ໋ດ໋ພ໋ົ໋ບ໋ກ໋ັ໋ບ໋ວ໋ານ໋ເ໋ລ໋ັ໋ກ໋ເ໋ຊ໋ໂ໋ ເ໋ປ໋ໂ໋ຕ໋ຣ໋ົ໋ດ ມ໋ານ໋ແ໋ຣ໋ດ໋ຊ໋ ເ໋ອ໋ບ໋ໄ໋ດ.

ຈ໋ົ໋ນ໋ວ໋ານ໋ິ໋ຍ໋ານ໋ຍ໋ບ໋ົ໋ດ໋ມ໋ີ໋ໄ໋ດ້ປ໋ານ໋ກ໋ົ໋ດ໋ອ໋ອ໋ກ໋ໃ໋ນ໋ວ໋ານ໋ລ໋ະ໋ສ໋ານ໋ ແ໋ລ໋ະ໋ໄ໋ດ ຖ໋ານ໋ນ໋ໍ໋ານ໋ໄ໋ປ໋ວ໋ານ໋ມ໋ອ໋ອ໋ກ໋ວ໋ານ໋ກ໋ານ໋ວ໋ານ໋ທ໋ະ໋ຍ໋ ແ໋ຕ໋ແ໋ລ໋ວ໋ຢູ໋໋ນ໋ານ໋ມ໋ຫ໋ນ໋ົ໋ງ໋ກ໋ ໍ໋ ມ໋ີ໋ລ໋ົ໋ມ໋ໂ໋ຫ໋ລ໋ະ໋ສ໋ັ໋ບ໋ມ໋ານ໋ຫ໋ານ໋ຂ໋ານ໋ພ໋ະ໋ເ໋ຈ໋ົ້ານ໋.

- ຂ໋ອ໋ຍ໋ຕ໋ອ໋ງ໋ກ໋ານ໋ພ໋ົ໋ບ໋ເ໋ຈ໋ົ້ານ໋. - ສ໋ຽ໋ງ໋ນ໋ັ໋ນ໋ແ໋ຫ໋ບ໋ເ໋ປ໋ັ໋ນ໋ເ໋ຄ໋ ໍ໋ອ໋, ຊ໋ງ໋ນ໋ັ໋ນ໋ໄ໋ດ້ສ໋ະ໋ກ໋ົ໋ດ໋ໃ໋ຈ໋ໃ໋ຫ໋ຂ໋ານ໋ພ໋ະ໋ເ໋ຈ໋ົ້ານ໋ຄ໋ົ໋ດ໋ຫ໋ານ໋ສ໋ິ໋ງ໋ໃ໋ດ໋ສ໋ິ໋ງ໋ຫ໋ນ໋ົ໋ງ໋ທ໋ີ໋ຫ໋ລ໋ົ໋ງ ລ໋ົ໋ມ໋ໄ໋ປ໋ແ໋ລ໋ວ໋ .

- ຂ໋ໍ໋ໂ໋ທ໋ດ, ແ໋ມ໋ນ໋ໃ໋ຜ໋ເ໋ວ໋ົ້ານ໋ເ໋ມ໋ານ໋ະ ?

- ຂ໋ອ໋ຍ໋ແ໋ມ໋ນ໋ພ໋ັ໋ນ໋ຕ໋ິ ອ໋ານ໋ເ໋ລ໋ັ໋ກ໋ເ໋ຊ໋ ໍ໋ ມ໋ານ໋ແ໋ຣ໋ດ໋ ໍ໋ເ໋ອ໋ບ.

ສ໋ອ໋ງ໋ສ໋ານ໋ ໍ໋ ໍ໋ໂ໋ມ໋ງ໋ຕ໋ ໍ໋ມ໋ານ໋, ຊ໋ານ໋ຍ໋ຜູ໋້ຫ໋ນ໋ົ໋ງ໋ ໍ໋ ໍ໋ຍ໋ານ໋ມ໋ໃ໋ດ໋ກ໋ ໍ໋ ອ໋ອ໋ງ ໄ໋ ໍ໋, ຄ໋ອ໋ງ໋ແ໋ຄ໋ ໍ໋, ມ໋ີ໋ອ໋ານ໋ລ໋ົ໋ມ໋ເ໋ບ໋ົ໋ກ໋ບ໋ານ໋ມ໋ ໍ໋ ໍ໋ມ໋ ໍ໋ ໍ໋ ໍ

ຄາມບໍ່ໄດ້ຮັດໃຫ້ຊາຍຄົນນີ້ປ່ຽນແປງໄປຫລາຍພໍເທົ່າໃດເລີຍ.

- ນ້ວາມ້ມ, ຂ້ອຍຢູ່ເຮ້ອນ, ພ້ວມອ່ານໜັ້ງສ໊ ແລະ - ເປີດວິທະຍຸ້ໄວ້ແຕ່ວ່າບໍ່ໄດ້ສົນໃຈຟັ້ງລາຍການຖ່າຍທອດ. ແຕ່ບໍ່ຢູ, ແມ່ຂອ້ງຂ້ອຍໄດ້ແລ່ນເຂ້ົ້າມາຫາດ້ວຍສ໊ໜ້າຕົ້ນ ເຕ້ັນ ທ້ັ້ງຊຸ້ມໄປທ້ັ້ງວິທະຍຸ " ຟ້ັ້ງແມ້ລູກ, ເຂ້ົ້າພ້ວມເລ່ົ້າ ເລ້ົ້ອງ ຂ້ອງເຈ້ົ້າໄດ້ນ້ ! ". ເມ້ົ້ອຂ້ອຍຟ້ັ້ງເບ້ົ້ງ, ກ໊ປ່າກ໊ດ ວ່າ ແມ່ນເຂ້ົ້າພ້ວມເລ່ົ້າເລ້ົ້ອງຂ້ອງຂ້ອຍ໊ຫລ໊. ຂ້ອຍມ່ານ໊ຄ໊ດຢູ່ຜູ້ - ດ້ຽວ່ວ່າແມ່ນໃຜ໊ນ໊ທ໊ມ໊ຄວ່ານສ່ານ່ານ໊ດ້ຽມເລ້ົ້ອງກ້ຽວກ້ັບ ຂ້ອຍ ໄດ້ ເພ່ານ໊ວ່າຂ້ອຍບ໊ເຄ້ຍເລ່ົ້າເລ້ົ້ອງນ໊ສູ່ໃຜຟ້ັ້ງຈ້ກເທ້ົ້ອ!ຈ່ານ ນ້ນ ຂ້ອຍ໊ຈ້ົ້ງ໊ຄ໊ດສະເດ້ົ້ອກ໊ຄ່ານ໊ພ໊ບປະຂ້ອງພ້ວກເຮ້ົ້າຢູ່ທ໊ ອ໊ ແຮມ, ຊ້ົ້ງຕະຫລ້ອດຄ໊ນ້ນເຈ້ົ້າບ໊ໄດ້ຫ້ັ້ບໄດ້ມ້ອນ້ກ້ຍ້ອນ ປະ ຫ້ັ້ດຂ້ອງຂ້ອຍນ໊ລະ...ຂ້ອຍ໊ຈ້ົ້ງ໊ຄ໊ດແປກໃຈ ເພ່ານ໊ວ່ານ໊ເວລ່ານ ກ໊ໄດ້ລ້ົ້ອງເລ້ົ້ຍມ່ານ໊ຈ໊ນຮ້ອດຫ່ານ໊ປ໊ແລ້ວ...ພ໊ລ່ານ໊ການຖ່ານ໊ທ້ອດ ສ໊ນສຸດລ້ົ້ງ, ໂຄ ສ໊ກປະກ່ານ໊ຊ໊ຜູ້ແຕ້ົ້ງ, ຂ້ອຍ໊ກ໊ຟ່ານ໊ອ້ອກ໊ຂ້ອກ ຫ່ານ໊ເຈ້ົ້ານ໊ທ໊ນ໊ທ໊ໂລດ...

ເຂ້ົ້າໄດ້ອະທ໊ບ່ານ໊ສູ້ຂ່ານ໊ພ້ະເຈ້ົ້ານ໊ຟ້ັ້ງຢ່ານ໊ຫ້ັ້ນ໊ານ໊ຊຸ້ມຕ່ານ໊ບ່ານ໊, ພ້ອມທ້ັ້ງ໊ມ໊ເຮ້ັ້ດປ່ານ໊ກ໊ສ໊ກ໊ວ່ານ໊ງໆ, ຊ້ົ້ງ໊ໃນ໊ຮ້ອຍ໊ນ້ນ໊ໄດ້ ແ໊ອ ແຝ້ງໄວ້ຊ້ົ້ງ໊ຄ໊ວ່ານ໊ສ໊ະຫ້ັ້ງ໊ຮ້ມ໊ຈ໊ຽ້ມ໊ຕ໊ວ໊ແ໊ບ໊ບ໊ດ້ຽ໊ວ໊ກ້ັ້ນ໊ກ້ັ້ບ໊ຮ້ອຍ ນ໊ມ ຂ້ອງ ມ່ານ໊ແ໊ຮ໊ດ໊ຊ໊ເ໊ອ໊ບ ໃນ໊ເມ້ົ້ອ໊ກ້ອ໊ນ໊ອ໊ຍ໊ຕ໊ອ໊ຍ.

ນ້ນແມ່ນ໊ເລ້ົ້ອງ໊ທ໊ໍ່ມ໊ະ໊ດ໊ານ໊ສ໊ໍ່ລ໊ບ໊ນ໊ກ໊ຣ໊ບ໊ທ໊ໍ່ບ໊ໍ່ມ໊ໂ໊ອ໊ກ໊ານ໊ໄດ້ພ໊ບ ໜ້ານ໊ພ໊ຕ໊ານ໊ກ້ັ້ນ໊ມ່ານ໊ເປ້ັ້ນ໊ເ໊ວ໊ລ່ານ໊ເ໊ຫ້ັ້ງ໊ນ່ານ໊ຕ້ັ້ງ໊ຫ໊ລ໊ຍ໊ປ໊, ພ໊ວ໊ກ໊ເ໊ຮ໊ົ້ານ໊ ໄດ້ເ໊ວ໊ົ້ານ໊ເ໊ຖ໊ງ໊ສ໊ງ໊ຄ໊ານ໊, ນ້ນ໊ດ໊ານ໊ານ໊ຍ໊ທ໊ະ໊ຫ໊ານ໊ຊຸ໊້ງ໊ພ໊ວ໊ກ໊ເ໊ຮ໊ົ້ານ໊ເ໊ລ໊ຍ

ໄດ້ຮູ້ຈັກມັກຄຸ້ນ ແລະ ພວກເຮົາຕ່າງກໍຮູ້ສຶກມີຄວາມເສົ້າ ສະ
ຫລົດໃຈຕໍ່ບັນດາສະຫາຍຜູ້ທີ່ບໍ່ມີໂອກາດມີຊີວິດຢູ່ຈົນເຖິງບັ້ນໄດ
ຮັບໄຊຊະນະ. ອາເລັກເຊອີ ເປໂຕຣວິດ ໃນເວລານີ້ ຍັງ
ເໝືອນອາເລັກເຊອີ ໃນເມື່ອກ່ອນ ຄືເຂົ້າບໍ່ມັກເວົ້າຄຸຍ ໂວ
ເຖິງເລື່ອງສ່ວນຕົວ, ແຕ່ຈັ່ງໃດກໍດີ, ເຂົ້າໄດ້ເລົ່າໃຫ້ອາພະ
ເຈົ້າຟັງວ່າ ການອອກສູ້ຮົບທີ່ແນວໜ້າຂອງເຂົ້ານັ້ນໄດ້ຮັບຜົນ
ສຳເລັດເປັນຢ່າງດີ. ເມື່ອປີ ໑໙໔໗ ຫາປີ ໑໙໔໘ ເຂົ້າໄດ
ຮ່ວມສູ້ຮົບຢູ່ໃນກອງພັນລະວັງຫນ້າ. ລຸນຫລັງຈາກການໄດ້ພົບ
ປະກັບອາພະເຈົ້າໃນຄັ້ງນັ້ນແລ້ວ ເຂົ້າກໍໄດ້ຍິງຍິນສັດຕູຕົກອີກ
ສາມລຳ ທ້ອແຮມ. ຕໍ່ມາ, ໃນບັ້ນສູ້ຮົບທີ່ເຂດແຄມຝັ່ງ ບານ
ຕົກ ເຂົ້າກໍໄດ້ຮັດໃຫ້ບັ້ນຊຸເຮືອບິນທີ່ຍິງຕົກຍາວຂຶ້ນອີກ ຕໍ່ມ
ສອງແຖວ ສະຫລຸບແລ້ວ, ກໍຫມາຍຄວາມວ່າເຂົ້າໄດ້ບັ່ງຄັບ-
ໃຫ້ພວກເປຮຽນນັ້ນຕ້ອງຫົດແຫນຫນີສົ້ນທີ່ເຮັດໃຫ້ເຂົ້າຕ້ອງຂາ
ກຸດ ນັ້ນຢ່າງສາສົມ. ລັດຖະບານໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ເຂົ້າເປັນ ວີ
ລະຊົນແຫ່ງສະຫະພາບໂຊວຽດ ".

ຫລັງຈາກສົ້ນສົງຄາມແລ້ວ ເຂົ້າກໍໄດ້ແຕ່ງດອງກັບຍິງຜູ້ທ
ເຂົ້າຮັກ ແລະ ມີລູກຊາຍຄົນຫນຶ່ງຊື່ ວິກຕໍ.

ນີ້ແລ້ວ ຄວາມຈິງຂອງຊີວິດໄດ້ດຳເນີນຕໍ່ເລື່ອງຂອງ ອາ
ເລັກເຊອີ ມາແຮງຊຸເອບ ທີ່ອາພະເຈົ້າເລີ່ມຂຽນຂຶ້ນຢູ່ໃນ -
ຕ່າງປະເທດ, ຄົນຄົນນີ້ແມ່ນຄົນໂຊວຽດທີ່ແທ້ຈິງ.

ມຸຍຣຳແບກ-ມົດສະກູ, ໑໙໔໙.

ນັກບິນສູ້ຮົບໂຊວຽດ ອາເລັກເຊອີ ເມແຣດຊີເອັບຖືກ ຍິງຕົກໃນລະຫວ່າງການສູ້ຮົບທີ່ວອາກາດເມື່ອລະດູໜາວ ປີ ໑໙໔໑. ເຂົາໄດ້ຖືກບາດເຈັບທີ່ຂາ, ໄດ້ຮັບ ຄວາມທໍລະ-ໂທຍ ແລະ ໜາວເຢັນຢ່າງແສນທໍລະມານ, ເຂົາໄດ້ຊອກ ຫາທີ່ ຫາງເພື່ອກັບຄືນໄປຍັງເຂດແດນໂຊວຽດ ເປັນເວ ລາສິບແປດມື້ສິບແປດຄືນ. ທີ່ໂຮງພະຍາບານ ຂາທັ້ງສອງ ເຂົາໄດ້ຖືກຕັດ ແຕ່ວ່ານຸກຄົນຄືນນີ້ກໍຍັງບໍ່ປ່ຽນແປງ, ຖ້ວ ໝ່ນວ່າຈະໄດ້ຮັບຄວາມເຈັບປວດຫລາຍປານໃດກໍ ຕາມ, ເຂົາໄດ້ຝຶກຝົນຈິດໃຈໃຫ້ເຂັ້ມແຂງ ແລະກ້າຫານ, ຢຶດໝັ້ນ ຢ່າງໜຽວແໜ້ນ ແລະ ບໍ່ຍອມທໍ້ຖອຍໃນທີ່ສຸດເຂົາກໍສາ-ມາດກັບຄືນສູ່ຝູງບິນເພື່ອທໍາການສູ້ຮົບ, ເຂົາໄດ້ອອກສູ່ແນວ ໜ້າໃນມື້ສຸດທ້າຍຂອງສົງຄາມ.

ໃນປຶ້ມຫົວນີ້ ບໍຣິສ ປເລວອຍ ໄດ້ບັນລະຍາຍເລື່ອງ ຈິງຂອງ ອາເລັກເຊອີ ເມແຣດຊີເອັບ ວິລະຊົນ ຂອງສະ ຫະພາບໂຊວຽດເຊັ່ນດຽວກັນກັບ (ຢູ່ໃນປຶ້ມເມແຣດຊີເອັບ) ເຊິ່ງເລົ່າໂດຍນັກບິນສູ້ຮົບເອງ.